



Trọng Sinh Hào Môn:
Anh Hai Đừng Chạy!

PJH

Mục lục

[Chương 1: Kết Thúc Và Mở Đầu!](#)

[Chương 2: Tôi Là Ai?](#)

[Chương 3: TrởNg Sinh Rồi?](#)

[Chương 4: Ba Mẹ Tôi!](#)

[Chương 5: Mẹ!](#)

[Chương 6: Về Nhà!](#)

[Chương 7: Người Đàn Ông Trong Kí Ức!](#)

[Chương 8: Hình Bóng Hiện Lên!](#)

[Chương 9: Anh Hai?](#)

[Chương 10: Đột Nhiên Thốt Lên!](#)

[Chương 11: Sự Chuyển Biến Không LờNg TrớC!](#)

[Chương 12: Bữa Sáng Đầu Tiên!](#)

[Chương 13: Một Tiếng Âu Phu Nhân!](#)

[Chương 14: Ánh Nhìn Kì Lạ!](#)

[Chương 15: KìNh Ngữ!](#)

[Chương 16: Cứ Nghĩ Là ThậT!](#)

[Chương 17: Không Có TiỀN!](#)

[Chương 18: NhậT Kí!](#)

[Chương 19: Tất Cả Đều Là MiNh Em](#)

[Chương 20: ĐừNg Quá Áo TườNg Vị Trí CùA MiNh!](#)

[Chương 21: LạI GọI Tên Anh!](#)

[Chương 22: Lên Xe!](#)

[Chương 23: Tôi Không Nói LạI LầN Hai!](#)

[Chương 24: Về Nhà Mẹ!](#)

[Chương 25: ĐườNg Gia HuyNh!](#)

[Chương 26: ChiNh ĐổN ĐườNg Gia HuyNh! \(1\)](#)

[Chương 27: ChiNh ĐổN ĐườNg Gia HuyNh! \(2\)](#)

[Chương 28: Ánh TườNg](#)

[Chương 29: Xứ Lí Tra Nam!](#)

[Chương 30: Xử Lí Tra Nam \(2\)](#)

[Chương 31: Số Gia SảN CủA Ấu Dương Thiên Thiên!](#)

[Chương 32: Trai Bao Và Điếm!](#)

[Chương 33: Tôi Sẽ Không Để Rớt Ra NgoàL....](#)

[Chương 34: Cái Chết CủA Nữ Mc Nổi Tiếng!](#)

[Chương 35: Đúng Là Không Nể Mặt Nhau Tí Nào!](#)

[Chương 36: Tại Sao Lại KhóC?](#)

[Chương 37: Chỉ Là Thấy Tội Nghiệp Thôi!](#)

[Chương 38: Muốn Đi Bộ Về Nhà Sao?](#)

[Chương 39: Em ThiCh Anh!](#)

[Chương 40: Không Phái Em Nói!](#)

[Chương 41: Đi CùNg!](#)

[Chương 42: Tại Sao Lại Muốn Đi CùNg?](#)

[Chương 43: Em Muốn Đi Với Anh Hai!](#)

[Chương 44: Cô Em Gái NóNg BỏNg!](#)

[Chương 45: Tôi Không Tranh GiàNh Với Ai!](#)

[Chương 46: ĐừNg Chọc Tôi!](#)

[Chương 47: Nhớ Cho Kệ!](#)

[Chương 48: Không Đến Sân Bay?](#)

[Chương 49: Sao Không Sợ ĐượcC Chứ!](#)

[Chương 50: Là Chuyện ThờNg NgàY!](#)

[Chương 51: Sự Cố GãNg CủA Cô!](#)

[Chương 52: Ăn Tối Tại Nhà!](#)

[Chương 53: ThịT Là TiềN!](#)

[Chương 54: Cô Là Ai?](#)

[Chương 55: Gặp Mặt QuàN Gia!](#)

[Chương 56: Bạn Gái?](#)

[Chương 57: Lên PhòNg Gặp Mặt!](#)

[Chương 58: Chủ Đề ĐòNg GiớI!](#)

[Chương 59: Nguyễn VọNg Trước Khi Chết!](#)

[Chương 60: Đêm Ở BiệtThự!](#)

[Chương 61: Cảm Nhận CủA LòNg Bàn Tay!](#)

[Chương 62: Sao Cô Lại Ở Đây?](#)

[Chương 63: Ai LàM HôNg Cái Vali?](#)

[Chương 64: MặC NiệM Cho Cái Vali!](#)

[Chương 65: Tội Nay!](#)

[Chương 66: DùNg Đề ÁN CúA Cô!](#)

[Chương 67: Đưa Cô ĐẾN Công Ty!](#)

[Chương 68: TrìNh BàY TrướC MặT MộI NgườI!](#)

[Chương 69: Giải ThiCh!](#)

[Chương 70: Tôi Là.....](#)

[Chương 71: Em LàM Có Tốt Không?](#)

[Chương 72: Sự Thú VậI VớI Cô Tăng Lên!](#)

[Chương 73: Sự Quan Tâm Vụn VặT!](#)

[Chương 74: Vedette!](#)

[Chương 75: XảY Ra Vãn Đề!](#)

[Chương 76: Trái Tim Đập LoạN NhịP!](#)

[Chương 77: Tôi Và Cô!](#)

[Chương 78: Màn TrìNh DiễN CúA Hai NgườI!](#)

[Chương 79: Nụ Hôn Dưới Ánh Đèn!](#)

[Chương 80: NhịP Đập Trái Tim!](#)

[Chương 81: GiớI TiNh Thứ 3 Thì LàM Sao?](#)

[Chương 82: Nên CấN ThậN LờI MìnH NổI!](#)

[Chương 83: Ellie Lennon!](#)

[Chương 84: Cám Ơn Cô!](#)

[Chương 85: PhảN KháNg!](#)

[Chương 86: Tôi Đã TừNg NổI VớI Anh Rồi!](#)

[Chương 87: Tôi Không Thậ!](#)

[Chương 88: VậY Thì Cô Là Ai?](#)

[Chương 89: Là Cô Sao?](#)

[Chương 90: Tôi Là Vợ CúA Từ NhượC HàM!](#)

[Chương 91: Cô Gái Đầu Tiên!](#)

[Chương 92: Đã Từ RấT Lâu Rồi!](#)

[Chương 93: Lí Do!](#)

[Chương 94: Cuộc Đời Kỳ Ản!](#)

[Chương 95: Lên Trang Tin Tức!](#)

[Chương 96: BùNg Nổ Weibo!](#)

[Chương 97: Lễ Tang!](#)

[Chương 98: Mẹ!](#)

[Chương 99: Về Bắc Kinh!](#)

[Chương 100: Tôi Tuyệt Đối Không Để Anh Sống Tốt](#)

[Chương 101: Di Vật!](#)

[Chương 102: Em Mong Anh Sẽ Hải LòNg!](#)

[Chương 103: Đi Ngược Cả Thế Giới!](#)

[Chương 104: Xin Lỗi!](#)

[Chương 105: NgãY Mai Tôi Sẽ Quay Lại](#)

[Chương 106: Không Có Gì Cả!](#)

[Chương 107: Ăn Tắt!](#)

[Chương 108: Trả Gã Ba Lần!](#)

[Chương 109: Nói Với BàC Tuyệt Cờ!](#)

[Chương 110: Không Về Sao?](#)

[Chương 111: Hôn Ước!](#)

[Chương 112: Dù Có Là Anh Em!](#)

[Chương 113: Em Gái Nuôi?](#)

[Chương 114: Tôi Là ĐaN Em CủA ĐaN Gia Hi!](#)

[Chương 115: Sờ Thích Kì Lại!](#)

[Chương 116: CháU CũNg Thích Hoa Hồng TrầNg!](#)

[Chương 117: Đã Đến Rồi!](#)

[Chương 118: Tên Căn Bả TổNg DậT Nhiên!](#)

[Chương 119: Muốn Làm Gì Vậy?](#)

[Chương 120: Anh ThậT Đáng Thương!](#)

[Chương 121: ChộT Dạ!](#)

[Chương 122: ChồNg À!](#)

[Chương 123: TổNg DậT Nhiên Hóa Điện!](#)

[Chương 124: Ấu Dương Vô Thần Đến!](#)

[Chương 125: Tại Sao Anh Lại Quay Về?](#)

[Chương 126: Sự Nhầm Lẫn Tại Họ!](#)

[Chương 127: Tôi Không Phái Bạn Gái!](#)

[Chương 128: Hiểu Nhầm!](#)

[Chương 129: Lại Đây!](#)

[Chương 130: Là Ai Đánh?](#)

[Chương 131: Về Nhà Tôi!](#)

[Chương 132: Cô Tự Ăn Một Mình Đi!](#)

[Chương 133: Rốt Cuộc Anh Có Bao Nhiêu Cái Nhà Vậy?](#)

[Chương 134: Bán Tin Trên Ti Vi](#)

[Chương 135: Người Phụ Nữ Đen Bí Ẩn!](#)

[Chương 136: Không Muốn Ai Nhúng Vào Quá Sâu!](#)

[Chương 137: Không Hiểu Nổi!](#)

[Chương 138: Trong Một Thoáng.....](#)

[Chương 139: Dấu HiệU!](#)

[Chương 140: Tiếng Gọi Không Thể Nghe Thấy!](#)

[Chương 141: Cô Bị Sốt Rồi!](#)

[Chương 142: DùNg Tiêm Hay Không DùNg Tiêm?](#)

[Chương 143: Cô Ta Nói Không Muốn Tiêm!](#)

[Chương 144: ĐừNg Sợ!](#)

[Chương 145: Lộ HàNg!](#)

[Chương 146: Tư Thế Thân Mật!](#)

[Chương 147: Đồ BiếN Thái!](#)

[Chương 148: Cẩn Chết Anh!](#)

[Chương 149: Còn Cẩn Nữa Tôi Sẽ Hôn Cô!](#)

[Chương 150: CũNg Không Phái Là Chưa TừNg Hôn!](#)

[Chương 151: Quấn Lấy Anh?](#)

[Chương 152: Nói Anh Hôn Thì Anh Hôn Thật Há?](#)

[Chương 153: Ngây Xết Xứ!](#)

[Chương 154: Lời Cảnh Cáo Đầu Tiên!](#)

[Chương 155: Một Thân Màu Đen!](#)

[Chương 156: Kết Thúc Chặng ĐườNg!](#)

[Chương 157: Tôi Không Phái Đàm Gia Hi!](#)

[Chương 158: Âu Dương Vô Thần Đến!](#)

[Chương 159: Tôi Không Thích!](#)

[Chương 160: Thử Đòi!](#)

[Chương 161: Ăn Sảng!](#)

[Chương 162: Đáng Để Khóc Sao?](#)

[Chương 163: Tiếng Sướng!](#)

[Chương 164: Tiếng Sướng Thôi Mà!](#)

[Chương 165: Không Được!](#)

[Chương 166: Chạy Nhanh Đi Nè!](#)

[Chương 167: Đi A Bà!](#)

[Chương 168: Có Ta Đâu?](#)

[Chương 169: Gặp Mặt Elena!](#)

[Chương 170: Có Thật Vô Dụng!](#)

[Chương 171: Bán Chết!](#)

[Chương 172: Chuyện Không Nên Làm!](#)

[Chương 173: Sau Này Làm Sao Có Thể Sống Nổi!](#)

[Chương 174: Không Có Tư Cách!](#)

[Chương 175: Lời Nhắc Nhớ Đáng Sợ!](#)

[Chương 176: Có Chuyện Gì?](#)

[Chương 177: Muốn Bị Đuổi Sao?](#)

[Chương 178: Thật Sự Là Bà?](#)

[Chương 179: Đừng Nhìn Nhận Để Dành Như Vậy!](#)

[Chương 180: Hồ Ly Tinh!](#)

[Chương 181: Ai Cũng Như Nhau!](#)

[Chương 182: Xảy Ra Chuyện Rồi!](#)

[Chương 183: Tôi Có Cách!](#)

[Chương 184: Có Về Âu Dương Gia Đi!](#)

[Chương 185: Bỗng Nhiên Xuống Tâm Trạng!](#)

[Chương 186: Không Thể Ở Bên Cạnh!](#)

[Chương 187: Cuộc Đối Thoại Của Hai Người Phụ Nữ! \(1\)](#)

[Chương 188: Cuộc Đối Thoại Của Hai Người Phụ Nữ! \(2\)](#)

[Chương 189: Phải Quay Trở Về Rồi!](#)

[Chương 190: Kỳ Lạ ThậT ĐấY!](#)

[Chương 191: Là Cô Ta ĐấNh Con TrướC!](#)

[Chương 192: Ba MuốN Xứ Lý Thế Nào CũNg ĐượC!](#)

[Chương 193: ĐêN Ngàn HàNg!](#)

[Chương 194: Bất GặP Chơi ThuốC!](#)

[Chương 195: MuốN Chết Sao?](#)

[Chương 196: Tự NhìN Lại MìnH Đi!](#)

[Chương 197: CáNh SắT Bất NgườI!](#)

[Chương 198: ĐườNg Gia Ân Bị Bất!](#)

[Chương 199: GặP Anh Trong Mơ!](#)

[Chương 200: Tại Sao Lại Nghĩ ĐêN Anh Ta Chứ?](#)

[Chương 201: ĐộT NgộT Bất TìNh!](#)

[Chương 202: GặP Lại!](#)

[Chương 203: Chỉ Là TìNh Cờ Thôi!](#)

[Chương 204: Đi NướC NgoàI MộT ChuyếN!](#)

[Chương 205: Con Sẽ Đi MộT MìnH!](#)

[Chương 206: UấT ỨC!](#)

[Chương 207: KháM Phá NướC Mỹ!](#)

[Chương 208: Va ChạM!](#)

[Chương 209: Lần ĐầU GặP MặT!](#)

[Chương 210: MồI RượU!](#)

[Chương 211: Nụ Hôn Bất Ngờ!](#)

[Chương 212: VẫN CòN Nhớ Tôi Nhi?](#)

[Chương 213: ĐườNg Nhiên Là Tôi Nhớ Anh Rồi!](#)

[Chương 214: Không Thế!](#)

[Chương 215: Ghê TởM!](#)

[Chương 216: ĐừNg Bỏ Rơi Tôi!](#)

[Chương 217: Anh ĐêN Đón Tôi Đi!](#)

[Chương 218: Anh Là....](#)

[Chương 219: Bất GặP!](#)

[Chương 220: Lôi Kéo Nơi Đổng NgườI!](#)

[Chương 221: Xin Lỗi Tôi!](#)

[Chương 222: Kì Lạ!](#)

[Chương 223: Vì Muốn Anh Đến ĐóN](#)

[Chương 224: Nợ!](#)

[Chương 225: Bất Ngờ Buồn Sầu Sớm!](#)

[Chương 226: Người Hầu Di ĐộNg](#)

[Chương 227: Hứa Sẽ Ngoan Mà!](#)

[Chương 228: Đây Là Tôi Cho Cô!](#)

[Chương 229: Cô Chủ Tương Lai!](#)

[Chương 230: Boss Để Ý Phụ Nữ!](#)

[Chương 231: Có Khách Đến!](#)

[Chương 232: Người Phụ Nữ Đầu Tiên!](#)

[Chương 233: Phái Nấp!](#)

[Chương 234: Rốt Thê!](#)

[Chương 235: Bị Lộ TãY!](#)

[Chương 236: Không Đi Được!](#)

[Chương 237: Tiếp Cận Hứa Sơ Sơ](#)

[Chương 238: Người Phụ Nữ Hôm Qua!](#)

[Chương 239: Tham Dự Đấu Giá!](#)

[Chương 240: Tôi Muốn Mời Cô Gái Này!](#)

[Chương 241: Thay Đổi Suy Nghĩ!](#)

[Chương 242: Tranh Chấp!](#)

[Chương 243: Cô ẤY Là Thân TựaNg Của Tôi!](#)

[Chương 244: Chuyện Xưa!](#)

[Chương 245: Tôi Sẽ Giúp Em!](#)

[Chương 246: Có Bom!](#)

[Chương 247: Không Buông!](#)

[Chương 248: Cùng Nhau Rơi Xuống Nước!](#)

[Chương 249: Vết Thương!](#)

[Chương 250: Lại Đây Đi!](#)

[Chương 251: Phái Ở Lại Đây Một Đêm!](#)

[Chương 252: Tắt Lửa!](#)

[Chương 253: Anh Nên Bớt Hung Dữ Một Chút!](#)

[Chương 254: Thày QuầN Áo!](#)

[Chương 255: Sợ Hãi!](#)

[Chương 256: CuộC HộI Tụ BấT Ngờ!](#)

[Chương 257: RắN ĐộC!](#)

[Chương 258: ĐừNg Buông Tay Tôi!](#)

[Chương 259: MặC Kệ Tôi!](#)

[Chương 260: Nguy HiểM!](#)

[Chương 261: ĐáNh CượC](#)

[Chương 262: NướC MắT CủA Sợ Hãi!](#)

[Chương 263: Cầm MáU!](#)

[Chương 264: Câu ChuyệN BắNg Vết Thương!](#)

[Chương 265: Ý Chí MuốN SỡNg Quá Cao!](#)

[Chương 266: Sợ BạI Lộ!](#)

[Chương 267: Vết Thương KháP Nơi!](#)

[Chương 268: TráNh Xa Stefan!](#)

[Chương 269: Hang ĐộNg!](#)

[Chương 270: NhấT Gan!](#)

[Chương 271: Cầu Lương](#)

[Chương 272: Đến Khi Nào...](#)

[Chương 273: Em Là Vợ CủA An](#)

[Chương 274: BắT Lừa BắNg Pin](#)

[Chương 275: KiểM Đồ Ẩn](#)

[Chương 276: Tôi CượC!](#)

[Chương 277: Không CầM NhậN ĐượC Ầ?](#)

[Chương 278: Kẻ Xâm NhậP!](#)

[Chương 279: MuốN NểM Thử Mùi Vậ!](#)

[Chương 280: Hi, Phelan!](#)

[Chương 281: MáU!](#)

[Chương 282: Tranh ChấP GiữA Hai NgườI Phụ Nữ!](#)

[Chương 283: LàM LoạN Đủ Chưa?](#)

[Chương 284: Đến Vì Phelan!](#)

[Chương 285: LỗI!](#)

[Chương 286: Cô Có Vấn Đề Với Người Của Tôi?](#)

[Chương 287: Đồ Vô GiáO DụC!](#)

[Chương 288: ĐừNg Bao Giờ ĐộNg VàO Người Của Tôi!](#)

[Chương 289: Vết Bầm!](#)

[Chương 290: Không Có Cảm Xúc Gì Khác Sao?](#)

[Chương 291: Là Ai Thích Ai?](#)

[Chương 292: Anh Muốn Cái Gì?](#)

[Chương 293: Có Đau Không?](#)

[Chương 294: Lên Lút!](#)

[Chương 295: Lâu Đâu Xa Hoa!](#)

[Chương 296: Có Nên Xin ThuốC?](#)

[Chương 297: Cơn Đau Bộc PháT!](#)

[Chương 298: MứC Độ Nổi TiếNg!](#)

[Chương 299+12 Tỷ 200 TriệU!](#)

[Chương 300: NhữNg Tỷ Phú Trẻ Tuổi Nhất Thế GiớI! \(1\)](#)

[Chương 301: NhữNg Tỷ Phú Trẻ Tuổi Nhất Thế GiớI! \(2\)](#)

[Chương 302: NhữNg Tỷ Phú Trẻ Tuổi Nhất Thế GiớI! \(3\)](#)

[Chương 303: Tin Tức!](#)

[Chương 304: Nôn Ra MáU!](#)

[Chương 305: Tôi Muốn Cô Gái Đó!](#)

[Chương 306: Gia TộC Rothschild!](#)

[Chương 307: Lần Đầu GặP MặT!](#)

[Chương 308: Không Thấy Âu Dương Thiên Thiên!](#)

[Chương 309: Tôi Không Sao!](#)

[Chương 310: Có ChuyệN Gì Với Các CậU VậY?](#)

[Chương 311: Hô Hấp Nhân TạO!](#)

[Chương 312: Tôi Xin Em!](#)

[Chương 313: Âu Dương Thiên Thiên TiNh Lạ!](#)

[Chương 314: Là Ai Đã LàM?](#)

[Chương 315: Từ Lâu Đã Không MuốN!](#)

[Chương 316: Người Phụ Nữ Tôi Thích!](#)

[Chương 317: Là Em LàM ĐấY!](#)

[Chương 318: Lăn Đầu Tranh ChấP!](#)

[Chương 319: Tình Anh Em!](#)

[Chương 320: Tình Anh Em!](#)

[Chương 321: Lỗi Của Ai?](#)

[Chương 322: Vậy Tại Sao Không Thể Là Em?](#)

[Chương 323: Muốn Có Một Cơ Hội!](#)

[Chương 324: Cuộc Điện Thoại Bất Ngờ!](#)

[Chương 325: Mang Thiên Thiên Trở Về!](#)

[Chương 326: Phải Đến Mỹ Một Chuyến!](#)

[Chương 327: Đợi Tôi Tìm Em!](#)

[Chương 328: Người Hầu Của Ấu Dương Gia](#)

[Chương 329: Đang Trên Đường Trở Về!](#)

[Chương 330: Đã Đi Trước Rồi!](#)

[Chương 331: Hi Vợ Ng!](#)

[Chương 332: Chẳng Là Gì Cả!](#)

[Chương 333: Thành Công Đầu Tiên!](#)

[Chương 334: Tặng Quà!](#)

[Chương 335: Đứa Trẻ!](#)

[Chương 336: Áo Ấm!](#)

[Chương 337: Muốn Em Giúp Không?](#)

[Chương 338: Đói Co!](#)

[Chương 339: Là Ai Cho Chị?](#)

[Chương 340: Nhìn Thấy Lần Thứ 2!](#)

[Chương 341: Cuộc Sống Mới](#)

[Chương 342: Đường Gia Ứng!](#)

[Chương 343: Bạc Tuyết Cơ Mang Thai Sao?](#)

[Chương 344: Chính Là Loại Chuyện Này Sao?](#)

[Chương 345: Rồi Đi!](#)

[Chương 346: Xúi Giục!](#)

[Chương 347: Người Ngụy Hiếm Nhất!](#)

[Chương 348: Nụ Cười Nhìn Thấy Được!](#)

[Chương 349: Vết Sứt Ng Đầu!](#)

[Chương 350: Gặp Mặt Tại Khách Sạn!](#)

[Chương 351: Trùng Hợp!](#)

[Chương 352: Không Liên Lạc Được!](#)

[Chương 353: Có Chuyện Rồi!](#)

[Chương 354: Bóng Hình Trên Cửa Sổ!](#)

[Chương 355: Người Phụ Nữ Đi Bên Cạnh!](#)

[Chương 356: Lo Sợ!](#)

[Chương 357: Là Cậu Chủ!](#)

[Chương 358: Người Xuất Hiện...](#)

[Chương 359: Anh Trở Về Rồi!](#)

[Chương 360: Đáng Sợ!](#)

[Chương 361: Lộ Ra Thứ Muốn Che Giấu!](#)

[Chương 362: Nụ Hôn Cuồng Dã!](#)

[Chương 363: Tiếp Tục Thích Tôi Đi!](#)

[Chương 364: Đánh Dấu Chủ Quyền!](#)

[Chương 365: Muốn Biết Không?](#)

[Chương 366: Phải Thành Thập Vớ Mi Nh!](#)

[Chương 367: Stefan Gặp Chuyện!](#)

[Chương 368: Suy Đoán Của Mã Nhược Anh!](#)

[Chương 369: Đây Là Bệnh!](#)

[Chương 370: Âm Ảnh Không Dứt!](#)

[Chương 371: Tay Nắm Tay!](#)

[Chương 372: Bôi Thuốc Cho Anh!](#)

[Chương 373: Chúng Ta Nói Chuyện Đi!](#)

[Chương 374: Đã Từng Có Một Cô Gái!](#)

[Chương 375: Tôi Không Thích Anh!](#)

[Chương 376: Không Đáng!](#)

[Chương 377: Không Cần Em Thích!](#)

[Chương 378: Tôi Vẫn Không Thể Bỏ Đi Được!](#)

[Chương 379: Hóa Ra Là Có Bệnh!](#)

[Chương 380: Quá Khứ Stefan!](#)

[Chương 381: Em Lo Lắng Cho Cậu Ta?](#)

[Chương 382: Cậu Khi Nào Thì Quan Tâm Như Vậy?](#)

[Chương 383: Thật Sự Có Gì Đó?](#)

[Chương 384: Không Được Đi](#)

[Chương 385: Phải Suy Tính Căn Thận!](#)

[Chương 386: Uống Rượu](#)

[Chương 387: Do Ai Quyết Định!](#)

[Chương 388: Mặt Đối Mặt!](#)

[Chương 389: Người Cùng Thế Giới](#)

[Chương 390: Sẽ Không Chết!](#)

[Chương 391: Liệu Có Thể....?](#)

[Chương 392: Nụ Hôn Thâm Lặng!](#)

[Chương 393: Hừm....](#)

[Chương 394: Đó Mặt!](#)

[Chương 395: Phong Tỏa Tín Tức](#)

[Chương 396: Thú Vị!](#)

[Chương 397: Lựa Chọn Của Elena!](#)

[Chương 398: Tránh Ra!](#)

[Chương 399: Lỗi Ở Đâu?](#)

[Chương 400: Tên Ngốc Nghếch Điên Khùng!](#)

[Chương 401: Hãy Chừa Trại Đi!](#)

[Chương 402: Tôi Sẽ Giúp Anh!](#)

[Chương 403: Chiếc Xe Kì Lạ!](#)

[Chương 404: Anh Là Kê Nào?](#)

[Chương 405: Người Phụ Nữ Nguy Hiểm!](#)

[Chương 406: Lo Lắng Không Nói Thành Lời!](#)

[Chương 407: Điều Em Không Hiểu!](#)

[Chương 408: Có Người Theo Dõi Ấu Dương Thiên Thiên](#)

[Chương 409: Em Làm Gì Vậy?](#)

[Chương 410: Không Thích!](#)

[Chương 411: Chưa Từng Yêu Thương Ai!](#)

[Chương 412: Kê Máu Lạnh Nhất!](#)

[Chương 413: Sợ Sẽ Giết Chết Anh Ấy!](#)

[Chương 414: Thiên Thần Cứu Rỗi Ác Quỷ!](#)

[Chương 415: Để Tôi Giúp Cậu](#)

[Chương 416: Không Trốn Được Nữa!](#)

[Chương 417: Thiệp Mời Của Nữ Hoàng!](#)

[Chương 418: Chuyện Gì Vậy?](#)

[Chương 419: Đồ Biến Thái!](#)

[Chương 420: Có Phải Là Em Thích Tôi?](#)

[Chương 421: Chuyện](#)

[Chương 422: Làm Phiền Một Chút Được Không?](#)

[Chương 423: Hãy Đi Cùng Với Thiên Thiên](#)

[Chương 424: Hãy Giúp Tôi Điều Trị](#)

[Chương 425: Elena Tỉnh Lại!](#)

[Chương 426: Chỉ Hai Người Biết](#)

[Chương 427: Không Cần Tham Dự](#)

[Chương 428: Điều Không Muốn Nhớ Tối!](#)

[Chương 429: Trang Phục Anh Chuẩn Bị!](#)

[Chương 430: Sao Anh Lại Về Rồi?](#)

[Chương 431: Em Đẹp Lắm](#)

[Chương 432: Tại Sao Lại Biết?](#)

[Chương 433: Còn Dám Nói Mình Không Biến Thái?](#)

[Chương 434: Người Của Bush](#)

[Chương 435: Kẻ Đột Nhập!](#)

[Chương 436: Kẻ Đột Nhập \(2\)](#)

[Chương 437: Là Ai Phái Anh Tối?](#)

[Chương 438: Đừng Trách Tôi!](#)

[Chương 439: Đúng Là Không Biết Tự Lượng Sức](#)

[Chương 440: Thuốc Độc!](#)

[Chương 441: Ngủ Dậy Thì Cô Đã Ở Bên!](#)

[Chương 442: Cô Sẽ Hạnh Phúc Chứ?](#)

[Chương 443: Chỉ Một Lần Làm Cô Dâu](#)

[Chương 444: Sau Này Sẽ Biết!](#)

[Chương 445: Tôi Làm Một Điều Này Được Không?](#)

[Chương 446: Bất Gặp!](#)

[Chương 447: Cô Ấy..... Đang Nhìn](#)

[Chương 448: Va Chạm!](#)

[Chương 449: Tại Sao Phải Nghe Theo?](#)

[Chương 450: Không Có Nghĩa Tôi Phải Nhường](#)

[Chương 451: Để Tôi Lo](#)

[Chương 452: Chuyện Vui?](#)

[Chương 453: Đừng Nói Nữa](#)

[Chương 454: Trang Phục Anh Chuẩn Bị!](#)

[Chương 455: Sao Anh Lại Về Rồi?](#)

[Chương 456: Em Đẹp Lắm](#)

[Chương 457: Tại Sao Lại Biết?](#)

[Chương 458: Còn Dám Nói Mình Không Biến Thái?](#)

[Chương 459: Người Của Bush](#)

[Chương 460: Kẻ Đột Nhập!](#)

[Chương 461: Kẻ Đột Nhập \(2\)](#)

[Chương 462: Là Ai Phái Anh Tối?](#)

[Chương 463: Đừng Trách Tôi!](#)

[Chương 464: Đúng Là Không Biết Tự Lượng Sức](#)

[Chương 465: Thuốc Độc!](#)

[Chương 466: Ngủ Dậy Thì Cô Đã Ở Bên!](#)

[Chương 467: Cô Sẽ Hạnh Phúc Chứ?](#)

[Chương 468: Chỉ Một Lần Là Cô Dâu](#)

[Chương 469: Sau Này Sẽ Biết!](#)

[Chương 470: Tôi Làm Một Điều Này Được Không?](#)

[Chương 471: Bất Gặp!](#)

[Chương 472: Cô Ấy..... Đang Nhìn](#)

[Chương 473: Va Chạm!](#)

[Chương 474: Tại Sao Phải Nghe Theo?](#)

[Chương 475: Không Có Nghĩa Tôi Phải Nhường](#)

[Chương 476: Để Tôi Lo](#)

[Chương 477: Chuyện Vui?](#)

[Chương 478: Đừng Nói Nữa](#)

[Chương 479: Đừng Thích Tôi Nữa!](#)

[Chương 480: Không Quan Tâm](#)

[Chương 481: Con Đã Về Rồi](#)

[Chương 482: Con Không Giống Ta](#)

[Chương 483: Không Đồng Ý!](#)

[Chương 484: I" M A Queen!](#)

[Chương 485: Không Gặp Mặt](#)

[Chương 486: Không Thế Cứ Như Vậy](#)

[Chương 487: Muốn Gặp Anh!](#)

[Chương 488: Ai Bảo Tôi Thích Em Chứ!](#)

[Chương 489: Người Đến Tìm!](#)

[Chương 490: Là Bạn!](#)

[Chương 491: Cầu Lương!](#)

[Chương 492: Hợp Tác!](#)

[Chương 493: Kẻ Nằm Trên, Người Phía Dưới!](#)

[Chương 494: Chỉ Là Trượt Chân](#)

[Chương 495: Lại Đây!](#)

[Chương 496: Em Biết Hôm Nay Là Ngày Gì Không?](#)

[Chương 497: Không Muốn Rời Đi](#)

[Chương 498: Tuyệt Rơi](#)

[Chương 499: Không Phục!](#)

[Chương 500: Đón Giáng Sinh Cùng Nhau!](#)

[Chương 501: Mục Đích Thật Sự!](#)

[Chương 502: Không Được Ăn](#)

[Chương 503: Về Nhà](#)

[Chương 504: Tôi Sẽ Cùng Em Trở Về](#)

[Chương 505: Gặp Lại Hai Chị Em!](#)

[Chương 506: Gặp Lại Mẹ Kế!](#)

[Chương 507: Thay Đổi Ngoạn Mục](#)

[Chương 508: Chuyển Biến Bất Ngờ](#)

[Chương 509: Bị Thương!](#)

[Chương 510: Là Âu Dương Thiên Thiên!](#)

[Chương 511: Đổi Trắng Thay Đen](#)

[Chương 512: Chính Mắt Con Đã Nhìn Thấy](#)

[Chương 513: Cô Nói Gì?](#)

[Chương 514: Con Không Đẩy Bạc Tuyết Cơ](#)

[Chương 515: Ba Không Tin Con Sao?](#)

[Chương 516: Tức Nước Vỡ Bờ](#)

[Chương 517: Vậy Thì Ba Có Tin Con Không?](#)

[Chương 518: Chết Chắc Rồi](#)

[Chương 519: Tôi Sẽ Ở Đây](#)

[Chương 520: Tắt Máy](#)

[Chương 521: Khẩu Chiến!](#)

[Chương 522: Phải Đi](#)

[Chương 523: Hãy Chăm Sóc Cô Ấy Thật Tốt](#)

[Chương 524: Tiểu Bạch!](#)

[Chương 525: Cảnh Sát Đến Nhà](#)

[Chương 526: Bất An](#)

[Chương 527: Có Lệnh Bắt Người](#)

[Chương 528: Tôi Đã Phạm Tội Gì?](#)

[Chương 529: Không Được Đem Cô Ấy Đi](#)

[Chương 530: Lộ Diện!](#)

[Chương 531: Cuộc Điều Tra Của Anna!](#)

[Chương 532: Không Thể Để Xảy Ra Chuyện!](#)

[Chương 533: Xử Lý Tận Gốc!](#)

[Chương 534: Âu Dương Vô Thần Biết Rồi!](#)

[Chương 535: Là Kẻ Nào?](#)

[Chương 536: Luật Sư Của Âu Dương Thiên Thiên](#)

[Chương 537: Nằm Mơ Giữa Ban Ngày!](#)

[Chương 538: Người Của Kỳ Ân!](#)

[Chương 539: Tiên Bối](#)

[Chương 540: Trở Về](#)

[Chương 541: Không Được Mở Miệng Cá Đồi](#)

[Chương 542: Là Tôi](#)

[Chương 543: Không Phải Ruột Thịt!](#)

[Chương 544: Không Hiểu](#)

[Chương 545: Tôi Sẽ Mang Theo Cô Ấy!](#)

[Chương 546: Tôi Muốn Bảo Vệ Cô Ấy](#)

[Chương 547: Cùng Chung Cảm Nhận!](#)

[Chương 548: Rất Xứng Đáng](#)

[Chương 549: Giác Mơ Và Hiện Thực..](#)

[Chương 550: Anh Mang Theo Tôi Đi](#)

[Chương 551: Vẫn Muốn Đi Sao?](#)

[Chương 552: Hết Rồi?](#)

[Chương 553: Xấu Hổ](#)

[Chương 554: Lão Đại Chúng Tôi!](#)

[Chương 555: Đừng Có Chọc Vào](#)

[Chương 556: Để Ý!](#)

[Chương 557: Trêu Chọc!](#)

[Chương 558: Giúp Người](#)

[Chương 559: Ở Chung Phòng Với Em!](#)

[Chương 560: Còn Hỏi Là Việc Gì Sao?](#)

[Chương 561: Sợ Cái Gì?](#)

[Chương 562: Tại Sao Lại Quan Tâm Đến Bệnh Của Tôi](#)

[Chương 563: Cảm Xúc Kỳ Lạ!](#)

[Chương 564: Sự Thay Đổi Phức Tạp!](#)

[Chương 565: Nhiệm Vụ Nguy Hiểm Nhất \(1\)](#)

[Chương 566: Nhiệm Vụ Nguy Hiểm Nhất \(2\)](#)

[Chương 567: Nhiệm Vụ Nguy Hiểm Nhất \(3\)](#)

[Chương 568: Tin](#)

[Chương 569: Người Chữa Bệnh!](#)

[Chương 570: Giải Đáp](#)

[Chương 571: Là Con Của Ta!](#)

[Chương 572: Không Ăn Chung](#)

[Chương 573: Ở Lại Hãy Thật Ngoan Nhé](#)

[Chương 574: Nhiệm Vụ Bắt Đầu](#)

[Chương 575: Lạnh Nhạt](#)

[Chương 576: Phải Cứu Anh Ấy!](#)

[Chương 577: Không Biết Cách!](#)

[Chương 578: Gọi Cho Lily!](#)

[Chương 579: Tôi Sẽ Làm](#)

[Chương 580: Anh Sẽ Không Chết!](#)

[Chương 581: Dùng Máu Của Tôi](#)

[Chương 582: Truyền Máu](#)

[Chương 583: Vượt Quá Giới Hạn!](#)

[Chương 584: Buồn Nôn Thật!](#)

[Chương 585: Cũng Không Bằng Cô Ta!](#)

[Chương 586: Chỉ Khiến Em Càng Ngày Càng Ghét!](#)

[Chương 587: Phải Đưa Thứ Này Đến Cho Thời Chủ!](#)

[Chương 588: Có Phải....?](#)

[Chương 589: Cảm Ơn Vì Anh Đã Ở Lại!](#)

[Chương 590: Cảm Ơn](#)

[Chương 591: Trông Cậy Vào Thời Gia](#)

[Chương 592: Đụng Độ Cao Thủ!](#)

[Chương 593: Ra Tay Ngắn Cán](#)

[Chương 594: Elena Cứu Giúp!](#)

[Chương 595: Bắt Người Đi](#)

[Chương 596: Em Thật Sự Không Biết!](#)

[Chương 597: Anh Hai](#)

[Chương 598: Anh Còn Sống Sao?](#)

[Chương 599: Em Xứng Đáng!](#)

[Chương 600: Nhưng Em Không Thể Đối Mặt Với Anh](#)

[Chương 601: Em Đã Thử, Nhưng Không Được](#)

[Chương 602: Không Thể Nào!](#)

[Chương 603: Hang Ổ Của Mafia](#)

[Chương 604: Trong Hang Địch!](#)

[Chương 605: Cuộc Gọi Của Thời Cảnh Thường](#)

[Chương 606: Sẽ Không Chịu Trách Nhiệm](#)

[Chương 607: Giấu!](#)

[Chương 608: Là Vì Cô Ta Đã Cứu Phelan](#)

[Chương 609: Giúp Cô Bôi Thuốc!](#)

[Chương 610: Anh Phải Cứu Cô Ấy!](#)

[Chương 611: Phải Cứu Cô Ấy!](#)

[Chương 612: Anh Đồng Ý Với Em!](#)

[Chương 613: Ba!](#)

[Chương 614: Cuộc Gọi Của Hai Người Cha \(1\)](#)

[Chương 615: Cuộc Gọi Của Hai Người Cha \(2\)](#)

[Chương 616: Chúng Ta Phải Chạy Thoát Khỏi Đây](#)

[Chương 617: Kỳ Ân Biệt Chuyen!](#)

[Chương 618: Mafia Xuất Hiện](#)

[Chương 619: Là Bom!](#)

[Chương 620: Cô Biết Cũng Nhiều Đây!](#)

[Chương 621: Tôi Là Món Quà Cuối Cùng!](#)

[Chương 622: Tôi Là GiáN Điệp](#)

[Chương 623: Tình HuốNg Nguy HiểM!](#)

[Chương 624: Nguy HiểM Trùng Trùng!](#)

[Chương 625: Nguy HiểM Trùng Trùng!](#)

[Chương 626: Chết Rồi!](#)

[Chương 627: Xin Cô Đừng Khóc](#)

[Chương 628: Bị Phát Hiện!](#)

[Chương 629: Tôi Cũng Giống Cô](#)

[Chương 630: Tính Mạng Bị Đe Dọa](#)

[Chương 631: Bản Tào Đây Đây](#)

[Chương 632: Trúng Đạn](#)

[Chương 633: Đừng Sợ](#)

[Chương 634: Âu Dương Vô Thần Đến Rồi!](#)

[Chương 635: Cứu Cô Ấy Đi!](#)

[Chương 636: Đồ Tệ Hại!](#)

[Chương 637: Không Thể Đi Ra Đó!](#)

[Chương 638: Không Thể Để Cô Ấy Lại](#)

[Chương 639: Khóc Đủ Chưa?](#)

[Chương 640: Không!](#)

[Chương 641: Nhiệm Vụ Kết Thúc!](#)

[Chương 642: Có Phải Kết Cục Đã Khác?](#)

[Chương 643: Học Cách Quên Đi!](#)

[Chương 644: Vui Vì Không Phải Cậu Chết](#)

[Chương 645: Tôi Sẽ Không Làm Gì Cô Ta!](#)

[Chương 646: Có Chỗ Nào Nhìn Không Ổn Ủ?](#)

[Chương 647: Chỉ Là Cần Một Chút Thời Gian](#)

[Chương 648: Điều Lo Lắng!](#)

[Chương 649: Hai Tang Lễ](#)

[Chương 650: Bức Thư Để Lại](#)

[Chương 651: Bị Gì Vậy?](#)

[Chương 652: Cô Ta Sẽ Ở Đây](#)

[Chương 653: Tôi Sẽ Đi Một Mình](#)

[Chương 654: Đến Lúc Thực Hiện Lời Hứa Rồi](#)

[Chương 655: Tại Sao Vẫn Chưa Làm?](#)

[Chương 656: Mục Đích Trước Mắt!](#)

[Chương 657: Cố Gắng Không Động Thủ!](#)

[Chương 658: Bị Đánh Nhiều Lần Rồi Vẫn Không Khôn Ra](#)

[Chương 659: La Hét Cái Gì Há?](#)

[Chương 660: Ai Mới Xứng Đáng!](#)

[Chương 661: Bưu Phẩm Được Gửi Đến](#)

[Chương 662: Muốn Quyền Thừa Kế](#)

[Chương 663: Người Xứng Đáng Nắm Quyền Thừa Kế](#)

[Chương 664: Tranh Cãi](#)

[Chương 665: Cô Ta Không Có Tư Cách](#)

[Chương 666: Cái Tát Đầu Tiên](#)

[Chương 667: Đánh Liên Tiếp Nhiều Lần](#)

[Chương 668: Quý Gối Van Xin](#)

[Chương 669: Chỉ Cần Con Rồi Khỏi Đây, Quyền Thừa Kế Sẽ Là Của Con](#)

[Chương 670: Máu!](#)

[Chương 671: Nhờ Anna Giúp Đỡ](#)

[Chương 672: Cuộc Gọi Đến](#)

[Chương 673: Người Hầu Thâm Gia](#)

[Chương 674: Quà Gửi Tặng](#)

[Chương 675: Về Nhà Ngay](#)

[Chương 676: Cái Ôm Bất Ngờ](#)

[Chương 677: Đứng Khóc Nữa](#)

[Chương 678: Ngón Tay Và Chiếc Áo Ấm](#)

[Chương 679: Tôi Muốn Quyền Lực Của Cô Ta!](#)

[Chương 680: Ấu Dương Thiên Thiên Phải Chết](#)

[Chương 681: Đến Đường Gia](#)

[Chương 682: Lùi Lại](#)

[Chương 683: Thả Cậu Bé Của Tôi Ra!](#)

[Chương 684: Tôi Muốn Đường Gia](#)

[Chương 685: Bởi Vì Mẹ Cô!](#)

[Chương 686: Ấu Dương Chấn Đông Không Phải Ba Ruột Của Cô](#)

[Chương 687: Tranh Cãi Bùng Nổ!](#)

[Chương 688: Tôi Đã Có Lỗi Gì Chưa?](#)

[Chương 689: Cục Diện Thay Đổi](#)

[Chương 690: Đánh Cuộc Mạng Sống!](#)

[Chương 691: Quân Gia Ra Mặt!](#)

[Chương 692: Có Phải Ông Cũng Nghĩ Như Vậy](#)

[Chương 693: Người Phụ Nữ Của Tôi, Ai Dám Đụng Vào?](#)

[Chương 694: Giải Cứu!](#)

[Chương 695: Phát Tiết](#)

[Chương 696: Giao Cho "Bà Chủ" Giải Quyết!](#)

[Chương 697: Bây Giờ Đang Nói Với Ai Vậy?](#)

[Chương 698: Vẫn Có Thể Cứu Được](#)

[Chương 699: Mã Nhược Anh Đến Kịp Lúc](#)

[Chương 700: Che Chấn!](#)

[Chương 701: Em.... Có Chuyện Muốn Nói \(701\)](#)

[Chương 702: Lời Muốn Nói \(702\)](#)

[Chương 703: Em Thích Anh!](#)

[Chương 704: Tính Mạng Nguy Hiểm](#)

[Chương 705: Ranh Giới!](#)

[Chương 706: Trả Lại Cho Tôi Đi](#)

[Chương 707: Sống Lại Rồi!](#)

[Chương 708: Người Đã Chọn](#)

[Chương 709: Trả Nợ Một Kiếp](#)

[Chương 710: Túc Trục Ngày Đêm!](#)

[Chương 711: Em Đau..](#)

[Chương 712: Không Đau... Vì Có Anh Ở Đây Rồi!](#)

[Chương 713: Thay Đổi Rồi](#)

[Chương 714: Anh Không Thích Sao?](#)

[Chương 715: Nấu Bữa Sáng Cho Em](#)

[Chương 716: Ăn Cháo Mà Cũng Sặc?](#)

[Chương 717: Chuyện Không Trong Sáng..](#)

[Chương 718: Không Được Ăn](#)

[Chương 719: Muốn Gặp Em?](#)

[Chương 720: Gửi Đến Một Lời Cảm Ơn](#)

[Chương 721: Ngưỡng Mộ](#)

[Chương 722: Nỗi Sợ Hải Của Mã Nhược Anh](#)

[Chương 723: Đều Đã Chết Rồi!](#)

[Chương 724: Không Nên Thương Hại](#)

[Chương 725: Âu Dương Chấn Đông Nhập Viện](#)

[Chương 726: Chỉ Hỏi Vài Việc](#)

[Chương 727: Không Nghĩ Sẽ Yêu](#)

[Chương 728: Chưa Bao Giờ Yêu](#)

[Chương 729: Người Đàn Ông Của Đường Nhược Vũ](#)

[Chương 730: Đồng Ý Cuối](#)

[Chương 731: Đó Không Phải Tình Yêu](#)

[Chương 732: Đứng Ở Bên Cạnh Thăng Bế](#)

[Chương 733: Tôi CảNh CáO Ông](#)

[Chương 734: Anh Không Bảo Vệ Nỗi Tôi](#)

[Chương 735: Ai Cũng Không Được Động Vào Anh Ấy](#)

[Chương 736: Người Đàn Ông Ngoại Quốc Bí Ẩn](#)

[Chương 737: Gặp Một Người Quen Cũ](#)

[Chương 738: Mang Theo Bộ Mặt Thật Đến](#)

[Chương 739: Câu Chuyện Xưa](#)

[Chương 740: Kẻ Bị Thời Gian Thay Đổi](#)

[Chương 741: Chỉ Có Phán Bội, Là Không Thể Tha Thứ](#)

[Chương 742: Lên Lút Nửa Đêm](#)

[Chương 743: Không Ôm Ấp!](#)

[Chương 744: Chuột!](#)

[Chương 745: Yêu Sinh Lý!](#)

[Chương 746: Anh Thà Em Ra Đi](#)

[Chương 747: Chưa Làm "Việc Đó"?](#)

[Chương 748: Anh Nhịn Đủ Rồi](#)

[Chương 749: Cho Anh](#)

[Chương 750: Chúng Ta Hủy Hôn Ước Đi](#)

[Chương 751: Anh Có Biết Hương Vị Của Yêu Đơn Phương Không?](#)

[Chương 752: Không Hiểu Được...](#)

[Chương 753: Em Thua Rồi](#)

[Chương 754: Anh Muốn Em! \(H Nhe\)](#)

[Chương 755: Anh Yêu Em! \(H +\)](#)

[Chương 756: Một Ngày Một Đêm](#)

[Chương 757: Hoa Tai Hình Long Vũ](#)

[Chương 758: Long Vũ Tuyệt Sắc](#)

[Chương 759: Kí Ức Mơ Nhạt](#)

[Chương 760: Tiếng La Hét Và Tiếng Khóc](#)

[Chương 761: Đưa Thẻ Đen](#)

[Chương 762: Thẻ Của Anh!](#)

[Chương 763: Thêm Kí Ức!](#)

[Chương 764: Từ Khi Nào Trở Nên Khách Khí Như VậY?](#)

[Chương 765: Khoảnh CáCh](#)

[Chương 766: Cô Căn BảN Không HiếU ĐượC NổI Đau ĐổN CủA Tôi](#)

[Chương 767: TậN CùNg CủA NổI Đau](#)

[Chương 768: CáM GiáC Không Tê](#)

[Chương 769: Anh ThĩCh Thì Em Vui RồI](#)

[Chương 770: Kí Ức NgàY CàNg Rõ](#)

[Chương 771: NhữNg CáI Tên Trong Kí Ức](#)

[Chương 772: Lí Do Sang Mỹ](#)

[Chương 773: Không ĐượC Để Ấu Dương Vô ThầN BiếT](#)

[Chương 774: GõI Điện Cho Mã NhượC Anh](#)

[Chương 775: Ấu Dương Thiên Thiên TừNg MấT Trí Nhỏ?](#)

[Chương 776: NhữNg CáI Tên Không Thề Nào BiếT ĐếN](#)

[Chương 777: Hứa Ấ Nhan ĐếN Thẳm](#)

[Chương 778: Chết... Là ĐáNg!](#)

[Chương 779: Mary Firstflo](#)

[Chương 780: Sự ThậT...](#)

[Chương 781: Ấu Dương Thiên Thiên BiếT ĐượC](#)

[Chương 782: Kê HủY HoạI Ấu Dương Thiên Thiên](#)

[Chương 783: CùNg Nhau Đi Mỹ](#)

[Chương 784: Ấu Dương Na Na Gây ChuyệN](#)

[Chương 785: TrừNg PhạT!](#)

[Chương 786: Khử Cô Ta Đi!](#)

[Chương 787: ChúC MừNg Năm MớI](#)

[Chương 788: BạN Từ Thuở Nhỏ](#)

[Chương 789: HẹN GặP](#)

[Chương 790: Ghen](#)

[Chương 791: ĐáNh](#)

[Chương 792: Thứ ĐáNg Từ Bỏ](#)

[Chương 793: Vị Lão ĐạI Bí ẨN](#)

[Chương 794: GặP Gỡ](#)

[Chương 795: Tiêu Từ Du](#)

[Chương 796: HửNg Thú](#)

[Chương 797: Kim Cương Đen](#)

[Chương 798: Người Xăm Hình](#)

[Chương 799: Sự Thật Hết Lộ](#)

[Chương 800: Vãn Bế Tác...](#)

[Chương 801: Sợ Cái Gì?](#)

[Chương 802: Bày Tỏ Tâm Ý](#)

[Chương 803: Sẽ Còn Gặp Lại](#)

[Chương 804: Lễ Uyển Thành Đến](#)

[Chương 805: Cảm Ơn Và Xin Lỗi](#)

[Chương 806: Từ Khi Nào...?](#)

[Chương 807: Thay Đổi Vì Một Người](#)

[Chương 808: Dám Ra Ngoài Gặp Đán Ông?](#)

[Chương 809: Gặp Lại](#)

[Chương 810: Bạch Oa Oa Ra Tay](#)

[Chương 811: Xui Xẻo](#)

[Chương 812: Học Trò](#)

[Chương 813: Stefan Tìm Đến](#)

[Chương 814: Cái Trang](#)

[Chương 815: Để Xem Đến Cuối Cùng Là Ai Chơi Không Nổi?](#)

[Chương 816: Âu Dương Thiên Thiên Phát Hiện](#)

[Chương 817: Nếu Được Sinh Ra Trong Một Thân Phận Khác](#)

[Chương 818: Nhất Định Bảo Vệ Em](#)

[Chương 819: Không Thể](#)

[Chương 820: Mọi Thứ Sẽ Khác Nếu Người Chịu Tổn Thương Là Âu Dương Thiên Thiên](#)

[Chương 821: Người Đán Ông Bí Ẩn](#)

[Chương 822: Bạn Học Cũ](#)

[Chương 823: Không Quay Trở Lại](#)

[Chương 824: Người Từ Ng Bỏ Lỡ](#)

[Chương 825: Giải Đáp Như Ng Thắc Mắc](#)

[Chương 826: Cuộc Gặp Gỡ Đầu Tiên](#)

[Chương 827: Như Ng Biểu Hiện](#)

[Chương 828: Dự Cảm Của Vivian](#)

[Chương 829: Sự Xuất Hiện Của Mã Như C Anh](#)

[Chương 830: Sự Thật Chính Thứ Hết Lộ](#)

[Chương 831: Chết](#)

[Chương 832: Suy Đoán](#)

[Chương 833: Tại Sao Lại Ngay Lúc Bây?](#)

[Chương 834: Cadira Tìm Đến](#)

[Chương 835: Những Cuộc Chiến Ngầm](#)

[Chương 836: Tư Cách](#)

[Chương 837: Gặp Lại](#)

[Chương 838: Nhớ Một Người](#)

[Chương 839: Ràng Buộc](#)

[Chương 840: Sự Thật](#)

[Chương 841: Âu Dương Vô Thần Trở Về](#)

[Chương 842: Không Ngủ](#)

[Chương 843: Nụ Hôn Nhớ Nhưng](#)

[Chương 844: Tuyên Bố Bảo Vệ](#)

[Chương 845: Xung Đột \(1\)](#)

[Chương 846: Xung Đột \(2\)](#)

[Chương 847: Tiến Thoái Lưỡng Nan](#)

[Chương 848: Không Thể](#)

[Chương 849: Anna Đến](#)

[Chương 850: Quay Trở Lại](#)

[Chương 851: Bất Ngờ Gặp Mặt](#)

[Chương 852: Bất Ngờ Hết Lộ](#)

[Chương 853: Mary Firstflo Ra Tay](#)

[Chương 854: Tình Thế Nguy Hiểm](#)

[Chương 855: Âu Dương Vô Thần Tàn Nhẫn](#)

[Chương 856: Kẻ Không Được Yêu Thương](#)

[Chương 857: Kẻ Đáng Thương](#)

[Chương 858: Mạo Hiểm](#)

[Chương 859: Lựa Chọn](#)

[Chương 860: Thân Phận \(1\)](#)

[Chương 861: Thân Phận \(2\)](#)

[Chương 862: CầU CựU Sự GiúP Đỡ](#)

[Chương 863: Giải ThoáT \(1\)](#)

[Chương 864: Giải ThoáT \(2\)](#)

[Chương 865: ĐừNg ThíCh Tôi](#)

[Chương 866: Sự ThậT ẨN GiấU \(1\)](#)

[Chương 867: Sự ThậT ẨN GiấU \(2\)](#)

[Chương 868: Trờ Vẽ](#)

[Chương 869: LãO ĐạI](#)

[Chương 870: LiềU MạNg](#)

[Chương 871: Không Giữ ĐượC](#)

[Chương 872: ĐờNg Ý](#)

[Chương 873: Không TìNh Lại](#)

[Chương 874: ĐừNg Nuốt LờI](#)

[Chương 875: Bất Ngờ ChạM](#)

[Chương 876: Bao Vây!](#)

[Chương 877: KẾT Hôn](#)

[Chương 878: ChúNg Ta KẾT Hôn Đi](#)

[Chương 879: HộI Ngộ](#)

[Chương 880: ThuốC](#)

[Chương 881: Trừ Phi Tôi ChẾT Đi](#)

[Chương 882: Tranh ChấP QuyếT LiệT](#)

[Chương 883: Một ĐốI Một Trăm](#)

[Chương 884: Chị Chị Em Em](#)

[Chương 885: Tôi Không Vẽ Đâu](#)

[Chương 886: Xử Lý Mary \(1\)](#)

[Chương 887: Xử Lý Mary \(2\)](#)

[Chương 888: Để Lại Một Hơi Thở](#)

[Chương 889: TuyếT ĐốI Không Thương Hại Kẻ Thù CủA MiNh](#)

[Chương 890: DiỄN BiếN LỚN](#)

[Chương 891: Sự Yêu Thương Cuối CùNg](#)

[Chương 892: Em Không CầM Cự NổI NỮA RỒI](#)

[Chương 893: Anh Không PháI Một Phần Trong Kế HoạCh CủA Em](#)

[Chương 894](#)

[Chương 895: Đại Kết CùC \(1\)](#)

[Chương 896: Đại Kết CùC \(2\)](#)

[Chương 897: Đại Kết CùC \(3\)](#)

[Chương 898: Đại Kết CùC \(4\)](#)

[Chương 899: Đại Kết CùC \(5\)](#)

[Chương 900: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 901: Ngoại Truyện 2](#)

[Chương 902: Ngoại Truyện 3](#)

[Chương 903: Ngoại Truyện 3](#)

[Chương 904: Ngoại Truyện 4](#)

[Chương 905: Ngoại Truyện 5](#)

[Chương 906: Ngoại Truyện 6](#)

[Chương 907: Ngoại Truyện 7](#)

[Chương 908: Ngoại Truyện 8](#)

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 1: KẾT THÚC VÀ MỞ ĐẦU!

- Tổng Dật Nhiên, tôi hận anh, cho đến khi chết tôi cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!

- 4 năm thanh xuân, 3 năm quen nhau, thêm 5 năm tình nghĩa vợ chồng, những lúc anh khó khăn là tôi luôn bên cạnh, những lúc anh gục ngã là tôi an ủi giúp đỡ. Tổng Dật Nhiên, đến cuối cùng anh vẫn phản bội tôi, phản bội cả lời hứa năm đó của chúng ta, 12 năm qua, cứ xem như tôi có mắt như mù, chúng ta chấm dứt đi!

"Ầm" - Tiếng va chạm xen lẫn vào những lời nói đau thương, tạo thành nốt nhạc cuối cùng chấm dứt một bài hát.

Đã kết thúc rồi!

- -----...-----...-----

Thân thể Đàm Gia Hi trôi nổi trong 1 khoảng không vắng, bốn bề đều đen đặc, kín mít không thấy ánh sáng.

Đây là đâu? Là địa ngục hay thiên đàng? Tại sao tôi lại ở đây?

- Huhu, tôi không chết, tôi không thể chết! Tôi không can tâm, tôi không can tâm! - Từ phía xa truyền đến tiếng khóc nức nở, vang vọng vào trong không trung, khiến Đàm Gia Hi bối rối nhìn qua.

Ở đây còn có người khác sao? Là ai vậy? Là ai đang nói không can tâm chết vậy?

Thân thể cô trôi đến chỗ cô gái, là 1 cô gái đang ngồi khóc. Khi đến gần, Đàm Gia Hi liền lên tiếng hỏi:

- Cô bé, em là ai? Tại sao lại ngồi ở đây khóc vậy?

Cô gái từ từ ngược khuôn mặt xinh đẹp của mình lên, trước nhan sắc tuyệt trần đó, Đàm Gia Hi nhìn đến suýt bật thốt lên.

Đẹp quá! Trên đời này lại có 1 người con gái xinh đẹp như thế này sao? Xinh đẹp như vậy, tại sao lại khóc chứ?

Cô gái ngược đôi mắt đẫm nước của mình nhìn Đàm Gia Hi, nói:

- Giúp tôi! Tôi sẽ cho cô mọi thứ cô muốn, hãy giúp tôi lấy lại thứ thuộc về tôi!

Đàm Gia Hi nhú mày khó hiểu, hỏi:

- Đừng khóc! Là ai đã lấy thứ của em? Nó là cái gì, tôi sẽ giúp em lấy lại!

Dứt lời, cô gái đột nhiên cười, nhìn Đàm Gia Hi đáp:

- Vậy là cô đã đồng ý giúp tôi rồi, đừng nuốt lời, tôi sẽ cảm ơn cô bằng thứ cô mong ước! Hãy đi đi, trở về lại đi!

Nói rồi, thân thể cô gái trong suốt dần, sau vài giây khi Đàm Gia Hi vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì đã hoàn toàn biến mất.

Đàm Gia Hi giật mình, cô quay sang xung quanh tìm kiếm, rồi hét lên:

- Cô bé, em đi đâu rồi? Em vẫn chưa nói điều em muốn làm mà? Đó là cái gì.... aaaaaa....

Chợt 1 ánh sáng chói lóa chiếu đến, bao phủ lấy không gian tối tăm và cơ thể của Đàm Gia Hi, rồi cuốn theo cô mang đi. Trong một khắc, nó như thay đổi cả số phận phía trước của hai người con gái bạc mệnh!

- -----...-----...-----

Trong 1 phòng bệnh VIP tại bệnh viện trung tâm Bắc Kinh,

"Tích....tích....tích...."

Tiếng điện tâm đồ và máy thở vang lên đều đặn, từng giọt nước truyền qua ống nhỏ thon dài, chảy thẳng xuống cơ thể của người con gái phía dưới.

Trên khung nền trắng xóa, mái tóc xõa dài màu đen rải trên mặt gối, một làn gió thổi qua, làm lay nhẹ những chân tóc lưa thưa bên má, khiến sắc đẹp của cô gái càng trở nên vô thực. Không chỉ dừng ở những thứ nhỏ nhặt đó, khuôn mặt của cô ấy mới là sản phẩm mỹ thuật nhất của thứ gọi là "sắc đẹp".

Đôi môi trái tim màu hồng đào đang mím nhẹ, kết hợp với sóng mũi cao ngất, chỉ riêng hai bộ phận đó thôi đã là niềm ao ước của hàng triệu cô gái trên thế giới rồi. Đúng lúc này, đôi mắt đang nhắm chặt lại đột nhiên động đậy, và sau 1s... 2s... 3s.....

Nó mở ra....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 2: Tôi Là Ai?

Đàm Gia Hi dần tỉnh lại trong sự mơ hồ, cô đảo mắt nhìn xung quanh, dần định hình lại mọi thứ.

Cô lại đang ở đâu nữa đây? Máy điện tâm đồ, túi nước, chăn, nệm, màu trắng... đây là bệnh viện sao?

Tại sao cô lại ở bệnh viện? Cô được người khác cứu sống ư?

Đang nghĩ, đột nhiên đầu truyền đến cơn tê nhức, Đàm Gia Hi đưa một tay lên ôm đầu, nhăn mày nói:

- Cái quái gì, sao đau đầu quá vậy!

Hàng loạt những kí ức đan xen lẫn nhau, của cô, còn có của người khác nữa, Đàm Gia Hi, Tống Dật Nhiên, Âu Dương Thiên Thiên?

Những cái tên xa lạ, có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đàm Gia Hi chống tay ngồi dậy, cô vừa ôm đầu, vừa không chịu được sức đau của nó truyền đến mà thét lên:

- A..... A.....A.....

Những cái tên bỗng chốc ủa về, cả những gương mặt thân quen, lời nói, hành động, vụ tai nạn, bị xô ngã té cầu thang.... Âu Dương Thiên Thiên!

Âu Dương Thiên Thiên!

Âu Dương Thiên Thiên!

Cái tên đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. Rốt cuộc cô là ai? Cô là Đàm Gia Hi... hay là.... hay là....

Đúng lúc này, người bên ngoài nghe thấy tiếng hét, liền nhanh chân chạy vào. Một nữ y tá thấy cô gái tỉnh lại, liền hỏi:

- Âu Dương tiểu thư, cô tỉnh lại rồi sao? Cô đau ở đâu?
- Âu Dương tiểu thư tỉnh rồi, mau gọi bác sĩ, mau gọi bác sĩ!
- Liên lạc với Âu Dương gia!

....

Hàng loạt những tiếng nói vang lên, khiến đầu Đàm Gia Hi đau như búa bổ, cái tên Âu Dương cứ lặp đi lặp lại xung quanh cô, làm cô không thể không tiếp nhận nó.

Đàm Gia Hi cắn răng, chịu đựng cơn đau, quay sang nhìn nữ y tá, hỏi:

- Cô vừa mới gọi tôi là gì?

Nữ y tá nhìn Đàm Gia Hi, nhíu mày đáp:

- Âu Dương tiểu thư, cô nói gì vậy? Cô không nhớ mình là ai sao?

Đàm Gia Hi nghiêng răng, cô trừng mắt nhìn nữ y tá, quát lớn:

- Nói lại 1 lần nữa, tôi là ai? Nói tên tôi!

Nữ y tá bị tiếng quát của cô làm giật mình, ngay lập tức đáp:

- Cô... cô là Âu Dương Thiên Thiên - là Nhị tiểu thư của Âu Dương gia!

Âu Dương Thiên Thiên! - Lần này, cái tên ấy chính thức khắc vào sâu trong đầu của Đàm Gia Hi, kéo theo hàng loạt những kí ức khác về người con gái mang cái tên ấy.

Đàm Gia Hi hét lên, cô vụt xuống giường, ngay lập tức chạy vào phòng vệ sinh, đóng sầm cửa lại.

Thở hổn hển nhìn chính mình trong gương, Đàm Gia Hi mở to mắt không dám tin.

Đôi mắt màu nâu trong suốt to lấp lánh, chiếc mũi cao có làn sóng thanh tú, đôi môi trái tim màu hồng đào hơi mở, mái tóc đen xõa dài đến eo, làn da trắng như sứ, tổ hợp này.... tổ hợp thiên thần này là gì đây?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 3: Trọng Sinh Rồi?

Đưa 1 tay lên sờ mặt mình, Đàm Gia Hi không dám tin xúc giác mềm mại mình đang cảm nhận là thật.

Nếp nhăn của 1 phụ nữ 31 tuổi đã không có, thay vào đó là sự láng mịn hoàn hảo đến khó tưởng tượng. Từng bộ phận này.... đều đẹp đến mức khiến người ta sốc, thậm chí là suýt xoa, muốn thốt lên rằng....

Khoan đã.... cảm giác muốn thốt lên này... khuôn mặt này....nó quen quá.... hình như... cô đã từng gặp 1 lần rồi!

Đàm Gia Hi vò tóc, cố nhớ lại chuyện đã xảy ra. Đúng lúc này, liền giật mình nhớ đến cuộc đối thoại của mình và 1 cô gái.

Đúng rồi, cô gái đó đã mang khuôn mặt này... cô ấy... chính là Âu Dương Thiên Thiên!

Nhưng mà.... tại sao... tại sao cô lại ở trong thân xác của cô gái đó? Đây chắc chắn là linh hồn của cô mà? Nhưng tại sao lại sở hữu 1 khuôn mặt khác thế này!!!

Đàm Gia Hi khó hiểu lắc đầu, rồi cô chợt nhớ đến lời nói của cô gái đó trước khi biến mất:

- Giúp tôi! Tôi sẽ cho cô mọi thứ cô muốn, hãy giúp tôi lấy lại thứ thuộc về tôi!

- Đừng nuốt lời, tôi sẽ cảm ơn cô bằng thứ cô mong ước! Hãy đi đi, trở về lại đi!

...

Ôi không, không lẽ..... chính là lời hứa mà cô đã hứa với cô gái đó... vậy nên... cô mới tới đây đây chứ?

Thân thể này, sự sống này.... không lẽ... chính là thứ mà cô ấy muốn trả ơn cô?

Vậy... cô chính là Âu Dương Thiên Thiên ư?

Cô... cô trọng sinh rồi???

Đám y tá bên ngoài vì hành động của Đàm Gia Hi mà cảm thấy hoảng hốt, họ nhanh chóng lao đến, đập cửa nói:

- Âu Dương tiểu thư, cô làm sao vậy?

- Mở cửa ra đi, Âu Dương tiểu thư! Âu Dương tiểu thư!!

.....

Ngay lúc bọn họ đang lo lắng vì tình trạng của Đàm Gia Hi bên trong, thì bác sĩ đã tới, hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Một nữ y tá hoảng sợ nhìn bác sĩ, thành thật đáp:

- Bác sĩ, Âu Dương tiểu thư tỉnh lại rồi, nhưng cô ấy đột nhiên la hét và chạy vào phòng vệ sinh, còn hỏi chúng tôi tên của cô ấy là gì nữa. Hình như cô ấy không nhớ mình là ai.

- Cô ấy vào phòng vệ sinh rồi đóng khóa cửa, không cho ai vào trong cả!

Người bác sĩ nghe thấy vậy, cũng hoảng hốt theo, nói:

- Các cô ở đây sao lại để Âu Dương tiểu thư xảy ra chuyện như vậy. Còn không mau đi lấy chìa khóa dự phòng vào đây!

Dứt lời, người bác sĩ liền đi đến gõ cửa phòng vệ sinh, lên tiếng:

- Âu Dương tiểu thư, cô mở cửa ra đi, tôi là bác sĩ Hàn, tôi có thể giúp cô! Âu Dương tiểu thư!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 4: Ba Mẹ Tớ!

Đám bác sĩ và y tá đập cửa 1 hồi lâu nhưng người bên trong vẫn không chịu mở cửa. Đến lúc họ bắt buộc phải dùng đến chìa khóa để có thể xông vào thì đột nhiên người con gái mở cửa ra.

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi đi ra ngoài, ngang thẳng qua chỗ các bác sĩ đến giường bệnh, sau đó ngồi lên.

Người bác sĩ thở dốc, ông tiến về phía cô, thử dò hỏi:

- Âu Dương tiểu thư, cô có ổn hay không?

Lúc này, cô gái ngược mắt nhìn ông, sâu trong ánh mắt nâu trong vắt đó, phảng phất sự bình tĩnh đến kì dị.

Điều đặc biệt hơn là, Âu Dương Thiên Thiên không hề lên tiếng đáp lại, cô nhìn đám người bác sĩ và y tá vài giây rồi cuộn chân lại, ôm mặt úp vào đầu gối.

Hành động của cô khiến ai nấy đều hết sức bất ngờ, bọn họ nhìn nhau nhưng không biết phải làm gì, hỏi nhưng không trả lời thì có thể nói gì đây?

Âu Dương Thiên Thiên nắm chặt tay, cô vui đầu nghĩ. Đúng thật là mình đã sống lại rồi, không những thế còn là sống lại trong cơ thể 1 người khác nữa.

Điều hi hữu này có thể xảy ra với mình ư? Với 1 kẻ đã trải qua gần nửa đời người như mình? Thật không thể tin được.

Tiếng tim đập nhanh trong cơ thể người con gái, biểu hiện nguồn sống dồi dào tràn đầy năng lượng, so với trước đây, hoàn toàn là khác một trời 1 vực.

Đàm Gia Hi.... à không, từ giờ... cô chính là Âu Dương Thiên Thiên! Âu Dương Thiên Thiên - Nhị tiểu thư Âu Dương gia!

Mãi cho đến 2 tiếng sau, cô gái ngồi trên giường vẫn giữ nguyên tư thế đó, các y tá và bác sĩ đều thay nhau đứng trực canh gác cô, nhưng ngoài việc ngồi úp mặt như vậy, cô gái hoàn toàn không hề có hành động nào khác.

Điều này càng làm họ lo lắng hơn. Có phải Nhị tiểu thư đó có chuyện gì rồi không? Tình trạng, tâm thần ổn định cả chứ?

Nếu như có gì đó thật, bọn họ thật không dám nghĩ, hậu quả sẽ tới với mình là gì nữa. Đắc tội với nhà Âu Dương, cái kết thật sự rất đáng!

Đang lúc nhiều người hoang mang sợ hãi, một người đàn ông và phụ nữ trung niên đi tới, bác sĩ Hàn thấy họ, ngay lập tức chạy đến cúi đầu, lên tiếng chào hỏi:

- Âu tổng, Âu phu nhân!

Người đàn ông trung niên nhìn bác sĩ Hàn, ngay lập tức hỏi:

- Thiên Thiên đã tỉnh lại rồi sao? Tình trạng con bé thế nào? Có ổn không? Đã khám tổng quát hết cho nó chưa?

Bác sĩ nghe những câu hỏi dồn dập đổ tới, mồ hôi càng tuôn ra như suối, ông nuốt nước bọt, cẩn trọng đáp:

- Âu tổng, tình hình của Âu Dương tiểu thư.... trước ông cứ vào xem đi đã.

Nghe lời bác sĩ, người đàn ông và người phụ nữ ngay lập tức đi vào. Y tá thấy họ liền hô lên với cô gái ngồi trên giường:

- Âu Dương tiểu thư, Âu tổng và Âu phu nhân đã đến rồi!

Ngay lúc này, Âu Dương Thiên Thiên mới ngược mặt nhìn lên. Giây phút người đàn ông đó xuất hiện, trong đầu cô liền hiện lên một cái tên.

Âu Dương Chấn Đông - cha ruột của Âu Dương Thiên Thiên!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 5: Mẹ!

Âu Dương Chấn Đông đi vào phòng bệnh, ngay khi nhìn thấy con gái mình đang ngồi trên giường, ông liền lao tới, lên tiếng:

- Thiên Thiên, con tỉnh rồi? Con thấy như thế nào, có chỗ nào trong người không khỏe hay không?

Vừa nói, Âu Dương Chấn Đông vừa vươn tay sờ mặt cô, nhìn qua nhìn lại, tâm trạng như vô cùng lo lắng.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, nhìn người đàn ông trung niên đang luống cuống trước mặt nhưng không nói gì. Cô mím môi im lặng, tuyệt không lên tiếng.

Cô ngồi từ này đến giờ đã 2 tiếng, trong 2 tiếng đó, dù không nhiều nhưng kịp thu thập kí ức của Âu Dương Thiên Thiên về trong đầu.

Người đàn ông này là cha cô ấy, tên Âu Dương Chấn Đông - chủ tịch tập đoàn PJH - chuyên thương mại điện tử lớn nhất Bắc Kinh.

Tập đoàn PJH đã tồn tại được vài thập kỉ, năng suất và lợi nhuận tăng nhiều theo các năm, từng được thế giới bình chọn là tập đoàn phát triển nhất trong các cường quốc 7 năm liên tiếp, song song với đó, gia tộc Âu Dương cũng ngày một lớn mạnh.

Gia tộc này thuở sơ khai chỉ có 3 người cầm đầu, đến hiện giờ con số đã lên tới 8 người. Trong đó, Âu Dương Chấn Đông là người nắm quyền cao nhất, giữ hơn 57% số cổ phần chung của cả gia tộc.

Sự tăng trưởng của gia tộc Âu Dương đã ảnh hưởng rất lớn đến nền kinh tế Trung Quốc, ngay cả những nhà lãnh đạo quốc gia này cũng phải nể mặt danh tiếng của họ vài phần.

Chính vì vậy, Âu Dương Chấn Đông là người đàn ông có thể hô mưa gọi gió ở Bắc Kinh, càng có thể nói tiếng lớn với những người có địa vị cực cao trong xã hội.

Âu Dương Thiên Thiên, không ngờ cô lại có gia thế khủng như vậy!

Bác sĩ Hàn nhận thấy ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên kì lạ, lại thêm việc Âu Dương Chấn Đông hỏi nhưng cô không trả lời, liền nghi ngờ có điều lạ hoặc, bèn bước lên nói:

- Âu tổng, Âu Dương tiểu thư... hình như không nhớ được ngài là ai!

Một câu nói, làm Âu Dương Chấn Đông đứng hình, ông từng người nhìn đứa con gái yêu quý của mình, vài giây sau mới có thể lên tiếng:

- Thiên Thiên, con nhìn ba đi, con không nhớ ba là ai sao? Ba là ba của con đây!

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn ông, ánh nhìn cô lạnh ngắt, lại chất chứa sự xa lạ kì lạ, làm Âu Dương Chấn Đông hoảng hốt, ông hô lên, rồi ôm chầm lấy cô.

- Thiên Thiên! Ba là ba của con đây! Thiên Thiên!

Cảm nhận xúc giác ôm ấp của người đàn ông, Âu Dương Thiên Thiên không mấy biểu hiện thái độ, cô để yên cho ông ta ôm mình, không chút

phản kháng.

Ánh mắt cô hướng về người phụ nữ đứng đằng sau, người mà sau này Đàm Gia Hi.... à không Âu Dương Thiên Thiên cô... sẽ gọi là mẹ.

Mẹ! Mẹ à....

Phải rồi! Là mẹ, mẹ kế!

Bạc Tuyết Cơ!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 6: Về Nhà!

Vài ngày sau, Âu Dương Thiên Thiên được cho xuất viện, Âu Dương Chấn Đông nghe tin liền hoãn hết các buổi họp, trực tiếp đến nơi đón cô về nhà.

Từ lúc tỉnh lại đến giờ, thậm chí là trên đường về Âu Dương gia, cô không hề nói 1 lời nào, khuôn mặt 24h đều lạnh tanh không biểu cảm. Giống như một con búp bê trong lồng kính thực sự vậy. Im lặng đến kì dị.

Về đến nhà, cô dựa theo trí nhớ đi thẳng lên phòng mình, sau khi sắp xếp lại đồ đạc, cô vào phòng tắm, gội rửa thân thể sạch sẽ rồi mới đi ra.

Âu Dương Thiên Thiên đứng trước gương, cô nhìn thân thể và khuôn mặt của mình một hồi lâu, bất chợt đưa tay lên sờ.

Từng ngón tay lướt qua mắt, mũi, môi rồi xuống cằm, cổ, ngực, eo...
mông....

Thân thể này quá tuyệt vời!

Đó là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu Âu Dương Thiên Thiên. Dù đã dùng nhiều ngày để tập làm quen với nó nhưng đôi lúc cô vẫn không ngừng cảm thán trước sự ưu ái mà tạo hóa đã ban cho cô gái này.

Nét đẹp trời phú, khuôn mặt xinh như thiên thần, từng đường cong trên cơ thể cũng hoàn hảo. Cao khoảng 1m7, số đo 3 vòng chắc rơi vào tầm 80,

60, 85. Với 1 cô gái 22t, đây gần như là đạt tới tỉ lệ vàng của thiếu nữ.

Dáng người vừa không cao quá, lại không lùn quá, nơi nên cần có thịt thì có thịt, nơi không cần có thịt ngay cả 1 chút mỡ thừa cũng không tồn tại. Vừa gầy lại vừa cân đối, càng không có khái niệm mập mạp. Con người này... quá hoàn hảo rồi.

Chỉ là... không nghĩ đến cô gái xinh đẹp, cực phẩm như vậy lại có 1 gia đình không mấy hạnh phúc.

Theo trí nhớ của cô, Âu Dương Thiên Thiên mất mẹ từ nhỏ, 2 năm sau, cha cô đi thêm bước nữa, mang về cho cô 1 người mẹ kế khác.

Người phụ nữ đó tên Bạc Tuyết Cơ, là do có thai trước với Âu Dương Chấn Đông nên được ông nội cưỡng cầu cho vào Âu Dương gia. Nói thẳng ra thì chính là không được cưới hỏi đàng hoàng như mẹ cô, chỉ là cho vào đây ở.

Mẹ Âu Dương Thiên Thiên tên là Đường Nhược Vũ - thiên kim Đường gia, rất có tiếng tăm ở hải ngoại.

Thế lực của nhà mẹ cô tương đối lớn, nhưng không bằng Âu Dương gia. Nét đẹp của Âu Dương Thiên Thiên đa phần cũng là từ mẹ, bởi bà ấy chính là Hoa hậu sắc đẹp quốc tế, từng là biểu tượng và là niềm tự hào của người Trung Quốc.

Âu Dương Chấn Đông phải lòng Đường Nhược Vũ cũng trong cuộc thi sắc đẹp năm đó. Giữa hai người nảy sinh tình cảm nên nhanh chóng về chung một nhà. Chỉ là không ngờ bà ấy chết trẻ, Âu Dương Chấn Đông lại phạm sai lầm với Bạc Tuyết Cơ, nên Âu Dương Thiên Thiên phải nhận về thêm cho mình 1 người mẹ nữa, cùng với 2 đứa em gái do bà ấy sinh ra.

Gia tộc Âu Dương vô cùng có quyền thế ở Bắc Kinh, Âu Dương Chấn Đông lại giữ số cổ phần nhiều nhất, nên con của ông cũng sẽ là người thừa

kế chính đáng sau này.

Ba cô con gái, Âu Dương Thiên Thiên là trưởng nữ, người dễ dàng ngồi ở vị trí thừa kế nhất. Nên chuyện bị hại đến chết là điều dễ hiểu, Dù gì, phía dưới cô còn có 2 cô em gái, Âu Dương Na Na và Âu Dương Hạ Mạt. Chưa kể vô số anh em chị họ trong dòng tộc nữa, chỉ cần cô chết đi, tỉ lệ họ tăng thêm cổ phần, tiến lên được 1 bước sẽ cao hơn.

Nói bên nội thì cũng phải nói bên ngoại, gia đình Đường Nhược Vũ có 3 anh em, bọn họ sinh con, tính ra là thêm cho Âu Dương Thiên Thiên mấy anh chị nữa, những con người đó còn không biết xấu hổ, thường xuyên ức hiếp Âu Dương Thiên Thiên, bắt cô phải đem tiền từ nhà Âu Dương cho mình.

Chưa hết, từ sau khi Đường Nhược Vũ chết, Đường gia liền bị hai anh em còn lại tranh giành, quyền thừa kế và tài sản của Âu Dương Thiên Thiên toàn bộ bị họ lấy hết.

Quả nhiên là hồng nhan thì bạc mệnh, số trời thật biết trêu ngươi, cô như vậy... mà lại trọng sinh trong 1 thân thể có số phận thảm thiết như thế này.

Gia đình đã không mấy hòa thuận, lại thêm hai bên tranh giành nhau, con người giả tạo với chính con người, tình thân gần như không hiện hữu ở đây nữa....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 7: Người Đàn Ông Trong Kí Ức!

Nhưng mà kể cũng lạ. Mẹ Âu Dương Thiên Thiên vốn là con dâu duy nhất của Âu Dương gia, nhưng vì sao cô ấy lại là Nhị tiểu thư chứ?

Theo cấp bậc, cô ấy cũng là trưởng nữ mà? Không phải sao?

Không lẽ... trên cô ấy còn có ai khác à? Người đó là ai chứ?

Âu Dương Thiên Thiên sờ cằm mình, ánh mắt cô thoát biến đổi. Một khuôn mặt đẹp như thế này, nên có được một cuộc sống tốt tương thích với nó mới phải. Mọi quyền lực mà cô gái này đáng nhận, nên thuộc về cô ấy mới đúng!

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên lên tiếng:

- Đừng lo lắng, tôi sẽ không để cô phải chết oan uổng, với nhan sắc này, tôi sẽ làm cô trở thành người kiều ngạo đứng trên đỉnh vinh quang cao nhất! Khiến người khác khi nhìn vào, sẽ phải nể phục.

Vừa nói, tay Âu Dương Thiên Thiên vừa vươn ra, thoát ly khỏi khuôn cằm đẹp dễ, tiến tới chiếc gương phía đối diện.

Năm ngón tay in lên lớp kính trong suốt, cô thì thầm nói tiếp:

- Tôi nhất định sẽ hoàn thành được ước nguyện của cô. Dem toàn bộ Âu Dương gia... hoàn toàn về tay tôi làm chủ! Bất kì ai cũng không thể ngăn tôi làm việc đó.

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên tràn đầy sự kiên quyết, từ trong sâu thẳm đôi con ngươi cô sáng lên 1 ý chí của khát vọng muốn được chiến thắng. Tất cả mọi thứ... bây giờ mới chỉ là bắt đầu!

Sau khi đứng yên 1 chỗ hồi lâu, Âu Dương Thiên Thiên liền muốn rời đi, cô tính toán trèo lên giường muốn nằm ngủ. Thế nhưng, lúc bàn tay lướt ngang qua góc kính, chợt có xúc giác truyền đến của 1 vật sắc nhọn.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày nhìn qua, khi xác định được chỗ cần cần, cô tiến lại gần, dùng móng tay cạy thứ ở bên trong góc kính ra.

Giữa hai lớp ép gương, có một tấm ảnh nhỏ phủ đầy bụi. Cô cẩn thận dùng tay lau lớp bụi trên mặt ảnh đi, rồi nhìn vào đó.

Tấm ảnh in hình một người đàn ông cao lớn, khuôn mặt khá là đẹp trai, người đàn ông không hề cười, và nhìn thoạt qua có chút lạnh lùng.

Điều đáng nói là... tại sao người đàn ông này lại cho cô cảm giác quen thuộc như vậy? Hình như, cô đã gặp anh ta ở đâu đó rồi!

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, nào cô bắt đầu hoạt động, tìm mọi cách để cố gắng nhớ ra người đàn ông trong bức ảnh đó là ai. Sau vài giây, cô mới ngỡ ra...

A! Chính là anh ta!

Người đàn ông đã xuất hiện trong kí ức của Âu Dương Thiên Thiên vài ngày trước, người đã.... đi cùng với ước nguyện của cô ấy.

- Giúp tôi theo đuổi anh ấy! Giúp tôi bảo vệ anh ấy! Giúp tôi yêu anh ấy!

Những lời nói của Âu Dương Thiên Thiên khi đó... không lẽ... chính là dành cho người đàn ông này?

Như vậy.... người này rốt cuộc là ai?

Cô... sẽ phải theo đuổi người này... thay cho Âu Dương Thiên Thiên sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 8: Hình Bóng Hiện Lên!

Sáng hôm sau, Âu Dương Thiên Thiên thức dậy từ khá sớm, sửa soạn cho bản thân xong, cô xuống hoa viên dưới nhà đi dạo 1 lát.

Âu Dương gia có hệ thống nhà ở khá rộng rãi, các phân khu cũng được chia rất hợp lý, 3 phân khu chính bao gồm đại sảnh, phòng ăn và dãy phòng ở.

Phía trước sảnh có 1 hoa viên được dựng lên rất đẹp. Nhìn thoạt qua như một cánh đồng với nhiều loài hoa được trồng vuôn vắn,

Trong số đó, phải kể đến hoa bồ công anh, một đám hoa nằm ở giữa khuôn viên, khi có gió nhẹ thổi qua, những cánh hoa lập tức bay lên, tản vào không trung, tạo nên phong cảnh cực kì đẹp mắt.

Tối hôm qua vì suy nghĩ về chuyện tấm ảnh mà cô đã không được ngủ ngon, sáng nay đi xuống đây ngắm hoa, có lẽ phần nào sẽ tìm được chút thanh tịnh cho mình. Mặc dù biết người đó nhưng trong đầu cô lại không có tư liệu gì anh ta cả, cứ như bị bưng bít vậy, chẳng thể nào biết được anh ta là ai!

Có phải chẳng kí ức về anh ta quá ít nên cô không nhận được không?

Điều đáng nói là...

Ây da, cô vậy mà phải làm "sứ mệnh" đi theo đuổi người ta của Âu Dương Thiên Thiên nè.

Chời má, đã qua cái tuổi thanh xuân lâu rồi mà. 31 mùa quýt chín rồi, nói cô đi theo đuổi đàn ông là thế nào?

Chắc chắc... nguyện vọng 1 thì được, chứ nguyện vọng 2 thì.....ca này khó, khó à!

Âu Dương Thiên Thiên mặc 1 chiếc váy trắng dài đến đầu gối, chân cô nhẹ nhàng bước đi giữa đám hoa bồ công anh.

Bàn tay lướt nhẹ qua những cánh hoa mỏng mềm mại, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên mỉm cười.

Ha! Hoa này đẹp quá, cánh hoa mỏng trắng tuyết giống như lông vũ vậy, thật giống thứ tạo nên đôi cánh của thiên thần.

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên không kiềm được mình mà cúi xuống, nhìn những bông hoa trắng ở cự li gần hơn.

Khuôn miệng cô bất giác cong lên, để lộ một nụ cười đẹp để có thể làm say mê bất cứ ai nhìn vào.

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên lấp lánh và trong suốt như sao mai, được ánh mặt trời chiếu rọi vào, nó sáng bừng lên như pha lê, tạo thành sự xinh đẹp tuyệt diệu nhất trên trần gian.

Đúng lúc này, một làn gió chợt lướt qua, thổi bay mái tóc dài của Âu Dương Thiên Thiên. Những lọn tóc đen nhánh đan vào nhau, dịu ánh nắng cùng hòa tan, khiến làn gió như nhẹ nhàng hơn hẳn.

Âu Dương Thiên Thiên đưa một tay vén lọn tóc lên bên tai, cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn bầu trời, thầm nghĩ, sao mới sáng mà đã nổi gió nhỉ?

Chợt, từ trong khóe mắt của Âu Dương Thiên Thiên hiện lên một hình bóng mờ nhạt của 1 thân ảnh cao lớn, cô chớp mắt, ngay lập tức ngoảnh đầu nhìn sang.

Lúc này, hiện lên trong mắt cô, là hình ảnh của một người đàn ông, với khuôn mặt, cực kì quen thuộc!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 9: Anh Hai?

Người đàn ông đứng trước cánh cửa rộng lớn của Âu Dương gia, thân thể anh cao ngất, soái khí cùng với thần thái trên khuôn mặt tạo nên một tổ hợp cao ngạo và biệt lập.

Âu Dương Thiên Thiên hơi nhú mào, cô mím môi, tiến về trước 1 bước.

Ai vậy? Mới sáng sớm xuất hiện trước cửa Âu Dương gia? Là người ở đây hay là khách?

Lúc đầu, quả thật cô là tò mò mà nghĩ ngợi, thế nhưng sau vài giây, khi định hình được khuôn mặt kia, Âu Dương Thiên Thiên liền mở to mắt, thân thể đột nhiên cứng ngắc, bước chân cũng dừng hẳn lại.

Đây... không phải là người đàn ông trong bức ảnh đó sao?

Đúng lúc này, một loạt những kí ức đột nhiên như khai mở, những thứ vụn vặt mà cô không hề biết đến lại tràn về, lấp đầy tri thức của Âu Dương Thiên Thiên.

- Anh hai! Anh về rồi!

- Anh hai, anh lại đi sao?

- Anh hai, anh chỉ thăm Na Na và Hạ Mạt thôi sao? Còn em? Em không phải là em gái của anh?

- Anh hai....

- Anh hai....

...

Vô số những câu thoại vang lên trong đầu Âu Dương Thiên Thiên, khiến cô đứng hình nhiều giây. Những kí ức về người đàn ông hiện lên 1 cách rõ ràng, tuy ít, nhưng cô có thể chắc chắn, kẻ mà Âu Dương Thiên Thiên đã gọi trong quá khứ đó, chính là người đàn ông này.

Ôi không, đầu cô, nó đã nhớ ra rồi!

Anh ta.... anh ta chính là Âu Dương Vô Thần - Anh hai của Âu Dương Thiên Thiên. Con nuôi của Âu Dương gia!

Cũng chính giờ phút đó, Âu Dương Thiên Thiên mới hốt hoảng nhận ra rằng... người đàn ông này trong tương lai chính là kẻ mà cô phải theo đuổi. Anh ta là người sẽ lún sâu vào cuộc đời của cô... vô điều kiện....

Cuộc gặp gỡ định mệnh... đã bắt đầu rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 10: Đột Nhiên Thốt Lên!

Âu Dương Vô Thần vẫn đứng im lặng nhìn cô gái trước mặt, ánh mắt anh đen láy, bình tĩnh không chút gợn sóng. Thần thái trên khuôn mặt vẫn không có biểu hiện gì đặc sắc, nhưng từ người anh ta lại toát ra một thứ nguy hiểm, khiến người khác cảm thấy không an toàn.

Gió vẫn thổi, những cánh hoa bồ công anh vẫn tách ra và bay lên nhẹ nhàng, tóc Âu Dương Thiên Thiên cũng theo đó mà rời khỏi vị trí đã được ấn định từ lúc nãy.

Theo bản năng, cô đưa tay lên vén lại tóc, ánh mắt hướng đến chỗ người đàn ông phía trước có chút dè dặt.

Gì vậy! Người này ở đây từ khi nào? Tại sao lại có thể đi vào không tiếng động như vậy chứ? Làm cô giật cả mình.

Nhưng mà.... quan hệ của anh ta với cô hình như là anh em không cùng huyết thống, như vậy... cũng yêu được sao?

Còn là kiểu quan hệ đơn phương nữa chứ. Bảo cô theo đuổi anh ta bằng cách nào đây?

Ồ... anh ta di chuyển rồi, đi... đi thẳng như vậy, đừng nói là đến đây nha.
A!

Trong lúc Âu Dương Thiên Thiên còn đang suy nghĩ mông lung, thì Âu Dương Vô Thần đã bắt đầu đi tới, anh bước từng bước dứt khoát, đến chỗ cách cô 1 khoảng thì dừng lại.

Âu Dương Thiên Thiên không tự chủ nuốt 1 ngụm nước bọt. Trong đầu liền hiện lên suy nghĩ cảm thán.

A... trai đẹp!

Dù đã biết trước sẽ đẹp trai như vậy, cũng thấy hình rồi, nhưng mà.... nhìn gần thế này lại thấy cực đẹp a...

Cô 31 tuổi, cũng chưa đạt đến trình độ miễn nhiễm hoàn toàn với cái này đâu à!

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt nhẹ nhàng, đôi con ngươi liếc nhìn Âu Dương Thiên Thiên từ trên xuống dưới, nhưng sau vài giây vẫn không có ý định nói gì cả.

Âu Dương Thiên Thiên cấu tay vào chân váy phía dưới, trong lòng vẫn còn có chút hoang mang. Người đàn ông không hỏi thì cô cũng không nói. Cứ như vậy, hai người nhìn nhau, tựa như đang dò xét, cũng tựa như đang ngại ngùng tìm hiểu.

Đúng lúc này, một người hầu từ đâu xuất hiện, liền chạy đến chỗ của Âu Dương Vô Thần, cúi đầu cung kính:

- Đại thiếu gia, cậu về rồi, bữa sáng đã sẵn sàng, ông chủ đang đợi cậu ở bên trong.

Vừa nói, người phụ nữ vừa hướng về phái phòng ăn, như đang ám chỉ anh sẽ vào đó.

Âu Dương Vô Thần sau khi nghe xong như cũ không có biểu hiện gì, anh chậm rãi đảo mắt, quay người về phía người hầu, lạnh nhạt đáp:

- Tôi biết rồi!

Nói xong, cũng lập tức xoay người rời đi.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Gì vậy? Như thế là sao? Đi đến chỗ cô nhìn đã đời không lên tiếng, bây giờ người hầu bảo đi thì đi luôn, có ý gì đây?

Vừa mới suy nghĩ xong, cổ họng Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ truyền tới "tín hiệu" khác lạ. Cô nhúu mày, đợi đến khi nhận ra thì đã quá muộn, từ dây thanh quản lập tức phát rung, truyền thẳng lên khuôn miệng, môi cô chột mấp máy, phát thành tiếng:

- Anh hai!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 11: Sự Chuyển Biến Không LờNg TrướcC!

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Gì vậy? Cái gì mới xảy ra vậy? Cái gì mới nói đó?

Cổ họng cô... vừa phát ra tiếng sao?

Nhưng mà.... cô đâu có muốn nói đâu!!!!

Tay Âu Dương Thiên Thiên bất giác sờ lên cổ họng mình, cô há miệng, ánh mắt có chút bất ngờ.

Chuyện gì đang xảy ra đây! Cô không hề muốn lên tiếng mà. Tại vì sao cái miệng lại tự động nói được chứ? Cái quái gì đang diễn ra thế!

Từ lúc nhìn thấy Âu Dương Vô Thần, cô đã cảm nhận thân thể của Âu Dương Thiên Thiên có chuyển biến khác lạ. Nhưng mà, việc đột nhiên phát ra tiếng không theo ý cô chính là việc khác lạ rõ ràng nhất.

Cái cơ thể này muốn làm gì đây! Đừng làm loạn à! Cô tạm thời chưa muốn đổi mặt với tên đó đâu.

Nghĩ đến Âu Dương Vô Thần, ánh mắt cô có chút biến đổi. Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mi, thầm nghĩ.

Anh ta.... chắc chưa nghe thấy đâu... đúng chứ?

Lúc này, người hầu bên cạnh chợt quay sang chỗ Âu Dương Thiên Thiên, cúi đầu lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, bữa sáng đã sẵn sàng, mời cô vào dùng bữa!

Âu Dương Thiên Thiên liếc môi, cô liếc mắt nhìn qua, gật đầu xem như đáp lại.

Kì lạ là, cô không muốn lên tiếng với người hầu này, thì sẽ không lên tiếng. Nhưng với người đàn ông kia, dù cô có muốn, thân thể cũng bất tri bất giác mà tự làm. Điều này... là sao chứ?

Bàn tay đang nắm váy dần thả lỏng ra, Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi xoay người, theo lời của nữ hầu muốn đi vào phòng ăn,

Thế nhưng lúc cô quay lại, vừa vận dụng trúng ánh mắt của Âu Dương Vô Thần đang nhìn mình. Lúc này cô mới phát hiện, không biết từ khi nào, anh ta đã dừng chân, đứng nhìn về phía cô không chớp mắt.

Lòng ngực Âu Dương Thiên Thiên liên truyền tới tiếng đập mạnh, cô hít một hơi, nhanh chóng cất bước đi. Khi ngang qua Âu Dương Vô Thần, cô chợt cảm nhận được có khí lạnh phát ra từ người anh ta, bức đến nỗi khiến cô sợ hãi.

Theo bản năng bước nhanh hơn, Âu Dương Thiên Thiên vọt qua người của Âu Dương Vô Thần, tiến thẳng vào trong phòng ăn.

Hai tay cô để phía trước bầu vào nhau, nhúu mày thật chặt.

Mới lần gặp đầu tiên đã xảy ra chuyện, không biết là điềm lành hay điềm xấu đây!

Nghĩ gì thì nghĩ, việc của sáng ngày hôm nay phần nào đã cho cô thấy, cơ thể này có 1 số đặc điểm phản ứng với người có cảm xúc nhất định đối

với Âu Dương Thiên Thiên.

Chưa kể đến Âu Dương Vô Thần là người nắm vị trí thế nào, riêng việc cơ thể cô tự động làm như vậy đã chứng tỏ cô chưa hoàn toàn điều khiển hết suy nghĩ và cảm xúc của cơ thể này.

Như vậy... rất dễ bị lộ!

Khóe mắt Âu Dương Thiên Thiên vẫn còn liếc nhìn Âu Dương Vô Thần. Cô biết... anh đang nhìn theo.

Mím môi, cô không quay đầu, chỉ thầm nghĩ.

Âu Dương Thiên Thiên ơi là Âu Dương Thiên Thiên. Cô muốn cái gì đây? Đừng có tạo thêm khó khăn nữa. Nếu không, chưa muốn giúp cô tôi đã muốn chạy rồi đấy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 12: Bữa Sáng Đầu Tiên!

Bữa sáng trong phòng ăn được diễn ra như mọi ngày. Đối với gia đình của Âu Dương Chấn Đông, nó là điều bình thường. Nhưng đối với người mới trọng sinh vào thân thể khác, Âu Dương Thiên Thiên lại là lần đầu tiên.

Cách ăn sáng của gia tộc này theo cảm nhận của cô có chút truyền thống và kì lạ.

Ghế được sắp xếp theo số người và đã được chỉ định rõ ràng cho 1 ai đó ngồi cố định. Tức là, cô ngồi ở đâu, thì chỉ có thể ngồi duy nhất ở nơi đó. Những chỗ khác, đến nghĩ ngồi lên cũng đừng nghĩ.

Chưa hết, bàn ăn rất dài, nhưng ghế ngồi chỉ có 6, vừa vặn ấn định cho 6 người. Kẻ hầu đứng xung quanh và phục vụ bữa ăn, chứ không ngồi chung với chủ.

Ghế đầu tiên và cao nhất là của Âu Dương Chấn Đông. Tiếp đến ghế thứ 2 bên tay phải là của Âu Dương Vô Thần. Cách anh ta vài xentimet chính là chỗ của cô.

Đối diện Âu Dương Vô Thần là chỗ ngồi của Bạc Tuyết Cơ, theo sau bà ta là chỗ của Âu Dương Na Na và Âu Dương Hạ Mạt.

Chỗ ngồi này.... hình như là được xếp theo địa vị của những người có thân phận trong nhà. Người đứng đầu, đại thiếu gia, nhị tiểu thư, mẹ kế, rồi

mới đến 2 đứa em gái không máu mủ.

Ặc! Nghĩ thôi cũng thấy có mùi gia trưởng thoang thoảng đâu đây rồi. Cái tục lệ này là sao đây? Ăn sáng thôi mà, có cần cầu kì vậy không?

Đây là chưa nói xong, Âu Dương Thiên Thiên ngồi vào chỗ của mình, cô thấy những người khác cũng đã ngồi vào vị trí nhưng lại ngồi im như tượng, không có ý định đụng đũa. Bất giác, tay đang cầm giấy ăn cũng từ từ rút lại.

Chết tiệt! Đừng nói với cô là còn đợi người nha.

Và quả đúng như suy nghĩ của Âu Dương Thiên Thiên, sau khi Âu Dương Chấn Đông đến ngồi vào chỗ, cả đám người chào buổi sáng xong thì mới bắt tay vào dùng bữa.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Chời má.... Truyền thống! Là truyền thống!

Cái nhà này, ăn cơm kiểu cách truyền thống, ngồi chỗ cũng kiểu cách truyền thống đến muốn ăn cũng truyền thống nốt.

Đợi Âu Dương Chấn Đông có mặt mới được ăn. Như đợi vua vậy!

Cô... không muốn ăn nữa rồi!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, sóng ngầm trong lòng tự dưng loạn. Cô chớp mắt bình tĩnh, bên ngoài làm như bình thường không có gì, bắt đầu cầm muống lên ăn.

Bữa ăn ở đây may mắn không theo kiểu truyền thống truyền thuyết gì nữa. Nó được phân phối và kết hợp theo tiêu chuẩn hiện đại ngày nay.

Các món ăn đảm bảo bổ sung đầy đủ chất dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể con người, không quá nhiều đạm cho một buổi sáng, nhưng rất lành mạnh để chuẩn bị sẵn sàng các hoạt động cho ngày mới.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Ăn có quy mô như thế, chắc cô ăn không dám đi tiệm luôn quá!

Cẩn thận dùng bữa của mình, Âu Dương Thiên Thiên như cũ không lên tiếng, chỉ im lặng nghe những người khác nói chuyện.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng truyền đến tai cô, khiến tay đang cầm nĩa thoát dừng lại:

- Âu phu nhân, bánh mì thêm của người.

Liếm môi, Âu Dương Thiên Thiên ngẩng đầu lên, cô nhìn về phía phát ra tiếng nói, thì thấy một người hầu đang đưa đĩa bánh mì cho Bạc Tuyết Cơ, thái độ vô cùng cung kính.

Ánh mắt cô ngay lập tức thay đổi, từ trong khuôn miệng bấy lâu nay tưởng chừng như đã phong ấn, đột nhiên phát ra tiếng nói:

- Âu phu nhân? Là ai vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 13: Một Tiếng Âu Phu Nhân!

Tất cả mọi người có ở trong căn phòng đều bất ngờ khi nghe câu hỏi của Âu Dương Thiên Thiên. Bọn họ nhìn về phía cô, ánh mắt hiện lên ngạc nhiên.

Chỉ riêng Âu Dương Vô Thần bên cạnh vẫn chậm rãi dùng bữa, anh như 1 người 1 thế giới, tự nhiên ăn tiếp đồ của mình, như không có chuyện gì xảy ra.

Âu Dương Chấn Đông nhìn về phía cô gái đang lên tiếng, hỏi:

- Thiên Thiên, con nói chuyện rồi sao?

Âu Dương Thiên Thiên không đáp lại lời của ai đó, ánh mắt cô vẫn chăm chăm nhìn Bạc Tuyết Cơ. Lưỡi bên trong đẩy nhẹ miếng bánh mì còn sót lại, nhai một cách nhẹ nhàng uyển chuyển, cuối cùng mới nuốt xuống cổ họng.

Hành động như vậy, thật khiến người khác có cảm giác tùy ý!

Bạc Tuyết Cơ liếc mắt về phía cô, ấn đường hơi nhíu lại, như đang phản cảm với động tác nuốt thức ăn lộ liễu khi nói của Âu Dương Thiên Thiên.

Âu Dương Chấn Đông thấy tình hình, ông quay sang nhìn Bạc Tuyết Cơ, rồi quay lại nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Thiên Thiên, đây là Tuyết Cơ, là mẹ của con. Con không nhớ sao.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, sau vài giây, mới đáp:

- Mẹ! Con đương nhiên nhớ mẹ của con rồi. Nhưng mà... mẹ của con không phải họ Bạc. Trong trí nhớ, bà ấy là người họ Đường.....

Một câu này của Âu Dương Thiên Thiên, làm mọi người chấn động. Cô sau khi nói xong còn hơi nghiêng đầu nhìn Âu Dương Chấn Đông, hỏi tiếp:

- Không phải như thế sao? Ba!

Âu Dương Chấn Đông nhìn khuôn mặt của Âu Dương Thiên Thiên, nhất thời không lên tiếng trả lời.

Sao... Tự nhiên cô lại nói vấn đề này? Vốn dĩ trước đây khi đưa Bạc Tuyết Cơ về, người hầu đã gọi như vậy rồi. Lúc đầu không ai lên tiếng phản ánh, Âu Dương Chấn Đông cũng không phủ nhận nên cứ thế gọi đến bây giờ. Mà từ sau khi Bạc Tuyết Cơ sinh Âu Dương Na Na, thì cách xưng hô này càng trở nên chắc chắn. Vì vậy, không ai còn dị nghị chuyện đó nữa.

Thế mà... bây giờ Âu Dương Thiên Thiên lại hỏi vấn đề này, cô lúc trước không phải không có ý kiến sao? Giờ là có ý gì đây?

Âu Dương Chấn Đông im lặng vài giây, ông nhìn con gái mình, dò hỏi:

- Thiên Thiên, con nhớ lại hết rồi sao?

Biết được ai là mẹ ruột của mình ai không, có phải chứng tỏ trí nhớ của cô đã hồi phục không?

Âu Dương Thiên Thiên bình tĩnh nhìn ông, chậm rãi đáp:

- Không! Con đâu có bao giờ mất trí nhớ, thì có gì để nhớ lại chứ? Là ba và bác sĩ tự nghĩ như vậy, con chưa từng thừa nhận chuyện mất trí nhớ mà!

Chuyện mất trí nhớ, quả thật là do bác sĩ tự phán đoán, cũng là do Âu Dương Chấn Đông tự ngộ nhận, Âu Dương Thiên Thiên không nói, không phản ứng lại thì đâu có nghĩa là cô mất trí nhớ chứ?

Cô không lên tiếng phủ nhận là do lười, chứ đâu hề tỏ ra là đồng ý với điều đó!

Âu Dương Chân Đông có chút ngạc nhiên, ông đảo mắt, ngập ngừng nói:

- Cái đó.....

Thế nhưng, lời của ông chưa kịp nói xong, thì Âu Dương Thiên Thiên đã lên tiếng cắt ngang:

- Nhưng mà điều con đang hỏi đâu phải cái này....

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa xoay đầu nhìn lại Bạc Tuyết Cơ, ánh mắt rất rõ ràng nhắm tới bà ta:

- Thứ mà con muốn hỏi, là một tiếng "Âu phu nhân" đó, là nói với ai? Với mẹ con? Hay là.... với người phụ nữ đang ngồi trước mặt con?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 14: ÁNH NHÌN KÌ LẠ!

Lời nói của Âu Dương Thiên Thiên rất nhẹ nhàng, nhưng lại mang âm điệu mạnh mẽ, vừa pha chút chế giễu hời hợt, vô tình làm người khác cảm thấy sợ hãi.

Vốn chỉ là 1 câu hỏi, nhưng ai nấy đều ngạc nhiên, ngược lại còn có chút im lặng không thể trả lời ngay lập tức.

Mà điều khiến bọn họ bất ngờ hơn, còn là vì biểu hiện của Âu Dương Thiên Thiên. Từ lời nói, đến những hành động vụn vặt, cả cái cách khi cô đặt câu hỏi khéo léo, đặc biệt nhất chính là đôi mắt, nó toát ra sự lạnh lùng và bình tĩnh mà đáng lẽ... không nên tồn tại ở một cô gái 22 tuổi mới phải.

Hiện giờ, trong đầu Âu Dương Chấn Đông, Bạc Tuyết Cơ và hai người con gái đang ngồi đối diện Âu Dương Thiên Thiên, chỉ hiện lên 1 suy nghĩ duy nhất, chính là... Âu Dương Thiên Thiên... so với cô vài tuần trước, đã có một sự khác biệt rõ ràng!

Âu Dương Vô Thần vẫn chậm rãi thưởng thức bữa sáng của mình, trông vẻ bề ngoài, anh như không hề để ý đến chuyện đang diễn ra, thế nhưng, nếu ai tinh ý, sẽ nhận ra một hành động nhỏ lơ đãng của anh.

Miếng thịt nằm trên đĩa, đã là lần thứ 3 anh cắt chưa dứt được rồi...

Dao vẫn miết nhẹ trên đĩa, phát ra thứ âm thanh nhẹ nhàng, nhưng không biết là vì miếng thịt quá dày hay là người dùng lực không đủ sức, mà sự dầy dụa vẫn chưa hoàn toàn bị cắt rời....

Âu Dương Thiên Thiên dừng một lúc, không thấy ai trả lời, cô hơi nhướn mày, lên tiếng:

- Câu hỏi này của con... khó trả lời đến vậy sao?

Nói rồi, cô như vô ý liếc ngang Âu Dương Chấn Đông, ánh mắt lộ biểu tình muốn ông nói.

Âu Dương Chấn Đông ngược lại có chút luống cuống, hai tay ông cứng nhắc, miệng chỉ biết "ậm à ậm ừ", trong chốc lát không thể đáp lại ngay.

Đúng lúc này, động tác trên tay Âu Dương Vô Thần chợt dừng lại. Anh bỏ nĩa và dao trên tay mình xuống, rồi nghiêng đầu nhìn Âu Dương Thiên Thiên.

Mắt của Âu Dương Thiên Thiên vốn là đang hướng về phía Âu Dương Chấn Đông, thế nên những thứ trước mặt đều nằm trong sự bao quát của cô, hành động của người đàn ông bên cạnh, cô ngay lập tức nhìn ra được.

Khóe mắt hơi liếc về phía anh, cô thấy Âu Dương Vô Thần mím môi nhìn mình. Trong tâm, đột nhiên nhảy dựng.

"..."

Nhìn gì chứ?

Cô có nói anh ta đâu?

Điều đáng ngạc nhiên nữa là Âu Dương Vô Thần nhìn cô mà không nói gì, trong con người đó cũng bình tĩnh một mảnh, không thể xuyên thấu ra được chút ý nghĩ nào.

"..."

Gì đây? Nhìn như vậy khiến cô sợ đó!

Người đàn ông này nhìn như vậy là có ý gì chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 15: KíNh Ngữ!

Âu Dương Chấn Đông lúng túng một hồi vẫn không có câu trả lời, đúng lúc này, cô gái ngồi đối diện lại lên tiếng:

- Nhưng mà... tại sao chị lại hỏi như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên liếc Âu Dương Vô Thần 1 cái, sau đó quay sang nhìn Âu Dương Hạ Mạt.

Hình như... đây là lần đầu tiên cô nhìn em gái trong "truyền thuyết" một cách trực diện thế này nhỉ?

Lúc này không để ý lắm, bây giờ thì đối mặt rồi. A... mặt mũi thật sự không tệ. Gen ngoại hình khá tốt đấy!

Mà nghĩ cũng đúng thôi, Bạc tuyết Cơ vốn xinh đẹp mà, Âu Dương Chấn Đông cũng ưa nhìn, tổ hợp như vậy không lai tạo ra được 2 đứa em đẹp mã của cô thì... vô lí rồi!

Âu Dương Hạ Mạt thấy cô nhìn mình nhưng không nói, bất giác hỏi tiếp:

- Sao chị lại nhìn em như vậy? Không lẽ... em hỏi gì không đúng sao ạ?

Âu Dương Thiên Thiên híp mắt, cô hơi cười, bây giờ mới lên tiếng:

- Hỏi, đương nhiên có thể hỏi rồi, nhưng mà... chị là người đang hỏi mà, từ khi nào em có thể cắt ngang chị để tự hỏi như vậy, hửm?

Hỗn xược! Cô đã 31 tuổi rồi, là bậc tiền bối đấy, ở đâu cái kiểu cô đang hỏi mà xông vào nói vậy hả?

Hơn nữa...

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên liền hỏi ngược lại:

- Hơn nữa, em đang không dùng kính ngữ với chị đó sao? Hạ Mạt?

Mới bao nhiêu tuổi mà không dùng kính ngữ với cô chứ? Trước kia nói với Âu Dương Thiên Thiên trông không như thế nào thì cô không biết. Nhưng bây giờ người đang ở trong thân xác này là cô, xét ở bất kì phương diện nào, cô ta bắt buộc phải dùng kính ngữ!

Âu Dương Hạ Mạt bị lời của Âu Dương Thiên Thiên làm cứng họng, ánh mắt cực kì bất ngờ nhìn cô gái ngồi trước mặt.

Không phải... trước đây đều nói như vậy sao? Chị ta bị cái gì mà hôm nay lại bắt bẻ chỗ này chứ?

Câu nói của Âu Dương Thiên Thiên nằm ngoài dự đoán của ai đó, vô tình khiến Âu Dương Hạ Mạt lắp bắp không đáp được:

- Chuyện này... em....

Thế nhưng. không kịp để lời lắp bắp ấy được lâu, Âu Dương Thiên Thiên liền nhíu mày, trực tiếp cắt ngang:

- Chị lớn tuổi hơn em, em gái!

Một câu khẳng định này, làm Âu Dương Hạ Mạt cứng họng. Cổ họng cô ta hơi cương lên nhưng môi lại mím chặt lại, cuối cùng... không nói gì cả.

Con gái thật sự rất ít khi tự nhận mình lớn tuổi hơn, bởi vì nói như vậy chẳng khác nào bảo bản thân già. Tuy nhiên, đôi khi nói tuổi lớn hơn với

người khác, chính là một loại ép buộc, bắt họ phải tôn trọng mình.

Hơn ai hết, dùng với Âu Dương Hạ Mạt chính là phô bày ra thân phận cao hơn của Âu Dương Thiên Thiên, để nhắc nhở sự thiếu tôn trọng của cô ta, với 1 người... là chị trên danh nghĩa của mình.

Mới bao lớn mà đòi nhảy vào hòng cô ngồi? Cô sống đến 31 tuổi rồi, lần đầu tiên thấy có loại em gái không cùng dòng máu mà thiếu phép tắc vậy đấy! Ăn nói trống không, coi khinh nhau vừa thôi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 16: Cứ Nghĩ Là ThậT!

Âu Dương Thiên Thiên nói xong lời với Âu Dương Hạ Mạt, cô quay sang nhìn ba mình, lên tiếng:

- Ba à, thật ra con cảm thấy câu hỏi của con không khó để trả lời, đơn giản chỉ là con thắc mắc và muốn được nghe lời giải đáp từ ai đó mà thôi, nhưng... có vẻ như ba lại nghĩ về một vấn đề khác nhỉ?

Âu Dương Thiên Thiên cô hỏi câu đó, ban đầu thực sự là vô ý, nhưng lúc sau mới nghĩ đến ý nghĩa sâu xa hơn.

Bạc Tuyết Cơ vốn vào Âu Dương gia là không hề có danh phận, nói như vậy chẳng khác gì tát vào mặt bà ta rằng bà ấy không phải chủ nhân của nơi này?

Hơn thế nữa, ai cũng là tự ý công nhận, điều đó nói lên điều gì khi nghĩ tới mẹ của Âu Dương Thiên Thiên?

Cái danh hiệu Âu phu nhân, thật sự không phải ai cũng có tư cách đội được lên đầu!

Tay của Âu Dương Thiên Thiên buông dao và nĩa ra. Cô chậm rãi đưa tay lên vén tóc mình, như có như không chuyển tầm mắt nhìn về phía Bạc Tuyết Cơ, sâu xa lên tiếng:

- Một hai chữ không nói lên bất cứ điều gì cả, nhưng nếu ghép lại thành 1 cụm từ, nó sẽ mang nghĩa khác nữa. Điều quan trọng là, bản thân cần phải biết mình là ai, mình ở đâu, có phù hợp hay không, thì mới chấp nhận nó. Chứ không phải ai nói rồi, thì cứ nghĩ là thật, dần dần, cũng quên mất bản chất thật của mình!

Bạc Tuyết Cơ nhìn sang phía Âu Dương Thiên Thiên, khuôn mặt của bà ta rất bình tĩnh, nhưng phảng phất sự lạnh lẽo khó nhận ra.

Nói khôn khéo như vậy, chính là không sợ người thông minh sẽ hiểu được!

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, nụ cười của cô cũng ẩn chứa sự băng giá không hề kém cạnh. Nói gì thì nói, so với tuổi thật, cô và bà ta không kém quá xa, muốn làm cô sợ bằng biểu cảm đó, vậy thì đừng mất công. Bà ta còn chưa biết kiếp trước cô làm nghề gì mà =))

Nói rồi, Âu Dương Thiên Thiên cầm khăn mỏng lên lau miệng, sau đó cô quay sang nhìn Âu Dương Chấn Đông một lần nữa, hơi cúi đầu, lên tiếng:

- Con ăn xong rồi, con xin phép về phòng trước!

Dứt lời, cô hơi liếc Âu Dương Vô Thần vài giây, phát hiện anh ta vẫn còn đang nhìn mình.

"...."

Nhìn cái gì mà nhìn! Có cái gì mà nhìn cô này giờ vậy?

Bộ chưa thấy người đẹp như cô bao giờ sao?

Nhìn nữa lại móc mắt ra bây giờ!

Trao đổi suy nghĩ vài giây, Âu Dương Thiên Thiên liền đứng dậy, trực tiếp rời khỏi phòng ăn,

Bữa sáng đầu tiên này, khó nuốt thật đấy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 17: Không Có Tiền!

Âu Dương Thiên Thiên rời khỏi phòng ăn, không gian liền trở nên im ắng kì lạ. Không khí tràn ngập sự nặng nề và bức bối, đến cả những người hầu cũng chỉ biết nhìn nhau lắc đầu, rồi cúi gằm mặt xuống.

Đã có chuyện gì xảy ra vậy chứ? Từ khi nào mà... lời nói của Nhị tiểu thư lại có sức ảnh hưởng đến tất cả bọn họ như thế?

Âu Dương Na Na nhìn tình hình, cô đảo mắt, lên tiếng đổi chủ đề:

- Anh hai, lần này anh về có tính ở lại đây bao lâu không? Hay là.. cũng sẽ đi tiếp?

Âu Dương Vô Thần một năm chỉ về Âu Dương gia vài lần, bởi vì đa số sự nghiệp của anh phát triển ở bên Mỹ nên chỗ ở của anh cũng ở bên đó là chính. Về Trung Quốc, đơn giản chỉ là làm tròn chữ hiếu, thăm Âu Dương Chấn Đông và ông nội.

Mỗi lần anh về, đều chỉ ở đây tầm 1 ngày là nhiều, hôm sau sẽ lên đường đi lại, điều này ai cũng biết cả. Nhưng mà, mọi người vẫn hay hỏi, nó cứ như một cách thức để trò chuyện với anh vậy.

Bởi vì Âu Dương Vô Thần rất kiệm lời nói mà, không ai hỏi thì anh cũng sẽ im lặng chứ không tự lên tiếng đâu.

Chẳng qua, bây giờ bí bách quá nên Âu Dương Na Na mới lấy ra hỏi vậy thôi, chứ câu trả lời cô đã biết thừa rồi.

Ánh mắt Âu Dương Vô Thần đen láy không cảm xúc, anh chớp mi nhẹ nhàng, đáp:

- Không. Lúc đầu là tính như vậy, nhưng mà.... bây giờ phát sinh thêm chuyện, nên anh sẽ ở Âu Dương gia... vài ngày!

"...."

- -----...-----...-----

Âu Dương Thiên Thiên ra khỏi khu nhà ăn, cô đi dọc theo lối hoa viên về lại dãy phòng của mình.

Mở cửa phòng ra, cô nằm oạch xuống giường, dùng đưa hai chân và lẩm bẩm:

- Ai da, Âu Dương Thiên Thiên ơi là Âu Dương Thiên Thiên, gia đình cô sao mà phức tạp thế? Hừm? Tôi chán mấy cái việc truyền thống lắm, có biết không hả!

Lầm bà lầm bầm vài giây, Âu Dương Thiên Thiên lại đột nhiên nghĩ tới chuyện khác.

Bỏ qua chuyện trên đi, trước mắt có 1 điều đáng lo ngại, chính là.... Cô không có tiền!

"..."

ĐÚNG, không nghe nhầm đâu, cô không có tiền... Không Có Tiền!
KHÔNG CÓ TIỀN!

Điều quan trọng phải lặp lại 3 lần.

Cảm thấy tức cười thật chứ, cô đường đường là thiên kim tiểu thư của Âu Dương gia - hào phú bậc nhất cái Bắc Kinh này, vậy mà lại không có tiền?

Nói cái này ra không biết có ai tin không chứ!

Nhà Âu Dương cho con cái mình tự lập nghiệp, tuy mang tiếng là Nhị tiểu thư, nhưng Âu Dương Thiên Thiên cũng phải đi làm và tự kiếm tiền, rồi tiêu tiền mà chính mình làm ra được, chứ không được phép xài tiền của Âu Dương gia.

Lúc đầu lập nghiệp, Âu Dương gia có chia cho 3 đứa con gái một khoản tiền xem như là "trợ cấp" nhỏ để làm ăn, Âu Dương Thiên Thiên đã dồn hết chỗ tiền đó vào kinh doanh bất động sản, cuối cùng, lỗ trong tích tắc luôn.

Cô ấy nghe lời dụ dỗ rồi đổ hết vốn liếng vào, haizzz, ngây thơ quá, ngây thơ quá đi mà!

Đúng là cô gái 22 tuổi. Mới bước vào đời, cái gì cũng ngu ngốc hết!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 18: Nhật Kí!

Sau đó, Âu Dương Thiên Thiên đi làm phục vụ tại 1 nhà hàng, tiền lương hàng tháng kiếm được đều chuyển cả vào thẻ riêng của cô. Nhưng mà, cũng không được bao lâu thì bỏ.

Âu Dương Thiên Thiên thử thêm một số công việc, nhưng cuối cùng vẫn không trụ vững được. Tiền tiêu càng ngày càng cạn kiệt, cho đến khi cô tới đây, thì chính là trực tiếp nghèo đói.

Hôm qua cô đã kiểm tra thẻ rồi, không những rỗng mà còn bị nợ nữa. Nợ ngân hàng đấy, lãi lên từng ngày, bây giờ đã lên tới 4 ngàn tệ rồi.

(1 ngàn tệ xấp xỉ 3tr 500 VND)

Nói không phải bênh, 1 thiên kim từ nhỏ mười ngón tay đã không đụng nước mà kêu đi ra ngoài lập nghiệp với 2 bàn tay trắng? Chẳng bằng kêu cô ấy đổi họ luôn đi. Mang họ Âu Dương làm gì cho nhục vậy?

Âu Dương gia có cách dạy như thế nào cô không biết, nhưng mà để 1 cô gái nợ mấy ngàn tệ trong ngân hàng và rồi bây giờ bảo cô đi trả, cuộc đời tốt đẹp thuận lợi thế à?

Biết đi nơi nào kiếm tiền chứ?

Ây da, cứ tưởng có một thân xác đẹp để giàu có thì không phải lo cái ăn cái mặc, à mà đúng cô đâu có lo, cô vẫn ăn chực ở đây mà. Phải nói là cứ

tưởng sẽ không phải lo nghĩ lo thiếu tiền, ai ngờ.... nợ ngập đầu!

Đẹp! Không làm nữa! Khó quá!

Không có tiền, đừng nói là cướp quyền về, đến phô bày thân thể còn khó nữa đấy!

Lăn qua lăn lại trên giường mấy vòng, đột nhiên trong đầu Âu Dương Thiên Thiên nảy ra 1 ý tưởng.

Ý.... hay là... về nhà họ Đường nhỉ?

Không phải cô có ý gì cướp đầu nha, nhưng mà, trong trí nhớ của cô, thì Âu Dương Thiên Thiên vốn có 1 phần tài sản ở đó mà. Chỉ là... bị chị em của mình chiếm mất rồi.

Nếu như cô có thể lấy lại phần tài sản đó, vậy thì... cô sẽ có tiền, đúng chứ?

Kết luận thần thánh!

Đường gia tuy không giàu có bằng Âu Dương gia, nhưng mà, tài sản chắc không ít đâu. Lấy được số tiền đó, đời cô sẽ có hi vọng thêm một chút.

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên liền bật dậy, cô gật đầu mạnh, nói thành tiếng:

- Được rồi, mục tiêu đầu tiên là phải kiếm tiền! Kiếm nhiều tiền rồi mới có quyền lực được. Cho nên, đi đến Đường gia thôi.

Ngay lập tức đứng dậy, Âu Dương Thiên Thiên đi lại phía tủ quần áo. Cô mở cửa tủ ra, chọn một bộ đồ thuận mắt.

Trong lúc lựa đồng đồ công chúa của ai đó, Âu Dương Thiên Thiên phát hiện ra một học tử. Cô nhúu mày, tò mò kéo ra xem.

Bên trong hộp tủ để một chiếc tập đựng giấy và một cuốn sổ nhỏ. Âu Dương Thiên Thiên cầm cuốn sổ lên xem trước, cô nghiêng đầu, thầm nói:

- Gì đây? Nhật kí hả? Hay sổ ghi nợ?

Cầm ngó qua lại, Âu Dương Thiên Thiên đi tới chỗ bàn làm việc, cô ngồi lên ghế, đặt cuốn sổ xuống mở ra xem....

Ngoại hình của nó... trông có vẻ giống nhật kí hơn nhỉ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 19: Tất Cả Đều Là Mình Em

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi mở trang đầu của cuốn sổ ra, bên một mép góc, cô thấy có một bông hoa bồ công anh đã bị ép khô được cất rất kĩ lưỡng.

Nhíu mày, Âu Dương Thiên Thiên cầm cành cây lên muốn xem. Thế nhưng, dù đã rất cẩn thận để cầm nhưng những cánh hoa bồ công anh vẫn bị rơi xuống một ít.

"..."

Bình thường đã mong manh dễ bay rồi, ép khô chỉ cho dễ bay hơn nữa vậy trời?

Chắc chắc... tư tưởng con gái mới lớn, quá khó hiểu!

Để cành hoa qua một bên, Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục lật những tờ giấy tiếp theo. Qua thêm 2 trang để trống nữa thì mặt giấy trắng tinh mới bắt đầu có chữ viết.

Cô lướt qua ngày tháng một lượt, liền đọc lên thành tiếng:

- Ngày 1 -3, năm XXXX, hôm nay anh hai trở về, vẫn như thường lệ mua quà theo yêu cầu về cho Na Na và Hạ Mạt. Tôi không yêu cầu... tôi không có.

- Ngày 2-3, năm XXXX. sáng nay anh hai đã lên máy bay đi Mỹ, trước khi rời đi, anh ấy chỉ nhìn, dù tôi có chào thế nào, anh cũng không đáp lại...

- Ngày 16-7, 4 tháng rồi anh hai mới trở về, tôi vui lắm, dù anh ấy vẫn lạnh nhạt với tôi như trước....

- Ngày 14-2, năm XXXX, hôm nay là sinh nhật tôi, tôi mời anh ấy ăn chung với tôi một bữa cơm để đón mừng, nhưng anh ấy từ chối... Hóa ra câu đầu tiên anh ấy nói với tôi, lại là câu mang ý nghĩa như vậy, 2 năm rồi tôi mới được anh ấy đáp lại, thực sự...nên vui.. hay nên buồn đây? Tôi không biết!

- Ngày 13-1, năm XXXX, anh hai đã trở về nữa rồi....

- Ngày 7-11, năm XXXX, hôm nay anh hai trở về...

"..."

Vô số, vô số những ngày tháng được ghi chú lại đều có mặt của Âu Dương Vô Thần, dù cô có lật đến đâu, cũng không xóa bỏ đi điều đó được.

Ngón tay người con gái hơi dừng lại, cô nhú mày, bất giác suy nghĩ...

Âu Dương Thiên Thiên, rốt cuộc là cô thích anh ta tới mức nào mà mỗi trang giấy cô đều chỉ ghi về một mình Âu Dương Vô Thần?

Hầu như lần nào anh ta trở về nước, Âu Dương Thiên Thiên cũng cẩn thận ghi chép lại, biểu cảm khuôn mặt lạnh nhạt cũng được, không nói chuyện cũng được, miễn là liên quan tới anh ta, cô ấy đều ngốc nghếch ghi lại hết.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô miết nhẹ tờ giấy, tiếp tục lật đến gần những trang cuối.

Ở đó, không còn ghi gì về Âu Dương Vô Thần nữa, thay vào đấy, là những dòng chữ khác:

"Yêu đơn phương giống như đeo tai nghe mở volume hết cỡ, người ngoài không nghe thấy được chỉ cảm giác sự yên bình, nhưng chỉ có người trong cuộc... mới biết bão tố thế nào"

* Yêu đơn phương như em rót nước vào một chiếc ly không đáy, dù có bỏ bao nhiêu tâm tư, bao nhiêu tình cảm, nó cũng không thể đầy được."

"Âu Dương Vô Thần, tình cảm này không nói cho anh biết, chỉ mình em thấp lửa rồi mình em dập tắt nó, cho đến lúc kết thúc, tất cả đều là một mình em... anh... liệu có bao giờ biết?"

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 20: ĐỪNG QUÁ ẢO TƯỞNG VỊ TRÍ CỦA MÌNH!

Những dòng chữ của Âu Dương Thiên Thiên viết trên giấy, có thể nhận ra cô ấy viết trong tâm trạng tuyệt vọng như thế nào với mỗi tình đơn phương của mình.

Thích 1 người không thích mình, yêu một người không yêu mình, dù biết là sai nhưng vẫn không cách nào thoát ra được.

Âu Dương Thiên Thiên thích Âu Dương Vô Thần từ cái nhìn đầu tiên, trải qua bao nhiêu năm miệt mài gây ấn tượng, nó đã dần trở thành thứ tình cảm không thể nào chặt đứt được. Người đàn ông đó đến một câu nói cũng không muốn nói với cô ấy, vậy mà... cô ấy lại vì uống nhầm 1 ánh mắt, mang theo men say suốt cả cuộc đời, thậm chí cho đến lúc chết....

Ngốc! Quả thật rất ngốc!!

Cuốn nhật kí khép lại với vài dòng tương tư thầm lặng, 2 ngày sau, Âu Dương Thiên Thiên gặp tai nạn, vĩnh viễn ra đi. Cùng lúc đó, Đàm Gia Hi cô tới.

Nói mới nhớ, cô cũng là có 1 cuộc tình không tốt đẹp như Âu Dương Thiên Thiên vậy.

Yêu 1 người suốt những năm tháng thanh xuân, cho đến khi cưới nhau và làm vợ chồng, những tưởng đoạn tình yêu đến đó là viên mãn, không

ngờ.... cũng chấm dứt trong tan vỡ. Cô thậm chí còn mất mạng vì trận cãi vã với anh ta. Một đời người cứ như thế hết.

Cô đã từng tin vào tình yêu, cũng từng tin vào chồng của mình, càng tin vào năng lực của bản thân rằng có thể giữ anh ta thật chặt trong lòng bàn tay, nhưng mà... tính ra thì, cô còn không biết anh ta đã ngoại tình từ lúc nào nữa.

Nực cười nhỉ? Một người không được yêu đã chết, mà một người từng có được kẻ mình yêu nhưng vẫn chết. Tình yêu thật sự có thể độc chết người như thế sao?

Có được nó sẽ đau khổ, mà không có được cũng sẽ đau khổ!

Cho đến tận bây giờ, cái ngu dốt duy nhất mà cô nhận ra được, đó chính là đã tin tưởng tuyệt đối vào tình yêu.

Âu Dương Thiên Thiên đóng cuốn sổ lại, cô đứng dậy, cẩn thận đặt cành hoa bồ công anh lên lòng bàn tay, rồi đi đến phía cửa sổ.

Đứng nhìn tầm vài giây, cô vươn tay ra ngoài, một làn gió thổi qua, những cánh hoa bồ công anh trong tay cô..... lần lượt bay đi mất.

Âu Dương Thiên Thiên, tôi không biết nói gì với tình cảnh của cô, nhưng lời tôi đã hứa thì tôi sẽ cố hết sức để thực hiện.

Nhưng tôi phải cho cô 1 lời dự báo trước, tôi không biết có thành công làm Âu Dương Vô Thần thích tôi hay không, tôi cũng không biết anh ta sẽ có ý nghĩ gì với cô hay không, nhưng mà.... đừng quá kì vọng vào cuộc tình này, nhé!

Đừng như tôi... quá ảo tưởng về vị trí của mình trong lòng người khác. Đến cuối cùng, nhận lại chỉ có đau thương mà thôi!

Hít một hơi thật sâu, Âu Dương Thiên Thiên xoay người muốn đi vào trong. Giây phút cô quay mặt lại, đột nhiên cảm nhận có một ánh mắt đang hướng về mình, cô theo bản năng nhìn lại về phía đó.

Từ hướng cửa sổ, dưới những tán cây bằng lăng, một người đàn ông đứng trước đại sảnh đang chớp mắt nhìn lên. Không phải bầu trời, không phải mây, cũng không cây, người đàn ông đó... đang nhìn cô!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 21: Lại Gọi Tên Anh!

Âu Dương Thiên Thiên có chút giật mình, cô hơi lùi người, mắt chớp liên tục.

Gì vậy! Âu Dương Vô Thần, sao anh ta lại nhìn cô nữa?

Ơ thế sáng nay cô bị ai ám à? Đi đâu cũng bị nhìn như vậy? Đã thế còn nhìn hẳn 2 lần nữa?

Không phải bảo là anh ta không có hứng thú với phụ nữ... à không, lạm ngôn tình nhiều quá nói nhảm, không phải bảo anh ta không có hứng thú với Âu Dương Thiên Thiên sao? Cái méo gì 1 buổi sáng nhìn 2 lần thế?

Chắc.... chỉ là trùng hợp thôi nhỉ? Chắc là do cô nhìn anh ta nên thấy anh ta nhìn lại, chứ đéo có ý gì đâu, phải không?

"..."

Nhưng mà, rõ ràng là cô cảm nhận thấy anh ta nhìn trước cô mới nhìn lại mà. Cái này là Âu Dương Vô Thần nhìn cô trước chứ!!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, suy nghĩ trong đầu cô xoay vòng. Sau vài giây, cô quyết định nhích người qua bên phải một tí, khi thấy ánh mắt Âu Dương Vô Thần vẫn nhìn mình cô lại nhích người qua bên trái 1 tí.

Thế nhưng, dù là cô ở bên nào, đôi con người người đàn ông đứng phía dưới vẫn chuyển động theo. Từ trái sang phải, lại từ phải sang trái, không

trật nhịp nào.

"..."

Rõ ràng là nhìn cô rồi!

Á! Báo cảnh sát, có biến thái nhìn lên phòng của cô!

Nhận thức được chuyện khủng khiếp, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức nhảy ngược vào bên trong, cô lùi người về phía giường, mở to mắt thờ dốc.

Trời ạ, người đàn ông không bao giờ có nửa điểm hứng thú với Âu Dương Thiên Thiên bây giờ lại nhìn tận 2 lần trong 1 buổi sáng, cái này là dấu hiệu gì đây?

Tốt hay không tốt? Là điềm lành hay điềm xấu??

Hay là có ý gì rồi? Đen tối hay sao? Muốn làm gì cô mà nhìn như vậy chứ?

@@&^\$E^*\$##@\$#^% ^#\$

1 tiếng sau....

Âu Dương Thiên Thiên xuất hiện dưới đại sảnh Âu Dương gia, nhưng với bộ dạng trông vô cùng lén lút. Cô thò đầu ra rồi nhìn qua nhìn lại, đặc biệt xét kĩ nơi đứng lúc nãy của Âu Dương Vô Thần.

Thế nhưng, lần này lại hoàn toàn vắng tanh, không có người đàn ông nào xuất hiện ở đây nữa.

Tiến về trước thêm 2 bước, Âu Dương Thiên Thiên vừa đi vừa cảnh giác, anh ta đi rồi sao? Âu Dương Vô Thần chắc đi rồi chứ?

Đang mày mò nhìn phía trước, cô gái không hề để ý đến đôi giày da sáng bóng từ lúc nào đã xuất hiện phía sau. Rồi bất giác...

- Tìm tôi sao?

Một tiếng nói vang lên làm Âu Dương Thiên Thiên giật mình, cô theo bản năng hét lên rồi quay đầu nhìn lại:

- Á!

Ôi trời đất thiên địa quỷ thần ơi! Giật cả mình! Ai hù cô vậy?

Há miệng thật to hét lên, Âu Dương Thiên Thiên nhìn kẻ đang đứng đằng sau mình, vốn là định nói gì đó nhưng khi nhận ra là ai, cô đột nhiên bặm môi, thu miệng mình về,

Âu Dương Vô Thần đứng chấp tay nhìn Âu Dương Thiên Thiên, anh nhướn cao mày, đôi con người sắc bén đảo một lượt trên người cô.

Âu Dương Thiên Thiên đứng hình vài giây, đang lúc cô vẫn còn ngạc nhiên, chợt miệng cô tự mở, bất giác thốt lên:

- Anh hai!

!!!!!!

Gần như là theo bản năng, Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên che miệng mình, trong lòng cô hoảng hốt.

Mẹ kiếp! Lại tự gọi rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 22: Lên Xe!

Âu Dương Thiên Thiên căn môi, gương mặt có chút nhăn nhó.

Đậu xanh, vì sao cứ gặp là buột miệng gọi hoài vậy? Âu Dương Thiên Thiên, cô thích anh ta tới điên cuồng vậy sao?

Nhìn nét mặt Âu Dương Vô Thần kì lạ đi kìa, trời ơi, tôi muốn độn thổ với cô quá!!

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên hắng giọng, cố lấy bình tĩnh, chào hỏi 1 cách tự nhiên hơn:

- Hi, chào buổi sáng, anh hai!

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt lạnh nhạt, nhìn cô gái tiếp 1 lượt, tựa như đang dò xét, nhưng không lên tiếng đáp lại.

"..."

Cái thằng mất dạy! Tốt xấu gì cũng phải nói một tiếng chứ? Cô đã hạ mình nói trước thì chớ!

Âu Dương Thiên Thiên căn môi, vẫn chưa biết phải làm thế nào cho tốt, bầu không khí trong thoáng chốc đã trở nên kì dị, khiến cô càng hoảng hơn.

Đảo mắt, Âu Dương Thiên Thiên hơi lùi lại, cô bỏ tay che miệng xuống, cười gượng lên tiếng:

- À, thật ra thì em đang có chuyện gấp, anh hai cứ ở lại chơi, em đi trước đây!

Nói rồi, cô nhanh chóng xoay người, cong chân lên muốn chạy, một bộ dáng vô cùng muốn tẩu thoát.

Thế nhưng, không có gì là thuận lợi cho 1 con thỏ khi đã bị 1 con sói nhắm đến. Âu Dương Thiên Thiên vừa xoay đầu, giọng nói của người đàn ông phía sau liền vang lên:

- Đứng lại!

Gần như ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên đứng lại thật, chân theo phản xạ đứng chôn tại chỗ, vai cô vô thức run lên, người cũng cứng nhắc vài phần, tuy đứng im nhưng không dám quay đầu nhìn lại.

"..."

Huhu, muốn khóc quá!

Sao sáng nay cô xui vậy. Ở trong phòng hay ra khỏi nhà cũng gặp kẻ biến thái. Bắt đầu có xu hướng không muốn làm nhiệm vụ thứ 2 rồi ấy....

Âu Dương Thiên Thiên nuốt nước bọt, mặt cô nhăn thành 1 nhúm, hai tay dang trước bầu vào nhau, sống lưng truyền đến cảm giác lạnh lẽo, làm cô có chút chột dạ, im lặng không lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên không nói, Âu Dương Vô Thần đứng phía sau cũng không nói. Anh nhìn chăm chăm bóng lưng của cô, vài giây tiếp theo mới hỏi:

- Muốn đi đâu?

Nghe câu hỏi 1 cách bất ngờ, Âu Dương Thiên Thiên hơi ngạc nhiên, cẩn thận đáp:

- Em... em muốn về nhà mẹ!

Sau tiếp lời nói của cô, không gian trở lại im ắng, không nghe Âu Dương Vô Thần nói gì nữa. Cả hai đứng im đó, cho đến 1" sau người đàn ông mới nhấc chân bước đi, lướt ngang qua người Âu Dương Thiên Thiên, rời khỏi đại sảnh Âu Dương gia.

"..."

Ủa!!

Ủa ủa!!!

Là sao? Hỏi rứa rồi đi hả?

Con người gì kì lạ vậy??

Âu Dương Thiên Thiên xoắn não, cô chớp chớp mắt, không hiểu nổi suy nghĩ của Âu Dương Vô Thần.

Nhìn anh ta rời đi, cô vô thức bước theo sau, đi ra phía ngoài cổng, cho đến khi thấy 1 chiếc xe màu đen đang đậu trước cửa.

Chưa kịp để Âu Dương Thiên Thiên nghĩ tiếp thứ gì, người đàn ông đứng trước chiếc xe đã nói:

- Lên xe!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 23: Tôi Không Nói Lại Lần Hai!

Âu Dương Thiên Thiên đơ người vài giây, cô chớp chớp mắt, tựa như không nghe hiểu hai chữ vừa rồi.

Anh ta nói cái gì cơ? Lên xe? Lên xe anh ta? Cô ư??

Không lẽ... anh ta muốn chở cô đi sao? What? Why? How??

Vô số những dấu hỏi tràn đầy trong đầu của Âu Dương Thiên Thiên, cái này... hình như đi sai so với kịch bản rồi thì phải?

Cô với anh ta từ trước đến giờ đâu có thân? Gặp nhau thì tránh, nhìn nhau thì lơ, nói còn không muốn nói nữa, vì cái méo gì mà hôm nay gặp nhiều, nói nhiều còn lên xe nữa chứ?

Tính chơi gì nhau đây?

Âu Dương Vô Thần đứng thẳng người, nhìn cô gái đang chết đứng vì ngạc nhiên, anh hơi nhú mào, có chút khó chịu lên tiếng:

- Tôi không nói lại lần hai.

Câu nói của anh thành công kéo Âu Dương Thiên Thiên quay về, thế nhưng, trong đầu cô vẫn còn 1 đống thắc mắc không thể nào lí giải hết được.

Bắc đắc dĩ, cô đành cười trừ, đáp:

- À, anh hai... thực ra, không cần anh phải làm như thế, em có thể tự....

- Âu Dương Thiên Thiên! - Lời chưa kịp nói hết đã bị cắt ngang một cách trực tiếp.

Âu Dương Vô Thần gọi thẳng tên cô, bất giác làm Âu Dương Thiên Thiên giật bản mình.

Cô chớp chớp mắt, theo bản năng nuốt bốn chữ "tự lái xe đi" vào trong, không dám phun ra nữa.

"..."

31 tuổi rồi, lần đầu tiên bị nạt đến sợ, chời má, nhục chưa!

Âu Dương Thiên Thiên nhìn mặt người đàn ông nghiêm trọng, cô bật cười, vừa đi về phía trước vừa nói:

- Haha, anh hai thật tốt, còn có lòng chở em đi nữa. Đi, em đi, lên xe thôi!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên dừng chân trước mặt Âu Dương Vô Thần, cô mím môi nhìn anh, 2s sau mới lấy hết dũng cảm cúi người vào trong xe.

Cô lách người vào một bên, tiếp sau đó Âu Dương Vô Thần cũng ngồi vào theo.

Cửa xe được đóng kín, mắt Âu Dương Thiên Thiên giật giật thêm vài lần, cô cố gắng ngồi nép người, giảm thiểu sự tồn tại của mình đến mức thấp nhất.

Bên ngoài tỏ ra không có gì nhưng bên trong cô sớm đã niệm 7749 câu thần kinh...

Bình tĩnh, phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh. Đàn ông thôi mà, nhiệm vụ thôi mà, đợi có tiền rồi cô sẽ tán được anh ta thôi, à không, phải là bao nuôi mới đúng.

Kinh nghiệm yêu 1 thằng đàn ông của cô đã cho cô biết rồi, không yêu được thì bao nuôi, chỉ cần có nhiều tiền là xong tất.

Chính xác, dễ thôi mà. Tán trai là chuyện nhỏ mà, chỉ cần bước đầu không run là được.

Vừa nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên vừa liếc xuống dưới, thấy tay ai đó đang run rẩy mà cắn môi nấp lại.

Run run cái đầu nhà cô. Gặp trai thôi mà, 22t chưa từng ngồi gần hay sao mà run dữ vậy? Hay là ngồi gần Âu Dương Vô Thần nên sợ tới phát điên?

Âu Dương Vô Thần ngồi bình thản, anh liếc mắt nhìn cô gái ngồi bên cạnh, chợt lên tiếng hỏi:

- Tại sao đột nhiên lại muốn về Đường gia?

Về lấy tiền chứ sao! Không về nữa thì không có tiền để trả nợ ngân hàng đó! Hỏi kì cục!

Trời ạ, chẳng lẽ bây giờ cô lại phớt câu đó nói với hấn ta!

Nghĩ là vậy, Âu Dương Thiên Thiên vẫn mỉm cười một cách lễ phép, cẩn trọng đáp:

- Em thấy nhớ anh chị nên về thôi ạ, cũng không có gì quá đặc biệt hết.

Âu Dương Thiên Thiên cứ tưởng người đàn ông bên cạnh là kiểm chủ đề nói cho vui, nên cô trả lời qua loa cho xong chuyện. Nào ngờ, không kịp phòng bị đã bị ném cho một câu:

- Trùng hợp, anh cũng có việc về Đường gia!

Gần như là ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên bị ho khan, cô thốt lên:

- Hà?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 24: Về Nhà Mẹ!

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn sang, thấy biểu hiện của cô, không ngạc nhiên lắm, chỉ chớp mắt, hỏi tiếp:

- Có gì mà phải ngạc nhiên như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Chời má, ngạc nhiên chứ anh, ngạc nhiên đến sặc nè, không thấy hả?

Hôm nay gặp anh, nói chuyện với anh nhiều hơn mọi lần là đã bất ngờ lắm rồi biết không vậy? Còn đi chung xe, tới chung nơi nữa. Từ khi nào con đường ngược lối hai ta đột nhiên lại đi chung vậy?

Vẫn cứ có cảm giác sai sai ở đâu đó...

Âu Dương Thiên Thiên cười gượng, đáp:

- Không, không ngạc nhiên. Anh hai nói có việc thì chính là có việc! =))

Dứt lời, cô quay mặt sang chỗ khác, không nhìn cũng không tiếp thêm chuyện với Âu Dương Vô Thần nữa.

Từng giờ từng phút trôi qua, không khí trong xe càng trở nên ngột ngạt. Âu Dương Thiên Thiên vẫn giữ nguyên tư thế quay mặt về phía cửa sổ, đôi lúc cô cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông bên cạnh, nhưng nhất

quyết không quay đầu nhìn lại, tránh phát sinh thêm bất ngờ phiền phức nào nữa.

Chiếc xe dừng trước cổng Đường gia, Âu Dương Thiên Thiên muốn nhanh chóng đi xuống, thế nhưng người tài xế và cả Âu Dương Vô Thần ngồi bên cạnh lại không có ý đó, vô tình khiến cô bối rối.

Hơi liếc mắt nhìn sang kính chiếu hậu, Âu Dương Thiên Thiên thấy cần cổ cao cùng yết hầu của Âu Dương Vô Thần đang quay mặt về bên kia. Cô hướng mắt lên thêm tí nữa, tính nhìn biểu cảm của anh, chợt, cổ Âu Dương Vô Thần chuyển động, quay sang nhìn vào kính chiếu hậu phía trước.

Hai ánh mắt bắt gặp, làm Âu Dương Thiên Thiên bối rối, cô ngay lập tức cúi đầu, né tránh tầm nhìn của anh, nhỏ giọng lên tiếng:

- Anh hai, anh... không phải nói đến Đường gia có việc sao? Vậy, tại sao không xuống xe?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, lạnh nhạt trả lời:

- Có việc bên ngoài Đường gia, không vào trong!

"...."

Lại thêm một lần khó hiểu mới -.-

Âu Dương Thiên Thiên máy móc gật đầu, đảo mắt 1 lượt, liền nói:

- Thế thì, anh làm việc của anh đi nhé, em... vào trong đây!

Dứt lời, cô chậm rãi xoay người, đưa tay lên cầm lấy nắm cửa xe, cẩn thận mở ra. Thật may là cửa mở khóa, khiến cô dễ dàng đi ra ngoài.

Quá trình xuống xe không bị gián đoạn gì, làm Âu Dương Thiên Thiên thở phào nhẹ nhõm, tạm thời bỏ qua chuyện của Âu Dương Vô Thần, cô

vuốt tóc, ngẩng cao đầu nhìn Đường gia, rồi nhấc chân đi vào.

Sau khi xác nhận khuôn mặt vào chiếc chuông trước cổng, cô được mở cho vào bên trong. Lúc đi đến cửa sảnh, đột nhiên 1 quả chuối bay vèo về phía cô. À không, nói 1 quả chuối thì đầy đủ quá, phải nói là... 1 cái vỏ chuối thì đúng hơn.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, từ lúc bước vào, không thấy người hầu đón tiếp cô đã cảm thấy lạ rồi. Nơi này ít nhiều cũng là nhà giàu có, xuất thân dòng dõi, nhưng không có nổi 1 kẻ hầu đón tiếp cô khi cô về, là cố ý hay sao đây? Bây giờ còn vứt vỏ chuối lung tung như vậy?

Trong lúc cô đang suy nghĩ, vỏ chuối vẫn lần lượt bay tới, nằm rải rác trước cửa chính nhà Đường gia.

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu, cô hơi cúi người, nhặt lên một cái vỏ chuối, sau đó đi vào trong.

Tiến gần đến chiếc ghế sofa, cô thấy một cậu bé tầm 9 10 tuổi, đang ngồi ăn một nải chuối to trước mặt, ruột chuối đương nhiên đã cho vào miệng hết, nhưng vỏ chuối.. thì chính là bị cậu vứt hết ra ngoài...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 25: ĐờNg Gia HuỳNh!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày cực nặng, cô nhìn đứa bé đang ăn chuối mà cảm thấy phản cảm. Một đứa trẻ, còn nhỏ tuổi mà đã có hành động thiếu ý tứ như vậy? Cha mẹ nó là có dạy dỗ đàng hoàng hay không đây?

Hành động của cậu bé không có ý ngừng lại, khiến Âu Dương Thiên Thiên bắt buộc lên tiếng:

- Cậu bé, em không được ăn như vậy đâu! Vứt vỏ chuối xuống sàn có người đi ngang sẽ vấp té đấy!

Cậu bé nhỏ tuổi ngồi gác chân 1 cách thoải mái, nghe tiếng nói, vẫn nhàn nhả trả lời:

- Tôi ăn liên quan gì đến mấy người, `lo dọn dẹp sạch sẽ đi, không một lát mẹ tôi xuống thấy lại mắng nữa thì khổ!

"...."

Wa~~ Mới bây lớn mà nói chuyện già ghê, còn hù nhau nữa à? Nó xem cô là người hầu phải không?

Âu Dương Thiên Thiên cười mím, cô bỏ một tay vào túi áo, nghiêng đầu nhìn đứa nhỏ, lên tiếng hỏi:

- Vậy mẹ em là ai, có quyền lớn đến mức la mắng tôi nữa sao?

Cậu bé vừa ăn vừa cười, bày ra bộ dạng rất đáng đánh, hếch mũi nói:

- Còn muốn hỏi mẹ tôi là ai sao? Mẹ tôi, là người đứng đầu cái nhà này đây. Cả Đường gia đều là của mẹ tôi hết. Cô khôn hồn thì im lặng dọn dẹp đi, nếu không tôi kêu mẹ xuống, bà ấy đuổi việc cô đấy!

"..."

Lại khí phách ghê cơ! Sợ, cô sợ quá mà!!!

Mới chừng mấy tuổi thôi mà biết dọa người rồi, dạy dỗ cũng "tốt" thật.

À mà khoan, theo cô nhớ mẹ của Âu Dương Thiên Thiên có 2 đứa em, nhưng một người đã dọn ra khỏi Đường gia rồi, còn ở đây 1 đứa em gái. Đứa em gái đó sinh 3 đứa con, 1 trai 2 gái, vậy chắc là thằng bé này rồi nhỉ?

Như thế suy ra, đứa em gái đó là Đường Gia Ân rồi. Vậy thằng bé này chính là Đường Gia Huỳnh?

Ây cha, vui đấy!

Đường Gia Huỳnh thấy Âu Dương Thiên Thiên im lặng, liền tưởng cô sợ, giọng nói càng thêm hống hách:

- Thế nào? Biết sợ rồi chứ gì? Sợ rồi thì lo mà làm việc đi, là người hầu, thì nên biết thân biết phận mà làm đi chứ, còn dám..... aaaa... làm gì vậy... ưm... ưm....

Lời đang nói bị đứt quãng, Đường Gia Huỳnh đột nhiên hét lên, bất ngờ với hành động của Âu Dương Thiên Thiên phía sau.

Cô không nghe lọt nổi thêm câu nào của Đường Gia Huỳnh nữa, liền trực tiếp cầm vỏ chuối nhét vào miệng cậu ta, kèm theo 1 câu:

- Ăn cho sạch sẽ, để nói ra miệng mình cũng sạch bớt đi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 26: ChiNh ĐổN ĐườNg Gia HuỳNh! (1)

Đường Gia Huỳnh bật dậy, cậu bé nhanh chóng lấy vỏ chuối trên miệng mình xuống, sau đó vứt ra đằng xa, lưỡi không ngừng nhéo hết nước bọt ra ngoài, khó chịu vì độ chất của thứ trong miệng mình.

Vừa phun nước bọt ra ngoài, cậu vừa mắng:

- A cái thứ..... chất quá, cô làm cái quái gì vậy hả?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô tự nhiên vòng tay lại, nhướn mày nhìn Đường Gia Huỳnh, lên tiếng:

- Tôi làm cái gì chẳng lẽ còn chưa rõ ràng sao? Em bao nhiêu tuổi rồi, lại dám nói chuyện kiểu đó với người lớn? Hừm?

Đường Gia Huỳnh nhúu mày, vênh môi hỏi ngược lại:

- Cô là ai hả? Tự nhiên vào đây làm gì tôi vậy? Cô có biết đây là đâu không mà dám làm xằng làm bậy như thế?

Nghe câu hỏi của cậu bé, Âu Dương Thiên Thiên cười nhếch môi, chậm rãi đáp:

- Không biết tôi là ai? Vậy mà còn dám mạnh miệng nói mẹ em là chủ nhân Đường gia sao? Chẳng lẽ bà ta không cho em biết sự tồn tại của tôi à?

Đường Gia Huỳnh đưa tay lên chùi mép mình, cậu nhăn mày, nói tiếp:

- Cô là ai thì mặc kệ cô, mặc gì tôi phải biết chứ? Dám đối xử với tôi như vậy, mẹ tôi mà biết nhất định sẽ chinh chết cô!

Âu Dương Thiên Thiên nghe lại thêm buồn cười, cô nhướn môi, lên tiếng:

- Mẹ em có chinh chết được tôi hay không, không phải do em nói. Nhưng mà bây giờ, là tôi chinh em đây.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên, 1 đường bắt lấy tai của Đường Gia Huỳnh, hơi dùng lực kéo cậu ngồi lại ghế cho đúng tư thế.

- Á á á, cô làm cái gì vậy hả? Buông tôi ra, aaaa...

Âu Dương Thiên Thiên không nắm quá lâu, sau khi để cậu ngồi yên trên ghế, cô liền thả tay ra, rồi đi đến phía đối diện, ngồi xuống trước mặt Đường Gia Huỳnh.

Đường Gia Huỳnh ôm tai mình, nghiêng răng nhìn Âu Dương Thiên Thiên, hét lên:

- Cô dám nắm tai tôi???

Âu Dương Thiên Thiên yên vị trên ghế, lạnh nhạt đáp:

- Tôi không những nắm tai em, mà còn có thể đánh em đấy. Em tốt nhất nên ngoan ngoãn một chút, đừng để tôi phải dùng đến biện pháp mạnh.

Đường Gia Huỳnh nhăn nhó mặt mày, cậu tức giận đứng bật lên, hét:

- Cô cút ra khỏi nhà tôi mau lên, cút ra khỏi Đường gia, mau lên!!!!

Âu Dương Thiên Thiên híp mắt, giọng nói có chút đanh thép:

- Em đang lớn tiếng với tôi đấy à? Ngồi xuống đi!

Cơn tức giận như phủ đầy đầu, Đường Gia Huỳnh mặc kệ lời nói của cô, vẫn cứ hét:

- Cút đi! Cút khỏi nhà tôi.

- Ngồi xuống!!! - Ngay lập tức, giọng nói như Băng cực rét lạnh truyền đến.

Âu Dương Thiên Thiên hạ thấp giọng mình xuống tới mức cực lạnh lẽo, ánh mắt cô quyết liệt và tràn đầy sự đàn áp, quát ngược lại thân thể nhỏ bé trước mặt, khiến cậu ta đứng hình.

Trong chốc lát, gương mặt Đường Gia Huỳnh thay đổi khi thấy ánh mắt lạnh lẽo của Âu Dương Thiên Thiên. Cậu nhìn cô, càng nhìn càng sợ hãi, có một thứ áp lực vô hình chôn chặt chân của cậu trên nền đất, khiến cậu đứng đơ người.

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên vẫn quyết liệt và mạnh mẽ như vậy, cô nhìn cậu bé không nói gì nữa, nhưng ánh mắt của cô cũng đủ khiến cậu không dám làm thêm bất cứ hành động thiếu lễ phép nào.

Đúng lúc này, một nữ hầu từ ngoài chạy vào, nhìn thấy Đường Gia Huỳnh đứng mặt xanh ngắt, liền lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Vừa nói xong, nữ hầu nhìn lại sang Âu Dương Thiên Thiên, giật mình khi phát hiện thấy cô ở đây, nhanh chóng cúi đầu:

- Đại tiểu thư!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 27: Chỉ Nh ĐổN ĐườNg Gia HuỳNh (2)

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn sang nữ hầu, cô lạnh giọng, hỏi:

- Đường Gia Ân đâu?

Người hầu giật mình, có chút sợ hãi nhìn cô gái ngồi trên ghế, ngập ngừng trả lời:

- Đại tiểu thư... cô... tìm phu nhân có chuyện gì sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, không nhanh không chậm nhìn Đường Gia Huỳnh, đáp:

- Tôi muốn hỏi bà ta đã dạy dỗ con cái mình như thế nào, mà để nó ăn nói vô phép vô tắc như vậy. Không có một chút lễ nghi với người lớn, còn dám ngông cuồng làm loạn.

Người hầu nghe lời của cô nói, càng thêm sợ hãi bội phần, Đường Gia Huỳnh từ nhỏ đến lớn bị Đường Gia Ân nuông chiều, ở đây ai ai cũng bị nó ức hiếp. Âu Dương Thiên Thiên ở Âu Dương gia, từ lâu đã không về đây nữa, thế nên không biết chuyện này. Vậy mà bây giờ.... thôi rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn sang nữ hầu đang co rúm, lên tiếng lạnh nhạt:

- Tôi hỏi cô câu hỏi quá khó sao? Vì sao lại không trả lời?

Người hầu nắm chặt hai tay lại với nhau, cúi đầu run rẩy, đáp:

- Chuyện này..... chuyện này....

- Bà ấy đang ở đâu? - Âu Dương Thiên Thiên cao giọng, đánh thếp hỏi lần cuối cùng.

Sự kiên nhẫn của cô càng ngày càng mất, khiến nữ hầu ngay lập tức trả lời:

- Ở trên lầu, ở trên lầu. Phu nhân đang làm việc... ở trong phòng!

Nhận được câu trả lời chính xác, cô liếc mắt nhìn lên trên, phất tay nói:

- Lên gọi bà ta xuống cho tôi! Nói là, chủ nhân của căn nhà này.... "mời" bà ta xuống.

Dứt lời, cô dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn người hầu, làm cô ta hoảng hốt, nhanh chóng gật đầu chạy đi.

Trong không gian còn lại một mình cô và 1 đứa bé đang đứng. Âu Dương Thiên Thiên tùy tiện gõ các ngón tay của mình lên thành ghế, ánh mắt cô chưa mảnh lạnh lẽo kinh người.

Nhìn đứa bé đối diện, cô nhẹ nhàng lên tiếng:

- Đã nghe người lúc nãy nói gì chưa? 10 năm rồi tôi chưa từng về nơi này, nhưng không có nghĩa tôi không phải chủ ở đây. Ba chữ "Đại tiểu thư" đó, đã đủ chứng minh với em sự tồn tại của tôi rồi đấy!

Đường Gia Huỳnh xanh mặt, cậu vẫn còn run sợ khi nhìn vào ánh mắt của Âu Dương Thiên Thiên. Nhưng điều làm cậu sợ hơn, chính là những lời mà người hầu lúc nãy đã nói.

Tuy không nghe mẹ nhắc đến nhiều, nhưng mà... cậu vẫn biết một chút, rằng.... có một người chị nữa, trên mẹ cậu, người đó... mới là kẻ thừa hưởng gia sản Đường gia nhiều nhất!

Âu Dương Thiên Thiên chống tay, giọng nói bình tĩnh muôn phần, liếc nhìn vỏ chuối ở dưới sàn, nói:

- Vậy nên.... em hãy tự dọn sạch chỗ mà mình đã làm bẩn đi. Từ trong này ra đến cửa cổng ngoài kia. Đừng để tôi thấy bất cứ một người hầu Đường gia nào giúp em, nếu không... em chết chắc!

Câu nói của Âu Dương Thiên Thiên nhẹ như lông hồng, nhưng lại nặng tựa như chì, khiến Đường Gia Huỳnh không dám phản bác.

Không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, Đường Gia Huỳnh máy móc quỳ xuống, chậm rãi lượm mảnh vỏ chuối dưới đất mà lúc này cậu đã vứt lên, ánh mắt vẫn nhìn chăm vào Âu Dương Thiên Thiên, sợ hãi đến cực điểm.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 28: Ảnh Tự Ng

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên ghế, nhàn nhã nhìn những động tác máy móc của Đường Gia Huỳnh,, không lên tiếng thêm nữa.

Cậu bé nhặt hết những vỏ chuối xung quanh mình, rồi chậm rãi đi ra phía ngoài cửa, nhặt luôn cả những cái vỏ mà mình đã vứt ra xa tới đó.

Nhàm chán chống tay, Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt lên lầu, liền thấy người hầu từ trên cầu thang đi xuống. Xung quanh cô ta, không có ai....

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên lạnh lẽo thêm 1 mảng nữa, đợi người hầu đó tới gần chỗ mình, cô âm u hỏi:

- Đường Gia Ân đâu?

Nữ hầu nuốt nước bọt, run rẩy trả lời:

- Đại... đại tiểu thư, phu nhân đang bận việc, rất... rất quan trọng, nên không xuống được!

"..."

Ha, rất quan trọng? Đến mức cô đã cho người "mời" xuống cũng không chịu xuống sao?

Được, không nể mặt nhau lắm! Vậy thì đừng trách sao cô không nể mặt bà ta!

Âu Dương Thiên Thiên liếm môi, cô chậm rãi đứng dậy, lên tiếng:

- Dẫn tôi lên phòng bà ta, để tôi trực tiếp xem thử, rốt cuộc bà ta có việc không thể xuống hay là không muốn xuống đây!

Dứt lời, người hầu cúi đầu, ngay lập tức đi trước, Âu Dương Thiên Thiên quay đầu nhìn Đường Gia Huỳnh phía ngoài, chắc chắn cậu bé vẫn đang làm, mới xoay người đi theo.

Đi hết một đoạn cầu thang, bỏ qua 2 phòng đầu tiên, người hầu đứng trước cánh cửa phòng thứ 3. Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi đi đến, cô liếc mắt nhìn bộ dạng của người hầu, nhướn mày hỏi:

- Là phòng này?

Nữ hầu nhanh chóng gật đầu, đáp:

- Đại tiểu thư, chính là phòng này, là phòng của phu nhân!

Sau khi lời của người hầu nói xong, từ phía bên kia cánh cửa truyền đến những tiếng kì lạ....

"Ừm.... ừm..... nhẹ một chút..."

Cùng với tiếng thở dốc....

"Hộc" "hộc" "hộc"

"...."

Bà già đó đang làm việc, cái méo nào mà kêu như đang "làm tình" vậy?

Không lẽ.....

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô đưa tay lên nắm chốt cửa, trực tiếp mở vung ra.

Hiện lên trước mắt cô, là một màn mây mưa ướt át của một cặp đôi đang làm... "chuyện ấy".

Cả hai đều cười trần, ôm hôn nhau thắm thiết, thân thể cả hai hòa quyện vào làm một, thậm chí... có chỗ còn đang dính và chuyển động mãnh liệt.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Đù..... đúng là việc "quan trọng" mà.

Như thế này thì bảo làm sao mà tách được nhau ra để đi xuống gặp cô chứ?

Đúng là cảnh tượng đáng ngạc nhiên mà!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 29: Xử Lí Tra Nam!

Âu Dương Thiên Thiên đứng trước cửa, nhướn mày nhìn cặp đôi nào đó vẫn chưa phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Người hầu bên cạnh co rúm lại 1 góc, cái gì cũng không dám nhìn, cái gì cũng không dám lên tiếng. Chuyện Đường Gia Ân mây mưa âu yếm với đàn ông sớm đã không còn lạ ở Đường gia nữa rồi, người đàn bà đó, đến con của mình cũng không màng quản, thì có thể nói được gì chứ?

Bao năm nay, bà ta ở Đường gia, số lần đưa đàn ông về thật sự nhiều đến mức đếm không xuể. Dù người hầu có can ngăn, người ngoài có bàn tán, bà ta cũng cứ mặc kệ, sung sướng thỏa mãn với dục vọng của mình.

Đường Gia Huỳnh chính là vì như vậy, mới trở nên hư hỏng, nó đã quá quen với việc của mẹ mình rồi, nên không bao giờ lên tiếng nữa. Không có ai dạy dỗ, ngày 1 ngày càng cuồng hơn.

Nếu hôm nay không phải Âu Dương Thiên Thiên về thấy, chính đốn nó 1 trận, thì Đường Gia Huỳnh vẫn sẽ không để ai vào mắt, tiếp tục làm loạn mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên đứng vòng tay, cô nhìn 2 người nào đó vẫn đang vận động kịch liệt, chep miệng có ý muốn xem.

Ngón tay cái của cô gõ nhẹ lên mép áo, ánh mắt nhìn vẫn 1 mảnh bình tĩnh không một gợn sóng. Dù hình ảnh trước mặt là 3D, sống động đến đâu,

hay những âm thanh gợi tình khoái lạc đến đâu, cũng không làm cô dao động.

Sau tầm 10s đứng nhìn, Âu Dương Thiên Thiên lôi từ trong túi áo ra điện thoại của mình. Cô đưa lên, nhắm ngay chỗ của hai người đang quần quít, bắt đầu chụp lấy chụp để.

Tiếng "tách" "tách" "tách" vang lên liên hồi, trong căn phòng trần đầy sự mờ ám của dục vọng, tiếng chụp ảnh như một thứ lạc loài, dù có không muốn nghe thì nó vẫn ảnh hưởng đến đôi nam nữ nằm trên giường.

Đường Gia Ân và người đàn ông lập tức buông nhau ra, bọn họ xoay người, nhìn lại phía sau, hoảng hốt khi thấy một cô gái đứng trước cửa, trên tay đang cầm điện thoại.

Âu Dương Thiên Thiên chụp mấy tấm đầu, xong xuôi, cô chuyển sang chế độ video, trực tiếp quay thành phim.

Thấy hai người nào đó đã phát hiện ra, cô chẹp miệng, nói:

- Nào, đừng dừng lại chứ, tiếp tục đi. Tôi vẫn đang xem mà.

Đường Gia Ân nhú mày, nhìn Âu Dương Thiên Thiên mà cảm thấy bất ngờ. Con nhỏ này, sao lại về đây rồi?

Còn làm như thế, là có ý gì?

Người đàn ông liền lấy chăn che thân thể mình lại, nhìn Âu Dương Thiên Thiên, hét:

- Cô là ai, tại sao lại tự tiện xông vào đây? Mau tắt điện thoại đi!

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, không nhanh không chậm đáp:

- Cho tôi một lí do, tôi sẽ tắt.

Nói rồi, cô nghiêng đầu, vẫn chậm rãi thưởng thức khuôn mặt của Đường Gia Ân qua camera.

Bình tĩnh như vậy, hừm.... để tôi xem bà bình tĩnh được thêm bao nhiêu phút.

Người đàn ông nhăn nhó mặt mày, la hét như bị chọc tiết:

- Còn không tắt? Cô là ai hả?

Nghe câu hỏi của đối phương, Âu Dương Thiên Thiên cười nhếch môi, lên tiếng:

- Tôi là ai, anh không cần biết, bây giờ anh muốn tôi tắt điện thoại phải không? Được, tôi cho anh 2 lựa chọn.

- Một là, anh và bà ta tiếp tục làm chuyện đang dang dở, tôi quay đến khi nào chán thì ngừng, tôi tự tắt. Hai là.....

Âu Dương Thiên Thiên kéo dài âm cuối của từ, dừng một chút, ánh mắt cô lóe lên tia lạnh lẽo, nói:

- Anh rút khỏi đây ngay lập tức, tôi sẽ rộng lượng... mà không phát tán đoạn vid vừa rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 30: Xử Lí Tra Nam (2)

Người đàn ông nghe Âu Dương Thiên Thiên nói, tức giận đến đỏ mặt, quát:

- Cô.... cô dám!

Âu Dương Thiên Thiên cười cong mắt, nụ cười đạt nơi khóe môi lạnh lùng, lại toát ra chút gợi cảm chế giễu, nói:

- Anh thử xem tôi có dám không? Tôi còn đang suy xét đến việc phân nhỏ đoạn vid ra để tung lên mạng đây.

- Ấy da, bao nhiêu phút thì đủ cho 1 cái link nhỉ? 5 phút? Quá ngắn rồi! Hay chơi lớn 20 phút cho dài? Coi chắc chắn đủ "hứng".

Từng lời từng chữ Âu Dương Thiên Thiên nói ra, đều có mức độ phi báng cao, cô tựa như nói cho đôi nam nữ trên giường nghe, việc mấy người làm, sắp bị cả thiên hạ biết rồi!

Người đàn ông ngồi trên giường, ánh mắt tức giận hướng về phía Đường Gia Ân, lên giọng uất ức:

- Em yêu, con nhỏ này rốt cuộc là ai vậy? Có thể xác láo như thế?

Đường Gia Ân mím môi, không đáp lại. Chính bà ta cũng đang muốn biết, con bé đó vì sao lại xác láo như vậy đây.

Trước giờ không phải luôn giữ 1 mặt dịu dàng nhu nhược sao? Bây giờ thay đổi thành 1 mặt ngông cuồng thế này? Nổi loạn sao?

Âu Dương Thiên Thiên chẹp miệng, ngón tay cô gõ trên ốp điện thoại vang thành tiếng, chậm rãi nói:

- Được rồi, tôi cho anh 3 giây, còn không tự xéo khỏi đây, tôi trực tiếp đăng nó lên mạng xã hội!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên xoay dọc điện thoại lại, đưa màn hình ra phía trước cho 2 người kia xem, trên đấy, sáng khung hình Weibo cực rõ ràng, chỉ cần 1 chữ "Post" sẽ liền hiện lên đoạn video vừa rồi.

Người đàn ông xanh mặt, nhìn Âu Dương Thiên Thiên rồi nhìn sang Đường Gia Ân, găm gù một tiếng dài, sau đó nhanh chóng đứng dậy, cầm theo đồ rơi dưới sàn và chặn quần quanh người, chạy cấp tốc khỏi căn phòng.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, chẹp miệng 1 cách nhạt nhẽo, cô thu điện thoại bỏ lại vào túi, nhìn Đường Gia Ân, lên tiếng:

- Tôi chờ bà ở dưới lầu. Bây giờ thì không còn việc gì bận để không xuống nữa nhé, dì Đường!

Dứt lời, cô xoay người đi ra khỏi phòng. Người hầu thấy vậy cũng ngay lập tức theo sau, không dám ho he bất cứ tiếng nào.

Đường Gia Ân nhú mày, khó chịu rời giường, tâm trạng khi bị phá hỏng chuyện tốt làm bà ta cực kì bức bối.

Không nghĩ đến còn là bị Âu Dương Thiên Thiên phá. Một lát nữa, abf sẽ xử cô ta!

Âu Dương Thiên Thiên xuống lầu, cô liếc mắt thì thấy Đường Gia Huỳnh đã lượm sạch vỏ chuối, cho hết tất cả vào thùng rác, đang dùng khăn ướt lau sạch tay mình.

Cô gật đầu, không tiếc lời khen ngợi:

- Làm tốt lắm, em như vậy thì tôi cũng đâu có làm khó gì. Ngoan ngoan một chút, em sẽ đáng yêu lắm đấy!

Đường Gia Huỳnh 1 bộ mặt bí xị, cậu cúi đầu không nói. chỉ ra sức lau sạch những vết nhộp nháp trên tay mình.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, cô ngồi xuống ghế, nghiêng đầu nhìn người hầu, chậm rãi nói:

- Cho tôi một tách trà.

Nữ hầu nghe thấy, liền gật đầu chạy đi lấy ngay. Nói xong, cô quay sang nhìn Đường Gia Huỳnh, nhướn mày lên tiếng:

- Em ngồi đi. Đợi mẹ em xuống, tôi sẽ nói cho em ngộ ra một chút, thế nào là phải cần tôn trọng người lớn.

Đường Gia Huỳnh nhăn mặt, có chút không muốn làm theo, cậu nắm chặt tay, nghiêng răng nhìn Âu Dương Thiên Thiên, đứng tại chỗ không muốn ngồi xuống.

Âu Dương Thiên Thiên cười mím, "từ tốn" đe dọa:

- Đừng làm tôi nổi giận, mau ngồi xuống đi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 31: Số Gia Sản Của Âu Dương Thiên Thiên!

Đường Gia Ân đi xuống lầu, nhìn ngang qua liềm thấy Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên ghế, đối diện cô là Đường Gia Huỳnh đang đứng.

Nhưng chỉ vài giây thôi, cậu ta đã ngồi xuống ghế trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, biểu hiện khuôn mặt rất không can tâm, thậm chí có chút sợ hãi.

Đường Gia Ân: "..."

Con của cô, từ khi nào lại sợ người ngoài chứ? Lại lần đầu tiên có biểu hiện này với một con nhóc nữa?

Thật khó hiểu!

Âu Dương Thiên Thiên nghe tiếng động, cô liếc mắt nhìn lên, thì thấy Đường Gia Ân đã mang đồ đi xuống.

À, cũng phải nói, Đường Gia Ân năm nay chắc cũng đã 30t rồi nhỉ? Nhưng ngoại hình lại khá trẻ trung, nhìn vẫn còn chút thiếu nữ.

Cô có nhớ, bà ta là con gái út trong nhà, em gái duy nhất sau mẹ cô. Trên bà ta còn 1 người anh, tên Đường Gia Ưng, đã rời khỏi đây vài năm trước.

Đường Gia Ân mang tiếng là con cái gia đình giàu có, tiểu thư khuê các, nhưng rất ăn chơi và kiêu ngạo. Năm 14t từng bị đuổi khỏi Đường gia vì có thai với một người đàn ông đã có gia đình. Vợ anh ta đến nhà đánh ghen,

khiến Đường gia bị phỉ báng 1 thời gian dài. Quá tức giận, Bà ngoại cô đã đuổi bà ta ra khỏi đây.

Đường Gia Ân bị kiện, nhưng ngược lại người đàn ông kia thì đi tù, đơn giản là vì anh ta xâm phạm trẻ dưới vị thành niên, dù đã ra sức kêu oan là bà ta "tình nguyện" nhưng Đường Gia Ân một mực phủ nhận, còn nói ngược mình là nạn nhân, bị cưỡng hiếp.

Cũng phải nói, mới 14t nhưng thân hình Đường Gia Ân rất nở nang, cộng thêm việc ăn chơi trác táng, lối sống phóng khoáng không lành mạnh nên mới trở thành "phụ nữ" sớm như vậy. Đâu trách được người đàn ông kia, vô tình bị dây vào cô ta, còn làm đến mức đi tù bóc lột.

Bà ta phá thai, sống ở ngoài một thời gian, sau vài năm lẳng xuống, khi bà ngoại cô mất, thì được cho về Đường gia. Mẹ cô lúc đó đã gả vào Âu Dương gia, khi sinh cô cũng rất hiếm khi về nhà, chuyện ở Đường gia, hoàn toàn nằm vào tay anh em Đường Gia Ứng và Đường Gia Ân.

Sau này, cha của mẹ cô mất, mẹ cô mới về Đường gia, tiếp quản lại số gia sản khổng lồ. Nhưng không may, 3 năm sau, mẹ cô cũng ra đi, Đường Gia Ân lúc đó vừa tròn 19t, cùng anh mình chễm chệ ngồi lên vị trí thừa kế, chiếm hết gia sản.

Âu Dương Thiên Thiên lúc đó mới 12t, vẫn còn là 1 đứa bé đang lớn, số gia sản mà cô được thừa kế lại từ mẹ đều bị Đường Gia Ân âm mưu chiếm đoạt, trong đó, bao gồm căn nhà của Đường gia và 15% số cổ phiếu trong ngân hàng. Chưa hết, tiền mẹ cô kiếm được lúc còn sống khi làm Hoa hậu thế giới không hề ít, dù có chia ra, Âu Dương Thiên Thiên cũng nắm chắc 5 phần (bởi vì là con, nên phân nửa sẽ để lại theo di nguyện, còn phần còn lại chia đều cho các anh em).

Ha, nhiều như vậy, mà Đường Gia Ân dám một mình chiếm hết? Muốn chết sao?

Nếu như sớm có số tiền đó, giờ cô cũng sẽ không nợ ngập đầu như thế này!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên sáng rực lên, cô mím môi, nhất quyết khẳng định.

Phải lấy hết! Lấy lại tiền hết!!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 32: Trai Bao Và Điếm!

Đường Gia Ân ngồi xuống ghế, đối mặt với Âu Dương Thiên Thiên, bà ta nhẹ nhàng lên tiếng:

- Thiên Thiên, lâu quá không gặp, hôm nay sao đột nhiên lại trở về đây vậy? Có chuyện gì sao?

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, đáp:

- Tôi không trở về, sợ là Đường gia bị dì làm ô uế cả rồi. Từ khi nào mà dì thích lượm "rác" bên ngoài về nhà như vậy? Dì Đường?

Đường Gia Ân nhú mày, có chút khó chịu hỏi:

- Thiên Thiên, con có ý gì đây?

Cô gái nhìn Đường Gia Ân, nhếch môi trả lời:

- Ý trên mặt chữ, tôi nói rõ như vậy dì còn không hiểu thì chịu. Dù sao nam nhân làm vừa lòng phụ nữ chuyện giường chiếu đó, thể loại nào cũng giống thể loại nào mà!

Lần này Đường Gia Ân trực tiếp tức giận, lớn tiếng:

- Thiên Thiên, con đừng quá đáng!

Âu Dương Thiên Thiên bật cười, ánh mắt cô chứa đầy sự khinh miệt, nói:

- Rác thì chính là rác, chẳng lẽ tôi nói sai sao? Chưa kể, nếu loại đàn ông nào dì cũng mang lên giường để chơi được thì chính dì khác nào là điểm chứ?

"Rầm" - Đường Gia Ân đập bàn đứng dậy, khuôn mặt bà ta méo mó, quát:

- Âu Dương Thiên Thiên!

Ngay lập tức, cô gái ngồi đằng trước ngược mặt lên, cất giọng lạnh tanh:

- Lớn tiếng cái gì chứ, thanh danh Đường gia còn chưa bị hủy hoại hết do dì à? Hay là dì ngại chưa đủ thị phi? Nếu biết điều một chút thì đã không đem đàn ông về nhà làm chuyện đó rồi.

- Ở đây có bao nhiêu người hầu, còn có con của mình, làm chuyện như vậy mà không cảm thấy xấu hổ à? Dì coi Đường gia là nơi nào, muốn đưa loại phế phẩm nào về là về chứ? Trong mắt dì, rốt cuộc có để Đường gia vào đó hay không vậy?

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền đứng lên, chỉ tay ra phía ngoài, quát ngược lại:

- Sau này chơi đàn ông thì đem ra ngoài chơi, muốn làm thứ nào kẻ nào tôi vĩnh viễn sẽ không cản dì, nhưng nếu như dì còn dám đem vào Đường gia 1 lần nữa, tôi sẽ khiến cả thế giới này biết sự dơ bẩn của trai bao và gái điểm ô nhục như thế nào!

Từng lời từng chữ Âu Dương Thiên Thiên nói ra, chất chứa sự cảnh cáo nặng nề, càng như một "tối hậu thư" ném thẳng vào mặt Đường Gia Ân, nếu như bà ta thực sự không dừng lại, thì cũng đừng trách cô vô tình.

Cơ ngơi này, trước khi nó về tay cô, tuyệt đối sẽ không để loại người như Đường Gia Ân làm vấy bẩn!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 33: Tôi Sẽ Không Để Rớt Ra Ngoài.....

Đường Gia Ân nắm chặt tay, trên mặt đã tức giận đến mức nổi gân xanh, nhưng mà 1 chữ bà ta cũng không đáp lại được. Cuối cùng, chỉ có thể cương mặt, âm ức mà ngồi xuống lại ghế của mình.

Âu Dương Thiên Thiên lườm muốn rách mắt, cô chậm rãi về chỗ, điều chỉnh lại giọng của mình, lên tiếng:

- Hôm nay về đây, thứ nhất là cảnh cáo dì, đừng làm xằng bậy trong Đường gia. Thứ 2, tôi là muốn dì trả lại toàn bộ số tài sản mà mẹ tôi đã để lại cho tôi trong di chúc 10 năm trước, tất cả!

Đường Gia Ân ngay lập tức nhú mày, theo bản năng thốt lên:

- Vì cái gì chứ?

Số tài sản đó đã ở trong tay cô, mắc mớ gì bắt cô trả? Hơn nữa, sự việc đã qua 10 năm rồi, bây giờ muốn đòi? Cô không trả!

Âu Dương Thiên Thiên cười lạnh, nói:

- Vì cái gì ư? Vì tôi chính là người được thừa hưởng số tài sản đó, chứ không phải là dì. Vậy nên, nó thuộc về tôi!

- Đường Gia Ân, dì thật sự nghĩ tôi vẫn là đứa trẻ non nớt của 10 năm trước sao? Để dì dễ dàng qua mặt như vậy? Tôi lúc đó có thể còn quá nhỏ

tuổi mà bị dì lừa, nhưng mà.... 10 năm sau, tôi đã không còn như vậy nữa rồi.

- Bây giờ tôi là Nhị tiểu thư của Âu Dương gia, thế lực nhà tôi lớn thế nào, tôi nghĩ dĩ nhiên rồi. Để tôi lục lại di chúc của mẹ sẽ phiền phức lắm, vậy nên dĩ nhiên nhất nên hai tay trao trả lại cho tôi, tôi sẽ niệm tình mà không chấp nhất với dì.

- Dương nhiên, dĩ nhiên không muốn đưa cũng được, nhưng làm như vậy là không tốt đâu. Để tôi dùng quyền lực của Âu Dương gia kiện lên tòa, dĩ nhiên chắc chắn thua thảm bại, Vì là thế... nên dù có làm gì, thì kết cục cũng chỉ có một: chính là phải trả tài sản lại cho tôi!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, cười thách thức với Đường Gia Ân trước mặt, cô bây giờ, muốn lấy chút tiền đó thì chỉ cần dùng đến tiếng tăm của Âu Dương gia thôi.

Cô không tin, bà ta không sợ =)))

Đường Gia Ân nghiêng rằng, càng nhìn Âu Dương Thiên Thiên, sự tức giận càng bốc lên đỉnh đầu.

Bà ta nắm chặt tay, khiến móng tay đâm sâu vào da thịt, sự kiềm chế đã lên đến đỉnh điểm, Đường Gia Ân hét lên:

- Âu Dương Thiên Thiên, mày dựa vào cái gì mà muốn có tài sản của tao? Mày đã có Âu Dương gia rồi, còn muốn chút tiền ít ỏi đó của tao là sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, lạnh nhạt đáp:

- Âu Dương gia với Đường gia không giống nhau, bên cha tôi thì liên quan gì đến việc tôi lấy tiền từ mẹ tôi chứ? Đây là theo di chúc của bà ấy để lại, tôi sẽ lấy bằng hết, bao gồm căn nhà này, cổ phiếu và tài sản đứng tên

mẹ tôi đã chuyển nhượng thành tên tôi 10 năm trước, tuyệt đối không sót 1 cái nào!

Đường Gia Ân trừng mắt, bà ta đã mất kiểm soát đến mức đối luôn cách xưng hô, gằn giọng nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, mày đã bỏ số tài sản đó 10 năm rồi, mày muốn lấy lại sao? Đừng có nằm mơ!

Cô gái ngồi trước mặt nhếch môi, ánh mắt lóe sáng, không nhanh không chậm đáp:

- Tiền của tôi thì chính là tiền của tôi, 10 năm trước tôi không lấy, 10 năm sau tôi muốn lấy thì sao? Sớm hay muộn có thay đổi được quyền sở hữu của tôi hay không? Dì à, là dì tham lam, nên dì đã sai, sai từ cái ý nghĩ khi muốn chiếm đoạt tài sản của tôi 10 năm trước rồi!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên đứng dậy, thân hình chuẩn đẹp của cô cao ngất, tạo nên khí phách cực kì áp đảo, cô híp mắt, lên tiếng tiếp:

- Đường Gia Ân, tôi có 1 cái tính khí như thế này, cảm thấy nên cho dì biết. Đó chính là cố chấp sở hữu!

- Đối với thứ định sẵn đã là của Âu Dương Thiên Thiên tôi, thì đừng nên dám đụng vào, nếu như nhất quyết muốn lấy, thì dù là ai, tôi cũng sẽ khiến kẻ đó ăn rồi, nhai rồi vẫn phải tự móc họng mà lấy ra lại. Số tài sản của mẹ tôi, nó ít, nó nhỏ bé, nhưng vẫn là của tôi, vậy nên, dù chỉ là 1 đồng, tôi cũng sẽ không để rút ra ngoài!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 34: Cái Chết Của Nữ Mc Nổi Tiếng!

Âu Dương Thiên Thiên nói xong, cô cúi đầu nhìn đồng hồ trên tay mình, nghĩ nghĩ liền lên tiếng:

- Tôi cho dì thời gian 3 ngày, sau ba ngày tôi sẽ kiểm tra tài khoản của mình, nếu như dì vẫn chưa chuyển tiền vào cho tôi, vậy thì cứ đợi thư của luật sư đi. Tôi chờ biểu hiện của dì đấy, dì Đường!

Dứt lời, cô xoay người, cầm theo túi xách đi ra khỏi cửa Đường gia, thế nhưng, khi cô vừa mới di chuyển được vài bước, thì chợt dừng lại.

Như nhớ ra thứ gì đó, Âu Dương Thiên Thiên quay đầu, liếc mắt về phía Đường Gia Ân, nói thêm:

- À, còn 1 chuyện nữa, dì hãy dành thời gian dạy dỗ lại con mình 1 chút đi. Nó rất ngỗ nghịch và thiếu lễ phép đấy. Thay vì làm những việc "vận động mạnh", thì dì nên giáo dục con mình cho tốt đi. Lần sau gặp lại, còn hỗn xược với người lớn 1 lần nữa, tôi sẽ không xử lí nhẹ nhàng như thế nữa đâu!

Nói xong, cô trực tiếp rời đi, không tốn thêm chút thời gian nào với hai mẹ con Đường gia nữa.

Ra tới cổng bên ngoài, cô giật mình khi phát hiện xe của Âu Dương Vô Thần không còn đậu ở đó nữa.

"...."

Ủa?

Ủa Ủa??

Gì kì vậy? Đi đâu rồi????

Không phải mới ở đây sao? Có việc gì đó với Đường gia mà? Sao đi rồi? Quê?

Âu Dương Thiên Thiên ngạc nhiên mở to mắt, cô thầm thán. Rồi cô lấy cái gì đi về đây????

- -----.....-----...-----

10 phút sau....

Âu Dương Thiên Thiên đi bộ trên đường lớn, cô vừa đi vừa nhăn mặt, khó chịu hiện rõ lên trên mặt.

Mé, chở cô đến thì phải chịu trách nhiệm chở cô về chứ? Ai đòi lại để 1 cô gái mỏng manh như cô đây đi bộ về hả?

Tiền trong ngân hàng còn nợ ngập mặt, bây giờ lấy cái gì mà đón xe chứ? Nghèo, cô nghèo quá mà!!

Đang bí tị mặt mày, thầm oán trách Âu Dương Vô Thần trong đầu, chợt, ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên vô tình liếc qua màn hình lớn trên đường. Ở đó, xuất hiện 1 hình ảnh cực kì quen thuộc, cùng lời nói của phát thanh viên....

- Hai tiếng trước, chúng tôi đã nhận được thông báo về cái chết của nữ mc nổi tiếng Đàm Gia Hi trong trận tuyết lở ở núi Hòa Châu. Được biết, cô

có thói quen đi trượt tuyết một mình ở nơi này, nhưng thật không may gặp phải vấn đề của thiên nhiên, mà qua đời.

- Hiện tại, cảnh sát vẫn đang ra sức điều tra, tìm thêm những manh mối khác xoay quanh vụ lở tuyết, nhưng trước mắt, thông qua báo cáo từ pháp y, xác nhận cô chết do tai nạn.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 35: ĐÚNG Là Không Nể Mặt Nhau Tí Nào!

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên như bị đóng băng, mắt cô mở lớn khi nghe tiếng nói của phát thanh viên trên truyền hình, chân cô đứng chôn chặt trên mặt đất, cảm giác như cơ thể bị đông cứng lại, tất cả máu huyết đều ngừng chảy.

Cô ta.... vừa mới nói gì cơ?

Tại nạn do thiên nhiên ư? Không thể nào.

Cô... là chết do tại nạn giao thông!

- Sau khi biết được tin tức này, phóng viên đã nhanh chóng có mặt trước nhà chung của anh Tống Dật Nhiên - chồng cô Đàm Gia Hi nhưng hiện tại vẫn chưa được cho phép phỏng vấn. Theo nhiều nguồn tin cho hay, giám đốc tập đoàn JH đang rất sốc và đau khổ trước cái chết đột ngột của vợ mình, vì vậy chưa thể hợp tác với cảnh sát và truyền thông được.

- Sự ra đi của nữ MC tài năng Đàm Gia Hi đã gây nên 1 chấn động với truyền thông và với cả những người hâm mộ cô trong suốt 11 năm qua.

- Chúng tôi sẽ tiếp tục cập nhật tin tức một cách nhanh chóng về những diễn biến khác của vụ việc. Xin hãy theo dõi!

....

Tiếng nói vẫn ngày một phát ra nhưng thân thể Âu Dương Thiên Thiên lại ngày một run rẩy. Hai tay cô đang nắm chặt và bấu vào sâu trong da thịt, nỗi đau tràn lan khắp cơ thể.

Đau khổ? Sốc sao? Tống Dật Nhiên? Anh thật sự có những cảm xúc đó hay sao??

Tôi mãi mãi không quên cái cảm giác thân thể mình nằm trên mặt đất lạnh ngắt, còn anh thì đứng nhìn 1 cách đầy sợ hãi ở đó, thậm chí còn không cứu tôi. Anh mà biết đau buồn ư?

Âu Dương Thiên Thiên cắn chặt môi, cô đã chết cách đây 4 ngày rồi, vậy mà cho đến bây giờ, người ta lại phát hiện ra cô chết trong đồng tuyết sao? Tống Dật Nhiên, anh đã sắp xếp cái chết của tôi như vậy ư? Cho người ngoài nhìn vào cái chết của tôi lạnh lẽo và đáng thương như vậy sao?

Khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên run lên lợi hại, đôi mắt cô thấp thoáng ngập nước, đỏ ngầu.

Tống Dật Nhiên, tôi rất cuộc đã có lỗi gì với anh, mà ngay đến cái chết của tôi anh cũng không thể công bố làng hoàng với thế giới chứ?

Anh sợ người ta sẽ biết được sự thật ư? Hay anh sợ người ta sẽ biết chính anh đã gián tiếp gây ra cái chết cho tôi? Tống Dật Nhiên, tên phản bội xấu xa, tôi là vợ của anh, tôi là vợ của anh!!!

Một giọt nước mắt chợt rơi xuống má, sự tức giận ngập tràn cơ thể của Âu Dương Thiên Thiên, môi cô hơi mở, lẩm bẩm nói thành câu:

- Chồng à, anh đúng là không nể mặt nhau tí nào.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 36: Tại Sao Lại KhóC?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô dùng sức nắm tay đến đau rát, ánh mắt nhìn về phía màn hình trên cao, tức giận đan xen oán hận, không cách nào biểu hiện được bằng lời.

Chồng của cô, đó là chồng của cô. Người đàn ông mà cô đã dùng cả thanh xuân để theo đuổi, và dùng cả đời để làm vợ. Tồn hơn 10 năm ở bên cạnh, tưởng là bền đỗ hạnh phúc, nhưng hóa ra... lại chỉ là 1 tên cặn bã không hơn không kém!

Tống Dật Nhiên ơi Tống Dật Nhiên, anh đê tiện đến mức này sao? Có tình nhân, phản bội tôi, hại chết tôi, còn lấp liếm tội lỗi của mình, anh thật sự không hề để tâm chút nào tình nghĩa với tôi bao năm qua sao?

Tôi... đúng là có mắt như mù rồi, mới yêu loại người như anh!

Mắt Âu Dương Thiên Thiên rưng rưng, từng giọt nước trong suốt rơi xuống má, vừa oan ức vừa tức giận, còn có nỗi thất vọng chỉ hận không thể hét lên cho cả thế giới biết.

Cô chính là Đàm Gia Hi, cô chính là người trên ti vi đó, và Tống Dật Nhiên - người đàn ông đang tỏ ra giả tạo trước mặt thế giới chính là tên hung thủ.

Nhưng mà.... cô không nói được, cô không thể hét được, Bởi vì... cô bây giờ không còn là Đàm Gia Hi nữa, cô là Âu Dương Thiên Thiên. Đàm Gia

Hi, đã chết lạnh lẽo trong lớp tuyết trên cái màn hình đó rồi!

Thật bất hạnh! Đàm Gia Hi thật bất hạnh!

Âu Dương Thiên Thiên đứng dưới chiếc màn hình to lớn, xung quanh, người đi qua người đi lại tấp nập, nói chuyện rộn rã, nhưng không một tiếng nào lọt vào tai cô, mắt cô nữa.

Lúc này, một bóng hình cao lớn đi tới, người đàn ông đứng phía sau Âu Dương Thiên Thiên, mở miệng hỏi:

- Đứng đây làm gì?

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên hơi giật lên, trong phút chốc ánh mắt cô phản ứng với tiếng gọi quen thuộc này, theo bản năng quay người nhìn lại.

Âu Dương Vô Thần từ lúc nào đã đứng phía sau, anh nhìn khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên, nhú mày khi thấy những giọt nước mắt trên má cô.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, miệng vẫn cứ tự động bật lên:

- Anh hai!

Một tiếng này, như gọi người đàn ông trước mặt, cũng như kéo lí trí của Âu Dương Thiên Thiên quay về, cô chợt nhận ra, người đang đứng trước mặt mình, chính là Âu Dương Vô Thần.

Âu Dương Thiên Thiên nghi hoặc, dường như là bất ngờ trước sự xuất hiện của anh, liền lên tiếng:

- Anh... làm gì ở đây vậy?

Mắt Âu Dương Vô Thần đen láy, anh nhìn cô gái phái trước mặt không chớp mắt, trước câu hỏi của cô, anh không trả lời, mà thẳng thừng hỏi ngược lại:

- Tại sao lại khóc?

Câu hỏi này làm Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ, cô chớp mắt, theo bản năng đáp:

- Hà?

Cùng lúc đó, cô đưa tay lên sờ má mình, ngón tay đụng phải giọt nước ấm, mới giật mình nhận ra... bản thân đã khóc từ khi nào...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 37: Chỉ Là Thấy Tội Nghiệp Thôi!

Xúc giác truyền đến cảm giác ẩm ướt, Âu Dương Thiên Thiên mới biết mình đã rơi nước mắt, cô có chút bối rối, nhanh chóng lấy tay lau đi.

Âu Dương Vô Thần đứng trước, anh liếc mắt nhìn lên màn hình lớn rồi lại nhìn xuống cô gái phía dưới, lên tiếng hỏi:

- Xem tin tức mà cũng khóc, cô bị ngốc sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghe được, trừng mắt nhìn anh, đáp:

- Ai bảo là em xem tin tức mới khóc? Anh đừng có phán bừa.

Âu Dương Vô Thần nhìn ai đó đúng mà cứ cãi, nheo mắt nói:

- Mắt nhìn ti vi, tai nghe tin đọc, rồi rớt nước mắt, không khóc vì nó thì khóc vì cái gì?

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô hít hít mũi, trả lời:

- Khóc vì cái gì cũng không nói cho anh biết. Xí!

Âu Dương Vô Thần: "..."

Được! Anh đây cũng không thèm nghe!

"..."

Liếc mắt nhìn một chút, Âu Dương Vô Thần lại lên tiếng:

- Tính ra nữ MC này cũng rất xấu số, còn trẻ như vậy đã chết. Nhưng cô ta có rất nhiều người hâm mộ, có thể khóc òa, không đến phiên cô khóc.

Nghe đến chuyện của mình, mắt Âu Dương Thiên Thiên hơi tối lại. Cô rũ mắt, nói:

- Em không khóc vì cô ta chết, em khóc... chỉ vì thấy tội nghiệp thôi!

- Tội nghiệp? - Âu Dương Vô Thần nghe xong, thắc mắc hỏi.

Cô gái mím môi. mắt lại nhìn về phía ti vi, lên giọng bình tĩnh:

- Đúng vậy, tội nghiệp! Cô ta thật tội nghiệp, khi yêu phải 1 người như Tống Dật Nhiên, cũng tội nghiệp, khi đã có 1 người chồng như anh ta!

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần bỗng im lặng, khóe mắt anh liếc Âu Dương Thiên Thiên 1 cái, sâu xa nhìn không lên tiếng.

Tại sao anh lại có cảm giác, cô ấy có chút tang thương? Hơn nữa... nói về 1 người khác, như thế nào lại giống như rất hiểu người ta vậy?

Âu Dương Thiên Thiên không để tâm đến ánh mắt của người đàn ông, cô vẫn nhìn vào bản án tử hình của chính mình trên cao, nói giọng vu vơ nhạt nhẽo:

- Một người phụ nữ, tốt nhất là không nên đặt hết mình vào tình yêu, bởi vì nó rất ngu ngốc. Cũng đừng quá ảo tưởng về đàn ông, bởi vì không phải tất cả đều tốt.

- Phụ nữ tốt, gặp một người đàn ông tốt, sẽ hạnh phúc suốt đời. Nhưng nếu lựa chọn sai lầm, dấn vào một người xấu, vậy thì sẽ đau khổ gấp ngàn vạn lần...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 38: Muốn Đi Bộ Về Nhà Sao?

Âu Dương Vô Thần vẫn nhìn cô gái bên cạnh, những lời mà cô nói ra, làm anh liên tưởng đến một người phụ nữ từng trải hơn là một cô nhóc 22 tuổi mới bước vào đời.

Trong trí nhớ của anh, Âu Dương Thiên Thiên vô cùng mờ nhạt, dường như cô chỉ tồn tại dưới cái mác ngoan hiền thực nữ, còn có một chút nhu nhược và yếu đuối nữa.

Cô gái này luôn im lặng trong mọi chuyện của gia đình, cha mình sắp xếp cái gì thì chính là nghe cái đó, không dám cãi nửa lời.

Thế nhưng, chỉ một buổi sáng hôm nay, lại làm anh có cái nhìn hoàn toàn khác về cô gái này. Từ cuộc trò chuyện với Âu Dương Chấn Đông, đến những lời nói sắc sảo của cô với Bạc Tuyết Cơ, cả những hành động vô cùng kì lạ của cô trên phòng nữa, và bây giờ là những lời nói này.....

Thật sự... có chút làm anh ấn tượng. Hình như từ trước đến giờ, anh đã nhìn sai về cô gái này rồi!

Đúng là... thú vị thật!

Âu Dương Thiên Thiên nói xong, cô dừng 1 lúc, nhìn chính mình trên màn ảnh tầm vài giây, rồi như nhớ ra gì đó, cô quay phắt đầu lại.

Khoan đã, nói như thế này có bị nghi ngờ gì không?

Nghĩ nghĩ, cô liền lên tiếng:

- Thật ra, em cũng là fan hâm mộ của Đàm Gia Hi, em cảm thấy chị ấy thật tội nghiệp, cho nên.....

Âu Dương Vô Thần nhướn mày, không đợi cô bào chữa hết đã nói:

- Lúc này hình như có người bảo không khóc vì cô ấy thì phải!

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Lấy đá tự đập chân mình. Ngu chưa.....

Lần đầu tiên biết cảm giác chính mình tự chơi 1 một vở là ngu ngốc thế nào rồi!

AAAA, xấu hổ quá!

- Không, ý của em là....

Tiếp tục không đợi câu nói của cô hết, Âu Dương Vô Thần lên tiếng:

- Cũng có người nói là dù có vì lí do gì cũng sẽ không giải thích với tôi nữa.

"...."

Mẹ kiếp nhà anh, cô đéo nói nữa!

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô bặm môi, quyết định quay người lại rời đi.

Trời ạ, tìm cái lỗ nào chui xuống luôn cho rồi! Nói câu trước câu sau cắn lưỡi nhau ành ạch, muốn tự đánh mình ghê.

Âu Dương Vô Thần đứng phía sau, nhìn bóng lưng cô gái đang cong chân chạy đi mà nhếch môi, lớn tiếng nói:

- Muốn đi bộ về nhà sao? Lên xe tôi đi!

Âu Dương Thiên Thiên đi trước, bước chân ngày càng nhanh, không, không đời nào lên cái xe đó nữa, thở không nổi, cô không đi nữa đâu.

Thế nhưng, người đàn ông lại không hề có ý tha cho cô, lạnh giọng gọi:

- Âu Dương Thiên Thiên! Lên xe.

"...."

Đột nhiên sống lưng lạnh toát... phải làm sao đây?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 39: Em Thích Anh!

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trong xe, cô thu mình về một góc, cố hạ thấp sự tồn tại của bản thân.

Cô hiện tại đang xấu hổ, và rất xấu hổ, nên đặc biệt không nói chuyện với người đàn ông bên cạnh nữa, cái kẻ xấu xa cứ hờ nói 1 câu là chăt chém 1 câu, đẹp, đéo nói nữa.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, cô quay đầu nhìn về phía cửa kính, muốn xem phong cảnh bên ngoài một chút, lúc này, đột nhiên Âu Dương Vô Thần bên cạnh liền lên tiếng:

- Về thăm nhà, sao lại đi nhanh như vậy? Không thích ở đó?

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, tùy tiện đáp:

- Thấy một số thứ quá bẩn, nên không muốn ở lâu.

Âu Dương Vô Thần nghe vậy, hỏi tiếp:

- Là thấy cái gì bẩn?

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên xoay người qua, hơi cười trả lời:

- Anh đừng hỏi nữa, thứ đó anh nghe vào chỉ bẩn tai thêm thôi. Là thứ rất không sạch sẽ.

Người đàn ông nhìn cô, ánh mắt có chút biến đổi, nhưng theo như ý cô gái, anh không lên tiếng hỏi nữa.

Đường gia vốn ở tận hải ngoại nên đường đi khá xa, đến nửa đường thì xe phải rẽ vào để đổ xăng.

Lúc dừng xe, Âu Dương Thiên Thiên quay qua nhìn người đàn ông bên cạnh, chợt thấy anh đang dựa người ra sau nằm nghỉ.

Mắt Âu Dương Vô Thần nhắm lại, anh hơi ngửa cổ, vòng tay lại ngồi im lặng.

Lúc này, cô mới có dịp nhìn kĩ gương mặt của anh. Không ngờ, Âu Dương Vô Thần lại đẹp đến mức này.

Lông mày rậm, đuôi mắt dài, đến lông mi cũng dày, mũi cao và thẳng, khuôn cằm sắc bén góc cạnh. Một khuôn mặt đẹp hết như tạc tượng.

Âu Dương Thiên Thiên hoài nghi, đây thật sự là người Trung Quốc sao? Một "tác phẩm" như anh ta rốt cuộc đã được ai điêu khắc ra mà ảo diệu như vậy?

Ông trời ơi, đàn ông thôi mà, ông có cần ưu ái thế không? Nếu được thì ưu ái cho con đây này, nhìn muốn ghen tị luôn á!

Âu Dương Thiên Thiên ngắm Âu Dương Vô Thần 1 cách triệt để, cô ngó nghiêng qua lại khuôn mặt anh, không bỏ sót 1 chi tiết nào.

Nhưng càng nhìn, bất giác Âu Dương Thiên Thiên càng không tự chủ được mà tới gần, cô thất thần, dường như có chút lơ là.

Đúng lúc này, đột nhiên miệng cô tự động mở ra, lên tiếng:

- Anh hai, em thích anh!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 40: Không Phải Em Nói!

Lời vừa thốt ra, người đàn ông tưởng chừng như đang ngủ không thể nghe thấy lại đột nhiên mở mắt tỉnh dậy.

Sự choàng tỉnh của anh làm Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ, cuốn lấy lí trí cô trở về. Nhận ra mình vừa mới nói điều gì, cô ngay lập tức lùi người lại, lấy tay lên che miệng.

Ôi trời ạ, cái gì vậy? Tại sao cô lại nói ra câu đó chứ?

Âu Dương Thiên Thiên, cô điên rồi à?

Người đàn ông quay người nhìn cô, ánh mắt anh đen láy, lên tiếng:

- Cô vừa nói nói cái gì?

Gần như là theo bản năng, Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu lia lịa, đáp:

- Không có, em không có nói gì hết!

Tài xế bên ngoài vẫn đang bơm xăng, hoàn toàn không biết bên trong xe đang có chuyện xảy ra. Âu Dương Vô Thần hơi dịch người tới, nhướn mày hỏi:

- Không có? Nhưng tôi lại nghe rất rõ....

Âu Dương Thiên Thiên hoảng hốt, không kịp đợi anh nói hết lời, liền xoay người muốn mở cửa bỏ chạy.

Thế nhưng, như biết trước hành động của cô, Âu Dương Vô Thần ngay lập tức bắt lấy tay đang cầm chốt cửa, kéo ngược lại.

Người Âu Dương Thiên Thiên bị buộc xoay lại, anh chặn tay cô vào thành cửa, ánh mắt nhìn chăm chăm vào cô gái.

Có chút sợ hãi, môi Âu Dương Thiên Thiên như run lên, cô chớp mắt, lắp bắp hỏi:

- Anh... anh hai, anh làm gì vậy?

Âu Dương Vô Thần nhìn thẳng mắt cô, hỏi 1 lần nữa:

- Cô vừa mới nói gì? Nhắc lại tôi nghe xem!

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên cứng nhắc, cô liếm môi, có chút lảng tránh:

- Anh hai, anh đang làm em đau đấy, thả tay em ra trước được không?

Người đàn ông híp mắt, vẫn nhìn cô gái đang sợ hãi, nhưng không hề có ý muốn thả tay cô ra, chỉ lạnh nhạt nói:

- Nhắc lại!

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên biết mình không còn đường thoát, nếu như không đưa ra câu trả lời thích đáng, thì người đàn ông này sẽ không chịu thả cô ra. Nhưng mà....

- Anh hai... anh nghe em nói. Thực ra... cái câu đấy không phải là em nói đâu, em cũng không muốn nói nữa. Nhưng mà.... nó cứ tự thốt ra ấy. Anh, anh tin em đi!

Âu Dương Vô Thần nhíu mày, càng nhìn càng nghi ngờ, lạnh giọng hỏi:

- Miệng của cô, tại sao lại không tự chủ được? Cô chính là Âu Dương Thiên Thiên mà!

"...."

Đúng, cô chính là Âu Dương Thiên Thiên, nhưng cô không phải Âu Dương Thiên Thiên thật, anh trai à!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 41: Đi CùNg!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, sau vài giây, cô nhắm mắt lại, nuốt một ngụm nước bọt, rồi mở mắt ra nói:

- Đúng, em thích anh đấy! Thích từ rất lâu rồi. Nhưng mà, em vẫn chưa nói ra được, vậy nên lúc này là em không thể kiềm chế mới thốt ra.

- Em biết câu nói đó có ý nghĩa gì, em cũng rất muốn giấu nó trong lòng mãi mãi, nhưng em không làm được. Nếu như nó làm anh khó chịu, thì cho em xin lỗi.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, anh nhìn cô, thật lâu không lên tiếng đáp lại.

Sự chờ đợi làm đầu Âu Dương Thiên Thiên như muốn nổ tung, cô cắn răng, lên tiếng:

- Em thích anh, nếu anh thích em thì anh có thể nói. Nhưng nếu anh không thích, thì làm ơn hãy thả em ra đi!

Một câu này, Âu Dương Thiên Thiên đã biết trước câu trả lời, cô gần như nắm trong tay 100% khả năng và đúng như dự đoán của cô, Âu Dương Vô Thần dần thả tay cô ra, lui người lại về phía sau.

Đúng lúc 2 người tách nhau ra, người tài xế cũng mở cửa đi vào trong, phát hiện không khí hơi kì lạ, người tài xế quay đầu nhìn lại nhưng không

thấy gì đặc biệt, vậy nên tiếp tục lái xe rời đi.

Suốt nửa quãng đường sau đó, trên xe không phát ra bất cứ tiếng động nào nữa. Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên ngồi về hai góc của chiếc ghế, cả hai đều nhìn ra phía cửa kính bên ngoài, nhưng lại mang 2 tâm tư khác nhau....

Về đến Âu Dương gia, Âu Dương Thiên Thiên mở cửa xe xuống trước, cô đi thẳng 1 mạch lên phòng mình, đóng cửa lại.

Thở dài 1 hơi, cô nằm ườn lên giường.

Âu Dương Thiên Thiên ơi là Âu Dương Thiên Thiên, cô bị điên sao, làm ơn đừng có nói những câu bất ngờ như vậy được không?

Biết trước kết quả như vậy rồi, tại sao cô vẫn cứ thích nói chứ?

Tôi thật sự không thể nào biện hộ cho cô thêm lần nữa đâu! Tồn thọ của tôi mất.

Âu Dương Thiên Thiên sờ một tay lên ngực mình, nơi đang đập có chút tê dại âm ỉ, khiến cô khó chịu nhíu mày.

Nơi này sao đột nhiên lại đau như vậy? Âu Dương Thiên Thiên, cô đang đau lòng sao? Là ai bảo cô nói rồi bây giờ lại đau hả? Cái đồ ngốc này!

Lắc đầu, cô gái từ trên giường bật dậy, đi đến chỗ bàn tự rót cho mình một ly nước. Uống một hơi thật nhiều nước, Âu Dương Thiên Thiên đặt lại ly xuống bàn, thở một cách nặng nề.

Nghĩ tới chuyện lúc nãy trên xe, cô lại thấy bức bối, bèn vươn tay rót tiếp một cốc nước nữa.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo 1 giọng nói lễ phép:

- Nhị tiểu thư, ông chủ cho gọi cô xuống phòng khách, có chuyện cần nói với cô!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cầm ly nước lên uống, tiện miệng đáp:

- Ba tôi sao? Có chuyện gì vậy?

Người hầu nghe hỏi, ngay lập tức trả lời:

- Ông chủ muốn sắp xếp cho tiểu thư đi cùng thiếu gia làm việc ở công ty ạ.

"Phụt" - Nước chưa được nuốt xuống vừa vào miệng đã bị Âu Dương Thiên Thiên phun ra, cô nhăn mặt, theo bản năng thốt lên:

- Cái gì?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 42: Tại Sao Lại Muốn Đi Cùng?

Âu Dương Chấn Đông ngồi trên ghế, bên tay phải là Âu Dương Vô Thần, hai người đang ngồi nói chuyện, bàn bạc về việc của công ty.

- Vô Thần, lần này đến Thượng Hải, sao đột nhiên lại muốn đưa Thiên Thiên đi cùng? Không phải mọi lần đều là con đi 1 mình sao? - Âu Dương Chấn Đông lên tiếng.

Nghe câu hỏi của ông, Âu Dương Vô Thần đảo mắt, không nhanh không chậm đáp:

- Con nghe nói em ấy học kinh doanh, nếu như tốt nghiệp ra trường thì nên vào công ty chúng ta làm, như vậy an toàn hơn.

Âu Dương Chấn Đông; "...."

Chuyện con bé tốt nghiệp đã là của 1 năm trước rồi, tại sao lúc đó không nghe con đề xuất ý kiến này chứ? Bây giờ mới nói, có phải hơi trễ không?

Âu Dương Chấn Đông chớp mắt, mặc dù có chút kì lạ nhưng vẫn gật đầu, nói:

- Được rồi, như vậy cũng tốt. Đạo gần đây ba nghe nói việc làm ăn của nó không thuận lợi. Đi theo con, có lẽ sẽ khiến nó học hỏi được nhiều điều hơn.

Âu Dương Vô Thần mím môi, bình tĩnh trả lời:

- Dạ ba.

"..."

Vẫn cứ cảm thấy có chỗ sai sai là sao nhỉ?

Đúng lúc này, Âu Dương Thiên Thiên từ bên ngoài đi vào, cô vừa rời phòng của mình, đi từ hoa viên vào đây.

Nhìn thấy Âu Dương Chấn Đông và Âu Dương Vô Thần ngồi đó, trong lòng liền nổi lên 1 niềm không lành. Ngồi xuống ghế, cô lên tiếng hỏi:

- Ba, gọi con có việc gì sao?

Âu Dương Chấn Đông nhìn cô, gật đầu nói:

- Đương nhiên là có chuyện. Thiên Thiên, chiều nay con cùng Vô Thần đến Thượng Hải, công ty chúng ta bên đó có 1 chút việc, cần anh hai con giải quyết, con đi cùng với nó đi!

Nghe xong, Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, nghi hoặc hỏi:

- Đi Thượng Hải? Nếu như là chuyện cần anh hai giải quyết, tại sao ba lại muốn con đi cùng? Để làm gì chứ?

Âu Dương Chấn Đông nhìn qua Âu Dương Vô Thần, rồi nhìn lại cô, hắng giọng trả lời:

- Là thế này, Vô Thần thấy con vừa tốt nghiệp, công việc kinh doanh cũng chưa tới đâu, nên muốn con theo học hỏi 1 chút. Bên công ty chúng ta chất lượng rất tốt, con sang đó, có thể tích lũy được kinh nghiệm rất nhiều! Hơn nữa, con học về kinh doanh, có thể sẽ có ý tưởng giúp được cho rắc rối của công ty chúng ta, 1 công đôi việc, rất tốt phải không?

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Cái gì mà tốt chứ? Cô tốt nghiệp hơn 1 năm rồi đó, lúc trước vứt cô ra đời với 1 số tiền rồi bảo cô tự xây dựng sự nghiệp sao không nói có cái trò này đi? Bây giờ nợ ngập đầu bảo đi học hỏi tích lũy kinh nghiệm là sao?

Âu Dương Thiên Thiên quay phắt nhìn Âu Dương Vô Thần, ánh mắt sắc bén.

Còn cái tên này nữa. Tự dưng bảo cô đi cùng là sao? Bệnh hả??

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 43: Em Muốn Đi Với Anh Hai!

Âu Dương Vô Thần đương nhiên thấy ánh mắt của Âu Dương Thiên Thiên, nhưng lại làm lơ như không thấy, anh ngồi im cầm trà lên uống một cách thư thả.

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô quay lại nhìn cha mình, lên tiếng:

- Ba à, việc này con cảm thấy không tốt lắm, dù sao chuyện công ty quan trọng, ba cứ để anh hai đi một mình là được rồi, không cần phải thêm con đâu.

Âu Dương Chấn Đông nghe vậy, liền nói:

- Bởi vì là chuyện quan trọng nên ba mới muốn con đi cùng với nó đó. Thiên Thiên, ba biết việc kinh doanh của con không được thuận lợi, một phần có lẽ cũng vì con chưa có kinh nghiệm đấy. Nghe lời, đi theo Vô Thần đến Thượng Hải một chuyến, con sẽ học hỏi được nhiều điều.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Chính ông cũng biết công việc kinh doanh của con gái mình không thuận lợi, vậy là biết luôn việc cô ấy nợ ngân hàng chứ gì? Thế sao không moi tiền ra trả hả?

Nếu như đã không trả thì để cô ở đây lấy tiền Đường gia mà trả chứ? Để thêm vài tháng nữa là tiêu luôn cái thẻ luôn đó!!!

- Ba.... - Vốn là định nói thêm gì đó nhưng lần này Âu Dương Chấn Đông trực tiếp cắt ngang, ông đưa tay ngăn lời của cô, lên tiếng:

- Được rồi, quyết định vậy đi, con chuẩn bị 1 chút, chiều đi cùng với anh con!

Dứt lời, Âu Dương Chấn Đông đứng dậy, nhanh chân rời đi, không để Âu Dương Thiên Thiên có thêm cơ hội phản bác nào nữa.

Âu Dương Thiên Thiên tức đến muốn nổ tung, cô quay sang nhìn người đàn ông đang nhàn nhã uống trà, phòng môi muốn đánh anh ta.

Cái tên đáng chết này, có để yên cô kiếm tiền không hả? Đúng là tức chết mà!

Âu Dương Vô Thần nhìn ánh mắt nảy lửa của cô, hơi nhếch môi, hỏi:

- Đi với tôi, cô không tình nguyện như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nghiến răng, cô quay phắt đầu đi, không đáp lời của người đàn ông. Biểu cảm giống như, đúng, tôi không tình nguyện, tôi là bị ép buộc!

Đúng lúc này, đột nhiên Âu Dương Na Na từ bên ngoài chạy vào, thấy Âu Dương Vô Thần ngồi trên ghế, liền chạy đến sà vào người anh, ôm lấy cánh tay nói:

- Anh hai, em nghe ba bảo chiều nay anh hai đi Thượng Hải, có đúng không vậy?

Ánh mắt Âu Dương Vô Thần đang nhìn cô gái trước mặt hơi đổi, anh liếc sang Âu Dương Na Na, lạnh nhạt đáp:

- Ừm!

Nghe câu trả lời của anh, Âu Dương Na Na liền reo lên, giọng thêm phần hứng khởi:

- Wa, vậy anh hai cho em đi cùng với nhé? Em muốn đi với anh!

Vừa nói, Âu Dương Na Na vừa siết chặt lấy cánh tay Âu Dương Vô Thần, ánh mắt mong mỏi, không biết là vô tình hay cố ý, mà cánh tay anh cọ vào nơi đầy đà của cô.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

AAAAA! Lộ liễu quá a~

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 44: Cô Em Gái NóNg BỏNg!

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, có chút thấy phản cảm. Ấy da, dù sao ở đây cũng có người mà, có thể tôn trọng người đang ngồi đối diện là cô đây được không?

Theo trí nhớ của cô, Âu Dương Na Na là chị của Âu Dương Hạ Mạt, thua cô 2 tuổi, vẫn còn đang là sinh viên, hiện tại học ở học viện nghệ thuật Bắc Kinh. Cô gái này thân hình nảy nở rất nhanh, vòng nào ra vòng nấy, so với thân người Âu Dương Thiên Thiên cân đối thì lại có dáng vẻ nóng bỏng hơn rất nhiều.

Qua những kí ức cô thấy về cô ta, thì Âu Dương Na Na luôn tỏ ra đối chọi với Âu Dương Thiên Thiên rất rõ ràng, cô gái này tính tình thẳng thắn, ăn nói không khôn khéo như em mình, có phần hơi thô tục nhưng là kiểu người ghét ra ghét, thích ra thích.

Điều làm cô ngạc nhiên, là cô gái này thích Âu Dương Vô Thần! Đúng vậy, là thích! THÍCH đó!

Cô ta luôn tỏ bản thân mình trước mặt Âu Dương Vô Thần, không ngại những hành động thân mật. Theo cô nhớ, chuyện nhõng nhẽo đua đòi này, cô ta đã làm rất nhiều lần. Lần nào cũng là làm trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, còn tỏ tỏ ý đối địch với cô.

Còn cô ngốc đó, đương nhiên là đau lòng tới chết rồi. Nhìn thấy người mình thương yêu quan tâm kẻ khác như thế, lại cùng là em gái như nhau,

mà bị đối xử phân biệt, không buồn mới lạ.

Khẩu vị của anh hai mặn thật a~

Âu Dương Na Na nhìn Âu Dương Vô Thần, như có như không tiếp tục cạo sát tay anh vào ngực mình, giọng càng thêm ngọt ngào:

- Anh hai, anh cho em đi chung với, có được không?

"..."

Ây da ây da, không nhìn được nữa, không nhìn được nữa nha.

Cô là bóng đèn cô biết, nhưng bóng đèn cũng là người mà, đừng phát đồ mặn lung tung như vậy chứ!

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên liền đứng dậy, cô không nhìn hai người nào đó, mà trực tiếp đi ra ngoài luôn. Bỏ mắt, bỏ mắt a~

Âu Dương Vô Thần liếc khóe mắt, nhìn thấy cô rời đi, anh trầm ngâm mấy giây. Sau đó, anh xoay người đẩy nhẹ Âu Dương Na Na ra, rút tay mình về, sẵn tiện lên tiếng:

- Na Na, ba không nói với em anh sẽ đi với Thiên Thiên à! Đừng đòi hỏi nữa.

Dứt lời, anh cũng đứng dậy, nhanh chân bước ra khỏi phòng khách.

Âu Dương Na Na ngẩn người, chưa kịp tiêu thụ thông tin, đã bị đẩy ra ngoài. Nhìn Âu Dương Vô Thần rời đi, cô đứng lên gọi:

- Khoan đã, anh hai.... anh hai...

Thế nhưng, dù cô có nói gì, Âu Dương Vô Thần cũng không quay đầu lại. Cẩn môi, cô lẩm bẩm:

- Thiên Thiên? Là Âu Dương Thiên Thiên sao? Cô ta đi theo anh hai làm gì chứ?

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Na Na nhìn về hướng dãy phòng ngủ, ánh mắt cô ta thay đổi, mím môi đi ra ngoài.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 45: Tôi Không Tranh Giành Với Ai!

Âu Dương Chấn Đông lên thư phòng đọc sách, chợt cửa mở ra, Bạc Tuyết Cơ cầm theo một khay trà đi vào.

Đặt tách trà trước mặt ông, bà ta lên tiếng:

- Chấn Đông, em nghe nói Vô Thần đi Thượng Hải, anh cũng biết Na Na rất thích dính lấy anh hai nó mà, có dịp Vô Thần ở đây lâu như vậy, anh cho nó đi cùng với nhé?

Âu Dương Chấn Đông mắt nhìn quyển sách, chỉ lạnh nhạt đáp:

- Để lần sau đi, lần này tôi đã cho Thiên Thiên đi với Vô Thần rồi!

Một câu nói này, làm Bạc Tuyết Cơ cảm thấy bất ngờ, chưa từng nghĩ đến Âu Dương Vô Thần lại để Âu Dương Thiên Thiên đi cùng mình, trước đây không phải cậu ta không thích con bé đó sao? Bây giờ sao lại để im cho đi như vậy? Không phản đối gì à?

Bạc Tuyết Cơ nhú mày, tuy rất muốn xin giúp cho con gái mình, nhưng quyết định của Âu Dương Chấn Đông, bà cũng không thể thay đổi được, chỉ đành ngậm miệng trả lời:

- Được, em biết rồi!

Nói xong, bà cầm theo khay trà đi về phía cửa, muốn rời khỏi phòng. Thế nhưng, khi mới vừa đi đến, bỗng đằng sau Âu Dương Chấn Đông lên

tiếng:

- Về phần xưng hô, kêu người hầu đối cả đi. Sau này, đừng tùy tiện gọi như vậy nữa. Thiên Thiên vừa mới khỏe bệnh, tôi không muốn tranh cãi với nó những vấn đề nhỏ nhặt thế này.

Những lời của cô nói sáng hôm nay, đã làm ông suy nghĩ rất nhiều. Suy cho cùng, là do ông không giải quyết việc này sớm, nên mới để nó khúc mắc như vậy!

Bạc Tuyết Cơ nghe thấy, trong chốc lát có chút bất động, cơ thể đứng sững lại 1 lúc, không đáp lời ngay.

Ông ấy nói cái gì? Vấn đề nhỏ nhặt ư?

Tay Bạc Tuyết Cơ hơi dùng sức, bà ta mím môi, thân người có chút run rẩy.

Từ trước đến nay ông ấy không hề để ý những chuyện này, vậy mà bây giờ, chỉ vì 1 câu nói của con gái mình, liền muốn làm sao?

- -----...-----...-----

Âu Dương Thiên Thiên trở về phòng, cô lấy ra 1 cái vali, sắp xếp quần áo bỏ vào trong đó, chuẩn bị cho chuyến đi chiều nay.

Đang xếp đồ, đột nhiên có tiếng đập cửa, Âu Dương Thiên Thiên đi ra mở cửa, đập vào mắt cô là Âu Dương Na Na đứng đối diện.

"..."

Gì vậy? Không phải đang show ân ái với ai đó sao? Lên đây làm gì?

Âu Dương Na Na vòng tay lại, cô đứng nhìn Âu Dương Thiên Thiên, hỏi:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô đòi đi theo anh hai hả? Ai cho cô đi theo? Cô muốn giành anh ấy từ tay tôi có đúng không?

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Gì vậy má? Cô có làm gì đâu?

Nhúu mày, Âu Dương Thiên Thiên lên tiếng:

- Tôi không tranh giành gì với ai cả, càng không hứng thú tranh giành đàn ông với em!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 46: ĐỪNG CHỌI TÔI!

Nghe cô nói, Âu Dương Na Na liền tức giận cô ta chỉ vào mặt Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Cô liệu hồn thì đừng bám lấy anh Thần, tránh xa một chút cho tôi, nghe rõ chưa?

"..."

Cái gì đây? Diễn vai băng đảng xã hội đen với cô à? Hành động ngông cuồng như thế? Là ai cho cô ta cái phách lối này?

Âu Dương Thiên Thiên nhăn mày, cô nhìn ngón tay đang chỉ vào mặt mình, xua tay hất đi, đáp:

- Em gái, tôi cũng rất không muốn bám lấy anh ta, nếu như em quan trọng người đàn ông đó tới như vậy, thì tự giữ cho kĩ, đừng đứng ở đây chỉ trỏ với tôi.

- Nhân lúc tôi còn tử tế với em thì làm ơn đi nhanh, chộc vào tôi không có cái kết đẹp đâu!

Âu Dương Thiên Thiên từng làm MC, mà trước khi cô làm MC, nghề nghiệp chính là báo chí. Cô sống trong truyền thông bao lâu nay, hạng người gì còn chưa gặp qua?

Tội phạm, ma túy, cường hiếp, xã hội đen,... tất cả đều thử chơi cả rồi, cô em gái này muốn hù dọa cô sao? Có nằm mơ cũng chưa tới!

Âu Dương Na Na nhìn thái độ lạnh nhạt không nóng không lạnh của Âu Dương Thiên Thiên, cơn tức càng dâng cao, cô ta tiếp tục chỉ vào mặt cô, nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, mày đừng có ngạo mạn, lúc trước bị đánh vẫn chưa tỉnh ra sao? Muốn tao đánh mày nữa hả?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, nhú mày nghĩ, Lúc trước cô ta từng đánh thân thể này sao? Cái con bé mất dạy này!!

Ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên cầm ngón tay đang chỉ của cô gái trước mặt, trực tiếp vặn ngược lại, bẻ cong cổ tay lên trời.

Âu Dương Na Na bất ngờ bị đau, cô ta theo bản năng la lên:

- AA! Mày làm cái gì vậy hả?

Âu Dương Thiên Thiên liếm môi, cô thở một hơi, nhìn Âu Dương Na Na nói:

- Em gái, tôi đã nói đừng chọc tôi mà, tại sao em cứ thích dây vào chứ? Còn nữa, em nghĩ tôi là ai mà lại xưng hô cái kiểu đó? Hừm?

Âu Dương Na Na đau đớn khi bị bẻ tay, cô ta nghiến răng, nhìn Âu Dương Thiên Thiên một cách đáng sợ, đưa tay còn lại lên muốn đánh cô:

- Âu Dương Thiên Thiên, mày...

Như biết trước, Âu Dương Thiên Thiên dùng tay mình chặn tay cô ta lại, cô bẻ ngược bắp tay cô ta ra sau lưng, sau đó dồn luôn tay đang cầm còn lại, đẩy cô ta một phát ngã xuống sàn.

Ngày trước khi đi moi tin, lúc nào chẳng gặp bảo vệ và đàn em xã hội đen chứ? Không có chút ít chống chọi, cô đã chết trong cái nghề thợ săn đó lâu rồi!

Âu Dương Thiên Thiên đứng thẳng người, cô lạnh mặt nhìn Âu Dương Na Na, giọng nói đanh thép:

- Âu Dương Na Na, tên của tôi, họ của tôi trong cái nhà này chỉ có 3 người duy nhất trên cơ tôi được gọi thẳng như vậy, còn em, không đủ tư cách để gọi. Theo lý thuyết, em phải gọi tôi một tiếng chị và dùng kính ngữ rõ ràng, có biết chưa?

- Để tôi nói em nghe 1 cái này, em gái. Tôi đã rất tử tế với em rồi, nên... nể mặt nhau mà sống 1 chút. Tôi không còn là Âu Dương Thiên Thiên ngày trước để em bắt nạt nữa đâu, đụng vào tôi, tôi sẽ làm em biến ra khỏi cái nhà này, có tin không?

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên trong suốt, phảng phất như vô hồn từ cực xa xăm, trông cực kì ghê rợn. Không những vậy, cái lạnh phát ra từ người cô vô tình khiến ai đó lạnh toát sống lưng...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 47: Nhớ Cho Kỹ!

Âu Dương Na Na ngồi dưới đất, cô ta nhìn Âu Dương Thiên Thiên một cách đáng sợ, run rẩy lên tiếng:

- Cô....

- Gọi là chị! Điếc hả? - Âu Dương Thiên Thiên mím môi, khuôn mặt cô lạnh tanh, ý tứ cực kì rõ ràng, giọng điệu nhấn mạnh ở hai chữ cuối khiến câu nói của cô thêm phần hung bạo.

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên trong không thấy đáy, phảng phất như một cái giếng sâu vô cực, mang đến cho người khác cảm giác rợn ngợp.

- Em gái, đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo em, tôi không chọc em thì em cũng đừng chọc tôi, chỉ cần em xác xược với tôi 1 lần nữa thôi, tôi có thể làm em bị biến mất khỏi cái đất Bắc Kinh này đấy!

Âu Dương Thiên Thiên đứng thẳng người, ánh mắt cô lạnh lẽo tới cực điểm, cô lui người về sau, cầm lấy nắm tay cửa. Trước khi đóng nó lại, cô nhìn kẻ thảm hại ngồi dưới đất, quăng xuống 1 câu:

- Ở đây ai là lớn ai là nhỏ phải rõ ràng, tôi không cần biết lúc trước em hỗn láo thế nào nhưng từ bây giờ, trước mặt tôi phải dùng kính ngữ, nếu không, em tự gánh hậu quả.

- Bên ngoài, tôi cho phép em tự do muốn gọi tôi là gì cũng được, muốn làm gì tôi cũng được, nhưng ở đây là Âu Dương gia, em phải tuân thủ luật lệ. Nếu như có ra đường, tôi sẵn sàng đấu tay đôi với em! Còn ở trong này, tôi vẫn là chị của em. Nhớ cho kỹ!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên đóng sầm cửa lại. Tiếng động từ chiếc cửa phát ra khiến Âu Dương Na Na giật mình, ánh mắt cô ta tràn đầy ngạc nhiên và hoảng hốt.

Thậm chí, 1 chút gió được tạo ra bởi hành động đóng cửa của Âu Dương Thiên Thiên cũng làm cô ta nổi da gà.

Căn môi, Âu Dương Na Na có chút uất ức, cô ta nhìn ngó xung quanh 1 hồi rồi quyết định đứng lên bỏ đi.

Trong căn phòng, Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi sắp xếp lại đồ đạc của mình, nghe tiếng bước chân rời đi, khóe môi cô nhếch lên một cách khinh bỉ.

Loại người này, ức hiếp kẻ yếu đã thành 1 thói quen rồi, nên gặp ai cũng tưởng là dễ dàng. Nhưng mà... gặp cô thì coi như cô ta xui.

Âu Dương Thiên Thiên thì dễ, ức hiếp 100% là thắng, còn muốn chơi cô? Mơ tới kiếp sau đi.

Bản thân cô lăn lộn trong làng giải trí hơn 10 năm, không tự nhiên một nhà báo và nữ MC mà lại có fan trung thành nhiều gần bằng ngôi sao hạng B như vậy. Cô có cá tính riêng và có những điều có thể khiến cả những người trong nghề cảm thấy khâm phục, đến mức phải nể mặt vài phần.

Vậy nên, loại người như Âu Dương Na Na, gặp Đàm Gia Hi cô, thì chỉ có tắt nắng mà thôi! Trị được lời nói của cô ta thì xem như hết vị!

Âu Dương Thiên Thiên gấp đồ vào, cô nhìn quanh 1 lượt nữa, xem thử còn cái gì chưa bỏ vào không.

Lúc này, quyển nhật kí trên bàn đột nhiên lọt vào mắt cô, Âu Dương Thiên Thiên đến gần, cầm nó lên xem.

Nhìn một chút, cô chép miệng, quay người đi về phía tủ quần áo, mở cửa nó ra và bỏ lại vào trong két sắt.

Thôi thì, bí mật của Âu Dương Thiên Thiên, cô sẽ cất lại vào trong nơi bí mật đó vậy. Cứ coi như, đây là hồi ức của cô ấy. Từ bây giờ, việc theo đuổi anh ta, sẽ bàn giao lại cho cô!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 48: Không Đến Sân Bay?

Chiều hôm đó, Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần theo sắp xếp đi đến Thượng Hải. Trước khi đi, Âu Dương Chấn Đông nói với cô rất nhiều thứ, và còn dặn dò Âu Dương Vô Thần chăm sóc cô thật tốt.

Chào tạm biệt xong, cả hai cùng lên xe đến sân bay. Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên xe ô tô, hành lí của cô và người đàn ông đều được để ở cốp sau.

Thật ra thì sang Thượng Hải sẽ có nhà cho 2 người, lúc đầu tính ở khách sạn nhưng vì Âu Dương Chấn Đông không yên tâm nên cả hai phải chuyển đến căn biệt thự thuộc cơ sở của Âu Dương Vô Thần.

A, nhà giàu quá đi, ngưỡng mộ quá đi!!

Đời trước của cô tuy không nghèo nhưng thực chất cũng không giàu như nhà Âu Dương gia. Tuy là làm trong ngành giải trí nhưng cô là theo đuổi đam mê, số tiền mà cô làm ra là đủ chi trả cho 1 cuộc sống đầy đủ không thiếu thốn. Chứ không có dư giả để mua hàng chục căn biệt thự.

Bây giờ trọng sinh vô một thân thể như vậy, nên ngưỡng mộ cũng là điều bình thường mà, đúng không?

Ngồi trên xe, không khí có chút lắng đọng, vốn là vì chuyện lúc sáng nên Âu Dương Thiên Thiên không dám nhìn mặt người đàn ông bên cạnh, dù

sao sau Tống Dật Nhiên thì Âu Dương Vô Thần là người đàn ông thứ 2 cô phải theo đuổi trong cuộc đời này mà.

Đang vu vơ suy nghĩ, đột nhiên Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô chồm đầu nhìn ra cửa sổ, lên tiếng hỏi:

- O, anh hai, chúng ta không phải đi Thượng Hải sao? Tại sao lại đi đường này? Không đến sân bay sao?

Âu Dương Thiên Thiên có chút bất ngờ, cô không hiểu, nghi hoặc xoay qua nhìn Âu Dương Vô Thần.

Người đàn ông nhìn cô, lạnh nhạt đáp:

- Ai nói với cô đi Thượng Hải thì phải đến sân bay?

"...."

????

Một câu nói này, làm Âu Dương Thiên Thiên vốn mù mịt lại càng thêm mù mịt, cô nhú chặt mày, nói:

- Hả? Không đến sân bay, vậy... chúng ta đi đâu?

Vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng nổ vang lên, làm Âu Dương Thiên Thiên hét thật to.

"Pằng" "Pằng" "Pằng" - Tiếp sau đó là hàng loạt những tiếng súng liên tiếp bắn tới, khiến cô hoảng hốt, theo bản năng la lên:

- AAAA, anh hai!!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 49: Sao Không Sợ Được Chứ!

Âu Dương Thiên Thiên hoảng tới độ lao đến gần người của Âu Dương Vô Thần, xung quanh cô toàn tiếng súng bắn va đập vào cửa kính và thành xe, càng lúc càng nhiều.

Âu Dương Vô Thần vẫn một phong thái bình tĩnh, anh ngồi im như không có chuyện gì, nhìn cô gái bên cạnh lên tiếng:

- Không cần sợ, đây là xe chống đạn. Rất an toàn.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

An toàn cái đầu anh!!!

Mẹ kiếp nhà anh, bà đây sợ đến rút tim ra ngoài rồi còn bảo đừng sợ, tôi là con gái đó, chứ không phải người trong hắc đạo đâu!

Âu Dương Thiên Thiên thở nặng nề, cô nhìn người đàn ông, nghiến răng đáp trả:

- Sao có thể không sợ được chứ? Tôi là lần đầu tiên thấy đạn đó, còn là mưa đạn nữa, anh bảo tôi không sợ nhưng tôi vẫn sợ đó đồ khốn!

Âu Dương Thiên Thiên giờ phút này đã bay hết hồn vía, cô không quan tâm đến xưng hô lời lẽ gì nữa, trực tiếp hét vào mặt của Âu Dương Vô Thần thật lớn.

Thế nhưng vừa dứt lời, lại một loạt đạn nữa bắn tới, tiếng nổ vang lên ùng ùng khắp nơi.

- AAAAA!

Âu Dương Thiên Thiên sợ hãi đến cực điểm, cô nhồm người về phía trước, ôm chầm lấy người Âu Dương Vô Thần, vùi đầu vào ngực anh, hai tay bất chấp ôm lấy vòng eo rắn chắc.

Trời ơi, đi trong mưa bom bão đạn, cô đang sống ở thế chiến thế giới thứ 2 hay gì? Mẹ ơi, con muốn về, không muốn ở đây nữa, đáng sợ quá!!!!

Mặc dù lúc trước từng vào sào huyệt của xã hội đen săn tin, cũng từng lên vào Nhà trắng chụp ảnh các kiểu nhưng thật sự cô chưa từng đối đầu với súng đạn. Thế nên, như thế này là lần đầu tiên, lần đầu tiên đấy!!!!

Âu Dương Thiên Thiên run rẩy, cô bất chấp ôm chặt lấy Âu Dương Vô Thần, nhắm mắt nói:

- Anh hai.... anh hai....

Người đàn ông đương nhiên bất ngờ trước hành động của cô, anh ngăn người trong một chốc lát, nhìn cô gái đang sống chết ôm lấy mình, miệng vẫn lẩm bẩm sợ hãi không dứt.

Nhìn 1 lúc, anh đưa tay ôm lấy đầu cô, lên tiếng nhỏ nhẹ:

- Sợ cái gì chứ. Có tôi ở đây rồi!

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Cái tên khốn!!

An ủi câu nào hay hơn đi, mẹ kiếp anh!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 50: Là ChuyệN ThườNg NgàY!

Chiếc xe vẫn chạy một cách êm ái trên con đường, mặc cho mưa đạn dồn dập kéo tới, lúc này, "con hàng" Armormax Dodge Charger Hellcat thực sự làm người khác cảm thấy kinh ngạc với mức chống chịu của nó.

Armormax Dodge Charger Hellcat - chiếc xe nổi tiếng với sự chống chịu trước hàng loạt những vũ khí cao cấp nhất hiện nay, được sản xuất bởi hãng Armormax, có trụ sở tại bang Utah (Mỹ).

Ngoài động cơ mạnh 707 mã lực, mẫu xe cơ bắp này còn được khoác lên lớp vỏ chống đạn ở cấp cao nhất B7 - chống được đạn súng trường xuyên giáp, thanh chắn trước cỡ lớn và lốp xe run-flat. Ngoài ra, bình ắc-quy, bộ tản nhiệt, ECU cũng được bảo vệ nhằm giữ hiệu suất cho xe.

Thật sự không ngoa khi nói chiếc xe này nằm trong những top đầu về loại xe chống đạn tốt nhất thế giới.

Và đương nhiên, chất lượng tốt luôn đi đôi cùng giá thành cao ngất ngưỡng, vậy mà, một người như Âu Dương Vô Thần, lại có thể sở hữu chiếc xe này, nhiều đó đã đủ chứng tỏ, anh giàu có đến mức nào.

Cái danh hiệu tỷ phú trẻ tuổi giàu có nhất thế giới, không phải là không có cơ sở.

Bên trong xe, Âu Dương Thiên Thiên vẫn ôm chặt lấy Âu Dương Vô Thần, người cô đã toát đầy mồ hôi hột và vẫn đang run rẩy không ngừng.

Dù vậy, cô vẫn đủ sức để cảm nhận người đàn ông này đang ôm lấy mình, cô biết anh ta đang đặt tay lên tai mình, để che đi bớt tiếng súng ồn ào bên ngoài. Thế nhưng, thực sự cô vẫn nghe chúng rất rõ.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, ngón tay anh luồn vào tóc Âu Dương Thiên Thiên, có chút lơ đãng vuốt nhẹ.

Cô gái nằm trong lòng anh đang rất run, anh cảm nhận được, nhưng anh không biết cách nào tốt hơn việc này, vậy nên... cứ đợi nó đi qua thôi.

Nghe nhiều, gặp nhiều... sẽ quen!

"..."

Âu Dương Thiên Thiên mà biết anh đang nghĩ cái này, nhất định sẽ không nể mặt gì mà đập chết anh luôn!

Bàn tay cô nắm chặt áo sơ mi Âu Dương Vô Thần, môi có chút run lên, hỏi:

- Anh hai, anh... không sợ sao?

Âu Dương Vô Thần vẫn một mặt lạnh tanh, anh nhìn người tài xế trước mặt đang lái xe trong bình tĩnh, luồn lách những quả pháo đạn, đáp:

- Không sợ!

Câu trả lời này làm Âu Dương Thiên Thiên hơi bất ngờ, lòng bàn tay cô toát mồ hôi, có chút ẩm ướt, hỏi tiếp:

- Tại sao vậy?

Người đàn ông nghe cô nói, ánh mắt liếc sang kính chiếu hậu, nhìn đoàn người mặc áo đen đang đuổi phía sau, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Đã quen rồi!

Chỉ có ba chữ nhạt nhẽo thế thôi nhưng nó lại làm Âu Dương Thiên Thiên bừng tỉnh, cô chớp chớp mắt, chợt nhớ đến những thông tin trên mạng.

Phải rồi, anh ta là tỷ phú mà. Nằm trong top những người giàu có nhất thế giới, vậy nên.... có rất nhiều người muốn giết anh ta. Việc đối mặt với mưa bom bão đạn như thế này... có lẽ sớm đã là chuyện thường ngày rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 51: Sự Cố Gặp Gỡ Của Cô!

Càng nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên càng run rẩy, một con người bình thường, nhưng hằng ngày lại phải sống trong sự lăm le của các thế lực lớn, chỉ vì giàu có thôi sao? Một lý do mà cô cảm thấy.... nực cười nhất thế gian này!

Vốn cứ tưởng rằng người nghèo mới khổ, luôn đối mặt với chuyện nuôi sống bản thân qua ngày, chỉ sợ chết vì đói mà thôi. Nhưng còn người giàu? Cái chết đến với họ không báo trước một chút nào, thần chết luôn chờ bên cạnh và có thể cướp đi tính mạng đó không chút thương tiếc.

Họ có thể sống được bao lâu chứ? Vài năm? À không, có khi chỉ vài tháng, vì cô sợ, nỗi ám ảnh sẽ làm họ tổn thọ mất!

Âu Dương Vô Thần là người gốc Trung nhưng anh lại sang Mỹ định cư từ lúc nhỏ, bên nước đó có khủng bố, có xã hội đen lớn nhất thế giới, vậy có phải chuyện này xảy ra như cơm bữa hay không? Anh không thường xuyên về đây, là vì không muốn Âu Dương gia bị cuốn vào chuyện này, hay là vì.... sợ đem lại điều đáng tiếc cho họ?

Thật sự... đáng sợ quá đi!

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt lại, cô ôm chặt người Âu Dương Vô Thần, cố gắng che đi sự run rẩy trên người mình.

Được rồi, mặc dù cô thông cảm với chuyện của anh, nhưng cô sẽ cố để bản thân không quá kích động. Dù sao cô cũng chỉ là người bình thường, chưa từng trải qua chuyện như thế này bao giờ, vậy nên, đây là sự cố gắng duy nhất của cô rồi.

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên vui mặt càng sâu vào lòng người đàn ông, cô nhắm mắt, cố gắng nhớ đến những chuyện khác để làm quên đi cuộc chiến ngoài kia.

Cứ như vậy, cho đến khi xe dừng hẳn, Âu Dương Vô Thần nhìn lại kính chiếu hậu, thấy phía sau đã được người của anh dọn dẹp sạch sẽ, mới yên tâm ngồi xuống cô gái trong lòng mình.

Âu Dương Thiên Thiên không biết từ lúc nào đã ngủ, mà cô nhú chặt, như đang sợ hãi thứ gì đó, có lẽ cô đã ngủ trong cơn hoảng loạn nên nó mới ám ảnh cô kể cả trong giấc mơ.

Người tài xế đi xuống xe, anh ta mở cửa cho Âu Dương Vô Thần, cúi đầu lên tiếng:

- Cậu chủ, đã đến nơi rồi!

Âu Dương Vô Thần nhìn 1 lúc, tay anh giơ lên tầm vài giây lại thả xuống, cuối cùng, anh đành ôm lấy Âu Dương Thiên Thiên đang ngủ say, nhắc chân đi ra khỏi xe.

Chiếc trực thăng cách xe anh tầm 10m, dường như nó đã đứng ở đấy hàng giờ để đợi anh đến.

Tiến gần lên, Âu Dương Vô Thần chợt xoay người lại, anh nhìn người tài xế, nói giọng lạnh lẽo:

- Không cần đưa về bang, cứ xử hết chúng đi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 52: Ăn Tối Tại Nhà!

Âu Dương Thiên Thiên tỉnh lại đã là chuyện của ba giờ sau, cô thức giấc trong một căn phòng nhỏ được trang trí khá nhẹ nhàng với hai tông màu xanh và trắng.

Cô ngồi dậy, vươn tay lấy điện thoại trên bàn, sau khi xác định được nơi đây là Thượng Hải, cô mới biết mình đã thoát khỏi đồng đạn kia để tới nơi rồi.

Đưa hai tay ra trước mặt, sau đó giơ lên sờ soạng mặt mình một lúc, cô đột nhiên thở phào nhẹ nhõm.

Ồn trời, cơ thể không bị tổn thất gì hết. 10 ngón tay vẫn còn nguyên và mặt cũng không bị thiệt hại, trời thương a!

Nhìn ra bên ngoài cửa sổ, thấy trời đã tối, Âu Dương Thiên Thiên liền đi xuống giường, cô đi tới phía cửa, mở nó và đi ra ngoài.

Đi dọc hết hành lang là tới 1 cái cầu thang, cô men theo nó xuống phía dưới, khi thấy người đàn ông đang ngồi trên bàn ăn, theo bản năng kêu lên:

- Anh hai!

"...."

Cái mỏ, lại tự kêu rồi!

Âu Dương Thiên Thiên, liêm sỉ chút đi. Đừng cứ thấy anh ta là tự động phát tình được không? Có ngày cô cũng bị cái này hại cho mà xem!

Âu Dương Vô Thần ngược mặt lên, nhìn cô gái đứng ở cạnh cầu thang, lạnh nhạt hỏi:

- Tỉnh rồi?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu xem như đáp lại. Thấy vậy, anh liền nói tiếp:

- Đến đây ngồi ăn tối đi!

Dứt lời, anh lại cúi mặt xuống ăn cơm.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Mời cũng phải có tâm chút chứ? Cái thằng mất dạy này!

Bặt môi, Âu Dương Thiên Thiên đi xuống cầu thang, cô đi về phía bàn, ngồi xuống bên tay phải của người đàn ông. Lúc này, người hầu từ trong bếp đi ra, mang theo cho cô muống nĩa và đĩa, cùng phần thịt bít tết chín vừa tới.

Âu Dương Thiên Thiên ngó nghiêng một chút, cô chợt phát hiện trong phòng ăn có một đầu bếp nam, trên đầu anh ta đội một chiếc mũ in chữ Ultra và hoa văn màu tím rất đẹp.

"..."

Đó... chắc không phải là đầu bếp của Ultraviolet đấy chứ?

Trời ạ, cái hoa văn màu tím đặc trưng của hoa violet đó, đúng là không nhầm vào đâu được rồi. Ô mai gót, đầu bếp của nhà hàng nổi tiếng nhất

Thượng Hải? Được tạp chí Forbe khen ngợi rất nhiều và công nhận là nhà hàng 5 sao chất lượng nhất Trung Quốc?

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, cô nhìn xuống đĩa bít tết của mình, từ hình dáng đến màu sắc, độ bóng và mùi hương của nó, gần như vẻ ngoài đã chạm đến đỉnh cao của sự hoàn hảo rồi.

Cô... là đang ăn một món ăn do chính tay của 1 trong những đầu bếp nổi tiếng nhất Thượng Hải và Trung Quốc ư? Tại nhà??

Đùa!!!!

Cái gì mà xa hoa dữ vậy? Chết ngợp trong sự hào nhoáng này mất thôi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 53: Thị T Là Tiên!

Âu Dương Thiên Thiên cứng người, khuôn mặt cô với biểu hiện vô cùng kì lạ, nhìn món ăn trên đĩa mình như nhìn sinh vật ngoài hành tinh, mà nguyên do, lại chính là vì nó quá "quý giá".

Ôi, món ăn này tiền không là tiền đấy. Bào ngư di cá cũng không sánh lại được đâu. Ôi, nhìn giống vàng quá!

Âu Dương Thiên Thiên nhìn đĩa ăn, càng nhìn càng không dám đụng đũa, trời ơi, thứ đắt đỏ thế này, đem bán có khi dư sức trả nợ cho thẻ của cô trong ngân hàng luôn đó.

Nỡ ăn cái này sao? Ăn vào rồi có tiêu hóa được không đây? Trời ơi, chắc không dám đi tiện luôn quá!

Tay Âu Dương Thiên Thiên cầm nĩa đã sẵn sàng nhưng cô cứ ngờ ngợ không dám ăn. Lúc này, Âu Dương Vô Thần bất ngờ nhìn qua, thấy nét kì lạ trên mặt cô, anh liền lên tiếng:

- Không thích sao?

Âu Dương Thiên Thiên đang đắm chìm vào trong thế giới sáng bừng của thức ăn, cô đột nhiên cảm thấy miếng bít tết này lấp la lấp lánh như kim cương, nên nhất thời không để ý đến tiếng của anh, chỉ theo bản năng lắc đầu trầm trồ.

Trong mắt cô đây chính là một đĩa tiền chứ không phải một đĩa thịt nữa rồi. Lần đầu tiên thấy một miếng thịt nó có giá như thế này! Trời ơi, ăn tiền này vào ư? Xót quá!

Đang suy nghĩ một cách đầy hứng khởi, đột nhiên cô nghe tiếng:

- Đổi cho cô ấy món khác!

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Gì chứ? Ai nói đổi vậy? Ai nói đổi tiền của cô vậy?

Ngay lập tức ngược mặt lên, cô nhìn người hầu đang tiến tới chỗ mình, liền nói:

- Không, không đổi. Tôi ăn cái này!

Dứt lời, cô nhìn sang Âu Dương Vô Thần, nhướn mày lên tiếng:

- Anh hai, sao anh lại muốn đổi món cho em, em ăn cái này, em muốn ăn cái này, không được lấy đi!

Nói rồi, cô cầm nĩa và dao lên, ngay lập tức cắt miếng thịt trên đĩa ra, cho từng miếng vào miệng, biểu hiện thật sự như chết đói lâu ngày.

Âu Dương Vô Thần: "....."

Người hầu: "...."

Không phải mới nhìn nó như không muốn ăn sao? Đùng 1 cái lại ăn như hận không thể nhét hết vào miệng như vậy?

Bệnh! Có bệnh!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 54: Cô Là Ai?

Âu Dương Vô Thần nhìn cô gái kì lạ nào đó tầm mấy giây rồi dời mắt, anh lấy giấy ăn lau miệng, sau đó đứng dậy rời đi.

Âu Dương Thiên Thiên vẫn tiếp tục thưởng thức món thịt đắt tiền của mình, cô vừa ăn vừa tấm tắc khen ngon, không tiếc lời ca ngợi về mùi vị của nó.

Lúc này, người hầu từ trong bếp vẫn tiếp tục mang thêm lên những món khác, Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn sang, bây giờ cô mới phát hiện anh hai đã ăn xong và rời đi rồi.

Nhưng mà, vì sao vẫn còn mang thức ăn lên? Đâu còn ai ăn nữa chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nuốt miếng thịt trong miệng mình xuống, cô quay sang nhìn người hầu, lên tiếng:

- Không cần phải mang lên thêm nữa đâu, anh hai tôi đã ăn xong rồi.

Nữ hầu nhìn cô, lễ phép đáp:

- Nhưng tiểu thư, cô vẫn chưa ăn xong mà.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Hả? Cô? Một đĩa thịt này là no rồi, cùng lắm là ăn thêm món canh cho đủ, chứ ăn gì hết bàn này chứ?

Âu Dương Thiên Thiên ngơ ngác, cô nhìn bàn ăn dài ngoằn những món "đắt đỏ" và công phu, chớp chớp mắt. trời ạ, tính đãi tiệc hay gì? Một mình cô ăn hết cái này? Đùa!

Người hầu nhìn khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên biến đổi, theo bản năng nghĩ là cô không thích, liền nói:

- Tiểu thư, cô không thích chúng sao? Vậy tôi sẽ cho người làm lại!

Dứt lời, nữ hầu quay ngược lại, phất tay cho đám người phía sau, họ ngay lập tức tiến lên, hành động như muốn mang đồ ăn xuống.

Thấy người hầu hiểu nhầm ý mình, Âu Dương Thiên Thiên liền chặn lại, cô vươn tay ra, lên tiếng:

- Không phải, tôi không chê những thứ này. Nhưng mà... tôi không ăn nhiều như thế đâu, vậy nên cô đừng mang thêm món ăn lên nữa, được chứ?

Người hầu bây giờ mới hiểu ý của cô, nhanh chóng gật đầu, đáp:

- Vâng được, tiểu thư cứ tiếp tục dùng bữa. Nếu như có chuyện gì, xin ngay lập tức nói với tôi.

Dứt lời, người hầu liền cúi đầu, lui dần vào trong. Hành động vô cùng lễ phép và cung kính.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô lắc đầu, không biết phải làm thế nào nữa. Ở Âu Dương gia thì có người không tôn trọng cô, ở đây, lại có người quá tôn trọng cô, nhưng cái nào cô cũng thấy không quen cả.

Nhìn 1 chút, Âu Dương Thiên Thiên mặc kệ, cô quay lại với bữa ăn của mình, tiếp tục "chén" món thịt cực phẩm.

Đúng lúc này, 1 bóng người xuất hiện trước mặt cô, cùng với tiếng nói:

- Tiểu thư, cậu chủ dặn cô ăn xong thì lên phòng anh ấy, cậu chủ có việc muốn bàn bạc với cô.

Giọng nói nhẹ nhàng mà truyền cảm, làm Âu Dương Thiên Thiên có chút giật mình, cô ngược mặt lên, đập vào mắt là 1 người phụ nữ xinh đẹp, theo bản năng hỏi:

- Cô là ai?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 55: Gặp Mặt Quản Gia!

Người phụ nữ nghe câu hỏi của cô, ngay lập tức trả lời:

- Xin chào tiểu thư, tôi là quản gia ở đây, tên Kỳ Ân, rất hân hạnh được gặp cô.

Vừa nói, người phụ nữ vừa cúi đầu, thể hiện sự lễ phép và tôn trọng với cô gái trước mặt mình.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy câu trả lời, cô gật đầu, có chút "Ồ" lên ngoài ý muốn, nói:

- Vậy sao? Được rồi, cảm ơn chị. Tôi sẽ lên phòng anh ấy ngay khi ăn xong!

Cũng không có gì ngạc nhiên nhỉ? Biệt thự này rộng lớn như thế, sao có thể không có quản gia được chứ?

Nhưng mà.... cô cảm thấy hơi bất ngờ đấy. Người quản gia này còn khá trẻ, độ tuổi chắc lớn hơn Âu Dương Vô Thần và cô một chút thôi, nhưng mà đã làm quản gia ở đây rồi, không giống những nhà giàu mà cô biết nhỉ? Bởi họ chỉ toàn tuyển người lớn tuổi và có lâu năm kinh nghiệm thôi.

Tuổi còn quá non thì làm sao quản lí được cả tòa biệt thự này chứ?

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên cúi xuống, dùng nĩa ăn tiếp phần ăn của mình. Thế nhưng, có một vấn đề là....

Sau 1s...

2s...

3s....

Bóng hình đứng trước mặt cô vẫn không nhúc nhích, dường như, người phụ nữ đó không hề có ý rời đi.

"..."

Nói xong rồi, ở lại làm gì? Đợi cô đuổi hả?

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi ngược mặt lên, thấy Kỳ Ân vẫn đứng đó, cô nghiêng đầu, hỏi:

- Chị.... muốn ăn chung không?

Kỳ Ân cười nhẹ nhàng, khuôn mặt 360 độ không một góc nào thiếu lễ phép, đáp:

- Cảm ơn tiểu thư, nhưng tôi sẽ ăn sau, cô cứ thoải mái dùng bữa của mình đi!

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Chính là vì có chị ở đây nên tôi mới không thoải mái được đó. Cứ nhìn như vậy sao tôi ăn chứ?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, cô cảm nhận được ánh nhìn vô cùng sâu sắc và tò mò phát ra từ người đối diện, điều đó khiến cô hơi ái ngại, có cái gì mà nhìn dữ vậy? Cô có phải sinh vật lạ đâu?

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên liền nói:

- Quán gia Kỳ, nếu như chị không ngại thì ngồi xuống đi, có người đứng trước nhìn ăn, em không quen cho lắm!

Kỳ Ân có chút ngỡ ngàng, ngăn người nhìn Âu Dương Thiên Thiên, không nghĩ đến cô sẽ mời mình ngồi, theo bản năng liền lắc đầu từ chối:

- Không, không cần đâu tiểu thư, tôi đứng được rồi. Làm sao tôi dám ngồi chung với cô được chứ.

Luật lệ ở đây khá khắc nghiệt, nói trắng ra, nó không khác quy tắc ở Âu Dương gia là bao, mọi người hầu đều có một thân phận khác biệt với chủ nhân, vậy nên họ phải luôn hành xử rất cẩn trọng.

Ngồi ăn với chủ ư? Tuyệt đối là chuyện không thể!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 56: Bạn Gái?

Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy, cô buông nĩa xuống, nhìn Kỳ Ân một cách nghiêm túc, lên tiếng:

- Quản gia Kỳ, ở đây, chị chắc đã phải tỏ ra rất nhiều thận trọng khi ứng xử với một ai đó, nhưng mà, ngay bây giờ chị có thể thoải mái với em. Em không để tâm quá nhiều chuyện lễ nghi đâu, chị cứ ngồi xuống đi. Cũng đúng lúc em không có người nói chuyện mà!

Kỳ Ân nhìn cô gái đang nói chuyện một cách khôn khéo, nhất thời không biết phải từ chối như thế nào. Sau vài giây suy nghĩ, cô cẩn thận dịch ghế, rồi quyết định ngồi xuống.

Âu Dương Thiên Thiên hơi cười, cô cầm ly nước bên cạnh lên uống 1 ngụm, nói tiếp:

- Chị nhìn em này giờ như vậy, có phải có chuyện muốn hỏi em hay không?

Tựa như bị nói trúng, Kỳ Ân ngay lập tức gật đầu, lên tiếng hỏi ngay:

- Tiểu thư, cô là bạn gái của cậu chủ sao?

"Phụtтттттттттттт" - Gần như là cùng lúc với câu hỏi của Kỳ Ân, Âu Dương Thiên Thiên phun hết nước trong miệng mình vào thẳng người phụ nữ đối diện.

"...."

"...."

Một màn không ai nghĩ tới đã diễn ra.

Âu Dương Thiên Thiên ho sảng sặc, biểu cảm dường như đang bị sốc.

Cô nhìn Kỳ Ân, lên tiếng:

- Khụ..... khụ... xin lỗi, là do em, chị có sao không? - Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa đưa khăn của mình cho Kỳ Ân, cô chợt nhận ra, toàn bộ nước cô đã "tươi" sạch sẽ lên người cô ấy cả rồi.

Kỳ Ân đơ mặt, cô cứng nhắc nhận lấy chiếc khăn của Âu Dương Thiên Thiên, dùng nó lau mặt mình 1 lượt.

Ây da, có gì mà phải kích động như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên che miệng, cô ho nhẹ vài tiếng, nhìn Kỳ Ân có chút áy náy, giải thích:

- À, quản gia Kỳ, thật ra chị hiểu lầm rồi, em không phải bạn gái, em là em gái của anh ấy, Âu Dương Vô Thần là anh trai của em! Em tên Âu Dương Thiên Thiên.

Kỳ Ân đang lau mặt, nghe đến đây, cô liền lấy khăn xuống, ánh mắt bất ngờ nhìn cô gái, thốt lên:

- Hóa ra em là Nhị tiểu thư của Âu Dương gia. Không ngờ, em lại xinh đẹp như vậy! Nhìn không thấy em giống với cậu chủ.

"..."

Đương nhiên rồi chị, anh ấy là con nuôi, em là con ruột, khác cha khác mẹ sinh ra, lấy cái gì giống nhau chứ?

Cô đang bắt đầu cảm thấy cách nói chuyện của bà chị này không được liên quan cho lắm!

Âu Dương Thiên Thiên cười gượng, cô nghiêng đầu, thắc mắc lên tiếng:

- Nhưng mà, vì sao chị lại hỏi như vậy? Việc... em có phải là bạn gái của anh hai ý!

Kỳ Ân nhướn mày, nhanh chóng đáp:

- Bởi vì em là cô gái đầu tiên cậu chủ đưa về đây. Nơi này là biệt thự riêng mà, từ lúc chị bắt đầu làm ở đây đến bây giờ thật sự chưa từng thấy cậu chủ đưa người con gái nào về cả. Hơn nữa... còn là cậu chủ bế em lên phòng... mà...

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Hả? Bế? BẾ? Dừng tay bế?? Thật không vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 57: Lên Phò Ng Gặp Mặt!

Sắc tập hai!

Âu Dương Thiên Thiên ho tiếp vài tiếng nhẹ nữa, cô cầm ly nước lên che mặt, cảm giác xấu hổ tràn lan lên khắp người.

Trời ạ, Âu Dương Vô Thần! Anh làm cái quái gì mà để hiểu lầm ghê vậy? Tuy là Âu Dương Thiên Thiên thích anh, nguyện vọng của cô ấy là muốn làm bạn gái anh thật, nhưng mà... anh không thích cô ấy thì đừng làm những điều mập mờ như thế, tên khốn nạn!

Âu Dương Thiên Thiên âm thầm chửi người đàn ông dài mấy tập số, cô để ly nước xuống bàn, nhìn lại Kỳ Ân thì thấy ánh mắt cô ấy có chút thất vọng cùng câu hỏi:

- Vậy... em không phải là bạn gái của cậu chủ thật sao? Thật đáng tiếc!

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Có cái gì để đáng tiếc chứ? Tôi đang vui còn không kịp, chị đừng xúi bậy tôi lao đầu vào chỗ chết!

Bạn gái? Chị ráng đợi tôi thêm vài kiếp nữa đi, cái mộng tưởng của chị và Âu Dương Thiên Thiên thật giống nhau đấy, mơ mấy cái xa vời không hà!

- Em ăn xong rồi, bây giờ em lên phòng anh ấy đây. Chị muốn ăn gì thì ăn nhé, cứ tự nhiên đi ạ! - Lăng tránh vấn đề một cách nhanh chóng, cô đứng dậy, rời đi, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Kỳ Ân.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, cô thở dài 1 hơi, thật sự sắp tổn thọ với mấy người này rồi, có cái gì đáng để thích ở tên đó chứ? Anh ta ngoài cái đẹp trai, nhà giàu ra thì còn cái gì nữa?

"..."

À nhưng mà, nói thế thì đúng là mẫu người lí tưởng của chị em rồi! Bên ngoài đẹp trai, bên trong nhiều tiền mà!

Nhưng... anh ta không phải gu của cô! Quan trọng là ở đó. Cái tính cách đúng tệ luôn ạ! Nhìn là phát ghét.

Âu Dương Thiên Thiên đi lên lầu, cô lần mò đến thư phòng của Âu Dương Vô Thần, cẩn thận gõ cửa.

Đợi đến khi bên trong truyền đến tiếng người cho phép, cô mới mở cửa đi vào.

Nhìn Âu Dương Vô Thần ngồi trên ghế, ánh mắt đang chăm vào một tập tài liệu, Âu Dương Thiên Thiên có chút khép nép, lên tiếng:

- Anh hai, anh gọi em có việc gì sao?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn lên, thấy cô gái đứng trước mặt, lạnh nhạt hỏi một câu:

- Ăn xong rồi?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, gật đầu đáp:

- Ừm, ăn xong rồi.

Nghe vậy, người đàn ông với tay, cầm một tập giấy khác bên cạnh, đưa đến trước mặt cô, nói:

- Xem qua cái này một chút. Tôi muốn nghe ý kiến của cô!

Âu Dương Thiên Thiên tiến đến, cô nhận lấy bản tập trên tay anh, ngơ ngác hỏi:

- Đây là cái gì?

Cô lật lật mấy trang giấy, nhìn toàn chữ với chữ, cứ như là quyển kinh vậy, bảo cô cho ý kiến gì về cái này chứ?

Âu Dương Vô Thần nhú mày, anh chớp mắt, nói:

- Bảo cô đọc thì đọc đi. Đọc hết rồi biết sẽ phải làm gì.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Nói câu muốn bay tới đánh!

Trả lời cái kiểu gì đấy? Bình thường đã khổ nạn với cô lắm rồi, ăn xong 1 bữa cơm càng khổ nạn hơn!

Chề môi, Âu Dương Thiên Thiên xoay người, cô đi tới chỗ ghế, ngồi xuống, mở trang giấy đầu tiên ra bắt đầu đọc! Ủ, bảo đọc thì đọc, để cô xem anh đưa cho cô cái trò gì đây!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 58: Chủ Đề Đồng Giới!

Âu Dương Thiên Thiên bắt đầu đọc những dòng chữ đầu tiên, càng đọc cô càng nhúu chặt chân mày, khuôn mặt chợt trở nên nghiêm túc.

Cái này....

Sau tầm 10", Âu Dương Vô Thần đọc xong tập tài liệu của mình, anh ngược mặt lên nhìn cô gái ngồi phía xa, thấy biểu hiện của cô, lên tiếng hỏi:

- Cảm thấy như thế nào?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô đảo mắt 1 lượt, đột nhiên hỏi ngược lại:

- Chủ đề cho một chương trình quảng bá, tại sao lại là Đồng Giới?

Đúng vậy, thứ cô đọc trên tay này giờ, toàn bộ những dòng chữ, đều là liên quan đến giới tính thứ 3, một giới tính chưa được công nhận rộng rãi trên thế giới và còn đang bị kì thị.

Chi nhánh công ty của ba cô vốn là kinh doanh về thời trang, cứ mỗi một mùa, sẽ cho ra những sản phẩm liên quan đến một chủ đề nào đó, rồi tổ chức show diễn thời trang để quảng bá thương hiệu.

Bây giờ là mùa thu, rất dễ hiểu là mùa của các cặp đôi, vậy nên chủ đề về tình yêu là hợp lí.

Nhưng mà... vấn đề ở đây là, vì sao lại chọn đồng giới làm chủ đề chính cho show diễn thời trang chứ? Nó... thật sự quá bất khả thi!

Âu Dương Vô Thần ngồi dựa người ra ghế êm đềm đằng sau, anh nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Tôi là đang hỏi ý kiến của cô, chứ không phải để cô hỏi ngược lại tôi!

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên gấp tập tài liệu lại, cô bỏ xuống bàn, nhìn lên người đàn ông, đáp:

- Chủ đề này không được đâu! Một show diễn thời trang cần có nam và nữ, nếu như là một cặp diễn, thì cũng phải theo quy luật như vậy, nhưng nếu anh để một cặp đồng giới lên diễn, nó sẽ phá hủy cả 1 show. Em không dám chắc sẽ có người đến xem quảng bá đâu!

Âu Dương Vô Thần nắm tay lại với nhau, anh chớp mắt bình tĩnh, nói:

- Thư đã mời, ngày đã chuẩn bị, show diễn này chắc chắn phải tổ chức. Dù là với chủ đề gì, thì đều phải làm.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, ngay lập tức phản bác:

- Nhưng chủ đề này không thể. Từ trước đến nay trên thế giới chưa bao giờ có tiền lệ show biểu diễn thời trang lại mang chủ đề đồng tính. Anh đang đi ngược lại với thế giới đấy!

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, giọng anh vẫn bình tĩnh và lạnh nhạt, nhìn thẳng cô gái, lên tiếng:

- Một thương hiệu nếu không nổi bật và khác biệt thì làm sao có thể tạo được chỗ đứng trên thị trường? Trong thế giới này, việc mà những người làm giống nhau là quá nhiều, cô chẳng lẽ không muốn làm bản thân trở nên

khác biệt sao? Cứ đi theo 1 quy cũ, 1 xu hướng như vậy, đến khi nào cô mới được biết đến.

- Hơn nữa, điều bây giờ mà tôi cần ở cô, là 1 ý kiến, 1 phương pháp để giải quyết chuyện này, chứ không phải ngồi ở đây nghe cô chối bỏ 1 chủ đề. Nó đã ở đó, vậy thì nhiệm vụ chính là phải hoàn thành! Bằng bất cứ giá nào!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 59: Nguyễn VõNg Trước Khi Chết!

Âu Dương Thiên Thiên nghe nói, từng câu từng chữ cô đều không thể phản bác được, há miệng nhìn người đàn ông một lúc, cuối cùng cô chỉ có thể mím môi im lặng.

Không cãi lại được!

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, anh nhướn mày, nói:

- Cho tôi biết ý kiến của cô!

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô nhìn bản tài liệu, sau vài giây mới đáp:

- Em cần suy nghĩ về việc này. Cho em chút thời gian được chứ?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, gật đầu đồng ý:

- Được, một đêm nay. Sáng ngày mai trước khi đến công ty, tôi sẽ xem qua!

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu theo, chấp nhận điều kiện của anh. Bàn bạc xong, cô đứng dậy, dường như muốn về phòng.

Âu Dương Vô Thần không cản cô, nhưng khi vừa mới đi tới cửa, đột nhiên Âu Dương Thiên Thiên lên tiếng hỏi:

- Chủ đề này là do nhân viên công ty nghĩ ra sao? Người đó có phải là đồng giới không?

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, anh chớp mắt, đáp:

- Không phải, đây là nguyện vọng của một vị khán giả đã thắng chương trình gửi đến cho công ty. Điều trùng hợp là, vị khán giả đó là một nhà thiết kế đồng tính.... bị bệnh nan y. Anh ta muốn trước khi chết, được công khai giới tính của mình với thế giới. Đồng thời, tiếp sức đưa cộng đồng người đồng giới ra toàn quốc! Đây là chúng ta đồng ý làm, không thể rút lời nói!

Vài tháng trước, công ty từng cộng tác với 1 chương trình trên sóng truyền hình, và có 1 phần thưởng giành cho người thắng cuộc, chính là làm một show diễn theo ý nguyện của người chiến thắng.

Thật không may, người chiến thắng chương trình sáng tạo đó lại là 1 người đồng giới mắc bệnh nan y, anh ta đã có người yêu và đó là đàn ông, người đó đã ở bên cạnh anh ta và sẽ ở mãi mãi đến giây phút lìa đời, thế nên, anh ta đã đưa ra điều kiện này với công ty, xem như 1 món quà cảm ơn đến người yêu của mình.

Anh ta che giấu giới tính thật với thế giới quá lâu rồi, và anh ta muốn bộc lộ nó thông qua show diễn cuối cùng này. Vậy nên, đây là điều không thể từ chối được.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô thở 1 hơi, không nói gì rồi mở cửa đi ra ngoài.

Trở về phòng của mình, cô ngồi lên bàn, đặt tập tài liệu trước mặt, nhìn nó một lúc, cô bắt đầu lấy viết và giấy ra ghi thứ gì đó.

Nói thật, cô là một người kì thị giới tính thứ 3. Ngay cả khi cô làm MC, cô làm nhà báo, cô vẫn kì thị họ. Đó là suy nghĩ của mỗi người, không ai ép cô cái gì cả, vì vậy, cô vẫn giữ quan niệm đó tới bây giờ.

Nhưng mà... nếu đặt mình vào hoàn cảnh của họ, và để hoàn thành được đề án này, cô nghĩ... đã tới lúc để chính cô mở lòng mình ra, và bước chân vào thế giới mới rồi!

Cô... sẽ dùng bằng sự khách quan, và tất cả những kinh nghiệm để tạo ra 1 giải pháp tốt, cho chuyện này!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 60: Đêm Ở Biệt Thự!

Khuy ở biệt thự, tại phòng của Âu Dương Vô Thần...

Kỳ Ân đã mang đến phòng ly nước thứ 3 rồi, cô nhìn người đàn ông vẫn đang chăm chú làm việc, lo lắng lên tiếng:

- Cậu chủ, đã khuy rồi, anh nên ngủ sớm, để mai có thể đủ sức đến công ty.

Mắt Âu Dương Vô Thần vẫn nhìn vào những tờ giấy, anh không nhìn người quản gia, chỉ nói:

- Tôi không sao. Cô ra ngoài đi!

Kỳ Ân mím môi, cô biết không thể khuyên được anh, nên chỉ đành cúi đầu vâng dạ, sau đó rời đi.

Thêm một tiếng nữa trôi qua, thời gian đã sang một ngày mới, nhưng tư thế của Âu Dương Vô Thần vẫn không nhúc nhích, anh tiếp tục làm việc cho đến khi tay cầm ly nước lên uống đã thấy không còn gì nữa.

Đặt hết xuống bàn, anh nghiêng đầu xoay cổ một vòng, đổi tư thế cứng nhắc trên thân thể mình.

Liếc mắt lên chiếc đồng hồ đã chỉ điểm 2h sáng, anh nhìn 1 lúc, đột nhiên nghĩ tới cô gái đã nói muốn 1 chút thời gian.

Vài giây sau, Âu Dương Vô Thần đứng dậy, anh chậm rãi đi về phía cửa, mở nó và đi ra ngoài.

Đi thêm vài bước là tới phòng của Âu Dương Thiên Thiên, anh nhẹ nhàng nắm chốt cửa, mở ra thật cẩn thận, rồi bước vào trong.

Tiến đến chiếc bàn đang sáng đèn, nơi cô gái đã nằm ngủ gật từ lúc nào.

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, nhìn Âu Dương Thiên Thiên đang ngủ say, liền biết cô chắc chắn là đã nghĩ cách đến ngủ lúc nào không hay rồi.

Cố gắng như thế làm gì chứ?

Đảo qua 1 lượt, đột nhiên phát hiện tờ giấy phía dưới tay của cô, Âu Dương Vô Thần chớp chớp mắt, lần mò tới rút nó ra xem.

Nhìn 1 lượt, ánh mắt anh có chút biến đổi. Sau vài giây, anh nhìn xuống Âu Dương Thiên Thiên, rồi lại nhìn tờ giấy, cứ như vậy lặp lại 2 lần.

Một lúc sau, anh đặt tờ giấy xuống bàn, quay người muốn đi về phòng, Thế nhưng, khi mới vừa xoay đầu, thân thể anh đột nhiên dừng lại, ngập ngừng như muốn làm gì đó.

Lại xoay người một lần nữa, Âu Dương Vô Thần nhìn cô gái đang nửa ngồi nửa nằm trên bàn, chợt thấy chướng mắt.

Lương tâm giờ phút này tự nhiên trỗi dậy 1 câu nói: Không thể để cô ta nằm ở đây!

???

Câu nói hiện lên, khiến đầu Âu Dương Vô Thần chạy đầy dấu chấm hỏi. Tại sao anh lại không thể để cô ta cứ như vậy ngủ ở đây?

Từ khi nào anh quan tâm tới chuyện này chứ?

Âu Dương Vô Thần đứng như tượng thêm một lúc nữa, sau đó quyết định vươn tay lên muốn chạm vào Âu Dương Thiên Thiên để đánh thức dậy. Thế nhưng... cánh tay chưa chạm đến người cô ấy thì đã ngừng lại giữa không trung.

Trong đầu bỗng nhớ đến, cái cảm giác khi bế cô suốt đoạn đường ngồi trên trực thăng tới Thượng Hải, rồi cả lúc bế cô vào biệt và đặt cô lên giường nữa.

"...."

Tại sao anh lại nghĩ đến cái cảm giác đó? Thật khó hiểu.

Âu Dương Vô Thần nhú mày, anh bỏ tay xuống, quay người muốn đi về phòng, mặc kệ cô gái đó 1 lần nữa.

Nhưng rồi, vài giây sau, những bước chân lại tự nhiên ngược, Âu Dương Vô Thần đi về lại phía của Âu Dương Thiên Thiên, cúi người bế cô lên tay....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 61: Cảm Nhận Của Lòng Bàn Tay!

Âu Dương Vô Thần đặt thân thể Âu Dương Thiên Thiên lên giường, anh nhìn quần áo trên người cô, có chút suy nghĩ tính toán.

Âu Dương Thiên Thiên đã mang bộ đồ đó cả ngày nay rồi, bây giờ mà ngủ luôn thì có phải là bẩn quá không?

Mà tại sao đến giờ này rồi cô ta còn chưa tắm chứ? Làm chương trình đến nỗi quên mất việc đó luôn à? Thật phiền phức.

Nhúu mày thật sâu, Âu Dương Vô Thần nhìn cô gái mà trong đầu đầy câu hỏi quay vòng.

Rốt cuộc là có nên thay cho cô ta hay không? Hay là cứ để như vậy qua đêm cho rồi? Mà nếu muốn thay thì kiếm ai thay đây? Không lẽ tự tay anh thay?

Ảo tưởng! Anh mới không thay cho cô ta!

Âu Dương Vô Thần mím môi, câu hỏi hiện lên trong tâm trí như đang đấu đá lẫn nhau, nội tâm tranh đấu hỗn loạn không ngừng, khiến anh vô cùng khó chịu.

Sau vài giây suy nghĩ, anh liếc mắt nhìn quanh, cứ như đang tìm kiếm thứ gì đó. Chợt thấy vali của Âu Dương Thiên Thiên để trong góc phòng, anh tiến lại gần, tìm cách mở nó ra.

"..."

Lí trí đã dặn không được làm nhưng hành động thì cứ như không cho phép vậy. Thật khó hiểu!

Chiếc vali của Âu Dương Thiên Thiên được khóa bằng nút sắt có bấm, không giống loại dây kéo bình thường, vậy nên phải mất một lúc lâu, Âu Dương Vô Thần mới tìm ra nguyên lí để mở nó.

Thế nhưng, ngàn tính vạn tính Âu Dương Vô Thần lại không tính được số lượng đồ chứa trong đó, bởi vì nó quá nhiều nên khi anh cố mở nắp vali ra thì liền bị nó bật lên, đập thẳng vào mặt mình.

"..."

"..."

Căn phòng im ắng bỗng dưng luồn vào những cơn khí lạnh lẽo, người đàn ông nào đó giờ phút này mặt đen như đất nôi, không khó để nhận ra anh đang tức giận thế nào.

Âu Dương Vô Thần ném thẳng chiếc vali vào góc tường, anh đứng dậy, xoay người đi về phía giường của Âu Dương Thiên Thiên, quyết định không làm trò ngu ngốc vừa rồi nữa.

Có lòng tốt muốn lấy đồ giúp mà còn bị nó đập vào mặt. Cho vàng anh cũng không làm nữa.

Tiếng động vang lên có chút ảnh hưởng đến Âu Dương Thiên Thiên, làm cô hơi giật mình trong lúc ngủ, nhưng cũng chỉ là phản xạ tự nhiên, thật may không đánh thức cô dậy.

Âu Dương Vô Thần đứng từ trên cao nhìn cô gái đang nằm ngủ, nghĩ 1 chút, anh ngồi xuống, vươn tay kéo chiếc chăn lên để đắp cho Âu Dương

Thiên Thiên.

Thế nhưng, khi lòng bàn tay vô tình chạm vào bả vai cô, hành động của anh đột nhiên khựng lại, trong tâm trí chợt vụt qua một cảm giác quen thuộc.

Không biết tại sao, giờ phút này, anh lại nghĩ đến cảm giác mềm mại khi bế thân hình của ai đó suốt hàng tiếng đồng hồ nhưng.... không thấy phản cảm. Ngược lại, dường như có chút thích thú...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 62: Sao Cô Lại Ở Đây?

Sáng hôm sau, ánh nắng chiếu vào phòng làm Âu Dương Thiên Thiên khó chịu thức dậy. Cô tỉnh giấc trong mơ màng, chớp chớp mắt nhìn xung quanh.

Theo thói quen xoay người, cô quay đầu sang bên phải, lúc này, đột nhiên mắt mở to khi phát hiện có người nằm bên cạnh mình.

- A!

La nhỏ lên một tiếng, Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng thụt đầu và lùi người lại, nhưng cô không biết thân thể mình bị quấn quanh bởi chiếc chăn dày, vì vậy thuận thế mà lăn đùng xuống đất, rớt khỏi giường.

"Rầm" - Âu Dương Thiên Thiên nằm sổng soài trên mặt sàn, mắt cô mở to, chớp chớp nhìn trần nhà, biểu hiện như vô cùng ngạc nhiên.

Gì vậy? Cô mới thấy cái gì đấy? Đàn ông? Đàn ông nào nằm bên cạnh cô vậy?

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên bị bọc lại kín mít như một cái bánh tét, cô ngọ nguậy thân thể, cố tìm cách chui ra khỏi nó.

Sau khi thoát ra được cái chăn dày, cô ngóc đầu, chậm rãi rình đến chỗ thành giường.

Nhô cái đỉnh đầu nho nhỏ nhìn lên, hai mắt Âu Dương Thiên Thiên mở lớn, nhón mày lên cao, nhìn người nào đó đang nằm trên giường.

Rồi như nhận ra khuôn mặt quen thuộc, cô nhú mày, thốt lên thành tiếng:

- Anh hai?

Vừa nói xong, Âu Dương Thiên Thiên liền đưa tay lên bịt miệng mình, hai mắt cô chớp chớp, đứng hình nhìn người đàn ông, dường như sợ sẽ đánh động tới giấc ngủ của anh.

???

Ê, khoan đã, tại sao anh ta lại ở đây? Còn nằm bên cạnh cô nữa, biến thái hả? Đừng có nói nhảm lúc cô ngủ lén vào đây nha!

À nhưng mà...

Nghĩ xong, Âu Dương Thiên Thiên mới đưa mắt nhìn quanh căn phòng, cô ngạc nhiên khi nhận ra cách bày trí và đồ đạc hoàn toàn thay đổi, bây giờ, cô mới biết...

Đây không phải phòng cô, đây là phòng của Âu Dương Vô Thần!

"..."

Mặt Âu Dương Thiên Thiên cứng nhắc, đơ full 5 giây... vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

O.O

Nói vậy, là cô đang ở phòng anh ta, chứ... Không phải là anh ta ở phòng cô?

O.O

Cô là biến thái vào đây, chứ anh ta không phải biến thái?

"...."

AAAAAAAAAA

Đầu óc Âu Dương Thiên Thiên xoay như chong chóng, cô liếc mắt, chột cú xuống người mình, phát hiện bản thân vẫn đang mặc đồ hôm qua, không có dấu hiệu gọi là "rụng rời" cúc áo hay gì hết, tâm trạng lại càng hỗn loạn thêm nữa.

Rốt cuộc là, có chuyện gì đang xảy ra vậy? Sao cô lại ở đây??

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 63: Ai LàM HòNg Cái Vali?

Âu Dương Thiên Thiên vò tóc, trên đầu cô rối một nhùi, trong lòng bất an sớm đã cuộn thành một đống.

Cái quái gì đang xảy ra vậy? Tại sao cô lại ở đây? Còn là nằm chung 1 giường với đàn ông như thế này nữa?

Ôi, không lẽ cô bị mộng du? Mà nếu như mộng du thật thì ai lại lấy chăn quấn quanh người như con sâu rồi đi sang đây nằm chứ? Kì lạ!!!

Âu Dương Thiên Thiên liếc môi, cô mò tay ra đằng sau, lấy chăn quấn lên người mình, rồi lặng lẽ bò ngược về phía cửa.

Vừa bò Âu Dương Thiên Thiên vừa ngoái đầu nhìn Âu Dương Vô Thần đang nằm trên giường, cô thật sự sợ anh ta tỉnh dậy ngay lúc này thì sẽ tưởng cô là biến thái mất.

Chuồn, chuồn lẹ a~

Nhẹ nhàng mở khóa cửa, Âu Dương Thiên Thiên thậm thò thậm thụt rúc đầu rồi lọt chân, chật vật mãi mới đi được ra ngoài.

Ở trong căn phòng, nắng sớm chiếu vào từng đợt ấm áp, trong vô tình, nó soi sáng hình ảnh người đàn ông đang nằm nghiêng, khuôn mặt đẹp không góc chết.

Ngay khi cánh cửa phía trước đóng lại, người cứ nghĩ là đang nằm ngủ say lại đột nhiên mở mắt ra, trong sâu con ngươi ánh lên một màu đen bí hiểm...

Trở về lại phòng, Âu Dương Thiên Thiên vút chiếc chăn lên giường, cô ngay lập tức chạy vào nhà vệ sinh, nhìn kỹ mình trong gương.

Mở vòi rửa, cô hứng tay lấy nước và dội lên mặt mình, xoa xoa vài lần rồi dừng lại, Âu Dương Thiên Thiên nhìn lên gương, tâm trạng bình tĩnh lại đôi chút.

Trời ạ, cô không có gì, thật may mắn quá!

Thở lấy thở để, Âu Dương Thiên Thiên nhìn áo mình ướt một mảnh, lại bốc lên mùi hôi khó chịu, liền quay người, đi ra ngoài muốn lấy quần áo.

Âu Dương Thiên Thiên kéo chiếc vali ở trong góc phòng ra, nhưng khi cô mới xách tay cầm của nó lên thì đột nhiên đồ trong đó rơi hết ra ngoài.

"..."

Gì vậy? Ai phá cái vali vậy?

Ngồi xuống, Âu Dương Thiên Thiên lấy hết đồ trong vali để lên giường, cô xoay nó rồi nhìn một vòng, phát hiện những cái khóa sắt đều đã bị hư, thậm chí còn có cái bị rớt ra ngoài, lơ lửng lúc lắc.

"..."

Chời má, ai làm hư cái vali của cô rồi??

Là kẻ nào? Là kẻ nào???

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 64: Mặc Niệm Cho Cái Vali!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, có phải hôm qua người hầu đem lên không cẩn thận làm hư của cô không? Hay là trong lúc "vận chuyển" trên trục thẳng gặp vấn đề gì đó rồi?

Nhưng mà như thế nào lại biến nó thành vậy được chứ? Có không cẩn thận đến đâu cũng không thể khiến nó hư như thế này được.

"..."

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô vò tóc mình, mặc niệm cho cái vali vài giây rồi vứt nó sang một bên, sau đó tìm trong đồng hồ một bộ đơn giản rồi đem đi thay.

Thôi kệ, tuy vô cùng thương tiếc nhưng mà... để mua lại cái khác cũng được.

Bây giờ phải thay đồ trước đã, rồi còn lên công ty nữa.

Nghĩ đến công ty, Âu Dương Thiên Thiên lại chợt nhớ chuyện chương trình mà cô nhận tối qua.

Chạy ngay đến chỗ bàn, cô lục tìm trong đồng giấy mình bày ra, sau khi thấy tờ giấy mà cô đã tốn công ghi đầy đủ, mới cười yên tâm.

- -----...-----...-----

Âu Dương Thiên Thiên chuẩn bị xong hết mọi thứ, cô cầm theo tập tài liệu và bản kế hoạch của mình, ung dung đi ra khỏi phòng.

Xuống cầu thang, Âu Dương Thiên Thiên ngó nghiêng qua lại, cô nhìn đám người hầu đang bận rộn dọn thức ăn, có chút thắc mắc.

Ủa, Âu Dương Vô Thần đâu? Anh ta chưa xuống à?

Chớp chớp mắt nhìn hết một lượt, Âu Dương Thiên Thiên bậm môi, nghĩ.

Không biết anh ta có biết chuyện cô nằm chung không nhỉ? Nếu mà biết thì gặp mặt có lẽ sẽ xấu hổ lắm!

Hay là, bây giờ cô đi trước? Nhưng mà... cô có biết đường tới công ty đâu??

Đang đấu tranh với suy nghĩ của mình, đột nhiên từ phía sau truyền đến 1 giọng nói:

- Đứng đây làm gì?

Âu Dương Vô Thần đứng lúc từ trên phòng đi xuống, anh vừa đi vừa chỉnh lại cà vạt trên cổ áo mình, nhìn thấy có người thậm thò đứng, anh liếc mắt liền nhận ra là Âu Dương Thiên Thiên, liền tiến tới hỏi.

Âu Dương Thiên Thiên rõ ràng là bị giật mình, cô xoay phắt đầu lại nhìn Âu Dương Vô Thần, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Á quý thần thiên địa ời, cái con người này ở đâu xuất hiện vậy? Có thể lúc đến báo trước 1 tiếng được không? làm cô hú hồn à!

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, anh thắt xong cà vạt lại chuyển xuống cài cúc áo trên tay mình, nhìn cô nói:

- Xuống ăn sáng đi, còn đến công ty nữa.

Dứt lời, anh đi thẳng xuống dưới lầu, để lại 1 mình Âu Dương Thiên Thiên đứng đó ngây ngốc. Vài giây sau, cô mới kịp tiếp thu lời nói, vội vàng chạy theo sau....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 65: Tối Nay!

Âu Dương Vô Thần ngồi vào bàn, người hầu ngay lập tức cho dọn thức ăn lên. Kỳ Ân cùng với nụ cười tiêu chuẩn đi tới, nhìn anh lên tiếng trước:

- Cậu chủ, chào buổi sáng!

Sau đó, cô quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, chào hỏi sau:

- Nhị tiểu thư, chào buổi sáng!

Âu Dương Thiên Thiên cười, đáp lại:

- Chào buổi sáng!

Kỳ Ân cúi đầu, lại hỏi tiếp:

- Đêm qua cô ngủ có ngon không? Không lạ giường chứ ạ?

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Trời ạ, đừng dùng kính ngữ với cô, như thế sẽ tổn thọ mất!!!

Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức lắc đầu, trả lời:

- Không sao, em ngủ rất ngon. Mọi thứ đều tốt, chị không cần lo lắng!

Kỳ Ân nghe vậy, nụ cười trên mặt vẫn giữ nguyên, lên tiếng:

- Nếu có gì không tốt, tiểu thư có thể nói với tôi hoặc bất cứ người hầu nào, chúng tôi sẽ giải quyết tất cả. Vậy, bây giờ bữa sáng sẽ được mang lên, chúc tiểu thư và cậu chủ ngon miệng!

Dứt lời, Kỳ Ân cúi đầu, sau đó dần lui xuống. Người hầu đứng sẵn xung quanh nhanh chóng đặt thức ăn lên bàn.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô nhìn Âu Dương Vô Thần vẫn 1 bộ mặt lạnh nhạt, liền hỏi:

- Anh hai, hay là, sau này anh bảo Quản gia Kỳ và những người hầu khác không cần dùng kính ngữ với em được không? Như vậy, em có chút không quen lắm!

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt bình tĩnh, anh cầm nĩa và dao lên, nhẹ nhàng đáp:

- Còn có lần sau? Cô muốn ở đây như vậy à?

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Chời má, cái thằng mất dạy. Mới sáng có cần cà khía nhau thế không? Cô nói thôi mà làm gì đáp gắt vậy?

Tưởng cô muốn ở lại đây chắc? Cô mới không thèm!!!!

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, anh nhìn cô gái với ánh nhìn chán ghét bắn về phía mình, nói:

- Được rồi, lo ăn đi. Ngày đầu đến dự chương trình muốn trễ sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy, cô phồng môi, có chút không can tâm cầm nĩa và dao lên ăn sáng.

Thế nhưng, lúc cô đang cắt lát bánh mì thành những miếng nhỏ để ăn thì đột nhiên nhớ ra cái gì đó, ngược mặt nhìn lên, cô chớp chớp mắt, hỏi:

- Khoan đã, khi này anh nói.... ngày đầu đến dự chương trình? Không lẽ... hôm nay là ngày diễn ra show diễn thời trang ư?

Âu Dương Vô Thần nghe hỏi, anh không nhanh không chậm gật đầu, trả lời:

- Ủm, là tối nay, lúc 7h!

Câu nói vừa dứt, Âu Dương Thiên Thiên bên cạnh rất bất ngờ, cô theo bản năng quay sang nhìn anh, thốt lên:

- Hà?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 66: Dù Ng Đề Án Của Cô!

- Tối nay? Thật sao? - Âu Dương Thiên Thiên ngạc nhiên há miệng, cô không tin nổi điều mà người đàn ông vừa nói ra, thậm chí, còn có chút hoài nghi.

Âu Dương Vô Thần ngược lại rất bình thản, anh chậm rãi dùng bữa sáng như không có chuyện gì, lên tiếng:

- Thật. Trên thiệp mời có ghi, chẳng lẽ cô không xem qua sao?

"..."

Xem qua cái đầu anh ấy! Tôi cả đêm thức làm đề án, rảnh quá lôi thiệp mời ra đọc à?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, bất mãn đáp:

- Anh biết vậy tại sao không nói với em sớm hơn chứ? Tối nay diễn ra chương trình rồi, chúng ta vẫn chưa thống nhất phương pháp giải quyết nữa. Lấy cái gì để tổ chức đây?

Âu Dương Vô Thần nhai kỹ ăn chậm, anh liếc mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Không cần, dùng đề án của cô là được rồi!

Câu trả lời vừa dứt, Âu Dương Thiên Thiên liền ngạc nhiên, cô nhớ đến mình cũng làm đề án để giải quyết vấn đề. Nhưng mà.... anh ta đồng ý ư? Anh ta thậm chí còn chưa xem qua đề án của cô?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô nhìn Âu Dương Vô Thần, hỏi ngược lại:

- Anh dùng phương pháp của em? Tại sao chứ?

Động tác của Âu Dương Vô Thần hơi ngừng lại, anh ngược lên nhìn cô, đáp:

- Không tại sao hết. Cô đã làm nó, vậy thì hãy thực hiện.

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần buông nĩa xuống, anh cầm khăn lên lau miệng, rồi cầm ly sữa bên cạnh uống 1 hơi, sau đó đứng lên, nói:

- Đi thôi, còn phải chuẩn bị nhiều cho chương trình tối nay nữa!

Nói rồi, anh xoay người, nhanh chóng đi ra ngoài, không kịp để Âu Dương Thiên Thiên nghĩ ngợi gì cả.

"..."

Đơ người 1 lúc, cô nhìn đĩa thức ăn mà mình vẫn chưa đụng đũa, liền hét lên:

- Đợi đã, anh hai. Em còn chưa ăn mà.

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa đứng dậy, một tay cầm theo tập tài liệu, một tay cầm lát bánh mì lên ngậm, ba chân bốn cẳng chạy theo người nào đó.

Tên ác ôn!!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 67: Đưa Cô Đến Công Ty!

Xe chở Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần chạy bon bon trên đường, bên trong, hai người đều không ai lên tiếng, chỉ im lặng làm việc riêng của mình.

Âu Dương Vô Thần thì tiếp tục xem tài liệu, còn cô gái bên cạnh lại ngồi nhâm nhi túi bánh mì mà lúc này đã kịp cầm theo.

Khi xe dừng lại, Âu Dương Vô Thần xuống trước, rồi mới đến Âu Dương Thiên Thiên, cô vẫn đang ăn miếng bánh cuối cùng trong túi, vừa ăn vừa đi theo sau người đàn ông.

Thế nhưng, khi đang đi thì đột nhiên Âu Dương Vô Thần phía trước dừng lại, khiến mũi cô đập vào tấm lưng của anh phía sau, nhất thời la lên:

- Ai da!

Âu Dương Thiên Thiên lùi người lại, cô đưa tay lên xoa mũi, nhú mào nhìn Âu Dương Vô Thần, tự nhiên dừng lại chi vậy cha nội?

Người đàn ông quay người, nhìn cô gái đang bất mãn nhìn mình, còn miệng thì vẫn chóp chép không ngừng miếng bánh mì, liền lên tiếng:

- Còn chưa ăn xong?

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Cô chớp chớp hai mắt trong suốt nhìn anh, sau vài giây hoạt động não, cô mới hiểu anh nói gì.

À, là hỏi cô sao chưa ăn xong bánh mì đúng chứ?

Ai bảo tên khốn nhà anh lúc này chạy nhanh làm gì? Để cô phải trộm túi bánh mì này từ nhà bếp đem theo ăn chống đói chứ?

Chắc chắc, bây giờ còn phàn nàn nữa!

Âu Dương Thiên Thiên biết ý, miệng liền chuyển động nhanh hơn, cô đưa tay lên nhét hết phần bánh còn lại vào trong, rồi nói:

- Gong.... ồ! (Xong rồi)

Một miệng đầy bánh khiến giọng nói của cô hơi ngọng, Âu Dương Vô Thần nhìn 1 lúc, cũng không thèm nói gì nữa, quay người đi tiếp.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, cô chề môi, lườm người đàn ông 1 cái, rồi chạy theo sau~

Âu Dương Vô Thần dẫn cô đi đến 1 căn phòng lớn, bên trong có rất nhiều người, dường như là mở 1 cuộc họp.

Điều kì lạ là, khi cô bước vào căn phòng đó, và đứng bên cạnh Âu Dương Vô Thần, thì mọi người lại bàn tán rất xôn xao.

- Đây, cô gái đó là ai vậy? Đi với Âu tổng luôn?

- Ày, trước giờ Âu tổng đều không có phụ nữ đi bên cạnh, đột nhiên lần này lại có, cô gái này chắc có quan hệ đặc biệt rồi!

- Có phải là bạn gái không? Hay là vợ?

Bla... bla

....

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Trí tưởng tượng phong phú quá mấy má!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 68: TrìNh BàY TrướC MặT Mọi NgườI!

Cô không phải bạn gái, no! Ok?

Càng không phải vợ của cái tên mặt mâm kia, okkkkkk?

Mấy ba mấy má sao không nghĩ cô là cái gì khác của anh ta, chẳng hạn như em gái, thư kí.... vân vân và mây mây, chứ tự nhiên nghĩ mấy cái cao siêu vậy? Đầu óc sáng tạo quá hả?

Âu Dương Vô Thần ngồi im không nhúc nhích, anh liếc mắt 1 phát, ngay lập tức làm đám người câm miệng, sau khi căn phòng quay trở lại im lặng, anh mới lên tiếng:

- Bắt đầu đi!

Nghe lời nói của anh, đám người nhìn nhau, rồi 1 người đàn ông mạnh dạn hỏi:

- Âu tổng, chúng ta vẫn chưa có phương án cho show thời trang, như vậy thì phải chuẩn bị cái gì?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, bình tĩnh trả lời:

- Phương án, các người sẽ được nghe ngay thôi.

Nói rồi, anh nhìn qua Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng tiếp:

- Cô đọc cho bọn họ nghe cách giải quyết của mình đi!

Dứt lời, căn phòng một lần nữa rơi vào trạng thái náo loạn, tất cả đều xôn xao bàn tán trước thân phận của Âu Dương Thiên Thiên.

- Cô gái này là ai mà lại có cách giải quyết chứ? Tin được không đây?

- Chính cô ta đã nghĩ ra phương án cho đề mục này ư? Có đùa hay không, nhìn còn nhỏ như vậy?

...

Âu Dương Thiên Thiên cũng bất ngờ trước câu nói của Âu Dương Vô Thần, nhưng ngay sau đó cô liền gật đầu, rồi đứng thẳng người, bắt đầu nói:

- Phương án này, là do tôi nghĩ ra và... Âu tổng cũng đã kiểm duyệt rồi, vậy nên... tôi sẽ đọc cho mọi người nghe.

Âu Dương Thiên Thiên lấy lại tinh thần, cô như được trở về với công việc của mình trước đây, đứng trước mặt bao nhiêu người, vẫn toát ra sự tự tin cùng lối diễn thuyết cuốn hút.

- Với đề tài chính là "Đồng giới" tôi nghĩ nên chọn màu phù hợp cho màn biểu diễn, màu sắc nên hòa nhã và trung tính một chút, chẳng hạn như màu tím, hoặc màu pastel,... những màu sắc có thể lấy màu chủ đạo tốt cho sân khấu.

- Bên cạnh đó, không nên đặt hết phần trình diễn vào một chủ đề, bởi đây là vấn đề nhạy cảm, nên chuẩn bị thêm các cặp đôi bình thường để làm phân tán và trải đều cho show thời trang, chẳng hạn như....

Không biết là qua bao lâu, từng người trong căn phòng đó đều bị thu hút bởi giọng nói và phong thái trình bày của Âu Dương Thiên Thiên, thêm cả

những ý kiến của cô, mỗi một thứ càng làm họ bất ngờ, trong đầu họ chỉ nghĩ được 1 điều, cô gái này, có khả năng dung hòa tốt mọi thứ như vậy, thực sự là không tầm thường!

Sau khi phần diễn thuyết về đề án xong xuôi, Âu Dương Thiên Thiên gấp tập tài liệu lại, cô nhìn chính diện, lên tiếng:

- Mọi người... có ai có ý kiến gì hay không?

Trước câu hỏi của cô, căn phòng bao trùm bởi sự im lặng, tất cả vẫn còn hoang mang sau phần trình bày lúc nãy, kèm theo đó là những sự nghi ngờ chưa được giải thích.

Ngay lúc đó, một người phụ nữ đã đứng lên, hỏi:

- Cô là ai vậy? Tại sao lại có thể tham gia vào đề án này của công ty chúng tôi?

Một câu hỏi, với mức độ quá rõ ràng, chính là muốn biết.. Âu Dương Thiên Thiên có tư cách gì đưa ra lí luận về đề án này?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 69: Giải Thích!

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, đối diện với câu hỏi của người phụ nữ, cô mím môi, im lặng không lên tiếng.

Âu Dương Vô Thần vẫn ngồi bình thản, anh không mở miệng nói, dường như không muốn tham dự vào cuộc đối chất này.

Không nghe được Âu Dương Thiên Thiên trả lời, đám người trong phòng càng xôn xao bàn tán.

- Đúng vậy, cô ta là ai chứ? Tại sao lại có thể làm đề mục này?

- Âu tổng có phải là tùy tiện đưa người vào làm hay không đây? Thấy cô ta thật không tin tưởng được mấy biện pháp đó là thật!

- Công ty chúng ta làm gì có người này chứ? Tôi không nhận ra được cô ta là đến từ tổ nào luôn!

....

Vô số những lời nói, những câu hỏi vang lên, lọt vào tai Âu Dương Thiên Thiên, có lời nặng lời nhẹ, cũng có lời khó nghe, thẳng thắn.

Cô mím môi, trong lòng có chút đồng tình. Cũng phải ha, tự nhiên xuất hiện 1 người trẻ tuổi như cô đây, đưa ra một giải pháp cho 1 sự kiện của 1 công ty lớn. Muốn người ta tin... cũng khó lắm!

Được, nếu là như vậy thì.... cô chỉ cần chứng minh thôi, đúng chứ?

Chứng minh... năng lực của bản thân!

Tay Âu Dương Thiên Thiên hơi dùng lực, cô miết tập tài liệu, nhìn về phía người phụ nữ, lên tiếng:

- Cô muốn biết tôi là ai? Vậy có phải tôi cũng nên biết cô là ai hay không? Sao cô không tự giới thiệu trước một chút nhỉ?

Người phụ nữ nghe Âu Dương Thiên Thiên nói, hơi kiêu ngạo đáp:

- Tôi là trưởng phòng sáng tạo của công ty PJH.

Nghe câu trả lời, Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, biểu hiện có vẻ như bất ngờ, nói:

- À, trưởng phòng sáng tạo, vậy cô là người có quyền cao nhất trong đề mục này, cũng là người phụ trách phần trình diễn cho show tối nay, đúng không?

Người phụ nữ gật đầu, ngang nhiên lên tiếng:

- Đúng vậy. Tôi chính là người điều hành show diễn thời trang tối nay.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên phía trước liền gật đầu, cô tỏ ra như mình đã hiểu nhưng lại nhếch môi một cách đầy khó hiểu, đáp:

- Nếu là như vậy, thì cô nên giải thích cho tôi biết, rằng năng lực của cô và đám nhân sự phòng sáng tạo là như thế nào, mà.... đến một chủ đề của chương trình cũng không tìm ra được cách giải quyết nữa!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 70: Tôi Là....

Một câu nói của Âu Dương Thiên Thiên, làm người phụ nữ nào đó vài phút trước còn đang kiêu ngạo trả lời lúc này bỗng xanh mặt đứng hình.

Mà không chỉ mình cô ta, tất cả những người có trong căn phòng đều bất ngờ trước câu hỏi đó, bọn họ đổ dồn hết về phía người con gái đang đứng bên cạnh Âu Dương Vô Thần, có 1 cảm giác rất lạ phát ra từ người cô gái này. Một cảm giác.... khác hoàn toàn so với vẻ bề ngoài!

Người phụ nữ cứng họng, cô ta có chút ấp úng, đáp:

- Không, không phải.... chúng tôi cũng có đưa ra những phương pháp nhưng mà....

- Nhưng mà đều không được chấp nhận chứ gì? - Không để lời nói được xuôi hết, Âu Dương Thiên Thiên đã lên tiếng cắt ngang.

Nhìn người phụ nữ câm lặng, cô cười nhẹ, lên tiếng:

- Một đề mục này, phòng sáng tạo của cô, bao gồm cả cô là gần 10 người, như thế là có ít nhất 10 giải pháp sẽ được đưa ra, vậy mà... đến một giải pháp cũng không được chấp nhận sao?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt 1 lượt, ánh mắt cô quét qua nơi nào, nơi ấy liền trở nên nhợt nhạt, nói tiếp:

- Điều đó nói lên cái gì chứ? Nói lên các người không làm tốt? Hay là.... Nói lên đề mục quá khó? Không phải, nó chỉ chứng minh 1 điều duy nhất, các người không có năng lực để giải quyết đề mục này.

Vừa dứt lời, đám người trong phòng đều đồng loạt sửng sốt, người phụ nữ cũng không ngờ đến mình sẽ bị nói như vậy, môi cô ta hơi run, thậm chí, còn có thể nhìn ra cô ta sợ hãi đến mức nuốt 1 ngụm nước bọt.

Sợ hãi... bởi vì điều mà Âu Dương Thiên Thiên nói là đúng, và... cô ấy lại đang nói trước mặt Âu Dương Vô Thần!

Âu Dương Thiên Thiên cười nhếch môi, cô lên tiếng:

- Vì các người không có năng lực để giải quyết đề mục này, nên mới cần một người đủ sức để nhận nó, Và tôi, chính là.... người được chọn đó đây.

Người phụ nữ nghe xong, ánh mắt hiện lên vẻ không can tâm, cứ như bản thân đã bị nhục mạ bởi một con nhóc vậy. Cô ta nghiến răng, hỏi:

- Rốt cuộc thì cô là ai chứ?

Câu hỏi này đưa ra, cũng là câu nghi vấn duy nhất mà tất cả mọi người đều muốn biết từ này đến giờ. Trong phút chốc, toàn bộ sự chú ý đổ dồn vào Âu Dương Thiên Thiên.

Cô đứng đó, tay vẫn cầm tập tài liệu, nghe câu hỏi, cô liếc mắt nhìn Âu Dương Vô Thần, nhưng không thấy anh có động tĩnh nào.

"..."

Được lắm, anh không cho tôi một thân phận, vậy thì tôi tự bịa. Đến lúc đó, đừng có trách tôi đấy!

Nghĩ rồi, tay Âu Dương Thiên Thiên hơi nới lỏng, cô cầm bản tài liệu đưa ra sau, chắp hai tay vào nhau, đáp:

- Tôi.... là giám đốc sáng tạo của công ty PJH... chi nhánh ở Bắc Kinh.
Chính Âu tổng, đã mời tôi về đây.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 71: Em LÀM Có Tốt Không?

Âu Dương Thiên Thiên nói xong, cô mỉm cười 1 cách tiêu chuẩn, nhìn tất cả những người ở đây không trợn một ánh mắt nào.

Với cái chức danh mà cô bịa ra, rõ ràng lời nói đã có trọng lượng hơn bao giờ hết, khiến tất cả đều sững người ngây ngốc.

Hơn ai hết, cô quả thật đủ quyền, đủ tài để tham gia vào đề án lần này, mà... không cần abats kì sự cho phép nào từ những người ngồi ở đây, ngoại trừ người đàn ông bên cạnh cô.

Âu Dương Vô Thần từ đầu vẫn ngồi im, bây giờ mới lên tiếng, anh biết, câu trả lời của Âu Dương Thiên Thiên vừa nãy đã kết thúc cuộc chất vấn này rồi:

- Nếu như không ai còn thắc mắc gì nữa, vậy thì cứ theo như kế hoạch mà chuẩn bị đi. Mọi chỉ dẫn, sẽ do.... giám đốc sáng tạo bên cạnh tôi điều hành!

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, lên giọng lạnh nhạt:

- Tan họp!

Dứt lời, những người xung quanh nhìn nhau, sau đó đồng loạt đứng dậy, cứng nhắc rời khỏi phòng.

Người phụ nữ cũng nhanh chóng hòa vào đám người, cứ như con chuột đang chạy trốn, sợ rằng không nhanh thì bản thân mình sẽ bị tóm đuôi kéo về.

Lúc này, một đám khác tiếp nhận kịp thời thông tin, trước khi ra khỏi phòng, bọn họ tiến lại gần chỗ Âu Dương Thiên Thiên, thận trọng dò hỏi:

- Giám đốc sáng tạo, thật hân hạnh khi được gặp cô, không ngờ cô còn trẻ thế này mà đã thành công như vậy, quả thật là nhân tài hiếm có.

Âu Dương Thiên Thiên cười đáp lại, nhìn tay của người đàn ông đưa ra, cô cũng nhẹ nhàng duỗi tay bắt lấy, lên tiếng:

- Cảm ơn anh, tôi cũng rất vui khi được làm việc với mọi người.

Người đàn ông nghe nói, miệng cười càng thêm rộng, mạnh dạn hỏi tiếp:

- Không biết chúng tôi nên xưng hô với cô như thế nào đây?

Nghe câu hỏi, Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng nhìn Âu Dương Vô Thần, cô liếm môi, thầm nghĩ.

Ài, lỡ bịa một cái chức rồi, bịa luôn cái tên chắc cũng không sao ha? Dù sao, cô cũng đâu thể nói tên mình ra, người ta mà biết cô cùng họ với Âu Dương Vô Thần, kiểu gì cũng rắc rối cho xem.

Nghĩ vậy, cô liền đáp:

- Tôi tên Vương Lệ!

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa rút tay về, trên mặt vẫn giữ nguyên nụ cười mãn nhãn. Người đàn ông thấy vậy, vội cúi đầu, chào hỏi ngược lại:

- Hóa ra là giám đốc Vương, thật hân hạnh, hân hạnh.

Người bên cạnh anh ta cũng nhanh chóng làm theo, cố ý vớt vát chút thiện cảm từ Âu Dương Thiên Thiên:

- Giám đốc Vương, mong cô giúp đỡ cho sự hợp tác lần này của chúng ta. Giải pháp của cô thật sự rất hay. Chúng tôi rất khâm phục.

Âu Dương Thiên Thiên liền gật đầu, nói:

- Tôi cũng hi vọng chúng ta sẽ hợp tác tốt, càng mong show diễn tối nay có thể diễn ra thật thuận lợi.

Dứt lời, đám người đứng trước mặt đều gật đầu như giã tỏi, bọn họ nói thêm vài câu rồi cùng ra khỏi phòng họp, khi đi cũng không quên đóng cửa lại, để hai người nào đó ở bên trong.

Âu Dương Thiên Thiên bây giờ mới nở nụ cười thật sự, cô quay người, ngồi vào ghế bên cạnh Âu Dương Vô Thần, nhìn anh hỏi:

- Anh hai, anh thấy em có giỏi không? Bọn họ tất cả đều tin lời em nói hết!

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn cô, lạnh nhạt đáp:

- Cũng không ngờ, cô lại có tài năng bịa chuyện như vậy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 72: Sự Thú Vị Với Cô Tăng Lên!

Âu Dương Thiên Thiên nghe anh nói, biết ngay là bị anh cà khía, liền chu môi bất mãn lên tiếng:

- Là do ai không cho em một cái thân phận khi vào đây chứ? Anh hai, anh đem em tới đây mà không nghĩ đến chuyện đó à? Thật là vô tâm!

Nói thật. tình hình lúc đó đúng là nguy hiểm, đám người này vừa nghi ngờ năng lực của cô, vừa nghi ngờ thân phận của cô, Âu Dương Vô Thần lại không có ý định ra mặt giúp đỡ, vậy thì bảo cô làm gì cho tốt đây?

Nói tên thật ra chắc chắn sẽ dọa chết bọn họ, thậm chí còn bị nghi oan thêm thì khổ, mà không nói thì không được, không có chức quyền tương đương thì không thể tham gia vào đề mục này, như thế chẳng khác nào bao công sức cô bỏ ra tối hôm qua đều đổ sông đổ bể?

Vậy nên Âu Dương Thiên Thiên bắt buộc phải dùng đến hạ sách là giả mạo chức danh để giải quyết câu hỏi đó.

Cô biết ba mình có chi nhánh công ty ở Bắc Kinh, nên chắc chắn nơi đó cũng có mấy chức vụ này thôi. Tùy tiện lấy một cái bìa thành của mình, rồi đặt ra một cái tên nữa, như vậy, qua xong vụ này cô sẽ an toàn trở về nhà, đám người đó mãi mãi cũng không biết cô là ai, chẳng phải lợi lắm sao? Vẹn toàn đôi đường!

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, anh nhìn cô gái đang kiêu ngạo vì vừa được 1 đám người ngu ngốc, không biết nên nói thêm gì nữa.

Lúc này, quả thật anh có chút bất ngờ. Âu Dương Thiên Thiên ứng biến rất nhanh, lời nói cũng kín kẽ không chút sơ hở, thậm chí trên mặt còn không xuất hiện bất kì biểu cảm kì lạ nào để người ta có thể nghi ngờ nữa, đám người đó không tin mới là lạ.

Phản ứng nhanh như vậy, một người tài giỏi chưa chắc đã làm được tuyệt đối, chỉ có những kẻ đã từng trải qua nhiều tình huống, quá quen với việc phản xạ trước công chúng, may ra mới nắm bắt tâm lí và biểu diễn được.

Thế nhưng, 1 cô gái 22 tuổi, thì lấy đâu ra nhiều kinh nghiệm như vậy? Không lẽ, cái này là khả năng bẩm sinh ư?

Trong lúc Âu Dương Vô Thần còn đang suy nghĩ, thì Âu Dương Thiên Thiên đã đứng dậy, cô cầm theo bản tài liệu, nói:

- Được rồi, em nóng lòng muốn xem màn trình diễn tối nay rồi đây. Phải đi xem sân khấu đám người đó chuẩn bị thế nào thôi.

Dứt lời, cô liền đi về phía cửa, vừa đi vừa huýt sáo, tâm trạng dường như đang rất phấn khích.

Ôi, đề án đầu tiên của cô, hóng quá, hóng quá đề!!!

Âu Dương Vô Thần nghiêng đầu, anh xoay ghế lại, nhìn người con gái đang tung tăng đi ra khỏi phòng, ánh mắt hơi biến đổi, vài giây sau, anh cũng đứng lên, chậm rãi cất bước theo sau.

Anh thực ra cũng rất tò mò, muốn xem xem.... cô ta có thành công hay là không. Việc được làm 1 đề mục nho nhỏ này, rất đáng vui đến như vậy?

Càng ngày càng thú vị!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 73: Sự Quan Tâm VụN VậtT!

Âu Dương Thiên Thiên đi đến nơi tổ chức ra buổi biểu diễn, cô trực tiếp xem xét sân khấu, khâu chuẩn bị trang phục và những người được chọn biểu diễn cho đêm nay.

Vốn là các trang phục đã sẵn sàng, thế nên cô chỉ cần kiểm tra và xem lại 1 lượt, chứ không tốn quá nhiều thời gian vào nó.

Hầu hết những người mẫu nam và nữ đều là đồng tính, đến từ cộng đồng LGBT ở Trung Quốc, công ty đã tìm và mời họ đến để biểu diễn.

Nhìn nữ nữ, nam nam tay trong tay, cùng nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt của họ, Âu Dương Thiên Thiên bất giác cảm thấy mình đã làm một việc đúng đắn.

Có thể trước đây cô đã sai khi kì thị giới tính thứ 3 rồi, bởi vì... bọn họ cũng là người như cô mà thôi. Chỉ là, việc được sinh ra trong 1 thân xác không phải đúng với bản chất của mình, nó là lỗi của tạo hóa, chứ không phải lỗi của họ.

Giới tính không quyết định được con người, chúng ta cũng không thể cứ chăm chăm vào 1 điều đó mà nhận định họ là kẻ xấu. Bởi đôi khi, bản chất thật sự của họ còn hơn hẳn những người mang giới tính bình thường!

Âu Dương Thiên Thiên chạy ngược chạy xuôi cả ngày hôm đó, cô vừa chỉ đạo việc thiết kế sân khấu, vừa suy nghĩ để xây dựng màn trình diễn sao

cho thật bằng phẳng trên nhiều phương diện.

Các cặp đam mê và bách hợp đều diễn vô cùng tốt, kể cả khi tập dượt, họ cũng tỏ ra rất tự tin và chuyên nghiệp.

Âu Dương Thiên Thiên làm đến quên thời gian, lúc cô nhìn lại đồng hồ, thì đã là 5h chiều rồi.

Đù, đã trễ đến thế này rồi sao, hèn gì đói như vậy, bụng có chút cồn cào khó chịu quá.

Âu Dương Thiên Thiên một tay ôm bụng, ngoại trừ lúc sáng gặm 1 ít bánh mì, đến giờ hầu như cô vẫn chưa ăn gì cả, một ngày vừa hoạt động chân tay vừa hoạt động trí óc, sức lực ở đâu mà chịu nổi chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nhíu mày, chợt trong đầu hiện lên 1 chuyện gì đó. Cô xoay người, đưa mắt nhìn xung quanh, dường như muốn tìm người.

Thế nhưng, trong số những người đang bận rộn xung quanh, lại không thân ảnh nào lọt được vào mắt cô.

Bắt lấy tay 1 cô gái, Âu Dương Thiên Thiên hỏi:

- Cô à, cô có thấy Âu Dương Vô Thần ở đâu không?

Cô gái nhìn Âu Dương Thiên Thiên hơi lạ lẫm, ánh mắt nghi ngờ, đáp:

- Giám đốc Vương, ý của cô là Âu tổng?

"..."

Chết mòe, quên mất, không được gọi họ tên của anh ta như vậy ở đây.

Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy, ngay lập tức sửa lại, nói:

- À, phải, ý của tôi là, cô có thấy Âu tổng ở đâu không?

Cô gái gật đầu, thành thật đáp:

- Có, lúc này tôi thấy Âu tổng đi vào phòng giám sát, có lẽ anh ấy vẫn còn ở trong đó. Giám đốc Vương, cô tìm anh ấy có việc gì sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, mím môi thầm vài giây rồi lên tiếng:

- Cô... có thể giúp tôi mang một phần điểm tâm nhẹ tới cho anh ta được không?

Có lẽ từ sáng đến giờ, ngoại trừ việc ăn bữa ở nhà, anh ta cũng chưa ăn trưa nhỉ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 74: Vedette!

Âu Dương Vô Thần ở trong phòng giám sát, anh ngồi xem cách lắp đặt camera và tất cả những hiệu ứng chuẩn bị cho buổi biểu diễn.

Vì show thời trang diễn ra khá gấp, mà phần ý tưởng thì mới được phổ biến hôm nay thôi, thế nên tất cả đều rất bận rộn. Anh cũng phải giúp một tay, may ra mới có thể kịp được.

Người điều khiển ngồi bên cạnh anh, lên tiếng:

- Âu tổng, mọi thứ đã chuẩn bị xong, để tôi chiếu cho anh xem hiệu ứng sân khấu.

Nhận được cái gật đầu đồng ý của người đàn ông, anh ta liền bật đoạn video lên, âm thanh cùng với ánh đèn đều hòa hợp vào nhau, vô cùng đẹp mắt.

Âu Dương Vô Thần bình thản xem hết đoạn phát sóng, sau khi kết thúc, ấn đường anh hơi nhíu lại, hỏi:

- Tại sao phần gần cuối ánh sáng lại mờ như vậy? Còn tập trung hết đèn vào chính giữa sân khấu nữa?

Người điều khiển nghe câu hỏi, ngay lập tức trả lời:

- À, cái này, đây là phần biểu diễn của cặp đôi Vedette *, theo kịch bản thì đó là 1 cặp nam nữ, họ sẽ hôn nhau trên sân khấu.

* Vedette là một vị trí quan trọng trong 1 show diễn thời trang, thường xuất hiện cuối cùng để tỏa sáng.

- Nam nữ? Không phải là một cặp đồng giới sao? - Âu Dương Vô Thần nhú mày, thắc mắc hỏi.

Người điều khiển bên cạnh thấy biểu cảm của anh, ngay lập tức trả lời:

- Âu tổng, đây là chủ ý của giám đốc Vương, cô ấy nói là đã lồng các cặp đồng giới vào xuyên suốt phần trình diễn rồi, nên phần Vedette này sẽ dành cho 1 cặp nam nữ thật sự. Hơn nữa, phần này có cảnh hôn, cô ấy sợ những cặp đồng giới hôn nhau trước công chúng sẽ gây phản cảm với truyền thông!

Điều này theo thực tế là đúng, bởi giới tính thứ 3 vẫn là một cái gì đó gây phản cảm với đại đa số người trên thế giới, đặc biệt là với một nước đang phát triển như Trung Quốc, thì càng kì thị nhiều hơn nữa.

Thế nhưng, dù sao đề tài chính là giới tính thứ 3 mà lại mang 1 cặp nam - nữ làm Vedette để kết thúc buổi biểu diễn, Âu Dương Thiên Thiên suy nghĩ như vậy có làm vị khán giả kia hài lòng hay không đây?

Người điều khiển thấy Âu Dương Vô Thần không nói gì, tay anh ta toát mồ hôi, bèn hỏi:

- Âu tổng, hay là... để tôi nói lại với giám đốc Vương, kêu cô ấy đổi lại phần trình diễn cuối cùng?

Thế nhưng, khác với suy nghĩ của anh, Âu Dương Vô Thần không đổi ý mà lại nói:

- Không cần, cô ta muốn làm như thế nào... thì để cô ta làm!

Dứt lời, người điều khiển bên cạnh hơi bất ngờ, nhưng rồi cũng không phản đối gì, tiếp tục quay lại xem đoạn băng.

Đúng lúc này, cửa phòng bị mở ra, một cô gái mang theo một phần cơm cuộn đi vào, nhìn thấy Âu Dương Vô Thần, liền tiến đến nói:

- Âu tổng, đây là điểm tâm của anh!

Âu Dương Vô Thần liếc nhìn phần cơm trên bàn, anh nhíu mày, nhìn sang cô gái, lên tiếng:

- Tôi không gọi thức ăn!

Cô gái nghe giọng của anh, có chút sợ hãi lùi lại, nhưng vẫn đáp:

- Không phải, Âu tổng... đây... là điểm tâm mà giám đốc Vương đặt cho anh! Cô ấy nhờ tôi đem tới!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 75: XảY Ra VẤN Đề!

Cô gái nói xong, sắc mặt Âu Dương Vô Thần ngay lập tức biến đổi, nhưng không hiểu biểu cảm đó rốt cuộc là gì. Ngạc nhiên? Có 1 chút. Cảm động? Không nhiều lắm. Thích thú? Hình như cũng có 1 ít.

Thế nhưng, dù biểu cảm trên mặt anh là gì thì việc anh im lặng khiến cô gái lo lắng, Nói xong, cô ta ngay lập tức lùi người lại rồi mở cửa chạy ra ngoài.

Người điều khiển bên cạnh cũng không dám nhìn nhiều, anh ta tỏ ra khá bất ngờ nhưng vì sợ Âu Dương Vô Thần nên không dám hỏi, quay người lại làm tiếp việc của mình.

Chỉ trừ 1 mình Âu Dương Vô Thần ngồi đó, anh rũ mắt, nhìn những cuộn cơm được bọc lại kĩ càng, ánh mắt đen láy....

--.....-.....-

7h tối, Thượng Hải, Tầng thượng công ty PJH...

Cuối cùng buổi biểu diễn cũng sắp bắt đầu. Trong phòng trang điểm, người qua kẻ lại vô cùng nhiều, đợt người biểu diễn đầu tiên đang bận rộn chuẩn bị cho bản thân thật tốt, trông vô cùng tập nập.

Âu Dương Thiên Thiên đứng phía trong cánh gà, cô nói chuyện một chút với nữ MC dẫn chương trình hôm nay, bao quát 1 lần ý định của cô cho cô

ấy nghe.

Lúc này, Âu Dương Vô Thần đi tới, thấy anh, nữ MC ngay lập tức cúi đầu chào hỏi:

- Chào Âu tổng!

Âu Dương Thiên Thiên cũng nhìn sang, thấy anh cô cũng ngạc nhiên không kém, nhưng chưa kịp lên tiếng thì đã nghe anh nói:

- Tôi có chuyện muốn nói với cô!

Âu Dương Thiên Thiên ngẩn người, cô nhú mào, thắắắắ nhìn anh.

Ừa, hôm nay cô đâu có chọc gì anh ta, mặt căng như vậy là muốn làm gì chứ? Chẳng lẽ, điểm tâm cô đưa khiến anh ta không vừa ý à?

Nữ MC nghe thấy vậy, cô cô gái bên cạnh mình 1 chút, liền nhường chỗ, bản thân mau chóng rời đi.

Âu Dương Thiên Thiên xoay qua nhìn chính diện Âu Dương Vô Thần, hỏi:

- Anh muốn nói với tôi chuyện gì?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, anh thở một hơi khác xa so với bình thường, thế nhưng chưa kịp lên tiếng thì đã bị 1 giọng nói khác cắt ngang:

- Giám đốc Vương, có chuyện xảy ra rồi!

Âu Dương Thiên Thiên bị gọi, cô ngay lập tức nhìn sang người đang chạy về phía mình, 1 cô gái với nét mặt hốt hãi, đưa tay lên chặn cô ấy lại, nhú mào lên tiếng:

- Cô bình tĩnh đã, có chuyện gì vậy?

Cô gái thở hổn hển nhìn Âu Dương Thiên Thiên, đáp:

- Giám đốc Vương, không... không thấy cặp đôi trình diễn Vedette đâu nữa, mọi người bảo bọn họ bỏ đi rồi!

Lời vừa dứt, Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, cô bất ngờ thốt lên:

- Cái gì? Vì sao lại bỏ đi?

- Em không biết, nhưng nghe nói họ không muốn diễn chung với người đồng tính nên đã bỏ đi rồi. Giám đốc Vương, làm sao đây? Chúng ta không kịp thời gian để tìm người nữa!- Mặt cô gái tràn đầy hoảng hốt, lo lắng nói.

Tay Âu Dương Thiên Thiên chột buông xuống, ánh mắt cô thần thờ, thở 1 hơi nặng nề, lẩm bẩm thành tiếng:

- Không có Vedette... làm sao hoàn thành buổi biểu diễn được đây?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, giờ phút này trong lòng cô dâng lên một nỗi lo lắng không hề nhỏ. Cô đã đặt rất nhiều công sức vào màn trình diễn này, vậy mà... đến cuối lại xảy ra vấn đề ư?

Không được... không thể như vậy được!

Âu Dương Vô Thần đứng bên cạnh, anh nhìn cô gái đang bị hoảng hốt tinh thần, ánh mắt đen lại, vài giây sau, anh nhìn sang người kia, nói:

- Cô đi chuẩn bị đi, phần Vedette đó tôi sẽ lo!

Cô gái kia nhìn Âu Dương Vô Thần, giờ phút này câu nói của anh như một cái phao cứu sinh, quăng xuống chỗ cô, nghe thấy nó, cô liền gật đầu, sau đó chạy đi.

Âu Dương Thiên Thiên quay sang nhìn anh, cô nhướn mắt, hỏi:

- Anh có cách sao? Anh sẽ tìm lại hai người kia đến diễn à?

Âu Dương Vô Thần lắc đầu, chậm rãi đáp:

- Không phải, tôi sẽ không tìm người đã muốn bỏ đi quay lại.

Một câu của anh, làm Âu Dương Thiên Thiên cực kì khó hiểu, cô nhún mày, lên tiếng:

- Vậy anh muốn làm gì, không có Vedette, làm sao chúng ta hoàn thành buổi biểu diễn được?

Trước câu hỏi của cô, Âu Dương Vô Thần liền trả lời:

- Ai nói với cô là không có Vedette, người đó, đã ở đây rồi! Cô sẽ làm Vedette!

- Hà?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 76: Trái Tim Đập Loạn Nhịp!

- Xin chào tất cả mọi người, tôi tên là Hàm Yên Nhi, rất vui được đồng hành cùng với các bạn trong buổi biểu diễn thời trang ngày hôm nay! - Nữ MC cười một cách đầy thân thiện, lịch sự cúi đầu trước những khách mời tham dự.

Với phong thái tự tin, Hàm Yên Nhi dẫn dắt show diễn đi vào màn mở đầu thật tự nhiên:

- Công ty PJH luôn là doanh nghiệp đi đầu trong nước về ngành thời trang hiện đại và chất lượng. Hôm nay, chúng tôi vô cùng vinh dự khi được tổ chức show diễn thời trang với đề tài tình yêu - mùa hạnh phúc. Và sau đây, xin mời tất cả mọi người cùng hướng mắt lên sân khấu, để đón chào bộ sưu tập của công ty chúng tôi, với đề tài chính là " Giới tính thứ 3".

Dứt lời, ánh đèn trên sân khấu chợt tắt, Hàm Yên Nhi nhanh chóng lách vào trong cánh gà, sau khi hiệu ứng làm sáng bừng một lần nữa, thì cũng là lúc nhạc vang lên, các cặp đôi bắt đầu tiến ra ngoài sân khấu,

Gần như là cùng lúc đó, khán giả phía dưới vô cùng bất ngờ và hoang mang trước lời dẫn của nữ MC.

Bọn họ vừa mới nghe gì cơ? Giới tính thứ 3? Không phải trong thiệp ghi là Dự tuần lễ thời trang với chủ đề Tình yêu sao? Như vậy show diễn này là "Đồng giới" ư?

Thế nhưng, khi tất cả những người ngồi bên dưới sân khấu nhận ra được điều đó, thì dường như đã muộn, buổi biểu diễn... đã chính thức bắt đầu rồi!

- -----...-----...-----

Bên trong phòng thay đồ, Âu Dương Thiên Thiên khoác lên mình một bộ váy cúp ngực màu hồng nhạt cực kì xinh đẹp.

Với chất liệu tơ tự nhiên, phối với vải voan được khéo léo tạo thành những đóa hoa hồng, nằm rải rác từ bên vai trái chéo xuống eo bên phải, cùng với đó là đuôi váy được thiết kế theo kiểu bông bênh, thậm chí dưới chân váy còn được đính lên những hàng kim tuyến nhỏ lấp lánh, khiến cô trông như một nàng công chúa thực thụ bước ra từ cổ tích.

Bộ váy này chính là Vedette sao? Thật sự xinh đẹp ngoài mức tưởng tượng rồi.

Nhưng mà... tại sao bây giờ, lại là cô mặc nó chứ?

Có năm mơ Âu Dương Thiên Thiên cũng không dám nghĩ đến việc mình sẽ mang một bộ đồ đẹp đến mức này, rồi còn lên sân khấu biểu diễn, kết thúc một show thời trang lớn, chỉ vì.... hai người mẫu nào đó kì thị giới tính thứ 3 và bỏ đi.

Mọi chuyện... thật sự bất ngờ. Nó hoàn toàn không nằm trong sự tính toán của cô!

Âu Dương Thiên Thiên nuốt 1 ngụm nước bọt, cô cúi đầu, tay vén chân váy lên rồi bước ra ngoài. Lúc này, đứng sẵn ở đó lại là một người đàn ông. Dường như... là đang đợi cô.

Âu Dương Vô Thần đã thay một bộ đồ vest màu trắng, trông rất sang trọng và cao quý. Màu của anh thật sự rất tuyệt khi kết hợp cùng với màu của Âu Dương Thiên Thiên.

Nhìn thấy cô đi ra ngoài, trong 1 giây phút nào đó, dường như một phần trong người anh đã đập mạnh, vang lên thành từng tiếng,

Thình thịch... thình thịch.....

Đó... là cái gì?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 77: Tôi Và Cô!

Âu Dương Vô Thần nhìn đến gần người một lúc, anh không ngờ Âu Dương Thiên Thiên mang bộ đồ này lên lại hợp như vậy, cứ như.... nó được thiết kế ra là dành cho cô vậy.

Từng chi tiết, hoa văn đến kiểu cách đều vừa vặn với đường cong trên cơ thể của cô, hoàn toàn không hề có một chút nào gọi là dư thừa hoặc vô bổ.

Âu Dương Thiên Thiên thấy người đàn ông nhìn mình không chớp mắt, cô quơ tay, hỏi:

- Này, Âu Dương Vô Thần, anh nhìn cái gì vậy? Trông tôi kì lắm sao?

Người đàn ông nghe lời của cô, lí trí bất chợt kéo về hết, anh ho khan, lên tiếng:

- Ừm, trông cũng không tệ!

"..."

Cái gì mà "trông cũng không tệ" chứ? Anh không có mắt thẩm mỹ à? Chiếc váy này thật sự là đẹpppppppppppppp lắm, anh có biết nhìn không vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu, cô nhìn mình qua lại trong gương, chấp lưỡi nói:

- Nhưng mà, vì sao tôi vẫn còn thấy thiếu thiếu cái gì đó nhỉ? Có chút không phù hợp lắm! Là thiếu phụ kiện sao?

Âu Dương Vô Thần nhìn cô, anh chớp mắt, bất giác gọi:

- Lại đây!

Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức quay đầu nhìn anh, ánh mắt ngạc nhiên, có chút phòng bị hỏi:

- Tôi sao? Làm cái gì?

Nhìn cách né tránh của cô, Âu Dương Vô Thần nhíu mày, anh lạnh giọng, gọi lại lần nữa:

- Tôi bảo lại đây!

"..."

Chớp chớp mắt mình vài cái, sau mấy giây đắn đo, Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi đi về phía người đàn ông, nhưng vẫn không hề buông lỏng phòng bị, ánh mắt nhìn anh như xây lên mấy lần hàng rào sắt.

Âu Dương Vô Thần nhìn động tác chậm chạp của ai đó, anh vươn tay kéo thân thể của cô về phía mình, hành động bất ngờ này làm Âu Dương Thiên Thiên giật mình, liền ra sức phản kháng.

- Đứng im đi! - Ngay lập tức, giọng nói cảnh cáo vang lên. Âu Dương Vô Thần nhíu mày, ánh mắt của anh thành công làm cô gái im bật, không phản kháng lại nữa.

Đứng im trước mặt người đàn ông, Âu Dương Thiên Thiên không biết anh định làm gì, trong lòng có chút sợ hãi.

Đúng lúc này, đột nhiên Âu Dương Vô Thần nhướn người về phía cô, anh đưa tay ra đằng sau gáy của Âu Dương Thiên Thiên, nhẹ nhàng tháo cột tóc của cô ra.

Dây tháo buộc vừa được gỡ xuống, mái tóc mềm mại đen mượt của Âu Dương Thiên Thiên liền xõa ra, rơi tán loạn xuống bờ vai trần trắng muốt của cô.

Hành động này dĩ nhiên làm cô gái bất ngờ, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức mở to mắt, theo bản năng ngược đầu lên nhìn anh, chợt nghe Âu Dương Vô Thần nói:

- Như thế này là được rồi.

Nói xong, anh nhìn xuống ánh mắt của Âu Dương Thiên Thiên đang chớp chớp về phía mình, nhẹ nhàng vuốt tóc mai của cô, lên tiếng:

- Đến lúc trình diễn rồi. Tôi và cô.... sẽ là người kết thúc màn ending * cuối cùng này!

*Ending: màn khép lại sân khấu!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 78: Màn Trình Diễn Của Hai Người!

Thời gian thắp thoáng qua đi, buổi biểu diễn cũng dần đi đến hồi kết, ngay sau khi MC giới thiệu một loạt bộ sưu tập cuối cùng, thì cũng là lúc sân khấu được nhường lại cho màn trình diễn quan trọng cuối cùng.

Âu Dương Thiên Thiên đứng ngay lối dẫn lên sân khấu, tim cô đập rất nhanh, nhìn đoàn người từng bước từng bước đi vào trong, áp lực càng đè nặng lên tâm trí cô.

Âu Dương Thiên Thiên là 1 nữ MC nổi tiếng cả trong và ngoài nước, cô chưa từng sợ hãi bất cứ hoàn cảnh nào xuất hiện trước mặt công chúng cả, nhưng bây giờ, cô lại không cách nào làm bình tĩnh bản thân được.

Nói dễ nghe thì là cô chưa từng đi biểu diễn thời trang lần nào trong đời, mà nói khó nghe... thì chính là cô không hề có kỹ năng để đi catwalk, dù có thật sự dùng kinh nghiệm 11 năm trong ngành giải trí thì cô cũng không thể làm nó nếu như cô chưa bao giờ thử được.

Âu Dương Thiên Thiên có chút run rẩy, tay cô theo bản năng bám vào Âu Dương Vô Thần phía trước, khiến anh quay đầu nhìn lại, hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Tay cô nắm chặt góc áo sơ mi anh, rũ mắt đáp:

- Tôi... tôi sợ...

Hai chữ này nói ra, đủ biết trong lòng cô đang căng thẳng thế nào, thấy vậy, Âu Dương Vô Thần liền lên tiếng:

- Có tôi ở đây, cô còn sợ cái gì!

Vừa dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, cô bắt gặp ánh mắt đen láy nghiêm túc của Âu Dương Vô Thần, bất giác ngẩn người.

Đúng lúc này, ánh đèn sân khấu chợt tắt, những nguồn sáng khác dần tập trung về chính giữa, một đoạn nhạc mềm mại vang lên, nhận ra được điều sắp diễn ra là gì, khán giả liền vỗ tay rất lớn.

Tiếng vỗ tay như kéo lí trí hai người nào đó đang nhìn nhau trở về, Âu Dương Vô Thần chớp mắt, anh bỏ tay vào túi quần, ngược mặt nói:

- Đi đi!

Nói rồi, anh quay người đi ngược lại hướng với cô về phía bên lối dẫn tay trái, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, chậm rãi nhìn theo bóng lưng anh, rồi cũng quay người đi về phía lối tay phải.

Dừng chân trước tấm màn màu tím, Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt lại, cô thở ra rồi hít vào một hơi thật sâu. Nghĩ đến lời vừa rồi, cô ngược mặt lên, nhìn thẳng về phía trước, tự điều chỉnh thần thái của mình.

3s

2s

1s

Khi tất cả ánh đèn đồng loạt bật trở lại, tấm màn đang che thân ảnh của Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần cùng bị vén lên. Hai người xuất hiện một cách lộng lẫy và bất ngờ nhất.

Tiếng nhạc xập xình, ánh đèn xa hoa tỏa sáng, 2 người bắt đầu bước những bước đầu tiên, tự làm chủ chính mình, và cũng tự làm chủ sân khấu. Chương trình này là của riêng bọn họ!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 79: Nụ Hôn Dưới Ánh Đèn!

Âu Dương Thiên Thiên đi về phía trước, cô theo lối mòn của đường dẫn dần tiến lên đỉnh của sân khấu, trong sự cổ vũ reo hò nhiệt tình của tất cả mọi người, cô cười một cách đầy xinh đẹp.

Âu Dương Vô Thần cũng bắt kịp từng bước chân của bạn diễn, anh rải bước một cách đầy tự tin, khuôn mặt dù không tỏ ra bất cứ biểu cảm nào nhưng lại làm nhiều người phụ nữ bên dưới hét tới điên cuồng.

Hai người đi một vòng sân khấu rồi tách nhau ra, đứng vài giây ở hai bên cánh, tùy tiện tạo dáng để báo chí chụp hình.

Đứng trước muôn vàn ánh đèn flash, Âu Dương Thiên Thiên không tỏ ra lúng túng, nhưng nó lại cản trở cô trong việc giao tiếp bằng mắt với Âu Dương Vô Thần phía bên kia.

Hai người chưa từng tập dượt với nhau, nếu mà đi sai cách, hoặc chỉ là chậm 1 nhịp thôi, buổi biểu diễn này sẽ hỏng bét.

Vậy nên, cô thừa cơ tạo dáng, đưa tay lên vuốt tóc mình lên mang tai, rồi nhanh chóng nhìn qua bên Âu Dương Vô Thần, đúng lúc đó, bắt gặp ánh mắt của anh nhìn lại.

Nhẹ nhàng cúi đầu nhưng thực chất là ra hiệu với đối phương, Âu Dương Thiên Thiên mỉm cười, quay người 1 vòng, sau đó bắt đầu tiến về giữa sân khấu.

May mắn là Âu Dương Vô Thần lại hiểu được ẩn ý của cô, anh để ý và căn chuẩn thời gian, rồi cũng đi về chính diện sân khấu.

Hai người bước từng bước đều nhau, cho đến khi chạm mặt, độ khít hợp đến hoàn hảo.

Đúng lúc này, Âu Dương Thiên Thiên muốn xoay người về phía khán giả để tiện kết thúc phần trình diễn, nhưng đột nhiên Âu Dương Vô Thần lại đưa tay lên, trước cô một bước, ngăn cản hành động ấy lại.

Anh đặt tay lên eo cô, sau đó kéo lại gần mình. Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên hiện lên sự kinh ngạc, nhưng cô vẫn mau chóng đặt tay mình lên vai anh, để phù hợp với động tác.

Hơi nghiêng đầu, cô nhỏ giọng lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh đang làm gì vậy?

Người đàn ông chớp ánh mắt đen láy nhìn cô, đáp:

- Cô là người tạo ra buổi biểu diễn này, nhưng hình như lại quên mất một cái gì đó rồi.

Riêng anh thì vẫn nhớ rất rõ điều đó, bởi vì... anh đã tận tai nghe thấy sự thay đổi mà nhân viên nói với anh. Và điều mà Âu Dương Vô Thần đã nghe thấy, thì.... tuyệt đối không thể nào quên được!

Dứt lời, người đàn ông nghiêng đầu, thân thể hơi cúi xuống, cùng lúc đó, nhẹ nhàng hạ miệng mình lên đôi môi đang hé mở phía đối diện.

Trong ánh đèn xa hoa của sân khấu, và hàng ngàn con mắt đang chiếu thẳng đến, điều mà hai con người nào đó đang làm, là sự kích thích cho tiếng cổ vũ phía bên dưới, càng ngày càng lớn!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 80: Nhịp Đập Trái Tim!

Âu Dương Thiên Thiên nhìn Âu Dương Vô Thần trước mặt, ánh mắt biểu thị sự nghi ngờ, nghe lời nói của anh, cô hơi nhú mào.

Quên? Quên cái gì? Cô có chuẩn bị cái gì khác nữa ngoài việc này sao?

Màn trình diễn Vedette thì làm gì cho đặc.... biệt.... chứ....

Nghĩ tới đây, đột nhiên đầu Âu Dương Thiên Thiên cứng lên, chết rồi... hình như... cô bỏ qua cái gì đó thật rồi. Một thứ... rất quan trọng...

Thế nhưng, chưa kịp để bản thân định hình được điều đó, Âu Dương Vô Thần đã ngay lập tức hôn lên môi cô, bịt kín mọi lời nói muốn phát ra.

Chưa hết, phút giây anh gần chạm đến miệng cô, Âu Dương Thiên Thiên đã nghe câu nói của anh:

- Đây là biểu diễn!

"....."

Cứ như vậy, Âu Dương Thiên Thiên cứng đờ thân hình, chính mình không thể phản kháng được mình, để yên cho hành động của người đàn ông đang làm.

Từ môi truyền đến sự mềm mại không lường trước được, Âu Dương Thiên Thiên hơi giật mình, cô theo bản năng muốn lùi lại nhưng ngay lập

tức đã bị vòng tay của Âu Dương Vô Thần dưới eo siết chặt,

Hành động của anh, dường như đang nhắc nhở cô việc phía bên dưới còn có rất nhiều người, rất nhiều con mắt. Bây giờ mà cô làm như vậy, thì tất cả mọi thứ từ đầu đến hiện tại sẽ chính thức đổ bể.

Khóe mắt Âu Dương Thiên Thiên liếc nhìn xung quanh một lượt rồi sau đó quay ngược lại nhìn Âu Dương Vô Thần, cô chợt thấy, anh nhắm mắt.

"..."

Lòng bàn tay đang nắm lại đột nhiên buông lỏng ra. Âu Dương Thiên Thiên cắn chặt răng, cũng nhắm mắt lại, tiếp nhận nụ hôn của Âu Dương Vô Thần.

Tiếng thở của hai người hòa vào nhau, xúc cảm đều cảm nhận được rõ ràng, trên da trên mặt, toàn bộ đều là hơi thở của đối phương.

Âu Dương Thiên Thiên nhắm tịt mắt, tay cô vừa ôm Âu Dương Vô Thần vừa có chút run rẩy, bên trong lồng ngực, vô vàn cảm xúc kéo đến, khiến tim cô đập rất nhanh.

Tình huống này... vì sao lại xảy ra với cô chứ?

Âu Dương Vô Thần không bỏ qua nó được sao? Cứ nhất quyết muốn làm?

Nụ hôn kéo dài khoảng 10 giây thì kết thúc, Âu Dương Vô Thần rời môi Âu Dương Thiên Thiên, cô cúi đầu thở nặng nề, hơi né tránh nét mặt ra đằng sau vai của anh. Lúc này, từ hai bên cánh cửa sàn diễn, các cặp đôi tay trong tay đi ra, dần dần đứng vào bên cạnh của hai người.

Chợt nhận ra vẫn chưa kết thúc, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô hít thêm một hơi nữa, rồi quay người lại về phía chính diện, đối mặt với truyền

thông.

Đã làm đến đây rồi, cô không thể để nó hủy trong mấy giây kết màn này được.

Gượng cười trước ống kính, tất cả người mẫu bao gồm cả Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên đều đồng loạt cúi đầu, như dửi lời chào, lời cảm ơn kết thúc đến khán giả.

Thế nhưng, ngay lúc đó, một người bên dưới sân khấu đột nhiên đứng dậy, hét thật lớn:

- Đừng cho đám bóng* đó lên đứng nữa, cút xuống đi!

*Bóng: Bê dê!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 81: Giới Tính Thứ 3 Thì LàM Sao?

Một câu này, thu hút tất cả sự chú ý của truyền thông và mọi người có mặt ở nơi đó, bao gồm cả dàn người mẫu đứng bên trên cùng với Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên.

Show diễn thời trang vốn là mời toàn những nhà thiết kế nổi tiếng và những chuyên gia trong và ngoài nước đến dự, thêm vào đó là những khách hàng thuộc dạng VIP mới có thể tới. Thế nhưng, như thế nào lại có người phát ngôn khiếm nhã như vậy.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn sang, bây giờ mới nhận ra người đó có thân phận khác, trên ngực anh ta đeo máy ảnh.

Hừm? Là nhà báo sao?

Điều đáng ngạc nhiên là, sau tiếng nói của anh ta, những người khác như trúng ý của mình, cũng nhỏ giọng bàn tán xôn xao.

- Đúng đó, tôi cũng không thích nhìn mấy tên bê đê đó đi qua đi lại như vậy, thật sự rất buồn nôn.

- Đường đường là đàn ông, lại đi eò qua eò lại như đàn bà, thật là mất mặt mà!

- Những cặp nam nữ khác thì thôi chấp nhận được, nhưng đồng tính thì tôi không nhìn nổi, nam nam nữ nữ, loạn hết cả rồi.

.....

Những cặp đôi đồng giới phía trên sân khấu nghe rõ những câu này, bọn họ biết là mình đang bị miệt thị, có người ngay lập tức ôm mặt khóc, có người tức giận nhưng không nói được gì, cũng có người ngay thẳng lên tiếng:

- Các người ăn nói cho cẩn thận một chút, không cảm thấy mình quá đáng sao?

Một lời lại thêm một lời, những người mẫu khác cũng ra mặt giúp đỡ, thêm vào:

- Các người muốn gì hả? Đừng tưởng muốn nói gì thì nói.

- Chúng tôi như vậy thì đã làm sao? Ảnh hưởng gì tới các người chứ? Chúng tôi không được biểu diễn à?

Ngay lập tức, những cánh phóng viên phía dưới cũng đột ngột đứng dậy, lớn tiếng đáp trả:

- Các người muốn yêu đương ôm ấp thì đi chỗ khác, thế quái nào lại có chuyện show trình diễn thời trang mà loại người như các người cũng được lên.

- Làm như vậy là thấy tự hào lắm hả, cảm thấy giới tính của mình đẹp để quá hay sao mà muốn phô ra cho thế giới biết.

Những câu nói này, đều đã không để ý đến mức độ nặng nhẹ nữa rồi, cứ trực tiếp bổ báng vào từng con người nơi đây, thực sự là lãng mạ lòng tự trọng của họ.

Show trình diễn trong phút chốc trở thành 1 cuộc chiến riêng của những người có mặt ở đây, người thì bênh, người thì mĩa mai, Âu Dương Vô Thần

đảo mắt nhìn một lượt, anh bình thản nhìn, dường như không muốn nhúng tay vào.

Thế nhưng, ngay lúc đó, vòng tay đang ôm eo cô gái bên cạnh đột nhiên cảm nhận được thứ khác lạ, anh quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, chỉ thấy cô nắm chặt tay lại, ánh mắt dữ dội. Cùng lúc đó, trong hội trường vang lên tiếng nói:

- Giới tính thứ 3 thì đã làm sao? Đồng tính thì đã làm sao? Bọn họ... không phải là người hả?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 82: Nên Cẩn Thận Lời Mình Nói!

Âu Dương Thiên Thiên ngược mắt, ánh nhìn của cô như đâm xuyên qua hàng ngàn lớp người, chĩa thẳng vào đám phòng viên đang náo loạn bên dưới.

Ngay lập tức, dàn người mẫu đứng bên cạnh cô quay ngược đầu nhìn lại, đều không hện mà cùng im lặng, đứng né người về một phía.

Cánh nhà báo nhìn nhau, trước câu hỏi của cô, dường như nghĩ mình đã nghe lầm, nhú mào lên tiếng:

- Cô nói cái gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, đôi con ngươi toát ra sự lạnh lẽo không hề nhẹ, đáp:

- Làm phóng viên mà điếc sao? Không hiểu được lời tôi nói à? Tôi hỏi các người, bóng thì như thế nào? Đồng tính thì như thế nào? Hả?

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, ánh mắt cô cực kì dữ dội, hệt như bên trong đó có chứa lửa, nó tỏa ra một cách mạnh mẽ mà không kiêng nệ ai:

- Đồng tính thì không phải là người sao? Đồng tính thì không được yêu đương à? Đồng tính thì không được sống chắc!

Ba câu hỏi của cô phát ra, làm tất cả những người đứng dưới đó phải giật mình, bọn họ không nghĩ đến người này lại trở nên như vậy, trong phút chốc có chút hoảng sợ.

Đám phóng viên nhìn nhau, lẩm bẩm thành tiếng:

- Cô ta nói gì vậy chứ? Nghĩ mình là ai mà la lối như thế?

- Chỉ là một người mẫu quèn mà cũng tức giận sao? Có biết chúng ta là ai không?

- Cô ta làm gì mà tỏ ra bất bình thế chứ? Chúng ta cũng không nói cô ta!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, trên mặt đã không còn 1 chút độ ấm nào, nghe những lời nói đó, tâm lại càng thêm lạnh lẽo.

Ha? Nghĩ cô là ai sao? Vậy thì các người nghĩ mình là ai chứ?

Âu Dương Thiên Thiên bắn ánh mắt về phía người đàn ông lúc nãy đã thốt lên câu đầu tiên, cô nhìn sự khinh bỉ trong lời nói của anh ta, nhếch môi lên tiếng:

- Anh... là người của tờ báo nào? E - NEWS? ONE TIME? Hay là Nhật Hoa Chi Tâm?

- Nhìn logo áo thì chắc là của E - NEWS nhỉ? Có muốn nơi làm việc của mình bận rộn một chút không? Để tôi kiện lên tới chủ tịch của anh thử 1 lần xem anh có giữ được cái bằng của mình không nhé? Hay là lên cục bộ luôn? E - NEWS mà đuổi việc thì anh đừng mơ sống trong cái ngành giải trí này có tin không?

Người đàn ông bị đe dọa, ngay lập tức như chó bị cắn đuôi, quát ngược lại:

- Cô là ai chứ? Dám đe dọa tôi sao? Có tin tôi viết một bài là cô sẽ không còn được đi diễn nữa không?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, khóe môi cong thêm 1 chút, không hề tỏ ra một chút sợ hãi nói tiếp:

- Anh tưởng mình là ai? Nhà báo trong mắt anh lớn như vậy hả? Khắp cái đất Thượng Hải này có bao nhiêu nhà báo? Anh nghĩ 1 bài viết của anh là ảnh hưởng được tới đâu?

Người đàn ông tức giận, chỉ tay về phía Âu Dương Thiên Thiên:

- Cô...

Nhưng không hề để lời nói đó vào trong tai, cô trực tiếp cắt ngang:

- Là nhà báo... thì phải cẩn thận lời nói của mình một chút, mỗi một từ nói ra đều là liên quan đến nhân phẩm và đạo đức của người khác. Các người là đại diện của lí lẽ và công bằng, chứ không phải là của cái nhìn phiến diện đến từ một con mắt kì thị, có biết hay không?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 83: Ellie Lennon!

Lời nói của Âu Dương Thiên Thiên vang xa trong hội trường, đánh vào màng nhĩ của từng người có mặt ở đó, cực kì thẳng thắn.

Ý của cô, nghĩa của cô, vừa hoa lệ mà vừa trực tiếp, không ai là không hiểu. Mà chính những con người đáng lẽ ra phải làm được như thế bây giờ lại đang nhìn cô trong sự ngạc nhiên.

Âu Dương Thiên Thiên hít một hơi, cô quay sang nhìn người bên cạnh, đó là một cặp đôi nữ giới, chậm rãi duỗi tay ra, cô nắm lấy tay cô gái đó, lên tiếng:

- Tình yêu là tình yêu. Nó không biết đến thời gian hay khoảng cách. Tình yêu không phân biệt giới tính hay dân tộc. Nó không phân biệt đối xử hay phán xét. Tình yêu chỉ nhận biết tình yêu mà thôi. Nó là thuộc về cảm xúc, chứ không phải nhận thức, bất cứ ai cũng không có khả năng điều khiển được,

Ánh mắt Âu Dương Thiên nhìn cô gái, lăm lăm 1 câu nói nhẹ nhàng mà nổi tiếng của cộng đồng LGBT:

- Không dân tộc, không tôn giáo, không giai cấp, không màu da, không gì cả, không định hướng giới tính nào khiến ta tốt đẹp hơn bất cứ ai khác. Chúng ta đều xứng đáng được yêu thương.

Dứt lời, cô quay đầu nhìn về lại phía trước, đối mặt với đám người đang im lặng bên dưới, nói tiếp:

- Các người đều là những kẻ học tốt hơn người khác, giỏi hơn người khác, vậy các người có biết thế nào là bình đẳng hay không?

- Ai cũng nghĩ sự bình đẳng đến từ việc nhận biết người khác, và đó không phải là nguồn gốc của sự bình đẳng. Bình đẳng đến từ việc..... đối xử với tất cả mọi người như nhau, dù họ là ai.

- Nếu như các người thật sự hiểu, có lẽ các người đã không thốt ra những lời như vậy.

Câu nói của Âu Dương Thiên Thiên vừa xong, cả hội trường bỗng im phăng phắc. Tất cả đều câm nín trước câu nói của cô, không thể đáp trả được bất cứ lời nào.

Đúng lúc này, một người phụ nữ ở hàng ghế phía đã đứng lên, cô ta nhìn Âu Dương Thiên Thiên, bất giác vỗ tay thành tiếng.

Đôi con ngươi cô ta rơm rớm nước mắt, cứ như sắp khóc, giọng cũng thật nghẹn ngào:

- Cô nói rất đúng, nỗi đau của những người đồng tính không phải đến từ việc họ là người đồng tính, mà đến bởi cách họ bị đối xử vì là người đồng tính. Giống như tôi đây!

Người phụ nữ vừa dứt lời, cả hội trường ngay lập tức xôn xao, với khuôn mặt xinh đẹp đó, cô ta đồng dạng tuyên bố:

- Phải, tôi là Ellie Lennon, tên tiếng Hoa là Từ Nhược Hàm, tôi chính là người đã gửi yêu cầu về chủ đề "Giới tính thứ 3" này đến công ty PJH, cũng là 1 nhà thiết kế.... đồng tính.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 84: Cảm Ơn Cô!

Nghe lời nói từ người phụ nữ trước mặt, ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên hiện lên nét đáng kinh ngạc.

Cô ta vừa mới nói cái gì? Cô ta là Ellie Lennon? Nhà thiết kế nổi tiếng thế giới đó sao?

Từng được bình chọn là nhà thiết kế nữ giỏi nhất của Trung Quốc trong 10 năm trở lại đây, đồng thời đã lọt vào top 3 nhiều năm liên tiếp trên trang bình chọn thời trang thế giới.

Ellie Lennon ấy... người phụ nữ nổi tiếng xinh đẹp và tài giỏi... vậy mà là lại là người đồng tính sao?

Từ Nhược Hàm cười mỉm nhìn Âu Dương Thiên Thiên, rồi cô quay mặt lại đối diện với đám người phía sau, dang tay ra nói:

- Bây giờ thì ai cũng biết cả rồi, vậy có còn muốn nói gì nữa hay không? Các người giỏi hơn tôi sao? Các người thành đạt được như tôi sao?

- Ellie Lennon là cái tên mà cả thế giới đều biết, còn các người thì ngược lại, đều là vô danh đối với toàn cầu. Nếu như ai đó trong nơi này tự tin tài giỏi hơn tôi, vậy thì mới có tư cách nhục mạ giới tính thứ 3, còn nếu không, thì nên như cô gái này nói, im lặng và suy nghĩ 1 cách công bằng đi!

Từ Nhược Hàm lại quay đầu nhìn dần người mẫu đứng trên sân khấu, cô cười tươi nụ cười tự tin và xinh đẹp, nói tiếp:

- Các bạn đều là những người dũng cảm, đừng sợ việc phải phô bày con người thật của mình với thế giới bên ngoài. Các bạn đứng ở đây, trước nơi mà không ai dám đứng, thì các bạn nên tự hào, và tự hào hơn nữa.

- Các bạn đã phá vỡ kỉ lục trên thế giới, không một show diễn nào dám đưa người đồng giới lên diễn cả, mà cũng không người đồng giới nào tự tin lên diễn cả, các bạn nên hãnh diện tuyên bố: Tôi thành công rồi!

Dứt lời, toàn bộ hội trường đều vang lên tiếng vỗ tay, những con người ngồi phía dưới đó, những nhà thiết kế nổi tiếng, những chuyên gia thời trang, thậm chí đến cả nữ MC Hàm Yên Nhi và nhân viên đều đồng loạt hoan hô.

Đúng như lời của Ellie Lennon nói, tất cả đều đồng tình với quan điểm kì thị người đồng tính của cô.

Nếu như muốn kì thị họ, thì trước tiên, hãy xem mình có thành công như họ hay không!

Từ Nhược Hàm nhìn Âu Dương Thiên Thiên, cô cúi đầu, lời nói nhỏ bị che lấp bởi tiếng vỗ tay nhưng Âu Dương Thiên Thiên vẫn nghe thấy: "Cảm ơn cô!"

Từ Nhược Hàm, quả thực đã rất hài lòng với buổi biểu diễn hôm nay, và sự chân thành của cô ấy, khiến Âu Dương Thiên Thiên cũng mỉm cười.

Cô từng đọc qua 1 câu nói nhưng không nhớ rõ là đã thấy nó ở đâu, chỉ là, giờ phút này, tự nhiên cô thấy nó rất đúng!

"Một trong những bài học khó nhất để học là con đường sai lầm đối với chúng ta có thể là con đường đúng đối với ai đó khác. Có thể đó là điều họ

phải trải nghiệm trong đời. Và, dù quan sát khiến ta thấy khó khăn như thế nào, ta cũng phải học cách chấp nhận, học cách... để họ đi theo con đường của họ"

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 85: PhảN KháNg!

Buổi biểu diễn kết thúc, Âu Dương Thiên Thiên quay lại phòng trang điểm, cô thay chiếc váy ra, rồi mang lại đồ của mình.

Lúc đi ra ngoài, bắt gặp Âu Dương Vô Thần đang đứng trước cửa, cô có chút bất ngờ, lên tiếng:

- Anh đứng ở đây làm gì vậy?

Âu Dương Vô Thần dựa thân thể vào tường, anh nhìn cô, chậm rãi đáp:

- Tôi đã bảo tôi có chuyện muốn nói với cô mà!

Lời của anh làm Âu Dương Thiên Thiên sức nhớ đến chuyện đó, cô "a" lên một tiếng rồi trả lời:

- Tôi nhớ rồi, vậy anh nói đi.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, đôi con ngươi anh đen láy, nhìn không ra là loại cảm xúc nào, sau vài giây, anh xoay người, lên tiếng:

- Đi theo tôi!

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần liền nhấc chân rời đi. Âu Dương Thiên Thiên đằng sau có chút khó hiểu, nhưng cũng chạy ngay theo sau anh.

Lúc cả hai đi ra khỏi cửa công ty, hai bóng người cũng cùng lúc vụt qua, Âu Dương Thiên Thiên ban đầu không để ý, nhưng sau khi nhận ra được khuôn mặt quen thuộc, cô bỗng chốc dừng lại, xoay người nhìn về phía sau.

Ellie Lennon? Và cô gái đi bên cạnh cô ấy? Không phải, đó chính là....

Vừa nghĩ tới điều không thể tưởng nổi ấy, Âu dương Thiên Thiên xoay chân, ngay lập tức muốn đi theo hướng ngược lại.

Không thể nào, là cô ấy sao?

Thế nhưng, khi cô xoay người, thì tay đột nhiên bị bắt lấy, Âu Dương Vô Thần ngăn lại hành động của cô, anh mím môi, nói:

- Mặc kệ họ đi!

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Cái gì? Mặc kệ ư? Anh ta sao có thể nói như vậy chứ? Cô ấy là....

Rồi một tia suy nghĩ vụt qua, Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, không lẽ.... anh ta biết ư?

Vậy... show diễn này... hóa ra là vì cô ấy?

Âu Dương Vô Thần đảo mắt, anh không quan tâm đến bất cứ ai, trực tiếp kéo tay Âu Dương Thiên Thiên đi.

Ra khỏi công ty, người tài xế ngay lập tức tiến lên muốn mở cửa nhưng bị anh từ chối, Âu Dương Vô Thần kéo Âu Dương Thiên Thiên lên xe, sức lực có chút không điều khiển mà làm cô đau.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô vừa ngồi lên xe đã quay sang nhìn anh, lên tiếng hỏi:

- Âu Dương Vô Thần, anh... ừm.....

Thế nhưng lời nói ngay lập tức bị nuốt lại vào trong, người đàn ông đột nhiên nhón người tới và hôn lên môi cô, bằng một cách thức vô cùng mạnh mẽ.

Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng đưa tay lên đẩy người Âu Dương Vô Thần ra, nhưng sức cô không cách nào đẩy nổi thân thể anh ta dịch chuyển dù chỉ là 1 chút.

Quá sợ hãi, Âu Dương Thiên Thiên dùng hết sức chống cự, cô xoay mặt mình, dùng tay xô ngã Âu Dương Vô Thần.

"Chát" - Một cái tát mạnh vang lên thành công làm mặt của người đàn ông nghiêng qua một bên, trên đôi môi anh ta, hiện lên một màu hồng nhạt của màu son.

Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên che miệng mình, hét lên:

- Âu Dương Vô Thần, anh làm cái gì vậy?

Người đàn ông vẫn nghiêng mặt sang một bên, anh mím môi, cất giọng trầm trầm:

- Phản kháng, đúng chứ?

Câu hỏi bất ngờ mà kì lạ của anh làm Âu Dương Thiên Thiên khó hiểu, cô nhú mày, hỏi ngược lại:

- Cái gì?

Nét mặt Âu Dương Vô Thần cứng nhắc, ánh mắt anh gần như bị mái tóc che hết, không thể thấy rõ biểu hiện, nói:

- Đối với người mình thích, bản thân sẽ có cảm xúc muốn tiến gần tới người đó, thậm chí là cho đi toàn bộ những gì mà mình có. Nhưng... đối với người mình không thích, khi tiếp xúc một cách quá thân mật, sẽ gây ra phản ứng muốn chống cự.

Lời này vừa phát ra, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức xanh mặt, cô mở to mắt nhìn người đàn ông đang quay mặt về phía mình, trong tâm như nhảy dựng lên.

- Ngay từ lần đầu tôi đã thấy, cô nói thích tôi, nhưng trong ánh mắt không hề chứa một chút cảm xúc nào của tình yêu. Thậm chí là với việc tôi vừa mới làm lúc nãy, nếu như cô thật sự thích, vậy thì.... tại sao lại phản kháng!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 86: Tôi Đã Từng Nói Với Anh Rồi!

Âu Dương Thiên Thiên lùi người vào thành xe, tay cô bầu chặt vào nệm ghế, ánh mắt hiện lên sự sợ hãi có thể nhìn thấy rõ.

Không, anh ta đã phát hiện ra rồi. Anh ta quá khôn ngoan và quá sắc bén. Cô nên làm gì đây?

Âu Dương Vô Thần nhìn trực diện cô gái, ánh mắt anh bình tĩnh đến đáng sợ, trong đêm tối, nó càng tỏa ra khí tức khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

Giờ phút này, anh hệt như một con sói hoang ẩn mình trong bóng tối một cách im lặng và chờ đợi một điều gì đó... Một thứ gì đó thật kích thích!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô nhìn Âu Dương Vô Thần, chậm rãi lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, tôi... thấy bây giờ không phải lúc thích hợp để nói chuyện này đâu, hay là.... anh bình tĩnh một chút đi, chúng ta ra ngoài trước đã...

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa luống cuống mò tay đến chốt cửa, hành động như muốn mở nó ra. Thế nhưng, ngay lập tức người đàn ông phía trước dang tay chặn lại.

Bàn tay anh đập lên thành xe, tạo thành thứ tiếng động đáng sợ, làm Âu Dương Thiên Thiên giật mình, cô dừng động tác của mình lại, rồi quay sang nhìn Âu Dương Vô Thần, nghe anh nói:

- Đừng trốn chạy nữa, trả lời đi... Âu Dương Thiên Thiên!

Giọng người đàn ông trầm thấp và từ tính, nếu như là hoàn cảnh bình thường, chắc chắn sẽ có người phải xuýt xoa trước giọng nói quyến rũ mê hoặc này, thế nhưng cô gái trước mặt anh lại không cảm nhận được điều ấy.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, cô nhú mày, thật lâu mới phát ra thành tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, rốt cuộc anh muốn tôi nói cái gì đây?

Mặt của người đàn ông vì hành động lúc nãy mà chỉ cách cô vài xen ti mét, hai người bây giờ gần nhau đến mức có thể cảm nhận được tiếng thở của đối phương, nhưng mà, không gian lại không hề giống như trên sân khấu.

Trước câu hỏi của cô, Âu Dương Vô Thần vẫn tĩnh lặng nhìn, không nhanh không chậm đáp:

- Nói sự thật!

Nghe vậy, Âu Dương Thiên Thiên liền mím môi, sau vài giây cô mới trả lời:

- Tôi thích anh! Hàì lòng chưa?

Lời cô vừa thốt ra, người đàn ông ngồi trước mặt lại không hề có chút biểu cảm nào. Anh vẫn dùng khuôn mặt vô cảm đó nhìn cô. Cứ như.... không tin tưởng vào câu nói vừa rồi.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, bất giác lớn tiếng:

- Tôi thích anh, tôi thích anh Âu Dương Vô Thần! Tôi đã từng nói với anh rồi mà? Âu Dương Thiên Thiên tôi thích anh, anh có nghe rõ không?

Dứt lời, lại thêm một mảnh im lặng nữa. Âu Dương Thiên Thiên nói xong, nhưng người đàn ông trước mặt cô vẫn không đáp lại, còn có thể nói thêm gì nữa?

Phải qua vài giây sau, Âu Dương Vô Thần mới có chút phản ứng, anh hơi nghiêng đầu, chăm chăm nhìn vào cô gái đối diện, đáp:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô có biết không? Kể cả khi cô đang nói những lời này.... trong ánh mắt của cô... vẫn không có một chút tình cảm nào dành cho tôi. Tại sao cô lại nói dối chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 87: Tôi Không Thể!

Nghe lời nói của Âu Dương Vô Thần, Âu Dương Thiên Thiên bất giác lắc đầu, theo bản năng lên tiếng:

- Không... tôi không nói dối anh.

Thế nhưng, người đàn ông dường như vẫn không tin tưởng cô, anh đảo mắt, trả lời:

- Vậy thì giải thích đi! Giải thích tất cả mọi chuyện...

Từ lời nói, hành động, đến cả những quan tâm kia nữa. Nếu như cô ta không có tình cảm gì với anh, thì tại sao lại làm những chuyện khiến người khác dễ hiểu lầm như vậy?

Rõ ràng trong mắt không hề có chút cảm xúc nào, nhưng tại sao lời nói lại thể hiện sự mong muốn khát khao đến như thế? Còn nụ hôn đó nữa.

Nếu như là 1 lần, anh còn có thể tự biện minh là mình ngộ nhận, nhưng lúc này chính anh cũng đã thử thêm 1 lần nữa, và Âu Dương Thiên Thiên đã né tránh. Cô ta gần như là dùng hết sức để phản kháng.

Cô ta... rõ ràng là không thích anh!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, khuôn mặt thật sự khổ sở khi muốn biểu đạt cho người đàn ông kia hiểu rõ, nói:

- Anh muốn tôi giải thích cái gì nữa chứ? Đó chính là sự thật rồi, điều tôi nói là sự thật mà!

Dứt lời, cô nhìn biểu cảm của Âu Dương Vô Thần, hi vọng anh sẽ tin lời cô nói, nhưng không hề.... anh vẫn giữ một ánh mắt lạnh nhạt đó trả lời cô. Anh không tin.

Âu Dương Thiên Thiên rũ mắt, dường như đang suy nghĩ gì đó, qua vài giây, cô hít một hơi thật sâu, rồi ngược mặt nhìn Âu Dương Vô Thần, gật đầu lên tiếng:

- Được, anh muốn tôi giải thích đúng không, vậy thì tôi sẽ giải thích cho anh.

- Âu Dương Vô Thần, tôi thích anh, đó là sự thật! Và tôi có thể thề, rằng nó thật hơn bất cứ thứ gì trên đời.

- Nhưng mà.... anh hỏi tôi vì sao trong mắt tôi không hề chứa tình cảm cho anh, thì đó là vì... tôi cũng không thích anh!

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên nuốt 1 ngụm nước bọt, cô biết bây giờ lời mình nói ra thật sự rất mâu thuẫn nhưng đây là anh ta ép cô, vậy thì cô chỉ có thể làm theo mà thôi, mặc kệ anh ta có hiểu hay không.

- Tôi đã từng nói với anh rồi, tôi thật sự không muốn nói ra những lời như vậy đâu, nhưng tôi không thể tự ngăn bản thân mình dừng việc đó.

- Không phải tôi không làm được, mà là tôi không thể, anh có hiểu không? Âu Dương Vô Thần?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 88: Vậy Thì Cô Là Ai?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, nghe xong lời nói của Âu Dương Thiên Thiên, anh im lặng 1 cách đáng sợ. Thậm chí, cô còn cảm nhận được có một loại khí tức cực mạnh phát ra từ người anh, dường như đang rất muốn bùng phát.

Anh ta đang tức giận sao? Vì cái gì chứ? Cô đã nói hết rồi. Anh ta chính là người ép cô nói mà, còn muốn cô làm gì nữa?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, theo thời gian, sự im lặng của người đàn ông càng làm cô thấy lo lắng. Lúc cô tưởng như anh sẽ không nói gì, thì Âu Dương Vô Thần đột nhiên đưa tay lên, ngay lập tức Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt lại, co người về theo bản năng.

Thấy hành động của cô, tay Âu Dương Vô Thần ngừng lại giữa không trung, ánh mắt anh tối lại, nhìn xuống đôi môi của người con gái, lên tiếng:

- Nếu như cô không chắc chắn về mình như thế, vậy thì ngay từ lúc bắt đầu không nên nói ra những lời đó. Tất cả điều mà cô biện minh lọt vào tai tôi chỉ có thể biểu hiện 1 ý nghĩa duy nhất: chính là cô không hề thích tôi nhưng vẫn phải nói là thích.

- Lời nói xuất phát từ miệng của cô một cách dễ dàng như vậy mà cô lại không thể kiềm chế được, cứ như thế cô không phải là cô vậy. Mà nếu như cô không phải là chính mình, vậy thì cô là ai? Âu Dương Thiên Thiên!

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần buông tay ra, anh lùi người lại, mở cửa và rời khỏi xe.

Nghe tiếng động, Âu Dương Thiên Thiên đang co ro vào 1 góc chậm rãi mở mắt, thấy người đàn ông đã đi khuất, cô bất giác thở ra một hơi nặng nề.

Âu Dương Vô Thần, anh nói tôi không rõ ràng? Vậy thì... những việc anh làm chẳng lẽ không mập mờ hay sao?

Chính anh cũng từng biểu hiện mình không thích Âu Dương Thiên Thiên, nhưng tại sao còn muốn hôn cô ấy, muốn thử tôi?

Âu Dương Vô Thần, rốt cuộc trong chúng ta, ai mới là kẻ không rõ ràng đây?

- -----...-----....-----

Âu Dương Vô Thần rời khỏi xe, anh đi bộ một đoạn đường rồi dừng chân tại 1 cây cầu nhỏ. Lúc này, có tiếng điện thoại vang lên, anh đưa tay vào túi lấy di động ra, sau đó đưa lên tai nói:

- Có chuyện gì?

Sau khi có tiếng người đáp lại từ đầu kia, Âu Dương Vô Thần chớp mắt, lạnh nhạt đáp:

- Tôi đang ở bên ngoài công ty!

- -----...-----....-----

Âu Dương Thiên Thiên ngồi thần thờ trên xe, tâm trạng cô đã được điều chỉnh lại nhưng vẫn chưa ổn định hẳn. Dường như vẫn còn bối rối với nụ hôn lúc nãy của Âu Dương Vô Thần.

Sau một lúc cửa trước phát ra tiếng động, người tài xế tiến vào, nhìn Âu Dương Thiên Thiên hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô có sao không?

Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt lên, cô chậm rãi lắc đầu đáp:

- Tôi không sao, chỉ là.. có chút mệt thôi!

Dứt lời, người tài xế liền lên tiếng:

- Vậy để tôi đưa tiểu thư về biệt thự Âu Dương gia, cả ngày hôm nay cô đã vất vả rồi.

Nghe tới đây, ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên có chút né tránh, cô liếc mắt, có chút ngập ngừng hỏi:

- Còn... anh hai tôi thì sao? Anh ấy.... không về à?

Người tài xế nhìn cô, thành thật trả lời:

- Câu chủ nói tôi đưa cô về trước, ngài ấy có lẽ còn có việc, nên không về chung được.

"..."

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô gật đầu, lên tiếng:

- Là như vậy sao....được rồi, vậy... làm phiền anh!

Dứt lời, người tài xế ngay lập tức mở khóa xe, nhấn ga rời đi. Âu Dương Thiên Thiên ngồi bên trong, cô nghiêng đầu nhìn qua khung cửa sổ, ánh mắt có chút thất thần.

Xin lỗi, Âu Dương Vô Thần... Tôi thật sự không có ý định làm tổn thương anh đâu. Nhưng.. tôi cũng không thể đứng trước mặt anh... mà thừa

nhận mình không phải Âu Dương Thiên Thiên được.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 89: Là Cô Sao?

Âu Dương Thiên Thiên ngồi im lặng trên xe suốt quãng đường về nhà, cho tới khi dừng trước cổng biệt thự Âu Dương gia, cô vẫn không lên tiếng nói câu nào.

Người tài xế đương nhiên cũng cảm thấy kì lạ, nhưng không dám nhiều lời, chỉ lễ phép chào rồi rời đi.

Âu Dương Thiên Thiên đi vào trong nhà, Kỳ Ân và người hầu đã đứng đợi sẵn. Thấy cô, liền cúi đầu nói:

- Nhị tiểu thư, cô về rồi.

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, gật đầu nhưng không đáp lại. Thấy vậy, Kỳ Ân liền tiến lên hỏi:

- Nhị tiểu thư, cậu chủ không về cùng với cô sao?

Nghe câu hỏi, Âu Dương Thiên Thiên có chút né tránh, cô chớp mắt, đáp:

- Anh ấy có việc, cho nên có thể tối nay sẽ không về đâu! Mọi người hãy đi nghỉ ngơi đi.

Dứt lời, cô đi lướt qua đám người hầu, một đường thẳng lên lầu. Thế nhưng, khi đặt chân lên một nửa bậc thang, như nhớ ra gì đó, cô chợt dừng lại, quay đầu nhìn Kỳ Ân phía sau, nói:

- Quán gia Kỳ, chị... có thể mang giúp em 1 ly nước ấm lên phòng được không?

Kỳ Ân chớp mắt, sau vài giây liền cúi đầu, trả lời:

- Đương nhiên là được, xin tiểu thư hãy đợi 1 lát.

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, rồi cất bước đi lên, tiến thẳng về phòng của mình.

Mở cửa ra, cô bỏ túi xách qua một bên, nặng nề ngồi xuống ghế, đưa tay lên chống đầu, Âu Dương Thiên Thiên thở dài 1 hơi.

Ngày hôm nay thật sự rất mệt mỏi!

Tầm vài phút sau, cửa truyền đến tiếng gõ và lời nói của Kỳ Ân, Âu Dương Thiên Thiên nhanh chóng đáp lời, cho phép cô ấy đi vào.

Kỳ Ân mang theo một khay nhỏ, trong đó đựng một ly nước ấm, nhẹ nhàng đặt lên bàn, cô cầm ly nước hướng về phía Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Tiểu thư, cô hãy cẩn thận, uống chậm thôi!

Âu Dương Thiên Thiên nhìn chiếc ly của Kỳ Ân một lúc rồi mới nhận lấy, cô cẩn thận cầm muống khuấy tan mật ong phía dưới đáy. Nhìn mặt nước trong suốt bên trên quay tròn, cô mím môi, đột nhiên hỏi:

- Là chị sao?

Trước câu hỏi kì lạ của Âu Dương Thiên Thiên, Kỳ Ân ban đầu có chút khó hiểu, cô ấy hơi nghiêng đầu, thắc mắc với 3 chữ vừa được thốt ra, thế nhưng, không hề có ý lên tiếng hỏi ngược lại.

Thấy người phụ nữ trước mặt mình im lặng, Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi ngẩng đầu lên, nói tiếp:

- Em đã thấy chị mà... trong buổi biểu diễn tối hôm nay ở công ty. Hơn nữa... còn là thấy chị đi bên cạnh của Ellie Lennon.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 90: Tôi Là Vợ Của Từ Nhược Hàm!

Nói tới đây, Kỳ Ân mới chợt hiểu ra ý của Âu Dương Thiên Thiên, nhưng trái với suy nghĩ là giật mình hay hoảng hốt, cô bỗng nhiên bật cười, ánh mắt có chút biến đổi, đáp:

- Vậy là.. tiểu thư đã thấy tôi rồi sao. Nếu vậy, tôi có lẽ cũng không cần giấu giếm nữa rồi.

Dứt lời, Kỳ Ân liền đưa tay lên lấy từ trong cổ áo mình ra mặt của một sợi dây chuyền. Cô nhẹ nhàng tháo vật được gắn một cách tinh xảo trên đó xuống, sau đó đeo vào ngón tay áp út.

Kỳ Ân mỉm cười nhìn Âu Dương Thiên Thiên, thành thật lên tiếng:

- Tôi là vợ hợp pháp của Ellie Lennon - Từ Nhược Hàm, tên tiếng Hoa là Kỳ Ân, tên tiếng Đức.... là Sarah Fanny.

Trước lời giới thiệu của Kỳ Ân, Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt bình thản, dường như cô đã đoán trước được chuyện này. Nhìn chiếc nhẫn lấp lánh trên ngón tay của người phụ nữ, cô nói:

- Vậy hóa ra, chị là bạn đời của Ellie Lennon, cũng là nhân tố khiến cô ấy gửi chủ đề "Đồng giới" tới cho công ty. Buổi biểu diễn hôm nay, nó là dành cho chị!

Kỳ Ân cười một cách xinh đẹp, cô hơi cúi đầu, niềm hạnh phúc như đọng đầy trong ánh mắt:

- Lúc đầu nghe em ấy nói sẽ đưa tôi vào làm chủ đề cho một show trình diễn thời trang, thú thực tôi đã khá bất ngờ, và nghĩ rằng nó sẽ không thành công.

- Nhưng sau đó khi nghe những lời tiểu thư nói trên sân khấu, và thấy điều mà cô đã làm, tôi mới biết... nó thật sự tuyệt vời. Mọi người đã làm cộng đồng LGBT dũng cảm bước ra ngoài và khẳng định giới tính với thế giới, tôi rất biết ơn.

Nghe Kỳ Ân nói, Âu Dương Thiên Thiên mới cảm thấy cô ấy thực sự chân thành, đồng thời còn có một chút như thoải mái.

Có lẽ việc trốn tránh với thế giới bên ngoài về bản chất thật của bản thân đã làm cô ấy trầm lặng và khép kín hơn rất nhiều, nếu không, cô ấy cũng không sợ hãi đến mức giấu đi một vật có ý nghĩa như vậy trong người.

Thay vì phải đeo chiếc nhẫn tượng trưng cho hôn nhân cao cả trên tay, thì cô ấy... phải mang nó thành 1 chiếc vòng cổ, buộc chặt... và xiềng xích....

Bây giờ tháo được nó ra, đeo được ở nơi nó vốn thuộc về, có lẽ cô ấy đã thấy mình được tự do rồi, nên mới thoải mái như vậy!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô nhìn Kỳ Ân, đột nhiên trong lòng dâng lên chút đồng cảm, lên tiếng:

- Từ lúc đầu gặp chị, không nghĩ đến chị là một người đồng giới. Càng không ngờ hơn, chính là chị đã kết hôn với nhà thiết kế nổi tiếng Từ Nhược Hàm.

Kỳ Ân nghe xong, gật đầu đáp:

- Trên đời này có rất nhiều chuyện không ngờ mà, việc trở thành một người không phải là kẻ bình thường chính tôi cũng chưa từng ngờ tới. Nhưng hơn hết, đó là tôi đã tìm được người phù hợp với mình, và đã trở thành 1 phần không thể thiếu trong cuộc sống của họ. Tôi không cảm thấy nuối tiếc.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 91: Cô Gái Đầu Tiên!

Âu Dương Vô Thần đứng trên cầu, anh dựa người vào thành sắt, lặng lẽ nhìn màn đêm một lúc lâu.

Thân thể anh cao lớn, đứng thẳng sừng sững và vững chãi như một ngọn núi, bao nhiêu cơn gió thổi qua, thậm chí còn không làm anh lung lạc 1 chút nào.

Người đàn ông này, trong đêm tối, vừa toát ra một chút gì đó bí ẩn, lại vừa toát ra 1 chút gì đó an toàn. Anh quyến rũ mê hoặc bởi vẻ ngoài như yêu tinh, nhưng cũng mập mờ nhân ảnh tựa khói sương, hòa vào trong màn đêm, càng thêm bí ẩn trùng trùng.

Một người đàn ông, tại sao lại mang trên mình hai nét đối lập như vậy? Có thể an toàn bởi sự bảo vệ của anh, nhưng cũng có thể gặp nguy hiểm bởi sự bí ẩn của anh.

Cho đến bây giờ, thân phận của anh ta vẫn là một cái gì đó vừa rõ ràng vừa mập mờ, rốt cuộc, ai mới là người có thể khám phá được bản chất bên trong chứ?

Đúng lúc này, từ đằng sau Âu Dương Vô Thần vang lên 1 giọng nói:

- Hey, Phelan*, làm gì đứng 1 mình như vậy?

*Phelan trong tiếng anh nghĩa là sói.

Tiếng nói quen thuộc truyền đến, Âu Dương Vô Thần không cần quay đầu nhìn vẫn thừa biết là ai, anh rút từ trong túi ra một điều thuốc, đốt nó rồi đưa lên miệng.

Người đàn ông từ phía sau đi tới, anh ta mang một vẻ đẹp lai khá ưa nhìn, khuôn mặt trắng với chiếc mũi cao và đôi mắt màu xanh biển, vẻ ngoài chuẩn phương Tây kiều ngạo.

Nhìn Âu Dương Vô Thần hút thuốc, anh ta dường như có chút ngạc nhiên, mở to mắt nói:

- Từ lúc quen biết cậu tới bây giờ chưa từng thấy cậu hút thuốc quá 2 lần, sao hôm nay tự nhiên lại làm như vậy, có chuyện khiến cậu khó chịu sao?

Âu Dương Vô Thần rít một hơi dài, anh thở ra từ miệng một làn khói mỏng, lên tiếng:

- Andrew, cậu... nói nhiều quá!

Người đàn ông bên cạnh bật cười, thấy tính tình người bạn lâu năm của mình vẫn một màu như vậy, liền đáp:

- Phelan, người Trung Quốc có một câu nói rất hay, đàn ông hút thuốc chỉ có 2 nguyên nhân chính: một là vì nghiện, hai là vì có chuyện phiền muộn. Mà chuyện phiền muộn thì cũng chỉ có 2 thứ có thể tác động: một là tiền, hai là phụ nữ.

- Anh bạn, cậu là tỷ phú, đương nhiên không thể thiếu tiền rồi, vậy thì... chỉ còn có phụ nữ... mới làm cậu thành ra thế này mà thôi!

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần vẫn một bộ mặt lạnh nhạt, chỉ là điều thuốc trên tay anh đã bị vứt xuống đất. Quay đầu nhìn Andrew, Âu Dương Vô Thần lạnh giọng nói:

- Andrew, đừng có nói nhảm nữa. Cậu gọi tôi có việc gì?

Người đàn ông không sợ hãi nhìn lại, anh ta nhếch môi, không nhanh không chậm trả lời:

- Không có gì, chỉ là.... khá bất ngờ khi ngày hôm nay thấy cậu xuất hiện trên sân khấu thôi! Còn ngạc nhiên hơn... chính là cậu đã hôn một cô gái nữa.

- Cô gái... đầu tiên nhỉ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 92: Đã Từ RãT Lâu Rồi!

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, ánh nhìn anh vẫn lạnh nhạt như nước, nhưng nếu nhìn kĩ, sẽ cảm thấy có một chút gợn sóng nhỏ trên đó. Không nhiều, nhưng nó nói lên được sự nghi hoặc của Andrew là đúng.

Ha, thằng bạn của anh, bao nhiêu năm tu luyện, cuối cùng cũng thành chín quả rồi.

Thật sự đã có người, làm cho nó động lòng rồi, dù chỉ là 1 ít, nhưng đang dần len lỏi vào trong cuộc sống của nó, khuấy đảo dòng nước tĩnh lặng nhiều năm..

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh không lên tiếng đáp trả, cũng không có ý phản bác, chỉ quay đầu nhìn về lại phía trước, nhạt nhẽo nói:

- Không có chuyện đó!

Andrew: "..."

Còn mạnh mẽ? Mọi chuyện đã rõ ràng như thế rồi, hôn một cô gái, ôm cô ta, ánh mắt luôn hướng về cô ta, còn cái gì để cãi nếu như bản thân không để ý chứ?

Andrew liếc mắt, lên tiếng chọc ghẹo:

- Vậy sao? Ừm.... Cô gái lúc này xinh đẹp đấy, còn khá dũng cảm và thông minh nữa, rất hợp ý tôi, nếu như cậu không thích thì có thể để tôi....

Chưa nói hết, ánh mắt của Âu Dương Vô Thần đã bắn về phía anh ta, sát khí dày đặc đặc ngay lập tức bủa vây tứ phía.

Dù không nói, nhưng Andrew vẫn cảm nhận được 1 áp lực vô hình đang đè nặng sau gáy mình!

Andrew: "..."

Aaaa, má ơi, đáng sợ quá!

Như thế mà còn chối bay chối biến không phải? Có đũa ngốc mới tin cậu!

Đã từ quá lâu rồi, kể từ khi chuyện kia xảy ra, anh chưa từng thấy Âu Dương Vô Thần qua lại với 1 cô gái nào, đừng nói là hôn, đến chạm một cái cũng khó nữa.

Vậy nên, đây tuyệt đối là một sự chuyển biến mạnh mẽ, chắc chắn Âu Dương Vô Thần đang bị lung lay rồi, nhưng cậu ta chỉ không muốn thừa nhận mà thôi!

Andrew cười lấy lòng, anh lùi người về sau, nhún vai lên tiếng:

- Được rồi, đùa cậu thôi, không cần phải làm căng như vậy.

Âu Dương Vô Thần thu ánh mắt về, anh quay đầu nhìn lại màn đêm phía trước, thuận miệng nói:

- Đừng có làm nhảm những chuyện vô ích nữa, vào vấn đề chính đi, cậu tìm tôi có chuyện gì?

Andrew nhướn mày, anh chấp tay để lên thành sắt, đáp:

- Ở bên bang có chuyện rồi, Stefan mới báo cho tôi, nói muốn cậu về giải quyết!

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt bình tĩnh, sau vài giây, anh lên tiếng:

- Cậu về giải quyết với Stefan đi, tôi... tạm thời vẫn chưa muốn về Mỹ!

Andrew nghe câu trả lời ngoài ý muốn, anh nhíu mày, quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, hỏi:

- Hầu như lần nào về Trung Quốc cậu cũng ở lại có 1 2 ngày thôi mà, lần này cứ cho là vì chuyện chi nhánh công ty đi, nhưng nó đã xong rồi, vì sao cậu vẫn muốn ở lại lâu như vậy?

Ánh mắt Âu Dương Vô Thần đưa về phía xa xăm, trong đôi con người tuy đen láy nhưng lại lúc ẩn lúc hiện những ánh sao nho nhỏ, anh mím môi, chậm rãi đáp:

- Ở đây, tôi còn có một chuyện muốn xử lí, nên.. không thể về được!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 93: Lí Do!

Andrew nghe xong, ánh mắt thoáng hiện lên tia kinh ngạc, anh nhìn góc nghiêng sắc lạnh của Âu Dương Vô Thần, nhú mày không lên tiếng.

Vô Thần... cậu... chắc không phải....

Như nhận ra thứ gì đó, Andrew nhìn Âu Dương Vô Thần không chớp mắt một lúc lâu, cuối cùng, anh vỗ tay lên thành lan can, đáp:

- Được rồi, vậy thì tôi sẽ về Mỹ, cậu cứ ở lại đây, muốn làm gì thì làm đi. Dù sao cậu đã nói thế rồi, tôi cũng sẽ không ép cậu.

Nói rồi, Andrew đột nhiên dừng lại 1 chút, anh mím môi, nói:

- Nhưng Vô Thần, tôi vẫn phải nhắc nhở cậu, đừng quên chuyện của cậu với Elena, là anh em tôi mới khuyên đấy!

Dứt lời, Andrew vỗ vai Âu Dương Vô Thần mấy cái, sau đó quay người rời đi. Anh ta đi đến chỗ xe mình, lúc mở cửa ra, như có như không đứng nhìn người đàn ông kia thêm vài giây nữa, lăm bắm.

- Ấy da, lại chuẩn bị có rắc rối rồi đây!

Âu Dương Vô Thần đứng thưởng gió đêm, nét mặt anh vẫn vô cảm lạnh tanh, không có chút độ ấm nào.

Nơi phía trước, thật sự rất tối.....

Quay lại với chuyện của Âu Dương Thiên Thiên và Kỳ Ân, tại biệt thự của Âu Dương gia...

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên ghế, ly nước ấm cô vẫn khuấy trên tay, mật ong dù đã tan hết, nhưng cô vẫn chưa uống một ngụm nào.

Vậy ra, show diễn thời trang tối nay mà Âu Dương Vô Thần tổ chức, mục đích chính là vì Kỳ Ân. Anh ta muốn hoàn thành tâm nguyện của chồng cô ấy, nên mới đồng ý làm chủ đề khó khăn đó, mặc kệ cái nhìn của giới truyền thông.

Thật là một người chủ tốt!

Kỳ Ân đảo mắt, cô nhìn Âu Dương Thiên Thiên, liền nhận ra cô đang nghĩ gì, tự động lên tiếng:

- Tiểu thư, Kỳ Ân tôi đã làm việc ở biệt thự này 16 năm rồi, cô có muốn biết vì sao tôi lại làm quản gia ở đây lâu như vậy hay không? Thay vì, ở một nơi cùng với người chồng của mình?

Âu Dương Thiên Thiên ngược mắt, cô thành thật lắc đầu, thật sự không biết nguyên nhân là gì. Cô thật ra cũng đang thắc mắc, vì sao người phụ nữ này lại tình nguyện ở biệt thự Âu Dương gia 24/24h hằng ngày, chăm sóc nơi này cho Âu Dương Vô Thần, mặc dù anh chỉ về ở vài lần một năm, thậm chí, còn không ở chung với người chồng đồng giới của mình

Kỳ Ân cười mỉm, nhìn trực diện cô gái ngồi phía trước, nói:

- Đó là bởi vì cậu chủ đã cứu cuộc đời của tôi và Nhược Hàm, nói một cách khác, cuộc sống của tôi, mạng sống của tôi, đều thuộc quyền sở hữu của cậu chủ!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 94: Cuộc Đời Kỳ Ân!

Âu Dương Thiên Thiên nghe câu trả lời của Kỳ Ân, có chút nhú mày chặt lại. Khuôn mặt vừa thắc mắc vừa chờ đợi câu tiếp theo của cô.

Kỳ Ân mím môi, hơi rũ mắt, lên tiếng:

- Tôi vốn là một đứa trẻ mồ côi, không hề có cha mẹ, được nuôi dưỡng tại một trại trẻ ở vùng nông thôn nhỏ phía Bắc Đông Lăng. Năm lên 12 tuổi, tôi bị lừa bán sang Đức, nhưng may mắn trốn thoát thành công. Vì không có hộ chiếu để có thể trở về nước, tôi đã phải ở lại Đức 12 năm, làm một người vô gia cư hạ đẳng.

- Tôi lúc đó không hề có gì trong người, thân xác cũng vô cùng nhỏ bé và gầy guộc, sức khỏe lại không tốt, còn thường xuyên bị bệnh. 12 năm sống nơi đất khách quê người, đã rất nhiều lần tôi tưởng chừng như mình đã chết đi, nhưng rồi vẫn sống lại.

- Tôi phải tập học tiếng Đức, phải tập sống với tầng lớp dưới đáy xã hội, tập thích nghi với mọi sự miệt thị từ những kẻ giàu có. Năm tôi 24 tuổi, tôi đã đi trộm cắp, và từng trộm kim cương của một tiệm bán trang sức có tiếng ở Đức.

- Bọn họ thuê cả xã hội đen để truy đuổi tôi, Khi bị bắt, tôi đã bị đánh rất dã man, lúc đó tôi thực sự nghĩ mình đã chết, và bản thân sẽ được giải thoát khỏi cái nơi địa ngục trần gian này. Nhưng rồi... cậu chủ đã xuất hiện. Ngài ấy cứu tôi, như một vị thần, một vị cứu tinh, cứu rồi cả mạng sống của tôi.

- Vậy nên, bắt đầu từ lúc đó, tôi đã đi theo ngài ấy, và đã hứa sẽ giao phó cả tính mạng của mình, không tiếc bất cứ thứ gì. Tôi theo cậu chủ đến Mỹ sống, cho đến khi tôi gặp Nhược Hàm, nhận ra được giới tính của mình, bản chất của mình.

- Cậu chủ biết nhưng không hề kì thị tôi, ngài ấy cho tôi đến Anh, tại đó, tôi đã đăng kí kết hôn cùng với Nhược Hàm, và chính thức trở thành vợ chồng.

- Sau đó, Nhược Hàm và tôi cùng về lại Trung Quốc xây dựng một cuộc sống mới. Tuy tôi không thể theo cậu chủ như trước nữa, nhưng tôi vẫn giữ lời hứa của mình, và đến đây làm việc như một cách để giữ lời hứa của mình.

- Nhược Hàm đương nhiên cũng biết, nhưng cô ấy ủng hộ quyết định của tôi, chúng tôi đều dành riêng thời gian để gặp nhau, dù không nhiều như những cặp vợ chồng khác nhưng chúng tôi vẫn yêu thương và tôn trọng nhau.

- Vậy nên, dù cho có chuyện gì xảy ra, tôi cũng vẫn sẽ ở đây, mãi cho tới khi cuộc sống của tôi chấm dứt.

Nghe hết câu chuyện của Kỳ Ân, Âu Dương Thiên Thiên thật sự kinh ngạc. Cô nhìn người phụ nữ trước mặt mình thật lâu, lần đầu tiên... trong tâm hiện lên cảm giác khâm phục.

Cô ấy là một người đồng tính, nhưng mà... sự trung thành, sự biết ơn và tấm lòng của cô ấy, còn hơn hẳn những người giười tính bình thường nữa.

Từ Nhược Hàm đang mắc bệnh nan y, quãng thời gian sống của cô ấy dù không còn nhiều nhưng Kỳ Ân không hề vì chuyện đó mà bỏ quên lời hứa của mình.

Cô ấy vẫn yêu, nhưng yêu và sự trung thành hoàn toàn là hai khái niệm không thể gộp lại làm 1 được. Cô ấy sẽ đối tốt với người bạn đời của mình, làm cô ấy vui vẻ và hạnh phúc đến khi lìa đời, nhưng chính bản thân mình khi chết đi, lại phải chết vì người mà mình tôn thờ suốt cuộc đời.

Chuyện như vậy mà... lại có thật sao?

Kỳ Ân mím môi, cô nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Nhị tiểu thư, cậu chủ là tỷ phú, xung quanh ngài ấy có hàng trăm hàng ngàn người muốn tước đoạt mạng sống đó để trèo lên cao hơn. Tin chắc rằng với chuyến đi lần trước, cô đã được trải nghiệm cảm giác đó rồi, vì vậy nên, tôi không mong cô bảo vệ ngài ấy, tôi chỉ hi vọng, cô sẽ không làm tổn thương người mà tôi đã dùng cả cuộc đời để cầu nguyện ngài bình an!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 95: Lên Trang Tin Tức!

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, trong cổ họng như muốn phát ra điều gì đó, nhưng trước lời nói của Kỳ Ân, cô chỉ có thể nuốt lại vào trong.

Kỳ Ân, xin lỗi. Trước khi nghe câu chuyện này của cô, tôi đã làm việc đó mất rồi!

Tôi thật sự... không có cách nào rút lại những câu nói lúc ấy. Bởi vì, tôi cũng có nỗi khổ riêng, nỗi khổ khi bản thân sống trong một thân xác khác không phải là chính mình, để rồi... năm lần bảy lượt, làm người khác hiểu nhầm!

Kỳ Ân dứt lời, cô cúi đầu với Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Chúc cô ngủ ngon, tiểu thư!

Nói rồi, cô lùi dần người về phía sau, mở cửa và đi ra bên ngoài.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô nhìn ly nước trong tay đã nguội từ lúc nào, nhắm mắt thở dài 1 hơi.

A, Âu Dương Thiên Thiên ơi là Âu Dương Thiên Thiên, tôi không muốn làm việc của cô nữa!!!

- -----...-----...-----

Ngày hôm sau, Âu Dương Thiên Thiên tỉnh dậy khá sớm, cô xuống dưới nhà ăn sáng, tiện thể hỏi han tôi hôm qua Âu Dương Vô Thần có về nhà hay không, nhưng câu trả lời cô nhận được lại là "Không"

"..."

Ôi trời ạ, chẳng đó rồi hả? Sao đi cả đêm không chịu về chứ?

Haizzz, đến khó chịu với anh ta mà!!!

Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu, cô dùng tay vò vò mái tóc mình, rồi đi đến phía ghế, ngồi bệt xuống.

Đúng lúc này, cô nghe có giọng nói từ ti vi phát ra:

- Sau đây là tin tức về thời trang quốc tế. Tối ngày hôm qua, công ty PJH - một doanh nghiệp nổi tiếng hàng đầu của Trung Quốc đã cho ra mắt bộ sản phẩm đầu tiên của mình trong mùa thu năm nay.

- Điều đáng nói là, chủ đề của bộ sưu tập ấy lại mang tên "Giới tính thứ 3". Thêm vào đó, những phần thông tin hé lộ về giới tính của Ellie Lennon - nhà thiết kế nổi tiếng thế giới đã tạo nên một làn sóng trái chiều cho dư luận.

- Tuy cuối chương trình đã diễn ra một chút sự cố nhỏ, nhưng thật sự giới chuyên gia và phê bình toàn quốc vẫn phải ngã mũ trước show diễn tuyệt vời tối qua. Và cái tên đã được nhắc đến nhiều nhất có lẽ là bộ đôi Vedette đã trình diễn trên sân khấu, làm bùng nổ nhan sắc trong và ngoài nước.

- Người hâm mộ đang đặt câu hỏi, hai người mẫu đó là ai, và có thật sự là một đôi hay không? Hãy cùng xem những tấm ảnh sau đây để biết rõ thêm nhé.

Sau những tiếng nói của phát thanh viên, trên ti vi liền hiện ra những tấm ảnh mà ký giả đã chụp được, toàn bộ... đều là hình của Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần!

Thậm chí, còn có ảnh chụp hai người đang hôn nhau...

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

AAAAAAAAAAAAA

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 96: BùNg Nổ Weibo!

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, cô trân trân nhìn vào màn hình ti vi, dường như vô cùng ngạc nhiên với những hình ảnh xuất hiện trên đó.

Quê? Cái gì đây? Ai đã chụp mấy tấm ảnh này vậy? Còn đưa lên bản tin nữa chứ?

Là nhà báo nào? Tên chụp ảnh nào thế hả??

Tiếng hét của Âu Dương Thiên Thiên làm những người hầu giật mình, bọn họ ngay lập tức chạy tới chỗ cô, hỏi:

- Tiểu thư, cô có chuyện gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên bật dậy, cô đứng chắn trước mặt đám người, lắc đầu lia lịa đáp:

- Đâu có, đâu có chuyện gì đâu, không có chuyện gì ở đây hết.

Kỳ Ân và người hầu nhìn nhau, ánh mắt càng thêm kì lạ, họ thấy rõ sự lúng túng trên gương mặt Âu Dương Thiên Thiên, giống có chuyện lắm chứ mà không?

Kỳ Ân nhú mày, thấy cô gái trước mặt mình cứ thậm thà thậm thụt, dường như đang giấu diếm cái gì đó phía sau, cô liền nghiêng mặt, muốn xem thử là cái gì.

Âu Dương Thiên Thiên thấy vậy, ngay lập tức nghiêng đầu theo, chặn lại tầm nhìn của Kỳ Ân, nói:

- Chị nhìn cái gì vậy, không có gì để nhìn cả đâu. Thật đấy!

Kỳ Ân nhướn mày, đầu lắc qua lại, trả lời:

- Không có gì thì em mau tránh ra, che làm gì chứ?

- Cái này, em....

- Á á á á.... - Chưa kịp thanh minh hết câu, Âu Dương Thiên Thiên đã nghe có tiếng bên cạnh mình la hét, cô ngay lập tức quay đầu, thì thấy đám người hầu đã đứng trước ti vi, tâm trạng vô cùng kích động khi nhìn vào màn hình.

Hóa ra, vì quá quan tâm đến việc ngăn cản lại hành động của Kỳ Ân, mà cô đã để lộ sơ hở, làm đám người hầu thấy được thứ mà cô muốn che giấu.

- A a a, tiểu thư và cậu chủ hôn nhau kìa, lãng mạn quá đi!

- Bộ váy trên người tiểu thư đẹp quá, mà cô ấy cũng đẹp nữa, đứng bên cạnh cậu chủ thật xứng đôi.

- Ôi trời ơi, cuồng cặp này mất, cực phẩm, cực phẩm a~

...

Vô số những lời tán dương vang lên, khiến Âu Dương Thiên Thiên như đứng hình, cô trở mắt nhìn đám người, chỉ có thể lắc đầu trong bất lực.

Có cái lỗ nào đào sẵn của con chuột hay con gián quanh đây không? Cho cô chui vào đỡ đi.

Huhu, xấu hổ quá!!

Âu Dương Thiên Thiên mếu máo, cô chạy đến che màn hình ti vi lại, lên tiếng:

- Không phải như mọi người nghĩ đâu, đó chỉ là công việc, công việc thôi mà. Hoàn toàn không có ý nào khác ngoài điều đó đâu. Đừng có nghĩ bậy!

Thế nhưng, mặc cho cô có giải thích gì, đám nữ hầu cũng bỏ hết ngoài tai, miệng vẫn cứ xuýt xoa hình ảnh hai người nào đó, không ngớt lời khen ngợi.

- Cậu chủ thật là soái quá, tiểu thư thì xinh đẹp không thể nào tả nổi, trời ơi, nhìn họ bước đi kìa.

- Tiểu thư cười kìa, tiểu thư cười với tôi kìa, aaaa, ăn gì mà xinh như vậy chứ?

- Nhìn ánh mắt của cậu chủ đi, thật là hoàn hảo mà, ước gì tối hôm qua tôi được ở đó để nhìn màn cực phẩm này!

- Hai người hôn nhau ngọt ngào quá, tôi cũng muốn được hôn. Tôi cũng muốn có người yêu nữa!!!

....

(Tác giả: Tui thích mấy má quá >

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Ai đó cứu vớt cô đi! Sắp bị đồng lời khen đó đè chết rồi, ahuhu. T.T

Kỳ Ân nhìn cả đám người mà bật cười, cô vỗ vai Âu Dương Thiên Thiên đang mếu máo, lên tiếng:

- Tiểu thư, cô là muốn che cái này sao? Có gì để giấu diếm chứ? Thông tin về buổi biểu diễn đã tràn lan trên mạng rồi. Tin tức cũng chẳng qua là phát lại thôi, hai người... sớm đã bùng nổ trên Weibo rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 97: Lễ Tang!

Nghe xong lời của Kỳ Ân, Âu Dương Thiên Thiên gần như sập đổ, cô cảm giác toàn thân đều bị đông cứng thành đá, và đang dần nứt vỡ vụn.

"..."

Đã hết lên mạng rồi? Bùng nổ Weibo rồi? Trời ơi, chém chết cô luôn đi, để cô sống làm gì vậy?

Bây giờ cả cái đất Thượng Hải này, à không, thậm chí là cả cái Trung Quốc này đều thấy và đều biết cô và Âu Dương Vô Thần ôm hôn nhau rồi.

Nếu vậy, sau này vác cái mặt này ra đường dám nhìn ai nữa chứ? Còn chưa kể cô không phải là người yêu của anh ta, nếu như bị gán mác là người phụ nữ của Âu Dương Vô Thần thì...

Thôi xong đời luôn rồi!

Cái viễn cảnh đứng chung với anh ta.. ôi quá đẹp, không dám tưởng tượng ra nữa.

Huhu, thanh danh gìn giữ hai mươi mấy năm bị hủy hoại cả rồi. Cô còn chưa kịp kiếm người yêu mới mà...

Kỳ Ân nhìn mặt ai đó đang khóc không ra nước mắt, cô bật cười, không dám chọc ghẹo gì nữa.

Quay qua đám người hầu, cô hắng giọng, nghiêm khắc nói:

- Được rồi, giải tán đi, ai về nhà nấy mau làm việc, đừng đùa giỡn nữa, người ta đã muối mặt lắm rồi!

Nói xong, Kỳ Ân và những người khác đều phá lên cười sảng khoái sau đó mới rời đi.

Âu Dương Thiên Thiên bị chọc đến muốn độn thổ, cô cúi người, đập mặt lên ghế.

Muốn chết quá!

Đừng ai cản cô, muốn chết thật rồi, muốn chết thật rồi đây!!!!

Âu Dương Thiên Thiên đang sụp đổ ụp mặt vào nệm sofa thì đột nhiên từ ti vi lại vang lên tiếng nói:

- Thêm tin tức về vụ lở tuyết ở núi Hòa Châu đã gây ra cái chết vô cùng thương tâm cho nữ MC nổi tiếng Đàm Gia Hi và làm chấn động dư luận những ngày gần đây.

- Theo nguồn tin từ phía cảnh sát cho biết, thi thể của nữ MC đã được đưa về nhà chung của chồng cô là Tống Dật Nhiên và đang chuẩn bị làm lễ mai táng.

- Vì muốn giữ nguyên vẹn thân thể của nữ MC mà chồng cô đã quyết định không cho phép pháp y tiến hành phẫu thuật sâu hơn, tuy nhiên, trên những manh mối có được, đã xác thực nạn nhân chết do ngạt thở vì vùi trong tuyết quá lâu dẫn đến các cơ quan và mạch máu trong cơ thể đều bị đông cứng,

- Hiện lễ tang đã được tiến hành và dự tính thời gian làm lễ là 3 ngày, bắt đầu từ ngày hôm nay. Bên cạnh những người thân của nữ MC, gia quyến đã

đặc biệt xây dựng 1 nhà an nghỉ và cho phép fan hâm mộ của cô được tới viếng thăm và đặt hoa.

- Trước sự ra đi đầy thương tâm của nữ MC Đàm Gia Hi, truyền thông Trung Quốc và thế giới bày tỏ sự thương tiếc và cảm thông sâu sắc đến gia đình của cô, đồng thời cũng muốn trân trọng những đóng góp mà cô đã đạt được cho nền giải trí nước nhà xuyên suốt 1 thập kỉ vừa qua.

- Cầu mong cô sẽ được an nghỉ!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 98: Mẹ!

Âu Dương Thiên Thiên nghe rõ từng chữ một đang phát ra, thân thể tự động đứng lên, cô cứng nhắc xoay đầu, nhìn những hình ảnh trên màn hình ti vi, trong tâm, gần như chết lặng.

Miếng vải trắng quấn quanh một thân hình cao gầy quen thuộc, nằm lạnh lẽo trên cán băng trắng toát. Ngôi nhà sang trọng với màu xanh tự do của bầu trời, sớm đã khắc sâu từng ngõ ngách vào trong trí nhớ. Rồi gương mặt quen thuộc của người đàn ông đó hiện lên....

Khuôn mặt của một kẻ tự xưng là "chồng" đang đau buồn và suy sụp kia, người hằng đêm vẫn nằm chung chăn gối với cô 5 năm, thủ thủ vào tai cô những lời hứa hẹn ngọt ngào đến răng long đầu bạc, bây giờ... giả tạo đến mức đáng kinh tởm...

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên run lên cầm cập, ánh mắt cô thấp thoáng ngập nước, mũi cũng đỏ ửng, mím chặt môi nhìn số phận của chính mình đang bị tạo dựng qua 1 cái màn hình, uất ức đến phát ghen.

Trong tim truyền tới cơn đau đớn như bị một thứ gì đó sắc nhọn đâm vào nhiều lần, rỉ máu đỏ tươi.

Hóa ra đầu bạc răng long là như vậy, hóa ra tình nghĩa vợ chồng là như vậy, hóa ra.... tất cả những lời nói kia đều là gió thoảng mây bay. đến cuối cùng, cũng chỉ mình cô nằm trên cán băng lạnh lẽo, âm thầm nuốt uất hận một mình.

Màn hình ti vi một lần nữa chuyển đổi, những hình ảnh của người đàn ông trôi qua một cách nhanh chóng, thay vào đó là khuôn mặt của một người phụ nữ đã ngoài 50 đang khóc ngất trước di ảnh của người con gái.

Ngay lập tức, môi Âu Dương Thiên Thiên mở ra, bật thốt:

- Mẹ!

Gần như là ngay sau đó, một giọt nước mắt liền rơi xuống gò má của cô, và rồi, dần dần như đê vỡ, từng giọt từng giọt trong suốt như pha lê rơi một cách tự do, không ngừng lao thẳng xuống phía dưới.

Nỗi đau đớn, một lần nữa tràn lan khắp cơ thể....

- Mẹ.... mẹ ơi.....

Âu Dương Thiên Thiên bật khóc một cách nức nở, cô đưa tay lên che miệng mình lại, dường như muốn ngăn đi những tiếng nấc, nhưng không cách nào che đi tiếng nói từ tận đáy lòng của mình.

Mẹ ơi... con xin lỗi.... con xin lỗi....

Con sai rồi, con đã để lại mẹ một mình... con sai rồi.... mẹ ơi.....

Nước mắt rơi xuống như mưa, chảy dài trên hai gò má run rẩy, Âu Dương Thiên Thiên cắn chặt răng, cô cúi thấp đầu, bịt chặt mọi tiếng thét muốn thoát ra ngoài.

Âu Dương Thiên Thiên giờ đây thật sự rất muốn khóc thật to thật lớn, nhưng lí trí của cô đã không cho phép, ngoài việc cắn chặt răng, kiềm hãm những tiếng nấc của mình, đôi vai cô vì chịu sức ép mà run lên bần bật.

A.... A..... A..... mẹ ơi.... mẹ ơiiiiiiiiii

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 99: Về Bắc Kinh!

Tiếng thét dài như kéo con tim đang đau đớn rách thành nhiều mảnh nhỏ, Âu Dương Thiên Thiên ôm chặt ngực mình, thốn thức nấc lên thành tiếng.

Những giọt nước mắt vẫn lũ lượt rơi xuống, che nhòa đi tầm nhìn của cô, thấm mặn vào đầu môi ẩm nồng.

Mẹ ơi, con đau quá, con thực sự rất đau khi nhìn thấy mẹ. Con xin lỗi vì đã để lại mẹ một mình, con xin lỗi... con thật lòng xin lỗi.

Âu Dương Thiên Thiên không ngừng lẩm bẩm câu xin lỗi với chính mình, cô không nhìn màn hình nữa, nhưng nỗi đau vẫn xé rời bản thân như muốn tách từng bộ phận trên cơ thể.

Cô thở một cách nặng nề, vị nước trong suốt len lỏi vào đầu lưỡi, chan hòa tất cả những tổn thương, mặn chát đến tận đáy lòng.

Sau gần 5", Âu Dương Thiên Thiên mới có thể bình tâm lại chính mình.

Cô vuốt tóc, ngẩng đầu nhìn lên. Hai mắt đều đỏ hoe, Âu Dương Thiên Thiên há miệng thở dồn dập, cô nắm chặt cổ áo, nơi con tim đập vẫn rất đau, mặc dù đây không phải thân thể thực của cô, nhưng nó vẫn mang lại cảm giác cực kì chân thực.

Âu Dương Thiên Thiên ngẩng đầu lên cao, cô nhắm mắt lại, cố điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

Cô vẫn còn đang ở biệt thự Âu Dương gia, cô thậm chí đang là Âu Dương Thiên Thiên, quanh đây vẫn có người, nếu như để họ nhìn thấy, mọi chuyện sẽ rắc rối!

Vậy nên, Âu Dương Thiên Thiên, hãy bình tĩnh lại đi.

Âu Dương Thiên Thiên thở từng hơi đều đặn, sau vài giây, cô cúi đầu xuống. Nhìn thẳng vào ti vi một lần nữa, cô liếc mắt, lên tiếng gọi:

- Quản gia Kỳ!

Kỳ Ân nghe tên mình, ngay lập tức từ dưới nhà chạy lên, nhìn bóng lưng cô gái trước mặt, nhanh chóng đáp:

- Tiểu thư, cô gọi tôi!

Âu Dương Thiên Thiên hít một hơi sâu, cô gằn giọng mình, cố gắng để nó thật bình thường, nói:

- Giúp tôi đặt 1 vé máy bay về Bắc Kinh, ngay chiều nay!

Dứt lời, Kỳ Ân có chút ngạc nhiên, nhận ra được Âu Dương Thiên Thiên rất kì lạ, liền hỏi:

- Tiểu thư, cô... có chuyện gì sao?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, bình tĩnh đáp:

- Tôi có một chút việc, phải về Bắc Kinh xử lí. Phiên cô làm theo lời tôi, và đừng hỏi thêm gì nữa!

Âu Dương Thiên Thiên, xin lỗi, lần này, cho phép tôi sử dụng thân thể cô để làm một việc không có trong lời hứa.

Tôi phải về... để dự đám tang của chính mình. Và còn.... lột bộ mặt giả tạo của kẻ đã giết tôi ra trước ánh sáng!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 100: Tôi Tuyệt Đối Không Để Anh Sống Tốt

Nghe câu trả lời của Âu Dương Thiên Thiên, Kỳ Ân nhú mày càng sâu, có chút phức tạp.

Cô ấy hình như tâm trạng không tốt, có chuyện gì xảy ra sao? Nhưng mà chuyện gì mới được chứ? Lúc này thấy vẫn còn vui vẻ lắm mà!

Hơn nữa, cô nghe được có chút giọng mũi pha trong lời nói của cô ấy. Âu Dương Thiên Thiên khóc sao?

Vừa nghĩ, Kỳ Ân vừa nhướn người lên, nhìn thử vào màn hình ti vi, lúc này, trên đó vẫn chiếu tin tức thường ngày mà thôi.

Chuyện gì vậy? Tại sao Âu Dương Thiên Thiên đột ngột thay đổi tâm trạng thế này?

Hay là vì cô ấy vẫn còn để bụng những câu nói chọc ghẹo lúc này của đám người hầu mà xúc động?

Ý nghĩ này vừa thoáng qua, Kỳ Ân liền lắc đầu loại bỏ, Không phải, Âu Dương Thiên Thiên có tính cách rất lạc quan, cô ấy có lẽ sẽ không vì mấy chuyện nhát nhẽo thế mà buồn đâu!

Kỳ Ân mím môi, cô nhìn phía sau lưng của Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng hỏi:

- Vậy, tiểu thư... còn cậu chủ thì sao? Có cần tôi báo cho ngài ấy một tiếng không?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, cô rũ mắt, nhìn lòng bàn tay mình, sau vài giây mới đáp:

- Không cần, cô cứ làm theo lời tôi nói là được. Chuyến bay này, tôi sẽ đi một mình. Hơn nữa,.... có lẽ anh ấy không muốn về cùng tôi đâu!

Kỳ Ân nghe xong, cô cắn môi, nhận thấy tình hình bây giờ không tốt, cô không dám hỏi nhiều, chỉ cúi đầu đồng ý, rồi lui dần người về sau rồi đi.

Âu Dương Thiên Thiên đứng nhìn bàn tay thêm mấy giây nữa, ánh mắt cô cũng biến đổi trong khoảng thời gian đó. Nhưng cuối cùng, cô nắm chặt nó lại, ngược mặt nhìn lên.

Đôi con ngươi trong suốt nhưng vô hồn một cách đáng sợ. Âu Dương Thiên Thiên nhìn thẳng, từ người cô tỏa ra khí tức lạnh lẽo như ở băng cực, khiến không khí xung quanh dường như giảm đi mấy độ.

Âu Dương Thiên Thiên nắm chặt tay, móng trên những ngón tay của cô đâm sâu vào làn da, đỏ lên từng tế bào rõ ràng. Thậm chí, gân xanh cũng nổi lên đầy rẫy.

Tống Dật Nhiên, anh đã biến cái chết của tôi trở thành 1 thứ đáng thương như vậy, người ngoài nhìn vào chỉ biết xuýt xoa tội nghiệp, vậy thì.... mong rằng khi anh nhận được kết cục của mình, cũng có thể tỏ ra nỗi buồn giả tạo y hệt như vậy.

Tôi đã từng nghĩ là do bản thân mình ngu ngốc mới lấy phải một người như anh, là do tôi tự chuốc tai họa vào mình, nên tôi sẽ tha thứ cho hành động gián tiếp giết người đó. Nhưng mà... bây giờ tôi sẽ không làm như vậy nữa, tôi không muốn ngồi im để chờ đợi báo ứng đến với anh, mà... chính tay tôi sẽ tạo ra nó.

Tôi muốn, bắt đầu từ bây giờ, mỗi đêm khi anh nằm ngủ đều phải mơ thấy cái chết của tôi như một cơn ác mộng kéo dài không hồi kết. Để rồi mỗi khi anh sợ hãi và ăn năn gọi tên tôi, anh sẽ biết, điều đến với anh... là do chính những nghiệp chướng một tay anh tạo ra.

Đàm Gia Hi tôi dù có chết rồi, cũng sẽ có cách khiến anh không thể nào yên ổn!

- Chồng à, em.... tuyệt đối sẽ không để anh có thể sống tốt!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 101: Di Vật!

Chiều hôm đó, Âu Dương Thiên Thiên đã lên máy bay về Bắc Kinh như ý muốn của mình.

Sau khi đặt chân xuống mảnh đất này, điều đáng ngạc nhiên là, nơi cô tới đầu tiên không phải là nhà, mà là bệnh viện.

- Cô là gì của nạn nhân Đàm Gia Hi? - Một người đàn ông mang áo blouse trắng lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên đứng đối diện anh, cô đeo một chiếc kính đen che phần lớn khuôn mặt, chậm rãi đáp:

- Tôi là một người bạn của cô ấy. Tôi vừa trở về từ nước ngoài, nghe tin trên truyền hình mới biết cô ấy đã mất.

Người đàn ông gật đầu, ánh mắt nhìn vào bản giấy trên tay, nói:

- Đúng vậy, nạn nhân Đàm Gia Hi đã chết do tai nạn lở tuyết ở núi Hòa Châu. Nếu như cô muốn viếng thăm, có lẽ nên đến nhà tang lễ của gia đình nạn nhân. Bệnh viện chúng tôi đã không còn trách nhiệm với chuyện này nữa.

Trách nhiệm? Hừ, các người còn phải chịu trách nhiệm lớn lắm!

Âu Dương Thiên Thiên hít vào 1 hơi, trả lời:

- Đương nhiên là tôi sẽ đến đó, nhưng không phải là hôm nay. Nghe nói bệnh viện đã rã thi thể của Gia Hi trước khi chuyển về nhà, vậy thì... di vật của cô ấy có phải cũng đã chuyển về rồi hay không?

Người đàn ông ngược mặt lên nhìn cô, lắc đầu nói:

- Di vật thì chưa. Bởi vì chúng khá phức tạp nên chúng tôi vẫn đang tiến hành rã đông các đồ vật trên người của cô ấy, khi nào xong mới chuyển về lại cho người thân xác nhận.

Nghe tới đây, Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, cô nhếch môi, hỏi:

- Vậy... tôi có thể xem chúng được không?

Thấy ánh mắt người đàn ông có chút hoài nghi trước câu đề nghị, cô nhanh chóng giải thích:

- Bởi vì trước khi mất Gia Hi có mượn của tôi một chiếc usb, tôi không biết là cô ấy có mang theo trong quá trình trượt tuyết hay không, nhưng mà trong đó có phần tài liệu rất quan trọng đối với tôi. Tôi đã không thể tìm thấy nó ở chỗ làm hay ở nhà cô ấy, vậy nên mới muốn đến đây hỏi thử. Tôi về nước chính là muốn lấy lại vật này, hơn nữa cũng muốn thăm cô ấy. Chỉ là không ngờ....

Dừng câu nói lại, Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, có chút cúi đầu, tựa như đang ghen ngào. Người ngoài nhìn vào, thực sự sẽ chỉ thấy một cô bạn đang xúc động trước sự việc xảy ra với tri kỉ của mình.

Người đàn ông chớp mắt, đôi con ngươi ngay lập tức thay đổi, thông cảm với nỗi lòng của cô gái, anh gật đầu, đáp:

- Được rồi, tôi sẽ đưa cô đi. Nhưng mà tôi phải nói trước, di vật hiện vẫn bị đông cứng, tôi không chắc là chiếc USB đó còn sử dụng được hay không!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô gật đầu đồng ý, thấy vậy, người đàn ông quay người đi trước dẫn đường. Lúc này, cô ngước mặt lên, khuôn miệng trở lại bình thường, biểu cảm trên mặt cũng lạnh nhạt vô cùng, hoàn toàn khác xa so với lúc nãy.

Người đàn ông dẫn Âu Dương Thiên Thiên đến một căn phòng trắng, khi anh bước vào, đột nhiên gặp một người nhân viên, lên tiếng:

- Pháp y Trần, anh đến thật đúng lúc, tôi đang muốn tìm anh báo cáo đây, di vật của nạn nhân Đàm Gia Hi đã được rồi. Anh có muốn tôi chuyển chúng về cho gia đình nạn nhân xác nhận hay không?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 102: Em Mong Anh Sẽ Hài LònG!

Người đàn ông nghe thấy, liền đáp:

- Vậy sao? Thế thì... trước tiên chưa cần chuyển về đâu, có một người quen của nạn nhân muốn đến lấy lại một trong số những di vật đó.

Nam nhân viên nghe vậy, quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên và giây rồi trả lời:

- Được thôi.

Dứt lời, anh lách qua người pháp y rồi đi ra ngoài. Người đàn ông tiếp tục dẫn Âu Dương Thiên Thiên đi thẳng tới 1 chiếc tủ kính, anh lần mò đến cái tên "Đàm Gia Hi" rồi mở cửa tủ ra và lấy những di vật có trong đó.

Đặt lên một cái bàn sắt, người đàn ông bày hết đồ vật ra, sau khi nhìn qua 1 lượt, anh lắc đầu nói:

- Hình như thứ cô cần tìm không có ở đây rồi. Không có chiếc USB nào cả.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn qua, cô chậm rãi vươn tay lên, chạm vào chiếc ví da nhẵn nhúm, đáp:

- Không.... ở đây chính xác có thứ mà tôi cần tìm!

Dứt lời, cô mở nắp chiếc ví ra, trong

một ngăn nhỏ đã khóa, cô kéo một đường, ngay lập tức, xuất hiện chiếc USB màu bạc.

Người đàn ông đứng bên cạnh ngạc nhiên mở to mắt, ngay lập tức thốt lên:

- Cô giỏi thật, làm sao cô biết chiếc USB ở trong này vậy?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, bình tĩnh đáp:

- Thói quen của Gia Hi... là để vật quan trọng trong ngăn kéo này.

Người đàn ông nghe xong, gật đầu xem như đã hiểu, nhưng rồi lại thắc mắc lên tiếng:

- Nhưng mà, đi trượt tuyết cũng phải đem theo sao? Như vậy thật dễ đánh mất lắm!

Nghe câu hỏi của anh, Âu Dương Thiên Thiên không nói gì. Tay cô hơi dùng sức một chút, nắm thật chặt nó trong tay.

Không phải là muốn mang theo, mà là cô bắt buộc phải mang theo. Nếu như không phải do cô nhìn thấy những thứ trong cái USB này, cô cũng sẽ không chết oan như vậy.

Nhưng cũng may mắn thay, lúc đó cô nhanh trí giấu chiếc USB vào túi, nếu không... bây giờ đã không có cái gì để làm rồi!

À suýt chút nữa thì quên....

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô điều chỉnh thế đứng của mình, hơi nới lỏng mấy ngón tay, ngay lập tức, chiếc USB trong tay cô rơi xuống đất, đụng trúng vào bàn chân rồi văng sâu vào chiếc bàn sắt.

Âu Dương Thiên Thiên "a" lên một tiếng, cúi đầu xuống muốn nhặt nó lên. Thế nhưng, người đàn ông bên cạnh liền ngăn lại, nói:

- Để tôi!

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, vuốt tóc đáp:

- Cảm ơn!

Khoảnh khắc người pháp y cúi gập người 90 độ để lấy chiếc USB, Âu Dương Thiên Thiên liền rút trong túi áo của mình ra một chiếc khăn nhỏ, chứa một vật màu trắng trong suốt, rồi nhanh tay nhét nó vào trong huy hiệu Channel của chiếc ví nằm trên bàn.

Thao tác nhanh như chớp và cực gọn gàng, sau khi cô giấu chiếc khăn tay vào lại túi mình, thì người đàn ông cũng đã lấy được USB đứng lên.

Âu Dương Thiên Thiên mỉm cười, cầm lấy nó rồi nói:

- Cảm ơn anh.

Vừa nói, cô vừa bỏ chiếc USB vào túi xách của mình, rồi lên tiếng chào:

- Tôi đã lấy được đồ rồi, vậy tôi xin phép đi trước. Anh cứ làm việc của mình đi, không cần tiễn tôi đâu.

Người đàn ông nghe cô nói thế, gật đầu đáp:

- Được!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên quay đầu đi về phía cửa, nắm lấy chốt rồi mở nó ra. Chợt dừng lại, cô quay đầu nhìn thêm một lần nữa, miệng hơi nhếch lên:

- Chồng à, mong rằng món quà cuối cùng này... sẽ khiến anh hài lòng!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 103: Đi Ngược Cả Thế Giới!

Âu Dương Thiên Thiên ra khỏi bệnh viện, cô lái xe đi đến một cửa hàng sửa thiết bị điện tử, ở trong đó tầm 20" rồi mới rời đi.

Tiếp tục lên xe đến nơi khác, lần này, điểm dừng chân của cô lại là tại nhà tang lễ của Đàm gia.

Âu Dương Thiên Thiên vẫn mang kính đen, cô chậm rãi đi tới trước cổng chính.

Nơi đây tụ tập rất nhiều fan hâm mộ của Đàm Gia Hi, trẻ có già có, đến học sinh sinh viên mang đồng phục cũng có. Tất cả đều đang ngồi khóc sụt sùi.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn thẳng, đối diện cô là nơi được dựng lên để các fan hâm mộ dâng hoa và viếng thăm. Ở giữa những bông hoa cúc trắng, chính là di ảnh của Đàm Gia Hi....

Nhìn chính mình đang ở phía trước cười tươi, Âu Dương Thiên Thiên bỗng thấy châm biếm.

Tống Dật Nhiên ơi Tống Dật Nhiên, tôi chết oan ức như vậy mà anh lại chọn cho tôi một tấm ảnh cười tươi như thế tôi cảm thấy rất thỏa mãn, cũng biết lựa hình lắm!

Nhìn một lúc, Âu Dương Thiên Thiên nhắc chân muốn bước lên, nhưng đúng lúc này, bên cạnh lại truyền tới tiếng khóc:

- Huhu, chúng tôi đã nói là người đàn ông đó không tốt mà, cô cưới anh ta thì sẽ không hạnh phúc đâu. Sao cô không chịu nghe chứ?

- Huhu, thật không ngờ, không những không hạnh phúc, mà còn mất mạng nữa. Gia Hi, sao cô có thể bỏ chúng tôi mà ra đi như vậy?

...

Những tiếng khóc thảm thiết đan xen lẫn tiếng than ai oán, khiến Âu Dương Thiên Thiên bất giác nhìn qua.

Cô cứng nhắc xoay đầu, chợt thấy một đám người đang cúi thấp mặt khóc. Họ đều là những người phụ nữ ngoài 40 tuổi, hình như là fan hâm mộ lâu năm của Đàm Gia Hi.

Ánh mắt ẩn sâu chiếc kính dường như thần thờ, Âu Dương Thiên Thiên ngẩn người một lúc lâu, chợt nhớ đến chuyện xảy ra cách đây 6 năm trước.

Năm đó, cô đã nhận lời cầu hôn của Tống Dật Nhiên, chính thức trở thành vợ của anh ta. Thế nhưng, khi cô đăng tin tức này lên mạng xã hội, cùng tấm ảnh chụp chung với Tống Dật Nhiên, đã bị fan của mình phản đối kịch liệt.

Có người thậm chí còn gửi thư e-mail, đến tận nhà riêng của cô để cảnh báo, nói rằng cô sẽ không hạnh phúc nếu lấy anh ta.

Nhưng mà.... cô đã không nghe! Cô đã bỏ qua tất cả mọi thứ, bỏ qua fan của mình, bỏ qua sự nghiệp đang thăng hoa mà lấy Tống Dật Nhiên. Cô đã đi ngược cả thế giới này.... chỉ để lấy anh ta làm chồng!

Bất chấp tất cả... để đổi lại một thứ gì chứ? Đổi lại một kẻ không ra gì như Tống Dật Nhiên sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 104: Xin Lỗi!

Một kẻ kinh tởm, độc ác và đáng sợ, khốn nạn hơn cả cầm thú!

Ngoại tình, phản bội, còn là hung thủ gián tiếp hại chết mình. Cô đã lấy thể loại gì thế này?

Đàm Gia Hi, cô mù, mù nặng từ 6 năm trước rồi!

Âu Dương Thiên Thiên nắm chặt tay, cô cắn răng, nhìn những người đang khóc thét bên cạnh, trong tâm... cảm thấy có lỗi muôn phần.

Những người này, họ là fan hâm mộ từ thuở cô mới bước chân vào làng giải trí. Họ đã đi theo cô từ khi cô là một nhà báo nhỏ bé chỉ biết viết lách và tố cáo những điều sai trái, đến khi trở thành MC, được đứng trước truyền hình, trước truyền thông thế giới, nói lên tiếng nói riêng của mình.

Cô đã từng thông minh và xinh đẹp như vậy, từng khí phách và kiêu ngạo như vậy, chinh phục những giải thưởng truyền thông trong nước và ngoài nước, từ toàn cầu cho đến toàn thế giới, thế nhưng.... chỉ vì một người đàn ông, mà cô đã từ bỏ tất cả những điều tuyệt vời đó.

Dù có khôn 1 đời, cô vẫn ngu ngốc vào 1 khoảnh khắc, lấy phải Tống Dật Nhiên lại chính là sai lầm cả đời này không thể nào sửa được nữa....

Tống Dật Nhiên, Tống Dật Nhiên.... ba chữ đáng căm ghét này, tôi hận anh, tôi hận anh!

Tay Âu Dương Thiên Thiên run lên, cô cắn răng, cúi đầu xuống nhìn mặt đất.

Gần như là 1" sau, cô mới ngẩng mặt lên, môi cô mới mở ra, khó khăn phát thành tiếng:

- Xin lỗi!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên nhấc chân bước về phía trước, không nói thêm lời nào nữa.

Xin lỗi... tôi đã sai rồi. Tôi cũng đã quá ngu ngốc, nên mới để lại nỗi đau như vậy cho mọi người.

Lần này... tôi sẽ sửa sai, tạ lỗi với tất cả!

Những người phụ nữ kia dù đang khóc nhưng vẫn nghe được tiếng nói kì lạ bên cạnh, họ đồng loạt quay đầu nhìn sang, nhưng chỉ thấy Âu Dương Thiên Thiên đang đi về phía trước.

Khuôn mặt họ đều đỏ vì khóc nhưng trong số đó vẫn đủ tỉnh táo để lên tiếng:

- Cô ta là ai vậy? Cũng là fan hâm mộ của Tiểu Hi sao?

- Tại sao lại xin lỗi chúng ta chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 105: Ngày Mai Tôi Sẽ Quay Lại

Ở một nơi khác tại Thượng Hải...

Âu Dương Vô Thần về đến nhà đã là chuyện của sáng ngày hôm sau, anh bước vào trong biệt thự, Kỳ Ân và những người hầu đã đứng sẵn phía trước, cúi đầu:

- Cậu chủ, ngài về rồi!

Âu Dương Vô Thần tùy tiện "ừm" một tiếng như đáp lại. Vốn là muốn đi thẳng lên phòng, nhưng anh đột nhiên dừng lại, quay sang nhìn Kỳ Ân hỏi:

- Cô ta đâu?

Kỳ Ân ngẩng mặt lên, cô biết là cậu chủ đang nói đến ai, ngay lập tức đáp:

- Cậu chủ, tiểu thư.... đã về Bắc Kinh rồi!

Câu trả lời làm Âu Dương Vô Thần bất ngờ, ấn đường anh nhíu chặt lại, lên tiếng:

- Cô ta đi từ lúc nào? Tại sao cô không báo cho tôi biết?

Kỳ Ân cắn môi, trả lời:

- Tiểu thư đã lên máy bay từ chiều hôm qua, cô ấy nói rằng... có lẽ ngài sẽ không muốn về cùng nên đã đi một mình.

Dứt lời, từ người Âu Dương Vô Thần liền phát ra một loại khí tức đáng sợ, ánh mắt anh đen láy âm u, khiến những người ở đó sợ hãi cúi đầu.

Âu Dương Vô Thần... tức giận rồi!!

- -----...-----....-----

Quay trở lại với Bắc Kinh, tại nơi diễn ra tang lễ của Đàm Gia Hi...

Âu Dương Thiên Thiên đi vào trong nơi viếng thăm của Đàm gia, cô thuận tay cầm một bông hoa cúc trắng trên bàn bên cạnh, rồi tiến gần đến chỗ di ảnh trước mặt.

Đứng đối diện với chính mình, cô hơi cúi người, đặt bông hoa xuống phía dưới tấm ảnh.

Ngước mặt lên lại một lần nữa, Âu Dương Thiên Thiên đứng thẳng người, lẩm bẩm nói:

- Đàm Gia Hi, tôi quay về rồi đây. Đứng từ nơi này nhìn những người đó khóc, cô có đau lòng không? Tôi thì... đau lòng lắm đấy!

- Cô đã từng quay lưng với họ để làm điều mình muốn. Nhưng mà... họ lại chưa từng rời bỏ cô chỉ vì điều đó, thấy như vậy rồi, liệu cô có áy náy và tội lỗi không? Tôi thì.... áy náy và tội lỗi lắm đấy!

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên hơi rũ mắt, sau vài giây cô mới ngước lên, nói tiếp:

- Hôm nay, tôi đến đây với thân phận là 1 fan hâm mộ tên Âu Dương Thiên Thiên viếng thăm cô. Tôi đứng ở nơi này, nhìn cô lần cuối cùng.

- Đừng lo lắng, ngày mai tôi sẽ quay lại, nhưng mà... sẽ không đứng ở đây nữa. Mà là đứng ở đó.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu về phía bên trái, ở đằng sau nơi này, chính là nhà tang lễ của Đàm gia.

- Ngày mai, tôi sẽ kết thúc toàn bộ việc này. Cho nên.... hãy an nghỉ nhé. Đàm Gia Hi!

Nói xong, cô nhìn về lại di ảnh của mình, đột nhiên một câu nói vụt qua tâm trí, nó thường xuyên xuất hiện trong đầu suốt thời gian gần đây, khiến cô mỉm cười:

- Đừng sợ... có tôi ở đây rồi!

Đâu... lại vào đấy thôi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 106: Không Có Gì Cả!

Âu Dương Thiên Thiên đứng thêm một lúc nữa thì rời đi, cô lên xe taxi và về thẳng Âu Dương gia, không nán lại giây phút nào.

Vừa bước vào đại sảnh nhà Âu Dương, cô đã thấy Âu Dương Chấn Đông ngồi trên ghế, bên cạnh còn có Bạc Tuyết Cơ.

Cởi mắt kính ra và bỏ vào trong túi, Âu Dương Thiên Thiên bình tĩnh đi vào trong, đến trước mặt Âu Dương Chấn Đông, cô hơi cúi đầu, lên tiếng:

- Thưa ba.

Nói xong, cô mới nhìn sang người phụ nữ bên cạnh, lạnh nhạt chào hỏi:

- Bạc phu nhân!

Bạc Tuyết Cơ nghe thấy nhưng không tỏ ra thái độ gì, vẫn ngồi im bên cạnh người đàn ông của mình.

Âu Dương Chấn Đông liếc mắt, ông nhướn mày, nói:

- Con ngồi xuống đi!

Được sự cho phép của ông, Âu Dương Thiên Thiên bình thản ngồi xuống ghế. Sau khi cô đã an tọa, Âu Dương Chấn Đông mới hỏi:

- Vô Thần không về cùng với con sao?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, đáp:

- Không, anh hai còn có việc cần ở lại giải quyết nên con về một mình.

Nghe xong, Âu Dương Chấn Đông gật đầu, hỏi tiếp:

- Show diễn ở Thượng Hải, ba đã xem rồi, ý tưởng rất tốt, ba nghe nói con đã làm tất cả.

- Dạ phải, anh hai có xem qua đề án mà con làm ra, cảm thấy nó khá ổn, nên đã để con tiến hành tổ chức. - Âu Dương Thiên Thiên thành thật trả lời.

Cô biết tin tức được phát lên, ba cô sớm muộn cũng biết thôi. Về tới đây rồi, cũng không thể trốn tránh điều hiển nhiên này được. Bao gồm, cả chuyện đó...

Âu Dương Chấn Đông nhìn một lúc, quyết định lên tiếng:

- Ba muốn nghe con giải thích về màn trình diễn của Vedette, đã có chuyện gì xảy ra vậy?

"..."

Biết ngay mà! Thế nào cũng thắc mắc chuyện đó. Cô lại muốn chui lỗ nữa rồi!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, bình tĩnh đáp:

- Thật ra cũng không có chuyện gì cả. Hôm đó bộ đôi Vedette mà công ty chuẩn bị đã bỏ đi khi show thời trang đang diễn ra, vì quá khẩn cấp, con và anh hai đã lên sân khấu để thay thế.

Dừng một chút, cô liếc nhìn biểu cảm trên gương mặt của ba mình, nói tiếp:

- Nụ hôn đó... là nằm trong kịch bản mà thôi, ba đừng quá lo lắng. Cả con và anh hai đều chỉ làm vì công việc, chứ tuyệt đối không có gì khác.

Âu Dương Chấn Đông nghe xong, ông trầm ngâm tầm vài giây, ánh mắt hiện lên nghi ngờ rất rõ ràng, nhíu mày hỏi lại:

- Thật không?

Câu nghi vấn này làm Âu Dương Thiên Thiên bật cười, đáp:

- Ba đang lo lắng chuyện gì vậy? Con đã nói không có gì khác mà.....

Kéo dài âm tiết ra một chút, cô liếc khéo mắt nhìn Bạc Tuyết Cơ, đột nhiên nói tiếp:

- Nhưng nếu như thật sự có gì đó, thì cũng đâu có sao, đúng không ạ? Con với anh hai cũng không phải cùng huyết thống ruột thịt!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 107: Ăn Tát!

Âu Dương Thiên Thiên vừa nói vừa cười như một lời đùa, nhưng nó lại làm cả hai người ngồi trước mặt cô thay đổi biểu hiện một cách nhanh chóng.

Người đàn ông thì ngạc nhiên, người phụ nữ thì xanh mặt.

Biểu cảm.... thú vị đấy! =)))

Bạc Tuyết Cơ xanh mặt sao? Vậy hóa ra... bà ta đã biết con mình có tình cảm riêng với Âu Dương Vô Thần rồi.

Ha, chuyện này vui đấy!

Âu Dương Chấn Đông chớp mắt, nghe câu nói của cô, ông liền lên tiếng:

- Thiên Thiên....

Thế nhưng, khi chỉ mới gọi được tên cô thì đã bị Âu Dương Thiên Thiên cắt ngang, cô nhếch môi, thu ánh mắt về, nói;

- Con đã ngồi máy bay cả đêm qua rồi, thật mệt quá. Con muốn đi nghỉ ngơi được không ba?

Câu hỏi này dĩ nhiên làm lời nói của Âu Dương Chấn Đông bắt buộc phải thu về, ông mím môi nhìn cô, bất đắc dĩ trả lời:

- Được rồi, vậy con về phòng nghỉ ngơi đi. Đến giờ cơm tối ba sẽ kêu người gọi con.

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, cô cầm túi xách đứng lên, lắc đầu đáp:

- Không cần đâu ạ, con muốn ngủ, ba đừng cho ai lên làm phiền con là được. Nếu như con muốn ăn sẽ tự xuống nhà bếp ăn.

Dứt lời, cô cúi đầu chào Âu Dương Chấn Đông, sau đó xoay người rời khỏi đại sảnh.

Sau khi cô đi khỏi, Bạc Tuyết Cơ liền quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh, lên tiếng:

- Chấn Đông, Thiên Thiên nói như vậy là sao? Không lẽ, con bé có gì đó với Vô Thần thật?

Âu Dương Chấn Đông im lặng không đáp lại câu hỏi của Bạc Tuyết Cơ, ông mím môi, trầm ngâm một lúc lâu.

Thiên Thiên....

- -----...-----

Âu Dương Thiên Thiên rời khỏi đại sảnh Âu Dương gia, cô tiến về phía phân khu phòng ngủ, muốn lên lầu nghỉ ngơi. Thế nhưng, khi đi ngang qua hoa viên lại bắt gặp Âu Dương Na Na đang đi tới.

"...."

Gì đây? Vừa mới về là gặp ngay cô ta? Vận chó gì nữa vậy?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, nghĩ đến chuyện trên ti vi, cô thở hắt 1 hơi, chân có chút di chuyển nhanh hơn, dường như muốn đi lướt qua Âu

Dương Na Na.

Nhưng thật không may, cô ta lại chạy nhanh hơn cô, dang tay ra ngăn cản đường đi của Âu Dương Thiên Thiên:

- Đứng lại!

Âu Dương Thiên Thiên bị buộc phải dừng lại, cô nhú mày, nhìn thẳng mặt Âu Dương Na Na, hỏi:

- Em gái, có chuyện gì mà em....

"Chát" - Một tiếng va chạm vang lên thật lớn, làm câu nói của Âu Dương Thiên Thiên bị dừng nửa vời, khuôn mặt cô nghiêng hẳn qua một bên.

Do bị đánh bất ngờ, Âu Dương Thiên Thiên không kịp phòng bị, trực tiếp ăn trọn cái tát của Âu Dương Na Na....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 108: Trả GãP Ba Lần!

Âu Dương Thiên Thiên ngạc nhiên ra mặt, mắt cô mở lớn, dường như không tin vào những gì mới diễn ra.

Cô ta... mới làm động tác gì vậy? Đánh cô sao?

Bên má truyền đến xúc giác đau rát, khiến Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy chân thực hơn, cô liếm khóe môi, đôi con ngươi hơi tối lại.

Âu Dương Na Na tròn mắt, sau cái tát đó, cô ta tức giận, lớn tiếng la hét:

- Mà, sao mà dám hôn anh Vô Thần hả? Mà nghĩ mà là ai mà dám động vào anh ấy? Hả? Đồ phụ nữ lăng lợ, mà không có lòng tự trọng sao? Trước mặt bao nhiêu người mà mà dám....

"Chát" - Giữa một tràng lời chửi mắng, Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt lên, cô thẳng tay tát một phát vào má phải của Âu Dương Na Na, khiến cô ta nghiêng mặt về phía bên trái.

Cái tát bất ngờ làm Âu Dương Na Na ngạc nhiên, cô ta ngay lập tức quay mặt lại, nói:

- Mà dám đánh tao....

Thế nhưng... "Chát"...

Tiếp tục là một cái tát nữa đến từ Âu Dương Thiên Thiên, cô mím môi, ánh mắt lạnh tanh nhìn cô gái trước mặt mình, sức lực ở tay không chút kiềm chế, cứ thế đánh cô ta tới tấp.

Âu Dương Na Na bị đánh thêm một cái nữa, lúc này cô ta trở nên dữ dằn hơn, hét lớn tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, mày dám...

"Chátттт"- Cái tát thứ 3 vang lên một cách mạnh mẽ, bịt kín mọi tiếng nói đang phát ra từ miệng của cô gái trước mặt, trực tiếp làm thân thể Âu Dương Na Na ngã xuống đất.

Đồng thời, vì tiếng động quá lớn mà làm đám người hầu của Âu Dương gia chú ý đến, bọn họ ngay lập tức chạy tới, đỡ lấy Âu Dương Na Na:

- Tam tiểu thư, cô không sao chứ?

Đám người hoảng hốt đỡ lấy Âu Dương Na Na đang nằm sổng soài trên mặt đất, cô ta bị đánh đến choáng váng đầu óc, tay chân phải bám víu vào những người xung quanh.

Không cần nói, có lẽ cũng hình dung ra được Âu Dương Thiên Thiên dùng bao nhiêu sức lực rồi!

Cô bị đánh có 1 cái thôi, nhưng mà.... Âu Dương Na Na lại bị đánh ngược tới tận 3 cái.

Cái này.... là trả gấp 3 lần đây sao?

Âu Dương Thiên Thiên vẫy vẫy tay mình, tựa như đau vì những cái tát lúc nãy, cô đứng nhìn từ trên cao, lên tiếng:

- Em gái... em đúng là... không sợ chết mà!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 109: Nói Với BạC Tuyệt Cơ!

Đám người hầu hoảng hốt trước câu nói của Âu Dương Thiên Thiên, bọn họ vừa đỡ lấy người Âu Dương Na Na, vừa sợ hãi nhìn cô.

Thật sự.... đáng sợ quá!

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, nói:

- Tôi đã cảnh cáo em rất nhiều lần rồi em gái, nhưng mà.... tại sao em vẫn cứ muốn đâm đầu vào nhĩ? Lần trước là chửi tôi, lần này thì đánh tôi, là ai cho em cái gan muốn làm gì tôi thì làm vậy?

- Lăng lơ sao? Không có lòng tự trọng sao? Em nói tôi như vậy đấy à? Em có muốn biết ý nghĩa thực sự của hai từ đó không? Hay để người chị gái là tôi đây tạo điều kiện để cho em hiểu nhé?

- Có muốn tôi vứt em ra đường và cho em đứng trước mặt đám đàn ông trong quán bar để em hiểu cảm giác lăng lơ và không có lòng tự trọng là như thế nào không? Hả??

Chữ cuối cùng, Âu Dương Thiên Thiên gằn giọng rất lớn tiếng, tựa như cô đang trút sự tức giận lên người của Âu Dương Na Na vậy.

Sức ép đến từ việc của Tống Dật Nhiên và Âu Dương Vô Thần những ngày qua đã làm cô rất bức bối và khó chịu. Vậy mà lúc này cô còn bị đánh bởi Âu Dương Na Na.

Cú tát đó gần như đã chạm đến sự chịu đựng của cô, làm cô bùng phát và đánh người liên tiếp 3 cái, hơn nữa là còn với sức lực rất mạnh.

Âu Dương Thiên Thiên thu tay về, cô thở một hơi từ lồng ngực mình, cố bình tĩnh lại tâm trạng, cúi ánh mắt như chứa băng rét nhìn xuống, lên tiếng:

- Âu Dương Na Na, em bỏ qua lời cảnh cáo của tôi, cho nó ra ngoài tai như vậy, là vì nghĩ tôi thật sự không dám làm gì em sao?

- Nếu như không phải tôi nể mặt người đàn bà đang nằm chung chăn gối với ba tôi hằng đêm thì tôi sớm đã đuổi em ra khỏi cổng Âu Dương gia rồi. Em là cái thá gì mà dám đánh và mắng tôi hả? Đồ thứ nữ ngoại tộc?

- Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Lần này tôi sẽ không tha thứ cho em nữa đâu, nên hãy chuẩn bị tinh thần đi!

Nói rồi, cô nhìn sang đám người hầu đang run rẩy, lên giọng đánh thếp:

- Các người mang cô ta về phòng của Bạc Tuyết Cơ, nói rõ là cái này do tôi đánh, 3 cái không thiếu không nhẹ một cái nào.

- Hơn nữa, giải thích rõ ràng cho tôi, là Âu Dương Na Na ra tay đánh tôi trước, 1 cái tát này, là cô ta đánh vào Nhị tiểu thư của Âu Dương gia, Đại tiểu thư của Đường gia, người có địa vị lớn hơn cô ta gấp ngàn lần.

- Để tôi xem xem, bà ta giải quyết chuyện này thế nào. Nếu không thỏa đáng được tôi, vậy thì cứ trực tiếp đưa đến chỗ ba tôi đi!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên xoay đầu đi thẳng lên phòng, không phí thêm một giây phút nào dành cho kẻ thua cuộc ngồi dưới đất...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 110: Không Về Sao?

Ở một nơi khác tại biệt thự Âu Dương gia, Thượng Hải...

Andrew bước vào cổng, anh nhìn Kỳ Ân, lên tiếng hỏi:

- Vô Thần có ở đây hay không?

Kỳ Ân nhìn anh, lễ phép đáp:

- Andrew thiếu gia, cậu chủ ở trên lầu, ngài có thể lên đó tìm cậu ấy.

Dứt lời, Andrew đi thẳng lên tầng, anh đến trước phòng của Âu Dương Vô Thần, gõ cửa.

- Vào đi! - Sự cho phép qua lời nói được truyền ra ngoài, Andrew chậm rãi mở cửa bước vào.

Anh tiến gần đến chỗ của Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- Vô Thần, cậu còn ở đây thật này, tôi tưởng cậu về Bắc Kinh rồi chứ?

Âu Dương Vô Thần ngồi trên bàn làm việc, những ngón tay đều đang "bận rộn" bấm máy tính.

Nghe câu hỏi của Andrew, anh không nhìn cậu ta, chỉ lạnh nhạt đáp:

- Tại sao tôi phải về đó?

Andrew nhướn mày, hai mắt có chút ngạc nhiên chớp chớp, trả lời:

- Chẳng lẽ..... cậu không biết con mèo hoang của cậu về Bắc Kinh rồi à?

Nói tới đây, ngón tay đang bấm của Âu Dương Vô Thần hơi khựng lại, nhưng cũng chỉ là 2s, anh liền tiếp tục như không có chuyện gì.

Điều này vô tình lọt vào mắt của Andrew, anh ta hơi bật cười, lên tiếng:

- Thật sự không muốn về sao? Vậy hay là tôi về nhỉ? Nghĩ kĩ lại thì tôi chưa được nhìn cận mặt con mèo nhỏ của cậu. Có nên nhân dịp này làm quen một chút luôn không?

Vừa nói xong, Âu Dương Vô Thần liền ngược mặt lên, ánh mắt anh bắn thẳng về phía người đàn ông bên cạnh, đôi con ngươi đen kịt.

"..."

Được rồi, bình tĩnh nào, sát khí nhiều như vậy là muốn làm gì?

Đừng làm thịt tôi! O.O

Âu Dương Vô Thần mặc dù không làm gì khác, nhưng ánh mắt của anh cũng đủ giết bất kì ai ở đối diện.

Nhìn Andrew toát mồ hôi hột, anh âm u lên tiếng:

- Cậu còn chưa về Mỹ, đến đây làm gì? Rảnh rồi quá?

Andrew cười cười, đáp:

- Haha, tôi đã liên lạc với Stefan rồi, cậu ta nói mọi chuyện đã được giải quyết, tạm thời không cần tôi về đó.

- Nhưng mà.. nhắc đến Stefan mới nhớ, hình như cậu ta và Elena sắp về Trung Quốc rồi đấy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 111: Hôn Ước!

Âu Dương Vô Thần nghe thấy tên của hai người, nhú mày hỏi:

- Đang yên đang lành tại sao đột nhiên lại muốn về Trung Quốc?

Andrew nhún vai, anh ta đi lại chỗ bàn ăn, thấy một ít hạt đậu rang, liền vươn tay bốc một nhúm, vô tư trả lời:

- Làm sao tôi biết được, nhưng chắc có liên quan đến hôn ước của cậu và Elena đấy. Cũng đã nhiều năm rồi, nên kết hôn chứ!

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, hai chữ "hôn ước" lọt vào tai anh càng thêm khó chịu:

- Tôi chưa bao giờ đồng ý thứ vớ vẩn đó, đừng có quy chụp vào trách nhiệm của tôi.

Elena là em gái của Stefan, người bạn chí cốt đã từng vào sinh ra tử nhiều lần với Âu Dương Vô Thần và Andrew từ lúc còn trẻ.

Con gái của ông trùm buôn bán vũ khí Âu Mỹ, vô cùng xinh đẹp và tài năng, là một người rất có tiếng tăm và địa vị trên thế giới.

Cô ta xấp xỉ tuổi của Âu Dương Vô Thần, có hôn ước từ năm 18 tuổi, tính đến nay đã gần 8 năm, điều đáng nói là, cô ta cũng thích Âu Dương Vô Thần, chứ không đơn giản vì hai chữ "Hôn ước" ràng buộc, vậy nên... cũng đã theo đuổi cậu ta nhiều năm.

Nhưng cậu ta thì biết rồi đấy? Lạnh lùng, cao ngạo, tính khí lại tệ, không để bất cứ người phụ nữ nào vào mắt, Elena có xinh đẹp tài năng đến đâu cũng bằng không thôi.

Đôi khi anh thấy, thật đáng tiếc cho một bông hoa hồng quyến rũ như Elena lại vớ phải người như Âu Dương Vô Thần.

Andrew cắn vỏ đậu ra làm hai, rồi ăn những hạt nhỏ giòn bên trong, anh nhìn về phía Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- Vô Thần, Elena theo đuổi cậu nhiều năm như vậy, cậu thật sự không động tâm một chút nào sao? Dù sao cô ta cũng là em gái của Stefan, vuốt mặt cũng phải nể mũi mà!

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, anh buông tay trên bàn phím ra, ngồi dựa lưng vào chiếc ghế đằng sau, lạnh nhạt đáp:

- Bởi vì tôi coi Stefan là anh em nên mới không từ chối thẳng cô ta, với những người khác, thì lần gặp mặt đầu tiên đã là lần gặp mặt cuối cùng rồi!

Andrew: "..."

Nói hay lắm! Không còn gì để biện minh nữa rồi!

Best phản dame của năm =)))

Âu Dương Vô Thần tính tình không mặn không nhạt, với ai cũng như nhau, thậm chí là với cả cha nuôi là Âu Dương Chấn Đông cũng như vậy.

Cứ nhìn cách cậu ta về thăm nhà 1 năm 1 2 lần là biết. Có đứa con nào như vậy hay không chứ?

Đối với phụ nữ, Âu Dương Vô Thần sớm đã không gần không tới, hầu như từ sau vụ đó, anh không thấy cậu ta chạm vào bất cứ người phụ nữ nào nữa, bất kể là em gái nuôi hay là em gái của bạn thân.... Nhưng mà, anh ta

lại ôm hôn 1 cô gái khác ngay trên sóng truyền hình? Nó thật sự bất ngờ với tất cả.

Bao gồm anh, Stefan, thậm chí là Elena. Vậy nên, anh đã đoán được lần này 2 người đó trở về Trung Quốc chính là vì hôm diễn show thời trang vừa qua. Đặc biệt, là về vì cô gái xinh đẹp đó.

Anh không biết cô ta là ai, người của anh cũng đang tìm kiếm tài liệu về cô ta, nhưng trước mắt vẫn chưa có gì, vậy nên thân phận cô gái xinh đẹp đó như một tờ giấy trắng, hoàn toàn lạ lẫm với anh.

Nếu bí ẩn như vậy, đến anh cũng không dám cho Âu Dương Vô Thần lại gần. Chứ đừng nói là Stefan và Elena.

Andrew mím môi, sau vài giây, anh nói:

- Vô Thần, thực ra chuyện cậu thân mật với 1 cô gái là chuyện rất bình thường, tôi biết rồi cũng có ngày cậu sẽ có những cảm xúc riêng cho mình như vậy thôi. Nhưng mà... tôi không chắc về Stefan và Elena. Bởi vì nếu như tôi có em gái và em ấy thích cậu, tôi cũng không muốn cậu động lòng 1 người phụ nữ khác!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 112: Dù Có Là Anh Em!

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, anh nhìn Andrew, muốn lên tiếng phản bác:

- Tôi...

Thế nhưng, lời của anh ngay lập tức bị Andrew ngăn lại:

- Cậu đừng chối bỏ chuyện đã rõ ràng như vậy, Vô Thần. Chúng ta là anh em, tôi đã chơi với cậu hơn 10 năm rồi, chẳng lẽ còn không nhìn ra cậu như thế nào với cô gái đó sao?

- Cậu hứng thú với cô ta, tôi biết!

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần im lặng, anh để cho Andrew tiếp tục nói, chỉ lắng nghe một cách bình thản:

- Chúng ta lớn lên với nhau từ nhỏ, tôi, cậu, Stefan đều là những người sống vừa trong bóng tối vừa ngoài ánh sáng, chúng ta đều có vỏ bọc và bí mật cho riêng mình, không được phép tiết lộ với thế giới bên ngoài.

- Nếu như thật sự cô gái đó là một người bình thường, vậy cậu muốn kéo cô ta vào cuộc sống của cậu ư? Nếu như sau này cậu nảy sinh tình cảm với cô ta?

Dừng một chút, Andrew đứng lên, anh bỏ hết hạt đậu vào đĩa, phẩy tay lên tiếng:

- Vô Thần, dù không muốn nói, nhưng Elena là một sự lựa chọn tốt, cô ấy cũng giống như chúng ta, đều là những kẻ có bí mật. Cậu không thể thử thích cô ấy một lần sao?

Nói tới đây, Âu Dương Vô Thần mới đáp lời:

- Cậu đang nói tôi, vậy... tại sao lại không nhìn lại mình? Cậu thích Elena như vậy, sao không dừng cảm theo đuổi, cứ phải đẩy cô ta về phía tôi? Nói bình thản như vậy, cậu can tâm sao?

Trước lời đáp trả của người đàn ông, Andrew gần như câm nín, anh ta đứng đó, không hề phát ra một tiếng động nào.

Thấy vậy, Âu Dương Vô Thần nói tiếp:

- Cậu đã nói chúng ta bên nhau nhiều năm, tôi cũng thật sự có thể nhận ra cậu thích Elena mà. Đừng nói như thể cậu là một kẻ ngoài lề như vậy.

- Hơn nữa, dù cho hôm nay là cậu hay mai sau là Stefan và Elena đứng trước mặt tôi, tôi cũng vẫn sẽ nói chung 1 điều. Người phụ nữ của tôi là do tôi chọn, dù cô ấy có như thế nào, thì cũng không phải do lời của bất cứ ai tạo dựng thành. Anh em cũng như vậy!

Andrew nghe xong, sau vài giây im lặng, anh ta bật cười, lắc đầu nói:

- Không cần phải căng thẳng như vậy. Tôi cũng chỉ là góp ý mà thôi. Hơn nữa, cậu chỉ đang hứng thú với cô gái đó, cũng không chắc sau này sẽ yêu cô ta, đừng lo lắng thế.

Nói xong, anh hướng phía Âu Dương Vô Thần, cười mỉm:

- Được rồi, tôi về đây. Nói chuyện với cậu không cãi được, tôi phải về đặt vé máy bay sang Bắc Kinh đây, muốn đi tham quan nơi ấy quá! Hình như chỗ đó đang có đám tang của nữ MC mà tôi từng ngưỡng mộ nhỉ?

Dứt lời, Andrew xoay người, nhanh chóng đến mở cửa rồi đi ra ngoài.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, đôi con ngươi anh đen láy không một gợn sóng.

Nghe câu lẩm bẩm cuối cùng của Andrew, anh chợt nhớ đến... Âu Dương Thiên Thiên hình như từng khóc khi trên bản tin nói về cô ta thì phải?

Không lẽ, lần này về Bắc Kinh là vì....

Nghĩ đến đây, Âu Dương Vô Thần nhướn người về phía trước, anh bấm vào nút đỏ của chiếc máy trên bàn, lên tiếng:

- Kỳ Ân, chuẩn bị cho tôi trực thăng!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 113: Em Gái Nuôi?

Andrew đi xuống dưới lầu, Kỳ Ân và đám người hầu thấy liền cúi đầu chào:

- Andrew thiếu gia, ngài về sao?

Anh gật đầu cười xem như trả lời lại, vốn là lách người đi qua bọn họ mà ra ngoài luôn, nhưng nghĩ đến thứ gì đó, anh liền đi lui lại vài bước, nhìn Kỳ Ân hỏi:

- Quản gia Kỳ, cô có biết cô gái mà Vô Thần hôn trên sân khấu là ai không? Hình như cô ta không phải người Thương Hải!

Andrew chỉ mới cử người theo dõi và tìm hiểu về Âu Dương Thiên Thiên gần đây thôi. Ngoại trừ việc người của anh thấy cô ta lên máy bay về Bắc Kinh thì những chuyện khác vẫn chưa biết.

Kỳ Ân ở bên cạnh Âu Dương Vô Thần suốt nên chắc là biết nhỉ?

Kỳ Ân nghe câu hỏi, cô hơi nhú mày, nghi hoặc nói:

- Ý của Andrew thiếu gia là... Âu Dương tiểu thư?

- Âu Dương tiểu thư? - Andrew gần như hỏi ngược lại ngay sau câu trả lời của Kỳ Ân.

Cô gật đầu, đáp:

- Đúng vậy, Âu Dương tiểu thư. Cô ấy tên là Âu Dương Thiên Thiên, Nhị tiểu thư của Âu Dương gia! Cô ấy đã ở đây cùng với cậu chủ 3 ngày rồi.

Andrew nghe xong, ánh mắt tỏ ra bất ngờ. Âu Dương Thiên Thiên? Cùng họ với Âu Dương Vô Thần,

Vậy hóa ra.... cô ta là em nuôi của cậu ấy sao?

- -----...-----...-----

Tại Âu Dương gia, Bắc Kinh, 7h tối...

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên phòng, cô cầm một chiếc khăn đá chạm vào má mình, hơi nghiêng rãnh.

Ai, sao đau quá vậy? Đã ngâm nãy giờ 30" rồi, vẫn còn rát và sưng quá.

Chết tiệt, Âu Dương Na Na, cô ta đánh mạnh thật!

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, phải cố chịu đựng thôi, dù sao ngày mai cô có việc quan trọng phải làm, không thể xuất hiện với khuôn mặt sưng như trứng vịt được.

May mà sức Âu Dương Na Na chưa đủ để làm mặt cô in rõ năm dấu tay, nếu không, cô bắt cô ta ăn đủ 10 ngón!

Đang lẩm bẩm, đột nhiên tiếng điện thoại vang lên, Âu Dương Thiên Thiên vớ tay lấy nghe:

- Alo?

Bên kia truyền đến tiếng nói của một người đàn ông, sau khi nghe xong, cô nhếch môi, khuôn miệng hơi cười, đáp:

- Được, cảm ơn anh, ngày mai tôi sẽ ghé qua lấy!

Dứt lời, cô cúp điện thoại, rồi nằm xuống chiếc giường êm ái. Ánh mắt nhìn thẳng lên trần nhà, Âu Dương Thiên Thiên lẩm bẩm thành tiếng:

- Tống Dật Nhiên... hưởng thụ hết tối nay thôi. Ngày mai... tôi sẽ cho anh chuyển đến một nơi mới. Một nơi... với 4 bức tường bao quanh khép kín!

Vừa dứt lời, đột nhiên tay cô đang chạm vào má hơi dùng sức, ngay lập tức Âu Dương Thiên Thiên thét lên:

- A~ a~ a ~ đau quá má ơi~~

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 114: Tôi Là Đàn Em Của Đàm Gia Hi!

Sáng hôm sau, Âu Dương Thiên Thiên rời nhà từ rất sớm, cô bắt xe đến tiệm sửa chữa thiết bị lấy gì đó rồi nhanh chóng đi đến nhà tang lễ của Đàm gia!

Bỏ qua nơi đặt vòng hoa của những fan hâm mộ, cô đi thẳng đến căn nhà phía sau, chạm mặt người tiếp lễ.

Cô gái nhìn Âu Dương Thiên Thiên một thân màu đen, trên mặt còn mang kính che hết phần lớn biểu hiện, hơi nghi ngờ lên tiếng:

- Cô à, nếu cô là fan hâm mộ thì hãy đi ngược lại hướng kia. Nơi đây là nhà tang lễ chỉ dành riêng cho người thân mới được vào.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, chậm rãi đáp:

- Tôi không phải là fan hâm mộ. Tôi là đàn em của Đàm Gia Hi.

Cô gái nhìn Âu Dương Thiên Thiên, có chút ngờ ngợ hỏi ngược lại:

- Đàn em?

Âu Dương Thiên Thiên bình thản gật đầu như lẽ đương nhiên, cô nhếch môi, nói:

- Đúng vậy, tôi là đàn em ở đài truyền hình của cô ấy, tôi muốn đến viếng thăm nên mới tới đây.

Cô gái nghe xong, bây giờ mới hiểu ra, liền cười đáp:

- Vậy sao? Vậy thì cô có thể vào. À nhưng mà, trước tiên cô có thể cho tôi xin tên để lưu lại được không?

Vừa nói, cô gái vừa ngồi xuống bàn, lấy bút và sổ ra ghi.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, sau vài giây mới đáp:

- Tôi tên là... Vương Lệ!

Làm xong thủ tục, Âu Dương Thiên Thiên đi vào trong, nơi đang diễn ra buổi lễ.

Khi mới bước vào, trước mặt cô đã hiện lên di ảnh của Đàm Gia Hi, vẫn là cô gái xinh đẹp với nụ cười tươi tắn đó, giống hệt với bức ảnh ngoài kia. Bên một góc, có những phóng viên đang quay lại toàn cảnh buổi lễ, là người của đài cô.

Di ảnh của Đàm Gia Hi được đặt giữa những vòng hoa trắng tinh khôi, có những lời thông cảm và chia sẻ đầy ý nghĩa. Bên cạnh đó, là một chiếc máy chiếu, ghi lại toàn bộ những hình ảnh và hoạt động của Đàm Gia Hi khi cô còn sống. Lúc cô còn là MC, lúc cô nhận giải..v...v. Có lẽ, những người bạn ở trong ngành giải trí đã làm cái này cho cô.

Thật cảm động!

Âu Dương Thiên Thiên nhìn một lúc lâu, sau đó liếc mắt sang bên góc trái, bấy giờ, cô đã nhìn thấy người mà mình mong muốn nhìn thấy nhất!

Mẹ cô.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 115: Sở Thích Kỳ Lạ!

Mẹ ơi....

Giây phút nhìn thấy hình ảnh quen thuộc gầy gò đó, Âu Dương Thiên Thiên suýt chút nữa thốt ra thành tiếng, nhưng cô nhanh chóng kiềm chế được mình, cắn môi chặn lại tất cả tiếng nói.

Hai tay Âu Dương Thiên Thiên siết chặt chiếc túi trên tay mình. Cô mím môi, hít vào một hơi sâu, rồi đi về phía bàn để hoa. Dường như, muốn lấy một bông hoa để đúng với nghĩa "viếng thăm".

Đứng trước bàn để hoa, Âu Dương Thiên Thiên hơi bất ngờ khi nhìn những thứ được trưng bày ở đây.

Trên bàn, bày ra rất nhiều loại hoa, nhưng cùng chung đặc điểm đều là màu trắng!

Hoa cúc có, hoa mẫu đơn cũng có, đến hoa huệ, hoa loa kèn, rồi cả hoa hồng nữa. Tất cả... đều là những loài hoa mà khi còn sống Đàm Gia Hi rất thích...

Cô còn nhớ, những lời đã nói với mẹ...

"Mẹ, mẹ thấy những bông hoa này đẹp không? Con đã chọn chúng đấy!"

"Gia Hi, sao con lại chọn hoa màu trắng hết thế này? Con đi dự đám tang à?"

"Không có, con thấy chúng đẹp nên muốn mua về nhà trưng thôi, mẹ không thích à?"

"Thích gì mà thích chứ? Hoa cúc trắng, hoa huệ trắng, hoa mẫu đơn cũng trắng, hoa loa kèn trắng, đến cả hoa hồng cũng trắng nốt, con trưng hoa hay trù ẻo mẹ đấy! Đây đều là hoa dùng để đi đám tang cả"

"Trời ạ, mẹ nói cái gì vậy, màu sắc thì có liên quan gì chứ? Con thích chúng như vậy, đặc biệt là hoa hồng màu trắng, đẹp cực luôn."

"Đừng có cãi lời nữa, đem vứt hết đi, cấm mang vào nhà đấy."

"Mẹ à, đừng mà. Chúng đẹp mà, trưng đi, trưng đi"

"Không trưng triết gì hết, sau này đợi con chết rồi mẹ sẽ mua cả đồng cho con, không thiếu loại nào, còn bây giờ thì không được. Cấm mang vào nhà"

"Mẹ à....."

Đoạn kí ức lướt qua, khiến mắt Âu Dương Thiên Thiên cay cay, thấp thoáng ngập nước. Cô đột nhiên bật cười, nói nhỏ:

- Hóa ra... mẹ vẫn còn nhớ à? Chuẩn bị hết thật này, đúng là không thiếu một loại nào.

Âu Dương Thiên Thiên nói giọng ghen ngào, kí ức với mẹ cô tựa như chỉ vừa mới hôm qua thôi, vậy mà.... bây giờ đã biến thành sự thật rồi!

Người phụ nữ la hét năm ấy... chỉ vì một sở thích kì lạ của con gái mình, mà nhớ đến tận nhiều năm sau. Trước di ảnh của người con gái đang tươi cười, sự chuẩn bị nhỏ của bà, đã làm một ai đó rơi nước mắt....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 116: Cháu Cũng Thích Hoa Hồng Trắng!

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô đưa tay lên xóa đi giọt nước trong suốt rơi trên má mình, nuốt một hơi bình tĩnh.

Hôm nay cô đến đây không phải để khóc, đúng vậy, không thể để cảm xúc chi phối bản thân nữa.

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên đứng thẳng người lên, cô cầm theo 1 bông hoa hồng trắng, quay người tiến về phía di ảnh.

Hơi hạ thấp người, cô đặt nó trước những vòng hoa, rồi đứng dậy, cúi đầu một lần nữa. Hành động như đi viếng thăm người bạn cũ rất lịch sự.

Lúc này, đột nhiên từ bên cạnh vang lên tiếng nói ghen ngào:

- Gia Hi... rất thích hoa hồng trắng!

Một câu này nói ra, Âu Dương Thiên Thiên liền biết đó là ai, cô chậm rãi xoay đầu nhìn về phía người phụ nữ đang khóc ngất trên sàn, đáp:

- Cháu biết!

Người phụ nữ hai hốc mắt vì khóc quá nhiều mà đỏ lên như máu, khuôn mặt nhợt nhạt ngược nhìn cô, nói:

- Rất ít người đến đây lấy hoa hồng viếng Gia Hi, họ đều nói nó không hợp, nhưng mà.... không ai biết... nó mới là thứ hợp nhất! Nó là bông hoa

mà Gia Hi thích nhất!

Dứt lời, người phụ nữ lại cúi đầu, trong tay bà cầm một chiếc khăn đã ướt đẫm, che miệng khóc sụt sùi.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô tiến tới phía người phụ nữ, quỳ xuống trước mặt bà.

Dang tay ra, cô ôm người phụ nữ đó vào lòng một cách chân thành. Âu Dương Thiên Thiên dùng thân thể này tiếp xúc với người mà mình muốn an ủi nhất hiện giờ, xúc giác truyền đến vô cùng chân thật,

Cô hơi cười mỉm, lên tiếng:

- Bác biết cô ấy thích loài hoa này nên mới để ở đây, bác đã làm đúng rồi. Cháu cũng... thích loài hoa đó lắm!

Người phụ nữ nghe vậy, bật khóc càng nhiều hơn, Âu Dương Thiên Thiên cố cầm nước mắt của mình, nhưng cuối cùng vẫn có một vài giọt không kiềm chế được rơi xuống.

Mẹ à... con xin lỗi... Con thật sự xin lỗi mẹ...

Lúc này, đột nhiên có tiếng nói từ phía sau truyền đến, khiến cô cứng người:

- Đã chuẩn bị xong hết chưa? Hôm nay là ngày cuối cùng, cảnh sát sẽ đến viếng vợ tôi, tôi muốn mọi thứ phải thật đầy đủ, đừng để xảy ra bất kì sơ suất nào!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 117: Đã Đến Rồi!

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên dường như bị đông cứng, trước những lời quen thuộc đó, cô đã có thể nhận ra... người đó... là chồng của mình.

Buông lỏng bàn tay ra, Âu Dương Thiên Thiên rời khỏi người phụ nữ, cô quay lại đằng sau, chợt thấy 1 thân thể cao lớn.

Bờ vai rộng, dáng người, áo vest, kiểu tóc... tất cả đều rất quen thuộc...

Tống Dật Nhiên... chúng ta lại gặp nhau rồi.

Dường như sau cái chết của tôi, anh không thay đổi nhiều như trên báo chí nói nhỉ? Vẫn đẹp trai và phong độ như vậy!

Thảo nào... gái vẫn chết dưới tay anh như chuột chết vì no pho mát!

Âu Dương Thiên Thiên siết chặt tay, cô nhìn chăm chăm phía sau của người đàn ông, ánh mắt ẩn sau chiếc kính như náy lửa.

Đúng lúc này, một đám người đi vào, đó chính là đoàn người của bệnh viện và cảnh sát. Bao gồm cả pháp y đã từng tham gia vào việc xét nghiệm thân xác Đàm Gia Hi.

Tống Dật Nhiên nhanh chóng đi tới, anh cúi đầu chào tất cả những người đó. Pháp y cầm trong tay một bao đồ màu đen, anh ta đưa về phía Tống Dật Nhiên, nói:

- Anh Tống, chúng tôi đã rã đông di vật của nạn nhân Đàm Gia Hi rồi, phiền anh kiểm tra lại, đây có phải thuộc về vợ anh hay không?

Tống Dật Nhiên gật đầu, nhanh chóng nhận lấy và mở ra xem.

Âu Dương Thiên Thiên đứng phía sau, cô đột nhiên cười mỉm.

Tống Dật Nhiên, người của tôi, đồ của tôi, cuối cùng cũng tới tay anh rồi!

Cô quay đầu, một lần nữa quỳ xuống nhìn người phụ nữ đang khóc, lên tiếng an ủi:

- Bác đừng đau lòng nữa. Mọi chuyện rồi sẽ tốt cả thôi, cháu tin là như vậy!

Dứt lời, tay trong túi rút ra, nhanh chóng ôm lấy người phụ nữ một lần nữa.

Người phụ nữ cũng ôm chầm lấy cô, khóc rất đáng thương, Âu Dương Thiên Thiên siết chặt tay, ánh mắt cô hướng về phía chiếc máy chiếu phía sau.

Cô mở tay mình ra, hiên lên chiếc USB vừa lấy được ngày hôm qua, hơi nhướn người, Âu Dương Thiên Thiên nhét chiếc USB vào nút cắm phía sau chiếc máy chiếu.

Sau khi chiếc USB cắm vào, hình ảnh đang chiếu trên màn hình đột nhiên thay đổi, thay vào đó là những tuýp hình nóng bỏng hơn cùng âm thanh sống động:

- Uhm.... nhẹ thôi Dật Nhiên.... nhẹ thôi... đừng mạnh như vậy... a.....a.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 118: Tên Căn Bã TốNg DậT Nhiên!

Tiếng từ màn hình phát ra cực lớn, hình ảnh chiếu trên đó càng lớn hơn, nhất thời thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, bao gồm cảnh sát, pháp y và cả TốNg DậT Nhiên.

Hàng loạt những ánh mắt đổ dồn về phía màn hình, có người còn không thể tin nổi mà hét lên:

- Trời ơi!

Trên những hình ảnh sống động đó, có hai thân thể đang quăn quít lấy nhau, nơi ở giữa còn đang dính chặt vào không tách rời, chuyển động cực kì mãnh liệt.

Nét mặt của người phụ nữ như đang hưởng thụ, từ miệng phát ra những tiếng ngâm dâm dăng:

- A... DậT Nhiên.... DậT Nhiên....

Tên của người đàn ông đã gây sốc cho những người có mặt ở đây, nhưng nét mặt hiện lên trên màn hình còn gây sốc hơn. Bởi vì.... nó hiện rất rõ nét biểu hiện của kẻ mà chỉ mới mấy ngày trước thôi, hắn đã rất đau lòng cho cái chết của vợ mình.

Chính là TốNg DậT Nhiên!

Đám phóng viên mở to mắt đến kinh ngạc, nhưng họ nhanh chóng hoạt động trở lại, cầm máy quay chiếu về phía màn hình và về phía Tống Dật Nhiên, trực tiếp quay lại cảnh đang diễn ra.

Những người xung quanh đều không thể tin được vào thứ đã nhìn thấy, bọn họ hét lên:

- Có chuyện gì vậy? Tống Dật Nhiên ngoại tình sao?

- Người trên màn hình là anh ta đúng chứ? Đúng là anh ta rồi, anh ta đã phản bội Đàm Gia Hi!

- Anh ta đã ngoại tình, Tống Dật Nhiên đã phản bội, anh ta là tên khốn nạn!!

....

Vô số những tiếng hét vang lên, nhất thời thu hút sự chú ý của những fan hâm mộ phía ngoài cổng, họ ngay lập tức chạy đến.

Khi nhìn vào thứ đang được phát ra trên màn hình, bọn họ như ăn phải ớt, tiếng hét vang lên khắp mọi nơi:

- Tống Dật Nhiên, anh là tên khốn nạn, anh đã phản bội Tiểu Hi của chúng tôi.

- Tống Dật Nhiên, tên cặn bã, tôi phải đánh chết anh!!

- Tống Dật Nhiên, đồ cầm thú cặn bã, trả Tiểu Hi lại cho chúng tôi, Tống Dật Nhiên!!!!!!!!!!

Đám fan hâm mộ gào hét đến mức chấn động, những người vệ sĩ gần như phải dùng hết sức lực để ngăn cản họ, thế nhưng không thể ngăn những tiếng nói vọng vào bên trong!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, người phụ nữ đã bị sốc đến nỗi dọa
hết hồn vía, buông cô ra khỏi người mình,

Tống Dật Nhiên, anh tưởng chỉ có nhiều đây thôi sao? Chưa hết đâu!

Quà cho anh, tôi đã chuẩn bị rất nhiều!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 119: Muốn Làm Gì Vậy?

Cánh sát và đám pháp y đều ngẩn ngơ nhìn màn hình, bọn họ không thể tin nổi người đàn ông đang đứng trước mặt này với người đàn ông trên kia là 1.

Một kẻ như thế.... làm sao có thể biết đau lòng, biết sốc khi vợ chết chứ?

Tống Dật Nhiên mở to mắt, túi đồ trong tay rơi hết xuống đất, anh ta ngay lập tức hét lớn:

- Tắt đi, tắt nó đi! Mau tắt hết chúng đi!

Anh ta quay người về phía máy chiếu, thân thể muốn chạy tới để làm điều gì đó, nhưng khi chỉ mới xoay đầu đã bị một người phụ nữ lao đến nắm lấy cổ áo:

- Mày là tên khốn nạn, mày đã phản bội con tao, mày đã ngoại tình trong khi vợ của mình vẫn còn sống sờ sờ ra đó sao? Đồ cặn bã, đồ cặn bã!!

Vừa nói, người phụ nữ vừa đánh vào người Tống Dật Nhiên, liên tiếp la hét:

- Có phải con tao phát hiện ra chuyện này nên mày đã giết nó phải không? Có phải như vậy hay không? Tống Dật Nhiên, mày trả lại con cho tao, trả lại con cho tao!!!

Tống Dật Nhiên vừa đỡ những cú đánh từ phía người phụ nữ, vừa nói:

- Mẹ. mẹ nói gì vậy, con không có!

- Mà đừng gọi tao là mẹ, tao không phải mẹ của mà, trả lại con cho tao, trả lại con cho tao! - Người phụ nữ không để hấn ta che chắn, bà bất chấp đánh vào người của Tống Dật Nhiên trước sự chứng kiến của tất cả mọi người, kể cả cảnh sát!

Đám fan hâm mộ thấy như vậy càng thêm gào thét:

- Đánh chết hấn ta đi. Trả Tiểu Hi lại cho chúng tôi.

- Trả Tiểu Hi lại cho chúng tôi!

Tống Dật Nhiên bị sức ép đến từ bốn phương tám hướng, anh ta nhìn về phía đám vệ sinh, hét lớn:

- Tắt nó đi, mau tắt nó đi!

Đám vệ sĩ nghe lời nói của anh, ngay lập tức chạy đến chỗ máy chiếu, thế nhưng, khi họ còn chưa kịp chạm vào nó, thì đã vấp phải một thứ gì đó, ngã nhào xuống đất.

Âu Dương Thiên Thiên đứng trước cái máy chiếu, cô dơ chân ra, ngăn cản bất cứ kẻ nào muốn tiến lại gần, lên giọng:

- Muốn làm gì vậy? Che giấu tội ác của mình sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 120: Anh ThậT ĐáNg Thương!

Tất cả mọi người đều hướng ánh mắt về phía Âu Dương Thiên Thiên, cô bình thản nhấc chân mình lên, dẫm vào tay của người vệ sĩ đang nằm dưới đất, khiến anh ta la lớn:

- Aaaaaa!

Âu Dương Thiên Thiên liếm môi, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Đừng động tay vào bất cứ thứ gì, khi tôi còn đang ở đây chứ!

Dứt lời, cô chậm rãi xoay người, nhìn về phía Tống Dật Nhiên, nói giọng lạnh nhạt:

- Anh thật sự rất khốn nạn đấy Tống Dật Nhiên, đã ngoại tình, còn phản bội, vậy mà.... bây giờ còn muốn chối sao? Anh nên để cho cả thế giới biết mình đê tiện và cặn bã đến mức nào đi chứ?

Đám vệ sĩ chạy đến và kéo người phụ nữ ra, anh ta nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lớn tiếng:

- Cô là ai hả? Là cô đã phát nó lên để giá họa cho tôi đúng chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, nói:

- Giá họa? Tôi vì sao phải làm như vậy chứ? Tôi cũng không tạo ra cái máy đó, vậy thì làm sao tôi có thể phát nó lên?

- Tống Dật Nhiên, anh nên chấp nhận việc mình đã làm đi, đừng cố chấp chạy tội như vậy! Nhìn thật đáng thương!

Nghe lời mĩa mai của cô, Tống Dật Nhiên như bị đâm phải đuôi, anh ta tức giận quát:

- Mày nói cái gì đấy, con nhóc này! Tao không làm gì cả, tất cả đều chỉ là ghép, tất cả đều sai hết!

Âu Dương Thiên Thiên bật cười, nụ cười đạt nơi khóe môi lạnh lẽo đến cực điểm:

- Tống Dật Nhiên, anh thật là ngu ngốc mà, anh nói đó là ghép? Anh cũng không nghĩ đến, cái máy quay đó là ở nơi nào đi?

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa mở túi xách của mình ra, cô từ tốn rút một xấp giấy, sau đó đưa về phía của người đàn ông.

Nhìn thấy thứ trên đó, mặt Tống Dật Nhiên đanh lại, anh ta ngay lập tức chạy về phía cô, hét như muốn cướp lấy thứ gieo rắc nỗi kinh hoàng cho hắn.

Thế nhưng, như biết trước hành động của anh, Âu Dương Thiên Thiên giơ tay mình lên cao, cô ném hết những tấm ảnh đó lên không trung.

Những tấm ảnh văng lên thật cao, đụng trúng trần nhà trắng toát, nó bay tứ tung khắp mọi nơi, rơi hết xuống dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người.

Trên những tấm ảnh đó, là những cái nắm tay, ôm hôn nhau, trên xe, ngoài đường, ở siêu thị, và không chỉ là Tống Dật Nhiên với 1 người, mà là với hàng chục người phụ nữ khác nhau!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 121: Chột Dạ!

Những tấm ảnh tung bay lên trời, tản ra và rơi dần xuống đất. Không chỉ những phóng viên, các fan hâm mộ, mà ngay cả đám cảnh sát và pháp y cũng phải thấy kinh ngạc khi nhìn thứ được in trên đó.

Người đàn ông chỉ mới vài giờ trước đây còn đau đớn đến suy sụp vì cái chết của vợ mình, thế mà, trong những tấm ảnh đó lại lộ ra gương mặt đầy thỏa mãn và vui vẻ.

Nhìn như vậy, liệu có giống kẻ biết đau buồn?

Thì ra... bản chất của anh ta chính là như thế này, một tên cặn bã, bại hoại không hơn không kém!

Điều bất ngờ này đã đẩy lên một nghi vấn cho tất cả những người đứng ở nơi đây. Rốt cuộc thì... Đàm Gia Hi có thực sự chết oan không? Hay là....

Âu Dương Thiên Thiên đứng thẳng người, cô nhếch môi, lên tiếng:

- Tống Dật Nhiên, 1 thứ... thì có thể là giả, nhưng mà nhiều thứ thì không thể nào không đúng sự thật được. Không ai nhiều thời gian đến mức đi ghép mặt anh vào đoạn video dơ bẩn trên kia và hàng trăm tấm ảnh này cả.

- Thậm chí bây giờ tôi có thể cho anh kiểm tra tất cả, xem thử chúng có phải là giả hay không. Ở đây có cảnh sát mà, anh có thể trực tiếp nhờ họ

làm cho “chính xác”, đúng chứ?

Dứt lời, cô nghiêng đầu, nhìn về phía đám người đứng phía sau, mỉm cười. Nụ cười khiến bọn họ đồng loạt sởn gai ốc, vô cùng đáng sợ và lạnh lẽo.

Tống Dật Nhiên nghiêng rằng, anh ta ngay lập tức chạy lướt qua người cô, nhanh chóng hất văng chiếc máy chiếu.

Chiếc máy rơi xuống đất, khiến hình ảnh trên màn hình chập choạng chớp nháy, âm thanh cũng rè đi, nhưng không làm nó tắt hẳn.

Thấy chiếc máy vẫn còn hoạt động, Tống Dật Nhiên cầm nó lên và điên cuồng đập vỡ thành nhiều mảnh nhỏ, cho đến khi.... mọi thứ tắt hết đi, không còn bất cứ gì nữa.

Anh ta bây giờ hết như một kẻ điên, hốt hoảng gào thét:

- Không phải, tất cả đều không phải. Mọi chuyện đều không phải như vậy!

Âu Dương Thiên Thiên cười xinh đẹp, cô vòng tay mình ra đằng sau, lên tiếng:

- Phá nát nó cũng vô dụng thôi, ở đây có bao nhiêu người, bao nhiêu con mắt chứ? Họ đã chứng kiến tất cả rồi, hơn nữa... còn có phóng viên và camera, anh không giấu nổi những hình ảnh bại hoại vừa rồi đâu!

Tống Dật Nhiên ôm đầu, đôi mắt anh ta như nẩy lửa, hét:

- Tôi làm như vậy thì sao chứ? Tất cả những điều này đều không chứng minh được gì hết, tôi không hề giết vợ tôi. Cô ấy là bị tai nạn chết.

Rồi như nhận ra lời mình nói là đúng đắn, anh ta nhìn về phía đám người, lớn tiếng khẳng định:

- Đúng vậy, tôi không hề giết vợ tôi, tôi không làm gì cả!

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô nhếch môi, chậm rãi đáp:

- Từ nãy đến giờ... chúng ta đâu có nói về vấn đề anh giết vợ anh hay không? Tống Dật Nhiên, hốt hoảng chối bỏ như vậy, anh thấy chột dạ sao?

Câu nói của cô ngay lập tức như một mũi tên cắm thẳng vào chính giữa sự mâu thuẫn, khiến nghi ngờ trong đầu những người có mặt tăng cao đến cực điểm.

Nói rất đúng... những hình ảnh này... có liên quan gì đến việc Đàm Gia Hi chết chứ? Nó chỉ nói lên thứ cặn bã trong bản chất của Tống Dật Nhiên mà thôi, hoàn toàn không có ý nghĩa đề cập đến vụ tai nạn của Đàm Gia Hi!

Vậy mà... anh ta lại đột nhiên nói đến, thật sự, quá đáng ngờ!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 122: Chờ Ng À!

Tống Dật Nhiên như đứng hình, anh ta trợn mắt, hét:

- Tao không có! Tao không hề làm gì hết, mày không có chứng cứ thì đừng đổ oan cho tao!

Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên bật cười, thân ảnh người đàn ông phản chiếu qua chiếc kính trước mắt cô, sự lạnh lẽo càng tỏa ra nhiều phần.

- Chứng cứ? Tôi cần gì thứ đó chứ. Tôi... có rất nhiều cách để anh tự nói ra sự thật, Tống Dật Nhiên!

Dứt lời, cô đi chậm rãi từng bước đến gần chỗ của người đàn ông, khi tới trước mặt anh ta, cô hơi cúi đầu, thì thầm vào tai Tống Dật Nhiên, khẽ lên tiếng:

- Đừng chối oan ức như vậy, em sẽ đau lòng lắm, chồng à!

Lời cô vừa thốt ra, khuôn mặt Tống Dật Nhiên liền xanh mét, anh ta mở to mắt, không dám tin vào những điều mình vừa nghe thấy.

Âu Dương Thiên Thiên cười thầm, tiếp tục nói:

- Ngày hôm đó, anh đứng run rẩy nhìn tôi, có từng nghĩ đến ngày hôm nay cũng run rẩy khi tôi nhìn anh không? Tôi đã đau đớn và quẫn quại đến chết, còn anh thì.... không hề có ý muốn cứu tôi, Tống Dật Nhiên, 6 năm

chung sống, tôi đã không biết anh là loại người thấy chết không cứu như vậy đấy!

Lời càng nói ra, nét mặt Tống Dật Nhiên càng khủng hoảng, ánh mắt anh ta run rẩy, thân thể cũng run lên lợi hại.

Từ cách gọi... "chồng à"... cho đến sự việc ngày hôm đó.... 6 năm.....chung sống....

A.....a.....a..... ma quỷ, những lời nói này, cô ta làm thế nào có thể biết được!!!

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, giọng càng thêm lạnh tanh:

- Tống Dật Nhiên, anh vẫn nghĩ tôi còn là con nhóc ngây thơ mười mấy năm trước tin lời anh nói sao? Đừng ngu ngốc như vậy, tôi đã thọ 31 tuổi rồi!

Dứt lời, cô rời khỏi tai của Tống Dật Nhiên, đứng từ trên cao, mỉm cười nhìn anh ta một cách khinh bỉ.

Đầu óc Tống Dật Nhiên quay cuồng, gần như đã bị Âu Dương Thiên Thiên dọa tới hồn phi phách lạc.

Nhìn vào cô gái toàn thân màu đen, Tống Dật Nhiên như nhìn thấy bóng dáng người vợ quá cố của mình, anh ta điên cuồng lắc đầu, la hét:

- Không phải, không phải, là do lỗi của cô, là cô đã tự chạy ra ngoài đường, là cô đã tự đâm vào chiếc xe đó, không phải lỗi do tôi, không phải lỗi do tôi!

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu, cô nhướn môi, hỏi:

- Anh Tống, anh đang nói gì vậy? Tôi không phải Đàm Gia Hi, cô ấy đã chết rồi.

Dứt lời, ánh mắt Tống Dật Nhiên càng thêm điên loạn, anh ta vươn tay chỉ vào nền đất, quát:

- Đúng vậy, cô nói rất đúng, cô ta đã chết rồi! Đàm Gia Hi đã chết rồi! Chính mắt tôi đã thấy cô ta chết mà.

- Cô ta nằm đó, nằm ngay đó, đầy máu và trợn mắt nhìn tôi, tôi đã rất hoảng sợ, tôi không biết làm gì cả, tôi không biết làm gì cả.

Nói rồi, Tống Dật Nhiên đưa hai tay lên nhìn, không biết anh ta đã nhìn thấy gì mà hoảng hốt lùi về sau, nói:

- Tôi không hề giết cô ta, là cô ta đã tự chạy ra đó để ô tô đâm vào, tôi không làm gì cả, không làm gì cả.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 123: Tống Dật Nhiên Hóa Diên!

Đám người có mặt ở đó gần như sốc toàn tập, bọn họ trơ mắt nhìn người đàn ông đang phát điên, nghe những lời nói của anh ta mà không thể tin nổi.

Hóa ra... Tống Dật Nhiên là người đã gây ra cái chết cho vợ mình. Không những vậy, anh ta còn trơ mắt nhìn Đàm Gia Hi tiến gần đến cái chết mà không hề tỏ ý muốn cứu chữa.

Như vậy thì khác gì với giết người không chớp mắt chứ? Thật quá đáng sợ, quá đáng sợ!!!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, nhẹ nhàng nói:

- Chính vì anh không làm gì, nên mới có một người phải chết oan ức như vậy đấy!

Dứt lời, cô xoay người nhìn đám cảnh sát đứng phía sau, ngay lập tức, một người đàn ông hô lên:

- Tống Dật Nhiên là kẻ giết người, mau bắt lấy hắn ta!

Lúc này, người phụ nữ bên cạnh vì chịu không nổi sự thật mà đã ngã xuống, bà giương đôi mắt vô hồn, mấp máy miệng:

- Tống Dật Nhiên, mày không phải là người, mày không phải là người!!!

Đồng thời, những người hâm mộ khác cũng không bỏ qua mà hét vọng vào trong:

- Tống Dật Nhiên, tên giết người.

- Trả lại Tiểu Hi cho chúng tôi, trả lại cô ấy cho chúng tôi!

- Đồ cặn bã, bại hoại, mau cút xuống âm phủ đi, Tống Dật Nhiên!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô đứng nghe những lời nói đó, tâm như cảm thấy thỏa mãn vài phần, quay đầu lại nhìn người đàn ông, cô thở 1 hơi nhẹ nhõm.

Tống Dật Nhiên, đây là kết cục anh đáng phải nhận, đừng trách bất cứ ai!

Người đàn ông quỳ trên đất, ánh mắt anh ta thay đổi một cách mãnh liệt, lăm lăm trong miệng thứ gì đó, Tống Dật Nhiên liền vùng tay ra khỏi đám cảnh sát, chạy về phía Âu Dương Thiên Thiên, hét:

- Đàm Gia Hi, cô đã hủy hoại mọi thứ của tôi, tôi phải giết cô!

Âu Dương Thiên Thiên giật mình trước hành động của Tống Dật Nhiên, cô hoảng hốt lùi người lại, như muốn tránh đi bàn tay đang hướng về phía mình.

Thế nhưng sự phòng bị đó là quá ít ỏi trước sự tấn công của một kẻ điên. Tống Dật Nhiên lao lên rất nhanh, anh ta dùng tay hướng đến cổ của Âu Dương Thiên Thiên, bóp chặt lấy nó.

- Hự...

Âu Dương Thiên Thiên bị bóp cổ, cô theo bản năng phát thành tiếng, máu dồn lên mặt một cách nhanh chóng, làm đỏ cả một vùng da.

Đám cảnh sát phía sau hoảng cực độ, ngay lập tức chạy tới lôi người của Tống Dật Nhiên ra, dùng hết sức tách tay anh ta ra khỏi cơ thể của Âu Dương Thiên Thiên.

Ánh mắt Tống Dật Nhiên trợn to, đôi con ngươi anh ta nhìn cô đỏ ngầu đáng sợ, lực ở tay càng lúc càng siết lại, khiến hô hấp của Âu Dương Thiên Thiên trở nên khó khăn hơn,

Đám cảnh sát đánh vào cánh tay và người của Tống Dật Nhiên, lúc này, mới thành công khiến anh ta buông lỏng sức, thế nhưng, "Rầm"...

Một cú va chạm mạnh vang lên, Tống Dật Nhiên quăng thẳng người Âu Dương Thiên Thiên xuống đất!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 124: Âu Dương Vô Thần Đến!

Âu Dương Thiên Thiên bị quăng xuống đất, mắt kính trên mặt cô ngay lập tức không trọng lực mà văng ra ngoài, vỡ toang, đồng thời, đầu cũng bị đập xuống đất với sức lực rất mạnh, khiến cô choáng váng.

Âu Dương Thiên Thiên chống tay, cô gắng sức ngồi dậy, đưa tay lên đỡ đầu mình, tóc rối xù che đi phần lớn khuôn mặt, nên không ai nhìn thấy được biểu hiện trên mặt cô.

Thế nhưng, không khó để nhận ra cú đập đó rất đau!

Tống Dật Nhiên hoàn toàn biến thành một kẻ điên loạn, anh ta không thể bỏ qua cho Âu Dương Thiên Thiên, nhìn thấy cô ngồi trên mặt đất, thân người vẫn muốn lao tới đánh tiếp.

Đúng lúc này, một bàn tay khác liền vươn ra, một đường dứt khoát bắt lấy tay của Tống Dật Nhiên, bẻ ngoặt lại. Đồng thời, người đó đưa chân lên, đạp vào lồng ngực của hắn ta, khiến thân thể hắn trực tiếp văng ngược xuống nền đất phía sau.

Đám cảnh sát ngay lập tức đè ập lên người Tống Dật Nhiên, giữ thật chặt lại, sau đó rút còng số 8 ra, nhanh chóng mang nó vào tay của hắn.

Đầu óc Âu Dương Thiên Thiên xoay vòng, cô cúi đầu, đưa tay sờ trán mình, khó khăn nhìn nền đất.

Trán cô... đau quá!

Chưa kịp định hình lại mọi thứ, một cái bóng đã dừng trước mặt cô, tiếp theo đó, một bàn tay len lỏi vào, vén tóc của Âu Dương Thiên Thiên lên.

Là ai?

Ngước mặt nhìn lên, cô ngạc nhiên khi phát hiện ra khuôn mặt của người đàn ông quen thuộc, khẽ gọi:

- Anh hai?

Âu Dương Vô Thần nhíu mày nhìn cô, anh vừa xuống trực thăng liền lái xe đến đây, không nghĩ tới vừa đến thì đã thấy một màn như vậy, biểu hiện trên mặt thay đổi vô cùng nhanh.

Tay anh di chuyển lên trên một chút, nhìn vào thứ chất lỏng đang nhót nháp, âm u lên tiếng:

- Ngu ngốc!

Dứt lời, anh cầm tay của Âu Dương Thiên Thiên quàng qua vai mình, rồi cúi người bế cô đứng dậy. Âu Dương Thiên Thiên lắc lư đầu mình, cô quay mặt nép vào ngực anh, nhỏ tiếng nói:

- Đừng để camera quay được mặt tôi!

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, phát hiện có vài chiếc camera xung quanh, anh chửi thề một tiếng, rồi khéo léo lách người, dùng tấm lưng che đi ống máy quay, cất bước đi ra ngoài.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 125: Tại Sao Anh Lại Quay Về?

Âu Dương Vô Thần bế bổng Âu Dương Thiên Thiên đi ra ngoài, cô nằm trong lòng anh, ánh mắt hơi lơ mờ ngược lên.

Đập vào mắt là khuôn cằm góc cạnh của Âu Dương Vô Thần, lướt xuống dưới 1 chút... chính là vết hầu gợi cảm của anh ta.

Âu Dương Vô Thần làm gì ở đây vậy? Không phải... anh ta đang ở Thượng Hải sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn thật lâu không lên tiếng, cho đến khi người đàn ông đặt cô ngồi vào trong xe, Âu Dương Thiên Thiên mới ý thức được mọi chuyện.

Âu Dương Vô Thần để cô ngồi lên ghế trước, vừa thả xuống, đầu Âu Dương Thiên Thiên liền ngã ra sau ghế.

Anh cúi người vén tóc qua một bên, nhúu mày khi phát hiện trên trán cô có một vết bầm đỏ tươi, thậm chí... máu còn đang chảy ra.

Một cỗ tức giận không biết từ đâu xông thẳng lên đầu của Âu Dương Vô Thần, khiến anh cảm thấy khó chịu.

Người đàn ông lúc này đã sử dụng bao nhiêu sức lực, mà cô ta thành ra như thế này?

Còn Âu Dương Thiên Thiên, cô ta không biết tránh sao? Đồ phụ nữ ngu ngốc!

- Chết tiệt! - Âu Dương Vô Thần khẽ rít 2 chữ.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô lờ mờ quay mặt sang nhìn người đàn ông, bất giác lên tiếng hỏi:

- Anh hai, tại sao anh lại quay về?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, đôi con ngươi đen kịt, đáp:

- Tôi không về thì cô đã bị đánh chết rồi!

Dứt lời, anh rút người ra, đóng cửa xe lại, đi vòng về phía tay lái bên kia, ngồi vào trong, nói:

- Giữ mình tỉnh táo một chút, tôi liền đưa cô đến bệnh viện.

Vừa nói, Âu Dương Vô Thần vừa bật khóa xe, ngay lập tức rồ ga phóng đi.

Âu Dương Thiên Thiên khó chịu quay đầu, cô cảm thấy mí mắt mình nặng trĩu, gần như sắp sụp xuống rồi.

Đầu cô đau quá.... phải làm sao đây?

Âu Dương Thiên Thiên với tay, cô nắm lấy góc áo của người đàn ông bên cạnh, lên tiếng:

- Âu Dương... Vô Thần.... cứu tôi....

Âu Dương Vô Thần nghe tên mình, anh đảo mắt qua nhìn, đáp:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô tuyệt đối không được nhắm mắt, giữ tỉnh táo cho tôi!

Thế nhưng, người con gái bên cạnh anh lại không nghe lọt vào tai được chữ nào, đầu óc cô quay cuồng, mí mắt đã đến cực hạn chịu đựng, cuối cùng... không thể chống đỡ nổi mà sụp xuống.

Trước khi hoàn toàn nhắm mắt, Âu Dương Thiên Thiên chỉ còn nghe người đàn ông gọi lớn tên mình, còn tay.... vẫn cứ nắm lấy góc áo không buông ra....

- Âu Dương Thiên Thiên!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 126: Sự Nhầm Lẫn Tai Hại!

Âu Dương Thiên Thiên tỉnh lại đã là chuyện của vài giờ sau, cô lơ mơ mở mắt khi nghe thấy những tiếng động nhỏ phát ra xung quanh.

Chớp chớp mắt mấy cái, cô phát hiện trần nhà trước mặt có chút khác so với phòng của mình.

Đây là đâu? Nhìn không giống với bệnh viện, hơn nữa, cách bài trí cũng rất khác so với Âu Dương gia.

Đầu đột nhiên truyền đến cơn đau, Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên đỡ trán, cô nhíu mày, chống người muốn ngồi dậy.

- Đừng động dậy, cô vẫn còn yếu đấy! - Lúc này, từ bên cạnh liền truyền sang một tiếng nói, khiến Âu Dương Thiên Thiên giật mình nhìn qua.

Khi thấy một người phụ nữ đang lục lọi tủ thuốc, cô theo bản năng hỏi:

- Cô là ai?

Người phụ nữ mang áo sơ mi trắng kết hợp với chiếc quần rin cùng màu, mái tóc đen tuyền được cột cao phía sau, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, cả người toát ra khí chất thanh tao.

Người này... nhìn vào liền nghĩ ngay đến bác sĩ.

Người phụ nữ liếc mắt về phía Âu Dương Thiên Thiên, nghe câu hỏi, hơi cười trả lời:

- Tôi là bác sĩ riêng của người đã mang em tới đây. Lần đầu tiên thấy anh ta hoảng hốt mang một cô gái đến chỗ tôi khám bệnh như vậy, đoán biết bao nhiêu là khách, mất biết bao nhiêu là tiền của tôi.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Sorry!

Vừa nói, người phụ nữ vừa bóc ra một nhúm thuốc, cô ta cầm theo ly nước, tiến tới chỗ của Âu Dương Thiên Thiên.

Cô bình tĩnh nhận lấy, không nói gì, chỉ cho thuốc vào miệng rồi một hơi nuốt sạch.

Người phụ nữ ngạc nhiên, hai mắt chớp chớp nhìn, có chút bất ngờ hỏi:

- Tôi vẫn chưa nói cho em biết đây là thuốc gì. Cứ như vậy mà uống, không sợ sao?

Âu Dương Thiên Thiên đặt ly lên bàn, chậm rãi đáp:

- Nghe nhiều làm gì, chỉ cần biết nó giúp cơ thể tôi thấy tốt hơn là được.

Người phụ nữ: "...."

Nói gì bất cần dữ vậy? Lỡ như cô bốc trúng thuốc bậy khác thật thì sao?

Không chịu nghe trước mà cứ uống hết như vậy, sao giống tên nào đó hay điều trị chỗ cô quá!

Âu Dương Thiên Thiên xoa đầu, cô quay qua nhìn người phụ nữ, lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần là người đưa tôi đến đây phải không? Anh ấy đâu?

Người phụ nữ nghe xong, ánh mắt lại tăng thêm phần ngạc nhiên, im lặng không đáp lại.

Thấy cô ta như vậy, Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, hỏi tiếp:

- Cô sao vậy?

Tự nhiên nhìn chăm chăm mãi, còn không chịu trả lời. Bà chị này bị gì thế?

Lúc này, người phụ nữ đột nhiên bật dậy, vỗ hai tay vào nhau, bật thốt lên:

- Đúng rồi! Em chính là bạn gái của cậu ta phải không?

Âu Dương Thiên Thiên hoảng hồn, cô bị động tác của người phụ nữ làm cho giật mình, người hơi ngã qua một bên, hết hồn nhìn cô ta.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 127: Tôi Không Phải Bạn Gái!

Sao ai nhìn vào cũng nghĩ cô là bạn gái của Âu Dương Vô Thần vậy? Không nghĩ trong sáng hơn được sao?

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cô nhìn người phụ nữ nào đó như kiểu đã hiểu ra được tất cả, ngay lập tức muốn lên tiếng ngăn cản dòng suy nghĩ bấy bạ:

- Tôi không....

Thế nhưng, lời biện minh của cô chưa kịp cất lên thì người phụ nữ đã cắt ngang, nhanh chóng nói:

- Thảo nào, tôi thấy em quen như vậy. Khuôn mặt xinh đẹp này, chính là cái người hôm đó đã hôn Âu Dương Vô Thần trên ti vi đây mà!

Âu Dương Thiên Thiên: "....."

Hả?

Người phụ nữ lắc đầu, nói tiếp:

- Chắc chắn, tôi đã nghi ngay từ lúc cậu ta hốt hoảng chạy như ma mang em vào đây rồi. Mặc dù lúc đó tôi đang thực hiện ca phẫu thuật cho một vị khách khác, nhưng cậu ta lại lôi cổ tôi ra ngoài chỉ để khám cho 1 bệnh nhân bị ngất xỉu. Nghĩ thế quái nào cũng không thể nghĩ ra cái lí do mà cậu ta nôn nóng như vậy vì ai!

- Khi tôi nhìn thấy khuôn mặt em, tôi đã rất bất ngờ, sau đó mới nhận ra em chính là người đã hôn Âu Dương Vô Thần trên buổi trình diễn show thời trang hôm đó.

- Nam nhân cấm sắc cấm dục như cậu ta mười mấy năm rồi chưa từng chạm vào phụ nữ, vậy mà lại hôn em. Cho nên tôi đã đoán ra ngay. Em chính là bạn gái cậu ta, đúng chứ?

Mặt Âu Dương Thiên Thiên khi nghe xong: "..."

Muốn cặn lời luôn!!

Má nói gì vậy má? Nghe không hiểu một cái quần què nào hết á!

Cái logic nào thấy cô hôn môi anh ta là nghi ngay bạn gái? Cái logic nào thấy anh ta đem cô tới đây là khẳng định ngay bạn gái chứ? Má bị hâm à!

Còn nữa, lí luận dài mấy chục câu, mà kết luận lằng xẹt là sao? Tự nhiên bồi thêm câu hỏi cuối vô chi vậy?

Đây có phải là nhân vật điển hình cho câu " Khi bạn muốn trở thành thám tử mà ba mẹ lại bắt đi làm bác sĩ không?"

Chuẩn đoán thế này là chết con nhà người ta rồi!

Âu Dương Thiên Thiên liếm môi, cô nhìn người phụ nữ đứng trước mặt, hạ giọng lên tiếng:

- Chị bác sĩ, chị nghe tôi nói đã, tôi không phải.....

Thế nhưng, lời này một lần nữa lại bị cắt ngang:

- Em không cần phải tỏ ra phòng bị với tôi đâu. Tôi tên Mã Nhược Anh, là bạn rất rất thân của Âu Dương Vô Thần, vì vậy... em có thể thoải mái thừa nhận trước mặt tôi, không cần kiêng nệ gì cả!

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Tôi là đang cố gắng giải thích cho chị hiểu! Dù chị có kiên nệ tôi cũng muốn nói đây!

Âu Dương Thiên Thiên thở một hơi, lên giọng có phần lớn tiếng:

- Chị hiểu lầm rồi, tôi không phải bạn gái của Âu Dương Vô Thần! Tôi là....

"Rầm" - Tiếng nói của cô thêm lần thứ 3 bị dứt ngang, ngay lúc này, cánh cửa dường như bị một lực rất mạnh làm cho mở ra, thân ảnh của người đàn ông xuất hiện ngay trước căn phòng.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 128: Hiểu Nhầm!

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Mã Nhược Anh: "...."

Cái gì mới xảy ra đó? Bao tới à!!

Hai người phụ nữ đồng loạt nhìn về nơi mới phát ra tiếng động, ánh mắt mở to kinh ngạc.

Âu Dương Vô Thần xuất hiện trước cửa như một bóng ma, đứng sừng sững giống hệt một ngọn núi, ánh mắt quét qua hai thân ảnh vốn đang to tiếng nói với nhau giờ lại im thin thít.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, mở miệng gọi:

- Anh hai!

Một tiếng này, kéo lí trí đang lên tới đỉnh cao của Mã Nhược Anh một phát tuột xuống dốc, cô kinh ngạc lên tiếng:

- Cái gì, anh hai?

- Vậy.... vậy... em là em gái nuôi của cậu ta sao?

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi gật đầu, đáp:

- Phải, tôi là em gái của anh ấy, tên Âu Dương Thiên Thiên. Đó chính xác là những gì tôi muốn nói với chị từ nãy đến giờ.

Mã Nhược Anh: "..."

Ôi mẹ ơi, cô nhầm to rồi!!

Mã Nhược Anh lén nhìn về phía Âu Dương Vô Thần, thấy ánh mắt anh đầy sát khí, bất giác nuốt 1 ngụm nước bọt.

Ưc à.... sợ quá thiên địa ơi....

Âu Dương Vô Thần ghét nhất là bị ghép với phụ nữ, những lời cô nói khi nãy nếu như anh ta đã nghe được thì.... không dám nghĩ đến hậu quả luôn.

Âu Dương Vô Thần trưng ra bộ mặt ngàn năm như một, anh nhìn người phụ nữ, âm u lên tiếng:

- Mã Nhược Anh, cô rất rảnh rồi?

Nghe xong câu nói của người đàn ông, gần như là ngay sau đó, cô ta lắc đầu, giọng hoảng hốt đáp:

- Không có, tôi rất bận, vô cùng bận, bận tới nỗi không có thời gian tán dóc nữa. Tôi vào đây để cho cô ấy uống thuốc thôi. Bây giờ tôi phải đi làm việc tiếp.

Vừa nói, Mã Nhược Anh vừa lúi người, cười cười:

- Hai người cứ tự nhiên đi, tự nhiên đi, tôi đi làm việc, ha!

Dứt lời, Mã Nhược Anh cong giò lên chạy, chạy như chưa từng được chạy, một vèo ra khỏi cửa, trực tiếp lướt ngang qua thân ảnh của Âu Dương Vô Thần đứng trước cửa.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Má này bị gì đó, cô chắc chắn luôn!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 129: Lại Đây!

Âu Dương Thiên Thiên ho khan vài tiếng, cô ngồi xuống giường, nhìn người đàn ông hỏi:

- Anh hai, anh tới tìm em có việc gì không?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, lạnh nhạt đáp:

- Đến xem cô chết hay chưa!

"...."

Anh rút khỏi phòng tôi ngay, không là tôi lấy gối ném chết anh liền.

Đồ độc mồm độc miệng!

Âu Dương Thiên Thiên chề môi, bướng bỉnh nói:

- Làm anh thất vọng rồi, em vẫn còn sống nhăn răng. Một cú đập thì làm sao khiến em chết được chứ?

Âu Dương Vô Thần chậm rãi đi tới, anh đứng đối diện cô, đột nhiên vươn tay ra muốn làm gì đó.

Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức lùi lại, nhìn hành động đáng ngờ của anh, cô lên tiếng phòng bị:

- Anh hai, anh muốn làm gì?

Người đàn ông chớp mắt, quắc quắc tay:

- Lại đây! Tôi cũng không ăn cô!

"...."

Tôi không sợ anh ăn tôi, tôi sợ anh đập chết tôi ý!

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt một lượt, cô mím môi, hỏi:

- Nhưng mà, anh muốn làm gì? Em sợ...

Âu Dương Vô Thần nghe xong, thu tay về, nhú mày nói:

- Có cái gì mà sợ? Mau lại đây.

Âu Dương Thiên Thiên vẫn phòng bị, đáp:

- Nhưng mà em....

- Lại đây!!!

Ngay lập tức, người đàn ông quát lên một tiếng, khiến Âu Dương Thiên Thiên giật mình. Cô mím môi, nhích người từng tí từng tí về phía trước, đến khi cách thân anh tầm 10cm.

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh hơi cúi đầu, nhìn thẳng mặt cô. Sau vài giây, anh đưa tay vén tóc mái của Âu Dương Thiên Thiên lên, trực tiếp chạm vào vết băng trên trán cô.

Theo bản năng, Âu Dương Thiên Thiên hơi co người lại, đầu cô lúi ra sau một chút, thế nhưng người đàn ông lại nhanh hơn, đưa tay còn lại lên đỡ đầu cô, giữ nó ổn định một chút.

Âu Dương Vô Thần híp mắt, cất giọng trầm ấm:

- Đừng động đây.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô cũng đâu có muốn động đây chứ, nhưng nó đau mà!

Vừa lẩm bẩm, cô vừa ngược mắt lên nhìn, lúc này, vừa hay nhìn thấy vết hằn của Âu Dương Vô Thần....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 130: Là Ai Đánh?

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, ánh nhìn trực diện với cần cổ thon dài của Âu Dương Vô Thần, im lặng không thốt nên lời.

Yết hầu người đàn ông chuyển động lên xuống mỗi khi anh ta nuốt nước bọt, không biết là vì quá gần hay là do tai Âu Dương Thiên Thiên quá thính, mà cô có thể nghe thấy những tiếng động rất nhỏ đó!

Có chút bối rối, Âu Dương Thiên Thiên vội hạ mắt, không dám nhìn thẳng yết hầu của anh ta nữa.

Thế nhưng, khi cô nhìn xuống, thì lại thấy một cảnh tượng còn kinh ngạc hơn.

Âu Dương Vô Thần mang áo sơ mi màu đen, anh không cài hết nút ở cổ, vậy nên lúc cúi xuống vô tình để lộ ra xương quai xanh, thậm chí còn lấp ló thấy thân ngực như ẩn như hiện.

Nó đập ngay vào mắt Âu Dương Thiên Thiên, khiến cô chăm chăm nhìn một cách ngưỡng mộ.

Cái này.... cũng gợi cảm quá rồi!

Càng nhìn, Âu Dương Thiên Thiên càng cảm thấy bối rối, cô ngước lên không được, cúi xuống cũng không xong, động đậy đầu thì sợ Âu Dương Vô Thần đánh, vậy nên không biết phải làm gì.

Cứ như vậy, ánh mắt cô nhìn mãi vào ngực của người đàn ông, càng nhìn, mặt càng nóng rang lên, hệt như có ai đó đang đốt mặt cô.

Âu Dương Vô Thần nhìn qua lại vết thương trên trán của Âu Dương Thiên Thiên, cho đến khi khẳng định nó ổn, mới thả tay ra.

Nhìn xuống mặt của cô, như thấy cái gì đó, anh nhíu mày hỏi:

- Là ai đánh cô?

Câu hỏi của anh như kéo lí trí Âu Dương Thiên Thiên trở về, cô giật mình hoàn hồn, liếc mắt sang chỗ khác, thuận miệng đáp:

- Tổng... Tổng Dật Nhiên. Anh cũng thấy anh ta mà, chính anh ta đã đánh em.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, hỏi ngược lại:

- Tôi không nói cái trên trán, tôi đang hỏi vết thương trên má cô!

Nghe câu hỏi, Âu Dương Thiên Thiên dường như bất ngờ, cô quay mặt lại, theo bản năng đưa tay che má, lên tiếng:

- Hả? Anh thấy sao?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, trả lời:

- Đứng gần sẽ thấy, dù đã được xử lí nhưng nó vẫn còn sưng....

Dừng một chút, giọng điệu trong lời của Âu Dương Vô Thần đột nhiên thay đổi, anh nhìn vào mắt Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Tôi hỏi.... vết thương này là do ai đánh cô?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 131: Về Nhà Tôi!

Âu Dương Thiên Thiên nghe câu hỏi của anh, cô chề môi, đáp:

- Anh biết làm gì chứ? Anh sẽ đánh người đó giúp em sao?

Người đàn ông nghe cô nói, ngược lại không trả lời. Điệu bộ của anh làm Âu Dương Thiên Thiên càng thêm khẳng định, vốn không trông mong gì anh ta sẽ nói có, nhưng tại sao vẫn cứ thấy tiếc nhỉ?

Cô dùng tay xoa xoa má mình, lên tiếng:

- Em chỉ bị một con ong chích nhẹ thôi, là vết thương nhỏ, không đáng kể. Anh không cần lo lắng.

Âu Dương Vô Thần nhìn cô mấy giây, rồi đứng thẳng người lên, hỏi:

- Ong chích? Rồi cô cứ để nó hả hê bay đi mất, không làm gì sao?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, đáp với giọng tự hào:

- Không hề nha, em đã đánh nó thật mạnh đấy. Không những 1 cái mà 3 cái cơ, đến cánh cũng muốn gãy chứ bay gì nổi nữa.

Âu Dương Vô Thần nhìn vẻ mặt của cô, khóe môi tự nhiên hơi nhếch lên, dường như rất hài lòng.

Con mèo nhỏ này, đúng là không dễ dàng để ai bắt nạt mình.

Nghe xong lời của Âu Dương Thiên Thiên, người đàn ông không đáp gì, anh quay đầu, lên tiếng:

- Được rồi, đi thôi.

Mặt Âu Dương Thiên Thiên hơi mù mịt, cô chậm chạp đứng lên, hỏi:

- Hà.. Đi đâu?

Người đàn ông liếc mắt, nói:

- Cô muốn ở lại đây sao? Còn không muốn đi?

Nghe xong, Âu Dương Thiên Thiên liền lắc đầu, đáp:

- Không có, em đâu có nói muốn ở lại chứ. Chỉ là.... anh muốn đưa em đi đâu? Em không thể về Âu Dương gia với cái này được.

Dứt lời, cô đưa tay lên chỉ vào vết thương trên trán.

Bây giờ mà về nhà, nhất định sẽ bị Âu Dương Chấn Đông truy hỏi việc vết thương, nếu như để ông ta biết ai gây ra cái này, thì mọi việc sẽ rắc rối lắm.

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt bình tĩnh, lên tiếng:

- Ai nói với cô là tôi đưa cô về Âu Dương gia?

Câu nói của anh làm Âu Dương Thiên Thiên khó hiểu hơn, liền hỏi:

- Vậy... anh muốn đưa em đi đâu?

Nghe câu hỏi, Âu Dương Vô Thần thản nhiên phun ra mấy chữ:

- Về nhà tôi!

- Hà?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 132: Cô Tự Ăn Một Mình Đi!

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, cô nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình như nhìn sinh vật lạ.

Nhà? Nhà nào nữa? Không lẽ ngoài Âu Dương gia và cái biệt thự ở Thượng Hải, anh ta còn cái khác hả?

Có phải cũng giống công ty PJH, chia ra nhiều chi nhánh không? Cái ở Thượng Hải, cái ở Bắc Kinh, có khi khắp đất Trung Quốc này nơi nào cũng có nhà của anh ta cũng nên.

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh nhìn cô gái đang sửng người, nói:

- Ngạc nhiên cái gì nữa, mau cầm túi xách theo tôi!

Dứt lời, anh xoay người đi ra ngoài trước.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, mấy giây sau mới hiểu hết ý của anh, liền đáp:

- Ồ!

Nói xong, cô xoay người, ngoái nghiêng tìm cái túi xách của mình, sau đó cầm nó lên rồi nhanh chân chạy theo sau người đàn ông.

Âu Dương Thiên Thiên đi ra đến cửa thì gặp phải Mã Nhược Anh, cô kinh ngạc nhìn Âu Dương Vô Thần, hỏi:

- Hai người đi đâu vậy?

Anh lạnh nhạt nhìn Mã Nhược Anh, không trực tiếp trả lời câu hỏi, nói:

- Cảm ơn cô đã giúp, tôi có việc, bây giờ sẽ đưa cô ấy đi!

Mã Nhược Anh nhú mào, chỉ tay đáp:

- Đi hả? Sao không ở lại ăn tối rồi hẵng đi, tôi vừa mới dọn đầu bếp chuẩn bị thêm thức ăn đấy, cậu đi thì làm sao chứ?

Âu Dương Vô Thần chẹp miệng, nói:

- Cô tự ăn một mình đi!

Dứt lời, anh lách qua người Mã Nhược Anh đi lên xe mình.

Mã Nhược Anh há miệng, nhìn theo bóng lưng Âu Dương Vô Thần mà không nói được câu nào, ánh mắt cô như muốn nuốt hết cây xung quanh lên để phang cậu ta.

Thứ con người.... tệ bạc vừa phải thôi!

Âu Dương Thiên Thiên đi tới, cô hơi cúi đầu, lên tiếng:

- Cảm ơn chị, tôi đi trước đây. Tạm biệt!

Nói xong, cô vẫy tay với Mã Nhược Anh, rồi cùng lên xe với Âu Dương Vô Thần.

Mã Nhược Anh cứng nhắc vẫy tay đáp lại, cô đứng nhìn hai người nào đó lên xe mà trong lòng muốn nổ tung.

Thật vô tâm mà, một cặp vô tâm, không biết nghĩ đến cảm xúc của người khác.

Dặn đầu bếp làm một mâm thịnh soạn rồi, bây giờ để cô ăn một mình, ăn đến ngày mai cũng không hết nữa.

Mã Nhược Anh thở dài một hơi, cô quay người muốn đi vào trong, thế nhưng như nhớ ra gì đó, cô liền xoay đầu lại, hét lớn:

- À mà, có ăn gì thì cũng đừng ăn hải sản nhé, em ấy chưa ăn được thứ đó đâu. Ăn sẽ nhiễm trùng vết thương, rồi sốt đấy!

Chiếc xe phóng đi thật nhanh, để lại cho Mã Nhược Anh một đám khói phía sau. Cô hét xong, nghiêng đầu lẩm bẩm:

- Có nghe được không vậy trời.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 133: Rốt Cuộc Anh Có Bao Nhiêu Cái Nhà VậY?

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên xe, hôm nay, không phải tài xế riêng của Âu Dương Vô Thần lái, vậy nên cô phải ngồi ghế trước, lần đầu như vậy nên thấy hơi lạ một chút.

Từ lúc rời nhà của Mã Nhược Anh, hai người cũng không nói gì, thế nên, không khí trong xe càng trở nên ngưng ngập hơn.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, quyết định lên tiếng:

- Ủm, anh hai, anh có nhà riêng ở Bắc Kinh à? Vậy tại sao còn về Âu Dương gia sống?

Mắt Âu Dương Vô Thần nhìn thẳng, thuận miệng đáp:

- Về thăm ba nuôi, tiện thể ở lại thôi. Bình thường về Trung Quốc không lâu nên đến Âu Dương gia thì coi như sống ở đó luôn, dù sao ngày hôm sau cũng đi lại rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, nhú mày hỏi:

- Nếu đã như vậy, anh còn mua nhà riêng làm gì?

Người đàn ông vẫn chuyên tâm lái xe, trả lời:

- Mua để ở!

"...."

Ừa chứ anh mới nói ở Âu Dương gia mà? Vậy nên tôi mới hỏi sống ở đó rồi thì mua nhà riêng làm gì đó.

Anh không ở thì mua làm gì ba??

Cái đồ ngu này!

Âu Dương Thiên Thiên liếm môi, ngăn cảm xúc muốn nhào lên đánh anh ta, lên tiếng hỏi tiếp:

- Anh hai, rốt cuộc thì... anh có bao nhiêu cái nhà vậy?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt lạnh nhạt, không nhìn cô, đáp:

- Không nhớ, không đếm!

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Đẹp! Cô méo hỏi nữa luôn!

Hỏi câu nào bị phản dame câu đó. Sắp tức chết cô rồi!

Đồ bệnh hoạn nhà anh.

Nói chuyện mình đi, cô méo thèm bắt chuyện với anh nữa!

Thế là, cuộc nói chuyện "mặn mòi" của hai người nào đó dần trôi vào dĩ vãng. Suốt đoạn đường về nhà của Âu Dương Vô Thần, không ai lên tiếng nói câu nào nữa.

Đến khi xe dừng trước cửa một căn biệt thự lớn, Âu Dương Thiên Thiên bước xuống xe, trên mặt mới thay đổi biểu hiện.

Mà nói trắng ra thì... biểu hiện cực lớn luôn, cô há hốc mồm nhìn căn biệt thự, dường như không tin nổi vào mắt mình.

Trời ạ, nó còn to lớn và sang trọng gấp mấy lần căn biệt thự ở Thương Hải nữa cơ.

Âu Dương Vô Thần đi trước, Âu Dương Thiên Thiên vừa ngạc nhiên vừa lảo đảo đi theo sau.

Khi bước vào cửa sảnh, đột nhiên bên tai vang lên tiếng chào hỏi lễ phép:

- Cậu chủ, nhị tiểu thư!

Giọng nói quen thuộc truyền đến, làm Âu Dương Thiên Thiên ngạc nhiên nhìn qua, cô bất ngờ thốt lên:

- Kỳ Ân, sao chị lại ở đây?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 134: Bản Tin Trên Ti Vi

Kỳ Ân và những người hầu khác cũng có mặt ở căn biệt thự này, và bằng một cách nào đó, mà họ vẫn chào hỏi Âu Dương Thiên Thiên lễ phép như cách mà họ đã làm lúc cô còn ở Thượng Hải.

Và điều đó khiến cô ngạc nhiên.

Bọn họ làm sao có thể tới được đây? Không phải chỉ mới hôm trước cô còn tạm biệt họ và về Bắc Kinh sao? Thế nào mà....

Kỳ Ân nở nụ cười tiêu chuẩn, đáp:

- Nhị tiểu thư, chúng tôi là người hầu của cậu chủ, vậy nên chỉ cần ngài ấy ở bất cứ nơi nào, thì chúng tôi cũng có mặt ở đó. Chúng tôi đã tới đây từ ngày hôm qua và đã dọn dẹp sạch sẽ nơi này, mong cô sẽ hài lòng.

Nói rồi, cô ta cúi đầu, đưa tay chỉ Âu Dương Thiên Thiên đi vào trong.

Âu Dương Vô Thần đã đi vào trước, cô không có lí do gì để đứng ở đây cả, nên cũng đành đi vào theo.

Kỳ Ân dẫn cô lên phòng, cô ta đã chuẩn bị sẵn quần áo và các vật dụng dành cho phụ nữ, vậy nên, không có gì bất tiện nếu cô ở đây cả.

Tắm rửa một chút, sau đó tự thay băng cho mình, đến tối, Âu Dương Thiên Thiên mới xuống lầu dùng bữa.

Như những chuyện ở Thượng Hải, bàn ăn cũng chỉ có cô và Âu Dương Vô Thần ngồi, phía trước ti vi được mở lên để tiện xem tin tức, phía sau là các đầu bếp trực tiếp làm món ăn và được người hầu đưa lên phục vụ lúc còn nóng.

Kỳ Ân đứng một bên, cô vừa chỉ đạo việc phục vụ vừa quan sát tình hình nấu nướng trong bếp, tuyệt đối không để xảy ra sơ suất dù là nhỏ nào.

Giải quyết tất cả mọi việc thuận thực như vậy, hần đã từng làm rất nhiều lần rồi, nhưng mà.... là làm cho ai?

Âu Dương Vô Thần không hay ở nhà riêng mà!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô ngồi trên ghế, nhìn những người hầu xung quanh phục vụ cho mình, ánh mắt có chút kì lạ.

Càng nghĩ càng khó hiểu, thôi, bỏ qua đi, không nghĩ nữa.

Chuyện của Âu Dương Vô Thần, không nên tìm hiểu sâu thì hơn!

Dứt lời, cô cầm nĩa và dao lên, chuẩn bị cắt vào miếng thịt đầu tiên. Đúng lúc này, ti vi liên truyền đến tiếng nói:

- Sau đây là tin tức nóng: Ngày diễn ra lễ tang cuối cùng của nữ MC Đàm Gia Hi đã không được thuận lợi như mong muốn, trong buổi sáng hôm nay, hàng loạt những sự kiện vô cùng chấn động đã xảy ra khiến người hâm mộ trên toàn thế giới nói chung và người hâm mộ Trung Quốc nói riêng phần nộ đến cực điểm.

- Hàng loạt những camera của đài truyền hình đã ghi lại được một đoạn băng được cho là của chồng nữ MC Đàm Gia Hi - Tống Dật Nhiên. Điều đáng nói, đoạn băng này lại là một đoạn tình dục nhạy cảm, trong đó, chồng của nữ MC được cho là đã lên giường với rất nhiều người phụ nữ.

- Theo lịch sử ngày tháng hiện trên đoạn băng, nó đã được quay lại trước thời gian nữ MC Đàm Gia Hi chết, và điều đó đồng nghĩa với việc, Tống Dật Nhiên chính là kẻ đã ngoại tình, trong khi nữ MC vẫn còn sống, mà không chỉ với 1 hay hai người phụ nữ, mà là rất nhiều.

- Thêm vào đó, rất nhiều người đã chứng kiến Tống Dật Nhiên la hét với một người phụ nữ khác và trong cơn tức giận không thể kiềm chế được, anh ta đã tự thú nhận mình chính là kẻ đã gián tiếp giết chết vợ của mình.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 135: Người Phụ Nữ Đồ Đen Bí ẨN!

Âu Dương Thiên Thiên nghe đến vụ việc lúc sáng, tay cô đột nhiên dừng lại, cứng nhắc xoay đầu nhìn qua.

Lúc này, trên ti vi đang phát lại đoạn video mà những phóng viên có mặt tại buổi lễ tang quay lại được:

- Sau khi biết được sự thật, ngay lập tức, cảnh sát đã bắt giữ Tống Dật Nhiên và áp giải về đồn để tra hỏi. Đến chiều nay, cảnh sát đã chính thức tuyên bố Tống Dật Nhiên chính là kẻ đã gián tiếp gây ra cái chết cho nữ MC Đàm Gia Hi.

- Theo lời khai của hãn ta, thì nữ MC Đàm Gia Hi đã bắt gặp Tống Dật Nhiên ngoại tình với một người phụ nữ tại khách sạn, vì vậy, giữa hai người xảy ra tranh cãi và nạn nhân đã bỏ chạy ra ngoài. Tống Dật Nhiên đuổi theo nhưng khi đến nơi thì đã thấy vợ mình bị ô tô đâm nằm trên mặt đất.

- Lúc này, hãn ta vô cùng hoảng sợ, nhưng lại không hề có ý muốn cứu giúp vợ mình, mặc dù lúc đó cô ấy vẫn còn sống. Hãn đã run rẩy và đứng nhìn nạn nhân chết dần trong đau đớn tột cùng.

- Cuối cùng, vì nghĩ đến vợ mình là người nổi tiếng, không thể giấu được chuyện cô đã chết, vậy nên Tống Dật Nhiên đã âm mưu lập một kế hoạch, đem xác của nạn nhân đến chôn ở núi Hòa Châu, ngay sau khi xảy ra trận lở tuyết, và dàn dựng nó như một vụ tai nạn của thiên nhiên.

- Cảnh sát cũng đã khám nghiệm toàn bộ di vật của nạn nhân và phát hiện trên chiếc túi xách của nữ MC Đàm Gia Hi mang theo ngày hôm đó có dính một mảnh vỡ vụn của đèn xe ô tô.

- Điều này đã chứng minh được sự thật, chính là nữ MC Đàm Gia Hi đã chết oan dưới tay của chồng mình, thân thể cô ấy từ chịu đau đớn bởi vụ tai nạn giao thông, nay lại càng đau đớn hơn khi bị lấp vùi trong đồng tuyết lở chỉ vì sự độc ác của Tống Dật Nhiên.

- Hàng ngàn cư dân mạng đã rất phẫn nộ trước hành vi đồi bại, cặn bã và đáng lên án của Tống Dật Nhiên, họ đang tổ chức biểu tình đòi lại công bằng cho nữ MC Đàm Gia Hi và yêu cầu tòa án hãy xử phạt hằn ta ở mức án cao nhất.

Nghe đến đây, ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên hơi hạ xuống, tay cầm nĩa của cô hơi dùng sức, nắm chặt lại.

Tống Dật Nhiên, cho đến khi tôi nghe lại những lời này từ miệng của một người khác, tim tôi vẫn đau đến nhỏ máu. Nhưng cuối cùng thì, tôi cũng có thể thành công tổng anh được vào tù.

Tôi hi vọng, với mảnh vỡ mà tôi đã để lại, nó sẽ biến thành vật chứng quan trọng, khiến anh.... vĩnh viễn không được trở ra ngoài nữa!

Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu, đúng lúc này, bản tin tức một lần nữa vang lên tiếng:

- Thêm một tin tức nữa cũng gây tranh cãi không kém. Rất nhiều phóng viên đã ghi lại được hình ảnh một người phụ nữ mặc đồ đen, đeo mắt kính đến viếng thăm nữ MC Đàm Gia Hi, và tại đây, cô ta đã phần nào lột được bộ mặt thật của tên hung thủ Tống Dật Nhiên ra ngoài ánh sáng.

- Điều đáng nói là, cô gái này làm sao có thể biết được những chuyện Tống Dật Nhiên đã làm và phơi bày nó ra trước mặt mọi người? Lời nói

của cô đã khích bác gì đến hấn ta mà làm Tống Dật Nhiên tự thú nhận tội lỗi của mình? Và... người phụ nữ này biết về cái chết của nữ MC Đàm Gia Hi, vậy tại sao lại muốn giúp cô ấy? Có đơn giản chỉ vì muốn giải oan cho người đã khuất hay không?

- Câu hỏi bây giờ mà tất cả đang đặt ra chính là: Người phụ nữ đồ đen bí ẩn này... rốt cuộc là ai?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 136: Không Muốn Ai Nhúng Vào Quá Sâu!

Kỳ Ân đứng bên cạnh, không khó để nhận ra người trên màn hình là ai, dù đã mang kính đen và mang đồ có chút không đúng tuổi, nhưng cô biết... đó chính là Âu Dương Thiên Thiên.

Kỳ Ân tiến lên một bước, cô cầm điều khiển nhấn nút tắt ti vi, màn hình nhanh chóng trở lại với màu đen nguyên thủy.

Cô nhìn Âu Dương Vô Thần, bất giác lên tiếng:

- Cậu chủ, chuyện này...

Âu Dương Vô Thần ngồi đối diện cô gái nhỏ, anh nhìn Âu Dương Thiên Thiên tầm vài giây rồi nói:

- Gọi cho Lữ Uyển Thành, bảo cậu ta xử lý đi!

Kỳ Ân nghe thấy, ngay lập tức cúi đầu, đáp:

- Dạ vâng.

Dứt lời, cô xoay người đi ra khỏi nhà ăn.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn người đàn ông trước mặt, cô mím môi, nói:

- Cảm ơn anh hai!

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt lạnh nhạt, hỏi;

- Tại sao cô làm như vậy?

Nghe câu hỏi của anh, cô hơi rũ mắt, lảng tránh đi ánh nhìn đang hướng về mình, tay cầm nĩa cắm bừa vào một miếng thịt, đưa lên miệng ăn, đáp:

- Em từng nói với anh rồi mà, em là fan hâm mộ của Đàm Gia Hi. Chỉ là... tình cờ biết được chuyện này, nên muốn lấy lại công bằng cho chị ấy thôi!

Một lí do, đến bản thân cũng biết là khó chấp nhận, vậy mà thật không tin được là cô lại đang nói nó với Âu Dương Vô Thần.

Người đàn ông nhìn cô, ánh mắt hơi tối lại, anh lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô có bí mật không muốn nói cho người khác biết?

Bị nói trúng tim đen, Âu Dương Thiên Thiên cứng ngắc người, không lên tiếng đáp lại ngay. Sau một lúc, cô bỏ nĩa xuống, ngược mắt lên, đột nhiên hỏi:

- Anh hai, anh có bí mật không?

Làn này, đến lượt Âu Dương Vô Thần không lên tiếng đáp lại. Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục nói tiếp:

- Giữa anh và em, đều có những bí mật không thể nói cho đối phương biết anh, nếu như đã không muốn tiết lộ như vậy, hà tất phải tìm hiểu cho sâu rõ?

- Em biết anh hai quan tâm em nên mới hỏi như thế, nhưng mà... em không thích ai nhúng quá sâu vào cuộc sống riêng của em, nói cho cùng thì, anh cũng đâu là gì của em, biết nhiều để làm gì chứ, có phải không?

Dứt lời, gương mặt người đàn ông hơi đanh lại, Âu Dương Vô Thần mím môi, ánh mắt của anh đen như mực, nhìn cô gái thật sâu.

Âu Dương Thiên Thiên thấy anh im lặng, những tưởng cũng giống như các lần trước, nên liền muốn đổi chủ đề. Nhưng không ngờ, lúc cô muốn mở miệng, anh đột nhiên lên tiếng:

- Vậy thì, chỉ khi trở thành một thứ gì đó trong cuộc sống của cô, tôi mới được quyền biết mọi thứ sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 137: Không Hiểu Nổi!

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ trước câu hỏi của người đàn ông, cô hơi nhú mào, có chút không hiểu lắm.

Ý của Âu Dương Vô Thần là gì chứ?

Anh ta muốn trở thành một thứ gì đó trong cuộc sống của cô ư?

Vậy thân phận anh trai hiện tại thì sao? Chẳng lẽ.... với nó, anh ta không cảm thấy thỏa mãn?

Nếu như thấy không thỏa mãn, vậy..... Âu Dương Vô Thần muốn trở thành cái gì trong cuộc sống của cô chứ?

Người đàn ông nhìn chăm chăm vào cô gái trước mặt, ánh mắt của anh làm Âu Dương Thiên Thiên chợt thấy bối rối. Cô há miệng nhưng phải mất một lúc mới phát ra được tiếng nói:

- Có lẽ là được..... nhưng mà.... hiện tại thì chưa, anh chỉ là anh hai em, vậy nên....

- Tại sao cô cứ chỉ khẳng định vào cái gọi là hiện tại? Trong khi đó, vẫn còn một thứ nữa được gọi là tương lai? - Câu nói của Âu Dương Thiên Thiên bị cắt ngang một cách nhanh chóng. Thay vào đó, là một câu hỏi khác đến từ Âu Dương Vô Thần.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Cái này là đúng chất không hiểu luôn này. Anh ta đang nói cái gì vậy? Tương lai gì ở đây chứ?

Cô chỉ muốn giải thích rằng ở hiện tại anh ta không có quyền can dự quá nhiều vào đời sống riêng tư của cô mà thôi, liên quan gì đến tương lai? Lái gì sang đó ghê vậy?

Rốt cuộc thì.... này giờ anh ta có hiểu thứ cô đang muốn nói hay không?

Kể từ sau câu hỏi đó, 2 người hầu như không lên tiếng, Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên nhìn nhau, mỗi người một cảm xúc riêng biệt, nhưng dường như giữa họ, tồn tại thêm một mối liên kết không dễ dàng nhận ra.

Đúng lúc này, Kỳ Ân cầm theo điện thoại đi vào, đánh tan bầu không khí im ắng:

- Cậu chủ, Lữ Uyển Thành muốn nói chuyện với ngài!

Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy, cô liền cúi đầu, cầm nĩa lên ăn tiếp phần ăn của mình, giả vờ như không có chuyện gì.

Âu Dương Vô Thần nhìn cô, ánh mắt hơi híp lại, sau vài giây, anh đứng lên cầm lấy điện thoại, rồi đi ra ngoài.

Âu Dương Thiên Thiên vừa ăn vừa lén lút nhìn theo bóng hình anh rời đi. Cô cắn môi, thầm nghĩ.

Âu Dương Vô Thần... tôi càng ngày càng không hiểu nổi anh!

Kỳ Ân liếc khoé mắt, ánh nhìn của cô trong thoáng chốc, có một chút thay đổi....

Âu Dương Vô Thần đưa điện thoại sát tai mình, lên giọng lạnh nhạt:

- Có chuyện gì?

Ngay lập tức, từ bên kia liền vang lại tiếng đáp:

- Boss, tin tức đã lan truyền rất nhanh rồi, hiện giờ mới xóa, e là đã không kịp. Hơn nữa, đó là một trong số những chứng cứ để đưa ra tòa, không thể tùy tiện xử lí được.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 138: Trong Một ThoáNg.....

Âu Dương Vô Thần bình thản cho một tay vào trong túi quần, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Ai nói cậu là tôi muốn xóa hết đoạn clip đó? Chỉ cần cắt phần có mặt người phụ nữ áo đen và tôi là được. Còn lại, cứ giữ nguyên.

Người đàn ông bên kia nghe thấy, có chút ngập ngừng trả lời:

- Nhưng mà.... boss, nếu như vậy chúng ta cần phải đăng nhập vào trang chính chủ của nhà mạng chung thì mới điều khiển được toàn bộ hệ thống xã hội.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, vẫn bình tĩnh nói:

- Lữ Uyển Thành, tôi cảm thấy đám hacker cậu nuôi dạy này rảnh rồi đấy, sao không thử đem về cho bọn họ chơi một chút?

Người đầu dây bên kia: "...."

Boss à, đám hacker mà anh nói một giờ tôi phải trả họ mấy chục triệu đô la Mỹ đấy.

Tôi nuôi người ta cũng không phải để làm việc này!!!

Lữ Uyển Thành chặc lưỡi, bất đắc dĩ lên tiếng:

- Boss à, ngài cũng không thể tùy tiện điều động hacker được, chi số tiền lớn như vậy để làm chuyện này, có phải là.... quá “đầu tư” rồi hay không?

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh chớp mắt nhìn bầu trời đêm phía trước, lặng lẽ đáp:

- Cứ cho tiến hành đi, thứ mà tôi không thiếu nhất, chính là tiền!

Dừng một chút, anh lại nói tiếp:

- Nói tóm lại, ngày mai tôi không muốn thấy bất cứ tiêu đề nào liên quan đến người phụ nữ bí ẩn áo đen hoặc là tôi nữa, nếu không.... cậu tự gánh lấy hậu quả!

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần liền cúp máy, không cho Lữ Uyên Thành bên kia đường dây có cơ hội đáp trả câu nào.

Sau khi tắt điện thoại, anh đứng im tại chỗ thêm một đoạn nữa, ánh nhìn đưa dần ra phía bóng tối, có chút xa xăm.

Lúc này, dường như trong một thoáng, anh đã thực sự... có ý nghĩ muốn xâm nhập vào cuộc sống của Âu Dương Thiên Thiên, dù chỉ là một chút ít... cũng muốn hiểu được cô gái đó....

Điều kì lạ này, là lần đầu tiên anh cảm nhận được!

- -----...-----...-----

Âu Dương Vô Thần đứng đó khoảng 10" thì đi vào, khi anh tới gần bàn ăn, phát hiện Âu Dương Thiên Thiên đã không còn ở đó nữa.

Kỳ Ân nhìn Âu Dương Vô Thần, lễ phép lên tiếng:

- Nhị tiểu thư dùng bữa xong đã lên phòng rồi, cậu chủ, ngài có muốn tiếp tục không?

Người đàn ông nhú mày, anh lắc đầu, trả lời:

- Không cần, mang cho tôi một ly cafe!

Dứt lời, anh xoay người đi lên trên lầu. Trên bàn, phần ăn của Âu Dương Thiên Thiên đã sạch hết, nhưng phần ăn của Âu Dương Vô Thần lại hầu như còn đầy.

Cá, mực, tôm, bào ngư,..... bao nhiêu hải sản tươi ngon cũng không thể kéo khẩu vị của anh ấy quay về!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 139: DẤU HIỆU!

Âu Dương Thiên Thiên về phòng mình, cô nằm ườn lên giường, nghĩ về những câu nói của Âu Dương Vô Thần. Thế nhưng, càng nghĩ lại chỉ càng thêm rối rắm, không cách nào tự gỡ ra được.

Suy nghĩ lung tung một hồi, cô ngồi bật dậy, móc điện thoại từ trong túi ra, nhắn một vài tin nhắn cho ba mình. Đại khái là nói cô đột nhiên muốn đi du lịch, chơi thêm vòng quanh thế giới cho sang, thế nên sẽ không về nhà một thời gian.

Thôi kệ, biện đại lí do là được mà, dù sao cũng cùng 1 mục đích, quá trình là không quan trọng.

Làm xong, cô vút chiếc điện thoại qua 1 bên, nằm ườn tiếp 1 lần nữa xuống giường.

Haizzz, Âu Dương Thiên Thiên ơi là Âu Dương Thiên Thiên, sống một cuộc sống của thiên kim như cô, thật sự là không dễ dàng mà.

Vừa phải lo việc gia đình, vừa phải lo việc thừa kế, đến chuyện tình yêu cũng tính qua tính lại mấy lần, đặc biệt là nợ.

Đúng, chính là cái này! Nợ trong ngân hàng vẫn còn chưa trả, không biết lãi lên tới mấy con số 0 rồi đây?

"...."

Khoan đã.... hình như... cô quên cái gì đó mất tiêu rồi.

Nhắc tới tiền mới nhớ..... Đường gia trả tiền cho cô chưa vậy?

Từ hôm cô cảnh cáo Đường Gia Ân tới giờ vẫn chưa kiểm tra thẻ lại nữa. Chết tiệt, ngày mai phải đi ra ngân hàng xem sao, nếu như bà ta chưa trả, cô sẽ không khoan nhượng thứ gì nữa. Trực tiếp ném ra ngoài cho biết mặt!

Hừ, nhưng cũng phải đợi vết thương này khỏi hẳn đã, cũng không thể đem bản mặt mang sẹo thể này tới đó đòi tiền được.

Âu Dương Thiên Thiên lẩm bẩm một hồi, đột nhiên cô xuýt xoa, đưa một tay lên sờ vào trán mình:

- A~ sao mà ngứa thế này.....

- -----...-----...-----

Âu Dương Vô Thần ngồi trong phòng, anh chậm rãi vừa uống cafe mà Kỳ Ân mang lên từ 4 tiếng trước, vừa xem xét công việc qua máy tính bảng.

Những ngón tay thon dài lướt nhẹ trên màn hình, ánh mắt anh đảo qua đảo lại liên tục, đôi lúc, giữa ấn đường còn hay nhíu chặt lại, tựa như đang suy nghĩ.

Cứ như vậy, thời gian dần trôi qua. Cho đến khi mắt Âu Dương Vô Thần không còn chịu đựng được nữa, anh mới buông máy tính bảng ra, lúc này, công việc cũng coi như đã giải quyết xong.

Ngồi dựa đầu ra sau ghế, Âu Dương Vô Thần nhắm mắt nghỉ ngơi, nhưng chỉ tầm vài giây, anh lại mở mắt ra lại. Liếc nhìn về phía đồng hồ một chút, bây giờ kim dài đã điểm 1h sáng rồi.

Nhớ đến ai đó, anh đột nhiên đứng dậy, xoay người đứng đối diện với tấm kính trong suốt đằng sau. Nhìn bóng mình phản chiếu qua lớp gương, tâm trạng anh càng chùng xuống.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng điện thoại vang lên. Âu Dương Vô Thần lấy di động từ trong túi ra, là một dòng tin nhắn mail được gửi tới từ Mã Nhược Anh vài giờ trước.

Phải rồi, anh cài đặt chặn thông báo mail trong lúc làm việc, lúc này mới mở ra, có lẽ đây là lời nhắc lại.

"- Vô Thần, lúc chiều tôi nói cậu có nghe không? Sợ cậu không nghe được nên tôi nhắn mail nhắc lại cậu, Thiên Thiên tạm thời không ăn được hải sản nhé, đừng cho cô ấy ăn bất cứ thứ gì, nếu không sẽ bị nhiễm trùng, dễ sốt lắm đấy! "

Từng chữ lọt vào mắt Âu Dương Vô Thần, khiến mày anh nhú lại. Trong trí óc liền hoạt động, nhanh chóng nhớ lại những gì anh đã thấy trong bữa ăn.

Tức thì, thân ảnh anh nhanh như chớp lao ra khỏi căn phòng.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 140: Tiếng Gọi Không Thể Nghe Thấy!

Cửa phòng Âu Dương Thiên Thiên bị đập mạnh vài cái, người đàn ông đứng bên ngoài, có chút căng thẳng lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô mở cửa ra, tôi có chuyện muốn nói với cô.

Dứt lời, bên trong không có lời hồi đáp nào dành cho anh. Nhận thấy sự im lặng đáng ngờ, Âu Dương Vô Thần nói tiếp:"

- Âu Dương Thiên Thiên, cô không mở cửa ra là tôi tự vào đấy.

- Âu Dương Thiên Thiên!

Hai tiếng liên tiếp gọi tên cô, Âu Dương Vô Thần vẫn không nhận lại bất kì tiếng động nào. Lần này, không đợi được nữa, anh vặn khóa, đẩy mạnh cánh cửa vào bên trong.

Ngay sau khi nhìn thấy một thân hình đang nằm cuộn tròn trên giường, ánh mắt Âu Dương Vô Thần liền cứng nhắc. Anh bước từng bước chân tối, nhẹ nhàng đứng trước mặt của Âu Dương Thiên Thiên.

Cả người cô đều bọc trong chăn như một con sâu núp trong cái kén nhỏ, chỉ để lộ mỗi một cái đầu ra bên ngoài. Trong bóng tối, người đàn ông nghe những tiếng động khe khẽ:

"Khò..... khò...."

Âu Dương Vô Thần: "..."

Cái con nhóc này! Tiếng ngái ngủ đó là sao?

Đừng nói với anh là cô ta ngủ say đến mức không nghe tiếng anh đấy nhé?

Chưa bao giờ muốn đánh cho cô ta một trận như bây giờ, grừ.....

Âu Dương Vô Thần thở ra một hơi, hết như nhẹ nhõm thứ gì đấy, mà chính anh cũng không biết mình vừa làm một hành động đó.

Lắc đầu, Âu Dương Vô Thần nghĩ mình đã lo quá nhiều rồi, anh xoay lưng, muốn rời khỏi căn phòng.

Đúng lúc này, tiếng ngái ngủ của Âu Dương Thiên Thiên lại truyền đến.

"Khò.... hừ.... hừ.... khò.... hừ"

Chân đang di chuyển của anh chợt dừng lại một chút, Âu Dương Vô Thần quay người một lần nữa, anh nhú mày, cúi xuống bật đèn ngủ trên đầu giường của Âu Dương Thiên Thiên lên.

Tiếng ngủ của cô ta như thế nào lại nặng nề như vậy? Còn mang theo cả sự run rẩy nữa?

Khi ánh đèn bật chiếu sáng lên, ngay lập tức khuôn mặt của Âu Dương Thiên Thiên hiện ra, mắt cô nhắm nghiền, trên trán lấm tấm mồ hôi, mặt và môi thì trắng bệch, cả thân thể đều run rẩy,

Âu Dương Vô Thần nhú mày, anh liền lên tiếng gọi:

- Âu Dương Thiên Thiên!

Vừa nói, anh vừa lật tấm chăn trên người cô ra, thân thể mang áo ngủ mỏng manh đang run rẩy cứ như thế ngang nhiên hiện ra.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 141: Cô Bị Sốt Rồi!

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên run rẩy từng đợt nhỏ, cô hơi nghiêng rặng, phát ra giọng "hừ" nhẹ nhẹ.

Dường như toàn thân đều đang phát lạnh, mồ hôi chảy nhễ nhại trên trán, thậm chí còn làm thành một hàng nước dài chảy thẳng xuống chiếc mũi cao của Âu Dương Thiên Thiên.

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh nhẹ nhàng chạm vào mặt của cô, lên tiếng gọi:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô nghe tôi nói không? Mở mắt ra đi, Âu Dương Thiên Thiên!

Thế nhưng, sau lời nói của anh, người con gái ngoài việc run bần bật ra thì không có gì đáp lại cả.

Thấy vậy, Âu Dương Vô Thần liền đỡ lấy đầu cô lên, anh vuốt tóc ướm nhẹp đang dính chặt vào trán của Âu Dương Thiên Thiên qua một bên, lúc này, mới phát hiện thấy vết thương trên trán cô đã sưng tấy lên.

Ánh mắt người đàn ông hơi híp lại, bỗng nhiên quát khê:

- Chết tiệt! Vết thương bị nhiễm trùng rồi.

Âu Dương Vô Thần nghiêng rặng, anh lay lay người cô gái, cố gắng gọi thêm một lần nữa:

- Âu Dương Thiên Thiên, tỉnh lại đi, mau mở mắt ra nhìn tôi. Âu Dương Thiên Thiên!!

Lần này, dường như tiếng gọi cuối cùng đã lọt vào được tai của người con gái, khiến ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên hơi động đậy.

Sau vài giây, cô mở ra đôi mắt nâu hơi lơ mơ, thấy Âu Dương Vô Thần, bất giác hỏi:

- Anh hai.... tại sao anh.... lại... ở đây?

Lời của Âu Dương Thiên Thiên hòa quyện cùng tiếng thở nặng nề, khiến câu nói càng trở nên khó khăn hơn.

Giọng cô khàn đặc, hơn nữa hơi thở từ mũi cũng rất nóng, tựa như cơ thể đang bị sốt rất cao.

Âu Dương Vô Thần thấy cô đã tỉnh lại đôi chút, liền lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô bị sốt rồi, giữ tỉnh táo, tôi đưa cô đến bệnh viện!

Dứt lời, anh một tay giữ lấy thân thể của cô gái, một tay vươn ra lấy chiếc chăn quấn chặt người cô lại từ phía sau, ôm bổng lên, nhắc chân đi ra ngoài.

Ở bên dưới sảnh, Kỳ Ân và đám người hầu không biết từ lúc nào đã đứng sẵn đó, bọn họ dường như bị đánh thức bởi tiếng động do Âu Dương Vô Thần tạo ra, nên đã tức trực đợi sẵn.

Thấy Âu Dương Vô Thần ôm ngang người Âu Dương Thiên Thiên đi xuống cầu thang. Kỳ Ân liền chạy đến, lo lắng hỏi:

- Cậu chủ, đã có chuyện gì xảy ra vậy? Nhị tiểu thư... cô ấy làm sao mà thành như thế này?

Âu Dương Vô Thần vẫn không dừng bước chân của mình, anh chỉ nghiêng đầu, đáp:

- Liên lạc với bệnh viện Trung Ương Bắc Kinh ngay cho tôi, bảo tất cả bác sĩ tập trung trước sảnh, tôi sẽ đến đó trong vòng 10" nữa.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 142: DùNg Tiêm Hay Không DùNg Tiêm?

Chiếc xe chạy vọt trong bóng đêm, xuyên thẳng qua những đám mây dày đặc của bóng tối, tiến thẳng về phía trước không kiêng nệ bất cứ ai.

Ngồi trong xe, Âu Dương Vô Thần ôm lấy thân thể của Âu Dương Thiên Thiên, anh cúi đầu nhìn khuôn mặt đang đỏ rục của cô, trong lòng cảm thấy bức bối không thôi.

Cái cô ngốc này, tại sao không chịu để ý một chút mà ăn chứ? Thứ gì cũng cho vạ vào miệng được như thế, không sợ ngộ độc mà chết à?

Đã có vết thương thì chí ít cũng nên kiêng nệ một tí, đằng này lại cứ ăn thoải mái như vậy, coi mạng sống của mình là trò đùa chắc?

Nỗi khó chịu trong lòng càng dâng lên, Âu Dương Vô Thần càng cảm thấy mình vô lí. Mặc dù biết là Âu Dương Thiên Thiên cũng không biết gì nên mới ăn vô tội vạ như thế nhưng mà.... vẫn không thể tha thứ cho sự sơ suất nhỏ đó được.

Cảm giác thật....bức rức!!

Người tài xế phóng chiếc xe nhanh hết mức, vài phút sau, liền dừng lại trước cổng bệnh viện Trung Ương Bắc Kinh.

Âu Dương Vô Thần ôm lấy thân thể Âu Dương Thiên Thiên lao xuống xe, anh đi nhanh vào trong, ngay lập tức một đoàn bác sĩ tiến tới, cúi đầu

chào hỏi;

- Âu tổng!

Âu Dương Vô Thần không để ý đến họ, anh đặt thân thể Âu Dương Thiên Thiên lên chiếc giường gần đó nhất, rồi nói tóm gọn với tốc độ nhanh:

- Vết thương bị nhiễm trùng, dẫn đến sốt, các người mau nghĩ cách chữa cho cô ta!

Đám người có mặt ở đó ngậy ra vài giây, rồi nhanh chóng đi tới, mở vết băng trên trán của Âu Dương Thiên Thiên ra. Thấy vết thương sưng tấy, nhìn nhau một lượt, liền lên tiếng:

- Âu tổng, vết thương này bị nhiễm trùng không nặng, chỉ cần tiêm một ít thuốc là sẽ giảm sốt ngay thôi.

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, ngay lập tức đồng ý, nói:

- Vậy thì tiêm mau đi!

Dứt lời, đám bác sĩ xoay người cong chân chạy đi lấy thuốc, ai nấy đều tỏ ra vội vã, tuyệt đối không giống với tác phong khám bệnh thường ngày.

Đúng lúc này, Âu Dương Thiên Thiên đang nằm trên giường đột nhiên mở mắt, cô khó khăn thở gấp, lên tiếng:

- Anh hai.. em không tiêm... em... không muốn tiêm...

Người đàn ông nghe thấy tiếng thều thào phát ra, liền tiến đến gần chỗ cô, anh nhíu mày, hỏi:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô nói gì?

Người con gái chớp ánh mắt, nói lại một lần nữa:

- Em... không muốn tiêm... em sợ...

Đúng lúc này, đám bác sĩ vừa lấy thuốc và kim tiêm tới, bọn họ bơm thuốc vào cây tiêm, chuẩn bị sẵn sàng để làm cho Âu Dương Thiên Thiên.

Thế nhưng, đột nhiên Âu Dương Vô Thần ngoảnh mặt lên nhìn bọn họ, ngang nhiên thốt ra 1 câu:

- Không được dùng tiêm!

Đám bác sĩ: "..."

???

Không phải mới lúc này còn hỏi dùng tiêm nhanh lên ư? Tự nhiên bây giờ không cho dùng tiêm?

Anh ta bị bệnh à??

Rốt cuộc có dùng tiêm hay không đây?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 143: Cô Ta Nói Không Muốn Tiêm!

Đám bác sĩ đều ngẩn người nhìn Âu Dương Vô Thần, trước câu nói bất ngờ của anh, bọn họ vừa sốc vừa ngạc nhiên, hỏi:

- Âu tổng, cái này... ngài không phải vừa mới nói là tiêm thuốc cho... bệnh nhân này sao?

Âu Dương Vô Thần nghe xong, mặt không đổi, tỉnh bơ đáp:

- Cô ta nói không muốn tiêm. Các người dùng cách khác đi.

Đám bác sĩ: "..."

Hạ hán lời tập 2!

Cái quái gì đang xảy ra vậy nè? Từ khi nào thì một bệnh nhân lại được quyền như thế chứ?

Nói không muốn dùng tiêm là không muốn dùng tiêm, như thế cũng được à? Lên làm ông trời luôn đi!

Đám bác sĩ nhìn nhau, quyết định lên tiếng:

- Âu tổng, thực ra chuyện này, vết thương nhiễm trùng chúng tôi đều xử lý rất nhanh gọn là tiêm thuốc vào để loại bỏ độc tố thôi, trước giờ đều chưa từng thử qua cách khác,

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh nhìn Âu Dương Thiên Thiên rồi lại nhìn đám bác sĩ, chột nói:

- Nhưng cô ta bảo không muốn dùng tiêm. Các ông điếc hết phải không? Nghĩ cách khác cho tôi!

Đám bác sĩ: "..."

Rồi ý anh là sao?? Hỏi ý anh chứ hỏi ý cô ta à mà cứ muốn theo ý kiến của cô ta thế?

Là tổ tông hay sao mà nghe lời dữ vậy?

Đám bác sĩ cũng hết cách, nhìn nhau bàn luận nhưng không đi đến kết quả, vấn đề là bọn họ không thể mạo hiểm đưa thuốc vào cơ thể bằng đường khác được, chỉ có cách nguyên thủy là tốt nhất thôi.... vậy nên.....

Sau một hồi im ắng, một người đàn ông trung niên đứng ra, lên tiếng:

- Âu tổng, tôi nghĩ ngài nên có cách để bệnh nhân chịu tiếp nhận việc tiêm bằng kim, bởi vì đây là cách giải quyết vấn đề trước mắt nhanh chóng và hiệu quả.

- Còn nếu như bệnh nhân vì nỗi sợ riêng mà truyền thuốc bằng một cách khác, vậy thì chúng tôi không đảm bảo tác dụng của nó có tốt hay là... có gì xảy ra trên đường dẫn vào cơ thể của bệnh nhân hay không.

Nghe xong, mặt Âu Dương Vô Thần hơi đanh lại, anh quay đầu nhìn Âu Dương Thiên Thiên đang sốt đến đỏ người, cắn răng nói:

- Chuẩn bị kim tiêm đi!

Dứt lời, khuôn mặt đám bác sĩ liền tươi như mới tươi, ngay lập tức cầm kim tiêm lên chuẩn bị.

Lúc này, Âu Dương Vô Thần đỡ người Âu Dương Thiên Thiên dậy, anh lay lay mặt cô, cố gắng duy trì sự tỉnh táo, hỏi;

- Âu Dương Thiên Thiên, bây giờ sẽ tiêm thuốc, cô ráng chịu đựng 1 chút, sẽ qua nhanh thôi.

Âu Dương Thiên Thiên tuy sốt, nhưng cô vẫn nghe được lời của người đàn ông nói, theo bản năng liền phản kháng, lắc đầu qua lại:

- Không.... không muốn.... không muốn tiêm...

Thứ mà Đàm Gia Hi cô sợ nhất trên đời này, chính là kim tiêm đó!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 144: ĐỪNG SỢ!

Âu Dương Vô Thần mím môi, ánh mắt anh hơi lạnh, giọng có chút uy hiếp:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô ngoan một chút cho tôi. Sau khi tiêm xong, cô sẽ hết đau ngay.

Thế nhưng, dù cho anh nói như vậy, cô gái vẫn cứ lắc đầu, lẩm bẩm một câu:

- Không muốn... không muốn tiêm...

Người đàn ông chớp ánh mắt đen láy, anh quay qua nhìn tên bác sĩ, hỏi:

- Tiêm ở đâu?

Người bác sĩ giơ cánh tay mình lên, chỉ vào phần thịt ngay chỗ khuỷu tay có hiện mạch máu, đáp:

- Ở ngay đây là được.

Âu Dương Vô Thần liếc nhìn 1 chút, sau vài giây, anh quay đầu lại, thò một tay vào trong chăn cầm lấy bàn tay của người con gái, nhanh chóng mang ra ngoài.

Tuy Âu Dương Thiên Thiên có chút phản kháng, nhưng cô đang sốt cao, chút sức lực đó đối với người đàn ông, là như ruồi con phe phẩy...

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên bắt đầu tưới ra nước, không biết tại sao cô ta lại đột nhiên khóc nay lúc này, miệng vẫn lẩm bẩm:

- Em không muốn tiêm.... không muốn tiêm.

Âu Dương Vô Thần nhìn khuôn mặt cô một lúc, mím môi quay đầu qua một bên, tay anh phía sau giữ lấy gáy của Âu Dương Thiên Thiên hơi di chuyển, chủ động áp mặt cô vào vai mình.

Âu Dương Vô Thần xoa nhẹ đầu cô, nhỏ giọng nói:

- Đừng sợ, chỉ một chút thôi, sẽ không đau đâu! Đừng sợ, có tôi ở đây rồi!

Vừa lẩm bẩm, Âu Dương Vô Thần vừa liếc mắt về phía người bác sĩ đối diện, ra hiệu cho ông ta nhanh chóng tiêm vào tay cô.

Kim tiêm chạm vào da của người con gái, khiến cô hơi giật mình, miệng mấp máy và có chút muốn phản kháng lại, thế nhưng, tay Âu Dương Vô Thần đã ghì chặt để cô không thể động đậy, thuận lợi đưa kim tiêm vào sâu trong da Âu Dương Thiên Thiên.

Một tay anh xoa đỉnh đầu của cô, nhẹ nhàng một cách khó hiểu, hơn nữa, Âu Dương Vô Thần còn luôn miệng lên tiếng dỗ dành:

- Ngoan, đừng động đậy, sắp xong rồi, cô sẽ không sao ngay thôi.... đừng động đậy....

Cứ như thế, kim tiêm có chứa thuốc được truyền qua và rút ra một cách nhanh chóng và an toàn, mà không để lại bất kì thứ gì quá đáng sợ,

Thế nhưng, điều kì lạ mà bất cứ ai ở đây cũng cảm nhận được, chính là... đã có một người đàn ông, cứng rắn và nhẹ nhàng một cách khéo léo, đưa đẩy mọi thứ thuận lợi, tuy bề ngoài tỏ ra lạnh như băng, xa cách như biển,

nhưng mà.... không thể phủ nhận điều mà anh ta đã làm với cô.... là sự dịu dàng chân thật nhất!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 145: Lộ HàNg!

Rời khỏi bệnh viện Trung Ương Bắc Kinh đã là chuyện của nửa tiếng sau, Âu Dương Vô Thần bế Âu Dương Thiên Thiên ngồi vào trong xe, an toàn chở cô về lại nhà của mình.

Ngồi bên trong, Âu Dương Vô Thần tựa lưng ra ghế, anh rũ mắt nhìn người con gái đang nằm trên đùi mình, ánh mắt có chút biến đổi.

Tay vẫn đang nhẹ nhàng vuốt ve tóc mềm mại của Âu Dương Thiên Thiên, cảm nhận tiếng thở đều đặn mà không còn nặng nề nữa, đột nhiên thấy dễ chịu hơn hẳn.

Cuối cùng cũng xong rồi!

Cảnh vừa rồi, cứ như là dĩ vãng vậy. Tự nhiên cô ta khóc làm anh bất ngờ, không biết làm cách nào ngoài việc không để cho cô ta thấy cái kim tiêm thôi.

Haizzz, thật phiền phức!

Âu Dương Vô Thần đưa một tay lên xoa trán, ánh mắt anh hơi liếc lên kính chiếu hậu, đúng lúc, bắt gặp ánh mắt và nụ cười của người tài xế.

"...."

- Có cái gì vui mà cười như vậy? - Âu Dương Vô Thần bắn cho người kia một ánh mắt sắc bén, thêm vào câu nói lạnh tới sống lưng.

Ngay lập tức, người tài xế hạ khóa miệng mình, ánh mắt có chút sợ hãi nhìn thẳng về phía trước, chuyên tâm quay lại với lái xe, không dám hóng chuyện khác nữa.

Anh lái xe: "..."

Huhu, đáng sợ quá mà!!

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, anh thu sát khí về, lạnh lùng nhìn sang phía cửa sổ.

Toàn người nhiều chuyện!

Dứt khoát phun ra một ý nghĩ, Âu Dương Vô Thần lại bất giác nhìn xuống người con gái nằm dưới chân mình.

Lúc này, chợt thấy một thứ lọt vào tầm mắt.

Do tư thế Âu Dương Thiên Thiên hơi nằm nghiêng, thế nên chiếc chăn vô tình bị gấp nếp lại, nơi giữa ngực cô phồng lên một khoảng trống, vô tình lộ ra nơi to tròn trắng trẻo sau lớp áo ngủ mỏng manh.

"...."

"..."

Không gian xung quanh như đông cứng lại, ánh mắt của Âu Dương Vô Thần cũng như chết đứng một chỗ. Phải mất tận gần 10 giây sau, anh mới lấy lại được tinh thần, quay mặt sang chỗ khác.

Thế nhưng, cánh tay phía dưới... vẫn lặng lẽ cầm chiếc chăn nhẹ nhàng kéo lên một chút, che đi phần đang lộ ra đó.

Kính cửa sổ hạ xuống vừa phải, gió đêm ngay lập tức tràn vào bên trong khoang xe, thổi bay mái tóc của người đàn ông.

Ánh mắt Âu Dương Vô Thần đen láy, không nhìn ra được bất cứ thứ gì....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 146: Tư Thế Thân Mật!

Sáng hôm sau, Âu Dương Thiên Thiên tỉnh lại trong mơ màng, đầu cô đau như búa bổ, bị ánh mặt trời chiếu vào còn nhức hơn nhiều nữa.

Lờ mờ mở mắt, Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên xoa trán, cảm thấy đầu óc choáng váng không thôi.

Vì nằm nghiêng nên một bên tay của Âu Dương Thiên Thiên rất tê, vốn muốn xoay người nằm thẳng lại, nhưng đột nhiên cô phát hiện phía dưới bụng mình nặng trĩu.

"...."

Hình như.... có cái gì đó đang đè lên bụng cô đúng chứ?

Ánh mắt chậm rãi nhìn xuống phía dưới, Âu Dương Thiên Thiên giật mình khi nhìn thấy một cánh tay người đang đặt lên eo của mình.

"...."

Cái gì đây? Cánh tay này là của ai vậy? Giường này ngoài cô ra còn có ai lên nằm nữa hả?

Vừa nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên vừa xoay người lại, ngay lập tức....

- A.....

Đầu truyền tới cơn đau cực mãnh liệt, cô theo bản năng thốt lên, đưa tay ôm đầu mình.

Cái quái gì vậy? Sao đầu cô lại đau thế này? Đã xảy ra chuyện gì?

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng rằng, cảm thấy mắt mình hoa đi một chút. Cô liền nhắm mắt lại tầm vài giây rồi sau đó mở ra, đợi đến khi mắt cô trở lại bình thường, mới ngược mặt nhìn lên.

Thế nhưng, đúng vào lúc này, ánh nhìn cô trùng hợp chạm phải đôi con người đen láy đang mở bình thần trước mặt. Âu Dương Vô Thần không biết từ lúc nào đã tỉnh giấc, anh lạnh nhạt xem cô gái đối diện đang ngơ ngác, lên tiếng:

- Tỉnh rồi?

"...."

Một tiếng nhẹ nhàng, nhưng làm đầu Âu Dương Thiên Thiên nổ bùm một cú thật lớn. Cô mở to mắt, miệng lẩm bẩm:

- Anh.... tại sao lại ở đây?

Dứt lời, cô theo bản năng cúi xuống nhìn cơ thể mình, ánh mắt hoảng loạn khi phát hiện tư thế có phần thân mật của cô và Âu Dương Vô Thần.

"!!!!"

Á! Mẹ ơi!!!!

Ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên dùng tay của mình, đẩy thân thể của người đàn ông ra ngoài, cùng lúc đó, cô lùi lưng về sau, muốn thoát khỏi tư thế đang mập mờ này.

Thế nhưng, điều mà cô dường như đã quên mất, chính là trong một lần tương tự trước đây, cô cũng đã lùi mình như thế, và kết quả là..... té sập mặt.

"Rầm" - Một tiếng động lớn vang lên, Âu Dương Thiên Thiên bị ngã xuống giường giống hệt như "kịch bản" đã xảy ra lần trước, nhưng mà.... lần này, cô lại không cảm thấy đau một chút nào.

Thay vào đó, là một giọng nói âm u đáng sợ:

- Âu Dương Thiên Thiên, tại sao giường không nằm, cô cứ thích xuống đất nằm như vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 147: Đồ Biến Thái!

Âu Dương Thiên Thiên nằm trên ngực của Âu Dương Vô Thần, cô nghe tiếng anh nói mà cảm thấy bất ngờ.

Vừa rồi, hình như lúc cô sắp ngã thì chính tay đặt trên eo của anh đã kéo thân thể cô lại. Nhưng mà, có lẽ là do sức của cô quá lớn, nên vô tình kéo ngược cơ thể của anh theo mình, mới tạo ra cảnh như bây giờ.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Trời ơi, làm ngã Âu Dương Vô Thần, mày điên rồi con ạ! Gây ra chuyện lớn thật rồi!

Vừa nghĩ, nét mặt của cô càng bối rối, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu đó chính là muốn đứng dậy, thoát khỏi thân thể của người đàn ông càng nhanh càng tốt.

Nghĩ là làm liền, Âu Dương Thiên Thiên chống tay, cố tình muốn ngồi dậy, thế nhưng, khi cô vừa mới di chuyển, chân phía dưới đột nhiên bị kẹp lại, tay của Âu Dương Vô Thần cũng siết lấy eo cô, anh lên giọng trầm trầm:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô khôn ngoan một chút thì đừng động dậy, nếu không... cái gì tôi cũng không chịu trách nhiệm đâu.

Nghe câu nói của anh, lúc đầu Âu Dương Thiên Thiên có chút mờ mịt không hiểu, nhưng khi thấy phía dưới chân mình lạ lạ, cô ngay lập tức nhận ra được điều bất thường.

Ngước đôi mắt bất ngờ, Âu Dương Thiên Thiên thốt lên:

- Anh.....

Âu Dương Vô Thần liếc nhìn cô, anh chớp đôi mắt bình tĩnh, đáp:

- Là ai làm tôi ra như thế này? Còn muốn ý kiến nữa sao?

Dứt lời, cô gái trước mặt ngay lập tức im lặng, Âu Dương Thiên Thiên bị nói đến không cãi được, cô bặm môi, quay mặt về hướng khác.

Được rồi, tạm thời là lỗi của cô hết. Cái tên chết bầm này, đợi xong "việc phía dưới" rồi cô sẽ tấn anh ta một trận, cô vẫn còn chưa tính sổ vì sao anh ta trên giường của cô đâu!

Cứ như vậy, hai người "dính" lấy nhau thêm khoảng 5" nữa rồi mới tách ra.

Âu Dương Thiên Thiên đứng lên khỏi người của Âu Dương Vô Thần, ánh mắt nhìn anh tầng tầng lớp lớp đều là phòng bị.

Người đàn ông hắng giọng, bình tĩnh ngồi dậy, sửa sang lại áo của mình, Âu Dương Vô Thần nhìn Âu Dương Thiên Thiên lên tiếng:

- Cô....

Thế nhưng, khi anh còn chưa kịp nói gì thì..... "Bang" "Bang" "Bang" - 3 tiếng động lạ đã phát ra.

Âu Dương Thiên Thiên cầm lấy gối trên giường, quật mạnh vào người Âu Dương Vô Thần nhiều phát liên tiếp, kèm theo giọng nói:

- Âu Dương Vô Thần, đồ biến thái nhà anh, anh rốt cuộc đã làm gì tôi hả?

- Tên khốn nạn đáng chết này, tôi đánh chết anh, đánh chết anh.

Âu Dương Vô Thần bị đánh đến phát ngốc: "..."

Cái quái gì vậy???

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 148: CẢN CHẾT ANH!

Âu Dương Thiên Thiên đánh tới tấp vào người của Âu Dương Vô Thần, tay cô không ngừng dùng lực, cứ thấy chỗ nào trên cơ thể anh ta là đánh vào chỗ đó.

Vừa đánh cô vừa mắng:

- Tên biến thái chết tiệt, bà nhin anh lâu lắm rồi đấy. Bên ngoài thì luôn tỏ ra lạnh nhạt, không ngờ bên trong lại có mặt cầm thú như thế này.

- Rốt cuộc đêm qua anh đã làm gì tôi hả? Tại sao sáng nay lại ở trên giường? Nói đi!

Âu Dương Vô Thần nhú mày, anh đưa tay lên đỡ, đầu không ngừng lắc lư qua lại, tránh đi những cú đánh của Âu Dương Thiên Thiên.

- Dừng lại, Âu Dương Thiên Thiên, cô dám đánh tôi.... mau dừng lại...

Những lời này lọt vào tai cô gái, thật là như nước đổ đầu trâu, Âu Dương Thiên Thiên mặc kệ hết tất cả, giờ phút này như muốn trút hết sự chịu đựng từ trước đến giờ với người đàn ông trước mặt, vẫn không ngừng đánh:

- Tôi nghe lời anh tôi là con ngoan rồi, bảo dừng lại, anh nằm mơ đi!

- Bây giờ có chịu nói không, tên biến thái? Không nói là tôi đánh chết anh đấy!

- Đánh anh, đánh anh, đánh anh này!

Âu Dương Vô Thần nhú mày, anh nghiêng răng, tránh những đòn đánh từ cô gái, cuối cùng không chịu được nữa, liền đứng thẳng người lên, bắt lấy tay Âu Dương Thiên Thiên đang làm càn, nói:

- Tôi đã bảo cô dừng lại mà, không nghe hả?

Âu Dương Thiên Thiên chề môi, cô lè lưỡi, không ngại đáp trả:

- Không dừng lại đó, rồi sao? Tính làm gì nhau hả?

Mặt Âu Dương Vô Thần đen lại trong chốc lát, anh híp mắt, thầm nghĩ.

Sốt một buổi tối cái gan cũng lớn hơn hẳn, không trị cô là không được mà!

Vừa dứt ý nghĩ, Âu Dương Vô Thần liền cúi người xuống, anh vác ngang người Âu Dương Thiên Thiên lên, đi tới phía giường, rồi quăng cô xuống chiếc niệm êm.

Âu Dương Thiên Thiên vùng vẫy chân tay, không ngừng lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, tên biến thái nhà anh, lại nổi cơn nữa hả, thả tôi ra, nếu không tôi cắn chết anh đấy!

Âu Dương Vô Thần bắt tay cô lại, để hết lên trên đầu, anh chống tay ngang hông Âu Dương Thiên Thiên, nhìn cô với ánh mắt hiếu kì:

- Âu Dương Thiên Thiên, hết đánh rồi tới cắn, cô là chó sao?

Âu Dương Thiên Thiên bị nói, ngay lập tức đáp:

- Ờ, là chó đó, chó thấy người là cắn...

Vừa nói xong, cô nghiêng đầu sang nhìn bắp tay của người đàn ông, một phát ngậm miệng mình vào.

Âu Dương Vô Thần: "..."

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 149: Còn Cẩn Nữa Tôi Sẽ Hôn Cô!

Âu Dương Vô Thần nhú mày, xúc giác từ lòng bàn tay truyền đến hơi tê tê, khiến anh chẳng biết nói gì.

Cô ta là chó thật sao? Loại chó gì mà cắn như thế chứ? Chó con à?

Âu Dương Thiên Thiên ngậm một miếng thật to, cô gặm gặm rồi cắn cắn. sau một lúc thì liền nhả ra, miệng phun phun nước bọt, vẻ mặt nhăn nhó.

Âu Dương Vô Thần: "..."

Lại bị gì nữa đây?

- Ai.... lông, lông, ai dè..... gớm quá... phụt phụt... - Âu Dương Thiên Thiên lè lưỡi, vẻ mặt giống như rất ghét bỏ

Âu Dương Vô Thần: "..."

Cái con nhóc đáng chết này!

- Tay tôi thì làm gì có lông chứ? Đừng có làm lỗ! - Anh nhăn mày, lên tiếng phủ nhận.

Âu Dương Thiên Thiên vẫn một mặt nhăn nhó, cô lắc đầu, đáp:

- Có mà, tay anh đầy lông luôn ấy, một mồm của tôi đây này, bộ anh không biết đi spa tẩy lông hả?

Người đàn ông: "...."

Anh đang nhìn... vẫn đang nhìn đấy.....

Không im mồm nữa thì anh không khách sáo đâu!

Âu Dương Vô Thần thở hắt ra một hơi, anh nhướn mày, nói:

- Ngoan ngoãn 1 chút cho tôi đi, điều cô nghĩ quá xa rồi, tối hôm qua chẳng có gì cả.

Nghe tới đây, khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên tức giận, cô bặm môi, quát:

- Cái gì mà không có gì chứ? Anh tưởng tôi là con cóc chắc? Nếu như tối hôm qua không có gì thì tại sao anh lại ở trên giường tôi? Còn nằm, còn ôm nữa chứ?

Âu Dương Vô Thần nhú mày, có chút mệt mỏi khi phải giải thích như vậy, lên tiếng:

- Không phải như cô nghĩ đâu, hôm qua là cô s...

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên không để anh nói hết mà trực tiếp cắt ngang, đáp:

- Đừng có mà biện minh nữa, đồ biến thái nhà anh, qua phòng ngủ của tôi rồi còn ôm tôi nữa, nhân lúc tôi ngủ còn để tay lên eo, tính giở trò đồi bại hay gì hả? Hả?

Âu Dương Vô Thần: "..."

Cô ta xem phim nhiều quá sao? Nghĩ thằng nào đi vào phòng cũng là biến thái hả?

Rốt cuộc là thứ gì gieo rắc vào đầu cô cái ý nghĩ đó vậy? Thật là phong phú quá mà!

Âu Dương Vô Thần nhắm mắt, thở 1 hơi dài, lên tiếng:

- Cô đừng làm loạn nữa, im lặng nghe tôi nói hết đã!

Âu Dương Thiên Thiên liên tục lắc đầu, ánh mắt như khẳng định rằng người đàn ông trước mặt là tên biến thái chính hiệu, không cần nghe lời nào nữa, trực tiếp nói:

- Không nghe, không nghe, tôi không nghe lời của tên biến thái nào hết, anh mau thả tôi ra, nếu không tôi cắn anh tiếp.

- Cắn anh này... cắn chết anh.... gruuu...

Người đàn ông: "..."

Đến cạn lời với con chó điên này luôn!

Hết sự nhẫn nại, Âu Dương Vô Thần nhú mày, nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô mà còn cắn nữa, là tôi sẽ hôn cô đấy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 150: Cũng Không Phải Là Chưa Từng Hôn!

Âu Dương Thiên Thiên vẫn tiếp tục gặm bắp tay của Âu Dương Vô Thần, nghe lời của anh phát ra, trong cơn tức giận, cô lên tiếng:

- Xì... tưởng cái gì, cũng không phải là chưa từng hôn. Nè, hôn đi, hôn đi, tôi mới thách anh hôn đấy!

Âu Dương Thiên Thiên trưng ra bộ mặt đáng đánh đòn, tựa như thật sự nghĩ người đàn ông trước mặt mình sẽ không dám làm, xong rồi, cô quay mặt qua, tiếp tục gặm cắn bắp tay của anh.

Âu Dương Vô Thần mím môi, ánh mắt anh hơi đen lại, vô tình lóe lên tia sáng nhàn nhạt, chiếu trực tiếp vào cô gái phía dưới.

- Âu Dương Thiên Thiên..... là cô nói đấy!

Dứt lời, không kịp để người con gái nào đó suy nghĩ, tay của người đàn ông đưa lên, nhanh chóng bắt lấy chiếc cằm của Âu Dương Thiên Thiên, ép cô quay sang đối diện với mình.

Âu Dương Vô Thần cúi người thấp xuống, anh nhắm môi cô, hạ miệng mình xuống, một đường ngậm lấy.

Âu Dương Thiên Thiên đang tức giận, trước hành động của anh, cô mở to mắt, hết sức kinh ngạc với chuyện đang xảy ra.

Thân thể cô cứng ngắc, máu huyết trong người như ngừng đọng hết lại, tim cũng hết như ngừng đập.

"...."

Cái.... cái gì vậy?

Âu Dương Vô Thần... anh... anh ta....

Người đàn ông há miệng, rồi ngậm môi Âu Dương Thiên Thiên thêm một lần nữa. Sự di chuyển của anh làm cô hoảng hốt, đồng thời cũng lấy lại lí trí để phản kháng:

- Ừm.... ừm.... ừmmm

Tiếng gào thét nhỏ nhắn vang lên, cùng với đó là sự chống cự yếu ớt. Hai chân Âu Dương Thiên Thiên đạp đạp, hai tay của cô đang bị nắm giữ cũng ra sức vùng vẫy, cứ như muốn thoát khỏi nụ hôn của người đàn ông.

Âu Dương Vô Thần siết chặt môi cô, anh mặc kệ sự phản kháng đó, tiếp tục dùng sức. Sau khi hôn nhẹ lên môi Âu Dương Thiên Thiên, anh hơi há miệng, dùng răng cắn vào vành môi cô.

Điều rất.... cứ như là đang trả thù việc cô đã cắn tay anh lúc nãy vậy!

Âu Dương Thiên Thiên bị cắn môi, thân thể cô rùng lên nhè nhẹ, ngay lập tức, cô quay mặt qua lại, sự chống cự ngày càng tăng cao.

Tầm vài giây sau, Âu Dương Vô Thần mới thả môi của Âu Dương Thiên Thiên ra, anh ngẩng đầu, nhìn cô gái mặt đang đỏ bừng, chợt nghe tiếng hét của cô:

- Âu Dương Vô Thần, anh làm cái gì vậy!!!!

Âu Dương Vô Thần mím môi, chớp đôi con ngươi đen láy, chậm rãi đáp:

- Âu Dương Thiên Thiên.... là cô mời gọi tôi hôn cô.

Vừa nói hết câu, lúc này, bên ngoài vang lên tiếng động, Kỳ Ân và đám người hầu chạy lên tầng, bọn họ xông xáo mở cửa, lên tiếng:

- Cậu chủ, có tiếng động phát ra ở đây, có chuyện.....

Thế nhưng, lời đó ngay lập tức bị ngưng lại, đám người Kỳ Ân tròn mắt khi nhìn thấy điều đang xảy ra....

Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên đang cùng nằm trên giường. Hơn nữa.... là cậu chủ nằm trên.... tiểu thư nằm dưới....

"....."

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 151: QuấN LấY Anh?

Kỳ Ân và đám người hầu đều đứng hình, toàn bộ gần như là bị đóng băng toàn tập, đối với tình cảnh trước mặt, chỉ có thể ngơ ngác, mắt chữ A mồn chữ O nhìn.

O.O

Cái.... cái gì đây?

Cậu... cậu chủ và Nhị tiểu thư? Tại sao lại ở chung 1 chỗ? Còn là.... với tư thế này nữa.....

Ôi trời... có phải bọn họ đã thấy cái gì không nên thấy rồi không?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn qua, trái ngược với sự ngạc nhiên của những người xung quanh, anh bình tĩnh hỏi:

- Có chuyện gì?

Mất một lúc sau câu hỏi của anh, trong đám người mới có một nữ hầu lên tiếng:

- Cậu chủ... chúng tôi thấy phòng của ngài phát ra tiếng động nên là....

Chưa kịp nói hết lời, Kỳ Ân đằng trước đã ngay lập tức chặn họng lại, lắc đầu đáp:

- Không có, chúng tôi cái gì cũng không nghe, cái gì cũng chưa thấy, làm phiền cậu chủ và Nhị tiểu thư rồi.

Dứt lời, cô liền xoay người, xua tay hết đám hầu đàng sau ra phía ngoài, sau đó khép cửa lại.

Trước khi đóng cửa, Kỳ Ân nhìn Âu Dương Thiên Thiên 1 chút, rồi nói:

- Nhị tiểu thư, tôi có nấu một ít canh giải nhiệt trị sốt, cô nên thức dậy sớm để uống một chút.

Cánh cửa đóng lại, Âu Dương Thiên Thiên mơ hồ nhú mày, cô quay đầu nhìn lại Âu Dương Vô Thần, ánh mắt hiếu kì.

Sốt? Cô sốt sao? Khi nào chứ?

Âu Dương Vô Thần nhìn sắc mặt của cô gái, biết chắc cô ta đang nghĩ gì, liền lên tiếng:

- Tôi đã bảo cô im lặng nghe tôi nói hết mà.

Vừa nói, anh vừa thả tay của Âu Dương Thiên Thiên ra, rồi rời khỏi người cô, ngồi xuống giường.

Âu Dương Thiên Thiên từ từ ngồi dậy, cô nhìn người đàn ông, hỏi:

- Đêm qua, tôi... sốt sao?

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt lạnh nhạt, trả lời:

- Phải, vết thương trên trán cô bị nhiễm trùng, nên dẫn đến sốt. Tối qua cô đã ăn hải sản trên bàn đúng chứ?

Âu Dương Thiên Thiên lờ mờ gật đầu, đáp:

- Hình như... có 1 chút!

Người đàn ông nghe cô nói, nhướn mày hỏi:

- Đúng vậy, chính vì 1 chút đồ hải sản đó của cô nên mới dẫn đến sốt đấy. Nếu tôi không đưa đến bệnh viện kịp thời thì cô đã sốt cao đến chết rồi.

"....."

Âu Dương Thiên Thiên nghe đến đây, thái độ hòa hoãn đi mấy phần, nhưng vẫn cứ cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

Cô đưa tay lên sờ vết thương của mình, rồi nhìn Âu Dương Vô Thần đầy nghi vấn, vài giây sau mới lên tiếng:

- Nhưng mà.... như thế thì liên quan gì đến việc anh ở đây? Tại sao anh lại nằm trên giường với tôi?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, anh hơi nhướn người tới gần mặt của Âu Dương Thiên Thiên, chậm rãi đáp:

- Đêm qua... là do cô quấn chặt lấy tôi không buông.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 152: Nói Anh Hôn Thì Anh Hôn Thật Hả?

Âu Dương Thiên Thiên giật mình trước câu nói của người đàn ông, cô hơi lùi người lại, hỏi:

- Tôi sao? Không thể nào!

Dù cho cô không nhớ gì về cơn sốt đêm qua, nhưng mà... tuyệt đối không thể là cô quẫn lấy Âu Dương Vô Thần được.... cái đó... quá bất khả thi.

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt bình tĩnh, lên tiếng:

- Không tin? Nhưng sự thật là cô đã ôm lấy tôi suốt cả đêm. Ở bệnh viện, rồi về nhà, thậm chí là ở đây, cô sống chết quẫn chặt, khiến tôi không thể rời đi được.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Thật không vậy ba? Sao cứ nghe mùi xạo xạo thoang thoảng đâu đây nhỉ?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô đảo mắt một lượt, rồi nói:

- Được rồi, xem như là lỗi của tôi, mặc dù tôi không nhớ gì cả..... nhưng mà còn chuyện lúc này, là ai cho anh hôn tôi hả?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, anh đột nhiên nhìn xuống môi cô gái trước mặt, không nhanh không chậm đáp:

- Là cô mời gọi tôi hôn cô!

Một câu này, làm cơn giận vừa mới hạ của Âu Dương Thiên Thiên bùng lên lại, cô trợn mắt, lên tiếng:

- Vu khống! Tôi mời gọi anh lúc nào chứ?

Khóe môi người đàn ông hơi nhếch lên, anh chuyển tầm mắt, rời khỏi người cô gái, đáp:

- Cô thách tôi!

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Mẹ kiếp anh!!

Âu Dương Vô Thần vừa nhắc người ra, đột nhiên phía trước bay đến một chiếc gối nữa, đập thẳng vào mặt anh, cùng với đó là tiếng quát:

- Âu Dương Vô Thần, thách anh hôn thì anh hôn thật hả? Cái tên biến thái chết tiệt này!

"...."

Mặt người đàn ông nào đó đen như đít nồi, trong cùng một buổi sáng mà bị ném gối vào mặt tới hai lần, cô ta tưởng anh không biết tức giận sao?

Âu Dương Vô Thần híp mắt, ánh nhìn mang đầy sát khí bắn về phía Âu Dương Thiên Thiên, âm u lên tiếng:

- Âu! Dương! Thiên! Thiên!

"Bụp" - Thêm một cái gối nữa đánh thẳng mặt Âu Dương Vô Thần.

- Gọi gọi cái đầu anh. Đồ biến thái mặt dày đáng ghét, tôi đánh chết anh, đánh chết anh!

Và thế là, một buổi sáng không mấy "yên tĩnh" dần trôi qua trong căn biệt thự. Bên ngoài, nắng đang lên, mây đang trôi, những tia sáng từ mặt trời soi rọi xuống đất, không ngừng nhảy nhót vui tươi với tiếng chim đang hót...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 153: Ngày Xét Xử!

Ngồi trước bàn ăn, Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên đối mặt lẫn nhau, ai cũng rất không vui, biểu hiện trên mặt đều đen thui.

Kỳ Ân nhìn ngó qua lại, đám người hầu vừa dọn thức ăn, cô liền lên tiếng:

- Cậu chủ, Nhị tiểu thư, mời dùng bữa.

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô chậm rãi cầm muống lên, bắt đầu múc phần canh đầu tiên lên hóp.

Âu Dương Vô Thần híp mắt, anh nhìn cô gái trước mặt, im lặng không nói.

Cái con nhóc đáng chết này, dám đánh anh. Đánh tới vai và tay đều ê ẩm hết cả rồi!

Người đàn ông không động đũa, Kỳ Ân càng thêm bối rối. Cô đảo mắt một lúc, lại nói tiếp:

- Cậu chủ, về vụ việc trên ti vi tối qua, hình như Lữ Uyển Thành đã giải quyết xong cả rồi, thời sự cũng không còn đưa tin về đoạn video hôm đó nữa.

Âu Dương Thiên Thiên nghe tới đây, tay cô hơi dừng lại, nhưng cũng chỉ tầm 2s rồi tiếp tục ăn.

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn phản ứng của cô, đương nhiên cử chỉ đó không thể thoát khỏi mắt, nhưng anh không nói gì, chỉ đáp hời hợt:

- Ừm.

Âu Dương Thiên Thiên cúi mặt, cô vừa ăn vừa có chút suy nghĩ, nhưng không ai biết là cô nghĩ gì.

Tay vươn dần ra trước gặp một miếng cá hộp, đột nhiên bị một đôi đũa đánh tới.

"Bốp" - Tiếng động giòn tan vang lên, khiến Âu Dương Thiên Thiên giật mình, cô ngước mặt lên, ngơ ngẩn nhìn người đàn ông.

Âu Dương Vô Thần nhú mày, chọc chọc đôi đũa vào tay cô, nói:

- Muốn bị sốt nữa hay sao mà ăn cái đó?

Ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên nhìn xuống, thấy dưới đôi đũa mình là đĩa cá hộp, cô mím môi, liền thu tay về.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, anh thuận đũa dời sang đĩa salad bên cạnh, gắp một ít rau rồi bỏ vào đĩa của cô, sau đó bình thản rút đũa về.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn hành động của anh, đáp:

- Cảm ơn anh hai!

Bữa sáng trôi qua một cách nhanh chóng, sau khi uống thuốc, Âu Dương Thiên Thiên về phòng của mình.

Cô ngồi trên giường, rút điện thoại ra và bấm một dòng chữ. Ngay lập tức, màn hình di động hiện ra một loạt những tin tức liên quan đến Tổng Dật Nhiên.

Tùy tiện bấm vào một trang mạng, Âu Dương Thiên Thiên đọc lướt qua một chút, ánh mắt chợt chú tâm vào 1 đoạn gần cuối.

" Cảnh sát đã kiểm tra và tổng kết các nhân chứng vật chứng, đồng thời đang tiến hành đưa toàn bộ ra tòa. Dự kiến phiên tòa xét xử phạm nhân Tống Dật Nhiên sẽ diễn ra vào 2 ngày sau - ngày 15/8"

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 154: Lời Cảnh Báo Đầu Tiên!

Hai ngày sau, tại phiên tòa xét xử phạm nhân Tống Dật Nhiên, cảnh sát và công tố viên đều ngồi vào vị trí, tất cả đều đang chờ đợi sự xuất hiện của quan tòa và bồi thẩm đoàn.

Sự việc có sức ảnh hưởng lớn nên truyền thông cũng có mặt, tuy nhiên tòa án là nơi tối cao, vậy nên sự hiện diện của cánh báo chí cũng bị hạn chế đi đôi chút. Số người được cho phép có mặt chỉ bao gồm 2 phóng viên và một quay phim.

Bọn họ đứng ở góc phòng, yên lặng chuẩn bị máy quay. 2 phóng viên thì có 2 chiếc máy tính cá nhân để tiện ghi chép lại lời nói của thẩm phán.

Đúng lúc này, cánh cửa đã được đóng lại từ vài phút trước đột nhiên mở ra, một người phụ nữ mang chiếc váy đen xuất hiện, cô ta đội chiếc nón rộng cùng màu và mang đôi mắt kính đen lớn che gần hết khuôn mặt.

Tất cả những người có mặt ở căn phòng đó đều vô cùng ngạc nhiên trước sự xuất hiện của cô gái mặc đồ đen này. Đây... không phải chính là người phụ nữ bí ẩn trên bản tin sao?

Người đã xuất hiện và vạch trần tội ác của Tống Dật Nhiên, rồi biến mất một cách kì lạ. Tin tức về cô ta xuất hiện khắp mặt báo nhưng sau đó cũng bị xóa đi một cách nhanh chóng chỉ trong 1 đêm.

Cô ta... làm gì ở đây chứ?

Âu Dương Thiên Thiên đứng thẳng người, cô chậm rãi lướt một lượt mọi thứ trong căn phòng, cho đến khi chạm phải 2 người phóng viên ngồi trên ghế thì mới dừng lại.

Nhấc chân bước gần tới chỗ của bọn họ, trong sự kinh ngạc và lo lắng của 3 người trước mặt, cô ngồi xuống bên cạnh một cách nhẹ nhàng.

Máy quay vẫn chĩa về phía chỗ ngồi của thẩm phán, nhưng giờ đây, khi thấy Âu Dương Thiên Thiên, người đàn ông đột nhiên chuyển hướng máy quay về phía cô.

2 người phóng viên kia cũng rất nhanh hoạt động, ngón tay họ lướt trên máy tính, như ghi chép lại hành động vừa rồi của Âu Dương Thiên Thiên, còn không quên thêm vào đó một ít từ ngữ khác nữa.

Âu Dương Thiên Thiên ngồi nghiêm túc, sau vài giây, cô lên tiếng:

- Nếu như mở máy quay lên, thì ống kính phải hướng về chỗ ngồi của quan tòa, phạm nhân, công tố viên, nhân chứng... và cũng chỉ có thể được phép ở đó thôi. Còn đã bật máy tính lên, thì chỉ có thể ghi lại thứ nghe được từ những người có quyền hành ở đây, ghi lại thứ nên ghi để công bố với thế giới.

- Đó là việc làm của các người bây giờ, chứ không phải là để ý đến sự tồn tại của một người nhỏ bé như tôi, đúng chứ?

Dứt lời, hành động của 2 phóng viên đang bấm máy tính đột nhiên dừng lại, cùng lúc đó, người quay phim cũng rời mắt ra khỏi máy quay, đồng loạt nhìn về phía cô.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt bình tĩnh, thân thể cô vẫn không động đậy, nói tiếp:

- Hôm nay, tôi đến đây là với thân phận người xem án, ngồi ở đây chính là hi vọng máy quay sẽ không quay được sự có mặt của mình, thế nên.... các người cũng nên xem nhẹ sự tồn tại của tôi, mà tiếp tục làm việc mình nên làm.

- Sự việc của lần trước, tôi tin chắc ai cũng biết, tôi đã có khả năng xóa đi những thứ đó trên toàn bộ trang mạng chỉ trong vòng 1 đêm, vậy thì.... hôm nay cũng có khả năng.

- Đây là lời cảnh cáo đầu tiên của tôi. Và tôi không hi vọng rằng ngày hôm nay, sẽ đưa ra quá nhiều lời cảnh cáo tới các người. Vì nếu như quá nhiều lần, thì tôi sẽ làm thật đấy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 155: Một Thân MàU Đen!

Nghe xong câu nói của Âu Dương Thiên Thiên, 2 cánh phóng viên và người quay phim đều rất bất ngờ, dường như không thể tin được là mình đang bị đe dọa.

Trong đầu bọn họ chỉ nảy sinh một câu hỏi duy nhất.... Cô gái này... rốt cuộc là ai?

Âu Dương Thiên Thiên ngược lại rất bình tĩnh, cô ngồi im nhìn phía trước, không lên tiếng nữa.

Lúc này, cửa phòng một lần nữa được mở ra, quan tòa và bồi thẩm đoàn đi vào. Âu Dương Thiên Thiên cùng đám người đồng loạt cúi đầu chào, sau đó ngồi vào chỗ.

Theo lời giới thiệu của người thư kí, 2 nhân viên cảnh sát bắt đầu áp giải Tống Dật Nhiên đi ra.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn theo hướng di chuyển của người đàn ông, đằng sau chiếc mắt kính, đôi con ngươi cô trong veo như dòng nước, nhưng lại vô hồn.

Tống Dật Nhiên.... chúng ta lại gặp nhau rồi!

-

Ở một diễn biến khác,

Âu Dương Vô Thần thức dậy khá trễ, anh đi xuống lầu đã là 9h sáng, nhìn xung quanh 1 chút, anh gọi Kỳ Ân lên và hỏi:

- Âu Dương Thiên Thiên đâu?

Kỳ Ân chớp mắt, sau vài giây thì đáp:

- Nhị tiểu thư, hình như đã đi từ sớm rồi, tôi có đề nghị cô ấy ăn sáng rồi hẵng đi nhưng không được. Trông cô ấy rất vội, có lẽ là có việc gấp. Nhưng mà....

Nói tới đây, Kỳ Ân đột nhiên dừng lại, thấy vậy, người đàn ông đối diện liền lên tiếng:

- Nhưng mà cái gì?

Kỳ Ân cắn môi, bất đắc dĩ trả lời:

- Nhưng mà... cô ấy mang đồ rất lạ. Toàn thân đều là màu đen cả. Cứ như là... đi dự đám tang ai đó vậy!

Âu Dương Vô Thần nghe xong, ấn đường anh nhíu chặt, lăm bằm:

- Mang đồ đen sao?

Sau tầm vài giây, dường như có một ý nghĩ gì đó lướt qua, Âu Dương Vô Thần vội rút điện thoại từ trong túi ra, anh vào mạng, bấm một dòng chữ.

Ngay lập tức, tin tức hiện lên làm sáng cả màn hình di động trước mặt.

Đọc xong, sắc mặt Âu Dương Vô Thần biến đổi một chút, anh liếc mắt, quay đầu về phía Kỳ Ân, lên tiếng:

- Chuẩn bị xe cho tôi!

Dứt lời, anh đi thẳng lên phòng, để lại sự ngơ ngác hiện rõ trên khuôn mặt của Kỳ Ân phía sau.

Âu Dương Thiên Thiên, cô ta không phải là đi dự tang, lần trước cô ta đã dự xong rồi.

Lần này, cô ta đi.... là để đưa tiễn người đó đến nơi cuối cùng của cuộc đời...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 156: Kết Thúc Chặng Đờ Ng!

Thời gian trôi qua, phiên tòa cũng đi dần tới hồi kết, trước những chứng cứ sắc bén của luật sư bên không, lợi thế của Tống Dật Nhiên gần như là không chiếm được nổi 1%.

Cuối cùng, trong sự giãy dụa vô lực, luật sư mà anh ta thuê đã không thể biện minh được nữa, chỉ có thể đứng nhìn bồi thẩm đoàn đưa ra kết luận trong sự tuyệt vọng.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn gương mặt vừa mới trải qua 3 ngày mà cứ như đã trải qua nửa đời người của Tống Dật Nhiên, mím môi không lên tiếng.

Tống Dật Nhiên, cuối cùng thì, chúng ta cũng kết thúc được rồi.

Tôi, anh, mối tình kéo dài 7 năm của chúng ta, thêm cả 5 năm nghĩa vợ chồng, hôm nay, chính thức phải nói lời tạm biệt rồi.

Trải qua từng đó thời gian, vui vẻ có, hạnh phúc có, nước mắt có, đến đau buồn cũng có, tuy nhiên, tôi chưa bao giờ ngờ ra kết cục lại là như thế này.

Nếu ngày đó anh không phản bội tôi, nếu ngày đó anh không đuổi theo tôi, thậm chí nếu ngày đó anh chịu cứu tôi, thì có phải, kết cục của chúng ta sẽ khác?

Ở một nơi như thế này, anh liệu có cảm thấy áy náy với tôi không? Tổng Dật Nhiên?

Dù chỉ là một chút thôi cũng được, làm ơn.... hãy cảm thấy có lỗi với tôi đi... Có lỗi với tình cảm của tôi, có lỗi với sự tin tưởng và tín nhiệm của tôi... có lỗi... với người mang danh nghĩa vợ anh đi.

Anh đã gây ra cho tôi quá nhiều đau khổ, để đến khi tôi chết đi thậm chí vẫn phải mang nỗi thù hận quay trở về. Bây giờ tôi ở trong một thân phận khác nhìn anh, Đàm Gia Hi không ra Đàm Gia Hi, Âu Dương Thiên Thiên không ra Âu Dương Thiên Thiên, còn anh? Thì sắp bị tống vào tù sống nốt phần đời còn lại?

Cuộc đời này, kết thúc cũng thật không có hậu nhỉ?

Cuối cùng, phía bồi thẩm đoàn cũng đã có kết luận, tất cả 7 người cùng đồng lòng, đọc lên bản án quyết:

- Phạm nhân Tổng Dật Nhiên, phạm tội cố ý ngộ sát, theo Bộ luật Hình Sự năm 2000 của Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa, chịu tội 20 năm tù giam, không được giảm án!

Tiếng búa gõ vang lên mạnh mẽ, khoảnh khắc "Đình" tiếng cuối cùng, đột nhiên, một giọt nước mắt chọt rơi xuống gò má của Âu Dương Thiên Thiên.

Cô mím chặt môi, nhắm mắt.

Chồng à, chúc anh đi bình an.... chuyến đi cuối cùng này... em không thể cùng anh đi được rồi.

Nhưng mà đừng lo lắng, sự có mặt của em ngày hôm nay, sẽ là sự đưa tiễn tôn trọng nhất em dành cho anh!

Cảm ơn chặng đường 12 năm anh đi cùng em, kể từ bây giờ.... con đường phía trước... em sẽ tự đi một mình!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 157: Tôi Không Phải Đàm Gia Hi!

Phiên tòa khép lại với kết quả mà ai cũng biết trước được, lúc này, quan tòa và bồi thẩm đoàn bắt đầu rời khỏi căn phòng, sau đó, 2 nhân viên cảnh sát lần lượt đưa Tống Dật Nhiên đi ra theo.

Khuôn mặt người đàn ông bơ phờ vô hồn, tay anh ta vẫn bị còng bởi thanh sắt số 8 lạnh toát. Lúc đi ra khỏi cửa, chợt Tống Dật Nhiên dừng lại, đầu vốn đang cúi xuống tự nhiên ngược lên.

Ánh mắt chuyển đến phía bên cạnh, Tống Dật Nhiên nhìn sang người phụ nữ một thân màu đen đang ngồi trong góc phòng.

Như cảm nhận được ánh mắt chiếu về phía mình, Âu Dương Thiên Thiên cũng xoay qua, đối diện với người đàn ông.

Tống Dật Nhiên nhìn cô, bất giác lên tiếng:

- Đàm Gia Hi, cô nhất định phải làm đến như thế này sao? Nhất định phải dồn ép tôi tới bước đường cùng sao? Cô đã cướp hết mọi thứ của tôi!

Trước sự ngỡ ngàng của mọi người, Âu Dương Thiên Thiên bình tĩnh đứng dậy, cô nhếch môi, đáp chậm rãi:

- Anh Tống, tôi không hiểu anh nói gì cả. Tôi... không phải là Đàm Gia Hi. Cô ấy đã chết rồi!

Dứt lời, ánh mắt người đàn ông đối diện chợt biến đổi, anh ta há miệng thật lâu, nhưng không nói được gì.

Rồi một cách bất ngờ, Tống Dật Nhiên bật cười. Anh ta ngửa đầu ra sau và cười như một tên điên không thể dừng lại.

Đám cảnh sát nhanh chóng lôi anh ta đi, nhưng vẫn không thể ngừng được tiếng cười đáng sợ ấy cùng giọng gào thét:

- Đúng vậy, Đàm Gia Hi, cô chết rồi! Cô đã chết rồi! Hahahahaaha!

Âu Dương Thiên Thiên đứng nhìn một cách bình tĩnh, sau vài giây, cô cầm túi lên, chợt hỏi:

- Vẫn còn muốn quay sao? Không để lời cảnh cáo của tôi vào tai như vậy à?

Người quay phim đằng sau bỗng giật mình, anh ta ló đầu khỏi chiếc máy, nhìn Âu Dương Thiên Thiên 1 cách sợ hãi.

Gì vậy? Cô ta là cái gì vậy?

Sao có thể biết được là anh đang quay phim chứ? Cô ta... thậm chí còn không quay lại nhìn anh 1 lần nào nữa!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên xoay người, cô nhìn về phía người quay phim, đột ngột vươn tay ra và tách lấy đầu máy một cách nhanh chóng.

2 người phóng viên bên cạnh đều bất ngờ trước hành động của cô, họ ngay lập tức lao tới muốn cướp lại, thế nhưng Âu Dương Thiên Thiên dường như đã nhanh hơn, cô phất tay, không để bọn họ lấy được.

- Cô làm gì vậy? Trả lại cho chúng tôi! - Một người phóng viên lên tiếng,

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, tay cô di chuyển trên ống máy, gần như rất quen thuộc với cái này, cô lấy chiếc thẻ nhớ ra một cách nhanh chóng.

Trả phần đầu máy đã xong cho người phóng viên, cô cười mỉm, nói:

- Nhiệt tình làm việc là tốt, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ cũng tốt, nhưng mà... các người nên nể mặt tôi một chút.

- Tôi biết bản năng của một chó săn là gì, với những thứ có giá trị, nhất định sẽ không từ thủ đoạn để có được, dù có là bị cấm đi chăng nữa, nhưng mà.... không phải thứ gì cũng đâm đầu vào lấy đâu. Đôi khi, phải biết mình biết ta, biết tiến biết lùi, nếu không... gánh không nổi hậu quả đâu!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên dùng 2 ngón tay bẻ gãy thẻ nhớ, trong sự kinh ngạc của 3 người đứng đó, cô xoay người rời đi....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 158: Âu Dương Vô Thần Đến!

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi đi ra khỏi tòa án Bắc Kinh, cô tiến thẳng về phía trước, muốn đưa tay ra vẫy xe taxi.

Thế nhưng, lọt vào ngay tầm mắt là thân hình của một người đàn ông đang đứng dựa vào xe ô tô, nhận ra người đó là ai, chân của Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên đi chậm lại.

Bước gần tới, cô lên tiếng:

- Anh hai? Tại sao anh lại ở đây?

Âu Dương Vô Thần một mặt lạnh nhạt, anh liếc mắt nhìn cô một lượt, hỏi ngược lại:

- Còn cô làm gì ở đây? Đi ra từ trong Tòa án? Cô phạm tội sao?

"..."

Phạm tội cái đầu anh! Ăn nói vô duyên!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô gỡ mắt kính xuống, đáp:

- Nhìn tôi có chỗ nào giống tội phạm chứ? Mắt anh bị hư à?

Âu Dương Vô Thần híp mắt, vòng hai tay lại, nhướn mày nói:

- Không phạm tội vậy cô đến tòa án làm gì? Còn mang một cây đèn thế này nữa? Cô là Mafia chắc?

"...."

Cái tên đáng ghét này. Tôi mà là Mafia tôi bắn chết anh từ lâu rồi!

Âu Dương Thiên Thiên lộ rõ bộ mặt không vui, cô bặm môi, quát:

- Đến tòa án là phải phạm tội mới được sao? Có rất nhiều người đến đây để làm việc khác đó, như là đăng kí kết hôn chẳng hạn.... anh không biết à?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, lại hỏi với giọng ngang như cua:

- Vậy ra ý cô là cô tới để đăng kí kết hôn sao? Âu Dương Thiên Thiên, sống chung với nhau 3 ngày rồi, tôi còn không biết cô nuôi tình nhân bên ngoài đấy, bây giờ còn muốn kết hôn nữa! Muốn lấy chồng sao?

"...."

Mả cha anh, bà đây nhin anh lâu rồi đấy! Có tin tôi cầm dúp phang chết anh không? Hả? Cái tên đáng ghét kia??

Âu Dương Thiên Thiên tức giận một mặt, cô cắn môi, cố nhin cơn lửa trong lòng mình.

- Tôi không nói với anh nữa. Dù sao thì, tôi tới đây chỉ để xem án, không có làm gì cả.

Nghe câu trả lời của cô, Âu Dương Vô Thần chỉ chớp mắt nhạt nhẽo, cũng không lên tiếng chọc ghẹo nữa.

Thấy ánh nhìn anh ta hơi kì lạ, Âu Dương Thiên Thiên có chút đề phòng, cô đảo mắt, liền đổi chủ đề:

- Nhưng mà, tại sao anh lại ở đây? Anh tới tòa án để làm gì?

Lần này, Âu Dương Vô Thần mới mở miệng, trả lời:

- Ai nói với cô là tôi tới tòa án? Tôi là đi ăn sáng!

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Gì vậy ba? Ăn sáng gì ở tòa án chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 159: Tôi Không Thích!

Âu Dương Thiên Thiên ngó người, đột nhiên cô cảm thấy sáng nay Âu Dương Vô Thần rất lạ, anh ta là bị gì vậy chứ?

Âu Dương Vô Thần liếc ánh mắt lạnh nhạt, anh rời người khỏi xe, mở cửa ra rồi nói:

- Lên xe.

Khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên hiện rõ sự kinh ngạc, xen vào đó là 1 chút phòng bị, nhưng sau khi lưỡng lự vài giây, cô vẫn quyết định không ý kiến gì mà ngồi vào xe.

Bỏ đi, dù sao cô có nói gì cũng không nói lại anh ta, cứ làm theo lời đi cho chắc.

Mắc công, anh ta nổi giận thì lại khổ!

Âu Dương Vô Thần đóng cửa xe lại, sau đó đi vòng qua phía bên kia, ngồi vào ghế lái.

Rồ ga lên, anh nhanh chóng điều khiển xe rời đi.

Vượt qua vài con đường nhỏ, Âu Dương Vô Thần dừng xe trước một shop thời trang, tắt máy, Âu Dương Thiên Thiên nhìn sang anh 1 cách khó hiểu, hỏi:

- Tại sao lại tới đây? Anh muốn mua gì sao?

Âu Dương Vô Thần chậm rãi cởi dây chéo ra, anh nhìn lại Âu Dương Thiên Thiên, đáp:

- Không lẽ cô muốn mang như thế này về? Muốn dọa người trong nhà tôi sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô nhìn xuống bộ đồ của mình, hỏi ngược lại:

- Trang phục của tôi thì có vấn đề gì chứ?

Nghe vậy, Âu Dương Vô Thần không ngần ngại bữu môi, anh thẳng thừng phán:

- Xấu!

Dứt lời, anh mở cửa xuống xe, bước vào bên trong shop không chút do dự.

Âu Dương Thiên Thiên bên ngoài: "...."

Cái gì? Cô mới nghe cái gì cơ? Xấu? What? Dám chê cô hả? Cái tên chết tiệt này!!!

Đồ mặc trên người cô thì sao chứ? Có liên quan gì tới anh ta mà chê vậy?

Âu Dương Thiên Thiên bậm môi, ngăn cản sự nóng nảy đang sắp phát ra ngoài, mở cửa xe đi xuống. Hít một hơi thật sâu, cô đi vào trong shop thời trang.

Âu Dương Vô Thần đi một vòng quanh khu quần áo nữ, những nơi anh chỉ vào, người nhân viên đằng sau đều ngay lập tức cầm lên.

Âu Dương Thiên Thiên đi tới, cô nhìn mặt, nói:

- Tôi cảm thấy bộ đồ này rất ổn,

tôi không muốn thay.

Âu Dương Vô Thần không nhìn cô, lạnh nhạt đáp:

- Tôi không hỏi ý kiến của cô.

Âu Dương Thiên Thiên trợn mắt, quát:

- Nhưng tôi mới là người mang mà, sao anh cứ ý kiến đồ tôi mang hoài vậy?

Lần này, Âu Dương Vô Thần nhìn sang, nói một cách rành rọt:

- Tôi không thích!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 160: Thử Đồ!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, hỏi tiếp:

- Anh không thích thì mặc kệ anh, liên quan gì đến tôi chứ? Tôi mới là người mang đồ mà!

Âu Dương Vô Thần đi hết một lượt, anh cầm đồng quần áo trên tay của người nhân viên bên cạnh, vứt hết qua cho Âu Dương Thiên Thiên, rồi nói:

- Đừng ý kiến nữa, mau thay ra đi.

Âu Dương Thiên Thiên cầm đồng đồ mà nhăn mặt, cái quái gì chọn nhiều vậy chứ? Thay có 1 bộ mà đưa lần 10 bộ luôn?

- Nhiều như vậy làm sao tôi mang hết được? Thay 1 cái rồi đi có được không?

Âu Dương Vô Thần lắc đầu, anh ngồi xuống chiếc ghế gần đó, lên tiếng:

- Không, thay hết đi. Làm mau lên!

Âu Dương Thiên Thiên nhăn nhó một hồi, cuối cùng cũng mang theo đồng quần áo đi vào phòng thay đồ.

Người đàn ông ngồi bên ngoài bình thản đợi. Anh lấy điện thoại ra, lướt lướt trên mạng cho thời gian qua đi nhanh hơn.

Tầm 3" sau, Âu Dương Thiên Thiên vén rèm ra, cùng lúc, Âu Dương Vô Thần ngẩng mặt lên, ánh mắt ngưng đọng khoảng khắc nhìn cô gái phía trước.

Một chiếc váy màu vàng nhạt đơn giản khoác lên người cô, tuy không có họa tiết gì nổi bật nhưng nó lại tôn lên được dáng người của Âu Dương Thiên Thiên.

Mái tóc dài thả xuống, khiến cô trông mềm mại và dịu dàng hơn.

Âu Dương Thiên Thiên thấy người đàn ông không nói gì, liền tưởng mình kì lạ, hỏi:

- Không được sao? Tôi thấy nó khá đẹp mà.

Vừa nói, cô vừa nhìn xuống váy trên người mình, ánh mắt tràn đầy nghi hoặc.

Âu Dương Vô Thần chớp chớp mắt, vài giây sau mới đáp:

- Được. Nó... ổn!

Bàn tay anh đang cầm điện thoại hơi đưa lên cao, trong lúc vô tình, không biết là bản thân đã nghĩ gì, Âu Dương Vô Thần đã bật máy ảnh lên, lén chụp lại bộ dạng của Âu Dương Thiên Thiên.

Làm xong, anh bình tĩnh bỏ xuống, nét mặt không thay đổi, lên tiếng:

- Được rồi, thay tiếp đi!

Âu Dương Thiên Thiên ngẩng đầu lên, cô mím môi, trả lời:

- Ồ....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 161: Ăn SảNg!

Cứ như vậy, tất cả những bộ quần áo Âu Dương Thiên Thiên đều phải thử không sót bộ nào, cho đến khi Âu Dương Vô Thần cảm thấy hài lòng, mới ngưng lại việc thử đồ.

Đem một đồng túi xách chất lên xe, Âu Dương Thiên Thiên đứng thờ dờn dập, cô đã thay ra chiếc váy đen của mình, và mang vào một chiếc áo sơ mi voan trẻ trung, kết hợp cùng quần rin màu trắng, tôn lên đôi chân dài thon gọn.

Cái tên đáng chết đó, ở nhà thiếu đồ hay sao mà anh ta lại mua cho cô thêm 1 đồng này nữa chứ?

Đúng là, muốn tấn anh ta một trận quá đi!

Âu Dương Vô Thần thanh toán xong, anh đi ra ngoài, thấy cô gái đang thử gấp vì mệt, liền lên tiếng:

- Cô chỉ mới mấy tuổi đầu, nên ăn mặc trẻ trung một chút, mang đồ gì nhìn cứ như bà già vậy?

Âu Dương Thiên Thiên vuốt ngược, cô nhìn anh, nhú mày phản bác:

- Tôi thích ăn mặc kiểu trưởng thành, không được sao?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, nói:

- Muốn trưởng thành thì để lớn rồi làm, mới hơn 20 tuổi mà mặc như phụ nữ 30 tuổi!

Dứt lời, anh mở cửa xe và ngồi vào trong.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Má nó, lại bị chê. Hết chê mang đồ xấu rồi lại chê già, còn gì nữa chê luôn một lần xem? Cô sẽ táng chết anh ta!

Hơn nữa, cô hơn 30 tuổi thật mà, gu ăn mặc nó trưởng thành hơn 1 chút thì sao chứ?

Âu Dương Thiên Thiên tức một cục nghẹn trong cổ họng, suốt đoạn đường đi trên xe, cô không lên tiếng nói một câu gì cả.

Âu Dương Vô Thần chở cô đến một nhà hàng, sau khi vào đó thì gọi một ít đồ ăn sáng nhẹ.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô nhìn đồ ăn trên bàn, không có lấy một miếng cá hay thịt nào cả, tại sao chứ?

Vết thương của cô đã lành rồi mà, vì sao vẫn không cho cô ăn? Tức chết mà!

Âu Dương Vô Thần nhìn cô gái nào đó đang phụng phịu khuôn mặt, lạnh nhạt hỏi:

- Sao còn không ăn?

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, đáp:

- Không có tí đồ ăn hải sản nào cả. Khô khan như vậy làm sao ăn chứ? Tôi muốn ăn mực!

Âu Dương Vô Thần nhú mày, lên tiếng:

- Ăn sáng mà ăn mực làm gì? Hơn nữa cô chỉ mới lành vết thương, để cho chắc thì tuần này đừng động vào hải sản.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Hơn 10h rồi mà còn ăn sáng? Bị bệnh à?

Mặt trời gần lên tới đỉnh rồi, phải cho cô ăn trưa chứ?

Lật bàn! Cô không ăn nữa!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 162: ĐáNg Để KhóC Sao?

Âu Dương Vô Thần thấy vậy, anh thở hắt 1 hơi, rồi gọi bồi bàn đến, thêm lên món thịt bít tết cho Âu Dương Thiên Thiên.

Tuy nhiên, hải sản vẫn là bị cấm!

Mặc dù vậy, nhưng nét mặt Âu Dương Thiên Thiên cũng đỡ đi vài phần, có thịt bò mang lên, cô vui vẻ cầm nĩa lên cắt ra ăn.

Âu Dương Vô Thần lắc đầu, đến chịu với tính cách của cô, nhưng cũng không nói gì, chỉ thỉnh thoảng sẽ nhắc cô ăn thêm salad và rau.

Chưa ăn sáng đã đi nên Âu Dương Thiên Thiên rất đói, cô ăn một lúc rất nhiều thức ăn, đến lúc xong bữa thì đã no tới bụng.

Âu Dương Vô Thần uống một hớp nước, trong lúc đợi người mang món tráng miệng lên, anh đột nhiên hỏi:

- Đến tòa để xem án, rốt cuộc là án đó tội nghiệp đến mức nào mà cô phải khóc chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nghe đến đây, cô đột nhiên ngồi thẳng người dậy, đảo mắt đáp:

- Ai nói với anh là tôi khóc? Tôi không có khóc.

Âu Dương Vô Thần chậm rãi dùng khăn lau miệng, nói tiếp:

- Không khóc? Vậy vết nước trên mặt cô là do trang điểm à?

Hơn nữa, anh cũng đã để ý lúc Âu Dương Thiên Thiên đi ra, tâm trạng cô rất tồi tệ, có thể nói là khá âm u, nhưng lại có chút như được giải thoát.

Lúc cô mở kính ra, anh còn thấy rõ khóe mắt cô hơi đỏ, và vết nước rất dài in trên mặt, vậy nên.... anh biết chắc cô ta đã khóc.

Thế nhưng điều kì lạ là, tại sao cô ta lại khóc về những chuyện liên quan đến vụ án của Tống Dật Nhiên và Đàm Gia Hi chứ? Lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy.

Cô ta.... thật sự chỉ là 1 fan hâm mộ bình thường thôi ư?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, bây giờ mới để ý lúc ở tòa cô có khóc 1 lần, nhưng lúc đó mang kính, cô cũng quên mất lau đi. Không ngờ lại để lại vết mờ, khiến anh ta nhìn ra như vậy!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô hơi nhìn sang hướng khác, nói:

- Tôi đã xem một vụ án hay, jeets thúc của nó cũng làm tôi hài lòng, vậy nên... tôi không có khóc. Chỉ là hơi xúc động thôi!

Âu Dương Vô Thần híp mắt, đôi con ngươi đen lại, lên tiếng:

- Vì một chút xúc động..... đáng để khóc sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 163: Tiến Ng Sứ Ng!

Câu hỏi của anh làm Âu Dương Thiên Thiên vô cùng bất ngờ, cô nhìn anh, hỏi ngược lại:

- Nói như vậy.... chẳng lẽ từ trước tới giờ, anh chưa từng khóc sao?

Một con người, nếu như có đầy đủ các cảm xúc bình thường, thì sẽ biết vui, buồn, tức giận, đau lòng, cười và khóc. Vậy cho nên, không có chuyện từ nhỏ đến lớn mà không khóc được.

Cho dù là mình đồng da sắt, lạnh lùng băng giá ngàn năm, thì cũng phải biết cười, biết khóc, đó là quy luật rồi!

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, anh hơi cúi đầu, nhỏ giọng lên tiếng:

- Tôi chưa từng khóc... cũng không có ai dạy cách khóc....

Đúng lúc này, người bồi bàn mang tới món tráng miệng, đặt ngay xuống trước chỗ của Âu Dương Vô Thần, vừa che đi khuôn mặt của anh, đồng thời tiếng động cũng làm giảm đi âm lượng vốn đã nhỏ trong giọng nói của anh.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, đợi người bồi bàn rời đi, cô nghiêng đầu nói:

- Đợi đã, Âu Dương Vô Thần, anh vừa mới nói gì? Tôi nghe không rõ.

Người đàn ông ngẩng mặt nhìn cô, anh trở về với trạng thái lạnh nhạt, lên tiếng:

- Không nghe thì thôi, mau ăn đi.

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, cô đưa tay tới nắm lấy tay Âu Dương Vô Thần, ngừng động tác đang ăn món tráng miệng của anh lại, nói:

- Không được, tôi vẫn chưa nghe câu trả lời lúc này mà, anh nói lại đi. Cái gì mà chưa từng....

"Pằng" "Pằng" "Pằng" - 3 tiếng động kì lạ đột nhiên vang lên, cắt ngang câu nói của Âu Dương Thiên Thiên.

Cả hai đồng thời quay đầu về phía phát ra tiếng động, thì thấy một đám người chạy xuống từ trên tầng,

Tất cả khách hàng và nhân viên đều ngơ ngác nhìn lẫn nhau, không hiểu đang xảy ra chuyện gì, bọn họ đều đồng loạt nhìn những người đang la hét và chạy xuống cầu thang,

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, theo bản năng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Đúng lúc này, một loạt tiếng động kì lạ lại vang lên nữa. Âu Dương Vô Thần phản ứng nhanh nhất, anh nắm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, lôi người cô quỳ xuống đất.

Tiếng súng! Đó chính là suy nghĩ duy nhất lúc này của Âu Dương Vô Thần,

Nhưng mà, điều làm anh ngạc nhiên là, tại sao ở đây... lại có tiếng súng chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 164: Tiếng Súng Thôi Mà!

Âu Dương Thiên Thiên bị hành động của Âu Dương Vô Thần làm cho bất ngờ, đầu gối bị đập xuống sàn nhà đau rát, khiến cô nhú mào, nhìn người đàn ông nói:

- Anh hai, anh làm cái gì vậy?

Âu Dương Vô Thần không quay sang nhìn cô, chỉ "suyt" 1 tiếng, rồi đáp:

- Im lặng!

Anh đưa mắt về phía trước, nhìn mọi thứ đang diễn ra, ấn đường không ngừng nhú lại.

Ở đây là Trung Quốc, không thể nào có chuyện mang súng vào được, hơn nữa còn là nơi thủ đô Bắc Kinh rộng lớn này, ai dám mang vũ khí tới chứ?

Rốt cuộc là ai đã tạo ra tiếng súng đó!

Đôi mắt Âu Dương Vô Thần truy tìm mọi góc ngách trong tầm nhìn của mình, cho đến khi một hình ảnh lọt vào tầm mắt.

Người đàn ông đó.... còn bên cạnh nữa.

Âu Dương Vô Thần mím môi, lăm lăm:

- Chết tiệt... Stefan!

Âu Dương Thiên Thiên nhíu mày, cô hơi ngóc đầu nhìn lên, hỏi:

- Anh nhìn cái gì vậy, Stefan là ai?

Vừa dứt lời, một lực đạo đột nhiên kéo mạnh tay cô trở về, Âu Dương Vô Thần giật ngược thân thể của Âu Dương Thiên Thiên ngồi xuống, đồng thời đưa tay lên ấn lấy đầu cô cúi thấp:

- Nhìn cái gì mà nhìn? Không có chuyện gì để nhìn đâu. Cô ngồi im chút đi.

Âu Dương Thiên Thiên nhíu mày càng chặt hơn, cô liếc mắt nhìn bàn tay đang đặt trên đỉnh đầu mình, nói:

- Anh làm sao vậy? Đột nhiên căng thẳng như thế làm gì? Tiếng súng thôi mà, cũng không phải lựu đạn nổ.

Âu Dương Vô Thần nghe lời của cô phát ra, ánh nhìn có chút kinh ngạc, lên tiếng:

- Cô không sợ tiếng súng nữa à?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, đáp:

- Không có, vẫn sợ mà. Nhìn mặt tôi không giống đang sợ sao?

Âu Dương Vô Thần: "..."

Cái bản mặt hiện giờ..... khác xa với con nhóc lần trước ôm chặt lấy anh hú hét gào thét nói sợ đạn ấy. Nhìn kiểu gì cũng không giống.

Sao lại có loại người thay đổi nhanh đến đáng sợ như này chứ?

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô chớp chớp mắt, lên tiếng:

- Hơn nữa, không phải những lúc như thế này anh sẽ nói câu đó sao? Tôi biết anh ở đây rồi mà, nên sẽ không có chuyện gì đâu, đúng chứ?

Mọi lần cô sợ, cô run rẩy, đều là Âu Dương Vô Thần nói câu nói quen thuộc đó, quen đến mức vào những thời khắc quan trọng, cô đều luôn nhớ đến nó, để nhắc nhở bản thân không sợ hãi nữa.

Với lại, lúc trước là tiếng súng gần sát bên tai, bây giờ nó ở xa như vậy, sợ gì chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 165: Không Được!

Âu Dương Thiên Thiên nói rất nhẹ nhàng, lời cô phát ra là với suy nghĩ theo lẽ thường tình và kinh nghiệm khách quan mà những lần trước mang lại, chứ thực chất không hề có ý nghĩa nào khác, vậy mà tại sao, lọt vào tai Âu Dương Vô Thần lại mang đến cảm giác kì lạ?

Anh ta dường như có thể cảm nhận được sự tin tưởng của cô gái trước mặt mình vậy. Rốt cuộc thì.... bắt đầu từ khi nào chứ? Từ khi nào cô ta lại có thể tin tưởng anh đến vậy?

Sự tin tưởng đó như là theo bản năng mà có lẽ chính bản thân Âu Dương Thiên Thiên cũng không nhận ra được. Cô chỉ đơn giản là y vào anh ta một chút... hết như.... những lần trước đó mà thôi....

"Pằng" "Pằng" - Hai tiếng súng phát ra thêm một lần nữa khiến tất cả những người có mặt trong nhà hàng nhận thức được một điều khủng khiếp, bọn họ đều la hét và chạy tán loạn ra ngoài.

Đồng thời, hai tiếng đó cũng kéo lí trí của Âu Dương Vô Thần quay về, tay anh đang nắm tay Âu Dương Thiên Thiên hơi siết lại, ánh mắt đen láy.

- Được rồi! - Dứt lời, anh xoay đầu nhìn về phía trước.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, khó hiểu, cô nhìn đằng sau gáy của người đàn ông, hơi nghiêng đầu thắc mắc.

Anh ta hôm nay sao vậy? Mọi lúc như thế này đều tự tin bình tĩnh lắm cơ mà? Thật kỳ lạ!

Âu Dương Vô Thần nhìn tình hình một chút, sau đó quay đầu lại, nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô có thấy cánh cửa đằng sau đó không? Khi nào tôi ra hiệu thì cô chạy đến đó, nhanh chóng ra khỏi nhà hàng này càng nhanh càng tốt, cứ trực tiếp lái xe tôi về nhà là được.

Vừa nói, Âu Dương Vô Thần vừa nghiêng người, với lấy túi xách trên ghế xuống, cùng với chìa khóa xe của mình, tất cả nhét vào tay của Âu Dương Thiên Thiên.

Cô nhìn hành động của anh, nhúm mày hỏi:

- Khoan đã, còn anh thì sao? Tại sao anh không đi chung với tôi?

Âu Dương Vô Thần quay đầu nhìn tiếp phía trước một lần nữa, sau đó quay lại, qua loa đáp:

- Tôi có việc cần xử lý, sẽ theo sau cô.

Vừa dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền nắm lấy tay anh, cô mở to mắt, nghiêm túc nói:

- Không, ở đây nguy hiểm như vậy, anh ở lại làm gì? Chúng ta cùng vào thì cùng ra, tôi cũng không thể bỏ lại anh một mình được.

Nghe câu nói của cô, nét mặt Âu Dương Vô Thần thoáng thay đổi, nhưng nó nhanh chóng trở lại bình thường, anh nhìn cô, hỏi:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô có muốn sống không?

Cô gái mím môi, bất giác đáp:

- Đương nhiên là có!

Âu Dương Vô Thần nghe xong, gật đầu lên tiếng:

- Được, vậy thì chạy qua hết cánh cửa đó, cô sẽ sống. Còn nếu như ở lại đây, thì đến lúc nơi này không còn ai, cô sẽ chết!

- Đây không phải là tình huống như lần trước, chúng ta không có xe chống đạn, cũng không có bất cứ thứ gì che chở, vũ khí ở nơi này là súng, không có thứ gì bảo vệ, thì cô chỉ có một con đường, là chết!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 166: Chạy Nhanh Đấy Nhỉ?

Âu Dương Thiên Thiên nghe rõ từng lời mà người đàn ông trước mặt cô nói, nó hợp lí đến mức khiến cô không cách nào đáp trả được.

Anh ta nói đúng, súng đạn ở nơi như thế này không có mắt, nếu như không cẩn thận, trúng thì chỉ có chết, ở lại đây chính là chỉ có một con đường ngậm hành như thế thôi.

Nếu như cô không rời đi nhanh, vậy thì sẽ không có cơ hội chạy thoát nữa. ở lại càng lâu, tính mạng sẽ càng nguy hiểm.

Cô đã hứa, sẽ sống thật tốt, bởi vì cô đã chết oan ức một lần rồi, vậy nên... cô muốn chết thêm một lần với lí do lạc nhách này nữa.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, nói:

- Nhưng mà... tại sao anh không muốn đi với tôi. Chúng ta cùng chạy ra ngoài, không được sao?

Âu Dương Vô Thần rút tay mình ra, lạnh nhạt trả lời:

- Tôi đã nói là tôi sẽ chạy theo sau cô mà. Vậy nên đừng nghĩ gì hết, cứ ra khỏi đây đi.

Nói xong, anh nhìn về phía cửa, thấy dòng người ngày càng ít, liền lên tiếng:

- Được rồi, không đi thì sẽ không kịp nữa. Âu Dương Thiên Thiên, cô mau chạy đi, mau lên.

Âu Dương Thiên Thiên nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay mình, cô cắn môi, lí nhí gọi:

- Nhưng mà...

Âu Dương Vô Thần không đợi được nữa, trực tiếp dùng tay đẩy cô ra phía trước, ngoắc đầu ra hiệu hãy chạy mau đi.

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng rằng, cuối cùng cũng đứng dậy, quay đầu chạy hòa vào dòng người.

Ánh mắt Âu Dương Vô Thần nhìn theo bóng lưng của cô gái cho đến khi chắc chắn rằng nó đã khuất mắt mới thu lại. Quay về phía đám người phía trước, đôi con ngươi anh đen lại.

Stefan.... cậu làm hỏng bữa sáng của tôi rồi!

Âu Dương Thiên Thiên chen lấn trong đám người chạy ra khỏi nhà hàng, cô nhanh chóng bấm điều khiển của chiếc chìa khóa, rồi đưa mắt tìm kiếm xe của Âu Dương Vô Thần.

Sau khi xác định được chiếc xe, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức chạy tới, cô vươn tay ra nắm lấy cánh cửa, muốn mở nó ra và ngồi vào trong.

Thế nhưng, đúng lúc này, đột nhiên từ phía sau có một bóng người đi tới, cùng với tiếng kim loại quen thuộc phát ra, lên giọng trầm thấp:

- Chạy nhanh đấy nhỉ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 167: Địa Bàn!

Nghe tiếng nói, tay đang nắm lấy cánh cửa của Âu Dương Thiên Thiên chợt khựng lại, cô chậm rãi buông xuống, rồi xoay người nhìn lại phía sau.

Một người phụ nữ mang đồ bó sát màu đen bóng nhàn nhã đứng trước mặt, với thân hình cao ráo, cô ta liếc ánh mắt sắc bén nhìn Âu Dương Thiên Thiên từ trên cao, đôi con ngươi đen như mực.

Trong lòng nảy sinh chút phòng bị, Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng hỏi:

- Cô là ai?

Người phụ nữ chớp ánh mắt lạnh nhạt, cô ta lướt nhìn cô gái nhỏ đối diện một cách khinh bạc, không lên tiếng đáp lại.

Cùng lúc đó, ở trong nhà hàng....

Cuộc đọ súng vẫn tiếp tục diễn ra, có thể thấy rõ hai bên đang giằng co với nhau, không ai chịu nhường ai.

Trong đám người làm loạn đó, chỉ có 1 người đàn ông ngồi lặng ở chính giữa, khuôn mặt anh ta lạnh tanh, không có chút hơi ấm nào tỏa ra từ trên thân thể cả.

- Mark, anh đừng cố chống cự nữa, người của anh không đấu lại nổi người của tôi đâu.

Đối diện anh ta là một người đàn ông khác, ngược lại với vẻ ngoài bình tĩnh kia, hẳn ta có chút hoảng loạn và sợ hãi hơn nhiều, nói:

- Stefan, chúng tôi chỉ là thực hiện giao dịch nhỏ, cậu cũng không cần làm lớn như vậy.

Người được gọi là Stefan nghe thấy, khóe môi hơi nhếch, lên tiếng:

- Chút tiền đó của anh tôi đương nhiên không để vào mắt, nhưng mà thứ đáng nói, chính là anh dám giao dịch trên địa bàn của tôi. Mark, anh thật không hiểu chuyện!

Người đàn ông kia toát mồ hôi hột, dù sợ nhưng vẫn cố đáp trả:

- Trung Quốc rộng lớn như vậy, cũng không phải là của riêng bang các anh. Tôi chỉ làm ăn nhỏ mà thôi, có cần thiết phải đích thân Stefan thiếu gia xử lý hay không?

Stefan liếc mắt, ánh nhìn anh bao chặt thân ảnh đang tiến gần lại từ phía sau, chậm rãi nói:

- Không phải tôi. Vấn đề là... anh làm hỏng bữa ăn của cậu ấy rồi!

Dứt lời, người đàn ông tên Mark đột nhiên quay đầu, hiện lên ngay vầng thái dương cao rộng của anh ta, là một họng súng đen ngòm dí sát, cùng khuôn mặt lạnh lẽo của Âu Dương Vô Thần.

Đằng sau anh ấy, là đám người đã bị đánh bẹp nằm xuống đất từ lúc nào, bãi chiến trường đã nhanh chóng kết thúc, với việc xử lý gọn ghẽ trong thời gian ngắn không thể tưởng tượng....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 168: Cô Ta Đâu?

Âu Dương Vô Thần liếc ánh mắt lạnh lẽo, anh nhìn tên đàn ông đang run rẩy trước mặt rồi nhìn sang Stefan đang ngồi trên ghế, lên giọng âm u:

- Hai người..... đang tính làm cái gì ở đây? Hừm?

Sắc mặt của tên Mark thay đổi còn kinh khủng hơn khi nhìn Stefan, anh ta mấp máy môi, run rẩy lên tiếng:

- Phe... Phelan thiếu gia, tại sao ngài lại ở đây?

Âu Dương Vô Thần từ từ hạ mắt, tay anh vẫn cầm cán súng, chậm rãi trả lời:

- Đây là nhà hàng, tôi đến đây đương nhiên là để ăn, nhưng mà... bữa ăn của tôi chưa kịp kết thúc thì bị hai người phá hỏng cả rồi!

Lúc này, đột nhiên Stefan bên cạnh nhìn sang, hỏi:

- Sao vậy? Làm hỏng không khí của cậu... với người đẹp à?

Tên Mark nghe thấy, mồ hôi tứa ra càng nhiều hơn, anh ta lắp bắp đáp:

- Phe.... Phelan thiếu gia, nếu như tôi biết ngài ở đây, thì..... có đánh chết tôi cũng sẽ không dám tới, tôi thật sự..... không dám phá hỏng chuyện tốt của ngài đâu.

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, lạnh lẽo phun 1 câu vào mặt anh ta:

- Câm miệng đi!

Dứt lời, anh quay về phía của Stefan, lên tiếng hỏi:

- Cô ta đâu? Hình như vừa đứng bên cạnh cậu?

Người đàn ông tên Stefan cười mỉm, ngược mắt trả lời:

- Mắt tinh như vậy, thấy được em ấy ở đây, chẳng lẽ không thấy em ấy đi ra ngoài rồi sao? Có lẽ đi thăm cô mèo nhỏ của cậu đấy!

Vừa nói, anh ta vừa đưa tách coffe trên bàn lên uống, chậm rãi thưởng thức trước ánh nhìn trực diện của Âu Dương Vô Thần.

- -----...-----...-----

Bên ngoài, Âu Dương Thiên Thiên đứng thẳng nhìn người phụ nữ, khuôn mặt lai Tây cùng vóc dáng có phần cao lớn khiến cô có chút sợ sệt.

- Cô là ai? - Âu Dương Thiên Thiên bình tĩnh hỏi.

Người phụ nữ lướt ánh mắt một lượt nhìn thân thể từ trên xuống dưới của cô gái đối diện, khóe môi cô ta hơi nhếch lên.

Sau vài giây, đột nhiên người phụ nữ đưa tay lên, lòng bàn tay cô ta cầm một khẩu súng ngắn màu đen, hướng thẳng vào ngực của Âu Dương Thiên Thiên.

Ngay lập tức lùi lại, Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng lên tiếng:

- Cô làm gì vậy?

Người phụ nữ cười một cách khinh bạc, chột hỏi:

- Sợ à?

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Không sợ mới lạ đó má!!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 169: GẶP MẶT Elena!

Âu Dương Thiên Thiên nhìn hòng súng đang hướng về phía mình, bất giác nuốt một ngụm nước bọt.

Mới vừa ở trong đó nghe đấu súng xong, ra đây trực tiếp thấy súng kề ngực mình, trời ạ, đang chơi cái gì đây?

- Cô à, tôi không biết cô đang cầm súng có sợ hay không, nhưng tôi tin rằng việc bị chĩa súng từ vào người mình là khá đáng sợ đấy. Đặc biệt là với kẻ lạ mà tôi mới gặp lần đầu.

- Vậy nên... cô có thể hạ súng xuống, rồi chúng ta nói chuyện, có được không?

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liếc nhìn biểu hiện trên mặt của người phụ nữ, thế nhưng trái ngược với điều cô nghĩ, cô ta bình lặng một cách lạnh nhạt, đối với câu nói của cô là hoàn toàn không để ý tới.

Thậm chí, tay cầm súng cũng không có ý buông xuống.

"...."

Gì vậy trời, cô gặp người điên sao? Nói tử tế như vậy còn không chịu bỏ súng xuống? Muốn gì đây hả?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, bất đắc dĩ lên tiếng tiếp:

- Thực ra, có rất nhiều chuyện có thể thương lượng được mà. Chỉ cần cô bỏ súng xuống thôi, được chứ? Cô hãy bỏ nó xuống đi, rồi tôi sẽ nói chuyện đàng hoàng với cô, tôi sẽ không bỏ chạy, thật đấy!

Người phụ nữ nhìn Âu Dương Thiên Thiên đang hạ giọng với mình, khóe môi nhếch lên thành một đường cong hoa mỹ.

Cô ta trông giống như đang cầu xin vậy! Thú vị thật.

- Thuyết phục tốt đấy, nhưng mà..... tôi không muốn bỏ xuống, vậy thì sao nhỉ?

Vừa nói, người phụ nữ vừa lắc lắc cánh tay đang cầm súng của mình, tựa như muốn trêu đùa với biểu hiện trên khuôn mặt của cô gái đối diện.

Âu Dương Thiên Thiên: "....."

Cái mù điên này!!! Thật là muốn xông lên đánh cho một phát mà. Cô ta đang làm cái gì vậy chứ? Như vậy thích thú lắm sao?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô nhìn mũi súng phía trước mình một hồi lâu, đột nhiên đưa hai tay lên cầm lấy đầu súng, muốn dùng lực bẻ ngoặt nó ngược về phía người phụ nữ.

Rốt cuộc cũng có được một biểu hiện khác trên khuôn mặt của kẻ đứng đối diện, người phụ nữ hơi bất ngờ nhưng sau đó rất nhanh đã chặn được hành động của Âu Dương Thiên Thiên.

Cô ta tiến lên một bước, dùng một tay nắm lấy hai cánh tay của Âu Dương Thiên Thiên, giữ chặt nó. Đồng thời, tay vẫn đang cầm súng siết chặt lại, rồi xoay vòng một đường ma sát mạnh, khiến cho thân súng va chạm với lòng bàn tay đang cầm lấy nó.

Cú vặn sừng của người phụ nữ làm tay của Âu Dương Thiên Thiên đau rát, cô ta vừa chặn tay cô không cho thoát ra, vừa không cho cô có cơ hội làm gì, đến cuối cùng chỉ cần nhẹ nhàng đẩy hết một lượt ra ngoài.

Người phụ nữ tách tay ra, rồi hất văng người của Âu Dương Thiên Thiên, khiến lưng cô đập vào thân xe của chiếc ô tô phía sau, vang lên một tiếng nặng nề, nhưng may là cô vẫn giữ được trọng tâm cơ thể để không bị ngã xuống đất.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, đưa hai bàn tay lên xem, thì chợt phát hiện, cả 2 lòng bàn tay cô đều tứa ra máu.

"...."

Cái quái gì vậy??

Đúng lúc này, một người đàn ông chạy tới, gọi lớn:

- Elena!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 170: Cô ThậT Vô DụNg!

Người phụ nữ được gọi tên là Elena nghe được, ngay lập tức liếc mắt nhìn qua, thấy người đàn ông, cô lên tiếng hỏi:

- Andrew? Anh làm gì ở đây?

Andrew đi đến, thấy Âu Dương Thiên Thiên với lòng bàn tay dính máu, anh nhú mày, hỏi ngược lại:

- Elena, em đang làm gì vậy?

Người phụ nữ chep miệng, thẳng thừng đáp:

- Dương nhiên là tới gặp cô gái này rồi, xem thử... người phụ nữ mà Âu Dương Vô Thần chọn, rốt cuộc là kẻ như thế nào?

Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt nhìn lên, nghe cái tên quen thuộc được phát ra từ người đối diện, cô nhú mày.

Cái gì đây? Mấy người này liên quan tới Âu Dương Vô Thần ư? Bọn họ là bạn của anh ta sao? Hay là kẻ thù?

Dứt lời, Elena xoay sang nhìn mặt Âu Dương Thiên Thiên đang nhăn nhó vì đau đớn, nhếch môi nói:

- Cô nhanh đấy, nhưng mà... yếu quá!

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Lại bị chê. Cái quái nào người liên quan đến Âu Dương Vô Thần đều chê cô vậy? Cô là cái gì trong mắt họ chứ?

Chê chê cái quần què!!!

Andrew mím môi, anh nhìn tình hình xung quanh, chợt nghe thấy tiếng còi hú, liền lên tiếng:

- Cảnh sát tới rồi, Elena, mau đi thôi.

Vừa nói, Andrew vừa tiến gần tới chỗ của Âu Dương Thiên Thiên, cúi người nhặt chiếc chìa khóa đã bị rớt lên, rồi mở cửa trước ngòi vào trong.

Elena cũng nhanh chóng đi tới, cô ta cầm lấy cánh tay Âu Dương Thiên Thiên, kéo tới chỗ ngòi phía sau, mở cửa ra và quăng cô ấy vào trong.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, lên tiếng hỏi:

- Các người muốn đưa tôi đi đâu?

Elena nhếch môi, không nhanh không chậm đáp:

- Muốn đi đâu thì đi thôi, cô cũng không có sức phản kháng lại mà!

Nói xong, cô ta dừng một chút, cầm mũi súng chọc chọc vào tay của Âu Dương Thiên Thiên, hỏi với giọng khinh thường:

- À mà, nó đau như vậy à? Khuôn mặt xinh đẹp mà nhăn nhó thế này, sẽ không khóc đấy chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng răng, cô cuộn tay thu về, nói:

- Hỏi như vậy, là muốn thử sao? Hay là tôi cũng làm cho cô y hệt, để cô biết cảm giác nó thế nào?

Elena nghe tới đây, nụ cười trên môi càng rộng hơn, trả lời:

- Tôi không tin cô có khả năng đó! Bởi vì.... cô nhìn trông thật vô dụng!

Dứt lời, cô ta đóng mạnh cửa xe lại, rồi đi vòng ra phía bên kia, mở cửa ngồi vào ghế trước.

Đủ người, Andrew nhanh chóng lái xe rời đi....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 171: Bản Chất!

Ở bên trong nhà hàng, Âu Dương Vô Thần vẫn đứng nhìn người đàn ông đang ngồi uống một cách thanh thơi, với điều anh ta nói, ánh mắt anh thoát biến đổi.

Stefan nhàn nhả nhấp một ngụm coffe rồi bỏ ly xuống, anh ngược mặt nhìn Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- Không cần nhìn tôi bằng ánh mắt đó, Elena có mang theo súng, nếu như đã xảy ra chuyện với con mèo nhỏ của cậu, bên ngoài sớm đã có động tĩnh rồi.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, lạnh nhạt hỏi:

- Tại sao đột nhiên lại quay về?

Stefan nghiêng đầu, bình tĩnh đáp:

- Ở bên đó quá chán, nên về đây chơi một chút. Hơn nữa, cũng muốn xem người có tư cách ở bên cạnh cậu như thế nào thôi!

Âu Dương Vô Thần liếc ánh mắt lạnh lẽo, nói:

- Tư liệu về cô ta, tôi không tin đám đàn em của cậu không tìm được. Phí công bay một chuyến tới đây, chắc không chỉ đơn giản muốn nhìn chứ?

Dứt lời, đột nhiên tay Âu Dương Vô Thần di chuyển ra phía sau, mũi súng lạnh lùng phát thành tiếng "Pằng".

Tên áo đen đang cầm cây gậy muốn đánh vào người Âu Dương Vô Thần ngay lập tức trúng đạn, ngã lăn xuống đất đau đớn.

Mark hoảng hồn nhìn, hét lớn:

- Shit, đồ ngu, sao mày dám động vào Phelan hả?

Vừa nói xong, Âu Dương Vô Thần lại quay mũi súng về phía hắn ta, bắn tiếp một phát nữa vào thẳng đầu hắn âm u lên tiếng:

- Ta bảo người im lặng!

Mắt của người đàn ông tên Mark mở lớn, không kịp ý thức được gì thì thân thể đã ngã sầm xuống đất.

Stefan chậm rãi nhìn hành động của anh, đối với người bạn lâu năm này, đây sớm đã là chuyện bình thường, bởi vì.... nó là bản chất của anh ta.

Tàn nhẫn, lạnh lùng.... không để ai vào trong mắt!

Stefan bật cười, đột nhiên nói:

- Coi như là anh ta tới số, dám chọc giận cậu. Nhưng mà... tôi khá ngạc nhiên đấy. Phelan, cậu thế mà có chút tức giận với tôi?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 172: Chuyện Không Nên LàM!

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt lạnh nhạt, anh quăng cây súng về phía đám người phía sau Stefan, rồi bình thản rút ra một chiếc khăn tay từ trong túi, nhẹ nhàng lau đi vết máu bắn lên tay.

Bên ngoài vang lên tiếng hú còi mà ai cũng có thể dễ dàng nhận ra, Âu Dương Vô Thần không nhìn người đàn ông, chậm rãi nói:

- Stefan, cậu nghĩ nhiều rồi, chúng ta trước nay chưa từng xung đột, cậu nghĩ vì cái gì mà tôi giận cậu? Tuy nhiên, tôi rất không thích chuyện cậu làm ra ngày hôm nay, và cả Elena nữa. Đừng nói với tôi cái gọi là xuất hiện trùng hợp, tôi không tin đâu!

- Chuyện cậu cho người theo dõi tôi, theo dõi Âu Dương Thiên Thiên, tôi có thể bỏ qua, nhưng tôi không cho phép cậu nhúng tay vào chuyện tôi muốn làm. Lần này xem như là chào đón cậu, tôi sẽ không tính toán nữa. Nhưng mà.... tôi không hi vọng có lần sau!

Nói rồi, anh vứt chiếc khăn dính máu xuống đất, bỏ tay vào trong túi, nhìn Stefan lên tiếng tiếp:

- Đã đến Trung Quốc rồi thì hạn chế một chút việc dùng vũ khí lại, nơi này dù có là địa bàn của chúng ta thì cũng không nên nhuộm nhiều máu tanh như vậy. Còn nữa..... cứ gọi tôi là Vô Thần, không nhất thiết phải dùng đến tên Tiếng Anh khi ở đây!

Dứt lời, anh xoay người đi ra ngoài.

Stefan nhìn theo bóng lưng của Âu Dương Vô Thần, nhíu mày nghi hoặc.

Phelan, cậu thật giống như những gì mà Andrew đã nói. Dù chỉ là một chút nhưng đó vẫn là sự thay đổi mà tôi không mong muốn nhìn thấy nhất.

- Dọn dẹp chỗ này đi!

Nói xong, Stefan cũng đứng dậy, rời khỏi nhà hàng.....

- -----...-----...-----

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên xe, suốt cả đoạn đường, cô không lên tiếng nói câu nào, thế nhưng 2 người phía trước cũng không mở miệng.

Thoạt nhìn về ngoại hình, cô đoán cả hai đều là người Trung lai Mỹ, khuôn mặt đều rất sắc sảo và ưa nhìn.

Người đàn ông thì cao lớn, vạm vỡ, ngũ quan trên mặt đều góc cạnh, rất soái! Người phụ nữ thì cao thon, 3 vòng nóng bỏng, khuôn mặt quyến rũ, trưởng thành, mang rất nhiều nét phong trần.

Cả hai người này, đều có chung một sức hút rất mạnh mẽ và đáng sợ. Theo tâm lí của cô, đương nhiên sẽ nghĩ ngay đến xã hội đen.

Nhưng mà.... Âu Dương Vô Thần sao lại có liên quan đến xã hội đen chứ?

Điều quan trọng là, người phụ nữ đó, trong ánh mắt cô ta... toát lên một cái gì đó rất thù địch với cô, rất rõ ràng....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 173: Sau NàY LàM Sao Có Thể Sống Nổi!

Vốn tưởng là mình sẽ bị mang đi đến nơi nào đó xa lạ, không ngờ người đàn ông tên Andrew lại chở cô về căn biệt thự của Âu Dương Vô Thần. Bọn họ dường như rất thân thuộc với nơi này, cách di chuyển không hề giống với những kẻ lâu năm mới về Trung Quốc một lần.

Dừng xe ngay trước cổng biệt thự, Elena và Andrew xuống trước, Âu Dương Thiên Thiên dùng lực ở vai, đẩy cánh cửa ra rồi mới xuống sau.

Người phụ nữ cũng rất biết mở cổng, không như cô mới tới lần đầu, còn phải nhờ Kỳ Ân ở bên trong mở hộ.

Người phụ nữ tên Elena này.... sao có thể tùy tiện hơn chủ nhà như vậy chứ? Cô ta đã từng tới đây bao nhiêu lần mà biết rõ đến thế?

Sau khi cánh cổng được mở ra, 3 người cùng nhau đi vào trong.

Như thường lệ, Kỳ Ân và đám người hầu đứng ở đại sảnh đợi sẵn, cứ tưởng là Âu Dương Vô Thần về, thế nhưng khi nhìn thấy hai người nào đó, họ liền sững sốt vài giây rồi nhanh chóng chạy tới, cúi đầu lên tiếng:

- Elena tiểu thư, Andrew thiếu gia!

Người phụ nữ gật đầu nhẹ, đáp:

- Kỳ Ân, lâu quá không gặp cô! Ellie vẫn khỏe chứ?

Kỳ Ân nở nụ cười thân thiện quen thuộc, trả lời:

- Chúng tôi vẫn rất tốt, cảm ơn Elena tiểu thư quan tâm!

Âu Dương Thiên Thiên đứng phía sau: "...."

Cô vẫn cần tiêu hóa 1 chút những điều vừa diễn ra.

Elena biết Kỳ Ân? Biết luôn cả Ellie Lennon? Nhìn họ còn trông như quen biết lâu năm luôn nữa. Cái quái gì đang xảy ra vậy?

Âu Dương Vô Thần, anh ở đâu, mau về giải thích ngay cho tôi!

Nói xong với Elena, Kỳ Ân mới ngược đầu lên, nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên phía sau, tính cúi đầu chào hỏi, thế nhưng đập ngay vào mắt cô là một màu đỏ tươi trên lòng bàn tay của cô gái nhỏ.

Ngay lập tức lướt qua người Elena và Andrew, Kỳ Ân tới gần chỗ Âu Dương Thiên Thiên, nắm lấy tay cô, hỏi:

- Nhị tiểu thư, tay cô làm sao vậy? Đã có chuyện gì xảy ra?

Bị nắm bất ngờ, Âu Dương Thiên Thiên hơi nhú mắt, cô theo bản năng rút tay về, đáp:

- Không có gì, vết thương nhẹ thôi!

Elena phía trước thấy vậy, vòng tay lại nói:

- Có một chút vết xước như vậy mà cũng không chịu nổi, sau này làm sao có thể sống được chứ?

Âu Dương Thiên Thiên đương nhiên nghe được, cô liếc mắt về phía người phụ nữ trước mặt, nhìn với ánh mắt khó chịu. Nhưng rốt cuộc cũng không lên tiếng đáp lại.

- Tôi tự băng bó được, Kỳ Ân, chị tiếp hai người bọn họ đi!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên lách ngang qua người Kỳ Ân, đi thẳng vào trong nhà.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 174: Không Có Tư Cách!

Kỳ Ân dẫn Elena và Andrew vào sảnh ngồi, rồi dặn dò người hầu tiếp khách, cô lấy thùng sơ cứu, đi đến chỗ của Âu Dương Thiên Thiên, như muốn giúp cô băng bó vết thương.

Âu Dương Thiên Thiên xòe tay ra, để cho Kỳ Ân dùng bông thấm đi những vết máu, hai lòng bàn tay cô đỏ chót, mỗi lần lau qua nước khử trùng, đều đau đến run người.

Nhìn cô cắn môi chịu đau đớn, Kỳ Ân nhẹ nhàng hạ lực đến mức tối đa, lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, vết thương này không nặng lắm, bôi thuốc vài ngày sẽ khỏi thôi!

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, thành thật đáp:

- Tôi biết!

Vết thương trên tay cô, là do cán súng tạo thành, chứ không phải do thứ bên trong đó tạo thành, làm sao có thể nặng được chứ?

Hơn nữa, cô còn cảm thấy may mắn vì không phải do đạn bắn xuyên qua, nếu như lúc đó người phụ nữ này bắn súng, thì có lẽ cô đã phế hết cả hai bàn tay rồi!

Từ trước đến giờ, lăn lộn trong ngành giải trí bao nhiêu năm, cô không phải là chưa thấy qua súng, nhưng mà... không nghĩ đến, một thứ đồ vốn mang tên là "vỏ bọc" - cán súng, lại có thể làm cô chảy máu.

Đúng là vật nguy hiểm vào tay người có trình độ, thì nguy hiểm gấp vạn lần mà.

Dù không có đạn, thì người phụ nữ đó vẫn dư sức đánh bại người khác chỉ bằng cái vỏ súng đó thôi.

Thật đáng sợ!

Âu Dương Thiên Thiên nhìn Kỳ Ân đối diện, nghĩ đến chuyện lúc nãy, cô lên tiếng hỏi:

- Quản gia Kỳ, thấy chị nói chuyện với hai người đó như vậy, có phải... chị quen biết họ không? Bọn họ là ai vậy?

Tay Kỳ Ân thoáng chút dừng lại, cô ngược lên nhìn Âu Dương Thiên Thiên, sau vài giây suy nghĩ mới đáp:

- Nhị tiểu thư, đối với chuyện này, tôi không có quyền để nói với cô. Nếu như được, tôi nghĩ cô nên hỏi cậu chủ, ngài ấy có lẽ sẽ trả lời.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, hỏi ngược lại:

- Tại sao chị không có quyền để nói?

Kỳ Ân mím môi, nhỏ giọng trả lời:

- Andrew thiếu gia, Elena tiểu thư, cô đã gặp hai người đó rồi, vậy thì khả năng cao sắp tới cô sẽ gặp được Stefan thiếu gia thôi. Đối với 3 người đó, tôi chỉ có thể nói với cô một câu, tôi không có tư cách nhắc đến một ai trong số họ cả!

- Cả ba người đều có thân phận rất cao, cao đến mức người thường như chúng tôi không có tư cách được gọi tên nữa. Đối với cô, đối với cậu chủ, họ ngang ngửa hoặc cũng có thể hơn, vậy nên, việc tôi không thể nói ra là thuộc về quyền, về tầng lớp, về giai cấp và thân phận, một người hầu, tuyệt đối không bao giờ có tư cách được nhắc tới!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 175: Lời Nhắc Nhớ Đáng Sợ!

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, ngạc nhiên khi nghe những điều mà Kỳ Ân nói, cô gần như không dám tưởng tượng, việc chỉ ấy phải nghĩ mình không có tư cách đến thế nào khi nói ra câu ấy.

Cô cũng là ở trong thân xác của Âu Dương Thiên Thiên mà thôi, nếu như so ra, cô thực chất không phải là thiên kim có quyền lực gì cả, mà chỉ là một người bình thường, có chút xú tiếng tăm trên trường quốc tế.

Nếu như vậy, có phải cũng giống như Kỳ Ân, cô cũng không có tư cách nhắc đến tên của họ hay không?

Rốt cuộc thì những người đó có thân phận gì? Cao đến mức nào? Mà khiến cho những người như cô đây, cũng phải cảm thấy choáng váng?

Kỳ Ân mím môi, vẫn tiếp tục lau đi vết máu trên lòng bàn tay của Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, cô là đang ở bên cạnh cậu chủ, bọn họ sẽ không ai dám động vào cô đâu. Nhưng mà, theo lẽ thường tình, tôi vẫn nên nhắc nhở cô, Andrew thiếu gia, Elena tiểu thư, và Stefan thiếu gia, bất kì là ai trong số bọn họ, cô tuyệt đối... đừng nên dây vào!

Lời nhắc nhở của Kỳ Ân như một hồi chuông đánh vào trong tâm trí của Âu Dương Thiên Thiên, trở thành một lời cảnh báo khiến cô cảm thấy hoảng sợ.

Đưa mắt nhìn về phía chỗ ngồi của hai người nào đó, Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, thầm nghĩ.

Những con người vừa sinh ra đã có nhan sắc, có quyền lực như thế này, dù đứng ở nơi nào, bất luận là không làm gì, có phải cũng có thể gây ra nỗi hoảng sợ cho người khác không?

Âu Dương Vô Thần, một tỷ phú như anh... tôi chỉ mong là đừng giống bọn họ, nếu không... đừng nói là lời hứa với Âu Dương Thiên Thiên, dù có phải phản bội cả thân xác này, tôi cũng sẽ không bao giờ bước vào thế giới của anh!

Đúng lúc ấy, tiếng trực thăng đột nhiên vang lên, xuất hiện ở cửa đại sảnh, là hình bóng của hai người đàn ông, đang từ từ tiến vào.

Âu Dương Vô Thần chậm rãi đi tới, ánh mắt anh vượt qua bao nhiêu người, nhắm thẳng tới chỗ của Âu Dương Thiên Thiên.

Cùng với đó, Âu Dương Thiên Thiên cũng đồng thời nhìn lại anh, giữa không gian, 4 mắt chạm nhau, mang theo những suy nghĩ khác cực mạnh mẽ.

Định mệnh này, ngay từ lúc bắt đầu, đã không cho ai lối thoát đi ra rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 176: Có Chuyện Gì?

Kỳ Ân nhìn thấy Âu Dương Vô Thần tiến vào, ngay lập tức bỏ hết mọi thứ trên tay xuống, nhanh chóng chạy lại, cúi đầu lên tiếng:

- Cậu chủ, Stefan thiếu gia!

Thế nhưng, khi cô chỉ vừa mới dứt lời, thân ảnh của Âu Dương Vô Thần đã lướt ngang qua người cô, đi thẳng về phía trước.

Elena ngồi trên ghế, thấy người đàn ông, liền đứng lên muốn gọi anh:

- Phe...

Nhưng mà... kết cục của cô cũng giống hệt Kỳ Ân, chưa kịp nói hết câu, người đàn ông đã đi ngang qua thân thể của cô, không chút do dự tiến về phía người con gái phía sau.

Elena sững sờ trong giây lát, ánh mắt cô hiện rõ sự kinh ngạc, dường như là không thể tin được mình vừa bị ngó lơ.

Cứng ngắc xoay người, cô thấy Âu Dương Vô Thần đứng trước mặt của cô gái kia, miệng không tự chủ phát thành tiếng:

- Phelan?

Stefan đứng đằng sau, lạnh lùng nhìn một màn đang diễn ra, khóe mắt liếc về phía Andrew, trùng hợp, anh ta cũng nhìn lại, nhưng không ai nói gì.

Âu Dương Vô Thần cầm lấy tay của Âu Dương Thiên Thiên, nhìn vết thương đỏ chói mắt, anh lạnh giọng hỏi:

- Có chuyện gì?

Âu Dương Thiên Thiên vẫn còn ngẩn người với sự xuất hiện của Âu Dương Vô Thần, cô có chút bất ngờ, theo bản năng lên tiếng:

- Anh về thật rồi này, anh thật sự là.... theo sau tôi ngay.

Nghe giọng nói như trút được gánh nặng của cô, tay Âu Dương Vô Thần hơi siết lại, anh nắm chặt tay, hỏi tiếp:

- Tôi đã bảo cô chạy khỏi đó, tại sao còn xảy ra chuyện này? Đã có chuyện gì?

Âu Dương Thiên Thiên bây giờ mới để ý đến lời của anh, cô cúi người nhìn tay mình, đáp:

- Không có gì, là vết thương nhỏ thôi. Do tôi không cẩn thận.

Vừa nói, cô vừa rút tay ra khỏi tay của Âu Dương Vô Thần, nhưng lại bị anh nắm chặt lại, không buông ra.

Âu Dương Vô Thần nhìn chăm chăm vào vết thương của cô, những vết xước này....

Nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt Âu Dương Vô Thần hơi tối lại, anh mím môi, lên tiếng:

- Đi theo tôi!

Dứt lời, anh xoay người, kéo tay cô đi lên lầu.

Âu Dương Thiên Thiên đương nhiên bất ngờ, cô ngay lập tức hỏi:

- Âu Dương Vô Thần, anh làm gì vậy?

Đúng lúc này, từ phía sau liền vang lên tiếng nói:

- Phelan!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 177: Muốn Bị Đuổi Sao?

Elena đứng phía sau, cô nhìn cánh tay của Âu Dương Vô Thần đang nắm tay người khác, mím môi lên tiếng:

- Phelan, anh đang làm cái gì vậy?

Âu Dương Vô Thần chậm rãi xoay người lại, anh nhìn người phụ nữ, lạnh nhạt hỏi:

- Cô không có mắt hay sao, không thấy tôi đang làm gì?

Elena liếc ánh mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên, có chút tức giận nói:

- Dương nhiên là em thấy anh muốn đi lên phòng rồi, nhưng mà... tại sao lại dẫn theo cô ta?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, bình thản đáp:

- Ý cô là gì?

Elena trợn mắt, đột nhiên lớn tiếng:

- Anh không thấy em đang ở đây sao? Còn Andew, anh Stefan, biết bao nhiêu người ở đây, làm sao anh có thể... nắm tay một người như cô ta chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nghe tới mình, cô nhú mày nhìn sang. Bây giờ thì cô hiểu ra rồi. Elena có ý thù địch với cô, nguyên nhân... chính là do Âu

Dương Vô Thần!

Hóa ra... cô ta có tình cảm với người đàn ông này, nên là....

Nghĩ tới đây, tay Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên hơi rụt lại, cô muốn rút cổ tay mình ra khỏi tay của Âu Dương Vô Thần, thế nhưng, lại bị anh siết chặt lại.

Elena thấy rõ chuyện này, cô cứ tưởng là hai người đang cố tình dây dưa trước mặt mình, liền hét lớn:

- Phelan!

Âu Dương Vô Thần bình tĩnh nhìn người phụ nữ, ánh mắt sắc lạnh, lên tiếng:

- Elena, cô đang khó chịu điều gì trong nhà của tôi vậy? Nếu như cô tới với tư cách là khách, thì hãy làm đúng bốn phận của mình, đừng xen vào việc của chủ nhà là tôi!

- Hơn nữa, chuyện tôi làm, chưa tới phiên cô muốn quản, nghe rõ chưa?

Dứt lời, anh nhìn về phía Stefan, nói tiếp:

- Cậu xem lại em gái mình đi, còn để cô ta lớn tiếng như vậy một lần nữa, tôi sẽ không nể mặt cậu đâu!

Nói xong, anh xoay người, dẫn theo Âu Dương Thiên Thiên đi lên lầu.

Mặc kệ, Elena phía sau vẫn cắn răng gọi:

- Phelan, Phelan!

Stefan đứng phía sau, ánh mắt anh tối lại, lên tiếng:

- Còn muốn la hét tới khi nào nữa?

Người phụ nữ tức tối nhăn nhó mặt mày, cô ta quay lại nhìn Stefan, khó chịu cau có:

- Anh hai!!

Ngay lập tức người đàn ông liền quát:

- Em còn muốn làm gì nữa? Muốn bị đuổi ra khỏi đây sao? Ngừng làm loạn và ngồi xuống đi!

Bị nói tới không cãi lại được, Elena phụng phịu, hậm hực ngồi xuống chỗ của mình...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 178: ThậT Sự Là BạN?

ThậT Sự Là BạN? Âu Dương Thiên Thiên bị người đàn ông dẫn lên lầu, anh mang cô vào phòng, bắt cô ngồi lên chiếc giường êm.

Mang hộp cứu thương tới, anh cầm lấy tay cô, nhìn qua lại một hồi, rồi tìm đúng thuốc bôi lên.

- A! - Thuốc vừa chạm vào da liền truyền tới cơn đau rát, Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng phát thành tiếng nhỏ.

Âu Dương Vô Thần thấy vậy, liền nói:

- Cố chịu một chút!

Đồng thời, tay anh cũng giảm nhẹ lực.

Cô gật đầu nhìn Âu Dương Vô Thần, sau đó cắn răng ngăn cơn run rẩy, nghĩ đến chuyện lúc này, cô chần chừ một hồi rồi lên tiếng:

- Xin lỗi!

Nghe câu nói của cô, người đàn ông có chút ngạc nhiên, ngược lên nhìn, hỏi:

- Xin lỗi chuyện gì?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, đảo mắt đáp:

- Thì là chuyện với những người ở phía dưới. Khiến anh xung đột với họ, một phần lỗi cũng là do tôi!

Âu Dương Vô Thần nhìn biểu hiện trên khuôn mặt cô gái, chớp mắt nói:

- Chúng tôi không xung đột, chỉ là nói để biết thôi, họ đều là bạn của tôi, rất hiểu tính nhau. Vậy nên, không phải lỗi của cô, cũng không cần thiết phải xin lỗi!

Dứt lời, anh cúi người lấy băng gạc trong hộp sơ cứu, cố định tay cô và bắt đầu quấn quanh vết thương trên bàn tay của Âu Dương Thiên Thiên.

Âu Dương Thiên Thiên nghe lời anh nói, nhú mào hỏi:

- Bạn? Vậy ra, những người đó... thực sự là bạn của anh?

Âu Dương Vô Thần không nhìn cô, vẫn tiếp tục quấn băng, thuận miệng nói:

- Cô nghĩ có bao nhiêu người có thể biết đường tới nhà tôi? Đa số những lần về Trung Quốc, họ đều sẽ tới đây ở qua đêm một vài ngày, tôi cũng không ngăn cản.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, thắc mắc càng tăng cao, cô chau mày, theo bản năng đáp:

- Nhưng mà.... bọn họ trông không giống tỷ phú triệu phú gì như anh, ngược lại, còn mang lại cảm giác nguy hiểm nữa. Lúc đầu tôi cứ nghĩ bọn họ là xã hội đen cơ.

Nói tới đây, tay đang quấn băng của Âu Dương Vô Thần đột nhiên khựng lại, anh ngước lên nhìn Âu Dương Thiên Thiên, chột hỏi:

- Không nguy hiểm? Âu Dương Thiên Thiên, cô thật sự nghĩ tôi không nguy hiểm sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 179: ĐỪNG NHÌN NHẬN DỄ DÀNG NHƯ VẬY!

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ với câu hỏi của anh, cô chớp chớp mắt mấy cái, ngập ngừng trả lời:

- Không.. không phải, anh đương nhiên cũng có chút nguy hiểm... nhưng mà.... không nhiều như những người kia, tôi có thể thấy được!

"Tôi có thể thấy được"

"Tôi có thể thấy được"

Sau lời giải thích của cô, thứ còn đọng lại trong đầu của Âu Dương Vô Thần chỉ có một câu này, nó khiến anh phải suy ngẫm, đồng thời, từ sâu trong trái tim như có thứ gì đó đang tràn ra, kì lạ đến đau đớn.

Âu Dương Thiên Thiên, cô luôn bày ra bộ mặt ngây thơ như thế này sao? Hay là... chỉ duy nhất trước mắt tôi, cô mới như vậy?

Cô quen biết tôi bao lâu? Cô ở bên cạnh tôi được bao nhiêu thời gian? Cô... có thể hiểu được cái gì chứ?

Mọi thứ mà người ngoài nhìn thấy, thì cô cũng nhìn thấy, nhưng đó là thứ tôi muốn phô ra, là cái vỏ bọc do chính tôi tạo dựng, còn thực sự bên trong, cô liệu có muốn biết tất cả?

Chỉ e là, đến lúc cô nhận ra bản chất thật của tôi, thì.... Đừng.... đừng nhìn nhận tôi dễ dàng như vậy!

Ánh mắt Âu Dương Vô Thần nhìn rất sâu Âu Dương Thiên Thiên, sau một lúc, anh mới dời đi.

Điều này khiến Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy kì lạ.

Lúc đầu, quả thật cô có chút sợ anh, nhưng mà khi tiếp xúc, dần dần cô nhận ra, anh ta không hoàn toàn lạnh lùng như vẻ ngoài của mình.

Anh ta rất trưởng thành, rất thông minh, rất mạnh mẽ, và... rất đáng để tin tưởng.

Với mỗi chuyện trải qua, cô học được rất nhiều thứ từ anh ta, những lúc cô khó khăn, cũng là Âu Dương Vô Thần xuất hiện giúp đỡ.

Dù đôi khi anh ta hơi hung dữ một chút, lạnh nhạt một chút, biến thái một chút, nhưng mà... suy cho cùng cũng là một người tốt. Thật sự không giống với đám người kia.

Băng bó lại xong cho Âu Dương Thiên Thiên, Âu Dương Vô Thần đứng lên, anh đem hộp sơ cứu để lại chỗ cũ, rồi nói:

- Nằm nghỉ một chút đi, tôi đi xuống trước.

Dứt lời, anh xoay người đi về phía cửa, thế nhưng, đúng lúc anh vừa mới nhấc chân, tay đột nhiên bị thứ gì đó ấm áp nắm lại, quay đầu nhìn, mới phát hiện tay Âu Dương Thiên Thiên bắt lấy từ lúc nào.

Cô ngược đôi mắt trong suốt nhìn anh, lên tiếng hỏi:

- Sẽ không sao chứ? Một mình anh đi xuống đó... sẽ không sao chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 180: Hồ Ly Tinh!

Âu Dương Vô Thần xoay người lại, anh nhìn tay Âu Dương Thiên Thiên đang nắm tay mình, chợt hỏi:

- Cô sợ cái gì?

Nghe câu nói của anh, cô gái lắc đầu, có chút ngập ngừng đáp:

- Không phải... không sợ... chỉ là, cảm thấy bọn họ... không thiện ý mấy....

Người đàn ông chớp mắt, bình tĩnh trả lời:

- Tôi đã nói rồi, bọn họ đều là bạn tôi, sẽ không gây hại gì cả!

Âu Dương Thiên Thiên nghe tới đây, gật đầu xem như hiểu:

- À... vậy sao...

Vừa nói, cô vừa thu tay mình về, xúc giác trong lòng bàn tay đột nhiên bị tách ra, khiến Âu Dương Vô Thần cảm thấy trống trải. Theo bản năng muốn nắm lại tay cô, thế nhưng, chưa kịp động thì Âu Dương Thiên Thiên đã thả tay ra rồi.

Âu Dương Vô Thần nắm chặt tay mình, không làm gì tiếp theo nữa, chỉ lên tiếng:

- Được rồi, cô nằm nghỉ đi, một lát nữa đến giờ cơm tối sẽ có người lên gọi.

Dứt lời, anh xoay người rời đi, không cần nghe đến câu trả lời của cô gái phái sau.

Cánh cửa đóng sầm lại, Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên giường, cô rũ mắt nhìn lòng bàn tay mình, mím môi không nói.

Âu Dương Vô Thần, làm em gái của anh chưa được bao lâu, nhưng tôi biết anh là người tốt. Chỉ ít thì.. điều anh thể hiện ra với Âu Dương Thiên Thiên là không xấu.

Tuy nhiên, tôi vẫn hi vọng anh không giống như những người kia, vừa nguy hiểm vừa đáng sợ. Bởi dù là tôi hay là cô ấy đều không thích cái cảm giác không an toàn đó.

Người mà Âu Dương Thiên Thiên đã chọn, cho đến cùng, dù tôi không thể tán tỉnh được, cũng không mong mình sẽ rời đi trong thương tích đầy mình...

- -----...-----...-----

Âu Dương Vô Thần đi xuống lầu, anh dặn dò Kỳ Ân một số chuyện, rồi mới hướng chỗ đám người đi tới.

Ngồi xuống ghế đối diện, anh lạnh nhạt lên tiếng:

- Mấy người cũng rảnh rồi thật, lúc kêu về Trung Quốc thì không ai chịu đi, đánh mắng cũng lì lợm bám trụ lại Mỹ, bây giờ không cần bên đó nữa, thì rủ nhau về hết nơi này, tính làm loạn sao?

Elena liếm môi, cô vẫn còn cay cú vụ lúc nãy, liền đáp:

- Không về thì để anh bị con hồ ly tinh nào đó mê hoặc mất rồi, vừa hôn trên sóng truyền hình, vừa sống chung, vừa đi làm chung, em không biết cuộc sống của anh từ khi nào lại phong phú như vậy đấy!

Những lời này lọt vào tai Âu Dương Vô Thần, từng chữ đều vô cùng khó nghe, khiến anh nhúm mày. Liếc mắt về phía người phụ nữ, anh lạnh giọng hỏi:

- Elena, cô nói ai là hồ ly tinh?

Hôm qua Tiêu vào khoảng 7h tối thì thấy phiếu vẫn chưa đủ, nên là viết chap đăng lên, nhưng mà lúc viết xong vào lại thì thấy nó đủ rồi. Cũng không kịp thời gian nữa, nên hôm nay sẽ bảo nhé

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 181: Ai Cũng Như Nhau!

Elena nghe giọng của Âu Dương Vô Thần, hơi nhướn mày nhìn lại, không hề tỏ ra sợ hãi đáp:

- Thế nào? Em nói cô gái đó là hồ ly tinh, anh giận sao? Wa, nhìn xem khuôn mặt anh có bao nhiêu biểu cảm kìa, đúng là lần đầu được mở mang tầm mắt mà. Nhưng vô ích thôi, em không sợ đâu. Cũng không phải lần đầu anh nổi giận với em!

Dừng một chút, người phụ nữ lại nói tiếp:

- Nhưng mà cái nhà Âu Dương gia đó cũng thật tức cười, không biết giáo dục con gái mình như thế nào mà để cả chị lẫn em năm lần bảy lượt quần lấy anh không buông vậy? Chẳng lẽ cái dòng tộc đó sinh con gái đều có tính là hồ ly tinh sao?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, giọng càng ngày càng lạnh lẽo, lên tiếng:

- Elena, cô cũng biết cô ấy là em gái tôi, còn muốn so đo cái gì nữa? Cô nói phụ nữ bên cạnh tôi đều là hồ ly tinh, vậy cũng là đang nói cô sao?

Người phụ nữ mở to mắt nhìn anh, dường như không tin được là mình bị nói lại như vậy, há miệng thở hắt ra một hơi, nhếch môi đáp:

- So đo? Em sao? Phelan, anh nghĩ em giống đám phụ nữ vậy quanh anh chắc? Đừng đánh đồng em với những kẻ thấp hèn đó!

Âu Dương Vô Thần quay mặt lại, không nhìn Elena nữa, chỉ nói:

- Với tôi ai cũng như nhau, phụ nữ đều là phiền phức, không đáng để quan tâm.

Người phụ nữ dường như có chút tức giận, liền phản bác:

- Chính anh cũng nói là phiền phức, vậy tại sao còn....

- Elena! - Ngay lập tức, một giọng nói truyền đến, Stefan ngồi bên cạnh Âu Dương Vô Thần, liếc ánh mắt lạnh lẽo nhìn sang, trầm giọng cảnh cáo.

Andrew thấy tình hình không ổn, liền lên tiếng ngăn cản:

- Elena, em nói ít vài câu đi!

Dứt lời, người phụ nữ cắn răng, không can tâm quay mặt đi, hừ lạnh vài tiếng khó chịu.

Nếu như không có anh hai ở đây, cô nhất định sẽ nói một mạch ra lẽ với Âu Dương Vô Thần! Mặc kệ anh có đánh đuổi cô đi hay không.

6 năm trời rồi, cô theo đuổi Âu Dương Vô Thần không phải là chuyện lạ nữa, nhưng mà, điều làm cô cảm thấy bức xúc, đó chính là người đàn ông những tưởng cả đời không cấm sắc này đột nhiên lại quan tâm tới một cô gái, mà kẻ đó lại không phải là cô.

Bao nhiêu năm gây sự chú ý, theo đuổi, cái gì cô cũng đã làm, nhưng có bao giờ nhận được cái nhìn thật sự từ Âu Dương Vô Thần chứ? Vậy mà, một con nhóc?? Làm sao có thể có được sự quan tâm đặc biệt như vậy?

Lúc cô xem tin tức trên ti vi, không ai biết cô đã sốc đến mức nào đâu. Người đàn ông chưa bao giờ để cô lại gần đó, chưa bao giờ cho phép cô chạm vào đó, lại hôn một cô gái khác.

Càng tìm hiểu, cô càng kinh ngạc hơn, hai người đi chung một xe, ở chung một nhà, làm chung một chỗ, cái gì cũng thân mật như vậy, sớm tối gặp nhau, có phải đến chuyện cô không nghĩ tới nhất cũng đã xảy ra rồi không?

Nếu như không phải vì hoảng sợ tới mức đó, cô đã không cấp tốc quay về Trung Quốc để gặp Âu Dương Vô Thần rồi!

Nhưng mà... cảnh đầu tiên cô thấy là gì chứ? Cảnh hai người ngồi chung 1 bàn ăn, vừa ăn vừa nói chuyện sao?

Thật là gai mắt mà!!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 182: XảY Ra ChuyệN Rồi!

Lần đầu tiên, người đàn ông không hề biết chăm sóc phụ nữ là gì, lại ngồi nhắc nhở một cô gái ăn rau? Chỉ vì sợ vết thương chưa lành của cô ta?

Lần đầu tiên, người đàn ông không bao giờ ăn đồ ngọt, lại gọi tráng miệng cho một người khác ư?

Lần đầu tiên, lần đầu tiên... cái gì cũng là lần đầu tiên cả, nhưng tại sao... mọi thứ lại là dành cho một cô gái khác, chứ không phải dành cho cô?

Nếu như không phải nhìn cảnh đó tức giận đến nỗi thấy tên Mark kia đang buôn bán vũ khí bất hợp pháp mà giờ súng lên bắn hấn ta, thì cô làm gì bị lộ mặt chứ?

Lúc ấy, thấy Âu Dương Vô Thần lo cho con nhóc đó như vậy, còn bảo cô ta chạy trước, cô đã không suy nghĩ mà chạy theo chặn đầu lại, chỉ để xem cô ta có bản lĩnh gì được anh ấy quan tâm.

Nhưng mà, sự thật lại khiến cô vô cùng thất vọng. Cô gái đó vừa yếu đuối, vừa vô dụng, không hề có một chút gì xứng đáng để ở bên cạnh Âu Dương Vô Thần cả.

Cô không can tâm, thực sự không can tâm. Nếu như thấp hèn như vậy, thì có tư cách gì chứ? Một người tài giỏi, xinh đẹp như cô còn không có tư cách, cô ta lấy quyền gì.... mà muốn có tư cách "vinh hạnh" đó chứ?

Elena mím môi, cô quay mặt đi, hít ra thở vào mấy lần, cố bình tĩnh lại sự tức giận của mình.

Cô đổ ky... thật sự là đổ ky... đổ ky đến phát điên lên!

Andrew nhìn thấy biểu hiện trên mặt Elena, nhưng không lên tiếng nói gì. Anh liếc sang Stefan và Âu Dương Vô Thần, chợt nghe Stefan lên tiếng:

- Vô Thần, lần này tôi trở về không đơn giản chỉ quan tâm đến việc của cậu, mà còn có một chuyện nữa, cần cậu giúp.

Âu Dương Vô Thần thở một hơi, lạnh nhạt hỏi:

- Là việc gì mà đến cậu cũng không giải quyết được?

Stefan chớp mắt, nghiêm túc nói:

- Bên bang Lão Hồ, xảy ra chuyện rồi! Lần này còn có một phần Thời gia giúp đỡ, chuyện rất không đơn giản!

Nghe tới đây, ánh mắt Âu Dương Vô Thần hơi khựng lại, sau vài giây suy nghĩ, mới hỏi:

- Thời gia? Không phải là tộc lâu năm ở Trung Quốc sao? Có thành lập bang bên Mỹ?

Stefan nhẹ gật đầu, đáp:

- Có, tuy chỉ là 1 bang, nhưng rất lớn mạnh. Lúc trước chỉ có 1 phần nhỏ thực lực Hứa gia thôi, nhưng sau này được Thời gia sáp nhập, nên lớn hơn hẳn.

Âu Dương Vô Thần mím môi, lại hỏi:

- Người đứng đầu Thời gia bây giờ là ai?

Stefan đảo mắt, như nhớ đến cái tên nào đó, anh lên tiếng trả lời:

- Hình như là đồng bang chủ Thời Cảnh Thường và Hứa Sơ Sơ!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 183: Tôi Có CáCh!

Âu Dương Vô Thần nghe tới hai cái tên này, ánh mắt anh chợt híp lại, ấn đường cũng nhúu chặt:

- Thời Cảnh Thường?

Hứa Sơ Sơ thì anh biết, nữ trưởng Hứa gia, nhiều năm trước gia tộc này bị tiêu diệt, đã từng gây nên làn sóng lớn trong các gia tộc lâu năm, anh có nghe nói tới rồi.

Nhưng mà.... Thời Cảnh Thường thì...

Andrew lúc này đột nhiên lên tiếng:

- Thời Cảnh Thường, còn có một tên khác, chính là Kỷ Cảnh Thường, tôi biết anh ta. Con trai thứ hai của Kỷ gia - gia tộc hắc đạo lâu năm nhất. Mấy năm trước đã chính thức cưới trưởng nữ của Hứa gia là Hứa Sơ Sơ, hiện giờ cả hai đang là đồng bang chủ, cai quản Thời gia, càng ngày càng lớn mạnh!

- Kỷ Cảnh Thường là một người rất điềm tĩnh, thông minh nhưng cũng rất quỷ quyệt. Anh ta có rất nhiều thế lực, tạm bỏ qua Thời gia ở Trung Quốc, anh ta còn có một anh trai tên Kỷ Từ Mặc, hiện là ông trùm sản xuất vũ khí.

- Chưa kể, vợ anh ta tên Thẩm Băng, cũng là một lão đại có tiếng, thế lực rất lớn. Ở Trung Quốc này, Kỷ Cảnh Thường móc nối với rất nhiều người khác, điển hình là Tổng thống Sở Bắc, cũng là cậu ruột của Hứa Sơ Sơ, còn Tô gia... vân vân và mây mây....

- Nói tóm lại, Thời gia thế lực cực kỳ hùng hậu, bang Lão Hồ mà có thêm sự trợ giúp của họ, chẳng khác nào như hổ mọc thêm cánh!

Âu Dương Vô Thần nghe xong, anh mím môi, hơi thở tỏa ra nồng đậm sự kiên đề.

Thời gia địa vị ở Trung Quốc không nhỏ, so với Âu Dương gia nếu như không ngang ngửa thì cũng là lớn hơn, vậy mà không ngờ bên hắc đạo lại mạnh mẽ như vậy.

Nếu như đối đầu trực diện, chỉ e là sẽ không lại!

Không khí giữa những người ngồi đó đột nhiên thay đổi một cách âm trầm, dường như sự việc lần này đã gây ra tác động không hề nhỏ tới tất cả.

Sau một hồi im ắng, Âu Dương Vô Thần lên tiếng:

- Giúp tôi liên lạc với một trong hai bang chủ của Thời gia, càng nhanh càng tốt!

Stefan nhú mày, hỏi ngược lại:

- Thời Cảnh Thường hoặc Hứa Sơ Sơ sao? Cậu tính làm gì?

Âu Dương Vô Thần híp mắt, đáp:

- Cậu cứ liên lạc đi, chỉ cần nói chuyện được với họ, tôi có cách thay đổi cục diện này!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 184: Cô Về Âu Dương Gia Đi!

Cuộc nói chuyện kết thúc trong không khí không mấy nhẹ nhàng, khuôn mặt tất cả mọi người đều rất nặng nề, mặc dù có những kẻ không cùng chung nỗi lo lắng với nhau.

Chẳng mấy chốc đã đến tối, Kỳ Ân chuẩn bị bày thức ăn ra bàn, cô căn dặn một người hầu lên lầu gọi Âu Dương Thiên Thiên xuống dùng bữa.

Elena đương nhiên cảm thấy khó chịu, cô ta nhiều lần lên tiếng phản đối, những rốt cuộc lại bị 1 câu nói của Âu Dương Vô Thần đánh dập lại:

"Stefan, từ giờ đến ngày mai, em gái cậu còn nói một câu nào nữa, tôi liền cho vứt cả 3 người ra ngoài cổng"

Andrew: "..."

Ừa rồi chứ Elena nói thì liên quan gì tới anh? Muốn ném anh ra đường như ném chó là sao?

Cái tên giận cá chém cả đàn này. Thật biết hăm dọa người khác mà!

Tâm trạng của Stefan vốn đang tệ, nghe câu nói của Âu Dương Vô Thần thì càng tệ hơn, ánh mắt anh liếc sang nhìn Elena như muốn hăm dọa cô, dám lên phén mở miệng là anh chặt đứt đuôi cô liền, làm Elena bậm môi tức giận.

Nhưng mà... quả thật suốt cả buổi tối hôm đó, Elena không hề dám mở miệng nói câu nào nữa!

Âu Dương Thiên Thiên ngồi vào bàn ăn, cô liếc mắt đảo quanh một chút, thấy ai nấy đều tâm trạng cực kì, liền không biết chuyện gì đang xảy ra.

"...."

Ăn thôi mà, cũng không cần làm mặt căng như vậy!

Không nhìn nhau có mấy tiếng thôi mà đã thành thế này rồi. Đám người nói chuyện hay chặt chém nhau đây? Dọa chết cô rồi!

Âu Dương Vô Thần vừa ngồi vào chỗ, Kỳ Ân lập tức cho người dọn thức ăn lên.

Elena vừa nhìn Âu Dương Thiên Thiên vừa ăn miếng bít tết trong đĩa, ánh mắt như nãy lửa, tay cô ta cầm dao cố tình tạo ra những tiếng động "ken két", khiến Âu Dương Thiên Thiên muốn cạy lời.

"...."

Âu Dương Vô Thần, anh nói cái gì mà mới vài tiếng sau cô ta đã nhìn tôi như muốn ăn tươi nuốt sống vậy? Ánh mắt chỉ hận không thể nhào lên cắn tôi thôi?

Thứ biến thái nhà anh rốt cuộc nói có ra hồn ra vía không đấy!

"kéttttttt" - Thêm một tiếng kéo dài nữa phát ra.

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô chớp chớp mắt nhìn Elena, vài giây sau liền dùng dao miết nhẹ lên đĩa, tạo ra tiếng y hệt.

"kéttttttttt"

Bộ tướng mình cô biết hù thôi hả? Tôi cũng biết hù đó!

Ba người đàn ông ngồi trên bàn: "..."

Cứ như đang ăn với lũ con nít vậy!

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, anh nhìn sang Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô về lại Âu Dương gia đi!

Gần như là ngay lập tức, cô quay sang nhìn người đàn ông vừa phát ra tiếng nói, đáp:

- Há? Tại sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 185: BồNg Nhiên XuốNg Tâm TrạNg!

Âu Dương Vô Thần không nhìn cô, trước câu hỏi đầy sự bất ngờ đó, anh chỉ đáp:

- Vết thương cũng đã khỏi rồi, cô còn lí do gì muốn ở lại nữa?

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Nghe câu trả lời của anh, Âu Dương Thiên Thiên bất giác đứng hình, cô há miệng thật lâu nhưng rốt cuộc cũng không nói được gì.

Đúng vậy.... có lí do gì muốn ở lại nữa chứ? Vết thương đã khỏi rồi, công việc cũng xong rồi.... nên về thôi...

Nhưng mà.... tại sao.... cô lại cảm thấy hụt hẫng thế này?

Âu Dương Thiên Thiên, là cảm giác của cô sao? Hay là... của tôi?

Âu Dương Vô Thần không nghe tiếng trả lời lại, anh thoáng dừng đồ trên tay, nghiêng đầu qua nhìn cô gái, lạnh nhạt hỏi:

- Còn muốn nói gì nữa sao?

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên chạm phải đôi mắt của người đàn ông, cô nhìn một lúc, mới lấy lại được tinh thần, liền quay mặt đi, nhỏ giọng đáp:

- Không, không có gì. Ngày mai tôi sẽ rời đi.

Dứt lời, cô cúi gằm mặt, ăn hết phần ăn trong đĩa của mình, suốt bữa cơm hôm đó, không ai nghe thấy tiếng nói của cô nữa....

Elena mím môi, cô nhìn Âu Dương Thiên Thiên, rồi liếc mắt nhìn sang Âu Dương Vô Thần, đôi con người đen sâu như mực...

- -----...-----...-----

Âu Dương Thiên Thiên ăn xong bữa cơm, cô lên phòng, nằm dài ra giường một cách mệt mỏi.

Đám người kia ăn xong cũng đã rời khỏi biệt thự, nói đúng hơn, là bị Âu Dương Vô Thần đuổi đi.

Nhìn trần nhà trên cao, Âu Dương Thiên Thiên mím chặt môi, ánh mắt lơ mơ vô định.

Tại sao cô lại xuống tâm trạng như vậy nhỉ? Lúc trước không phải tránh anh ta như tránh tà sao? Lần này... vì sao bị đuổi đi lại có chút hụt hẫng?

Đáng lí ra cô phải vui chứ?

Thật khó hiểu.....

Âu Dương Thiên Thiên đưa một tay lên ngực mình, vỗ nhẹ vài cái, vừa vỗ vừa lẩm bẩm:

- Âu Dương Thiên Thiên.... lấy lại tinh thần đi, lấy lại tinh thần đi....

Đêm, 12h khuya...

Âu Dương Vô Thần mở cửa vào phòng, anh đi đến gần tủ quần áo, có chút mệt mỏi cởi đồ ra muốn đi tắm.

Thế nhưng, khi anh đang nhìn vào gương thì đột nhiên nhúu mày lại, quay người nhìn về phía giường, Âu Dương Vô Thần ngạc nhiên khi thấy một bóng người đang nằm trên đó.

Âu Dương Vô Thần: "..."

Gì đây? Ai mò vào phòng anh ngủ vậy?

Đi gần tới chỗ chiếc giường, Âu Dương Vô Thần ngạc nhiên khi thấy gương mặt của một cô gái đang nhắm mắt ngủ say...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 186: Không Thể Ở Bên Cạnh!

Âu Dương Vô Thần chớp chớp mắt, anh quay đầu nhìn về phía cửa, rồi lại nhìn ngược lại Âu Dương Thiên Thiên, ấn đường nhíu chặt.

Cô ta.... đi nhầm phòng sao?

Thực ra có điều Âu Dương Vô Thần không biết, khi anh kéo tay Âu Dương Thiên Thiên lên đây để băng vết thương, cô đã tưởng đây là phòng mình rồi.

Lúc anh kêu cô nghỉ ngơi, nằm đến quen giường, thì cô càng nghĩ đây là phòng mình. Vậy nên, khi thất thần đi lên lầu, cô đã vô tình "quen chân", đi vào phòng của anh, thay vì là phòng của mình ở cuối hành lang.

"...."

Âu Dương Vô Thần nhìn đến thắc mắc một đồng trong đầu, anh cúi người, vươn tay muốn bế cô lên, đem lại về chỗ cũ.

Thế nhưng, khi anh vừa mới chạm vào người cô, thì Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần... tên đáng ghét nhà anh....

"...."

Bị chửi? Cái quái gì vậy? Đột nhiên bị chửi là sao??

Âu Dương Vô Thần quay sang nhìn mặt cô, đúng lúc này, lại nghe tiếp:

- Tự nhiên..... muốn đuổi tôi đi.... tên đáng ghét này....

Câu nói mớ của Âu Dương Thiên Thiên làm người đàn ông giật mình, anh ngó người nhìn cô, ánh mắt biến đổi.

Âu Dương Vô Thần duy trì trạng thái "đứng hình" tầm vài giây rồi mới thu tay về, ngồi lại xuống chiếc giường êm.

Nhìn gương mặt cô gái đang ngủ say, trong lòng như có thứ gì đó đánh vào. Lướt mắt xuống một chút, anh nhìn vào vết thương trong lòng bàn tay của cô.

Bàn tay phải nhấc lên, Âu Dương Vô Thần đưa ngón tay trở gần sát tới, nhẹ nhàng sờ vào miếng băng quấn màu trắng.

Cứ như vậy, anh ngồi đó và sờ vào vết thương trên tay Âu Dương Thiên Thiên một lúc lâu.

Mới chỉ có mấy ngày thôi, mà cô đã 2 lần bị thương, 1 lần nguyên nhân là do anh tới trễ, còn 1 lần nguyên nhân trực tiếp lại là anh.

Bắt đầu từ lúc Âu Dương Thiên Thiên bước lại gần Âu Dương Vô Thần, cũng là lúc... cô bắt đầu bị thương...

Không một lần nào.... anh có mặt lúc cô xảy ra chuyện cả, không một lần nào hết...

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh rút tay về, ngẩng đầu chậm rãi nhìn khuôn mặt đang ngủ say.

Trong bóng đêm, đôi mắt anh chột sáng, lấp lánh những vì sao nho nhỏ...

Vậy nên, Âu Dương Thiên Thiên.... cô không thể... ở bên cạnh tôi nữa...
không thể.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 187: Cuộc Đối Thoại Của Hai Người Phụ Nữ! (1)

Sáng hôm sau, khi đã ăn sáng xong, Âu Dương Thiên Thiên thay một bộ đồ sạch sẽ, rời rời khỏi biệt thự của Âu Dương Vô Thần.

Khi cô đi ra khỏi cổng trước, bất chợt gặp đám người ngày hôm qua. Stefan, Andrew và Elena.

Cúi chào một chút xem như có phép tắc, cô đi ngang qua hai người đàn ông, tiến về phía xe ô tô.

Lúc này, đột nhiên Âu Dương Thiên Thiên bị chặn đường, Elena đứng trước mặt cô, không cho bước tiếp.

- Cô có chuyện gì? - Âu Dương Thiên Thiên mím môi, lên tiếng trước.

Elena liếc ánh mắt sắc bén, hỏi:

- Cô... là Âu Dương Thiên Thiên hay là Âu Dương Na Na?

- Không phải cô điều tra về tôi rồi sao? Chẳng lẽ không biết tôi tên gì? - Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, trực tiếp hỏi ngược lại.

Nghe vậy, người phụ nữ nhếch môi, đáp:

- Tôi điều tra thì biết có tới 2 chị em nhà Âu Dương gia quần lấy Phelan, đều là những người phụ nữ tham địa vị và thân phận của anh ấy, nên tôi

không mấy hứng thú, chỉ là đọc sơ qua một chút, không quá để ý đến "cái tên".

Hai chữ cuối cùng, Elena nhấn nhá giọng của mình một chút, hết như cố tình để cô gái trước mặt phải chú ý đến.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt bình tĩnh, trước sự khiêu khích về thân phận, cô chỉ nhẹ nhàng nói:

- À, ra là vậy. Hóa ra trí nhớ cô ngắn hạn như thế, giống như não của cá vàng, không thể nhớ hết mọi chuyện được. Vậy thì... tôi xin tự giới thiệu, tôi tên Âu Dương Thiên Thiên, là Nhị tiểu thư của Âu Dương gia! Xin cô nhớ cho kỹ, sau này gặp nhau có khi còn xưng hô được.

Elena bị nói ngược lại, cô ta nhú mày, rướn môi muốn phản bác, nhưng sợ mình thua thế. liền lấy lại bình tĩnh, lên tiếng:

- Thì ra cô là Âu Dương Thiên Thiên, cũng phải, tôi đọc tài liệu, thấy trong đó ghi, Âu Dương Na Na là một cô gái rất quyến rũ, 3 vòng vô cùng nóng bỏng, còn cô thì....

Lướt ánh mắt một lượt, Elena vừa nói vừa lộ ra sự khinh thường.

Đối diện với điều này, Âu Dương Thiên Thiên chỉ chẹp miệng cho qua, đáp:

- Vậy làm cô thất vọng rồi, "điện nước" của tôi thuộc loại đủ dùng, không quá khổ như ai đó, nhìn vào không thấy mặt đâu, chỉ có nơi đầy đặn đập vào mắt gây phản cảm.

Nói xong, Âu Dương Thiên Thiên lại "ý tứ" liếc mắt một lượt trên thân thể của Elena, giống như cách mà cô ta đã làm với cô.

Elena lần này không nhịn được nữa, cô ta nổi cáu, liền lớn tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên!

- Elena tiểu thư! - Ngay lập tức đáp trả lời gọi một cách trực tiếp, Âu Dương Thiên Thiên cắt ngang lời phía sau muốn nói của người phụ nữ, đồng dục lên tiếng:

- Tôi cảm thấy cô nên xem lại cách xưng hô và thái độ của mình khi nói chuyện với người khác đây. Mặc dù không biết Elena tiểu thư đây cao quý bao nhiêu, nhưng mà.... sự thiếu tôn trọng khi giao tiếp của cô kém như vậy, khiến tôi chỉ nghĩ đến việc cô không được giáo dục một cách tử tế mà thôi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 188: Cuộc Đối Thoại Của Hai Người Phụ Nữ (2)

Elena bị cắt ngang lời, cau mày quát:

- Cô nói cái gì?

Khuôn mặt của Âu Dương Thiên Thiên vẫn bình tĩnh, lạnh nhạt như dòng nước suối trong suốt, cô nhìn thẳng người phụ nữ trước mặt, không ngần ngại nói thẳng:

- Điều kiên kiên quyết đầu tiên khi giao tiếp với người khác, chính là bản thân phải thật lịch sự và biết tôn trọng. Đối với Kỳ Ân, chị ấy có thể đơn giản chỉ nghĩ là làm tròn bốn phận của mình mà xưng hô cho đúng phép tắc, nhưng tôi thì không, tôi sẽ chỉ tôn trọng đối phương khi chính họ cũng tôn trọng tôi mà thôi.

- Elena tiểu thư, tôi không thấy trong mắt cô có sự tôn trọng đó, vậy nên, tôi cũng sẽ dùng cách y như vậy để đáp trả lại. Bị chính thái độ của mình đập vào mặt như vậy, Elena tiểu thư, cô có cảm thấy khó chịu không?

Người phụ nữ bị nói tới cứng họng, cô ta nghiêng răng, nhìn Âu Dương Thiên Thiên một cách giận dữ, nhưng không lên tiếng đáp được câu nào.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô liếc mắt, nói lời cuối:

- Còn 1 việc nữa, tôi là Nhị tiểu thư của Âu Dương gia, đại tiểu thư của Đường gia, tiền... có thể nói tôi không thiếu. Mặc dù không nhiều bằng anh

hai tôi, nhưng mà nó cũng đủ để tôi ăn sung sống sướng hết cuộc đời này. Nếu như đã như vậy, tôi cần gì bu bám vào anh ấy chứ?

- Tôi không biết Elena tiểu thư giàu có tới mức nào, có hơn tôi hay không, hay là có hơn anh hai tôi hay không, nhưng mà.... tôi nghĩ nó không đáng để đem ra phân định nhân phẩm của một người. Đối với tôi, giàu và nghèo, chỉ hơn nhau 1 chữ "tiền" mà thôi, nhưng giữa người và người, thì hơn nhau ở rất nhiều thứ.

- Vậy nên, mong rằng lần sau gặp lại, có thể cho cô thấy được sự thay đổi khác biệt đó. Đôi khi, giai cấp không nói lên được điều gì ở thế giới này cả. Vì không ai biết một mai bản thân sẽ biến đổi như thế nào, người đang đứng ở đỉnh vinh quang cũng có thể trong chốc lát, rớt xuống đáy xã hội. Mà những người hạ lưu lại vùng dậy được một cách thần kì thì sao?

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên hơi cúi đầu, sau đó thẳng lưng đi lướt qua người của Elena.

Elena cắn chặt môi, cô ta hậm hực vài giây, rồi đột nhiên hét lên:

- Cô không hề xứng với Phelan một chút nào, tránh xa anh ấy ra đi!

Câu nói này làm chân của Âu Dương Thiên Thiên thoáng dừng, nhưng cũng chỉ 1s, cô liền cất bước đi tiếp, để lại một câu nói:

- Về điều đó, tôi vẫn đang làm đây!

Âu Dương Thiên Thiên bước lên xe, tài xế nhanh chóng phóng ga rời đi, người phía sau chỉ còn thấy cái quay đầu mạnh mẽ của cô... và những đám bụi mù mịt bay lên trời cao....

*Phân biệt giai cấp, thân phận là một tệ nạn rất phổ biến ở Trung Quốc, và Tiêu tin trên thế giới nơi nào cũng có, tuy nhiên, giống như câu nói trên

đó, giàu và nghèo, chỉ cách nhau 1 chữ "tiền" mà thôi, nhưng giữa người và người, thì cách nhau rất nhiều thứ*

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 189: Phải Quay Trở Về Rồi!

Stefan đứng phía sau, ánh mắt anh hơi thay đổi khi nghe những lời nói của Âu Dương Thiên Thiên. Trong tiềm thức của anh, đột nhiên có ấn tượng với thứ gì đó vừa phát sinh.

Một cô gái nhỏ như vậy, hiểu được bao nhiêu về quyền lực mà dám nói mạnh mẽ như thế?

- Vào thôi! - Nghĩ một chút, anh lên tiếng nói.

Sau đó, cùng Andrew xoay người đi vào trong.

- -----...-----...-----

Âu Dương Thiên Thiên trở về Âu Dương gia, cô không đi qua sảnh chính, mà trực tiếp đến khu phòng của mình.

Trong lúc thay đồ, tay cô có chút đau đớn truyền tới, nhìn lòng bàn tay mình, cô đột nhiên nhớ đến việc tối qua, lúc Âu Dương Vô Thần cẩn thận băng nó lại.

Đang chìm vào trong kí ức, đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo 1 giọng nói:

- Nhị tiểu thư!

Tiếng gọi kéo lí trí của cô quay về, ngay lập tức lên tiếng đáp lại:

- Có chuyện gì?

Người bên ngoài nghe thấy, liền trả lời:

- Nhị tiểu thư, ông chủ căn dặn khi cô về thì đến thư phòng tìm ngài ấy!

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, mệt mỏi nói:

- Được, tôi biết rồi, cô đến nói với ba tôi, 10" nữa tôi sẽ có mặt ở phòng ông ấy!

Dứt lời, người hầu vâng dạ vài tiếng rồi rời đi.

Âu Dương Thiên Thiên lấy từ trong tủ đồ ra một bộ váy hoa, cô đứng trước gương, nhìn gương mặt mình hiện lên, đột nhiên lấm bầm:

- Đúng vậy, đây mới chính là mình. Âu Dương Thiên Thiên, tôi xin lỗi, quên mất cô rồi!

- Quyền thừa kế.... tôi chợt quên nó rồi. Bây giờ phải quay về thôi, thực hiện lời hứa với cô!

Không có Âu Dương Vô Thần, không có tình cảm, không có cảm xúc lạ, không tình địch, không gì hết.....

Đây mới là chính bản thân cô! Quay về, tìm lại mục tiêu thật sự ủa Âu Dương Thiên Thiên!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 190: Kỳ Lạ Thật Đấy!

Đúng 10 phút sau, Âu Dương Thiên Thiên có mặt trước cửa phòng của Âu Dương Chấn Đông, cô đưa tay lên, lễ phép gõ cửa.

" Cốc cốc"

- Ba, là con, Thiên Thiên đây!

Sau lời chào của cô, bên trong liền truyền ra giọng nói của một người đàn ông trung niên:

- Vào đi!

Được sự cho phép, Âu Dương Thiên Thiên nhẹ nhàng mở cửa, khi cô mới bước từng bước đi vào, thì điều đầu tiên hiện lên trước mắt, chính là hình ảnh "một nhà 3 người", à không "một căn phòng 3 người" mới đúng, ngoài Âu Dương Chấn Đông, còn có 2 người khác đang ngồi trên ghế.

Bạc Tuyết Cơ và Âu Dương Na Na cũng ở đây.

Liếc ánh mắt một chút, cô cúi đầu, lên tiếng:

- Ba, Bạc phu nhân!

Âu Dương Chấn Đông gật đầu, chỉ tay về phía ghế, nói:

- Con ngồi đi.

Theo lời của ông, Âu Dương Thiên Thiên từ từ ngồi xuống ghế, đối diện với hai mẹ con trước mặt, cô lạnh nhạt hỏi:

- Ba gọi con có việc gì không ạ?

Âu Dương Chấn Đông nhìn sang phía cô, lên tiếng:

- Thiên Thiên, ba biết sau sự kiện thời trang lần trước con rất mệt, vậy nên mới muốn đi du lịch cho khuây khỏa, nhưng mà lần sau đi thì nên nói với ba trước một tiếng, đừng để biến mất tăm rồi mới thông báo, có biết chưa?

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, mỉm cười đáp:

- Con biết rồi ạ. Xin lỗi vì đã làm ba lo lắng! Lần sau con sẽ rút kinh nghiệm.

Người đàn ông nghe vậy, gật đầu nói:

- Ừm, ngoan.

Dừng một chút, ông quay sang nhìn Âu Dương Na Na, rồi quay lại nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói tiếp:

- Còn một chuyện này, ba nghe nói... con đánh Na Na, có phải là thật không?

Cùng lúc đó, Âu Dương Na Na nghiêng đầu qua một bên, trên má cô ta, hiện lên một vùng da đỏ hồng, trông khá giống như đã bị ai đó đánh lên mặt.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Gì đây? Cái này vẫn còn à? Vết trên mặt cô hết sau 1 ngày 1 đêm này, vậy mà từ lúc cô đánh đến bây giờ nó vẫn còn đỏ trên mặt Âu Dương Na

Na sao?

Có lỗi quá không vậy?

Thấy Âu Dương Thiên Thiên im lặng, Âu Dương Chấn Đông liền hỏi lại:

- Thiên Thiên?

Bây giờ, Âu Dương Thiên Thiên mới nhìn qua ông, thẳng thắn thừa nhận:

- Phải, đúng là con đã đánh Na Na. Nhưng mà.... kì lạ thật đấy. Vết đánh này đã là từ hơn 1 tuần trước rồi, nhưng nó vẫn còn ở trên mặt em ấy, là sao đây?

Thật ra nu9 không có bánh bèo đâu mọi người ạ. Cô ấy là 1 người đã trưởng thành, trong quan niệm của họ thường không thích ganh đua trực tiếp, thay vì bùng nổ sự đôi co, thì họ thường giải quyết bằng việc thỏa hiệp, hoặc là phớt lờ đi. Chỉ khi nào cảm thấy nên nói, thì sẽ nói lí thôi, chứ rất ít khi xảy ra tranh chấp

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 191: Là Cô Ta Đánh Con TrướC!

Âu Dương Chấn Đông nghe cô nói, chớp mắt vài cái, rồi mới lên tiếng:

- Ba cũng biết việc con đi du lịch đã là chuyện của nhiều ngày trước, nhưng mà... không hiểu tại sao vết đỏ này không giảm đi như vậy. Thiên Thiên, có phải con đã có chút mạnh tay khi đánh Na Na hay không?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, ánh mắt như đang suy nghĩ về ký ức trước đó, khi cô ra tay đánh Âu Dương Na Na.

Ừm~~

3 cái tát.... mạnh không nhỉ?

Ahihi, cô không nhớ rõ lắm lực của mình lúc đó thế nào. Chuyện lâu quá rồi mà!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, nhìn ba mình, đáp:

- Hình như.... đúng là con ra tay mạnh!

"...."

Căn phòng chợt im lặng sau câu trả lời bình thản của cô gái. Không ai nghĩ đến, cô ấy lại có thể thừa nhận không sợ hãi như thế!

Âu Dương Chấn Đông nhú mày, hỏi:

- Thiên Thiên, vì sao con lại làm như vậy? Na Na rốt cuộc đã chọc giận gì con, mà con lại ra tay mạnh như thế?

Nghe câu hỏi của ông, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên bật cười, cô nhìn về phía 2 mẹ con trước mặt, lên tiếng:

- Vậy ra.... các người chưa nói cho ba tôi biết sự thật sao? Hay là nghĩ rằng.... một cuộc đối chấp 4 người thế này sẽ có lợi hơn?

Ai da, vốn tưởng chuyện đã được giải quyết êm đẹp rồi, không ngờ lại phải nói chuyện thế này, cô đã không muốn làm lớn rồi, vậy mà....

Được rồi, để cô kết thúc nó giúp vậy!

Trước ánh mắt thắc mắc của Âu Dương Chấn Đông, Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi nhìn về phía người hầu đứng bên cạnh của Bạc Tuyết Cơ, lạnh giọng hỏi:

- Cô.... đã nói những gì vậy? Không nghe những câu của tôi lọt vào tai sao?

Nữ hầu đó, chính là người hôm ấy đã chạy tới đỡ Âu Dương Na Na. Cũng là người cô đã "nhờ" chuyển lời tới cho Bạc Tuyết Cơ, nói về "tội ác" mà cô ta đã làm với cô.

Người hầu nghe giọng điệu của Âu Dương Thiên Thiên kì quái, có chút hoảng sợ đáp:

- Nhị... nhị tiểu thư, tôi đã nói giống hệt những gì mà cô căn dặn, tất cả... đã truyền đạt lại hết cho Bạc phu nhân rồi!

Nghe lời giải thích của nữ hầu, Âu Dương Thiên Thiên "ồ" lên một tiếng, rồi nói:

- À, vậy ra cô đã nói hết sao? Vậy thì tại sao ba tôi lại không biết chuyện ai đã ra tay đánh trước? Hả?

Chữ cuối cùng, Âu Dương Thiên Thiên có chút lớn tiếng, âm lượng của cô làm người hầu hốt hoảng cúi đầu.

Lúc này, Âu Dương Thiên Thiên liền quay sang nhìn Âu Dương Chấn Đông, đưa tay lên chỉ vào Âu Dương Na Na, rồi chọc chọc tiếp vào mặt mình mấy cái, lên tiếng:

- Ba à, chính Âu Dương Na Na, mới là người đánh con trước đây!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 192: Ba Muốn Xử Lý Thế Nào Cũng Được!

Âu Dương Chấn Đông nghe thấy, dường như ngạc nhiên rất nhiều, theo bản năng thốt lên:

- Cái gì?

Dứt lời, ông xoay mặt nhìn về phía Âu Dương Na Na và Bạc Tuyết Cơ, hai người nhất thời lảng tránh đi ánh mắt của ông.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, nói tiếp:

- Một thứ nữ, lại dám đánh chị của mình, chẳng lẽ oan ức như vậy, con lại không đánh lại sao? Ba nói xem, có đúng không?

Nói rồi, cô nhướn mày khiêu khích nhìn Bạc Tuyết Cơ, ngụ ý như đang chế nhạo.

Âu Dương Chấn Đông híp mắt, từ người ông tỏa ra một chút khí hàn lạnh lạnh, khiến những người xung quanh cảm thấy sợ hãi.

Ngược lại, Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy rất bình thường, cô nhàn nhã ngồi xem đám người trước mặt, lâu lâu kích thích thì sẽ đổ thêm chút dầu vào lửa.

- Ba à, thanh danh của con dù không lớn, nhưng dù gì cũng là Nhị tiểu thư của Âu Dương gia, bị em gái của mình đánh, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ như thế nào chứ? Vậy nên, con đánh lại vừa là điều phòng vệ tất yếu,

cũng vừa là để răn đe những người khác, nếu không, sau này con sẽ không còn chỗ đứng trong cái nhà này nữa!

- Đám người hầu nhìn thấy như vậy, cũng sẽ biết ai cao ai thấp, ai có thân phận địa vị rõ ràng hơn, sau này cư xử sẽ phép tắc. Tuyệt đối..... không thể nhân nhượng được.

Nói tới đây, mặt Âu Dương Chấn Đông đã đen tới cực điểm, ai ai cũng biết ông để ý nhất chính là mặt mũi của Âu Dương gia, với một người có tính gia trưởng này, thì việc vô phép tắc, ngông cuồng đánh người có thân phận địa vị lớn hơn, sẽ khiến ông vô cùng tức giận. Nó chẳng khác nào một sự sỉ nhục nội bộ cả!

Âu Dương Chấn Đông mím môi, cất giọng trầm trầm:

- Được rồi, ba biết rồi. Thiên Thiên, con đi đường xa về mệt. Trở về phòng nghỉ ngơi trước đi!

Nghe xong, Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, lễ phép đáp:

- Vâng!

Khi cô đứng lên, nhìn mặt hai người nào đó đã xanh mét, nhếch môi thêm vào một câu:

- Ba à, ba muốn xử lý chuyện này thế nào cũng được, nhưng mà... con hi vọng ba có thể thật công bằng khi đưa ra quyết định.

Dứt lời, cô quay người đi về phía cửa. Lúc gần bước ra ngoài, cô quay nửa người nhìn lại Bạc Tuyết Cơ, nhếch môi cười mỉm.

Tôi đã nói rồi, nếu như bà xử lý vừa lòng tôi thì tôi sẽ bỏ qua, chứ để đến tay ba tôi, thì đừng có mong nặng nhẹ gì nữa!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 193: Đến Ngân Hà Ng!

Sau khi Âu Dương Thiên Thiên rời đi, cơn tức giận của Âu Dương Chấn Đông đã không thể kiềm chế được nữa, ông nhìn Âu Dương Na Na bằng ánh mắt nảy lửa, quát lớn:

- Đồ hỗn láo!

Âu Dương Na Na sợ tới giật bắn mình, cô ta lui về phía người mẹ mình, mặt mếu máo đáp:

- Con... con xin lỗi ba, con không cố ý đâu mà!

Bạc Tuyết Cơ cũng ôm chặt lấy con mình, lên giọng ngăn cản:

- Chấn Đông, Na Na cũng chỉ là nhất thời kích động mới như vậy, ông tha lỗi cho con bé một lần này đi.

Dứt lời, Âu Dương Na Na liền hâu theo mẹ mình, khóc lóc nói:

- Con... là tại con ngốc nghếch, nhất thời kích động mới làm ra chuyện đó, con xin lỗi, ba tha lỗi cho con....

Âu Dương Chấn Đông nghe những lời này không hề lọt vào tai, ông nhúu mày, nói to:

- Đồ xác xược, là ai cho con cái quyền dám đánh chị của mình. Hả?

- Ba, con xin lỗi, con biết lỗi rồi, từ nay về sau con sẽ không như vậy nữa, ba....

- Chấn Đông, đừng mà... hãy tha lỗi cho nó 1 lần.

....

Vô số những tiếng la hét vang lên trong căn phòng, nào là van cầu, xin lỗi, quát mắng, tất cả đều có.

Âu Dương Thiên Thiên đứng bên ngoài, nhếch môi nhạt nhẽo, vài giây sau liền rời đi.

Về lại phòng mình, cô lôi ra từ trong ngăn bàn một chiếc thẻ màu xanh, cầm lên nhìn, rồi nói:

- Xong việc đầu tiên, bây giờ đến việc thứ hai... phải đi lấy tiền đã!

Dứt lời, cô cầm theo túi xách, một lần nữa rời khỏi Âu Dương gia, bắt xe đi tới ngân hàng.

Ngồi bên trong phòng lạnh, Âu Dương Thiên Thiên chờ đợi người nhân viên làm việc, vài giây sau, cô trợn mắt lên tiếng:

- Cái gì? Không có tiền? Trong tài khoản của tôi không có 1 đồng nào sao?

Người nhân viên nhìn cô, đáp:

- Đúng vậy thưa quý khách, trong tài khoản của cô hiện tại hoàn toàn không có tiền.

Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy mặt mình như bị đóng băng, sắp nứt ra mấy phần, cô đứng hình, chớp chớp mắt hỏi:

- Vậy... anh có kiểm tra cho tôi... gần đây có chuyển khoản nào hay không?

Người nhân viên nhìn máy tính vài giây rồi trả lời:

- Thưa quý khách, không có bất kì giao dịch hay chuyển khoản nào gần đây cả, toàn bộ lịch sử đều trống không. Hơn nữa... cô cũng đang nợ ngân hàng.

"...."

Thêm một vài vết nứt nữa trên khuôn mặt đóng băng của Âu Dương Thiên Thiên, cô khó khăn mở miệng, hỏi tiếp:

- Vậy.... xin cho tôi hỏi, hiện tại... tôi đang nợ bao nhiêu vậy?

Người nhân viên nhìn cô, cười thân thiện đáp:

- Thưa quý khách, nợ của cô đã lên tới 10 ngàn tệ *rồi!

Tầm 35 triệu VND

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Chính thức băng trên mặt vỡ nát....

Trời ơi, tiềnnnnnnnnnnnnnnn

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 194: BẮT GẶP Chơi Thuốc!

Âu Dương Thiên Thiên cầm theo thẻ của mình, mặt mũi xám xịt đi ra khỏi ngân hàng.

Cô đứng trước cổng, ánh mắt tức giận.

Cái đám Đường gia đó, rốt cuộc vẫn không chuyển tiền cho cô! Aiiii, tiền nợ càng lúc càng nhiều rồi~

Đi, bây giờ cô đi mua xăng tới đốt nhà bọn chúng, cho Đường gia sáng nhất đêm nay luôn!

Âu Dương Thiên Thiên hùng hổ bắt xe đi tới nhà của Đường gia, cô vừa mới bước vào cổng, người hầu ngay lập tức chạy tới đón.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, lên tiếng:

- Đường Gia Ân có ở nhà không?

Nữ hầu nghe thấy, liền cúi đầu đáp:

- Dạ có, Đại tiểu thư.

Nghe được câu trả lời, Âu Dương Thiên Thiên liền đi vào trong, khi bước vào đại sảnh, liền thấy Đường Gia Huỳnh đang nằm trên ghế xem tivi, bộ dáng rất phóng khoáng.

Người hầu nhớ tới lần trước cô đã chinh Đường Gia Huỳnh thế nào, liền tiến lên thúc cậu, nói nhỏ:

- Cậu chủ, Đại tiểu thư đến!

Ngay lập tức, Đường Gia Huỳnh bật dậy từ trên ghế, cậu quay phắt lại nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lễ phép chào:

- Đại... đại tiểu thư!

Âu Dương Thiên Thiên không phí thời gian với trẻ nhỏ nữa, cô đi tới trước mặt Đường Gia Huỳnh, hỏi:

- Mẹ em đang ở đâu?

Nghe câu hỏi, Đường Gia Huỳnh đảo mắt, rồi chỉ lên lầu, đáp:

- Mẹ ở trên phòng!

Nói rồi, Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn lên trên, sau vài giây cô quay sang nhìn nữ hầu bên cạnh, lên tiếng:

- Lại ở trong phòng, đừng nói với tôi là bà ta lại.....

Ý tứ phía sau đương nhiên người hầu hiểu rõ, nhưng ngay lập tức lắc đầu, đáp:

- Không có, Đại tiểu thư. Từ lần trước đến giờ, Đường phu nhân không hề đem bất cứ người đàn ông nào về nữa.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, nhú mày hỏi:

- Vậy bà ta làm gì ở trên đó? Mau lên kêu bà ta xuống cho tôi!

Nữ hầu dường như có chút hoảng sợ, ngập ngừng trả lời:

- Chuyện này... chuyện này....

Âu Dương Thiên Thiên thấy viện, liền nói:

- Lại có chuyện gì nữa?

Người hầu cúi thấp đầu, căn môi đáp:

- Đại tiểu thư, cô.. cứ lên xem sẽ biết!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, nhìn người hầu đang sợ sệt tầm vài giây, rồi nhắc chân bước lên trên, cô đi qua hai thềm bậc thang, rồi trực tiếp tới trước cửa phòng của Đường Gia Ân.

Thế nhưng, khi cô mở cửa ra, điều không ngờ nhất.... chính là thấy một người phụ nữ đang nằm trườn trên bàn, mũi cắm xuống một tờ giấy bạc, hít lấy hít để, ánh mắt lơ mơ như đang phê pha một thứ gì đó.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Cái quái gì? Đường Gia Ân đang chơi thuốc sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 195: Muốn Chết Sao?

Âu Dương Thiên Thiên đứng hình tầm vài giây, cô nhìn người phụ nữ đang nằm lả xả trên chiếc bàn gần đó, ánh mắt như không thể tin nổi.

Bà ta.... đang làm cái gì vậy chứ?

Nhấc chân bước gần tới, cô một tay xách người của Đường Gia Ân lên, lớn giọng:

- Đường Gia Ân, bà đang làm cái gì vậy hả?

Gương mặt người phụ nữ đang phê pha bởi thứ chất cồn tuyệt hảo đổ ừng lên, ánh mắt lơ mơ, không rõ ràng, khi nhìn vào cô gái trước mặt mình, bà ta nở nụ cười say mê, lắm bầm:

- Con nhóc con, mày tới đây làm gì? Muốn lấy tiền của tao à? Nằm mơ đi! Haha.

- Tất cả đều là của tao hết. Tao sẽ không trả lại cho mày bất cứ thứ gì.

Âu Dương Thiên Thiên hí mắt, cô vứt thân thể của Đường Gia Ân xuống sàn, nhướn môi nói:

- Bà mới là người nên nằm mơ đi!

Dứt lời, cô quay đầu nhìn đồng bột trên bàn, cúi người ngửi thử, sau đó dùng tay chấm vào 1 ít, rồi đưa lên đầu lưỡi cảm nhận.

Thứ bột trắng vừa chạm vào vị giác của cô, ngay lập tức một luồng ý thức xẹt ngang qua đầu.

"Phụt" - Âu Dương Thiên Thiên phun hết thứ trong miệng ra ngoài, cô lau khóe môi mình, thầm chửi:

- Chết tiệt, là ketamine*!

*Ketamine: ma túy.

Ngay khi nhận ra được điều này, Âu Dương Thiên Thiên liền xoay người lại, cô nắm lấy cổ áo người phụ nữ, nói:

- Đường Gia Ân, bà điên rồi có phải không? Dám chơi ma túy, bà không muốn sống nữa à?

Đường Gia Ân vẫn còn lơ mơ trong cơn mê, bà ta càng ngày càng không ý thức được mọi chuyện xung quanh nữa, chỉ biết cười một cách điên dại.

Sự tức giận đột ngột tăng cao, Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt lên, nhìn về phía người hầu trước cửa, hỏi:

- Bà ta bắt đầu chơi thuốc từ lúc nào? Đã bao nhiêu ngày rồi, hả?

Nữ hầu nghe tiếng của cô giận dữ, liền cúi đầu, lắp bắp đáp:

- Dạ, đại tiểu thư, bắt.... bắt đầu từ mấy ngày trước rồi. Khoảng thời gian đầu thì chơi không nhiều, nhưng mà... nhưng mà... càng về sau thì càng nghiện, đặc biệt là 2 ngày gần đây, Đường phu nhân đột nhiên chơi thuốc với số lượng lớn. không màng ăn uống, suốt ngày cứ ở trong phòng.... tôi... tôi cũng hết cách.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, ánh mắt càng tức giận hơn. Chơi thuốc liên tục 2 ngày? Không ăn không uống? Bà ta muốn chết sao?

Nghiến răng, Âu Dương Thiên Thiên nói:

- Bà ta thành như thế này các người còn không biết báo cảnh sát? Báo liền ngay cho tôi!

Người hầu giật mình, chớp mắt sợ hãi trả lời:

- Nhưng mà... đại tiểu thư....

- Tôi bảo cô báo! - Ngay lập tức quát một tiếng lớn, Âu Dương Thiên Thiên khiến nữ hầu hoảng loạn chạy đi.

Cô nhìn khuôn mặt đang phê thuốc của Đường Gia Ân, chớp ánh mắt sắc lạnh, Âu Dương Thiên Thiên kéo cổ áo bà ta lên, xách thẳng vào trong nhà vệ sinh...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 196: Tự Nhìn Lại Mình Đi!

Âu Dương Thiên Thiên xách Đường Gia Ân như xách một con cún, cô lôi bà ta vào trong nhà vệ sinh, rồi quăng thẳng vào bồn tắm.

Vươn tay bấm vòi sen, cô mở nút xả ra, trực tiếp cho toàn bộ nước trút hết xuống người của Đường Gia Ân.

Dòng nước mát lạnh thấm vào quần áo, len lỏi vào tận da thịt mỏng manh của người phụ nữ, khiến bà ta lơ mơ tỉnh lại.

Âu Dương Thiên Thiên đứng nhìn một cách chậm rãi, sau vài giây, cô vươn tay nắm lấy gáy cổ của Đường Gia Ân, nhấn xuống dòng nước phía dưới.

Người phụ nữ ngay lập tức phản ứng với điều đó, nước chảy vào tai, vào mắt của bà ta, bắt buộc sự tỉnh táo quay về.

Nhấn xuống tầm 2s. Âu Dương Thiên Thiên vớt bà ta lên, trầm giọng hỏi:

- Đã tỉnh chưa?

Đường Gia Ân thở dồn dập, ánh mắt thấp thoáng ngập nước, miệng bà ta há lớn, nhưng không đáp được câu nào ra hồn, chỉ kêu "ô ô" vài tiếng.

Thấy vậy, cô tiếp tục nhấn đầu bà ta xuống nước thêm một lần nữa, lần này lâu hơn một chút.

Cho đến khi vớt lên lại, Đường Gia Ân mới mở to mắt, há miệng hét:

- Tỉnh, tôi tỉnh, tôi tỉnh rồi!

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô xách áo của Đường Gia Ân lên, lôi ra khỏi bồn tắm, kéo đến bờ tường gần đó, rồi thả bà ta ra.

Chỉ tay vào chiếc gương đối diện, cô lạnh lùng hỏi:

- Đường Gia Ân, nhìn vào đó đi, bà xem thử mình đã biến thành hình dạng gì rồi đi?

Đường Gia Ân há miệng thở lấy thở để, tay bà ta run run đưa lên xoa nước trên mặt mình, ngóc đầu nhìn về phía chiếc gương.

Một người phụ nữ toàn thân ướt đầm, gầy xanh xao, tóc bù xù dính chặt vào da thịt, da mặt nhăn nhúm xấu xí, đôi môi trắng bệch không chút huyết sắc, nhìn qua nhìn lại, đâu đâu cũng chỉ thấy sự thảm hại hiện lên rõ ràng.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, gằn giọng nói:

- Bà tự nhìn mình đi, có chỗ nào giống con người hay không? Hết chơi trai bao rồi đến chơi thuốc, thân thể bà chính là bị những thứ đó làm tàn tạ hết rồi!

Đường Gia Ân nuốt một ngụm nước bọt, cổ họng bà ta đau rát, khó khăn đáp:

- Tao như thế nào... cũng không liên quan đến mày.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, nhếch môi lên tiếng:

- Không liên quan? Đúng, bà sống hay chết cũng không liên quan gì đến tôi hết, nhưng mà... nếu muốn chết thì hãy cút thật xa mà chết, đừng chết ở Đường gia, làm bẩn thanh danh dòng tộc mẹ tôi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 197: Cảnh Sát Bắt Người!

Đường Gia Ân nghe xong, đột nhiên bật cười thật lớn, bà ta để tay ra sau tường, dường như muốn chống đỡ thân thể mình, thế nhưng sức lực không đủ, người bà ta cứ thế trượt xuống dưới sàn, nói:

- Thanh danh? Đường gia thì làm gì có thanh danh để giữ chứ? Bao nhiêu năm nay, từng người từng người một cứ thế ra đi, sự hưng thịnh cũng ngày một biến mất hết rồi, còn muốn giữ cái gì nữa?

- Mà... suy cho cùng cũng muốn tiền mà thôi, nhưng mà nhiều năm nay tao đã xài hết phần tài sản đó rồi, chẳng còn gì nữa đâu, nhóc con!

- Hahahaha!

Nói rồi, Đường Gia Ân cười lên từng tiếng ghê rợn, trong mắt bà ta bây giờ đen láy vô hồn, cứ như một cái xác chết vậy.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, cô bước tới một bước, nhìn xuống từ trên cao, lạnh giọng nói:

- Tôi đã nói với bà rồi, tài sản của Âu Dương Thiên Thiên tôi, không dễ dàng để bị chiếm đoạt như vậy. Bà nghĩ tôi chỉ biết hù dọa cho vui thôi sao?

Đường Gia Ân nhếch môi nhạt nhẽo, ngược mắt lên nhìn cô gái, hỏi:

- Vậy thì mày muốn làm gì? Bây giờ tao chỉ còn căn nhà này thôi, mày muốn lấy không? Tao thách mày lấy được đấy?

- Căn nhà này đứng tên tao, chủ hộ nó là Đường Gia Ân, không phải Âu Dương Thiên Thiên, mày muốn lấy nó? Trừ phi giết chết tao đi!

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt trong suốt sắc bén, cô nhướn mày, nói:

- Đường Gia Ân, bà quá khinh thường tôi rồi. Âu Dương Thiên Thiên tôi đã nói được, thì sẽ làm được..... tôi có cách.... không cần giết bà mà vẫn hợp pháp lấy được căn nhà này.

Vừa dứt lời, bên ngoài liền vang lên tiếng còi xe, âm thanh này bất kì ai nghe vào cũng có thể dễ dàng nhận ra, bởi nó.... chính là tiếng còi xe cảnh sát.

Đường Gia Ân mở to mắt, bà ta hốt hoảng nhìn ra ngoài, lên tiếng:

- Cảnh sát! Âu Dương Thiên Thiên, mày dám báo cảnh sát?

Người con gái nở nụ cười khinh miệt nhìn Đường Gia Ân, lạnh lùng đáp:

- Biết sợ rồi sao? Nhưng mà.... đã quá muộn rồi, Đường phu nhân!

Nói xong, cô cúi người một lần nữa nắm lấy áo của Đường Gia Ân, lôi bà ta ra khỏi nhà vệ sinh.

Đúng lúc này, cảnh sát vừa đi lên lầu, tất cả đổ ập vào phòng của Đường Gia Ân thì thấy bà ta đang vùng vẫy la hét.

Ngay lập tức bắt lấy, cảnh sát giữ chặt người bà ta, lên tiếng:

- Đường phu nhân, cô bị tình nghi dùng thuốc trái phép, chúng tôi đến đưa cô về sở cảnh sát.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 198: Đường Gia Ân Bị Bắt!

Đường Gia Ân nghe những lời mà cảnh sát nói, theo bản năng lắc đầu chối:

- Không có, tôi không hề chơi thuốc, các người bắt lầm người rồi. Tôi không có!

Âu Dương Thiên Thiên đứng đối diện, cô nhìn nhân viên cảnh sát đứng trước mặt, bình tĩnh chỉ về hướng bên cạnh, lên tiếng:

- Lúc tôi tới đây thì thấy bà ta đang hít một tờ giấy có chứa một loại bột trắng kì lạ ở đằng kia, nghi ngờ là thuốc cấm nên tôi báo cảnh sát. Nếu như các anh muốn, có thể lấy thứ đó về kiểm tra, đồng thời xét nghiệm máu trong người bà ta.

Người cảnh sát nghe thấy, ngay lập tức tiến lên, cầm lấy loại bột trắng đó nhìn một hồi, sau đó quyết định cầm theo, tiến về phía nhân viên cảnh sát đang giữ người Đường Gia Ân, nói:

- Hình như là ma túy.

Dứt lời, người đàn ông liền lấy còng số 8 ra, ấn vào trong tay Đường Gia Ân, rồi ra lệnh:

- Mau giải cô ta đi!

Người phụ nữ nhìn còng sắt lạnh lẽo bám vào tay mình, trợn mắt hét:

- Không phải, không phải là như vậy.... không phải đâu. Các người không được tin lời cô ta, cô ta nói dối!

Bị ép rời đi, Đường Gia Ân ra sức phản kháng, bà ta hướng mắt về phía Âu Dương Thiên Thiên, lớn tiếng quát:

- Âu Dương Thiên Thiên, mày điên rồi, tao là dì ruột của mày, mày dám làm như vậy với tao, mày điên rồi!

- Âu Dương Thiên Thiên!

- Âu Dương Thiên Thiên!!!

Bóng người dần khuất xa, chỉ còn tiếng la hét vang vọng trong không trung, Âu Dương Thiên Thiên vẫn đứng lặng người, cho đến khi chiếc xe hú còi hoàn toàn biến mất, cô mới lên tiếng:

- Bà không xứng đáng làm dì của Âu Dương Thiên Thiên!

Khi mọi chuyện xong xuôi, người hầu lên phòng tìm cô, thế nhưng, khi đi vào lại nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên đang lục lọi khắp nơi trong căn phòng của Đường Gia Ân.

Cô dường như lục tung cả căn phòng lên, tìm kiếm hết mọi góc ngách có trong tầm mắt, cho đến khi tìm được sổ đỏ và những tấm thẻ ngân hàng, mới chịu dừng lại.

Đi xuống dưới lầu, Âu Dương Thiên Thiên chợt thấy Đường Gia Huỳnh đang đứng trước cửa, ngược ánh nhìn xa xăm ra phía ngoài. Dường như là nhìn theo hướng chiếc xe cảnh sát vừa rời đi,

Âu Dương Thiên Thiên xoay người lại nhìn nữ hầu phía sau mình, lên tiếng căn dặn:

- Chăm sóc nó cho thật tốt, đừng để xảy ra chuyện gì, ngày mai tôi sẽ quay lại!

Người hầu nghe thấy, ngay lập tức cúi đầu, đáp:

- Dạ, đại tiểu thư!

Dứt lời, cô quay đầu nhìn Đường Gia Huỳnh, lạnh nhạt nói tiếp:

- Nếu như nó hỏi chuyện của Đường Gia Ân, cứ nói thật ra, không việc gì phải giấu diếm. Nói rằng.... bà ta sẽ không trở về nữa!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 199: Gặp Anh Trong Mơ!

Ngày hôm đó, Âu Dương Thiên Thiên đã ra ngân hàng và quét hết thẻ của Đường Gia Ân, hầu hết tất cả đều không còn tiền, chỉ có 1 số cổ phần nhỏ nằm rải rác ở một vài nơi. Cô đã lợi dụng việc liên kết cổ phần với ngân hàng lúc trước của Đường gia, thành công gom được hết cổ phần về lại.

Hai ngày sau, Âu Dương Thiên Thiên nhận được tin Đường Gia Ân bị phạt ngồi tù 3 năm vì dùng chất cấm trái phép, không ngoài dự đoán, cô mang theo sổ đỏ ra cục Dân Chính, trực tiếp đổi tên chủ hộ thành tên mình. Với lí do hết sức hợp lí, chủ hộ hiện tại đã ngồi tù và không có khả năng lo vấn đề tài chính.

Căn biệt thự của Đường gia cuối cùng cũng đứng tên của Âu Dương Thiên Thiên, trong vòng vài ngày ngắn ngủi, cô chính thức sở hữu số cổ phần còn lại có trong ngân hàng, với lí do tương tự như trên.

Âu Dương Thiên Thiên cũng dành một chút thời gian đến nói chuyện với Đường Gia Huỳnh, sắp xếp lại mọi thứ cho cậu ta, đồng thời, kể rõ nguyên nhân của Đường Gia Ân.

Cô cảm thấy nên thẳng thắn nói, vì dù sao thẳng bé cũng đã biết mẹ mình vốn không tốt lành rồi, có nhiều hơn một chút cũng là như thế thôi.

Cô để Đường Gia Huỳnh tiếp tục ở lại Đường gia, thậm chí còn chấp nhận chi tiêu để thẳng bé được đi học.

Thế nhưng, điều làm cô đau đầu... chính là vẫn không kiếm được tiền!

Đúng, vẫn không kiếm được tiền! Nghe muốn nổi máu điên lên luôn.

Cô giữ nhà lại, cũng giữ cổ phần lại, giữ luôn đất lại, rốt cuộc không bán cái gì hết thì làm thế nào ra tiền chứ?

Còn đóng cổ phần trong ngân hàng nữa, cô cũng chỉ gom về được 5% cổ phần, nhưng mà cũng chất đông để đó, thật sự không biết làm gì luôn!

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên bàn, vò vò tóc mình, mệt mỏi suy nghĩ.

Tại sao cuộc đời cô cứ dính đến tiền là như vệt mắc đẽ thế này? Rặn mấy cũng rặn không nổi ra tiền.

Ước gì bây giờ từ trên trời rơi xuống cho cô một cục tiền nhỉ, để cô trả hết số nợ trong ngân hàng đã, rồi tính tiếp cũng được.

Chứ thế này mãi cô có nước ra đường ăn xin mất!

Cứ như vậy, Âu Dương Thiên Thiên ngủ gật lúc nào không hay. Trong mơ, cô đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông ở phía xa, bóng lưng anh cao và rộng lớn, trông rất quen thuộc.

Rồi người đó từ từ quay lại, ánh mắt đen láy sắc bén chiếu thẳng về phía cô, gọi:

- Âu Dương Thiên Thiên!

Đúng lúc này, thân thể giật mình tỉnh giấc, cô theo bản năng thốt lên:

- Âu Dương Vô Thần!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 200: Tại Sao Lại Nghĩ Đến Anh Ta Chứ?

Âu Dương Thiên Thiên bàng hoàng thức dậy, cô chớp chớp mắt, thở dồn dập, dường như khá giật mình với những gì vừa diễn ra trong giấc mơ.

Người đàn ông đó.... là Âu Dương Vô Thần đúng chứ? Lúc anh ta quay mặt lại, cô đã nhận ra ngay.

Đường nét trên khuôn mặt, đôi mắt, giọng nói, cách gọi.... thật sự là Âu Dương Vô Thần rồi.

Nghĩ đến đây Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên xoa mặt, cô bặm môi, lẩm bẩm:

- Tại sao đột nhiên anh ta lại xuất hiện trong giấc mơ của mình chứ? Không lẽ ngày nghĩ tới đêm nằm mơ? Ài, chắc không phải đâu, cả ngày nay mình không hề nghĩ tới anh ta mà.

"...."

Bất giác im lặng, Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy mình hình như bị bệnh rồi, tự hỏi tự trả lời nữa, đúng là bị bệnh thật rồi!

Đứng dậy rời khỏi bàn, Âu Dương Thiên Thiên đi về phía giường, cô nằm ườn lên đó, nhắm mắt lại nói:

- Aiz, cái tên đáng ghét đó, tự nhiên phá hỏng giấc ngủ của tôi, đúng là muốn đánh anh ta mà!

Dứt lời, cô đưa tay lên vỗ vỗ đầu mình, lẩm bẫm:

- Đừng ám tôi nữa, làm ơn đi....

Với câu thần chú đó, Âu Dương Thiên Thiên trải qua một đêm ngủ yên bình...

- -----...-----...-----

Vài ngày sau, Âu Dương Thiên Thiên vẫn tiếp tục nghĩ cách để kiếm tiền, cô chợt nhớ đến việc lúc trước từng làm chung với một đàn em về cổ phiếu và chứng khoán, rất uy tín và chất lượng.

Ngay lập tức, cô đến ngân hàng và nhờ chuyển đổi số cổ phần mà mình có thành cổ phiếu, rồi dựa theo trí nhớ về công ty đó, đầu tư vào.

Cô bỏ trước vào đó 2% số cổ phiếu, để xem thử thời gian tới có biến động tốt hay không, rồi mới thêm tiếp vào.

Vì hết tiền mặt trong túi, Âu Dương Thiên Thiên đã không thể gọi xe taxi để trở về Âu Dương gia, thế nên cô đã phải đi bộ.

Khi đang đi, cô đột nhiên nhìn thấy chiếc màn hình lớn đang chiếu quảng cáo, chợt nhớ đến một đoạn hồi ức:

"Cô đứng đây làm gì?"

"Tại sao lại khóc?"

"Vì cảm thấy tội nghiệp mà thôi..."

"Lên xe, cô muốn đi bộ về nhà sao?"

Những câu nói đột ngột hiện ra, khiến Âu Dương Thiên Thiên ngẩn người.

Lại nữa.... cô lại nghĩ tới.... Âu Dương Vô Thần nữa...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 201: Đột Ngộ Bất Tỉnh!

Hình ảnh chợt ủa về như một giấc mộng, khiến Âu Dương Thiên Thiên đứng hình trong giây lát, cô mở to mắt, dường như chính mình cũng không hiểu vì sao lại tự nghĩ đến đoạn ký ức ấy.

Lần đó, cô khóc vì bản tin trên màn hình, là lần đầu tiên Âu Dương Vô Thần đứng ra hỏi, sau đó cô tỏ tình với anh ta trên xe, rồi kéo theo biết bao nhiêu chuyện xảy ra nữa.

Hình như.... chính là từ lúc đó, cô và anh ta đã dây dưa với nhau, cho tới tận bây giờ, tất cả đều là bắt đầu như vậy...

Âu Dương Thiên Thiên liếc đôi môi khô khốc, hô hấp của cô có chút rối loạn.

Đúng lúc này, màn hình lớn lại chiếu tiếp tới một phân cảnh của một buổi biểu diễn thời trang, điều không ngờ là, nó lại trực tiếp khiến Âu Dương Thiên Thiên hoảng hốt, chân cô bước chệch về một bên, loạng choạng như sắp ngã.

"Ai nói là không có Vedette"

"Tôi và cô sẽ kết thúc buổi biểu diễn này"

"Kịch bản do cô xây dựng, nhưng cô lại quên mất tình tiết quan trọng trong đó rồi sao?"

- A! - Đột ngột thốt lên một tiếng, Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên che miệng, ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Tại sao những thứ này lại gọi cô nhớ đến Âu Dương Vô Thần chứ? Cái quái gì vậy?

Không được, không lẽ cô thật sự có vấn đề? Chứ nếu không, tại sao lại nghĩ tới anh ta?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô rũ mắt, đưa tay lên vò tóc mình, quái lạ, tự nhiên... đầu cô sao lại đau như thế này?

Choáng váng quá! Có chuyện gì đang xảy ra vậy?

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, phát hiện mọi thứ trước mặt đột nhiên mờ dần đi, có một giọt nước bất chợt chảy xuống mắt, khiến cô thấy khó chịu.

Đưa tay lên sờ trán mình, Âu Dương Thiên Thiên ngạc nhiên khi cảm nhận được sự ẩm ướt.

Trời ạ, mồ hôi? Tại sao cô lại ra nhiều mồ hôi như vậy?

Chân của Âu Dương Thiên Thiên thoáng run, cô đảo mắt, quang cảnh xung quanh bắt đầu rung lắc, đầu truyền tới cơn choáng váng, thân thể cô lảo đảo.

"Rầm" - Cuối cùng, không thể chống cự được nữa, Âu Dương Thiên Thiên ngã xuống đất, trước lúc cô ngất đi, dường như đã nghe có tiếng ai đó gọi tên mình....

Liệu có phải....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 202: Gặp Lại!

Ở một nơi khác...

Âu Dương Vô Thần và đám người Elena đang ngồi trên một chiếc máy bay riêng, cả bốn người sau khi thỏa thuận xong thì bắt đầu tiến hành kế hoạch như dự định.

Elena ngồi chung chỗ với Âu Dương Vô Thần, nhưng không phải bên cạnh, mà là ngồi đối diện.

Ánh mắt anh hướng ra phía ngoài cửa sổ, dường như đang suy tư thứ gì đó. Đây là điều làm Elena ngạc nhiên, bởi Âu Dương Vô Thần mà cô biết, không bao giờ có ánh mắt như vậy.

Nó... chứa một chút sự nhớ nhung.... không thể nói thành lời.

"..."

Nhớ ư? Nếu như là trước đây, cô sẽ nghĩ mình đã nhìn lầm, nhưng mà.... vì sự xuất hiện của ai đó, mà cô đã đoán ra được... ánh mắt này là thuộc về ai rồi.

Elena bỗng nhiên siết chặt tay, cô nhìn Âu Dương Vô Thần trước mặt, mím môi không lên tiếng.

Anh ấy... thật sự đang thay đổi, mà sự thay đổi này, làm cô thấy sợ hãi, Elena có cảm giác... dường như.... cô sắp mất thứ gì đó, và nếu cô không

làm gì... thì nó sẽ vượt khỏi tầm tay mất.

- -----...-----...-----

Trở lại Bắc Kinh, Trung Quốc...

Âu Dương Thiên Thiên lơ mơ tỉnh dậy, đập vào mắt cô là trần nhà trắng toát, hình như có chút... quen thuộc nhỉ?

Nhưng mà cô không nhớ ra... đây là đâu vậy?

- Tỉnh lại rồi à? - Một tiếng nói từ bên cạnh truyền đến, khiến Âu Dương Thiên Thiên thấy bất ngờ...

"...."

Chờ chút... câu này cũng quen lắm nè! Cô nghe rồi phải không ta?

Người phụ nữ bật cười trước biểu hiện của Âu Dương Thiên Thiên, cô ta nhìn sang, lên tiếng:

- Chúng ta có cách chào hỏi nhau hơi bị lạ ấy, lần trước cũng là tôi hỏi em câu này khi em tỉnh dậy, bây giờ cũng thế. Buồn cười nhỉ?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô bất chợt quay đầu nhìn sang, đúng lúc đó, người phụ nữ cũng đi tới, trong chiếc áo blouse trắng toát, cùng với câu nói:

- Lại gặp nhau rồi, Thiên Thiên, tôi là bác sĩ Mã Nhược Anh đây!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 203: Chỉ Là Tình Cờ Thôi!

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, trước sự xuất hiện của Mã Nhược Anh, cô bất ngờ đến độ không nói nên lời.

Mã Nhược Anh cười một cách thân thiện, cô nghiêng đầu, hỏi:

- Sao vậy? Không nhớ tôi sao? Tôi chính là người đã chữa vết thương "nặng" trên trán em lần trước đấy!

"...."

Má, còn có tâm trạng cà khịa cô!

Âu Dương Thiên Thiên cười gượng đáp lại, cô ngồi dậy, đáp:

- À, tôi nhớ ra rồi, chị..... bác sĩ!

Người phụ nữ nghe thấy, gật đầu nói:

- Đúng vậy, em nhớ thì tốt quá. Tôi rất vui khi một cô gái xinh đẹp như em nhớ được tên tôi!

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Lần trước là chị chặn họng tôi những 3 lần, có lần nào cho nói trọn vẹn đâu.

Hơn nữa... tâm lí chị có chút không giống người bình thường, không nhớ được cũng khó lắm!

Mã Nhược Anh cười xinh đẹp, cô xòe tay ra, đưa thuốc về phía Âu Dương Thiên Thiên:

- Có phải đau đầu lắm không? Em uống đi, sẽ hết ngay thôi!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên nhìn người phụ nữ tầm vài giây rồi gật đầu, cầm những viên thuốc lên bỏ hết vào miệng, cô uống một hớp nước, nuốt hết xuống bụng.

Sau khi uống xong, Âu Dương Thiên Thiên lên tiếng hỏi:

- Nhưng mà, tại sao tôi lại ở đây vậy? Tôi nhớ mình đã ngã trên đường đi, rồi.... người gọi tên lúc đó... là chị sao?

Mã Nhược Anh bị hỏi, cô đảo mắt, có chút bối rối đáp:

- À.... đúng vậy.....chính là tôi đã phát hiện ra em ngã trên đường đấy! Lúc đó... chỉ là tình cờ... tôi đi xe và thấy em đang đi bộ... nên là...

- Nói chung tôi đã thấy em ngã, nên đưa em về đây chữa trị thôi.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Nghe.... cứ thấy sai sai sao đó!

Mã Nhược Anh nói một lèo, rồi tóm gọn lại bằng một câu qua loa, cô liếc nhìn biểu hiện trên khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên, thấy cô ấy có vẻ không tin, liền đánh trống lảng:

- Nhưng mà....Thiên Thiên, em gần đây stress chuyện gì sao? Em bị thiếu ngủ, lại hoạt động não quá nhiều, cộng thêm việc đi bộ dưới trời nóng, nên mới bị cảm nắng đó!

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Nói stress vì thiếu tiền, liệu chị có tin không?

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, đáp:

- Không có, chỉ là... em bị mất ngủ thôi!

Mã Nhược Anh nghe thấy, theo bản năng hỏi tiếp:

- Mất ngủ? Vì sao lại mất ngủ, có nguyên nhân nào rõ ràng hay không?

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Chị à, chị mà cứ hỏi như vậy tôi không chắc tình nghĩa "chị em lạ" chúng ta có bền lâu hay không đâu!

Không lẽ nói mất ngủ vì nghĩ tới Âu Dương Vô Thần à??

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 204: Đi Nước Ngoài Một Chuyến!

Mã Nhược Anh đảo mắt, thấy cô gái trước mặt mình dường như không muốn trả lời vấn đề này, cô cười gượng, lên tiếng:

- Là một bác sĩ, tôi chỉ là quan tâm bệnh nhân nên mới hỏi thôi, nếu em cảm thấy không thihcs, có thể không nói ra, không sao cả!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, nhẹ nhàng gật đầu xem như hiểu.

Đến lượt Mã Nhược Anh câm nín: "..."

Con bé không nói thiệt luôn kìa!

Thường thì không phải là cô nói như vậy thì em ấy nên đáp "Ừm cũng không có gì không nói được cả, em mất ngủ là vì....." bla bla như vậy sao?

Không giống kịch bản trên phim chút nào! Lừa người!!!!

Âu Dương Thiên Thiên ngồi một lát, sau đó cô đứng dậy, nói:

- Cảm ơn chị đã giúp đỡ, bây giờ em đã ổn hơn rồi, em xin phép về trước!

Dứt lời, cô cúi đầu với Mã Nhược Anh, rồi xoay người đi ra ngoài.

Mã Nhược Anh vốn không có lí do giữ lại, bởi vì cảm nắng là chuyện bình thường, để con bé ngủ này giờ xem như đã tố rồi, còn mới vừa uống

thuốc nữa, nên là không có gì đáng ngại cả.

Nhưng mà....

- Thiên Thiên! - Người phụ nữ đứng phía sau đột nhiên lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên lúc này đã đi tới cửa, nghe gọi mình, cô quay đầu nhìn lại, chợt thấy Mã Nhược Anh nói:

- Hình như em.... không thích mở lòng với người khác nhỉ? Em có rất nhiều bí mật phải không? Vì là có quá nhiều, nên không thể nói cho người khác biết được, đúng chứ?

Trước câu hỏi bất ngờ, Âu Dương Thiên Thiên vẫn giữ im lặng, thấy vậy, Mã Nhược Anh nói tiếp:

- Thực ra, em có thể nói với chị, chí ít thì.... tất cả những điều liên quan tới bệnh nhân đều có thể được giữ bí mật với chị, có một người để trải lòng, sẽ tốt hơn!

Nghe cô nói xong, Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt bình tĩnh, sau vài giây, cô cúi đầu, đáp:

- Cảm ơn chị!

Sau đó, cô quay người mở cửa đi ra ngoài.

Mã Nhược Anh vẫn đứng đó, cô đưa hai tay lên vòng lại với nhau, ngón tay gõ gõ từng nhịp.

Mím môi, cô rút điện thoại ra, bấm một chữ, rồi gửi tin nhắn đi. Người nhận... là Âu Dương Vô Thần!

Ây da, Phelan ơi Phelan, anh giao cho tôi ca khó rồi đây!

Âu Dương Thiên Thiên rời khỏi nhà của Mã Nhược Anh, cô tiếp tục đi bộ thêm một quãng đường nữa về Âu Dương gia.

Khi tới nhà, chân cũng mỏi rã rời. Lúc đi vào đại sảnh, cô đột nhiên thấy Âu Dương Chấn Đông ngồi trên ghế.

Tiến lại gần Âu Dương Thiên Thiên hơi cúi đầu, lễ phép chào hỏi:

- Ba!

Âu Dương Chấn Đông nhìn cô, liền lên tiếng:

- À Thiên Thiên, con về rồi, ba đang đợi con đây, mau ngồi xuống đi.

Vừa nói, Âu Dương Chấn Đông vừa chỉ vào ghế ngồi trước mặt, Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy, thuận thế ngồi xuống, hỏi:

- Ba, ba đợi con có việc gì ạ?

Âu Dương Chấn Đông ngồi thẳng người, trả lời:

- Ba muốn con ra nước ngoài 1 chuyến!

Câu nói này hiển nhiên làm Âu Dương Thiên Thiên thắc mắc, cô nhíu mày, hỏi tiếp:

- Ra nước ngoài? Là đi đâu ạ?

- Đi Mỹ!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 205: Con Sẽ Đi Một Mình!

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô nhú mào, đáp:

- Đi Mỹ? Tại sao ba lại muốn con đi Mỹ?

Lúc này, Âu Dương Chấn Đông mới cầm tờ giấy trên bàn, chuyển qua phía cô, lên tiếng:

- Đây là thiệp mời đến dự một buổi dạ tiệc do các nhà đầu tư của tổng công ty PJH trên toàn thế giới gửi tới.

- Chúng ta gia nhập tổng công ty PJH bao lâu nay, chi nhánh cũng ngày một nhiều, nên hằng năm, thường sẽ có một buổi tụ họp giữa những người đứng đầu với nhau để giao lưu và kết nối hợp tác các chi nhánh.

- Mọi năm ba đều không đi, cũng vì công việc bận quá, nên mới từ chối. Nhưng mà năm nay có con rồi, ba nghĩ sẽ tốt hơn nếu để con làm người đại diện tới tham dự buổi tiệc.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, có chút không muốn, đáp:

- Ba à, thật ra nếu ba bận thì cứ như mọi năm từ chối là được rồi, con... cũng không muốn đi tới những chỗ đông người như vậy cho lắm.

Âu Dương Chấn Đông nghe thấy, chặc lưỡi nói:

- Thiên Thiên, con đừng trốn tránh chuyện đi đây đi đó, giao tiếp với nhiều người nữa. Suốt ngày ở nhà làm gì chứ? Đi ra nước ngoài chơi một chút, có khi lại vui hơn, đúng không?

- Nhưng mà.... - Âu Dương Thiên Thiên cắn răng, vẫn muốn phản đối lại, thế nhưng, chưa kịp nói hết, đã bị Âu Dương Chấn Đông cắt ngang lời.

- Được rồi, nếu như con không muốn đi một mình, vậy thì để ba liên lạc với Vô Thần, bảo nó đi chung với con!

"...."

Quách tờ hếch? Hôm nay là ngày gì vậy? Sao cái quái gì cũng liên quan tới anh ta thế?

Bảo cô đi chung? Không! Tuyệt đối không!

Âu Dương Chấn Đông vừa dứt lời, gần như là ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên liền giơ tay ra, thốt lên:

- Ấy ấy, ba, đừng gọi, đừng gọi, con đi là được chứ gì? Con sẽ đi, con sẽ đi một mình! Không cần gọi cho anh hai đâu, anh ấy bận rộn nhiều việc lắm!

Người đàn ông nghe cô nói, nở một nụ cười đáp:

- Như vậy có phải ngoan không. Hãy đi chơi cho vui vẻ đi, Thiên Thiên!

Trước nụ cười của ông, Âu Dương Thiên Thiên chỉ biết gật đầu vâng dạ, cô thở dài, thầm nghĩ.

Thôi kệ, có lẽ qua Mỹ bây giờ cũng là tốt cho cô, chí ít... Âu Dương Vô Thần cũng không có ở đó. Như vậy cũng sẽ đỡ chạm trán anh ta một thời gian.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 206: Uất Ức!

Chiều ngày hôm sau, Âu Dương Thiên Thiên mang theo hành lý đi tới sân bay, Âu Dương Chấn Đông trực tiếp đưa đón cô tận nơi, đến khi thấy cô lên ghế ngồi vào chỗ, mới chịu quay về.

Máy bay bắt đầu khởi hành, bay dần lên cao, ẩn mình vào trong những đám mây trong xanh trên bầu trời.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn qua lớp kính cửa sổ, đột nhiên lên tiếng lầm bầm:

- Tạm biệt, Trung Quốc!

- -----...-----...-----

Ở Âu Dương gia, phòng của Bạc Tuyết Cơ...

Âu Dương Na Na ngồi trên giường, hậm hực nói:

- Ba cái gì cũng là muốn cho Âu Dương Thiên Thiên hết, còn con thì sao chứ? Lần trước đi với anh hai qua Thượng Hải con đã không tính toán rồi, lần này đến đi Mỹ cũng là muốn cô ta đi nữa!

Bạc Tuyết Cơ ngồi bên cạnh, khuôn mặt bình tĩnh không một gợn sóng, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Cũng là tại con, Na Na, nếu như con không đi tố giác với ba con chuyện Thiên Thiên đánh, vậy thì ông ấy có giận mà ngó lơ con hay không? Mẹ đã bảo nhẫn nhịn vài lần đi, vì sao con không chịu nghe?

Âu Dương Na Na cau có mặt mày, khó chịu đáp:

- Con không nghĩ tới là ba sẽ tin cô ta đến như vậy. Dù có ra sức nói thế nào, ông ấy cũng không chịu xử lý, cứ nói là muốn đợi Âu Dương Thiên Thiên trở về hỏi cho ra lẽ mới được.

- Sớm biết như vậy, con đã không đi tố giác rồi. Còn tưởng là sẽ đòi được công bằng, ai ngờ đâu, còn bị ba mắng lại!

Bạc Tuyết Cơ lắc đầu, thở một tiếng nói:

- Na Na, sau này con bớt gây chuyện một chút, Thiên Thiên đã không còn giống trước đây nữa rồi, nó đã trưởng thành, và biết cách phản kháng lại, con mà đụng vào nó một lần nữa, sẽ không chỉ đơn giản là bị cảnh cáo trước mặt toàn bộ người hầu của Âu Dương gia như vừa rồi nữa đâu!

Nghe tới đây, Âu Dương Na Na càng uất ức hơn, nghiến răng càn cạch trả lời:

- Con biết rồi!

Bạc Tuyết Cơ liếc mắt, nói tiếp:

- Hơn nữa, mẹ cảm thấy ba con cũng đang thay đổi. Bắt đầu từ sau vụ tai nạn đó, Chấn Đông.... đã bắt đầu quan tâm tới Âu Dương Thiên Thiên nhiều hơn. Mẹ đã tưởng, sau khi chuyện đó xảy ra, ông ấy sẽ không thương yêu con bé đó nữa chứ....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 207: Khám Phá Nước Mỹ!

Tại Los Angeles, Mỹ...

Âu Dương Thiên Thiên hạ cánh xuống đây sau đường bay dài 13 tiếng đồng hồ, cô đi từ chiều hôm qua, cho đến sáng ngày hôm nay, đã hơn nửa ngày trời.

Trên tấm thiệp ghi địa điểm tổ chức tiệc là tại một khách sạn ở California, nhưng vì không có đường bay từ Trung Quốc trực tiếp sang đó, nên cô phải bay đến Los Angeles, và từ đây qua California sau.

Tuy là một đoạn đường dài, nhưng Âu Dương Thiên Thiên lại khá thích, bởi vì cô có dịp được đi dạo và khám phá vùng đất rộng lớn này.

Lúc còn làm MC, cô từng đi Mỹ rồi, nhưng mà chỉ đến bang Florida thôi, những bang lớn khác đều chưa từng được đặt chân đến.

Một phần là vì điều kiện kinh tế không cho phép, một phần là vì tính chất công việc.

Âu Dương Thiên Thiên vốn muốn đến thăm thủ đô Washington của Mỹ nữa - nơi lớn nhất và hào hoa nhất thế giới, nhưng mà.... vì thời gian không cho phép, nên cô chỉ có thể đi 1 vòng Los Angeles, sau đó dạo tiếp ở New York xem một chút tượng nữ thần tự do nổi tiếng rồi bay thẳng đến California mà thôi.

*Cho những bạn chưa biết: Mỹ có 50 bang, không có thành phố, Washington là thủ đô lớn nhất, còn Los angeles, Neww York, hay là California đều là tiểu bang thuộc đất nước này hết! Rộng lớn nhĩ =)))

Trên đường đi, cô vô cùng thích thú chụp lại mọi thứ, những nơi cô đã đặt chân tới, đầu có ít nhất 1 tấm ảnh làm kỉ niệm. Cô còn mua kem ăn thử, mua hoa cài lên tóc như những cô gái xinh đẹp ở đây nữa. Rất thoải mái chơi hết mình.

Âu Dương Thiên Thiên đến California vừa đủ thời gian đi mua sắm cho mình một bộ váy dạ tiệc phù hợp rồi đến khách sạn ghi trên thiệp mời.

Cô mang một bộ váy voan đơn giản màu tím mộng mơ, với thiết kế trễ vai và đính những hạt kim tuyến nhỏ xung quanh eo, vừa thanh lịch, vừa ngọt ngào, rất hợp với gương mặt và độ tuổi của mình.

Trang điểm nhẹ nhàng, tóc thả ngang vai không quá cầu kì, cô thẳng tiến tới điểm hẹn.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 208: Va Chạm!

Lúc Âu Dương Thiên Thiên bắt xe đến khách sạn ghi trên thiệp mời, cô đã rất bất ngờ khi thấy vẻ ngoài của nó.

Hóa ra, nơi tổ chức tiệc lại là Hotel Drisco, khách sạn được bình chọn là 1 trong 8 khách sạn nổi tiếng nhất California, đồng thời đứng đầu danh sách khách sạn hào nhoáng bậc nhất Mỹ theo tiêu chuẩn của San Fransico.

Cô đã từng nghe đến nơi này rồi nhưng mà đặt chân tới thì đây là lần đầu tiên. Thật hạnh phúc quá.

Mang theo sự phấn khích đi vào cổng chính, Âu Dương Thiên Thiên đưa ra tấm thiệp mời của mình. Sau khi nhìn thấy nó, người bảo vệ liền cầm lên một dây hoa màu đỏ, ở trên đó có 1 dòng chữ được viết bằng tiếng Trung, chính là họ Âu Dương, cột vào tay của cô.

Đồng thời, người bảo vệ cũng yêu cầu Âu Dương Thiên Thiên chọn cho mình một vật dụng cầm theo tay, và cô đã chọn một bông hoa hồng xanh.

Hầu hết khách sạn ở California đều ưa chuộng hoa hồng, việc đi vào đây tham dự tiệc, mang theo một cành hoa theo quan niệm của họ là rất lịch sự và thanh cao, người cầm nó cũng thể hiện đẳng cấp khác hẳn người bình thường nữa.

Vốn có hoa hồng trắng nhưng Âu Dương Thiên Thiên không chọn, cô từng có một kỉ niệm không vui về nó, nên chọn hoa hồng xanh là điều đúng

đần.

Đi vào trong, Âu Dương Thiên Thiên càng bất ngờ hơn với số lượng người tham dự tiệc đông hơn cô tưởng tượng nhiều. Khắp nơi đều là người với người, cười nói qua lại, vô cùng nhộn nhịp.

Thế nhưng, có một điều khiến cô thấy lạ lẫm, chính là.... trang phục mà họ mặc.

Đa số người ở đây đều là người Tây, trừ đàn ông mang đồ vest thì còn lại đa số phụ nữ đều mang đồ rất hở.

Cô cũng biết người Tây có khái niệm mang đồ hơi "sexy", họ thích tỏ ra quyến rũ và trưởng thành, nhưng mà.... vì sao cô thấy vẫn hở nhỉ?

Hay là ngực cô không đủ to không thể để lộ như đám người kia nên mới thấy mình kín quá?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn xuống thân thể mình, vài giây sau cô mới ngước lên, đột nhiên thấy tất cả ánh mắt đều đổ dồn lại.

"..."

Nhìn mình như nhìn một con dị vậy!

Chắc chắn là chiếc váy này quá kín mà!

Âu Dương Thiên Thiên cười gượng, cô nhắc chân đi về phía một bàn trống, như muốn thoát nhanh khỏi những ánh mắt đang nhìn mình.

Thế nhưng, trên đường di chuyển, cô lại đột nhiên va phải một đứa bé trai nhỏ tầm 5-6 tuổi.

Ngay lập tức cúi xuống, cô lên tiếng xin lỗi:

- Oh, sorry, I....

Chưa kịp nói hết câu, cô đã nghe cậu bé kia lên tiếng:

- Không cần phải xin lỗi đâu, em ổn!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, hỏi ngược lại:

- Em trai... em là người Trung sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 209: Lần Đầu Gặp Mặt!

Nghe câu hỏi của cô, cậu bé không giấu diếm gật đầu, đáp:

- Phải.

Âu Dương Thiên Thiên thấy vậy, đột nhiên cười một cách nhẹ nhõm, lên tiếng:

- Thật sao, vậy thì may quá, chị đã tưởng chỉ có một mình chị ở đây là người Trung Quốc thôi, nhưng may mắn khi cũng có người giống chị.

Nói rồi, cô dừng một chút, sau đó hỏi:

- À đúng rồi, tại sao em lại chạy một mình như vậy? Ba mẹ em đâu? Có phải em đi lạc không?

Cậu bé lắc đầu, bình tĩnh đáp:

- Không có, em không lạc, em mới vừa từ chỗ ba chạy đi, em muốn tới chỗ mẹ thôi.

Âu Dương Thiên Thiên mỉm cười, hỏi tiếp:

- Vậy mẹ em đang ở đâu, để chị đưa em đi tìm nhé?

Nghe thấy, cậu bé lạnh nhạt trả lời:

- Không cần đâu, mẹ em đã ở ngay đây rồi.

Dứt lời, cậu hướng mắt về phía người phụ nữ đang tiến tới từ đằng xa, Âu Dương Thiên Thiên theo chỉ tay của cậu, cũng xoay đầu về hướng đó, chợt thấy một thân thể lại gần.

Nhìn khuôn mặt cô gái đó, Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ, suýt thốt lên 2 chữ "Đẹp quá".

Cô gái đi tới, ngay lập tức cậu bé chạy lại ôm mẹ mình, gọi nũng nịu:

- Mẹ~

Âu Dương Thiên Thiên thấy vậy, liền đứng lên chào hỏi:

- Xin chào, chị là mẹ của đứa bé này sao? Lúc này, bé đang đi tìm chị thì va phải tôi, thành thật xin lỗi!

Người phụ nữ kia nghe vậy, chỉ cười nhẹ đáp:

- Không sao đâu, cô không cần phải để tâm điều nhỏ nhặt đó. Ngược lại, tôi thấy rất vui khi gặp được người Trung ở đây, vợ chồng chúng tôi sang dự tiệc nhưng từ này đến giờ vẫn chưa gặp ai đồng hương cả.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, cười tươi nói:

- Chị rất xinh đẹp, rất vui được gặp chị!

Người phụ nữ cũng gật đầu, thân thiện đáp:

- Cô cũng rất xinh đẹp, lại trẻ tuổi đáng yêu như vậy, rất vui được biết cô ngày hôm nay.

Nói thêm vài ba câu nữa, Âu Dương Thiên Thiên liền rời đi, người phụ nữ lúc này mới nhìn cậu con trai dưới chân mình, lên tiếng:

- Tiểu Nghị, mẹ đã nói con không được chạy lung tung mà? Sao không ở chỗ của ba đi?

Thời Hoàng Nghị bặm môi, ánh mắt to tròn chớp chớp nói:

- Mẹ à, ba đang nói chuyện với người lạ, con không muốn làm phiền ba, vậy nên mới đi tìm mẹ chơi!

Hứa Sơ Sơ lắc đầu, đưa tay véo mũi cậu, trả lời:

- Con chạy lung tung như vậy mới va phải người khác đấy, cũng may cho con, va trúng cô gái xinh đẹp, nên mẹ sẽ bỏ qua lần này

Thời Hoàng Nghị cười cười, đáp:

- Đúng vậy, con cũng thấy chị gái đó rất đẹp, trông giống như thiên thần vậy!

Nói tới đây, Hứa Sơ Sơ quay đầu nhìn hướng Âu Dương Thiên Thiên vừa mới rời đi, mím môi nói:

- Ủm, thiên thần. Cô gái ấy.... rất giống một người mà mẹ từng thần tượng lúc nhỏ!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 210: Mời Rượu!

Âu Dương Thiên Thiên vào phòng vệ sinh một chút, cô tháo dải băng đỏ trên cổ tay ra, rồi bắt đầu hứng một ít nước rửa mặt.

Hình như mỗi dải băng đeo tay đều tượng trưng cho 1 thân phận nhất định nhỉ? Lúc này cô có thấy dải băng trên tay cô gái cùng đứa trẻ đó, cả hai đều mang màu đen, tuy là khác họ nhưng đều là có chung 1 thân phận cả.

Như vậy màu đỏ là thuộc về họ Âu Dương, những màu khác thuộc về các tộc còn lại. Thế thì màu đen là thuộc tộc nào? Ừm..... cô cũng không biết nữa.

Hầu hết các tộc lớn ở Trung Quốc đều giấu kín mình rất kỹ, ít khi lộ mặt với truyền thông, cho nên cô cũng không nắm rõ được "ngoại hình" của họ lắm.

Âu Dương Thiên Thiên nghĩ một hồi rồi lắc đầu bỏ qua, dù sao hôm nay cô đến đây là để vui chơi, chứ không phải để thăm dò tình hình mà phải biết nhiều như vậy. Không nên nghĩ đến những chuyện không đâu nữa.

Sau khi rửa tay xong, Âu Dương Thiên Thiên cầm theo dải băng đi ra ngoài, cô tiến tới một dãy bàn trống, để dải băng đeo tay xuống, nhìn một lượt các thức ăn được bày ra, chọn lấy một món ăn thử.

- Ừm.... không tệ a~

Âu Dương Thiên Thiên vừa ăn vừa hưởng thụ hương vị từ những chiếc bánh xinh đẹp mang tới. Cô ăn rất nhanh, không bỏ qua bất kì một món nào.

Đúng lúc này, một tiếng nói đột nhiên vang lên:

- Hello beautiful lady! (Xin chào quý cô xinh đẹp)

Âu Dương Thiên Thiên nghe tiếng phát ra, liền quay mặt nhìn sang, cô nuốt miếng bánh đang nhai trong miệng, cười mỉm chào lại:

- Oh, hi. May I help you? (Oh, xin chào, tôi có thể giúp gì cho anh?)

Người đàn ông điển trai xuất hiện với mái tóc màu bạch kim, đôi mắt xanh biển trong vắt như nước, anh nở nụ cười thân thiện nhìn cô:

- A beautiful girl shouldn't stand alone like this. (Một cô gái xinh đẹp không nên đứng một mình thế này)

- Can I invite you a glass of champagne? (Tôi có thể mời cô một ly sâm banh được không?)

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, đảo mắt đáp:

- Oh, sorry, my intake is not good! (Oh, xin lỗi, khẩu lượng của tôi không được tốt lắm)

- Uhm... Can I use water to replace it? (ừm... tôi có thể dùng nước để thay thế nó không?)

Người đàn ông đột nhiên bật cười, xua tay nói:

- Come on, this is a party. You should experience everything here. Let's try it! (Thôi nào, đây là một bữa tiệc mà, cô nên trải nghiệm mọi thứ ở đây. Hãy uống thử nó đi)

Vừa nói, người đàn ông vừa đi ly sâm banh về phía Âu Dương Thiên Thiên, cô có chút bất đắc dĩ căn môi, chần chừ không muốn nhận lấy.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn nụ cười của người đàn ông, sau vài giây đắn đo, cô rốt cuộc cũng đồng ý nhận ly rượu.

Thế nhưng, khi cô xoay người để lấy ly sâm banh, đột nhiên một thân thể lướt ngang qua người cô, trực tiếp chạm vào bả vai cô, khiến Âu Dương Thiên Thiên nghiêng người về một bên, vô tình, tay đụng phải cạnh bàn, làm chiếc dải băng đỏ rơi xuống đất...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 211: Nụ Hôn Bất Ngờ!

Âu Dương Thiên Thiên bị đụng trúng, cô nhú mày nhìn người vừa mới đi ngang qua, thấy tấm lưng của một người đàn ông mặc vest đen.

"..."

Đi kiểu gì vậy trời? Đường lớn như thế mà đụng trúng cô được sao? Anh ta có cố ý không thế?

Nghĩ nghĩ, cô cúi xuống, vươn tay cầm chiếc dải băng lên, thế nhưng, khi cô vừa mới chạm vào dải băng, thân thể đột nhiên khựng lại một chút.

Dường như Âu Dương Thiên Thiên rất kinh ngạc, cô mở to mắt, chậm rãi ngước đầu nhìn lên.

Hướng người đàn ông vừa đi, trên tay anh ta, cũng mang một dải băng hoa màu đỏ.

Đôi con ngươi Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ mở lớn, cô cúi đầu nhìn dải băng của mình, rồi lại ngước đầu nhìn dải băng trên tay người đàn ông một lần nữa, hết như muốn xác nhận điều điên rồ này.

Nó... giống hệt nhau!

Vậy thì có phải... chữ Âu Dương trên dải băng này... cũng....

Vừa nghĩ đến điều đó, Âu Dương Thiên Thiên liền đứng lên, cô nhấc chân, muốn tiến về phía người đàn ông đang đi phía trước.

Đúng lúc này, tay bị giữ lại bởi một lực đạo không hề nhẹ, người đàn ông phía sau cô nhíu mày khó hiểu, lên tiếng:

- Wait, where do you want to go? What happened?(Khoan đã, cô muốn đi đâu? Chuyện gì đã xảy ra vậy?)

Âu Dương Thiên Thiên quay đầu nhìn anh, cô đưa tay lên gỡ bàn tay của người đàn ông ra, đáp:

- Sorry.... I'm busy... have to go first.... so sorry.... (Xin lỗi.... tôi có việc bận.... phải đi trước.... rất xin lỗi anh...)

Dứt lời, cô liền cầm theo dải băng chạy đi. Để lại người đàn ông ngỡ ngác nhìn theo, cùng tiếng gọi:

- Hey, wait... you....(Hey, khoan đã.... cô.....)

Âu Dương Thiên Thiên mang giày cao gót nên rất khó để có thể bắt kịp được người đàn ông, thậm chí, việc cô vượt qua đám người còn khó khăn hơn nữa.

- Chờ đã, anh đứng lại một chút... này... - Phọt ngay tiếng Trung ra khỏi miệng, Âu Dương Thiên Thiên vừa chạy vừa gọi, thế nhưng người đàn ông hình như không hề nghe thấy, vẫn tiếp tục bước đi, càng đi càng nhanh, cho đến khi rẽ ngang qua một đoạn hành lang.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn được hướng đi của người đàn ông, cô nhanh chóng thoát khỏi đám người, chạy tới chỗ hành lang đó.

Thế nhưng chưa kịp rẽ qua, chiếc giày cao gót phía dưới đã khiến cô trật chân, làm thân thể Âu Dương Thiên Thiên sắp ngã nhào xuống đất.

Những tưởng bản thân mình sẽ "hôn sà", thế nhưng đúng lúc đó, một cánh tay liền đưa ra, thành công bắt lấy tay của Âu Dương Thiên Thiên, giữ vững được thân thể cô.

Kéo người cô về phía trước, người Âu Dương Thiên Thiên nghiêng qua một bên, lúc này, thêm một cánh tay nữa vòng qua eo cô, kéo ngang qua hành lang.

Âu Dương Thiên Thiên hoảng hồn ngược mặt lên, chưa kịp nói gì thì đột nhiên trước mắt tối sầm, một thứ mềm mại đã đặt lên môi cô....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 212: Vẫn Còn Nhớ Tôi Nhỉ?

Âu Dương Thiên Thiên kinh ngạc đến thảng thốt, cô mở to mắt, nhìn người đàn ông đang kề sát mặt mình, quả nhiên.... chính là Âu Dương Vô Thần!

Nhưng mà... anh ta đang làm gì cô đây? Hôn?? Hôn ư??

Tên biến thái này!!

Trên môi truyền đến xúc giác mềm mại, Âu Dương Thiên Thiên mới thấy chân thật hơn, cô ý thức được chuyện khủng khiếp đang xảy ra, liền vùng vẫy, dùng tay vừa đánh vừa đẩy người Âu Dương Vô Thần ra.

- Ừm.... ừm...

Người đàn ông mặc sự phản kháng yếu ớt của cô, anh nghiêng đầu, ngậm sâu hơn đôi môi của Âu Dương Thiên Thiên.

Cô nhú mào, tay nắm thành đấm, cố mím chặt môi, lắc đầu phản kháng lại, tiếng kêu cũng ngày một nhiều hơn.

- Ừm.... ừm.... ừm... ừmmmmm

Âu Dương Vô Thần bắt lấy một tay đang làm loạn của cô, ấn chặt vào tường, đồng thời, ghì chặt đầu Âu Dương Thiên Thiên, nụ hôn càng ngày càng mãnh liệt hơn nữa.

Anh ngậm môi cô, thưởng thức hết vị ngọt của nó, hết ngậm rồi cắn, thậm chí còn mút nhẹ, khiến miệng Âu Dương Thiên Thiên tê dại.

Thế nhưng có một điều kì lạ là, nụ hôn này không giống bất kì nụ hôn nào trước đó, nó rất mạnh mẽ, cực kì thô bạo, hoàn toàn không nhẹ nhàng dịu dàng gì cả.

Cứ như.... anh ta đang tức giận vậy!

Âu Dương Vô Thần chà sát môi Âu Dương Thiên Thiên rất mạnh, và điều đó khiến cô thấy đau.

"...."

Cái quái gì vậy? Mới gặp là nổi cơn rồi, anh ta làm gì thế chứ? Bị điên sao?

Âu Dương Thiên Thiên cắn răng, cô dùng hết sức đẩy thân thể người đàn ông ra, đưa tay còn lại lên muốn đánh, vừa hét lớn:

- Âu Dương Vô Thần, anh phát điên cái gì thế hả?

Người đàn ông cứ như biết được điều này, anh đưa tay chặn lại cánh tay đang muốn đánh xuống của Âu Dương Thiên Thiên, khàn giọng nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô vẫn còn nhớ tôi nhỉ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 213: Đương Nhiên Là Tôi Nhớ Anh Rồi!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô hất tay anh ra, lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh nói cái gì vậy? Đương nhiên là tôi nhớ anh rồi!

"...."

Khoan.... câu này có chút.... sai sai... dễ gây hiểu lầm lắm à!

Nhận ra điều mình vừa nói không đúng lắm, Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, ngay lập tức sửa lại:

- Ý tôi là... đương nhiên là tôi nhận ra anh rồi.

Người đàn ông nghe cô nói, ánh mắt đen lại, hỏi:

- Làm sao cô nhận ra tôi? Không lẽ chỉ nhìn bóng lưng thôi cũng biết?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, đưa tay mình lên, đáp:

- Thì... cái vòng tay màu đỏ đó, tôi cũng có nữa này! Vì nhìn thấy nó nên tôi.... ừm...

Chưa kịp nói hết câu, Âu Dương Vô Thần đã cầm lấy tay đang giơ lên "khoe khang" chiếc vòng cùng màu của Âu Dương Thiên Thiên, rồi hạ người xuống hôn tiếp môi cô.

Nụ hôn lần này không mạnh mẽ như lần trước nữa, cũng không thô bạo và cuồng dã như lúc này, mà rất nhẹ nhàng và dịu dàng.

Âu Dương Vô Thần ngậm môi cô, dùng cách tinh tế nhất tô vẽ nó theo ý mình, bàn tay to lớn của anh giữ chặt tay của Âu Dương Thiên Thiên, khiến hai chiếc vòng màu đỏ cùng sáp lại gần nhau, hệt như một đôi.

Âu Dương Thiên Thiên ngạc nhiên, nhưng sự ngạc nhiên này đơn giản chỉ là bất ngờ vì nụ hôn của anh khác lạ so với ban này, chứ không có sự sợ hãi nào đan xen cả.

Cô đứng đơ người, chớp chớp mắt nhìn người đàn ông trước mặt, hơi thở của anh phát ra trên mặt cô ấm áp một cách kì lạ, còn mang theo một mùi hương vô cùng quyến rũ, tác động mạnh mẽ vào các giác quan của cô.

Dần dần, Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy mình như say vào trong đó, sau vài giây, mắt cô cũng tự động nhắm lại, tiếp thu lấy nụ hôn của Âu Dương Vô Thần.

Có lẽ đây là lần đầu tiên nụ hôn giữa hai người trọn vẹn đến vậy, yên bình đến vậy.

Bởi lẽ, những lần trước ít nhiều đều có phần không tự nguyện đến từ Âu Dương Thiên Thiên, hoặc cũng có phần gượng ép đến từ Âu Dương Vô Thần, nhưng mà... lần này thì khác.... hoàn toàn khác.

Giữa bọn họ, đặc biệt là Âu Dương Thiên Thiên, trong vô hình, cô như đã ngầm chấp nhận sự tương tác thân mật này, tự nguyện hưởng thụ nó một cách chính đáng!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 214: Không Thể!

Âu Dương Vô Thần hôn rất sâu Âu Dương Thiên Thiên, đặc biệt là sau khi thấy cô đã không còn phản kháng như trước nữa, thì anh càng vui hơn.

Đã hơn một tuần rồi, bắt đầu từ buổi sáng cô rời đi, Âu Dương Vô Thần đã cảm thấy bản thân rất kì lạ, cứ như trong lòng có một khoảng trống nhỏ, thiếu vắng đi thứ gì đó vậy.

Mặc dù có tập trung vào công việc, làm hết thứ này đến thứ khác, nhưng đôi khi hình ảnh của cô vẫn hiện lên trong đầu anh, không cách nào xóa đi được.

Thậm chí là đến trong mơ, cô vẫn xuất hiện như một nỗi ám ảnh, khiến anh cảm thấy khó chịu.

Chính Âu Dương Vô Thần cũng không biết vì sao mình lại khó chịu nhiều đến vậy, chỉ là... cảm thấy bản thân rất ngứa ngáy, rất trống vắng, rất hụt hẫng.

Điều làm anh không ngờ được, chính là Âu Dương Thiên Thiên lại xuất hiện ở đây, ngay tại bữa tiệc này. Khoảnh khắc nhìn thấy cô, anh đã tưởng mình nằm mơ, nhưng mà... không phải, cô ấy đã xuất hiện, một cách xinh đẹp và thanh lịch.

Dù có muốn lơ đi sự tồn tại của cô, lạnh lùng tiếp chuyện với người khác, thì đôi lúc anh vẫn không thể ngừng bản thân liếc về phía cô một

chút, quan sát từng hành động của cô.

Mọi chuyện sẽ vẫn êm đẹp nếu như chỉ dừng lại ở việc Âu Dương Thiên Thiên ăn uống một cách vui vẻ, nhưng sự xuất hiện của người đàn ông kia khiến anh cảm thấy tức giận.

Không những vậy, anh ta còn muốn mời rượu Âu Dương Thiên Thiên, và cô còn có ý định nhận lời?

Hừ, mới 22 tuổi mà uống gì chứ? Anh mới không cho phép!

Âu Dương Vô Thần không hiểu vì sao mình lại tức giận, anh cố tình đi ngang qua chỗ cô, cố tình va phải cô, để cô thấy được chiếc vòng tay này. Và không ngoài dự đoán, Âu Dương Thiên Thiên đã thấy được.

Cứ thế, nếu như cô muốn chạy theo anh, vậy thì anh sẽ dụ dỗ cô tới một nơi khác. Chỉ là, đang trên đường dụ dỗ thì thấy cô sắp ngã... nên anh không thể khoanh tay làm ngơ được, phải đưa tay ra giúp đỡ chứ.

Giúp đỡ được rồi thì trực tiếp trừng phạt luôn, trừng phạt cái tội chưa đủ tuổi mà muốn uống rượu, hơn nữa còn là muốn uống với người đàn ông khác. Anh không thích!

Âu Dương Vô Thần càng hôn, cảm giác càng tăng cao, đến mức anh muốn nhiều hơn nữa, chủ động cạy miệng Âu Dương Thiên Thiên ra, đưa lưỡi của mình vào bên trong.

Thế nhưng, sự chủ động này lại làm Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên mở mắt, cô nghiêng đầu qua một bên, lảng tránh đi điều mà Âu Dương Vô Thần muốn làm.

Âu Dương Thiên Thiên thở nặng nề, mắt cô gần như căng ra.

Không được... không thể tiến quá xa thế này được....

Nụ hôn đó của Âu Dương Vô Thần, đã làm Âu Dương Thiên Thiên....
chợt nhớ đến Tống Dật Nhiên...

Nữ chính có một nỗi ám ảnh rất lớn với Tống Dật Nhiên, đây là triệu chứng ám ảnh tâm lí. Những lần trước hôn Âu Dương Vô Thần có thể là không xảy ra chuyện gì nhưng mà cái cách nam9 tiến vào sâu (kiểu hôn cháo lười hoặc làm tình) sẽ làm cô ấy nhớ đến chồng mình, đó là lí do vì sao cô ấy có nút thắt cần phải gỡ.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 215: Ghê Tởm!

Đúng vậy, chính là Tống Dật Nhiên, cái cách mà Âu Dương Vô Thần luồn lười vào hôn cô, giống hệt cái cách mà Tống Dật Nhiên đã làm, và nó làm cô thấy ghê tởm.

Người đàn ông đó... thật sự ghê tởm.... cô không muốn điều ấy lặp lại một lần nào nữa. Không bao giờ!!

Việc trốn tránh của Âu Dương Thiên Thiên khiến nộ hôn của Âu Dương Vô Thần rơi vào không trung, anh nhú mày, tự nhiên cảm thấy hụt hẫng.

Thế nhưng, khi cảm nhận được người Âu Dương Thiên Thiên run lên, Âu Dương Vô Thần liền thấy kì lạ, anh ngược mặt nhìn cô, hỏi:

- Cô làm sao vậy?

Bây giờ trong đầu Âu Dương Thiên Thiên toàn bộ là sự sợ hãi và ghê tởm về Tống Dật Nhiên, nên khi nghe thấy tiếng anh, cô chỉ theo bản năng lấm bầm:

- Không được.... không được....

Âu Dương Vô Thần thấy cô đáp mà không nhìn mình, lập tức đưa tay lên quay mặt cô sang, ép cô đối diện.

Lúc này, anh chợt thấy ngạc nhiên khi thấy những giọt nước mắt trên khuôn mặt của Âu Dương Thiên Thiên.

Cô ta khóc sao? Vì cái gì chứ?

Không lẽ... là vì nụ hôn lúc nãy với anh?

Âu Dương Thiên Thiên run rẩy lợi hại, cô nhìn người đàn ông trước mặt với ánh mắt ngập nước, nói:

- Đừng, Âu Dương Vô Thần... xin anh... đừng làm vậy với tôi... tôi sẽ nhớ... ghê tởm.... rất ghê tởm.

Câu nói này ngay lập tức làm Âu Dương Vô Thần đứng hình, anh dường như không thể tin nổi vào điều mình vừa nghe thấy.

Ghê tởm? Cô ta nói anh ghê tởm sao? Âu Dương Thiên Thiên, sao cô dám...

Từ cơ thể người đàn ông bỗng phát ra sát khí, mặt Âu Dương Vô Thần trong chốc lát đen lại, tay anh nắm lấy cổ Âu Dương Thiên Thiên chột dùm sức.

Âu Dương Thiên Thiên rơi vào trạng thái hoảng loạn, đây là lần đầu tiên cô bắt gặp cái cảm giác đến từ Tổng Dật Nhiên như vậy, thế nên không thể kiểm soát nó được, chỉ biết nói ra những điều mà mình đang sợ hãi mà thôi.

- Âu Dương Vô Thần....

Âu Dương Thiên Thiên run rẩy nhìn người đàn ông, cô gọi tên anh như một cái phao cứu sinh trong lúc nguy hiểm, muốn anh cứu cô thoát khỏi sự ám ảnh đáng sợ này, thế nhưng, anh hoàn toàn... không hiểu được.

- Âu Dương Thiên Thiên, hôn tôi.... cô cảm thấy ghê tởm đến mức đó sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 216: Đừng Bỏ Rơi Tôi!

Lời của Âu Dương Vô Thần phát ra, chất chứa sự tức giận to lớn của anh với người con gái trước mặt.

Anh đã tưởng cô ta đã chấp nhận nó, anh đã nghĩ như vậy... nhưng mà... cô ta nói ghê tởm sao? Cô ta nghĩ điều mà anh làm là đáng phải khóc vì sợ sao?

Âu Dương Thiên Thiên vẫn chìm đắm trong sự hoảng loạn, cô ta đưa tay lên nắm lấy áo Âu Dương Vô Thần, như muốn bám víu vào anh, run rẩy nói:

- Âu Dương Vô Thần... đừng... tôi sợ... rất sợ....

Người đàn ông trong bóng đêm phát ra tiếng thở nặng nề, anh nhìn dòng nước ấm từ trên mắt cô chảy xuống tay mình, lần đầu tiên cảm thấy chán ghét, nhưng không thể làm gì được.

Anh tức giận đến muốn bóp nát cổ của cô ta ngay lập tức, nhưng mà... lại không nỡ đánh Âu Dương Thiên Thiên.

Sau một hồi đắn đo, Âu Dương Vô Thần mím môi, anh thả tay mình khỏi cổ của Âu Dương Thiên Thiên, sau đó gỡ tay cô đang nắm áo mình ra, rồi nhắc chân muốn rời đi.

Thế nhưng, ngay lúc anh quay mặt, Âu Dương Thiên Thiên lại tiếp tục vươn tay ra nắm góc áo anh lại, cô lắc đầu, ánh mắt ngập nước, lên tiếng:

- Đừng... đừng bỏ rơi tôi.... anh đừng đi.... làm ơn... Âu Dương Vô Thần.....

Người đàn ông quay đầu nhìn tay của cô, hờ hững hất văng không chút thương tiếc, sau đó liếc một ánh mắt sắc bén, rồi rời đi.

Âu Dương Thiên Thiên gần như ngồi sụp xuống ngay sau đó, cô thở một cách dồn dập, tay chân đều run rẩy hết lên, đầu như muốn nổ tung.

Những hình ảnh về Tống Dật Nhiên hiện lên trước mắt cô, nụ hôn đầu tiên với hắn năm trung học, nụ hôn với hắn khi trao nhẫn cưới, nụ hôn với hắn khi ở trên giường... tất cả mọi thứ... kinh tởm đến buồn nôn...

- A..... a....aaaa!

Tống Dật Nhiên, tại sao anh lại ở trong đầu tôi? Hãy cút đi, mau cút đi đi!

Âu Dương Vô Thần, tại sao lần này anh không đến cứu tôi nữa? Tại sao anh lại bỏ đi? Tại vì sao?

Mặt Âu Dương Thiên Thiên trắng bệch, nước mắt vẫn chảy dài trên má không ngừng. Cô cúi đầu xuống chạm mặt đất, như muốn thoát khỏi những hình ảnh đang xoay vòng khắp thân thể mình.

Làm ơn... ai đó... đến cứu tôi đi....

Cả một đoạn hành lang dài và tối, chỉ có 1 mình cô gái nằm trên mặt đất, co quắp chịu nỗi đau đớn tâm hồn, không một ai quan tâm... không một ai giúp đỡ....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 217: Anh Đến Đón Tôi Đi!

Âu Dương Thiên Thiên tỉnh lại sau nỗi ám ảnh kinh hoàng đó đã là chuyện của nửa tiếng sau.

Cô ngồi dựa vào bờ tường, ánh mắt trống rỗng, thở một cách yết ớt.

Đây là lần đầu tiên cô trải qua sự ám ảnh lớn đến như vậy, nên sức lực trên người đều không còn nữa, toàn bộ các chức năng đều gần như hoạt động với năng suất rất thấp.

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt, lại, cô đưa tay lên ôm đầu, bỗng nhớ về chuyện với Âu Dương Vô Thần.

Câu nói của cô lúc đó..... hình như làm anh ta tổn thương rồi!

Cũng đúng, người nào nghe vào mà không tổn thương chứ? Có là kẻ sắt đá như Âu Dương Vô Thần thì chắc cũng biết tức giận thôi.

Âu Dương Thiên Thiên, xin lỗi... là tôi hại cô rồi! Đây là chuyện của riêng tôi, vậy mà.... tôi đã không thể ngăn cản khi nó xảy ra với Âu Dương Vô Thần.

Xin lỗi....

Âu Dương Thiên Thiên thở một hơi dài, các xung thần kinh trong đầu đang hoạt động tìm cách để giải quyết mớ hỗn độn này.

Sau vài giây, cô mở mắt, thò tay ra phía đằng sau dây kéo váy của mình, mò mò một chút, rồi lấy ra một chiếc điện thoại.

Lúc này ở cổng soát vé không cho đem túi xách vào, cô cầm theo điện thoại quá bất tiện, nên đã vào nhà vệ sinh và nhét nó vào dây áo ngực phía sau.

Âu Dương Thiên Thiên bấm một dãy số, rồi đưa lên tai nghe. Lần đầu nổ chuông... không ai bắt máy. Tiếp đến lần thứ hai... cũng không có... lần thứ ba... lần thứ tư.... vẫn không nghe.

Âu Dương Vô Thần... anh ta thật sự tức giận rồi... phải làm sao đây?

Âu Dương Thiên Thiên gọi thêm vài lần nữa nhưng người đàn ông đó vẫn không chịu bắt máy, mặc dù chuông vẫn reo rất dài và đầy đặn.

Mím môi, cô bấm vào hộp thư thoại, rồi đưa lên tai mình, nói:

- Âu Dương Vô Thần, tôi vẫn ở chỗ cũ... anh... đến đón tôi có được không?

- Tôi... hiện tại không có tiền, thẻ ba đưa để đi sang đây cũng đã dùng hết... vậy nên... tôi sẽ không thể ở đâu vào đêm nay nếu... bữa tiệc kết thúc. Vậy nên... anh đến đón tôi đi. Làm ơn.... tôi sẽ đợi....

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên bấm nút gửi đi. Cô dựa đầu vào tường, im lặng chờ đợi.

10 phút sau....

20 phút sau...

30 phút sau...

1 tiếng sau...

Vẫn không có ai đến.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt lạnh lẽo, cô ngồi co chân lại, cúi đầu xuống chôn chặt giữa hai chân, lẩm bẩm:

- Âu Dương Vô Thần... anh sẽ đến thôi... đúng chứ? Anh đến đi... tôi sẽ giải thích mọi chuyện với anh... thật đấy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 218: Anh Là....

Âu Dương Thiên Thiên ngồi đợi trong im lặng, cô vẫn giữ nguyên tư thế co quắp người dựa vào tường. Hai tay ôm vòng lấy vai mình, cúi đầu chôn chặt giữa hai chân.

Xung quanh vừa tối vừa im ắng, nếu như có cũng phải chăng chỉ là một chút ít ánh sáng từ bữa tiệc hào nhoáng bên ngoài hắt vào.

1 tiếng sau....

2 tiếng sau...

2 tiếng 30 phút sau...

Cứ như thế, cô ngồi đợi một cách vô hồn, mặc cho thời gian trôi qua.

Bữa tiệc bên ngoài đã dần đi đến hồi kết, vậy mà, lại chẳng có 1 ai biết Âu Dương Thiên Thiên đang ngồi trong 1 xó nơi hành lang. Thậm chí, người đàn ông mà cô chờ đợi cũng không hề thấy bóng dáng đâu.

Hoàn toàn trống rỗng, không có ai biết đến sự tồn tại của cô cả.

Âu Dương Vô Thần thì không chịu bắt máy, hộp thư thoại cô gửi cũng không biết anh ta đã xem chưa, nếu như xem, cũng không chắc có đến hay không nữa.

Âu Dương Vô Thần, anh thật sự tức giận rồi ư? Không thềm đếm xỉa tới tôi nữa hả?

Đồ vô tâm nhà anh!!

Hai tay Âu Dương Thiên Thiên bấu vai mình, cô cúi đầu càng sâu hơn, như thể muốn nhốt mình luôn trong đó.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng bước chân vang lên, một thân ảnh xuất hiện trong đêm tối, dần dần tiến về phía người con gái.

Đúng vậy, không phải bữa tiệc xa hoa ngoài kia, mà là trong một góc hành lang này, đã có người chú ý tới sự tồn tại của Âu Dương Thiên Thiên. Cuối cùng thì... đã có ai đó phát hiện ra cô ấy.

Tiếng "cộp cộp" vang lên từng nhịp, càng tới gần, Âu Dương Thiên Thiên nghe càng rõ. Cho đến khi đôi giày da sáng bóng dừng ngay bên cạnh cô, xung quanh mới trở lại sự yên tĩnh ban đầu.

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi ngược mặt lên, cô quay đầu nhìn sang, trong ý thức chỉ suy nghĩ đến một người duy nhất, thế nhưng... khoảnh khắc cô nhìn khuôn mặt người đàn ông, cô đã ngạc nhiên.

Bởi vì... người đó không phải là Âu Dương Vô Thần.

Chớp ánh mắt bình tĩnh, cô lên tiếng:

- Anh là.... Stefan?

Người đàn ông cao lớn với vẻ ngoài băng lãnh đứng nhìn cô, ánh mắt lạnh nhạt, chậm rãi đáp:

- Phải!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, hỏi ngược lại:

- Tại sao anh lại ở đây?

Trong ký ức của cô, người đàn ông này rất lạnh lùng, lạnh lùng hơn rất nhiều so với Âu Dương Vô Thần. Sự băng lãnh từ người anh ta phát ra, khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Nhưng tại sao anh ta lại biết cô ở đây mà tới chứ?

Người đàn ông nghe câu hỏi của Âu Dương Thiên Thiên, không trực tiếp trả lời, mà đưa một tay ra, nói:

- Muốn ngồi ở đó mãi sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn anh khó hiểu, nhất thời không đáp lại. Thấy vậy, Stefan tiếp tục lên tiếng:

- Tôi đưa cô ra khỏi đây!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 219: BẮT GẶP!

Âu Dương Thiên Thiên nhìn bàn tay đang xòe ra trước mặt mình, sau đó lại nhìn người đàn ông, chớp mắt một hồi lâu không lên tiếng.

"...."

Không biết có nên tin hay không.... tự nhiên có cảm giác...

Sợ bị bắt cóc quá!

Stefan vẫn tĩnh lặng nhìn người con gái, cô không nói, anh cũng không nói, nhưng tay đưa ra của anh vẫn để đó, không hề thu lại, cứ như đang chờ đợi được đáp lại.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn một hồi, cuối cùng cũng lên tiếng:

- Anh... có thể đưa tôi đến chỗ của Âu Dương Vô Thần hay không?

Lần này, đến lượt người đàn ông không nói, phải tầm vài giây trôi qua, anh mới trả lời:

- Có thể!

Nghe vậy, Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, trong lòng vẫn còn một chút đắn đo, nhưng sự đắn đo ấy không nhiều bằng việc muốn rời khỏi chỗ này.

Cô từ từ đưa tay lên, đặt vào trong lòng bàn tay của người đàn ông, nắm lấy. Sau đó nghiêng người, dùng lực ở hai chân đứng dậy.

Stefan chớp ánh mắt bình thản, anh nắm tay của Âu Dương Thiên Thiên, nhìn cô khó khăn đứng lên.

Thế nhưng, hình như vì ngồi quá lâu, mà chân của Âu Dương Thiên Thiên tê hết cả, khiến cô mất nhiều sức lực hơn, lúc đứng lên còn suýt ngã nữa.

Tay của Stefan đang bỏ trong túi đột nhiên rút ra, giống như có phản xạ đỡ lấy eo cô, giữ được trọng tâm thân thể đang lắc lư.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cơn tê dại truyền đến khiến cô khó chịu, nhưng vẫn đáp:

- Cảm ơn.

Người đàn ông thấy cô như vậy, liền lên tiếng hỏi:

- Cô có đi được không?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, nói:

- Được, không sao hết, tôi có thể đi được.

Dứt lời, cô nhích từng bước về phía trước, đi một cách từ từ và chậm rãi.

Stefan đi bên cạnh, một tay cầm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, một tay ôm eo cô, đỡ từng bước chân để chắc chắn rằng cô sẽ không bị ngã.

Hai người đi xuyên qua đám đông, ra khỏi cổng khách sạn. Đứng ở bàn bảo vệ, Âu Dương Thiên Thiên lấy lại túi xách và đồ dùng của mình, đồng thời cũng trả lại dây đeo vòng.

Haizz, một cái dây đeo màu đỏ này thôi mà đem đến cho cô bao nhiêu rắc rối. Biết vậy lúc đầu khỏi đeo luôn cho rồi.

Sau khi lấy đủ mọi thứ, Stefan tiếp tục dìu Âu Dương Thiên Thiên đi xuống cầu thang, thế nhưng khi họ mới xoay người, đột nhiên lại thấy Âu Dương Vô Thần từ lúc nào đã đứng trước cổng khách sạn.

Thân thể anh cao ngất, lạnh nhạt nhìn hai người nào đó đang tay trong tay đi ra khỏi khách sạn.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 220: Lôi Kéo Nơi Đông Người!

Âu Dương Thiên Thiên đứng hình nhìn Âu Dương Vô Thần trước mặt mình, thân thể cô cứng nhắc, chớp mắt liên tục.

Anh ta... không phải đi rồi sao? Quay lại làm gì nữa?

Âu Dương Vô Thần bỏ hai tay vào túi, đứng sừng sững nhìn hai thân ảnh trước mặt, mắt hơi híp lại.

Ban đầu là nhìn mặt Âu Dương Thiên Thiên, nhưng sau đó liền dời xuống phần tay của cô đang nắm với Stefan, rồi lại nhìn sang bàn tay của anh ta đang đặt trên eo cô.

"...."

Ánh mắt ngày càng đen lại, sâu tới mức không thấy đáy.... sát khí từ người tỏa ra nhiều hơn.

Âu Dương Thiên Thiên hơi rùng mình, nhú mào nghĩ.

Tại sao đột nhiên lại thấy sống lưng lạnh lạnh nhỉ? Trời làm gì có gió đâu?

- Cậu làm gì ở đây? - Âu Dương Vô Thần đột nhiên lên tiếng.

Stefan nghe thấy, liền biết là nói mình, nhưng trên mặt không có biểu hiện gì đặc biệt, đáp:

- Dự tiệc. Không phải cậu về rồi sao? Tại sao còn quay lại?

Câu hỏi của Stefan đồng thời cũng là lời thắc mắc của Âu Dương Thiên Thiên, cô nhìn qua người đàn ông bên cạnh, rồi mím môi nhìn về phía Âu Dương Vô Thần, im lặng đợi câu trả lời của anh,

Thế nhưng, Âu Dương Vô Thần dường như không có ý định làm như vậy, ngược lại, anh nhắc chân tiến về phía của Âu Dương Thiên Thiên và Stefan.

Mỗi bước của anh chạm từng nấc thang, tim Âu Dương Thiên Thiên đập "thịch" một nhịp.

Đột nhiên... cảm thấy sợ hãi... Cô có tư tưởng muốn thoát khỏi đây... trước khi bị anh ta bắt lại.

Trong lòng cô khẩn trương, tay cũng có chút toát mồ hôi. Stefan cảm nhận được điều khác lạ này, nhưng anh không nói gì.

Đi hết cầu thang, Âu Dương Vô Thần dừng trước mặt của hai người đứng trên cao, anh đưa tay ra, đột nhiên hất văng bàn tay đang nắm của Âu Dương Thiên Thiên với Stefan.

"....."

Tay cô có tội gì chứ? Tự nhiên hất mạnh vậy là sao? Dẫn mặt nhau à??

Chưa hết, Âu Dương Vô Thần tiếp tục dùng tay mình, gỡ bàn tay đang đặt trên eo Âu Dương Thiên Thiên xuống, nói:

- Không cần cậu quản!

"...."

Quản gì? Ai quản?

Có phải.... Ý Âu Dương Vô Thần là anh ta đi hay ở không cần ai phải quản, hay là.... chuyện của Âu Dương Thiên Thiên... không cần Stefan phải quản?

Có chút rối rắm ở câu nói này a @@

Chưa kịp để Âu Dương Thiên Thiên kịp "thông nào", Âu Dương Vô Thần đã cầm lấy cánh tay cô, kéo về phía mình.

Vốn chân vẫn còn đang tê, Âu Dương Thiên Thiên chưa đứng vững được, vậy nên, trước sự lôi kéo của anh, trực tiếp ngã vào lồng ngực Âu Dương Vô Thần.

*Anh dẫn mặt đó mấy má >

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 221: Xin Lỗi Tôi!

Mũi Âu Dương Thiên Thiên đập trúng lồng ngực cứng cáp của người đàn ông, cô theo bản năng kêu thành tiếng:

- A, cái mũi cao của tôi, đau quá!

Vừa nói, cô vừa liếc mắt nhìn xéo Âu Dương Vô Thần, nhú mày nhăn nhó như muốn hỏi "Anh mạnh tay vậy?", người đàn ông không nói không rằng ném cho cô một ánh mắt sắc bén, ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên câm nín.

"...."

Mẹ ơi, con không muốn ở thế giới này nữa... đáng sợ quá đi....

Âu Dương Vô Thần liếc Âu Dương Thiên Thiên xong, liền quay sang nhìn Stefan, nói:

- Cậu nên về đi, Elena có lẽ đang tìm cậu đấy!

Dứt lời, anh xoay người, mang theo Âu Dương Thiên Thiên muốn rời đi. Thế nhưng, còn chưa kịp bước đi thì cô đột nhiên kéo áo anh lại, nhăn mày lên tiếng:

- Đi chậm thôi, chân tôi bị tê!

Bước chân của anh ta nhanh như vậy, làm sao cô có thể theo kịp chứ?

Hơn nữa, từ này đến giờ toàn là nhờ Stefan đỡ cô mới đi vững, bây giờ anh ta kéo vừa mạnh vừa bạo lực như thế, cô đi được chết liền luôn!

Âu Dương Vô Thần xoay người lại, anh liếc nhìn xuống chân Âu Dương Thiên Thiên một chút, rồi cúi người bế bổng thân thể cô lên, nhắc chân rời đi.

Stefan đứng đằng sau nhìn theo, ánh mắt anh đen láy, nhìn không ra bất cứ cảm xúc nào....

Âu Dương Vô Thần bế Âu Dương Thiên Thiên đi đến xe mình, anh mở cửa xe phía trước ra, rồi vút cô vào ghế phụ. Sau đó đi vòng sang phía bên kia, ngồi vào ghế lái.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn gương mặt lạnh tanh của anh, chậm rãi nuốt một ngụm nước bọt, mím môi không lên tiếng.

Bây giờ bất kì lời nào cô nói ra cũng phải thận trọng, nếu không, một chữ làm anh ta không vui cũng sẽ khiến cô bị đưa lên "đoạn đầu đài" trực tiếp xử tử.

Không khí trong xe im ắng một cách quỷ dị, Âu Dương Vô Thần từ lúc ngồi vào cũng không hề lái xe đi, khiến mọi thứ càng trở nên đáng sợ hơn.

Cảm thấy tình hình không có lợi cho mình, Âu Dương Thiên Thiên liền lên tiếng trước:

- Ủm... chuyện lúc này, không phải là như anh nghĩ đâu, tôi....

- Xin lỗi đi! - Chưa kịp nói hết câu, lời nói của Âu Dương Thiên Thiên đã bị cắt ngang, mà người đột nhiên nói đó, lại chính là Âu Dương Vô Thần.

Trước câu nói bất ngờ không nằm trong dự tính, Âu Dương Thiên Thiên quay qua nhìn người đàn ông bên cạnh, chớp mắt đáp:

- Hả?

Lúc này, Âu Dương Vô Thần quay mặt sang nhìn cô, lên tiếng lặp lại:

- Xin lỗi tôi đi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 222: Kì Lạ!

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, mặt càng ngơ thêm mấy phần: "...."

Xin lỗi? Xin lỗi cái gì cơ? Và vì sao cô phải xin lỗi chứ? Quê??

Âu Dương Vô Thần nhìn chăm chăm cô, ánh mắt như muốn cảnh cáo " Mau nói đi, mau nói xin lỗi đi, nếu như cô không nói, tôi sẽ nhìn chết cô", vậy đó!

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, thiết nghĩ nếu mình không chịu phọt ra câu xin lỗi đó là y như rằng người đàn ông này sẽ bóp chết cô ngay lập tức luôn.

Nhưng mà.... cô vì sao phải xin lỗi chứ? Quãng cái lí do ra đây cô thấy hợp lí thì cô xin lỗi cho, chứ ép buộc kiểu này cô vừa không hiểu vừa không phục đâu!

Âu Dương Thiên Thiên bị người đàn ông nhìn đến muốn phát khóc, cuối cùng cô cũng phải hạ mình đồng ý với yêu cầu này, lên tiếng:

- Ừm... xin lỗi!

Vừa nói xong, Âu Dương Vô Thần lại ra lệnh tiếp:

- Nói lại!

"....."

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt thêm vài giây nữa, cô nhú mày khó hiểu, lặp lại:

- Xin lỗi.

- Nói lại! - Người đàn ông tiếp tục mở miệng.

"...."

Chơi cái gì vậy ba? Có tin tôi đánh anh không?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi nhưng vẫn nói lại:

- Xin lỗi.

- Nói lại! - Âu Dương Vô Thần dường như không muốn buông tha cho người con gái.

"...."

Một lần nữa là tôi đánh anh thật đấy! Tin không? Cái tên bệnh hoạn kia!

Âu Dương Thiên Thiên cố kiềm lại sự khó chịu, hơi lớn giọng đáp:

- Xin lỗi.... Âu Dương Vô Thần!

Lúc này, dường như đã nghe đủ, Âu Dương Vô Thần quay mặt lại, bật chìa khóa xe lên rồi rời đi.

Âu Dương Thiên Thiên khó hiểu nhìn anh, ủa rứa là xong rồi á hả? Kêu cô lặp lại mấy lần xin lỗi là hài lòng rồi á hả? Cái tên điên này!

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, quay đầu sang cửa sổ, quyết định không nhìn người đàn ông nữa. Nhìn nữa có khi cô đập anh ta mất. Vốn là mình đang sai, không nên sai thêm, nếu không sẽ cứu vãn không nổi.

Suốt cả đoạn đường đi, hai người không nói gì nữa, cho đến khi xe dừng trước cổng một tòa biệt thự, Âu Dương Vô Thần mới nhìn sang cô.

Lúc này, chợt thấy Âu Dương Thiên Thiên đã ngủ say. Cô nghiêng đầu tựa vào ghế, nhắm mắt lại và thở đều đặn.

Âu Dương Vô Thần im lặng nhìn cô, sau vài giây, anh mở dây an toàn của mình ra, rồi rướn người sang, đưa tay tháo đai an toàn trên người Âu Dương Thiên Thiên ra.

Thế nhưng, khi anh đang tháo dây đai, thì đột nhiên đầu Âu Dương Thiên Thiên lại quay sang, khuôn mặt cô trong chốc lát gần sát khuôn mặt của Âu Dương Vô Thần.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 223: Vì Muốn Anh Đến Đón

Mũi của Âu Dương Thiên Thiên gần sát với mũi của Âu Dương Vô Thần, dường như, chỉ cần một sự va chạm nhẹ thôi, cả hai sẽ thật sự cọ xát vào nhau.

Và có lẽ cũng vì mũi quá gần, mà miệng của Âu Dương Thiên Thiên cũng chỉ cách miệng của người đàn ông tầm 2cm, hơi thở nhẹ nhàng và đều đặn của cô trực tiếp phả lên mặt Âu Dương Vô Thần, khiến anh bất động.

Âu Dương Thiên Thiên thì vẫn đang ngủ say, cô chỉ là quay đầu theo bản năng, chứ không hề cố ý để tới gần anh, thế nhưng... điều này lại chột làm Âu Dương Vô Thần nhớ tới nụ hôn lúc nãy của hai người.

Anh hơi rũ mắt, nhìn đôi môi hồng đang mím hờ hững của Âu Dương Thiên Thiên, trong đầu bỗng nhiên nảy lên một suy nghĩ không chính đáng.

Cái cách mà cô chấp nhận đó, cái cách mà cô để yên đó... anh muốn được thử thêm một lần nữa.

Nghĩ là làm, Âu Dương Vô Thần từ từ tiến tới, muốn hôn lên đôi môi của cô gái đang ngủ say, nhưng ngay khi môi mình vừa chạm đến môi của Âu Dương Thiên Thiên, thân thể anh chợt khựng lại, trong đầu liền xẹt ngang qua câu nói vừa nãy.

"Ghê tởm"

Đúng, chính là từ đó. Âu Dương Thiên Thiên đã nói với anh từ đó, một từ ngữ mà anh không bao giờ nghĩ đến.

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh nuốt một ngụm nước bọt, dần thu mặt về.

Mở kính cửa sổ bên cạnh ra, Âu Dương Vô Thần xoay mặt ra phía ngoài, chống cằm suy tư.

Anh đã suy nghĩ cả buổi tối hôm nay về nụ hôn với Âu Dương Thiên Thiên lúc đó. Anh thừa nhận, ban đầu là do mình chủ động, mạnh bạo hôn cô ấy, nhưng sau đó... anh không hề làm như vậy nữa.

Và chính Âu Dương Thiên Thiên cũng nhận ra điều khác lạ này, anh cảm giác được sự ngạc nhiên của cô, sự bất ngờ của cô và cả cái cách cô đã chấp nhận nó nữa.

Nhưng vì sao... đến lúc anh tiến sâu hơn, Âu Dương Thiên Thiên lại không muốn chứ? Cô ấy dường như sợ việc này vậy, cô ấy vừa khóc vừa lắc đầu, còn rất hoảng loạn nữa.

Rốt cuộc là tại sao???

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh nhìn bầu trời đêm bên ngoài, ánh mắt càng chất chứa nhiều suy nghĩ và phiền não.

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên phát lên tiếng chuông điện thoại, là âm thanh báo tin nhắn tới.

Âu Dương Vô Thần quay đầu nhìn sang, phát hiện ra không phải là điện thoại của mình. Anh ngó nghiêng một hồi, nhưng vẫn không thể xác định được âm thanh tin nhắn đó là phát ra từ chỗ nào.

Cho đến khi thấy phía sau lưng của Âu Dương Thiên Thiên có ánh sáng hắt lên, anh mới nhú mào nhìn sang.

Vươn tay đỡ đầu cô dậy, anh thò tay ra sau lưng cô, tìm kiếm một hồi thì lôi ra được chiếc điện thoại.

"....."

Cái gì vậy? Có chỗ giấu điện thoại như thế này nữa sao? Giấu vậy ai tìm cho ra?

Âu Dương Vô Thần nhú mào, anh mở màn hình điện thoại lên, thấy có mặt khẩu vân tay, liền cầm lấy một ngón tay Âu Dương Thiên Thiên ấn vào.

Sau khi mở khóa thành công, anh vào mục tin nhắn, chợt thấy một đoạn tin từ Âu Dương Chấn Đông.

"Thiên Thiên, con để quên thẻ ngân hàng ở nhà sao? Ba đã đưa trước rồi nhưng sao con vẫn quên vậy? Có đủ tiền để tiêu hay không?"

Đọc đoạn tin nhắn, ấn đường Âu Dương Vô Thần càng nhú chặt hơn, anh nhớ lúc này đọc hộp thư thoại của Âu Dương Thiên Thiên, cô ấy nói đã xài hết tiền trong thẻ của Âu Dương Chấn Đông rồi mà. Không phải sao?

"...."

Khoan đã....

Chợt một suy nghĩ hiện ngang qua đầu của Âu Dương Vô Thần, anh liếc mắt sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, không lên tiếng.

Không lẽ... lúc đó nói như vậy, là muốn anh đến đón sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 224: Nợ!

Âu Dương Vô Thần nhìn gương mặt của Âu Dương Thiên Thiên một lúc, tâm trạng càng thêm phức tạp.

Anh thật sự không hiểu nổi cô gái này, việc làm của cô ta rất đối lập nhau, vừa muốn anh tới gần lại vừa muốn đẩy anh ra xa, nói những câu nói gây hiểu lầm nhưng hành động lại cứ như không phải.

Thậm chí là lúc này, và bây giờ là đến việc nói dối này. Nếu như cô ta ghê tởm anh như vậy, tại sao còn muốn anh tới đón?

Không hiểu nổi! Thật sự không thể hiểu nổi con người này...

Âu Dương Vô Thần thở dài một hơi, anh lướt màn hình điện thoại của Âu Dương Thiên Thiên, vào mục tài khoản ngân hàng.

Sau đó rút điện thoại của mình ra, gọi cho một dãy số.

Tiếng chuông đầu tiên vừa reo lên, người bên kia liền nghe máy:

- Boss!

Âu Dương Vô Thần nhìn vào màn hình di động của Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Lữ Uyển Thành, cậu điều tra giúp tôi một tài khoản ngân hàng có số XXXXXXXXXXX, tên khách hàng là Âu Dương Thiên Thiên.

Ngay lập tức, người bên kia nhận được lệnh, nhanh tay làm theo lời của Âu Dương Vô Thần.

Sau vài giây, Lữ Uyển Thành liền nói:

- Boss, điều tra được rồi. Tài khoản ngân hàng này vừa được kiến tạo lại hai ngày trước, tạm thời thì không có tiền, nhưng có 5% số cổ phần đã được chuyển thành cổ phiếu.

- Lần cuối cùng rút tiền là vào 2 tháng trước, chi tiêu cho shop thời trang GUCCI, đến nay vẫn còn nợ.

- Bắt đầu từ đó thì không thấy rút nữa. À phải, hình như khoảng 7 giờ trước chủ tài khoản này vừa ứng thêm một số nợ từ ngân hàng, chi tiêu tiền cho 4 vé máy bay và shop thời trang ARA của Mỹ, hiện tại mức nợ đã lên tới 25 ngàn tệ*.

*Khoảng 75 triệu đồng.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, anh quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, đột nhiên nhăn mày.

Cô ta đã nợ lại còn đi nợ tiếp? Có bị gì không vậy?

Nếu như Âu Dương Chấn Đông đã đưa thẻ, thì cứ lấy đi chứ, còn để lại làm gì. Anh không tin người đang nợ mà lại dễ dàng để quên tiền như thế.

Âu Dương Vô Thần lắc đầu, anh quay người lại, nói vào trong điện thoại:

- Tôi biết rồi!

Dứt lời, anh bỏ điện thoại xuống, ngón tay trở đưa lên muốn ấn vào nút kết thúc màu đỏ. Thế nhưng... dường như nghĩ tới thứ gì đó, anh lại đưa điện thoại lên tai mình, nói:

- Khoan đã, cậu..... giúp tôi tạo một chiếc thẻ đen đi, chuyển đến cho tôi trong đêm nay.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 225: BẮT NGỜ BUỒI SÁNG SỚM!

Âu Dương Thiên Thiên tỉnh lại đã là chuyện của ngày hôm sau. Cô lơ mơ mở mắt khi động đậy thân thể của mình, phần chân dưới tê cứng và đau rát khiến cô không thể tiếp tục chìm vào giấc ngủ được nữa.

Khó khăn ngồi dậy, Âu Dương Thiên Thiên ngáp ngắn ngáp dài, cô vò vò tóc mình, rồi chớp chớp mắt nhìn xung quanh phòng một lượt.

"...."

Ủa? Đây là đâu? Phòng của ai thế này?

Âu Dương Thiên Thiên trố mắt nhìn mọi thứ, hình như.... cô nhớ đêm qua là đi về cùng Âu Dương Vô Thần. Vậy.... đây là nhà anh ta hả??

Căn phòng cực kì rộng lớn và sang trọng, có thể nói sự rộng lớn của nó gấp 2 lần phòng tổng thống mà cô thường thấy. Mọi thứ đều to và đẹp, đến chiếc giường mà cô nằm cũng rộng cực kì, có thể chứa được sức nặng của 3-5 người cơ.

Toàn bộ nội thất đều được làm bằng những vật liệu quý giá sáng bóng, nhìn giống hệt kim cương lấp lánh.

Âu Dương Thiên Thiên lọ mọ bò xuống giường, cô tò mò đi tới trước chiếc rèm màu trắng, vươn tay mở nó ra. Ngay lập tức, ánh nắng bên ngoài hắt vào.

Xuất hiện trước mắt cô, là một tấm kính dày trong suốt, bao quát cả một góc phòng. Tấm rèm che dài đến đâu, cửa kính liền dài tới đó.

Mà bên ngoài, quang cảnh xuất hiện trước mắt đẹp đến mức khiến cô ngỡ ngàng, ngạc nhiên mà thốt lên:

- Wa~~ Đẹp quá.

Từ hướng cô nhìn ra, chệch sang bên trái chính là một bãi biển rộng lớn, trải dài cả một đoạn đường xa xa, hơn thế màu nước biển trong xanh được bao bọc bên cạnh những cồn cát vàng, vô cùng hút mắt.

Nhìn sang phía bên phải một chút, chính là những tòa nhà nhỏ với kiến trúc sang trọng và mái ngói màu xanh biển, cùng màu dòng nước.

Sự kết hợp này... đúng là quá tuyệt a!

Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên chạm vào cửa kính, cô đưa mặt mình tới gần để xem phong cảnh bên ngoài, chợt "A" lên một tiếng.

Cái kính này... không nóng như cô nghĩ. Hóa ra, nó không phải là kính bình thường, mà là một loại kính có khả năng chống tia hồng ngoại và nhiệt độ từ ánh mặt trời.

Thảo nào... ánh nắng chiếu vào không hề gay gắt, ngược lại rất nhẹ nhàng.

Đang xuýt xoa trước độ hào nhoáng ở đây, chợt đằng sau Âu Dương Thiên Thiên vang lên tiếng nói

- Đẹp không?

Tiếng nói này xoáy đúng tâm trạng của Âu Dương Thiên Thiên, cô theo bản năng đáp:

- Đẹp, đẹp kinh khủng!

Thế nhưng, khi nói ra rồi, cô đột nhiên ý thức được việc có người khác ngoài cô ở trong căn phòng này, ngay lập tức xoay người, Âu Dương Thiên Thiên ngạc nhiên khi phát hiện đằng sau chính là Âu Dương Vô Thần, liền lớn giọng hỏi:

- Đây, anh làm gì ở đây vậy?

Âu Dương Vô Thần từ trong nhà vệ sinh đi ra, anh mang quần short ngắn với áo sơ mi trắng rộng thùng thình, mái tóc hơi rối, dường như vừa mới thức dậy không lâu.

Cầm ly nước lên uống một ngụm, Âu Dương Vô Thần nhìn cô, lạnh nhạt đáp:

- Ở đây là phòng tôi, cô nghĩ tôi còn có thể làm gì?

Lời vừa phát ra, Âu Dương Thiên Thiên liền mở to mắt. Anh ta nói gì? Phòng của anh ta? Đùa à?

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt qua nhìn chiếc giường, đột nhiên thấy 2 chiếc gối.

"...."

Vậy... vậy là tối qua... cô nằm chung giường với tên biến thái này hả?

Âu Dương Vô Thần vò tóc, anh xoay người đi đến cửa, vừa đi vừa nói:

- Đừng đứng đó nữa, xuống ăn sáng!

Âu Dương Thiên Thiên há hốc miệng, cô nhìn người đàn ông đang rời đi, liền chạy theo, lớn tiếng gọi:

- Này, anh đứng đó cho tôi, tại sao đêm qua tôi lại ở phòng anh hả? Này!!

Âu Dương Thiên Thiên đuổi theo Âu Dương Vô Thần xuống dưới lầu, đúng lúc cô đặt chân xuống bậc thang cuối cùng, từ bên hông liền vang lên tiếng chào:

- Nhị tiểu thư!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 226: Người Hầu Di Độ Ng

Âu Dương Thiên Thiên nghe tiếng gọi mình, ngay lập tức nhìn sang, chợt thấy khuôn mặt thân quen đang đứng xếp một hàng dài, cô thảng thốt lên tiếng:

- Kỳ Ân? Một... một đám các người.... sao lại ở đây?

Người phụ nữ nhìn cô cười lễ phép, đáp:

- Chào buổi sáng, Nhị tiểu thư. Cô đã đói chưa? Chúng tôi đã chuẩn bị bữa ăn xong rồi, cô có thể dùng ngay.

Âu Dương Thiên Thiên xua tay, nhú mày hỏi:

- Không, khoan ăn đã, tôi đang hỏi các người mà? Không... không phải các người đang làm việc ở biệt thự tại Bắc Kinh sao? Thế nào lại ở đây rồi?

Kỳ Ân chớp ánh mắt bình tĩnh, trả lời:

- Nhị tiểu thư, tôi đã từng nói cậu chủ ở đâu thì chúng tôi ở đó mà, cô nên tập làm quen với việc sẽ gặp mặt chúng tôi thường xuyên hơn trong tương lai đi.

Âu Dương Thiên Thiên: "....."

Hay, hay thật chứ! Ban đầu là Thượng Hải, tiếp đến là Bắc Kinh, bây giờ thì tới Mỹ luôn rồi.

Bộ đám đó là người hầu di động hay sao chứ? Đi đâu cũng gặp hết.

À mà, Âu Dương Vô Thần có nhiều nhà như vậy, nếu đám người hầu này thường xuyên phải "di chuyển" đi theo anh ta, thế thì những nơi còn lại do ai quản chứ? Rồi ai quét dọn?

Khó hiểu thật ạ!

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, cô liếc người đàn ông bên kia đang ngồi vào bàn ăn trước bữa sáng, sờ sờ mũi mình, lên tiếng:

- Các người vất vả như vậy sao, chạy qua chạy lại như thế, chắc là mệt lắm, anh hai có trả tiền cho các người nhiều không, nếu như ít quá thì cứ nói tôi, tôi sẽ nói anh ấy tăng lương lên!

Kỳ Ân cùng đám người hầu nghe vậy, vừa cảm kích vừa xúc động, lần đầu tiên nghe có người hỏi bọn họ làm việc có mệt không, hơn nữa lại còn xuất phát từ một tiểu thư danh môn, điều này... thật sự rất khác biệt.

Kỳ Ân dùng ánh mắt năm phần thương yêu nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lắc đầu nói:

- Nhị tiểu thư, cô không cần lo vấn đề này, tiền lương của chúng tôi rất ổn.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, mím môi hỏi nhỏ:

- Thật chứ? Nếu như ít quá thì chị cứ nói với tôi, không cần phải sợ đâu!

Lần này, Kỳ Ân trực tiếp bật cười, gật đầu đáp:

- Thật mà, Nhị tiểu thư. Tiền lương của mỗi người chúng tôi trung bình 1 năm hơn 100 nghìn USD*, so với nhiều nơi, đây là mức giá rất cao rồi!

*100 ngàn USD: Bằng hai tỷ, ba trăm hai mươi lăm triệu, năm trăm nghìn đồng tiền Việt.

Âu Dương Thiên Thiên nghe đến đây,ngạc nhiên đến mức thốt lên:

- Cái gì? 100 nghìn USD?

"...."

Vãi nời!!! Con số khủng như vậy sao? Từ khi nào cái nghề này lại được trả nhiều tiền như thế chứ?

Hóa ra một tháng làm việc của bọn họ còn cao hơn gấp mấy lần 1 năm làm việc của cô cộng lại nữa, trời ạ, công bằng không?

Âu Dương Thiên Thiên liếc một phát về phía người đàn ông đang ngồi ăn, cô nhìn anh ta, đột nhiên hét lớn:

- Âu Dương Vô Thần, tôi cũng muốn làm người hầu của anh!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 227: Hứa Sẽ Ngoan Mà!

Âu Dương Vô Thần đang cầm nĩa xiên một cuộn salad, đúng lúc anh đưa lên miệng, thì chợt nghe tiếng hét của Âu Dương Thiên Thiên phía xa.

Miệng há cũng há rồi, đồ ăn đưa cũng đưa lên tới miệng rồi, vậy mà.... vẫn phải bỏ xuống.

Âu Dương Vô Thần quay đầu nhìn cô gái đang đứng trong đám người, nhú mày lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô lại muốn làm trò gì nữa?

Ngay lập tức, cô gái lướt qua đám Kỳ Ân và người hầu, bay thẳng tới trước bàn ăn của anh, ánh mắt sáng lấp lánh, nói:

- Tôi nói thật đó, anh cho tôi làm người hầu của anh một năm đi, à không, 1 năm thì nhiều quá, 3 tháng, làm 3 tháng thôi cũng được. Rồi sau đó anh trả lương cho tôi.

Người đàn ông chớp ánh mắt nhật nhẽo, hỏi:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô thiếu tiền lắm sao? Tự nhiên muốn đi làm người hầu làm gì hả? Ở yên một chỗ làm Nhị tiểu thư Âu Dương gia đi, đừng rước thêm phiền phức nữa.

Vừa nói, tay Âu Dương Vô Thần vừa cầm nĩa lên, muốn ăn tiếp miếng salad vừa này. Thế nhưng, khi anh đưa lên tới miệng, Âu Dương Thiên

Thiên liền nhào tới, bắt tay anh lại, một lần nữa kéo xuống, không cho ăn.

Cô dùng ánh mắt cầu xin nhìn anh, lên tiếng:

- Thôi mà, cho tôi làm người hầu anh đi, hứa sẽ ngoan mà! Thề đó!

Âu Dương Vô Thần mím môi, bị cản không cho ăn tới 2 lần, anh tức giận quát vào mặt Âu Dương Thiên Thiên:

- Đừng có nhiều lời, mau ăn sáng đi, còn mè nheo nữa tôi sẽ cho người vứt cô xuống biển đấy!

"....."

Âu Dương Thiên Thiên bị mắng, cô mếu máo phồng môi, từ từ rút tay về.

Huhu, nợ sắp ngập đầu rồi mà không cho cô đi làm, sao anh ta ác quá zì?

Âu Dương Vô Thần trả tiền lương cho nhiều người như vậy, thêm cô thì có làm sao chứ? Keo kiệt sống không có lâu đâu á!!!

Sáng giờ cô không dám mở điện thoại lên xem tin nhắn thiếu nợ mà ngân hàng gửi tới luôn, nhục muốn chết luôn nè. Ahuhu, mang danh Nhị tiểu thư Âu Dương gia mà nhục phát khóc luôn á.

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, ngồi im một đồng trên bàn, tức tối đến mức không muốn ăn sáng.

Âu Dương Vô Thần thấy vậy, lại quát thêm 1 tiếng:

- Không ăn sáng tôi lập tức đem cô ném xuống biển!

"...."

Đồ khốn kiếp nhà anh, chỉ dọa là tài thôi!!

Âu Dương Thiên Thiên âm u mặt mày kéo đĩa bánh mì về phía mình, cô cầm nguyên một miếng lên cắn, càng cắn càng thơm, trông vô cùng tội nghiệp!

Kỳ Ân và đám người hầu nhìn nhau mà che miệng cười, hai người đó sao có thể có phản ứng hóa học ngộ nghĩnh vậy chứ?

Xem quát nhau mà cứ như đang xem tấu hài vậy!

Kỳ Ân cười cười, đúng lúc này, bên tai truyền đến tiếng nói, nghe xong, cô trả lời nhỏ vào chiếc tai phone, sau vài giây, liền xoay người đi ra bên ngoài cổng đại sảnh.

Một phút sau, cô đi vào, thấy hai người nào đó vẫn đang ăn sáng, liền tiến đến chỗ Âu Dương Vô Thần, nói:

- Cậu chủ, đây là đồ của ngài.

Vừa nói, Kỳ Ân vừa đưa ra một chiếc thẻ đen sáng bóng.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, cầm lấy từ tay cô, liếc nhìn ai đó vẫn đang hậm hực gặm bánh, anh liền đưa đến trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Dùng cái này đi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 228: Đây Là Tôi Cho Cô!

Âu Dương Thiên Thiên đang cầm bánh mì, nhìn thứ đen sì trước mặt mình, cô nhú mày, hỏi:

- Đây là cái gì?

Âu Dương Vô Thần cầm ly sữa lên, uống một ngụm, chậm rãi trả lời:

- Thẻ ngân hàng!

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Hừm? Thẻ ngân hàng? Có ngân hàng nào dùng thẻ đen sì thế này sao?

Nhưng mà... khoan đã, hình như xung quanh nó có đính kim cương kìa, thật hay giả đây?

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức bỏ miếng bánh mì trên tay mình xuống, cô phúi phúi tay, rướn người cầm lấy chiếc thẻ lên, lật qua lật lại xem một lượt. Còn sờ sờ những viên kim cương nhỏ đính trên nó nữa.

Nhìn hành động của cô, khóe môi Âu Dương Vô Thần hơi nhếch lên, nói:

- Chưa thấy thẻ như thế bao giờ sao? Nó là thẻ đen!

"...."

Ồ, hóa ra là đặt tên theo màu của nó. Nghe vô lí nhưng có vẻ thuyết phục đấy!

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, xem như hiểu, đáp:

- Ồ, là vậy hả. Nhưng mà... anh đưa tôi cái này làm gì?

Âu Dương Vô Thần nghe cô nói, khóe môi càng nhếch lên cao hơn, dường như cô ta vẫn không biết giá trị thật sự của nó nhỉ?

Anh liếc mắt, lên tiếng:

- Thẻ ngân hàng này có tiền đấy, cô cứ dùng thoải mái đi, muốn mua gì thì mua, không cần phải suy nghĩ.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, nhú mày trầm tư, sau vài giây thì hỏi:

- Đây là tiền của anh sao? Vậy.... có nghĩa là tôi tiêu... tiền của anh hả?

Người đàn ông gật đầu, hiển nhiên trả lời:

- Ừm. Đại khái là vậy!

Dừng một chút, Âu Dương Vô Thần như sợ người con gái trước mặt sẽ không nhận nó, liền nói tiếp:

- Đây là tôi cho cô.... dưới cương vị là một người anh trai. Thời gian cô ở đây tôi sẽ là người chịu trách nhiệm chăm sóc, vậy nên không thể để cô thiếu thứ gì được. Cứ dùng thẻ đó mua đồ mà cô thích đi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô chớp chớp mắt, vài giây sau thì gật đầu, đáp:

- Ừm.... tôi biết rồi!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu nhìn chiếc thẻ, cô ngẫm qua ngẫm lại, tiếp tục nghiên cứu vẻ ngoài kì lạ của nó.

Cái thẻ đen sì này thì có thể chứa bao nhiêu tiền chứ? Mà anh ta nói cô muốn mua gì cũng được?

Âu Dương Vô Thần nghiêng đầu nhìn hình ảnh này, không biết từ lúc nào mà nụ cười đã nở trên miệng, lúc này chỉ là nhếch môi, nhưng bây giờ thì trực tiếp cười luôn, tâm trạng dường như rất tốt.

Kỳ Ân nhìn Âu Dương Vô Thần rồi nhìn sang Âu Dương Thiên Thiên, mím môi cười thầm.

Cô chủ nhỏ của tôi ơi, người ta là đưa cả gia tài cho cô rồi đấy. Sao cô vẫn còn ngốc chưa nhận ra vậy?

Với chiếc thẻ đó, cô có thể trả tiền lương cả đời này của tôi và những người hầu khác luôn ấy, đến mức còn dư cũng đủ cô ăn sung mặc sướng cả quãng đời còn lại.

Nắm được chiếc thẻ từ người đàn ông này, cô gần như đã nắm được nguồn tiền vô hạn rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 229: Cô Chủ Tương Lai!

Âu Dương Vô Thần nhìn cô gái đang ngăm ngúa vật trong tay đến nỗi quên ăn trước mặt, bất đắc dĩ lên tiếng:

- Được rồi, đừng nhìn nữa, mau ăn sáng đi.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, nhưng không hẳn bỏ thẻ xuống, cô dùng 1 tay cầm nó, một tay khác mới cầm miếng bánh mì đang ăn dở lên gặm.

Dường như, sự chú ý của cô toàn bộ đã dồn hết vào chiếc thẻ chứa tiền đó, không cách nào rời đi sự tò mò được. Khuôn mặt này, so với khuôn mặt âm u hậm hực khi nãy... hoàn toàn là khác 1 trời 1 vực.

Kỳ Ân lắc đầu cười khố, cô lui dần ra ngoài, để lại không gian cho 2 người nào đó.

Đi tới đại sảnh, Kỳ Ân đảo mắt, liền thấy một người đàn ông mang áo khoác đen, đầu đội mũ đang đứng quay người lại với mình, lên tiếng:

- Anh về được rồi, cậu chủ đã nhận xong hàng.

Người đàn ông nghe nói, ngay lập tức quay lại, hỏi với giọng lo lắng:

- Boss nhận được thẻ rồi sao? Ngài ấy có nói gì tôi không?

Kỳ Ân nhú mày, lắc đầu đáp:

- Không có, nói gì chứ?

Người đàn ông chợt tỏ ra ngạc nhiên, nói:

- Không có sao? Boss... ngài ấy không trách mắng gì tôi thật à?

Kỳ Ân nhếch môi, hỏi ngược lại:

- Lữ Uyển Thành, anh trông mong bị mắng đến thế hả? Cậu chủ không rảnh rồi quan tâm đến chuyện của anh đâu!

Lúc này, Lữ Uyển Thành mới nhẹ nhõm thở phào, anh chặc lưỡi, lên tiếng:

- Phù, may quá. Tôi còn tưởng ngài ấy sẽ mắng tôi về việc tôi đem thẻ đen đến trễ.

Dừng một chút, anh nhìn cô gái trước mặt, hỏi:

- À mà Kỳ Ân, tôi bảo này, tại sao boss lại cần thẻ đen gấp như vậy? Tối hôm qua còn gọi điện bảo tôi làm rồi đem tới ngay trong đêm luôn chứ.

- Ngài ấy tưởng như làm thẻ đen dễ dàng lắm vậy. Vì nó mà tôi 5h sáng đã phải bay trực thăng tới đây, còn chưa được ngủ một giấc nào nữa đấy!

Kỳ Ân cuối cùng cũng hiểu ra được nguyên nhân Lữ Uyển Thành hoảng hốt, cô bật cười, đáp:

- À, hóa ra là anh nghĩ mình sẽ bị mắng vì tội đem thẻ đến trễ sao? Chà, Lữ Uyển Thành, anh nên cảm thấy may mắn đi, nếu như là bình thường, cậu chủ đã sớm nổi giận rồi, nhưng mà... vì hôm nay có người làm ngài ấy chú ý hơn, nên yên tâm, anh không nằm trong phạm vi phải suy nghĩ tới của cậu chủ đâu!

Lữ Uyển Thành nghe xong, chớp chớp mắt vài cái, há miệng hỏi:

- Hà? Ý cô nói là gì vậy? Có người nào đủ sức làm boss để ý tới à?

Kỳ Ân gật đầu, khẳng định trả lời:

- Ừm, có đấy! Cô chủ tương lai của chúng ta!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 230: Boss Để Ý Phụ Nữ!

Lữ Uyển Thành nghe lời của Kỳ Ân, nét mặt liền thay đổi 360 độ, ngạc nhiên nói:

- Cô chủ tương lai sao? Ý cô có phải là.... boss thích phụ nữ rồi đúng không? Thật chứ?

Kỳ Ân: "..."

Chứ từ trước đến giờ anh tưởng boss của anh thích con trai hay gì? Tính chơi gay với ngài ấy à? Hỏi kì cục!!

Cô nhướn mày, đáp:

- Chắc chắn với anh 100% là cậu chủ thích phụ nữ! Được chưa? Vậy nên, bây giờ anh là đang phục vụ cho bà Boss tương lai đó, hãy cảm thấy may mắn chút đi!

Lữ Uyển Thành há to một mồm, anh ta lắc đầu, nói:

- Tôi không thể nào tin được lại có chuyện này xảy ra, tôi đã thực sự nghĩ boss của chúng ta 26 năm cấm dục sẽ không đến gần nữ sắc, thậm chí là giới tính có vấn đề. Nhưng mà.... vẫn là lưới tình lồng lộng, tuy thừa nhưng khó thoát.

Kỳ Ân: "...."

Tự nhiên không muốn nói với anh ta nữa, cái trí tưởng tượng gì mà phong phú thế chứ?

Đổi cái câu thành ngữ của người ta cũng nghe lọt lỗ tai phết!

Kỳ Ân chẹp miệng, vỗ vai người đàn ông, lên tiếng:

- Lữ Uyển Thành, thảo nào anh cứ mở miệng ra thì ăn mắng, bị mắng là đáng lắm chứ có oan ức đâu. Về đi, tôi đi vào phục vụ tiếp bữa sáng của cậu chủ và cô chủ đây!

Dứt lời, cô xoay người đi vào trong. Để lại Lữ Uyển Thành với khuôn mặt không thể tin nổi.

Trời ơi, boss để ý phụ nữ rồi, có phải trời hôm nay sẽ rớt vàng xuống hay không đây?

Ây da ây da, có khi rớt kim cương cũng nên. Đâu đâu đi ra nhìn thử coi có không nào, rớt được là lượm liền!

Vừa nói, Lữ Uyển Thành vừa ló đầu ra phía ngoài mái đại sảnh thật, cứ như tin rằng kim cương sẽ rớt xuống.

Một người hầu vô tình đi ngang: "....."

Người này bị gì vậy??

Lữ Uyển Thành liếc mắt, nhìn nữ hầu mà ánh mắt như đèn sáng 50 Wat, liền lôi kéo cánh tay cô ta, hỏi:

- Đây Anna, tôi hỏi cô, có phải cậu chủ đang ở bên trong ăn sáng với một người phụ nữ không?

Người hầu gật đầu, thành thật trả lời:

- Phải!

Nghe câu này, tâm trạng hóng hớt của người đàn ông càng lên cao, hỏi tiếp:

- Vậy.... đó có phải là... miss Boss tương lai của chúng ta hay không?

Anna: "...."

Miss Boss gì chứ, anh ít xem hoa hậu thôi anh trai!

Nữ hầu chớp ánh mắt bình thản, lên tiếng:

- Lữ Uyển Thành, anh lo việc của anh đi. Chuyện của cậu chủ hãy để ngài ấy giải quyết. Tôi phải đi làm việc đây!

Nói rồi, cô xoay người rời đi, trước khi đi còn không quên cảnh cáo người nào đang muốn đi vào bên trong đó:

- Mathan, đừng trách tôi không nhắc anh, cậu chủ cấm kị nhất là việc có người bước vào biệt thự này của anh ấy, đến thiếu gia Stefan và thiếu gia Andrew cũng không tới đây quá 5 lần, anh đừng có để mình là người đầu tiên bị đuổi khỏi nhóm an ninh đấy!

Lữ Uyển Thành chề môi, ghét bỏ đáp:

- Anna, cô đừng có trù ẻo tôi, làm tròn bốn phận vệ sĩ của mình đi!

Dứt lời, anh không thèm đếm xỉa đến cô gái đó nữa, lôi trong người mình ra một chiếc điện thoại, nhanh chóng vào trong một nhóm chat, bấm một hàng chữ:

"Anh em, có tin nóng, Boss thoát kiếp FA rồi!"

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 231: Có Khách Đến!

Lữ Uyển Thành lần quần một hồi rồi mới rời đi, tuy là anh rất muốn hóng hớt ngó vào xem thử "miss Boss tương lai" của mình là ai, nhưng mà.... không thể dùng tò mò đổi lấy cái mạng được.

Ai cũng biết ngôi nhà tỷ đô này là nơi cấm kị nhất của Boss, không ai có thể bước vào, ngoại trừ là được Âu Dương Vô Thần cho phép. Vậy nên, trừ phi là có việc gấp, Lữ Uyển Thành mới được phép vào tới "đại sảnh" ngôi nhà này.

Đại sảnh! Là ĐẠI SẢNH đó!

Chuyện quan trọng phải nhấn mạnh 3 lần.

Người như anh đi theo Âu Dương Vô Thần đã hơn 7 năm, vậy mà tới cái sảnh nhà cũng mới chạm chân được 3 lần. Vậy mà... một cô gái lại có thể ở được bên trong đó luôn rồi, còn ngồi ăn với Boss nữa chứ.

Nói ra có nhục không? Có nhục không? Nhục chứ. Nhục như con cá nục luôn!

Ahuhu, tổn thương quá. Về với hội "chị em" xả nỗi nhục này thôi....

Thế là Lữ Uyển Thành mang theo khuôn mặt nửa khóc nửa cười lên trực thăng rời đi. Thật sự, người ngoài nhìn vào cũng đến cạn lời luôn.

Âu Dương Vô Thần để ý phụ nữ, nhà nhà vui mừng, người người vui mừng, vậy mà.... Lữ Uyển Thành lại buồn!

Nghe cứ có gì sai trái ở đây =)))

Kỳ Ân đi vào trong, cô đứng nhìn từ xa, chờ đợi hai người nào đó vẫn còn đang ăn sáng, đúng lúc này, bên tai lại truyền đến tín hiệu, cô đưa tay lên nhấn nút, hỏi:

- Anna, có chuyện gì vậy?

Từ bên kia bộ đàm, tiếng một cô gái truyền tới:

- Kỳ Ân, có khách tới.

Nghe câu trả lời, mày Kỳ Ân hơi nhúu lại, hỏi tiếp:

- Khách nào mà tới sớm như vậy? Là ai?

Người đối diện ngay lập tức đáp:

- Là Stefan thiếu gia và Andrew thiếu gia. Tôi có nên mở cửa cho họ không?

Hai cái tên vừa phát ra, mày Kỳ Ân càng nhúu chặt, cô quay đầu nhìn về phía Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên, cắn môi nói:

- Cô đợi một chút, để tôi hỏi ý kiến cậu chủ!

Dứt lời, Kỳ Ân liền đi nhanh về phía người đàn ông, tới gần chỗ anh, cô cúi đầu, lên tiếng:

- Cậu chủ, thiếu gia Stefan và thiếu gia Andrew đến!

Một câu này, không những thu hút sự chú ý của Âu Dương Vô Thần, mà còn thu hút sự chú ý của Âu Dương Thiên Thiên, khiến mắt cô đang nhìn

chiếc thẻ đen cũng phải ngẩng đầu lên.

Thiếu gia Stefan? Chính là người đàn ông hôm qua, à nhớ rồi, cô... vẫn còn có chuyện chưa nói với anh ta!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 232: Người Phụ Nữ Đầu Tiên!

Âu Dương Vô Thần nghe xong, trên mặt không có biểu hiện gì đặc sắc, lạnh nhạt trả lời:

- Chờ hai người đó vào đi!

Kỳ Ân có chút bất ngờ nhìn người đàn ông, cô hơi liếc mắt về phía Âu Dương Thiên Thiên, vài giây sau liền đáp:

- Dạ, cậu chủ!

Nói rồi, cô xoay người đi ra ngoài, truyền tín hiệu vào bộ đàm trên tai, vừa di chuyển vừa lên tiếng:

- Mở cửa đón 2 thiếu gia!

Âu Dương Thiên Thiên nhai hết bánh mì trong miệng, cô nhìn Âu Dương Vô Thần, hỏi nhỏ:

- Tôi... có nên tránh mặt một chút hay không?

Người đàn ông đối diện cô nghe thấy, không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Tại sao cô phải tránh mặt?

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, đáp:

- Thì hai người đó là bạn anh mà, tới thấy tôi ngồi đây ăn... liệu có..

Âu Dương Vô Thần bỏ nĩa và dao xuống, chậm rãi cầm khăn lên lau miệng, nói:

- Không sao, cô không cần lo vấn đề đó, Stefan và Andrew sẽ không nghĩ gì đâu. Họ đều biết thân phận của tôi và cô.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Anh hai, anh hiểu nhầm ý tôi rồi,

tôi không sợ hai người đó nghĩ bậy bạ, tôi chỉ sợ họ về nói lại với Elena mà thôi. Anh có hiểu hôm?

Nói xong, Âu Dương Vô Thần đứng dậy, trước khi rời bàn, anh không quên lên tiếng dặn dò:

- Cô cứ ngồi đó ăn xong phần của mình đi, ăn xong rồi thì lên phòng hoặc ra ngoài hoa viên chơi cũng được, người hầu sẽ dẫn cô đi, tôi có việc cần giải quyết trước!

Dứt lời, anh xoay người đi ra ngoài. Âu Dương Thiên Thiên mím môi, thở dài một hơi.

Hmm.... cô có nên ra không nhỉ? Lần trước vẫn chưa kịp nói lời cảm ơn với Stefan, lần này mà không nói nữa thì có phải vô lễ quá không?

Nhưng mà, nếu như đi ra anh ta thấy cô ở đây thì sao? Anh ta là anh hai của Elena ấy, cô lại sợ anh ta mách lẻo với cô ta thì khổ!

Nghĩ một hồi, Âu Dương Thiên Thiên xoay đầu nhìn nữ hầu đằng sau, giơ tay lên quắc quắc người đó tới gần, lên tiếng:

- Tôi có thể hỏi cô 1 vấn đề không?

Nữ hầu gật đầu nhìn cô, đáp:

- Nhị tiểu thư có gì thắc mắc xin cứ hỏi!

Nghe vậy, Âu Dương Thiên Thiên mới từ từ nói:

- Ủm... thiếu gia Stefan và thiếu gia Andrew mà Kỳ Ân lúc nãy nói tới... có hay thường xuyên đến đây không?

Người hầu nghe xong, lắc đầu đáp:

- Cũng không hẳn là thường xuyên. Phải nói là 2 người đó rất ít khi tới. Từ lúc tôi làm ở đây, số lần gặp được Stefan và Andrew thiếu gia đến tìm cậu chủ, thật sự không vượt quá 5 lần.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, lại dè dặt hỏi tiếp:

- Vậy... còn Elena tiểu thư?

Nữ hầu lần này còn lắc đầu mạnh hơn, lên giọng khẳng định:

- Chuyện này càng không có, Elena tiểu thư vẫn chưa đến đây lần nào cả. Bởi vì cậu chủ không cho phép phụ nữ (ngoài người hầu định sẵn là nữ) bước vào biệt thự đâu!

"...."

Không cho phép phụ nữ bước vào biệt thự ư? Vậy cô là phụ gì?

Âu Dương Thiên Thiên nghe đến đây, đột nhiên nhú mày, nói:

- Elena tiểu thư chưa đến lần nào, vậy... vậy tôi ở đây....

Người hầu mỉm cười, đáp:

- Đúng vậy, Nhị tiểu thư, cô là người phụ nữ đầu tiên được bước vào căn biệt thự của cậu chủ!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 233: Phải Nấp!

Âu Dương Vô Thần ra đến đại sảnh, vừa kịp lúc Kỳ Ân dẫn Stefan và Andrew đi vào.

3 người đàn ông cùng ngồi lên ghế, Âu Dương Vô Thần lên tiếng trước:

- Mới sáng sớm, hai người đã tới đây làm gì?

Andrew ngay lập tức nói:

- Vô Thần, chúng tôi vừa tìm được hai thông tin rất hữu dụng, nên muốn đem đến cho cậu xem thử, có liên quan đến vụ bang Lão Hồ!

Lần này, Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn sang, nghiêm túc hỏi:

- Là chuyện gì?

Andrew nghe được câu hỏi của anh, liền trả lời:

- Chúng tôi có thông tin về một buổi đấu giá trên du thuyền tại San Fransico tối hôm nay, trong số những khách mời dự tiệc đó, có cả David - người đứng đầu bang Lão Hồ hiện nay và 2 bang chủ của Thời gia tham dự. Đây sẽ là cơ hội tốt để chúng ta tiếp cận đàm phán với họ 1 lần nữa.

...

Trở lại với Âu Dương Thiên Thiên ở trong bếp, sau khi nghe người hầu nói xong, cô liền ngậy ra, mặt dờng như đơ hẳn.

Cô... là người phụ nữ đầu tiên tới đây? Really?

Có lừa người không vậy? Âu Dương Vô Thần như vậy mà chưa từng dẫn phụ nữ vào nhà ư? Vậy anh ta coi cô là phụ gì chứ? Đem lên giường nằm luôn mới sợ.

Cô cũng là phụ nữ mà!

Bặt môi, Âu Dương Thiên Thiên liếc xuống ngực mình, nhìn hai nơi nào đó nhỏ nhỏ, phát triển đều đều, cô liền phồng miêng, rồi cố tình uốn mạnh lưng về phía trước.

Đúng vậy, cô cũng là phụ nữ chứ bộ!

Phân bì một hồi, chợt một ý nghĩ lướt ngang qua đầu của Âu Dương Thiên Thiên, cô nhú mày, chớp chớp mắt:

À mà khoan, đây không phải là vấn đề, vấn đề là Elena chưa từng được vào căn biệt thự này, vậy mà cô đã vào rồi. Nếu như thấy cô ở đây, liệu có phải... một trận giông bão ghen ghét sẽ ập đến đầu cô không?

Ồi không, cô không muốn bị lôi vào chuyện của hai người đó đâu, càng không muốn bị đem ra làm bao ném đá của Elena, tuyệt đối không thể hứng cơn thịnh nộ của cô ta được.

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên liền đứng dậy, cô cầm theo chiếc thê đen, chạy ra khỏi phòng ăn, muốn lên lầu nấp.

Đúng vậy, phương án bây giờ tốt nhất là nấp, càng nấp kĩ càng tốt, không thể để cho Stefan hay Andrew nhìn thấy, bởi vì hai người đó mà thấy thì sẽ

về "mách" với Elena, mà Elena biết thì sẽ nổi trận lôi đình, mà cô ta nổi trận lôi đình thì cô sẽ hứng hết vào mặt.

Không được, đời còn dài, thức ăn còn nhiều, cô không thể chết lẳng nhách như vậy được. Chưa sống đến 100 tuổi, chưa ăn được hết đồ ăn ngon trên thế giới, đặc biệt là chưa trả nợ và hoàn thành tâm nguyện xong cho Âu Dương Thiên Thiên, thì cô không thể bị đánh ghen làm chết được!

Càng nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên càng khẳng định là phải lên lầu nấp, tránh đi ánh nhìn của Stefan và Andrew là cô sẽ thoát sống, mọi chuyện trước đó về sự áy náy, vô lễ hay cảm ơn xin lỗi gì đó cô đều vứt hết qua một bên.

Giờ này mà còn cảm ơn cảm iếc gì nữa, dăm ba mấy cái đó sao quan trọng bằng tính mạng được, vứt hết đi!

Thế nhưng, khi Âu Dương Thiên Thiên chạy ra khỏi phòng ăn, đi đến trước lối cầu thang dẫn lên lầu thì cô đột nhiên khựng lại.

Mở to mắt nhìn đường trước mặt, Âu Dương Thiên Thiên như chết lặng.

Ở giữa quãng đường từ nhà ăn đến cầu thang dẫn lên lầu có một khoảng cách nhỏ, mà điều đặc biệt là, ở giữa khoảng cách đó chính là một phần khu vực của đại sảnh - nơi mà Stefan và Andrew đang ngồi!!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 234: Rớt Thê!

Âu Dương Thiên Thiên đứng hình, ánh mắt cô nhìn khoảng cách với ba dấu chấm trên đầu.

Quách tờ hếch? Ai tạo ra cái lỗ chó má thế này vậy? Làm như thế là muốn tuyệt đường sống của cô phải không? Hả?

Ai? Là ai đã làm ra căn nhà mà có cái lỗ to đùng ở giữa vậy?

Âu Dương Thiên Thiên mếu máo, cô đảo mắt, nhón chân lên một chút để nhìn đám người phía ngoài đại sảnh, thấy được ba cái đầu đen đang chụm vào một chỗ, cô cắn môi, quyết định quỳ gối xuống, nhẹ nhàng bò qua.

Vừa bò, cô vừa niệm chú: "Làm ơn đừng ai thấy tôi, làm ơn đừng ai thấy tôi"

Ở bên ngoài, 3 người vẫn như chưa biết gì, Âu Dương Vô Thần nghe Andrew nói, lên tiếng:

- Buổi đấu giá tối nay tôi có nghe nói đến rồi, nhưng mà quy mô không lớn lắm, vậy thì tại sao cả 2 bang chủ Thời gia đều đến dự?

Andrew liếc mắt về phía Stefan, nhún vai đáp:

- Cái này tôi cũng không biết, chỉ là trong danh sách người được mời đều có tên của họ nên tôi mới đến báo cáo thôi. Dù là với lý do gì, thì đây cũng

là một cơ hội tốt để chúng ta thương lượng lại với hai người đó, không thể bỏ qua được.

Âu Dương Vô Thần mím môi, nói:

- Lần trước gặp Thời Cảnh Thường, anh ta không dễ thỏa thuận như tôi nghĩ, anh ta rất thông minh, biết sức cưỡng của chúng ta có giới hạn. Lần trước không được, lần này... tôi không dám chắc có được hay không!

Andrew nhíu mày, bất đắc dĩ lên tiếng:

- Dù sao lô hàng lần này cũng lớn, chúng ta tuyệt đối không thể để bang Lão Hồ nắm được quyền tiến vào thị trường Trung Quốc, nếu không ngăn cản được cuộc giao dịch của Thời gia với họ, địa bàn của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng ngay.

Stefan im lặng nãy giờ lúc này mới mở miệng nói:

- Về cuộc đấu giá chỉ là thông tin thứ nhất thôi, còn thứ tôi điều tra được, chắc chắn sẽ giúp cậu trong việc đàm phán với Thời gia. Chính là....

Đúng vào lúc Stefan đang lên tiếng, một giọng nói khác đột nhiên truyền đến:

- Á, thẻ đen!

Âu Dương Thiên Thiên nãy giờ bò như một con rùa sang đến bên kia, vốn là đã thuận lợi đi qua được rồi, nhưng một phần vì sợ hãi nên cô nằm vào bậc cầu thang đứng lên, muốn nhìn ra xem có ai phát hiện không, nào ngờ vừa mới lộ đầu ra, cái thẻ trên tay cô quệt ngay vào bờ tường, rơi xuống đất, không những thế còn văng ra xa.

Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng la lên, lúc ý thức được câu nói của mình đã động đến 3 người đàn ông ngồi phía trước, khiến họ quay đầu nhìn

qua, thì cô ngay lập tức ngồi thụp xuống như một con cún, ánh mắt hoảng sợ!

"...."

Chết cha rồi!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 235: Bị Lộ TấY!

3 người đàn ông không hẹn mà cùng quay đầu nhìn sang, lúc đó, chỉ thấy một bóng đen nhanh chóng ngồi thụp xuống, giấu người sau lớp ghế sofa, chứ thực chất không nhìn rõ mặt gì cả.

Âu Dương Vô Thần thì lại khác, anh nhìn 1 thoáng qua, nghe chút ít giọng nói, cũng đủ biết kẻ đó là ai rồi. Hơn nữa, từ "thẻ đen" phát ra, anh có bị thiếu năng cũng nhận ra là mới sáng này anh vừa mới đưa 1 chiếc thẻ đen cho ai.

Và đó... chính là Âu Dương Thiên Thiên!

Trái ngược lại hoàn toàn với biểu hiện của 3 người kia, Âu Dương Thiên Thiên thì sợ hãi run rẩy như một con cún bị dọa sợ, cô nuốt nước bọt, thầm nghĩ.

Gây họa rồi, gây họa rồi, vì một cái thẻ mà làm lộ mất rồi. Âu Dương Vô Thần đã bảo cô ở yên trong nhà ăn đi, vậy mà cô lại chạy ra ngoài này, kiểu gì anh ta cũng mắng cô cho mà xem!

Âu Dương Thiên Thiên nhìn về chiếc thẻ nằm phía xa, nghiêng răng gặm gù. Thẻ màu đen đúng là màu đen mà, mang lại toàn xui xẻo không!

Andrew nhướn mày, anh nghiêng đầu, muốn nhìn thử xem ai đó đang ở đằng sau ghế sofa, vừa nhìn vừa lên tiếng:

- Vô Thần, còn có ai khác ở nhà cậu nữa sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy câu này, cô cắn răng, bò bò tới lấy chiếc thẻ, rồi có ý định nhanh chóng rút lui lên lầu.

Bây giờ chỉ có nhanh là thượng sách thôi, còn lại mọi chuyện cứ giao cho Âu Dương Vô Thần đi!

Thế nhưng, đúng lúc này cô lại nghe Âu Dương Vô Thần nói:

- Không có ai hết, chỉ là người hầu thôi!

Stefan nhú mày, 100% nghi hoặc với câu trả lời này, đáp:

- Tôi không nghĩ vậy!

Vừa dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên từ đâu mò đầu lên, hai tay cô nắm vào thành ghế sofa, nghiêng mặt hỏi người đàn ông:

- Âu Dương Vô Thần, anh đồng ý cho tôi làm người hầu rồi hả?

Nét mặt Âu Dương Vô Thần ngay lúc đó: "...."

Núp luôn đi má, chớ mò lên chi vậy???

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 236: Không Đi Được!

Âu Dương Thiên Thiên hỏi 1 câu vô cùng ngớ ngẩn xong, cô nhìn nét mặt cứng đờ của Âu Dương Vô Thần, mới nhận ra mình đã làm gì.

"...."

Thôi xong rồi, lần này chết toi thật rồi!

Cô ngậm miệng, chậm rãi quay sang nhìn Stefan và Andrew đang ngẩn ngơ, cười trừ, lên tiếng:

- Chào buổi sáng, hai người mới tới hả?

Andrew một bộ mặt khó hiểu, hỏi:

- Sao cô lại ở đây?

Âu Dương Thiên Thiên câm nín, cô nhìn sang Âu Dương Vô Thần, đưa tay gãi gãi đầu, ngập ngừng đáp:

- Chuyện này... tôi... tôi...

Stefan liếc mắt, sau vài giây thì đột nhiên nói:

- Hóa ra là vì có cô ở đây nên Kỳ Ân mới mở cửa chậm trễ như vậy, tôi đã suy nghĩ tại sao cô ta lại có gan để chúng tôi đợi lâu như thế mới cho vào.

Vừa nói, anh vừa như có như không liếc sang Kỳ Ân đứng đằng sau, khiến cô ấy mím môi cúi đầu, không dám đáp lại.

Thật ra thì... chỉ trễ hơn bình thường 1-2 phút thôi, vậy mà.... vẫn bị nhìn ra là có điều kì lạ. Quá tinh mắt rồi!

Người đàn ông tên Stefan này, không nói thì người ngoài đều tưởng anh ta không biết, nhưng thực chất, cái gì anh ta cũng biết, cũng nghi ngờ, chỉ là... không buồn nói mà thôi!

Âu Dương Vô Thần thở hắt một hơi, anh nhìn cô gái bên cạnh, bất đắc dĩ lên tiếng:

- Không phải tôi bảo cô ăn sáng xong thì lên lầu hoặc đi đâu đó chơi đi sao? Vì sao lại chạy ra đây!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, gãi đầu đáp:

- Tôi có làm theo lời anh mà, vốn tôi đang định lên lầu đây, nhưng....

Nghe cô nói, người đàn ông nhú mày, hỏi tiếp:

- Nhưng cái gì?

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, đưa tay cầm cái thẻ đen lên, lí nhí trả lời:

- Nhưng lúc đi qua chỗ các anh thì rớt cái thẻ này, nên... xin lỗi nha...

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, nhìn mặt Âu Dương Vô Thần đen xì, dờn một chút, cô liền nói tiếp:

- Nhưng mà không sao đâu, các anh cứ nói chuyện tiếp đi, tôi.... đi lên lầu là được, bây giờ tôi đi ngay đây. Không làm phiền nữa, ha!

Dứt lời, cô ngay lập tức chống chân đứng dậy, xoay người đi vào, trong đầu lúc này chỉ có 1 suy nghĩ duy nhất, chính là: phải phản nhanh!

Đúng lúc này, từ đằng sau liền vang lên giọng của 1 người đàn ông:

- Khoan đã, cô không thể đi được!

Câu nói này hiển nhiên làm chân của Âu Dương Thiên Thiên khựng lại, đồng thời cũng làm Âu Dương Vô Thần nhìn về phía người phát ra giọng nói đó - Stefan.

Stefan vẫn đặt ánh mắt mình ở tầm lưng phía sau của Âu Dương Thiên Thiên, chậm rãi lên tiếng:

- Cô không đi được, bởi vì... chuyện tôi sắp nói ra đây, có liên quan tới cô đây!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 237: Tiếp Cận Hứa Sơ Sơ

Âu Dương Thiên Thiên cứng nhắc quay đầu, nhìn Stefan với ánh mắt như thể nghĩ anh ta nói dối, cô chỉ tay ngược vào mặt mình, chớp mắt hỏi:

- Tôi... tôi sao? Các anh... không đùa đấy chứ?

Âu Dương Vô Thần nhú mày, lúc này cũng lên tiếng:

- Cậu đang nói gì vậy? Tại sao lại liên quan đến cô ta!

Stefan nghe câu hỏi, anh dời tầm mắt khỏi người của Âu Dương Thiên Thiên, trả lời:

- Tôi không nói đùa đâu, chuyện thứ hai mà tôi muốn nói, thật sự có liên quan tới Âu Dương Thiên Thiên. Vậy nên, cô ta có mặt ở đây cũng tốt, nghe luôn một lần, khỏi cần phải nói thêm nữa.

Âu Dương Vô Thần nhìn Stefan, ánh mắt anh đen lại, dường như có chút suy nghĩ hiện lên. Vài giây sau, anh mới lên tiếng:

- Ngồi xuống đi!

Âu Dương Thiên Thiên biết là anh đang nói mình, dù hơi lo sợ, nhưng dẫn đo một hồi cô vẫn đi về phía trước, ngồi xuống bên cạnh của Âu Dương Vô Thần.

Stefan chớp mắt bình tĩnh, anh ta lấy trong người ra một tờ giấy nhỏ, trên đó chỉ ghi 5 chữ, để trước mặt của hai người đối diện.

Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên đồng thời nhìn xuống, ánh mắt họ chợt hiện lên ngạc nhiên khi thấy cái tên được ghi trên đó.

Cái này... không phải là....

Stefan nhìn biểu hiện của cả hai, đoán chắc đều đã nhận ra, liền nói:

- Ngày hôm qua, tổ hacker đã thành công đột nhập được vào trang mạng chính của Thời gia, còn hack thành công máy tính của bang chủ Hứa Sơ Sơ, theo như những gì họ nói, thì ngoài những phần không liên quan ra, có một điều kì lạ.

- Chính là Hứa Sơ Sơ đã tìm kiếm về một cái tên – con gái Đường Nhược Vũ!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô nhìn tờ giấy, rồi ngược lên nhìn Stefan, vừa vịn thấy anh ta cũng nhìn mình. Đúng vậy, người mà Hứa Sơ Sơ tìm kiếm, chính là cô đây!

Stefan chớp mắt, nói tiếp:

- Đường Nhược Vũ là thiên kim của Đường gia, năm 20 tuổi từng đạt giải Hoa hậu Trung Quốc, 2 năm sau đã được đứng trên sân khấu quốc tế, hơn nữa còn được danh giá trao cho vương miện Tân Hoa Hậu Thế Giới 5 năm liền.

- Đường Nhược Vũ từng được công nhận là Hoa hậu trẻ tuổi nhất thế giới, sức ảnh hưởng của cô ta vào thời điểm đỉnh cao vô cùng lớn, danh tiếng vang xa ra khắp 5 châu lục.

- Nhưng mà, nhiều năm trước cô ta đã chết do tai nạn máy bay, khi đang trên đường đi tham dự một sự kiện ở nước ngoài. Đúng chứ, cô con gái của Đường Nhược Vũ - Âu Dương Thiên Thiên?

Stefan bồi thêm một câu hỏi nữa ở phía cuối, khiến cô gái trước mặt không thể tránh được, chỉ có thể gật đầu đáp:

- Phải. Anh nói đúng, bà ấy.... là mẹ tôi!

Stefan gật đầu, nói:

- Tôi biết.

Âu Dương Vô Thần ngồi bên cạnh, lúc này mới lên tiếng hỏi:

- Vậy rốt cuộc cậu nói hết những chuyện này, là có ý gì?

Stefan nhìn sang anh, bình thản trả lời:

- Ý của tôi chính là, nếu cậu không thể đàm phán được với Thời Cảnh Thường, vậy thì có thể thông qua chuyện này... thử tiếp cận với Hứa Sơ Sơ!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 238: Người Phụ Nữ Hôm Qua!

- Hứa Sơ Sơ đã tìm từ khóa về Âu Dương Thiên Thiên, vậy thì khả năng cao là quan tâm đến cô ta, nếu như tối hôm nay chúng ta mang theo cô ta đến buổi đấu giá, thì tôi nghĩ có thể thu hút sự chú ý của bang chủ Thời gia một lần nữa.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, nhú mày phản bác:

- Stefan, chuyện này thật nực cười. Anh nói bang chủ Thời gia tìm kiếm tôi trên mạng, vậy chứng minh là cô ta biết tôi, nhưng có một điều là tôi không hề biết cô ta, cũng chưa từng gặp ngoài đời lần nào, vậy thì làm sao có thể thu hút sự chú ý như anh nói chứ?

Stefan nhìn sang cô, lắc đầu đáp:

- Không, cô đã từng gặp Hứa Sơ Sơ rồi. Ngay trong buổi tiệc hôm qua, tôi đã thấy cô đứng nói chuyện với cô ta.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên ở đối diện càng cau chặt mày hơn, cô đảo mắt, dường như đang nhớ lại thứ gì đó.

Bữa tiệc hôm qua... cô có nói chuyện với bang chủ Thời gia sao? Lúc nào chứ? Tại sao cô không hề nhớ chứ?

Nếu như là nói với phụ nữ, thì chỉ duy nhất có 1 người Trung Quốc...

Nghĩ tới đây, ánh mắt của Âu Dương Thiên Thiên cứng đờ, cô há miệng, nhìn Stefan, ngập ngừng hỏi:

- Không lẽ... mẹ của đứa bé đó... chính là bang chủ Thời gia?

Stefan gật đầu, thành thật trả lời:

- Đúng vậy, đứa bé mà cô đụng phải hôm qua là Thời Hoàn Nghị, con của 2 bang chủ Thời gia hiện tại - Thời Cảnh Thường và Hứa Sơ Sơ.

- Người gia tộc họ Hứa đều có mang một chiếc nhẫn ở ngón trỏ, nó là tượng trưng cho người cầm quyền lớn nhất. Hơn nữa, dải băng tay màu đen cũng chính là màu biểu tượng của Thời gia. Ngày hôm qua, Hứa Sơ Sơ đều mang cả hai thứ đó trên người, cô không để ý sao?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, bây giờ mới nhận ra được, thì ra... dải băng tay màu đen đó, chính là tượng trưng cho gia tộc họ Thời - gia tộc lớn nhất Trung Quốc hiện giờ.

Cô đã từng nghe về gia tộc này, nhưng vẫn chưa được gặp, vậy thì... người phụ nữ và đứa bé mà cô đã nói chuyện hôm qua... không ngờ, chính là những người có quyền lực lớn ở Trung Quốc!

Andrew mím môi, anh nhìn sang Âu Dương Vô Thần, nói:

- Vô Thần, tôi đồng tình với ý kiến của Stefan, tôi nghĩ, dẫn Âu Dương Thiên Thiên theo, thật sự sẽ đẩy cao khả năng cậu có thể gặp được Hứa Sơ Sơ đấy!

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu lia lịa, đáp:

- Dù là tôi đã gặp Hứa Sơ Sơ 1 lần, nhưng mà... cũng chỉ là tình cờ mà thôi..... không thể nói lên điều gì được.

Andrew liếc sang nhìn cô, nói tiếp:

- Việc Hứa Sơ Sơ tìm cô đã nói lên nhiều điều hơn cô nghĩ đấy. Không phải ai cũng có thể lọt vào mắt của những người đứng đầu Thời gia đâu!

Âu Dương Thiên Thiên không thể cãi được, cô cắn môi, ánh mắt không tự chủ hướng về phía Âu Dương Vô Thần.

Cùng lúc đó, hai người đàn ông đối diện cũng đồng loạt hướng mắt về phía anh, cứ như đang chờ đợi 1 quyết định cuối cùng!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 239: Tham Dự Đấu Giá!

Kết quả là, sau cuộc nói chuyện, Âu Dương Thiên Thiên cũng phải đi dự tiệc theo lời của Andrew và Stefan, bởi vì... Âu Dương Vô Thần đã lên tiếng đồng ý.

Lúc đồng ý cho cô đi, nét mặt của anh trông rất lạ, dường như có chút tức giận và không muốn, Âu Dương Thiên Thiên cũng không hiểu tại sao.

Giờ phút này, cô đang ngồi trên máy bay, cùng với Âu Dương Vô Thần và 2 người khác tới San Fransico.

Âu Dương Thiên Thiên mang một chiếc đầm voan màu xanh, trang điểm nhẹ nhàng, Kỳ Ân chính là người giúp cô làm tất cả.

Dù sao cũng là đi dự tiệc mà, phải ra dáng tiểu thư khuê các 1 chút.

Âu Dương Thiên Thiên vừa lo vừa sợ nhìn sang Âu Dương Vô Thần, không biết, cô có làm hỏng công việc của anh ta hay không. Nghe nói, phải gặp được Hứa Sơ Sơ thì mới có cơ hội đàm phán.

Nếu như cô thật sự không phải có sức thu hút lớn như Stefan nói, thì liệu cô ấy có tới gần không?

Đúng lúc này, đột nhiên Âu Dương Vô Thần quay sang nhìn cô, vừa vặn bắt gặp ánh của Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng hỏi:

- Lo lắng sao?

Âu Dương Thiên Thiên thành thật gật đầu, đáp:

- Ủm, có 1 chút. Nếu như tôi không làm tốt, có phải công việc của anh sẽ không thành không?

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt bình tĩnh, lạnh nhạt nói:

- Không có gì khó khăn như cô nghĩ đâu, việc của cô chỉ là xuất hiện ở buổi tiệc, để cho Hứa Sơ Sơ nhìn thấy mà thôi. Tôi đã từng tiếp xúc với cô ta, đó là một người phụ nữ rất có tính sở hữu, nếu như cô ta thật sự có hứng thú với cô, thì chắc chắn sẽ tìm cách tiếp cận thôi!

Dừng 1 chút, anh lại lên tiếng:

- Còn nữa, Âu Dương Thiên Thiên, đừng có gọi thẳng tên tôi, người ngoài nhìn vào sẽ không biết tôi là anh cô hay cô là chị tôi đâu! Dùng kính ngữ đi!

Âu Dương Thiên Thiên nghe nói, cô chớp chớp mắt, vài giây sau mới đáp:

- Ủm, biết rồi!

Chuyến bay nhanh chóng tới San Fransico, sau khi xuống sân bay 4 người chia làm 2 cặp, đi thêm một đoạn đường dài bằng ô tô nữa mới tới.

Âu Dương Thiên Thiên khoác tay Âu Dương Vô Thần đi lên thuyền. Đây là lần đầu tiên cô tham dự một buổi tiệc mà được tổ chức trên du thuyền sang trọng thế này.

Xung quanh bốn bề đều là nước, càng đi càng có cảm giác lênh đênh như lướt sóng vậy.

Khi cô và Âu Dương Vô Thần bước vào trong, như thường lệ cũng có bảo vệ phát dải băng đeo tay cho 2 người. Nhưng lần này không phải màu

đỏ hay kí tự của gia tộc cô mà là một dải băng tay màu trắng, không ghi gì cả.

Âu Dương Thiên Thiên không hiểu, cô liền muốn hỏi Âu Dương Vô Thần, nhưng đột nhiên lúc này có tiếng vang lên:

- Âu Dương Thiên Thiên? Tôi biết là cô sẽ đến mà!

Gần như là cùng nhau, cả hai người ngay lập tức quay đầu nhìn lại, liền thấy một người phụ nữ mang váy đen đi tới - chính là Hứa Sơ Sơ!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 240: Tôi Muốn Mượn Cô Gái Này!

Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần không hẹn mà cùng nhìn nhau, thấy anh gật đầu, cô liền đưa tay về phía trước, lên tiếng:

- Chào Thời phu nhân, tôi là Âu Dương Thiên Thiên!

Hứa Sơ Sơ cười tí mắt, cũng đưa lên nắm tay cô, đáp:

- Tôi biết. Tôi đã tìm hiểu về cô rất nhiều, con gái duy nhất của Hoa hậu Thế giới!

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, sau đó cô liếc sang người đàn ông bên cạnh mình, nói tiếp:

- Đây là anh hai tôi, Âu Dương Vô Thần!

Ngay lập tức, người đàn ông hạ mắt với Hứa Sơ Sơ, dường như là đang chào, lên tiếng:

- Chúng ta đã gặp nhau rồi, Thời phu nhân!

Hứa Sơ Sơ nhìn sang, gật đầu trả lời:

- Tôi đã thấy anh ngày hôm qua, nói chuyện với chồng tôi.

Dứt lời, cô lại nhìn qua Âu Dương Thiên Thiên hỏi:

- Ủm, tôi có thể mượn cô gái này một chút được không? Tôi có chuyện muốn nói với cô ấy?

Âu Dương Vô Thần nghe xong, liền lên tiếng:

- Thời phu nhân, nếu như cô có hứng thú với em gái tôi, thì đương nhiên việc này không thành vấn đề, nhưng mà... tôi cũng có chuyện muốn nói với cô!

Lời vừa phát ra, Hứa Sơ Sơ nhìn người đàn ông với ánh mắt khác lạ, sau vài giây, cô mỉm cười, nói:

- Được, Âu Dương thiếu gia, nếu như anh muốn nói chuyện như vậy, tôi nghĩ chắc đó là một lời đề nghị. Thế này đi, tôi sẽ ủy thác cuộc nói chuyện của chúng ta với chồng tôi. Nghĩa là, anh có thể gặp mặt và đưa ra lời đề nghị với anh ấy.

- Mọi lời đề nghị của anh, coi như tôi đều chấp nhận. Anh có thể nói với chồng tôi bất cứ điều gì, và anh ấy sẽ làm cho anh. Hãy xem như đây là món quà mà tôi tặng Thiên Thiên trong lần chào hỏi đầu tiên, được chứ?

Âu Dương Vô Thần hơi sửng sốt, không ngờ Hứa Sơ Sơ có thể chơi lớn như vậy, cô ta thậm chí còn không cần nghe anh nói điều kiện gì cả, cứ nhiên mà đồng ý rồi.

Hứa Sơ Sơ nhìn người đàn ông, thấy anh không nói gì, nghĩ rằng anh ta không tin mình, liền tháo sợi dây băng màu đen trên tay ra, đưa về phía Âu Dương Vô Thần, nói tiếp:

- Đây là khăn tay biểu tượng của gia tộc họ Thời, dù chúng tôi đi đâu, cũng sẽ mang theo 1 màu này, bất kể chủ đề của bữa tiệc đó như thế nào. Ở trên du thuyền, chắc chắn không một ai có ngoài tôi và chồng tôi, vậy nên, anh hãy cầm nó đi, chồng tôi sẽ biết lời anh nói là sự thật.

Âu Dương Vô Thần mím môi, sau một hồi đắn đo, anh quyết định xòe tay ra, nhận lấy.

Hứa Sơ Sơ đặt vào lòng bàn tay anh chiếc khăn của mình, không quên nói thêm 1 câu:

- Âu Dương thiếu gia, trên đời này có rất nhiều cách để bắt chuyện với một người, tôi rất thích cái ý nghĩ anh đem sự hứng thú của tôi ra để làm tôi chú ý, khiến tôi tự tiến đến gần, nhưng mà... tôi vẫn không mong người của anh vì điều đó mà xâm phạm vào quyền riêng tư của tôi, một lần nào nữa!

Dứt lời, Hứa Sơ Sơ cầm tay Âu Dương Thiên Thiên dẫn đi, nụ cười của cô xinh đẹp và thân thiện, biểu hiện trên mặt cũng hoàn toàn biến đổi.

Âu Dương Vô Thần nhìn theo, mím môi nắm chặt chiếc khăn đen trên tay mình.

Hóa ra không phải là Hứa Sơ Sơ không biết Stefan hack vào mạng của mình, chỉ là... cô không quan tâm điều nhỏ nhặt đó mà thôi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 241: Thay Đổi Suy Nghĩ!

Buổi đấu giá nhanh chóng bắt đầu, đa số những khách mời tham gia hôm nay đều là những người có chức vị trong hắc đạo, vậy nên đương nhiên đấu giá ở đây chính là đấu "đồ xấu" rồi.

Âu Dương Vô Thần không quan tâm đến sự náo loạn bên ngoài, anh cầm theo chiếc khăn tay đen của Hứa Sơ Sơ, đi đến một căn phòng nằm gần cuối du thuyền.

Mở cửa ra, xuất hiện trước mặt anh là 4 người đàn ông đang ngồi trên ghế, bên phải là David và thuộc hạ của anh ta, bên trái là Stefan và Andrew, đương nhiên, ở giữa chính là Thời Cảnh Thường.

Âu Dương Vô Thần đi vào trong, ngay lập tức sự đổ dồn đều về phía anh, Thời Cảnh Thường thấy vậy, liền lên tiếng:

- Âu Dương thiếu gia, tôi nghĩ cuộc gặp mặt hôm qua tôi đã nói rõ hết rồi, cậu không nên có mặt ở đây nữa.

Stefan và Andrew nhìn nhau, nhưng không lên tiếng chen vào.

Bây giờ đang là cuộc gặp mặt của những thế lực có địa bàn tại Trung Quốc, Andrew và Stefan chỉ là người tham gia, với Thời Cảnh Thường và David, mới là cuộc giao dịch quan trọng duy nhất.

Hơn thế nữa, Âu Dương Vô Thần đã bị từ chối đàm phán với Thời Cảnh Thường ngày hôm qua, theo lí mà nói, đúng là không thể xuất hiện ở đây được nữa.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, bình tĩnh đáp:

- Thời gia chủ, điều anh nói tôi hiểu rất rõ, nhưng hôm nay tôi đến đây, có mang theo một thứ, tin rằng có thể thay đổi suy nghĩ của anh!

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần vươn tay ra, đưa chiếc khăn màu đen đến trước mặt của Thời Cảnh Thường.

Ngay khi thấy vật đó, ánh mắt Thời Cảnh Thường chợt biến đổi, anh nheo mắt nhìn Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- Cậu đã gặp vợ tôi?

Âu Dương Vô Thần gật đầu, đáp:

- Đúng vậy, và Thời phu nhân đã đồng ý với điều kiện mà tôi đưa ra. Chỉ là... cô ấy ủy quyền người làm việc này lại cho anh, vậy nên.. tôi mới đến tìm anh!

Thời Cảnh Thường mím môi, không lên tiếng nói nữa, anh phất tay cho đám người phía sau, ngay lập tức một người áo đen tiến lên, cầm lấy chiếc khăn từ tay của Âu Dương Vô Thần, rồi đưa cho Thời Cảnh Thường.

Cầm nó trong tay, anh biết đây là chiếc khăn thật. Nó đúng là của Sơ Sơ rồi.

Thời Cảnh Thường thở hắt một hơi, anh cau mày, dường như có chút bất đắc dĩ.

Cái con nha đầu này!!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 242: Tranh ChấP!

Âu Dương Vô Thần nhìn biểu hiện của Thời Cảnh Thường, im lặng chờ đợi. Anh liếc mắt về phía Stefan và Andrew, hơi gật đầu nhẹ.

Sau tầm 10s, Thời Cảnh Thường ngược mặt nhìn Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- Được rồi, điều kiện của cậu, tôi chấp nhận. Giao dịch lần này của bang Lão Hồ, bang Thời gia sẽ không làm người trung gian nữa!

Dừng một chút, anh nhìn sang David ngồi bên tay phải, nói:

- I cancel this deal, compensation will be transferred to you later! (Tôi hủy thỏa thuận này, tiền bồi thường sẽ được chuyển cho anh sau!)

Ngay lập tức, người đàn ông tên David đứng bật dậy, hét lớn:

- What the hell? Why can you do that? The deal between us is determined, you must not cancel.

(Cái quái gì vậy? Sao anh có thể làm như thế? Thỏa thuận giữa chúng ta đã được xác định, anh không được hủy bỏ)

Thời Cảnh Thường nhướn mày, không hề sợ hãi, đáp:

- I will do it, you should find another intermediary! The transaction between us is considered to be terminated. (Tôi sẽ làm như vậy, anh nên

tìm một trung gian khác thì hơn. Giao dịch giữa chúng ta xem như là chấm dứt.)

David lúc này tức giận hơn bao giờ hết, anh ta quăng ghế, lớn tiếng nói:

- How dare you? You listen to his wife like that, Thoi Canh Thuong? Effeminate guy? (Sao mà dám chứ? Mà nghe lời vợ như vậy sao, Thời Cảnh Thường? Tên ẻo lả này!)

- This transaction cannot be canceled, if you dare to do so, then do not blame me. (Giao dịch này không thể bị hủy, nếu mà dám làm như vậy, thì đừng trách tao).

Dứt lời, hắn ta rút ra một cây súng, chĩa thẳng về phía của Thời Cảnh Thường, đồng thời những người đứng đằng sau cũng làm như vậy.

Người của Thời Cảnh Thường cũng không thua kém, ngay lập tức hướng mũi súng về phía đám người của David.

Stefan và Andrew đứng dậy, cùng rút súng chĩa về hắn ta, Andrew lên tiếng:

- Hey, David, Why don't you retreat a little? Don't dream about our territory anymore? (Hey, David, tại sao mà không rút lui một chút? Đừng mơ về lãnh thổ của bọn tao nữa)

Người đàn ông liếc mắt về phía Andrew, tức giận quát:

- Shit, I will not ignore this! (Chết tiệt, tao sẽ không để yên chuyện này đâu).

"Pằng" "Pằng" "Pằng"

Vừa dứt lời, đột nhiên phía ngoài vang lên tiếng súng, thu hút sự chú ý của những người đứng ở đây...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 243: Cô ẤY Là Thần Tượng Của Tôi!

Thời Cảnh Thường vẫn ngồi trên ghế một cách bình thản, trước hành động của David, anh không có bất kì biểu hiện nào.

Rốt cuộc thì... tại sao anh lại nhận lời vụ này thay cho Kỷ Từ Mặc chứ? Biết mang đến nhiều rắc rối như vậy, anh đã không đồng ý lời nhờ vả của anh ta rồi!

Đang thở dài, chợt tiếng súng làm anh chú ý, nhú mào nhìn về phía cửa, lúc này một người đàn ông đột nhiên xông cửa đi vào.

Vĩ Sâm lách qua người của Âu Dương Vô Thần, đi tới chỗ Thời Cảnh Thường, nói nhỏ vào tai anh.

Sau khi nghe xong, ấn đường Thời Cảnh Thường chợt cau lại, anh đứng bật dậy, rồi nhanh chân rời đi.

Tất cả những người ở đó đều thấy ngạc nhiên, đặc biệt là David, hắn ta nhìn hành động của Thời Cảnh Thường, tức giận chĩa mũi súng về hướng của anh.

Thế nhưng, ngay khi hắn còn chưa kịp nổ súng, thì Vĩ Sâm đứng gần đó đột nhiên lao tới, dùng tay mình luồn vào bàn tay hắn ta, nhanh như cắt điểm huyết vị trúng cơ bắp của David, khiến toàn cơ thể hắn mất sức, chiếc súng cũng rơi xuống.

Điều này như một chất tác động kích thích những người khác, ngay lập tức, đám người của bang Lão Hồ và bang Thời gia đồng loạt nổ súng, rồi lao vào đánh nhau.

Âu Dương Vô Thần nhú mày, anh quay lại nhìn theo hướng đi của Thời Cảnh Thường, sau khi suy nghĩ xong vài giây, anh quay người nói với Stefan và Andrew:

- Hai cậu rời khỏi đây trước đi!

Dứt lời, anh theo hướng của Thời Cảnh Thường rời khỏi căn phòng.

- -----...-----...-----

Ở một nơi khác trên du thuyền, Âu Dương Thiên Thiên và Hứa Sơ Sơ cùng ngồi chung trong một căn phòng.

Hứa Sơ Sơ rót một ly cocktail đưa cho Âu Dương Thiên Thiên, vừa cười vừa hỏi:

- Bất ngờ lắm sao? Một người phụ nữ chỉ vừa gặp qua 1 lần đã tỏ ra thân thiện với mình, đáng nghi nhỉ?

Âu Dương Thiên Thiên nhận lấy ly nước, nghe câu hỏi, cô lắc đầu đáp:

- Không phải, chỉ là... tôi hơi thắc mắc một chút. Thời phu nhân, cô quen tôi sao?

Hứa Sơ Sơ cười mỉm, lên tiếng trả lời:

- Không, tôi không quen em, nói đúng hơn thì, tôi quen mẹ của em - Đường Nhược Vũ!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, hỏi ngược lại:

- Mẹ tôi?

Hứa Sơ Sơ liền gật đầu, nói:

- Ừm. Mẹ của em - Hoa hậu thế giới xinh đẹp nhất, cô ấy... là thần tượng của tôi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 244: Chuyện Xưa!

Âu Dương Thiên Thiên ngạc nhiên trước lời nói của Hứa Sơ Sơ, không ngờ, cô ấy lại là một fan hâm mộ của Đường Nhược Vũ.

Thấy ánh mắt thích thú của Hứa Sơ Sơ, cô im lặng, nghe cô ấy nói nói tiếp:

- Ủm... nên kể từ đâu nhỉ? Có lẽ là... từ hơn 25 năm trước, lúc đó, tôi chỉ là một học sinh cấp 2, còn mẹ của em, đã là Hoa hậu Trung Quốc rồi.

- Tôi bắt đầu biết đến cô ấy qua một lần gặp ở ngoài đời, khi đó, không hề có máy quay, không hề có phóng viên, không có truyền hình hay truyền thông gì cả, nhưng trong cái rét của mùa đông, tôi đã thấy cô ấy trao những chiếc áo khoác cho những người ăn xin bên lề đường.

- Đối với một đứa trẻ mười mấy tuổi khi đó mà nói, ngồi trong xe ô tô có máy điều hòa ấm áp, nhìn qua ô cửa sổ, lại thấy một người khác đang chịu đựng từng đợt tuyết mà phát áo khoác, thật sự là có chút hổ thẹn và áy náy.

- Tôi là người nhà giàu, gia đình của tôi vô cùng quyền thế, nhưng mà... tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc làm điều đó cả, còn cô gái trẻ chỉ hơn tôi vài tuổi đó, lại tốt bụng và ấm áp đến mức khiến người khác hổ thẹn.

- Tuy chỉ là lướt qua, nhưng tôi có thể thấy nụ cười xinh đẹp của cô ấy, sự chân thành của cô ấy, tất cả không phải là giả. Đường Nhược Vũ lúc đó trong đầu của tôi, không phải là một Hoa hậu... mà là một thiên thần.

Hứa Sơ Sơ vừa kể vừa cười, Âu Dương Thiên Thiên thậm chí còn có thể nhận ra sự ngưỡng mộ và tự hào trong ánh mắt của cô.

Hóa ra... mẹ của Âu Dương Thiên Thiên là một cô gái xinh đẹp như vậy!

- Kể từ lúc đó, tôi đã tìm người điều tra về cô ấy, qua rất nhiều tài liệu, tôi mới biết cô ấy là Hoa hậu Trung Quốc. Rồi tôi trở thành fan hâm mộ từ lúc nào không hay, luôn luôn cổ vũ cô ấy trên trường đấu quốc tế.

- Nhìn idol của mình, thông minh, xinh đẹp, từng bước từng bước đoạt giải về cho đất nước, còn lên ngôi Tân Hoa hậu thế giới, tôi đã vô cùng tự hào. Thời điểm vinh quang của cô ấy, tôi đã theo gót chân Đường Nhược Vũ đi mãi tới lúc mất.

- Sau này, lên tới năm cuối cao trung, tôi quyết định đăng kí thi vào trường Nghệ thuật Bắc Kinh, một phần cũng là vì ngưỡng mộ cô ấy. Chỉ là... tôi chọn đi con đường khác, chứ không phải làm Hoa hậu.

- Tôi vẫn xem những chương trình tuyển chọn Tân Hoa hậu suốt nhiều năm nay, nhưng mà... tuyệt nhiên lại không có ai có thể để lại ấn tượng cho tôi nhiều như Đường Nhược Vũ.

- Cô ấy là duy nhất, và cũng là đặc biệt nhất. Vậy nên, tôi đã không thần tượng thêm ai nữa.

Dứt lời, Hứa Sơ Sơ quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói giọng chân thành:

- Mãi cho đến hôm qua, khi tôi gặp em, những đường nét trên khuôn mặt của em thật sự rất giống Đường Nhược Vũ. Vì nghi ngờ, nên tôi đã tìm hiểu đôi chút, sau đó mới phát hiện ra... em chính là đứa con gái duy nhất mà khi cô ấy còn sống đã sinh ra - Âu Dương Thiên Thiên!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 245: Tôi Sẽ Giúp Em!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô vô cùng cảm động với sự trung thành của Hứa Sơ Sơ. Cô ấy... thật giống với những người fan hâm mộ của cô lúc trước.

Có lẽ khi Đường Nhược Vũ mất, Hứa Sơ Sơ cũng đã từng khóc nhiều nhưng họ, đau thương nhiều như cái cách mà cô đã thấy những người hâm mộ của mình như vậy!

Sự trung thành... mãi mãi tận đến khi Đàm Gia Hi đã lìa xa cõi đời này, vẫn dồi dào và tràn đầy niềm tự hào.

Dù cô đã từng không làm như mong muốn của họ, nhưng suy cho cùng, đến cuối cùng, họ vẫn không là người bỏ rơi cô.

Hứa Sơ Sơ cũng như vậy, tình cảm của cô ấy dành cho Đường Nhược Vũ là thật, sự chân thành cũng là thật, dù cho thật sự mẹ của Âu Dương Thiên Thiên đã chết, thì điều đó cũng không bao giờ mất đi.

Thật là một cô gái xinh đẹp, xinh đẹp cả bên ngoài lẫn nhân cách bên trong.

Hứa Sơ Sơ nhìn cô, hỏi tiếp:

- Em bây giờ có ổn không? Không thể lớn lên trong tình yêu thương của mẹ, chắc là rất buồn, đúng chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nghĩ đến điều gì đó, cô gật đầu không giấu diếm, đáp:

- Có lẽ là rất buồn. Nhưng mà, bây giờ đã không sao rồi.

Âu Dương Thiên Thiên lúc trước, có lẽ giống như Hứa Sơ Sơ nói, không ổn, cho nên... mới chết đi. Nhưng bây giờ Đàm Gia Hi cô đã tới rồi, vậy nên... chắc đã không sao nữa!

Hứa Sơ Sơ nghe xong, mỉm cười, nói:

- Em không như tôi tưởng nhỉ? Có cái gì đó toát ra ở em... khiến tôi thấy em trưởng thành, hơn là số tuổi thật của mình.

Hứa Sơ Sơ là người rất tinh mắt, ngay từ lần gặp đầu tiên, cho đến bây giờ, cô đều thấy từ người cô gái này thể hiện ra có thứ gì đó rất điềm tĩnh. Nó giống tư thái của cô bây giờ hơn là một cô gái 22 tuổi trẻ đẹp đầy sức sống.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, không đáp. Dù sao thì, cô cũng không phải cô ấy, nên nói như thế là đúng mà.

Hứa Sơ Sơ nhìn cô gái nhỏ, vài giây sau, liền vươn tay ra nắm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Sau này, nếu như có chuyện gì, thì em cứ nói với tôi, tôi sẽ giúp em, được chứ?

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, có chút bất ngờ, nhưng vẫn gật đầu, đáp:

- Vâng... em sẽ...

Thế nhưng, khi cô còn chưa kịp nói xong, thì đột nhiên cửa phòng bị bật mở, một thân ảnh tiến nhanh vào trong.

Hứa Sơ Sơ liếc mắt, nhú mày gọi:

- Chồng à? Anh làm gì ở đây vậy?

Thời Cảnh Thường nhìn cô, vươn tay ra nắm lấy tay Hứa Sơ Sơ, nói:

- Mau đi thôi!

Đúng lúc này, Âu Dương Vô Thần cũng đồng thời chạy vào, Âu Dương Thiên Thiên thấy anh, cũng ngạc nhiên đứng lên, hỏi:

- Anh hai? Anh vào đây làm gì vậy?

Người đàn ông đi nhanh tới chỗ cô, đưa hai tay nắm lấy vai Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Có sao không?

Hai người con gái vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra: "...."

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 246: Có Bom!

Hứa Sơ Sơ và Âu Dương Thiên Thiên đều đồng loạt đứng hình, cảm thấy thắc mắc trước hành động của hai người đàn ông.

Có chuyện gì mà cả hai đều chạy vào đây vậy? Hơn nữa căng thẳng thế làm gì chứ, 2 cô vẫn đang nói chuyện bình thường mà.

Hứa Sơ Sơ kéo tay Thời Cảnh Thường lại, hỏi:

- Chồng à, rốt cuộc là có chuyện gì mà anh hốt hoảng như vậy? Bàn chuyện gì đó với cậu ta xong rồi sao? Nhanh vậy?

Thời Cảnh Thường nhíu mày, lôi Hứa Sơ Sơ đi, vừa đi vừa trả lời:

- Không thể ở lại trên này được, có bom!

Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần nghe được, đồng thời nhìn qua, ánh mắt ngạc nhiên.

Có bom? Trên du thuyền này sao? Thật hay đùa vậy?

Hứa Sơ Sơ chớp chớp mắt, nói:

- Bom hả? Ở đâu? Bang Lão Hồ chơi lớn tới mức dùng bom luôn, ghê chời, ghê chời, em muốn xem xem nó nổ cỡ nào na....ừm... ừm...

Thời Cảnh Thường đến mệt với cái miệng tía lia của Hứa Sơ Sơ, anh đưa tay lên bịt miệng cô lại, rồi kéo đi ra ngoài.

Âu Dương Vô Thần quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên một lượt từ trên xuống dưới, sau khi chắc chắn cô không bị gì, mới nắm lấy tay cô, lên tiếng:

- Được rồi, chúng ta cũng đi thôi!

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, cô không phản kháng, mặc cho Âu Dương Vô Thần dẫn mình đi.

Ra tới bên ngoài, Âu Dương Thiên Thiên mới phát hiện ra buổi đấu giá đã trở thành một cuộc chiến hỗn loạn. Khắp nơi đều là súng và súng, bắn tung loạn xạ hết mọi thứ.

Trời ạ, bên ngoài như chiến trường thế này mà bên trong đó cô không nghe gì hết, là cô điếc hay phòng đó cách âm quá tốt đây.

Âu Dương Vô Thần nắm chặt tay Âu Dương Thiên Thiên, luồn lách qua đám người, anh liếc mắt, chợt thấy Thời Cảnh Thường và Hứa Sơ Sơ đã lên một chiếc thuyền khác rồi đi.

Chết tiệt, anh không có chuẩn bị những thứ này, làm sao đây?

Âu Dương Vô Thần nghĩ một lúc, liền dẫn theo Âu Dương Thiên Thiên đi luồn xuống gần khoang thuyền cuối, vừa đi, anh vừa lấy điện thoại ra, nhấn 1 số duy nhất, thực hiện cuộc gọi với dòng số kì lạ.

Đúng lúc này, đột nhiên Âu Dương Thiên Thiên ở phía sau hét lên:

- Anh hai, cẩn thận!

Âu Dương Vô Thần ngược mắt lên, vì không kịp nhìn đường, mà thân thể anh bị xô đẩy, đụng trúng lan can của thuyền, người ngã nhào xuống

phía dưới.

Điện thoại liền rơi khỏi tay, Âu Dương Vô Thần trực tiếp bị đẩy rớt khỏi boong thuyền, thế nhưng, khi anh tưởng mình sẽ bị ngã xuống nước, thì một cánh tay liền vươn ra, nắm chặt lấy tay anh, giữ lại thân thể.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 247: Không Buông!

Âu Dương Thiên Thiên thấy người Âu Dương Vô Thần ngã khỏi lan can, suy nghĩ đầu tiên của cô chính là lao đến nắm chặt lấy tay anh.

Dùng hết sức để giữ lấy thân thể Âu Dương Vô Thần, cô nghiêng rặng, nói:

- Giữ chặt, đừng buông tay ra nha!

Âu Dương Vô Thần ngược mặt lên, đập vào mắt là hình ảnh một cô gái nhỏ đang ra sức nắm lấy tay mình, tựa như đang nghĩ nếu thả ra thì anh sẽ chết vậy.

Anh nhú mào, lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô bị ngốc sao? Nắm tay tôi làm gì, mau buông ra đi.

Âu Dương Thiên Thiên nhăn mặt, hai bên bắp tay cô cọ sát vào thành lan can truyền đến cơn đau rát, nhưng cô vẫn cố quyết nắm chặt tay người đàn ông.

Nghe câu nói của anh, cô lắc đầu lia lịa, đáp:

- Không buông, tôi mà buông ra thì anh sẽ rơi xuống dưới đó.

Âu Dương Vô Thần đột nhiên thấy buồn cười, anh chớp mắt, nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô tưởng đây là biển Đông, rơi xuống là chết sao? Nó không nguy hiểm như vậy đâu, cô buông tay tôi ra đi!

Âu Dương Thiên Thiên nhắm chặt mắt, cố gắng dùng sức để kéo lại thân thể người đàn ông, lắc đầu trả lời:

- Tôi không buông, ai biết được bên dưới đó có gì chứ, anh mà rơi xuống đó, lỡ như bị cá mập cắn chết thì phải làm sao?

Âu Dương Vô Thần: "...."

Cá mập? Tìm ở đâu ra cá mập ở vịnh San Fransico chứ? Cô ấy nghĩ cái gì cao siêu thế?

Âu Dương Vô Thần thở 1 hơi bất đắc dĩ nhìn Âu Dương Thiên Thiên, thấy cô ngày càng mất sức, muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng lúc này, bất ngờ một người đàn ông chạy ngang qua và đụng trúng vào người cô, khiến tay Âu Dương Thiên Thiên tụt xuống 1 chút.

Âu Dương Thiên Thiên bị đụng trúng lưng, kêu lên một tiếng "thịch" rất mạnh, sức ở tay cũng vì cú huých đó mà chệch choạng sắp rơi ra, thế nhưng, thật may là cô vẫn bắt được tay của Âu Dương Vô Thần, không để anh rơi xuống dưới.

Người đàn ông không thể nhìn được nữa, nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, buông tay ra đi, tôi biết...

- A... - Ngay lập tức, một tiếng kêu vang lên.

Đám người phía sau chen lấn, đụng trúng người Âu Dương Thiên Thiên ngày càng nhiều, rối cuộc, cô không trụ được, bị hất văng luôn khỏi boong thuyền.

Khoảnh khắc cô nhào người xuống phía dưới, Âu Dương Vô Thần dang tay ra, kịp thời ôm lấy thân thể cô vào lòng. Khi cả hai hòa làm một, thì liền rơi "tùm" xuống nước.

Cùng lúc đó, "Bùm" - tiếng bom vang lên mạnh mẽ, đốt cháy cả một chiếc du thuyền....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 248: Cùng Nhau Rơi Xuống Nước!

Âu Dương Vô Thần ôm chặt Âu Dương Thiên Thiên vào lòng, giây phút hai người rớt xuống dưới, một lực do vụ nổ tạo ra liên tác động đến dòng nước, khiến anh bị tách khỏi cô.

Âu Dương Vô Thần bị đẩy xa ra một khoảng, nhưng anh đủ tỉnh táo để giữ khí thở trong miệng mình.

Đưa mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng hình Âu Dương Thiên Thiên, sau khi nhìn thấy thân thể cô đang vô lực rơi xuống đáy sâu, Âu Dương Vô Thần nhanh chóng bơi tới.

Anh cầm lấy tay cô, dùng sức mình kéo lên trên mặt nước, ôm cổ Âu Dương Thiên Thiên cố gắng bơi vào bờ gần nhất.

Sau khi lên bờ, Âu Dương Vô Thần liền đặt thân thể cô xuống, anh vỗ vỗ mặt, gọi:

- Âu Dương Thiên Thiên, tỉnh lại đi, Âu Dương Thiên Thiên!

Thế nhưng, sau lời gọi của anh, cô gái vẫn không có chút hành động phản hồi nào, mái tóc ướt đầm của cô dính chặt vào gương mặt trắng toát.

Ngay lập tức, Âu Dương Vô Thần dùng tay bóp hai bên má của Âu Dương Thiên Thiên, anh cúi người, bắt đầu làm hô hấp nhân tạo cho cô.

Âu Dương Vô Thần không biết mình đã thổi biết bao nhiêu lần khí vào trong miệng Âu Dương Thiên Thiên, mới có thể khiến cô thành công ho lên dữ dội, phun hết nước ra ngoài.

Nhưng mà sau khi cô ới hết nước trong người mình ra, thì Âu Dương Thiên Thiên vẫn không tỉnh lại, mắt cô lơ mờ những không chịu mở, chỉ có hơi thở là mạnh mẽ hơn lúc này một chút.

Âu Dương Vô Thần nhìn xung quanh, phía xa vẫn còn ánh sáng do đám lửa cháy tạo nên, anh hình như thấy được từ phía đó, có rất nhiều người đang bơi tới đây.

Bây giờ trời đã tối, một lát nữa đám cháy kia tắt, nơi này sẽ đen như mực, nếu như không có ánh sáng, thì sẽ rất nguy hiểm.

Nghĩ nghĩ một hồi, Âu Dương Vô Thần liền bế Âu Dương Thiên Thiên lên, anh ôm cô đi vào sâu bên trong bờ, tìm một nơi an toàn rồi mới đặt cô xuống.

Sau đó thì đi tìm một ít lá cây và cành khô, tự đốt lửa để hong quần áo và tạo ra ánh sáng.

Làm xong tất cả mọi thứ, Âu Dương Vô Thần mới ngồi xuống, anh nhìn Âu Dương Thiên Thiên vẫn chưa tỉnh, liền kéo cô về phía mình, để đầu cô nằm lên đùi anh.

Ngồi yên lặng một hồi, đột nhiên thấy thân thể Âu Dương Thiên Thiên run lên, anh nhúu mày nhìn xuống, thấy lông mày cô nhăn lại rất chặt.

Âu Dương Vô Thần nhìn một lượt người của cô, tìm ra nơi bất ổn, cho đến khi ánh mắt anh dừng lại trên bả vai Âu Dương Thiên Thiên, ở đó, có một vết bầm rơm rớm máu.

Ngay lập tức xoay người cô lại, Âu Dương Vô Thần xé toạc lưng váy phía sau ra làm hai, hiện lên trước mặt anh, chính là những vết bầm to nhỏ khác nhau....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 249: Vết Thương!

Ánh mắt Âu Dương Vô Thần dường như đông cứng lại, anh nhìn những vết thâm tím trên lưng của người con gái, mím môi không thốt được nên lời.

Cái này.... là do đám người trên du thuyền lúc nãy làm ra ư? Bọn chúng.... sao dám....

Một cỗ cảm xúc không tên chẳng biết từ đâu xông lên một cách mạnh mẽ, khiến người đàn ông cảm thấy tức giận, tay anh bất giác nắm chặt lại, gân tay nổi lên đầy rẫy.

Đồ ngốc, đã bảo buông tay anh ra rồi!

Anh biết bơi mà, cần gì ai cứu lúc đó chứ? Rơi xuống nước cũng không chết được.

Mặt Âu Dương Vô Thần trong bóng đêm tối đến mức không thấy được toàn bộ biểu hiện, thế nhưng sát khí trên người anh tỏa ra vô cùng nhiều, dường như có thứ gì đó đang chậm rãi ăn mòn tâm trạng, cực kì tệ hại.....

- -----..-----...-----

Âu Dương Thiên Thiên tỉnh lại đã là chuyện của một lát sau, trong cơn mê mang, cô cảm thấy thân thể vốn lạnh lẽo của mình bỗng ấm áp một cách kì lạ.

Lờ mờ mở mắt, xuất hiện trong tầm nhìn của cô là một khuôn mặt góc cạnh lạnh lùng đang hướng ánh mắt về phía trước, đôi con ngươi anh ta đen láy, sâu thẳm bên trong ánh lên những tia lửa nhỏ.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, đột nhiên không nhìn rõ được người đàn ông đẹp trai này là ai, cô đưa tay lên muốn chạm vào mặt anh ta.

Đúng lúc đó, Âu Dương Vô Thần chợt bắt lấy tay của cô, anh rũ mắt nhìn người con gái đang nằm, lên tiếng:

- Làm gì vậy?

"...."

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy giọng nói quen thuộc, ngay lập tức mở to mắt, đáp:

- Xin lỗi....

Vừa nói, cô vừa rút tay về, đồng thời muốn dùng sức ngồi dậy. Thế nhưng, khi thân thể vừa mới hoạt động 1 chút, thì đột nhiên lưng truyền đến cơn đau rất, khiến cô nhăn mày kêu lên:

- A... cái gì vậy, đau quá!

Âu Dương Thiên Thiên mò tay ra đằng sau cơ thể, chợt phát hiện thấy phần lưng của mình bị lộ ra một mảng lớn, da cô tiếp xúc được với không khí lạnh lẽo, hoàn toàn không có gì che chắn.

"..."

Quách tồ hếch, không phải cô có mang váy sao? Tại sao lưng lại không có thứ gì che vậy? Chuyện này là gì đây?

Âu Dương Thiên Thiên hoảng hồn, cô cúi đầu nhìn xuống dưới ngực mình, vẫn thấy phần váy che dài xuống tận dưới chân, thế nhưng... đằng sau thì cứ như bị rách vậy, hoàn toàn bị lộ hết da thịt ra bên ngoài.

Ngay lập tức quay đầu nhìn lại, Âu Dương Thiên Thiên nhìn người đàn ông, nhú mày hỏi:

- Anh... xé váy của tôi sao?

Âu Dương Vô Thần nhàn nhã bỏ thêm củi vào trong đám lửa trước mặt, anh nhìn sang cô, chậm rãi thừa nhận:

- Ừm, tôi làm đấy!

"...."

Ô trời, thẳng thắn ngẫu lời đáp luôn? Anh ta không cảm thấy hành động của mình biến thái lắm sao?

Từ khi nào thì một người được phép làm chuyện này lại có thể mặt dày trả lời không chớp mắt như thế chứ?

Loạn rồi, loạn hết rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 250: Lại Đây Đi!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô dùng tay ôm phần váy còn dư lại trước ngực mình, vừa ôm vừa nhìn Âu Dương Vô Thần nói:

- Anh... có áo không mang, xé váy tôi làm gì? Đừng có làm mấy cái như vậy nữa.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt bình tĩnh, lên tiếng:

- Cô bị thương rồi, không cảm nhận được sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, ngạc nhiên chớp mắt, cô dùng tay xoa lưng mình, bây giờ mới nhớ tới cơn đau rất khi này.

- A... - Theo bản năng thốt lên thành tiếng, Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt.

Đúng là bị thương rồi, đau lưng quá này. Nhưng mà... cô bị lúc nào vậy ta? Có phải lúc chen lẫn trong đám người trên thuyền không?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô không nhớ rõ lắm về những vết thương trên lưng mình nữa, lúc đó tình hình hỗn loạn, mà cô thì chỉ tập trung vào mỗi mình Âu Dương Vô Thần, nên không để ý lắm.

Người đàn ông nhìn cô một lúc, lên tiếng gọi:

- Lại đây đi!

Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt lên, thắc mắc hỏi:

- Làm gì?

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, ấn đường nhăn lại, nói:

- Đừng có trả lời trống không, mau lại đây.

Âu Dương Thiên Thiên cũng nhăn mày theo, đáp:

- Nhưng mà tới chỗ anh làm gì?

Âu Dương Vô Thần hí mắt, âm u lên tiếng:

- Bây giờ cô muốn ngồi đó nói với tôi tới sáng sao? Nhiệt độ đang xuống dần đây, một lát nữa đám lửa này cháy hết, cô sẽ chết vì cóng thôi. Mau lại đây đi, còn cái nữa tôi sẽ mặc kệ cô.

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, đắn đo một hồi, cô quyết định đứng dậy, chậm rãi đi tới trước mặt của Âu Dương Vô Thần.

Người đàn ông thấy cô đứng yên không nhúc nhích trước chỗ của mình, liền nói:

- Quay lưng lại.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, chậm rãi quay người lại theo lời của Âu Dương Vô Thần.

Sau khi cô làm xong, anh tiếp tục ra lệnh:

- Ngồi xuống!

Âu Dương Thiên Thiên lần này vẫn lựa chọn nghe theo, cô cúi người xuống, ngồi một cách nhẹ nhàng, cẩn thận không đụng vào người của Âu Dương Vô Thần phía sau.

Đúng lúc này, đột nhiên cô nghe người đàn ông phía sau thở dài, rồi "soạt" một tiếng, thân thể to lớn của anh ta nhích về phía trước, khiến lồng ngực Âu Dương Vô Thần trực tiếp chạm vào phần da thịt sau lưng của Âu Dương Thiên Thiên.

Hai thân thể, trong phút chốc như dính chặt vào nhau...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 251: Phải Ở Lại Đây Một Đêm!

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ với hành động của người đàn ông, cô giật bản mình, theo bản năng muốn đứng lên, nói:

- Âu Dương Vô Thần, anh làm gì vậy?

Ngược lại với vẻ hoảng hốt của ai đó, người đàn ông chỉ cầm lấy tay cô, ngăn hành động muốn đứng lên đó, trả lời:

- Đừng có cựa quậy, cô muốn chết cóng sao?

Âu Dương Thiên Thiên đỏ mặt, cô chớp chớp mắt, lắp bắp lên tiếng:

- Có... có chết cóng cũng không thể như thế này! Anh... anh....

Âu Dương Vô Thần nhú mày, anh vòng hai tay lên ôm lấy cơ thể cô, hỏi:

- Tôi tôi cái gì? Dù sao thì tôi cũng không có ăn cô, nên bớt nghĩ xa xôi lại đi, nếu như không muốn vết thương đau thì ngồi im.

Người con gái nghe anh nói, biết là hợp lí những vẫn không tự chủ được mà ngại ngùng. Nam với nữ ngồi như vậy, còn ra thể thống gì nữa chứ?

Huống hồ.... thân thể này thích anh ta như vậy, ai mà biết ngồi một hồi Âu Dương Thiên Thiên có lao lên ăn anh ta luôn hay không?

- Nhưng mà... - Âu Dương Thiên Thiên vốn còn muốn kì kèo thêm một chút nữa nhưng người đàn ông đã nhanh chóng lên tiếng cắt ngang bằng một câu hỏi:

- Còn lạnh không?

Lời nói buộc phải thu về, cô hơi lắc đầu, đáp:

- Không có!

Phía trước có lửa sưởi ấm, phía sau có Âu Dương Vô Thần che chắn, lồng ngực anh ta vừa rộng vừa dày, gió nào mà lọt qua nổi để lạnh chứ?

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, liền nói:

- Ủm, vậy thì tốt. Tối hôm nay có lẽ phải ở lại đây một đêm rồi, sáng mai tôi sẽ tìm cách đưa cô về.

Nghe câu nói này của anh, tâm trạng của Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên thay đổi, cô không cự quậy nữa, ngoan ngoãn ngồi im, trả lời:

- Ủm... Tôi biết rồi.

Cứ như vậy, hai người ngồi ôm nhau trước ngọn lửa, mãi đến 2 tiếng sau, không biết có phải vì đã ngủ được 1 giấc rồi hay không mà Âu Dương Thiên Thiên vẫn mở to mắt nhìn đám lửa cháy.

Khi thấy củi gần hết, cô theo bản năng nhướn người lên, muốn lấy thêm củi bỏ vào. Thế nhưng, ngay lúc cô cự quậy, đột nhiên đầu Âu Dương Vô Thần phía sau liền gục xuống.

Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức nhìn qua, lúc này... mới phát hiện mắt người đàn ông đang nhắm tịt lại, đầu cúi xuống thấp gần chạm đến vai cô.

- Âu Dương Vô Thần.... anh ngủ rồi hả?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 252: TẮT LỬA!

Âu Dương Thiên Thiên nhẹ nhàng hỏi, ánh mắt ngó nghiêng qua lại, như thể đang dò xét xem thử người đàn ông này đã ngủ thật chưa.

Sau câu hỏi của cô, người đàn ông cũng không có bất kì biểu hiện nào.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Ngủ thật rồi hả? Sao ngủ nhanh vậy?

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cô nhìn khuôn mặt của người đàn ông thêm một chút nữa, rồi liếc qua nhìn đồng củi, suy tư một hồi.

Hmmm..... phải làm sao mới toàn vẹn đôi đường đây nhỉ?

Bây giờ mà bỏ khỏi người Âu Dương Vô Thần thì chắc chắn anh ta sẽ tỉnh lại, như vậy không tốt lắm. Mà ngồi đây đợi lửa phía trước cháy hết thì càng không tốt hơn.

Chết cóng cả đôi chứ đùa!

Sau một khoảng thời gian đắn đo, Âu Dương Thiên Thiên quyết định đưa tính mạng lên hàng đầu, cô vươn tay trái lên, đỡ lấy cằm của người đàn ông, tay còn lại hơi nới lỏng cái ôm của anh ra một chút, rồi nhướn người lên, với lấy mấy chiếc củi, ném vào trong đồng lửa.

Haizz, chỉ còn cách này cả hai mới sống nổi qua đêm nay thôi, cô đành làm tướng ngủ của Âu Dương Vô Thần xấu đi một chút vậy.

Thế nhưng, người tính không bằng trời tính, Âu Dương Thiên Thiên cầm hàng loạt cây củi ném hết vào trong đám lửa đang cháy, điều đó không làm nó cháy to hơn mà ngược lại còn làm lửa bị lấp dần đi, cháy càng ngày càng nhỏ, cuối cùng thì phụt tắt.

"..."

Quách tồ hếch! Cái mớ gì vừa xảy ra vậy? Sao lửa đột nhiên tắt rồi? Quê? Quê???

Âu Dương Thiên Thiên trợn mắt, cô nhanh chóng lôi đồng củi mình vừa ném vào ra, cúi đầu thối "phù phù" cho lửa có thể bắt lên lại.

Nhưng mà... lửa thì không thấy cháy đâu mà khói thì tỏa ra vô số kể.

- Khụ.... khụ...khụ...

Âu Dương Thiên Thiên ho khan vài tiếng, cô quay lại nhìn thấy Âu Dương Vô Thần vẫn ngủ, bùm miệng ho nhỏ tiếng đi một chút.

Chời má, rốt cuộc sao cái này không chịu cháy lên vậy nè? Lúc nãy thấy Âu Dương Vô Thần bỏ củi vào là cháy mà, sao bây giờ cô làm thì nó tắt ngúm vậy?

Lửa hám trai hay gì?

Âu Dương Thiên Thiên nhăn mặt, cô cúi thấp đầu, hít một hơi thật sâu, rồi quyết định thối "phù" tiếp một lần nữa, với hi vọng có thể làm lửa cháy trở lại.

Thế nhưng.... vẫn không thành công!

- Khụ... khụ... khụ...

Trong tiếng ho khan của cô gái, từ phía sau, một ánh mắt tưởng chừng đang nhắm lại đột nhiên mở ra, đôi con ngươi tỉnh táo nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên, khóe miệng không tự chủ nhếch lên...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 253: Anh Nên Bớt Hung Dữ Một Chút!

Sau một hồi miệt mài thổi bể phổi, cuối cùng Âu Dương Thiên Thiên cũng thành công làm lửa cháy lên. Cô thở hồng hộc ngồi bỏ hết củi vào.

Quay mặt lại nhìn Âu Dương Vô Thần, thấy anh ta vẫn ngủ say như chết, liền có cảm xúc muốn chửi.

Cái con người này, chỉ ngủ là giỏi thôi, rốt cuộc tại sao cô phải khổ đi nhóm củi giữ ấm cho anh ta chứ? Nếu như không phải sợ anh chết cồng vì che chắn gió cho cô thì còn lâu mới đi thổi củi nhóm lửa như vậy!

Âu Dương Thiên Thiên lèm bèm một hồi lại rúc người vào trong vòng tay của Âu Dương Vô Thần, cô thu tay mình đang giữ cằm của anh về, rồi ngồi gọn trong lồng ngực ấm áp của người đàn ông.

Âu Dương Thiên Thiên xoa xoa cánh tay tê rần, cô nhìn sang gương mặt đang gật gù của Âu Dương Vô Thần, tự nhiên nghĩ đến nếu để anh ta tiếp tục ngủ với tư thế này đến sáng liệu có bị vẹo cái cổ đi hay không?

Cứ cúi gằm cái đầu xuống như thế thì đau cổ chết. Đến sáng mai có khi còn ngóc lên không được nữa.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn một chập, cô nâng vai trái mình lên, đỡ lấy cái cằm của Âu Dương Vô Thần, thế nhưng, khi làm xong, cô lại nhú mày nghi hoặc.

"..."

Cái tư thế này sao thấy sai sai nhẽ?

Nếu mà cô dùng cách này để cố định đầu anh ta, vậy thì... đừng nói là đến sáng mai, 2 tiếng sau cái vai cô cũng gãy luôn là cái chắc.

Cảm thấy không khả quan, Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục suy nghĩ, sau vài giây, cô lại đổi một tư thế khác.

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên nâng cằm của người đàn ông lên cao, sau đó cô để đầu mình vào khoảng trống phía dưới, rồi đặt cằm anh lên đầu cô.

Như vậy, lưng và cổ của Âu Dương Vô Thần vẫn được giữ thẳng, mà cô cũng không cần tốn nhiều sức để ý đến những phần khác sẽ đau của anh.

Cuối cùng, Âu Dương Thiên Thiên chốt lại tư thế cuối cùng, cô ngồi im người, trong cái ôm của Âu Dương Vô Thần, nhìn đám lửa cháy trước mặt, lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh thật ra cũng không phải người xấu, nhưng mà anh cho người khác cái cảm giác như vậy, nên mới không ai chịu đến gần anh đó. Ngoại trừ hai cái tên Andrew và Stefan kia. Bởi vì hai người đó cũng dị như anh vậy, không tính đến được.

- Ủm... nếu lúc trước anh chịu tỏ ra dịu dàng một chút, ít đáng sợ đi một chút, thì có lẽ... anh đã sớm có được Âu Dương Thiên Thiên rồi.

Lúc này, đột nhiên ánh mắt người đàn ông lại mở ra một lần nữa, anh chớp chớp, hơi liếc xuống cái đầu đang ngo nguậy của cô gái phía dưới.

Anh không lên tiếng, chỉ im lặng nghe cô nói tiếp:

- Âu Dương Vô Thần, anh nên bớt hung dữ một chút, như vậy... có khi tôi mới có lí do thích anh được. Bởi vì...

Nói tới đây, đột nhiên Âu Dương Thiên Thiên dừng lại, ánh mắt cô như nghĩ về thứ gì đó, buồn hẳn đi.

Thế nhưng, cũng chỉ vài giây sau, cô liền lên tiếng:

- Nói chung là anh phải thay đổi tính cách đi, cả cái điệu bộ lúc nào cũng thích ra lệnh cho người khác nữa. Tôi đặc biệt ghét cái thái độ của anh, vừa dữ dằn vừa lạnh lẽo, làm tôi nổi hết da gà.

- Còn cái này... rồi cái này nữa nè... bla bla...

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt bình thản, anh im lặng nghe cái miệng nhỏ của cô gái không ngừng nói phía dưới, đôi con ngươi đen đi vài phần.

Chỉ là... vòng tay đang ôm Âu Dương Thiên Thiên, vẫn âm thầm siết chặt không ngừng....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 254: Thay Quần Áo!

Sáng hôm sau, đám lửa cháy cả đêm cũng đã lụi tàn, trong không khí ẩm ướt và hoang dã, ở giữa khu rừng, có hai người nam nữ đang ôm nhau ngủ.

Âu Dương Thiên Thiên tựa đầu vào ngực Âu Dương Vô Thần, nhắm mắt ngủ say, từng tiếng thở của cô phát ra đều đặn và nhẹ nhàng, dường như giấc mộng đang diễn ra rất tốt đẹp.

Âu Dương Vô Thần vẫn giữ nguyên tư thế vòng tay ôm thân thể nhỏ bé của cô, anh tựa cằm lên chiếc đầu nhỏ, an tĩnh nhắm mắt.

Đúng lúc này, một tiếng "soạt" vang lên, khiến đôi mắt vốn đang nhắm đó đột nhiên mở ra, đảo một lượt nhìn xung quanh.

Dường như nhận thấy điều khác lạ, Âu Dương Vô Thần liền lấy lại tỉnh táo trong chốc lát. Anh ngẩng đầu lên, quay đầu nhìn hết phong cảnh trong tầm mắt.

Sau vài giây, anh cúi xuống nhìn cô gái trong ngực mình, lên tiếng gọi:

- Âu Dương Thiên Thiên, dậy đi!

Người con gái hơi nhú mào bởi tiếng gọi của Âu Dương Vô Thần, cô cọ cọ mặt mình vào chiếc áo sơ mi của anh, không muốn thức dậy.

Âu Dương Vô Thần thấy thế, liền nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, đừng ngủ nữa, mau dậy đi!

Người con gái nghe tiếng nói vẫn thì thầm bên tai mình, cô nhăn mặt, lẩm bẩm nói:

- Im lặng, để tôi ngủ chút nữa đi...

Âu Dương Vô Thần không làm theo lời cô, vẫn cố lên tiếng:

- Còn ngủ nữa? Kiếp trước cô buồn ngủ chết à? Mau dậy ngay cho tôi...

Đang nói, đột nhiên Âu Dương Vô Thần khựng lại vài giây, anh chớp chớp mắt, dường như nghĩ đến thứ gì đó, rồi hạ giọng mình đi một chút, lay lay thân thể Âu Dương Thiên Thiên:

- Dậy đi, đừng ngủ nữa!

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên bị hành động rung lắc của anh làm khó chịu mở mắt, cô khịt mũi, nhìn Âu Dương Vô Thần, mắng:

- Cái gì mà dậy sớm vậy? Để tôi ngủ thêm chút nữa không được hả?

Người đàn ông thấy cô đã tỉnh, liền đứng dậy, đi về đám bụi cỏ phía trước nhìn một chút, hỏi:

- Có mang đồ bảo hộ* bên trong không?

Thường khi mang váy phụ nữ sẽ mang thêm quần bảo hộ để tránh tình trạng lộ hàng

Âu Dương Thiên Thiên vẫn còn lơ mơ mở mắt, cô gãi gãi đầu mình, đáp:

- Có!

Nghe xong, người đàn ông gật đầu, anh cởi áo khoác ngoài ra, rồi cởi từng nút áo sơ mi, sau đó ném chiếc áo đó về phía Âu Dương Thiên Thiên,

nói:

- Xé hết phần trên của chiếc váy đi, bọc phần dưới chắc lại một chút, rồi mang cái này vào!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô cầm chiếc áo sơ mi lên, nhìn về phía Âu Dương Vô Thần với ánh mắt nghi hoặc.

Đúng lúc anh quay lại nhìn cô, lên tiếng:

- Mau tìm chỗ thay đi!

Bị quát, Âu Dương Thiên Thiên nhanh chóng đứng dậy, cô cầm theo chiếc áo sơ mi đi vào trong một đám bụi cỏ, bắt đầu cởi hết phần váy trước ngực như lời Âu Dương Vô Thần nói, sau đó dùng nó cột lại phần váy xòe phía dưới. Cuối cùng, mang áo sơ mi vào.

Âu Dương Thiên Thiên làm xong, nhìn mình một lượt rồi mới đi ra ngoài. Thế nhưng, khi cô vừa đi ra khỏi đám bụi, thì đột nhiên không thấy người đàn ông đâu nữa....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 255: Sợ Hãi!

Âu Dương Thiên Thiên nhìn xung quanh, ánh mắt tìm kiếm người đàn ông vừa chỉ đứng đây mấy phút trước, dường như không thể tin là anh ta đã biến mất.

- Âu Dương Vô Thần, anh đâu rồi?

Vừa đi, Âu Dương Thiên Thiên vừa ngó nghiêng khắp mọi nơi, cố gắng lớn tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh đi đâu vậy? Tôi thay xong đồ rồi này. Âu Dương Vô Thần!

Thế nhưng, dù cô có kêu như thế nào vẫn không thấy có bất cứ ai đáp lại, nỗi lo lắng bắt đầu tràn lên, khiến Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy sợ hãi.

Đúng lúc này, từ phía sau vang lên tiếng "soạt" "soạt". Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức xoay người, cô nhìn về phía một bụi cỏ cao ngất, không thấy được tầm nhìn phía sau, những lại nghe thấy tiếng, dường như... có thứ gì đó đang tiến đến chỗ cô.

Tiếng "soạt" "soạt" vẫn vang lên, buộc Âu Dương Thiên Thiên phải lên giọng hỏi trước:

- Âu Dương Vô Thần, là anh sao?

Đáp lại cô vẫn không có tiếng nói nào, thay vào đó tiếng "soạt" "soạt" ngày càng nhiều hơn.

Âu Dương Thiên Thiên nhăn mày, cô nhớ đến những điều mình đã từng đọc được trên mạng, rằng ở vịnh San Fransico này có rất nhiều thú hoang, có loài còn chuyên ăn thịt người.

Ngay lập tức lùi dần lại, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, hỏi tiếp một lần nữa:

- Âu Dương Vô Thần, là anh phải không? Anh đừng làm tôi sợ.

Thế nhưng, không có lời nói nào đáp lại cô nữa, lần này, tiếng động càng trở nên nhiều hơn, thậm chí nó còn đến từ nhiều phía, điều này khiến Âu Dương Thiên Thiên vô cùng hoảng sợ, ngay lúc những bóng đen phóng vụt ra, cô ngồi xuống đất, ôm lấy đầu mình, gọi lớn:

- Anh hai!!!!

Sau tiếng hét của cô, những bóng đen dường như khựng lại, trong đám đó, một tiếng nói khác vang lên:

- Âu Dương Thiên Thiên?

Nghe được giọng nói trầm thấp, Âu Dương Thiên Thiên liền biết đó không phải thú hoang, mà chính là người. Cô buông tay ra, ngẩng đầu lên, ngạc nhiên khi thấy hai người đàn ông đang đứng trước mặt:

- Stefan, Andrew?

Thế nhưng, đó chưa phải là hết, đúng lúc này, từ đằng sau bụi cỏ của Âu Dương Thiên Thiên, xông ra một thân ảnh, Âu Dương Vô Thần chạy nhanh đến chặn ngay trước mặt, nhìn hai người đàn ông với ánh mắt đầy sát khí.

Dường như chỉ là hành động theo bản năng, khi đã nhận ra được khuôn mặt của bọn họ, anh mới lên tiếng:

- Là hai cậu sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 256: Cuộc Hội Tụ Bất Ngờ!

Stefan và Andrew nhìn Âu Dương Vô Thần, rồi lại nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Hóa ra hai người cũng bơi đến đảo này, có sao hay không?

Âu Dương Vô Thần thu lại sát khí quanh người mình, anh chớp mắt, đáp:

- Bình thường, tôi cứ tưởng hai cậu đã rời khỏi con thuyền đó trước khi bom nổ rồi, vậy mà vẫn không thoát được khỏi đây à?

Dứt lời, anh xoay người nhìn Âu Dương Thiên Thiên, vươn tay kéo cô đứng dậy.

Andrew lắc đầu, chậm rãi đi ra khỏi đám cỏ, phúi phúi người mình, nói:

- Đánh với bang Lão Hồ nên không thoát được, cũng may đã kịp nhảy xuống nước trước khi bị nổ banh xác, nếu không thì cậu không còn gặp lại tôi đâu.

Stefan cũng đi ra khỏi bụi cỏ, anh nhìn hai người nào đó nắm tay, ánh mắt có chút thay đổi, hỏi:

- Vậy là hai người ở đây cả đêm qua à?

Âu Dương Vô Thần gật đầu, không giấu diếm trả lời:

- Ủm, không phải các cậu cũng vậy sao? Nếu như không thoát được thì chính là ở đây cả đêm rồi.

Âu Dương Vô Thần nói xong, Stefan cũng không hỏi thêm gì nữa, Andrew nhìn một lượt xung quanh, lên tiếng:

- Gặp được nhau như thế này cũng tốt rồi, bây giờ tìm cách ra khỏi đây thôi!

Âu Dương Thiên Thiên bám vào người Âu Dương Vô Thần đứng lên, cô nhìn anh, hỏi:

- Lúc này anh đi đâu vậy? Tôi tìm anh mãi mà không thấy, làm tôi sợ đấy.

Người đàn ông nghe cô nói, thở một hơi nhẹ nhàng, bỏ vào trong tay cô mấy quả táo non, đáp:

- Được rồi, ăn trước đi, tôi cứ tưởng cô thay đồ sẽ lâu lắm!

Vốn lúc này là nghe thấy tiếng động, nên muốn chạy đi xem thử, theo cả một quãng đường thì chỉ là mấy con chuột thôi, nên quay đầu đi về.

Trên đường đi thấy mấy quả táo nên tiện thể hái về cho Âu Dương Thiên Thiên ăn lót dạ, đúng lúc nghe thấy tiếng cô hét lên, nên mới chạy nhanh như vậy.

Âu Dương Vô Thần đưa đồ ăn cho Âu Dương Thiên Thiên xong, liền tiến về phía Stefan và Andrew, hỏi:

- Các cậu có liên lạc được với bên ngoài không?

Andrew lắc đầu, chán nản trả lời:

- Từ hôm qua tới giờ đều không liên lạc được, sóng trên này lúc có lúc không, hơn nữa lại yếu như vậy, không gọi nổi một cuộc điện thoại nào.

Stefan nhìn sang anh, lên tiếng:

- Vậy còn cậu có liên lạc được không?

Âu Dương Vô Thần cũng lắc đầu, đáp:

- Cũng không, điện thoại của tôi bị rớt xuống nước rồi, không dùng được nữa.

3 người đàn ông đang nói chuyện, còn Âu Dương Thiên Thiên ở phía sau đứng gặm trái cây, cô vừa ăn vừa nhìn xung quanh, đúng lúc này, chợt thấy một thứ kì lạ....

Nheo mắt nhìn thật kĩ, đột nhiên cô thốt lên:

- Âu Dương Vô Thần, rắn kia!!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 257: RẮN ĐỘC!

Nghe thấy tiếng của Âu Dương Thiên Thiên, 3 người đàn ông lập tức nhìn về phía cô, liền thấy hướng chỉ tay đến một vùng nước gần đó.

Phía trên vùng nước, có một con rắn đang cựa quậy, toàn thân nó đều màu đen, riêng phần đuôi có màu vàng từng sọc, trông rất ghê rợn.

Âu Dương Vô Thần lùi dần về phía Âu Dương Thiên Thiên, anh nắm lấy tay cô, kéo ra phía sau lưng mình, rồi lên tiếng:

- Stefan, biết nó là loài gì không?

Stefan và Andrew cũng đồng thời lui người, nghe câu hỏi của anh, Stefan nhú mào, vài giây sau mới đáp:

- Đây không phải rắn trên mặt đất, nó là một loài rắn biển, có lẽ là Pelamis platura. Loài rắn với những nanh cứng ngắn và nọc độc cực mạnh, được gọi là rắn đuôi vàng với chấm đen.

Âu Dương Thiên Thiên đứng sát vào người Âu Dương Vô Thần, cô lắp bắp nói:

- Rắn... rắn độc sao?

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt nghiêm túc, hỏi tiếp:

- Nó có tự động tấn công người không?

Stefan nghiêng đầu, không lắc cũng không gật, dường như có chút phân vân, trả lời:

- Không hẳn là không tự động tấn công, thường thì loài này khá hiền lành, chỉ có khả năng cắn người khi có ai đó cố tình bắt lấy nó. Nhưng mà.....

- Tôi không nghĩ nó sẽ ở đây...

Andrew nhú mào, quay sang nhìn anh, thắc mắc lên tiếng:

- Ý cậu là gì?

Stefan mím môi, ánh mắt nhìn thật kĩ con rắn, chậm rãi đáp:

- Loài rắn biển này chỉ bơi ngoài khơi phía Nam California, theo lý thuyết thì nó không thể nào có mặt ở vịnh San Francisco được. Dù là có đi theo dòng nước, thì cũng không thể nào bơi sang tận đây, hơn nữa... còn là lên bờ.

Đối với bất kì loài rắn biển nào, lên bờ cũng là một con đường chết, bởi mặt đất không thể cung cấp được đầy đủ sự ẩm ướt của biển cả, vậy nên, không có lí do gì để thấy nó ở đây!

Andrew nhướn mào, nói:

- Biển California ở cách đây bao nhiêu hải lí * chứ? Con rắn này vậy mà bơi tới tận đây, không chết hả?

*1 hải lí dài hơn 1800m.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô nhìn con rắn đang ngóc cái cổ dài của mình lên nhìn đám người, không tự động nuốt một ngụm nước bọt, lên tiếng:

- Tôi không nghĩ là nó mệt hay chết đâu, bởi vì... hình như nó đang muốn tấn công chúng ta đấy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 258: Đừng Buông Tay Tôi!

Con rắn lắc lư cái đầu dài ngoằn của nó, nhìn đám người và thè chiếc lưỡi đáng sợ ra bên ngoài, khiến bất kì người nào đứng đó cũng phải toát mồ hôi.

Tuy là rắn biển, tốc độ trên bờ không nhanh như ở dưới nước, nhưng mà... như lời lúc này Stefan nói, đây là loài có độc cực mạnh, nếu bị cắn trúng, không chắc là sẽ sống sót.

Âu Dương Vô Thần nhìn con rắn, anh biết nó đang tìm con mồi, ở đây có 3 người, đứng ở 3 nơi khác nhau, nếu như phải chọn một con mồi để săn đuổi, anh và Âu Dương Thiên Thiên chắc chắn nằm trong tay nhiều phần trăm hơn.

Với tình hình này, chỉ còn 1 cách có thể đánh liều thôi.

Âu Dương Vô Thần hơi nhướn đầu ra sau, anh đến gần tai Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng nói nhỏ:

- Đừng buông tay tôi ra.

Âu Dương Thiên Thiên nghe lời của anh, không do dự gật đầu. Bàn tay đang cầm của cô siết chặt lấy tay anh, dường như đã quyết tâm nắm chặt!

Âu Dương Vô Thần thấy vậy, anh liếc mắt về phía Stefan và Andrew, hai người kia nhanh chóng hiểu ý, đồng thời gật đầu.

Rồi 1s...

2s...

3s...

- Chạy! - Âu Dương Vô Thần hô lên một tiếng, rồi xoay người kéo Âu Dương Thiên Thiên vượt qua đám cỏ.

Stefan và Andrew cũng xoay người chạy về hai phía khác nhau, họ băng qua những bụi cỏ, dùng hết tốc lực, càng nhanh càng tốt.

Sau tiếng hô của Âu Dương Vô Thần, con rắn cũng lao đến một cách điên cuồng, và không ngoài dự đoán, nó đã chạy theo hướng của Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần.

Với tốc độ trượt dài trên nền cát mượt, con rắn như một sát thủ, nhanh chóng luồn qua những đám cỏ, đuổi theo hai người đang chạy phía trước.

Âu Dương Vô Thần nhìn địa hình, chỉ biết cố hết sức nắm tay Âu Dương Thiên Thiên chạy, bóng hình hai người vụt qua như chớp, dường như không thể thấy nổi biểu hiện trên khuôn mặt của họ.

Âu Dương Thiên Thiên dùng hết khả năng của mình để theo kịp người đàn ông, thỉnh thoảng cô quay lại nhìn phía sau, nhưng mỗi lần nhìn lại chỉ thấy con rắn đang tiến về phía họ mỗi lúc gần hơn.

Trời ạ, đúng là xui tận mạng rồi, 3 phía mà nó quyết định chạy trúng phía của cô, điên mất thôi!

Âu Dương Thiên Thiên ghì chặt tay Âu Dương Vô Thần, tim cô đập cực nhanh, nhưng không thể nào nhanh bằng hai chân đang gắng sức chạy.

Lần tiếp theo quay đầu, Âu Dương Thiên Thiên hoảng hồn khi thấy con rắn đã đuổi đến sát chân mình, và hiện tại, nó đang uốn người, dường như

muốn tạo một thế lò xo, ép cơ thể bay về phía trước....

Âu Dương Thiên Thiên hoảng hồn, cô bắt buộc buông tay Âu Dương Vô Thần ra, đẩy mạnh anh qua một bên, đồng thời người mình cũng nghiêng qua một bên khác.

Vào lúc đó, con rắn dường như "phi" thân bay lên, lọt qua giữa khoảng cách của hai người, nằm bẹp xuống đất, quằn quại....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 259: Mặc Kệ Tôi!

Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần lăn về hai bên khác nhau, cả hai đều bị va đập mạnh và văng ra xa, cuối cùng ngã xuống đất vì không kịp điều chỉnh tốc độ.

Âu Dương Thiên Thiên lăn một vòng trên mặt đất rồi nhanh chóng đứng dậy, nhìn về phía người đàn ông, cô hô lên:

- Âu Dương Vô Thần, chạy đi, mặc kệ tôi!

Dứt lời, cô xoay người, chạy băng qua những đám bụi, vụt đi mất. Con rắn ngo ngoáy trên mặt đất vài giây, nghe thấy tiếng động, nó liền không ngần ngại đuổi theo hướng Âu Dương Thiên Thiên rời đi.

Âu Dương Vô Thần ngược mặt lên, anh nhìn cô gái nói xong rồi bỏ chạy, phía sau con rắn đang trườn dài đuổi theo, bỗng gọi lớn:

- Âu Dương Thiên Thiên!

Nói rồi, anh lao người về đằng trước, chạy theo phía của cô.

Stefan và Andrew sau khi phát hiện mình không hề bị con rắn chọn làm mục tiêu, ngay lập tức quay đầu ngược lại, tìm kiếm hai người kia.

Âu Dương Thiên Thiên cố gắng chạy, hai chân trần của cô di chuyển nhanh trên nền đất, dường như cô đang dùng toàn bộ sức lực của mình để chạy trốn khỏi sự truy đuổi của con rắn.

Thế nhưng, dù tốc độ của cô có nhanh tới mức nào thì khi quay đầu nhìn lại, cô vẫn hoảng hốt vì "thứ" mà cô rất sợ hãi phía sau đang đuổi tới ngày một gần hơn.

Âu Dương Thiên Thiên hoảng tới cực độ, cô thở rất gấp, sức lực dường như cũng đang thuyên giảm, cô bắt đầu cảm thấy mất sức rồi.

Âu Dương Thiên Thiên căn môi, đầu óc nhanh chóng hoạt động, cố gắng tìm ra cách giải quyết khác, đúng lúc này, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu.

Con rắn này di chuyển quá thuận lợi, tốc độ trườn của nó trên nền cát thực sự không gặp bất kì khó khăn nào, có phải chăng, địa hình phẳng là nơi tốt để nó có thể bò được?

Nếu là vậy, với địa hình hiểm trở, cao lớn và gồ ghề thì sao? Nó có làm giảm bớt năng lực di chuyển của con rắn hay không?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô vừa nghĩ vừa nhìn con rắn đang đuổi theo mình phía sau, căn môi không lên tiếng. Bây giờ không phải lúc để đắn đo nữa rồi, chỉ có thể liều thôi.

Tức thì, cô chạy băng qua một khúc gỗ cao, rồi tiếp đến vượt hẳn qua nơi có những mồm đá rắn chắc.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn phương hướng, nơi nào càng gồ ghề, cô càng chạy nhanh vào, bất chấp việc bàn chân mình đang bị tổn thương nghiêm trọng, dù có đâm phải đinh sắt hay vật nhọn cũng không dừng lại.

Và thật may mắn, tốc độ của con rắn dường như đã bị ngăn cản bởi chính những thứ trên đường đó, nó bắt đầu di chuyển chậm hơn khi trườn qua những mồm đá cao.

Thế nhưng, còn một điều khác xảy đến nữa, Âu Dương Thiên Thiên càng chạy, cô mới biết mình đã chạy hăng lên núi, hương cây và đất càng ngày càng cao, nó báo hiệu cô đã chạy ra khỏi vùng có địa hình bằng phẳng rồi.

Đúng lúc này, chợt thấy một đám bụi gai chằng chịt phía trước, Âu Dương Thiên Thiên bất giác khựng lại.

Ôi không.... hết đường rồi...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 260: Nguy Hiêm!

Âu Dương Thiên Thiên đứng sững nhìn đám bụi gai trước mặt, cô thở từng tiếng nặng nề, ánh mắt đảo một lượt hoảng loạn.

Cái gì thế này? Đám bụi gai này là gì chứ? Vì sao lại mọc nhiều như vậy? Nếu chúng lấp hết mọi chỗ như thế thì làm sao có lối ra đây?

Âu Dương Thiên Thiên run người, tay và chân cô dường như đều đã tê rần, không còn chút sức lực nào nữa rồi.

Nhìn hết xung quanh, cô càng tìm kiếm chỗ ra càng hoảng loạn tới cực độ, tại sao lại có thể như vậy? Đến chỗ này là hết rồi sao? Cô sẽ cứ như vậy mà bị con rắn đó cắn chết, không thoát ra được à?

Không thể thế được, cô không muốn chết, cô không can tâm!

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng răng, tiến lên một bước dùng tay chạm vào những dây gai mọc chằng chịt lên nhau, cố gắng tách chúng ra.

Tay cô dùng sức, kéo từng sợi dây gai, thậm chí, vì mục đích muốn được sống, mà cô không ngại việc thứ thực vật vô hại đó đang làm đau mình, từng mảnh gai đâm vào tay, đau tới mức chảy máu, nhưng nó không làm Âu Dương Thiên Thiên chịu bỏ cuộc.

Cô vừa tách từng sợi dây gai, vừa quay đầu nhìn con rắn phía sau. Nó đã leo lên đến nửa mõm đá rồi, không còn bao xa nữa là có thể đuổi kịp cô.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, ánh mắt cô thấp thoáng ngập nước.

Làm ơn... hãy cho cô một lối ra đi! Cô không thể chết thể này được, bị một con rắn cắn chết và bỏ mạng tại một khu rừng? Cô không muốn như vậy! Thực sự không muốn.

Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục tháo những sợi dây gai ra, tốc độ tay cô ngày càng mạnh vào nhanh hơn, có khi, một bàn tay nắm lấy ba bốn dây gai cùng một lúc, kéo toạt hết gốc rễ chúng ra ngoài.

Cho đến khi mắt cô thấy được một chút thứ gì đó từ phía bên kia, xuyên qua những bụi gai, thì Âu Dương Thiên Thiên mới dừng lại.

Ấn đường cô hơi nhú, dường như đang nghĩ tới điều gì đó.

Âu Dương Thiên Thiên bất giác nhìn xuống chân mình, xung quanh toàn là mồm đá và thực vật mọc xen kẽ, có nơi còn xuất hiện rêu bám nữa, chứng tỏ không khí xung quanh đây ẩm ướt hơn nhiều so với khu vực lúc này cô và Âu Dương Vô Thần đứng dưới kia.

Nếu như hòn đảo này được bao quanh bởi biển của vịnh San Frasco, vậy thì... phía dưới đó và phần trung tâm cô vừa mới chạy qua với địa hình đất cát phẳng, sẽ có những đám cây cao và lớn, còn ở nơi cô đang đứng đây, địa hình gồ ghề và toàn là mồm đá bám rêu, chỉ có những bụi gai sống tốt và phát triển như thế này, vậy thì... bên kia chắc chắn là nơi có nước!

Tức là, phần trước của hòn đảo này thì chìm, còn phần sau của nó thì nổi. Như vậy... sau đám bụi gai này, sẽ là một vách đá dẫn ra biển, hoặc là.... một đáy vực... dẫn đến một dòng sông nào đó.

Dù là thứ gì, thì bên kia đám gai này... cũng là địa hình cao và nguy hiểm, nếu như cô không cẩn thận, thì sẽ rơi xuống biển hoặc sông mà chết.

Nghĩ tới đây, tay Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên buông thả xuống, từng giọt máu trong lòng bàn tay cô, nhỏ từng giọt từng giọt xuống mồm đá dưới chân, chảy dài đến thứ nguy hiểm đằng sau....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 261: Đá Nh CượC

Âu Dương Thiên Thiên như đứng hình, cô thần thờ nhìn đám bụi gai, ánh mắt thoáng ngập nước.

Phải làm sao đây? Bây giờ cô phải làm sao đây? Không biết bên kia tình hình như thế nào, nếu cứ lao qua mà tính toán không cẩn thận, cô nhất định chết chắc rồi.

Âu Dương Thiên Thiên vừa nghĩ vừa lắc đầu. Không thể nào! Cô đã chạy tới nơi này rồi, làm sao có thể chịu thua như vậy được chứ?

Cô không thể nào nghĩ tiêu cực được, nhất định phải củng cố niềm tin để sống sót. Bây giờ có run sợ cũng không giải quyết được vấn đề gì cả.

Âu Dương Thiên Thiên lăm bắm, đột nhiên từ phía sau có một tiếng vang lên "xì" "xì"..

Cô bất giác quay đầu lại, chợt phát hiện con rắn kia từ lúc nào đã bò lên đến sát mõm đá cuối cùng gần chỗ cô đứng rồi.

Gần như là ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên lùi người lại theo bản năng, cô nhìn con rắn, nhắm mắt nghiền chặt răng.

Âu Dương Thiên Thiên, cố gắng lên, không được sợ, cô làm được mà, chúng ta sẽ làm được mà!

Bàn tay chảy đầy máu chợt nắm chặt lại, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, bất giác mở mắt, cô quay người, lùi lại hai bước chân, hít một hơi thật sâu, rồi quyết định chạy xông qua lớp bụi gai mỏng nhất.

Hai tay cô đưa lên ôm đầu, dùng hết sức lực tiến thẳng về phía trước, mặc cho hàng ngàn những cây gai đâm xuyên qua da thịt.

Sau khi thoát ra được khỏi đám bụi đau đớn đó, Âu Dương Thiên Thiên vẫn theo đà chạy về phía trước, thế nhưng, cô phát hiện ra chỉ còn cách vài bước nữa thôi là cô sẽ rơi xuống vách núi.

Phía trước có vực, phía sau có rãnh, tiến không được, lùi cũng không xong, Âu Dương Thiên Thiên nghiêng chặt răng, cuối cùng phải phanh lực ở chân lại, nghiêng người qua một bên, ngã nhào xuống vách đá gần đó.

Lúc này, con rắn phía sau vượt qua được lớp bụi gai, nó nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên chạy thẳng, liền uốn người mình lại, dùng sức vỗ về phía trước, đồng thời há cái miệng dài của nó ra.

Thế nhưng, điều không ngờ, chính là ngay khi nó thực hiện hành động đó, thì Âu Dương Thiên Thiên đã bắt đầu nghiêng người qua rồi, và dường như không thể thu lại được, con rắn buộc phải văng theo "đường bay" mà nó định sẵn ra.

Giây phút Âu Dương Thiên Thiên ngã nhào qua một bên, con rắn cũng ngay lập tức bay tới, và khoảnh khắc khiến cô cả đời này không thể quên, chính là làn da nhớp nháp của nó đã sượt qua da thịt của cô ẩm ướt đến mức nào.

Cuối cùng, con rắn theo một đường vòng cung bay thẳng qua vách đá, trực tiếp rơi xuống vực sâu phía dưới, còn Âu Dương Thiên Thiên thì bị văng thêm một đoạn nữa, thậm chí còn bị rớt khỏi vách núi, tay cô bám được lại vào một mũi đá nhô ra, nhưng vì dính đầy máu mà nó nhớp nháp, khiến tay cô tuột khỏi đó.

Đúng lúc này, như có kì tích, một cánh tay vươn ra, nắm lấy bàn tay cô, khi nhìn thấy khuôn mặt người đàn ông, Âu Dương Thiên Thiên đã mừng phát thành tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh đến rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 262: Nước Mắt Của Sự Sợ Hãi!

Âu Dương Vô Thần đã đuổi theo Âu Dương Thiên Thiên cả một đoạn đường dài, khi anh nhìn thấy cô băng qua bụi gai đó, thực sự đã hết hoảng đến mức không tin được.

Sao cô có thể liều như vậy? Cô biết gì về những thứ bên kia mà dám vượt qua chứ?

Trong sự hoảng sợ đó, Âu Dương Vô Thần đã lao tới bất chấp tất cả, và khi thấy thân thể cô rơi xuống vách đá, ý nghĩ đầu tiên của anh chính là nhào tới nắm lấy tay cô. Và thật may.... cô ấy đã giữ được.... thật may mắn!

Âu Dương Vô Thần thở hồng hộc nhìn cô gái phía dưới, anh dùng sức kéo Âu Dương Thiên Thiên lên trên, cẩn thận không để xảy ra bất cứ sự cố nào nữa.

Nhìn toàn thân cô đầy những vết xước, trên tay còn chảy máu, Âu Dương Vô Thần liền muốn lên tiếng mắng. Thế nhưng, chưa kịp mở miệng thì đã bị ai đó nhào tới ôm lấy.

Âu Dương Thiên Thiên bật khóc, cô dùng sự run rẩy của mình ôm người đàn ông, nói:

- Âu Dương Vô Thần.... anh tới rồi... anh không bỏ rơi tôi.... anh thực sự không bỏ rơi tôi...

Những giọt nước mắt cuối cùng cũng có thể tuôn trào, Âu Dương Thiên Thiên đã kiềm nén nỗi sợ của mình để trốn chạy, trong từng hoàn cảnh lúc đó mà cô đối mặt, cô đã không thể khóc, không thể tiêu cực. Nhưng mà.... bây giờ tất cả đều đã vỡ òa trong vòng tay của Âu Dương Vô Thần!

Lúc cô tuyệt vọng, cô đã không thấy anh ta ở đâu, cô cứ nghĩ rằng... Âu Dương Vô Thần đã thật sự mặc kệ cô mà chạy thoát, anh ta cũng giống như lần trước, bỏ rơi cô đối mặt với sự sợ hãi.

Nhưng mà... không có... lần này không như vậy nữa, anh ta đã đuổi theo cô, và nắm lấy tay cô, Âu Dương Vô Thần đã cứu mạng sống của cô một lần nữa.

Âu Dương Thiên Thiên khóc òa lên, những giọt nước mắt sợ hãi, mỏng manh và trong suốt cứ run rẩy rơi xuống, chảy dài trên má cô.

- Âu Dương Vô Thần... anh đưa tôi ra khỏi đây đi, tôi sợ... rất sợ....tôi không muốn ở đây nữa đâu....

Âu Dương Thiên Thiên khóc hết mọi uất ức, cô vùi mặt vào trong hõm vai của Âu Dương Vô Thần, nói lên từng tiếng nấc. Mọi thứ ở đây đều đáng sợ, nó quá sức với cô, cô không thể đối mặt thêm lần nào nữa...

Người đàn ông nghe tiếng của cô, từng giọt nước mắt thấm vào làn da anh ấm nóng, cùng với tiếng thở dồn dập, khiến tim Âu Dương Vô Thần như run lên.

Anh đưa tay lên ôm lấy Âu Dương Thiên Thiên, ghì chặt người cô, nói nhỏ:

- Đừng khóc... tôi sẽ đưa cô ra khỏi đây... tôi hứa...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 263: CẦM MÁU!

Âu Dương Thiên Thiên vừa ôm Âu Dương Vô Thần vừa khóc, nỗi sợ hãi khi vượt qua được điều lúc này thật kinh hoàng, và nó vẫn còn ám ảnh tâm trí, bủa vây đầu óc cô bởi sự run rẩy.

Cô thật sự không dám nghĩ, nếu bản thân chậm một bước, tính mạng của mình sẽ như thế nào. Nếu lúc đó không lựa chọn đánh cược, có lẽ cô đã không thể ở đây để được khóc nữa rồi.

Âu Dương Vô Thần biết cô sợ hãi rất nhiều, anh đã rất ngạc nhiên khi thấy một cô gái tưởng chừng chân yếu tay mềm lại có sức chiến đấu bền bỉ như vậy. Từ lời nói, hành động đến cách suy nghĩ, đều cho thấy tư duy của Âu Dương Thiên Thiên vô cùng thông minh và nhạy bén.

Cô đã vượt qua chính mình để có thể sống sót, đây là điều mà anh không nghĩ rằng một tiểu thư khuê các bình thường có thể làm được.

Đúng lúc này, từ phía sau vang lên tiếng bước chân, Stefan và Andrew chạy tới, bất ngờ khi nhìn thấy hai người nào đó đang ôm nhau.

Andrew phản ứng nhanh nhất, anh ta tiến gần đến chỗ Âu Dương Vô Thần, quỳ xuống trước mặt cô gái, lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô sao vậy? Có bị con rắn đó cắn trúng không?

Âu Dương Thiên Thiên không nhìn anh, vẫn vùi mặt vào vai Âu Dương Vô Thần khóc nức nở. Thấy vậy, người đàn ông liền trả lời thay:

- Cô ta không sao, chỉ là có chút hoảng sợ thôi!

Andrew nhíu mày, "có chút hoảng sợ" ư? Anh không thấy vậy, trông Âu Dương Thiên Thiên giống như là vừa trải qua chuyện gì đó kinh khủng vậy, làm gì giống "một chút" chứ?

Dù nghĩ vậy, nhưng Andrew không dám nói gì, anh nhìn xung quanh, đột nhiên thấy người cô gái đầy vết xước, trên tay vẫn còn chảy máu ròng ròng, liền hô lên:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô đang chảy máu kìa. Tại sao lại không cầm máu chứ?

Vừa nói, Andrew vừa rút trong người ra một chiếc khăn nhỏ màu trắng, dường như muốn băng lại vết thương cho cô. Thế nhưng, khi anh vừa tách bàn tay đang ôm Âu Dương Vô Thần của Âu Dương Thiên Thiên ra để băng, thì đột nhiên bị cô hất văng ngược lại, sau đó tự để tay về chỗ cũ ôm người đàn ông.

Andrew: "...."

Cái quái gì vậy? Anh là có ý tốt muốn cầm máu cho cô ta mà, cô ta làm vậy là có ý gì chứ? Xem thường anh hả?

Andrew nhíu mày, cầm lấy tay của Âu Dương Thiên Thiên tách ra khỏi người của Âu Dương Vô Thần một lần nữa, nhưng mà.... kết quả vẫn bị cô hất văng ra như cũ.

"...."

Nổi khùng nha! Bây giờ cô ta muốn gì đây? Tưởng đang khóc anh không dám đánh à?

Âu Dương Thiên Thiên "hừm" một tiếng nhỏ, cô vốn đang bị đau tay, đụng cái gì mà đụng chứ? Để yên cô ôm, cô khóc xong rồi làm gì thì làm.

Lúc này, ở đằng sau, Stefan lẳng lặng nhìn Âu Dương Vô Thần đang ôm người con gái, anh chớp mắt, tầm vài giây sau thì dời ánh nhìn sang chỗ khác.

Anh đứng ngay chỗ đám gai, bây giờ mới để ý nó bị hồng một lỗ to đùng, liếc mắt nhìn một lượt, đột nhiên thấy một số cây gai bị lôi kéo cả chùm dài vút xuống đất, trên thân chúng dính đầy máu.

Anh nhíu mày, nhìn về phía vết thương trên tay Âu Dương Thiên Thiên.

Đừng nói với anh là... cái lỗ hồng này là do cô ta tạo nên chứ? Rốt cuộc phải dùng bao nhiêu sức, mới lôi được cả gốc lẫn rễ của nó ra ngoài vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 264: Câu Chuyện Băng Vết Thương!

Âu Dương Thiên Thiên khóc một hồi thì dừng lại, cô thả người Âu Dương Vô Thần ra, nhìn anh khịt khịt mũi, lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, tôi khát. Còn đói nữa.

Cô đã chạy một quãng đường dài, nói đúng hơn thì đã vượt qua nửa ngọn núi, nếu nói không mệt không đói thì là nói dối rồi. Mấy trái táo nhỏ khi này căn bản không đủ lấp bụng cô.

Người đàn ông nhìn Âu Dương Thiên Thiên, vươn tay lau đi khóe mi vẫn còn vương lệ, chậm rãi trả lời:

- Ừm, ngồi nghỉ một chút, tôi đi tìm nước cho cô.

Dứt lời, anh đứng dậy, đi về phía vách đá, nhìn xuống đó tầm vài giây, rồi quay người đi ngược lại vào phía trong khu rừng.

Âu Dương Vô Thần rời đi, Andrew liền nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Đưa tay đây, tôi băng vết thương cho cô!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, dùng ánh mắt phòng bị nhìn anh, nhưng vẫn đưa tay mình ra, kèm theo một lời:

- Nhẹ tay thôi, tôi sợ đau!

Andrew: "..."

Sợ đau mà còn làm mình thành ra thế này? Cô bị gì à?

Andrew nâng tay mình lên, vừa cầm lấy tay của cô gái, vừa trêu chọc:

- Tôi băng đau lắm, vì chưa từng băng cho phụ nữ, nên nếu không nhẹ được thì cô ráng chịu đựng.

Nghe tới đây, tay còn chưa chạm vào da của Andrew lập tức rút lại, Âu Dương Thiên Thiên nhanh như chớp thu tay về, đáp:

- Vậy thôi, tôi không băng nữa!

Andrew: "..."

Chọc ngu người ạ!

- Không, tôi đùa thôi. Đưa tay đây, tôi băng lại cho. - Andrew không ý thức được lời mình đùa mà làm Âu Dương Thiên Thiên tưởng thật, anh chữa cháy bằng cách dụ dỗ cô đưa tay cho mình.

Thế nhưng, Âu Dương Thiên Thiên dường như đã không tin tưởng nữa, nhất quyết không chịu đưa tay ra, lắc đầu nói:

- Không, không đưa. Muốn băng thì tự băng tay anh đi.

Andrew như muốn nổi sùng, anh không biết khóc hay cười nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Cái này.... tôi đã bảo đùa mà, mau đưa tay đây, cần cầm máu lại ngay đó.

- Không, tôi không tin anh nữa.

...

Hai người nào đó giành 1 cái tay qua lại, khiến Stefan đứng xa nhíu mày nghĩ. Anh đang bị mắc kẹt trên một hòn đảo, trong một khu rừng với một đám trẻ sao? Sao khung cảnh trước mặt nhìn như hai đứa con nít đang giành đồ chơi vậy?

Một đứa thì không chịu đưa, một đứa thì đòi cho bằng được.

Cạn lời thật luôn.

Nghĩ nghĩ, Stefan đi tới, anh vỗ vai Andrew, nói:

- Cậu đi giúp Vô Thần đi, để tôi băng vết thương cho cô ta!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 265: Ý Chí Muốn Sống Quá Cao!

Andrew nghe thấy lời Stefan nói, lườm Âu Dương Thiên Thiên một cái rồi đứng dậy, đưa chiếc khăn tay cho anh, sau đó quay người đi theo hướng của Âu Dương Vô Thần.

Stefan cầm lấy chiếc khăn, anh ngồi xuống, nhìn cô gái một chút, chậm rãi lên tiếng:

- Đưa tay đây cho tôi.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt nghi ngờ, đáp:

- Anh làm có nhẹ không? Tôi sợ đau lắm đấy!

Khóe miệng Stefan hơi nhếch lên, nói:

- Dù có nhẹ đến mức nào thì vẫn cảm nhận được nỗi đau thôi, cô còn không đưa tay ra tôi dùng sẽ dùng phương pháp mạnh hơn.

Âu Dương Thiên Thiên nghe đến đây, không cần suy nghĩ thêm nữa, trực tiếp xòe tay ra trước mặt Stefan, trả lời:

- Thôi khỏi, tôi tự đưa là được chứ gì. Làm nhẹ nhẹ thôi đó.

Stefan nhìn cô, nhếch môi cười, trước khi băng bó vết thương trên tay lại, anh lấy trong túi áo ra một ít lá thuốc, vốn là tối hôm qua tìm được, chà sát nó và lau sạch đi những đất cát trên tay Âu Dương Thiên Thiên.

Ở đây không có nước, vậy nên cách dùng lá thuốc này có thể loại bỏ được vi khuẩn, nó giống như thuốc sát trùng, sẽ tẩy đi được một lớp đất cát đáng kể.

Stefan vừa lau tay Âu Dương Thiên Thiên, vừa hỏi:

- Nếu sợ đau như vậy, sao còn tự làm mình bị thương? Đám dây gai kia là cô dùng tay kéo chúng ra phải không?

Âu Dương Thiên Thiên nghe anh nói, liếc mắt nhìn về phía bụi cây kia, chớp mắt vài cái rồi đáp:

- Lúc đó là vì sợ hãi thôi, dù sao tôi cũng còn muốn sống mà, bị đau một chút còn hơn là bị răn cắn chết.

Stefan lau sạch bàn tay của Âu Dương Thiên Thiên xong, bắt đầu lấy khăn quấn quanh vết thương của cô, hỏi tiếp:

- Cô có vẻ rất sợ chết nhỉ?

Nghe câu hỏi kì quặc của anh, người con gái nhú mày, hỏi ngược lại:

- Anh nói mặc cười thật đấy, làm người ai chẳng sợ chết chứ? Anh không sợ chết sao?

Stefan cột hai đầu khăn tay lại, sau khi cố định, anh ngược mặt lên nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Đúng là làm người ai cũng sợ chết, nhưng mà... tôi chưa từng gặp người nào sợ theo hướng tiêu cực như cô. Cái cách mà cô chạy trốn, khác hoàn toàn so với người bình thường làm.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn anh, ánh mắt đột nhiên khựng lại, tim cô đập "thịch" một tiếng, hỏi:

- Ý... của anh là gì?

Lần này, Stefan nhướn người mình tới, anh đưa khuôn mặt đến gần sát tầm nhìn của Âu Dương Thiên Thiên, trả lời:

- Ý chí muốn sống của cô quá cao, cao tới mức không tiếc làm hại bản thân mình. Cách cô chạy thoát là dùng hết tốc lực, dùng hết khả năng và bản lĩnh của mình, dù là bất cứ thứ gì cản đường sống của cô, cô cũng sẽ phá hết tất cả mà vượt qua, không cần biết nó nguy hiểm thế nào.

- Sự bất chấp đó... cứ như là..... người đã chết một lần... sợ cái cảm giác sẽ chết thêm một lần nữa vậy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 266: Sợ Bại Lộ!

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên đông cứng sau lời nói của Stefan, thân thể cô trong chốc lát như đứng hình, hoàn toàn ngây người. Dường như... đã bị nói trúng tim đen vậy.

Đúng thế, cô là người đã từng chết, vậy nên... đối với cô, cái cảm giác đó nó không hề nhẹ nhàng như những người già trước khi chết hay nghĩ, mà nó thật sự đáng sợ.... đáng ám ảnh.

Sự đau đớn, từng chút một... đã dày vò cả thể xác và tâm hồn cô, thậm chí bây giờ khi đã sống lại, nó vẫn không hề phai nhạt trong tâm trí của thân xác này, và điều đó là nỗi kinh hoàng không bao giờ cô muốn lặp lại một lần nào nữa.

Cô không muốn bản thân sẽ nhìn thấy mình bị chất độc của con rắn đó ngấm qua từng tế bào trong cơ thể, rồi lại đau đớn quằn quại trong cơn tuyệt vọng đến chết nữa. Nó thật sự đau đớn, đau không thể nào chịu được.

Thế nên, đúng như lời anh ta nói, trước cái chết, cô sẽ chạy trốn bằng hết tốc lực của mình, hết khả năng và bản lĩnh của mình, dù có bất cứ rào cản nào, cũng phải phá bỏ để vượt qua.... như vậy... cô mới có thể sống được.

Cô đã chết một lần rồi... cô không muốn chết thêm một lần nào nữa. Không bao giờ!

Điều bí mật này Âu Dương Thiên Thiên chưa từng nói với ai, thế nhưng, người đàn ông tên Stefan này lại có khả năng nhìn ra được. Cô có cảm giác, con mắt của anh ta rất đáng sợ, có thể nhìn thấu được mọi thứ.

Trước cái nhìn của anh ta, mọi bí mật của cô đều bị lộ ra ngoài, không cách nào che giấu.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, sau lời nói của Stefan, cô muốn lên tiếng phản bác, thế nhưng, đúng lúc này, có tiếng một người đàn ông truyền đến:

- Hai người đang làm gì vậy?

Stefan nghe giọng nói, liền nhận ra là của ai, bây giờ mới chịu thu ánh mắt của mình về, anh ta lùi người lại, nghiêng đầu nhìn Âu Dương Vô Thần, đáp:

- Băng bó vết thương cho em gái cậu mà thôi.

Sau khi Stefan rời khỏi ánh mắt của Âu Dương Thiên Thiên, cô mới bình tĩnh lại được một chút, nhưng tim trong lồng ngực thì vẫn đập liên hồi, tựa như đang sợ hãi.

Đúng vậy... sợ hãi. Sợ hãi bí mật của mình bị bại lộ.

Âu Dương Vô Thần tiến tới chỗ hai người, anh cầm một chiếc lá to đựng nước trong đó, đưa cho Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Uống đi!

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô không nhìn Stefan, cũng không dám nhìn Âu Dương Vô Thần, dường như đang tránh né thứ gì đó.

Đưa tay nhận lấy chiếc lá, cô chỉ gật đầu, đáp:

- Cảm ơn!

Stefan đứng dậy, anh nhìn Âu Dương Vô Thần, xòe tay ra, hỏi:

- Còn của tôi đâu?

Người đàn ông nhìn lại anh, chớp ánh mắt lạnh nhạt, hỏi ngược lại:

- Cái gì của cậu?

Stefan nhúm mày, đáp:

- Nước! Cậu đem mình nước về cho cô ta thôi à?

Vẻ mặt Âu Dương Vô Thần không có biểu hiện gì, anh thản nhiên nói:

- Muốn uống thì tự đi mà kiếm!

"...."

Tình anh em có chắc bền lâu??

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 267: Vết Thương Khắp Nơi!

Âu Dương Thiên Thiên vừa uống nước vừa nhìn hai người đàn ông nói chuyện, đặc biệt cô dừng ánh mắt trên người Stefan rất lâu, dường như muốn nhìn ra chút gì đó ở người đàn ông này.

Stefan cũng cảm nhận được ánh mắt của cô, anh liếc nhìn lại, thế nhưng ngay lập tức Âu Dương Thiên Thiên né đi. Cô có cảm giác sợ anh ta, sợ ánh mắt của anh ta khi nhìn thẳng vào cô.

Nó... dường như có thể nhìn thấu mọi thứ vậy. Đứng trước ánh mắt đó, cô sẽ bị lộ hết bí mật ra ngoài.

Âu Dương Vô Thần nhìn cả hai người, đôi con ngươi anh đen láy, không hiện lên bất cứ cảm xúc nào, thế nhưng, thân thể thì không thành thật như vậy, ít nhiều lại tỏ ra chút tức giận không dễ nhận ra được.

Không khí trong phút chốc bị thay đổi, Âu Dương Thiên Thiên bất giác nhún vai, đột nhiên sao lại thấy rợn rợn người nhỉ?

Đúng lúc này, Andrew ở phía sau chạy tới, anh nhìn cả ba thân ảnh, lên tiếng:

- Vô Thần, Stefan, tôi phát hiện ra được một nơi này, các cậu có muốn qua đó xem thử không?

Stefan quay người sang, nghe vậy, anh gật đầu đáp:

- Là nơi nào, cậu dẫn đường đi.

Dứt lời, Andrew xoay người đi trước, Stefan nhìn Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên một lượt, rồi mới theo sau.

Âu Dương Vô Thần hạ mắt nhìn người con gái đang ngồi trên mặt đất, hỏi:

- Còn đi được không?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, ngược mặt nhìn lên, gật đầu trả lời:

- Đương nhiên được, tôi không... a...

Vừa đáp, cô vừa đứng dậy như muốn chứng minh mình vẫn ổn, thế nhưng còn chưa kịp đứng vững thì bàn chân đã truyền tới cơn đau rát, khiến cô chập choạng ngã.

Âu Dương Vô Thần phản xạ nhanh nhất, anh ngay lập tức đưa tay ra đỡ lấy eo người con gái, giữ vững thân thể của cô.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn xuống, lúc này mới phát hiện quanh bàn chân mình đã bị thương te tua từ lúc nào, đôi chân trần trắng hồng của cô đầy những vết xây xước, nơi gót chân thậm chí còn chảy máu nữa.

"...."

Hết tay rồi đến chân, cô chỉ vừa mới lạc vào rừng một đêm một sáng thôi mà, có cần đạt được nhiều "dấu ấn chiến tích" như vậy không?

Âu Dương Vô Thần nhìn cô, ánh mắt không biết vì sao lại cảm thấy nhức nhối, cô ta mặc dù luôn ở cạnh anh, nhưng dường như lúc nào cũng bị thương.

Từ chỗ này đến chỗ khác, còn nơi nào chưa bị xây xước nữa chứ? Thậm chí đến vết thương trên lưng, đến bây giờ vẫn còn chưa khỏi hết, vậy mà... lại tiếp tục bị thương nữa rồi.

Ánh mắt Âu Dương Vô Thần đột nhiên thay đổi, anh bất giác hỏi:

- Có muốn tôi cõng cô không?

Âu Dương Thiên Thiên vốn đang nhìn chân mình, nghe câu hỏi của anh, cô dường như bị giật mình, theo bản năng ngẩng đầu lên đáp:

- Hả?

Chúc mọi người lễ vui vẻ

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 268: TráNh Xa Stefan!

Âu Dương Thiên Thiên không nghĩ tới người đàn ông này lại hỏi cô như vậy, trong chốc lát liền sửng người, còn tưởng mình đã nghe nhầm.

Anh ta không bị gì chứ? Sao đột nhiên lại muốn công cô? Nói như thế rất dễ gây hiểu lầm lắm đấy!

Âu Dương Vô Thần thấy cô không trả lời, cho rằng cô không nghe rõ, lên tiếng lặp lại 1 lần nữa:

- Muốn tôi công cô không?

Âu Dương Thiên Thiên lần này trực tiếp há hốc miệng, cô chớp chớp mắt, ngập ngừng đáp:

- Ủm... chuyện đó... chân tôi không hần bị nặng đến vậy đâu, cho nên, chắc không nhất thiết phải công.

Âu Dương Vô Thần nhìn xuống chân cô, nhướn mày nói:

- Nhưng cô bây giờ cũng không đi được.

Dừng một chút, anh ngược mắt lên nhìn thẳng Âu Dương Thiên Thiên, nói tiếp:

- Nếu đau thì cứ nói, tôi giúp cô, việc gì phải gượng sức đến vậy.

Âu Dương Thiên Thiên nghe lời của anh, chợt thấy cũng có lí. Nhưng mà... như thế liệu có tốt không? Vì dù sao cô cũng thấy ngại một chút, hơn nữa.. cô được phép dựa vào người đàn ông này sao?

Sau vài giây đắn đo, Âu Dương Thiên Thiên nhìn Âu Dương Vô Thần, cắn môi lên tiếng:

- Vậy... cũng được... anh công tôi đi!

Vừa dứt lời, gương mặt người đàn ông đột nhiên thay đổi, tâm trạng anh dường như rất tốt, ngay lập tức quỳ một chân xuống, nói:

- Lên đi!

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, cô hít một hơi, cúi người vòng tay qua cổ của Âu Dương Vô Thần, tiến sát ngực mình đến tấm lưng rộng lớn của anh.

Sau khi cô làm xong, Âu Dương Vô Thần cẩn thận đứng lên, anh vươn tay nắm chặt lấy hai cổ chân cô, bắt đầu rời đi.

Andrew dẫn Stefan đi trước, Âu Dương Vô Thần vừa nhìn theo vừa điều chỉnh tốc độ của mình cho phù hợp.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn sau gáy người đàn ông, mặt cô hơi ngượng ngùng, vài giây sau liền dời tầm mắt sang chỗ khác. Đúng lúc này, nghe thấy tiếng Âu Dương Vô Thần hỏi:

- Lúc này cô với Stefan đã nói gì?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, đáp qua loa:

- Chỉ là nói chuyện phiếm thôi, không có gì đặc biệt cả!

Sau câu trả lời này, cô không thấy Âu Dương Vô Thần hỏi thêm gì nữa, những tưởng là đã hết thì cô lại chợt nghe tiếp. Lần này, đúng là anh không hỏi gì thật, mà là nói một câu.... nhưng câu nói này... đã làm cô rất ngạc nhiên:

- Sau này... tránh xa Stefan một chút. Cậu ấy không phải người đơn giản như cô nghĩ đâu!

Hãy bỏ phiếu cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 269: Hang Độ Ng!

Âu Dương Vô Thần công Âu Dương Thiên Thiên đi hẩn một đoạn dài, ban đầu thì Andrew dẫn cả đám đi xuống núi, nhưng đến nửa đường thì đột nhiên rẽ ngang một khúc cua, tiếp đó thì đi vòng quanh cả một ngọn núi, chẳng biết là để làm gì.

Cuối cùng, sau một hồi mới tới nơi. Âu Dương Thiên Thiên lần đầu tiên thấy tội đôi chân của Âu Dương Vô Thần, vốn địa hình đã khó đi, vậy mà còn gặp một người dẫn đường như Andrew nữa... haizzz, nếu không phải hai người là bạn, có lẽ Âu Dương Vô Thần đã phế chân của anh ta rồi!

Đứng trước cửa một nơi âm u, cả 3 người đồng loạt im lặng.

Stefan: "..."

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Âu Dương Vô Thần: "..."

Cái méo gì vậy? Ba người đang thấy cái gì đây?

Một cái hang động tối thui ư? Quách tở phắc!

Đúng thật, xuất hiện trước mặt của đám người là một cửa hang động lớn, nằm khuất bên góc của ngọn núi cao.

Mặc dù là ban ngày và có ánh nắng, nhưng dường như hang động nằm quá khuất, lại ngược với ánh mặt trời, nên không thể thấy được tình hình bên trong đó. Tất cả chỉ là một mảng tối đen, hoàn toàn không thể nhìn ra bất cứ điều gì.

Gân xanh nổi lên trán của Âu Dương Vô Thần, anh âm u lên tiếng:

- Andrew... cậu dẫn chúng tôi đi vòng quanh một ngọn núi... chính là vì thấy cái này đây sao?

Andrew gật đầu, ngây thơ đáp:

- Đúng vậy, tôi thấy cái này rất kì lạ nên mới muốn các cậu tới xem thử đó. Ở giữa núi lại xuất hiện một cái hang động, có phải là rất khả nghi không?

Âu Dương Thiên Thiên im lặng ngồi một bên: "..."

Biết khả nghi mà dẫn cả bọn tới, có phải anh điên rồi không?

Giữa núi mà xuất hiện hang động, cái đầu tiên người ta nghĩ đến là gì chứ? Là hang gấu, hang cọp, hang rắn đấy!

Không tránh thì thôi, còn muốn cả đám đến xem, đầu anh mới kì lạ đó!

Âu Dương Vô Thần híp mắt, giọng nói càng thêm đáng sợ:

- Andrew, có phải.... cậu ngại chuyện chưa đủ rồi, nên muốn tạo thêm việc khác phải không? Có cần tôi cho cậu một quyền lăn xuống núi cho cậu tỉnh không? Hừm?

Stefan đứng một bên cũng thở dài một hơi, anh lắc đầu bất đắc dĩ, biểu hiện giống như là "Âu Dương Vô Thần, không cần nói vô ích thế đâu, cứ trực tiếp đạp cậu ta xuống núi là được".

Cái tên Andrew này đúng là đại ngốc mà!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, không lên tiếng ngăn cản, nếu mà Âu Dương Vô Thần có làm thật, cô cũng sẽ không nói gì đâu. Bởi vì... Andrew đáng bị đánh cho tỉnh lắm.

Vốn chuyện vì một con rắn đã rồi lắm rồi, bây giờ đáng lẽ phải tìm cách thoát khỏi đây chứ? Vậy mà, anh ta lại bắt cả bọn đi vòng một ngọn núi chỉ để xem một cái hang ư?

Cần tỉnh lắm rồi!

Andrew chớp chớp mắt, không nghĩ đến mình lại bị nói như vậy, liền lên tiếng muốn thanh minh. Thế nhưng, anh còn chưa kịp nói thì...

"Ầm... ầm... ầm"

Tiếng sấm chớp ở đâu đột nhiên nổi lên, làm cả 4 người giật mình...

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 270: NháT Gan!

Âu Dương Thiên Thiên ngược đầu nhìn lên trời, cô nhú mày khi thấy những đám mây xanh đều không còn nữa, thay vào đó, mây đen bắt đầu kéo tới rất nhanh.

- Hình như... trời sắp mưa rồi các anh! - Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi lên tiếng.

Ba người đàn ông nghe vậy, liếc mắt nhìn nhau, sao trời đột nhiên lại muốn mưa rồi? Không phải lúc này vẫn còn nắng sao, như thế nào mà mây đen kéo tới như thật vậy?

Âu Dương Thiên Thiên bậm môi, nói:

- Tạm thời bỏ qua chuyện của Andrew đi, bây giờ việc cần làm là tìm chỗ trú mưa trước đã. Trên núi mưa rất sớm, hơn nữa còn rất dày đặc, chúng ta cần phải đảm bảo mình an toàn trước nó.

Lời cô nói, 3 người đàn ông biết là đúng, nhưng mà, vấn đề là... bây giờ đi đâu tìm chỗ trú mưa chứ? Chẳng lẽ phải đi thêm một vòng nữa xuống núi tìm chỗ à? Chỉ sợ chưa tìm được thì đã bị mưa xối cho te tua rồi!

Mà nếu như không xuống núi tìm chỗ trú mưa, vậy thì phải làm sao đây? Ở nơi này chỉ còn 1 chỗ thôi... chính là hang động trước mặt - nơi Andrew đã tìm ra.

Nhưng mà... ai biết bên trong đó có gì chứ? Nếu như vì mưa mà đi vào trú, lỡ có chuyện gì thì làm sao?

Cả đám người nhìn về phía hang động, nửa muốn vào nửa muốn không, vài giây sau, tất cả cùng chuyển tầm mắt sang phía Andrew, ý như muốn nói "cậu dẫn chúng tôi tới, vậy thì cậu vào xem thử đi".

Andrew: "...."

Bình tĩnh các cậu ạ! Cũng không thể vì tôi là tội đồ mà bắt tôi vào đó xem xét được. Tôi cũng sợ lắm chứ!

Andrew toát mồ hôi hột, anh gượng cười, lên tiếng:

- Tôi nhát gan lắm... nên không vào đâu. Lỡ bên trong đó có gì thì tôi chết trước đấy.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Anh còn dám nói không vào? Có tin tôi "cười" Âu Dương Vô Thần tới đập anh mấy phát không?

Thì đương nhiên anh phải chết trước rồi. Cái tội hám kì lạ mà dẫn cả đám tới đây, bây giờ không tìm được chỗ trú mưa, phải bắt buộc vào trong đó, thế thì người đi đầu là anh mới đúng.

Stefan lắc đầu, anh thở hắt một hơi, nói:

- Được rồi, các người đợi ở ngoài đi, tôi sẽ vào xem thử.

Dứt lời, anh rút điện thoại trong túi ra, bật đèn pin lên, và soi vào bên trong.

Andrew được thoát nạn, anh ta nhích ra xa khỏi cửa hang, tiến gần đến chỗ của Âu Dương Thiên Thiên, tựa như rất sợ.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, liền dùng đưa cái chân, đá cho anh ta một phát, nhưng vì chân đau, nên cô đá 1 cái rồi nhanh chóng rút về, lên tiếng chế giễu:

- Anh đúng là nhát gan!

Andrew bị chê bai, anh ta nhướn môi, quay qua nhìn cô, hỏi ngược lại:

- Cô bảo ai nhát gan vậy? Tôi không có nhát gan!

Âu Dương Thiên Thiên không sợ, còn trực tiếp chỉ vào anh, nói:

- Không có nhát gan mà kêu vào không dám vào hả? Cái gan của anh cũng lớn quá cơ, lớn như cái móng tay của tôi vậy đó!

Andrew tức giận, bậm môi lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên... cô dám nói lại một lần nữa?

- Tôi sợ quá không dám nói, đồ nhát gan, nhát gan, nhát gan, lêu lêu... đồ nhát gan.

...

Cứ như vậy, hai bên cãi qua cãi lại, tuyệt nhiên không nghĩ đến còn có 1 người thứ 3 ở đây nữa là Âu Dương Vô Thần.

Tại anh bị ảnh hưởng nghiêm trọng, khiến tâm trạng của Âu Dương Vô Thần vốn không tốt nay càng không tốt hơn, chột quát:

- Im lặng hết đi!

Hai người nào đó sau khi bị quát liền im bật: "..."

Hãy bỏ phiếu cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 271: Cầu Lương

Âu Dương Thiên Thiên và Andrew bị mắg, nhanh chóng ngậm miệng lại, không dám lên tiếng nữa. Dù vậy, cả hai vẫn có chút không phục lờm nhau.

Âu Dương Vô Thần đứng im lặng hướng ánh mắt vào phía bên trong hang động, ánh đèn của Stefan dường như không đủ sáng, hơn nữa còn bị hạn chế bởi không gian, nên lúc thì thấy lúc thì không.

Âu Dương Thiên Thiên đứng đợi tầm 2 phút, cô đứng đưa chân, chợt thấy trên tay mình có nước rớt xuống.

Ngước mặt lên nhìn trời, cô nhíu mày nghĩ. Ủa, chưa mưa mà, nước ở đâu rơi xuống vậy?

Lắc lư người qua lại, Âu Dương Thiên Thiên tìm thêm nửa ngày trời cũng không biết nguyên nhân có nước rơi xuống tay mình là do đâu, cô chớp chớp mắt, đưa tay gãi đầu.

Đúng lúc này, bàn tay của Âu Dương Vô Thần đánh vào chân cô, lên tiếng:

- Ngồi im chút đi!

Âu Dương Thiên Thiên không ngộ nguyệt nữa, cô cúi đầu nhìn anh, thắc mắc hỏi:

- Âu Dương Vô Thần, hình như mới có nước nhỏ xuống tay tôi, có phải là mưa rồi không?

Người đàn ông không để ý đến chuyện nhàm chán của cô, chỉ đáp qua loa:

- Ừm.. chắc sắp mưa rồi.

Nói xong, anh lại nhìn tiếp vào bên trong hang động, chờ đợi bóng hình của Stefan.

Âu Dương Thiên Thiên mặc dù đã nghe lời anh nói, nhưng vẫn không hiểu tại sao nước lại rơi xuống tay mình. Rõ ràng mây vẫn còn đang kéo tới chưa hết, chẳng lẽ mưa đến sớm hơn dự kiến à?

Cô quay đầu nhìn xung quanh, và rồi, anh mắt chợt dừng lại ngay bên trán người đàn ông.

Âu Dương Thiên Thiên nhướn đầu nhìn lên, bây giờ cô mới phát hiện, thì ra... nước rơi trúng tay mình là do mồ hôi trên trán của Âu Dương Vô Thần chảy xuống.

Ừm... công cô đi một quãng đường dài như vậy, có lẽ là mệt lắm. Đồ nhiều mồ hôi như vậy!

Nghĩ nghĩ, vài giây sau, Âu Dương Thiên Thiên liền đưa tay lên dùng khăn trong lòng bàn tay mình, nhẹ nhàng lau đi vết mồ hôi trên trán của Âu Dương Vô Thần.

Andrew đứng bên cạnh: "...."

Chọc mù mắt chó tôi đi, phát cầu lương a~

Tim của FA đau quá, hự hự!

Đợi thêm một lúc nữa, mây đen kéo đến kín hết cả bầu trời, bắt đầu nổi lên sấm chớp ùng ùng.

Andrew nuốt một ngụm nước bọt, lo lắng hỏi:

- Vô Thần, hay là chúng ta cứ vào trong trú tạm đi, tôi thấy.... trời thật sự sắp mưa lớn rồi đấy! Vài giây nữa thôi là chúng ta sẽ ướt như chuột lột.

Âu Dương Thiên Thiên chề môi nhìn sang, cô đến sợ cái gan bé tí như con chuột mới sinh của anh ta, đưa chân lên muốn đá vào người của Andrew. Nhưng nghĩ lại chân mình mới lúc này đá bị đau, liền giơ một tay lên cốc vào đầu anh ta, nói:

- Im lặng đợi đi, đừng có đòi hỏi!

Cô đánh xong, lại phát hiện tay mình bị đau tiếp, nhăn mặt nhìn cái đầu của Andrew, đột nhiên hét:

- Đầu anh làm gì mà cứng như đá vậy!

Andrew bị đánh oan: "..."

Má nó, anh phải đánh con nhỏ này thôi! Tức quá!!!

Âu Dương Vô Thần nhắm mắt, đến một với hai đứa trẻ bên cạnh, một lần nữa quát:

- Cả hai người mà nói câu nào nữa, tôi liền vứt hết xuống núi!

Vừa dứt lời, bên trong hang động liền vang lên tiếng nói:

- An toàn, có thể vào!

Ngay lập tức, cả Andrew và Âu Dương Vô Thần nghe thấy, liền nhanh chân chạy vào trong, vừa vào đến hang động, thì nước mưa từ trên trời trút

xuống ào ạt....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 272: Đến Khi Nào...

Cả đám người chạy vào trong hang động, khi mưa vừa trút xuống, ai nấy cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này, Stefan cầm điện thoại đi ra, lên tiếng:

- Xin lỗi, cái hang này khá sâu, nên kiểm tra hơi lâu một chút. Có ai bị ướt hay không?

Andrew lắc đầu, nhìn anh đáp:

- Không có, cậu gọi cũng kịp lúc lắm, chậm một chút nữa thôi chúng tôi sẽ ướt hết thật rồi.

Âu Dương Vô Thần đảo mắt 1 lượt, anh cẩn thận thả Âu Dương Thiên Thiên xuống, để cô dựa vào tay mình, rồi quay sang Stefan, hỏi:

- Có phát hiện gì không?

Stefan cầm chiếc điện thoại, chiếu lên từng góc của hang động, lắc đầu đáp:

- Không có gì đặc biệt hết, ngoài việc chiếc hang này khá rộng và sâu thì hầu như mọi thứ đều ổn.

- À phải, hình như ở đây từng có người đến rồi, tôi tìm thấy một ít củi khô để ở trong góc đó, và một đám tro ở ngay đằng sau. Có lẽ trước chúng ta cũng từng có người phát hiện ra cái hang này và sử dụng nó rồi.

Andrew nghe thấy, nhướn mày nói:

- Thật sao? Như vậy thì tốt quá, đốt lửa lên đi. Ánh sáng điện thoại cậu yếu quá, tôi không nhìn rõ được gì cả.

Vừa nói, Andrew vừa tiến lên phía trước, như muốn tìm củi, thế nhưng, Âu Dương Vô Thần lập tức ngăn hành động của anh lại, lên tiếng:

- Khoan đã, ở đây chỉ có một ít như vậy, để dùng cho buổi tối đi, tạm thời chúng ta cứ sử dụng đèn pin điện thoại trước đã.

Stefan nghe xong, gật đầu đồng tình:

- Đúng vậy, tạm thời chúng ta không thể ra ngoài, vì vậy sẽ không kiếm được củi khô đâu. Hơn nữa.. tôi không thấy cơn mưa này sẽ có dấu hiệu ngừng lại.

Dứt lời, tất cả cùng hướng mắt ra phía ngoài cửa hang, nơi mà cơn mưa trắng xóa đang lấp đầy cả một vùng trời...

- -----...-----...-----

Tại Bắc Kinh, khu nhà Âu Dương gia,

Âu Dương Chấn Đông ngồi trong phòng, trên tai đang nghe một chiếc điện thoại, nói với giọng giận dữ:

- Tóm lại tôi không biết các anh làm cách nào, bằng mọi giá phải tìm được con gái về cho tôi, tôi đã không liên lạc được với nó 2 ngày nay rồi. Từ sau buổi tiệc nó hoàn toàn mất tăm. Rốt cuộc các anh làm việc cái kiểu gì thế hả?

Vừa nói xong, ông cúp máy, ném nó xuống bàn một cách mạnh bạo, dường như tâm trạng rất tệ hại.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, Bạc Tuyết Cơ mang một khay trà vào, nhìn thấy biểu hiện của Âu Dương Chấn Đông, bà nhẹ nhàng đặt nó xuống bàn, lên tiếng:

- Có lẽ ở nước ngoài chơi vui quá nên Thiên Thiên quên gọi điện về cho ông thôi, đừng lo lắng nữa.

Âu Dương Chấn Đông tựa người ra sau ghế, ông nuốt một ngụm nước bọt, nói:

- Tôi rất hiểu Thiên Thiên, nó đi đâu dù muộn cũng sẽ báo về cho tôi biết, nhưng đây đã là 2 ngày rồi, điện thoại cũng không liên lạc được, điều này khiến tôi không an tâm.

Bạc Tuyết Cơ rũ mắt, bà đưa ly trà tới trước mặt Âu Dương Chấn Đông, đáp:

- Sao cũng được. Trà này tôi mới pha, ông nên dùng nó lúc còn nóng.

Âu Dương Chấn Đông nhìn ly trà, không biểu hiện mấy thích thú, chỉ lạnh nhạt gật đầu, trả lời:

- Được rồi, cứ để đó, bà về phòng đi, tôi còn công việc, phải lên thư phòng giải quyết!

Bạc Tuyết Cơ nghe đến đây, biết chắc câu tiếp theo là gì, bà ta nở một nụ cười nhẹ, chột lên tiếng:

- 2 năm rồi, lúc nào ông cũng dùng lí do này để trốn tránh việc ngủ chung một phòng với tôi. Bây giờ... vẫn chưa dừng lại được sao?

Dừng một chút, bà ta ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông, nói với giọng ghen ngào:

- Rốt cuộc thì... đến bao giờ ông mới hết lạnh nhạt với tôi đây?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 273: Em Là Vợ Của An

Âu Dương Chấn Đông chớp ánh mắt mệt mỏi, ông thở một hơi, hỏi nhạt nhẽo:

- Bà lại muốn gì nữa?

Nghe câu hỏi này, tay Bạc Tuyết Cơ hơi run lên, bà ta há miệng, đáp:

- Muốn gì ư? Điều tôi muốn rất đơn giản, làm những việc mà đáng lẽ ra chúng ta nên làm, hãy sống như một cặp vợ chồng!

Âu Dương Chấn Đông vẫn không có biểu hiện gì thay đổi, ông nghiêng đầu, nói với giọng thờ ơ:

- Không phải đã thỏa thuận cả rồi sao. Không tình nghĩa, không tình dục, không tình yêu. Cả ba thứ đó, tôi và bà đều sẽ không làm. Bây giờ lại muốn nói gì nữa? Bà bắt đầu cảm thấy oan ức rồi sao?

Bạc Tuyết Cơ đột nhiên bật cười, hai tay bà ta nắm chặt lại, gật đầu trả lời:

- Đúng vậy, tôi đang cảm thấy oan ức. Bởi vì.... cuộc sống này quá ngột ngạt! Ông nói không có gì cả sao? Vậy thì Na Na và Hạ Mạt là gì chứ? Chẳng lẽ nó không phải là do chúng ta cùng tạo ra hay sao!

Âu Dương Chấn Đông nghe đến đây, nhắm mắt thở dài một hơi, sau vài giây, ông đứng dậy, nói:

- Nếu như bà muốn tìm đàn ông, vậy thì đi ra ngoài mà tìm, còn đừng bao giờ nhắc đến chuyện này nữa.

Dứt lời, ông đi thẳng ra đến phía cửa, dường như muốn rời khỏi căn phòng, đúng lúc này, Bạc Tuyết Cơ đột ngột đứng bật dậy, hét lên:

- Rốt cuộc thì ông còn muốn cả hai chúng ta đau khổ đến mức nào nữa? Đường Nhược Vũ đã chết rồi, hiện tại bây giờ.... tôi mới là vợ của ông!

- Câm mồm, bà không xứng đáng nhắc đến tên cô ấy, vợ của tôi cũng mãi chỉ có một mình Đường Nhược Vũ! - Gần như ngay lập tức, Âu Dương Chấn Đông quay người lại và quát lớn. Lời nói của ông ta khiến Bạc Tuyết Cơ đứng sững lại.

Âu Dương Chấn Đông nhìn bà ta với ánh mắt đỏ ngầu, nói:

- Điều làm tôi hối hận nhất trên đời này, chính là đã cùng bà tạo ra hai đứa con đó. Và điều làm tôi thấy ghê tởm nhất, là đưa bà về làm vợ tôi!

- Bạc Tuyết Cơ, hơn 15 năm rồi, bà thật sự không cảm thấy áy náy hay ân hận một chút nào với Nhược Vũ - người bạn thân nhất của bà hay sao?

Cầu phiếu nè ahihi

Âu Dương Chấn Đông nói một tràng dài, lúc dừng lại, ông thở có chút nặng nề, nhưng khi nhìn vào gương mặt của Bạc Tuyết Cơ, ánh mắt ông hiện lên rõ sự thù địch:

- Năm đó, bà vì muốn có địa vị, không tiếc chia rẽ tôi và Nhược Vũ, còn bày mưu tính kế, mang thai Na Na với tôi, bà dùng mọi thủ đoạn để leo lên vị trí ngày hôm nay, bây giờ đã có được mọi thứ, bà còn muốn cái gì nữa?

- Tôi thừa nhận, năm đó tôi thật sự đã yêu bà, nhưng đó chỉ là tình yêu bông bột của tuổi trẻ, cho đến khi gặp Nhược Vũ, thì thứ tình cảm đó cũng

đã không còn nữa.

- Bạc Tuyết Cơ, tôi có thể vì lời hứa với Nhược Vũ, sẽ tha thứ cho mọi lỗi lầm của bà, nhưng mà tuyệt đối không bao gồm việc bà có ý định làm hại đến Thiên Thiên. Sự việc tai nạn lần trước, tôi có thể nhắm mắt cho qua, bởi vì Thiên Thiên vẫn còn sống nên tôi sẽ giữ cái mạng của bà lại, nhưng thêm một lần nữa, thì dù Nhược Vũ có sống lại, cũng không cứu nổi bà.

Người phụ nữ nghe ông nói, từng câu từng chữ đều như một vết dao cứa vào trong tim, một vết lại một vết, càng cắt càng sâu, bà ta cắn môi, run rẩy phát thành tiếng:

- Nếu thật sự yêu thương đứa con của hai người như vậy... tại sao năm đó còn đổ lỗi cho nó? Không phải ông đã từng đổ hết mọi tội lỗi lên đầu mọi người trên toàn thế giới chỉ vì Đường Nhược Vũ chết đi sao? Bây giờ thì muốn diễn vai một người bố tốt như vậy?

Âu Dương Chấn Đông nghiêng răng, nét mặt ông ta có chút giận dữ, nói:

- Không, tôi chưa bao giờ đổ lỗi cho ai cả, bởi vì nguyên nhân thật sự Nhược Vũ chết, chỉ là vì hai chúng ta mà thôi! Cho nên, tôi chưa bao giờ ngừng yêu thương Thiên Thiên, lúc trước cũng vậy, bây giờ vẫn vậy!

Lời của Âu Dương Chấn Đông làm Bạc Tuyết Cơ run lên, ánh mắt bà ta ngập nước nhìn ông, dường như đã sắp khóc. Thế nhưng, không hề tỏ ra một chút thương hại, ông lạnh lùng lên tiếng:

- Hãy cứ sống thế này để tạ lỗi đi. Cả bà, cả tôi. Muốn địa vị hãy lấy địa vị, muốn thân phận hãy lấy thân phận, sống sung sướng nhưng tội lỗi chồng chất, mới hợp với chúng ta!

Dứt lời, Âu Dương Chấn Đông mạnh mẽ mở cửa, rồi bước ra ngoài và đóng "sầm" nó lại, ngay lập tức, thân thể Bạc Tuyết Cơ ngã quỵ xuống mặt

đất, bà ta bụm miệng mình, khóc lên từng tiếng nấc.

Hóa ra anh vẫn luôn nghĩ về em như vậy, bao năm chung sống rồi cuộc cũng không làm anh nhận ra được bất cứ điều gì.

Câu chuyện của nhiều năm trước, vì sao đến bây giờ vẫn muốn em gánh lấy? Lần này, lại còn liên lụy đến hai đứa con...

Nếu như yêu thương đứa con của anh, vậy thì... làm ơn cũng hãy yêu thương đứa con của em.... của chúng ta.....

Lúc này, ở một nơi khác....

Đám người Âu Dương Vô Thần ngồi nghỉ trong hang động đã được một lúc, thế nhưng mưa ngoài trời dường như vẫn chưa có dấu hiệu tạnh.

Bầu trời giăng kín bởi những đám mây đen tích điện, thỉnh thoảng lại nổi lên tiếng sấm chớp ùng đoàng.

Từng hàng nước trắng xóa đổ xuống ào ạt như trút lũ, không biết có phải do hòn đảo này nằm ngoài biển hay không mà có cảm giác 1 trận mưa cứ như một trận bão vậy, cực kì dữ dội.

Hang động này vốn nằm rất khuất, thế nên không bị mưa tạt vào, thế nhưng cửa hang không có gì che chắn, nên gió mang theo hơi lạnh vẫn lùa vào.

Ban đầu, đám người cố gắng ngồi gần cửa hang để có thể hứng 1 chút ánh sáng từ bên ngoài, thế nhưng vì gió tạt vào quá lạnh, nên buộc phải lùi vào trong sâu.

Thậm chí, sau khi lùi vào bên trong rồi, cả đám vẫn run người vì thỉnh thoảng gió vẫn lùa vào tận sâu hết mức của hang động, mang theo sự lạnh giá kinh người.

Ánh đèn pin của Stefan vốn đã yếu, trôi qua một thời gian, năng lượng của nó cũng gần như cạn kiệt, càng ngày càng yếu hơn.

Stefan nhìn màn hình điện thoại, lên tiếng:

- Năng lượng chỉ còn 20%, nếu sử dụng tiết kiệm, có lẽ đủ cầm cự đến chiều nay.

Bọn họ ở đây đã hơn 3 tiếng đồng hồ rồi, bây giờ đang là giữa trưa, với số pin này, nếu như không phát sinh gì, thì đúng là có thể cầm cự được đến chiều.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, anh nhìn một lượt, rồi nói:

- Tắt điện thoại đi, hãy đốt củi lên.

Andrew nhướn mày, thắc mắc hỏi:

- Không phải cậu nói số củi đó để dùng vào buổi tối sao? Bây giờ mà lấy ra đốt, chúng ta sẽ không còn gì đâu!

Âu Dương Thiên Thiên cũng nhìn anh với ánh mắt nghi hoặc, nhưng vài giây sau, cô như đã hiểu ra gì đó, quay đầu về phía Andrew, đáp:

- Điện thoại là thiết bị duy nhất có thể liên lạc được với bên ngoài, chúng ta vẫn nên giữ lại một ít năng lượng, có lẽ sẽ có lúc cần đến!

- Hơn nữa, bây giờ ai cũng đều đang lạnh, tôi không nghĩ việc để dành củi đến tối là chuyện đúng đâu, cứ đem ra dùng để giải quyết tình thế trước mắt đã.

Dứt lời, Stefan và Andrew cũng không còn gì để nói nữa, bọn họ đành đồng ý với ý kiến của Âu Dương Vô Thần.

Quay người lại ôm một đồng củi lớn đem tới đặt ở chính giữa, Stefan đảo mắt nhìn một lượt, thấy trong đám củi khô có một ít bụi nhùi, anh liền cầm chúng lên và cuộn lại như một miếng xì gà.

Andrew nhìn qua, dường như hiểu bạn của mình đang định làm gì, anh tùy tiện cầm hai mảnh đá phẳng gần chỗ mình, quăng tới cho Stefan, nói:

- Dùng cái này đi!

Stefan cầm hai miếng đá lên, khước miệng hơi nhếch. Âu Dương Vô Thần ngồi một bên, ánh mắt lạnh nhạt nhìn hai người làm, không có ý muốn tới giúp. Thế nhưng, Âu Dương Thiên Thiên thì không như vậy, cô nhướn người, ngăn hành động của Stefan lại, hỏi:

- Các anh... đang định làm cái gì thế?

Stefan cầm miếng đá, liếc mắt trả lời:

- Tạo lửa. Chứ cô nghĩ chúng tôi làm gì?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, nói:

- Đừng nói với tôi các anh định mài bụi nhùi với đá để tạo lửa nhé? Các anh là người cổ xưa à? Sao không dùng bật lửa?

Stefan chặc lưỡi, hỏi người lại:

- Tôi và Andrew không hút thuốc, nên thường không mang theo bật lửa, nếu như cô có thì lấy ra đi. Còn không thì chỉ có thể dùng cách này thôi.

Dứt lời, anh cúi đầu đặt bụi nhùi lên miếng đá phẳng, dùng miếng còn lại ép lên trên mài thật nhanh.

Nghe lời nói của Stefan, Âu Dương Thiên Thiên lẩm bẩm:

- Tôi là con gái thì đem bật lửa theo làm gì chứ!

Dừng một chút, như nhớ ra gì đó, cô xoay qua nhìn Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- Anh có bật lửa phải không? Mau lấy ra cho họ dùng đi!

Người đàn ông liếc mắt nhìn sang, lạnh nhạt đáp:

- Ai nói với cô là tôi có bật lửa? Tôi không mang theo nó.

Nghe tới đây, Âu Dương Thiên Thiên liền ngạc nhiên, cô chớp chớp mắt, ngập ngừng hỏi:

- Không có? Vậy.... tối qua anh dùng cái gì để đốt lửa?

*Vì 2 ngày lễ Tiêu vẫn chưa làm đủ bão, nên hôm nay bão tiếp cho đủ nha, vẫn còn thiếu mọi người 4 chương *

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 274: Bắt Lửa Bằng Pin

Câu hỏi của Âu Dương Thiên Thiên thu hút sự chú ý của Andrew và Stefan, làm hai người cùng quay đầu nhìn qua, Andrew đột nhiên bật cười, như thể không tin nói:

- Vô Thần tạo ra lửa được sao? Lần đầu nghe thấy đấy! Mọi lần cậu ta đều ngại phiền phức, chỉ ngồi một chỗ, để cho tôi và Stefan làm mà, bây giờ thì biết tự làm luôn rồi sao? Đúng là khó tin mà!

Dừng 1 chút, Andrew nhìn biểu hiện gương mặt của Âu Dương Vô Thần, vừa cười vừa hỏi:

- Vô Thần, không lẽ... cậu cũng ngại mài bụi nhùi như vậy sao? Chà, tôi thật muốn xem cảnh cậu làm lúc đó đấy!

Dứt lời, anh ta cười một tràng thật lớn, Âu Dương Vô Thần thì không nói gì, điều này làm Âu Dương Thiên Thiên tưởng là thật, không nhịn được nói:

- Thật sao? Vậy, Âu Dương Vô Thần, anh giúp Stefan mài bụi nhùi đi, tôi cũng muốn thấy cảnh lúc anh làm việc đó.

Người đàn ông nghe lời trêu chọc của cô gái, liếc mắt sang, lên giọng âm u:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô nói đủ chưa?

Stefan lúc này đã mài bụi nhùi bén lửa thành công, anh bỏ nó vào giữa đám củi, để nó tự cháy, rồi quay sang nhìn Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- Không có chuyện cậu ta làm việc mất sức này đâu. Âu Dương Vô Thần mà tôi quen không phải người như thế. Nói đi, cậu làm cách nào để đốt lửa?

Người đàn ông nghe anh hỏi, liền nhìn lại, chậm rãi đáp:

- Tôi dùng pin.

Andrew một bên nhú mày, thắc mắc:

- Pin ư? Pin gì cơ? Pin tạo ra lửa được à?

Stefan chớp ánh mắt đen láy, sau vài giây suy nghĩ, anh nói:

- Có phải... cậu dùng pin điện thoại?

Âu Dương Vô Thần gật đầu, thành thật trả lời:

- Ừm. Dùng pin điện thoại của tôi. Thêm một tờ giấy vỏ kẹo cao su (singum) nữa. Đặt hai đầu của nó vào vỏ kẹo, dòng điện từ viên pin sẽ kích thích miếng vỏ kẹo tự cháy. Mặc dù pin điện thoại sóng điện yếu hơn pin bình thường, nhưng với pin của tôi, thì vẫn đủ.

Stefan nghe xong, gật đầu đáp:

- Quả đúng là cậu, chỉ dùng cái đầu, không tốn nhiều sức lực mà vẫn tạo ra lửa được, cao thủ!

Stefan không tiếc lời khen Âu Dương Vô Thần, anh cảm thấy về mặt này, cậu ta quả thật giỏi.

Andrew và Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, trái ngược với biểu hiện của Stefan, cả hai người đều há hốc mồm, dường như vẫn chưa tiêu hóa được.

Andrew chớp mắt, một lúc sau mới lên tiếng:

- Vậy ra... cậu đốt cái pin điện thoại của mình để tạo lửa sao? Đầu tư đến vậy? Thảo nào... lúc hỏi có liên lạc được với người bên ngoài không, thì cậu bảo không được, hóa ra đốt mất cái cục pin rồi còn đâu!

Âu Dương Thiên Thiên cũng nhìn anh, ánh mắt vừa khó hiểu vừa có chút gì đó khâm phục.

Anh ta thông minh thật, nhưng mà... hình như hơi chịu chơi đấy! Sẵn sàng đem điện thoại ra đốt luôn, đúng là tư duy của tỷ phú, khác xa người bình thường như cô quá!

Stefan ngồi xuống, anh chăm cho ngọn lửa lớn từng chút một, nhìn đám người nói chuyện, thỉnh thoảng sẽ cười một cái cho có phản ứng.

Một lúc sau, Âu Dương Vô Thần chợt lên tiếng:

- Stefan, cậu đã tìm ra nguyên nhân rắn Pelamis platyrus lên bờ chưa?

Nhắc tới vấn đề này, Andrew và Âu Dương Thiên Thiên bỗng không nói nữa, họ đồng loạt nghiêm túc nhìn về phía Stefan, chờ đợi câu trả lời của anh.

Người đàn ông mím môi, gật đầu đáp:

- Ừm. Nguyên nhân chính khiến loài rắn biển này lên bờ, có lẽ là do khí hậu đang thay đổi rồi.

- Tôi có nhớ, một thời gian trước từng đọc một bài báo khoa học Mỹ, trong đó tổng kết về nhiệt độ của nước biển trung bình chung trên toàn thế

giới. Các nhà khoa học đã phát hiện, nhiệt độ nước biển ngày càng nóng dần lên, khiến một số sinh vật biển không còn khả năng thích nghi nữa.

- Do vậy, phần lớn chúng sẽ di chuyển tới nơi khác để phù hợp với mức độ sống của mình. Rắn biển Pelamis platura là loài rắn biển hiếm đang có nguy cơ tuyệt chủng trên thế giới, chúng phân bố chủ yếu ở phía Nam California và hầu như chỉ ở đó. Đây là lần đầu tiên tôi thấy chúng xuất hiện ở vịnh San Fransico.

Andrew nghe xong, chớp mắt nói:

- Nếu như rắn biển Pelamis platura phải di chuyển để có thể thích nghi với môi trường sống tốt hơn, vậy thì, việc chúng đi xa đến thế này là điều dễ hiểu, nhưng mà... cậu từng nói chúng không tự động tấn công người, vậy thì tại sao con rắn lúc này lại khác như vậy?

Stefan chớp ánh mắt đen láy, anh nhúm mày, trả lời:

- Trước đây, cũng từng có tiền lệ chúng lên bờ, nhưng không làm hại đến con người. Theo đó, các nhà khoa học đã xác định loài rắn này rất hiền lành, nếu như bắt đắ dĩ phải đưa ra một lí do để nó cắn người, vậy thì là do chúng ta cố ý muốn tấn công nó trước.

- Nhưng mà, đó là lúc trước. So với tình hình khí hậu bây giờ, đã là chuyện hoàn toàn khác. Với việc rắn Pelamis platura lúc này chủ trương tự tấn công chúng ta, đã cho thấy nó đang bị thiếu thốn về mặt lương thực.

- Thông thường các sinh vật biển đều theo mục tiêu cá lớn nuốt cá bé, phần ăn của rắn biển cũng chỉ là các loài sinh vật nhỏ hơn mà thôi, khiến chúng trôi dạt lên bờ, là làm mất khả năng có thể săn tìm sinh vật nhỏ rồi. Vì vậy, khi bị mất phần khẩu vị vốn có, theo bản năng đói cơ bản, chúng bắt buộc phải tìm mục tiêu khác, dù con mồi là sinh vật lớn hơn nó đi chăng nữa.

Đám người nghe xong, ai nấy cũng đều im lặng không lên tiếng. Âu Dương Thiên Thiên mím môi, lần đầu tiên cô cảm thấy mình vô dụng như vậy.

Cô hoàn toàn không biết gì về những điều mà người đàn ông đó đang nói cả, ngoại trừ thông tin cơ bản là khí hậu đang thay đổi mà thôi.

Cô đã từng là MC toàn cầu, tưởng chừng mình thông thái hết mọi việc, nhưng mà... không. Đứng trước những con người này, cô hoàn toàn như một kẻ mù thông tin. Mọi sự hiểu biết của cô, đều là hạn hẹp, không đáng để đem ra so sánh.

Stefan thở một hơi, nói tiếp:

- Tóm lại, chúng ta đang ở trong một nơi không biết có nguy hiểm gì tiếp theo hay không, có thể ngoại trừ việc rắn biển lên bờ, vẫn còn có nhiều chuyện khác nữa.

- Trước mắt thời tiết thay đổi đột ngột như vậy, chứng tỏ đang có điều kì lạ diễn ra trên hòn đảo này, và tôi phải nhắc trước, hòn đảo này chưa từng có tên trên bản đồ quốc tế*, vậy nên, cách tốt nhất là phải rời khỏi đây càng sớm càng tốt!

Tại California, một người phụ nữ ngồi trên bàn, xung quanh cô ta là một đám người mặc áo đen, đang cúi đầu cung kính.

"Rầm" - Tiếng đập bàn vang lên mạnh mẽ, người phụ nữ đứng dậy, quát lớn:

- Các người đã làm gì trong khi anh hai tôi ở một nơi không rõ tung tích như vậy hả? Đến một tín hiệu cũng không tìm ra được, tôi còn nuôi các người làm gì nữa?

Một người áo đen cúi thấp đầu, lên tiếng:

- Elena tiểu thư, chúng tôi đang cố gắng dò theo tín hiệu của Stefan thiếu gia, Andrew thiếu gia và Phelan thiếu gia, chắc chắn sẽ nhanh chóng tìm ra cả ba người mà thôi!

"Chát" - Một cái tát giáng xuống má phải của người đàn ông, mạnh tới mức khiến khóe miệng anh ta chảy máu, cùng với tiếng nói:

- Thừa thải! Các người mà tìm ra được thì đã sớm tìm ra từ ngày hôm qua rồi. Còn đợi qua tới tận ngày hôm nay sao? Toàn là một lũ vô dụng!

Elena tức giận, ánh mắt cô sắc bén như lưỡi dao, khiến ai nấy đều cảm thấy run sợ.

Liếc nhìn một lượt, cô lên tiếng:

- Tôi cho các người thời gian 12 tiếng nữa, tìm ra ngay Phelan và anh trai cho tôi, nếu như còn đem thông tin trống tới, vậy thì hãy tự trách mình giữ mạng không tốt, tôi tiễn các người một đoạn xuống gặp Diêm Vương! Nghe rõ hết chưa!

Tiếng quát đánh thép vang lên, ngay lập tức làm đám người đứng thẳng, bọn họ cúi đầu, đồng loạt đáp:

- Rõ, tiểu thư!

Vừa dứt lời, tiếng điện thoại ở đâu liên vang lên, Elena hạ mắt nhìn màn hình, thấy một dãy số lạ, cô chậm rãi cầm lấy, lướt nhẹ hỏi:

- Là ai vậy?

Đầu dây bên kia vang đến giọng một người phụ nữ, nói:

- Hi, Elena, long time no see you! Do you remember me?

(Chào, Elena, lâu rồi không gặp cô. Còn nhớ tôi không?)

Ánh mắt Elena hơi híp lại, cô nhú mày, lên tiếng:

- Vivian? Why did you call me?

(Vivian? Tại sao cô lại gọi cho tôi?)

Nghe câu hỏi, người phụ nữ bên kia hơi cười, nhẹ nhàng trả lời:

- Oh, I won't call you suddenly! I called you because.... I know where he is - whom she was looking for! Phelan!

(Oh, tôi sẽ không bất ngờ gọi cho cô đâu. Tôi gọi cô là bởi vì... tôi biết anh ấy ở đâu - người mà cô đang tìm kiếm! Phelan)

Elena nhú mày càng sâu, tay cô ta cầm điện thoại hơi dùng sức, hỏi với giọng âm u:

- Why do you know where he is?

(Tại sao cô biết anh ấy ở đâu?)

Người phụ nữ im lặng tầm vài giây, rồi trả lời:

- Because.... Before he disappeared, he called my number!

(Bởi vì... trước khi anh ấy biến mất, anh ấy đã gọi vào số của tôi)

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 275: Kiếm Đồ Ăn

Âu Dương Vô Thần, Stefan và Andrew nói chuyện một hồi thì mưa bên ngoài cũng bắt đầu tạnh. Lúc này, đã là hơn 6h chiều rồi, mây đen vừa tan đi thì trời cũng bắt đầu tối dần.

Lúc này, anh quay sang mới phát hiện Âu Dương Thiên Thiên từ khi nào đã dựa vào vai anh ngủ gục rồi.

Khóe môi hơi nhếch lên, anh nhìn khuôn mặt người con gái đang ngủ say, ánh mắt đen lại.

Cô gốc này, cả ngày chạy khắp nơi như vậy, có lẽ đã mệt lắm rồi. Còn bị thương nhiều như thế..... chắc đau lắm.

Âu Dương Vô Thần nhìn xuống những vết thương trên người Âu Dương Thiên Thiên, trong đôi con ngươi hiện lên chút đau lòng mà chính anh cũng không nhận ra.

Stefan ngồi chăm lửa, nhìn thấy một màn này, anh không có quá nhiều biểu hiện, chỉ tiếp tục cho thêm củi vào, để lửa cháy ngày một lớn hơn.

Đúng lúc này, Andrew bên cạnh liền bật dậy, lên tiếng:

- Này, hình như trời hết mưa rồi, tôi ra ngoài đi tìm cái gì đó ăn đây, các cậu có ai đi chung không?

Stefan liếc mắt, lắc đầu:

- Tôi không đi đâu, cậu đi đi! Nhớ kiểm đồ nào ăn được đem về.

Andrew nhướn môi, trừng mắt đáp:

- Cậu thử nói thêm một lần nữa xem, tôi không đem đồ ăn về cho cậu nữa bây giờ.

Dứt lời, anh mặc kệ Stefan, quay qua nhìn Âu Dương Vô Thần, hỏi:

- Vô Thần, đi chung không? Hay là... cậu cũng ở lại?

Người đàn ông chớp ánh mắt lạnh nhạt, anh đưa tay lên vuốt lọn tóc mai của Âu Dương Thiên Thiên, vài giây sau mới trả lời:

- Ừm, tôi đi. Nhưng mà, trước tiên... cởi áo khoác của cậu ra đi!

Andrew nghe nói, nhúu mày nhìn áo mình, thắc mắc:

- Lấy áo tôi làm gì?

Không kịp để người nào đó hiểu, Âu Dương Vô Thần trực tiếp lên tiếng:

- Đừng hỏi nhiều, cứ cởi ra đi!

Ấn đường Andrew cau chặt lại, mặc dù không muốn nhưng trước sự đe dọa của người đàn ông, anh bắt buộc phải tự cởi áo khoác của mình ra, đưa cho Âu Dương Vô Thần.

Anh cầm lấy chiếc áo, tùy tiện gấp làm 3 lại, rồi để xuống đất, sau đó nhẹ nhàng đưa tay lên, tách đầu của Âu Dương Thiên Thiên ra, đặt cô nằm lên chiếc áo.

Andrew: "..."

Quách tờ phắc? Lấy áo anh làm gối cho gái à? Cái thằng chết tiệt này!!!

Andrew trợn mắt, lên tiếng:

- Này, muốn người khác ngủ êm đẹp sao không lấy áo của cậu mà làm, lấy áo tôi là sao hả?

Âu Dương Vô Thần để người con gái nằm xuống thật cẩn thận xong, anh đứng dậy, quay đầu nhìn Andrew, nhặt nhẹo nói:

- Đừng có làm ồn nữa, mau đi thôi, tôi cũng không tin tưởng tay cậu đem đồ có thể ăn được về!

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần liền nhấc chân đi trước.

Andrew đứng đằng sau: "..."

Cảm giác này.... sao anh lại có hai thằng bạn không tin tưởng mình như thế chứ?

Tổn thương quá.... hự~

Andrew hậm hực ôm theo con tim đầy tổn thương muốn rời đi, đúng lúc này, Stefan đằng sau liền gọi anh lại, ném chiếc điện thoại vào trong tay Andrew, dặn dò dùng đèn pin tiết kiệm một chút.

Sau khi 2 người đàn ông đi khỏi, trong hang động bây giờ chỉ còn một mình Stefan và Âu Dương Thiên Thiên đang nằm ngủ say.

Bỏ tiếp một canh củi vào, anh đưa mắt nhìn cô gái, trong đôi con ngươi, không nhìn ra bất kì biểu hiện nào.

- -----...-----...-----

Âu Dương Vô Thần và Andrew đi ra khỏi hang, cả hai dùng đèn pin điện thoại của Stefan chiếu sáng mọi thứ trên đường đi.

Vượt qua vài con dốc, bọn họ tìm được một ít trái cây, sau khi hái đủ quả, còn đi thêm một đoạn đường nữa để lấy nước uống.

Andrew nhìn Âu Dương Vô Thần lấy lá hứng nước, do dự một chút liền lên tiếng:

- Cậu và Âu Dương Thiên Thiên... hình như phát triển hơn mình nghĩ nhiều rồi nhỉ?

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt lạnh nhạt, tay vẫn hoạt động bình thường, thuận miệng đáp:

- Tôi lại thấy không có gì cả, quan hệ giữa tôi và cô ta vẫn như vậy.

Andrew gật đầu, nói:

- Đúng, quan hệ thì vẫn như vậy, nhưng tình cảm thì đã khác, đúng chứ?

Lúc này, tay của Âu Dương Vô Thần chợt dừng lại, anh ngẩng đầu lên, nhìn Andrew, không lên tiếng trả lời.

Thấy vậy, Andrew biết mình đã đánh đúng trọng tâm, liền nói tiếp:

- Vô Thần, tôi là anh em của cậu bao nhiêu năm rồi. Một ánh mắt, một hành động bình thường hay khác lạ của cậu, lẽ nào tôi còn không phân biệt được? Stefan có thể không nói, nhưng cậu ấy cũng như tôi, đều thấy được hết. Chỉ là... không muốn ngăn cản cậu mà thôi.

- Giống như tôi đã nói, bắt đầu từ show trình diễn ngày hôm đó, cậu và Âu Dương Thiên Thiên đã có một bước ngoặt mới rồi. Từng cử chỉ, từng lời nói của cậu dành cho cô ta, từng chút một đã thay đổi.

- Tôi không biết hiện giờ cậu có nhận ra tình cảm của mình hay không nhưng mà.... đây không phải điều tốt đâu. Tôi nói thật đấy!

Andrew đi tới một bước, anh nhìn thẳng người đàn ông:

- Cô ta đã bị thương, Vô Thần. Bị thương rất nhiều... khi ở bên cạnh cậu!

- -----...-----...-----

Trong hang động, Stefan nhìn cô gái một cách im lặng, biểu hiện trên gương mặt hoàn toàn lạnh tanh, dường như... chẳng có một chút cảm xúc nào.

Ánh mắt anh tuy chỉ chứa đựng một hình ảnh duy nhất chính là người đang nằm nơi đó, nhưng mà.... nó không giống với ánh mắt của Âu Dương Vô Thần khi nhìn Âu Dương Thiên Thiên, càng không giống ánh mắt của Andrew khi nhìn vào cô ta.

Ánh mắt đó... là của một động vật hoang dã... đang nhắm tới con mồi của mình. Trong bóng tối, đôi con người tưởng chừng như không hề gây hại đó... lại mang theo thứ nguy hiểm không thể ngờ tới...

Đúng lúc này, đột nhiên Stefan đứng dậy, anh ta nhẹ nhàng bước qua đám lửa. chậm rãi tiến về phía Âu Dương Thiên Thiên.....

Âu Dương Vô Thần nhìn Andrew, ánh mắt anh từ đầu đến cuối vốn không có gì thay đổi, thế nhưng, khi nghe đến câu "Âu Dương Thiên Thiên bị thương khi ở bên cạnh anh" thì nó lại hung hăng kích động.

Nuốt một ngụm nước bọt, Âu Dương Vô Thần lần đầu tiên không thể lên tiếng cãi lại được, anh mím môi, không đáp trả bất cứ lời nào.

Tính tới thời điểm hiện tại, không mấy ai có thể làm Âu Dương Vô Thần cứng họng, thậm chí là chèn ép anh trong lời nói, thế nhưng, Andrew lại có thể làm điều đó, chỉ bằng một câu nói.

Điều này nói lên điều gì chứ? Nó chỉ có thể chứng minh được 1 sự thật duy nhất thôi, chính là.... Âu Dương Thiên Thiên... đã có một vị trí trong lòng của người đàn ông này rồi!

Andrew mím môi, nhìn sự im lặng của Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- Trước giờ, ba người chúng ta đều rất ít nói đến vấn đề yêu đương, bởi vì mỗi bản thân chúng ta đều biết, nếu như yêu, thì chính là phải chuẩn bị một tinh thần thép để chống chọi với nó. Vô Thần, cậu đã từng mất người cậu yêu nhất, cậu hiểu rõ cảm giác đó mà, đúng chứ?

- Chúng ta là những người ở trong bóng tối, đối với những kẻ ngoài ánh sáng, chính là thứ rất nguy hiểm. Vậy nên, tôi luôn luôn khuyên cậu, nếu như muốn yêu, hãy yêu một người phụ nữ cùng thế giới với mình, bởi vì, ít nhất họ đủ mạnh mẽ, đủ thể lực, và đủ dũng cảm để ở bên cạnh cậu. Còn Âu Dương Thiên Thiên, cô ta căn bản không sống được trong thế giới của chúng ta.

- Tôi biết, lúc cậu thấy cô ta bị thương, thấy cô ta khóc, rất đau lòng, rất nhức nhối, nhưng mà... đó mới là bản chất của chúng ta, nếu như cậu muốn cô ta, thì đó chính là tương lai mà Âu Dương Thiên Thiên phải đối mặt. Cậu nhẫn tâm sao? Nhẫn tâm nhìn cô ta bị thương vì cậu?

Dừng một chút, Andrew lùi lại một bước, anh nhìn Âu Dương Vô Thần với ánh mắt đồng cảm, nói:

- Vô Thần, nhân lúc tình cảm còn chưa sâu nặng, hãy cắt đứt nó đi! Rời xa cô ta, rời xa thứ sẽ khiến cậu đau lòng 1 lần nữa. Đây là lời khuyên chân thành của tôi.

Dứt lời, anh xoay người muốn trở về lại hang động, thế nhưng, đúng lúc này... người đàn ông đứng phía sau tường chừng sẽ không nói gì, đột nhiên lên tiếng:

- Cậu nói nhiều như vậy, cái gì tôi cũng hiểu. Nhưng mà.... tôi không làm được, cũng không muốn làm.

Chân Andrew đứng sững lại, anh nhú mào, quay đầu nhìn Âu Dương Vô Thần, vào thời khắc này, ánh trăng bắt đầu lên cao, soi sáng cả một vùng trời tăm tối.

Ánh trăng phản chiếu xuống dòng nước tĩnh lặng, trong vô tình, nó khắc sâu cả hình bóng của người đàn ông xuống làn nước đó....

- Cậu từng hỏi tôi, liệu một ngày tôi có tình cảm với Âu Dương Thiên Thiên, vậy thì sẽ thế nào. Lúc đó tôi đã trả lời, tôi sẽ không bao giờ có tình cảm với cô ta, cho đến bây giờ tôi vẫn nghĩ là mình không có, nhưng mà.... tôi đã sai.

- Tôi đã nói dối cậu, nói dối cả chính mình. Âu Dương Thiên Thiên, bắt đầu từ lúc cô ta nắm lấy tay tôi.... có lẽ..... tôi đã thích cô ấy mất rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 276: Tôi CựợC!

Andrew đối mắt với Âu Dương Vô Thần, đôi con người màu hổ phách trong đêm tối sáng lên như một con hổ, giờ phút này, người ta mới nhìn ra được phong thái của một nhà hắc đạo, nổi tiếng nguy hiểm nhất nhì thế giới ngầm, chứ đâu còn là người đàn ông vô tư hay đùa giỡn như lúc nãy nữa.

Không phải tự nhiên mà 3 người đàn ông này có chỗ đứng vững trong giới hắc đạo như vậy, họ là những kẻ làm mưa làm gió trên thương trường nhiều năm, khiến ai cũng phải nể sợ, chính là vì họ đều có tài năng vượt trội hơn người bình thường.

Stefan được ví như một nhà thông thái của thế giới ngầm, một cuốn bách khoa toàn thư chứa đựng nhiều tri thức. Anh ta hiểu biết mọi thứ, là trí óc thông minh chủ chốt.

Về Andrew, anh ấy là một cỗ máy sáng tạo, có khả năng tư duy và điều khiển cao. Bên cạnh đó, anh ấy còn là người có năng lực xuất chúng khi là người thừa kế đời thứ 3 của gia tộc lâu đời về môn võ Systema ở Nga. Một môn võ pha trộn giữa võ cổ truyền Nga và nhiều tinh hoa võ thuật phương Đông.

Môn võ này đòi hỏi sự tập trung cao độ, kết liễu đối thủ với các đòn nhanh mạnh, dứt khoát. Systema được truyền dạy rộng rãi, là môn võ bắt buộc và cơ bản của quân đội, cảnh sát Nga. Không chỉ dạy đòn đánh hiểm độc, Systema còn rèn luyện cả yếu tố tâm lý và thần kinh thép.

Bởi vậy, Andrew chính là người nắm giữ tinh hoa võ thuật bậc nhất.

Andrew là một người lai, mang 3 dòng máu, Nga, Mỹ và Trung Quốc, bình thường, tính cách anh có chút sôi nổi và phóng khoáng, khác xa hoàn toàn so với phong thái trầm ổn và tĩnh lặng như hai người bạn còn lại của mình.

Vậy nên, nhiều người cho rằng anh là người kém cỏi nhất trong số đó. Người ngoài thường coi thường năng lực của Andrew, vậy nên họ luôn bỏ qua việc đối đầu với anh, thay vào đó, kinh sợ hơn khi đối mặt với Stefan và Âu Dương Vô Thần. Tuy nhiên, chỉ có những người lâu năm trong hắc đạo mới biết Andrew thật sự mạnh tới mức nào.

Giờ phút này, Andrew chính là một con người như thế, gương mặt trong đêm tối hiền hòa nhưng lạnh lẽo một cách lạ thường. Không biết có phải vì lời nói của Âu Dương Vô Thần tác động đến hay không mà biểu hiện trên mặt anh không mang chút nhiệt độ nào, dường như... có chút tức giận.

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt bình thản, lên tiếng:

- Andrew, tôi biết lí do cậu ngăn cản tôi, nhưng mà... tôi muốn thử. Muốn thử thêm một lần nữa...

- Bây giờ tôi chưa thể chắc chắn được điều gì với cậu, nhưng có một chuyện tôi có thể khẳng định. Tôi thích Âu Dương Thiên Thiên rồi.

Andrew nhìn Âu Dương Vô Thần, không đáp lại lời nào. Vài giây sau, anh đột nhiên bật cười, ánh mắt cũng thu liễm vài phần đáng sợ, gật đầu nói:

- Lần đầu tiên nghe cậu nói nhiều như vậy, được... cậu muốn làm gì cứ làm, việc của cậu, tôi chưa bao giờ xen vào. Dù sao, nó cũng không ảnh hưởng gì đến tình anh em giữa chúng ta, tôi cũng chỉ là cho cậu lời khuyên mà thôi, muốn nghe hay không, là tùy ở cậu.

- Nhưng mà.... Vô Thần, cậu muốn đánh cược không? Tôi cược, cậu và cô ta... sẽ không đến được với nhau!

- ----...-----...-----

Trong hang động, Stefan ngồi nhìn Âu Dương Thiên Thiên ngủ say, ánh mắt anh ta đặt trên gương mặt cô, đen láy, bình tĩnh... Vài giây sau, Stefan cởi áo khoác của mình ra, nhẹ nhàng đắp lên người Âu Dương Thiên Thiên. Hướng mắt nhìn ra phía ngoài, anh ta đứng dậy, rời đi....

Elena nói xong điện thoại, cô hít một hơi nặng nề, ánh mắt sắc liếc nhìn người bên cạnh, lên tiếng:

- Chuẩn bị trực thăng cho tôi!

Người đàn ông mang áo đen có chút bất ngờ, hỏi:

- Tiểu thư, cô muốn đi đâu?

Elena mím môi, đôi con ngươi hiện lên sự lạnh lẽo:

- Tôi phải đi đón... vị khách đặc biệt mà Phelan mang tới!

Bàn tay đang cầm điện thoại hơi siết chặt lại, cô vẫn còn nhớ như in câu nói của người phụ nữ đó: "Elena, tôi đã ở bên cạnh Phelan một thời gian dài rồi, cho nên tôi rất hiểu anh ấy, vào những lúc nguy hiểm, người anh ấy luôn nhớ đến, chính là tôi"

Phelan... anh.... vì sao vẫn còn giữ liên lạc với cô ta?

- ----...-----...-----

Ở một nơi khác, trong căn phòng xa hoa sang trọng,

Cô gái mang bộ váy đính kim cương sáng lấp lánh ngồi trên chiếc ghế vàng, dùng đưa chân mình.

Trên tay cô ta xoay chiếc điện thoại vừa mới cúp máy, ngón tay trắng nõn thon dài với những chiếc móng màu đỏ chói mắt.

Một người phụ nữ đứng đằng sau, lên tiếng hỏi:

- Hoàng hậu, người nhất định phải đi sao?

Đôi môi trái tim nhoẻn cười quyến rũ, cô gái chống tay lên cằm, chậm rãi đáp:

- Tại sao lại không? Hiếm khi Phelan chủ động gọi điện cho tôi như vậy, có lẽ... anh ấy đã gặp vấn đề nghiêm trọng, cần tôi giúp đỡ rồi.

Người phụ nữ chớp ánh mắt bình tĩnh, nói:

- Nhưng mà, tôi nghe báo lại, hình như cậu ấy đang để ý tới một cô gái nào đó, tên là... Âu Dương Thiên Thiên!

Cô gái nghe đến đây, nụ cười càng sâu hơn, những ngón tay cô ta gõ lên chiếc ghế, lười biếng trả lời:

- Âu Dương Thiên Thiên sao... cái tên nghe rất đẹp. Tôi đang mong chờ giây phút được gặp cô ta đây!

- -----...-----,....-----

Âu Dương Vô Thần cùng Andrew cầm theo trái cây và nước trở về hang động, trên đường đi, họ nói chuyện bình thường, như thể chuyện vừa rồi chưa hề xảy ra.

Đúng lúc này, trời bắt đầu nổi gió, cây cối xung quanh nghiêng ngả qua lại. Rồi đột nhiên mặt đất rung chuyển kì lạ, đất đá đều nảy lên, hàng loạt

chảy xuống dốc núi.

Andrew nhú mào, lên tiếng:

- Có chuyện gì vậy? Động đất sao?

- Ngậm cái miệng quạ của cậu lại. - Người đàn ông bên cạnh ngay lập tức nhắc nhở.

Âu Dương Vô Thần cũng ngạc nhiên, ấn đường anh cau chặt lại, nhìn những thứ xung quanh mình một cách khó hiểu.

"Ầm ầm ầm" - Một tiếng động lạ vang lên, làm Andrew cảm thấy nghi ngờ, ánh mắt bây giờ hiện lên sự nghiêm túc, hỏi:

- Tiếng gì vậy? Hình như là từ trên cao...

Theo hướng đất đá chảy, cả hai người cùng hướng mắt nhìn lên, lúc này... từ trên cao, một đám bụi mù đang chảy xuống phía dưới, mà trong đám bụi ấy, mang theo những viên đá to với kích thước khổng lồ....

Đôi con ngươi của Âu Dương Vô Thần và Andrew đột nhiên mở to, nhìn thấy đám bụi mù đang lao xuống núi với tốc độ kinh người, cả hai bất ngờ đến đứng hình.

Âu Dương Vô Thần là người phản ứng nhanh nhất, anh đảo mắt, như nghĩ đến gì đó, liền lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên!

Âu Dương Thiên Thiên, cô ta vẫn còn ngủ trong hang động!

Dứt lời, anh xoay người chạy vụt đi.

Andrew kinh ngạc nhìn theo, lúc này, đất bên dưới chân anh ẩm ướt, chợt nứt lên từng đường nhỏ, thậm chí có lớp còn trồi lên trên bề mặt.

Andrew nhú mào, lẩm bẩm:

- Sạt lở đất? Sao lại có hiện tượng sạt lở đất ngay trong đêm thế này?

Dừng một chút, anh ngược mặt nhìn lên phía trên cao, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, nói:

- Thiên nhiên rốt cuộc đang bị làm sao vậy?

Nói xong, Andrew liền quay đầu, chạy nhanh về hướng của Âu Dương Vô Thần.

Ở trong hang động lúc này, Âu Dương Thiên Thiên vẫn nằm một mình cạnh ngọn lửa, mặt đất xung quanh lúc đầu chỉ rung động nhỏ, nhưng vài giây sau, nó liền rất mạnh mẽ.

Những tiếng "ầm ầm" vang lên ngay lập tức phá tan giấc ngủ của cô, khiến Âu Dương Thiên Thiên phải mở mắt tỉnh dậy.

- Tiếng gì vậy? - Mơ màng tỉnh giấc, điều đầu tiên trong suy nghĩ của cô là tiếng động lạ đang phát ra.

Đưa tay chống lên trán, Âu Dương Thiên Thiên lơ mơ lắc đầu, sau vài giây đầu óc hoạt động lại, cô mới nhìn xung quanh, bây giờ mới phát hiện trong hang động không có ai cả.

Kì quái, đám người Âu Dương Vô Thần đi đâu cả rồi?

Đưa mắt nhìn xung quanh, chợt cảm nhận dưới tay tê rần, Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn xuống thì thấy những hạt cát nhỏ đang nảy lên, đập trúng vào bàn tay mình.

Ánh mắt như sáng hơn hẳn, cô ngay lập tức đứng dậy, ngược đầu nhìn lên trên hang động, xung quanh đều rung lắc dữ dội, đến đám củi đang cháy cũng bị ép phải tách ra khỏi nhau.

Âu Dương Thiên Thiên hoảng hốt, cô liền men theo vách hang chạy ra phía ngoài, quay đầu nhìn lên cao, lúc này, đập vào mắt cô là một đám bụi mù đang lao một cách không phanh xuống dốc, mà trong đám bụi đó, còn mang theo cả đất đá với kích cỡ lớn.

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt kinh ngạc, khi nhìn thấy cảnh tượng đó, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là phải chạy trốn, cô theo bản năng xoay người, thế nhưng, đúng lúc này, một bóng đen liền lao tới, ôm lấy người cô ngã xuống đất, lăn lại vào bên trong hang.

Âu Dương Thiên Thiên còn chưa kịp định hình được gì thì đã bị thân thể cao lớn ôm lấy, người cô đập mạnh xuống đất, trước khi tầm mắt hoàn toàn bị che lấp, hình ảnh cuối cùng mà cô nhìn thấy, chính là cửa hang bị những tảng đá to lớn hoàn toàn bịt kín.

Mà người đàn ông cô nghĩ rằng đang ôm mình, lại xuất hiện ngay trước cửa hang, với ánh mắt đầy hoảng hốt.

Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng hét lên:

- Âu Dương Vô Thần!

*Ngày mai đủ phiếu Tiêu sẽ bão nhé, vì tối mai Tiêu có việc nên sẽ không đăng sớm được, nếu đủ phiếu trước 2h chiều mai, thì Tiêu sẽ bão sớm cho mọi người nha>

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 277: Không Cảm Nhận Được À?

Âu Dương Vô Thần chạy lên tới nơi thì mọi thứ đã không còn kịp nữa, anh nhìn những tảng đá to lăn xuống và lấp kín hang động, cùng với hình ảnh người con gái đang với tay về phía mình, chỉ biết thốt lên:

- Âu Dương Thiên Thiên!

Andrew thấy Âu Dương Vô Thần vừa hét vừa chạy về phía trước. nơi những tảng đá đang lăn xuống, ngay lập tức, anh kéo người của cậu ta lại, nói:

- Vô Thần, bình tĩnh đi, Stefan cứu được cô ta rồi. Phía trước nguy hiểm đừng ngu ngốc lao tới nữa.

Nói xong, Andrew lôi người đàn ông đứng nép sang bên cạnh, cố gắng dựa người hết cỡ vào vách núi, chờ đợi đám bụi mù đi qua.

Lúc này, ở bên trong hang động, Âu Dương Thiên Thiên ôm người đàn ông lăn một vòng vào sâu bên trong, bên tai cô chỉ toàn nghe tiếng đá rơi ầm ầm, cả thân thể đều rung lắc dữ dội.

Theo bản năng, cô dùng tay bám chặt vào người đang ôm mình, nhắm mắt nghiền răng, đợi cho những tiếng động đó hết.

Sau khi những chấn động mạnh mẽ đó đi qua, không gian liền trở lại bình thường, lúc này, người đàn ông mới nhìn xuống cô gái trong người,

lên tiếng hỏi:

- Không sao chứ?

Bấy giờ, Âu Dương Thiên Thiên mới dám mở mắt ra, cô chậm rãi ngước đầu lên, khi nhìn thấy ngũ quan của người đàn ông, chớp mắt ngạc nhiên đáp:

- Stefan?

Stefan thở gấp, anh thấy vẻ mặt cô khi gọi tên mình, hạ giọng nói:

- Bất ngờ như vậy? Không nghĩ đến là tôi sao?

Nghe câu nói của anh, Âu Dương Thiên Thiên hơi bối rối, cô đảo mắt, ngập ngừng trả lời:

- Không.... không phải, chỉ là tôi....

Cố né tránh đi câu hỏi của Stefan, Âu Dương Thiên Thiên quay đầu mình sang bên khác, đúng lúc này, cô nhìn thấy thứ bên cạnh mình, đột nhiên la lên:

- Stefan, tay của anh....

Tiếng hét thu hút sự chú ý của người đàn ông, anh liếc mắt nhìn qua thì phát hiện, bàn tay mình từ lúc nào đã đặt lên một khúc củi khô đang cháy đỏ rực.

Ngay lập tức nhấc tay mình ra, Stefan bật dậy, anh nhìn lòng bàn tay đang bị bỏng nghiêm trọng, nhúu mày không lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên cũng hoảng hồn, cô mau chóng đứng lên, cầm lấy bàn tay người đàn ông, hỏi với giọng lo lắng:

- Tay anh bị thương rồi, tại sao không rút ra ngay chứ? Đụng phải thứ nóng như vậy, chẳng lẽ anh không cảm nhận được à?

Âu Dương Thiên Thiên trợn mắt nhìn người đàn ông, cô dường như khá tức giận với việc anh không biết bản thân mình đã bị thương. Nhìn bàn tay đỏ rực lên vì bỏng, da thịt có chỗ lồi lõm, cô cắn môi, liền cúi đầu xuống, dùng tay xé một phần áo của mình, đắp lên tay anh.

Stefan liếc mắt, anh hất miếng vải ra, lên tiếng:

- Tôi không sao.

Thế nhưng, tay anh ngay lập tức bị Âu Dương Thiên Thiên bắt lại, cô giữ thật chắc, cau mày nói:

- Cái gì mà không sao chứ, anh bị bỏng rồi, ở đây không có nước, phải băng vết thương lại ngay, nếu để hở không khí, nó sẽ rất đau đấy.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên cúi xuống, cầm chặt cổ tay Stefan, dùng miếng vải bắt đầu băng lại.

Người đàn ông nhìn hành động của cô, trên mặt không tỏ ra biểu hiện gì, chỉ chậm rãi lên tiếng:

- Tôi không đau.

Một câu này, làm tay đang băng vết thương của Âu Dương Thiên Thiên chột khựng lại, cô cứng nhắc ngược đầu nhìn lên, ánh mắt nghi ngờ, hỏi:

- Anh nói gì vậy.? Làm sao có thể không đau được chứ...

Stefan nhìn lại Âu Dương Thiên Thiên Thiên, trước câu hỏi của cô, anh không lên tiếng đáp lại, chỉ có ánh mắt đen láy chiếu thẳng....

- -----...-----....-----

Ở bên ngoài, đám bụi mù mang theo đất đá lao xuống thật nhanh, vì sự chuyển động dữ dội này mà cả ngọn núi như rung chuyển.

Âu Dương Vô Thần và Andrew đứng bám vào vách đá, cố gắng để bản thân không bị cuốn theo. Sau khi mọi thứ qua đi, hai người đứng từ trên cao nhìn xuống, trong ánh mắt là hình ảnh đám bụi quét qua hết mọi vật, dội thẳng tất cả xuống biển.

Dường như không chỉ có 1 mình sạt lở đất bên dưới địa hình phẳng kia, mà ngay cả ở trên cao này, cũng xảy ra hiện tượng lũ quét nữa.

Âu Dương Vô Thần và Andrew nhìn nhau, thở nặng nề trèo lên lại chỗ cũ.

Cả hai đứng trước cửa hang động, nhìn những tảng đá bịt kín lối ra vào, nhú mày không biết phải làm thế nào.

- Vô Thần, cậu định giải thích chuyện này thế nào đây? Tôi không biết nguyên nhân rồi đấy! - Andrew nhìn đất đá chất thành đống, lắc đầu lên tiếng.

Âu Dương Vô Thần nghe câu hỏi, anh không trả lời, chỉ dùng ánh mắt khó hiểu nhìn cửa hang đang bị lấp kín.

Tại sao tự dưng lại xảy ra hiện tượng này chứ? Đám bụi mù kia vì cái gì mà đột ngột xuất hiện? Hơn nữa, còn là chảy xuống đúng nơi hang động khuất nhất ngọn núi.

Điều này là ngẫu nhiên xảy ra, hay là....

Ấn đường Andrew cau chặt lại, anh ngược đầu nhìn lên trên cao, nơi đám bụi mù mang theo đất đá vừa chảy xuống, lúc này, ở đằng sau... đột nhiên xuất hiện một bóng đen sượt qua....

Trong bóng tối, những con mắt sáng lên như điều hâu, nhìn về phía hai người đàn ông. Rồi nhanh như chớp, một bóng đen lao tới, trên tay nó cầm một thứ gì đó, muốn đập thẳng vào người của kẻ đang đứng.

Đúng lúc này, Andrew đột ngột quay đầu, khoảnh khắc thứ to lớn giáng xuống, anh đưa một tay lên đỡ vững chắc, tay còn lại tung một quyền vào bụng của người đó.

Âu Dương Vô Thần cũng đồng thời phát hiện được ra điều lạ thường, anh quay đầu nhìn lại, liền thấy một cây giáo đang hướng mình đâm tới. Ngay lập tức né đi, Âu Dương Vô Thần lách người sang một bên, đưa tay nắm lấy đầu hắc ta, gạt chân, đập thẳng thân thể đối phương vào tảng đá ngay cửa hang.

Andrew liếc mắt sang người đàn ông bên cạnh, lên tiếng hỏi:

- Hai kẻ này là ai vậy? Tại sao lại tấn công chúng ta?

Nhìn thân thể hai kẻ lạ mặt và thứ hắc cầm trên tay, anh nhíu mày, nghiêng đầu thắc mắc.

Gì vậy trời, chúng không mặc đồ hở? Quần dẻ rách gì lên người thế này?

Đang suy nghĩ, đột nhiên Andrew nghe tiếng Âu Dương Vô Thần:

- Tôi không biết, nhưng mà... hình như hai người này không đi một mình đâu.

Dứt lời, người đàn ông ngược mặt nhìn lên, lúc này mới phát hiện ra, từ hai bên phía vách núi, những bóng đen thay phiên nhau bước ra, trên tay đám người đều cầm một loại vũ khí kì lạ.....

Ở bên trong hang động,

Âu Dương Thiên Thiên nhìn Stefan, đúng lúc có tiếng động phát ra từ cửa hang, khiến một vài đất cát rơi xuống lẻ tẻ.

Cô liếc mắt nhìn qua, lên tiếng:

- Hình như là Âu Dương Vô Thần ở bên ngoài làm gì đó, anh ấy và Andrew đang tìm cách cứu chúng ta, có phải không?

Nói rồi, cô buông tay Stefan ra, đi gần tới cửa hang, nhìn một lượt.

Người đàn ông phía sau quay đầu lại, anh chớp mắt, đưa tay lên quần tiếp miếng vải mà Âu Dương Thiên Thiên đang làm dở dang, nói:

- Tôi không nghĩ vậy đâu, hai người đó làm sao có thời gian để cứu chúng ta chứ.

Nghe câu nói này, Âu Dương Thiên Thiên chợt xoay người, cô nhìn anh, hỏi:

- Anh nói vậy là ý gì? Tại sao lại không có thời gian để cứu chúng ta?

Stefan mím môi, bình thản nhìn vết thương trong lòng bàn tay mình, chậm rãi trả lời:

- Bởi vì phải đối mặt với thứ khác nguy hiểm hơn. Đám thổ dân trên hòn đảo này... họ biết chúng ta ở đây rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 278: Kẻ Xâm Nhập!

Âu Dương Thiên Thiên nghe câu trả lời, nhú mày nói:

- Thổ dân? Trên hòn đảo này mà có người sống ư?

Stefan gật đầu, trả lời:

- Đương nhiên là có. Điều kiện khí hậu nơi này không tệ, xung quanh còn có biển và sinh vật sống, con người sao không tồn tại được chứ? Chỉ là.... họ bị cách biệt với thế giới bên ngoài lâu rồi, nên không chắc... sẽ thân thiện với những kẻ lần đầu đến như chúng ta.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, đáp:

- Vậy... họ chắc là nguy hiểm lắm.

Dừng một chút, cô đột nhiên nhìn người đàn ông, hỏi:

- Nhưng mà... Stefan, tại sao anh lại biết, trên đảo này có người sống?

Stefan chớp ánh mắt đen láy, anh thả tay mình xuống, lên tiếng:

- Tôi mới vừa phát hiện ra thôi!

Lúc này, anh nghe có tiếng "loạt soạt" ngoài cửa hang, nên mới đi ra xem thử, thế nhưng, đi một vòng lại không phát hiện ra ai cả. Lúc quay lại, đột

nhiên cảm thấy mặt đất rung chuyển, nhìn lên trên cao thì thấy đám bụi mù đó.

Anh còn tinh ý phát hiện được, đám bụi mù đó không phải tự nhiên mà tạo thành, chính là có người cố ý làm những tảng đá lớn lăn từ trên cao xuống, tạo thành một dòng chảy khiến bụi cát xung quanh kéo xuống theo.

Chính mắt anh đã nhìn thấy có bóng người đứng trên đỉnh núi trong lúc xảy ra đám bụi mù đó. Thế nhưng, chỉ là nhìn thấy bóng, không thể kết luận được điều gì.

Sau đó, Âu Dương Thiên Thiên đi ra khỏi hang, vì nguy hiểm, nên anh mới đẩy cô ta lại vào trong, đây cũng chính là lúc anh thấy được đám thổ dân. Trước khi cửa hang hoàn toàn bị bịt kín, đã có một bóng người xẹt ngang qua phía sau của Âu Dương Vô Thần và Andrew, tuy nhanh nhưng anh vẫn thấy được, chính là bóng của con người, không mang nhiều đồ và cầm vũ khí bằng đá, di chuyển với tốc độ cao, chừng đó đặc điểm thôi, còn không khẳng định là thổ dân nữa ư?

- -----...-----

Âu Dương Vô Thần và Andrew lùi lại, hai người đối lưng với nhau, lên tiếng:

- Gì đây, tại sao lại kéo một đám tới thế này?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt một lượt, nói:

- Andrew, để ý cách ăn mặc và sử dụng vũ khí của họ đi. Hình như không giống với chúng ta.

Andrew nhú mày, anh híp mắt nhìn đám người, vài giây sau mới đáp:

- Ăn mặc đơn giản, vũ khí sơ sài, đa số đều là rìu và giáo được mài từ đá, trông giống như người tiền sử vậy. Bọn họ... chắc không phải là thổ dân sống trên đảo này chứ?

Âu Dương Vô Thần mím môi, gật đầu trả lời:

- Tôi e là vậy.

Andrew nghe thấy, nhăn mặt hỏi:

- Nhưng mà.... tại sao họ lại muốn tấn công chúng ta? Lúc này, hình như 2 người đó còn có ý định muốn giết tôi nữa.

Âu Dương Vô Thần liếc ánh mắt sắc bén, đôi con ngươi lóe lên tia sáng kì dị, nói:

- Tôi nghĩ, họ xem chúng ta là kẻ xâm nhập rồi!

Nghe xong câu của Âu Dương Vô Thần, tâm trạng của Andrew chợt trở nên nghiêm túc, anh cuộn nắm tay lại, đưa lên trước mặt, tạo thành tư thế phòng thủ cơ bản.

Âu Dương Vô Thần đứng lặng người, anh xem xét hết một lượt, dường như đang tính toán gì đó. Dù sao nhiều đánh ít không chột cũng què mà, tính toán kĩ có khi mới sống sót được.

Vài giây sau, Âu Dương Vô Thần bỗng lên tiếng:

- Tôi bên phải, cậu bên trái!

Andrew: "..."

1 2 3 4 5 6 tên.... 1 2 3 tên.

"...."

Quách? Cái gì mà chênh lệch số lượng dữ vậy? Anh đánh 6 tên, còn cậu ta đánh có 3 tên? Ăn gì mà khôn vậy?

Khóe môi Andrew giật giật, anh nhìn người bạn bên cạnh mình, không biết nên khóc hay nên cười, nói:

- Vô Thần, cậu đừng lúc nào cũng tính có lời như vậy cho một mình bản thân thôi, khôn như thế ai chơi với cậu?

Âu Dương Vô Thần cười mỉm, bình thản đáp:

- Không phải vẫn có cậu và Stefan chơi sao? Đừng có than vãn như vậy, cậu biết võ mà, bây giờ là lúc thể hiện đấy!

Dứt lời, anh lao lên trước, một cước đá vào bụng của tên đầu tiên. Hai tên kia thấy Âu Dương Vô Thần động thủ, ngay lập tức lao tới.

Andrew: "..."

Muốn đám người đó đánh chết cậu ta ghê!

Anh thở dài một hơi, nhìn 6 tên to con trước mặt mình, chẹp miệng.

Xoay vòng hai vai của mình, Andrew nghiêng cổ qua lại, tạo thành tiếng "rắc rắc", anh nhướn mày, nói:

- Lên cùng lúc đi!

Vừa nói xong, không biết là đám người trước mặt có hiểu hay không, mà cả 6 người cùng đồng loạt lao lên thật.

Andrew cắn răng, tung ra quyền đầu tiên. Anh giơ tay lên, đỡ lấy chiếc rìu đang đánh xuống người mình, rồi dùng chân, đá vào hạ bộ của tên đó.

Tên tiếp theo lao tới với cây giáo dài, Andrew nhếch môi, một tay bổ xuống, làm cây giáo gãy làm đôi, say đó cho một cú đâm vào má của hắn ta.

Hai tên khác cầm rìu tiếp cận anh từ phía sau, Andrew như biết được, cúi đầu xuống né đi, rồi lại ngóc đầu lên, cầm lấy hai chiếc rìu của hai tên đó, kéo thẳng về phía trước, đồng thời dơ cùi chỏ mình lên, đánh thẳng vào mặt hắn ta.

Lúc này, bên phía Âu Dương Vô Thần, đa số đều là anh né chiêu, rất ít khi tự mình ra tay, nhưng cách né chiêu lại rất nhanh và chính xác, khiến hai tên kia toàn chém hụt.

Khác xa so với cách đánh của Andrew, Âu Dương Vô Thần trông cứ như mèo vờn chuột, không hề có cách xử lý nào đẹp mắt.

Một tên cầm rìu lại lao tới chỗ Andrew, anh cúi đầu né đi, bỗng lên tiếng:

- Vô Thần, tôi cần một cây súng. Tôi muốn một phát giết hết đám này, đánh thật sự mất sức!

5 chap đầu tiên nhé, tối nay Việt Nam đá bóng, không biết có ai xem không?

Âu Dương Thiên Thiên ở bên trong, đột nhiên nghe có tiếng va chạm bên ngoài, cô bất giác quay đầu lại, tiến gần tới cửa hang.

Đưa tay lên sờ vào những tảng đá to, cô lên tiếng:

- Hình như đánh nhau thật rồi, phải làm sao đây?

Stefan liếc mắt nhìn cô, anh cúi xuống cầm cây củi cháy lên, nhìn nghiêng qua lại, đáp:

- Không cần lo lắng như vậy, hai cậu ấy đều có thân thủ rất tốt, đám người đó sẽ không làm hại được họ đâu.

Những lời của Stefan, cô biết là đúng, bởi vì anh ta là bạn của bọn họ, thế nên, chắc chắn lời đó là thật. Nhưng mà... tại sao cô vẫn cảm thấy lo lắng nhỉ?

Căn môi, Âu Dương Thiên Thiên rũ mắt, lẩm bẩm:

- Âu Dương Vô Thần, anh giỏi như vậy, chắc chắn sẽ không sao, đúng chứ?

Lời của Âu Dương Thiên Thiên nói, cô vốn nghĩ là rất nhỏ, chắc là người đàn ông phía sau sẽ không nghe thấy. Thế nhưng, cô lại không biết nó có thể lọt được vào tai của Stefan.

Tay anh đang cầm củi đột nhiên khựng lại, ánh mắt nhìn nó cũng đứng hình, dường như... có chút bất ngờ khi nghe được câu nói đó.

Vài giây sau, Stefan quăng cây củi đang cháy trong tay mình đi, anh quay mặt về phía người con gái, lạnh nhạt lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô hình như... rất quan tâm tới Vô Thần nhỉ?

Cô gái nghe thấy, chậm rãi xoay đầu lại, nhìn người đàn ông đứng phía xa, cô đảo mắt, đáp:

- Anh ấy là anh hai tôi, quan tâm..... không phải là điều đương nhiên sao?

Stefan hơi nhếch môi, hỏi:

- Anh hai? Ý cô là... người đàn ông không có quan hệ huyết thống, mà chỉ là trên giấy tờ thôi sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhíu mày, đột nhiên không hiểu lắm, lên tiếng thắc mắc:

- Dù là ở trên phương diện nào, anh ấy cũng là anh hai tôi, không phải sao? Việc quan tâm này, tôi nghĩ là bình thường mà!

Người đàn ông đối diện cô nghe vậy, không biết tại sao lại đột nhiên mỉm cười, nụ cười của anh ta, luôn luôn mang đến cho cô cảm giác không tốt đẹp lắm.

Stefan chớp ánh mắt đen láy, anh chợt nhắc chân bước đi, từng bước, từng bước tiến gần về phía của Âu Dương Thiên Thiên.

Âu Dương Thiên Thiên hơi cảnh giác, cô lùi người, dựa vào trong tảng đá lạnh toát phía sau, mắt nhìn chăm chăm từng hành động của người đàn ông.

Stefan dừng chân trước mặt cô, anh nhìn trực diện Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Vậy.... Âu Dương Thiên Thiên, cô.... muốn hôn tôi không?

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, cô nhìn người đàn ông trước mặt, dường như không thể tin nổi vào những điều mình vừa nghe thấy.

Stefan nói gì chứ? Hôn? Anh ta có tỉnh táo không thể?

- Anh... vừa mới nói gì vậy? - Cô chớp mắt liên tục, có chút ngập ngừng lên tiếng.

So với biểu hiện bối rối của Âu Dương Thiên Thiên, ngược lại, người đàn ông vẫn tỏ ra bình thản, lặp lại một lần nữa:

- Cô có muốn, hôn tôi không?

Tay Âu Dương Thiên Thiên chột ra mồ hôi, cô đảo mắt, cố giữ bình tĩnh, nói:

- Tôi... là em gái của Âu Dương Vô Thần. Anh không thể...

- Cô cũng không phải bạn gái của cậu ấy, việc gì tôi phải sợ? - Lời đang nói đột nhiên bị cắt ngang, Stefan trực tiếp lên tiếng, không cho cô có cơ hội được nói hết câu.

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên thật sự lo lắng, cô liếm môi, không biết phải làm gì tiếp theo.

Thấy vậy, Stefan liền nói tiếp:

- Không muốn hôn tôi? Vậy.... tôi hôn cô, được chứ?

Lời vừa phát ra, Âu Dương Thiên Thiên trực tiếp trợn mắt, theo bản năng đáp:

- Không được! Tôi không thích anh!

Nghe câu trả lời này, người đàn ông nhếch môi, hỏi:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô nghĩ cứ nam và nữ thích nhau, thì mới được hôn sao? Diễn viên, người bình thường, bạn bè khác giới, thậm chí là anh em trên danh nghĩa.... chẳng lẽ đều không được? Cô ngây thơ quá đấy!

Âu Dương Thiên Thiên cứng họng, cô cương cổ lên nhưng mãi vẫn không nói được câu nào. Stefan thấy thế, liền đưa mặt mình gần sát tới mặt của cô, tựa như muốn hôn thật.

Quá hoảng sợ, Âu Dương Thiên Thiên liền dơ tay lên muốn đánh, thế nhưng, người đàn ông như biết được điều đó, ngay lập tức bắt lấy tay cô, không tốn nhiều sức để ngăn cản hành động này.

Stefan nhìn vào ánh mắt đang run rẩy của cô gái, ngón tay anh sờ lần lên lòng bàn tay cô, rồi chợt ấn chặt vào vết thương đang sau miếng vải mỏng manh.

- Ừm... - Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng phát thành tiếng, cô nhắm mắt nhìn người đàn ông.

Stefan nghiêng đầu, lên tiếng:

- Muốn đánh tôi sao?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, đáp:

- Tôi không nghĩ anh là loại người như vậy, đến em gái của bạn mình cũng dám đụng vào.

Người đàn ông nghe lời khiêu khích của cô, bàn tay càng thêm dùng sức, ấn chặt vào vết thương của Âu Dương Thiên Thiên, thậm chí, lực mạnh đến mức khiến nó rỉ máu, thấm qua cả lớp khăn.

- A.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 279: Muốn Ném Thử Mùi Vị!

Âu Dương Thiên Thiên không thể chịu đựng được nữa, cô la lên rất đau, vết thương của cô chỉ đơn giản là băng lại, không thuốc, không rửa, thậm chí còn chưa qua 12 tiếng đồng hồ, cái gì cũng không có, nó cơ bản vẫn y như lúc mới bị, chạm vào một cái đã rất đau rồi. Vậy mà... người đàn ông này lại ấn chặt vào tay cô, không những 1 mà tận 2 lần.

Nó đau... đau đến mức cô không thể im lặng được.

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng rằng, ánh mắt quật cường nhìn Stefan, nói:

- Ưc hiếp 1 người phụ nữ đang bị thương, Stefan thiếu gia, anh còn có thể hèn hạ hơn nữa không?

Người đàn ông nhìn biểu hiện của cô, không nói gì, nhưng tay lại dùng thêm sức, khiến máu không chỉ thấm qua lớp khăn mỏng manh mà còn chảy xuống cổ tay của Âu Dương Thiên Thiên.

- Aaaaaa.....

Âu Dương Thiên Thiên đau đến mau nước mắt, cô quay mặt quẩn quại, không thể chịu nổi nữa rồi, liền đưa tay còn lại muốn đánh vào mặt của người đàn ông.

Thế nhưng, Stefan như có con mắt thứ 3, anh ta không cần nhìn, nhưng vẫn bắt gọn tay cô lần nữa.

Đè chặt cánh tay còn lại vào tảng đá, người đàn ông nhếch môi, nói:

- Cô rất quật cường, rất mạnh mẽ, nhưng mà... sức lực quá yếu ớt. Vậy nên, cô mới trở nên vô dụng!

Stefan nhìn Âu Dương Thiên Thiên, trải qua những chuyện ngày hôm nay, anh phát hiện ra, cô gái này có sức mạnh về tinh thần, nhưng không hề có sức mạnh về thể lực.

Cô ta có thừa ý chí, nhưng quá thiếu về thể chất. Sự chênh lệch này, làm người khác tưởng rằng cô ta yếu, chứ thực chất, cô ta không yếu đến như vậy.

Người đàn ông cười mỉa mai, anh ta thả lực ở cánh tay mình, điều này ngay lập tức chấm dứt cơn đau của Âu Dương Thiên Thiên, người cô mất sức đi nhanh chóng, thở một cách rất nặng nề.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, khó khăn lên tiếng:

- Stefan, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Người đàn ông nghe cô nói, ánh mắt đen thêm vài phần, bình thản trả lời:

- Tôi mới là người phải hỏi cô muốn gì mới phải? Cô không muốn hôn tôi, cũng không muốn tôi hôn cô, vậy cô muốn tôi phải làm gì đây? Hừm?

Stefan vừa nói, vừa cúi đầu gần đến mặt của Âu Dương Thiên Thiên, cô nghiêng răng nhìn anh, nói từng câu rõ ràng:

- Tôi muốn anh thả tôi ra!

Stefan bật cười, anh híp mắt nhìn cô, đáp:

- Thả? Tôi không cho rằng lời đề nghị này có hiệu lực trong tình cảnh như bây giờ.

Dứt lời, anh lại dùng tay ấn vào vết thương của người con gái, cơn đau một lần nữa kéo tới, khiến thân thể Âu Dương Thiên Thiên quằn quại, cô đau đớn nhìn máu chảy ròng xuống cổ tay mình, nhỏ từng giọt rơi xuống đất.

Môi Âu Dương Thiên Thiên trắng bệch, trán cô đổ đầy mồ hôi, một tay bị thương đã bị tê dại, tay còn lại trong vô thức vẫn muốn chống cự, thế nhưng, nó chỉ yếu ớt nghoe nguẩy, hoàn toàn không có khả năng làm được kì tích nào....

Stefan nhìn cô gái đang mất dần sức, ánh mắt vẫn lạnh nhạt bình tĩnh, lên tiếng:

- Công nhận cô cứng hơn rất nhiều người phụ nữ khác tôi từng làm như vậy, trong hoàn cảnh thế này, phụ nữ khác sớm đã cầu xin tôi rồi, nhưng... chừng đó vẫn chưa đủ.

- Cô là một con mèo hoang, mà móng vuốt vẫn chưa được mài dũa hoàn chỉnh, tôi ngược lại, từ trước đến giờ, vẫn chưa nếm thử mùi vị mèo hoang như thế nào!

Âu Dương Thiên Thiên nghe câu nói của người đàn ông, trong đầu thoáng qua những lời mà Âu Dương Vô Thần từng nhắc với cô.

"Tránh xa Stefan ra, cậu ấy không phải loại người đơn giản như cô nghĩ đâu"

"Tránh xa Stefan ra...."

Âu Dương Vô Thần, anh ta đã từng nhắc cô chuyện này... nhưng mà... cô lại không để ý...

Stefan nhếch môi nhìn cô gái, anh chợt cảm thấy cô ta thật ngây thơ. Ngây thơ như một tờ giấy trắng, cô ta... chẳng biết gì về bản chất thật của anh cả!

Stefan - người đàn ông nguy hiểm không chỉ trên thương trường, mà còn là trên cả tình trường. Kẻ được mệnh danh là sát thủ đối với phụ nữ - người tình bóng đêm.

So với bề ngoài trầm tĩnh, Stefan có nhu cầu dục vọng khá lớn, không giống như hai người bạn của mình thủ thân như ngọc, Stefan lớn lên trong môi trường phương Tây được giáo dục rất phóng khoáng.

Anh ta chưa bao giờ yêu một ai, nhưng lại lên giường với vô số người phụ nữ. Đối với Stefan, phụ nữ là công cụ thỏa mãn, là nhu cầu khi anh muốn, chứ không phải là một phần cần thiết trong cuộc sống.

Vậy nên, phụ nữ qua tay anh, nhiều vô số kể, ngây thơ, mạnh mẽ, cá tính, quyến rũ, thanh khiết... loại nào anh cũng đã thử, nhưng mà.... chỉ riêng một loại như Âu Dương Thiên Thiên, thì chưa!

Âu Dương Thiên Thiên, cô ta đôi lúc như một đứa trẻ, đôi lúc lại như một người phụ nữ chín chắn, trưởng thành, sự thuần khiết của cô ta không phải giả tạo, mà đó đến từ bản chất. Là bản chất thật sự bên trong con người.

Âu Dương Thiên Thiên cũng toát ra sự trưởng thành, trí óc của cô ta nhanh nhạy và thông minh. Đôi lúc, ở người cô ta cũng toát ra sự quyến rũ, nhất là ánh mắt khi biểu đạt cảm xúc, mang theo rất nhiều tình ý.

Một người đơn giản, nhưng lại thông minh? Một người thuần khiết nhưng lại quyến rũ, một người trẻ con nhưng lại trưởng thành? Một người vốn yếu đuối nhưng lại ý chí mạnh mẽ? Có quá nhiều sự đối lập trong cô gái này.

Âu Dương Thiên Thiên, cô ta không phải kẻ lăng lơ quyến rũ đàn ông, mà là bản chất của cô ta thu hút người khác giới tới gần, muốn tìm hiểu, muốn khám phá. Vậy nên, cô ta sẽ làm đàn ông thêm muốn, khát vọng được chiếm hữu,

Giống như Stefan vậy, đó là bản năng của đàn ông. Và vì anh đã lẫn lộn nhiều trên tình trường, thế nên, anh nhận ra được cô ta khác so với phụ nữ bình thường như thế nào.

Chỉ tiếc... viên ngọc quý thế này....

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng rằng, cô nhìn anh, trừng mắt nói:

- Stefan, Âu Dương Vô Thần mà biết anh làm thế này, tuyệt đối sẽ không tha cho anh, mau thả tôi ra đi.

Người đàn ông thở một hơi khinh thường, lên tiếng:

- Cô nghĩ vậy sao? Cô nghĩ bản thân mình trong lòng của Vô Thần quan trọng nhiều như vậy?

Câu nói này hiển nhiên làm Âu Dương Thiên Thiên cứng họng, cô cắn môi cựa quậy, nhìn người đàn ông mỗi lúc một gần mình.

Stefan nghiêng đầu, anh đưa sát mặt tới, môi mình chạm gần đến môi cô....

Phản kháng đi, Âu Dương Thiên Thiên, cho tôi một lí do, để tôi thả cô ra....

Âu Dương Thiên Thiên đã đi đến đường cùng, vào lúc môi mình cách môi của người đàn ông đúng 1cm, cô nhắm chặt mắt lại, nghiêng rằng lên tiếng:

- Là vì cô ta, phải không? Elena!!!!

Lời nói của Âu Dương Thiên Thiên làm hành động muốn hôn của Stefan khựng lại, anh ta chớp ánh mắt đen láy, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô gái.

Cứ để im như vậy tầm 5s, sau đó, người đàn ông mới từ từ tách mặt mình ra khỏi mặt Âu Dương Thiên Thiên. Nhưng tay anh thì vẫn nắm chặt tay cô, không nhúc nhích.

Lúc này, không thấy điều mà mình không mong muốn xuất hiện, cô gái chậm rãi mở mắt, nhìn Stefan đã cách xa khỏi môi cô, Âu Dương Thiên Thiên như trút được gánh nặng.

Cô mím môi, nuốt một ngụm nước bọt, nói:

- Anh tiếp cận tôi, nói chuyện với tôi, cố tình quan tâm, cố tình mập mờ... làm tất cả những chuyện này, là vì em gái anh phải không? Elena tiểu thư!

Trước câu hỏi này, người đàn ông tưởng chừng như đang nắm lợi thế trong tay, lần đầu tiên không lên tiếng phản bác...

- -----....-----....-----

Ở một diễn biến khác, Âu Dương Vô Thần và Andrew vẫn đang đánh với đám thổ dân.

Âu Dương Vô Thần sau một khoảng thời gian, cuối cùng cũng giải quyết xong 3 tên, Andrew thì chặt vật hơn một chút, nhưng vì có võ nên vẫn là giải quyết được nhanh gọn 6 tên khác.

Andrew nhìn đám người nằm rạp trên đất, anh cúi mặt, thở dốc. Nhìn sang Âu Dương Vô Thần, liền lên tiếng:

- Cậu.... lần sau phải trang bị súng khắp người cho tôi, lâu rồi chưa đánh võ lại, mất sức quá!

Âu Dương Vô Thần nhàn nhã chớp mắt, anh phủi bụi trên áo mình, nói:

- Được rồi, lần sau nhất định sẽ trang bị súng thật nhiều cho cậu, để khi rơi xuống nước sẽ không làm mất nữa, rồi lên đảo hoang gặp thổ dân cũng không cần đánh!

Andrew: "...."

Cái thằng chết tiệt này, cứ thích nói móc anh! Còn dám nói có lần sau nữa? Anh mới không lên đảo hoang một lần nào nữa!

Hai người đứng, vừa nghỉ vừa nói chuyện, đúng lúc này, từ phía sau, một bóng người nhanh như chớp lao ra, trên tay hắn ta cầm chiếc rìu sáng loáng, chém thẳng về phía Âu Dương Vô Thần.

Andrew thấy, liền hô lên:

- Vô Thần, cẩn thận phía sau.

Tiếng hô vang lên, Âu Dương Vô Thần ngay lập tức quay lại, nhìn thấy thứ vũ khí sắc bén, anh nhanh chóng lách người qua, thế nhưng, tốc độ dường như không kịp, vai anh, trực tiếp bị một đường cắt từ chiếc rìu sượt qua.

Andrew lao tới, tung một quyền vào người tên đó, khiến hắn vang ra xa. Anh đỡ lấy người Âu Dương Vô Thần, hoảng hốt hỏi:

- Không sao chứ?

Âu Dương Vô Thần lắc đầu, muốn nói không sao, nhưng từ lưng lại truyền đến cơn đau rất dữ dội.

Andrew liếc mắt nhìn vết thương đằng sau của anh, đập vào mắt là một đường chém sắc lẹm, dài và sâu, khiến da thịt Âu Dương Vô Thần lộ hết ra bên ngoài, máu... chảy dài ròng ròng....

Andrew nhú mào nhìn vết thương của Âu Dương Vô Thần, miệng vết thương lớn quá, máu không ngừng chảy ra.

Thứ vũ khí cổ lỗ sĩ đó vậy mà còn nguy hiểm hơn cả súng đạn, mới chỉ là sượt nhẹ thôi mà đã thành thế này, nếu lúc này trúng một chém, chắc chắn là cậu ta đi tong luôn rồi.

Lúc này, từ bên phía cả hai vách đá, thêm một đám thổ dân đi ra nữa, chúng nhìn về phía hai người với ánh mắt nảy lửa, dường như rất tức giận.

Andrew đứng dậy, anh nhìn cả hai bên, rồi nhìn lại Âu Dương Vô Thần, nói:

- Cậu đứng yên đây, đừng động dậy!

Dứt lời, anh lao về phía trước, tung chiêu đánh vào đám người. Andrew dùng hết sức, đánh hết bọn thổ dân nhanh nhất có thể.

Thế nhưng, dù có lợi hại cỡ nào, anh cũng không phải là kẻ có 3 đầu 6 tay, vừa đánh vừa trông coi người đàn ông phía sau được.

Một tên thổ dân chú ý đến Âu Dương Vô Thần, hắn ta cầm cây giáo, xông về phía anh. Mặc dù đang bị thương nhưng anh vẫn có thể né được qua một bên, thấy vậy, hắn lại quay đầu, tiếp tục chĩa mũi nhọn của chiếc giáo vào người đàn ông.

Âu Dương Vô Thần lách 2 lần, sau đó anh dùng một tay cầm lấy cây giáo, một tay khác nắm lấy cổ của tên thổ dân, bóp mạnh.

Sức lực từ tay anh rất lớn, khiến tên thổ dân như nghệt thở, đến cuối cùng, vì không có không khí, mặt hắn nhanh chóng đỏ lên, rồi ngạt thở mà chết.

Âu Dương Vô Thần thả tay, tùy tiện vứt xác của kẻ đó sang một bên, lúc này, lại có một tên khác tiến tới.

Âu Dương Vô Thần cắn răng, cơn đau buốt từ lưng truyền tới khiến anh đứng không vững, máu chảy ra ngày càng nhiều hơn. Anh đứng yên một chỗ, nhìn hắn với ánh mắt đáng sợ, thế nhưng tên đó lại không biết sống chết lao tới.

Ngay lúc hắn ta cầm rìu chém về phía Âu Dương Vô Thần, anh nhanh chóng né đi, sau đó bắt ngược lại tay hắn, cướp lấy chiếc rìu, rồi lạnh lùng chém một nhát xuống trước ngực của tên thổ dân.

Thân thể tên đó ngã xuống đất, Âu Dương Vô Thần cũng không chịu được nữa mà cúi người, anh thở dốc, trán toát đầy mồ hôi.

Chiếc rìu trong tay rơi ra ngoài, Âu Dương Vô Thần nhìn về phía cửa hang, ánh mắt đột nhiên trở nên kiên quyết.

Âu Dương Thiên Thiên, cô đợi tôi!

Andrew không thể giết hết được đám thổ dân bằng tay không, chỉ có thể đánh cho chúng bị thương mà lùi lại. Anh lùi người về phía Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- Tôi đã bảo cậu dừng hoạt động mà, cậu bị thương rất nặng đấy!

Âu Dương Vô Thần lắc đầu, anh nhìn Andrew, đáp:

- Cậu không cần lo cho tôi, mau... nghĩ cách....

Chưa kịp nói hết câu, Âu Dương Vô Thần đã quỵ một chân xuống, anh dùng tay chống đất, há miệng thở dốc.

Không xong rồi, mất nhiều máu quá, cơ thể không trụ được nữa.

Andrew thấy vậy, liền nhìn người đàn ông, quát:

- Vô Thần, bây giờ không phải là lúc lo cho người khác đâu, Âu Dương Thiên Thiên đã có Stefan rồi, chúng ta còn đang phải đối mặt với đám nguy hiểm này đây, cậu bị thương rồi, lo cho chính mình đi, có được không hả?

Vừa nói xong, lại thêm một đám thổ dân tiến dần tới phía hai người nữa, lần này, dường như còn thêm số lượng, nhiều gấp 3 lần lúc nãy.

Andrew nuốt một ngụm nước bọt, dù anh có giỏi võ đến đâu, nhưng cũng không phải là thánh, làm sao có thể một mình đánh được đám người này chứ?

Đúng lúc này, bầu trời đột nhiên nổi gió, từ trên cao, xuất hiện một chiếc trực thăng bay giữa màn đêm....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 280: Hi, Phelan!

"Phạch phạch"

Tiếng trực thăng nhanh chóng thu hút sự chú ý của những người có mặt ở đó, bao gồm cả đám thổ dân, Andrew và Âu Dương Vô Thần.

Andrew ngược mặt nhìn lên, trong thứ ánh sáng kì diệu của mặt trăng, xuất hiện hình bóng một người phụ nữ tóc dài, mặc dù đang về đêm, nhưng cô ta lại mang một chiếc mắt kính dày, che đi phần lớn khuôn mặt.

Nở nụ cười quyến rũ, người phụ nữ cầm trên tay một khẩu súng tiểu liên Uzi, cô ta chậm rãi hướng mũi súng xuống phía dưới đám đông, bắt đầu nã đạn.

Andrew hoảng hốt, ngay lập tức lùi về phía của Âu Dương Vô Thần, cúi đầu ngồi xuống.

Trái ngược với sự sợ hãi của Andrew, Âu Dương Vô Thần chỉ chớp ánh mắt lạnh nhạt, anh dường như... đã biết trước được việc này vậy.

Tiếng súng nổ ra liên hoàn, nhắm vào đám người thổ dân đang đứng ngơ ngác, từng viên đạn bay qua mũi súng, xông thẳng vào cơ thể của họ, không chút khoan nhượng xuyên qua tầng da thịt mềm yếu, khiến nó tóe máu.

Âu Dương Vô Thần vẫn giữ nguyên tư thế nửa quỳ, anh cúi đầu thở dốc, từ trán truyền tới cơn choáng váng, khiến tầm nhìn mờ đi hẳn. Thế nhưng anh liền lắc đầu xua đi cảm giác đó, cố giữ chính tâm trí mình tỉnh táo.

Cho tới khi tiếng súng dừng lại, đám người thổ dân nằm rạp hết trên mặt đất, anh mới từ từ ngước mặt lên, hướng ánh mắt về phía người đang đứng ngay chiếc cửa trực thăng.

Cô ta vác cây súng lên vai, nhìn anh cười mỉm, lên tiếng chào hỏi:

- Hi, Phelan, great to see you again. You look so pathetic

(Chào, Phelan, thật vui được gặp lại cậu, trông cậu thảm hại quá)

Âu Dương Vô Thần nghe câu mỉa mai của cô, cười hắt một hơi, đáp:

- Come on, i'm pathetic but still handsome.... Contrary.... Why are you so late?

(Thôi nào, tôi dù có thảm hại nhưng vẫn đẹp trai mà. Trái lại.... tại sao cô đến muộn vậy?

Người phụ nữ bật cười trước câu trả lời của anh, cô ta quay đầu nhìn cô gái bên cạnh mình, chề môi đáp:

- That's because your fiancée came to pick me up late. You should blame her!

(Đó là vì vị hôn thê của cậu đến đón tôi muộn, cậu nên trách móc cô ta)

Elena nhìn lại cô ta, không lên tiếng đáp.

Dứt lời, người phụ nữ vươn tay cầm sợi dây dài, trượt một đường xuống phía dưới, cô ta đáp đất một cách nhẹ nhàng, rồi chậm rãi đi về phía của hai người đàn ông.

Lúc này, Âu Dương Vô Thần gắng sức đứng dậy, người phụ nữ thấy vết thương của anh, liền nhú mày lên tiếng:

- Thousand years to see you injured, don't die because of bland things like this.

(Ngàn năm mới thấy cậu bị thương đấy, đừng chết vì những thứ nhạt nhẽo như thế này chứ)

Người đàn ông nhếch đôi môi trắng bệch, đáp:

- Don't worry, I won't die.

(Đừng lo lắng, tôi sẽ không chết đâu)

Bấy giờ, Andrew mới lờ mờ đứng dậy, anh nhìn người phụ nữ với khuôn mặt quen thuộc, nhú mày hỏi:

- Vivian? Why are you here?

(Vivian? Tại sao cô lại ở đây?)

Người phụ nữ nghe tiếng gọi mình, quay đầu nhìn sang, thấy anh, liền cười nói:

- Oh, Andrew - my old lover, are you still alive?

(Ồ, Andrew - người tình cũ của tôi, anh vẫn còn sống à?)

Nghe câu nói của người phụ nữ, ấn đường Andrew cau lại, lên tiếng:

- Of course I'm still alive, you talk hard to hear. Is this your way of talking when you meet your old - lover?

(Đương nhiên là tôi vẫn còn sống rồi, cô nói chuyện khó nghe quá đấy. Đây là cách chào hỏi khi cô gặp lại người yêu cũ của mình đó à?)

Vivian nhếch môi, quơ tay trả lời:

- Come on, honey, we used to have a funny time together. I was just kidding for fun, you don't know how to joke? You still lack humor like before? So boring!

(Thôi nào, anh yêu, chúng ta đã từng có khoảng thời gian vui vẻ bên nhau mà, tôi chỉ đùa cho vui chút thôi, anh không biết đùa à? Vẫn thiếu hài hước như trước nhỉ? Thật nhàm chán)

Andrew bị chê bai, ngay lập tức lông tơ như dựng lên, liền muốn cãi lại:

- You....

(Cô...)

Đúng lúc này, Âu Dương Vô Thần liền đứng ra ngăn cản, lớn tiếng:

- Alright, can you two stop arguing?

(Được rồi, hai người có thể ngừng cãi nhau không?)

Anh quay sang nhìn người phụ nữ, nói:

- Vivian, I call you to help me, so never mind Andrew. Help me open this door, Stefan is inside!

(Vivian, tôi gọi cô đến đây để giúp tôi, vì vậy đừng bận tâm đến Andrew nữa. Giúp tôi mở cánh cửa này đi, Stefan đang ở bên trong đó)

Người phụ nữ liếc Andrew một cái, quyết định không tranh cãi nữa, cô ta quay sang nhìn Âu Dương Vô Thần, rồi nhìn tảng đá lớn chặn trước cửa hang, lớn tiếng:

- How can I open this big rock? The only way to destroy it is to use explosive.

(Tảng đá to thế này làm sao tôi có thể mở được chứ? Cách duy nhất chính là phá hủy nó bằng thuốc nổ thôi)

Dứt lời, cô ấn vào chiếc headphone trên tai, ra lệnh:

- Bring me a small bomb!

(Mang xuống cho tôi một quả bom loại nhỏ)

Đúng lúc này, Elena trượt xuống bằng sợi dây dài, cô ta mang theo một quả bom nhỏ, đưa cho Vivian, tiện thể nói:

- That's right, you should focus on saving people like this, than arguing with other people, then, my father knew that you called others with disgusting words, "honey".

(Đúng vậy, cô tốt nhất nên tập trung vào việc cứu người như thế này, còn hơn là cãi nhau với người khác, rồi sau đó ba tôi lại biết cô gọi họ bằng những từ ngữ ghê tởm, như là anh yêu... chẳng hạn)

Vivian xoay người, cô nhếch môi nhìn Elena, chậm rãi cầm lấy quả bom từ tay cô ta, trả lời:

- If you said so... ok, I will do my duty, my dear daughter!

(Nếu cô đã nói như vậy thì... được thôi, tôi sẽ làm đúng bổn phận của mình, con gái thân yêu ạ)

Nói rồi, cô ta lách qua người Andrew, gắn quả bom lên tảng đá, sau đó hô lên:

- Let's all step back!

(Tất cả hãy lùi lại)

"Bùm" - Vài giây sau, một tiếng nổ vang lên....

Quay lại vài phút trước khi bom nổ...

Ở bên trong hang động, Stefan và Âu Dương Thiên Thiên vẫn đang đối mặt nhau, người thì mang theo ánh mắt hoảng sợ, người thì mang theo ánh mắt thăm dò.

Lúc này, Âu Dương Thiên Thiên mới mạnh dạn lên tiếng trước:

- Tôi đoán đúng rồi chứ? Anh cố tình tiếp cận tôi, là vì em gái anh - Elena, có phải không?

Người đàn ông nhìn cô, khuôn mặt bình tĩnh lạnh nhạt, hoàn toàn không thể suy ra được chút cảm xúc nào. Thế nhưng, chính cách anh không trả lại được câu hỏi của Âu Dương Thiên Thiên, đã khiến cô tin tưởng rằng việc mình đã nói trúng tim đen rồi.

Bằng cách đó, cô có một chút lợi thế hơn, so với những bất lợi đã nhận từ này đến giờ.

- Tôi biết, việc em gái anh thích Âu Dương Vô Thần, và cô ta cảm thấy tôi là một mối đe dọa, nhưng sự thật là giữa tôi và Âu Dương Vô Thần không có gì cả, thế nên, chẳng có gì đáng lo ngại ở đây. Dù là anh hay là Elena, tôi cũng không muốn hai người có thành kiến với tôi chỉ vì điều này, và....

- Không có gì? - Lời nói của Âu Dương Thiên Thiên chưa kịp dứt, Stefan đã lạnh lùng cắt ngang.

Lòng Âu Dương Thiên Thiên nhảy "lộp bộp", cô chớp mắt, theo bản năng hỏi:

- Hà?

Người đàn ông nghiêng đầu nhìn cô, chậm rãi lên tiếng:

- Cô nói... giữa cô và Vô Thần không có chuyện gì sao? Chắc chứ?

Nghe câu hỏi của anh, Âu Dương Thiên Thiên đứng hình tầm vài giây, cô há miệng, cứng nhắc trả lời:

- Chắc.... tôi với Âu Dương Vô Thần... không có gì với nhau cả.

Sau câu nói này của cô, ánh nhìn Stefan dường như sâu thêm vài phần, anh im lặng một cách kì lạ, và điều đó khiến Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy sợ hãi.

Đúng lúc đó, đột nhiên tiếng "păng păng" vang lên liên hoàn, dữ dội. Âu Dương Thiên Thiên và Stefan đều đồng loạt giật mình, cả hai không hẹn mà cùng nhìn về phía cửa hang.

Thứ họ mới nghe thấy là gì vậy? Tiếng súng sao?

Ánh mắt Stefan hơi híp lại, như cảm nhận được gì đó, anh rời khỏi người Âu Dương Thiên Thiên, nhưng tay vẫn nắm lấy tay cô, kéo về phía sau lưng mình.

Lùi lại vào bên trong, Stefan đột nhiên nâng cao sự cảnh giác, Âu Dương Thiên Thiên cũng không biết làm gì, cô chẳng nghĩ được gì cả, chỉ có thể đi theo anh ta, đứng núp ra sau lưng.

Tầm vài giây sau, "bùm" - một tiếng nổ vang lên làm Stefan và Âu Dương Thiên Thiên giật mình, cả hai theo bản năng nhắm mắt, cúi đầu để che

đi khói bụi và những mảnh đá văng về phía mình.

Cánh cửa hang động bị bom làm phá nát, khói bụi bay khắp nơi, vô tình làm mờ đi những thân ảnh đứng phía trước.

Stefan vụt tay xua đi lớp bụi trước mặt, anh nhú mào nhìn về phía cửa hang, cho đến khi thấy được khuôn mặt quen thuộc, mới thốt lên thành tiếng:

- Mẹ?

Stefan và Âu Dương Thiên Thiên cùng lúc nhìn ra đám người đứng trước cửa hang, nhưng điều khiến cô ngạc nhiên chính là... Stefan vừa mới nói gì cơ?

Mẹ? Cô không nhìn lầm chứ? Người phụ nữ đang đeo mắt kính đứng sừng sững giữa hang động đây, là mẹ của anh ta sao?

Nhìn còn chưa tới 40 tuổi mà? Còn Stefan... bằng tuổi Âu Dương Vô Thần, có nghĩa là 26 tuổi.

Người phụ nữ đó... sao có thể sinh con khi... tuổi còn chưa đến vị thành niên chứ???

Chưa kịp để Âu Dương Thiên Thiên suy nghĩ hết, thì Vivian đã mỉm cười, cô ta mở mắt kính ra, lộ đôi mắt màu tím biếc, lên tiếng:

- Hi, son!

(Chào, con trai)

Stefan đứng đó lặng im, thậm chí, Âu Dương Thiên Thiên còn cảm nhận được người anh ta hơi cứng nhắc, bàn tay cầm tay cô hình như có chút lạnh lẽo.

Elena đứng bên ngoài, cô nghe những lời người phụ nữ nói, hừ lạnh không lên tiếng. Nhìn sang Stefan, cô muốn gọi tên anh, thế nhưng, chợt

phát hiện ra trong hang động ngoài anh trai mình, còn có một người khác nữa.

Elena nhú mào, cô nghiêng đầu để nhìn rõ cái bóng lấp ló sau lưng Stefan hơn, thế nhưng... khi thấy được khuôn mặt đó, cô liền mở to mắt.

Cái quái gì vậy? Âu Dương Thiên Thiên? Sao cô ta lại ở đây? Hơn nữa còn chung một chỗ với anh hai cô?

Khoan đã, như vậy là.... cô ta cũng bị kẹt trên hòn đảo này, với Âu Dương Vô Thần ư? Sao có thể? Không phải bây giờ cô ta đang ở Trung Quốc ư?

Âu Dương Thiên Thiên... cô ta đến Mỹ từ lúc nào? Sao cô không biết chứ?

Elena thở hắt một hơi, cô nhìn sang người đàn ông bên cạnh, muốn lên tiếng hỏi anh, nhưng mà... còn chưa kịp hỏi thì bóng Âu Dương Vô Thần đã vụt qua người cô, đi đến phía trước.

Âu Dương Thiên Thiên đứng nấp phía sau Stefan, thấy có bóng người tiến lên, cô nheo mắt nhìn, ngay khi phát hiện ra đó là Âu Dương Vô Thần, thì liền rút tay mình ra khỏi tay của Stefan, đi ra ngoài.

- Âu Dương Vô Thần! - Âu Dương Thiên Thiên vừa chạy tới chỗ anh, vừa gọi tên người đàn ông, cô muốn mau chóng được gặp anh, bởi vì... người đàn ông kia đáng sợ quá, cô không muốn ở gần anh ta thêm một chút nào nữa.

Âu Dương Vô Thần đi tới phía cô, anh vươn tay nắm lấy vai Âu Dương Thiên Thiên, mở miệng hỏi câu đầu tiên:

- Có bị thương không?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, thành thật đáp:

- Không có, tôi không sao. Còn anh? Anh có bị thương không?

Âu Dương Vô Thần không để tâm câu hỏi phía sau của người con gái, anh chỉ chăm chăm nghe câu trả lời mà mình muốn nghe thôi.

Nhận được câu nói ưng ý, Âu Dương Vô Thần mím môi, anh đưa một tay lên chạm vào má cô, nói:

- Không sao... không sao... thật tốt...

Âu Dương Thiên Thiên bây giờ mới phát hiện ra điều kì lạ, cô nhú mày nhìn người đàn ông đứng trước mặt, hỏi:

- Âu Dương Vô Thần, anh sao vậy?

Thế nhưng, lần này thì không có câu nói nào nữa, thân thể của người đàn ông, đã đạt đến giới hạn chịu đựng, cuối cùng... không thể tiếp tục mở mắt nữa mà ngã gục xuống người cô gái, trong ánh nhìn kinh ngạc của Âu Dương Thiên Thiên...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 281: MáU!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên trơ mắt nhìn người đàn ông ngã vào người mình, cô không hề hay biết gì cả, vô thức đưa tay lên ôm lấy anh, chớp chớp mắt bất ngờ, hỏi:

- Âu Dương Vô Thần, anh làm sao vậy?

Sau câu hỏi của cô, không thấy người đàn ông trả lời, sự nghi ngờ của Âu Dương Thiên Thiên liền tăng cao, đúng lúc này, lòng bàn tay đột nhiên truyền đến xúc giác ẩm ướt, khiến cô đứng hình mất vài giây.

Dường như nghĩ tới thứ gì đó, Âu Dương Thiên Thiên cứng nhắc đưa tay lên xem, đôi mắt cô bỗng mở to.

Máu? Là máu! Máu trên người Âu Dương Vô Thần.... anh ta bị thương rồi!

Đó là ý nghĩ đầu tiên hiện lên trên đầu của Âu Dương Thiên Thiên. Mặt cô ngay lập tức đổi sắc, hoảng hốt lay lay thân thể người đàn ông, cô gọi lớn tên anh:

- Âu Dương Vô Thần, Âu Dương Vô Thần!

Andrew đứng một bên bấy giờ mới cảm thấy bất ổn, lúc đầu anh cứ nghĩ là Âu Dương Vô Thần vì quá lo lắng cho Âu Dương Thiên Thiên nên mới

ôm cô thôi, thế nhưng... sau khi thấy khuôn mặt tái mét cùng lời nói hoảng loạn của cô gái, anh mới phát hiện ra có điều bất thường.

Liên tiến về phía cô, Andrew nhìn qua khuôn mặt người đàn ông, phát hiện mặt anh trắng bệch, không còn một chút sắc hồng nào.

Ngay lập tức quay đầu, Andrew quát lớn:

- Vô Thần mất nhiều máu quá, ngất xỉu rồi!

Tiếng quát của anh thu hút sự chú ý của Vivian, cô đưa mắt nhìn sang, nhú mày đi tới, nói:

- Mau đưa cậu ta lên trực thăng của tôi! Phải nhanh chóng cấp cứu, mau lên!

Dứt lời, Andrew liền tách thân thể của Âu Dương Vô Thần ra khỏi người Âu Dương Thiên Thiên, cùng với Vivian đỡ lấy người anh ấy đi ra ngoài.

Âu Dương Thiên Thiên cứng nhắc đứng một chỗ, cô nhìn tay mình đầy máu, đột nhiên có chút sợ hãi. Thấy Âu Dương Vô Thần bị mang đi, cô theo bản năng nhắc chân muốn chạy tới.

Thế nhưng, một bóng người đã lao ra ngăn cản cô, Elena đứng trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, cản tầm nhìn của cô lại.

Với ánh mắt rực lửa, cô ta gầm gừ lên tiếng:

- Đồ vô dụng! Cô đã làm Phelan bị thương rồi!

Dứt lời, Elena không để cho Âu Dương Thiên Thiên kịp trả lời, cô ta đưa tay lên, tát vào mặt cô một cái thật mạnh.

"Chát" - Cái tát mạnh mẽ và ngoan độc khiến mặt của Âu Dương Thiên Thiên trực tiếp lệch sang một bên, không những vậy còn làm cô lùi lại một

bước, tựa như không thể chịu được sức mạnh của nó....

Vivian ra lệnh cho người đáp trực thăng xuống, rồi nhanh chóng đưa thân thể của Âu Dương Vô Thần vào trong, sau khi làm xong, cô chợt nghe một tiếng đánh giòn tan vang lên, quay đầu nhìn lại, Vivian thấy ngón tay Elena bầu qua da mặt của cô gái...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 282: Tranh ChấP GiữA Hai Người Phụ Nữ!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Elena híp mắt, cô ta nhìn Âu Dương Thiên Thiên bằng ánh mắt tức giận, quát:

- Đồ xui xẻo, tôi đã nhắc nhở cô tránh xa Phelan ra, vì sao cô vẫn cứ mặt dày quần chặt lấy anh ấy không buông như vậy? Cô không có não sao? Hay là không hiểu được tiếng người?

Mặt Âu Dương Thiên Thiên bị đánh lệch qua một bên, mái tóc cô thậm chí còn bị hất mạnh khiến nó che đi hết phần lớn biểu hiện trên khuôn mặt.

Nghe câu nói của Elena, Âu Dương Thiên Thiên không lên tiếng đáp lại, cô vẫn giữ nguyên tư thế bị đánh, thấy vậy, người phụ nữ kia tiếp tục lớn tiếng:

- Tôi chưa từng thấy loại phụ nữ nào bám dai như cô, Phelan đã về Mỹ rồi, vậy mà cô còn theo anh ấy tới tận đây. Bên ngoài thì luôn miệng nói mình thanh cao, không đeo bám quyến rũ ai, vậy mà hành động thì hoàn toàn ngược lại, đúng là thứ phụ nữ hai mặt lằng lơ.

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên không nhịn nữa, cô cắn môi, nghiến răng quay mặt sang. Bây giờ, người khác mới thấy trên mặt cô có ba vết cào nhỏ đang rớm rớm máu.

- Elena tiểu thư, cô chửi xong chưa? Nếu như mắng người xong rồi, vậy thì đến tôi nói. Thứ nhất, tôi không phải là người làm Âu Dương Vô Thần bị thương. Thứ 2, tôi không đeo bám anh ta tới Mỹ. Thứ 3, tôi không phải phụ nữ lăng lơ. Việc tôi có mặt ở đây chỉ là ngẫu nhiên, chứ không hề có ý gì khác. Cô đừng đặt điều nếu như không biết gì về tôi.

Elena nhếch môi, cô ta trừng mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lạnh giọng hỏi:

- Đặt điều? Phelan là ai chứ? Anh ấy dễ dàng bị thương như vậy, còn không phải tại thứ vô dụng như cô à? Đã yếu thì nên ngoan ngoãn ở Trung Quốc làm tiểu thư khuê các đi, chạy đến đây làm gì? Đúng là không biết tự lượng sức mình.

Âu Dương Thiên Thiên nheo mắt, lạnh lùng lên tiếng:

- Elena tiểu thư, tại sao một người phụ nữ như cô cứ mở miệng ra là hạ thấp người khác như vậy? Tự nâng bản thân mình lên cao và coi những kẻ xung quanh là rác rưởi tầm thường, thường thức về mặt xã hội của cô thấp kém như vậy sao?

Elena bị nói đến tức giận, cô ta nghiêng răng, quát:

- Còn nguy biến? Cô bảo ai thấp kém hả?

Vừa nói, người phụ nữ vừa đưa tay lên cao, dường như muốn đánh Âu Dương Thiên Thiên một cái nữa. Thế nhưng, lần này thì không còn thuận lợi nữa, Âu Dương Thiên Thiên liền đưa tay lên chặn lại, cô nắm lấy cổ tay Elena, nói:

- Muốn đánh tôi nữa sao? Không cãi lại được thì đánh, cô còn chiêu khác không vậy? Âu Dương Thiên Thiên tôi mặc dù không cao cao tại thượng như cô nhưng tôi vẫn có lòng tự tôn của mình, cô nghĩ cô là ai mà dám đánh tôi chứ?

Elena phát hỏa, cô ta trợn mắt, lớn giọng:

- Vậy mà nghĩ mà là ai mà dám ngăn cản hành động của tao? Hả?

Dứt lời, người phụ nữ dơ chân lên, dùng đầu gối của mình, nhanh như chớp đá vào bụng của Âu Dương Thiên Thiên một cú thật mạnh.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 283: LÀM LOẠN ĐỦ CHƯA?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

"Hự" - Âu Dương Thiên Thiên bị đá vào bụng, cô ngay lập tức kêu lên thành tiếng, theo bản năng thả tay Elena ra, ôm lấy bụng mình.

Chưa dừng lại tại đó, người phụ nữ còn không ngần ngại đưa gót chân mình lên, đập vào vùng bụng đã bị đá trước đó của Âu Dương Thiên Thiên, thậm chí là trúng vào tay đang ôm bụng của cô, khiến Âu Dương Thiên Thiên không chịu nổi sự đau đớn mà ngã xuống đất.

Elena mím môi, muốn xông lên đánh tiếp, nhưng ngay lúc này, một tiếng quát vang lên làm cô phải ngừng động tác đó.

- Dừng lại!

Stefan đi ra từ hang động, anh nhíu mày nhìn Elena, âm u lên tiếng:

- Làm loạn đủ chưa? Em đến đây là để đánh người sao? Nếu chỉ biết hành xử nông cạn như vậy thì đừng có đến làm gì, cút về nhà của ba đi.

Elena lần đầu tiên bị quát nặng như vậy, cô trợn mắt, nhìn anh hét:

- Anh hai, anh có ý gì hả? Anh vì cô ta mà mắng em sao? Lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy, có phải anh cũng bị cô ta quyến rũ luôn rồi đúng không?

Stefan híp mắt. từ người tở ra khí tức lạnh lẽo, đanh thép nói:

- Ăn nói nhảm nhí, trong đầu em chỉ biết nghĩ như vậy thôi à? Không muốn bị anh đánh thì lên trực thăng ngay!

Elena nghiêng rằng, cô ta tức tới mức run người, nhìn Âu Dương Thiên Thiên với vẻ mặt không can tâm. Thế nhưng, cuối cùng cũng đành bỏ tay mình xuống, không dám làm trái lời người đàn ông.

Liếc mắt nhìn Stefan, Elena lên tiếng:

- Anh cứ bảo vệ cô ta đi, rồi sẽ có một ngày, chính thứ vô dụng này sẽ làm tất cả chúng ta gặp nguy hiểm! Phelan ngày hôm nay bị thương chính là ví dụ đầu tiên rồi đấy!

Dứt lời, Elena xoay người, hậm hực nhắc chân rời đi.

Stefan chớp ánh mắt lạnh nhạt, anh nhìn xuống Âu Dương Thiên Thiên dưới đất, hạ giọng hỏi:

- Có sao không?

Mặt Âu Dương Thiên Thiên đau đớn nhăn nhúm lại, nghe câu hỏi của anh, cô chậm rãi lắc đầu đáp:

- Không sao, tôi vẫn ổn.

Stefan liếc mắt, vài giây sau, anh quỳ xuống nhìn cô, lên tiếng:

- Đứng lên được không?

Âu Dương Thiên Thiên cau mày, tay cô dùng sức ấn vào bụng mình, dù vẫn còn đau nhưng cô vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, gật đầu trả lời:

- Được

Nói rồi, Âu Dương Thiên Thiên nghiêng răng, cắn môi chống tay đứng dậy. Stefan thấy thế cũng không nói gì, anh đứng lên cùng cô, lúc này, liền nghe Âu Dương Thiên Thiên nói:

- Cảm ơn anh.

Stefan liếc mắt, lạnh nhạt đáp:

- Không cần cảm ơn tôi, cô dù gì cũng là em gái của Vô Thần, cậu ấy nếu có ở đây cũng sẽ không chấp nhận cách cư xử như vừa rồi của Elena đâu. Tôi chỉ thay cậu ấy dạy dỗ nó mà thôi.

Nghe nhắc đến tên Âu Dương Vô Thần, cô gái không biết vì sao không nói nữa. Âu Dương Thiên Thiên chỉ nhìn xuống tay mình, ở đó, còn đọng lại máu của người đàn ông ấy.

Stefan nhìn sang, sau vài giây, anh vươn tay ra, cầm lấy bàn tay đang xòe của cô, nói:

- Đi thôi.

Dứt lời, Stefan dẫn theo Âu Dương Thiên Thiên lên trực thăng, mau chóng rời khỏi hòn đảo quái quỷ này....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 284: Đến Vì Phelan!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên và Stefan ngồi lên trực thăng, Vivian liền cho phi công tiến hành rời đi. Bay lên cao, người đàn ông mới nhìn cô, lên tiếng:

- Sao cô lại tới đây?

Vivian biết Stefan đang hỏi mình, cô quay mặt qua, bình thản trả lời:

- Phelan đã gọi cho ta, thế nên ta đến. Hơn nữa, ta cũng nghĩ các con cần sự giúp đỡ của ta mà, không phải sao?

Elena ngồi bên cạnh, cô nhìn Vivian với ánh mắt khinh thường, nói:

- Hừ, vẫn chưa trực tiếp là mẹ của chúng tôi, có tư cách gì mà xen vào chứ? Nếu không phải vì Phelan thì cô còn lâu mới mơ tưởng được tôi đến đón.

Vivian nghe lời mỉa mai, chỉ chớp mắt bình thản, không nói gì cả. Đường như, cô đã quá quen với cách ăn nói thô lỗ của Elena.

- Con muốn nghĩ sao cũng được. Dù thế nào thì, ta tới chỉ vì Phelan là chính, với các con.... là chiếm phần nhỏ.

Dừng một chút, Vivian nhìn Elena, nói tiếp:

- Nhưng mà, về vấn đề xưng hô, ta nghĩ hai đứa nên tập luyện trước đi, bởi vì nếu sau 1 tháng mà vẫn chưa gọi thuận miệng, thì sẽ có chuyện đấy. Ta nghĩ ba của các con sẽ không thích đâu, đúng chứ?

- Gọi mẹ, hoặc là... hoàng hậu, muốn thế nào cũng được.

Elena nhìn Vivian, ánh mắt cô hiện lên sự cay nghiệt, cô chính là ghét cái thái độ này của cô ta. Dựa vào một cuộc hôn nhân chính trị mà dám lên mặt với cô? Đúng là tự kiêu mà!

Stefan ngược lại không có thái độ gì quá nhiều, anh chỉ chớp mắt lạnh nhạt, không nói gì cả. Dù sao chuyện hôn nhân thương mại, anh không có hứng quan tâm. Ba anh muốn lấy ai, già hay trẻ, đẹp hay xấu, cũng không ảnh hưởng đến anh.

Thở một hơi dài, Stefan quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, thì chợt thấy cô ngồi im lặng, ánh mắt hướng về phía Âu Dương Vô Thần.

Tầm 10 giây sau, Stefan lại không nhìn nữa, anh hướng đầu sang chỗ khác, nhắm mắt lại dưỡng thần.

Âu Dương Thiên Thiên ngồi bên cạnh Âu Dương Vô Thần, từ đầu đến cuối đều không để tâm đến chuyện của những người khác.

Cô nhìn người đàn ông đang nằm dính đầy máu, tay bỗng siết chặt lại.

Âu Dương Vô Thần, anh không được có chuyện gì. Tuyệt đối... không được....

Trực thăng bay một đoạn đường dài rồi dừng lại trước một tòa lâu đài, lần lượt từng người bước xuống, mang theo cả Âu Dương Vô Thần đang trong tình trạng nguy kịch.

Andrew và Vivian đi trước, tiếp sau đó là Stefan và Elena, Âu Dương Thiên Thiên hoàn toàn bị bỏ lại phía sau. Đúng lúc này, tầm mắt chợt hiện lên một người quen thuộc đang đi tới, Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, lẩm bẩm:

- Mã Nhược Anh? Sao cô ta lại ở đây?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 285: LỖI!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Mã Nhược Anh đi ra từ cửa chính của tòa lâu đài, cô cùng với những người khác cứ như đã đứng đó chờ sẵn từ trước, thấy trực thăng đáp xuống là lập tức chạy ra ngay.

Cô xem xét tình hình Âu Dương Vô Thần rồi đề nghị đưa vào trong phẫu thuật. Âu Dương Thiên Thiên vì đứng lệch phía sau nên không thể tiến lên chào hỏi được.

Sau khi đám người đi vào lâu đài hết, cô vẫn còn ở bên ngoài. Hơi cúi người, Âu Dương Thiên Thiên ôm chặt bụng mình, hơi thở có chút nặng nề.

Đau quá... chỉ là một cú đập thôi, nhưng tại sao cô lại đau như vậy? Có phải bị gì rồi hay không?

Rốt cuộc... Elena đã dùng bao nhiêu sức cho hành động đó vậy chứ?

Lâu đài này là của Vivian, đáng vẻ được xây như một tòa thành cổ xưa, nhưng bên trong thì lại hiện đại rất nhiều. Thậm chí, còn có hẳn một khu được xây dựng như bệnh viện, có đầy đủ phòng thuốc và các phòng khám, phẫu thuật.

Vivian cho phép sử dụng nó để Mã Nhược Anh có thể tiến hành phẫu thuật cho Âu Dương Vô Thần, đồng thời, cô cũng hỗ trợ hết mức về mặt thiết bị tối tân nhất cho cô ấy, để đảm bảo nó sẽ thành công.

Đám người được Vivian tiếp đãi như khách, cô dặn người hầu chăm sóc bọn họ thật chu đáo và cẩn thận, bao gồm cả Âu Dương Thiên Thiên. Thế nhưng, cô lại từ chối.

Thay vì đi tắm rửa và ăn uống để lấy lại sức, Âu Dương Thiên Thiên ngồi chờ trước phòng phẫu thuật rất lâu. Cô ngồi úp mặt xuống đầu gối, vừa mệt mỏi nhưng lại không muốn đi nghỉ, trong lòng thực sự rất nhiều mâu thuẫn. Mà cốt yếu, chính là vì lo lắng cho người đàn ông trong căn phòng kia.

Lúc này, đột nhiên tiếng "cộp cộp" vang lên, dừng trước mặt của Âu Dương Thiên Thiên là tiếng giày cao gót nhọn hoắt.

Elena đứng thẳng người, dáng cô cao ngất, hạ mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên khinh thường, lên tiếng:

- Vẫn còn muốn diễn vai em gái quan tâm anh hai mình sao? Nếu không muốn Phelan bị thương thì lần sau đừng tới gần anh ấy nữa, cô chỉ mang lại phiền phức cho người khác mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe tiếng nói, cô nhắm mắt thở dài một hơi, chậm rãi ngước đầu lên nhìn, đáp:

- Elena tiểu thư, tôi đã nói Âu Dương Vô Thần bị thương không phải do tôi, tại sao cô cứ đổ hết mọi thứ lên đầu tôi nhỉ? Hơn nữa, em gái quan tâm anh trai không phải điều bình thường sao? Cô thậm chí đến cái này cũng muốn bắt bẻ à?

Người phụ nữ nhếch môi, nói:

- Phelan luôn rất cẩn thận, bao nhiêu năm quen anh ấy tôi chưa từng thấy Phelan bị thương, chỉ khi có cô mới có chuyện xảy ra thôi!

Nói tới đây, Âu Dương Thiên Thiên bỗng thấy buồn cười.

Chỉ khi gặp cô mới xảy ra chuyện? Làm ơn đi, Âu Dương Thiên Thiên sống 22 năm rồi, thời gian gặp Âu Dương Vô Thần tuy không thường xuyên nhưng cũng không ít đâu đấy, nếu cô thật sự gây phiền phức cho anh ta, thì sớm đã bị thương rồi, còn chờ đến bây giờ sao?

Cô ta có còn lí do nào vô lí hơn nữa không?

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt một hơi, cô chớp mắt, hỏi:

- Rốt cuộc thì tôi đã đắc tội cô cái gì, mà cô năm lần bảy lượt chèn ép tôi như vậy? Chỉ vì tôi là em gái của Âu Dương Vô Thần ư?

Elena híp mắt, độc miệng lên tiếng:

- Không, lỗi sai duy nhất ở cô, là vì cô được sinh ra trên đời này và đây!

"...."

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, không nghĩ đến Elena lại có thể nói như vậy. Cô nhú mày, muốn phản bác lại, thế nhưng, đúng lúc này, một tiếng nói chợt truyền tới:

- Vì sao sống cũng là một lỗi chứ? Lỗi với ai? Với cô sao? Người cũng chỉ có một cái mạng sống?

Mã Nhược Anh đi ra từ phòng phẫu thuật, hai tay cô bỏ vào trong túi áo, nhìn người phụ nữ đang đứng với ánh mắt nghi hoặc.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 286: Cô Có Vấn Đề Với Người Của Tôi?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên thấy Mã Nhược Anh đi ra từ phòng phẫu thuật, cô ngay lập tức đứng dậy, có ý muốn lên tiếng hỏi, thế nhưng, khi chỉ mới vừa động thì eo đột nhiên truyền đến cơn đau nhức, khiến cô nhú mào, đành phải ngồi xuống lại ghế.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, nhìn Mã Nhược Anh hỏi:

- Anh hai tôi thế nào rồi?

Mã Nhược Anh liếc mắt, đi chậm rãi về phía cô, nhìn ngang qua vùng bụng của Âu Dương Thiên Thiên một chút rồi trả lời:

- Không sao, tạm thời cậu ấy ổn rồi, phẫu thuật rất thành công.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy vậy, liền nhắm mắt thở phào một hơi. Trong lòng như trút được nỗi lo lắng hiện hữu suốt từ nãy đến giờ.

Tốt quá rồi, Âu Dương Vô Thần không sao. Mặc dù cô không phải người làm anh ta bị thương, nhưng cô cũng không muốn thân thể anh ta có việc gì nghiêm trọng. Khi nghe lời của Mã Nhược Anh nói, chỉ ít cô cảm thấy thật nhẹ nhõm, vì Âu Dương Vô Thần đã không có việc gì.

Lúc này, Elena đứng bên cạnh, nhìn Mã Nhược Anh, lên tiếng:

- Tôi biết là Phelan sẽ không sao mà. Anh ấy cũng không phải người dễ dàng chết chỉ vì một thứ gì đó tầm thường thế này.

Vừa nói, người phụ nữ vừa liếc mắt sang Âu Dương Thiên Thiên, tựa như muốn ám chỉ chính cô là người đã gây ra mọi chuyện.

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt một hơi, cô không buồn mở miệng tranh chấp với cô ta nữa. Nhưng Mã Nhược Anh thì khác, cô quay sang nhìn trực diện Elena, nói:

- Lâu quá rồi không gặp, Elena, cô vẫn giữ thái độ ngang ngược và cách ăn nói thiếu lễ phép như vậy nhỉ? Sao nào? Cô có vấn đề với người của tôi à?

Người phụ nữ nhú mày khi nghe đến câu cuối của Mã Nhược Anh, liền hỏi:

- Người của cô?

Mã Nhược Anh nhướn mày, thẳng thừng đáp:

- Ủm, Âu Dương Thiên Thiên là bệnh nhân đặc biệt của tôi, mọi vấn đề xung quanh đến em ấy đều do tôi phụ trách. Vậy nên, cũng được tính là người của tôi rồi.

Elena nghe xong, cô ta cười nhếch môi, lên giọng khinh bạc:

- Ha, thì ra bây giờ công việc của cô xuống cấp đến mức bệnh nhân nào cũng có thể nhận phụ trách luôn sao? Cũng không xem đó là hạng người gì rồi suy xét nhận chứ?

Mã Nhược Anh nheo mắt, hỏi với giọng lạnh nhạt:

- Hạng người nào là hạng người nào? Cô là người, tôi cũng là người, Âu Dương Thiên Thiên hay Âu Dương Vô Thần cũng là người, khác nhau chỗ

nào mà cô muốn phân loại ra? Hơn nữa, tất cả đều là người bình thường, cũng sẽ có lúc bệnh, có lúc bị thương, đến khi đó thì đều là bệnh nhân hết, tôi là bác sĩ, đương nhiên nhận bệnh nhân là trách nhiệm rồi, cô có ý kiến sao?

Elena bị nói đến không cãi được, cô ta nhướn môi, lên tiếng cộc cằn:

- Được thôi, cô muốn nói gì thì nói, dù sao tôi cũng chỉ góp ý, cô không để vào tai sau này đừng hối hận.

Dừng 1 chút, Elena lại nói:

- Nhưng mà... cô là bác sĩ, vậy thì hãy chuyên tâm làm tròn nhiệm vụ chữa bệnh của mình đi, đột nhiên xen vào cuộc nói chuyện của chúng tôi là có ý gì? Có phải cô đã quá can thiệp vào đời sống "bệnh nhân đặc biệt" của cô rồi không?

Mã Nhược Anh chớp mắt, bình thản đáp:

- Nếu như cô không biết vậy thì về tìm hiểu luật của bộ y tế đi, trong đó có quyền bác sĩ được tham gia trực tiếp vào một số mặt riêng tư của bệnh nhân tùy theo mức độ nặng nhẹ đấy! Tôi thấy cuộc nói chuyện này không phù hợp nên mới muốn xen vào, bởi vì nó liên quan đến quyền lợi của bệnh nhân tôi, Lí do đó phù hợp rồi chứ?

Elena tức đến run người, cô ta cảm thấy người trên thế giới này có phải hay không đều đứng về phía của con nhỏ này rồi? Hết người này đến người khác đứng ra bảo vệ nó, có gì hay ho chứ?

Cô ta nhìn Âu Dương Thiên Thiên, âm u lên tiếng:

- Đúng là kẻ chỉ biết dùng bộ mặt đáng thương, yếu ớt của mình chèo kéo sự đồng tình của dư luận, để tôi xem, các người bệnh vực được cô ta

bao lâu! Không sớm thì muộn, cô ta cũng sẽ lộ bộ mặt thật của mình mà thôi. Hừ, cứ tiếp tục giả vờ làm bạch liên hoa đi!

Dứt lời, Elena xoay gót bước đi, thế nhưng, Mã Nhược Anh lại không tính cho cô ta làm như vậy, ngay lập tức lên tiếng đánh thếp:

- Đứng lại! Cô nói xong rồi là muốn đi à? Còn chưa nghe tôi nói mà?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 287: Đồ Vô GiáO DụC!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Elena nghe câu nói của Mã Nhược Anh, cô ta quay đầu lại nhìn cô, nhúu mày hỏi:

- Cô là đang nói tôi?

Mã Nhược Anh không ngần ngại thừa nhận, cười trả lời:

- Không là cô thì là ai chứ? Ở đây còn ai chửi người xong thì bỏ đi à? Lại đây! Tôi vẫn chưa nói xong chuyện với cô đâu.

Elena nhếch môi, khinh bạc nói:

- Cô bảo tôi lại thì tôi phải lại chắc? Hừ, cô tưởng mình là ai? Ngoắc tay một cái thì tôi như con cún vỗ đuôi chạy lại à? Mơ tưởng.

Nói rồi, người phụ nữ chẹp miệng quay đầu, muốn đi tiếp về phía trước. Mã Nhược Anh đứng đằng sau, cười nửa môi, chà, đứa nhỏ này cũng bướng lắm, nhưng mà... tưởng cô dễ cho đi như vậy?

Mã Nhược Anh híp mắt, lên tiếng:

- Tôi nói em quay lại đây, dám đi một bước nữa, tôi sẽ ngay lập tức nhắn tin cho Stefan, nói rằng em làm loạn với tôi, tin không?

Câu nói này hiển nhiên làm bước chân của Elena đột ngột dừng lại, thế nhưng, cô ta cũng chỉ đứng đó, không chịu quay đầu.

Thấy thế, Mã Nhược Anh liền nói tiếp:

- Ủm.. em biết lời nói của tôi có trọng lượng thế nào với gia tộc của em rồi đấy, đừng quên bây giờ thế lực của em đang là vay mượn từ nữ hoàng Vivian, chưa được thừa kế chính thống đâu, để một trưởng nữ của đối tác như tôi lên tiếng phản nản, đảm bảo mối quan hệ giữa hai gia tộc sẽ có chút... bất ổn a. Anh hai em.. tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu!

Elena mím môi, cô ta liếc ánh mắt sắc sảo, quay đầu nhìn Mã Nhược Anh, lên tiếng:

- Cô... đang hăm dọa tôi sao? Cô nghĩ với một chút quyền lực đó mà muốn chèn ép tôi à?

Mã Nhược Anh bặm môi, đảo mắt đáp:

- Ủm thì.... nói đe dọa có hơi quá đấy. Tôi chỉ kêu em lại đây thôi, vậy nên, ngoan ngoãn đi lại đây đi. Dù sao gia tộc em vẫn chưa chính thức sáp nhập với hoàng gia Anh mà, tôi thời điểm này cần gì phải sợ ai chứ?

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên ghế, cô nhìn Mã Nhược Anh rồi nhìn Elena, cảm thấy hình như trong không khí có mùi thuốc súng.

"..."

Chuyện gì đây? Để cô ta đi luôn cho rồi? Kêu lại làm gì chứ? Người vô lí như Elena, dù có nói thế nào thì cũng không lọt nổi vào tai, trong mắt cô ta chỉ có Âu Dương Vô Thần là đúng thôi, còn lại đều sai hết. Cãi gì cho mệt nhở?

Elena nghiêng răng, ánh mắt như mang theo lửa, tức giận nhìn người phụ nữ trước mặt. Cô ta dám lên tiếng dạy cô ư? Đúng là thứ không biết thân biết phận.

Nếu như không phải vì anh hai, cô nhất định sẽ không tha thứ cho cô ta!

Tay chợt nắm chặt lại, Elena cuối cùng cũng phải đi về phía của hai người nào đó, hậm hực lên tiếng:

- Rốt cuộc thì cô muốn gì? Nói nhanh lên.

Mã Nhượng Anh nhếch môi, không nhanh không chậm hỏi:

- Lúc này cô nói đến một người sinh ra, sống trên đời này cũng là một lỗi phải không? Đó là ý gì?

Elena liếc mắt, bày ra thái độ nhạt nhẽo, đáp:

- Tôi muốn nói ý thế nào thì mặc kệ tôi, liên quan gì đến cô? Hơn nữa, là Âu Dương Thiên Thiên hỏi tôi rằng, cô ta đã đắc tội gì với tôi, nên tôi mới trả lời như vậy. Chẳng lẽ bây giờ đến việc phát ngôn của bệnh nhân, bác sĩ là cô đây cũng muốn can thiệp luôn sao?

Mã Nhượng Anh chớp mắt, nói:

- Elena, nếu như việc sinh ra mà đắc tội với cô là một lỗi, vậy thì... việc cô được sinh ra mà đứng trước mặt tôi ngông cuồng chính là sự sai trái của tạo hóa đấy! Đồ vô giáo dục!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 288: Đừng Bao Giờ Đột Ngập Vào Người Của Tôi!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Elena bị chửi thẳng mặt, cô ta trợn mắt nhìn người phụ nữ, chột hét lên:

- Cô đang nói cái gì thế hả? Sao cô dám nói với tôi như vậy?

Mã Nhược Anh ngược lại chỉ cười hất một tiếng, không ngần ngại đáp trả:

- Sao nào? Cô nói người khác được còn người khác nói lại thì không thể sao? Cảm thấy tức lắm chứ gì? Ném được mùi vị bị ức hiếp có thú vị không? Hừm?

Elena thở một cách dồn dập, cô ta dường như đã dồn nén cơn tức giận của mình quá lâu rồi, nên không để ý gì nữa, trực đưa tay lên muốn đánh:

- Cô...

Thế nhưng, điều này dường như đã được dự đoán từ trước, Mã Nhược Anh không cho cô ta có cơ hội được chạm vào người mình, cô ngay lập tức đưa tay lên bắt lấy tay của Elena, rồi dùng tay còn lại nắm lấy cổ áo của người phụ nữ, một đường áp đảo cô ta vào trong bờ tường đằng sau.

"Hự" - Tiếng va chạm mạnh mẽ vang lên, hành động nhanh như chớp không một động tác thừa của Mã Nhược Anh khiến Âu Dương Thiên Thiên cũng phải bất ngờ, cô ngay lập tức bật dậy, dù cơn đau ở eo truyền tới làm

cô không hoạt động mạnh được nhưng Âu Dương Thiên Thiên vẫn cố di chuyển tới, nắm lấy cánh tay đang gồng lên cứng ngắc của Mã Nhược Anh, hô lên:

- Chị Nhược Anh, đừng!

Mã Nhược Anh, đập tay của Elena vào tường, bàn tay 5 ngón thon dài nắm chặt lấy cổ áo không chịu buông ra, ánh mắt cô hiện lên sự lạnh lẽo, nói:

- Elena, cô tưởng ai cũng có thể đánh được, ai cũng có thể ra tay được sao? Nhắc cho cô nhớ, lúc tôi và Âu Dương Vô Thần bận mở rộng lãnh thổ ra toàn thế giới, thì cô vẫn còn đang nằm trong vòng tay ôm ấp, che chở của ba mẹ đấy. Đừng có trợn mắt dơ tay với tôi, cô không có trình đâu!

Elena bị một cú hạ ngoạn mục đến từ Mã Nhược Anh, cô ta kinh ngạc không biết phải làm gì, thậm chí còn không nghĩ đến mình sẽ bị ép vào thế không thể phản kháng được nữa.

Từ lâu đã nghe đến cái danh "bóng ma" bên cạnh Phelan, ngoài anh hai cô và Andrew, còn một trợ thủ đắc lực nữa hiện diện đằng sau Âu Dương Vô Thần, và rất ít khi xuất hiện, đó chính là Mã Nhược Anh. Thế nhưng, cô hoàn toàn không ngờ, cô ta lại có thể nhanh và mạnh như vậy, hết như cái tên "bóng ma" mà thế giới ngầm đặt cho cô ta.

Mã Nhược Anh chớp đôi con người đen láy, cô liếc Âu Dương Thiên Thiên một cái, rồi nhìn lại Elena, hạ giọng nói tiếp:

- Elena, tôi là nể mặt anh hai cô mới không cho cô một trận, nếu như còn để tôi bắt gặp một lần nào nữa cô động tay động chân với Âu Dương Thiên Thiên, vậy thì đừng trách tôi. Tôi làm nghề bác sĩ đấy, đến lúc đó, một cái tay hay một cái chân của cô phế đi, thì dù anh hai cô hay cả dòng tộc đứng ra cầu xin, tôi cũng sẽ không tha đâu!

Dừng một chút, Mã Nhược Anh nhướn miệng tới, nói nhỏ vào tai Elena đang run sợ, giọng nói nhẹ nhàng nhưng đầy ám ảnh:

- Tiết lộ một chút cho cô biết, Âu Dương Thiên Thiên là do chính tay Âu Dương Vô Thần bàn giao cho tôi, cho nên, tôi có trách nhiệm với mọi tai nạn xảy ra với con bé. Đừng bao giờ có ý nghĩ động vào người của tôi, nếu không.... tôi có thể dùng một tay mà khiến gia tộc của cô khốn đốn đấy!

- Đừng quên nghề của Mã gia năm xưa là gì, đến chính phủ Mỹ, Mafia, FBI, hoặc thậm chí là ông trùm Âu Mỹ - ba cô, còn phải nể mặt tôi vài phần đấy! Dù tương lai cô là công chúa của hoàng thất Anh, thì mẹ kế của cô - Hoàng hậu Vivian, tôi cũng không sợ đối mặt trực diện, nghe rõ chưa!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 289: Vết Bầm!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên nhìn tình hình căng thẳng, cô nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ giọng lên tiếng:

- Chị Nhược Anh, dừng lại đi. Để người khác thấy thì không tốt đâu.

Người phụ nữ nghe tiếng nói, lườm Elena một cái, rồi tách mặt mình ra, sau đó mới thả tay đang nắm giữ áo và cổ tay của cô ta xuống.

Elena trượt người xuống bờ tường, cô thở dốc từng hơi nặng nề, ánh mắt nhìn Mã Nhược Anh khác hẳn lúc nãy, dường như đã tỏ ra một chút sợ hãi.

Mã Nhược Anh nhìn sang Âu Dương Thiên Thiên, cô liếc mắt xuống tay đang đặt trên eo của cô gái, chẹp miệng nói:

- Đi với chị.

Dứt lời, cô lách qua người của Elena, đi thẳng về phía trước, Âu Dương Thiên Thiên thấy vậy, cũng nhanh chóng chạy theo sau.

Lúc đi, cô có quay mặt nhìn Elena một cái, nhưng cũng chỉ đứng 1 lần đó thôi, rồi ngoảnh mặt đi không nhìn nữa.

Đây là tự cô ta chuốc lấy, không phải lỗi do cô. Cô cũng chưa nhân từ tới mức đi đồng cảm với người đã từng đánh mình.

Mã Nhược Anh dẫn Âu Dương Thiên Thiên đi đến một phòng bệnh, cho cô ngồi lên giường, còn mình thì đi rửa tay thật sạch, rồi mang bao tay mới vào.

- Vén áo vùng bụng bên trái lên.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt nghi hoặc, muốn hỏi vì sao nhưng rồi lại thôi. Cô mím môi, từ từ vén áo mình lên, ở nơi đó, xuất hiện một vết bầm tím lớn, không biết đã in lên từ lúc nào.

Mã Nhược Anh kéo ghế tới, cô cầm đèn soi vào vết thương của Âu Dương Thiên Thiên, rồi dùng tay sờ xung quanh vùng bầm tím của cô, quan sát thật kỹ một lúc lâu mới xong.

- Bị từ lúc nào? - Mã Nhược Anh lên tiếng hỏi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, đảo mắt nhớ lại, vài giây sau mới đáp:

- Tâm.... 3 tiếng trước!

Mã Nhược Anh gật đầu, nói:

- Vậy là từ trước khi Âu Dương Vô Thần vào phòng phẫu thuật.

- Lúc bị thương thì em nên nói ngay, tại sao đợi đến hết phẫu thuật của cậu ấy mà em vẫn không nói liền với chị? Nếu không phải chị để ý, có phải em sẽ không nói luôn không?

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, ậm ừ trả lời:

- Em cảm thấy đây chỉ là vết thương nhỏ thôi, nên không muốn làm phiền chị. Anh hai còn bị thương nặng hơn em nhiều, chút bầm tím này sao có thể đem ra so sánh chứ?

Mã Nhược Anh cau mày, lên tiếng:

- Trong mắt em cứ vết thương chảy be bét máu mới là nặng sao? Âu Dương Vô Thần tuy ngắt xiu, mất máu nhiều, vết thương lớn nhưng chung quy đều là những biểu hiện ngoài thôi, xử lí không khó lắm. Còn em biết vết bầm này có thể gây ra những điều còn kinh khủng hơn nữa không? Đừng có mà khinh thường nó.

Dừng một chút, cô lại nói tiếp:

- Tạm thời thì chị sẽ sắp xếp để em tiến hành siêu âm và chụp cắt lớp vi tính trước, nếu không có điều gì bất thường thì chị sẽ kê thuốc thoa cho em. Trong thời gian chờ đợi, tránh hoạt động mạnh ở vùng bụng một chút, có dấu hiệu buồn nôn hay đau bụng dữ dội thì phải nói với chị ngay, có biết không?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô gật đầu, ngoan ngoãn đáp:

- Được, em biết rồi!

Mã Nhược Anh bây giờ mới yên tâm hơn một chút, cô đẩy ghế, tháo găng tay ra rồi vứt vào sọt rác gần đó, sau đấy đứng dậy đi rửa tay một lần nữa.

Đưa hai tay mình vào làn nước mát, Mã Nhược Anh vừa rửa tay vừa lên tiếng:

- Lo lắng cho Âu Dương Vô Thần lắm sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 290: Không Có Cảm Xúc Gì Khác Sao?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên nghe câu hỏi của Mã Nhược Anh, cô ngước mặt lên, chậm rãi đáp:

- Vì sao... mọi người ai cũng hỏi em như chị nhỉ? Chẳng lẽ.... việc em quan tâm đến anh trai mình đang bị thương là điều lạ lắm sao?

Mã Nhược Anh rửa tay xong, cô lấy khăn lau sạch hết nước đi, sau đó tiến về phía Âu Dương Thiên Thiên, ngồi xuống đối diện cô, nói:

- Không phải, ý của chị là... không chỉ quan tâm bình thường, em... không có cảm xúc gì khác sao? Ngoài đơn thuần chỉ là lo lắng ra?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, hỏi ngược lại:

- Cảm xúc khác? Cảm xúc khác là cảm xúc gì ạ?

Mã Nhược Anh: "...."

Nhìn mặt ngơ ngơ như vậy tức là chưa hiểu. Ok, fine!

Như vậy thì con bé vẫn chưa có gì với thằng anh nó cả. Haizzz, đột nhiên thấy thật tội nghiệp Âu Dương Vô Thần, khó khăn lắm mới có dịp thích 1 ai đó, vậy mà... ây cha, con đường "cửa ẩu" cô bé này còn dài lắm.

Cô cứ nghĩ một mình hai người ở đảo hoang hơn 1 ngày là phải có tiến triển gì đó rồi chứ? Ai ngờ lại vẫn dậm chân tại chỗ như vậy. Thật thất vọng mà.

Mã Nhược Anh lắc đầu, cô chep miệng, lên tiếng:

- Thôi bỏ qua chuyện đó đi. Chị cảm thấy em không hiểu được thâm sâu trong lời nói của chị rồi.

Bất lực đứng dậy, cô nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói tiếp:

- Nhớ lời dặn của chị, đừng vận động mạnh quá, chị sẽ nhanh chóng sắp xếp cho em siêu âm sớm nhất, bây giờ thì chị có việc một chút, em về phòng tắm rửa rồi nghỉ đi nhé.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, đáp:

- Em biết rồi, chị cứ đi trước đi!

Dứt lời, Mã Nhược Anh liền rời khỏi phòng bệnh.

Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu, kéo áo của mình xuống. Khi nhìn chiếc áo sơ mi trên người mình, cô chợt nhớ đến một chuyện.

Cái áo này... là Âu Dương Vô Thần đã đưa cho cô mặc...

Nhìn tầm vài giây, Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt lên, cô cắn môi, quyết định xuống giường, đi ra khỏi phòng.

Âu Dương Vô Thần đã làm phẫu thuật xong rồi, vậy có lẽ anh đã được chuyển về phòng bình thường. Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên đi một vòng xung quanh khu phòng bệnh, cuối cùng cũng tìm ra được phòng của anh ta.

Lúc cô đến, Elena, Stefan, Andrew và cả Vivian cũng đang ở đó. Vì không muốn gây ra chuyện gì nữa, Âu Dương Thiên Thiên quyết định để đám người đó rời đi, rồi mới lên vào sau.

Nhìn người đàn ông đang nằm trên giường bệnh, dây điện móc nối khắp xung quanh, cô mím môi, nhẹ nhàng tiến lại gần.

Gương mặt của Âu Dương Vô Thần đã lấy lại được sắc hồng, tình trạng đã tốt hơn trước, Âu Dương Thiên Thiên thấy được trực tiếp cũng yên tâm hơn nhiều.

Cô vươn tay ra, muốn cầm lấy chân đắp cao lên người cho anh, thế nhưng, tay còn chưa kịp chạm đến, thì một câu hỏi lại vang lên trong đầu cô.

- Em... đơn thuần chỉ là quan tâm, lo lắng thôi sao? Không hề có cảm xúc gì khác?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 291: Là Ai Thích Ai?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Lời của Mã Nhược Anh vang lên trong đầu, khiến Âu Dương Thiên Thiên đứng hình giây lát, tay cô đang đưa về phía trước cũng đột nhiên khựng lại.

Có cảm xúc khác ư? Cô có hay không? Với anh ta?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô chớp mắt nhìn gương mặt người đàn ông nằm trên giường, đôi con ngươi trong suốt lần đầu tiên hiện lên một lớp sương mù mờ khó hiểu.

Chậm rãi thu tay về, cô ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh giường, tầm mắt có chút suy tư lơ đãng.

Nhớ lại thì, đã có rất nhiều khoảnh khắc cô ở bên cạnh Âu Dương Vô Thần, từ lúc bắt đầu gặp mặt ở Âu Dương gia, cùng ở chung trên 1 chiếc xe, cùng ngồi ăn trên một chiếc bàn, cho tới lúc sống ở nhà anh ta, cũng dùng chung bữa sáng, ăn chung bữa tối, thậm chí có lúc còn ngủ chung 1 giường..... cho đến chuyện này.

Nói sao cho đúng nhỉ? những lần trước, hoàn toàn đều là sự tiếp xúc mờ nhạt, bình thường nhưng mà.... Dường như lần này... khoảng cách giữa cô và người đàn ông đã được rút ngắn đi một chút.

Ở bên cạnh anh ta, không còn đơn thuần là việc ăn chung, uống chung nữa, mà là sự bảo vệ và chăm sóc lẫn nhau. Từng lời nói, đến hành động, đều là sự quan tâm rất thân mật, thật sự... không phải là không có lúc cô rung động.

Lúc Âu Dương Vô Thần nắm tay cô chạy, lúc anh ta cứu cô, lúc anh ta ôm cô an ủi.... những điều đó.... cô đều cảm nhận được sự bảo vệ rất an toàn và vững chắc từ anh.

Giây phút đó, cô đã thật sự có cảm xúc khác.

Nhưng mà.... liệu nó là của chính cô, hay là... của Âu Dương Thiên Thiên?

Cơ thể này, từng đã hành động khác xa so với suy nghĩ của cô, nó đã từng buột miệng nói thích Âu Dương Vô Thần, trong khi cô không hề muốn nói, vậy nên, cũng không loại trừ khả năng cảm xúc khác thường là từ cơ thể này tạo ra, chứ... không phải là do cô.

Những suy nghĩ rối loạn cứ lần lượt lấy tâm trí của Âu Dương Thiên Thiên, khiến cô cảm thấy bối rối.

Ngay từ lúc đầu, cô đã xác định mình không hề thích Âu Dương Vô Thần, nếu có tiếp xúc, cũng chỉ là bất đắc dĩ, nhưng mà... vì sao giờ phút này, chỉ vì một câu nói của Mã Nhược Anh, lòng cô lại rối bời thế này?

Ánh mắt cô gái hơi run rẩy nhìn sang người đàn ông, thở dài một hơi nặng nề.

Rốt cuộc thì, người thích Âu Dương Vô Thần, là Âu Dương Thiên Thiên... hay là... Đàm Gia Hi cô đây?

Âu Dương Thiên Thiên ngồi nhìn một lúc lâu, trong tâm trí cô hiện lên rất nhiều câu hỏi, rất nhiều lời thắc mắc, nhưng mãi không tìm được câu trả

lời.

Cuối cùng, cô đứng dậy, xoay người muốn đi ra ngoài.

Thế nhưng, có một điều kì lạ đã xảy ra... Đúng vào lúc Âu Dương Thiên Thiên quay đầu, cánh tay cô đã bị nắm lại một cách bất ngờ, cùng với giọng nói của người đàn ông vang lên:

- Muốn đi đâu?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 292: Anh Muốn Cái Gì?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên giật mình xoay người sang, cô thảng thốt khi thấy người đàn ông tưởng chừng như đang nhắm mắt lại đột nhiên tỉnh dậy.

Âu Dương Vô Thần là vừa mới phẫu thuật xong, cô cứ nghĩ là thuốc mê sẽ khiến anh ngủ một thời gian dài chứ, như thế nào lại tỉnh sớm như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên dường như không để ý đến chi tiết Âu Dương Vô Thần đang nắm tay mình, chỉ ngạc nhiên lên tiếng:

- Anh.... tỉnh rồi sao? Có thấy khó chịu chỗ nào hay không? Để tôi gọi chị Nhược Anh tới xem nhé?

Vô số những câu hỏi dồn dập hỏi tới, thế nhưng, Âu Dương Vô Thần lại không lên tiếng trả lời câu nào cả, ánh mắt anh cứ chăm chăm nhìn cô, tay vẫn nắm chặt lấy không buông.

Âu Dương Thiên Thiên thấy kì lạ, cô hơi cúi người xuống, nhìn người đàn ông với khoảng cách gần hơn, hỏi:

- Anh sao vậy? Thật sự thấy không khỏe à? Có phải vết thương đau không? Đừng lo lắng, tôi đi gọi người đến khám cho anh liền.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức muốn rời đi, thế nhưng, lần này cô lại bị bắt lại một lần nữa.

Âu Dương Vô Thần vẫn nắm lấy tay cô kéo về, lên tiếng:

- Cô muốn đi đâu?

"...."

Ừa! Rồi anh hai, anh không nghe nãy giờ tôi nói gì á? Tôi đi tìm người tới khám cho anh chứ đi đâu nữa!

Nói hai lần rồi! Cứ kéo lại quài là sao?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, đáp:

- Thì... tôi đi gọi chị Nhược Anh, chị ấy đang có mặt ở đây và là người đã phẫu thuật cho anh đấy! Anh tỉnh dậy rồi, vậy thì nên để chị ấy đến xem tình hình có ổn hay không chứ?

Âu Dương Vô Thần nằm trên giường, đôi con ngươi nhìn chăm chăm cô gái, hỏi tiếp:

- Có còn quay lại không?

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt liên tục, khó hiểu ngày càng tăng cao, nhưng vẫn trả lời:

- Ừm.... đương nhiên là có rồi.

"...."

Sau câu trả lời của cô, người đàn ông không hỏi thêm gì nữa, những cũng không nói câu nào.

Một tràng im lặng kéo dài, khiến Âu Dương Thiên Thiên thấy hơi khó xử. Tâm 10 giây sau, cô quay người lại, muốn rời đi. Thế nhưng... lần này tiếp tục bị kéo về.

"..."

Muốn nổi khùng luôn!! Anh ta chơi cái trò gì vậy? Muốn gì thì nói đi chứ, miệng thì im mà cô đi thì cứ kéo lại là sao?

Nếu không phải anh ta là bệnh nhân, cô nhất định đã đánh cho 1 trận rồi!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, nhìn Âu Dương Vô Thần, hỏi:

- Anh làm sao vậy? Rốt cuộc là anh muốn cái gì?

Người đàn ông nhìn cô, tay vẫn cứ nắm chặt tay Âu Dương Thiên Thiên, không chịu thả ra, nhưng mà, lại không chịu mở miệng nói.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, nhìn anh khó hiểu, dừng 1 chút, cô lên tiếng:

- Anh..... muốn tôi ở lại à?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 293: Có Đau Không?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Vô Thần nghe lời của cô nói, vẫn tiếp tục giữ im lặng không lên tiếng.

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên trực tiếp nổi khùng, cô bặm môi, quát nhỏ:

- Rốt cuộc anh muốn cái gì? Sao không mở miệng ra nói chứ? Bây giờ mà anh không nói gì nữa là tôi đi thật đấy!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên hất tay của người đàn ông ra, ánh mắt nghiêm khắc nhìn anh.

Nói thì không nói, năm năm cái gì chứ!

Ấn đường Âu Dương Vô Thần cau lại, vài giây sau, anh đột nhiên nhăn nhó mặt mày, biểu hiện như đang đau lớn, nhỏ giọng lên tiếng:

- A...đau....

"...."

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, ngay lập tức mở to mắt, cô hoảng hốt cúi người nhìn anh, biểu hiện lo lắng, hỏi:

- Sao vậy? Anh đau ở đâu? Tôi có đụng trúng chỗ nào sao? Tôi vẫn chưa làm gì cả mà?

- Có đau lắm không? Đưa tay tôi xem xem.

Âu Dương Thiên Thiên không ngờ đến một cái hất tay của mình lại có thể làm ra tình thế như vậy, cô luống cuống cầm tay của người đàn ông, ngó nghiêng qua lại với sự sợ hãi.

- Xin lỗi, tôi không cố ý đâu. Ai biết vết thương của anh nghiêm trọng đến vậy. Bị thương ở lưng mà lây sang tay luôn. Đau nhiều không?

Âu Dương Thiên Thiên rồi rít xin lỗi, cô dường như là thực sự lo lắng cho tình trạng của người đàn ông. Cứ nghĩ rằng mình đã làm anh đau rồi.

Âu Dương Vô Thần nhìn biểu hiện của cô, khóe môi hơi nhếch lên, để lộ nụ cười hiểm có. Thế nhưng, đó là khi Âu Dương Thiên Thiên không thấy. Lúc cô ngẩng mặt lên hỏi, anh nhanh chóng trở về với bộ mặt nhăn nhó, trắng bệch như rất đau đớn.

Một người như chuột lém lỉnh, một người lại như con mèo ngây thơ, hai người hai hình ảnh, hoàn toàn đối lập nhau.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến, Âu Dương Thiên Thiên ngẩng mặt lên, thấy trước cửa xuất hiện những chiếc bóng đen đang tiến tới.

Khi thấy được người đó là ai, cô nhanh chóng dời người ra khỏi giường của Âu Dương Vô Thần, hô lên:

- Chị Nhược Anh, chị đến thật đúng lúc, anh hai tỉnh lại rồi, chị xem cho anh ấy đi.

Mã Nhược Anh vừa mới bước vào phòng, cô có chút ngạc nhiên khi thấy Âu Dương Thiên Thiên ở đây, nhưng rồi lời nói của cô ấy làm cô chú ý hơn cả, ngay lập tức tiến đến phía giường của Âu Dương Vô Thần.

Người đàn ông cau mày nhìn Âu Dương Thiên Thiên, dường như rất không thích việc cô gọi người tới.

Xem xem cái gì chứ? Có thứ nào đáng để xem đâu mà đi vào cho nhiều? Một mình Âu Dương Thiên Thiên xem là đủ rồi!!!!

Mã Nhược Anh tiến gần tới chỗ giường bệnh, cô nhìn Âu Dương Vô Thần, hỏi:

- Có thấy chỗ nào khó chịu không? Vết thương có đau không? Tay chân hoạt động thế nào? Có mất sức nhiều không?

Không dừng lại tại đó, theo sau Mã Nhược Anh, là hàng loạt những người khác nữa. Vivian, Andrew và Stefan đều cùng lúc đi vào, ánh mắt hướng về phía của Âu Dương Vô Thần.

Đặc biệt là Elena, không biết vì vô tình hay cố ý, mà cô ta chen vào chỗ đứng của Âu Dương Thiên Thiên, đẩy hẳn thân thể cô ấy ra đằng sau....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 294: Lén Lút!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên bị xô ngã về phía sau, cô tự động lùi bước, không để cho người phụ nữ có cái cơ để động vào người mình nữa.

Elena liếc mắt, cô ta vẫn còn ghi hận bởi chuyện lúc nãy của Mã Nhược Anh, bây giờ nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên một mình trong phòng với Âu Dương Vô Thần, còn cảm thấy gai hơn nữa.

Thừa dịp lẩn chỗ, Elena che đi tầm nhìn của Âu Dương Thiên Thiên, cô ta nhìn người đàn ông đang nằm trên giường, hạ giọng lên tiếng:

- Phelan, anh có sao không?

Cô gái bị lấp phía sau: "..."

Đột nhiên nổi da gà a, cái chất giọng nghe sao lạ thế nhỉ? Sao so với lúc cô ta mắng cô, âm thanh khác một trời một vực thế này?

Âu Dương Vô Thần bị hỏi tới tấp, anh mệt mỏi chớp mắt, đa qua loa:

- Không sao, tôi ổn. Chỉ là... người hơi ê ẩm một chút.

Mã Nhược Anh nghe thấy, ngạc nhiên lên tiếng:

- Ê người sao? Ở đâu? Để tôi xem xem.

Âu Dương Vô Thần: "..."

Muốn cạn lời luôn. Đáp cho có lệ thôi sao cô ta lại nhập tâm hỏi tới cùng như vậy? Không biết diễn sao?

Âu Dương Vô Thần thở hắt 1 hơi, đưa đại 1 cánh tay lên, nói:

- Ở tay.

Câu trả lời của người đàn ông thu hút sự chú ý của những người khác. Mã Nhược Anh nhanh chóng cầm tay Âu Dương Vô Thần lên, Elena, Vivian và Andrew cũng đồng thời hướng mắt sang xem, mặc dù họ không có kinh nghiệm gì mấy.

Âu Dương Thiên Thiên cố nhướn người lên cao, cô cũng muốn xem Mã Nhược Anh khám như thế nào cho Âu Dương Vô Thần, thế nhưng, dù có nhướn cổ nào, chiều cao của cô cũng không thể qua nổi những người phía trước.

Mã Nhược Anh xem xét từng nơi trên tay của Âu Dương Vô Thần, qua vài giây, cô rút ra kết luận:

- Có lẽ là do thuốc tê còn lại sau phẫu thuật nên cậu mới bị như vậy thôi. Một lát sẽ hết. Cậu còn chỗ nào thấy không thoải mái nữa không? Vết thương thì sao?

Âu Dương Thiên Thiên tuy không nhìn được nhiều, nhưng khi nghe lời của Mã Nhược Anh nói, cô liền thở phào nhẹ nhõm.

May mắn là không sao, nếu như để những người này biết lúc này cô làm Âu Dương Vô Thần đau, chắc họ sẽ mắng cô mất.

Còn chưa kể tới Elena, cô ta xem trọng Âu Dương Vô Thần như vậy, kiểu gì cũng thừa dịp xử cô một trận.

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên thấy mọi thứ đã ổn, cô bặm môi, nhìn một lượt rồi lén lùi người lại, nhẹ nhàng tiến về phía cửa, mở nó và đi ra phía ngoài.

Thật không may, hành động này đã lọt vào mắt của người đàn ông nằm trên giường, trong khi mọi người đều đổ dồn sự chú ý vào anh ta, thì Âu Dương Vô Thần lại chú ý tới kẻ khác.

Nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên lén lút rời đi, anh mím môi, không lên tiếng ngăn lại.

Trước câu hỏi của Mã Nhược Anh, Âu Dương Vô Thần chỉ lạnh nhạt trả lời:

- Tôi không sao!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 295: Lâu Đài Xa Hoa!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên rón rén rời khỏi phòng bệnh, cô hỏi người hầu về nơi ở của mình, rồi tự đi về phòng.

Mở cửa ra, cô đi vào với tâm trạng mệt mỏi. Nhìn một lượt xung quanh, Âu Dương Thiên Thiên bây giờ mới để ý đến cách bài trí ở nơi đây.

Bên ngoài là một tòa lâu đài xa hoa, diễm lệ, bên trong thì.... cũng trang trọng không kém.

Chỉ là một căn phòng thôi, nhưng xung quanh đều lấp lánh bởi vàng và kim cương, thậm chí còn có cả đá quý và pha lê nữa.

Phòng trang bị đầy đủ tiện nghi hiện đại, cũng có ti vi, máy tính, bàn trang điểm, ghế, giường.

Đặc biệt là kiểu trang trí đậm chất "hoàng gia", khi mọi thứ đều trông rất cổ kính và lấp lánh như vàng bạc.

Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu, cô cầm một tách trà lên xem, lắc đầu bất đắc dĩ khi thấy vẻ ngoài của nó.

Cũng chỉ như những cái ly bình thường dùng để uống nước uống trà thôi, vậy mà..... làm bằng vàng, còn đính cả pha lê lên nữa chứ.

Âu Dương Thiên thiên đưa ly lên miệng cắn cắn, gặm gặm. Cắn đến đau răng mới chịu buông ra.

Ôi trời ạ, vàng thật! Cái ly này làm bằng vàng thật đấy. Tin nổi không?

Lấy một cái này về đem đi bán, chắc chắn 1 điều nợ trong thẻ cô sẽ được trả hết, đều không cánh mà bay thẳng căng.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, bỏ chiếc ly xuống. Cô không ngừng xuýt xoa trước vẻ giàu có, hào nhoáng ở đây. Nếu như Vivian sống trong một cung điện nguy nga như vậy, có phải kiếp trước đã cứu cả dãy ngân hà rồi hay không??

Cô ta sao lại không rủ cô đi chung chứ? Để cô hưởng ké một chút, chí ít thì, kiếp này sẽ không phải lận đận chết đi sống lại như thế.

Âu Dương Thiên Thiên đi đến một tủ quần áo, cô mở nó ra, không ngạc nhiên khi thấy bên trong đã được chất rất nhiều đồ đạc.

Thuận tay lấy một chiếc váy, cô đột nhiên dừng lại. Xoay đầu nhìn về phía cửa sổ, bây giờ Âu Dương Thiên Thiên mới phát hiện ra bên ngoài tối đen như mực.

Hình như cô nhớ không lầm thì lúc về đến lầu đài đã là hơn 8h tối rồi. Âu Dương Vô Thần phẫu thuật xong đã là 3 tiếng sau đó, vậy bây giờ có lẽ thời gian là hơn 12 giờ khuya, gần 1h sáng rồi.

Không ngờ... một đêm trôi qua nhanh như vậy, mới mấy tiếng trước cô và Âu Dương Vô Thần còn ở trong hang động, tính toán việc sống qua hết đêm nay, thế mà bây giờ đã ở trong một lầu đài tráng lệ như thế này.

Thật đúng là không thể tưởng tượng được. Nguy hiểm, rồi đến an toàn, an toàn rồi lại đến nguy hiểm, cứ thế, tất cả bị cuốn vào những chuyện kinh khủng, không biết trước kết quả sẽ như thế nào.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, tay cô thả bộ đồ ra, đóng cửa tủ quần áo lại, rồi nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc giường êm.

Diễn biến sao lại có thể đi xa thế này chứ? Vài ngày trước cô là đến Mỹ theo lời của ba, một phần vì không muốn gặp mặt Âu Dương Vô Thần, một phần là vì muốn đi thật xa để quên hết những chuyện không vui trước đó.

Tống Dật Nhiên, mẹ cô, án tù, cuộc sống của Đàm Gia Hi, tất cả mọi thứ.... cô đến nơi này chính là vì muốn trút bỏ muộn phiền, quên đi chuyện buồn. Thế nhưng mà... tại sao bây giờ lại rơi vào hoàn cảnh này?

Bắt đầu là việc đi dự tiệc, gặp lại Âu Dương Vô Thần, nụ hôn của anh ta, sự cứu cánh của Stefan, sau đó là đến buổi đấu giá, cuộc nói chuyện với Hứa Sơ Sơ, bom, vụ nổ, rơi xuống nước.

Và ngày hôm nay, lạc trên đảo hoang, bị truy đuổi bởi 1 con rắn, bị nhốt trong hang động cùng Stefan, sạt lở đất, thổ dân, sự xuất hiện của Vivian - người phụ nữ lạ mặt.... cuối cùng... thì cô ngồi ở đây.

Trong một lâu đài xa hoa được xây dựng bằng vàng.

Tại sao mọi thứ lại có thể đi theo chiều như vậy? Hết như một cuốn phim.... làm người khác khó thở....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 296: Có Nên Xin Thuốc?

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên thở dài 1 hơi. Tại sao cô lại bị kéo vào chuyện này chứ? Elena, Stefan, Andrew, Hứa Sơ Sơ... tất cả bọn họ đều không liên quan tới cô mà?

Cứ dính tới Âu Dương Vô Thần là sẽ dính tới chuyện không đâu. Rõ ràng cô đã sang đến tận Mỹ rồi, không ngờ vẫn gặp anh ta ở đây. Thật đúng là chạy trời không khỏi nắng mà!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, ngồi tầm vài giây, cô liền đứng dậy, một lần nữa mở tủ quần áo ra và lấy một bộ đồ ngủ.

Vốn là muốn tắm, nhưng nghĩ lại trời đã khuya như vậy rồi, thế nên Âu Dương Thiên Thiên chỉ thay đồ bẩn ra và lau sơ người. Hơn nữa, hiện giờ khắp cơ thể cô đều rất ê ẩm, cũng không còn sức để tắm nữa.

Cứ ngủ bẩn một tối rồi sáng mai dậy sớm tắm vậy.

Điều làm Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ hơn, chính là khi cô thay đồ, thấy được những vết thương trên người mình kinh khủng như thế nào.

Sau lưng, toàn bộ những vết bầm đã trở nên nặng hơn, chúng tím lại và có chỗ thậm chí còn tích tụ máu, nhìn thoát qua rất ghê rợn.

Phía trước thì có một vết bầm nhỏ nơi vùng bụng, thoát qua không mấy nghiêm trọng.

Tay, mặt, chân, đều bị trầy trụa, lúc cô rửa tay và chân mình, cơn đau rất truyền đến thật sự làm cô run rẩy.

Nhìn tổng thể, cô cứ như vừa mới trải qua một điều gì đó khủng khiếp lắm vậy. Nhìn thật tả tơi.

Âu Dương Thiên Thiên đối lưng mình trong gương, cô thở dài một hơi, nghĩ. Ngày mai.... có nên hỏi chị Nhược Anh xin một ít thuốc không nhỉ? Tuy nó không đau lắm, nhưng để lâu chắc sẽ sinh bệnh mất.

Âu Dương Thiên Thiên thay hết đồ bẩn ra, rồi dùng khăn lau một lượt, lau đến chỗ nào, cơ thể cô tự run lên chỗ đó. Việc tưởng chừng như chỉ cần vài phút lại mất đến hơn nửa tiếng mới làm xong.

Sau khi thay một bộ đồ thoải mái, cô tiến đến bồn rửa mặt, bật vòi lên rồi chum tay lại hứng nước, khi làn nước mát lạnh dội vào làn da mỏng manh, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên nhảy dựng lên.

- Aaa, đau quá....

Cô tóm lấy chiếc khăn, chum ngay vào mặt mình, lau nhẹ qua một lượt rồi nhìn lên gương.

"...."

Cái gì đây? Vết cào này là sao? Cô bị khi nào vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn mặt mình, trên má bên phải, in hằn hai vết cào, dường như vết thương này đã có khá lâu rồi, máu trên đó cũng đã đông lại.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cô ngấn người tầm vài giây. Như nhớ đến cái gì đó, liền lẩm bẩm.

- Cái này... có phải là lúc Elena tát mình không nhỉ?

"...."

Đúng rồi, chính là lúc đó! Bảo sao cái tát ấy mạnh đến mức cô không đứng vững nổi, đau kinh khủng khiếp.

Âu Dương Thiên Thiên há miệng, cô cương cổ lên, một cổ tức giận liền trào ra không kiểm soát.

Tức thật chứ, sao cô ta có thể đánh đến mức cào mặt cô thế này? Cứ như là đánh ghen vậy, còn tưởng thù hận sâu đến mức muốn giết cô luôn chứ.

Âu Dương Thiên Thiên nắm chặt tay, hết vết thương trên người rồi đến trên mặt, bụng, tay chân, còn chỗ nào chưa bị nữa thì bị hết luôn đi?

Điên mất thôi!!

Âu Dương Thiên Thiên tức giận, cô ném chiếc khăn mặt vào bồn rửa tay, rồi hùng hổ đi ra ngoài.

Elena... cô phải đi tìm cô ta. Cái người phụ nữ này quá đáng lắm rồi!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 297: Cơn Đau BộC PháT!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên mang theo cục tức đi ra khỏi nhà vệ sinh, cô đi đến phía cửa phòng và muốn mở nó đi ra ngoài.

Đúng lúc này, từ bụng đột nhiên truyền tới cơn đau dữ dội, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức dừng hành động của mình lại, cô vươn tay chống lên bờ tường gần đó, há miệng thở nặng nề.

Lại nữa... nơi ngang hông lại đau nữa.

Cô quên mất, Mã Nhược Anh đã dặn cô nhiều lần là không được phép cử động mạnh, có lẽ bởi vì lúc này đi nhanh quá, nên vô tình khiến chỗ này đau lại rồi.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô gắng gượng thân thể đi đến chiếc giường, thả người muốn nằm lên đó, thế nhưng, lúc cô vừa đặt lưng xuống, không cẩn thận khiến vết thương phía sau va chạm mạnh, cơ thể liền truyền tới cơn đau rất.

"...."

Một pha ngu người đến từ vị trí của cái lưng, khiến cả hai nơi đều đau. Thốn chưa!!!

Âu Dương Thiên Thiên mếu máo, cô quay người nằm nghiêng lại, nước nở lên tiếng:

- Ahuhu, đau quá mẹ ời, chơi đại rồi~

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên co quắp trên giường, vừa run rẩy vừa nổi da gà, hết như gà mắc bệnh vậy, tướng nằm trông dị vô cùng.

Qua một lúc sau, cơn đau dần tan đi, cô gái nằm trên giường thở hì hộc như bò, chân tay đều rụng rời buông lỏng xuống.

"....."

Cuối cùng cũng hết rồi. Đụng vào một cái là đau muốn chết cô luôn! Sau này có cho vàng cô cũng không bao giờ như thế nữa T.T

"Cốc cốc" - Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng gõ cửa truyền đến, cùng với một giọng nói của phụ nữ vang lên:

- Âu Dương tiểu thư, cô còn thức không?

Câu hỏi thu hút sự chú ý của Âu Dương Thiên Thiên, cô liếc mắt nhìn sang, lên tiếng hỏi:

- Là ai vậy?

Người bên ngoài nghe thấy lời đáp, ngay lập tức trả lời:

- Âu Dương tiểu thư, tôi là người hầu của hoàng hậu Vivian. Tôi theo lời căn dặn của bác sĩ Selina - Mã Nhược Anh, đến nói với cô một chuyện.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, nghe đến ba chữ Mã Nhược Anh, cô liền ngóc đầu dậy, chống thân thể đứng lên, chậm rãi tiến về phía cửa phòng.

Mở nó ra, Âu Dương Thiên Thiên thấy một người nữ hầu cúi đầu lễ phép với mình, liền hỏi:

- Chị Nhược Anh muốn nhắn gì với tôi?

Người nữ hầu cúi đầu, cẩn thận đáp:

- Bác sĩ Selina muốn nói với cô hãy đến kiểm tra sức khỏe và siêu âm vào sáng mai, tại khu bệnh viện phía bên trái tòa lâu đài.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, theo bản năng hỏi ngược lại:

- Kiểm tra sớm như vậy sao? Tầm mấy giờ vậy?

Nữ hầu gật đầu, trả lời:

- Dạ phải. Bác sĩ Selina vốn muốn kiểm tra sức khỏe và siêu âm cho tiểu thư trong tối nay luôn, nhưng vì sợ cô mệt mỏi quá nên mới dời sang đến sáng mai. Cô có thể dùng bữa sáng rồi tới khám vẫn được, chỉ cần tiểu thư có mặt, những thủ tục đều sẽ được chúng tôi làm rất nhanh chóng.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Cái này... mấy người cũng quá nhiệt tình rồi!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 298: MứC Độ NổI TiếNg!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, không biết làm gì ngoài cười gượng, trả lời:

- Được, tôi biết rồi, cảm ơn cô.

Dứt lời, người hầu cúi đầu với Âu Dương Thiên Thiên, rồi quay người rời đi.

Cô đóng cửa lại và trở về phòng. Vốn là muốn lên giường nằm ngủ luôn, nhưng Âu Dương Thiên Thiên chợt nhớ đến 1 chuyện, liền đi lại phía bàn máy tính gần đó, ngồi xuống ghế.

Bàn tay lướt trên những phím gõ, Âu Dương Thiên Thiên đánh một cái tên lên thanh google "Stefan"

Kết quả đầu tiên ra chính là " Hrdza - Stefan / Stephen - youtube"

"...."

Cái quái gì vậy? Cô là tìm tên người, chứ có tìm tên bài hát đâu? Ra như thế này cô biết bình luận thế nào chứ?

Lướt con chuột xuống 1 chút, Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục đọc kết quả thứ 2 hiện ra " Stefan Salvatore - The Vampire Diaries Film"

"...."

Hết bài hát rồi đến phim. Có phải lướt xuống chút nữa là đến tên một vật dụng gì đó luôn không? Cái bàn hay cái ghế tên Stefan chẳng hạn? Đến cạn lời luôn.

Khóe môi Âu Dương Thiên Thiên giật giật, cô không biết là nên khóc hay nên cười nữa.

Cứ tưởng Stefan là thiếu gia gì gì đó thì phải nổi tiếng lắm chứ? Tại sao gõ trên mạng lại không có là sao?

Không lẽ, mức độ nổi tiếng của anh ta không bằng 1 bài hát 6 triệu lượt xem hả? Thậm chí còn thua cả 1 bộ phim nữa chứ.

Âu Dương Thiên Thiên liếm môi, cô xóa tên của Stefan đi, sau đó thay bằng một cái tên khác "Phelan".

Thấy mấy người hay gọi Âu Dương Vô Thần là thế lắm, chắc là tên tiếng anh của anh ta rồi.

Đến nữ hoàng Anh quốc Vivian cũng gọi thế, vậy chắc nó sẽ phổ biến hơn Stefan nhiều.

Theo suy nghĩ đó, Âu Dương Thiên Thiên tìm tên của Âu Dương Vô Thần với một niềm tin mãnh liệt rằng anh sẽ rất hot trên google... Thế nhưng, điều làm Âu Dương Thiên Thiên không ngờ là.... kết quả tìm kiếm đầu tiên lại hiện ra... Mike Phelan - Huấn luyện viên bóng đá.

"...."

Tiếp theo... Google maps, đường Phelan, California 92371. Hoa Kỳ.

"...."

Dòng thứ 3.... Mike Phelan - Đi để trở về.

"..."

Dòng thứ 4.... Mike Phelan - huấn luyện viên bóng đá chuyên nghiệp người Anh, hiện đang là trợ lý giám đốc của Manchester United.

"...."

Trời đứu.... cái này... còn ác liệt hơn cả cái tên Stefan nữa. Từ huấn luyện viên bóng đá, sang đến tên đường, rồi đi để trở về tùm lum tà la nữa.... cuối cùng chốt đích là trợ lý giám đốc của M.U.

Lướt hết cái màn hình cũng không thấy người đàn ông nào giống Âu Dương Vô Thần, thậm chí đến cái bóng cũng không thấy nữa.

"...."

Có phải là cô đã đánh giá quá cao hai người đàn ông này rồi không? Người thì không thấy đâu, toàn thấy mấy cái tiêu đề méo liên quan gì hết.

Một hồi cô mà tìm Andrew và Elena, có khi nào nó ra luôn tên hoạt hình hay là nhân vật truyện tranh nào đó luôn chẳng?

Buồn cười thật sự! Quá buồn cười!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 299+12 Tỷ 200 TriệuU!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên ngồi đờ ra tầm vài giây, một lúc sau đó, cô lại quyết định xóa cái tên Phelan đi.

Đảo mắt nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên quyết định ghi ra dòng chữ "Âu Dương Vô Thần - tỷ phú người Mỹ gốc Trung"

Nhấn phím enter, cô mím môi cầu nguyện. Chị google ời, hãy cho ra cái gì đó có giá trị đi nào. Lần này mà không tìm ra được kết quả nữa, thì mấy người sau xem như bỏ của luôn đó.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt nhìn màn hình, 1s, 2s, 3s.... rồi 10s... 15s....

Cái màn hình vẫn full một màu trắng như giấy.

"...."

Ủa, rồi kết quả đâu? Sao không ra vậy? Cái máy ăn luôn kết quả tìm kiếm rồi hả?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô chớp chớp mắt, đưa tay đập đập vào cái máy tính, lăm bằm:

- Hề? Kết quả của tôi đâu? Nhả kết quả ra đây. Mau lên! Lúc này kiểm mấy cái tên kia thì 0.5s là ra, bây giờ hơn 10s rồi vẫn trắng một cái màn hình là sao? Chơi kì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu, cô ngó qua ngó lại cái màn hình, vừa ngó vừa bấm điên cuồng vào phím enter.

"...."

Hay quá... lần này thì đơ máy luôn rồi!

"...."

Âu Dương Thiên Thiên bấm môi, vài giây sau, cô đứng bật dậy.

Đẹp! Cô không tìm nữa. Kiểm nát cái máy tính mà toàn ra mấy cái âm hồn bất tán không.

Tò mò có chút xiu về thân phận mấy người đó thôi mà cũng không ra nữa. Cô méo tìm luôn!

Âu Dương Thiên Thiên chép miệng, cô đi về phía bàn, tự rót cho mình một ly nước rồi đưa lên uống, đúng lúc này, đột nhiên có tiếng truyền tới.

"Tít tít" "Tít tít" - Âm thanh của kĩ thuật máy móc phát ra khiến cô nhú mày quay lại.

Ngậm nước còn lưu giữ trong miệng chưa kịp nuốt, Âu Dương Thiên Thiên liền xoay người đi về phía máy tính, cúi đầu xem màn hình đã hiện lên những dòng chữ.

Ớ... Có kết quả rồi này. Cái tên Âu Dương Vô Thần cuối cùng cũng ra "lò" rồi nè.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt ngạc nhiên, đang thắc mắc vì sao bây giờ máy tính mới hiện lên thì đột nhiên 1 dòng chữ đập ngay vào mắt cô. "Khoảng 12.274.980.000.000 kết quả (36,21 giây)

"Phut" - Nước trong miệng của Âu Dương Thiên Thiên toàn bộ phun ra ngoài, cô thảng thốt phát thành tiếng.

- Cái gì? Hơn 12 tỷ 200 triệu kết quả?

Thật hay đùa vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 300: NhữNg Tỹ Phú Trẻ Tuổi Nhất Thế Giới! (1)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên há hốc miệng, không nghĩ đến sẽ có nhiều kết quả đến như vậy. Hơn 12 tỷ bài viết về Âu Dương Vô Thần ư? Thật sự quá lớn rồi.

Mấy ngôi sao hạng A của Hollywood cộng lại cũng không bằng chữ đùa.

Âu Dương Thiên Thiên chùi miệng mình, cô kéo ghế ra, nhanh chóng ngồi xuống trước máy tính. Lướt qua một dãy trang đầu tiên, cô nhìn những tiêu đề vừa ghi ngày hôm qua, thậm chí có những trang báo chỉ vừa đăng lên cách đây vài phút cũng có.

Trời ạ.... thông tin về Âu Dương Vô Thần luôn được cập nhật hàng giờ hàng phút trên mạng xã hội, mỗi một cử động nhỏ liên quan đến anh ta đều được truyền thông săn đón cực kì mạnh mẽ.

Âu Dương Thiên Thiên lần đầu tiên cảm thấy bản thân mình lúc trước làm MC thật sự kém hiểu biết quá nhiều. Một người nổi tiếng như Âu Dương Vô Thần, vậy mà cô lại không biết, đến cái tên anh ta cô cũng không có ấn tượng nữa.

Rốt cuộc lúc trước cô đã làm gì vậy chứ?

Âu Dương Thiên Thiên tùy tiện bấm vào một trang báo với tiêu đề khá gây tò mò " Những Tỷ Phú Nổi Tiếng Nhất Thế Giới - Tương Lai Của Sự Phát Triển Hiện Đại"

Mở đầu bài viết, người này tự xưng mình là một nhà báo thuộc tòa soạn "The New York Times" - một tờ báo lớn và cực kì nổi tiếng tại Mỹ. Được phổ biến rộng khắp thế giới những năm gần đây.

Người viết cho hay, anh ta đã đi khắp nơi, lấy từ rất nhiều nguồn tin và tổng hợp thành một tờ báo có giá trị như thế này. Lướt đọc hiện tại đã lên tới 8 con số, tức là đã có hơn 60 triệu người xem rồi, chưa kể vẫn đang tăng dần. Toàn thế giới có 7.7 tỷ người, mà hơn 60 triệu người đọc 1 bài báo? Thật sự quá sốc!

Lướt con chuột xuống, đập ngay vào mắt Âu Dương Thiên Thiên là tên và hình ảnh của người đứng đầu Thế giới hiện nay "Anh em nhà Koch, Charles và David".

Cô biết hai người này, tỷ phú có sức ảnh hưởng nhất nước Mỹ thời điểm hiện tại. Tổng tài sản ước tính lên tới 100 tỷ USD. Hai anh em nhà Koch sở hữu một trong những công ty năng lượng, hóa chất và thương mại lớn nhất thế giới.

Trong cuộc bầu cử giữa nhiệm kỳ năm 2014, Charles và David Koch đã bỏ ra 290 triệu USD. Tuy nhiên, quyền lực chính trị mà hai anh em nhà Koch có được chủ yếu là nhờ mạng lưới đông đảo các tổ chức phi lợi nhuận, cũng như những công ty trách nhiệm hữu hạn. Năm 2012, Charles & David Koch bỏ ra 407 triệu USD với mong muốn hạ bệ tổng thống Barrack Obama, nhưng bất thành.

Sự kiện năm đó vô cùng lớn, trùng hợp là trùng với thời điểm cô đang làm phát thanh tuyên truyền bên bang Florida nên cô đã biết nó. Tin tức

tràn lan trên các trang mạng và báo, nước Mỹ vào khoảng thời gian đó thực sự rơi vào cuộc bàn luận giữa những nhà cầm quyền.

Lướt tiếp xuống thứ 2, "Rupert Murdoch". Người này thì quá quen thuộc với cô. Ông ta chính là đế chế của truyền thông thế giới, người mà cô biết đầu tiên khi đặt chân vào ngành báo chí.

Với tư cách là nhà sáng lập, kiêm chủ tịch hội đồng quản trị và CEO của tập đoàn truyền thông lớn thứ hai thế giới, News Corporation. Rupert Murdoch hiển nhiên là một trong những tỷ phú có sức ảnh hưởng lớn trong lĩnh vực chính trị. Murdoch sở hữu nhiều công ty như 20th Century Fox, HarperCollins, tạp chí The Wall Street và hơn 795 công ty lớn nhỏ khác.

Từ năm 1990 đến 2011, Murdoch đã trao hơn 1 triệu USD cho hội các thống đốc thuộc đảng Cộng hòa, và hơn 750.000 USD cho các ứng cử viên liên bang và ủy ban chính trị.

Cô đã có dịp được phỏng vấn Rupert Murdoch một lần, khi ông ta đến bang Florida dự một buổi lễ quan trọng. Sự tự tin, tiếng nói lớn và tài năng truyền đạt tư tưởng gần như đạt đến độ hoàn hảo không có lỗ hổng. Ông ấy là một người thật sự tài năng.

Có thể nói, Rupert Murdoch là bức tường thành kiên cố nhất của truyền thông thế giới, khiến những người trong ngành báo chí và MC như cô phải nể phục, thậm chí là lấy làm điểm hướng tới trong tương lai.

Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục lướt chuột xuống, lần này, cái tên thứ 3 hiện lên, chính là Âu Dương Vô Thần - Elias Bush.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 301: NhữNg Tỷ Phú Trẻ Tuổi Nhất Thế Giới! (2)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, khi đọc đến cái tên bên cạnh Âu Dương Vô Thần, cô chợt thấy thắc mắc.

Bush? Cái họ này nghe quen quá.

Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức mở một trang mạng mới, cô gõ hai chữ "họ Bush" lên thanh tìm kiếm, và kết quả ra khiến cô phải mở to mắt sốc nặng.

Gia tộc quyền lực nhất nước Mỹ - Bush!

Thảo nào... cô thấy quen như vậy. Hóa ra... tên tiếng anh của Âu Dương Vô Thần không phải là Phelan, mà chính là Elias Bush.

Với việc sản sinh ra 2 đời tổng thống Mỹ (thứ 41 và 43), 2 thống đốc bang, Bush được miêu tả là vương triều thành công nhất trong lịch sử nước Mỹ. Nhìn chung, đam mê chính trị dường như đã thấm sâu vào máu thịt của gia tộc Bush. Thời điểm hiện tại Jeb Bush - em trai của ông George W. Bush đồng thời là cựu Thống đốc bang Florida cũng vừa tuyên bố tranh cử tổng thống với tham vọng nối bước cha và anh vào Nhà Trắng.

Thành công về mặt chính trị là vậy nhưng không thể phủ nhận tài kinh doanh là bệ đỡ số 1 giúp gia tộc Bush tiến xa được như ngày hôm nay.

Nhờ sự gần gũi giữa George W. Bush với bang Texas, cùng mối những mối quan hệ mật thiết trong ngành công nghiệp dầu mỏ, mà gia đình Bush thường bị xem là một băng trùm thống lĩnh ngành này.

Tuy nhiên, dầu mỏ chỉ là một trong số rất nhiều lĩnh vực mà gia tộc Bush đang hiện diện với chuyên môn tài chính bậc thầy của họ. Truyền thống của gia tộc Bush được tạo lập dựa trên việc theo đuổi giàu sang từ hệ thống ngân hàng đầu tư, những dự án kinh doanh nhạy bén thời chiến tranh và vẫn tiếp tục được phát huy cho đến ngày hôm nay.

Đầu tư công ty dầu khí, chứng khoán, ngân hàng, thương mại.... tất cả đều đem về khối tài sản khổng lồ cho gia tộc này, khiến họ trở nên ngày một thịnh vượng.

Thông tin về Âu Dương Vô Thần không được khai thác nhiều, bởi nhà Bush cất giữ anh quá kĩ, đến khi anh 12 tuổi mới công bố với toàn thế giới. Vào thời điểm đó, người ta biết tới anh như là một thế hệ tiếp theo của gia tộc này, thậm chí Bush còn không đưa ra tên cha và mẹ của Âu Dương Vô Thần.

Họ chỉ nói rằng, anh được sinh ra tại Trung Quốc, lấy gốc hoàn toàn ở đó, nhưng đã được đưa về Mỹ nuôi nấng nhiều năm.

Âu Dương Vô Thần bắt đầu sự nghiệp năm 16 tuổi, anh không như anh chị em của mình, tham gia vào những cuộc tranh cử phức tạp. Thay vào đó, anh lựa chọn phương thức kinh doanh như ông của mình.

Bước đầu trong cuộc sống tự lập, anh lấy 100 triệu USD từ gia tộc Bush, nhưng chỉ sau 1 năm, anh đã có thể trả lại gấp đôi số tiền đó, và có sự nghiệp riêng ngày càng lớn cho mình.

Âu Dương Vô Thần chính thức được nhận làm con nuôi vào gia tộc Âu Dương gia năm 20 tuổi. Lí do cho đến giờ vẫn chưa được công bố. Phía gia tộc Bush cũng không lên tiếng về vấn đề này.

Hiện nay, Âu Dương Vô Thần đã 26 tuổi, tính đến thời điểm đỉnh cao, anh nằm trong tay quyền lực về chính trị và nền chứng khoán xuyên quốc gia, thường xuyên nằm trong top đầu những tỷ phú trẻ tuổi nhất thế giới, và trong danh sách này, anh đứng thứ 3 với tổng tài sản lên đến 50 tỷ USD, chỉ cách hai người đứng đầu khoảng 20 - 50 tỷ USD. Một con số quá khủng với người đàn ông mới chỉ 26 tuổi.

Thậm chí, ước tính tài sản này đến năm Âu Dương Vô Thần 30 tuổi sẽ còn tăng lên hơn nữa. Khả năng anh trở thành người giàu có nhất thế giới là không quá xa vời.

Chính vì vậy, người ngời ca ngợi Âu Dương Vô Thần không phải vì anh bước ra từ một gia tộc lớn của nước Mỹ, mà là vì sự tự lập đáng kinh ngạc trên trường quốc tế.

Âu Dương Thiên Thiên không ngừng mắt chữ A miệng chữ O nhìn màn hình máy tính, cô không dám chớp mắt, tay vẫn tiếp tục lướt xuống dưới.

Lần này, kẻ thứ 4 cầm quyền nhất chính là anh em nhà Wertheimer với 2 cái tên " Richard Wertheimer" và " Anna Wertheimer".

Mà bức ảnh phía dưới chính là 2 gương mặt quen thuộc, người mà cô hay thường gọi: Stefan và Elena!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 302: NhữNg Tỷ Phú Trẻ Tuổi Nhất Thế Giới! (3)

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Stefan và Elena, tên thật là Richard Wertheimer và Anna Wertheimer, là hai anh em thuộc gia tộc Wertheimer giàu có tại Pháp. Mặc dù không đầu tư nhiều vào chính trị nhưng hai anh em này vẫn thu về khối tài sản khổng lồ lên đến gần 46 tỷ USD.

Tính đến thời điểm hiện tại, gia tài của hai anh em nhà Wertheimer đến từ việc kinh doanh nhãn hàng thương hiệu thời trang nổi tiếng toàn cầu Channel.

Mẹ của họ mang 1/2 dòng máu Trung Hoa, nên cả hai đều sở hữu những nét đẹp đặc trưng của người Trung Quốc. Có một nguồn thông tin cho rằng bố mẹ ruột của họ đã ly hôn nhưng người trong cuộc vẫn chưa lên tiếng xác nhận.

Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục lướt xuống, lần này, cô chính thức biết 2 người bạn của Âu Dương Vô Thần đều lọt top. Bởi vì... dòng thứ năm chính là hình ảnh của Andrew.

Andrew tên thật là Raphael Adelson, người con lai ba dòng máu hiếm có Nga, Mỹ, và Trung Quốc. Cha là người đứng đầu của gia tộc dạy võ Systema lâu đời ở Nga, lúc còn trẻ từng tham gia làm cảnh sát đặc nhiệm, hiện tại đã về hưu và tiếp quản gia tộc của mình.

Mẹ của Andrew là một người phụ nữ Trung Quốc lai Mỹ, tên là Stephen Adelson. Được mệnh danh là bà trùm khách sạn và sòng bạc, làm chủ nhiều chuỗi khách sạn nổi tiếng và có hơn 126 sòng bạc trải dài khắp 50 bang trên toàn nước Mỹ. Bên cạnh đó, bà cũng được biết đến vì có nhiều đóng góp to lớn cho đảng Cộng hòa.

Năm 2012, bà từng bỏ ra 100 triệu USD để đảng này có ghế trong nhà Trắng nhưng không thành công.

Nhiều năm trước, bố mẹ Andrew đã ly hôn và hiện tại anh lấy theo họ mẹ, lí do cho đến nay vẫn chưa được công bố. Nhiều người cho rằng, cả hai không thể hòa hợp khi một người có chí bảo thủ của ngành võ lại sống chung với một người có chí tiến thủ theo ngành văn.

Andrew đã tự lập năm 16 tuổi, hiện đang đứng trên đỉnh cao vinh quang khi là chủ sở hữu chuỗi bất động sản ở những nơi đắt đỏ nhất thế giới như New York, Los Angeles, Chicago....

Ước tính tổng tài sản hiện tại là 40 tỷ USD.

(Vì Elena, Stefan và Andrew mạnh về kinh tế ngầm nên những thông tin trên mạng đều là do họ tạo nên, vì vậy không có nhiều nổi trội)

Hoàng hậu Vivian thì cô quá rõ, cô ấy nổi như cồn từ xưa đến nay, vậy nên không cần tìm kiếm gì cũng có thể biết quyền lực của Vivian lớn mạnh như thế nào.

Đứa con gái duy nhất của nữ hoàng Elizabeth đệ nhị, nắm trong tay tước hiệu quý giá của Hoàng gia Anh, sống trong cung điện, tiền tài quyền năng đều vô hạn.

Cứ như thế, những con người mà Âu Dương Thiên Thiên biết thời gian gần đây đều là những kẻ tai to mặt lớn trên thế giới. Họ là những con ông

cháu cha đích thực bước ra từ danh môn vọng tộc, hoàn toàn áp đảo so với cô.

Âu Dương Thiên Thiên lần đầu tiên thấy choáng ngợp trước những người gia thế khủng như vậy. Hóa ra, họ đều có chỗ đứng vững chắc trên trường quốc tế cả, nếu đem cả gia tộc Âu Dương gia ra so sánh, không biết có bằng 1 phần của họ hay không nữa.

Thế nhưng, có 1 điều cô hơi thắc mắc, tại sao những người này đều thay đổi họ tên của mình hết vậy? Thông tin trên mạng chắc chắn là thật rồi, bởi vì đều là mang họ của gia tộc lớn cả, không đời nào sai được. Còn về việc họ tự lấy tên giả cho mình, rốt cuộc là sao đây?

Đến cả hoàng hậu Vivian cũng gọi tên giả như vậy, chuyện này có bình thường hay không?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 303: Tin Tức!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Âu Dương Thiên Thiên ngồi nhìn máy tính một lúc lâu, nhưng không nói gì cả, vài phút sau, cô đứng dậy đi về giường, nằm lên đó ngủ. Trong đầu, một mảnh hỗn loạn!

- -----...-----...-----

Ở Trung Quốc, 8h sáng tại nhà chính Âu Dương gia,

Một người đàn ông đứng cúi đầu với Âu Dương Chấn Đông, kính cẩn lên tiếng:

- Lão gia chủ, đã có tin tức về Nhị tiểu thư rồi. Cô ấy hiện đang ở một tòa lâu đài nhỏ của hoàng hậu Vivian, tại vịnh San Fransico.

Âu Dương Chấn Đông đang ngồi uống trà, ông nhú mày khi nghe thấy câu trả lời của người đàn ông, liền hỏi:

- San Fransico? Làm thế nào con bé dự một buổi tiệc ở California mà xuất hiện ở San Fransico chứ? Còn nữa, tại sao Thiên Thiên lại ở cùng với hoàng hậu Vivian?

Người đàn ông đứng bên cạnh căn môi, chậm rãi đáp:

- Chuyện này, thực ra lão gia chủ, trong bữa tiệc ngày hôm đó, Đại thiếu gia Âu Dương Vô Thần cũng có mặt. Ngài ấy đã đưa Nhị tiểu thư về, nhưng những chuyện kể tiếp, không ai biết đã xảy ra điều gì nữa. Chúng tôi không tra được.

Ánh mắt Âu Dương Chấn Đông chợt thay đổi khi nghe đến cái tên Âu Dương Vô Thần, ông liếc ánh nhìn, lăm băm:

- Hành động của nó, các người thì điều tra được gì chứ.

Dừng một chút, ngón tay ông đặt trên cạnh ghế, không kiên nhẫn gõ mất cái. Vài giây sau, Âu Dương Chấn Đông hỏi tiếp:

- Hoàng hậu Vivian đến Mỹ từ lúc nào?

Người đàn ông nghe thấy, không chần chừ trả lời:

- Khoảng 7 tiếng trước theo giờ Anh, cô ấy được một trực thăng riêng đến đón, số hiệu đặc quyền không tra ra được. Sau khi rời đi từ Anh thì trực tiếp bay đến vịnh San Fransico của Mỹ, tốc độ rất nhanh, giống như đang vội làm gì đó.

- Trực thăng mất tín hiệu trên radar chúng ta khi nó bay vào địa phận của một hòn đảo không có tên trên bản đồ thế giới. Phía thông tin hoàn toàn không nắm được tình hình ở đó cho tới khi trực thăng đi ra và tiến đến lâu đài của hoàng hậu Vivian.

Người đàn ông nói một tràng với Âu Dương Chấn Đông, vừa nói vừa lén nhìn biểu hiện trên mặt của ông, nhưng thất bại.

Âu Dương Chấn Đông giữ một nét bình tĩnh lạnh lùng, sau khi nghe những lời từ người bên cạnh, ông chỉ thản nhiên lên tiếng:

- Tìm mọi cách liên lạc với trang thông tin chính của Mỹ, yêu cầu họ tiết lộ cho chúng ta biết số điện thoại của Âu Dương Vô Thần bên đó là gì, bao nhiêu phí tôi cũng trả.

Người đàn ông mở to mắt thẳng thốt, đáp:

- Nhưng mà lão gia chủ, chuyện này liên quan đến bí mật của Đại thiếu gia, liệu có khả thi hay không? Hơn nữa, số điện thoại của ngài ấy 1 ngày trước đã không còn tín hiệu...

- Không! Số điện thoại của nó không bao giờ mất được. - Lời người đàn ông chưa kịp nói hết, Âu Dương Chấn Đông đã chặn lại, trực tiếp nói:

- Thằng bé đó rất cẩn thận.... luôn như vậy!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 304: Nôn Ra MÁU!

Tuyệt phẩm tiên hiệp - Đạo Quân

Sáng hôm sau, theo giờ ở Mỹ, 7h....

Người phục vụ trong lâu đài của Vivian đã dậy từ sớm, bọn họ chạy qua chạy lại tất bật chuẩn bị bữa sáng.

Mã Nhược Anh ở trong phòng mình, báo thức reng lên như một thói quen, khiến cô mệt mỏi tỉnh giấc.

Tối hôm qua mấy giờ cô về đến phòng nhỉ? Hình như hơn 2h sáng thì phải, bây giờ là 7h đúng, vậy là cô mới ngủ có 5 tiếng ư?

Không đủ giấc! Mệt thật!

Như một chu kì, Mã Nhược Anh rời giường, cô đi vào phòng vệ sinh, sửa soạn cá nhân một chút rồi ra thay đồ, sau đó nhanh chóng rời phòng.

Mã Nhược Anh đi xuống dưới lầu, dọc theo đường hành lang, đi ngang qua khuôn viên dài rồi mới đến khu bệnh viện.

Thẳng một đường đến phòng của Âu Dương Vô Thần, cô tùy tiện mở cửa ra, vừa bước vào, đột nhiên thấy Elena đang có mặt bên trong.

"...."

Hú hồn! Mới sáng sớm còn tưởng có ma!

Elena nhìn thấy cô, không chào hỏi cũng không đả động gì, cô ta quay mặt nhìn Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- Anh cứ suy nghĩ kĩ đi. Em sẽ đợi câu trả lời cuối cùng, Còn câu lúc này, em sẽ xem như chưa từng nghe thấy!

Dứt lời, cô ta quay đầu đi lướt qua Mã Nhược Anh, mở cửa đi ra ngoài.

Cô gái đang bị bơ 1 đoạn thời gian: "...."

Cô là không khí sao? Rõ ràng người cô to như thế này mà cô ta nhìn không hề nói 1 câu.

Đúng là vô giáo dục!!!

Mã Nhược Anh chep miệng, cô tiến về phía Âu Dương Vô Thần, thuận miệng hỏi:

- Cậu nói gì với cô tiểu thư đó mà khiến người ta không vui vậy? Nhìn tâm trạng không tốt lắm nhưng vẫn cố kiềm nén!

Mã Nhược Anh là một bác sĩ, nhìn sơ qua 1 chút là cô biết được sắc mặt người này người kia như thế nào.

Lúc này, Elena nắm chặt tay, gân hiện lên rất rõ ràng, chứng tỏ cô ta đang phẫn nộ với việc gì đó. Hơn nữa, nét mặt cô ta rất lạnh, dường như không chỉ là kiểu tức giận bình thường, mà còn có chút không can tâm. Lời nói tuy nghe như kiểu ra lệnh nhưng thực chất mang nhiều uất ức.

Khả năng cao là Âu Dương Vô Thần nói điều gì đó khiến cô ta không vừa ý rồi!

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt lạnh nhạt, trả lời thản nhiên:

- Chuyện hôn ước giữa chúng tôi, chưa bao giờ tạo thành một cuộc nói chuyện vui vẻ cả.

- -----...-----...-----

Âu Dương Thiên Thiên cũng thức dậy khá sớm, căn bản đêm qua cô không ngủ được ngon giấc, nhất là sau khi đã đọc xong tin tức trên mạng đó.

Thêm vào là vết thương của cô phía sau lưng khiến cô không tài nào lật người được, cứ mỗi lần muốn nằm thẳng là lưng cô lại truyền tới cơn đau.

Chán nản thức giấc, Âu Dương Thiên Thiên đi đến tủ đồ, tùy tiện chọn một bộ váy đơn giản, rồi mang vào trong phòng tắm.

Cô bật nước nóng cho đầy bồn tắm, rồi cởi đồ ra, bước vào trong đó ngâm mình.

Nước nóng đương nhiên mang tới nhiều sang khoái cho cô, nhất là tắm nó vào buổi sáng, nó khiến tinh thần Âu Dương Thiên Thiên tốt hơn hẳn.

Thế nhưng, đúng lúc này, từ bụng chợt kêu lên một tiếng lạ, cảm giác có thứ gì đó ập lên khí quản rất rõ. Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng đưa tay lên bịt miệng, cô nhú mào, ho lớn:

"Khục.... khục...khục"

"Phụt" - Sau tiếng ho, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên nôn ra một vũng nước, cô không kiểm soát được miệng của mình, cứ thế nôn càng ngày càng nhiều.

Âu Dương Thiên Thiên thở mạnh, cô mở tay ra, liền thấy một màu máu đỏ tươi trên tay mình.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 305: Tôi Muốn Cô Gái Đó!

Âu Dương Thiên Thiên ho sặc sụa, bụng đột nhiên truyền tới cơn đau, khiến cô nhăn mặt.

Cái gì thế này? Sao cô lại nôn ra máu? Bụng cũng đau quá, ngay chỗ vết bầm mà Elena đã trúng hôm qua.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày đau đớn, ngay lúc này, trong đầu cô liền xẹt qua lời nói mà Mã Nhược Anh đã dặn cô.

"Trong mắt em cứ vết thương chảy be bét máu mới là nặng sao? Em biết vết bầm này có thể gây ra những điều còn kinh khủng hơn nữa không? Đừng có mà khinh thường nó."

"Trong thời gian chờ đợi, tránh hoạt động mạnh ở vùng bụng một chút, có dấu hiệu buồn nôn hay đau bụng dữ dội thì phải nói với chị ngay, có biết không?"

Buồn nôn? Đau bụng dữ dội?

Ôi trời, đó là cảm giác của cô lúc này đây. Nếu thật sự là thế, vậy không lẽ...

Âu Dương Thiên Thiên há miệng, cô bắt đầu thở một cách dồn dập, nghĩ đến điều mà Mã Nhược Anh nói, cô ngay lập tức muốn đứng dậy, đi ra ngoài.

Lúc này, đầu bắt đầu truyền tới cơn choáng váng, Âu Dương Thiên Thiên khó khăn chống tay lên thành bồn tắm, cố gắng dùng sức, thế nhưng, máu trong tay lòng bàn tay cô ầm ướt làm động tác trở nên trơn trượt.

"Tùm" - Thân thể người con gái rơi tự do xuống bồn tắm rộng lớn, máu trong tay cô hòa lẫn vào dòng nước ấm nóng, trào ra ngoài sàn....

- -----...-----...-----

Mã Nhược Anh nhìn Âu Dương Vô Thần, không nghĩ đến anh sẽ trả lời câu hỏi của mình. Trước nay, người đàn ông này không hay nhắc đến chuyện hôn ước với Elena, bởi nó khiến anh cảm thấy phiền.

Thế nhưng, bây giờ anh đã chịu nói, hơn nữa là còn nói với người bạn thân nhất của mình, điều này cho thấy, anh đã bắt đầu lo lắng hôn ước giữa mình và Elena rồi. Anh đã bắt đầu.... thấy nó trở thành một mối đe dọa đến chuyện tình cảm của mình.

- Cậu... quyết định rồi sao? - Một câu hỏi vang lên, Mã Nhược Anh nhìn người đàn ông, cô thấy trong ánh mắt anh hiện lên thứ gì đó mà trước nay chưa từng thấy.

Sự ham muốn.... ham muốn chiếm hữu làm của riêng.

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn cô, hỏi ngược lại:

- Cậu có ý gì? Quyết định nào?

Mã Nhược Anh nhướn mày, thẳng thắn đáp:

- Âu Dương Thiên Thiên! Cậu muốn cô ấy phải không?

Lần này, Âu Dương Vô Thần không trốn tránh, không im lặng, không lạnh nhạt. Ánh mắt anh kiên định, nói:

- Đúng. Tôi muốn cô gái đó!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 306: Gia Tộc Rothschild!

Mã Nhược Anh nghe câu trả lời của Âu Dương Vô Thần, cô không ngạc nhiên, bởi từ lúc anh giao Âu Dương Thiên Thiên cho cô, cô đã biết.... anh có ý muốn chiếm hữu rồi.

Chỉ là.... cô mong muốn nó trở thành tình yêu, chứ không phải sự chiếm đoạt. Mong rằng Âu Dương Vô Thần có thể nhận định đúng về tình cảm của mình.

Mã Nhược Anh nhếch môi, lên tiếng:

- Thế thì cậu phải cố gắng nhiều đấy. Tôi thấy gia tộc Bush không dễ dàng chấp nhận chuyện này đâu, họ đã ấn định hôn ước giữa cậu và Elena rồi, mối liên kết này sẽ mạnh mẽ nếu họ có thêm hậu thuẫn từ hoàng hậu Vivian trong tương lai.

Nếu một tháng tới đúng như kế hoạch, hoàng hậu Vivian lấy ba của Elena, thì quyền lực của gia tộc Wertheimer sẽ được nâng lên một tầm cao mới. Đến lúc đó, hôn ước giữa Âu Dương Vô Thần và Elena sẽ được đẩy mạnh, để chắc chắn rằng nhà Bush có thêm 1 lực lượng từ hoàng gia Anh.

Nếu họ biết được Âu Dương Vô Thần thích ai, vậy thì... khả năng cao cô ấy sẽ bị loại trừ. Mất mạng là điều dễ hiểu.

Âu Dương Vô Thần quay đầu, thở một hơi nhẹ, lạnh nhạt đáp:

- Hôn nhân thương mại chưa bao giờ có sức ảnh hưởng với tôi, họ muốn lấy Elena về làm con dâu hay bù nhìn cũng được, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không lấy người tôi không thích về làm vợ!

Mã Nhược Anh lần này bật cười, nói:

- Được rồi, cậu nói hay lắm. Muốn làm gì thì làm, tôi không bao giờ cản cậu, nhưng mà.... Vô Thần, hãy nhớ tôi luôn ở phía sau trợ giúp cậu, có việc gì cứ đến tìm tôi.

Người đàn ông nâng khóe môi, chế giễu nói lại:

- Cậu lo cho mình đi kìa, tôi nghe nói gia tộc Rothschild lại đang thao túng Cục dự trữ liên bang Mỹ, cậu định ngồi yên sao?

Mã Nhược Anh chặc lưỡi, trả lời:

- Không đâu, tôi chỉ là đang cho họ thời gian thôi. Dù sao cũng cùng một họ với nhau, tôi sẽ không dồn người thân của mình tới bước đường cùng đâu!

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, anh nhướn mày, lên tiếng đùa giỡn:

- Thôi đi, cứ nói như cậu khoan dung lắm vậy. Ngày trước ngồi lên chiếc ghế số 5 ai đó còn thề thốt sẽ lấy lại tất cả mà, không phải sao?

Người phụ nữ nghe anh nói, liền cười hắt một hơi, nụ cười của cô đạt nơi khóe môi nhưng lại không đạt trong ánh mắt:

- Phải rồi, tôi chính là kẻ máu lạnh như vậy, hai tay dính đầy máu tươi để bước lên chiếc ghế số 5 của gia tộc Rothschild được chưa? Cho nên bây giờ tôi đang ra sức cứu người để bù đắp tội lỗi đây, cậu không thấy à? Tôi vừa mới chữa thương cho cậu đấy, đừng có mà ồn ào!

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh chớp mắt, đôi con ngươi hiện lên đen láy, dù biết người phụ nữ đang đùa theo mình nhưng anh vẫn nói:

- Nhược Anh, những người đó đáng chết. Cậu không cần phải bù đắp gì cả. Gia tộc Rothschild mới là người phải bù đắp lại cho những đau khổ của cậu.

Mã Nhược Anh nghe xong, ánh mắt cô chợt thay đổi, nụ cười trên môi cũng chuyển thành sự chế giễu, trả lời:

- Phải, cậu nói đúng. Bọn họ đáng chết. Đáng chết vì đã cướp mất mẹ của tôi, còn cướp đi quyền được sống của tôi. Cho nên, bọn họ phải trả giá. Tôi sẽ lấy hết tất cả những thứ thuộc về họ... rồi phá hủy chúng.

Tiền tài, quyền lực, nhân cách con người.... mọi thứ, cô sẽ đoạt hết tất cả... rồi chôn một tảng xuống âm phủ với mẹ cô!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 307: Lần Đầu Gặp Mặt!

Mã Nhược Anh và Âu Dương Vô Thần vẫn tiếp tục nói chuyện, lúc này, có tiếng gõ cửa vang lên - "Cốc cốc"

- Bác sĩ Selina - cô có trong đó không?

Nghe tiếng hỏi, Mã Nhược Anh liền xoay người, cô nhìn về phía cửa, lớn tiếng trả lời:

- Tôi ở đây, vào đi!

Được sự cho phép từ cô, người hầu liền mở cửa ra, nhìn cả 2 người trong phòng, cúi đầu chào:

- Âu Dương thiếu gia, bác sĩ Selina, buổi sáng tốt lành.

Mã Nhược Anh tùy tiện gật đầu, hỏi thẳng:

- Ủm, buổi sáng tốt lành. Có chuyện gì mà cô kiếm tôi vậy?

Người hầu bây giờ mới ngẩng mặt lên, đáp:

- Bác sĩ, bên khu siêu âm đã chuẩn bị xong rồi, người ở đó muốn hỏi cô là khi nào thì có thể bắt đầu.

Mã Nhược Anh nghe thấy, cô đảo mắt, như nhớ ra gì đó, liền lên tiếng:

- À, đúng rồi, tôi quên mất việc đó. Cô giúp tôi đi gọi Âu Dương Thiên Thiên nhé, nhắc cô ấy đến đây. Nếu cô ấy chưa ăn sáng thì có thể siêu âm luôn, cũng nhanh lắm.

Người hầu ngay lập tức cúi đầu, trả lời:

- Được ạ, tôi sẽ đi ngay!

Mã Nhược Anh cũng gật đầu đáp lại, nói:

- Làm phiền cô rồi!

Dứt lời, nữ hầu liền cúi đầu chào Âu Dương Vô Thần, sau đó lùi dần ra đằng sau, rồi đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Mã Nhược Anh nói xong, cô quay đầu, đột nhiên thấy khuôn mặt Âu Dương Vô Thần sát rất người mình, thẳng thốt kêu lên:

- Ôi giật cả mình, cậu làm gì vậy? Như thế nào lại tự nhiên bật dậy làm tôi hết hồn thế, vết thương không đau à?

Người đàn ông híp mắt nhìn cô, anh bỏ qua hết mọi câu hỏi, trực tiếp nói:

- Âu Dương Thiên Thiên làm sao? Tại sao lại phải siêu âm?

Mã Nhược Anh vẫn còn hoảng hồn với cú bật dậy bất ngờ của Âu Dương Vô Thần, cô hơi lùi lại, đáp:

- Không có gì cả, em ấy chỉ bị thương nhẹ thôi. Để cho chắc chắn, tôi muốn em ấy làm siêu âm, nên mới kêu tới.

Lời này làm khuôn mặt Âu Dương Vô Thần đang căng ra bỗng dịu hẳn xuống, dường như đã nghe được câu trả lời ưng ý, anh nằm lại xuống giường, lên tiếng:

- Thế à. Không sao thì tốt. Cậu nhớ kiểm tra kĩ cho cô ấy, đừng sót chỗ nào.

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần nằm lại xuống giường, anh thản nhiên lấy chân đạp lên người mình, tư thế cứ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Người phụ nữ: "...."

Vài giây trước còn lo lắng đến muốn dọa chết cô, vài giây sau thì liền bình thản như không? Khó hiểu!!

Có thể dừng lật mặt nhanh như vậy không? Tim cô mong manh dễ vỡ, chịu nổi chết liền á!

Mã Nhược Anh vuốt ngực mình, nhướn mày nói:

- Tôi biết rồi, tôi sẽ soi kĩ đến từng lỗ chân lông luôn, nên cậu đừng có lo lắng nữa. Dưỡng thương cho tốt đi.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên mở ra, một thân ảnh cao lớn bước vào, cùng tiếng nói:

- Hôm nay ổn chứ?

Âu Dương Vô Thần và Mã Nhược Anh đồng thời nhìn sang, khi thấy người đàn ông, anh liền lên tiếng:

- Ủm, ổn. Cậu đến thăm tôi sao?

Stefan đi thẳng tới, anh liếc ánh mắt nhạt nhẽo nhìn người đang nằm trên giường, đáp:

- Không đến thăm chẳng lẽ đến cúng cậu? Dậy đi ăn sáng với tôi.

Mã Nhược Anh nhìn lên, lần đầu tiên cô thấy có người nói chuyện thoải mái thế này với Âu Dương Vô Thần, vậy đây chắc hẳn là....

Âu Dương Vô Thần thấy ánh mắt nghi ngờ của cô, liền nhìn hai người, giải thích:

- Cậu ta là Stefan, người mà mình hay nói với cậu đấy. Còn đây là Nhược Anh, bạn từ nhỏ đến lớn của tôi.

Dừng một chút, anh lại nói tiếp:

- À mà... hai người đều biết nhau rồi, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt trực tiếp, phải không?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 308: Không Thấy Âu Dương Thiên Thiên!

Stefan và Mã Nhược Anh nhìn nhau, ánh mắt đều dò xét đối phương.

Thì ra đây là Stefan, đối tác làm ăn lâu năm với Mã gia, cô rất hay nghe tới tên anh ta, nhưng mà vẫn chưa gặp mặt lần nào.

Hôm qua còn tùy tiện lấy tên của anh ta ra dọa cô em gái gái Elena nữa chứ. Stefan mà biết có dẫn cô 1 trận không nhỉ?

Sau lời giới thiệu của Âu Dương Vô Thần, người phụ nữ thấy tình hình liền chủ động lên tiếng trước:

- Xin chào, tôi là Selina, tên tiếng Hoa là Mã Nhược Anh, tôi là bạn lớn lên từ nhỏ với Âu Dương Vô Thần.

Stefan nhìn cô, gật đầu xem như đáp lại, nói:

- Hóa ra cô là người bạn thanh mai trúc mã mà cậu ta thường xuyên nhắc tới. Tôi là Stefan, bạn thân của Âu Dương Vô Thần.

Mã Nhược Anh bật cười, xua tay đáp:

- Thanh mai trúc mã gì chứ, chúng tôi chỉ lớn lên cùng nhau mà thôi, không có gì đặc biệt cả. À nhưng mà...

Đang nói đột ngột dừng lại, Mã Nhược Anh quay sang nhìn Âu Dương Vô Thần, hỏi:

- Cậu bắt đầu từ khi nào thì biết ăn sáng vậy? Lúc trước không phải ngày nào cũng bỏ bữa sao? Còn chê nó phiền phức nữa?

Âu Dương Vô Thần chớp chớp mắt, mất vài giây sau mới trả lời:

- Về Trung Quốc vài ngày, Âu Dương gia đều bắt tôi ăn sáng.

Mã Nhược Anh: "...."

Cậu không bắt họ chứ ai dám bắt cậu chứ? Biện minh cái lí do cũng không chính đáng quá đi.

Người phụ nữ nhíu mày, hỏi tiếp:

- Thật sao? Sao tôi cảm thấy không phải nhỉ?

Đúng lúc này, Stefan đứng đối diện liền lên tiếng:

- Chứ không phải là do có người muốn ăn sáng nên ăn cùng hả? Tôi thấy cậu về Mỹ vẫn đều đều ăn sáng với con gái người ta mà, Trung Quốc gì chứ?

Âu Dương Vô thần mím môi nhìn sang Stefan, lần đầu tiên cứng họng.

Cậu có thể nói bớt ít câu được không? Bọn bè như cái quần ấy!

Mã Nhược Anh nghe thấy, sau vài giây, cô liền nghĩ tới người nào đó, liền hô lên:

- À.... là vậy sao. Chà, Âu Dương Vô Thần, cậu được đấy. Chưa là gì hết mà em ấy đã sửa được tính kén ăn sáng của cậu rồi, đỉnh thật!

- Ghen tị ghê, tôi cũng muốn có người sửa tính xấu của tôi nữa.... hâm mộ cậu thật đấy.....

Âu Dương Vô Thần liên tục bị Mã Nhược Anh chế giễu, anh nhắm mắt, thở hắt 1 hơi, rồi nhìn cô nói:

- Cậu im đi.

Sau lời của anh, người phụ nữ liền phá lên cười sảng khoái. Cô không ngừng buông lời chọc ghẹo Âu Dương Vô Thần, làm đến mức anh không nói lại được câu nào.

Đúng lúc này, một người hầu liền đi tới, thấy cửa phòng không đóng, cô đi vào, nhìn 3 người nào đó đang cười vui vẻ, căn môi do dự, gọi:

- Bác sĩ Selina!

Mã Nhược Anh nghe tiếng, cô ngừng cười, quay đầu lại nhìn, khi thấy người hầu lúc này, cô liền nghĩ là Âu Dương Thiên Thiên đã tới, ngay lập tức nói:

- À, em ấy đến rồi sao? Tôi qua ngay đây!

Vừa nói, Mã Nhược Anh vừa nhấc chân tiến về phía người nữ hầu. Thấy vậy, cô ta liền thốt lên:

- Không phải, bác sĩ. Âu Dương tiểu thư vẫn chưa đến. Tôi... tôi không thấy cô ấy ở trong phòng!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 309: Tôi Không Sao!

Mã Nhược Anh nghe câu nói của người hầu, bước chân cô chợt dừng lại, nhú mồm hỏi:

- Cô đang nói gì vậy? Không thấy Âu Dương Thiên Thiên là sao?

Nữ hầu đảo mắt bối rối, đáp:

- Bác sĩ... tôi, tôi theo lời cô lên phòng gọi Âu Dương tiểu thư, nhưng mà tôi đứng trước cửa gọi mãi cũng không thấy cô ấy trả lời. Tôi có tự ý mở cửa đi vào nhưng chỉ thấy phòng trống, trên giường cũng không có Âu Dương tiểu thư nữa.

Mã Nhược Anh chớp mắt, cắn môi lên tiếng:

- Vậy, có phải em ấy đi loanh quanh ở đâu rồi không? Cô đã tìm thử ở xung quanh lâu đài chưa?

Người hầu gật đầu, nhanh chóng trả lời:

- Dạ rồi, tôi đã thử đi đến hoa viên xem sao nhưng không thấy ai cả. Tôi cũng đã thử hỏi những người hầu khác nhưng họ đều nói từ sáng đến giờ không hề thấy Âu Dương tiểu thư xuống lầu.

Mã Nhược Anh nghe xong, cô đảo mắt, mím môi lẩm bẩm:

- Không có trong phòng, cũng không xuống lầu, vậy Thiên Thiên đi đâu chứ? Cô ấy mới đến nơi này ngày hôm qua thôi, có thể quen thuộc được chỗ nào?

Đang suy nghĩ, đột nhiên từ phía sau truyền đến tiếng động, người phụ nữ liền quay đầu lại, chợt thấy Âu Dương Vô Thần đã ngồi dậy, đang dùng tay rút dây truyền nước ra khỏi cơ thể mình.

Ngay lập tức đi tới, Mã Nhược Anh cầm lấy tay người đàn ông, nhíu mày hỏi:

- Vô Thần, cậu làm gì vậy? Vết thương của cậu mới vừa phẫu thuật xong, đừng cử động mạnh.

Âu Dương Vô Thần hất tay của Mã Nhược Anh ra, bỏ qua lời nói của cô, anh đáp:

- Tôi không sao. Tôi sẽ đi tìm Âu Dương Thiên Thiên.

Dứt lời, người đàn ông liền bước xuống giường, đi nhanh về phía cửa, ngang qua người hầu đi ra khỏi phòng, mặc cho người phụ nữ phía sau đang lớn tiếng:

- Này, khoan đã..... Âu Dương Vô Thần!!

Mã Nhược Anh nhíu mày, cô lo lắng nhìn sang Stefan, đúng lúc anh cũng nhìn cô, nói:

- Để tôi đi với cậu ta.

Nói rồi, Stefan quay người, tiếp bước đi ra ngoài.

Mã Nhược Anh căn môi nhìn theo, vài giây sau cô cũng nhấc chân bước về phía cửa. Ngang qua người hầu đang cúi đầu, cô lên tiếng:

- Còn không mau cử thêm người đi tìm Âu Dương Thiên Thiên, cô ấy mà xảy ra vấn đề gì, hoàng hậu Vivian nhất định trách phạt các người.

Nữ hầu nghe thấy, ngay lập tức gật đầu, rồi tức tốc chạy ra ngoài. Mã Nhược Anh thở hắt một hơi, cô vuốt tóc, chợt nhớ đến ngày hôm qua khi chuẩn đoán bệnh cho Âu Dương Thiên Thiên.

Không phải là có vấn đề với vết bầm đó chứ?

Khỉ thật, đáng lẽ ra cô phải sắp xếp chụp siêu âm cho Thiên Thiên ngay hôm qua mới phải.

Mã Nhược Anh cắn môi, cô đảo mắt tự trách mình, lúc này, chợt một thứ kim loại ở đâu đó ánh lên, sáng chiếu vào khóe mắt của cô.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 310: Có Chuyện Gì Với Các Cậu VậY?

Mã Nhược Anh nhú mào, cô đi đến phía góc tường, cúi người xuống nhặt thứ đồ vật đó lên, nhìn qua lại.

Bông tai? Sao lại có bông tai xuất hiện ở đây chứ? Không lẽ... có người vừa đứng ở nơi này sao?

Mã Nhược Anh mím môi, cô ngược mắt nhìn xung quanh, nhưng không thấy có điều gì khác thường cả. Vài giây sau, cô đứng dậy, quyết định bỏ nó vào trong túi áo khoác, không để ý đến nữa. Nhanh chóng rời khỏi khu bệnh viện, chạy theo hướng về phía tòa lâu đài.

Âu Dương Vô Thần đi qua một đoạn hành lang dài, tiến thẳng tới đại sảnh chính, thế nhưng, khi đang đi, anh đột nhiên gặp phải Vivian.

Cô đi ra ngoài, vốn muốn tới nhà ăn sáng, khi thấy Âu Dương Vô Thần, Vivian liền nhú mào, tiến đến hỏi:

- Phelan, cậu làm gì ở đây vậy? Xuống giường được rồi sao? Vết thương khỏi nhanh vậy hả?

Âu Dương Vô Thần không có thời gian trả lời những câu hỏi vô nghĩa của người phụ nữ, anh trực tiếp nói:

- Phòng của Âu Dương Thiên Thiên ở đâu?

Nghe câu hỏi, Vivian có chút bất ngờ, cô đảo mắt, nhưng vẫn nhanh chóng đáp:

- Phòng của em gái cậu sao? Hình như... tôi sắp xếp cho cô ấy một căn phòng ở đây tầng trên thì phải, khu chính diện tốt nhất.

Vừa dứt lời, thân ảnh trước mặt bỗng vụt đi, khiến Vivian giật mình, cô trợn mắt, không nói được câu nào.

"..."

Cái quái gì mà đi nhanh vậy? Cậu ta bị ma đuổi sao?

Đang đứng đờ người kinh ngạc, lúc này, Stefan chạy tới, anh thấy cô, liền đi đến, lên tiếng:

- Vivian, cô có thấy Vô Thần đi hướng nào không?

Người phụ nữ vốn còn hoang mang với hành động của Âu Dương Vô Thần, bây giờ tiếp đến một người nữa, cô chớp chớp mắt, ngập ngừng trả lời:

- Có.... tôi có thấy. Cậu ấy... lên tầng trên rồi, hình như là muốn tìm.....

Chưa kịp hết câu, người đàn ông đứng trước mặt cô lại chạy vụt đi. Vivian hoảng hồn, cô há miệng, quay lại nhìn theo hướng hai người kia, lớn tiếng:

- Hey, what's up with you guys?

(Này, có chuyện gì xảy ra với các cậu vậy?)

Tự nhiên tới hỏi xong chưa nghe cô nói hết thì đi rồi, chơi trò gì vậy?

Mã Nhược Anh đúng lúc chạy đến, nghe thấy tiếng hét của Vivian, cô biết chắc Stefan và Âu Dương Vô Thần mới chạy qua đây rồi, liền cong chân đuổi theo.

Thế nhưng, lần này Vivian không cho ai bỏ qua cô lần nữa, cô nắm lấy áo Mã Nhược Anh kéo về, lên tiếng:

- Khoan đi đã, đứng lại đây, tôi muốn hỏi cô. Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra mà mới sáng sớm các người chạy loạn trong nhà tôi vậy? Nói tôi nghe xem nào.

Mã Nhược Anh bị kéo trở về, cô buộc phải dừng lại. Nghe câu hỏi của người phụ nữ, cô không vòng vo nữa mà trực tiếp trả lời:

- Vivian, chúng tôi không tìm thấy Âu Dương Thiên Thiên.

Người phụ nữ khi nghe được, nhíu mày hỏi:

- Hà? Không thấy Âu Dương Thiên Thiên?

Mã Nhược Anh gật đầu, đáp:

- Đúng vậy, người hầu của cô nói là không thấy Âu Dương Thiên Thiên xuống lầu sáng nay, nhưng mà.... khi có người lên gọi thì phát hiện cô ấy cũng không có ở trong phòng.

Vivian chớp mắt, đôi con ngươi hiện lên sự nghiêm túc, nói:

- Có chuyện này sao? Vậy... tôi đi với cô, chúng ta cùng xem thử thế nào.

Dứt lời, hai người phụ nữ cũng nhấc chân bước đi....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 311: Hô Hấp Nhân TạO!

Âu Dương Vô Thần đi lên trên lầu, anh tiến đến căn phòng đầu tiên theo lời của Vivian, trực tiếp mở cửa ra.

Cánh cửa bật mở, anh đi vào trong, nhìn mọi thứ đều trống trải, không hề có bóng dáng người con gái nào ở đây.

Stefan cũng chạy lên tới nơi, anh tiến vào, nhìn xung quanh, lên tiếng:

- Đúng là không có trong phòng, cô ta đi đâu rồi?

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh nuốt một ngụm nước bọt, đảo mắt nhìn qua lại.

Lúc này, chợt khước mắt liếc đến cánh cửa phòng vệ sinh đang đóng, như có điều gì đó mách bảo, anh từ từ đi tới, cầm lấy nắm cửa, gọi thử:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô ở trong đó đúng không?

Thế nhưng, đáp lại anh là một mảnh im lặng đáng sợ, không hề có bất cứ dấu hiệu nào đáp lại.

Stefan híp mắt, cũng đi tới phía của Âu Dương Vô Thần, nhìn cánh cửa phòng vệ sinh, hô lên:

- Cô có ở trong đó thì nói đi, nếu không, chúng tôi xông vào đấy!

Dứt lời, lại là một mảnh im lặng lan tràn., Lần này, Âu Dương Vô Thần không đợi nữa, anh trực tiếp đẩy cửa.

Giây phút lớp kính trong suốt được mở ra, nước lênh láng ngập đầy sàn cùng lúc trào hết đến chân của hai người đàn ông, trong đó, nhiễm chút sắc đỏ nhàn nhạt.

Lồng ngực của Âu Dương Vô Thần đột nhiên đập "thịch" một cái, nặng nề đến khó thở. Và như một dấu hiệu báo trước nỗi kinh hoàng, khoảnh khắc anh thấy người con gái đang nằm úp mặt trong bồn tắm, xung quanh là một màu máu đỏ tươi, con tim như ngừng đập.

Âu Dương Vô Thần và Stefan đều cùng lúc mở to mắt, cả hai dường như không thể tin vào điều mà mình đang thấy.

Thân thể nổi lênh bênh trên mặt nước nhuộm màu chói mắt, trông cực kì đáng sợ.

- Âu Dương Thiên Thiên....

Tiếng nói run rẩy vang lên, Âu Dương Vô Thần ngay lập tức lao vào như một con thú, anh chạy đến bồn tắm, nhắc khuôn mặt của người con gái từ trong nước lên, gọi dồn dập:

- Âu Dương Thiên Thiên, Âu Dương Thiên Thiên...

Thế nhưng, người con gái đó nhắm mắt một cách nhẹ nhàng, thân thể dường như buông lỏng hoàn toàn, không có bất kì dấu hiệu nào cho thấy cô có thể đáp lại được.

Hơi thở Âu Dương Vô Thần cực kì nặng nề, anh nhìn cô gái không chớp mắt, hai tay đều run rẩy không thôi.

Đưa tay lên cánh mũi Âu Dương Thiên Thiên, sau 1s, Âu Dương Vô Thần rút tay ra, rồi cúi đầu nghe nhịp tim của cô.

Ngước mặt lên, hành động của Âu Dương Vô Thần trở nên rất hỗn loạn, anh quay phắt đầu lại, nắm lấy chiếc khăn lớn, bọc thân thể ấm nóng Âu Dương Thiên Thiên lại, rồi bế cô ra khỏi bồn tắm, đặt xuống sàn nhà.

Stefan lúc này mới hoàn tỉnh táo, anh đi vào, nhìn hành động của Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- Vô Thần, cậu bình tĩnh đã....

Thế nhưng, người đàn ông kia dường như không bỏ lời của Stefan vào tai mình, anh đặt cơ thể Âu Dương Thiên Thiên nằm lên mặt sàn ngập nước, dùng tay nâng miệng cô lên, cúi đầu xuống hô hấp nhân tạo.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 312: Tôi Xin Em!

Âu Dương Vô Thần thối hơi vào miệng của Âu Dương Thiên Thiên, anh liên tục hô hấp cho cô, thậm chí cứ cách vài giây, anh lại liếc mắt nhìn khuôn mặt trắng bệch của người con gái một lần, như muốn nhìn thấy một biểu hiện gì đó.

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên nằm trên sàn vẫn không động đậy, tay chân cô đều thả một cách tự do, đến một cái móng nhỏ cũng không hề di chuyển.

Điều này làm Âu Dương Vô Thần sốt ruột hơn, thời gian càng trôi qua càng như một cực hình đối với anh, nó giống như đang gào lên "anh đến trễ rồi, anh lại đến trễ rồi".

Âu Dương Vô Thần vươn tay sờ vào mặt của người con gái, lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô có nghe tôi nói không? Tỉnh lại cho tôi, mau tỉnh lại.

Stefan lần đầu nhìn thấy người đàn ông này hoảng loạn, anh mím môi, ánh mắt đen láy, không biết làm gì ngoài việc nói:

- Vô Thần.....

Thế nhưng, lời nói ấy là quá nhỏ nhoi so với tiếng gào thét trong lòng của Âu Dương Vô Thần, anh dùng hai tay chồng vào nhau, rồi ấn mạnh lên

ngực Âu Dương Thiên Thiên, tiếp tục hô hấp cho cô.

Anh nhìn mặt cô gái, đôi con ngươi lần đầu tiên run rẩy, lăm bẫm:

- Tỉnh lại đi, tôi xin em đấy...

Đúng lúc này, Mã Nhược Anh và Vivian đã lên tới nơi, hai người chạy vào phòng, nhìn cảnh trước mặt, kinh ngạc đến mức không thốt nổi nên lời.

Là một bác sĩ, Mã Nhược Anh theo quán tính chạy về phía của hai người, cô quỳ xuống sàn ngập nước, lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Stefan nhìn sang, nhanh chóng trả lời:

- Cô ta hình như bị ngộp nước. Lúc chúng tôi đi vào.... thì đã thấy cô ta nằm úp trong bồn tắm rồi. Vô Thần đang hô hấp nhân tạo.

Mã Nhược Anh nghe xong, cô nhìn người đàn ông đang ra sức cứu vãn tình hình kia, rồi nhìn xuống Âu Dương Thiên Thiên,

Cô lấy chiếc đèn pin trong túi áo khoác mình ra, soi vào đôi mắt của cô gái, đồng thời đưa tay lên kề vào cổ của Âu Dương Thiên Thiên, dường như muốn kiểm tra thứ gì đó.

- Động mạch đập yếu quá! - Sau vài giây, Mã Nhược Anh lên tiếng.

Dứt lời, cô vươn tay ngăn hành động của Âu Dương Vô Thần lại, nói:

- Dừng lại đi.

Người đàn ông không để tâm đến lời nói của cô, vẫn tiếp tục dồn lực hô hấp cho Âu Dương Thiên Thiên, lạnh giọng đáp:

- Tránh ra!

Mã Nhược Anh biết tâm trạng lúc này của anh thế nào, nhưng cô vẫn lần tới, cầm chặt lấy tay người đàn ông, nghiêm túc lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, dừng lại đi, để tôi làm.

- Tôi bảo cậu tránh ra! - Người đàn ông gầm lớn, hất văng cánh tay của Mã Nhược Anh, khiến cô ngã người về sau.

Giờ phút này, anh thật sự biến thành một con người khác, hoàn toàn là một kẻ cố chấp.

Mã Nhược Anh mím môi, cô cắn răng, quát:

- Cậu làm như vậy không giải quyết được gì đâu, cậu đang hại cô ấy đấy!!!

Câu nói vang lên mạnh mẽ của cô lần này đã chạm tới được tâm trí của người đàn ông đang bất chấp kia. Khiến hành động của anh khựng lại.

Tay Âu Dương Vô Thần nâng lên, dừng trước không trung, anh chậm rãi chuyển ánh mắt nhìn sang Mã Nhược Anh, đôi con người thần thờ một mảng.

Mã Nhược Anh nuốt một ngụm nước bọt, lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần... để tôi. Tôi là bác sĩ, hãy để tôi cứu cô ấy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 313: Âu Dương Thiên Thiên Tỉnh Lại!

Âu Dương Vô Thần nhìn Mã Nhược Anh, đôi con ngươi sau khi nghe lời của cô nói mới dần lấy lại sự hoàn tỉnh. Chậm rãi thu tay về, anh ngồi bệt xuống sàn, thở hơi nặng nề, rũ mắt lên tiếng:

- Được.... cậu làm đi...

Mã Nhược Anh nuốt một ngụm nước bọt, cô gật đầu, bây giờ mới có thể tiến gần đến chỗ Âu Dương Thiên Thiên, xem xét kĩ tình trạng của cô.

Áp tai mình xuống lồng ngực của cô gái, Mã Nhược Anh lắng nghe tiếng tim đập, thăm tính từng nhịp. Vài giây sau, cô ngước mặt lên, vươn tay kê lại hai vai của Âu Dương Thiên Thiên, rồi nâng cằm cô ấy ngửa ra sau.

Cúi người xuống, Mã Nhược Anh dùng ngón tay bóp mũi Âu Dương Thiên Thiên, tay còn lại thì tách hàm ra, đưa miệng mình vào bắt đầu hô hấp.

Ba lần thối ngạt, Mã Nhược Anh lại nhả ra, rồi dùng tay ấn lên khoang ngực cô gái, dồn sức ép tim 15 lần. Cứ như thế, người phụ nữ lặp đi lặp lại hành động của mình trong 3 phút, thời gian càng trôi qua, những người nhìn bên cạnh đều hồi hộp đến nỗi không dám rời mắt. Riêng Âu Dương Vô Thần vẫn ngồi cúi gằm đầu.

Anh dường như... đang sợ. Sợ phải đối mặt với việc cô gái kia sẽ không tỉnh lại.

Mã Nhược Anh vừa ép tim vừa thối ngạt cho Âu Dương Thiên Thiên, trong đầu cô bây giờ chỉ đếm từng nhịp "1 2 3" "1 2 3" và một câu nói thúc giục " Âu Dương Thiên Thiên, cô mau tỉnh lại, mau tỉnh lại đi".

Mã Nhược Anh làm không ngừng nghỉ, cho đến khi..... hơi thở của cô gái đang nằm bắt đầu xuất hiện....

Ngay lập tức dừng tay lại, Mã Nhược Anh nhìn ngực Âu Dương Thiên Thiên tự động phập phồng, rồi sau đó...

"khục.... khục..." - Tiếng ho đột ngột vang lên giữa không gian im ắng, đầu Âu Dương Thiên Thiên nghiêng sang một bên, ho hết nước trong miệng mình ra ngoài.

Nghe thấy tiếng động, Âu Dương Vô Thần như bừng tỉnh khỏi cơn ám ảnh, anh ngước mặt lên, ngay lập tức lao đến chỗ cô gái, sờ vào khuôn mặt của Âu Dương Thiên Thiên, gọi:

- Thiên Thiên....

Cô gái tiếp tục ói nước ra ngoài, thế nhưng, dường như đó chỉ là theo bản năng khi được hô hấp, Âu Dương Thiên Thiên không hề mở mắt ra, cũng không hề lên tiếng đáp lại câu nào.

Đúng lúc này....

"Hừm.... ọe... ọe...." - Cổ Âu Dương Thiên Thiên cương lên, bất chợt từ miệng cô trào ra một tràng nước, mà điều kì lạ là, số nước đó lại hòa lẫn với máu màu đỏ tươi!

Âu Dương Vô Thần mở to mắt, tay anh nâng lấy miệng cô, nhìn dòng nước chảy len lỏi xuống bàn tay mình, hét lớn:

- Âu Dương Thiên Thiên.... Mã Nhược Anh!

Mã Nhược Anh cũng thấy được hiện tượng bất thường này, ngay lập tức lấn tới, dùng tay mở miệng của cô gái ra, nhìn một lượt bên trong khoang miệng, mặc cho máu phun vào tay.

Máu trào lên từ thực quản? Chuyện gì xảy ra thế này?

Lúc này, thân thể Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên co giật, tay chân cô run lên từng cơn rất mạnh.

Stefan đứng bên cạnh hoảng hồn, anh liếc mắt nhìn về phía người phụ nữ, lên tiếng:

- Selina, cô ta bị làm sao vậy?

Mã Nhược Anh xoay đầu, cô không trả lời câu hỏi của người đàn ông mà dùng ánh mắt nhìn xuống thân thể của Âu Dương Thiên Thiên.

Từ cổ, đến ngực... rồi dừng lại ở bụng.

Nước lúc ngập vào cơ thể sẽ chứa ở phổi, nơi đó tuyệt đối không có sẵn máu được. Nhưng máu lại hòa với nó trào ra ngoài, nếu thế... nguyên nhân có lẽ là máu bị đẩy lên bởi khoang bụng, dồn lên thực quản, theo nước chảy ra.

Vậy thì.... hoang bụng cô ấy nhất định có vấn đề.

Nghĩ tới đây, đột nhiên tâm trí Mã Nhược Anh lướt qua điều gì đó.

Bụng? Lẽ nào là ở chỗ vết bầm đó?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 314: Là Ai Đã LàM?

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên lại co giật thêm một lần nữa, miệng cô trào ra máu ngày càng nhiều, điều này khiến Mã Nhược Anh không thể chần chờ được nữa.

Cô rút con dao kéo trong túi mình ra, dựa theo trí nhớ rạch một đường xuyên qua lớp khăn tẩm ngang hông của Âu Dương Thiên Thiên.

"Xoạt" - Mã Nhược Anh xé phần khăn đó ra, lúc này, hiện lên trước mắt cô, là một mảng da thịt bầm tím cực lớn.

Vết thương này.... sao lại trở nên nghiêm trọng nhanh đến vậy?

Âu Dương Vô Thần quay đầu nhìn sang, vết bầm hiện ra rất rõ ràng, nó trông như mới bị gần đây vậy. Đôi con ngươi anh ánh lên màu đen lạnh lẽo, bây giờ, đôi mắt này hoàn toàn chỉ phản chiếu vết thương đó.

Mã Nhược Anh liếm môi, cô đưa tay chạm vào phần da thịt của Âu Dương Thiên Thiên, ấn sờ qua lại. Động tác của cô làm thân thể Âu Dương Thiên Thiên giật nảy lên. Thấy vậy, Mã Nhược Anh liền nói:

- Giữ chặt lấy cô ấy!

Ngay lập tức, Stefan tiến tới, Vivian nghe thế, cũng chạy vào, cùng giữ lấy chân đang vùng vẫy của Âu Dương Thiên Thiên.

Mã Nhược Anh cắn răng, không có bản siêu âm, cô căn bản là không thể thấy được tình hình bên trong khoang bụng. Bây giờ, chỉ có cách nhẫn nhịn nhìn Âu Dương Thiên Thiên chịu đau đớn, để cô có thể chuẩn đoán trực tiếp mà thôi.

Âu Dương Vô Thần bặm môi nhẫn nhịn tới run người, anh nắm chặt tay, ánh mắt hằn lên tia máu. Anh.... muốn ngăn cản hành động đó lại.

Nhưng mà....

Nắm chặt tay, Âu Dương Vô Thần quay đầu đi, anh giữ lấy đầu của Âu Dương Thiên Thiên, nghiêng răng nhìn cô nôn ra máu.

Sau nhiều giây cực hình, Mã Nhược Anh mới rút tay ra, cô nhìn Vivian, lên tiếng:

- Gọi người của cô đến đây, chúng ta cần đưa Thiên Thiên đến phòng phẫu thuật ngay, cô ấy bị xuất huyết* trong rồi.

*Chảy máu trong khoang bụng.

Vừa mới nghe xong, Vivian chưa kịp phản ứng thì Âu Dương Vô Thần đã ngay lập tức nói:

- Không cần!

Dứt lời, anh liền bế bổng thân thể Âu Dương Thiên Thiên lên, trước ánh mắt của những người ở đây, nhanh chóng chạy ra ngoài.

Thấy vậy, Mã Nhược Anh, Stefan và Vivian cũng đồng thời đứng dậy, đi theo sau.

Âu Dương Vô Thần bế Âu Dương Thiên Thiên chạy nhanh qua dãy hành lang dài, đến trước phòng phẫu thuật, nơi những người khác đang đứng đợi sẵn.

Đặt cô nằm lên cán băng, Mã Nhược Anh đẩy Âu Dương Vô Thần về sau, nói:

- Cậu ở ngoài, mọi việc cứ giao cho tôi. Tôi sẽ cứu sống Thiên Thiên, tôi hứa với cậu!

Người đàn ông bị đẩy ra, anh thở dồn dập, đứng nhìn cửa phòng phẫu thuật dần đóng lại, ánh mắt tràn đầy sự bất lực.

Vivian nhìn thấy, cô tiến lại chỗ anh, lên giọng an ủi:

- Đừng lo lắng, cô ta sẽ không sao đâu. Selina rất giỏi, cô ấy chưa bao giờ để một ai phải chết trên bàn phẫu thuật của mình.

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh liếc mắt nhìn sang người phụ nữ bên cạnh, đột nhiên hỏi:

- Là ai? Rốt cuộc là ai đã làm cho Âu Dương Thiên Thiên bị thương?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 315: Từ Lôu Đã Không Muốn!

Vivian nhìn Âu Dương Vô Thần, sửng người khi thấy anh ta nhìn mình bằng ánh mắt tức giận, theo bản năng rút tay về, ngập ngừng đáp:

- Cậu....

Thế nhưng, người đàn ông này bây giờ lại trở nên đánh sợ hơn bao giờ hết, anh bắt lấy tay đang thu về của Vivian, lên tiếng:

- Tôi hỏi cô, là ai đã làm Âu Dương Thiên Thiên bị thương?

Vivian nuốt một ngụm nước bọt, trước tình thế bất ngờ như vậy, cô không biết phải làm gì, chân lùi dần về phía sau:

- Chuyện.... chuyện này...

- Mau nói đi!! - Âu Dương Vô Thần gầm lên một tiếng giận dữ làm Vivian giật mình, cô mở to mắt, lần đầu tiên lắp bắp:

- Tôi... tôi...

Stefan không thể đứng yên nhìn điều này, anh tiến tới cầm lấy tay của Âu Dương Vô Thần, nói:

- Dừng lại đi, Vô Thần, bình tĩnh một chút.

Thế nhưng, người đàn ông kia lại có vẻ không để vào tai lời của Stefan, chỉ quay qua cảnh cáo:

- Cậu tránh ra đi.

Nói rồi, Âu Dương Vô Thần nhìn lại người phụ nữ, ánh mắt anh hiện lên tia máu, âm u lên tiếng:

- Vivian, tôi chắc chắn cô biết ai đã làm, mau nói cho tôi, nhanh lên.

Vừa nói, tay Âu Dương Vô Thần vừa dùng sức, khiến người phụ nữ nhăn mặt. Cô nhíu mày, trừng mắt đáp:

- Phelan, cậu mau bỏ tôi ra, cậu đang làm đau tôi đấy.

Âu Dương Vô Thần giờ phút này không sợ gì cả, anh tiếp tục dùng lực bóp chặt cánh tay của Vivian, dường như nếu cô ta không nói thì anh sẽ bóp nó tới gãy.

- Không muốn đau thì nói cho tôi biết, rốt cuộc là ai đã làm Âu Dương Thiên Thiên bị thương, hả?

Lần này, Stefan không đứng im được nữa, anh dùng hai tay chặn lấy Âu Dương Vô Thần, nói:

- Vô Thần, như thế không giải quyết được gì đâu, cô ta không biết là ai cả.

Người đàn ông nghe đến đây, ánh mắt sắc bén của anh liếc sang nhìn Stefan, hỏi:

- Không biết? Cô ta này giờ vẫn chưa nói điều đó, tại sao cậu lại chắc chắn cô ta không biết? Hả?

- Không lẽ.... cậu biết sao?

Stefan nhìn Âu Dương Vô Thần, trước câu hỏi của cậu ấy, anh không lên tiếng đáp lại được. Bởi lẽ... nó dường như đã nói đúng trọng tâm rồi.

Đúng vậy, anh biết! Nhưng mà.... anh không nói được.

Stefan mím môi, lảng tránh câu hỏi, nói:

- Vô Thần, tâm trạng của cậu bây giờ không ổn, vấn đề này hãy nói sau đi, có được không? Đợi cậu bình tĩnh....

- Bình tĩnh, cậu muốn tôi bình tĩnh cái gì hả? - Một tiếng hét đột ngột vang lên cắt ngang lời của Stefan, Âu Dương Vô Thần thả tay của Vivian ra, đồng thời hất văng người của Stefan lùi ra sau.

Anh trừng đôi mắt đầy tơ máu của mình, nói:

- Cậu là tôi sao? Cậu biết tôi đang cảm thấy thế nào sao? Khi tôi nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên nằm trong bồn tắm cậu có biết tôi ra sao hay không? Đừng bắt tôi bình tĩnh, tôi không thể bình tĩnh được!

Stefan thở một hơi, anh cau mày, lên tiếng:

- Vô Thần, Âu Dương Thiên Thiên chỉ là em gái cậu thôi, thậm chí còn không phải là ruột thịt. Cậu tức giận cái gì chứ?

Người đàn ông nghe tới đây, không hiểu vì sao lại có một cỗ cảm xúc không khống chế được trào dâng trong lồng ngực, anh nghiến răng, quát:

- Không phải! Cô ta không phải em gái tôi.....

Câu phủ định của Âu Dương Vô Thần làm Stefan và Vivian ngạc nhiên, sau tiếng quát ấy, anh đột nhiên dừng lại, vài giây sau, mới chậm rãi nói:

- Tôi... từ lâu đã không muốn làm anh trai của Âu Dương Thiên Thiên nữa rồi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 316: Người Phụ Nữ Tôi Thích!

Câu nói của Âu Dương Vô Thần làm Vivian và Stefan đồng loạt đứng hình, cả hai đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông, dường như có chút sốc.

Không muốn làm anh trai sao? Vậy.... Âu Dương Vô Thần muốn là ai chứ?

Câu nói mập mờ này tuy không mang quá nhiều ý nghĩa nhưng nó lại rất có ý tứ, giống như muốn biểu lộ mà phải kiềm nén vậy.

Chí ít thì, đây là lần đầu tiên hai người nghe từ miệng của một Âu Dương Vô Thần nói ra câu có "tình" như vậy. Lúc trước, dù là người đó... cậu ấy cũng chưa bao giờ nói như vậy.

Stefan mím môi, anh thở hắt ra một hơi, gật đầu lên tiếng:

- Được rồi, cậu muốn thế nào cũng được, nhưng mà.... dừng chuyện này lại đi, cậu đang đi quá xa rồi. Tâm trạng lúc này của cậu thật sự không ổn, chúng ta không nên tiếp tục vấn đề này nữa.

Dứt lời, Stefan quay người, dường như có ý định muốn dừng cuộc trò chuyện và rời đi. Thế nhưng, Âu Dương Vô Thần lại không muốn như vậy, anh tiến về phía người đàn ông, bắt lấy vai cậu ta, kéo lại.

Stefan bị buộc phải dừng lại, anh cắn răng quay đầu, dùng tay mình bắt lấy tay của Âu Dương Vô Thần, xoay một vòng, rồi tách nó ra khỏi người mình.

Âu Dương Vô Thần không để im, anh đưa tay còn lại lên vòng qua hai tay của Stefan, hất văng chúng ra hai bên, rồi nắm lấy cổ áo của anh ta, dón vào bờ tường.

Vivian hoảng hồn, cô lần đầu tiên thấy hai người này có ý đánh nhau, liền chạy đến, cầm lấy cánh tay đang nổi đầy gân xanh của Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- Phelan, cậu đang làm gì vậy hả? Buông Stefan ra đi.

Âu Dương Vô Thần nghiêng rằng, anh vốn không muốn làm đau bạn thân của mình, nhưng hành động của cậu ta làm anh cực kì tức giận, anh không thể cho qua chuyện này được.

- Rốt cuộc thì cậu đang che giấu cái gì? Cậu đang bao che, bảo vệ cho người nào trước mặt tôi mà không muốn nói, hả?

Lưng của Stefan bị đập vào bờ tường, nhưng đối với anh nó chỉ là sự va chạm nhỏ, không đáng để kêu lên đau đớn. Trước câu hỏi người đàn ông đối diện, anh lên tiếng đáp:

- Vô Thần, đúng là tôi biết kẻ đã làm Âu Dương Thiên Thiên bị thương là ai, nhưng tôi sẽ không nói.

Âu Dương Vô Thần càng tức giận hơn trước câu trả lời của Stefan, ánh mắt anh run lên, quát:

- Tại sao lại không nói?

- Bởi vì cô ta không là gì cả! - Ngay lập tức, Stefan đáp trả lại bằng một tiếng hét mạnh mẽ. Đây là lần đầu tiên anh lớn tiếng với Âu Dương Vô Thần, nhưng mà... anh cảm thấy nên như vậy.

Người đàn ông híp mắt, như không thể tin được, lên tiếng:

- Cái gì?

Stefan nhướn mày, trực tiếp nói thẳng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô ta không là gì với tôi cả. Thậm chí là với cậu.

Đúng vậy, cho đến bây giờ anh vẫn nghĩ Âu Dương Thiên Thiên không là gì với bọn họ. Vậy nên, anh không thể để một thứ "không là gì" làm tổn hại đến em gái anh!

Âu Dương Vô Thần nhìn Stefan bằng ánh mắt lạnh lẽo, đôi con ngươi anh đen láy, hiện lên sự khát khao muốn bộc phát cùng cực:

- Không là gì? Stefan, tôi đã cho cậu thời gian, tôi biết cậu tiếp cận Âu Dương Thiên Thiên vì mục đích, vậy nên... tôi đã cho cậu mọi cơ hội để biết về cô ấy. Nhưng mà.... cậu lại nói với tôi không là gì sao?

- Vậy để tôi nói cho cậu biết, Âu Dương Thiên Thiên đang nằm trong đó, chính là người phụ nữ mà Âu Dương Vô Thần tôi thích, cậu nghe rõ chưa!

Đúng lúc này, tiếng bước chân đột nhiên dừng lại, hai thân ảnh đang đi tới phòng phẫu thuật, trước câu khẳng định của Âu Dương Vô Thần, đã không thể ngờ được mà dừng chân.

Đó là.... Andrew và..... Elena!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 317: Là Em LÀM ĐẤY!

Elena và Andrew vừa đúng lúc đi tới khuôn bệnh viện, vốn là thấy nhiều người xông xáo chạy qua chạy lại nơi này, nên hai người nghĩ rằng Âu Dương Vô Thần có chuyện, thế nhưng, điều làm cả hai không ngờ được, chính là vừa tới thì đã nghe thấy câu nói của người đàn ông vang lên.

Một câu nói..... thẳng thừng tuyên bố chủ quyền "Âu Dương Thiên Thiên đang nằm trong đó, chính là người phụ nữ mà Âu Dương Vô Thần tôi thích".

Chân của Elena chôn chặt trên mặt đất, cô đứng hình nhìn hai người phía trước, ánh mắt chấn động.

Thích? Cô đang nghe từ miệng người đàn ông mà cô yêu.... nói từ thích sao? Không thể nào!

Andrew cũng không kém phần kinh ngạc, anh quay sang nhìn Elena, nhưng cũng chỉ biết nhìn.... mím môi không lên tiếng.

Lúc này, Stefan nghe câu nói của Âu Dương Vô Thần, ánh mắt anh hiện rõ sự lạnh lẽo, nhếch môi lên tiếng:

- Ha! Bây giờ thì cậu thừa nhận rồi sao? Không ngờ là dễ dàng đến như vậy? Nhìn kẻ mà cậu tự nhận là "người phụ nữ mình thích", tôi cảm thấy thật thất vọng đấy.

Âu Dương Vô Thần trừng mắt, âm u hỏi:

- Cậu nói gì?

Stefan nhướn mày, không e ngại thẳng thừng lên tiếng:

- Lúc trước, tôi vẫn luôn thắc mắc liệu rốt cuộc người phụ nữ như thế nào mới có thể lọt vào đôi mắt kén chọn của cậu. Khi cậu từ chối em gái tôi, tôi đã nghĩ đó phải là người xuất sắc hơn nhiều nữa. Nhưng mà.... Âu Dương Thiên Thiên sao?

- Gia thế tầm thường, nhan sắc tầm thường, học vấn bình thường, thậm chí đến khả năng cũng tầm thường, chẳng có lấy nổi một điểm hơn người, vậy mà.... xứng sao? Cậu đã thà chọn cô ta, hơn là em gái tôi sao?

Vivian bên cạnh nghe thấy, tay cô đang cầm lấy tay Âu Dương Vô Thần đột nhiên cảm nhận được sức lực tăng lên. Biết là người đàn ông này đã tức giận, cô cắn môi, nhỏ tiếng gọi:

- Phelan.....

Thế nhưng, Âu Dương Vô Thần không nghe điều đó, mắt anh chăm chăm vào đôi mắt của Stefan, nói:

- Tôi chọn người phụ nữ của tôi, trước giờ đều chưa từng nhìn vào những thứ đó. Đối với cậu, tầm nhìn hạn hẹp đến mức chỉ để ý đến nhan sắc và quyền lực thôi ư? Em gái cậu có thể có những thứ tốt nhất, nhưng mãi mãi không có được thứ tôi cần.

Đúng vậy, từ nhỏ đến lớn, không ai có thể cho Âu Dương Vô Thần thứ mà anh ta cần cả, thậm chí còn không một ai nghĩ thử anh ta cần gì.

Duy nhất chỉ có cô gái đó.... cô gái đã bước vào thế giới của anh như một ánh sáng mới mẻ, đem đến.... sự ấm áp nguyên thủy của lòng người.

Không lạnh giá, không cô độc, không toan tính, không tham vọng..... tất cả những thứ xấu xa ghê tởm nhất trên đời này, đều không hiện hữu và bủa vây xung quanh nữa.

Stefan nghe câu nói của Âu Dương Vô Thần, anh mím môi, đột nhiên không lên tiếng nữa. Thấy vậy, người đàn ông kia liền nói:

- Rốt cuộc thì cậu đang bao che cho ai, Stefan? Kẻ đó quan trọng đến mức nào mà khiến cậu không thể nói ra với tôi? Hôm nay cậu phải nói cho tôi biết kẻ đã làm Âu Dương Thiên Thiên bị thương, nếu không, tôi tuyệt đối không bỏ qua!

Người phụ nữ đứng nhìn một màn này, ánh mắt cô run lên, bàn tay nắm chặt.

Hóa ra.... anh ấy tức giận như vậy, là vì Âu Dương Thiên Thiên sao? Anh ấy nắm cổ người bạn thân đã chơi với mình hơn 10 năm trời, chỉ vì cô ta ư?

Elena nghiêng răng, chớp ánh mắt sắc bén, đột ngột hô lên:

- Là em làm đấy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 318: LẦN ĐẦU Tranh ChấP!

Câu nói của Elena nhất thời thu hút sự chú ý của mọi người, bao gồm cả Âu Dương Vô Thần, Stefan và Vivian, đồng thời Andrew cũng hoảng hốt nhìn qua.

Elena.... cô ấy tự thú nhận ư?

Âu Dương Vô Thần liếc ánh mắt sắc bén, anh nhếch khóe môi lạnh lẽo, lên tiếng:

- Là cô?

Elena nhướn mày, tâm thái y hệt anh mình, thẳng thắn trả lời:

- Phải. Người làm Âu Dương Thiên Thiên bị thương... chính là em đấy!

Andrew nghe câu nói này của người phụ nữ, anh cắn môi lo lắng, vươn tay chạm vào tay cô, dường như muốn nói Elena hãy thôi đi, đừng nói nữa.

Nhưng mà.... Elena không quan tâm, cô hất văng bàn tay của Andrew, lớn tiếng:

- Vậy thì sao? Em không được quyền đánh cô ta à? Cô ta đã hỗn láo với em, còn muốn đánh em, chẳng lẽ em không được quyền đánh lại ư? Là cô ta đáng đánh, đánh bị như vậy.

- Thế nào? Anh đau lòng cho cô ta sao? Cảm thấy Âu Dương Thiên Thiên bị như vậy rất oan ức đúng không? Nếu như vậy.... anh muốn đánh em à, hay muốn trực tiếp 1 phát súng bắn chết em?

Câu hỏi cuối cùng, Elena gần như gào lên, cô ta bây giờ bị sự tức giận khổng lồ đến nỗi không kiểm soát được lời mình nói nữa, cứ thế tuôn trào từng câu vào người đàn ông trước mặt.

Âu Dương Vô Thần hí hóp ánh mắt đen hoắm, anh nhếch môi, thả tay đang nắm cổ áo của Stefan ra, nhắc chân tiến tới, vừa đi về phía người phụ nữ vừa nói:

- Cô tưởng tôi không dám sao?

Nhìn hành động của anh, ngay lập tức, Andrew xông lên, anh đứng chặn trước mặt Elena, đồng thời kéo tay cô lùi về sau người mình, lên tiếng:

- Vô Thần, dừng lại. Cậu đừng làm vậy.

Vivian và Stefan cũng lao đến kéo người anh lại, hoảng hốt can ngăn:

- Phelan, dừng!

Elena cắn môi nhìn người đàn ông, cơn tức giận như bốc lên đến đỉnh đầu, cô ta đẩy người Andrew ra, đi đến phía trước, hét lớn:

- Các người bảo vệ cái gì, sợ cái gì chứ? Tôi không yếu đuối đến vậy. Bỏ hết tay ra khỏi người Phelan đi, xem anh ấy dám làm gì tôi? Để tôi chống mắt lên xem xem, Phelan tàn nhẫn bậc nhất thế giới ngẫm có vì một ả đàn bà mà giết tôi hay không?

- Muốn giết thì bước đến đây giết, tôi sẽ đứng đây không trốn chạy, để xem, ngày hôm nay rốt cuộc là ai đổ máu ai!

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh vùng tay khỏi hai người đang giữ chặt lấy mình, thân anh lao lên nhanh như tia chớp, đưa tay ra bóp cổ người phụ nữ, rồi đập mạnh cơ thể Elena vào tường,

- Elena! - Andrew và Vivian hô lên, họ liền chạy đến nắm lấy tay Âu Dương Vô Thần.

Ánh mắt anh tựa như thú dữ cuồng dã, nghiêng rằng nhìn người phụ nữ, gầm từng tiếng:

- Elena, cô thật sự tin rằng tôi không dám xuống tay với cô?

Người phụ nữ bị đập mạnh vào tường, nhưng cô không hề sợ hãi, ngược lại, cô ta bặm môi, nhướn mày đáp:

- Đúng vậy, em không tin anh dám xuống tay với em. Với người đồng đội đã theo anh 6 năm nay, Elena em thách anh đấy!

Âu Dương Vô Thần bị kích thích bởi lời thách thức, tay anh dùng sức bóp cổ Elena, dường như muốn làm thật.

Andrew và Vivian sợ hãi tới cực điểm, họ trực tiếp hét lên:

- Âu Dương Vô Thần, cậu điên rồi sao? Mau dừng tay!

Thế nhưng, ánh mắt của hai người nào đó vẫn trừng lên nhìn nhau, không hề có ý chịu thua ai, càng không để tâm đến lời nói của người nào.

Đúng lúc này, từ phía sau đột nhiên vang lên tiếng nói:

- Âu Dương Vô Thần, muốn tổn thương em ấy, trừ phi cậu bước qua xác của tôi.

Dứt lời, một nắm đấm lao đến, nhắm ngay phía sau lưng của Âu Dương Vô Thần, nơi vết thương chỉ vừa mới lành lại không bao lâu...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 319: Tình Anh Em!

Năm dấm của Stefan hướng thẳng một đường tới phía sau người đàn ông, dường như bây giờ anh cũng rất mất bình tĩnh trước hành động của Âu Dương Vô Thần. Thế nhưng, ngay lúc đó, một cánh tay khác liền vươn ra, chặn ngang chiêu thức của anh, lực trên tay người đó mạnh đến mức khiến năm dấm mạnh mẽ của Stefan chạm vào da thịt cũng không gây ra thương tổn gì.

Cơ bắp Andrew căng lên, trước sức lực phát ra từ người đàn ông, anh nghiêng rãnh, nhướn người về phía trước, dùng tay còn lại của mình một quyền đánh vào tay của Stefan, bắt buộc anh ta lui về sau.

Tiếp đến, Andrew nhìn Âu Dương Vô Thần, chủ động bắt vào tay anh, dùng cùi chỏ của mình thúc vào ngực người đàn ông, cũng khiến những ngón tay đang bóp cổ Elena phải tách ra, đồng thời, thân thể của Âu Dương Vô Thần loạn choạng ngã ra đằng sau.

- Các cậu điên hết rồi phải không? Tại sao lại đánh nhau hả? - Andrew đứng thẳng người, thở một cách nặng nề, đôi con ngươi màu hổ phách chiếu thẳng về phía hai người đàn ông.

Elena được thả ra, cô ta đứng không vững dựa vào bờ tường, ánh mắt vẫn đầy sự tức giận, mặc dù cổ truyền đến cơn đau đớn nhưng cô cắn chặt răng, quyết không phát ra bất cứ lời nào.

Vivian nhú mào, cô đỡ lấy người Elena, nhìn cô ta cẩn rắng chịu đau không nói mà thẳm thán.

Ai nhìn cũng biết sức lực Âu Dương Vô Thần tạo ra là ghê gớm bao nhiêu, vậy mà suốt quá trình Elena không hề kêu đau, cô ta phải có bao nhiêu bản lĩnh để chịu đựng chứ?

Sự mạnh mẽ toát ra từ người cô gái này, thật sự là một loại mạnh mẽ không phải của người bình thường.

Âu Dương Vô Thần và Stefan đều bị đánh bật ra, cả hai nhìn về phía Andrew, đúng lúc anh lên tiếng:

- Các cậu rốt cuộc đang làm chuyện ngu xuẩn gì vậy? Muốn đánh nhau, muốn giết nhau sao?

- Chúng ta đã kề vai sát cánh hơn 10 năm, cùng sinh cùng tử, trước giờ đều là nhìn kẻ thù tàn sát lẫn nhau mà chế giễu tình anh em giữa bọn chúng, vậy tại sao bây giờ lại muốn làm ra chuyện tương tự như vậy hả?

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh cố đứng vững thân thể, nói giọng lạnh lùng:

- Chuyện không liên quan đến cậu!

- Cái gì là chuyện không liên quan đến tôi? Chuyện của một đám các người đánh nhau chính là chuyện liên quan đến Andrew này, có biết không? - Andrew quát lớn, anh nhìn từng người đàn ông, rồi chỉ vào mặt Stefan, nói tiếp:

- Cậu, cậu trước giờ luôn là người bình tĩnh nhất trong số chúng ta, luôn dùng lí trí để suy nghĩ trong mọi tình huống, vậy mà hôm nay cậu muốn dùng vũ lực với chính bạn của mình sao? Lí trí của cậu đi đâu cả rồi? Hả?

Sau đó, không đợi Stefan trả lời, anh tiếp tục liếc sang Âu Dương Vô Thần, mắng:

- Còn cậu, cậu muốn đụng tay với ai? Đụng tay vào người đồng đội đã vào sinh ra tử với mình suốt 10 năm qua sao? Đụng tay vào cô gái đã luôn đi theo và hỗ trợ chúng ta 6 năm nay sao? Vậy có phải cậu cũng nên đụng tay với người bạn là tôi đây luôn ở bên cạnh cậu từ thuở niên thiếu đến bây giờ cho đủ bộ luôn hay không?

- Tôi không biết rốt cuộc Âu Dương Thiên Thiên đã xảy ra chuyện gì, nhưng nó không đáng để các cậu đánh nhau, giết nhau đến mức này. Có chuyện khuất mắt thì nói ra, cố gắng kiềm nén cảm xúc, đừng để nó chiếm lấy lí trí mà xúc phạm đến tình anh em 16 năm qua!

Andrew nói một tràng dài, anh chưa từng nghĩ đến một nhóm 4 người các anh sẽ có ngày trở mặt nhau, vậy nên, đứng trước tình thế này, anh chỉ biết mắng để nói đúng lí lẽ cho ai đấy hiểu.

Elena trừng mắt, cô thở ra một hơi dài, lấy sức lên tiếng, mặc cho giọng trong cổ họng khàn đi nhiều:

- Cái gì mà anh em chứ? Vốn dĩ trong mắt anh ấy từ lâu đã không còn chúng ta nữa rồi. Vì một Âu Dương Thiên Thiên, đến người luôn ở bên cạnh sát cánh chiến đấu cũng lộ ra ánh mắt muốn giết người.

- Ngày hôm nay là em đánh cô ta, khiến cô ta phải lên bàn phẫu thuật, vậy có phải ngày sau một trong hai người các anh làm chuyện gì đó với Âu Dương Thiên Thiên, thì Âu Dương Vô Thần đây sẽ dùng súng bắn chết luôn các anh hay không?

- Chúng ta đều lo lắng cho anh ấy, nếu không phải sợ anh ấy sẽ giống như 8 năm trước, nuôi một người phụ nữ làm nội gián bên cạnh mình, thì đều không phải cất công từ Mỹ quay về Trung Quốc rồi!

Có một chuyện Tiêu muốn nhắc mọi người, đừng dùng lời lẽ quá khích để nói các nhân vật trong truyện nhé. Dù có ghét cũng hãy dùng ngôn từ thật văn hóa, bởi đôi khi điều chúng ta thấy bây giờ chưa chắc là sẽ như thế sau này. Đứng trên lập trường khách quan, Stefan và Elena là con quý tộc, đương nhiên sự cao ngạo rất lớn, đối với kẻ yếu, tỏ ra khinh thường là điều dễ hiểu. Nhưng cao ngạo ở đây cũng có lí do riêng, sau này mọi người sẽ biết thôi. Hơn nữa, anh bảo vệ em là chuyện bình thường, nếu nhìn bạn thân tranh đấu lẫn nhau vì 1 cô gái mới quen vài tháng, liệu có ai can tâm. Hãy thật công minh khi đánh giá nhân vật nhé

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 320: Tình Anh Em!

Năm dấm của Stefan hướng thẳng một đường tới phía sau người đàn ông, dường như bây giờ anh cũng rất mất bình tĩnh trước hành động của Âu Dương Vô Thần. Thế nhưng, ngay lúc đó, một cánh tay khác liền vươn ra, chặn ngang chiêu thức của anh, lực trên tay người đó mạnh đến mức khiến năm dấm mạnh mẽ của Stefan chạm vào da thịt cũng không gây ra thương tổn gì.

Cơ bắp Andrew căng lên, trước sức lực phát ra từ người đàn ông, anh nghiêng rãng, nhướn người về phía trước, dùng tay còn lại của mình một quyền đánh vào tay của Stefan, bắt buộc anh ta lui về sau.

Tiếp đến, Andrew nhìn Âu Dương Vô Thần, chủ động bắt vào tay anh, dùng cùi chỏ của mình thúc vào ngực người đàn ông, cũng khiến những ngón tay đang bóp cổ Elena phải tách ra, đồng thời, thân thể của Âu Dương Vô Thần loạn choạng ngã ra đằng sau.

- Các cậu điên hết rồi phải không? Tại sao lại đánh nhau hả? - Andrew đứng thẳng người, thở một cách nặng nề, đôi con ngươi màu hổ phách chiếu thẳng về phía hai người đàn ông.

Elena được thả ra, cô ta đứng không vững dựa vào bờ tường, ánh mắt vẫn đầy sự tức giận, mặc dù cổ truyền đến cơn đau đớn nhưng cô cắn chặt răng, quyết không phát ra bất cứ lời nào.

Vivian nhúu mày, cô đỡ lấy người Elena, nhìn cô ta cẩn rằng chịu đau không nói mà thầm thán.

Ai nhìn cũng biết sức lực Âu Dương Vô Thần tạo ra là ghê gớm bao nhiêu, vậy mà suốt quá trình Elena không hề kêu đau, cô ta phải có bao nhiêu bản lĩnh để chịu đựng chứ?

Sự mạnh mẽ toát ra từ người cô gái này, thật sự là một loại mạnh mẽ không phải của người bình thường.

Âu Dương Vô Thần và Stefan đều bị đánh bật ra, cả hai nhìn về phía Andrew, đúng lúc anh lên tiếng:

- Các cậu rốt cuộc đang làm chuyện ngu xuẩn gì vậy? Muốn đánh nhau, muốn giết nhau sao?

- Chúng ta đã kề vai sát cánh hơn 10 năm, cùng sinh cùng tử, trước giờ đều là nhìn kẻ thù tàn sát lẫn nhau mà chế giễu tình anh em giữa bọn chúng, vậy tại sao bây giờ lại muốn làm ra chuyện tương tự như vậy hả?

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh cố đứng vững thân thể, nói giọng lạnh lùng:

- Chuyện không liên quan đến cậu!

- Cái gì là chuyện không liên quan đến tôi? Chuyện của một đám các người đánh nhau chính là chuyện liên quan đến Andrew này, có biết không? - Andrew quát lớn, anh nhìn từng người đàn ông, rồi chỉ vào mặt Stefan, nói tiếp:

- Cậu, cậu trước giờ luôn là người bình tĩnh nhất trong số chúng ta, luôn dùng lí trí để suy nghĩ trong mọi tình huống, vậy mà hôm nay cậu muốn dùng vũ lực với chính bạn của mình sao? Lí trí của cậu đi đâu cả rồi? Hả?

Sau đó, không đợi Stefan trả lời, anh tiếp tục liếc sang Âu Dương Vô Thần, mắng:

- Còn cậu, cậu muốn đụng tay với ai? Đụng tay vào người đồng đội đã vào sinh ra tử với mình suốt 10 năm qua sao? Đụng tay vào cô gái đã luôn đi theo và hỗ trợ chúng ta 6 năm nay sao? Vậy có phải cậu cũng nên đụng tay với người bạn là tôi đây luôn ở bên cạnh cậu từ thuở niên thiếu đến bây giờ cho đủ bộ luôn hay không?

- Tôi không biết rốt cuộc Âu Dương Thiên Thiên đã xảy ra chuyện gì, nhưng nó không đáng để các cậu đánh nhau, giết nhau đến mức này. Có chuyện khuất mắt thì nói ra, cố gắng kiềm nén cảm xúc, đừng để nó chiếm lấy lí trí mà xúc phạm đến tình anh em 16 năm qua!

Andrew nói một tràng dài, anh chưa từng nghĩ đến một nhóm 4 người các anh sẽ có ngày trở mặt nhau, vậy nên, đứng trước tình thế này, anh chỉ biết mắng để nói đúng lí lẽ cho ai đấy hiểu.

Elena trừng mắt, cô thở ra một hơi dài, lấy sức lên tiếng, mặc cho giọng trong cổ họng khàn đi nhiều:

- Cái gì mà anh em chứ? Vốn dĩ trong mắt anh ấy từ lâu đã không còn chúng ta nữa rồi. Vì một Âu Dương Thiên Thiên, đến người luôn ở bên cạnh sát cánh chiến đấu cũng lộ ra ánh mắt muốn giết người.

- Ngày hôm nay là em đánh cô ta, khiến cô ta phải lên bàn phẫu thuật, vậy có phải ngày sau một trong hai người các anh làm chuyện gì đó với Âu Dương Thiên Thiên, thì Âu Dương Vô Thần đây sẽ dùng súng bắn chết luôn các anh hay không?

- Chúng ta đều lo lắng cho anh ấy, nếu không phải sợ anh ấy sẽ giống như 8 năm trước, nuôi một người phụ nữ làm nội gián bên cạnh mình, thì đều không phải cất công từ Mỹ quay về Trung Quốc rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 321: Lỗi Của Ai?

Âu Dương Vô Thần nghe câu nói của người phụ nữ, theo bản năng phản bác:

- Âu Dương Thiên Thiên không phải người như vậy.
- Tại sao anh biết cô ta không phải? - Elena ngay lập tức đáp trả.

Cô nhìn người đàn ông vài phút trước còn có ý định muốn giết cô, lên tiếng đánh thép:

- 8 năm trước anh cũng nói một câu y như vậy, nhưng kết quả thế nào? Người phụ nữ đó đã khiến chúng ta suýt mất mạng. Bây giờ anh cũng nói Âu Dương Thiên Thiên không phải, vậy thì đến khi cô ta khiến chúng ta chết hết anh mới tin là thật phải không?

- Cứ cho là Âu Dương Thiên Thiên không phải nội gián đi, nhưng hiện giờ cô ta lại làm anh mâu thuẫn với đồng đội của mình, thì nó khác gì là ly gián chứ? Anh quen biết cô ta được bao lâu? Anh làm người nhà của cô ta được bao lâu? Anh hiểu được bao nhiêu về Âu Dương Thiên Thiên hả? Vậy mà... anh nổi giận với em sao? Với bạn của anh sao? Anh không thấy chính anh mới là người có lỗi à?

- Đủ rồi! - Lời của Elena vừa dứt, Âu Dương Vô Thần bỗng dưng quát lên một tiếng.

Anh đối mắt với người phụ nữ, trực tiếp nói:

- Đừng đổ lỗi cho bất cứ ai cả khi cô mới là người có lỗi đầu tiên, Elena. Âu Dương Thiên Thiên dù có như thế nào thì vẫn là em gái tôi, cô không bao giờ có quyền được động đến cô ấy, hiểu rõ chưa?

- Và nếu như lúc trước cô chưa biết, vậy thì bây giờ để tôi nói cô biết, Âu Dương Thiên Thiên là người phụ nữ mà tôi thừa nhận, vậy nên, đừng tổn hại đến cô ấy, dù chỉ là 1 vết thương nhỏ.

Dừng một chút, Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn sang Stefan và Andrew, thở nặng nề nói tiếp:

- Ngày hôm nay là tôi sai, nhưng tôi sẽ không xin lỗi các cậu, bởi vì các cậu đã tổn thương người mà tôi muốn bảo vệ nhất. Bây giờ, các cậu muốn làm gì cũng được, nhưng đừng kéo Âu Dương Thiên Thiên vào, cô ấy không liên quan đến chuyện này, mọi lỗi lầm, sẽ do một mình Âu Dương Vô Thần tôi nhận hết.

Tính đến thời điểm này, là do cảm xúc của anh khống chế, mới nhất thời hành xử nông nổi. Vốn dĩ ngay từ đầu, Âu Dương Thiên Thiên đã chẳng có lỗi sai nào, tất cả.... đều là lỗi ở anh...

Nói là bảo vệ cô, nhưng không có lần nào... không một lần nào bảo vệ được. Vậy nên... anh mới tức giận lên người khác, chỉ để che đậy sự bất tài của bản thân.

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần xoay người rời đi, bóng lưng anh cô độc trên hành lang dài, bước chân có chút loạng choạng. Nơi tấm áo phía sau lưng, ánh lên vài vệt nước màu đỏ....

Elena nhìn theo, ánh mắt lấp bởi một màn nước mỏng, nhưng cô cố kìm lại. Hất tay của Vivian ra, Elena tự đứng thẳng dậy, nhắc chân rời đi.

Thế nhưng đúng lúc này, Andrew lại tiến lên, bắt lấy tay cô, nói:

- Elena, em lại đánh Âu Dương Thiên Thiên nữa sao? Vì sao lại làm như vậy?

Lần đầu tiên anh bắt gặp, Elena cũng đánh cô ta, nhưng vì anh xuất hiện kịp thời, mới ngăn hành động đó lại được. Lần này Âu Dương Thiên Thiên bị đánh, anh căn bản không thấy, nếu phát hiện ra, anh chắc chắn đã không để chuyện đi đến nước này rồi.

Người phụ nữ bị giữ lại, cô mím môi, xoay người nhìn Andrew, đáp:

- Sao? Anh cũng muốn mắng em à? Hết Phelan, anh hai em, rồi đến anh, bây giờ đều muốn bảo vệ cô ta hết phải không? Chính vì các người như vậy nên em mới càng ghét cô ta thêm đó.

Andrew chớp ánh mắt màu hổ phách, anh cau mày, nói:

- Elena, em còn muốn bao biện cho hành động của mình đến lúc nào nữa? Em vốn dĩ đã làm sai, mà cái sai của em là xuất phát từ việc em không can tâm mà thôi. Đúng chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 322: VẬY TẠI SAO KHÔNG THỂ LÀ EM?

Elena nghe câu hỏi của Andrew, theo bản năng cương lên nói:

- Anh....

Andrew biết mình đã nói trúng tim đen của cô, không cho cơ hội phản bác nữa anh ngay lập tức hỏi:

- Chẳng lẽ anh nói không đúng sao? Em không chấp nhận được việc mình thua một người tầm thường như Âu Dương Thiên Thiên, nên mới nảy sinh lòng ghen ghét với cô ta. Em không can tâm khi nhìn thấy Âu Dương Vô Thần đối xử đặc biệt với cô ta mà thôi.

Từng lời từng chữ của Andrew nói ra, như đâm thẳng vào tim đen của Elena, khiến cô có cảm giác mình bị nhìn thấu. Tức giận, Elena hét lên:

- Dù có như thế nào, cũng không cần anh quản!

Dứt lời, người phụ nữ liền vùng tay ra khỏi người đàn ông, mím môi chạy đi.

Andrew nhìn theo Elena, trong thâm tâm như muốn chạy tới cản cô. Nhưng nhớ đến chuyện gì đó, anh liền xoay người về phía Vivian, lên tiếng:

- Giúp tôi xem Vô Thần thế nào, hình như vết thương cậu ấy bị bục chỉ rồi.

Thấy Vivian gật đầu, Andrew tiếp tục liếc mắt sang nhìn Stefan, nhưng lần này anh không nói gì, chỉ lướt ánh mắt qua một chút rồi nhấc chân rồi đi.

Vivian đi đến chỗ Stefan, xem xét người anh, hỏi:

- Tại sao lại chọc giận Phelan chứ?

Stefan chậm rãi lắc đầu, đáp:

- Tôi không chọc cậu ta, tôi chỉ đang.....

Nói tới đây, người đàn ông đột nhiên dừng lại. Trước ánh nhìn khó hiểu của Vivian, anh không nói nữa, chỉ hướng mắt về phía phòng phẫu thuật.

Lần này... đã có thể xác định được rồi!

- -----....-----....-----

Elena xông ra khỏi khu bệnh viện, cô cứ vô thức chạy mãi chạy mãi về phía trước, từ lúc nào không hay đã phát hiện mình chạy đến khu hoa viên.

Đột ngột dừng chân, Elena quay đầu, lớn tiếng hỏi:

- Anh đi theo em làm gì? Không phải anh nói em làm sai sao? Đuổi theo một người làm sai như em là muốn chế giễu phải không?

Andrew đi đến trước mặt cô, anh chưa từng thấy Elena khóc lần nào, nhưng bây giờ thấy mắt cô hơi đỏ, còn có màn nước mỏng đang cố kiềm nén không cho rơi xuống, có vẻ như... cô đang rất uất ức.

Anh hạ giọng, lên tiếng:

- Elena, đúng là em làm sai, nhưng làm sai thì chỉ cần nhận lỗi, rồi sửa chữa nó là được, em không nên cố chấp như vậy.

Elena mím môi, gật đầu nói:

- Ủm, anh nói gì cũng đúng, em làm gì cũng sai, có được chưa? Chuyện của em không cần anh quan tâm, cắt đi.

Nói rồi, Elena quay người, muốn đi tiếp, thế nhưng lần này Andrew không cho cô chạy đi dễ dàng như vậy nữa. Anh tiến lên, bắt lấy tay cô, ép Elena xoay đầu lại, lên tiếng:

- Elena, em đừng có bướng bỉnh nữa được không? Âu Dương Thiên Thiên là người mà Vô Thần đã chọn, chứ không phải em. Dù em có ghét thế nào, không can tâm thế nào thì cũng không thay đổi được điều đó.

- Phải, là em không can tâm, không chấp nhận được việc một người như Âu Dương Thiên Thiên chiếm được sự quan tâm của Phelan, anh vừa lòng chưa? - Elena hét lớn, một giọt nước mắt đột nhiên rơi xuống má cô, dường như đã không thể kiềm nén được nữa.

- Em theo đuổi anh ấy 6 năm rồi, từ ngày quen nhau đã bắt đầu như vậy, anh có biết em cố gắng như thế nào hay không mới thu hút được sự chú ý của Phelan? Em gái của bạn thân, vị hôn thê, đồng đội, tất cả.... bất chấp dùng mọi thân phận để ở bên cạnh anh ấy, để em đổi được cái gì chứ?

- Sự lạnh nhạt, hờ hững thì cho em hết, còn ánh mắt đầy tình tứ và sự quan tâm thì hướng về phía Âu Dương Thiên Thiên cả sao? Tại sao lại phải đối xử với em như thế? Em không bằng Âu Dương Thiên Thiên chỗ nào chứ?

Elena như nói ra nỗi lòng của mình, ánh mắt cô đỏ au, từng giọt nước cứ thế rơi xuống không kiểm soát, nghẹn ngào đau đớn:

- Em cố gắng thật xuất sắc, cố gắng thật giỏi thật xứng đáng vì chỉ mong có 1 cơ hội được đứng ngang hàng với anh ấy, mong anh ấy có thể vì sự nỗ lực của em mà nhìn em một lần thôi. Nhưng kết quả thế nào? Cũng không

bằng một người tầm thường không có lấy 1 nét nổi trội như Âu Dương Thiên Thiên ư?

- Anh ấy nói lựa chọn người phụ nữ của mình chưa bao giờ nhìn vào quyền lực hay nhan sắc, vậy thì..... tại sao lại không thể là em chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 323: Muốn Có Một Cơ Hội!

Elena vừa nói vừa khóc nức nở, lần đầu tiên cô cảm thấy uất ức đến như vậy. Từng người một cứ xông vào chỉ trích, ngay đến cả người đàn ông cô thương yêu cũng muốn đánh cô nữa.

Họ có từng nghĩ đến sự cố gắng của cô chưa? Sự cố gắng mà không bao giờ được đền đáp....

Andrew nhìn cô gái khóc, tâm trạng chợt trở nên phức tạp, anh chớp ánh mắt, lên tiếng hỏi:

- Elena, yêu không phải là như vậy. Em có từng nghiêm túc tự hỏi mình chưa, rằng..... em thật sự yêu Vô Thần hay không?

Người phụ nữ nghe câu hỏi của anh, cô nhúu mày, trả lời:

- Anh nói gì vậy? Em đương nhiên....

Thế nhưng, lời chưa kịp hết, Andrew đã dùng tay kéo Elena về phía mình, anh cúi người, nghiêng đầu ngậm lấy đôi môi của cô.

Từ trước đến giờ anh đều chưa từng nói thích em, là bởi vì anh biết rõ người em thích là ai. Và vì cả hai đều là những người quan trọng đối với anh, nên anh bằng lòng lùi về sau, không tranh chấp vào mỗi tình tam giác này.

Thế nhưng.... nếu như con tim em chưa lựa chọn đúng người, vậy thì... anh muốn một lần được là một trong những sự lựa chọn của em.

Lần này.... anh sẽ không nhường cơ hội cho ai nữa.

- -----...-----

Vivian và Stefan đứng trước phòng phẫu thuật hơn 2 tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đợi được Mã Nhược Anh đi ra ngoài.

Cô tháo khẩu trang nhìn hai người, lên tiếng:

- Phẫu thuật thành công rồi!

Ánh mắt Vivian và Stefan đồng loạt nhẹ nhõm, cả hai đều thở hắt ra một hơi, dường như đã cảm thấy an tâm.

Dù có người ở đây không thích cô gái đó, nhưng dầu sao cũng là 1 mạng sống vô tội, không đáng để chết.

Mã Nhược Anh liếc mắt nhìn một lượt, không thấy người quan trọng nhất ở đây, cô liền hỏi:

- Vô Thần đâu? Tôi cứ tưởng cậu ta sẽ đợi ở đây chứ?

Thấy Âu Dương Vô Thần quan tâm Thiên Thiên như vậy, không lý nào không đợi cuộc phẫu thuật này kết thúc.

Vivian nghe thấy, cô mím môi, nói:

- Phelan... bây giờ cô không nên đi gặp cậu ấy thì hơn. Cậu ấy không muốn nói chuyện với ai, kể cả tôi.

Lúc này Vivian đã theo lời Andrew đi tìm Âu Dương Vô Thần rồi, nhưng cậu ta tự nhốt mình trong phòng, không chịu gặp cô.

Mã Nhược Anh nhú mào, cô đảo mắt nhìn quần áo trên người Stefan xộc xệch, dường như đoán ra được gì đó, sau vài giây mới lên tiếng:

- Cậu ấy hiện giờ ở đâu?

- -----,....-----,....-----

Ở một căn phòng được dành riêng cho khách đặc biệt, Mã Nhược Anh đứng trước cửa, vươn tay lên lịch sự gõ.

"Cốc cốc" - Cùng với đó, cô nói:

- Vô Thần, là tôi đây!

Chất giọng quen thuộc vang lên, khiến người đàn ông trong căn phòng dễ dàng nhận ra cô là ai. Vài giây sau, anh liền lên tiếng:

- Cậu vào đi.

Mã Nhược Anh mím môi, cô vặn cửa mở ra, bình tĩnh đi vào trong. Nhìn người đàn ông đang ngồi cúi đầu trên bàn, cô thở một hơi nhẹ nhàng, nói:

- Thiên Thiên không sao rồi, phẫu thuật rất thành công.

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, nhưng anh không ngẩng đầu lên, vẫn cứ ngồi im như vậy, hỏi:

- Cô ấy... bị thương có nặng không?

Mã Nhược Anh đảo mắt, có chút do dự không dám trả lời, nhưng vài giây sau vẫn quyết định đáp:

- Thiên Thiên bị gãy 1 cái xương sườn, mảnh vỡ không lớn lắm nhưng mà..... nó đâm trúng vào một phần tế bào nhạy cảm, nên mới dẫn đến xuất huyết.

Lời cô vừa nói xong, ngay lập tức....

"Soạt", "Rầm", "Choang" - Hàng loạt những tiếng động vang lên làm Mã Nhược Anh giật mình lùi lại. Cô mở to mắt nhìn Âu Dương Vô Thần hất văng mọi thứ có trên bàn....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 324: Cuộc Điện Thoại Bất Ngờ!

Âu Dương Vô Thần quăng hết mọi thứ xung quanh anh xuống đất, bất kể là nặng hay nhẹ, quan trọng hay không quan trọng đều vỡ tan tành. Đồ vật có xa xỉ hoa lệ đến mấy cũng không thể cứu vãn được cơn tức giận của anh.

Mã Nhược Anh không lên tiếng can ngăn, cô chỉ đứng nhìn người đàn ông đập phá mọi thứ, âm thầm cầu nguyện cho chúng. Xui xẻo thay là, gặp phải cơn phẫn nộ của Âu Dương Vô Thần rồi, chạy cũng không thoát.

Sau 2 phút xả cơn giận, người đàn ông mới dừng lại, anh đứng thở hổn hển, cúi gằm đầu nhìn mặt đất, không toát ra biểu hiện nào.

Mã Nhược Anh thở dài một hơi, hỏi:

- Dễ chịu hơn chưa?

Vừa nói, cô vừa đi đến tủ thuốc được đặt ở trong góc, lấy hộp sơ cứu ra, rồi tiến về phía Âu Dương Vô Thần.

- Nếu thấy dễ chịu rồi, vậy thì ngồi xuống đi, để tôi cầm máu vết thương của cậu lại.

Người đàn ông không nói gì, cũng không có tỏ ra hành động ngăn cản chỉ im lặng làm theo lời của cô, quay lưng lại và ngồi xuống ghế.

Giây phút anh xoay người lại, Mã Nhược Anh thấy trên lưng áo Âu Dương Vô Thần..... một mảnh ướm dẫm màu đỏ.

Tuy chuyện này nằm trong dự kiến, nhưng Mã Nhược Anh cũng tỏ ra rất khó chịu. Cô cau mày, lấy kéo cắt phăng chiếc áo, trực tiếp lột nó ra khỏi thân thể anh, sau đó mở hộp thuốc ra và lấy bông băng.

Xé từng miếng băng thành cuộn nhỏ, cô dùng kẹp gấp chúng lên, rồi nhúng vào thuốc sát trùng, hành động của cô vừa nhanh, vừa chính xác, lại không một động tác thừa. Cả người toát ra khí chất của một bác sĩ thực thụ.

Mã Nhược Anh dùng 1 tay cầm miếng bông lau sạch hết máu xung quanh trên da thịt của anh, rồi dùng tay còn lại đang cầm kẹp có thuốc sát trùng bắt đầu rửa miệng vết thương đã sưng tấy.

- Thiên Thiên đã không sao rồi, cậu không cần hành hạ mình ra thế này. Mới khâu vết thương cho cậu ngày hôm qua thôi mà hôm nay đã bực chi, cậu muốn người ngoài đánh giá thế nào về năng lực của tôi vậy?

Âu Dương Vô Thần nghe xong, vẫn chỉ im lặng, không lên tiếng đáp lại. Thấy vậy, Mã Nhược Anh lại muốn nói tiếp, thế nhưng chưa kịp thốt ra lời thì có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Người đàn ông ngồi thần thờ, vài giây sau mới rút trong người ra một chiếc điện thoại. Nó là thứ mà sáng nay Elena đã mang tới cho anh, cùng với cuộc nói chuyện không mấy thuận lợi.

Nhìn dãy số lạ hiện lên, Âu Dương Vô Thần mím môi, ánh mắt dường như phát hiện ra gì đó.

4 số đầu.... là số độc quyền chỉ có ở một nơi trên đất Trung Quốc.

Nhấn nút trả lời, anh đưa điện thoại lên tai, nghe tiếng nói đầu tiên phát ra:

- Vô Thần, là ta!

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt lạnh nhạt, cứ như đã biết sẵn, anh bình tĩnh đáp lại:

- Con nghe đây.... ba nuôi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 325: Mang Thiên Thiên Trở Về!

Mã Nhược Anh nghe hai từ "ba nuôi" phát ra từ miệng của Âu Dương Vô Thần, có chút bất ngờ nhướn mày.

Cuộc điện thoại... từ ba ruột của Âu Dương Thiên Thiên sao? Ông ta gọi Vô Thần để làm gì?

Âu Dương Chấn Đông ở đầu dây nghe xong, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề:

- Thiên Thiên ở chỗ con có phải không?

Âu Dương Vô Thần cũng không giấu diếm, anh biết trước sau gì ông ấy cũng điều tra ra được, nên thành thật trả lời:

- Phải, đúng là đang ở chỗ con.

Âu Dương Chấn Đông thở một hơi an tâm, ông gật đầu, lên tiếng:

- Như vậy thì tốt, tuần trước nó sang Mỹ để dự một buổi tiệc nhưng sau đó đột nhiên mất liên lạc, ba đã lo lắng nó gặp chuyện nhưng thật may là con cũng ở đó. Cảm ơn con vì đã chăm sóc Thiên Thiên.

Âu Dương Vô Thần mím môi, phát giọng bình tĩnh đáp:

- Chuyện nên làm mà, dù sao... cũng là em gái của con.

Âu Dương Chấn Đông nghe tới đây, thấy ngữ khí của anh vẫn bình thường như vậy, liền không nghi ngờ gì nói:

- Vậy được. Con hãy cho Thiên Thiên về lại Trung Quốc đi, ba rất nhớ nó. Lúc đi Thiên Thiên không mang theo thẻ của ba, nên có lẽ nó không đủ tiền để mua vé máy bay về, nhờ con hỗ trợ nó nhé.

Bắt đầu từ câu thứ hai trở đi, ánh mắt Âu Dương Vô Thần liền trở nên khác hẳn. Khi anh nghe đến bốn chữ "về lại Trung Quốc" thì tim trong lồng ngực đột nhiên đập "thịch" một tiếng, thân thể cũng trở nên cứng nhắc, cứ như rất bất ngờ.

Thậm chí, không nhìn mặt người đàn ông mà Mã Nhược Anh phía sau vẫn cảm nhận được người anh cứng đờ, cô vô thức dừng việc rửa vết thương trên cơ thể anh lại, nhú mày thắc mắc.

Có chuyện gì vậy? Tại sao Âu Dương Vô Thần đột nhiên có biểu hiện lạ như thế?

Nghĩ nghĩ, cô hơi nhướn đầu tới, cách một khoảng nhất định, cô nghiêng tai nghe câu chuyện của hai người.

Lúc này, Âu Dương Chấn Đông đầu dây bên kia không nghe thấy tiếng trả lời nữa, ông đảo mắt, hỏi:

- Vô Thần, con còn nghe máy chứ?

Câu hỏi của ông kéo Âu Dương Vô Thần trở về, anh chớp ánh mắt, theo bản năng lên tiếng:

- Vì sao ạ?

Lời này vừa được phát ra, Âu Dương Chấn Đông liền cảm thấy nghi hoặc, ông nhú mày, dường như có chút không nghĩ đến anh sẽ nói thế:

- Vô Thần, con.... không hay hỏi những câu như vậy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 326: Phải Đến Mỹ Một Chuyến!

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, anh biết ngay là mình đã lỡ lời, nhưng mà.... không kịp để rút lại nữa. Nhắm mắt tầm vài giây, anh lên tiếng:

- Không có gì..... Con biết rồi.

Dứt lời, không để Âu Dương Chấn Đông suy nghĩ ra thứ gì, Âu Dương Vô Thần liền tắt máy, không nói nữa.

Mã Nhược Anh ngẩng đầu lên, cô nhìn thân thể người đàn ông phát ra khí tức kì lạ, chậm rãi hỏi:

- Vô Thần, có chuyện gì vậy?

Vẫn như cũ không có lời đáp lại, Âu Dương Vô Thần ngồi chờ người ra một lúc, rồi anh đột ngột đứng lên, cởi áo trên người mình ra, vứt qua một góc.

Sau đó đi về phía tủ quần áo, mở nó ra và tự nhiên lấy một cái áo khác, trực tiếp khoác lên người.

Mã Nhược Anh nhú mày, cô nhìn theo hành động của anh, lên tiếng:

- Vô Thần, cậu đang làm gì vậy? Có chuyện xảy ra với ba nuôi cậu sao?

Lần này, người đàn ông trả lời câu hỏi của cô. Thế nhưng cũng chỉ ngắn gọn 3 chữ:

- Không có gì!

Đóng cửa tủ lại, Âu Dương Vô Thần xoay người, đi về phía cửa phòng đang mở toang, trực tiếp bước ra ngoài.

Mã Nhược Anh trợn mắt, hô lên:

- Này, thuốc vẫn chưa bôi xong, vết thương của cậu đang sưng lên đấy, muốn đi đâu chứ?

Vừa nói, Mã Nhược Anh vừa chạy theo Âu Dương Vô Thần, nhưng chỉ đi đến cửa phòng rồi dừng lại, cô nhìn bóng lưng của anh rời đi, căn môi suy nghĩ.

Có chuyện gì nữa đây, sao mới gặp nhau mà drama lắm thế này? Hít nhiều như vậy làm thế nào cô thở nổi chứ?

Thật là.... Âu Dương Thiên Thiên, cô mau tỉnh lại giải quyết chuyện này đi, tôi bắt đầu thấy không ổn rồi đấy.

Hít drama đến mức muốn vỡ phổi!

Âu Dương Vô Thần đi xuống lầu, bước chân mạnh mẽ ngang nhiên đi trên đoạn hành lang dài, nơi dẫn đến khu bệnh viện ảm đạm im ắng....

- -----....-----

Ở Bắc Kinh, Trung Quốc, 7h tối...

Trong căn nhà của Âu Dương gia, Âu Dương Chấn Đông ngồi trên ghế trong phòng mình, nhìn chiếc điện thoại với ánh mắt kì quái.

Người đàn ông phía sau đứng lặng im. Anh đã từng chứng kiến rất nhiều cuộc nói chuyện giữa đại thiếu gia và lão gia chủ rồi, nhưng mà.... chưa lần nào thấy hai người nói nhiều và khó hiểu như lần này.

Vốn không phải ruột thịt và nhiều năm mới gặp mặt nhau một lần, nên giữa hai người vẫn tồn tại khoảng cách khá lớn, khi nói chuyện cũng khách sáo hơn nhiều so với những cặp cha con nuôi bình thường khác.

Nhưng mà, anh thấy điều lão gia chủ nói với Đại thiếu gia, đa số ngài ấy sẽ không lưỡng lự mà đồng ý hết, nhưng lần này.... tại sao lại còn hỏi một câu ngoài lề? Cứ như.... khá bất ngờ trước yêu cầu của lão gia chủ vậy?

Sau một lúc im lặng, Âu Dương Chấn Đông đột ngột lên tiếng với người đứng phía sau mình:

- Chuẩn bị cho tôi máy bay. Tôi phải đến Mỹ một chuyến.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 327: Đợi Tôi Tìm Em!

Âu Dương Vô Thần đi về phía khu bệnh viện, anh đi thẳng một đường đến phòng điều trị, trực tiếp mở cửa đi vào.

Âu Dương Thiên Thiên nằm trên giường bệnh, khuôn mặt trắng bệch không một chút hồng hào, có lẽ vì thiếu huyết sắc hơn bình thường mà trông cô toát ra vài phần lạnh lùng, không còn là người sôi nổi đáng yêu như thường ngày nữa.

Âu Dương Vô Thần đứng trước giường của cô, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt người phụ nữ mà vài phút trước mình đã thừa nhận chiếm vị trí quan trọng trong lòng, bây giờ... cảm thấy có chút ngu ngốc.

Lúc đó... anh dường như đã quá xúc động, trực tiếp nói ra cảm giác của bản thân mình, mà không hề nghĩ đến.... những người xung quanh cô gái này.

Đặc biệt là Âu Dương Chấn Đông, ông ấy biết rõ bản chất thật của anh, biết rõ mọi thứ trong thế giới của anh, và đó là lí do... ông ấy muốn đưa Âu Dương Thiên Thiên trở lại Trung Quốc.

Có thể lúc trước ông ta chưa từng đề phòng hai người sẽ phát sinh quan hệ vượt mức bình thường, nên mới không lên tiếng nói gì, nhưng từ sau khi ảnh của Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên hôn nhau phát tán trên truyền hình, ông ấy đã cảnh giác hơn.

Bắt đầu từ việc kiểm soát thói quen của Âu Dương Thiên Thiên, cho đến việc thuê người giám sát cô, rồi cố tách anh và cô ấy ra khỏi nhau nữa. (Khi nhờ ADTT đến Mỹ dự tiệc, lúc đó, ADCD cứ nghĩ là ADVT đang ở Trung Quốc, nên mới muốn cô ấy đi khỏi nơi này. Nhưng không ngờ.... ngay ngày hôm đó ADVT đã rời TQ về Mỹ rồi.)

Âu Dương Chấn Đông biết mọi chuyện, vậy nên.... chắc chắn sẽ không cho Âu Dương Thiên Thiên ở bên cạnh anh nữa. Lần này trực tiếp tìm được số điện thoại của anh, còn yêu cầu đưa cô ấy về, điều đó đã nói lên tất cả.

Âu Dương Vô Thần đứng nhìn một lúc, rồi đột nhiên tiến lên, vươn tay cầm lấy tay của Âu Dương Thiên Thiên.

Sờ vào làn da mềm mại của cô, ánh mắt anh như dịu đi hẳn. Có lẽ.... lần này.... anh lại phải để Âu Dương Thiên Thiên đi nữa rồi.

Khoảng thời gian này, tất cả mọi rắc rối đều kéo đến, mỗi người đều cần có không gian cho riêng mình để bình tâm lại. Và với Âu Dương Thiên Thiên, đây có thể là cách để giữ cô an toàn, không bị tổn thương bởi ai nữa.

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh chớp ánh mắt đen láy, chậm rãi cúi người xuống, đặt lên trán cô gái nằm trên giường 1 nụ hôn nhẹ.

Âu Dương Thiên Thiên, chúng ta sẽ còn gặp lại nhau. Đợi tôi trở về tìm em!

Ở bên ngoài, một bóng hình đứng trước cửa, lặng lẽ nhìn hành động của Âu Dương Vô Thần. Stefan đã ở đây suốt 2 tiếng đồng hồ, lúc này anh đi vào vệ sinh một lát, không ngờ khi đi ra, lại thấy Âu Dương Vô Thần vào phòng bệnh của Âu Dương Thiên Thiên. Càng không ngờ tới... sẽ nhìn thấy một màn này.....

Mã Nhược Anh đúng lúc chạy đến, cô đuổi theo Âu Dương Vô Thần tới tận khu bệnh viện, nhưng khi thấy Stefan đứng trước cửa phòng của Âu

Dương Thiên Thiên, thì chân đột nhiên dừng lại.

Ở một khoảng cách nhất định, cô quay đầu là có thể nhìn thấy Âu Dương Vô Thần đang làm gì bên trong, chuyện này đối với người đã biết sự thật như cô là bình thường.

Nhưng điều khiến Mã Nhược Anh ngạc nhiên lại chính là ánh mắt của Stefan. Sao cậu ta lại lộ ra ánh mắt này khi nhìn vào hai người đó chứ?

* Stefan đến hiện tại vẫn là một nhân vật bí ẩn, vừa tỏ ra mình quan tâm Âu Dương Thiên Thiên nhưng vừa tỏ ra ghét cô, có ai đoán được suy nghĩ thật sự của nhân vật này không?*

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 328: Người HầU CủA Âu Dương Gia

Cả không gian bao trùm bởi màu đen huyền bí, một thân ảnh bé nhỏ trôi lạc giữa nơi âm u không chút tiếng động, bốn phía cô kín như bưng, không lọt vào chút ánh sáng nào.

Âu Dương Thiên Thiên hốt hoảng nhìn xung quanh, cô vừa chạy vừa kêu gào thứ gì đó không phát thành tiếng, tâm trạng dường như đang sợ hãi.

Cô chết rồi sao? Lại chết một lần nữa ư?

Không! Không thể nào!

Âu Dương Vô Thần! Cứu tôi!

Âu Dương Vô Thần!!

- Âu Dương Vô Thần, cứu tôi. Tôi không muốn chết! - Hô lên một tiếng thật lớn, Âu Dương Thiên Thiên choàng tỉnh khỏi cơn ác mộng, cô chớp ánh mắt mắt sợ hãi, trán rịn đầy mồ hôi. thở hổn hển.

Sau vài giây Âu Dương Thiên Thiên lấy lại được bình tĩnh, cô cúi mắt nhìn người mình, phát hiện ra dây truyền nước được gắn trên tay, lúc này mới nhắm mắt, thầm khẩn.

May quá, chỉ là mơ mà thôi, cô vẫn chưa chết. Những đồ thể này chỉ có trong bệnh viện thôi, điều đó chứng tỏ cô được cứu rồi. Thật may quá.

Đang lăm bằm cảm ơn Trời Phật đột nhiên Âu Dương Thiên Thiên mở mắt ra, có chút nghi hoặc nhìn xung quanh.

Khoan đã.... đây là nơi nào? Cô đang ở đâu thế này? Trông không giống bệnh viện ở lâu đài của Vivian chút nào.

Đảo mắt một lượt, Âu Dương Thiên Thiên liếc nhìn về phía cửa sổ, bàng hoàng khi thấy thứ đang hiện lên bên ngoài. Nơi chiếc kính trong suốt đó.... có mây và nắng đang vờn quanh.

"...."

Cái gì thế này? Cô đang nằm trên giường mà? Sao lại thấy mây trên trời được chứ?

Không lẽ cô vẫn chưa chết sao? Đây là thiên đường hả?

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, ngạc nhiên không sao giải thích được, cô chống tay, muốn ngồi dậy xem thử rốt cuộc là có chuyện gì, thế nhưng khi chỉ mới vừa động dậy, bụng liền truyền đến cơn nhói đau, làm cô nhúm mày, theo bản năng lên tiếng:

- A....

Đúng lúc cô vừa kêu lên, một bóng người liền tiến vào, thấy Âu Dương Thiên Thiên, đột nhiên hô lớn:

- Nhị tiểu thư, cô tỉnh rồi?

Nghe tiếng gọi mình, Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng ngược mặt về phía người phát ra lời nói, cau mày hỏi:

- Cô là ai?

Người kia dường như vừa bất ngờ lại vừa vui mừng khi thấy Âu Dương Thiên Thiên tỉnh lại, cô ta không trả lời, mà trực tiếp nói:

- Nhị tiểu thư, cô đợi một chút, để tôi gọi lão gia.

Dứt lời, người kia liền quay người chạy đi trong ánh nhìn vô vàn thắc mắc của cô gái phía sau.

Âu Dương Thiên Thiên vẫn chưa tiêu hóa được hết, cái gì mà Nhị tiểu thư, rồi còn lão gia nữa chứ? Mấy cái danh xưng này không phải là ở....

Suy nghĩ vu vơ vừa lướt qua, ánh mắt cô liền trở nên cứng đờ, dường như nhận ra cái gì đó, Âu Dương Thiên Thiên im bật, không lên tiếng.

Không lẽ.... người đó... là người hầu của Âu Dương gia sao?

Vậy lão gia trong miệng cô ta nói.... chính là ba cô à? Âu Dương Chấn Đông?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 329: Đang Trên ĐờNg Trở Về!

Âu Dương Thiên Thiên càng nghĩ càng khó hiểu, làm sao mà Âu Dương Chấn Đông có thể có mặt ở đây được chứ? Cô đang ở Mỹ, còn ông ấy ở Trung Quốc mà? Không phải sao?

Theo cô nhớ thì đúng là thế mà?

"...."

Chớp chớp mắt, Âu Dương Thiên Thiên mang theo ánh nhìn khó hiểu đảo một lượt xung quanh lần nữa. Lúc này, cô chợt phát hiện ra một chuyện.

Hình như là... cô đang ở trên máy bay thì phải, đúng chứ?

Cô nằm trên giường, mà trần nhà lại sát rạt thế này sao? Hơn nữa, chất liệu không phải là đá mà nó được làm bằng nhôm hợp kim chứ, cái này thì chỉ có ai đi máy bay mới để ý thôi.

Không gian xung quanh khá rộng nhưng nếu nhìn kĩ thì thấy nó được xây dựng theo hình vòng cung, tức là dạng cơ bản của thân máy bay thông thường. (hình trụ tròn).

Duy nhất chỉ có khác một điều, đây là căn phòng trống, có thể là một loại hạng sang trọng nào đó dành riêng cho khách VIP, nên xung quanh mới

không có ghế ngồi, thay vào đó.... là chứa cái giường bệnh của cô lên thế này đây. Không khó để nhận định đây là máy bay riêng rồi.

Còn 1 điều nữa và cũng là quan trọng nhất khiến cô kết luận mình đang ở trên máy bay, chính là..... bên ngoài cửa sổ có mây kìa.

"...."

Cái thứ rõ ràng nhất rồi còn gì? Nếu cô không ở trên máy bay thì làm sao có thể thấy trời trắng mây gió trong xanh thế được chứ?

Trừ phi là cô bị bắt cóc bởi người ngoài hành tinh, lên UFO các kiểu con đà điểu thì mới thấy thế thôi, chứ bình thường là phải đi máy bay mới thấy được cơ.

Nhưng mà, xác suất cô bị bắt lên UFO là quá thấp, thậm chí gần như là không có khả năng, vậy nên là.... bỏ qua vấn đề đó đi.

Hoặc cũng có thể là cô mơ, nhưng mơ thế méo nào mà bụng đau như này được chứ? Đau như xương gãy ấy, đây tuyệt đối là thật rồi.

Nhưng mà... tại sao cô lại ở trên máy bay chứ? Không lẽ Vivian không thích xây bệnh viện dưới đất nữa nên chuyển lên máy bay chơi cho chất à?

"...."

Ôi trời! Cái suy nghĩ lung tung quá. Chắc không phải vậy đâu.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, bỏ qua những suy nghĩ đang tung tăng trong tâm trí mình, tiếp tục nhìn xung quanh. Đúng lúc đó, người hầu rồi đi đã quay lại, thế nhưng.... lần này cô ấy đi cùng với một người đàn ông nữa, và đó... chính xác là Âu Dương Chấn Đông.

- Ba! - Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt khi nhìn thấy ông, cô theo bản năng thốt lên, biểu hiện rất kinh ngạc,

Thế mà ông ta lại ở đây thật. Chuyện gì thế này??

Âu Dương Chấn Đông đi về phía giường, ông nhìn từ trên xuống dưới thân thể của cô gái, rồi hỏi:

- Thiên Thiên, con tỉnh rồi, có thấy khó chịu chỗ nào không?

Âu Dương Thiên Thiên vẫn chưa khỏi bất ngờ, cô nhướn người, bối rối đáp:

- Con ớn. Nhưng mà.... tại sao ba lại ở đây vậy?

Âu Dương Chấn Đông đỡ lấy người Âu Dương Thiên Thiên, không muốn cô vận động mạnh, ông chủ động kê cao gối lên, rồi để cô gái ngồi dựa vào đó, trả lời:

- Ba đương nhiên là đến đón con rồi. Tuần trước con qua Mỹ có 2 ngày thôi nhưng mà ba lại không liên lạc được, sợ con có chuyện nên ba đã trực tiếp bay qua Mỹ để đón con về.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên đứng hình vài giây nhìn ông, cô chớp chớp mắt, phải mất một lúc sau mới lên tiếng:

- Vậy.... vậy là ba đến Mỹ... đón con về....

Hơi kéo âm cuối ra với giọng điệu nghi hoặc, Âu Dương Chấn Đông gật đầu nhìn cô, nói:

- Đúng vậy, ba đến đón con trở về Âu Dương gia của chúng ta. Bây giờ đang trên đường bay vào địa phận Trung Quốc, chẳng mấy chốc nữa thôi ba và con sẽ về đến nhà.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 330: Đã Đi TrướC Rồi!

Âu Dương Thiên Thiên nghe tới đây, cô nhú mày khó hiểu, hỏi:

- Tại sao lại đón con về chứ? Âu Dương Vô Thần.... là anh ấy... muốn con đi ư?

Người đàn ông lắc đầu, nhìn cô trả lời:

- Không phải, là ba đã liên lạc với nó, ba muốn Vô Thần đưa con về, ở Mỹ phức tạp như vậy, khiến con bị thương rồi này, thấy không?

Dừng 1 chút, ông nói tiếp:

- Ba đã đến trực tiếp San Fransico và cả nơi ở của nữ hoàng Vivian nữa. Nhưng mà... khi ba tới nơi, thì chỉ có một mình con ở đó thôi. Vô Thần và những người khác, đều đã rời đi rồi.

Từng lời thốt ra khỏi miệng của Âu Dương Chấn Đông, Âu Dương Thiên Thiên đều nghe không sót một chữ nào, cô chớp ánh mắt ngạc nhiên, há miêng cứng đờ, đáp:

- Dạ?

- ----...-----...-----...-----

5 tiếng trước, tại lầu đài của Vivian...

Âu Dương Vô Thần đứng trên tầng thượng cao nhất nhìn xuống dưới, bên cạnh anh là một chiếc trực thăng đang đậu sẵn.

Từ phía xa, từng đoàn người mang áo đen đi tới. Hôm nay, cả đám bao gồm Stefan, Andrew, Elena, Vivian và cả Mã Nhược Anh đều mang đồ đen từ trên xuống dưới, còn mang cả kính cùng màu nữa. Dường như, bọn họ đang tính làm việc gì đó.

Stefan và Andrew nhìn Âu Dương Vô Thần, nhưng không nói, trực tiếp lên trực thăng đáp sẵn, Elena và Vivian cũng là người nối tiếp theo sau, nhanh chóng đi lên.

Riêng Mã Nhược Anh thì khác, cô đi đến trước mặt Âu Dương Vô Thần, đặt tay lên vai anh, nói:

- Đi thôi, người bên bang đã liên lạc rồi, hội nghị sẽ bắt đầu sau 6 tiếng nữa.

Âu Dương Vô Thần mím môi, chớp nhẹ ánh mắt lạnh nhạt, đáp:

- Tôi biết rồi, cô lên trước đi.

Mã Nhược Anh nghe thấy, cô theo hướng mắt người đàn ông nhìn xuống. Từ trên cao này, có thể nhìn thấy toàn cảnh lâu đài phía dưới. Nhưng mà, có một điều đặc biệt hơn. Chính là....

Nó có thể thấy rõ nhất căn phòng của Âu Dương Thiên Thiên trong khu bệnh viện.

Cửa sổ phòng cô ấy được mở ra, hiện lên rất rõ ràng hình ảnh người con gái đang nằm trên giường. Âu Dương Vô Thần... chính là nhìn cái này.

Mã Nhược Anh mím môi, lên tiếng:

- Vivian đã căn dặn người hầu rồi, họ sẽ chăm sóc thật tốt cho em ấy tới khi Âu Dương Chấn Đông đến đón. Cậu không cần lo lắng nữa đâu.

Người đàn ông nghe cô nói, ánh mắt vẫn không rời đi, cũng không đáp lại gì. Thấy vậy, Mã Nhược Anh lại nói tiếp:

- Không muốn ở lại tiễn em ấy về nước sao?

Lần này, Âu Dương Vô Thần lựa chọn trả lời:

- Có thể à?

Vấn đề đang lưỡng lự trong anh, không phải là muốn hay không muốn, mà là... bản thân có thể hay không thôi....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 331: Hi Vợ Ng!

Mã Nhược Anh đột nhiên nhếch khóe môi, lên tiếng:

- Vô Thần, từ khi nào thì hai chữ "có thể" hay "không thể" nằm trong từ điển của cậu vậy? Tôi quen cậu từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ thấy thứ gì cậu muốn mà không đoạt được cả.

Dừng một chút, cô vỗ vỗ ngực anh, nháy mắt nói:

- Đừng lo lắng, của cậu thì không sớm cũng muộn sẽ về với cậu. Chỉ cần biết cố gắng, không có thứ gì trên thế giới này là không lấy được.

Dứt lời, cô xoay người, bỏ tay vào túi và đi về phía trực thăng, tư thái tự tin đầy cuốn hút không hề giống với tác phong nhã nhặn ngày thường một chút nào. Dường như lúc này, Mã Nhược Anh đã hoàn toàn rũ bỏ hình tượng 1 người bác sĩ, thay vào đó chính là một người phụ nữ với sức quyến rũ thực thụ.

Stefan ngồi trên trực thăng, đúng lúc liếc mắt nhìn sang. Đôi con người vừa vịn bắt gặp hình ảnh xinh đẹp này, bất động thường thức.

Andrew ngồi bên cạnh, ánh mắt anh không nhìn đi đâu cả, đặt hết vào người phụ nữ đối diện mình. Thế nhưng, Elena lại làm như không thấy, cô tình lơ đi.

Vivian ngồi sát Elena: "..."

Hạt bụi nào hóa kiếp thân tôi~

Có thể để cầu độc thân như cô yên ổn bay hết chuyến này không?

Âu Dương Vô Thần vẫn đứng nhìn xuống phía dưới, lúc này, đột nhiên có một chiếc ô tô đi tới. Bước xuống chiếc xe đó chính là thân ảnh của Âu Dương Chấn Đông.

Ông ấy đến rồi.... đến với tốc độ nhanh thật.

Những người hầu trong lâu đài của Vivian nhanh chóng làm nhiệm vụ của mình, bọn họ đưa Âu Dương Chấn Đông đến phòng của Âu Dương Thiên Thiên, nói rõ tình hình cho ông. Không khó để nhận ra ông ta rất tức giận về chuyện này.

Thế nhưng, bỏ qua tất cả Âu Dương Chấn Đông vẫn mang theo Âu Dương Thiên Thiên rời đi.

Nhìn chiếc xe lẳng lặng nổ máy. Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt luyến tiếc, đợi đến khi nó đi thật xa, anh mới không nhìn nữa.

Một cơn gió thổi qua, hất bay mái tóc của Âu Dương Vô Thần, khiến khuôn mặt của anh trở về sự lạnh nhạt bình thường.

Quay người, Âu Dương Vô Thần chậm rãi nhắc chân, hướng về phía những người đồng đội của mình, rồi rời đi.

Thiên Thiên, cho đến lúc cất cánh, tôi vẫn muốn ở bên cạnh em tới giây phút cuối cùng, dù không trực tiếp, nhưng tôi vẫn muốn em hiểu tôi đã đợi em, chứ không hề bỏ đi.

Hi vọng, dưới 1 bầu trời này, chúng ta sẽ còn gặp lại nhau.

- -----...-----...-----

Âu Dương Chấn Đông kể xong quá trình đến San Fransico để đón Âu Dương Thiên Thiên, thế nhưng suốt câu chuyện đó, cô không hề lên tiếng nói câu nào.

Khuôn mặt không cảm xúc cứ nhìn thẳng, bên trong đôi con ngươi rất vô hồn, dường như không có thứ gì đủ sức lọt vào.

- Thiên Thiên, con sao vậy? - Thấy cô im lặng, Âu Dương Chấn Đông lên tiếng hỏi.

Âu Dương Thiên Thiên rũ mắt, không nhìn người đàn ông, nói với giọng bình thường:

- Con không sao, chỉ là... đột nhiên cảm thấy có chút mệt.

Âu Dương Chấn Đông nghe vậy, liền lo lắng nói:

- Vậy sao, thế thì con nên nghỉ ngơi thêm đi. Ba sẽ ra ngoài, khi nào đến Âu Dương gia, ba sẽ gọi con.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, vẫn tiếp tục rũ mắt. Đợi đến khi người đàn ông rời đi, cô mới ngẩng mặt lên, lúc này... một giọt nước mắt không biết tại sao lại rơi xuống....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 332: Chẳng Là Gì Cả!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, ánh mắt cô hơi đỏ, tựa như có chút uất ức. Giọt nước trong suốt rơi xuống tay, cô cúi đầu nhìn vài giây rồi đột nhiên nhếch môi cười chế giễu.

Thật là.... tại sao cô lại khóc chứ? Chẳng có gì đáng để khóc cả.

Vừa nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên vừa đưa tay lên lau vệt nước trên má mình, thế nhưng, không hiểu vì sao, càng lau, nước mắt lại càng rơi xuống.

"...."

Sao thế này? Cô có muốn khóc đâu, vì sao thứ đó lại cứ rơi xuống chứ? tại sao vậy?

Dừng lại đi... đừng khóc nữa mà.... đừng chảy nước mắt nữa mà.... có gì đâu để khóc chứ....

"Hức.... hức... hức" - Thế nhưng, dường như không thể làm được như lí trí mình suy nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên chợt bật khóc nức nở.

Cô đưa tay lên ôm mặt mình, che đi hai đôi mắt lại, cúi đầu khóc thành tiếng.

Hóa ra... anh ta đã bỏ cô ở lại nơi đó, rồi đi mất, không một lời từ biệt nào. Thậm chí, còn không đợi cô tỉnh lại để nói nữa chứ. Giống như, cô chẳng là gì đối với anh ta cả.

Lần trước đuổi đi còn nói rất đàng hoàng, lần này... thì trực tiếp bỏ qua ý kiến của cô luôn, không cần biết có muốn hay không.

Tại sao Âu Dương Vô Thần có thể vô tâm như vậy chứ? Anh ta không thấy cô đang bị thương sao? Không rủ chút lòng từ bi nào mà để cô ở lại hả? Ba nuôi nói 1 tiếng thì đưa cô về, anh ta xem cô là cái gì chứ?

Lúc cần thì ôm, bế, cõng, kiểu nào cũng bắt tôi về ở chung nhà với anh. Nhưng không cần thì.... cứ như một con cún, vứt ra ngoài đường, mặc kệ nó đáng thương...

Ngốc thật! Cô ngốc thật. Đã tin tưởng anh ta đến vậy, tin rằng... anh ta sẽ không bỏ rơi cô nữa. Nhưng mà... rốt cuộc vẫn là anh ta bỏ cô ở lại, không chút luyến tiếc mà rời đi.

Âu Dương Vô Thần, tên nói dối nhà anh, anh không giữ lời hứa với tôi. Lần nào cũng hứa rồi không làm, anh hứa làm gì chứ. Tôi ghét anh! Đồ nói dối.

Đồ thất hứa.

Đồ lạnh lùng, vô nhân tính, không cảm xúc.

Đồ hứa lèo!!!!

Âu Dương Thiên Thiên khóc như một đứa trẻ, cô căn bản không phải khóc vì thứ tình cảm gì khác, mà là khóc vì bị bỏ rơi. Khi người mà cô nghĩ rằng sẽ không bỏ rơi cô, năm lần bảy lượt cho cô niềm tin, nhưng lại tàn nhẫn lấy đi. Vậy thì lúc đầu hứa làm gì chứ?

Đến cuối cùng.... chẳng làm tử tế nổi một lần nào.

Bên ngoài căn phòng, Âu Dương Chấn Đông nghe tiếng nấc rất nhỏ của Âu Dương Thiên Thiên, ánh mắt ông đen láy nhiều ẩn ý.

Lúc đó.... không phải là ông không thấy Âu Dương Vô Thần đứng bên trên.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 333: Thành Công Đầu Tiên!

Máy bay riêng đáp xuống sân nhà Âu Dương gia, Âu Dương Thiên Thiên được cẩn thận đưa về phòng của mình, ở nơi đó, bác sĩ đã có mặt từ sớm và đợi sẵn để chữa trị cho cô.

Cứ như vậy, 2 tháng sau....

Mùa đông đến kéo theo những cơn gió rét lạnh, giữa tháng 12, mọi người đều tất bật chuẩn bị cho cuối năm, đồng thời cũng sắp đón một năm mới tràn đầy hi vọng và may mắn phía trước.

Mọi nơi đều đông vui như trẩy hội, hoa mai và hoa đào nở rộ trên khắp các con hẻm, mang theo hương thơm nhàn nhạt thanh khiết.

Nhiệt độ ở Bắc Kinh năm nay khá thấp, ban ngày so với ban đêm không chênh lệch nhiều, thế nên, khi ra ngoài đường, ai ai cũng phải mang cho mình những lớp áo khoác dày cộm. Tuy vậy, cũng không thể làm giảm đi sự sôi nổi trong lòng mỗi người.

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trong phòng máy, cô nhìn cuốn lịch trên bàn, cẩn thận chỉ ngón tay vào, đếm từng ngày in trên đó.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11, còn đúng 11 ngày nữa là bước sang năm mới, ấy vậy mà.... cô đã trọng sinh được nửa năm rồi.

Thời gian như thế mà trôi nhanh quá, sống trong thân thể này hơn 6 tháng, cô tự cảm thấy mình đã làm được khá nhiều việc, mà việc thành công đầu tiên của cô, có lẽ là....

- Âu Dương tiểu thư, mời cô kí xác nhận vào đây! - Người phụ nữ ngồi đối diện nhìn cô lên tiếng, rồi đưa ra một tờ giấy, trên đó in một dòng chữ lớn " Xác Nhận Trả Nợ".

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, cô cầm bút lên nắn nót kí tên mình, sau đó đưa lại cho người phụ nữ.

Nhìn một lượt, người đó lại lên tiếng:

- Xong rồi, Âu Dương tiểu thư, cô đã trả nợ hết số tiền trong thẻ tín dụng, chúng tôi sẽ mở khóa chiều thu của cô và gửi tin nhắn xác nhận sau 5 phút nữa. Làm phiền cô đợi 1 lát.

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, đáp:

- Được, cảm ơn cô.

Nói xong, người phụ nữ đối diện liền đứng dậy, cầm theo tờ giấy rời đi. Để một mình Âu Dương Thiên Thiên ở lại ngồi đợi.

Đúng vậy.... việc đầu tiên và thành công nhất của cô, chính là tự trả hết số nợ của Âu Dương Thiên Thiên trong ngân hàng. Qua năm lần trả góp, cuối cùng... ngày hôm nay cũng có thể hết.

Hai tháng này, cô vừa ở nhà dưỡng thương, vừa quan sát tình hình công ty chứng khoán mà cô đã đặt cổ phiếu vào trước khi sang Mỹ. Kết quả, tăng lên rất đáng kể, thu về cho cô khá nhiều tiền lời.

Khoảng nửa tháng trước, vết thương của cô hoàn toàn khỏi hẳn, bác sĩ điều trị siêu âm và chụp cắt lớp cũng khẳng định không còn gì đáng ngại

nữa, vậy nên, cô đã được cho đi ra ngoài

Lúc đó, việc đầu tiên đương nhiên là bán cổ phiếu lấy tiền trả nợ rồi. Qua 5 lần trả góp, thì số tiền tưởng chừng như cô không thể trả nổi đó, cuối cùng cũng từng chút một vơi đi hết rồi.

Tiếp sau đó, cô còn có đủ tiền để mua thêm cổ phiếu và đầu tư vào những ngành khác để kiếm thêm tiền như là bất động sản, các doanh nghiệp tư nhân, thậm chí là nhà hàng khách sạn.

Tuy không nhiều lắm, nhưng cô tin "tích tiểu thành đại", mỗi một ít sẽ làm nên những thành tích to lớn, và rồi cô sẽ gặt hái được thành quả xứng đáng.

Mà cũng trong 2 tháng này, có một điều khiến cô hài lòng nữa, chính là.....

Cô không thấy nhớ đến người đàn ông tên.... Âu Dương Vô Thần nữa...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 334: Tặng Quà!

Nếu nói không nhớ thì chắc là nói dối rồi, chỉ là, nó không còn quá nhiều như trước nữa. Đôi lúc thói quen khó bỏ sẽ làm tôi sẽ nhớ đến cái tên Âu Dương Vô Thần nhưng cũng như một cơn gió thoảng qua vậy thôi, không có gì đặc biệt cả.

- Âu Dương tiểu thư, đã để cô đợi lâu rồi, đây là thẻ của cô, chúng tôi đã mở khóa xong. - Lời nói của người nhân viên chợt kéo tâm trí Âu Dương Thiên Thiên trở về, cô mỉm cười, vươn tay nhận lấy chiếc thẻ trong tay người phụ nữ, đáp:

- Cảm ơn.

Dứt lời, cô đứng dậy rời đi.

Ra khỏi ngân hàng, Âu Dương Thiên Thiên đi dọc theo lề đường, ngắm nhìn những cây anh đào nở rộ xung quanh.

Lúc này cô đếm là 11 ngày nữa sẽ sang năm mới, nhưng mà trước đó... hình như còn phải đón Giáng Sinh nữa đúng không nhỉ?

Ây, phải rồi, thế là phải mua quà tặng cho ba nữa, ba cô thích cái gì nhỉ? Ví, cà vạt, quần áo??

Ừm... căn bản là ba cô không thiếu cái gì, ông ấy nhiều tiền như vậy, muốn gì cũng mua được mà.

Còn cô thì.... kinh tế vẫn có chút hạn hẹp, vừa mới trả nợ xong, trong thẻ cũng không còn nhiều tiền, nếu muốn mua quà, phải chọn lựa thật kỹ càng mới tốt được đôi đường.

Ai ya, tặng cái gì mới được chứ? Ba cô không phải người cầu kì nhưng lại khá cổ hủ, ông ấy là kiểu người theo truyền thống nên chắc không thích mấy thứ quá hiện đại như điện tử đồ đâu, cô tính tặng ông máy mát - xa nhưng chắc không được rồi.

Bặt môi, Âu Dương Thiên Thiên vừa đi vừa suy nghĩ, tầm vài giây sau, cô đột nhiên xoay người, hô lên:

- Kiểm Tử!

Ngay lập tức, một người đàn ông mặc vest đen đi ra từ ngõ bên cạnh, tiến gần đến chỗ cô, cúi đầu đáp:

- Nhị tiểu thư, cô có gì cần dặn?

Đây là vệ sĩ mà Âu Dương Chấn Đông đã sắp xếp cho đi theo bảo vệ Âu Dương Thiên Thiên. Từ lúc cô bị thương đến giờ, ba cô càng cảnh giác nhiều hơn, khi nào cô ra ngoài cũng phải có người theo.

Kiểm Tử là đội trưởng đội vệ sĩ chính của Âu Dương gia, lúc trước phụ trách bảo vệ mẹ Âu Dương Thiên Thiên, bây giờ thì đến cô.

Sau lưng Kiểm Tử đương nhiên là cả một đội vệ sĩ, nhưng vì Âu Dương Thiên Thiên không thích có quá nhiều người đi theo mình, nên họ đã thay phiên nhau trà trộn vào đám người đi đường để bảo vệ cô từ xa.

Riêng Kiểm Tử thì là người đi bên cạnh cô ở khoảng cách gần nhất, mặc dù không lộ mặt, nhưng những lúc cần đến, anh ta đều sẵn sàng xuất hiện.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn người đàn ông, nhú mày lên tiếng:

- Kiếm Tử, anh... có biết ba tôi thích gì hay không?

Người đàn ông nhìn cô, nghiêng đầu trả lời:

- Việc này thì tôi không rõ lắm. Lão gia không có sở thích nào đặc biệt cả.

Dừng một chút, Kiếm Tử nhìn cô, hỏi ngược lại:

- Nhị tiểu thư, cô muốn tặng quà cho lão gia sao?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, thành thật đáp:

- Ủm, gần đến Giáng Sinh rồi mà, tôi muốn tặng ba tôi thứ gì đó, nhưng mà... không nghĩ ra được phải tặng món quà nào cho hợp cả.

Người đàn ông chớp ánh mắt dịu dàng, khóe môi hơi nhếch, lộ ra nụ cười mỉm, nói:

- Nhị tiểu thư, cô không cần suy nghĩ quá phức tạp đâu. Chỉ cần là quà cô tặng, tôi nghĩ lão gia sẽ rất thích!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 335: Đứa Trẻ!

Âu Dương Thiên Thiên nghe lời của Kiếm Tử, chớp chớp mắt vài giây, không lên tiếng đáp lại.

"...."

Có chắc hay không vậy? Cô không phải người giỏi về khoản tặng quà lắm nên cũng không biết thế nào.

Dù sao... kiếp trước cũng không có kết thân với ai, nếu nói mua đồ, thì chắc chỉ có mua cho mẹ thôi. Nhưng phụ nữ với nhau, tặng bà ấy thì dễ lắm, đàn ông cô biết tặng gì chứ?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, xua tay nói:

- Hỏi anh cũng như không, tôi vẫn nên tự nghĩ thì tốt hơn.

Nói rồi, cô xoay người, đi về phía trước, vừa đi vừa suy nghĩ.

Người đàn ông lui về sau, nhìn bóng lưng của Âu Dương Thiên Thiên một lúc, rồi quay đầu vụt đi.

Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục đi dọc theo con phố, cô nhìn những cửa hàng ven đường, xem thử cái gì có thể mua được về làm quà tặng hay không.

Đúng lúc này, một hình ảnh đột nhiên lọt vào tầm mắt cô. Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ dừng lại khi thấy một đứa trẻ đang nằm co ro trước hiên một cửa hàng.

Đứa bé trai mang bộ đồ rách rưới, tay chân co quắp vào nhau, cả thân thể chỗ được che đậy chỗ lại không, dường như những mảnh vải mỏng manh đó không thể lấp đi hết được da thịt trên người cậu.

Giữa cái nhiệt độ giá rét của mùa đông, hình ảnh này hiện lên... thật sự rất tang thương.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, chậm rãi đi đến. Cô ngồi xuống, vỗ nhẹ người cậu bé, hỏi:

- Em à, đừng nằm dưới đất, lạnh lắm, mau ngồi dậy đi.

Cậu bé ngược mặt lên nhìn Âu Dương Thiên Thiên, hai hàm run cầm cập đập vào nhau, chớp mắt đáp:

- Em... em không lạnh... Em muốn nằm ở đây.

Âu Dương Thiên Thiên bật cười, vươn tay bế người cậu dậy, lên tiếng:

- Gì mà không lạnh chứ, tay chân em tê cóng hết rồi này.

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa cởi áo lông trên người mình ra, cẩn thận khoác lên cho đứa trẻ, mỉm cười nói:

- Nằm dưới đất không đỡ lạnh hơn được đâu, chỉ có mang như này vào thì mới được, thấy chưa? Có ấm không?

Cậu bé ôm chặt lấy hai bên mép áo lông, gật đầu như giã tỏi, trả lời:

- Ấm, ấm lắm ạ.

Đúng lúc này, cửa kính đằng sau được mở ra, một người phụ nữ đi đến, nhìn hai người trước cửa tiệm mình, lên tiếng:

- Cô là chị của đứa trẻ này sao? Sao lại để nó nằm lung tung khắp nơi như vậy? Lúc này thì nằm ở nhà bên kia, bây giờ thì chạy qua đây nằm rồi. Mau dẫn nó về đi, để tôi còn buôn bán nữa.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, cô đứng dậy, nắm lấy tay đứa trẻ, nói:

- Xin lỗi đã làm phiền, tôi sẽ dẫn thằng bé đi ngay.

Dứt lời, cô cúi đầu nhìn đứa trẻ, mỉm cười dắt đi. Âu Dương Thiên Thiên tuy thấy giọng điệu người phụ nữ không mấy thiện cảm, nhưng cô không nói lại, bởi vì cô biết, ai trong tình cảnh này cũng tức giận cả thôi, chỉ cần không đến mức quá đáng, cô có thể thông cảm được.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 336: ÁO ẤM!

Đứa trẻ nắm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, ngược mắt gọi:

- Tỷ tỷ*, em có thể gọi chị là tỷ tỷ không?

*Cách xưng hô thể hiện mức độ thân thiết cao.

Âu Dương Thiên Thiên bật cười, trả lời:

- Được chứ, em muốn gọi thế nào cũng được.

Cậu bé nhìn cô, ngây ngô lên tiếng:

- Tỷ tỷ, tỷ thật tốt, tốt giống như chị gái bán hàng đằng kia vậy. Tỷ cho em áo khoác, còn chị ấy thì cho em nằm trong nhà, có máy sưởi ấm.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô quay đầu nhìn theo hướng tay của cậu bé, phát hiện cửa hàng mà cậu nói ở ngay bên cạnh cửa hàng lúc nãy cậu nằm.

Cô nhíu mày, hỏi:

- Chị gái đó cho em nằm trong nhà, vậy tại sao em còn qua cửa hàng bên cạnh nằm?

Cậu bé mím môi, đảo mắt đáp:

- Chị gái đó đã cho em nằm cả ngày nay rồi, em không muốn làm phiền chị ấy nữa. Thật ngại...

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, bật cười xoa đầu cậu, nói:

- Nhưng cũng không thể vì ngại mà ra đất nằm được. Chị ấy cho em vào cửa hàng, chứng tỏ chị ấy rất tốt, sẽ không chấp nhận việc em ở bao lâu đâu.

Cậu bé bặm môi nhìn cô, không lên tiếng. Một lát sau, cậu liền đổi chủ đề:

- Tỷ tỷ, chiếc áo khoác này là tỷ cho em sao?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, nói:

- Ủm, cho em. Có thích không?

Đứa trẻ cũng gật đầu theo, đáp:

- Thích. Em rất thích.

Dừng vài giây, cậu đảo mắt hỏi:

- Nhưng mà.... tỷ tỷ có bao nhiêu cái áo như thế này vậy? Có thể cho em thêm không?

Âu Dương Thiên Thiên nghe tới đây, nhíu mày hỏi ngược lại:

- Em cần nhiều như vậy để làm gì?

Vừa dứt lời, đứa bé chưa kịp đáp lại thì đột nhiên một thân ảnh liền lao tới.

Kiểm Tử đi đến trước mặt hai người, nhìn đứa trẻ bên cạnh mang chiếc áo khoác dày cộm, rồi lại nhìn Âu Dương Thiên Thiên mang áo len mỏng manh, liền lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, cô không nên làm vậy. Sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe.

Âu Dương Thiên Thiên có chút giật mình trước sự xuất hiện đột ngột của Kiếm Tử, cô cười gượng, ddasps:

- Tôi không sao đâu, đừng lo lắng. Mua một cái áo khác mang vào là được mà. Quanh đây có rất nhiều cửa hàng, tùy tiện đi vào mua cũng được.

Nói rồi, cô nhìn xuống đứa trẻ, hỏi tiếp:

- Cậu bé, em muốn thêm áo khoác, có phải là vì... muốn cho những người giống như em cũng được mặc nó, đúng không?

Lần này, đứa trẻ cười càng tươi hơn, gật đầu trả lời:

- Dạ đúng, ở chỗ của em có rất nhiều người không được mặc áo ấm như vậy.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, khóe môi nhếch lên, nói:

- Ngoan lắm, em thật tốt bụng.

Nói rồi, cô quay sang nhìn Kiếm Tử, lên tiếng:

- Anh giúp tôi đưa cậu bé này lên xe nhé, bên trong đó có máy sưởi, sẽ giúp em ấy ấm hơn. Tôi đi mua một ít đồ, sẽ quay lại ngay.

Dứt lời, không kịp để người đàn ông phản ứng, cô quay người chạy về hướng ngược lại, đến trước cửa hàng lúc này mà cậu bé đã chỉ.

Thật may... đây là một cửa hàng quần áo.

Mở cửa bước vào, Âu Dương Thiên Thiên đi đến chỗ người phục vụ, cô nhìn xung quanh, nói:

- Cho tôi 20 chiếc áo ấm, loại này.

Hướng tay chỉ về những chiếc áo khoác dày cộm đang được sale, người phục vụ nhìn cô, nhanh chóng đáp:

- Dạ vâng, làm phiền quý khách đợi 1 lát.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, đứng nhìn người nhân viên lấy cho mình, đúng lúc này, đột nhiên 1 tiếng nói từ vang lên:

- Ấy, chị gái đáng kính của tôi, chị làm gì ở đây vậy?

Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng liếc về phía phát ra tiếng nói, nhìn người vừa bước ra khỏi phòng thay đồ.

Cô dường như đã quên mất, rằng trong 2 tháng này, ngoài chuyện thuận lợi, cũng có một chuyện khác xảy ra, chính là.... mối quan hệ giữa cô và mẹ con Bạc Tuyết Cơ, càng ngày càng tệ hại....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 337: Muốn Em Giúp Không?

Âu Dương Na Na đứng nghiêng đầu nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nhướn mày lên tiếng:

- Thật bất ngờ là gặp chị ở đây, đến mua quần áo sao?

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt một hơi, qua loa đáp:

- Ừm.

Từ lúc được ba đặc biệt quan tâm tới nay, Âu Dương Na Na luôn tỏ ra thù địch với cô, dù là ở nhà hay bên ngoài, cũng đều rất thái độ.

Lúc trước cô từng cảnh cáo cô ta một lần rồi, nhưng dường như có điều gì đó khác thường đã xảy ra trong khoảng thời gian cô ở Mỹ, khiến Âu Dương Na Na hoàn toàn thay đổi.

Mặc dù cô ta không động tay động chân như trước nữa, nhưng lời nói lại rất khiếm nhã, giống như là tự tin cô sẽ không làm gì được cô ta vậy.

Âu Dương Na Na nhếch môi nhìn chị mình, cô cầm tà váy lên, hỏi:

- Nếu trùng hợp như vậy, thì chị nhìn thử xem, em mặc bộ váy này có đẹp không? Màu đỏ có vẻ rất thích hợp cho dịp Tết sắp đến.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn sang, chiếc váy mà Âu Dương Na Na đang mặc hở khá táo bạo ở phần ngực và eo, chất liệu bằng ren vừa che

lại giống không che, lấp ló da thịt trắng nõn của người con gái ra bên ngoài.

Váy vừa hở lại vừa ngấn, ôm sát vào thân thể, 3 vòng nóng bỏng càng trở nên hút mắt hơn. Đúng là quyến rũ đến cực điểm.

Âu Dương Thiên Thiên không ghiền thể loại này, cô chỉ gật đầu, lạnh nhạt trả lời:

- Đẹp đấy.

Loại váy này trên người cô ta.... nói khách quan thì đúng là đẹp. Nhưng mà... là vẻ đẹp của những phụ nữ chuyên đi làm gái, bởi nó rất quyến rũ, rất sexy, rất nóng bỏng và cực kỳ gợi tình nữa.

Đàn ông nào nhìn vào mà không nổi thú tính, cô đi đâu xuống đất luôn.

Lúc này, người nhân viên mang theo bao chứa áo khoác đi ra, cô ấy đưa cho Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Của quý khách tổng cộng là 2.250 tệ*, xin hỏi quý khách muốn thanh toán bằng phương thức nào?

*Hơn 7 triệu đồng tiền Việt Nam.

Âu Dương Thiên Thiên nhanh chóng rút ví ra, lấy thẻ ngân hàng đưa đến trước mặt của người phụ nữ, nói:

- Dùng cái này đi.

Người nhân viên gật đầu nhìn cô, đưa tay ra nhận thẻ rồi bỏ vào máy, tay liền thoảng trên bàn phím.

Tầm 10 giây sau, người nhân viên cau mày, quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Quý khách, tiền trong thẻ của cô.... không đủ để thanh toán.

Âu Dương Thiên Thiên ngẩn người, cô quay qua nhìn nhân viên, kinh ngạc đáp:

- Cái gì? Không đủ? Sao có thể? Cô có nhầm lẫn chỗ nào không?

Người nhân viên nhìn màn hình máy tính, mím môi trả lời:

- Thực sự là không đủ để thanh toán thưa quý khách. Cô có thể kiểm tra lại tài khoản để xem thử.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, trầm nghĩ. Không lẽ tiền trong thẻ của cô còn ít như vậy sao? Cô cứ nghĩ trả nợ hết thì ít nhất cũng còn 4 5 ngàn tệ chứ.

Âu Dương Na Na phía sau nghe thấy, cô ta nhếch môi, tiến về phía Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Em nghe mẹ nói công việc của chị thất bại rồi, hiện tại vẫn đang nợ ngân hàng, lúc đầu em còn không tin, nhưng bây giờ thấy thì có vẻ đúng là vậy nhỉ? Chị thiếu tiền thật sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn qua, không hiểu tại sao cô ta và Bạc Tuyết Cơ lại biết tình hình kinh tế của cô nhỉ? Bọn họ điều tra cô sao?

Thấy chị mình im lặng không nói, Âu Dương Na Na nhận định là ngấm thừa nhận, liền cong môi, lên tiếng:

- Vậy, có muốn em giúp chị không? Vừa hay.... trong thẻ của em có đủ số tiền chị cần. - Vừa nói, Âu Dương Na Na vừa rút tấm thẻ trong túi mình ra, lắc lư nó trước mặt Âu Dương Thiên Thiên....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 338: Đôi Co!

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn tấm thẻ, sau đó nhìn lại Âu Dương Na Na, nghiêng đầu không lên tiếng,

Cô ta tốt vậy sao? Trả tiền giúp cô luôn? Tin được hay không đây?

Tiền này 10 phần hết 9 phần 99 là độc rồi, ăn vào có khi cô quy tiên luôn, ai dám thử chứ?

Âu Dương Thiên Thiên tắc lưỡi, muốn lên tiếng phản bác, thế nhưng Âu Dương Na Na lại nhanh hơn, nói trước cô một bước:

- Cầu xin em đi, em cho chị mượn tiền.

"....."

Quách tồ hếch? Cái méo gì vậy, cô ta đang mơ à?

Cô ta thực sự nghĩ rằng cô túng quẫn đến mức không biết xấu hổ mà mượn tiền sao? Lấy đâu ra cái tự tin thái quá đó vậy? Cô thậm chí còn chưa mở miệng nói chữ "mượn" nữa mà.

Nhìn nụ cười vênh vác của Âu Dương Na Na, cô nhướn mày, nói:

- Em gái, tôi có tiền, tôi tự trả được, không cần em nhọc lòng. Tôi thấy cái váy mà em đang mặc khá đắt đấy, em nên để dành tiền trả cho nó thì hơn.

Âu Dương Na Na nghe lời của cô, nhếch môi đáp:

- Đúng là chiếc váy này rất đắt, vì vậy nên... chỉ những ai có đủ tiền thì mới trả được. Còn những người dù muốn có, nhưng kinh tế thiếu thốn, thì làm sao trả nổi chứ? Như chị vậy.

Âu Dương Thiên Thiên: "....."

Cái giọng điệu này... đáng ghét quá! Cực kì đáng ghét! Nghe mà muốn đánh quá phải làm sao đây?

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, cô vốn muốn nói cho ra lẽ với Âu Dương Na Na, thế nhưng khi nghĩ đến đứa trẻ lúc này và những người khác đang chờ đợi chiếc áo ấm dưới thời tiết giá rét hơn, thì cô lại thay đổi suy nghĩ.

Bây giờ tranh chấp với cô ta cũng không được gì, ngược lại tốn thêm thời gian. Thay vì như vậy, cô tiết kiệm từng giây từng phút, để đưa những chiếc áo ấm này nhanh đến tay những người đang lạnh vì rét thì có lẽ tốt hơn.

Cố kiềm nén cơn giận đang dần trào lên, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô mặc kệ lời mỉa mai của Âu Dương Na Na, quay mặt sang nhìn người nhân viên, lên tiếng:

- Cô có thể đợi tôi một chút không? Tôi đi lấy tiền mặt, sẽ quay lại đây ngay.

Người nhân viên gật đầu đồng ý, thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên liền xoay đầu, muốn đi ra ngoài. Thế nhưng, khi cô còn chưa đi được bước nào thì tay đột nhiên bị giữ lại, Âu Dương Na Na phía sau hô lên:

- Chị đi đâu vậy? Bị em nói trúng sự thật nên muốn trốn à?

Âu Dương Thiên Thiên nhướn môi, cô nhắm mắt mệt mỏi, quay lại nhìn người phía sau, nói:

- Em gái, em cũng thấy là tiền trong thẻ tôi không đủ mà? Vậy nên bây giờ tôi phải đi lấy tiền mặt để trả. Em có thể đừng suy diễn lung tung được không?

Âu Dương Na Na nhếch môi, tay vẫn không có ý định buông ra, đáp:

- Cần gì phải đi đi lại lại tốn công thế chứ? Có em ở đây, mượn tiền em không phải nhanh hơn sao?

Âu Dương Thiên Thiên lần này không nể mặt nữa, cô nhú mày, nghiêm túc lên giọng:

- Tôi không cần. Mau buông tay ra.

Âu Dương Na Na vẫn tỏ thái độ ngông nghênh, cô ta cương mặt lên, tay chợt dùng sức nắm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, như thay cho câu trả lời.

Cô ta không muốn buông.

Âu Dương Thiên Thiên hí mắt, cô đành dùng đến biện pháp mạnh hơn, trực tiếp hất văng tay của Âu Dương Na Na ra, thế nhưng, cô ta vẫn không chịu thua, cứ nắm chặt lấy tay cô.

Cả hai bên đều dùng lực, không ai chịu nhường ai, cuối cùng, Âu Dương Thiên Thiên thành công hất được tay của Âu Dương Na Na ra, còn cô ta, thì quệt vào chiếc ví của Âu Dương Thiên Thiên, khiến nó rơi xuống đất.

Mọi thứ bên trong đều bị rơi hết ra ngoài, trong số đó, có một chiếc thẻ màu đen lấp lánh....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 339: Là Ai Cho Chị?

Âu Dương Thiên Thiên trừng mắt nhìn cô gái đối diện, lạnh giọng lên tiếng:

- Em đang làm cái gì vậy?

Âu Dương Na Na ngược lại không sợ hãi, thẳng thừng đáp:

- Em đã bảo chị mượn tiền của em đi mà, không nghe sao? Thiếu thốn như vậy thì nên mở miệng ra cầu xin đi chứ? Cứ phải sĩ diện đến chết sao?

Tay Âu Dương Thiên Thiên bỗng nắm chặt, cô cắn môi, nhe răng nói:

- Tôi cũng đã bảo tôi không cần, điếc sao? Em nghĩ em là ai mà dám lên giọng ra lệnh kiểu đó với tôi hả?

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn xuống ví của mình rơi ra sàn, liếm môi cảnh cáo:

- Ở nơi nào tôi cũng có quyền động vào em hết, nên.... đừng để bị đánh như lần trước, em gái!

Dứt lời, cô cúi người nhặt hết thẻ và ví dưới đất lên, người nhân viên thấy vậy, cũng nhanh chóng chạy đến, giúp cô một tay.

Lúc này, người phụ nữ cầm đến chiếc thẻ đen sáng bóng, cô ta hơi ngó ra, chờ dẫn chuyển ánh mắt sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên.

Cái này... cái này chính là thẻ đen mà. Còn là loại cấp cao như vậy, được khảm kim cương xung quanh nữa chứ, trước giờ ở cửa hàng cô còn chưa thấy được mấy lần. Cô gái này vậy mà.... có thẻ đen luôn sao?

Âu Dương Na Na cũng trùng hợp nhìn thấy, ánh mắt cô ta đột nhiên thay đổi hẳn.

Âu Dương Thiên Thiên bỏ hết đồ vào trong túi, chợt thấy ánh mắt người nhân viên nhìn mình kì lạ, liền hỏi:

- Cô sao vậy?

Người nhân viên chớp chớp mắt nhiều lần, lắp bắp phát thành tiếng:

- Quý... quý khách, cô có thừa sức để thanh toán bằng thẻ này, vì sao... lại không lấy nó ra?

Lời của người nhân viên khiến Âu Dương Thiên Thiên chú ý đến chiếc thẻ, cô sức nhớ ra, nó chính là cái mà trước đây Âu Dương Vô Thần đã đưa cho cô.

Vì nó làm Âu Dương Thiên Thiên nhớ đến người đàn ông ấy nên.... cô đã cất nó, không muốn đem ra sử dụng.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, ngập ngừng nói:

- Cái này.... tôi không... - Ánh mắt chợt liếc sang biểu hiện của Âu Dương Na Na bên cạnh, cô cắn môi, không muốn thất thế, liền đổi:

- Tôi quên mất, cô dùng thẻ này thanh toán đi, làm nhanh giúp tôi.

Người nhân viên nghe thấy, ngay lập tức gật đầu, vội vã cầm chiếc thẻ quý giá đi tính tiền. Những ngón tay vừa run vừa có chút hạnh phúc lướt trên bàn phím, khiến tâm trạng càng trở nên hưng phấn.

Âu Dương Na Na mím môi, cô ta đột nhiên bắt lấy tay cô gái đứng trước, không đầu không đuôi hỏi:

- Là ai cho chị?

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ, cô nhú mày, lên tiếng:

- Cái gì?

- Tôi hỏi cái thẻ đó là ai cho chị?? - Một tiếng hét lớn vang lên làm Âu Dương Thiên Thiên giật mình, ấn đường cô cau chặt lại, một lần nữa hất văng tay của Âu Dương Na Na ra, trả lời:

- Là ai cho cũng không liên quan đến em. Đừng có mà động tay động chân vào người tôi nữa, nếu như không có gan đánh tôi, thì đừng làm ra vẻ.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên xoay qua, cầm lấy cả hai chiếc thẻ đen và chiếc thẻ ngân hàng, sau đó mang theo túi đựng áo ấm, rời rời đi.

Âu Dương Na Na đứng tại chỗ, cắn răng nắm chặt tay nhìn phía sau, ánh mắt giận dữ.

Cái đó.... là kí hiệu của Âu Dương Vô Thần, Cô nhận ra mà!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 340: Nhìn Thấy Lần Thứ 2!

Âu Dương Thiên Thiên mang theo túi đồ ra khỏi cửa hàng, nhìn chiếc xe đậu bên đường quen thuộc, cô ngay lập tức đi tới. Bên trong xe, Kiếm Tử và đứa trẻ thấy cô, cũng nhanh chóng mở cửa bước xuống.

Người đàn ông đưa tay ra chủ động cầm giúp túi áo khoác nặng trĩu, nhìn Âu Dương Thiên Thiên vẫn một thân áo len mỏng manh, lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, sao cô không mang áo khoác vào trước? Trời rất lạnh.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, đáp:

- Không cần, tôi chỉ mua có 20 chiếc áo thôi, cứ cho những người không có nó trước đã, còn dư thì tôi sẽ mang.

Dứt lời, cô cúi xuống nhìn đứa trẻ, hỏi:

- Em có thể dẫn chị đi đến thăm những người đó được không? Vẫn còn nhớ đường chứ?

Cậu bé gật đầu, thành thật trả lời:

- Vâng, em nhớ mà, bọn họ ở ngay cuối con phố này.

Vừa nói đứa trẻ vừa chỉ tay về phía xa của con đường nhỏ trong cùng, ngay lập tức nhìn qua, Kiếm Tử liền nói:

- Nhị tiểu thư, đó là con phố của những người vô gia cư, tôi nghe nói trong đó khá nguy hiểm, để tôi đi cùng cô.

Âu Dương Thiên Thiên mỉm cười, gật đầu đáp:

- Được, có anh đi cùng cũng tốt.

Nói rồi, cả ba người cùng nhau đi về phía con phố bên kia đường.

Đi dọc theo vỉa hè, Âu Dương Thiên Thiên liền bắt gặp những người nằm quanh cây trụ điện, còn có những phụ nữ trèo vào một bụi lau nào đó nằm cho ấm.

Cô liền rút áo trong túi lớn ra, mang đến cho mỗi người một cái. Cứ như vậy.... cô cùng Kiếm Tử truyền được những chiếc áo khoác mang hơi ấm của lòng người đến cho từng kẻ vô gia cư không nơi nương tựa ở đó.

Mỗi một người, Âu Dương Thiên Thiên đều hỏi thăm rất tận tình, thậm chí còn mượn tiền mặt từ Kiếm Tử để đưa cho họ, giúp đỡ một phần nào đó về mặt kinh tế thiếu thốn.

Nụ cười nở trên môi cô ngày hôm nay, xinh đẹp và chói chang hơn bao giờ hết, bởi trong đó, chứa sự ấm áp, bao dung và chia sẻ đến từ tận đáy lòng.

Một chiếc xe ô tô đi ngang qua, ánh mắt người phụ nữ nhìn thẳng đến thân ảnh cô gái mang chiếc áo len mỏng manh nhưng không hề lạnh đẳng xa, cười đẹp như ánh mặt trời đang tặng từng chiếc áo ấm, mỉm cười lên tiếng:

- Đúng là mẹ nào con nấy, dù cho không làm Hoa hậu quốc tế, không có máy quay truyền hình, vẫn mang tấm lòng đẹp như vậy.

Lần thứ 2 Hứa Sơ Sơ nhìn thấy cảnh này, cô như quay lại năm mình 12 tuổi, khi đó, cũng đã từng thấy một thiên sứ hạ cánh, ban phát sự ấm áp đến cho mọi người. Chỉ là.... không ngờ một cảnh đẹp, lại có thể được nhìn đến tận 2 lần.

Vĩ Sâm ngồi phía trước, nhìn kính chiếu hậu, hỏi:

- Phu nhân, chúng ta sắp trễ cuộc họp chi bộ rồi.

Hứa Sơ Sơ cười mỉm, không quan tâm trả lời:

- Trễ rồi thì cho nó trễ luôn đi, dù sao cũng có Á Nhan ở đó, cô ấy sẽ thay em làm.

Vĩ Sâm: "...."

Ồi số vợ tôi, sao cứ phải gánh chuyện mà vợ boss gây ra mãi vậy chứ?

Hứa Sơ Sơ chống tay lên cằm, thưởng thức hình ảnh xinh đẹp trước mắt, sau vài giây, cô bỗng lên tiếng:

- À mà, số tiền kiếm được từ hợp đồng lần trước hình như là 2 tỷ USD* nhỉ? Không nhiều lắm nhưng mà... anh giúp em rút hết chúng ra đi, mua thật nhiều áo ấm vào, và mua cả lương thực nữa, nhà cũng được, chung cư càng tốt, cho những người đang được phát áo ở đó.

*2 tỷ USD: hơn 46 tỷ 500 triệu VND

và khoảng hơn 1 triệu NDT

Sơ Sơ bằng lòng chi trả sừng sừng giúp idol thôi nha. 2 tỷ USD chứ mấy, không nhiều mà =)))

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 341: Cuộc Sống Mới

Âu Dương Thiên Thiên phát hết số áo khoác thì đã là chuyện của 40 phút sau. Cô ngồi trên xe, cùng với đứa trẻ bên cạnh xoa tay trước máy sưởi, dùng hơi nóng làm ấm cơ thể.

- Kiểm Tử, anh cũng bật máy sưởi lên đi, ở ngoài trời này giờ chắc anh cũng lạnh lắm.

Điều làm Âu Dương Thiên Thiên không ngờ là cô lại mua thiếu 1 cái áo khoác, vậy nên... chẳng những không dư ra để cô mặc mà lúc này đã phải lấy tạm cái của Kiểm Tử để bù vào nữa.

Người đàn ông ngồi phía trước nghe xong liền lắc đầu, nhìn cô đáp:

- Tôi không sao Nhị tiểu thư, cô cứ sưởi ấm đi.

Âu Dương Thiên Thiên run hết cả vai lên, lúc này cô mới biết thân thể mình đã tê cứng đến mức nào. Cứ tưởng mang áo len thì phải chịu được khoảng 3 - 4 tiếng ngoài trời chứ, không ngờ mới mấy phút thôi mà cô đã chịu không nổi rồi.

Ở ngoài đó thêm vài tiếng nữa chắc cô sẽ trực tiếp biến thành đá luôn.

Xoa xoa tay, cô nhìn sang đứa trẻ, lên tiếng hỏi:

- Em tên gì? Nhà ở đâu? Để chị đưa em về nhé.

Cậu bé nghe câu hỏi của Âu Dương Thiên Thiên, ánh mắt đột nhiên thay đổi, hiện lên ánh buồn man mác, cúi đầu đáp:

- Em... là trẻ mồ côi ở khu ổ chuột. Em không có tên, không có nhà, cũng không có ba mẹ.... em không có nơi nào để đi về cả.

Âu Dương Thiên Thiên nhất thời bất ngờ, cô chớp chớp mắt, không biết là mình đã vô tình chạm vào nỗi đau của đứa bé.

Vài giây sau, cô lên tiếng:

- Nếu là vậy... em có muốn có một ngôi nhà không? Chị sẽ cho em cái tên mới, mái ấm mới.... cả một cuộc sống mới nữa.

Kiếp trước của cô từng là một nhà báo, làm cái nghề này không tránh khỏi việc phải đi khắp nơi để phỏng vấn và lấy tin tức. Châu Phi, Châu Mỹ, Châu Âu, cô đều đi đến rất nhiều. Lúc đó, gặp không ít trường hợp gia cảnh nghèo khó.

Tuy nhiên, lúc ấy kinh tế cô có hạn, còn chưa chính thức trở thành MC toàn cầu, nên không thể giúp đỡ được nhiều, đa số chỉ là gửi chút tiền nhỏ, hoặc tham gia từ thiện không công của các tổ chức lớn. Sau này, tiền làm ra ngoài phụng dưỡng mẹ còn phải xây dựng mái ấm với chồng, nên cũng chỉ đủ để chi trả cuộc sống hằng ngày.

Bây giờ cô đã có một thân thế khác, có tiền, có nhà giàu, vậy nên.... cô muốn giúp những người có hoàn cảnh khó khăn như vậy, coi như là làm một việc tốt, tích công đức hoặc chí ít... là làm để lương tâm chính mình không thấy hổ thẹn.

Đứa trẻ nghe cô nói, ngay lập tức ngược mặt lên, chớp ánh mắt to tròn sáng rỡ, hỏi:

- Thật sao?

Âu Dương Thiên Thiên mỉm cười, gật đầu đáp:

- Thật. Chỉ cần em đồng ý, chị sẽ cho em một cuộc sống khác, mới và tốt đẹp hơn bây giờ.

Cậu bé mím môi, vài giây sau liền nhào lên ôm lấy Âu Dương Thiên Thiên, trả lời:

- Em đồng ý. Tỷ tỷ, tỷ thật tốt. Tỷ là tốt nhất.

Âu Dương Thiên Thiên bật cười, cô ôm lấy người cậu, đưa tay lên xoa xoa mái tóc mềm. Ánh mắt liếc sang kính chiếu hậu, thấy Kiếm Tử nhìn mình, cô liền lên tiếng:

- Cho tôi đến Đường gia!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 342: Đường Gia Ưng!

Âu Dương Thiên Thiên đến Đường gia, người hầu liền ra đón tiếp cô cẩn trọng, hai tuần nay cô rất hay luân phiên tới đây để kiểm tra tình hình của Đường Gia Huỳnh, vậy nên ai ai cũng đã quen với sự xuất hiện của cô.

Đường Gia Huỳnh thì cũng như trước, vẫn ăn chơi ngủ khỏe, đi học tuy không giỏi nhưng đã tiến bộ lên nhiều, tính khí phần nào cũng bớt ngạo mạn hơn xưa. Mỗi lần thấy Âu Dương Thiên Thiên về, cậu lại như con cún ngoan ngoãn, không dám làm trái tiếng nào.

Lần này tới, cô mang theo một đứa trẻ nữa, cốt yếu là muốn nó có thể làm bạn, làm anh em với Đường Gia Huỳnh, hơn nữa, cũng là xây dựng mái nhà mới từ nơi đây.

Ngôi nhà này là của mẹ cô, từ nhỏ đến lớn đều không có tiếng cười đùa vui vẻ của trẻ con, bây giờ coi như có rồi, sẽ khiến nó trở nên sáng sủa và tốt đẹp hơn.

Âu Dương Thiên Thiên dặn dò Đường Gia Huỳnh đối xử thật tốt với cậu bé, tiện thể cô cũng đặt tên mới cho đứa trẻ đó, tên là..... Tử Ngạo. Đường Tử Ngạo.

Thủ tục sáp nhập cô sẽ làm sau, còn trước mắt cứ để nó ở Đường gia, đám người hầu ở đây sẽ thay cô chăm sóc cả hai. Còn tiền thì.... cứ lấy từ tiền của mẹ cô thôi. Dù sao cô cũng đã quyết định không bán căn nhà này,

nên phải dùng tiền của mẹ cô để duy trì nó, cô còn sống lúc nào thì duy trì đến lúc ấy.

Làm xong mọi thứ, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức trở về Âu Dương gia, trước khi cô lên xe, một người hầu đã đến và nói:

- Đại tiểu thư, sáng nay... Nhị thiếu gia đã về đây.

Âu Dương Thiên Thiên nghe đến 3 chữ "Nhị thiếu gia", mày hơi cau lại, sau vài giây suy nghĩ, như nhớ ra gì đó, cô liền hỏi:

- Nhị thiếu gia..... là cậu tôi sao? Đường Gia Ưng?

Người hầu gật đầu, đáp:

- Dạ phải.

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, hỏi tiếp:

- Ông ta đến làm gì? Có gây khó dễ cho Đường Gia Huỳnh không?

Người hầu nghe câu hỏi, lắc đầu trả lời:

- Không có, Đại tiểu thư. Nhị thiếu gia chỉ về xem một chút, rồi gọi một cuộc điện thoại cho người nào đó, xong thì rời đi.

Âu Dương Thiên Thiên nhíu mày, đến mà không làm gì, chỉ gọi 1 cuộc điện thoại rồi đi ư? Chơi cái trò gì vậy?

Mím môi, cô nhìn người hầu, nói:

- Lần sau nếu ông ta đến nữa, thì cứ trực tiếp gọi cho tôi, biết chưa?

Sau khi thấy người hầu gật đầu đồng ý, Âu Dương Thiên Thiên mới lên xe rời đi.

Ngồi bên trong, cô khoanh tay, ánh nhìn có chút suy tư.

Đường Gia Ân đã vào tù hơn 2 tháng rồi, đột nhiên Đường Gia Ưng tìm tới? Có âm mưu gì hay không đây?

Tranh chấp nhà đất, chiếm đoạt tài sản, hay là....

Không biết.... chuyện gì sẽ xảy ra sắp tới nữa..

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 343: BạC TuyệtT Cơ Mang Thai Sao?

Trên đường đi về, Âu Dương Thiên Thiên đi ngang qua một tiệm bán đồ len, nghĩ nghĩ một chút, cô liền lên tiếng:

- Dừng xe.

Kiểm Tử nghe thấy, ngay lập tức phanh lại, quay đầu nhìn người con gái đằng sau, anh hỏi:

- Nhị tiểu thư, có chuyện gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nở nụ cười mỉm, nháy mắt đáp:

- Đợi tôi một chút.

Dứt lời, cô mở cửa xe đi xuống, nhanh chân chạy vào trong cửa hàng.

Vài phút sau, Âu Dương Thiên Thiên đi ra ngoài, trở lại ngồi vào trong. Kiểm Tử nhìn hai tay cô trống không, anh nhíu mày lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, cô vào đó để mua cái gì sao?

Âu Dương Thiên Thiên cười hì hì, cô đưa tay lên che miệng, trả lời:

- Bí mật!

Vừa nói, cô vừa liếc mắt nhìn chiếc hộp nhỏ trong túi xách của mình, khóe môi không tự chủ kéo lên. Món quà này.... chắc chắn ba sẽ rất thích.

- ----...-----...-----...-----

Âu Dương Thiên Thiên trở về Âu Dương gia, cô đi vào nhà chính, liền thấy Âu Dương Chấn Đông đang ngồi đọc báo. Đảo mắt một lượt, cô nở nụ cười tinh nghịch, rón rén đi tới từ phía sau, muốn lên tiếng hù ông.

Thế nhưng, đúng lúc này, một tiếng nói liền vọng tới:

- Ba, mẹ lại ghen nữa rồi, có phải ba nên đưa mẹ đến bệnh viện không?

Chân của Âu Dương Thiên Thiên khựng lại, cô đứng hình trong vài giây, bất động không nói nên lời.

Cô.... vừa mới nghe cái gì vậy?

Âu Dương Hạ Mạt đi từ dưới lên, cô ta vừa nói vừa cau mày, dường như tâm trạng đang không tốt.

Âu Dương Chấn Đông nhắm mắt, nét mặt cũng không vui khi nghe câu nói của Âu Dương Hạ Mạt, liền lên tiếng:

- Ngày mai con đưa mẹ đi đi, ba có việc bận rồi.

Âu Dương Hạ Mạt nhăn nhó mặt mày, đáp:

- Ba nói cái gì vậy chứ? Sao con có thể....

Lời đang nói đột nhiên dừng lại, Âu Dương Hạ Mạt chớp mắt kinh ngạc nhìn cô gái đang đứng trước cửa, chậm rãi hỏi:

- Sao chị lại đứng đây? Vào trong ngồi đi.

Âu Dương Chấn Đông theo hướng mắt nhìn về phía cửa chính, lúc này, ông chợt thấy hình bóng của Âu Dương Thiên Thiên đứng im nơi đó.

Ngay lập tức đứng dậy, ông có chút bối rối, gọi nhỏ tên cô:

- Thiên Thiên...

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô nghiêng đầu, đột nhiên không nói nên lời. Dường như... có thứ gì đó đang mắc nghẹn ngay cổ cô, không thể phát ra ngoài.

Tầm vài giây sau, cô mới có thể nhìn lên Âu Dương Chấn Đông, ngập ngừng nói:

- Nghén? Vậy là.... Bạc Tuyết Cơ... đang mang thai sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 344: Chính Là Loại Chuyện Này Sao?

Âu Dương Chấn Đông nghe câu hỏi của cô gái, ánh mắt ông hiện lên sự bối rối, ngập ngừng nói:

- Thiên Thiên... con bình tĩnh một chút, nghe ba giải thích.... Mọi chuyện không phải như con nghĩ đâu.

Âu Dương Thiên Thiên hai tay buông lỏng, gật đầu đáp:

- Không phải như con nghĩ.... được, vậy ba nói đi, con nghe ba giải thích.

Nhận được câu trả lời ngoài ý muốn, người đàn ông hơi bất ngờ, nhưng rồi cũng lên tiếng:

- Chuyện này... thực ra rất khó nói, nhưng đúng là mẹ con đã có thai... 9 tuần rồi.

"...."

9 tuần? Tính ra thì đã hơn 2 tháng? Vậy chính là lúc cô đang ở Mỹ ư? Và cho tới tận khi cô về đây dưỡng thương?

Đám người này đã giấu cô chừng ấy thời gian luôn rồi? Thật nực cười.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, tiếp tục im lặng đợi cho Âu Dương Chấn Đông nói tiếp, thế nhưng, sự chờ đợi của cô là không có kết quả, khi người đàn ông đối diện chợt cúi đầu, không thể nói được gì nữa.

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, cô siết chặt tay, cố để bản thân mình không quá tức giận, nói:

- Ba bảo con bình tĩnh, chỉ là để nói những điều đó thôi sao? Đây là lời giải thích của ba ư?

Âu Dương Chấn Đông lắc đầu, nhưng vẫn tiếp tục không trả lời. Điều này khiến Âu Dương Thiên Thiên càng trở nên khó kiềm chế hơn.

Cô cắn môi, lên tiếng:

- Thứ con muốn nghe là nguyên nhân, chứ không phải là sự thật. Sự thật là Bạc Tuyết Cơ đã mang thai, con biết rồi, con vừa mới biết rồi, nhưng mà..... tại sao bà ta lại mang thai? Ba đang làm cái gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên thở nặng nề, cô đã cố không cho bản thân lớn giọng nhưng rốt cuộc vẫn không thể nào làm được. Trong từng lời của cô phát ra rất nhiều sự uất ức khó kiềm nén.

Âu Dương Hạ Mạt thấy vậy, ngay lập tức đáp:

- Chị, chuyện mẹ có thai cũng là điều bình thường mà. Ba mẹ yêu thương nhau, nên mới muốn sinh thêm em cho chúng ta, hơn nữa, Âu Dương gia cũng sẽ có thêm con cháu nối dõi, không vui hơn sao?

- Ai là chị của cô, tôi đã nói cô gọi tôi thì phải dùng kính ngữ mà? Không dùng kính ngữ thì trực tiếp gọi là Đại tiểu thư cho tôi. - Âu Dương Thiên Thiên quay phắt qua nhìn Âu Dương Hạ Mạt, trực tiếp quát.

- Tôi là đang nói chuyện với ba tôi, cô lấy tư cách gì mà xen vào? Cút!!

Âu Dương Hạ Mạt bị một tiếng hét làm hoảng sợ, cô ta trực tiếp lùi người lại, ánh mắt run rẩy kinh ngạc nhìn cô gái đang tức giận.

Âu Dương Chấn Đông mím môi, ông ngược mắt, lên tiếng:

- Thiên Thiên, con bình tĩnh một chút, đừng dọa em.

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, cô nhướn mày, nói:

- Dọa? Bây giờ là ai đang dọa ai đây? Con dọa cô ta hay là ba đang dọa con?

- Cô ta cảm thấy rất hạnh diện rất tự hào khi mẹ cô ta có thai sao? Còn con thì chỉ thấy nhục nhã và xấu hổ mà thôi. Con thật sự muốn hỏi, ba nói những lời lo lắng cho con lúc trước có phải là thật hay không? Vì trong khi con đang ở Mỹ, thì ba ở đây làm ra chính là loại chuyện này sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 345: Rồi Đi!

Âu Dương Chấn Đông cắn môi, không biết phải nói thế nào để Âu Dương Thiên Thiên hiểu, chỉ đành nhìn im lặng. Nói cho cùng... cũng là lỗi do ông, có thể giải thích được gì chứ?

Âu Dương Thiên Thiên ngược lại chính vì điều này mà thấy tức giận. Cô chỉ mong ông có thể mở miệng ra và giải thích với cô mọi chuyện, nguyên nhân, lí do, biện minh gì cũng được, chỉ cần là lời ông nói, cô dù không tin cũng sẽ thử tin.

Nhưng mà.... vì sao lại im lặng? Im lặng là vì cô nói đúng rồi, hay là vì không thể nói lại được?

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng rằng, cô quay mặt đi, nói với âm giọng khá cao:

- Không tính đến anh hai, thì ngôi nhà này vốn đã có đến 3 đứa con rồi, ba cảm thấy thiếu người lắm sao? Con 22 tuổi đã có tới 2 đứa em gái cùng cha khác mẹ, ba cảm thấy con thiếu em lắm sao? Không có, con dù thiếu thứ gì thì cũng không thiếu thứ đó!

- Con đã cố gắng nhẫn nhịn lắm rồi, nhẫn nhịn khi trong nhà này người vốn dĩ đủ tư cách nhất chỉ có con mà thôi. Nhưng mà ba à... hết nhận con nuôi rồi đến em gái cùng cha khác mẹ, ba có thể hãy thôi tìm anh em thất lạc cho con đi được không?

Âu Dương Chấn Đông nhắm mắt, thở một hơi bất lực, nhìn cô nói:

- Thiên Thiên, ba xin lỗi.

- Con không cần ba xin lỗi! Ba nói lời đó bây giờ có ích gì chứ? - Âu Dương Thiên Thiên liền đáp trả lời ông ngay sau đó.

Lúc này, Kiếm Tử từ bên ngoài đi vào, thấy tình hình căng thẳng, anh liền tiến đến chỗ cô gái, gọi:

- Nhị tiểu thư.....

Thế nhưng, Âu Dương Thiên Thiên không cho anh có cơ hội lên tiếng. Cô trực tiếp cắt ngang:

- Anh câm miệng, đây không phải nơi để anh nói.

Muốn giải thích thì để chính Âu Dương Chấn Đông trực tiếp giải thích, cô không cần ai giải thích hộ ông ấy.

Kiếm Tử ngay lập tức ngậm miệng lại, anh liếc nhìn Âu Dương Chấn Đông, rồi cúi đầu không dám lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn ba mình, cô cảm thấy bây giờ cô không thể kiềm chế được cảm xúc của bản thân nữa, nếu nói thêm, tin chắc đây sẽ trở thành 1 cuộc chiến không kết thúc.

Vì vậy....

- Nếu ba muốn cùng Bạc Tuyết Cơ sinh thêm, thế thì chỉ cần nói cho con biết một tiếng, không cần phải dấu giếm đợi con không có ở đây như vậy. Chỉ ít, con cũng không bất ngờ đến nỗi lớn tiếng với ba như lúc này.

- Chuyện ba làm ra con sẽ không xen vào, con đợi xem ba giải quyết thế nào.... tạm thời con sẽ không ở đây, đợi qua dịp lễ Giáng Sinh, con sẽ về

nghe lời quyết định của ba.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền xoay người muốn rơi đi, thế nhưng đúng lúc đó, Âu Dương Chấn Đông phía sau lên tiếng nói:

- Thiên Thiên, con muốn đi đâu? Vết thương của con.....

Không đợi người đàn ông hết lời, Âu Dương Thiên Thiên liền cắt ngang:

- Vết thương của con đã khỏi rồi, nhưng mà.... bây giờ thì ba lại đang tạo thêm vết thương mới cho con, không phải sao? Thay vì hỏi những câu vô nghĩa như vậy, ba hãy tìm cách để chữa lành nó đi. Con là đang cho ba cơ hội đấy!

Cô rời đi là vì cô biết bản thân sẽ không kiềm chế được mà tức giận nếu thấy Bạc Tuyết Cơ cùng với đứa con của bà ta. Hai em gái là đủ rồi... quá đủ rồi!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, nhắc chân bước ra khỏi cổng nhà Âu Dương gia, trong lòng thầm nghĩ.

Ba à, con không muốn ba khó xử, nhưng mà... con cũng không thể để chính mình ủy khuất được. Đặc biệt là để Âu Dương Thiên Thiên đã chết... ủy khuất vì sai lầm tiếp theo của ba.

Vậy nên... lần này nhất định ba phải giải quyết được, và phải giải quyết đúng, nếu không.... đừng trách con vô tình vô nghĩa.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 346: Xúi Giục!

Âu Dương Thiên Thiên đi ngang qua người Kiếm Tử, cô liếc mắt nhìn anh, lạnh lẽo nói:

- Đừng có đi theo tôi!

Nói rồi, liền nhấc chân bước ra ngoài. Kiếm Tử quay sang nhìn Âu Dương Chấn Đông, thấy ông ra hiệu, liền hiểu ý, cúi đầu rồi chạy đi.

Âu Dương Hạ Mạt dùng ánh mắt dè dặt nhìn ba của mình, sau vài giây, cô tự động lui người đi vào trong. Không ai thấy, khi cô ta xoay người, khóe môi hơi nhếch lên.

- -----...-----.....-----

Trở lại thời điểm Âu Dương Thiên Thiên vừa sang Mỹ, tối hôm đó.....

Như thường lệ, Âu Dương Chấn Đông ở trong thư phòng, một mình giải quyết công việc, lúc này, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, cùng tiếng nói trong trẻo truyền tới:

- Ba, con là Hạ Mạt.

Âu Dương Chấn Đông nghe thấy tiếng cô, liền nói:

- Vào đi.

Được sự cho phép, Âu Dương Hạ Mạt chậm rãi mở cửa, trên tay cô ta bưng một khay nhỏ đựng ly sữa ấm, nhìn Âu Dương Chấn Đông lên tiếng:

- Ba, làm việc nhiều như vậy chắc là mệt lắm. Mẹ bảo con mang lên cho ba một ly sữa nóng, ba uống rồi hãy làm tiếp nhé.

Âu Dương Chấn Đông lạnh nhạt gật đầu, dặn cô cứ để nó ở trên bàn, rồi cho ra ngoài.

Âu Dương Hạ Mạt tỏ ra rất biết điều, cô ngoan ngoãn nghe theo lời ông. Vừa lui vừa đóng cửa phòng lại, cô nhếch khóe môi, đứng đấy tầm 10 phút, rồi lại mở cửa ra một lần nữa, nhìn vào bên trong.

Thấy Âu Dương Chấn Đông nằm gục trên bàn, Âu Dương Hạ Mạt cười nhẹ, lấy điện thoại ra gọi cho một dãy số lạ:

- Có thể bắt đầu rồi!

Chỉ vài giây sau, một đám người liền xuất hiện trước cửa phòng của Âu Dương Chấn Đông, nhanh chóng mang thân thể của ông rời khỏi đó, đem đến một căn phòng khác.

Bạc Tuyết Cơ đứng nhìn đám người loay hoay đặt Âu Dương Chấn Đông lên giường mình, cắn môi lo lắng,

Đúng lúc này, Âu Dương Hạ Mạt đi vào, cô ta dùng một bộ mặt bất đắc dĩ nhìn mẹ mình, lên tiếng:

- Mẹ, đừng lo lắng quá, ba đã uống thuốc rồi, sáng mai tỉnh dậy sẽ không nhớ gì cả. Nếu như ông ấy hỏi mẹ chỉ cần nói là đêm qua chính ba đã vào phòng mẹ là được thôi. Mẹ không biết gì, mẹ chỉ là nạn nhân, chính ba mới là người đã ép buộc mẹ quan hệ.

Môi Bạc Tuyết Cơ run lên, bà nắm lấy tay Âu Dương Hạ Mạt, có chút sợ sệt nói:

- Hạ Mạt, mẹ không làm được, mẹ không thể như 20 năm trước, cướp người đàn ông này một lần nữa.

Âu Dương Hạ Mạt mím môi, ánh mắt trở nên đồng cảm nhưng kiên quyết thuyết phục:

- Mẹ, mẹ nói gì vậy, 20 năm trước là ba nhận lầm mẹ thành Đường Nhược Vũ, là tự ông ấy có lỗi với bà ta, mẹ chỉ là nạn nhân mà thôi. Chuyện xảy ra một lần rồi, có xảy ra thêm 1 lần nữa thì cũng như vậy, ba sẽ chỉ biết oán trách mình mà thôi, ba sẽ không trách mẹ đâu.

- Hạ Mạt.... - Bạc Tuyết Cơ nghe xong, tuy thấy hợp lí nhưng vẫn muốn nói gì đó nữa. Vậy nhưng, Âu Dương Hạ Mạt không cho bà có cơ hội đó, cô trực tiếp cắt ngang, nói:

- Mẹ, con biết mẹ rất yêu ba, bao nhiêu năm nay mẹ luôn sống không danh không phận bên cạnh ba, không cần bù đắp gì hết nhưng mà... con thấy rất uất ức thay mẹ, cũng thấy uất ức thay chị, chúng ta bị xem thường như vậy, không có địa vị trong nhà như Âu Dương Thiên Thiên, sẽ có ngày, chị ta chắc chắn sẽ đuổi cổ chúng ta ra khỏi đây mà thôi.

- Trước lúc đó, mẹ nhất định phải tìm được chỗ đứng vững chắc cho mình, và hôm nay chính là cơ hội tốt nhất. Mọi thứ đều thuận lợi, Âu Dương Thiên Thiên không có ở đây, chị hai cũng chưa về, mẹ đang đến thời kì*.... tất cả đều rất hoàn hảo, chỉ cần mẹ làm nốt chuyện cần làm đảm bảo ngày sau chúng ta không cần nhìn mặt Âu Dương Thiên Thiên mà sống nữa.

*Đến thời kì là đến tháng chỉ có ở phụ nữ. Đặc biệt trong thời gian này làm chuyện giường chiếu khả năng rất cao có thể mang thai.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 347: Người Nguy Hiểm Nhất!

Bạc Tuyết Cơ cắn môi, ánh mắt hướng về phía chiếc giường xa xa, nơi có người đàn ông mà bà yêu nhất trên đời này. Hạ Mạt nói đúng, Âu Dương Chấn Đông yêu thương Âu Dương Thiên Thiên như vậy, sau này, nếu trao hết quyền lực cho nó thì chắc chắn ba mẹ con bà sẽ bị đuổi ra khỏi đây.

Bạc Tuyết Cơ sống đến bây giờ, còn không phải vì các con của mình sao? Bà có thể không có danh phận nhưng con của bà nhất định phải có tương lai tốt đẹp. Nếu bây giờ không dứt khoát, sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

Ánh mắt Âu Dương Hạ Mạt đen lại, cô lên tiếng, thúc đẩy sự do dự trong mắt Bạc Tuyết Cơ đến đỉnh điểm:

- Mẹ, con không muốn lừa dối ba đâu, nhưng mà... con cũng chỉ vì mẹ, vì chị mà thôi. Con làm mọi thứ cũng chỉ mong một nhà chúng ta có được cuộc sống tốt hơn, mẹ phải hiểu cho con.

Ngay lập tức, những từ ngữ đó đánh mạnh vào tâm trí của Bạc Tuyết Cơ, khiến bà ta quyết tâm, trả lời:

- Được... mẹ làm!

Dứt lời, Bạc Tuyết Cơ liền nhấc chân đi về phía chiếc giường. Âu Dương Hạ Mạt đã đạt được mục đích thật sự, cô ta nhếch môi, lui người về sau, đóng cửa lại.

Quay người tựa lưng vào cánh cửa gỗ, Âu Dương Hạ Mạt thu lại nét mặt bất đắc dĩ và tội nghiệp lúc nãy, thay vào đó, hoàn toàn trở thành một con người khác với ánh mắt ngoan độc và nụ cười nửa miệng cao ngạo.

Cứ như vậy... mọi chuyện diễn ra theo đúng kế hoạch của cô ta.

- -----...-----...-----

Trở về với hiện tại, khi cuộc cãi vã giữa Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Chấn Đông diễn ra.

Âu Dương Hạ Mạt vốn đã biết trước Âu Dương Thiên Thiên sẽ đi vào, cô ta căn thời gian, vừa vặn đi ra nói với Âu Dương Chấn Đông chuyện Bạc Tuyết Cơ ghen. Mặc cho trước đây ông ta từng dặn tất cả mọi người đều phải giấu kín chuyện này, nhưng cô vẫn có cách để "vô tình vô ý" khiến Âu Dương Thiên Thiên biết.

Suốt quá trình đấu khẩu của cả hai, Âu Dương Hạ Mạt cẩn thận liếc nhìn thái độ từ hai người, rồi thêm một chút ít sự ngây thơ của mình vào đúng lúc, biến trận chiến càng trở nên nảy lửa hơn.

Tuy nhiên, mọi chuyện lại không như cô ta mong muốn khi Âu Dương Thiên Thiên lại không tiếp tục tranh chấp nữa, cô ta chủ động rút lui trước và rời đi.

Dù vậy... cô cũng đã có một thành công nhất định. Chính là khiến quan hệ của Âu Dương Chấn Đông và Âu Dương Thiên Thiên xuất hiện vết nứt.

Vào lúc này...

Đứng vào một góc trong bờ tường, Âu Dương Hạ Mạt liếc khóe mắt về phía thân ảnh của người đàn ông đang ử rữ phía xa, khóe môi câu lên.

Đúng vậy... cứ như thế.... cách xa nhau ra một thời gian đi...

Âu Dương Hạ Mạt cô từ năm lên 10 tuổi đã là một đứa trẻ được nhận xét ngoan hiền và tốt tính từ tất cả mọi người xung quanh. Cô nghiêm nhiên có vỏ bọc quá hoàn hảo cho bản chất của mình. Ai gặp cũng quý, ai gặp cũng thương.

Thông minh và trưởng thành từ quá sớm, cô đã tích lũy trong mình những tham vọng cao cả, càng lớn, tham vọng càng nhiều, mà điều lớn nhất, chính là khát khao quyền lực của nhà Âu Dương gia.

Vậy nên... không phải Bạc Tuyết Cơ, cũng không phải Âu Dương Na Na, người nguy hiểm nhất trong ngôi nhà này, chính là Âu Dương Hạ Mạt!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 348: Nụ Cười Nhìn Thấy Được!

Âu Dương Thiên Thiên đi ra khỏi nhà chính của Âu Dương gia, cô tùy tiện bắt một chiếc taxi, rồi ngồi lên rồi đi. Kiếm Tử chạy ra sau, không can thiệp hành động của cô, đành tự mình lái xe đi theo.

Âu Dương Thiên Thiên vòng tay lại, ánh mắt có chút khó chịu. Trong người cô hiện tại rất bức bối, tâm trạng cũng tệ đi nhiều.

Lúc này, quả thật cô rất muốn nói ra lẽ với Âu Dương Chấn Đông, nhưng sợ bản thân không kiềm chế được mà chửi bậy, nên đành kiềm lại. Dù sao thì.... ông ấy cũng không hề tỏ thái độ quá đáng, còn có chút hối lỗi nhìn cô nữa, cô không muốn vì chút tức giận mà lỡ lời, sau này có hối hận cũng không thể nuốt được nó vào lại.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô lôi từ trong túi xách ra một hộp quà nhỏ, cẩn thận mở nắp, bên trong là một chiếc bút kí rất đẹp và sang trọng.

Thân cây bút được khắc lên chữ viết tắt của Âu Dương Chấn Đông, cùng với số âm tiết của ông trong tiếng Hoa, trông vô cùng đẹp mắt.

Lúc này vào tiệm, cô đã chọn cây bút mình ưng ý nhất, rồi nhờ nhân viên ở đó khắc tên lên, hi vọng món quà này sẽ làm ba cô hài lòng, Giáng Sinh được thêm trọn vẹn. Nhưng mà.... còn chưa kịp tặng nữa thì đã xảy ra chuyện rồi...

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô đóng nắp hộp lại, rồi quăng nó vào trong túi, không muốn nhìn thêm nữa. Cái gọi là "có lòng nhưng không có cơ hội" chính là đây. Thật khó chịu mà!

Âu Dương Thiên Thiên vuốt tóc, ưỡn người ngồi về sau lưng ghế, ánh nhìn trở nên mệt mỏi. Rồi như nhớ ra gì đó, cô lại bật đầu ngồi thẳng lên.

À phải... có một điều cô khá thắc mắc. Nụ cười lúc này của Âu Dương Hạ Mạt là có ý gì nhỉ?

Mặc dù cô rất để tâm đến Âu Dương Chấn Đông, nhưng bản năng quan sát nét mặt của người khác vẫn là thói quen cô không thể bỏ được.

Ban này, khi cô và ba mình cãi nhau, trong vô tình, cô chợt thấy khóe môi của Âu Dương Hạ Mạt hơi nhếch lên, tuy chỉ là thoáng qua, và rất nhanh biến mất nhưng cô vẫn thấy rất rõ ràng. Nụ cười đó ẩn chứa lối suy nghĩ rất xấu xa, hoàn toàn không mang ý tốt đẹp.

Hơn nữa... còn có chút khinh thường và mỉa mai. Nói chung... là rất không phù hợp với khuôn mặt thảo mai, ngây thơ thường ngày của cô ta.

Làm MC bao nhiêu năm rồi, cô không có gì ngoài tinh mắt cả, luôn rất tự tin với khả năng nhìn mặt đoán tâm tư người khác của mình (đương nhiên là trừ một số người "đặc biệt" như Âu Dương Vô Thần hay là Stefan), vậy nên... chắc chắn lúc đó cô không nhìn nhầm.

Âu Dương Hạ Mạt... rất có khả năng không như những gì cô ta đã thể hiện.

Người xưa có câu nói rất hay: Kẻ nói nhiều xuất phát từ thiên tính, kẻ nói ít lại xuất phát từ trí tuệ.

Đối với Âu Dương Na Na, cô ta là kiểu người thẳng tính, nghĩ gì nói nấy, nên hay bị vạ mồm bởi miệng nhanh hơn não. Còn Âu Dương Hạ Mạt thì

khác, cô ta có vẻ khá thận trọng trong các mối quan hệ, luôn đề phòng những người xung quanh, bao gồm cả chị em của mình.

Tính ngoan hiền, ít nói nhưng thông minh và nhạy bén, biết cư xử, biết thuận theo tự nhiên, không tỏ ra tranh chấp lý sự, đó là những biểu hiện cho thấy một con người có suy nghĩ, có tính toán khi giao tiếp với kẻ khác. Một con người vừa trầm tính ít nói vừa ngoan ngoãn như vậy đa số sẽ có tham vọng rất lớn, bởi họ luôn biết cách để khiến những người khác thấy mình tốt, thấy mình giỏi.

Mà một người giỏi thì biết rồi đấy, không bao giờ đi đôi được với hai chữ "ngây thơ". Trong đầu những người đó luôn có nhiều và rất nhiều, thậm chí là vô số cách suy nghĩ. Tốt hay xấu, là điều không ai đoán được.

Như Âu Dương Vô Thần hay Stefan chẳng hạn, những con người nguy hiểm, và never có chữ "ngây thơ" tồn tại. Vậy nên, có lẽ cô phải cẩn trọng và để ý hơn đến cô em gái này. Tuy không tiếp xúc nhiều, nhưng chỉ cần 1 vài hành động nhỏ thôi, cô tin mình sẽ nhìn ra được điều mà cô ta che giấu. Bản chất là bản chất, dù có tài giỏi vùi chôn đến đâu, cũng không thể làm nó biến mất hoàn toàn được.

Âu Dương Thiên Thiên đang mím môi suy nghĩ, đúng lúc này, 1 tiếng nói liền truyền tới:

- Cô à, rốt cuộc là cô muốn đi đâu?

Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt lên, bất giác nhìn người tài xế. Hóa ra.... này giờ cô lên xe vẫn chưa nói địa chỉ hả?

"...."

Ngại ghê =))

Âu Dương Thiên Thiên cười gượng, đáp:

- Làm phiền... cho tôi đến khách sạn gần nhất!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 349: Vệ Sĩ Cứ Ngồi Đâu!

Âu Dương Thiên Thiên đứng trước khách sạn PJH, thân thể có chút bất động,

"...."

Bảo chờ đến khách sạn gần nhất, chú tài xế liền chờ đến khách sạn gần nhất Bắc Kinh....

Nói gì cho ngầu đây?

Trong túi còn 1 chút tiền lẻ cũng dùng để trả tiền xe rồi, bây giờ mà thuê phòng ở đây... tiền đâu ra chứ?

Thẻ cô chắc chắn không đủ, vậy thì... chỉ còn tấm thẻ đen thúi thúi thúi đó thôi.

Ngày hôm nay sao cô xui quá vậy nhỉ? Dùng cái thẻ đó đến 2 lần? Liệu dùng lần thứ 3 thì có phải ngay cả Âu Dương Vô Thần cô cũng gặp mặt luôn không? Xui xẻo!

Âu Dương Thiên Thiên phòng môi, đột nhiên xoay người, hét về phía chiếc xe ô tô đậu bên đường:

- Kiểm Tử, rút ra đây cho tôi.

Người đàn ông đang nhìn về phía cô bất ngờ được gọi tên, giật mình không kịp phản ứng, nhưng vẫn nhanh chân đi xuống xe, tiến về phía cô gái.

- Nhị tiểu thư. - Kiếm Tử kính cẩn lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên nhíu mày, nói:

- Tôi đã bảo anh không được đi theo rồi mà? Sao cố chấp vậy?

Người đàn ông nghe cô nói, có chút kinh ngạc ngoài ý muốn, vốn dĩ trình độ theo dõi người của anh không kém, sao cô ấy lại phát hiện được anh đi theo sau chứ?

Kiếm Tử cúi đầu, chậm rãi trả lời:

- Nhị tiểu thư, tôi có nhiệm vụ bảo vệ cô, dù cô có đi đâu, có cãi nhau với ai, thì đó cũng không liên quan đến tôi. Tôi chỉ có một trách nhiệm duy nhất là bảo vệ sự an toàn của cô, cho nên, đến khi lão gia kêu dừng lại thì lúc đó tôi mới không theo cô nữa.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, nhìn ánh mắt kiên quyết của người đàn ông vài giây, rồi xoay người đi.

Cô không nói với anh ta nữa. Tên vệ sĩ cứng đầu!

Âu Dương Thiên Thiên lê thân vào cổng khách sạn, cô nhìn nữ tiếp tân, đảo mắt gọi căn phòng rẻ nhất.

Ánh mắt liếc sơ qua bảng giá, cô xem chút bị dọa sợ, 3000 tệ một phòng bình thường rẻ nhất/ 1 đêm.

"...."

Hừ chết cô rồi chứ dọa gì nữa, còn mặc hơn 20 chiếc áo ấm cô mua nữa đó. Ở có căn phòng làm gì mà lấy tiền ghê vậy?

Nữ tiếp tân hỏi xin tên của Âu Dương Thiên Thiên, rồi cầu thanh toán. Cô mím môi, rút chiếc thẻ đen trong ví của mình ra, chậm rãi đưa đến.

Người phụ nữ nhìn tấm thẻ, ngược lại còn bị dọa cho hoảng hồn. Đây là.... thẻ đen giới hạn toàn cầu mà.

Trời ạ... cô gái này vậy mà có chiếc thẻ quý giá như thế, xung quanh được khám kim cương, tuyệt đối không phải là giả rồi.

Nữ tiếp tân nhanh chóng thay đổi nét mặt, cô ta chọn căn phòng tốt nhất cho Âu Dương Thiên Thiên, rồi niềm nở hướng dẫn cô những thủ tục nhập phòng, tư thái khác hoàn toàn so với lúc nãy.

Âu Dương Thiên Thiên thì không nghi ngờ gì, cô cầm theo chìa khóa và thẻ phòng rồi đi vào cầu thang máy, trực tiếp bấm nút đi lên.

Nữ tiếp tân cười thân thiện cho đến tận khi cửa thang máy đóng lại, bóng hình của cô gái biến mất, mới quay qua nhìn người bên cạnh, nói:

- Trời ạ, hôm nay tôi hình như rất may mắn đấy, phải đi mua xổ số mới được. Trong một ngày mà có đến 2 chiếc thẻ đen giới hạn tới đặt phòng, thật không ngờ được luôn.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 350: GẶP MẶT TẠI KHÁCH SẠN!

Âu Dương Thiên Thiên cầm theo chìa khóa đi lên tầng, cô mở cửa phòng mình ra, nhìn một lượt xung quanh, nhướn mày nghĩ.

Ồ~ Không tệ nha. Phòng khá rộng và tiện nghi, đồ đạc cũng rất cao cấp, không gian sạch sẽ, thoáng mát, lại có view đẹp nữa.

Đúng là tiền nào của nấy mà!

Âu Dương Thiên Thiên quăng túi xách lên giường, cô chậm rãi đi đến chỗ cửa sổ, vươn tay kéo rèm ra. Ngồi xuống chiếc ghế bệ mềm mại, Âu Dương Thiên Thiên chống tay, mỉm cười nhìn phong cảnh bên ngoài.

Giáng Sinh năm nay..... có lẽ cô phải đón 1 mình rồi.

Không có cha mẹ, không có chị em, không có chồng con, cũng không có người yêu... đến một người đàn ông ở bên cạnh... cũng không có...

Hai cuộc đời của cô, sao cứ như định sẵn sẽ đơn độc thế nhỉ? Nghĩ đến... cũng thật thấy đáng thương.

- -----...-----

Phía dưới sảnh khách sạn, một người đàn ông mang đồ đen đi xuống từ thang máy, anh đến bàn tiếp tân, đưa chiếc thẻ đen lấp lánh ra, lên tiếng:

- Tôi muốn đặt một phòng nữa.

Nữ tiếp tân liếc chiếc thẻ rồi ngược lên nhìn gương mặt người đàn ông quen thuộc, cẩn trọng dò hỏi:

- Quý khách, anh còn muốn đặt thêm nữa sao? Nhưng mà.... anh đã đặt 4 căn phòng dành cho Tổng thống rồi.

Đúng vậy, người đàn ông này đã đặt phòng thuộc loại sang trọng nhất của khách sạn, cũng là những phòng mắc nhất, thế nhưng, vì sao lại không dùng, bây giờ... còn muốn đặt thêm nữa? Để làm gì chứ?

Người đàn ông nhếch môi, từ tốn trả lời:

- Phải, nhưng những căn phòng đó không dành cho tôi. Tôi muốn đặt một căn phòng bình thường khác, không được sao?

Nữ tiếp tân có chút bối rối nhìn anh, vài giây sau, cô cười gượng, vươn tay ra nhận lấy chiếc thẻ, rồi nói:

- Được chứ, làm phiền anh đợi một lát.

Nói rồi, người nhân viên lướt tay trên bàn phím máy tính, check lại thông tin khách hàng và tìm phòng cho người đàn ông. Trong thâm tâm cô, sớm đã dậy sóng.

Trời ạ, đây là cách tiêu tiền của người "cực giàu" sao? Cứ thẻ đen là auto đặt phòng, không cần biết có dùng hay không hả? Cô là người ngoài mà nhìn vào còn tiếc tiền nữa...

Người đàn ông đứng dựa vào bàn tiếp tân, chờ đợi nữ tiếp tân làm việc. Lúc này, từ đằng sau đột nhiên vang lên tiếng gọi:

- Lữ Uyên Thành?

Người đàn ông phản ứng với cái tên này, anh bất ngờ quay đầu lại, nhìn cô gái mặc đồ đen bó sát tiến gần tới, nhú mày hỏi:

- Kỳ Ân? Sao cô lại ở đây?

Kỳ Ân bỏ một tay vào túi, thản nhiên đi đến, nói:

- Câu này tôi phải hỏi anh chứ? Anh đang làm gì ở đây vậy?

Lữ Uyển Thành đảo mắt nhìn cô, đáp:

- Thì đến để "dọn đường" cho Boss, đám người đó trốn sang Trung Quốc, ngài ấy chắc cũng sắp về tới nơi rồi. Không chuẩn bị sẵn mà được sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 351: Trùng Hợp!

Kỳ Ân liếc qua tấm thẻ đen, rồi nhìn lại người đàn ông, nhú mày hỏi:

- Cái này là sao? Anh có thẻ đen khi nào vậy?

Lữ Uyển Thành nhướn môi, có chút bất đắc dĩ đáp:

- Là của boss, đợt trước tôi làm cho ngài ấy một cái, nhưng mà.... ngài ấy không dùng.

"...."

Kỳ Ân càng cau mày chặt hơn, không hiểu hỏi tiếp:

- Tự nhiên anh làm thẻ đen cho cậu chủ làm gì? Ngài ấy đâu có bao giờ dùng đến cái đó.

Lữ Uyển Thành thở hắt ra một hơi, vô tội trả lời:

- Tôi làm sao mà biết được boss không dùng thẻ đen chứ? Lúc trước ngài ấy nhờ tôi làm một cái cho "bà boss", tôi cứ nghĩ ngài ấy cũng cần dùng, nên sau đó làm thêm một cái nữa, ai ngờ..... boss không thèm nhìn luôn. Đã mấy tháng nó bị vứt xó rồi, tôi mà không lấy ra dùng nữa, thì có lẽ thẻ đen trong truyền thuyết lần đầu tiên có hiện tượng bị mốc luôn.

Kỳ Ân tặc lưỡi, cô lắc đầu nhìn người đàn ông, lên tiếng:

- Đúng là... hoàng thượng chưa vội mà thái giám đã vội rồi. Anh hỏi ý kiến cậu chủ chưa mà dùng đấy?

Lữ Uyển Thành gật đầu, thành thật đáp:

- Xin phép rồi, ngài ấy không care lắm, chỉ lạnh nhạt quăng câu "Sao cũng được".

Dừng một chút, anh lại nói tiếp:

- Nhưng Kỳ Ân, tôi cũng không phải rảnh rỗi mà làm thẻ đen đâu, tôi chỉ nghĩ cho boss thôi mà. Cô thử tưởng tượng xem, một mình bà boss nắm trong tay nguồn tiền vô hạn, cô ấy làm sao tiêu xài hết được chứ? Vậy nên, tôi mới làm thêm một chiếc thẻ nữa cho boss, để ngài ấy cùng "chia sẻ", một cặp đi đôi với nhau, rất hợp mà không phải sao?

"...."

Khóe môi Kỳ Ân giật giật, cô híp mắt, đáp:

- Tôi thấy anh mới rảnh rỗi sinh nông nổi ấy, suốt ngày cứ nghĩ không đâu, làm ơn đừng có làm mấy chuyện dư thừa nữa đi.

Dứt lời, cô xoay người nhìn về phía nữ tiếp tân, rút thẻ trong ví mình ra, lên tiếng:

- Cho tôi một phòng thường, view không cần đẹp, nằm trong góc càng khuất càng tốt.

Nữ tiếp tân nghe thấy, liền nhận lấy thẻ gật đầu, rồi chuyển sang cho người bên cạnh, sau đó, cô ta đưa bảng giấy cho Lữ Uyển Thành, nói:

- Quý khách, mời anh kí tên vào chỗ này.

Lữ Uyển Thành nhanh chóng cầm bút kí lên giấy, rồi đưa lại cho nữ tiếp tân, đúng lúc này, ánh mắt của Kỳ Ân vô tình liếc qua, dường như thấy thứ gì đó, cô vươn tay ra, chặn lại bằng giấy.

- Khoan đã!

Cô cầm bằng giấy, nhìn dòng chữ nắn nót ghi phía hàng trên Lữ Uyển Thành, chớp mắt không lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên? Không phải trùng hợp vậy chứ? Họ Âu Dương này ở Bắc Kinh chỉ có một thôi mà....

Không lẽ... là cô ấy?

Kỳ Ân cắn môi, cô nhìn nữ tiếp tân, vừa chỉ vào dòng chữ kí, vừa lên tiếng dò hỏi:

- Cô gái này... là khách mới đến đặt phòng hôm nay sao?

Nữ tiếp tân nhìn bằng giấy, gật đầu đáp:

- Đúng vậy, đây là khách vừa đặt phòng ở chỗ chúng tôi vài phút trước.

Kỳ Ân chớp mắt, hỏi tiếp:

- Vậy... cô ấy đã dùng cái gì để thanh toán vậy? Có phải... cũng dùng thẻ đen, số hiệu... giống cái này không?

Vừa hỏi, Kỳ Ân vừa chỉ vào chiếc thẻ mà nữ tiếp tân đang cầm, chuẩn bị đưa nó cho Lữ Uyển Thành.

Người phụ nữ có chút bất ngờ, cô ta liếc nhìn xuống chiếc thẻ trong tay mình, rồi nhìn lên màn hình máy tính, dữ liệu nhập vào chỉ vừa mấy phút trước vẫn còn hiện rõ lên.

Hai số hiệu... hoàn toàn giống nhau!

Mím môi, nữ tiếp tân nhìn Kỳ Ân, gật đầu trả lời:

- Phải.

Trước câu nói của người phụ nữ, Kỳ Ân thở một hơi dài khó hiểu. Cô bặm môi, quay đầu nhìn Lữ Uyển Thành với gương mặt nghiêm túc, nói:

- Liên lạc với cậu chủ đi. Bảo ngài ấy... đừng tới đây.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 352: Không Liên Lạc Được!

Lữ Uyển Thành ngạc nhiên trước câu nói của người phụ nữ, anh nhú mào, hỏi:

- Hửm? Tại sao lại không đến nữa? Phòng tôi đã đặt trước rồi.

Kỳ Ân mím môi, ánh mắt như suy tính gì đó, nhỏ giọng trả lời:

- Bởi vì ở đây có người mà ngài ấy muốn gặp nhất.

Lữ Uyển Thành không nghe rõ câu nói của Kỳ Ân, anh nghiêng đầu, đáp:

- Hà? Cô nói gì?

Kỳ Ân xua tay, cô đảo mắt nghiêm túc:

- Đừng hỏi nhiều nữa, mau liên lạc đi.

Dứt lời, cô quay qua người tiếp tân, lên tiếng:

- Tôi có thể biết cô ấy đã đặt phòng nào trong khách sạn hay không?

Nữ tiếp tân lắc đầu, cẩn trọng trả lời:

- Xin lỗi, chuyện này là bảo mật, chúng tôi không được phép tiết lộ.

Kỳ Ân nhú mào, hỏi tiếp:

- Tôi là người quen của cô ấy, cũng không thể biết sao?

Người nhân viên vẫn lắc đầu, kiên định đáp:

- Xin lỗi, điều này cũng không thể. Nếu cô quen vị khách này, xin hãy liên lạc với cô ấy trước, được sự cho phép, chúng tôi mới có thể tiết lộ thông tin.

Lữ Uyển Thành ngạc nhiên với những lời của Kỳ Ân, nhưng anh vẫn làm theo. Nhanh chóng lấy điện thoại ra, anh nhấn số 1, màn hình hiện lên một dãy số, anh liền gọi đi.

Thế nhưng, không biết vì lí do gì mà người bên kia không hề nghe máy, chuông vẫn đổ nhưng lại không có dấu hiệu trả lời.

Lữ Uyển Thành mím môi, anh bấm một dãy số khác, khi đầu dây có người trả lời, anh ngay lập tức lên tiếng:

- Hiện giờ boss đang ở đâu?

Người bên kia nghe thấy, rất nhanh chóng đáp lại:

- Theo hành trình thì boss đang trên đường bay sang Trung Quốc, giờ này có lẽ đang ở trên chuyên cơ riêng cùng Stefan thiếu gia, Andrew thiếu gia, Elena tiểu thư, hoàng hậu Vivian và bác sĩ Mã Nhược Anh.

Lữ Uyển Thành thở một hơi, lên tiếng:

- Tôi không liên lạc được với boss, kiểm tra tình hình của ngài ấy ngay đi.

Dứt lời, anh cúp máy, quay sang nhìn người phụ nữ bên cạnh, nói:

- Tạm thời không liên lạc được với boss. Kỳ Ân, cô muốn làm gì vậy?

Kỳ Ân thấy mọi thứ đều không ổn, cô cắn môi, đột nhiên quay đầu rời đi.

Lữ Uyển Thành kinh ngạc với hành động này của cô, anh trực tiếp đi theo sau, mặc kệ người tiếp tân đang cầm chiếc thẻ đen hét lên.

Kỳ Ân mở thang máy, đợi người đàn ông vào cùng, liền bấm nút đi lên, khi chỉ còn hai người, cô lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, lúc trước anh có điều tra rồi đúng chứ? Giúp tôi xem thử cô ấy đang ở đâu... trong khách sạn này!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 353: Có Chuyện Rồi

Lữ Uyển Thành lần này không thắc mắc nữa, anh chỉ liếc Kỳ Ân một cái, rồi rút trong túi ra một chiếc headphone không dây, gắn lên tai mình, nói:

- Định vị cho tôi vị trí của Âu Dương Thiên Thiên - Nhị tiểu thư Âu Dương gia.

Kỳ Ân nhìn xung quanh, thấy có camera an ninh, cô ngay lập tức ra hiệu cho người đàn ông. Anh hơi xoay người, nhỏ giọng nói tiếp:

- Còn nữa, làm nhiều camera của khách sạn PJH, chi nhánh Bắc Kinh đi.

Thang máy vẫn tiếp tục đi lên, Kỳ Ân gõ ngón tay từng nhịp vào áo, qua vài giây, khi thấy không còn chấm đỏ nhấp nháy nữa, cô liền biết camera bị xâm nhập rồi, Kỳ Ân tiến lên, trực tiếp dùng tay mình đập vào hệ thống điều khiển.

Lỗi kỹ thuật ngay lập tức khiến thang máy reo chuông báo động, đồng thời cũng làm nó dừng lại, ngay trước tầng 34.

Cô quay sang nhìn Lữ Uyển Thành, nói:

- Khách sạn này làm việc rất uy tín, chúng ta sẽ có khoảng 5 phút.

Cô vừa nói xong, tiếng trong headphone cũng vừa truyền tới, Lữ Uyển Thành nghe rõ, lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên 10 phút trước đã đặt một phòng trung tại khách sạn này, ở tầng 40, phòng 4012.

Thế nhưng, khi anh mới dứt lời, người phụ nữ còn chưa kịp đáp lại thì một loạt những tiếng động liền vang lên:

"Pằng" "Pằng" "Pằng"

"Rầm" "Rầm"

Kỳ Ân và Lữ Uyển Thành đồng loạt ngược mặt lên, cả hai cùng nhìn xung quanh, những thứ tiếng mà họ quen thuộc đến mức khắc sâu vào xương máu không hiểu sao lại hiện diện ở nơi này.

Kỳ Ân cắn môi, lên tiếng:

- Chết tiệt, có chuyện rồi!

Quay qua nhìn Lữ Uyển Thành, cô đột nhiên quát:

- Không phải anh nói cậu chủ mấy tiếng nữa mới về tới sao?

Lữ Uyển Thành trợn mắt, nhướn mày trả lời:

- Thì theo lịch trình là như vậy mà, ai dám đảm bảo có về sớm hay không chứ?

Kỳ Ân nghiến răng, cô rút headphone trong túi ra, nhanh chóng gắn lên tai mình, hỏi với giọng dồn dập:

- Anna, cô đang ở đâu vậy?

Như đã liên lạc từ trước, trong tai nghe liền phát ra tiếng của một cô gái đáp trả:

- Tôi đang ở tầng 12 của khách sạn PJH đây, đám người bang Lão Hồ chắc hành động rồi. Họ đang chặn đội hình của chúng ta.

Kỳ Ân ngược mặt lên nhìn nóc thang máy, cô ra hiệu cho Lữ Uyển Thành, vừa làm vừa nói:

- Báo tất cả làm nhiệm vụ cẩn thận, giãn đội hình thấp một chút, tránh tầng 40 ra, Âu Dương Thiên Thiên đang ở trong khách sạn này.

Anna từ dây bên kia nghe thấy, không kiềm được sửng sốt, lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên? Sao cô ấy lại ở đây? Đáng lẽ ra bây giờ phải ở Âu Dương gia chứ?

Kỳ Ân nhắc chân đứng lên người của Lữ Uyển Thành, cô đưa tay đẩy nắp thang máy, rồi nhanh chóng nhảy vọt lên trên. Lữ Uyển Thành cũng liền theo sau.

Nhìn những dây cáp xung quanh, cô lấy trong người ra một đôi bao tay bằng da, đưa cho người đàn ông bên cạnh một chiếc, còn mình đeo một chiếc, miệng vẫn linh hoạt trả lời:

- Tôi cũng vừa mới biết Thiên Thiên đang ở khách sạn này thôi, nên định tìm cách cho cô ấy rời đi đây. Nhưng không ngờ đám người kia lại hành động nhanh như vậy.

- Dù gì thì sự xuất hiện của Âu Dương Thiên Thiên cũng không nằm trong kế hoạch, nên nhắc nhở mọi người cẩn trọng một chút, làm cô ấy bị thương chỗ nào, chúng ta nhất định cũng sẽ có vết thương chỗ đấy.

- Được rồi, cứ tiến hành theo kế hoạch.

Dứt lời, tiếng báo cháy toàn khách sạn ngay lập tức vang lên, Kỳ Ân và Lữ Uyển Thành nhìn nhau, đồng loạt cầm lấy dây cáp, nẩy người vút lên.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 354: BóNg HìNh Trên CỬA SỔ!

Âu Dương Thiên Thiên ở trong phòng, trời dần chuyển tối nên nhiệt độ cũng thấp hơn, cô nhanh chóng đóng cửa sổ lại và kéo rèm lại.

Ây da, bây giờ có lẽ phải đi ăn chút gì đó thôi, tắm rồi còn đi ngủ nữa. Cả chiều nay bận rộn quá, cô muốn tắm bằng nước ấm cho thoải mái cơ thể.

Vừa nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên vừa đứng dậy, cô rời khỏi bộ cửa sổ, đi đến phía giường lấy túi xách muốn đi.

Thế nhưng, khi tay còn chưa kịp chạm vào chiếc túi thì tiếng nổ súng đã vang lên khắp nơi, khiến Âu Dương Thiên Thiên giật mình lùi lại.

Gì vậy? Là tiếng súng ư? Sao lại có tiếng súng ở đây chứ?

Chưa kịp để cô thắc mắc điều gì, tiếp sau đó, một loạt báo động lại reo lên, khắp nơi vang lên tiếng inh ỏi của còi chữa cháy.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô nhắc chân đi về phía cửa phòng, mở nó ra. Ngay lập tức, một đám người chen lấn nhau chạy vụt qua, tâm trạng vô cùng hoảng sợ.

Nhìn dòng người đi loạn, Âu Dương Thiên Thiên càng hoang mang hơn, cô bắt lấy tay một người nhân viên, lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì đang xảy ra vậy? Tôi nghe có rất nhiều tiếng báo động.

Người nhân viên nhìn cô, khuôn mặt đầy vẻ hốt hoảng, nói với tốc độ rất nhanh:

- Quý khách, xin hãy rời phòng và đi về lối thoát hiểm, đã có chuông cảnh báo nguy hiểm, cô mau đi đi.

Dứt lời, người nhân viên dứt tay ra khỏi Âu Dương Thiên Thiên, tiếp tục đi về phía trước và hô lên:

- Mọi người hãy chạy xuống bằng cửa thoát hiểm, thang máy hiện đang gặp trục trặc, xin mọi người nhanh chóng di tản.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô quay người đi vào trong, cầm lấy túi xách của mình, nhanh chân đi ra ngoài.

Đúng lúc này, một hình ảnh liên đập vào mắt cô, khiến chân Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên khựng lại.

Trước ánh sáng hắt lên rèm cửa sổ của đèn báo động, một bóng người bò xuống từ trên cao, đu đưa thân người với sợi dây dài ngoằn.

Hắn chống hai tay lên cửa kính phòng Âu Dương Thiên Thiên, rồi lấy thế đẩy người, đâm thẳng vào lớp kính trong suốt, lăn vào trong phòng.

"Xoảng" - Tiếng cửa kính vỡ thành nhiều mảnh nhỏ vang lên, khiến Âu Dương Thiên Thiên hoảng hốt lùi lại, cô theo bản năng hô lớn:

- Aaaaaaaa....

Âu Dương Thiên Thiên cúi người xuống, dùng hai tay ôm lấy đầu mình, những mảnh kính văng ngang qua da thịt cô, không khó khăn cắt từng đường sắc lẹm, rớm rớm máu.

Âu Dương Thiên Thiên thở dốc, qua lỗ hổng giữa hai tay che đầu, cô nhìn thấy thân thể một người đàn ông đứng dậy từ dưới đất, toàn thân đầy

máu, nhỏ từng giọt xuống sàn.

Và điều làm cô ngạc nhiên hơn nữa, chính là khi ánh mắt liếc sang cánh tay bên phải của hắn ta, nơi đó.... cầm một thứ kim loại quen thuộc.

Là.... súng!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 355: Người Phụ Nữ Đi Bên Cạnh!

Âu Dương Thiên Thiên nhìn thấy súng, suy nghĩ đầu tiên trong tâm trí cô là chạy trốn, ngay lập tức đứng dậy, cô xoay người chạy vụt ra khỏi phòng.

"Pằng" - Một viên đạn sượt ngang qua người Âu Dương Thiên Thiên, ghim thẳng vào bức tường phía trước. Cô hoảng hồn cúi người, túi xách trên tay cũng rơi xuống đất, quay đầu nhìn tên đàn ông đang đi ra khỏi căn phòng, cô sợ hãi đến cực điểm.

Trời ạ, đạn thật! Là đạn thật.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, cô nhìn dòng người đang chạy hoảng loạn, cắn răng hòa vào đám đông, chạy đến cửa thoát hiểm.

Đúng lúc này, từ đoạn hành lang xuất hiện thêm nhiều người mặc áo đen, trên tay cầm súng và bắt đầu bắn về phía đám người đang chạy thoát. Âu Dương Thiên Thiên vừa đi vừa né, đạn bay tứ tung, thậm chí còn trúng vào những người xung quanh, tình hình hỗn loạn cực độ.

Gì vậy? Khủng bố ư? Sao đột nhiên khủng bố lại vào khách sạn chứ?

Âu Dương Thiên Thiên cắn răng, cô không nghĩ nhiều nữa, cúi thấp người xuống đi thẳng, trước mắt phải chạy trốn khỏi nơi này đã.

Đi đến cửa thoát hiểm, tất cả đều chen chúc nhau chạy xuống cầu thang, Âu Dương Thiên Thiên cũng không ngoại lệ, thế nhưng vì không gian hẹp mà tốc độ ai nấy cũng đều bị chậm lại, khiến cả đoàn người bị trì trệ, chật cứng cầu thang, không sao di chuyển nổi.

Âu Dương Thiên Thiên quay đầu nhìn đám người áo đen đang tiến mỗi lúc một gần hơn, cô cắn môi, ngược mặt nhìn lên trên, đột nhiên nảy ra ý định khác.

Xuyên qua đám đông, cô đi ngược lại hướng của cầu thang, chạy lên phía trên, hướng đến sân thượng cao nhất của khách sạn.

Thế nhưng, thật không may cho Âu Dương Thiên Thiên, ngay khi bóng hình của cô vừa khuất, người cầm súng khi nãy xông vào phòng bằng đường cửa sổ đã kịp nhìn thấy hướng cô chạy đi.

Gương mặt hắt ngược lên trên, lộ ra vết sẹo lớn in dài từ trán xuống cằm, híp mắt nhìn thân ảnh của cô gái nhỏ, hắt chột lăm bầm:

- Người phụ nữ... đi bên cạnh Phelan...

Dứt lời, hắt bước theo hướng đi của Âu Dương Thiên Thiên, thẳng lên trên cao...

- -----...-----...-----...-----

Kỳ Ân và Lữ Uyển Thành thoát ra khỏi thang máy, hai người đi đến tầng 36 theo kế hoạch, trên tay cả hai đều cầm súng, gặp bất cứ kẻ áo đen nào cũng một phát giết gọn.

- Anna, David đâu? Tôi không thấy hắt có mặt ở đây. Hắt mới là mục tiêu quan trọng của chúng ta!

Người con gái bên kia bận rộn với chiếc máy tính nhỏ của mình, hai tay cô thoăn thoắt trên bàn phím, ánh mắt nhìn màn hình không bỏ sót một điểm nào.

Tầm 2 giây sau, cô lên tiếng đáp:

- Kỳ Ân, David trốn được khỏi vòng vây của chúng ta rồi, theo flycam, hẳn đã đu dây từ tầng 48 xuống tầng 40, rồi đập cửa kính vào trong 1 căn phòng, tôi không rõ đó là phòng nào.

Con số 40 vừa thoát ra khỏi miệng của Anna, Kỳ Ân liền chớp mắt một cái, trong lòng cô lộ bộ vài tiếng.

Cô đưa tay lên headphone của mình, thận trọng hỏi:

- Có chắc là tầng 40 không? Phòng nào? Tìm kĩ đi!

Anna nheo mắt, cô lướt tay tìm sơ đồ chung của khách sạn, rồi trả lời:

- Phòng 40.....12... chính xác là phòng 4012, tầng 40.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 356: Lo Sợ!

Kỳ Ân đứng sững lại trước câu trả lời của Anna, mắt cô mở to, không thể nào tin nổi được điều đang xảy ra. Chuyện này đang làm cô nổi da gà đây, sao có thể trùng hợp đến vậy được chứ?

Không phải tầng khác mà chính là tầng 40, không phải là phòng khác mà chính là phòng 4012. Tất cả mọi thứ đang diễn ra hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của cô, mà điểm mấu chốt của nó, chính là vì có sự xuất hiện đột ngột của Âu Dương Thiên Thiên.

Nếu như cô ấy có chuyện gì, thì cô có đến 10 cái mạng cũng không đền nổi.

Kỳ Ân nghiến răng, lên tiếng:

- Anna, dùng mọi cách dò tìm vị trí của Âu Dương Thiên Thiên, mau lên.

Nói rồi, cô nhìn qua Lữ Uyển Thành, ra lệnh:

- Anh với Elsa phía sau yểm trợ, tiếp tục làm theo kế hoạch, tôi lên tầng 40.

Dứt lời, Kỳ Ân liền giơ súng lên, bắn liên tiếp nhiều phát về phía đám người áo đen, rồi nhanh chóng đi ra hướng cửa thoát hiểm, chạy gấp lên cầu thang.

Lữ Uyển Thành nấp người vào trong bờ tường, anh vừa thay đạn cho ổ súng của mình, vừa hỏi:

- Anna, David còn sống sao? Không phải hắn đã chết trong vụ bom nổ trên du thuyền bên Mỹ rồi à?

Người con gái bên kia nghe thấy, tay cô liền thoảng "múa" trên bàn phím, nhưng vẫn đủ tỉnh táo trả lời:

- Chưa chết, không biết là vận may nào giúp hắn nữa. Lần này hắn giả dạng đám Adios trốn về Trung Quốc, Kỳ Ân nhận được tin báo của cậu chủ về việc David còn sống nên mới cấp tốc tra tung tích của hắn. Đến khách sạn cũng chính là vì mục đích này.

Lữ Uyển Thành mím môi, lên tiếng:

- Các cô nên báo với tôi sớm hơn.

Anna thở hắt một hơi, đáp:

- Việc này là cậu chủ đích thân chỉ định nhóm chúng tôi làm, anh lo vụ của Adios rồi, không cần phiền toái thêm làm gì. Hơn nữa..... là ngài ấy muốn trực tiếp bắt hắn ta.

Anna vừa nói xong, một giọng khác liền vang lên trong headphone của Lữ Uyển Thành, lần này, là tiếng của một người đàn ông:

- Mathan, không xong rồi, tôi vừa nhận được tin, nửa tiếng trước, chuyên cơ của boss bị đột nhập, đám người Adios đã thuê sát thủ lên đó, hiện giờ... không rõ tung tích của bất kì ai cả.

Lữ Uyển Thành trợn mắt, không khỏi sửng sốt hét lên:

- Cái gì?

- -----...-----...-----

Kỳ Ân chạy nhanh đến tầng 40, cô vượt qua đám người áo đen, đi thẳng vào phòng 4012.

Một mảnh hỗn độn hiện lên trước mắt cô, mảnh vỡ cửa kính, dây thừng, máu... tất cả đều vẽ nên một bức tranh kinh hoàng, cho thấy đã có sự hiện diện của người mà cô không mong muốn nhất ở nơi này.

Thế nhưng... Âu Dương Thiên Thiên đâu? Cô ấy đã có chuyện gì?

Nhìn một lượt khắp căn phòng nhưng không phát hiện được gì, Kỳ Ân liền xoay người đi ra ngoài, lúc này, chiếc túi xách nằm lẫn lốc trên hành lang chột lọt vào mắt cô.

Đi đến cầm nó lên, Kỳ Ân mở túi ra, cẩn thận xem bên trong. Cô thò tay vào, lôi ra một ít đồ dùng, cho đến khi, xúc giác chạm đến một thứ cứng cáp quen thuộc.

Kỳ Ân mím môi nhìn chiếc thẻ đen trên tay mình, cái này.... chính là của Âu Dương Thiên Thiên.

Ngước mặt lên, Kỳ Ân nhìn về hướng chiếc túi xách rơi, liền đi theo nó đến cửa thoát hiểm. Theo quán tính bình thường, có lẽ khi Âu Dương Thiên Thiên nghe tiếng báo động, đã chạy ra khỏi phòng và đi cùng đám đông xuống phía dưới.

Thế nhưng, không chắc trong quá trình đó David đã đột nhập vào trong phòng hay chưa, cũng không biết... cô ấy có bị hắn ta phát hiện ra hay không.

Điều duy nhất mà cô lo sợ, chính là hắn nhận ra được Âu Dương Thiên Thiên là ai. Bởi vì cô ấy... đã từng ở cùng cậu chủ khi tham gia bữa tiệc tại San Fransico.

Bước chân Kỳ Ân đi theo bậc thang dẫn xuống đường phía dưới, thế nhưng, cô đột nhiên dừng lại, ánh mắt chuyển về một hướng khác.

Trên bậc thang phía ngược lại... có những vết máu dẫn lên cao, đến nơi nguy hiểm nhất của khách sạn này - sân thượng.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 357: Là CậU Chủ!

Âu Dương Thiên Thiên theo cầu thang chạy lên trên, cô vừa chạy vừa thở hổn hển, ánh mắt thi thoảng liếc nhìn xuống dưới, xem thử có tên khùng bố nào chạy theo mình hay không.

Khi thấy không có ai, cô mới nhẹ nhõm dựa người vào bờ tường, dường như muốn nghỉ mệt một chút. Thế nhưng, khi cô còn chưa kịp điều chỉnh lại hơi thở của mình, thì tiếng bước chân đột nhiên truyền đến.

Âu Dương Thiên Thiên sửng sốt, cô chớp chớp mắt, đứng hình tầm vài giây. Sau đó, từ từ nhích tới chỗ thành lan can, cúi đầu ra nhìn xuống.

Không thấy thân ảnh của ai cả, nhưng tiếng bước chân vẫn vang lên đều đều vô cùng đáng sợ. Âu Dương Thiên Thiên nhú mào, lúc này... đột nhiên cô thấy một cánh tay dính máu lộ ra, đang cầm một thứ đựng đưa qua lại.

Là súng! Lại là súng!

Vậy là.... đã có một tên đi theo cô lên đây rồi, hẳn thấy cô rồi!

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, cô thu người về lại, dựa vào bờ tường phía sau, ánh mắt có chút hoảng loạn.

Cánh tay dính máu đó... hình như có chút quen thuộc. Rất giống.... rất giống của người lúc nãy đã đập cửa kính xông vào phòng cô.

Không lẽ.....

Âu Dương Thiên Thiên run người lên khi nghĩ đến điều đáng sợ đó, cô lúc này không nhìn thấy được mặt hắn, nhưng cô vẫn nhớ cánh tay cầm súng đó. Cực kì... cực kì lạnh lẽo.

Âu Dương Thiên Thiên run rẩy, cô liếc môi nhìn lên phía trên, chạy cũng đã chạy rồi, bây giờ... chỉ còn cách chạy tiếp thôi. Dù có lên đến sân thượng, cũng phải chạy.

Nghĩ là làm, cô ngay lập tức nhấc chân đi lên bậc thang, gót giày của cô va đập tạo thành tiếng động lớn, khiến Âu Dương Thiên Thiên sợ hãi hơn. Cô cắn môi, quyết định cúi người, tháo giày ra vứt qua một bên, rồi tiếp tục chạy.

- -----...-----...-----

Kỳ Ân đứng nhìn vết máu nhỏ giọt, đúng lúc này, tiếng nói của Anna trong headphone liên vang lên:

- Kỳ Ân, tìm ra rồi, kính tầm nhiệt cho thấy có 2 người đang chạy lên tầng thượng của khách sạn. Người đi trước 8 phần là Âu Dương Thiên Thiên, còn một người đi sau thì....

- Là David! - Không đợi Anna nói hết, Kỳ Ân liền lên tiếng cắt ngang.

Anna có chút bất ngờ, cô đứng hình tầm vài giây, rồi hỏi:

- David? Sao cô chắc đó là hắn ta?

Kỳ Ân lần này không đáp lại, cô đi theo vết máu lên cầu thang tầng trên, nói:

- Giúp tôi lấy tầm nhìn từ sân thượng, tôi phải đảm bảo Âu Dương Thiên Thiên an toàn trước.

Anna nghe được, ngay lập tức làm theo, cô điều chỉnh flycam bay ra xa, thế nhưng, trong lúc đang lấy hình ảnh thì đột nhiên một thứ đập vào màn hình của cô. Cái đó....

Anna nhú mào nhìn thứ đang xuất hiện trước camera của cô, lên tiếng:

- Khoan đã.... có thứ gì đó đang bay đến sân thượng khách sạn. Nó..... nó là... trực thăng... trực thăng đặc hiệu của nữ hoàng Vivian.

- Trên cửa trực thăng có người đứng, chính là cậu chủ. Cậu chủ đến rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 358: Người Xuất Hiện...

Âu Dương Thiên Thiên chạy lên đến cuối cầu thang, cô dừng lại khi phát hiện đã tới tầng thượng của khách sạn. Mở cánh cửa đang đóng, Âu Dương Thiên Thiên bước chân ra bên ngoài, gió đông ngay lập tức tấp vào mặt cô, lạnh buốt.

Âu Dương Thiên Thiên thở dồn dập, cô đưa mắt nhìn xung quanh, thế nhưng, điều khiến cô thất vọng, chính là... nơi đây hoàn toàn trống rỗng, không có bất cứ thứ gì cả.

Không có chỗ để trốn, không có chỗ để chạy, cũng không có chỗ để thoát. Nơi đây.... chẳng khác nào là một ngõ cụt.

Khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên cắt không còn giọt máu, cô run rẩy quay đầu lại, vừa vặn.... thấy người đàn ông đi lên.

David chậm rãi nhìn cô, ánh mắt hằn ta trong đêm tối như một con báo đen, tỏa ra sát khí nồng đậm.

Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng lùi người về sau, cô lắp bắp lên tiếng:

- Anh... anh là ai? Anh muốn gì ở tôi?

David chớp ánh nhìn lạnh lẽo, hằn ta không trả lời câu hỏi vô nghĩa ấy, mà nói:

- You..... are the one walking next to Phelan.

(Người.... là kẻ đã đi bên cạnh Phelan)

Cái tên quen thuộc được phát ra từ miệng người đàn ông, khiến Âu Dương Thiên Thiên nhú mày khó hiểu.

Phelan? Ý anh ta là Âu Dương Vô Thần sao? Tự nhiên lại nhắc đến anh ta làm gì chứ? Cô mới không liên quan gì hết.

Âu Dương Thiên Thiên liếm môi, lắc đầu đáp:

- No, I don't....

(Không, tôi không...)

"Cạch" - Thế nhưng, không kịp để cô nói gì, người đàn ông liền giơ tay cầm súng lên, hướng mũi về phía Âu Dương Thiên Thiên, khiến cô hoảng hốt hét:

- Hey, wait, anh bình tĩnh nghe tôi nói, có chuyện gì chúng ta cùng thương lượng, đừng làm vậy.

Âu Dương Thiên Thiên giơ hai tay lên, cô giờ phút này chẳng nhớ gì đến tiếng anh hay tiếng trung nữa, chỉ biết nói bừa tất cả, với hi vọng người đàn ông kia đừng bắn cô.

Dù vậy, David vẫn mặc kệ lời nói của Âu Dương Thiên Thiên, hằn ghiến răng nhìn cô, lên nòng, ngón tay di chuyển bóp cò, lên tiếng:

- Go to die....

(Đi chết đi...)

"Pằng" - Tiếng súng vẫn phát ra như chưa hề có sự ngăn cản nào, thẳng tiến bay đến người con gái đang đứng phía xa với ánh mắt sợ hãi.

Âu Dương Thiên Thiên lần này không thoát được nữa, cô đứng sững người, đôi con ngươi run rẩy mở lớn, nhìn viên đạn bay ra khỏi nòng súng hướng về phía mình.

Cô sẽ chết một lần nữa ư? Lại chết một cách lạc nhách như vậy nữa....

Giữa thời khắc sinh tử, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên nhớ đến một người đàn ông, hiện rõ khuôn mặt anh ta trong đầu cô.

Âu Dương Vô Thần... anh ở đâu.... cứu tôi.... cứu tôi...

"Pằng" - Một phát súng nữa vang lên, nhanh như tên lửa bay vút qua mái tóc của người con gái, đâm sâu vào viên đạn trước mặt cô không chệch một li, khiến cả hai thứ kim loại cùng rơi xuống đất.

"Phạch phạch phạch" - Tiếng động cơ trực thăng tiến gần tới mặt đất, những cánh quạt lớn tạo nên từng luồng gió thổi bay mái tóc của Âu Dương Thiên Thiên.

Ánh nhìn của cô sững sờ, cái cảm giác này..... thật quen thuộc,....

Như có một linh tính, khiến Âu Dương Thiên Thiên nghĩ ngay đến người đó, người luôn xuất hiện đúng lúc cô cần nhất, người đã nói sẽ bảo vệ cô, đưa cô thoát đi khỏi cái chết... Cũng chính là người rời bỏ cô...

Chậm rãi quay đầu lại, khoảnh khắc Âu Dương Thiên Thiên chạm ánh nhìn với người đàn ông, giọt nước mắt lăn tròn trên đôi mi... đã rơi xuống....

Âu Dương.... Vô Thần!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 359: Anh Trở Về Rồi!

Âu Dương Vô Thần đứng nhìn từ trên cao, ánh mắt anh chôn chặt hình bóng của cô gái nhỏ, một luồng gió thổi qua, như mang theo hương tóc mềm mại quen thuộc, cùng vị mặn của giọt nước mắt buốt giá, khiến trái tim anh co rút lại.

Đôi môi Âu Dương Thiên Thiên run rẩy, tầm nhìn của cô nhòe đi, hình ảnh Âu Dương Vô Thần kia cũng theo đó chìm trong nước mắt.

Người đàn ông cô luôn chối bỏ sự hiện diện trong 2 tháng nay, người đàn ông mỗi khi cô nhắc đến là sẽ nổi giận không thôi, người đàn ông cô đã nói sẽ không nhớ nữa, người đàn ông... đến cả trong mơ cũng xuất hiện, luôn tồn tại mãi không tan.

Tên xấu xa... Âu Dương Vô Thần.

Tại sao anh ta dám làm như vậy? Đột nhiên mất tích, rồi đột nhiên xuất hiện, giờ phút này.... đứng trước mặt cô, cái cảm giác thật sự rất không thật.

Trực thăng đến một khoảng cách nhất định, Âu Dương Vô Thần thả tay ra, tự ý nhảy xuống đất. Toàn thân anh dính đầy máu, nhưng khuôn mặt lại bình tĩnh không chút gợn sóng, dường như những thứ đó đều không ảnh hưởng đến anh.

Đi tới một bước, anh chớp ánh mắt đen láy nhìn cô gái, giọng trầm khàn lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên..... tại sao... em lại ở đây?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, thêm một giọt nước mắt nữa lại rơi xuống khi nghe thấy tiếng của người đàn ông, nhưng, mà, cô không nói gì, vẫn cứ im lặng nhìn anh.

David đằng sau nhìn thấy Âu Dương Vô Thần, ánh mắt hằn ta hiện lên sát khí, gầm gừ phát thành tiếng:

- Phelan....

Vừa nói, hắn vừa động đậy ngón tay của mình, muốn bắn tiếp một viên đạn nữa về phía người đàn ông.

"Pằng" - Một tiếng súng nữa phát ra, làm Âu Dương Thiên Thiên giật mình, và nó như một cú thúc đẩy, khiến chân cô di chuyển, chạy thẳng về phía trước.

Đằng sau, khói súng bay ra từ nòng của Kỳ Ân, cô đứng thờ hồn hển, nhìn David phía trước.

Lần này, người ngã xuống.... chính là hắn ta!

Âu Dương Vô Thần vẫn còn ngơ ngác vì sự xuất hiện của Âu Dương Thiên Thiên, thế nhưng... chưa kịp làm gì thì cô gái đó đã chạy như bay đến phía anh, giây phút gương mặt cô áp sát người đàn ông, Âu Dương Thiên Thiên dang tay ra, ôm chặt lấy người Âu Dương Vô Thần.

Lòng ngực bị va đập bởi thứ mềm mại diệu kỳ, khiến Âu Dương Vô Thần bất giác đứng hình, anh chớp chớp mắt, chậm rãi cúi đầu nhìn xuống.

Đầu cô gái chôn chặt vào ngực anh, đôi vai cô run lên bần bật. Đường như bị điều gì đó sai khiến, Âu Dương Vô Thần chậm rãi đưa tay lên... từ từ ôm lấy thân thể cô.

Không sao.... anh trở về rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 360: ĐáNg Sợ!

Vivian ngồi trên trục thăng, ánh mắt cô bình thản nhìn hai người nào đó ôm nhau, vài giây sau thì quay sang nhìn Mã Nhược Anh. Toàn thân hai người đều đầy máu, dường như họ đã phải trải qua một cuộc chiến rất khốc liệt mới có thể đến được đây.

Mã Nhược Anh nhếch môi, cô đưa tay lên nhấn nút headphone, hỏi:

- Các anh tới nơi chưa vậy? Chúng tôi đã an toàn hết rồi.

Từ đầu dây bên kia, tiếng một người đàn ông đáp lại:

- 10 phút nữa thôi, chị hai à. Chúng tôi cũng vừa mới rời máy bay xong đấy!

Ở phía dưới, Kỳ Ân thu súng về, cô cẩn thận đi tới gần thân thể David đang nằm dưới đất, thế nhưng, còn chưa kịp chạm vào hắn ta thì từ phía cửa xông ra một loạt những tên mặc áo đen.

Thấy David nằm bẹp dưới đất với một viên đạn găm vào đầu, bọn chúng liền giơ súng lên, bắn liên tiếp về phía những người có mặt ở đó.

Kỳ Ân lặn người qua một bên, dễ dàng tránh đi những viên đạn bay về phía mình. Âu Dương Vô Thần cũng lập tức nhận ra được tình hình, anh nắm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, kéo người cô ra đằng sau mình, tay đang cầm súng trực tiếp giơ lên.

- Ê ê..... - Vivian đang cầm tay lái có chút bất ngờ, cô hét lên, đám người kia tránh hết vậy thì đồng đạn đó là đục lỗ vào trực thăng của cô hết rồi?

Cái lũ này!!!!

Trực thăng mấy chục tỷ đó!

Vivian nghiêng rằng, cô nghiêng tay lái, khiến trực thăng bay lên cao, Mã Nhược Anh thấy vậy, vỗ vỗ vai cô, rút trong người ra một khẩu súng tiểu liên Uzi, nói:

- Được rồi, dừng ở đây, để tôi xử chúng nào.

Nói xong, Mã Nhược Anh liền đứng thẳng người lên, đưa ống súng nhắm trước mắt, bắt đầu bóp cò liên hoàn.

"Pằng pằng pằng" - Tiếng nổ súng vang lên dày đặc như tiếng mưa, Âu Dương Thiên Thiên đứng đằng sau người đàn ông, cô nhìn gáy anh lạnh lẽo, khuôn mặt nghiêng đầy sự vô cảm, bất giác cảm thấy run rẩy.

Đáng sợ! Đó là từ ngữ hiện lên trên ý nghĩ của cô ngay lúc này. Người đàn ông đang che chở cho cô... bắn súng như vậy, giết người như vậy... nhưng mà.... không hề chớp mắt. Thật quá đáng sợ.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, ánh mắt có chút run run, cô theo bản năng muốn rút tay ra khỏi người của Âu Dương Vô Thần, thế nhưng, người đàn ông ấy lại không cho phép cô làm điều đó. Anh nắm chặt lấy bàn tay cô, không cho một cơ hội thoát nào.

"Pằng.... pằng.... pằng" - Tiếng súng vang lên mỗi lúc một thưa thớt hơn, hầu như không còn từ phía của đám người áo đen nữa, mà chính là từ phía cô, và đương nhiên, chỉ có một giải thích hợp lý cho điều đó, chính là.... có người đã phải nằm xuống, thế nhưng... Âu Dương Thiên Thiên không hề cảm thấy an tâm, cô... chỉ càng thấy sợ hãi hơn.

Không phải Kỳ Ân, không phải Âu Dương Vô Thần, cũng không phải đám người trên trục thẳng, mà chính là những kẻ mang đồ đen kìa, chúng đang lần lượt nằm xuống, máu bắn lên tung tóe, văng đầy khắp xung quanh.

Thính giác của Âu Dương Thiên Thiên đầy rẫy những tiếng nổ lớn, cứ mỗi một phát súng bắn ra, liền tước đoạt đi một mạng người, cô lại giật mình một lần. Đường như giờ phút này, tiếng súng mà cô đã gần thích nghi được... lại trở nên đáng sợ như trước.

Lần đầu tiên, Âu Dương Thiên Thiên có một cảm nhận, rằng.... máu người, mạng người... có thể dễ dàng đổ xuống như vậy.

Mà kẻ làm được điều đó... lại chính là người vừa vài phút trước cứu cô khỏi giây phút sinh tử - Âu Dương Vô Thần!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 361: Lộ Ra Thứ Muốn Che Giấu!

Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu, cô đưa tay lên bám vúi vào áo của Âu Dương Vô Thần, dựa hẳn vào người anh, dường như không muốn thấy những cảnh máu me đáng sợ đó nữa.

Đúng lúc đó, tay cô đột nhiên cảm nhận được thứ gì nhót nháp dính trên áo của Âu Dương Vô Thần. Cô chậm rãi xòe bàn tay mình ra xem, ánh mắt mở to.

Là máu! Trên thân thể Âu Dương Vô Thần cũng có máu. Nhưng mà, máu này... là của anh ta... hay là...

Âu Dương Thiên Thiên càng nghĩ càng run rẩy, cô rũ mắt, cúi thấp đầu, thậm chí còn đưa một tay lên che tai mình.

Đừng bắn nữa.... làm ơn... đừng bắn nữa. Khắp nơi toàn là máu rồi, vì sao các người vẫn còn muốn bắn tiếp? Dừng lại đi...

Âu Dương Thiên Thiên dựa vào lưng của Âu Dương Vô Thần phía sau, cô ghì chặt tai mình, như không muốn nghe thấy bất cứ tiếng nổ nào văng vẳng bên tai nữa.

Mã Nhược Anh đứng trên cao, tay cô vẫn bắn súng, nhưng ánh mắt lại liếc xuống hành động của Âu Dương Thiên Thiên phía dưới.

Đến rồi, cô bé. Thứ mà em phải đối mặt từ bây giờ, đã bắt đầu đến rồi.

Cho đến khi đám người áo đen ngã xuống hết, thì tiếng súng cũng coi như dừng lại. Âu Dương Vô Thần chớp mắt, từ từ thu tay về, anh quay người nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Có bị thương không?

Âu Dương Thiên Thiên bây giờ mới bỏ tay mình xuống, cô lắc đầu, thành thật đáp:

- Không!

Đồng thời, tay cô cũng chậm rãi rút ra khỏi tay của người đàn ông, thu về phía mình, nắm chặt.

Mã Nhược Anh mím môi, cô liếc mắt nhìn Vivian, nói:

- Đi thôi, phải tìm nơi nào đó thay đồ, rồi mới quay lại được.

Vivian đương nhiên cũng hiểu tình hình, cô ta không nói gì, trực tiếp nghiêng tay lái, mang theo cả trực thăng rời đi.

Kỳ Ân đứng lên, ánh mắt nhìn về Âu Dương Thiên Thiên, cô đương nhiên cũng thấy hành động nhỏ đó, nhưng mà... quá đơn giản để thông cảm.

Đưa tay lên nhấn nút trên headphone của mình, cô lên tiếng:

- Anna, cử người lên tầng thượng dọn dẹp một chút. Còn về phần khách sạn, giao cho Lữ Uyển Thành xử lý đi.

Dứt lời, cô đi về hướng đám người nằm rải rác trên mặt đất, nhìn sơ qua một chút, rồi quỳ xuống thu lấy những cây súng, vút qua một bên.

Dưới đế giày cô dính đầy máu, những Kỳ Ân dường như không quan tâm lắm đến điều đó, vẫn cứ tiếp tục làm nốt phần việc của mình.

Cô không cần nhìn có lẽ cũng tưởng tượng ra được sắc mặt của cậu chủ lúc này thế nào. Đó chính là lí do... mà cô muốn ngăn cản Âu Dương Vô Thần đến đây nhất.

Bởi một khi ngài ấy thấy David, dù có muốn hay không, cũng phải lộ ra bản chất thật của mình. Thứ bản chất đáng kinh tởm của thế giới ngầm mà Âu Dương Vô Thần cất công che giấu bao lâu nay.... trước người con gái mình thương yêu.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 362: Nụ Hôn Cuồn Ng Dã!

Âu Dương Vô Thần nhìn cánh tay của Âu Dương Thiên Thiên rụt lại, ánh mắt anh hơi chìm xuống, nhưng chỉ thoáng qua vài giây, ngay sau đó, anh liền bắt lấy tay của cô.

Âu Dương Thiên Thiên còn chưa kịp thắc mắc gì thì người đàn ông đã quay đầu, kéo cô rời đi. Anh vừa bước vừa lên tiếng nói vào chiếc headphone không dây đeo bên tai:

- Lữ Uyển Thành, phòng cậu đặt cho tôi là phòng nào? Có chìa khóa hay không?

Lữ Uyển Thành đang cùng với Anna đi lên sân thượng, nghe tiếng phát ra của boss mình, anh ngạc nhiên nhưng vẫn nhanh chóng đáp:

- Boss.... dạ vâng, là phòng tổng thống loại 1, nằm ở tầng 45, số phòng 4511, không cần chìa khóa nhưng cần thẻ phòng, nếu... bây giờ ngài muốn vào thì tôi sẽ mở khóa ngay, tôi có thiết bị mở khóa từ xa.

Âu Dương Vô Thần mặt không đổi sắc trả lời:

- Được, mở ngay đi.

Âu Dương Thiên Thiên đi ngang qua chỗ Kỳ Ân, cô nhìn cô ấy với ánh mắt nghi ngờ, nhưng không lên tiếng hỏi bất cứ điều gì. Cô đương nhiên có rất nhiều thắc mắc, nhưng mà.... bây giờ không phải là thời điểm để hỏi

những chuyện đó. Và thậm chí... là trong tình cảnh đẫm máu như thế này, cô không thể lên tiếng được.

Âu Dương Vô Thần dẫn Âu Dương Thiên Thiên đi xuống tầng 45, anh mở cửa phòng mình ra, trực tiếp quăng cô lên giường.

Đi đến tủ thuốc gần đó, người đàn ông thô bạo lôi hộp cứu thương ra ngoài, anh đem đến chỗ cô gái, dùng tay lục tung cả hộp thuốc, dường như đang muốn tìm thứ gì đó.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô nhìn hành động của người đàn ông, lên tiếng hỏi:

- Âu Dương Vô Thần, anh làm gì vậy?

Người đàn ông không để vào tai câu hỏi của cô, anh lấy ra một bình nước rửa vết thương nhỏ, cùng với vải bông, sau đó cầm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên giật về phía mình, nói:

- Ngồi im, cô bị thương rồi.

Âu Dương Thiên Thiên thuận theo mắt Âu Dương Vô Thần nhìn đến vết rách trên cánh tay mình, cái này.... hình như là do lúc nãy mảnh cửa kính văng ngang qua, đúng không nhỉ?

Nó cũng được coi là vết thương sao? Nghiêm trọng gì đâu?

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, lên tiếng:

- Cũng không có gì lớn mà, anh.... ừm...

Chưa kịp nói hết câu, Âu Dương Thiên Thiên liền bị người đàn ông lấn tới, anh đột ngột ngậm lấy môi cô, hôn một cách mạnh mẽ không báo trước.

Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng phản kháng, cô cắn chặt răng mình, mím môi lại, đồng thời dùng tay đẩy người Âu Dương Vô Thần ra.

Cái quái gì vậy? Tại sao lần nào gặp lại anh ta cũng muốn ăn đậu hũ của cô là sao? Còn thô bạo như vậy nữa?

Âu Dương Thiên Thiên dùng lực đẩy thân thể người đàn ông ra, nhưng sức của cô là quá yếu ớt trước một người cuồng dã như Âu Dương Vô Thần.

Anh nắm lấy hai tay cô, không cho Âu Dương Thiên Thiên thêm có chút chống cự nào, rồi thuận thế đẩy cô xuống giường, ép thân mình nằm lên trên.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 363: Tiếp Tục Thích Tôi Đi!

Âu Dương Thiên Thiên nằm xuống chiếc giường mềm mại, hai tay cô đều bị chặn lại, khiến sức phản kháng càng trở nên yếu hơn. Không chỉ có vậy, Âu Dương Vô Thần còn mạnh mẽ trấn áp đôi môi của cô, anh không ngừng chà sát, mút mạnh nó đến tê dại.

Hai tay Âu Dương Thiên Thiên mặc dù bị cầm lại nhưng cô vẫn ra sức phản kháng, quơ loạn khắp nơi, thậm chí còn đụng trúng hộp thuốc cứu thương, khiến nó lăn đổ xuống sàn, tạo thành tiếng động lớn chói tai.

Thế nhưng, không vì vậy mà hành động của Âu Dương Vô Thần dừng lại, anh càng mạnh mẽ tiến tới hơn, thả tay của cô gái ra, anh bắt đầu sờ soạng trên thân thể cô.

Âu Dương Thiên Thiên lúc này sợ hãi kinh khủng, cô lắc đầu qua lại, tránh đi nụ hôn của người đàn ông, đồng thời vùng vẫy hai chân của mình.

Khi thoát được một chút khỏi cơn cuồng dã, cô hét lên:

- Âu Dương Vô Thần, dừng lại..... mau dừng lại... anh điên rồi sao..

Tiếng hét của cô như kéo lí trí người đàn ông trở về, nụ hôn anh rơi xuống hốc vai Âu Dương Thiên Thiên, chạm vào xương quai xanh nhỏ nhắn, dừng lại.....

Tất cả mọi hành động của cả hai đều đứng khựng trong giây lát, ở khoảng cách gần, họ như nghe được tiếng thở dồn dập và nhịp tim đập nhanh của đối phương.

Hai tay Âu Dương Thiên Thiên run lên, cô mím môi, quay mặt qua chỗ khác, không dám nhìn thẳng Âu Dương Vô Thần.

Cô không muốn lại giống như lần trước, một lần nữa có cái cảm giác ghê tởm đó khi anh ta tiến vào sâu, làm cô nhớ đến thứ đáng sợ nhất trên đời này.

Âu Dương Vô Thần thở nặng nề, thân thể anh vẫn nằm trên người Âu Dương Thiên Thiên, dường như không có ý định rời đi. Qua vài giây trấn tĩnh, anh lên giọng trầm khàn:

- Tôi nhớ em.... cực kì nhớ em...

"...."

Một câu nói này, làm Âu Dương Thiên Thiên đứng hình, ánh mắt cô mở to, dường như không dám tin vào những điều mà mình vừa nghe thấy.

Cứng nhắc quay đầu nhìn sang, cô dùng đôi con ngươi chấn động, mấp máy phát thành tiếng:

- Anh... đang nói.... cái gì vậy?

Âu Dương Vô Thần vẫn nằm chôn đầu ngay hốc vai của Âu Dương Thiên Thiên, anh không ngẩng mặt lên, chỉ nói:

- Em nói... em từng thích tôi, rất thích tôi... vậy bây giờ... có còn thích nữa hay không?

Âu Dương Thiên Thiên trực tiếp câm lạng trước lời của người đàn ông, cô há miệng rất lâu nhưng không thể đáp trả được gì, dường như.... sự kinh

ngạc đã chặn đứng cổ họng cô, không cho những lời từ chối như trước kia thoát ra ngoài.

Âu Dương Vô Thần không nghe tiếng trả lời, tay anh đột nhiên siết lại, vài giây sau.... chợt nói tiếp:

- Tiếp tục thích tôi đi.... bởi vì... tôi lỡ thích em mất rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 364: Đá Nh Dấu Chủ Quyền!

Âu Dương Thiên Thiên chờ người khi nghe câu nói cuối cùng của Âu Dương Vô Thần. Ánh mắt cô không dấu nổi nét kinh ngạc nhìn góc nghiêng của anh.

Thích ư? Người đàn ông này, vậy mà nói thích cô? Sao có thể?

Nuốt một ngụm nước bọt, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, ánh mắt nhìn chăm chăm anh, ngập ngừng lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh... có tình tảo không vậy? Anh.... không biết mình đang nói gì đâu...

Những lời đó, là thứ mà Âu Dương Thiên Thiên mãi mãi không ngờ tới được. Thậm chí là Đàm Gia Hi cô, cũng không nghĩ sẽ có ngày nghe thấy.

Lời nói yêu thương 1 ai đó mà phát ra từ miệng của Âu Dương Vô Thần? Quá hi hữu, quá không thực rồi.

Âu Dương Vô Thần im lặng tầm vài giây, rồi trầm giọng nói:

- Tôi thích em.

"...."

Người đàn ông không trả lời mà tiếp tục lặp lại câu nói đó khiến Âu Dương Thiên Thiên bối rối nhiều hơn, cô chớp chớp mắt, đáp:

- Âu Dương Vô Thần, anh có biết... mình đang nói điều rất dễ gây hiểu lầm không? Đừng đùa nữa...

Tay người đàn ông vẫn nắm chặt, anh nghiêng đầu, đột nhiên không báo trước mà cắn vào cổ của Âu Dương Thiên Thiên, khiến cô giật mình phát thành tiếng:

- Ừm....

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên hơi nảy lên, cô nhăn mày, từ cổ truyền đến cảm giác hơi nhói, nhưng vì sợ hãi mà cô không dám kêu gì, chỉ im lặng chịu đựng.

Âu Dương Vô Thần giữ tư thế như vậy một lúc lâu mới nhả ra, anh nhìn da thịt Âu Dương Thiên Thiên hiện lên dấu răng của mình, chớp nhẹ ánh mắt, nói:

- Âu Dương Thiên Thiên.... bắt đầu từ bây giờ, đừng suy nghĩ về việc tôi có tình tảo hay không nữa, hãy chỉ nhớ một điều duy nhất thôi, đó là... tôi thích em.

- Không cần biết trước kia như thế nào, cũng không cần biết bây giờ như thế nào, chỉ cần ghi nhớ câu nói đó của tôi là đủ.

- Lần này, tôi đã đánh dấu chủ quyền rồi, thế nên... em chính là của tôi!

Vừa dứt lời, chưa kịp để người con gái có phản ứng thì mặt của Âu Dương Vô Thần đã gục xuống hõm vai cô, nhắm mắt ngất đi.

Âu Dương Thiên Thiên hoảng hốt nhìn sang, cô lay lay người anh, gọi:

- Âu Dương Vô Thần, anh làm sao vậy? Tỉnh lại đi, Âu Dương Vô Thần!

- Âu Dương Vô Thần....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 365: Muốn Biết Không?

Khoảng 10 phút sau,

Căn phòng bỗng trở nên đông nghịt người. Âu Dương Thiên Thiên đứng bên cạnh giường, nét mặt có chút lo lắng nhìn Mã Nhược Anh đang khám cho Âu Dương Vô Thần.

Phía sau cô, Vivian và đám Kỳ Ân cũng đã tới, bọn họ dường như đang đợi kết quả từ chủ nhân của mình.

Mã Nhược Anh nhìn qua một lượt, rồi quay đầu lại nói với Kỳ Ân:

- Mọi người ra ngoài hết đi, tôi có chuyện muốn nói riêng với Thiên Thiên.

Lữ Uyển Thành nghe vậy, liền có linh cảm không lành, nhú mào hỏi:

- Bác sĩ Mã, cô có ý gì? Boss rốt cuộc như thế nào không thể nói mà phải đuổi chúng tôi ra?

Lời vừa dứt, Kỳ Ân bên cạnh liền lên tiếng chặn lại:

- Dạ vâng.

Nói rồi, cô cầm tay Lữ Uyển Thành kéo ra ngoài, mặc kệ anh phản kháng. Vivian sờ mũi, liếc mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên rồi cũng quay người đi theo.

Đợi đến khi tất cả đều ra ngoài rồi, Âu Dương Thiên Thiên liền tiến lại gần Mã Nhược Anh, hỏi:

- Bác sĩ Mã, Âu Dương Vô Thần làm sao vậy? Có phải anh ấy bị thương nặng lắm không?

Người phụ nữ nhìn cô, cười mỉm, đáp:

- Đúng là có bị thương, nhưng không nặng như em nghĩ đâu, đừng lo lắng quá. Chỉ cần uống và kết hợp bôi thêm thuốc là sẽ ổn.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, liền giống như trút được gánh nặng, cô chống tay xuống giường, há miệng thở phào nhẹ nhõm.

Thật may quá, lúc này thấy anh ta đột ngột ngất xỉu như vậy, cô còn tưởng....

Mã Nhược Anh nhìn hành động của cô, khóe môi hơi nhếch lên, ánh mắt lúc này đột nhiên phát hiện được cái gì đó, liền trực tiếp bật cười.

Ái chà, không ngờ đến nha, tên ngốc đó cũng biết làm mấy chuyện này. Mới vừa về, vậy mà đã không đợi kịp rồi.

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ trước tiếng cười của Mã Nhược Anh, cô ngược mặt nhìn lên, theo tầm mắt hướng tới cổ mình, đỏ mặt lấy tay che đi.

Trời ạ.... cô ta thấy cái đó rồi sao!

Mã Nhược Anh mím môi, cố nhịn cười lại, cô cầm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, cùng ngồi xuống giường, hỏi:

- Có sợ không? Khi thấy tất cả đều khác so với tưởng tượng như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô thuận thế ngồi xuống, biết Mã Nhược Anh đang nói đến vấn đề gì, chậm rãi đáp:

- Nếu em trả lời không sợ thì chính là nói dối rồi. Sự thật... em đã rất sợ. Thậm chí bây giờ em còn không biết phải gọi chị hay Kỳ Ân như thế nào nữa. Quán gia Kỳ ư? Em không chắc là đúng lắm.

Mã Nhược Anh cười hắt ra một hơi, cô nhón mày, lên tiếng:

- Thật ra em khá hơn chị tưởng nhiều đấy, chị đã nghĩ em sẽ không chấp nhận được và sẽ hỏi tất cả mọi người ở đây về chuyện đã xảy ra chứ. Nhưng mà không... em đã im lặng, em đang đợi những người đó tự giải thích với mình, phải không?

Dừng một chút, cô lại nói:

- Thiên Thiên, em muốn biết không? Tại vì sao Vô Thần và những người khác phải giấu em những chuyện này. Tại vì sao... Stefan, Elena lại có thành kiến với em? Chị sẽ cho em biết toàn bộ sự thật, chỉ cần em hỏi thôi. Muốn biết không?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 366: Phải Thành Thật Với Mình!

Nghe câu hỏi của Mã Nhược Anh, Âu Dương Thiên Thiên đơ người mấy giây, cô chớp mắt, rồi lắc đầu đáp:

- Cảm ơn chị, nhưng mà.... em không muốn. Em không muốn biết gì hết.

Mã Nhược Anh híp mắt, hỏi ngược lại:

- Vì sao?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô nuốt một ngụm nước bọt, rũ mắt trả lời:

- Bởi vì em không muốn. Chỉ đơn giản như vậy thôi.

Âu Dương Thiên Thiên nói ra lời này, nhưng thực chất trong lòng cô đang gào thét, không phải... không phải như vậy.

Không phải cô không muốn biết, mà là vì cô sợ. Đúng vậy, sợ. Sợ biết quá nhiều, quá rõ về Âu Dương Vô Thần. Đến lúc đó, cô sẽ lặn càng sâu vào đời sống của anh ta hơn nữa.

Tất cả sự thật, về Kỳ Ân, và Mã Nhược Anh, cô không quan tâm, nhưng sự thật về Âu Dương Vô Thần, cô biết chắc chắn mình sẽ quan tâm, vậy nên.... không thể được.

Mã Nhược Anh mím môi, cô nhìn Âu Dương Thiên Thiên, gật đầu nói:

- Được, em không muốn biết, vậy thì chị sẽ không ép em. Nhưng mà, Thiên Thiên, chị muốn nói với em một điều này. Có những chuyện, mập mờ là điều không tốt, em có thể để chính bản thân mình mập mờ, nhưng... đừng để người quan tâm đến em cũng phải như vậy.

- Âu Dương Vô Thần thích em, đó là sự thật, chị tin chắc cậu ấy đã nói với em rồi. Nhưng còn em? Em có thích cậu ấy không?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, theo bản năng trả lời:

- Em không... - Thế nhưng, lời của cô là không được nói hết khi Mã Nhược Anh đã trực tiếp cắt ngang.

- Đừng vội chối bỏ điều gì đó nếu em chưa hỏi qua ý kiến trái tim của mình, Thiên Thiên.

Câu nói này làm Âu Dương Thiên Thiên câm lặng, cô không thể thốt ra lời nữa. Thấy vậy, Mã Nhược Anh nói tiếp:

- Đôi khi chị thấy em rất mâu thuẫn. Em rõ ràng là có tình cảm đặc biệt với Vô Thần, nhưng tại sao lại luôn chối bỏ nó chứ? Em cứ phải đẩy cậu ấy ra xa, luôn luôn giữ khoảng cách với cậu ấy, nhưng thực chất lại rất muốn gần, thậm chí là không kiềm chế được mà đến gần.

Cô thấy được mà, dù chỉ là một chút thôi nhưng cô vẫn phát hiện ra Âu Dương Thiên Thiên rất ỷ vào Âu Dương Vô Thần.

Rõ ràng là rất nhớ, đến nỗi vừa thấy là ngay lập tức chạy lại ôm, nhưng mà.... liên vì sự sợ hãi mà muốn buông cậu ấy ra lần nữa. Nếu không phải một mình Âu Dương Vô Thần cố níu lại, có phải cả hai sẽ tiếp tục xa mãi như thế?

Mã Nhược Anh chớp nhẹ ánh mắt, cô hít vào một hơi, lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần là người đàn ông nguy hiểm, Thiên Thiên. Bản thân chị có thể chắc chắn với em điều đó. Và chị nghĩ em biết, sau những chuyện đã xảy ra hôm nay. Nhưng.... đó chỉ là vẻ ngoài mà thôi, là cái mà em thấy được, chị cũng thấy được. và người khác cũng thấy được. Vậy em có thử nghĩ hay không, cái mà chúng ta đều không thấy được, liệu nó sẽ như thế nào? Cũng xấu như bề ngoài sao? Cũng đáng sợ như mắt nhìn thấy sao?

- Sẽ không ai biết cả, trừ phi... chính chúng ta tự tiến gần đến tìm hiểu. Hoặc là em, hoặc là chị... đi vào sâu bên trong người đàn ông đó... và tự mình thấy được thứ cốt lõi của tâm hồn.

- Không có người nào muốn bản thân mình trở nên xấu xa cả, chỉ có người bị ép buộc phải trở thành như vậy mà thôi. Em phải cho người đó cơ hội, Thiên Thiên. Phải cho những người quan tâm em, được 1 lần biện minh cho cuộc đời của mình.

- Rồi sẽ có một ngày, khi em quyết định chọn người đó, em chắc chắn sẽ cho họ biết mọi thứ về mình. Giống như cái cách... mà Âu Dương Vô Thần đã bày tỏ ngày hôm nay. Cho em biết mọi thứ, dù rủi ro có thể xảy đến, chính là việc em rời xa cậu ấy. Chị chắc chắn như vậy, Âu Dương Thiên Thiên!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 367: Stefan Gặp Chuyện!

Mã Nhược Anh nói xong, liền đứng dậy đi đến mở cửa phòng rồi ra ngoài, không thêm một lời khuyên can nào nữa. Để lại mình Âu Dương Thiên Thiên ngồi đó với tâm trạng rối bời.

Mọi chuyện... đang dần vượt xa tầm kiểm soát của cô rồi.

- -----.....-----.....-----.....-----

Mã Nhược Anh đi ra ngoài thì đám Kỳ Ân vẫn đứng đợi ở đó, thấy vậy, cô ngay lập tức lên tiếng giải thích:

- Vô Thần không sao, cậu ấy chỉ bị thương nhẹ vài chỗ thôi, một phần cũng là do đuối sức, không ngủ mấy ngày rồi, còn bị truy đuổi bởi khủng bố nên mới ngất xỉu. Truyền nước và bồi thuốc một chút sẽ khỏe lại ngay.

Lữ Uyển Thành nghe xong, dựa vào tường thở một hơi dài nhẹ nhõm, trông anh ta cứ như một kẻ vừa già đi mười tuổi vậy. Vì lo lắng quá cho tình hình của Âu Dương Vô Thần, mà anh ta căng thẳng đến mức này luôn.

Vivian chớp mắt bình thần, không tỏ quá nhiều thái độ, cô biết chắc cậu ta sẽ không sao mà. Bởi vì là Âu Dương Vô Thần, nên sẽ không dễ dàng bị thương.

Vivian đảo mắt một lượt, lên tiếng:

- Được rồi, các người quay lại vị trí cũ đi, xử lý nốt chuyện của khách sạn, còn Âu Dương Vô Thần... không cần lo cho cậu ta, có người khác chăm sóc rồi.

Dứt lời, đám Kỳ Ân liền gật đầu, rồi chia nhau rời đi. Đúng lúc này, điện thoại trong túi Mã Nhược Anh chợt reo lên. Cô lấy di động ra, nhìn dãy số hiện lên màn hình, đưa lên tai nói:

- Sao bảo 10 phút nữa mà bây giờ vẫn chưa tới vậy?

Vừa nói xong, từ đầu dây bên kia liền vang lên tiếng của Andrew, anh thở dồn dập trả lời:

- Không đến khách sạn được nữa, Stefan có chuyện rồi, cô mau đến đây đi, chúng tôi đang ở nhà chung của cô.

Gần như là cùng lúc, Mã Nhược Anh thắc mắc đáp:

- Hà?

- -----....-----

Cả hai người phụ nữ cùng rời khỏi khách sạn PJH, bọn họ lái xe đến khu biệt thự của Mã Nhược Anh, từ xa xa, đã thấy trực thăng của đám người Andrew đậu trước sân, thậm chí họ còn làm gãy cả cánh cửa của cô.

Nhanh chóng mở cửa xuống xe, Mã Nhược Anh đi vào trong, một người hầu thấy cô liền chạy ra, cúi đầu lên tiếng:

- Cô chủ, cô về rồi.

Mã Nhược Anh nhìn chiếc trực thăng to đùng đậu ngay trước sân mình, cô nhíu mày tức giận nhưng cố bỏ qua nó, trực tiếp hỏi:

- Những người kia đang ở đâu?

Người hầu nghe thấy, liền chỉ tay vào phòng khám bên trong. Vivian và Mã Nhược Anh ngay lập tức nhắc chân tiến vào, vừa mới đi đến cửa, đã nghe tiếng Elena la hét:

- Các người là một lũ vô dụng hết sao? Còn không biết khâu vết thương cho anh tôi, Mã Nhược Anh nuôi cả đám phế vật à?

Người phụ nữ đi tới, cau mày nhìn Elena, lên tiếng:

- Người của tôi, còn chưa tới phiên cô la lối dạy bảo.

Andrew và Elena nhìn qua, nhìn thấy cô, người đàn ông nhanh chóng chạy lại, nói:

- Mã Nhược Anh, cô mau đến xem cho Stefan đi, cậu ấy bị thương rất nặng.

Mã Nhược Anh mím môi, liền đi đến gần chỗ Stefan, người đàn ông ngồi đó đang trên ghế, ánh mắt hờ hững nhìn về phía trước, thở từng cơn nặng nề.

Trước ngực anh ta, một vết chém dài chéo ngang vai, da thịt nhuộm đầy máu tươi....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 368: Suy Đoán Của Mã Nhược Anh!

Mã Nhược Anh nhìn vết thương trên ngực của Stefan, cô nhú mày, hỏi:

- Đã có chuyện gì xảy ra?

Andrew nhanh chóng đi đến, trả lời:

- Chúng tôi bị đám người của Adios tập kích trên đường đến khách sạn ngay sau khi rời máy bay, dường như chúng đã khoanh vùng địa điểm nhảy dù của chúng ta từ trước, nhưng không hề biết là chúng ta đã chia nhau ra.

Mã Nhược Anh mím môi, nhìn khuôn mặt Stefan vẫn lạnh nhạt bình thản, hết như không cảm thấy đau đớn, ấn đường cô cau chặt lại, lên tiếng:

- Hung khí gây ra vết thương này là dao sao?

Andrew lắc đầu, đáp:

- Không phải dao, là mã tấu!

Elena thấy đám người nói chuyện qua lại, cô ta không kiên nhẫn đợi được, liền tiến lên, quát:

- Cô hỏi nhiều như vậy làm gì chứ, mau chữa trị cho anh tôi đi. Cô không thấy anh ấy đã mất rất nhiều máu rồi sao?

Mã Nhược Anh liếc mắt, cô tỏ ra khó chịu với thái độ của Elena, nhưng quyết định bỏ qua, không chấp nhất trước tình cảnh hiện giờ. Nhìn Andrew, Mã Nhược Anh hất cằm, lên tiếng:

- Mang anh ta vào phòng này đi.

Dứt lời, cô đi tới mở cửa phòng bên cạnh ra, đám người nghe thấy, nhanh chóng đỡ Stefan đứng dậy, cẩn thận dìu vào trong.

Để người đàn ông ngồi lên ghế, Mã Nhược Anh như thường lệ đi đến bồn nước, dùng xà phòng diệt khuẩn rửa kỹ hai tay của mình, rồi mang bao tay vào.

Sau đó, Mã Nhược Anh mở hộp tủ, lấy bao kiềng tim mới ra, cùng một lọ thuốc tê trong suốt, dường như có ý định muốn dùng tới nó.

Lúc này, từ đằng sau, người đàn ông bị thương lần đầu tiên lên tiếng:

- Tôi không cần thứ đó, cứ trực tiếp khâu luôn là được.

Câu nói này làm Mã Nhược Anh kinh ngạc cô quay phắt đầu lại nhìn Stefan, nhú mày nói:

- Cái gì? Không dùng thuốc tê là sao? Anh sẽ rất đau đớn đấy!

Elena liếm môi, vẫn không kiên nhẫn, hấp tấp trả lời:

- Anh hai tôi chịu đựng rất giỏi, từ trước đến giờ bị thương đều không cần dùng thuốc tê. Cô mau khâu vết thương cho anh ấy đi.

Thêm một câu nói nữa làm Mã Nhược Anh khó hiểu, nói như vậy là Stefan đã nhiều lần bị thương nặng như thế này rồi sao? Nhưng không cần dùng đến thuốc tê? Đùa kiểu gì vậy chứ?

Dù là con người có mạnh mẽ cứng rắn đến đâu thì da thịt vẫn rất mềm yếu, không đời nào có người chịu được khâu trực tiếp mà không cần thuốc tê cả. Cô hành y hơn 10 năm rồi, còn chưa từng thấy bệnh nhân nào chịu được, trừ phi....

Nghĩ đến thứ gì đó, ánh mắt Mã Nhược Anh hơi thay đổi, cô không lên tiếng, từ từ tiến lại gần người đàn ông đang ngồi trên ghế.

Nhìn ánh mắt hờ hững bình thản đó, cô không báo trước, liền đưa tay lên, trực tiếp ấn vào vết thương của Stefan, khiến máu chảy ra nhiều hơn.

Elena trợn mắt, hốt hoảng hét:

- Này, cô làm cái gì vậy hả?

Vừa thét, Elena vừa xông lên, như muốn hất bàn tay của Mã Nhược Anh ra, thế nhưng Andrew ngay lập tức kéo cô lại, nói:

- Bình tĩnh đi Elena, Mã Nhược Anh là bác sĩ, cô ấy chắc chắn không làm hại Stefan đâu.

Nói rồi, anh quay sang nhìn người phụ nữ, nhíu mày hỏi:

- Mã Nhược Anh, cô có chắc biết mình đang làm gì không vậy?

Thế nhưng, người phụ nữ ấy không hề lên tiếng đáp lại, ánh mắt cô vẫn chăm chăm nhìn Stefan, không dời đi.

Người đàn ông này... vậy mà vẫn hờ hững như không! Quả nhiên... anh ta là bị bệnh.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 369: Đây Là Bệnh!

Mã Nhược Anh híp mắt nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Stefan, cô ấn tay mạnh hơn vào vết thương của anh, khiến máu chảy ra nhiều hơn, thế nhưng... kết quả vẫn như cũ. Người đàn ông đó không hề thể hiện một sắc thái, hoặc biểu cảm nào ngoài việc hững hờ nhìn về phía trước.

Elena càng nhìn càng tức điên lên, cô ta vùng vẫy hét lớn:

- Mã Nhược Anh, cô bị điên rồi sao? Mau bỏ tay ra khỏi người anh hai tôi!!

Lần này, người phụ nữ bỏ tay ra thật, nhưng mà... không phải là theo lời của Elena, mà là theo ý của chính cô.

Mã Nhược Anh vút kiềm tim vào khay thuốc, cô mím môi, lên tiếng:

- Tất cả, ra ngoài hết đi.

Câu nói của cô làm đám người bất ngờ, bọn họ không hện mà cùng đồng thanh hỏi:

- Tại sao?

Đến cả Vivian cũng không nghĩ mình sẽ bị đuổi, cô nhú mày nhìn Mã Nhược Anh, ánh mắt như muốn nói. Lúc này cô đã bị đuổi rồi đó, lần này bị đuổi nữa là không vui đâu nha.

Mã Nhược Anh không nghĩ đến điều đó, cô liếc mắt, nói:

- Vivian, cô cũng ra ngoài đi, mang theo kẻ đang la hét đó ra giúp tôi.

Người phụ nữ chính thức bị đuổi lần thứ 2: "...."

Quá đáng thật sự!

Elena bị nói tới, cô ta không phục lớn tiếng:

- Tại sao tôi phải ra ngoài chứ? Cô lại muốn làm gì anh hai tôi nữa? Hả?

Vivian đứng bên cạnh nhăn mặt. Cô bặm môi khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn quay người rời đi. Và đương nhiên, lúc ra ngoài cũng không quên xách cổ người nào đó đang vùng vẫy mang theo.

Andrew đảo mắt nhìn một lượt, anh dường như muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi, chỉ đành xoay đầu đi ra.

Mã Nhược Anh thấy cánh cửa đóng kín lại mới chuyển ánh mắt về phía của Stefan, cô đứng đối diện người đàn ông, nhướn mày lên tiếng:

- Anh bị bệnh mất cảm giác đau từ bao giờ? Nghe Elena nói thì chắc cũng đã khá lâu rồi, anh giấu cô ta và cả Andrew sao? Vô Thần có biết chuyện này hay không?

Stefan chớp ánh mắt bình tĩnh, anh không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Thôi nói những câu vô nghĩa đi, cô rốt cuộc có muốn khâu vết thương lại cho tôi hay không?

Mã Nhược Anh nghiêng răng, cô nghiêng đầu, lạnh lẽo nói:

- Đứng trên lập trường 1 người bác sĩ, sẽ không có câu nào tôi hỏi anh là vô nghĩa cả. Tôi sẽ khâu vết thương cho anh khi anh trả lời tôi, Stefan, anh

đang không hiểu sao? Đây là bệnh!

- Tôi biết nó là bệnh! - Dường như là ngay sau đó, người đàn ông lập tức đáp trả câu nói của Mã Nhược Anh.

- Là bệnh không có thuốc chữa phải không? Hay nói đúng hơn là.... căn bệnh nan y mà hiện nay không có nơi nào trên thế giới có phương pháp điều trị cả.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 370: Âm Ảnh Không Dứt!

Âu Dương Thiên Thiên ngồi một mình ở trên giường, cô đã giữ nguyên tư thế này từ lúc Mã Nhược Anh đi đến giờ rồi, chưa hề động đậy.

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên chứa nhiều suy tư, dường như... đang có chút mâu thuẫn vây quanh, khiến tâm trí cô bối rối không ngừng.

Lời nói của Mã Nhược Anh, cô hiểu rất nhiều, nhưng mà.... có làm được hay không lại là một chuyện khác. Cô biết mình mâu thuẫn, nhưng đó là việc bất đắc dĩ, bởi đơn giản, cô không phải Âu Dương Thiên Thiên, không phải người con gái đã từng toàn tâm toàn ý yêu Âu Dương Vô Thần đến chết.

Cô chỉ là một kẻ được tạo hóa sai lầm cho sống lại, vừa mang oán hận vừa mang bệnh, sâu bên trong cô cũng là bí mật không muốn cho ai biết, không muốn cho ai khám phá. Vậy nên, cô cũng sẽ không đi khám phá ai hết.

Liếc mắt nhìn hộp thuốc vương rải dưới sàn, Âu Dương Thiên Thiên nghiêng người, cúi đầu xuống nhặt lên. Tay vừa chạm vào hộp cứu thương, thì chợt hình ảnh Âu Dương Vô Thần hôn cô lại hiện lên, khiến tay Âu Dương Thiên Thiên khựng lại giây lát. Lúc đó.... tay của anh ta đã chạm vào khắp nơi trên người cô.

Một cơn run mình đột nhiên kéo đến, Âu Dương Thiên Thiên co quắp người lại, cô quàng hai tay ôm lấy bả vai mình, có chút kích động thở nặng

nề.

Lại nữa.... lại là cái cảm giác ghê tởm đó nữa. Tại sao nó cứ lớn vồn xung quanh cô như vậy? Rõ ràng Tống Dật Nhiên đã vào tù rồi, cô cũng đã rửa được oan ức, nhưng vì sao.... anh ta vẫn cứ xuất hiện trong cuộc sống của cô, làm nhiễu loạn mọi thứ?

Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên vò đầu mình, mười ngón tay đan vào tóc, nắm chặt nó không buông. Tống Dật Nhiên, Tống Dật Nhiên, cái tên đại diện cho nỗi oán hận của cô, thật ghê tởm, thật đê tiện. Tại sao cô đã ở một thân xác khác rồi, mà anh vẫn không buông tha cho cô? Tại vì sao?

Nếu đã để cô sống lại một lần nữa, còn mang nỗi ám ảnh kinh hoàng này đến làm gì? Khiến cho cuộc sống vốn đã khó khăn của cô càng trở nên chật vật đáng thương hơn chứ?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô vứt thuốc trên tay xuống, vụt đứng dậy chạy vào nhà vệ sinh. Dùng tay hứng nước hắt thẳng vào mặt mình nhiều lần.

Tại sao không thể quên tên căn bã đó, tại sao? Tại sao?

Nước lạnh như băng giữa mùa đông dội vào da thịt Âu Dương Thiên Thiên, tê tái đến cực điểm, hai tay cô cũng rét run nhưng động tác vẫn không ngừng lại. Cho đến khi da mặt đau rát không chịu nổi nữa, Âu Dương Thiên Thiên mới thả tay xuống, chống lên bồn rửa mặt, cúi đầu thở dốc.

Tâm trí cô như được bình tĩnh lại đôi chút sau loạt hành động vừa rồi, thế nhưng, lại không làm vơi đi phiền muộn tồn tại sâu trong trái tim.

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi ngước lên, cô nhìn khuôn mặt mình trắng bệch, cắt không còn một giọt máu nào trong gương. Ánh mắt liếc đến

vết cắn còn rõ dấu trên cổ mình, Âu Dương Thiên Thiên chột cụp mắt xuống, không muốn nhìn nữa.

Tầm mười giây sau, cô mới bước ra khỏi nhà vệ sinh, nhìn Âu Dương Vô Thần nằm trên giường, cô mệt mỏi đi đến, ngồi bệt xuống chiếc ghế đối diện anh.

Âu Dương Vô Thần, thứ mà tôi không muốn nhớ đến nhất, lại là thứ mà anh không tiếc lần khơi gợi lại nhất, 2 lần rồi, tôi sắp không chịu nổi cảm giác này nữa rồi.

Anh làm tôi mâu thuẫn và đau đớn đến muốn chết anh có biết không? Đừng hôn tôi một lần nào nữa, tôi không đủ can đảm để hứng chịu nỗi ghê tởm đó, cũng không muốn làm tổn thương anh.

Chúng ta.... không thể cứ như hai người xa lạ sống cách nhau ra được sao? Để tôi ngừng cơn đau tinh thần này lại....

Âu Dương Thiên Thiên thở một hơi dài, cô cúi người, gục đầu nằm xuống giường....

Sự yêu thương của ADVT vừa ngọt ngào, vừa chân thành nhưng đồng thời cũng gây đau đớn cho người khác, có thể anh ta không thấy được nhưng mà mỗi hành động thân mật anh ta dành cho người con gái của mình đều đã khiến cô ấy đau đớn về tinh thần nghiêm trọng

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 371: Tay Năm Tay!

Âu Dương Vô Thần tỉnh lại đã là chuyện của 1 tiếng sau, anh chậm rãi mở mắt nhìn xung quanh, đầu có chút choáng váng. Thở một hơi nhẹ nhàng, anh quay đầu nhìn sang, chợt thấy một thân ảnh bé nhỏ đang nằm gục ngay bên cạnh mình.

Ngay lập tức nhận ra được người đó là ai, khóe môi Âu Dương Vô Thần hơi nhếch lên, không biết tại sao lại có chút vui mừng.

Cô ấy không rời đi.... thật tốt!

Từ từ nhướn người dậy, Âu Dương Vô Thần ngồi dựa lưng vào thành giường, anh vươn tay sờ mái tóc của cô gái. Xúc giác truyền đến sự mềm mại quen thuộc, người đàn ông đột nhiên mỉm cười.

Hai tháng nay, thứ anh nhớ nhất ngoài gương mặt của Âu Dương Thiên Thiên, còn có cả cảm giác này nữa. Cảm giác cô ở ngay bên cạnh mình, nằm ngoan ngoãn như một con mèo. Anh rất nhớ thân thể của cô, nhớ cả giây phút anh ôm cô vào trong lòng, giống như trước đây vậy.

Lúc trước, đều là lén lút mang cô về phòng, ôm nằm ngủ, không thì là ép buộc cô ngồi im cho anh ôm. Không giống như bây giờ, là thực sự thấy cô chủ động ngủ bên cạnh mình.

Cái cảm giác này... vui không thể tả nổi. Âu Dương Vô Thần lần đầu tiên muốn thời gian ngưng đọng tại đây, để khoảnh khắc được kéo dài mãi mãi.

Bàn tay người đàn ông sờ tóc của cô gái, rồi chuyển dần xuống khuôn mặt của cô, sờ đến làn da mịn màng, đôi môi nhỏ....

Đúng lúc này, đột nhiên ánh mắt của Âu Dương Thiên Thiên chợt mở ra, đôi con ngươi tinh táo không hề có chút buồn ngủ nào, nhìn vào tay Âu Dương Vô Thần trước mặt mình.

Bàn tay người đàn ông ngừng lại giữa không trung, anh chớp mắt, sợ cô gái nổi giận, liền muốn thu tay về. Thế nhưng, ngay lúc đó, Âu Dương Thiên Thiên liền đưa tay lên bắt lấy tay anh, giữ chặt lại.....

- -----....-----

Đám người Andrew và Elena đứng bên ngoài phòng bệnh, bọn họ đã chờ hơn 1 tiếng đồng hồ rồi, nhưng bên trong vẫn chưa nhận được kết quả gì cả.

Lúc này, cửa phòng đột nhiên bật mở, Mã Nhược Anh dìu Stefan đi ra, Elena và Andrew ngay lập tức tiến lên, đỡ lấy người anh, đồng thời lên tiếng:

- Vết thương thế nào rồi? Không sao chứ?

Mã Nhược Anh mím môi, thản nhiên trả lời:

- Tôi khâu vết thương lại rồi, một chút nữa tôi sẽ kê thuốc bôi cho Stefan, trước mặt hãy để anh ta nghỉ ngơi đã.

Stefan lại không muốn như vậy, anh lạnh nhạt nhìn cô, nói:

- Không cần phiền phức như vậy.

Dứt lời, anh nhấc chân bước về phía trước, khiến Elena và Andrew cũng phải dìu đi theo.

Vivian đứng chớp mắt, cô nhìn Stefan, rồi lại nhìn Mã Nhược Anh, nhúu mày hỏi:

- Rốt cuộc là cậu ta bị gì vậy? Tôi thấy vết thương nghiêm trọng đến thế mà sao hờ hững vậy?

Mã Nhược Anh lắc đầu, cô rũ mắt không đáp, chợt nhớ đến câu trả lời của người đàn ông lúc đó:

"Tôi đã biết bệnh của mình từ khi lên 10 tuổi rồi, cũng đã tìm cách điều trị hơn 16 năm nay, cô nghĩ tự nhiên mà tôi thành bình tĩnh không phản ứng thế này sao? Không phải, một khi không có hi vọng nữa, thì tất cả đều không quan trọng, bao gồm cả mạng sống đang đếm dần theo năm tháng của tôi. Vậy nên, hãy làm tốt bốn phận bác sĩ của cô đi, đừng can dự vào chuyện của tôi"

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 372: Bôi Thuốc Cho Anh!

Mã Nhược Anh mím môi, cô quay sang nhìn Vivian, hỏi:

- Cô đi cùng bọn họ hay là cùng tôi đến khách sạn của Vô Thần?

Người phụ nữ nghe xong, lắc đầu đáp:

- Không đi với đám đó đâu, chịu không nổi giọng của Elena, tôi cùng với cô về khách sạn.

Mã Nhược Anh gật đầu, nói tiếp:

- Ủm, vậy cô lấy xe đi, tôi có việc muốn dặn người hầu ở đây một lát.

Vivian nhún vai thay cho lời đáp, rồi quay người rời đi. Đứng đưa chìa khóa trên tay, cô tiến lại gần chiếc siêu xe của mình, bấm nút mở khóa.

Mở cửa ra ngồi vào ghế lái, đúng lúc này, có tiếng điện thoại vang lên. Vivian lấy headphone đeo lên tai, bấm nút trả lời, thản nhiên hỏi:

- Ai vậy?

Người bên kia nghe tiếng cô, nhanh chóng đáp:

- Nữ hoàng, là tôi - Sophia đây!

Một câu này trực tiếp làm Vivian đứng hình, ánh mắt cô khựng lại, giọng đột nhiên nghiêm vài phần:

- Có chuyện gì... mà người lại chủ động liên lạc với ta?

- Nữ hoàng, không lẽ người quên rồi sao, chuyện hôn lễ giữa người và chủ quán nhà Wertheimer? Người đã trì hoãn nó hơn 1 tháng rồi, gia tộc đó đang không nổi giận vì nghi ngờ chúng ta không tôn trọng họ.

- -----....-----....-----

Ở khách sạn PJH, phòng tổng thống loại 1,

Âu Dương Thiên Thiên nắm lấy tay của người đàn ông, cô ngược mặt lên, vô tình làm chiếc mũi cao của mình cọ vào lòng bàn tay Âu Dương Vô Thần.

- Anh... đang làm gì vậy? - Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi lên tiếng.

Nghe câu hỏi của cô, Âu Dương Vô Thần bỗng im lặng không biết trả lời thế nào, anh đảo mắt, đáp:

- Thấy em ngủ ngon quá, không kiềm lòng được nên....

Giọng nói chân thành mà ngập ngừng của người đàn ông khiến Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ, cô có chút bối rối ngồi dậy, thả tay của anh ra, quay mặt nói:

- Sau này đừng làm như vậy nữa.... tôi không thích.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, từ từ thu tay mình về, thấy người con gái đang né tránh, anh cũng không muốn cưỡng ép cô.

Lúc này, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, Âu Dương Thiên Thiên nhanh chóng đứng dậy, đi đến mở cửa.

Xuất hiện trước mắt cô là Kỳ Ân với khay thuốc cầm trên tay, cô ấy đưa cho Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Nhị tiểu thư, đây là thuốc uống và thuốc bôi mà bác sĩ Mã nhờ tôi đưa cho cô, cô ấy nói vết thương ở sau lưng cậu chủ cứ cách 3 tiếng thì bôi thuốc một lần, làm phiền cô chăm sóc ngài ấy.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô lưỡng lự tầm vài giây rồi mới vươn tay nhận lấy, gật đầu đáp:

- Được, cảm ơn chị.

Đóng cửa phòng lại, Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi xoay đầu, cô nhìn người đàn ông đang ngồi trên giường, chớp mắt lên tiếng:

- Anh cởi áo ra đi, tôi giúp anh bôi thuốc.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 373: Chúng Ta Nói Chuyện Đi!

Âu Dương Vô Thần không từ chối, anh nghe lời cô, ngoan ngoãn cởi từng nút áo sơ mi của mình ra.

Âu Dương Thiên Thiên đặt khay thuốc lên bàn, cô cầm tuýp bôi đi đến chỗ người đàn ông, ngồi xuống ghế đối diện với lưng anh.

Ngay lập tức, đập vào mắt Âu Dương Thiên Thiên là một hình ảnh khiến cô vô cùng kinh ngạc. Khắp lưng của Âu Dương Vô Thần... đầy rẫy những vết trầy và vết chém, thậm chí... còn có vết thương do đạn gây ra nữa.

Tuy đều là những vết thương cũ, nhưng nó không hề lành lại mà vẫn giữ nguyên sẹo, những phần da nhăn nhúm, xấu xí, lọt vào đôi con ngươi Âu Dương Thiên Thiên, vô cùng chói mắt.

Cô không kiềm được mình mà giơ tay lên, chạm vào những nơi bị tổn thương đó, mỗi một chỗ cô sờ qua, Âu Dương Vô Thần như cảm nhận từng dòng điện chạy ngang cơ thể mình, cực kì kích thích.

Anh mím môi, lên tiếng:

- Nếu em sợ thì kêu Kỳ Ân vào làm, đừng miễn cưỡng mình quá.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, cô lắc đầu, đáp:

- Không cần.

Dứt lời cô thu tay về, mở nắp tuýp thuốc ra, lấy một lượng kem vừa phải, cẩn thận bôi lên vết thương của người đàn ông.

Khi đến một vết thương do bị chém, tay Âu Dương Thiên Thiên hơi khựng lại, ánh mắt cô hiện lên sự nghi hoặc.

Hình như.... đây là vết chém của thổ dân trên đất Mỹ 2 tháng trước, lúc đó... cô ở bên trong hang động, anh ta ở bên ngoài.... vì tìm cách cứu cô mà bị thương.

Âu Dương Thiên Thiên nhớ rất rõ, lần đó, anh ta ôm cô rất chặt, tựa như đã lo lắng sợ hãi rất nhiều. Mặc dù bản thân mất máu đến ngất đi, nhưng câu đầu tiên anh ta mở miệng nói, lại chính là....

"Có bị thương không?"

Đôi mắt Âu Dương Thiên Thiên nổi lên một tầng nước mỏng, cô cắn môi, trong lòng dâng trào từng cơn hỗn loạn.

Âu Dương Vô Thần.... anh muốn tôi áy náy đến chết sao?

Ở phía trước, người đàn ông vẫn không hề hay biết gì cả, anh chỉ ngồi im để ai đó tùy ý muốn làm gì mình thì làm. Đúng lúc này, tiếng điện thoại chột vang lên phá tan bầu không khí im lặng, Âu Dương Vô Thần với tay lấy di động, nhìn dãy số hiện lên màn hình, nhanh chóng bắt máy, hỏi:

- Nhược Anh, có chuyện gì vậy?

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia thở một tiếng e ngại, đáp:

- Tôi có chuyện muốn nói với cậu, liên quan đến Stefan, gặp mặt tại phòng cậu có tiện không?

Âu Dương Vô Thần đảo mắt, vài giây sau mới trả lời:

- Được, cậu đến đi.

Dứt lời, anh cúp máy rồi để điện thoại xuống giường. Lúc này, từ phía sau, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, chúng ta.... nói chuyện đi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 374: Đã Từng Có Một Cô Gái!

Người đàn ông nghe tiếng của Âu Dương Thiên Thiên, cảm thấy có chút khác lạ, chậm rãi hỏi:

- Em muốn nói chuyện gì?

Cô gái phía sau vẫn từ tốn bồi thuốc, ngón tay lướt trên da thịt anh thật cẩn trọng, tựa như sợ sẽ làm Âu Dương Vô Thần đau, nhẹ nhàng đáp:

- Nói chuyện mà anh mong muốn nghe nhất, câu trả lời của tôi....

Lời này từ miệng Âu Dương Thiên Thiên phát ra, làm Âu Dương Vô Thần có linh cảm không lành, anh muốn xoay người lại nhìn cô nhưng nhanh chóng bị ngăn cản.

Âu Dương Thiên Thiên giữ lấy vai anh, lên tiếng:

- Đừng quay lại, cũng đừng làm gì cả, chỉ cần nghe tôi nói thôi, được không?

Âu Dương Vô Thần ngừng hành động của mình lại, anh không quay đầu nữa, chỉ chớp ánh mắt đen láy, đáp:

- Được.

Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy, tay cô hơi siết lại, cuối cùng... cũng quyết định nói:

- Từ rất lâu trước đây, từng có một người con gái... đã thích anh trai không hề có cùng huyết thống với mình. Người đàn ông đó là con nuôi của cha ruột cô, đồng thời, cũng là một tỷ phú trẻ tuổi. Tiền tài, danh vọng, quyền lực. tất cả mọi thứ người đó đều có rất nhiều, tuy nhiên... cô gái đó yêu không phải vẻ ngoài hào nhoáng ấy, mà rung động.... là bởi vì đã trúng tiếng sét ái tình ngay từ cái nhìn đầu tiên.

- Cô gái đó từ lúc bắt đầu, đã trao đi thứ tình cảm trong sáng thuần túy nhất của mình, nhiều lần thu hút sự chú ý của người đàn ông, nhưng thời gian trôi qua, chỉ có tình cảm của cô ấy lớn dần theo năm tháng, còn người đàn ông đó.... lại chưa từng cho cô một ánh mắt nào.

- Sự lạnh nhạt, hờ hững, sự vô tâm, không để ý, tất cả những gì tàn nhẫn nhất trên thế gian này, đều là dành cho cô ấy. Mặc dù vậy, cô gái ngốc nghếch đó vẫn cứ thích, vẫn cứ yêu, vẫn cứ ấp ủ tình cảm của mình, mãi cho đến một ngày.... không thể tiếp tục được nữa. Lúc đó.... thứ tình yêu đẹp đẽ nhất đã chính thức bị chôn vùi....

- -----.....-----.....-----

Mã Nhược Anh gọi điện xong cho Âu Dương Vô Thần, cô liền đi ra khỏi biệt thự. Đến trước chiếc xe đã đậu sẵn ở cửa chính của Vivian, nhìn thoáng qua lớp cửa kính, cô thấy gương mặt cô ấy lạnh tanh.

Vivian liếc mắt, cảm nhận được sự hiện diện của Mã Nhược Anh, cô hạ giọng, lên tiếng:

- Tôi biết rồi.

Sau đó, đưa tay lên trực tiếp tắt headphone trên tai mình.

Mã Nhược Anh mở cửa xe ngồi vào ghế bên cạnh Vivian, cô nhướn môi, hỏi:

- Có chuyện gì sao?

Người phụ nữ không nhìn cô, chỉ thuận miệng đáp:

- Không.

Dứt lời, Vivian liền phóng xe rời đi.

Trên con đường của mỗi người, đều có khó khăn nhất định phải trải qua, đến được đích hay không, là tùy vào bản thân họ có đủ sức vượt qua thử thách hay không. Ngày hôm nay, đã có người từ bỏ quyền lợi của mình vì khó khăn, cũng đã có người trốn tránh nó, thế nhưng.... còn một người khác... đã lựa chọn đối mặt, thẳng thắn nói ra sự thật.

Vậy thì.... quyết định của ai trong số họ, mới là quyết định đúng?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 375: Tôi Không Thể Thích Anh!

Âu Dương Vô Thần nghe từng lời của Âu Dương Thiên Thiên, cảm thấy mọi thứ thật quen thuộc. Anh nhú mày, ánh mắt chột hiện lên sự nghi hoặc. Cố gắng gây sự chú ý? Bị lạnh nhạt, hờ hững?

Không lẽ.... người mà cô ấy đang nói đến chính là...

- Phải, người con gái đã từng yêu anh đó, yêu đến nỗi không tiếc mọi thứ... không ai khác chính là tôi. Nhưng Âu Dương Vô Thần, tất cả... chỉ là đã từng mà thôi, tôi bây giờ... đã không còn thích anh nữa rồi.

Câu khẳng định của Âu Dương Thiên Thiên vang lên, ngay lập tức làm người đàn ông đứng hình, anh dường như có chút sững sờ, không thể tin được.

Đã từng... nhưng bây giờ.... thì không còn nữa sao?

Âu Dương Thiên Thiên rũ mắt, cô thu tay về, cắn môi lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, nói thật sự tôi đã từng thích anh, nhưng lúc đó anh lại không thích tôi, đến bây giờ anh nói thích tôi, thì có phải.... chúng ta đã quá nực cười rồi không? Nếu như anh là tôi trong lúc này, thì anh sẽ trả lời như thế nào?

- Đồng ý? Hay không đồng ý? Hay là....

Siết chặt bàn tay, Âu Dương Thiên Thiên không dừng lại, quyết định nói tiếp:

- Ngày hôm nay, anh như thế nào, tôi đã nhìn thấy rõ, nhưng Âu Dương Vô Thần, anh liệu có nhận ra hay không, điều đó chỉ khiến tôi cảm thấy sợ hơn mà thôi, anh vốn dĩ không phải người bình thường, anh nguy hiểm, anh bí ẩn, anh không cùng thế giới với tôi, chúng ta căn bản là không giống nhau.

- Cuộc sống của anh quá nguy hiểm, còn cuộc sống của tôi thì quá bình lặng. Tôi chỉ muốn bản thân mình được an toàn, nếu dây vào anh, ngày tháng của tôi sẽ không bao giờ có sự yên ổn. Hơn nữa, ai đảm bảo được tình cảm của anh có bền lâu mãi đến sau này không? Có thể bây giờ anh thích tôi, chỉ là nhất thời, chứ không phải nhất kiến chung tình.

- Tôi không thể vì chút ý nghĩ đó mà đánh cược cả mạng sống của mình được. Tôi cũng không đủ can đảm để theo anh cả đời.

Cuộc đời này của Đàm Gia Hi, từng chết đi một lần, vậy nên ước nguyện lớn nhất của cô cũng chỉ là muốn sống an ổn, không muốn bản thân đối mặt với sinh tử thêm một lần nào nữa.

Sống trong thân thể người khác, có rất nhiều chuyện cô không thể làm theo ý mình, cô biết ơn Âu Dương Thiên Thiên, có thể cố gắng hoàn thành di nguyện của cô ta, nhưng riêng việc yêu Âu Dương Vô Thần là không thể.

Khoan kể đến cô bị bệnh về mặt thần kinh, chỉ riêng 1 nguyên do anh ta là người của thế giới ngầm, thì đã đủ khiến cô không thể bước tới rồi. Cô cũng trưởng thành trong thế giới khắc nghiệt, súng đạn, xã hội đen, chẳng lẽ còn không nhận ra sao? Biết nó nguy hiểm như vậy, biết có khắc nghiệt như vậy, thế nên.... cô mới muốn an toàn, cô không muốn vượt ranh giới, cô không muốn chết.

Ấn đường Âu Dương Vô Thần cau chặt lại, anh nghiêng răng, cuối cùng cũng thốt lên tiếng:

- Rốt cuộc... em đang muốn nói cái gì?

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt, cắn môi đáp:

- Tất cả những điều tôi vừa nói với anh chính là lí do cho câu trả lời của tôi. Tôi không thể thích anh, Âu Dương Vô Thần.

Nếu tình cảm chưa sâu đậm, hoặc chỉ là tình đơn phương đến từ một phía, thì có một cách rất đơn giản để chặt đứt mối quan hệ này. Chính là... một trong hai người, quyết định tàn nhẫn với đối phương.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 376: Không Đáng!

Âu Dương Thiên Thiên nói xong, cô không còn nghe một lời nào từ người đàn ông phía trước nữa. Quyết định nói ra hết mọi nguyên nhân, chính là cách đối mặt của cô hôm nay. Bởi vì... lý do của cô quá chính đáng.

Thứ nhất, là tình cảm không còn như trước nữa, Âu Dương Thiên Thiên đã chết, tình yêu của cô ấy cũng đã chết theo từ giây phút cô ấy rời đi rồi.

Thứ hai, là sợ hãi, sợ hãi thế giới đen tối của Âu Dương Vô Thần, sợ hãi bản thân sẽ gặp nguy hiểm, sẽ chết.

Thứ ba... chính là không mở lòng được nữa. Nguyên nhân này, hoàn toàn đến từ bản thân cô. Vì cô có bệnh, cô là phụ nữ từng có chồng, cô là người không đủ can đảm để tiếp nhận thêm 1 tình yêu mới sau vấp ngã với Tống Dật Nhiên nữa. Đây mới chính là lý do quan trọng nhất.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô đặt thuốc lên giường, rồi đứng dậy đi về phía trước. Cầm lấy ly nước cùng với những viên thuốc trên khay, cô chậm rãi tiến về phía người đàn ông, đặt trước mặt anh, nói:

- Anh uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi, tôi về phòng trước.

Thế nhưng, sau lời nói của cô, Âu Dương Vô Thần lại không hề có phản ứng gì cả. Anh cứ ngồi im, mặt cúi gằm xuống, làm cô không thể nhận ra được biểu hiện gì.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt trong suốt, cô thở một hơi dài, cúi xuống đặt thuốc vào lòng bàn tay người đàn ông, rồi đặt ly nước xuống dưới sàn. Sau đó không nói gì mà quay người rời đi.

Đúng lúc này, từ phía sau chợt vang lên tiếng động. Số thuốc trên tay Âu Dương Vô Thần đều rơi hết xuống đất, anh vươn tay ra, một đường bắt lấy cánh tay của Âu Dương Thiên Thiên, ngăn cản hành động của cô lại, cùng lúc, giọng trầm khàn vang lên:

- Thật sự... không thể sao?

Âu Dương Thiên Thiên cảm nhận được bàn tay mình đang bị nắm chặt bởi một sức lực không hề nhỏ, nó vừa run rẩy lại vừa kiên quyết, thậm chí... cô còn thấy sự kiên quyết đó mạnh đến mức như muốn đốt cháy cả da thịt của cô, nóng hổi từng đợt nhỏ.

Âu Dương Thiên Thiên siết tay, cô đã nói hết rồi, bây giờ là thời khắc quyết định, tuyệt đối không thể mềm lòng được. Nghĩ nghĩ, cô xoay đầu lại nhìn người đàn ông, lạnh nhạt đáp:

- Ừm... không thể.

Ánh mắt Âu Dương Vô Thần đen như mực, trong đôi con ngươi của anh tựa như chỉ phảng phất một hình bóng bé nhỏ của cô gái trước mặt, nhỏ giọng lên tiếng:

- Vì sao? Em không thể thích tôi như trước thêm một lần nữa được ư?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô lắc nhẹ đầu, trả lời:

- Không được, bởi vì... tôi đã không còn là Âu Dương Thiên Thiên của lúc trước nữa.

Thời gian đã qua, sao có thể lấy lại được? Khoảng kí ức đẹp nhất hay xấu nhất, suy cho cùng cũng đã trôi đi rồi. Tình cảm đã mất, thì không còn cách nào cứu vãn.

Âu Dương Vô Thần đến bây giờ đã thích Âu Dương Thiên Thiên, xem như đã hoàn thành được một nửa tâm nguyện của cô ấy, nhưng đáng tiếc... người yêu anh thật lòng... lại không còn nữa rồi. Còn việc tôi yêu anh thay cô ấy, là điều không thể được.

Vậy nên... xin lỗi. Tôi không thể.

Âu Dương Thiên Thiên rũ mắt, cô nhìn xuống hai cánh tay đang dính lại với nhau, lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh hãy cứ xem như tôi là một kẻ tồi, từng yêu rồi từng vứt bỏ anh. Hoặc cũng có thể xem tôi là một kẻ tham sống sợ chết, không có chí dũng cảm. Loại người như vậy... không đáng để anh níu giữ.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền đặt lên bàn tay của người đàn ông, dùng lực... tách nó ra....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 377: Không Cần Em Thích!

Âu Dương Thiên Thiên giật mạnh cánh tay của Âu Dương Vô Thần ra, cô mím môi, quay người lại một lần nữa rời đi.

Lần này, không còn sự ngăn cản nào nữa. Cô cứ thế bình thản cước đến phía cửa phòng. Những tưởng mọi chuyện đến đây đã kết thúc nhưng đột nhiên Âu Dương Vô Thần từ phía sau vụt đứng dậy, anh rời giường lao về phía trước, vươn tay ôm lấy vai của cô gái.

Âu Dương Thiên Thiên đứng hình dừng chân lại, mắt cô mở to ngạc nhiên, dường như không nghĩ đến người đàn ông này sẽ làm như vậy.

Mấp máy môi muốn lên tiếng nhưng cô chợt nghe giọng Âu Dương Vô Thần nói:

- Đừng đi,.

Câu nói từ miệng người đàn ông phát ra, đâm thẳng vào lồng ngực Âu Dương Thiên Thiên, khiến cô đau đớn. Không biết vì sao, hành động này lại làm cô khó chịu đến thế. Trong thâm tâm, thực sự ngứa ngáy không chịu được.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, lẩm bẩm lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh hà tất phải như vậy? Đáng sao?

Người đàn ông nghe cô nói, không suy nghĩ ngay lập tức đáp:

- Đáng, bất cứ thứ gì thuộc về em cũng đáng. Chỉ cần em ở lại bên cạnh tôi, thì tất cả cái giá phải trả cũng đều đáng.

- Em nói em sợ, không sao, tôi sẽ bảo vệ em, che chở em, sẽ không để em gặp bất kì hiểm nguy nào nữa. Tôi sẽ toàn tâm toàn lực, dù có phải dùng cả tính mạng của tôi cũng sẽ đem đến sự an toàn mà em mong muốn nhất.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô lớn tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh có biết mình đang nói gì hay không? Đừng tùy tiện đặt ra lời thề như vậy.

Thế nhưng, lời nói của cô lúc này là hoàn toàn vô nghĩa, người đàn ông chỉ biết siết chặt vòng tay, nói tiếp:

- Em nói em không còn thích tôi, không sao, tôi thích em là đủ rồi. Chỉ cần em ở lại, tôi sẽ làm cho em thích tôi thêm một lần nữa, dù có phải đi thêm một đoạn đường, trễ nãi thêm một khoảng thời gian nữa, tôi cũng chấp nhận.

- Em nói em không đủ can đảm, không sao, tôi sẽ tiếp thêm cho em sự can đảm còn thiếu, sẽ cho em sự dũng cảm mà em tự ti, tôi sẽ dẫn em đi, sẽ dắt em theo con đường của tôi, em chỉ cần đi phía sau lưng của tôi là được.

- Em nói khoảng cách của chúng ta quá lớn, không sao, tôi có thể rút gọn nó lại. Lần này... tôi sẽ là người chủ động, em chỉ cần đứng đó, tôi sẽ bước đến, một mình tôi sẽ làm tất cả, chỉ xin em.... đừng quay đi.

- Âu Dương Thiên Thiên.... Âu Dương Vô Thần tôi trước giờ chưa bao giờ cầu xin ai, nhưng đối với em đây đã là lần thứ 3 rồi. Tôi không ngại nói thêm nhiều lần nữa, chỉ cần lời nói của tôi đủ sức để có thể giữ em lại.

- Đừng rời xa tôi.... Thiên Thiên.

Cuộc đời của Âu Dương Thiên Thiên là một bể khổ, nhưng cô chưa từng nghĩ cuộc đời của Âu Dương Vô Thần cũng giống như vậy, thậm chí là hơn. Hận thù chồng chất hận thù, nguy hiểm đan xen nguy hiểm, người tàn nhẫn độc ác, đã mấy ai cho anh được một cuộc sống bình thường lành lặn?

Sống trong thế giới đen tối còn hơn cả bóng tối, cô là ánh sáng duy nhất. Là tia ấm áp nhỏ nhoi mà anh hướng đến. Vậy nên.... lần này anh sẽ ích kỉ một chút, chỉ cần là cô.... anh sẽ không từ mọi cách để giữ lại. Ngay cả đến việc cầu xin.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 378: Tôi Vẫn Không Thể Bỏ Đi Được!

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, tay bỗng siết chặt hơn nữa, trong tâm càng thêm rối loạn không nguôi. Cô không phải chưa từng nghe những lời nói mật ngọt như thế này, cũng không phải chưa từng thấy đàn ông thề thốt. Nhưng tại sao... lần này lại khác đến vậy?

Tim cứ đập nhanh không khống chế được, thậm chí cô cảm nhận nó đập không theo nhịp thông thường và mạnh đến mức cô cũng có thể nghe thấy được nữa.

Âu Dương Vô Thần thì vẫn ôm chặt lấy cô, anh đã nói hết lời, cũng đã bày tỏ đủ hết mọi tâm ý, bây giờ... chỉ có thể đợi câu trả lời của cô mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên rồi bời không biết làm thế nào, miệng cô không thốt nổi nên lời, cơ thể cũng không muốn đẩy người đàn ông ra. Từ trong ra ngoài đều là tiến thoái lưỡng nan,

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa liên vang lên, làm Âu Dương Thiên Thiên giật mình, cô lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, thả tay ra đi.

Trước lời nói của cô, người đàn ông vẫn đứng im không nhúc nhích. Anh mím môi, nói:

- Em hứa với tôi, không được rời đi.

"Cốc cốc" - Tiếng gõ cửa vẫn vang lên, cùng với chất giọng quen thuộc của người phụ nữ:

- Vô Thần, là tôi đây, Nhược Anh! Cậu mở cửa đi.

Âu Dương Thiên Thiên nhăn mặt, cô bối rối đành thỏa hiệp đáp:

- Được, anh trước thả tay ra, mau lên.

Thấy cô nói như vậy, Âu Dương Vô Thần mới từ từ rời lỏng tay mình ra, rồi lùi người lại. Thế nhưng, ánh mắt của anh vẫn đặt lên người cô gái đứng phía trước.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, thật sự rất muốn đánh mình một cái. Đến cuối cùng, vẫn là mềm lòng, đến mức không thể bỏ đi được.

Cô hít một hơi sâu, bình tĩnh lại bản thân mình, rồi vươn tay ra vặn nắm cửa, nhìn Mã Nhược Anh và Vivian, Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, lên tiếng:

- Chào.

Mã Nhược Anh và Vivian chớp mắt nhìn nhau, có chút ngạc nhiên. "Chào" gì chứ? Không phải mới gặp nhau 2 tiếng trước sao? Quái vậy?

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô đứng nghiêng người qua một bên, nhường chỗ cho hai người đi vào.

Mã Nhược Anh và Vivian cũng không thắc mắc gì, nhanh chóng bước vào. Lúc này, đột nhiên thấy Âu Dương Vô Thần đứng trước mặt, Vivian nhíu mày, hỏi:

- Cậu đứng đây làm gì vậy? Còn cởi áo nữa?

Âu Dương Vô Thần thu tầm mắt về, không trả lời mà lạnh nhạt nói:

- Hai người tới làm gì? Ngồi đi.

Vừa nói, anh vừa đi đến chỗ ghế salon, thuận tay lấy chiếc áo sơ mi của mình, khoác lên người.

Mã Nhược Anh phát giác được không khí kì lạ, cô liếc mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên rồi lại liếc nhìn Âu Dương Vô Thần, cảm thấy thật sự rất không bình thường.

Tại sao Thiên Thiên lại có vẻ lảng tránh? Còn Vô Thần thì... cứ liên tục để ý cô ấy?

Không phải... hai người này lại có chuyện gì rồi chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 379: Hóa Ra Là Có Bệnh!

Vivian và Âu Dương Vô Thần ngồi vào ghế, còn Mã Nhược Anh thì vẫn đứng đó nhìn với ánh mắt hiếu kì. Thấy vậy, Âu Dương Vô Thần liền lên tiếng:

- Cậu làm gì vậy? Còn không mau ngồi đi, muốn tôi mời hay sao?

Mã Nhược Anh liếc ánh nhìn về phía anh, cô chớp chớp mắt, lắc đầu không nghĩ nữa đi tới.

Âu Dương Vô Thần nói xong, lại nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên một lần nữa, trùng hợp cô cũng nhìn qua, nhưng nhanh chóng né đi.

Âu Dương Thiên Thiên đóng cửa lại, cô đi về phía bàn rót ba ly nước ấm, rồi mang đến cho ba người nào đó đang ngồi. Từ đầu đến cuối, cô đều không nhìn Âu Dương Vô Thần một cái nào. Còn người đàn ông... đương nhiên không rời mắt khỏi cô.

Mã Nhược Anh và Vivian lần này nhìn rất rõ ràng, cả hai không hẹn mà cùng liếc mắt qua nhau, nghĩ.

Chắc chắn là có chuyện gì đó xảy ra trong lúc hai người "đi vắng" rồi.

Âu Dương Thiên Thiên đặt nước lên bàn, sau đó liền đi đến phía giường, tựa như không muốn ở gần Âu Dương Vô Thần quá lâu. Cô cúi người ngồi

xuống, chậm rãi nhặt hết thuốc rơi vãi dưới sàn, rồi cầm theo ly nước đem đi nơi khác.

Âu Dương Vô Thần nhìn hành động của cô, đôi con ngươi đen như mực, vài giây sau, anh quay qua Mã Nhược Anh, khuôn mặt liền trở lại bình thường, lên tiếng:

- Lúc này cậu nói có ý gì? Chuyện liên quan đến Stefan là thế nào?

Mã Nhược Anh nhớ đến mục đích chính của mình, cô chớp mắt, nói:

- À phải, chuyện đó....

Hơi kéo dài âm của mình ra, Mã Nhược Anh liếc qua Vivian rồi nhìn lại Âu Dương Vô Thần, mím môi đáp:

- Không rõ cậu đã biết chưa, nhưng mà.... Stefan bị bệnh mất cảm giác đau, hình như được một thời gian dài rồi.

Câu nói của Mã Nhược Anh nhanh chóng thu hút sự chú ý của hai người gần đó, thậm chí còn khiến Âu Dương Thiên Thiên ở phía xa cũng phải vểnh tai lên nghe.

Âu Dương Vô Thần cau mày, hỏi:

- Sao cậu lại nói như vậy?

Mã Nhược Anh mím môi, chậm rãi trả lời:

- Hôm nay trên đường trở về khách sạn, anh ta bị đám người Adios truy sát và đã có thương tích rất nặng. Tuy nhiên, dù vết chém có nặng thì anh ta cũng không hề kêu đau hay tỏ ra thái độ gì. Sau một lúc nói chuyện, tôi mới biết anh ta bị bệnh mất cảm giác.

Vivian nhướn môi nhìn sang người phụ nữ, lên tiếng:

- Thảo nào, tôi cứ cảm thấy lạ là vì sao Stefan không hề tỏ ra chút biểu hiện nào của một người bị thương, thậm chí còn không nhăn mày một cái, hóa ra là vì cậu ta có bệnh.

Âu Dương Thiên Thiên nghe đến đây, động tác của cô đột nhiên khựng lại.

Mất cảm giác? Vậy ra lúc đó.... khi tay anh ta chạm vào than đỏ lửa, anh ta nói không đau... chính là ý này sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 380: Quá Khứ Stefan!

Hành động nhỏ này của Âu Dương Thiên Thiên dĩ nhiên lọt vào ánh mắt của Âu Dương Vô Thần. Anh từ nãy đến giờ vẫn luôn để ý cô, nói không thấy thì chính là nói dối rồi.

Mã Nhược Anh chép miệng, nói tiếp:

- Bệnh mất cảm giác đau này khá hiếm gặp, trung bình 100.000 người thì mới có một người mắc phải căn bệnh này, và đa số là do bẩm sinh.

- Trường hợp của Stefan, tôi nghe nói anh ta bị bệnh năm 10 tuổi, vậy có thể là do lây nhiễm, hoặc cũng có thể do di truyền, đến tuổi mới phát bệnh.

Âu Dương Vô Thần thu ánh mắt về, anh đảo một lượt, bình thản đáp:

- Là do lây nhiễm. Stefan bị nhiễm bệnh mất cảm giác từ mẹ kế thứ 6 của cậu ấy, Amanda.

Câu nói của người đàn ông làm Vivian và Mã Nhược Anh sửng sờ, hai người nhìn Âu Dương Vô Thần, cùng lúc lên tiếng:

- Cậu biết Stefan bị bệnh sao?

Lời thắc mắc này cũng chính là câu hỏi mà Âu Dương Thiên Thiên nghĩ trong đầu, cô len lén quay người nhìn về phía người đàn ông.

Âu Dương Vô Thần trực tiếp gật đầu thừa nhận, trả lời:

- Tôi chơi với cậu ta từ năm 16 tuổi, trong một lần đi làm nhiệm vụ Stefan cũng bị thương rất nặng, lúc đó tôi cũng bán tính bán nghi, sau khi hỏi thì mới biết cậu ta có bệnh.

Mã Nhược Anh nhíu mày, đột nhiên nghiêm túc hơn hẳn, hỏi tiếp:

- Mẹ kế của anh ta sao lại lây nhiễm bệnh này được chứ? Là cố tình sao?

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt đen láy, giọng điệu có chút lạnh, đáp:

- Mẹ kế thứ 6 của Stefan là một công nương Đức, tên Amanda. Từ nhỏ đã có xu hướng bạo lực rất dã man, thường xuyên hành hạ hai anh em Stefan và Elena nhân lúc không có ba và mẹ ruột ở nhà.

- Lúc nhỏ, Stefan đã là người rất trầm tĩnh và lẫm lỳ, cũng rất kiên cường, trước những hành hạ về mặt thể xác, cậu ta chưa từng phát ra tiếng kêu nào. Amanda dù có bạo lực bao nhiêu cũng không thể làm cậu ta khuất phục. Sau đó, vì sở thích biến thái, mà bà ta đã đem Elena ra hành hạ chỉ để có thể nghe tiếng cầu xin của Stefan.

- Khi đó, Stefan đã lấy thân mình đỡ đòn roi thay cho Elena, còn chấp nhận mọi nhu cầu biến thái của Amanda, mặc dù về quyền lực anh em Stefan không thua kém bà ta, nhưng về vai vế, Amanda vẫn là mẹ kế danh chính ngôn thuận, nên cả hai lúc đó đã không thể phản kháng được.

- Lên 10 tuổi, trong một lần bị hành hạ tàn bạo bởi dây điện, Elena đã bị đánh ngất, vì quá tức giận mà Stefan đã dùng dao đâm chết Amanda, máu của bà ta lúc đó vô tình dính lên người của Stefan, cuối cùng... vì đó mà bị lây nhiễm.

- Sau này, cậu ta mới biết, Amanda có xu hướng bạo lực là vì bà ta có bệnh. Ban đầu nó sẽ chỉ có ảnh hưởng về thân xác nhưng lâu dần nó trở thành một cơn ám ảnh, và hình thành nên sở thích biến thái của những

người mất cảm giác. Chính là hành hạ người khác để nghe được tiếng kêu
la khi đau đớn của họ.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 381: Em Lo Lắng Cho Cậu Ta?

Mã Nhược Anh, Vivian và Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cả ba đều ngớ ngàng trước lời kể của Âu Dương Vô Thần.

Không ngờ... Stefan lại có một tuổi thơ đau khổ như vậy. Tuy sinh ra trong gia tộc giàu có thuộc hàng bậc nhất thế giới, nhưng không hề khác những ngôi nhà bình thường ngoài xã hội. Bị bạo lực, đánh đập dã man... chỉ vì ba có "năm thế bảy kiếp".

Ba của Stefan và Elena là ông trùm Bắc Mỹ, để leo lên được vị trí ngày hôm nay, hôn nhân thương mại sớm đã trở thành một cách thức để giúp ông ta có thể bành trướng thế lực. Cưới 1 người phụ nữ là lấy được 1 phần sức mạnh, còn lấy thêm được 1 lãnh thổ màu mỡ có giá trị.

Nói cho cùng, cũng không phải tự nhiên mà Stefan và Elena căm ghét kẻ ít thế, chỉ bởi vì họ bị ức hiếp bởi những kẻ rõ ràng có thân phận thấp cổ bé họng hơn họ nhưng lại bị vai vế chèn ép đến mất tuổi thơ.

Mã Nhược Anh cắn môi, lên tiếng:

- Bị lây nhiễm trực tiếp qua đường máu... đúng là không còn lí do gì để đổ lỗi nữa.

Ý chí giết người là xuất phát đơn phương từ Stefan, quả thật có lây nhiễm cũng là do anh ta, không thể trách ai được. Chỉ tiếc.... quá xui xẻo khi giết phải một kẻ bệnh.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô đứng lên, nói:

- Vậy... bệnh đó có chữa được không?

Ba người ngồi trên ghế đồng loạt quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, Mã Nhược Anh mím môi, lắc đầu trả lời:

- Không có. cho đến thời điểm hiện tại, trên thế giới chưa có nơi nào phát minh ra được thuốc chữa bệnh mất cảm giác. Đây là một căn bệnh nan y.

Ánh mắt Âu Dương Vô Thần đen láy, anh lên tiếng:

- Đúng vậy, Stefan đã tìm thuốc chữa bệnh mất cảm giác 10 năm nay, nhưng đều không có kết quả. Cậu ta từ lâu đã có ý định muốn bỏ cuộc rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô mím môi, đột nhiên có chút đồng cảm, cúi đầu rũ mắt.

Cử chỉ này lọt vào mắt Âu Dương Vô Thần, khiến anh nhăn mày. Mã Nhược Anh quay sang nhìn anh, nói:

- Tôi sẽ liên lạc với các giáo sư mà tôi quen, để xem họ có cách gì hay không, tôi không tin trên đời này có bệnh không thể chữa. Hơn nữa...

Đang nói, đột nhiên Mã Nhược Anh dừng lại, cô nhìn Âu Dương Vô Thần, quơ tay gọi:

- Vô Thần, cậu có nghe không vậy? Vô Thần!!

Ánh mắt Âu Dương Vô Thần vẫn chăm chăm vào hình bóng của Âu Dương Thiên Thiên. Anh chờ lên tiếng:

- Em lo lắng cho cậu ta sao?

Câu hỏi của người đàn ông làm Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt nhìn lên, cô theo bản năng đáp:

- Hả?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 382: Cậu Khi Nào Thì Quan Tâm Như Vậy?

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, không hiểu lắm câu hỏi của Âu Dương Vô Thần, nhú mày không lên tiếng.

Mã Nhược Anh và Vivian cũng đờ người, càng không biết chuyện gì đang xảy ra. Người nào có thể giải thích một chút được không? Bối rối quá.

Gọi "em"? Mới chỉ qua có 2 tiếng thôi, đã làm gì mà đối xứng hô như vậy chứ?

Ánh mắt Âu Dương Vô Thần mãnh liệt hướng về phía Âu Dương Thiên Thiên, thấy anh nhìn mình chăm chăm, cô cảm thấy mất tự nhiên, liền phải lên tiếng:

- Ủm, cũng có một chút... lo lắng. Dù sao anh ta....

Chưa kịp nói xong câu "dù sao anh ta cũng từng cứu tôi" thì từ người Âu Dương Vô Thần đã tỏa ra sát khí mãnh liệt, lan rộng đến tận chỗ người con gái đang đứng, khiến những lời tiếp sau đó của cô không thoát được mà phải nuốt lại vào trong.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Cô nói sai chỗ nào sao? Đột nhiên tức giận vậy là ý gì chứ?

Mã Nhược Anh và Vivian ngồi một bên cũng bị sát khí "tạt" thẳng vào mặt: "...."

Cái quái gì chứ, cậu ta bị điên sao? Hỏi rồi bắt con người ta trả lời, bây giờ tức giận là thế nào?

Mà còn nữa... trong sát khí tại sao còn thoang thoảng mùi chua chứ? Không lẽ... Âu Dương Vô Thần ghen sao?

Nhận ra được điều này, Mã Nhược Anh quay đầu nhìn Âu Dương Thiên Thiên, cô thấy vẻ mặt ngơ ngác của em ấy, biết chắc vẫn chưa nhận ra, liền hắng giọng:

- Hừm, Thiên Thiên, có phải... ý em là em cũng giống như chị, quan tâm đến bệnh tình của Stefan, thấy anh ta tội nghiệp, nên đồng cảm thôi, đúng không?

Âu Dương Thiên Thiên nghe lời của cô, ngay lập tức liếc mắt sang, đáp:

- Vâng. Đúng là như vậy.

Mã Nhược Anh nhướn mày, cô quay lại nhìn Âu Dương Vô Thần, ánh mắt như muốn nói. "Đó, ý là vậy thôi đó. Bớt ghen đi cha".

Người đàn ông đương nhiên nhận ra được ánh mắt của cô mang nghĩa gì, anh hừ lạnh một tiếng, rồi nhìn lại phía Âu Dương Thiên Thiên, chậm rãi thu liễm sát khí về.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Càng ngày càng không hiểu người đàn ông này. Anh ta bị gì vậy chứ? Có phải cũng bị bệnh luôn không?

Vivian một bên rối như bù nhìn: "..."

Vẫn chưa hiểu cái mô tê gì sất!

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt đen láy, anh nhìn Âu Dương Thiên Thiên đến mức khiến cô không thoải mái, liền phải quay đầu lại, ngồi xuống nhặt thuốc tiếp.

Lúc này, anh mới liếc sang Mã Nhược Anh, nói:

- Cậu từ khi nào mà quan tâm mấy chuyện này vậy?

Mã Nhược Anh nhướn mày, ngây thơ hỏi ngược lại:

- Hừm? Ý cậu là gì?

Âu Dương Vô Thần nghiêng đầu, không nhanh không chậm đáp:

- Lúc trước hình như có ai đó nói chữa vết thương cho bệnh nhân là đủ phiến rồi, không thích quan tâm đến đời tư của họ mà. Sao lần này lại để ý đến chuyện của Stefan?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 383: Thật Sự Có Gì Đó?

Ấn đường Mã Nhược Anh hơi cau lại, cô chề môi, lên tiếng:

- Thì đúng là tôi không thích xen vào đời tư của người khác, nhưng mà... cũng có ngoại lệ chứ, như Thiên Thiên ấy, cậu bảo tôi quan tâm chăm sóc em ấy lúc ở Trung Quốc nên tôi mới làm đó.

Mã Nhược Anh vừa nói xong thì đột nhiên khựng lại, cô mím môi, thầm nghĩ.

Khoan đã... hình như... cô quên cái gì đó rồi thì phải. Âu Dương Thiên Thiên, hình như là có mặt ở đây mà.

"...."

Má, lộ rồi, cái miệng lạnh chanh này, tại sao lại lỡ nói ra cái đó chứ, thật là!

Trong lúc Mã Nhược Anh đang muốn tự tay vả miệng mình, thì Âu Dương Thiên Thiên cũng ngạc nhiên không kém.

Cô nhặt viên thuốc cuối cùng lên, rồi đem đến để vào khay thuốc, ánh mắt có chút không tự chủ liếc về phía Âu Dương Vô Thần.

Là anh ta sao? Chính anh ta đã dặn Mã Nhược Anh để ý cô? Tại sao phải làm vậy chứ? Không lẽ....

Mã Nhược Anh mím môi, cô xua tay, nói:

- Nói tóm lại thì dù sao Stefan cũng là bạn của cậu, tôi quan tâm hơn một chút cũng là chuyện thường tình mà. Có gì khác lạ đâu chứ?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt lạnh nhạt, thản nhiên đáp:

- Được rồi, không có gì khác lạ cả. Tôi cũng chỉ thuận miệng hỏi thôi, cậu làm gì mà không tự chủ được cứ nói năng loạn xạ như vậy?

Mã Nhược Anh nhăn mặt, quát khê:

- Tôi nói năng loạn xạ khi nào chứ? Chỉ là...

Dừng một chút, cô đảo mắt, căn môi lên tiếng:

- Mà này... ánh mắt đó của cậu là ý thế nào vậy? Đừng có mà nghĩ lung tung, tôi không có gì với Stefan cả.

Âu Dương Vô Thần nhếch môi, nhún vai trả lời:

- Tôi cái gì cũng chưa nghĩ, cái gì cũng chưa nói, này giờ toàn là một mình cậu tự nghĩ tự nói mà thôi. Nhược Anh, trông cậu bối rối như vậy, không lẽ..... cậu thật sự để ý Stefan sao?

- Cậu... - Lần này Mã Nhược Anh không cãi được nữa, cô đập tay lên bàn, cổ cương lên một lúc nhưng rốt cuộc cũng không nói gì.

Quá tức giận vì bị cứng họng, Mã Nhược Anh liền trừng mắt nhìn người đàn ông, quát lớn:

- Tôi mới không nói chuyện với cậu nữa. Tôi về phòng của mình đây.

Dứt lời, cô liền đứng dậy, hùng hùng hổ hổ dậm chân đi đến phía cửa, hung hăng mở nó bước ra ngoài.

Nói với Âu Dương Vô Thần, cô nói đến muốn tức chết rồi. Lật bàn, cô không thềm nói nữa.

Âu Dương Thiên Thiên phía sau: "...."

Ừm.... quả thật có chút nghi ngờ nhẹ a....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 384: Không Được Đi

Vivian cười hắt ra một hơi, cô nhìn Mã Nhược Anh bỏ đi như một đứa trẻ giận dỗi, lắc đầu ngao ngán không biết nói gì.

Nhìn về phía Âu Dương Vô Thần, cô còn trong đầu một thắc mắc, liền lên tiếng hỏi:

- Vô Thần, lúc này cậu nói cậu chơi với Stefan từ năm 16 tuổi, vậy có phải lúc đó đã có Andrew rồi không?

Người đàn ông thu lại nụ cười vừa mới chọc ghẹo bạn lâu năm của mình, anh gật đầu, thành thật đáp:

- Phải, chúng tôi quen nhau cùng một lúc trong nhiệm vụ của bang hội năm 16 tuổi, cho nên, lúc đó cũng đã có Andrew rồi.

Vivian nhú mày, lại hỏi tiếp:

- Vậy tại sao cậu biết chuyện Stefan bị bệnh mà Andrew lại không biết?

Vivian quen với Âu Dương Vô Thần cũng khá lâu, nhưng lúc đó căn bản đã thấy anh xuất hiện cùng với Andrew và Stefan rồi. Thế nên, cô cũng không dám chắc là ba người đó thân nhau từ khi nào.

Những tưởng bọn họ là bạn chí cốt cùng vào sinh ra tử, chuyện gì cũng hiểu rõ lẫn nhau. Nhưng mà.... với thái độ lúc này của Andrew, cô không chắc cậu ta đã biết chuyện của Stefan.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt đen láy, bình tĩnh trả lời:

- Thật ra là chúng tôi cố ý giấu cậu ta. Andrew là kiểu người nông nổi, không thể giữ bí mật được. Sợ rằng nếu để cậu ta phát hiện Stefan có bệnh thì không lâu sau đó Elena cũng sẽ biết. Mà cô chắc cũng hiểu rõ Stefan, thứ cậu ta đã muốn giấu em gái mình thì bất cứ ai cũng không được nói.

Trong số 3 người, Stefan là trọng tình trọng nghĩa nhất. Anh ta không có nhược điểm về trí tuệ, không có nhược điểm về thể lực, gần như là hoàn hảo về mọi mặt, thế nhưng, Stefan lại có một ranh giới không ai có thể đụng vào. Đó chính là Elena!

Elena là em gái mà Stefan bảo bọc từ nhỏ đến lớn, là người duy nhất mà anh ta từng thề sẽ bảo vệ đến chết, tuyệt đối không cho phép có người làm hại tới.

Người trong dòng tộc Wertheimer từng truyền tai nhau về sự yêu thương hết mực này của Stefan, họ nói rằng là do Stefan và Elena sinh đôi một*, nên ý chí bảo vệ nương tựa lẫn nhau là bình thường. Tuy nhiên, cũng có không ít người nói Stefan mắc bệnh tự kỉ, xem Elena như một báu vật thái quá nên không muốn để cô ta bị trầy xước.

*Sinh đôi một là hiện tượng cặp anh em/chị em được sinh cách đúng nhau 1 năm.

Thế nhưng, nói cho cùng, sự yêu thương Elena là xuất phát từ tấm lòng của một người anh trai muốn bảo vệ em gái mà thôi. Trong một gia tộc lớn, cha con còn có thể đối đầu lẫn nhau thì anh em có là gì chứ?

Chỉ là, ý chí bảo vệ em gái của anh ta quá cao, chính cái chết của Amanda đã cho thấy tình yêu thương này của Stefan đã là khắc sâu vào xương tủy rồi. Trước kẻ mạnh hơn mình, anh ta vẫn có thể dùng sức mạnh của tình thân để đánh gục bà ta. Vì em gái, một đứa trẻ 10 tuổi khi đó đã chấp nhận giết người.

Vivian gật đầu, cô cũng hiểu được điều này. Quen với Stefan lâu như vậy, đúng là chỉ có Elena mới quan trọng nhất đối với cậu ta.

Nghĩ xong, cô đứng dậy, nhìn Âu Dương Vô Thần, nói:

- Được rồi, tôi cũng về phòng đây, cậu nghỉ ngơi sớm đi.

Người đàn ông nhìn lại cô, chậm rãi đáp:

- Ừm, cô cũng nghỉ ngơi đi, mấy ngày nay vất vả rồi. Tôi nghe nói Stefan bị thương, nên bây giờ muốn đi thăm cậu ta trước đã.

Vivian nhướn mày, không nói gì nữa đi ra ngoài. Âu Dương Vô Thần cũng đứng dậy theo đến cửa. Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên liền bèn lên chạy sau lưng anh, dường như cũng muốn đi ra ngoài.

Thế nhưng, vừa đến trước cửa, anh liền quay đầu lại, đối diện Âu Dương Thiên Thiên, hỏi:

- Em đi đâu?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, ngập ngừng trả lời:

- Không phải anh nói là đi thăm Stefan sao? Tôi đi với anh.

Âu Dương Vô Thần nhíu mày, đột nhiên không vui lên tiếng:

- Em không được đi, có gì để thăm cậu ta chứ? Một mình tôi đi là đủ rồi?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 385: Phải Suy Tính Cẩn Thận!

Âu Dương Thiên Thiên bị lời nói không có chút chính đáng nào của Âu Dương Vô Thần làm không phục, cô nhú mày, hỏi:

- Tại sao tôi lại không được đi?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, không trả lời trực tiếp câu hỏi của cô, chỉ nói:

- Tóm lại em không được đi đâu cả, ngoan ngoãn ở lại trong phòng cho tôi.

Dứt lời, người đàn ông liền vươn tay đóng cửa, rồi dùng thẻ phòng khóa lại, sau đó nhanh chóng rời đi, mặc kệ tiếng kêu của cô gái phía sau.

- Này, sao anh lại vô lí như vậy hả? Âu Dương Vô Thần... này....! - Âu Dương Thiên Thiên dùng tay đập cửa, cô tức giận hét tên của người đàn ông, nhưng mãi vẫn không khiến anh quay lại.

Cuối cùng vì không thể làm gì, Âu Dương Thiên Thiên đành từ bỏ, cô quay người đi vào trong, hậm hực ngồi lên giường.

Cái tên đó bị gì vậy chứ? Đột nhiên tức giận, rồi còn đột nhiên không cho cô ra khỏi đây nữa. Thái độ khác hoàn toàn so với lúc nãy, cứ như một người khác vậy.

Nằm ườn xuống nệm êm, Âu Dương Thiên Thiên mím môi nhìn trần nhà xa hoa, nghĩ lại thì... lúc đó... những lời nói thốt ra từ miệng của anh ta, không phải là không làm cô động lòng....

Đưa tay đặt lên ngực trái mình, ngón tay cô gõ từng nhịp nhẹ nhàng, tựa như đang suy nghĩ gì đó. Thở hắt ra một hơi, Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt lại, chậm rãi chìm vào trong suy tư.

Lần này... phải suy tính thật kĩ mới được.

- -----...-----...-----.....-----

Âu Dương Vô Thần lái xe đi đến biệt thự của Stefan, dừng trước sân nhà, Elena và Andrew thấy anh, liền đi ra ngoài đón.

- Stefan ở đâu? - Vừa bước xuống xe, Âu Dương Vô Thần trực tiếp vào thẳng vấn đề, nhìn người phụ nữ hỏi.

Elena mím môi, chậm rãi đáp:

- Anh hai ở trên tầng, từ lúc Mã Nhược Anh khâu vết thương xong, anh ấy trở về đây thì không nói gì cả, cứ tự nhốt mình ở trong phòng, em còn nghe tiếng anh ấy đập đồ nữa....

Dừng 1 chút, Elena tiến lên, vươn tay nắm lấy góc áo của Âu Dương Vô Thần, nói tiếp:

- Phelan, anh hai em rất cuộc là bị gì vậy, có phải Mã Nhược Anh nói gì đó khiến anh ấy tức giận hay không?

Ánh mắt và khuôn mặt Elena xưa nay luôn rất bình tĩnh, không có quá nhiều chuyện có thể khiến cô thay đổi biểu hiện, ngoại trừ việc liên quan đến Âu Dương Vô Thần và Stefan.

Bây giờ, nhìn tâm trạng Elena lo lắng như vậy, Âu Dương Vô Thần có thể biết là cô đang sợ hãi, liền đưa tay lên vỗ vai cô, đáp:

- Không có chuyện đó đâu, để tôi đi xem cậu ấy.

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần liền nhấc chân đi vào trong, Elena như cơn mây nhìn theo, đôi con ngươi phảng phất nổi buồn nhẹ.

Andrew đứng bên cạnh, nếu như là bình thường, anh sẽ im lặng không nói gì, nhưng lần này, anh lại tiến lên trước, chủ động lên tiếng an ủi Elena:

- Không sao đâu, đừng lo lắng.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 386: Uống Rượu

Elena nghe câu nói của Andrew, cô mím môi, lắc đầu nói:

- Em chưa bao giờ thấy anh hai như vậy...

Trước đây, dù là có chuyện gì xảy ra anh hai cô cũng luôn là người bình tĩnh nhất, thực sự để làm anh ấy tức giận đến mức đập phá đồ đạc thì chắc chắn đó phải là chuyện rất lớn.

Bàn tay Elena siết chặt lại, cô mím môi, ánh mắt có chút sắc bén.

Mã Nhược Anh, rốt cuộc cô đã nói gì với anh hai tôi?

Sau vài giây, Elena quay người bước nhanh về phía cửa, dường như muốn đi đâu đó.

Andrew lập tức ngăn hành động này lại, anh tiến lên, nắm lấy tay cô, lo lắng hỏi:

- Elena. em muốn đi đâu, đừng có làm bậy.

Người phụ nữ nghiêng răng, cô giật mạnh cánh tay người đàn ông ra, quát:

- Anh đừng có cản em, em phải đi hỏi Mã Nhược Anh, rốt cuộc cô ta đã làm gì mà anh hai em ra nông nổi này.

Dứt lời, Elena xoay người đi nhanh ra phía cổng, để lại một mình Andrew đứng đó, anh đắn đo vài giây rồi cũng quyết định chạy theo.

Âu Dương Vô Thần không hay biết chuyện đang xảy ra, anh chậm rãi đi đến phòng của Stefan trên tầng. Mở cửa ra, hình ảnh hiện lên trước mắt là những mảnh vỡ thủy tinh nằm rải rác dưới sàn, còn có những dòng nước đỏ đen chảy lênh láng.

Thứ bị đập nát mà Elena nói, chính là những chai rượu đắt tiền này sao? Haizz, xem ra thực là chuyện không nhỏ. Đến mức thứ rượu mà Stefan say mê sưu tập nhiều năm cũng bị đập đáng tiếc thế này.

Âu Dương Vô Thần khéo léo luồn qua những mảnh vỡ thủy tinh, anh bước đến gần thân ảnh người đàn ông trong bóng tối. Lúc này, tiếng nói của Stefan liền vang lên:

- Tại sao cậu lại đến đây?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, anh không thấy rõ khuôn mặt của Stefan, liền búng tay một tiếng, ngay lập tức, đèn trong căn phòng được bật lên.

Stefan ngồi dưới giá rượu, xung quanh đầy những vỏ chai rỗng, rượu bên trong không phải bị đổ ra ngoài mà là bị anh ta uống hết. Tuy vậy, khuôn mặt Stefan lại không có chút nào giống người đã uống hết những chai rượu đó, ánh mắt anh bình tĩnh đến không thể ngờ được.

Âu Dương Vô Thần bỏ một tay trong túi, anh đứng nhìn từ trên cao, lạnh nhạt hỏi:

- Cái bộ dạng này là sao? Cậu đang làm gì vậy?

Stefan thở hắt ra một hơi, anh nốc thêm một hơi nữa từ chai rượu đang cầm trên tay, đáp:

- Đang uống rượu, cậu không thấy à? Lại đây, cùng uống với tôi đi.

Vừa nói, người đàn ông vừa rút một chai rượu đằng sau mình, quăng về phía Âu Dương Vô Thần.

Anh dùng một tay dễ dàng bắt lấy chai rượu từ Stefan, cúi mắt nhìn nồng độ cồn in trên vỏ chai, Âu Dương Vô Thần chậm rãi đi tới, ngồi xuống bên cạnh người đàn ông, mở nắp ra uống một hơi đầu tiên.

Chất lỏng ấm nồng cay xè chảy xuống thanh quản, Âu Dương Vô Thần nhâm nhi hương vị thượng hạng, vài giây sau lại lên tiếng:

- Ngon đấy, khi nào cho tôi một chai đi.

Stefan liếc ánh mắt nhàn nhạt nhìn qua, thuận miệng hỏi:

- Cậu lấy làm gì? Tủ rượu nhà cậu thiếu sao?

Âu Dương Vô Thần lắc đầu, mím môi trả lời:

- Không, loại Chivas ủ 18 năm này tôi kiếm lâu rồi, nhưng mãi vẫn không mua được, cậu có nhiều như vậy thì cho tôi bớt đi. Hơn nữa.... tôi không uống một mình. Tôi là muốn uống cùng Âu Dương Thiên Thiên!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 387: Do Ai Quyết Định!

Stefan nghe câu nói của người đàn ông, chợt nhếch môi cười, chẹp miệng, nói:

- Hóa ra là muốn uống cùng phụ nữ. Thảo nào, trước đây bao nhiêu người mời rượu, cậu cũng không thèm ngó tới.

Âu Dương Vô Thần nhìn anh, liếm môi đáp:

- Cậu nói sai rồi, tôi không muốn uống rượu vang cùng phụ nữ, tôi là muốn uống với một mình Âu Dương Thiên Thiên thôi.

Lần này, Stefan thật sự không có cách nào nói lại, anh dời tầm mắt, trả lời:

- Được rồi, muốn uống với ai tùy cậu.

Nói xong, anh lại cầm chai rượu trên tay đưa lên cao, dốc ngược nó, uống tiếp một ngụm dài.

Âu Dương Vô Thần nhìn hành động này của Stefan, anh thở một hơi nặng nề, hỏi:

- Lúc này tôi nghe Nhược Anh nói rồi, cô ấy biết bệnh của cậu, nên cậu tức giận sao?

Stefan mím môi, khi nghe đến tên của người đó, ánh mắt anh có chút biến đổi, đáp:

- Không có.

Stefan anh là ai chứ? Sao có thể tức giận vì chuyện như vậy được? Cùng lắm... cũng chỉ là một người phụ nữ biết bệnh của anh thôi. Người phụ nữ đầu tiên.....

Âu Dương Vô Thần uống một ngụm rượu vừa phải, lên tiếng:

- Nhược Anh là bác sĩ, cô ấy cứu người bao nhiêu năm nay, chưa từng để bệnh nhân nào của mình phải chết cả, thế nên... sẽ không sao đâu. Đừng lo lắng nữa.

Stefan nhếch khóe môi cười nhạt, nói:

- Tôi không lo lắng. Căn bệnh này của tôi đến những bác sĩ tài giỏi nhất thế giới cũng không có cách chữa vậy thì tôi còn hi vọng gì vào một người như cô ta chứ? Lo lắng.... từ lâu đã không còn trong từ điển của tôi nữa rồi.

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt bình tĩnh, chậm rãi đáp:

- Ý tôi không phải vậy. Tôi nói cậu không cần lo lắng là về chuyện khác. Nhược Anh không phải là người thích đi rêu rao chuyện riêng tư của bệnh nhân, vậy nên, cậu không cần lo lắng chuyện cô ấy sẽ nói cho Elena biết. Nhưng mà..

Kéo dài âm cuối câu của mình ra, người đàn ông quay sang nhìn Stefan, nói tiếp:

- Nhưng mà, tôi cũng rất tin vào năng lực của Nhược Anh. Nếu cô ấy đã biết tình hình của cậu, vậy thì tôi chắc chắn Nhược Anh sẽ tìm ra được cách chữa bệnh. Đối với cô ấy... không gì là không thể.

Lời của Âu Dương Vô Thần bỗng chốc làm Stefan im lặng, anh chợt nhớ đến câu nói của Mã Nhược Anh lúc đó.

" Đến những người bị ung thư giai đoạn cuối còn muốn được sống, tại sao một kẻ như anh lại không có hi vọng chứ? Mỗi người sống trên đời đều chỉ mong mình được sống nhiều hơn một chút, tôi không tin anh không có tham vọng đó. Stefan, ngày hôm nay là tôi làm đúng bốn phận bác sĩ khâu vết thương này cho anh, dựa theo lời anh nói, nhưng nếu ngày hôm sau, anh nằm trên bàn phẫu thuật của tôi, thì việc sống hay chết, chính là do một mình Mã Nhược Anh này quyết định. Đến lúc đó, dù anh muốn chết nhưng tôi muốn anh sống thì anh nhất định không có cửa để đi gặp Diêm Vương."

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 388: Mặt Đối Mặt!

Elena lái xe rời khỏi biệt thự, cô dùng tốc độ nhanh nhất để đến khách sạn PJH, mặc kệ Andrew ở phía sau vẫn ngăn cản không buông.

- Elena, dừng xe lại đi, em đi nhanh như vậy rất nguy hiểm. - Andrew vừa lái xe ngang tầm kính người phụ nữ, vừa không ngừng hô lên.

Tuy nhiên, bỏ ngoài tai mọi lời nói của anh, Elena vẫn tiếp tục đi về phía trước, thậm chí còn nhấn ga lên mức cao hơn, khiến chiếc xe vọt bay trong gió.

Trên con đường cao tốc tối đen, hai chiếc xe chạy nhanh như tên lửa, phát ra tiếng rồ ầm trời, tạo nên những âm thanh gào thét dữ dội.

Andrew vừa lái xe vừa nhìn người phụ nữ, anh nhú mào, quát lớn:

- Elena, mau dừng lại.

Thế nhưng, tiếp tục không quan tâm lời của anh, cô hét ngược lại:

- Anh đừng có quản chuyện của em nữa.

Dứt lời, Elena đột ngột đánh tay lái quẹo sang hướng bên cạnh, mục đích muốn cắt đuôi người đàn ông. Andrew tuy không phải tay lái lão luyện nhưng cũng là người đi xe khá tốt, anh nhanh chóng nhận ra điều này, và không hề khó khăn để đuổi theo.

Elena nhìn kính chiếu hậu, cô nghiêng rằng, gạt cần chạy với tốc độ nhanh hơn. Đúng lúc này, từ phía bên cạnh, một ánh sáng chột lóe lên, tiếng bíp còi vang inh ỏi, báo hiệu một chiếc xe tải lớn đang chạy tới.

Đồng tử Elena chấn động, xe của cô đã gần đi tới vạch kẻ, xét về tốc độ của chiếc xe tải đó, nếu băng qua đường ngay bây giờ nhất định sẽ bị đâm trúng.

Ngay lập tức nhận ra điều nguy hiểm, cô di chuyển người nhấn vào chân phanh, hai tay Elena nắm chặt lấy tay lái, cố hết sức phanh gấp lại.

Bánh xe ma sát trên đường lớn, tạo nên những vết hằn và tia lửa, thế nhưng, vẫn không đủ sức ngăn chiếc xe vốn đã chạy quá tốc độ lao về phía trước.

"Bípppppppp" - Tiếng còi vẫn vang lên inh ỏi, khiến Elena càng thêm hoảng sợ, cứ như thế, cô thật sự sẽ đâm vào xe tải mất, phải có vật gì đó cản tốc độ xe cô lại mới khiến nó dừng được.

Đúng lúc này, một vật thể liên vụt ngang qua cửa kính của Elena, đó chính là... xe của Andrew.

Người đàn ông lái vượt qua cô, lao đến với tốc độ kinh người, rồi trước ánh mắt ngạc nhiên của người con gái, anh xoay tay lái một vòng lớn, khiến cả chiếc xe bỗng chốc quay ngược 180 độ.

Mũi xe anh va chạm vào mũi xe của Elena, hai người đối mặt nhau qua lớp kính trong suốt, Andrew nhấn chân phanh, dùng chính lực xe của mình để ngăn cản tốc độ của Elena lại.

Người phụ nữ mở to mắt, hét lên thành tiếng;

- Andrew, anh làm gì vậy?

Người đàn ông nghiêng răng, bánh xe anh nhanh chóng bị ma sát đến mức xẹt ra tia lửa, thế nhưng Andrew vẫn không dừng lại hành động của mình, cứ tiếp tục chặn xe cô lại.

Ánh mắt Elena phản chiếu khuôn mặt của người đàn ông đối diện, cùng với đó là hình ảnh đuôi xe của anh ngày một tiến gần đến vạch kẻ phía trước.

Cô mím môi, há miệng gào lớn:

- Đứng. Không!!!!

"Rầm" - Ngay sau đó... là một tiếng va chạm vang lên, vang vọng cả một vùng trời....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 389: Người Cùng Thế Giới

Stefan chớp ánh mắt lạnh nhạt, anh uống một hớp rượu, đột nhiên lên tiếng hỏi:

- Làm sao cậu quen được Mã Nhược Anh?

Âu Dương Vô Thần ngồi nhâm nhi rượu của Stefan, nghe câu hỏi của người đàn ông, anh không giấu diếm, chậm rãi đáp:

- Tôi với Nhược Anh đều được sinh ra trong 2 gia tộc lớn nhất thế giới, may mắn quen nhau trong buổi yến hội của nhà Bush, vì đồng trang lứa nên cả hai rất nhanh kết thân.

- Cũng ngay từ lúc đó, người ngoài nhìn vào chính là định sẵn chúng tôi sẽ trở thành cặp thanh mai trúc mã có quyền lực mạnh nhất, lớn lên nếu kết hợp tài năng nhất định sẽ nắm quyền toàn thế giới.

- Nhưng mà, người tính không bằng trời tính, quá trình lớn lên đã làm thay đổi cả hai chúng tôi. Bây giờ, Nhược Anh là 1 bác sĩ ẩn dật, còn tôi thì thành như thế này.

Stefan liếm môi, đôi con ngươi đen như mực hiện lên chút ánh sáng thách thức, lại hỏi tiếp:

- Mã Nhược Anh trông không giống người thích làm bác sĩ, cô ta có khả năng khác những người hành y tôi thường gặp, dường như không phải vì

yêu thích mà trở thành như vậy.

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, anh nhếch khóe môi, không nhanh không chậm trả lời:

- Đúng vậy, Nhược Anh không phải vì thích mới làm bác sĩ. Cô ấy là tự ép mình thành người như vậy, bởi vì... ngay từ lúc đầu, cô ấy đã là một người trong thế giới như chúng ta.

Lớn lên trong gia tộc được cả thế giới thừa nhận là mạnh nhất, thậm chí còn hơn cả gia tộc ngầm là Kỷ gia, Mã Nhược Anh từ nhỏ nhất định đã được huấn luyện kỹ càng.

Cô cũng giống như Âu Dương Vô Thần, giống như anh em Stefan Elena, và cũng giống Andrew, đều phải tập trưởng thành từ rất sớm.

Lên 5 tuổi, khi chỉ mới vừa nói vững và biết nhận mặt chữ, họ đã được cho học chương trình của tiểu học. Lớn hơn một chút thì là trình độ trung học và nâng cao, cuối cùng đủ 10 tuổi sẽ có đầy đủ hết kiến thức của một người học qua 12 năm.

12 tuổi phải thông thạo toàn bộ kỹ năng của người lớn, khi đã nắm vững, họ sẽ được huấn luyện về ngành mà gia tộc sớm định hướng sẵn cho họ. Kinh tế, chính trị, quốc phòng an ninh, ngoại giao.... toàn bộ đều phải được học thuộc lòng.

Từng nước, từng người có quyền đều phải gặp và ghi nhớ rõ ràng. Những kiến thức xã hội luôn luôn được bổ sung mới vào đầu, chỉ có thêm vào chứ không có bớt ra. Bộ óc của những đứa trẻ lúc đó căn bản đã ngang ngửa người 25 tuổi bình thường.

Lớn đến 15 tuổi, khi ngôn ngữ các nước bắt buộc họ phải thông thạo toàn diện, thì gia tộc sẽ cho họ đi du học ở khắp nơi trên thế giới. Nhưng là

với thời gian gấp 5 lần người bình thường đi du học, tức là 1 nước, họ sẽ chỉ được học về nó trong 3 tháng, thay vì mất khoảng thời gian hơn 1 năm.

Sau khi nắm lòng vị trí địa lý, lịch sử, văn hóa của những nơi đã đi qua, họ sẽ được đưa trở về gia tộc vào đúng sinh nhật thứ 17 của mình, để hoàn toàn trở thành một con người toàn diện khi bước sang tuổi 18 - tuổi đủ sức để gánh vác trách nhiệm to lớn hơn, cũng là... tuổi trải qua mọi bi kịch đau thương nhất trên đời...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 390: Sẽ Không Chết!

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt lạnh nhạt, chơi với Nhược Anh từ nhỏ đến lớn, bao đau buồn vui vẻ anh đều cùng cô ấy trải qua, sớm đã coi như người một nhà, thậm chí... là thân hơn. Người có thể thấu hiểu cô ấy, duy nhất cũng chỉ có anh.

Tuy nhiên, Mã Nhược Anh bây giờ đã không còn là Mã Nhược Anh mà Âu Dương Vô Thần quen biết lúc nhỏ nữa. Bi kịch của những người nắm quyền sớm đã bắt đầu từ năm cô ấy 18 tuổi rồi. Bánh xe vận mệnh đã quay chiều không thể trở lại.

Nếu có thể, anh vẫn mong cô ấy là Mã Nhược Anh như ngày xưa, luôn nở trên môi nụ cười, có chút ngây ngô và tinh nghịch đáng yêu, chứ không phải là một bộ mặt lạnh lẽo vô tình như bây giờ.

Âu Dương Vô Thần nghĩ tới hai từ "ngây ngô đáng yêu", đột nhiên anh nhớ đến cái gì đó, khóe môi bất giác mỉm cười.

Âu Dương Thiên Thiên... hiện giờ đang làm gì nhỉ? Cảm thấy... có chút nhớ cô ấy rồi.

Ánh mắt liếc đến đồng hồ treo trên tường, đã hơn 9h tối. Rõ ràng là anh chỉ mới vừa khỏi cô gần 30 phút, vì sao lại cảm thấy nhớ nhỉ? Đường như... cứ muốn ở mãi bên cạnh Âu Dương Thiên Thiên, không muốn rời xa vậy.

Thu tầm mắt về, Âu Dương Vô Thần bỏ chai rượu xuống, lên tiếng:

- Tôi về đây, cảm ơn cậu đã mời rượu.

Dứt lời, anh chậm rãi đứng dậy thở một hơi dài, nhìn Stefan, nói tiếp:

- Máy hôm nay cậu vất vả rồi, đừng uống nhiều quá, mau nghỉ ngơi sớm đi.

Người đàn ông liếc mắt nhìn lên, nhếch môi đáp:

- Không cần, tôi rất ổn. Cậu về đi.

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh bỏ một tay vào túi, nói:

- Stefan, chừng nào tôi còn sống, thì tôi sẽ không để cậu chết. Mã Nhược Anh cũng sẽ không để cậu chết. Elena, Andrew cũng như vậy. Tôi không mong muốn cậu có nhiều hi vọng, nhưng mà... cho đến khi nào biện pháp cuối cùng không dùng được, thì đừng bỏ cuộc. Lúc đó, tôi sẽ buông tha cậu.

Nói xong, anh quay người đi đến cửa phòng, chậm rãi rời khỏi nơi hỗn độn này....

- -----...-----...-----...-----

Âu Dương Vô Thần đi xuống sảnh biệt thự, anh ngoái nghiêng qua lại, chợt phát hiện không có Elena và Andrew ở đây.

Hỏi thăm người hầu một chút, nhưng cũng không biết được trực tiếp hai người đó đi đâu, anh đành lên xe rời đi.

Chạy trên con đường quen thuộc trở về khách sạn PJH, Âu Dương Vô Thần vừa lái xe vừa nhìn bảng đồng hồ điện tử, âm thầm nghĩ.

Âu Dương Thiên Thiên, không biết... cô ấy đã ngủ chưa? Hay là... đang đợi anh trở về?

Đúng lúc này, phía trước chợt lóe lên ánh sáng màu xanh đỏ, mắt Âu Dương Vô Thần hơi híp lại, nhìn kĩ về đám cảnh sát phía trước.

Hai chiếc xe đằng kia là như thế nào? Đã xảy ra tai nạn sao?

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh nhìn một lát rồi liền xoay tay lái về hướng khác, lặng lẽ rời đi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 391: Liệu Có Thể....?

Sau khi Âu Dương Vô Thần rời đi, Stefan vẫn ngồi im một chỗ, chai rượu trên tay anh đã không động đến nữa, dường như không còn hứng thú để uống nó.

Ngửa đầu ra sau, ánh mắt người đàn ông thờ dãn nhìn lên trên, đôi con ngươi như phủ một lớp sương mù, xa xăm đầy suy tư....

16 năm trước...

- A.... đừng... đừng đánh nữa mà....a... tha cho tôi đi... huhu anh hai cứu em... anh hai....

Tiếng khóc của đứa trẻ vang lên khắp căn phòng, Elena lúc này chỉ là một đứa bé 9 tuổi. Hôm nay đã là ngày thứ 3 cô bị Amanda lôi đến phòng để đánh đập rồi, khoảng thời gian này ba cô bận rộn với hôn lễ thứ 7 của mình, sớm đã không để ý tới mọi chuyện nữa, vậy nên người phụ nữ này mới dùng quyền lực hành với cô.

Elena run rẩy nằm sấp trên sàn, khắp người cô đầy những vết thương, có nơi thậm chí còn bị tóa máu, trông vô cùng đáng sợ. Elena khóc lóc một cách thảm thiết, cô la hét và túm lấy váy người phụ nữ, cầu xin bà ta buông tha cho mình.

Nhưng không... không hề có sự khoan nhượng nào cả, người đàn bà ghê tởm ấy hất văng cánh tay của cô ra, dùng dây điện quất thêm thật mạnh vào

lưng của cô.

- A.... - Elena kêu lên một tiếng, cuối cùng... vì không chịu đựng nổi nữa, cô gục mặt xuống sàn, nhắm mắt ngất đi.

Stefan bây giờ mới chạy tới nơi, nhìn thấy em gái mình nằm bất động, cậu hoảng hốt chạy đến, mếu máo gọi:

- Anna*, em làm sao vậy? Anna, tỉnh lại đi.

*Anna là tên thật của Elena.

Stefan gọi mãi mà không thấy cô trả lời, cậu nghiêng rằng, quay mặt nhìn về phía Amanda, gầm gừ lên tiếng:

- Sao bà dám đánh Anna đến mức này, hả?

Người phụ nữ dùng ánh mắt hung dữ nhìn cậu, bà ta một tay xách lấy cổ của Stefan, một tay khác đưa dây điện trong tay mình lên, nói:

- Mà mà cũng dám chất vấn tao à? Nó hết kêu rồi thì bây giờ đến lượt mày.

"Chát" - Tiếng đánh đầu tiên vang lên, dây điện quật mạnh vào chân của Stefan, khiến đôi chân nhỏ xíu của đứa bé chỉ mới 10 tuổi phải khụy xuống đất. Thế nhưng, cậu bé lại không phát ra chút tiếng thét nào, cắn chặt răng chịu đựng từng đòn đánh đến từ người phụ nữ.

Ánh mắt Stefan náy lửa, mỗi nỗi đau đón trên da thịt của cậu, đều khắc sâu vào trong tâm trí, khiến các dây thần kinh rung lên liên hồi. Khi sự kích thích tăng cao, Stefan không còn nghĩ được gì nữa, đôi mắt cậu liếc đến con dao gọt hoa quả trên bàn.

Rồi như có thứ gì đó thúc đẩy, cậu vươn tay cầm lấy cán con dao nhỏ, đâm thẳng tới.

"Hự" - Khuôn mặt người phụ nữ ngay lập tức biến sắc, từ dưới bụng truyền đến cơn đau đớn, thân thể bà ta chẳng mấy chốc không thể đứng vững, ngã rầm xuống sàn.

Stefan rút con dao ra, cậu nhìn người đàn bà nằm co giập trên mặt đất, cơn tức giận còn xông lên cao hơn. Cậu tiến tới, cúi người đâm liên tiếp vào cơ thể của Amanda, cứ đâm thật nhiều thật nhiều. Mỗi lần cậu rút dao, máu lại theo đó mà phụt ra ngoài, bắn lên mặt và tay của cậu, càng ngày càng nhiều.

Cho đến khi.... người phụ nữ không thể cử động được nữa.... hành động đó... mới dừng lại.

Một thoáng kí ức trôi qua, như mang cảm giác một thời đau đớn quay trở lại. Stefan tựa đầu vào thành tủ phía sau, anh chớp mắt, lẩm bẩm lên tiếng:

- Mã Nhược Anh... liệu cô có thể hay không?

Trong căn phòng đổ nát và đầy rẫy những thứ không hoàn chỉnh, có một người đàn ông đang ngồi, cô tịch giữa đồng hồ hỗn độn. Sâu trong đôi con ngươi anh ta, lần đầu tiên xuất hiện tia sáng của hi vọng.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 392: Nụ Hôn Thầm Lặng!

Ở một nơi khác, Mã Nhược Anh ngồi trên ghế salon, trước mặt cô là một chiếc máy tính. Lướt những ngón tay thon dài trên bàn phím, cô viết một dòng tin nhắn trong mail, sau đó nhanh chóng gửi đi.

"Ách -xì" - Mã Nhược Anh lắc đầu, cô nhăn mặt, đưa một tay lên xoa mũi mình.

Sao tự nhiên lại hắt xì nhỉ? Có ai đang nhắc cô sao? Hay là đang nói xấu? Kẻ nào mà to gan vậy?

Vivian vừa tắm xong, cô ta cầm theo một ly nước đi ra ngoài. Thư thả ngồi xuống ghế, Vivian liếc mắt nhìn sang bên cạnh, vài giây sau lên tiếng:

- Cô liên lạc với nhiều giáo sư thần kinh vậy? Làm gì thế?

Mã Nhược Anh nhướn mày, thuận miệng đáp:

- Tôi muốn nhờ họ hội chuẩn cho Stefan, xem xét tình hình và mức độ nghiêm trọng của anh ta như thế nào.

Vivian nghe xong, bữu môi nói:

- Đúng là có tâm ghê. Lúc này tôi cứ tưởng cô nói đùa nhưng mà lại làm thật này, Selina, cô để ý Stefan sao?

Mã Nhược Anh vừa đánh máy vừa nhướn mày, lên tiếng:

- Cô nói gì vậy? Đừng có mà bắt chước Vô Thần, một mình cậu ta suy nghĩ nhiều là đủ rồi, tôi không cần thêm cô.

Dứt lời, Mã Nhược Anh vươn tay, thuận tiện cầm ly nước trên bàn lên uống một ngụm. Vivian nhìn thấy, ngay lập tức nói:

- Này, đó là nước của tôi mà?

Cô phất tay, tùy tiện đáp:

- Tự rót ly mới uống đi.

Vivian: "...."

Cái ly đó là tôi mới rót xong đấy. Lần đầu tiên một nữ hoàng tự rót nước uống đấy!!!

- -----...-----...-----

Âu Dương Vô Thần dừng xe trước cổng khách sạn PJH. Đi vào sảnh lớn, anh liếc mắt nhìn đám người vẫn còn đang hỗn loạn vì cuộc tấn công lúc nãy, hời hợt thở một hơi, rồi lạnh nhạt bước tiếp.

Nhấn nút cho thang máy đi lên tầng của mình, Âu Dương Vô Thần chậm rãi đi đến phòng có một người đang đứng, chính là Kỳ Ân.

- Cô ấy không ra ngoài chứ? - Người đàn ông lên tiếng hỏi.

Kỳ Ân cúi đầu, kính cẩn đáp:

- Dạ không, cậu chủ. Từ khi người đi, Nhị tiểu thư vẫn luôn ở trong phòng.

Căn bản là không ra được mà!

Âu Dương Vô Thần gật đầu, anh phát tay, Kỳ Ân tự hiểu rõ rồi đi. Cầm thẻ phòng quẹt vào máy, anh mở cửa bước vào trong.

Vừa mới đi vào, Âu Dương Vô Thần đã thấy một bóng hình nằm trên giường, anh chớp mắt, nhẹ nhàng tiến tới.

Âu Dương Thiên Thiên nằm ngủ say trên chiếc nệm ấm, tay cô vẫn đặt bên ngực trái mình, hơi thở phả ra đều đặn nhỏ nhắn.

Nhếch khóe môi lên cao, Âu Dương Vô Thần nở một nụ cười bất đắc dĩ. Biết ngay mà... cô sao lại đợi anh được chứ? Chỉ có ham ngủ trước mà thôi.

Nhẹ nhàng cầm cánh tay đặt trên ngực của Âu Dương Thiên Thiên lên, người đàn ông cười mỉm, hơi cúi người, anh chậm rãi in một nụ hôn lên đó....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 393: Hừm....

Âu Dương Vô Thần hôn bàn tay của cô gái, anh nhẹ nhàng mơn trớn nó, thường thức sự mềm mại khó cưỡng này.

Vài giây sau, người đàn ông mở mắt ra, anh để tay Âu Dương Thiên Thiên xuống giường, rồi cúi người hôn lên trán cô.

Vốn dĩ chỉ muốn hôn nhẹ một chút thôi, nhưng anh vẫn không kiềm được mà lướt xuống khuôn mặt cô, đặt những nụ hôn nhỏ nhặt lên đó.

Từ đôi mắt đang nhắm nghiền lại, đến chiếc mũi thon nhỏ gọn, sau đó... là đến đôi môi đang hé mở, từ từ chiếm lấy những thứ ngọt ngào nhất....

- -----.....-----

- Hả? Elena bị thương? Sao lại bị thương chứ? - Mã Nhược Anh nhíu mày, giọng nói vang lên có chút kinh ngạc.

Lúc này, khi cô đang bấm máy tính thì đột nhiên có điện thoại gọi tới, nhìn thấy số của Andrew, cô nhanh chóng bắt máy. Thế nhưng, không ngờ đến lại nghe được chuyện khủng khiếp này.

Elena là ai chứ? Cô ta sao có thể dễ dàng bị thương được?

- Không có thời gian để giải thích chuyện đó, cô đến đây đi, chúng tôi đang ở phòng cấp cứu của bệnh viện Bắc Kinh. - Tiếng Andrew truyền qua loa điện thoại, anh vừa thờ đốc vừa có vẻ run rẩy, dường như khá sợ hãi.

Điều này hiển nhiên làm Mã Nhược Anh hoài nghi, cô cắn môi, đành lên tiếng:

- Được rồi, tôi tới ngay đây. Anh hãy bảo các bác sĩ ở đó sơ cứu cho cô ấy trước đi.

Dứt lời, cô tắt máy, quay sang nhìn Vivian vừa mới đi ra khỏi bếp với một ly nước trên tay, nói:

- Vivian, thay đồ đi, chúng ta cần đến bệnh viện ngay.

Vivian đứng sững lại, cô cau mày, hỏi:

- Khuya thế này rồi còn đi bệnh viện làm gì?

Mã Nhược Anh gập máy tính xuống, cô với tay lấy áo khoác cùng chìa khóa xe trên bàn, động tác vừa nhanh vừa dứt:

- Elena bị thương rồi, đang ở trong bệnh viện cùng Andrew. Tôi sẽ đi lấy xe, cô mau nhanh lên đây.

Nói rồi, Mã Nhược Anh vội vàng đi đến mở cửa phòng, nhanh chân chạy ra ngoài.

Vivian đứng 1 chỗ: "...."

Lại có chuyện nữa, sao cứ hết chuyện này là đến chuyện khác xảy ra vậy? Đêm nay đã có bao nhiêu cái drama rồi thế? Còn nữa không? Ra luôn một lần đi!!!

Vivian bực bội bĩu môi, cô nhìn ly nước trong tay mình, híp mắt lăm bầm:

- Đúng là ở gần những người này không có chuyện gì suôn sẻ cả. Muốn uống 1 ly nước thôi cũng khó khăn nữa.

Dứt lời, người phụ nữ đưa ly nước lên uống một ngụm, sau đó đặt lại lên bàn, rồi quay người đi vào trong.

- -----.....-----.....-----

Âu Dương Vô Thần hôn lên môi Âu Dương Thiên Thiên thật nhẹ nhàng, anh nâng niu từng cánh môi của cô, vừa thâm tình vừa chân thành, dường như sợ mình sẽ làm đau cô.

Tay anh siết chặt tay Âu Dương Thiên Thiên, 10 ngón đan vào nhau, khít chặt không chút kẽ hở.

Âu Dương Vô Thần càng hôn càng không khống chế được mình, anh nghiêng đầu, chậm rãi lướt xuống cần cổ cô gái, một tay khác bắt đầu sờ vào thân thể của Âu Dương Thiên Thiên.

Đúng lúc này, một tiếng than nhỏ vang lên:

- Hừm....

Trong giấc mộng, cô gái cảm thấy người mình nặng trĩu, giống như có một thứ gì đó đang đè nặng lên, khắp người cô còn tràn đầy hơi thở ấm áp, từng luồng khí len lỏi vào da thịt, quen thuộc... ấm nóng.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 394: Đỏ Mặt!

Tiếng than của Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức kéo tâm trí của người đàn ông trở về, anh ngược mặt lên nhìn cô, thấy mắt Âu Dương Thiên Thiên hơi động, anh liền bật người đứng dậy.

Thở từng hơi nặng nề, Âu Dương Vô Thần lùi chân lại, chớp chớp mắt chăm chú nhìn cô gái trên giường.

Gay rồi.... không kiềm chế được. Anh mạnh động quá rồi.

Không ngoài dự đoán, Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi mở mắt ra, cô lơ mơ nhìn xung quanh, cho đến khi đôi con ngươi chạm phải hình bóng người đàn ông.

Chống tay ngồi dậy, cô nheo mắt nhìn anh, lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh về rồi sao?

Người đàn ông nghe cô hỏi, ngập ngừng đáp:

- Ừm.... về rồi.

Âu Dương Thiên Thiên dường như không cảm thấy điều gì khác lạ, cô đưa tay lên dụi dụi mắt mình, miệng há nhỏ ngáp ngáp.

Sau khi tầm nhìn đã rõ hơn, cô tiếp tục mở to mắt nhìn người đàn ông, nhưng lần này lại phát hiện được điểm kì lạ, cô nhíu mày hỏi:

- Âu Dương Vô Thần, anh làm sao vậy? Mặt đỏ như thế.

Âu Dương Vô Thần bị hỏi tới, anh vô thức dời tầm mắt, bối rối trả lời:

- Không có... mặt tôi mới không đỏ.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, đôi con ngươi nhìn thấy vẫn không tin, cô liền đi xuống giường, tiến tới chỗ người đàn ông. Đưa một tay lên chạm vào trán anh, Âu Dương Thiên Thiên lên tiếng:

- Anh bị bệnh sao? Có phải sốt rồi không? Mặt thật sự rất đỏ.

Âu Dương Vô Thần theo bản năng trốn tránh, anh cầm tay Âu Dương Thiên Thiên tách ra khỏi trán mình, trả lời:

- Không có. Em đừng chạm vào tôi.

Âu Dương Thiên Thiên hơi sững ra, cô chớp mắt, vài giây sau thì chậm rãi thu tay về.

Đúng lúc này, có tiếng điện thoại vang lên, Âu Dương Vô Thần nhanh chóng rút di động của mình ra, đưa lên tai, nói:

- Kỳ Ân, có chuyện gì?

Đầu dây bên kia, người phụ nữ nghe thấy giọng anh, ngay lập tức đáp lời:

- Cậu chủ, có chuyện rồi, người của Andrew thiếu gia vừa báo tới, nói ngài ấy và Elena tiểu thư đang ở trong bệnh viện.

Âu Dương Thiên Thiên đứng gần đó, cũng nghe được loáng thoáng lời của Kỳ Ân, ánh mắt có chút bất ngờ.

Thế nhưng, Kỳ Ân vừa dứt lời thì một cuộc gọi khác liền gọi đến, Âu Dương Vô Thần nhìn màn hình, nhận ra số của ai, anh liền lên tiếng:

- Kỳ Ân, cô đợi tôi một chút.

Nói rồi, anh nhanh chóng chuyển cuộc gọi sang số khác, sau đó đưa nó về phía trước Âu Dương Thiên Thiên, bấm mở loa lớn, nói:

- Nhược Anh, cậu gọi tôi có chuyện gì vậy?

Mã Nhược Anh đang đi trên xe cùng Vivian ngồi bên cạnh, thấy Âu Dương Vô Thần bắt máy, cô ngay lập tức trả lời:

- Vô Thần, Elena bị thương rồi, Andrew đang ở cùng với cô ấy ở bệnh viện. Cậu mau đến đi.

Một câu nói của cô đồng thời thu hút sự chú ý của hai người đứng đó, Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên, rồi hỏi tiếp:

- Rốt cuộc đã có chuyện gì? Tại sao Elena lại bị thương.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 395: Phong Tỏa Tin Tức

Mã Nhược Anh lái xe với tốc độ khá nhanh, cô vừa nhìn đường, vừa trả lời câu hỏi của Âu Dương Vô Thần:

- Cậu hỏi tôi tôi cũng không biết hỏi ai, Andrew gọi điện đến và chỉ nói thế thôi, bây giờ tôi và Vivian đang trên đường tới xem tình hình của họ đây.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, gật đầu đáp:

- Được rồi, vậy hai người đó hiện giờ đang ở đâu?

- Ở bệnh viện trung ương Bắc Kinh, mau đến đi nhé. - Mã Nhược Anh nói liền địa điểm cho người đàn ông nghe, sau đó trực tiếp cúp máy.

Cô đẩy cần gạt, lên tiếng:

- Bám chắc vào, tôi tăng tốc đây!

Vivian ở bên cạnh liếc mắt nhìn qua, lạnh nhạt như sương, không tỏ ra biểu hiện gì xem như là đã biết.

Haizzz, Elena và Stefan vẫn chưa chính thức là con cô mà, tại sao cô cứ có cảm giác mình làm mẹ sớm quá vậy? Cái gì cũng phải lo cho hai người đó, hết anh rồi đến em, cuộc sống sau này về chung 1 nhà có chắc bền lâu không đây?

=====

Âu Dương Vô Thần nghe xong, anh chuyển về lại số của Kỳ Ân, cất giọng trầm trầm:

- Kỳ Ân, gặp tôi trước cửa thang máy.

Dứt lời, anh tắt điện thoại, nhìn vào mắt Âu Dương Thiên Thiên tầm vài giây, rồi hỏi:

- Em muốn đi với tôi không?

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, có chút bất ngờ với câu nói của người đàn ông, nhưng vẫn nhanh chóng gật đầu, đáp:

- Anh cho tôi đi thì tôi đi.

Cứ tưởng anh ta sẽ kêu cô ngoan ngoãn ở lại trong căn phòng này, rồi khóa cửa nhốt thêm 1 lần nữa chứ. Cô không muốn ở một mình đâu.

Âu Dương Vô Thần gật đầu, nói:

- Ừm, vậy thì đi.

Nói rồi, anh vươn tay ra nắm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, xoay người đi về phía cửa.

Anh thật sự... cũng không muốn để cô một mình ở đây.

Âu Dương Vô Thần dẫn theo Âu Dương Thiên Thiên đi đến thang máy, Kỳ Ân đã có mặt sẵn ở đó, thấy bóng hình hai người, cô liền chạy lại, chủ động lên tiếng:

- Cậu chủ, xe đã chuẩn bị sẵn trước cổng khách sạn rồi, đây là chìa khóa.

Vừa nói người phụ nữ vừa đưa chiếc chìa khóa ra, Âu Dương Vô Thần cầm lấy, hỏi ngược lại:

- Đám người của Andrew có nói vì sao Elena bị thương hay không?

Kỳ Ân gật đầu, đáp:

- Dạ có nhưng không chi tiết lắm, cậu chủ. Bọn họ chỉ thông báo rằng Andrew thiếu gia và Elena tiểu thư đều bị tai nạn xe, hiện trường là gần đường cao tốc XX, hiện tại cảnh sát đã đến, người của Andrew thiếu gia đang đối phó.

Những lời của Kỳ Ân lọt vào tai của Âu Dương Vô Thần, khiến anh hơi nhú mào, bước chân cũng có chút chậm lại. Trong tâm trí, dường như đã nhận ra điều gì đó.

Tai nạn? Đường cao tốc XX? Cảnh sát? Lễ nào.... chính là nơi lúc nãy anh thấy? Vậy, hai chiếc xe đó là của Elena và Andrew sao?

Âu Dương Vô Thần mím môi, bước chân lại đột nhiên nhanh hơn, anh kéo Âu Dương Thiên Thiên đi vào thang máy, trước khi hai cánh cửa đóng lại, anh nói với Kỳ Ân đứng đối diện một câu:

- Phong tỏa tin tức, tuyệt đối không để cho Stefan biết chuyện này.

Với tình hình của cậu ấy, không thể để chuyện Elena bị thương lọt đến tai được, nếu không.... cái gì anh cũng không chắc mình sẽ kiểm soát nổi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 396: Thú Vị!

Cánh cửa thang máy đóng lại, Kỳ Ân đứng đờ người tại chỗ, chớp chớp mắt không lên tiếng.

"...."

Cô vừa mới nghe gì cơ? Phong tỏa tin tức? Cậu chủ à, tôi phong tỏa tin tức bằng cách nào đây chứ? Lúc bọn người Andrew báo tin cho tôi, e rằng họ cũng đã báo tin cho người của Stefan thiếu gia rồi.

Lúc này... có thể ngài ấy cũng biết luôn rồi không chừng. Cậu chủ kêu tôi phong tỏa bằng niềm tin sao? Có nhiều niềm tin tới mức nào tôi cũng không làm nổi.

Kỳ Ân nhắm mắt, cô thở hắt ra một hơi, đưa tay lên bấm nút headphone, nói:

- Anna, nghe rõ không? Cậu chủ bảo chúng ta phong tỏa tin tức Elena tiểu thư bị thương lại, cấm không được để Stefan thiếu gia biết. Cô mau làm đi.

Cô gái ở đầu dây bên kia đang ngồi trước máy tính, cô nghe xong cau chặt mày đáp:

- Hả? Phong tỏa tin tức? Làm sao mà được chứ? Đám người của Andrew thiếu gia đã chuyển tin đến cho người của Stefan thiếu gia từ lâu rồi.

Kỳ Ân: "..."

Đó, thấy chưa cậu chủ. Bây giờ thì ngài bảo tôi phải làm sao đây?

=====

Âu Dương Vô Thần dắt theo Âu Dương Thiên Thiên đi ra khỏi khách sạn PJH, anh bấm chìa khóa xe, ngay lập tức có tiếng "bíp" vang lên.

Mở cửa ra cẩn thận đưa Âu Dương Thiên Thiên ngồi vào trong, Âu Dương Vô Thần nhanh chóng lái xe rời đi.

Ở một góc khuất bên cạnh khách sạn, có một chiếc xe ô tô đen đậu ngay đó. Tâm nhìn từ cửa kính hướng thẳng về phía của hai người mới rời đi, không khó để nhận ra là đang theo dõi Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên.

Người đàn ông mang khuôn mặt phương Tây với những đường nét sắc sảo ngồi trong xe, anh ta đưa máy ảnh lên chụp mấy cái, rồi liền gửi đi bằng chiếc máy tính đặt bên cạnh.

Khoảng vài giây sau, có tiếng một người phụ nữ truyền ra từ bộ đàm:

- Đường Nhược Vũ? Đây không phải là Đường Nhược Vũ sao?

Người đàn ông nhướn mày, thắc mắc hỏi:

- Phu nhân, bà biết cô gái đó sao?

Người phụ nữ cười hắt ra một hơi, nói với giọng cao ngạo:

- Đương nhiên là ta biết, ta đã vì cô ta, tốn công sức rất nhiều mà, thậm chí còn học tiếng Trung Quốc nữa. Nhưng mà.... không phải ta bảo người chụp cận cảnh người phụ nữ bên cạnh Elias* sao? Người tại sao lại lấy ảnh của Đường Nhược Vũ?

*Cho ai không nhớ: Elias là tên thật của Âu Dương Vô Thần tại Mỹ.

Người đàn ông chớp ánh mắt sắc bén, chậm rãi trả lời:

- Phu nhân, đây đích thực là người phụ nữ hiện tại đang ở bên cạnh của Elias thiếu gia, chỉ là... cô ta không phải tên Đường Nhược Vũ, mà tên là Âu Dương Thiên Thiên.

Người phụ nữ nghe thấy, cao giọng hỏi ngược lại:

- Âu Dương Thiên Thiên? Chính là một trong những đứa em gái nuôi của nhà Âu Dương gia?

- Đúng vậy, phu nhân. - Người đàn ông ngay lập tức đáp.

Vừa mới dứt lời, từ bộ đàm liền phát ra tiếng cười sảng khoái của người phụ nữ, nói:

- Thì ra là Âu Dương Thiên Thiên, thì ra là vậy..... hahaha. Quả nhiên là người phụ nữ thông minh, Đường Nhược Vũ ơ là Đường Nhược Vũ, không ngờ.... cô lại lừa cả thế giới như vậy, hahahaha.

- Cô thế mà lại có một đứa con gái, còn đem nó giấu kín ở Trung Quốc, bao bọc trong một thân phận khác, chỉ là.... đáng tiếc, thật quá đáng tiếc, nó lại gặp phải Elias Bush.

- Mỗi quan hệ của người với nước Mỹ là chưa bao giờ dừng lại, hahaha. Thú vị, quả đúng thú vị! Để ta xem thử, lần này là duyên phận hay là nghiệt duyên đây. Hahahahahaha....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 397: Lựa Chọn Của Elena!

Mã Nhược Anh và Vivian nhanh chóng đến được bệnh viện trung ương Bắc Kinh. Hai người chạy thẳng một đường đến phòng cấp cứu, liền thấy Andrew đang ngồi trên ghế, trên áo anh dính đầy máu tươi.

- Andrew, có chuyện gì xảy ra vậy? Elena đâu? - Mã Nhược Anh thờ dốc nhìn người đàn ông, hỏi với giọng dồn dập.

Andrew từ từ đứng dậy, anh chớp ánh mắt màu hổ phách, chậm rãi đáp:

- Elena đang trong phòng cấp cứu, bác sĩ nói cô ấy bị chấn thương ở đầu, nên phải phẫu thuật gấp.

Dừng một chút, anh đưa tay mình ra trước mặt Mã Nhược Anh, trên đó, là một tập giấy và phim chụp cắt lớp, nói tiếp:

- Đây là bản chuẩn đoán của bác sĩ mà tôi đã lấy được, cô xem thử đi.

Mã Nhược Anh nghe thấy, ngay lập tức cầm lên, cô xem bản chụp phim trước, rồi sau đó mới xem bản chuẩn đoán được viết bởi bác sĩ sau.

Andrew nói xong thì ngồi bệt xuống ghế, cúi đầu im lặng, không nói nữa.

Vivian nhìn hành động của anh, mím môi không biết phải làm gì. Cô hiểu, anh ta đang rất buồn, cũng rất sợ hãi. Vivian quay sang nhìn Mã Nhược Anh, hỏi:

- Sao rồi? Có nặng lắm không?

Mã Nhược Anh nhìn bản phim một hồi rồi lắc đầu, chậm rãi trả lời:

- Không nặng lắm, chỉ là phần đầu bị va chạm thôi, có hiện tượng máu tụ bầm nhưng khá nhỏ, chỉ cần phẫu thuật hút hết ra là được.

Vivian nghe xong, thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, đáp:

- Vậy là tốt rồi.

Nói xong, cô nhìn sang Andrew, đặt một tay lên vai anh, nhẹ nhàng an ủi;

- Ổn thôi, Elena sẽ không sao đâu. Cậu đừng lo lắng quá.

Andrew vẫn im lặng cúi đầu, không đáp lời của Vivian, thấy vậy, Mã Nhược Anh liền nhìn qua, nhưng cũng chỉ cho đi một ánh mắt thông cảm, chứ không nói gì hết.

Người mình yêu thương nằm trong phòng phẫu thuật, mấy ai có thể bình tĩnh được chứ?

Đúng lúc này, Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên chạy tới, cả hai đều đồng thời lên tiếng hỏi về tình hình của Elena.

Biết Andrew không muốn nhắc lại nữa, Mã Nhược Anh liền thay thế người đàn ông giải thích mọi chuyện.

Tất cả tiếng nói của những người xung quanh giờ phút này căn bản không lọt vào tai của Andrew nữa, ánh mắt anh thờ dãn nhìn mặt đất, trong đôi con người sớm đã không còn nghĩ đến chuyện gì khác ngoài hình ảnh cuối cùng mà anh thấy lúc này.

Trước tình thế nguy cấp nhất, khi xe anh sắp sửa va chạm chiếc xe tải, thì Elena lúc đó... đã lựa chọn bẻ tay lái, chuyển hướng sang bên cạnh.... đâm thẳng vào tường đá....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 398: Tránh Ra!

Andrew đã không biết phải làm gì lúc đó, anh ngoài việc mở to mắt nhìn chiếc xe của Elena lao đầu vào bờ tường thì hoàn toàn bất động....

Giây phút anh bế cô ra khỏi chiếc xe, đầu Elena chảy rất nhiều máu, mắt cô nhắm nghiền lại, anh đã gọi tên cô, gọi rất nhiều lần, nhưng người con gái ấy đã không tỉnh lại.

Khoảng khắc đó, anh lần đầu tiên hiểu được tâm trạng của Âu Dương Vô Thần khi thấy Âu Dương Thiên Thiên bị thương. Nó không hề thái quá một chút nào.... nó là sự sợ hãi... thật sự sợ hãi... sợ hãi đến cực độ...

Đám người đứng chờ trước phòng cấp cứu một lúc lâu, ai nấy đều mang tâm trạng rất nặng nề. Mặc dù biết thương tích của Elena không nặng, nhưng cũng hồi hộp và lo lắng, bởi đâu phải ai dám chắc sẽ không có chuyện gì xấu xảy ra trong quá trình phẫu thuật chứ?

Âu Dương Thiên Thiên không biết làm gì cả, cô im lặng đứng bên cạnh Âu Dương Vô Thần, nhìn Andrew bằng ánh mắt thông cảm. Đúng lúc này, một bóng hình đột nhiên xuất hiện. Chính là người mà Âu Dương Vô Thần không muốn xuất hiện nhất, Stefan... đã đến rồi.

Âu Dương Vô Thần thả tay đang cầm Âu Dương Thiên Thiên ra, anh bước tới, trước ngăn cản bước chân của Stefan, lên tiếng:

- Stefan, ổn thôi, Elena chỉ bị thương nhẹ.

Người đàn ông chớp ánh mắt sắc bén, gằn giọng hỏi:

- Chỉ bị thương nhẹ? Vậy tại sao con bé lại ở trong phòng phẫu thuật?

Âu Dương Vô Thần có chút cứng họng, nhưng cũng chỉ dừng lại 2 giây rồi đáp:

- Elena thật sự không sao, cậu bình tĩnh một chút, tâm trạng cậu đang không ổn để nói chuyện này.

Thế nhưng, Stefan lại không để vào tai những lời nói của Âu Dương Vô Thần, anh liếc mắt, nghiêng răng nói:

- Nếu như người lúc này nằm ở bên trong đó là Âu Dương Thiên Thiên, cậu có bình tĩnh được như cái cách mà cậu nói hay không?

Lời của người đàn ông hiển nhiên làm Âu Dương Vô Thần trả lời không được, anh mím môi, không lên tiếng trả lời. Đồng thời câu nói này cũng làm Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ nhìn sang anh, dường như có chút kinh ngạc.

Nhớ đến thì... lúc trước khi còn ở Mỹ, cô cũng đã từng vào phòng phẫu thuật, lần đó... nghe nói Âu Dương Vô Thần và Stefan đã xảy ra ẩu đả. Không lẽ, nguyên nhân là.....

Stefan chớp ánh mắt đen láy, lạnh lẽo lên tiếng:

- Đừng nói những lời sáo rỗng nữa, mau tránh ra cho tôi.

Âu Dương Vô Thần mím môi, vài giây sau mới có thể đáp lại:

- Các bác sĩ đang phẫu thuật cho Elena, chỉ cần cậu bình tĩnh đợi họ ra là sẽ biết cô ấy bị thương thế nào, đừng làm lớn chuyện nữa.

Người đàn ông dời tầm mắt, lạnh nhạt bỏ qua, trực tiếp nói:

- Tránh ra.

- Stefan....

- Tôi bảo cậu tránh ra! - Một tiếng quát vang lên khiến đám người phía sau giật mình.

Mã Nhược Anh và Vivian đồng thời nhìn sang, nhú mào lo lắng, Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô bước về phía trước, muốn lên tiếng nói gì đó, thế nhưng Âu Dương Vô Thần liền đưa tay ra cản lại.

Anh liếc Stefan bằng ánh mắt lạnh lùng, vài giây sau.... tự động đứng sang một bên, nhường đường cho cậu ta.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 399: Lỗi Ở Đâu?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô đứng nhìn Stefan đi qua rồi nhìn lại Âu Dương Vô Thần, thấy ánh mắt anh có chút thay đổi, cũng không biết anh đang nghĩ gì nữa.

Stefan đi đến chỗ của Andrew, anh nhìn vết máu trên áo của người đàn ông, giọng lạnh lẽo đi vài phần, hỏi:

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Andrew chớp nhẹ ánh mắt, anh chậm rãi ngược mặt lên, rất bình tĩnh đáp:

- Elena thấy cậu từ lúc khâu xong vết thương ở chỗ Mã Nhược Anh trở về có biểu hiện khác thường nên đã rất lo lắng, không biết liệu giữa cậu và cô ta có xảy ra chuyện gì hay không, hoặc là Mã Nhược Anh đã nói cái gì đó khiến cậu tức giận, nên cô ấy muốn đến khách sạn để hỏi cô ta.

- Nhưng mà... trên đường đi, vì không khống chế được tốc độ nên mới xảy ra tai nạn.

Lời kể của Andrew khiến những người có mặt ở đó cảm thấy bất ngờ, đặc biệt là Mã Nhược Anh, cô quay phắt qua nhìn Stefan, muốn lên tiếng nói gì đó, nhưng chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì đã nghe người đàn ông nói:

- Là vì tôi sao?

Andrew lắc đầu, anh rũ mắt, đáp:

- Không phải, là vì Elena tự nghĩ quá nhiều thôi, cô ấy đã tự ý chạy đi, tự ý dùng tốc độ cao, nên mới xảy ra tai nạn. Không liên quan đến cậu, cũng không liên quan đến Mã Nhược Anh.

Câu nói của Andrew khiến tất cả đều câm lặng, thậm chí đến tâm trạng của Stefan đang rất xấu cũng thay đổi hẳn. Anh ta thở ra một hơi rất nặng nề, mi mắt giật giật, dường như đang sốc.

Là vì Elena lo lắng cho anh, chính là vì đứa em gái đó lo lắng cho anh. Elena, sao em lại ngu ngốc như vậy?

Stefan siết chặt tay, anh mím môi, khó khăn lên tiếng:

- Khi nào phẫu thuật xong, hãy gọi tôi.

Dứt lời, anh quay người rời đi, trên khuôn mặt rất nhiều biến hóa, khiến người khác nhìn vào cũng phải hoảng sợ.

Âu Dương Thiên Thiên và Vivian đồng loạt kêu lên:

- Stefan!

Thế nhưng, anh ta vẫn không quay lại. Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn theo, không nói gì cả.

Anh biết, cậu ta chỉ đang tự trách mình thôi.

Mã Nhược Anh mím môi nhìn theo, vài giây sau, cô đưa tập giấy trong tay mình cho Vivian, nói:

- Cầm giúp tôi.

Sau đó, liền theo hướng người đàn ông nhanh chóng chạy đi.

Andrew cúi đầu, hai tay anh chồng lên nhau, bỗng nhiên cuộn chặt lại.

Nếu như nói lỗi, thì anh mới là người có lỗi lớn nhất. Là anh đã không thể làm được gì cho Elena, là anh đã không thể ngăn cản hành động của cô ấy sớm hơn, tất cả mọi thứ.... đều là lỗi của anh.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 400: Tên Ngốc Nghếch Điên Khùng!

Mã Nhược Anh đuổi theo Stefan ra đến tận cổng bệnh viện, cô liếc mắt nhìn xung quanh, liền thấy bóng hình anh ở cạnh một chiếc xe màu đen. Thế nhưng, điều làm cô ngạc nhiên hơn nữa là, anh ta lại đang đập tay mình lên thành xe, từng cú đấm mạnh đến nỗi khiến chất liệu cứng nhắc của chúng cũng phải lồm xồm xuống.

Điên rồi, anh ta cạy mình không đau mà làm như vậy sao?

Ngay lập tức chạy đến, Mã Nhược Anh nắm lấy vai của người đàn ông, hô lên:

- Stefan, dừng lại đi.

Người đàn ông vẫn hất văng cánh tay của cô, gầm gừ nói:

- Mặc kệ tôi, cô tránh ra.

Vừa nói, Stefan vừa tiếp tục đấm thật mạnh lên thành xe, đến mức khiến nó phải vang lên tiếng báo động inh ỏi.

Mã Nhược Anh cắn răng, cô trừng mắt, bất đắc dĩ cầm lấy hai tay của Stefan, vặn chéo nó vào nhau, sau đó dùng một lực thật mạnh, lôi thân thể người đàn ông đập lên đầu xe,

Đè lên người anh, cô quát:

- Anh điên rồi sao? Dù anh có không biết đau thì cũng không được hành hạ bản thân mình như vậy.

Stefan bị ép thành thế bị động, đôi mắt anh đỏ ngầu nhìn cô, nói:

- Liên quan gì đến cô? Cút đi.

Mã Nhượng Anh nheo mắt lại, không sợ hãi lên tiếng:

- Không liên quan đến tôi? Nếu như không muốn liên quan đến tôi thì ngay từ đầu đừng đến chỗ của tôi để khâu vết thương. Bất cứ kẻ nào do chính tay Mã Nhượng Anh tôi làm thì tôi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn về những diễn biến vết thương sau này. Nếu anh không muốn bị đau nữa thì nên ngậm mồm lại đi.

Dứt lời, cô dùng một tay giữ chặt thân thể người đàn ông, tay còn lại thì luồn xuống vạt áo sơ mi của anh ta, không chút lưu tình mà khiến từng cúc áo văng ra ngoài.

Stefan nghiêng rằng, nhìn hành động của cô mà tức giận, quát:

- Cô làm gì vậy?

Mã Nhượng Anh không quan tâm lời nói của anh ta, cô mở được áo sơ mi, ngay lập tức, thứ hiện lên là những vết màu đỏ chói mắt.

Quả nhiên... vết thương bị bục chỉ, sưng lên rồi.

Cái tên gốc ghêch điên khùng này!!!

Mã Nhượng Anh nghiêng rằng, cô trừng mắt nhìn người đàn ông, lớn tiếng hỏi:

- Chìa khóa xe đâu?

Stefan nhíu mày nhìn cô, hơi thở dần chậm lại, nhưng vẫn lên giọng khó chịu:

- Cô hỏi làm gì? Mau thả tôi ra.

Stefan không phải không có đủ sức để thoát khỏi sự khống chế này, nhưng căn bản là Mã Nhược Anh đã bấm trúng huyệt vị trên tay anh, khiến sức lực yếu đi hẳn, không thể chống cự lại được.

Mã Nhược Anh liếc mắt, cô không hỏi người đàn ông nữa, trực tiếp luồn tay vào trong túi áo anh ta tìm kiếm. Không có trong túi áo cô tiếp tục tìm xuống túi quần, cho đến khi moi ra được chiếc chìa khóa.

Cầm nó trên tay, cô bấm nút tắt còi báo động, rồi mở khóa chiếc xe, sau đó hơi nới lỏng tay, lời Stefan đứng dậy, mở cửa xe ra và tổng anh ta ngồi vào ghế phụ, còn mình thì hùng hổ đi về hướng ngược lại, ngồi lên ghế lái.

Quay tay lái một vòng lớn, cô đạp chân côn, phóng xe rời đi....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 401: Hãy Chữa Trị Đi!

Mã Nhược Anh lái xe đưa Stefan về biệt thự của mình, cô lôi thẳng anh ta vào phòng bệnh, ấn thân thể người đàn ông ngồi xuống ghế..

Quay người bật đèn điện lên, cô tiến tới bàn đựng dụng cụ, lấy bông băng và kim tiêm mang tới.

Stefan ngồi trên ghế, anh mím môi, muốn động đậy nhưng lại phát hiện ra bản thân không có sức lực, không thể làm được gì.

Mã Nhược Anh tháo vỏ kim tiêm ra, rồi bơm vào một chất lỏng trong suốt, giữ chặt tay người đàn ông, cô lên tiếng:

- Đừng cố nữa, tôi đã bấm vào một đoạn huyết vị trên tay anh, tạm thời cánh tay sẽ bị tê liệt, không cử động được đâu.

Vừa nói, Mã Nhược Anh vừa dùng bông thoa lên bàn tay của Stefan, xóa đi những vết máu, rồi nhanh chóng tiêm thuốc vào.

Stefan nhúu mày, lên tiếng:

- Cô làm gì vậy?

Nghe câu hỏi, Mã Nhược Anh không nhanh không chậm đáp:

- Tay anh chắc bị gãy xương rồi, đâm đến như vậy, không tổn hại gì thì cũng lạ. Tôi sơ cứu vết thương ngoài một chút, lát nữa sẽ bôi thuốc cho

anh.

Người đàn ông hí mắt, khó chịu nói:

- Tại sao cô cứ thích xen vào chuyện của người khác như vậy? Không liên quan đến cô.

Mã Nhược Anh ngược đầu lên, cô liếc người đàn ông một cái rồi trả lời:

- Anh nói không liên quan thì không liên quan à? Vậy tôi nói có liên quan thì nó cũng liên quan phải không? Đừng có áp đặt cho tôi bằng cách nói của anh nữa.

Dứt lời, Mã Nhược Anh đứng dậy, cầm khay bông băng dính đầy máu đổ vào sọt rác, sau đó lấy hộp kim khâu trên bàn đến.

Cô mang găng tay y tế vào, rồi cẩn thận cầm kim lên, xỏ chỉ qua một cách khéo léo. Mã Nhược Anh vươn tay còn lại về phía trước vạch áo sơ mi của Stefan ra, cô kéo ghế ngồi sát đến chỗ anh, cúi đầu lên tiếng:

- Anh không biết vết thương mới khâu xong không được vận động mạnh sao? Tôi chỉ vừa mới làm nó cách đây vài phút, vậy mà anh lại khiến nó bục chỉ ra rồi, muốn vết thương của mình lâu lành hơn nữa hả?

Stefan thở hắt ra một hơi, lạnh nhạt đáp:

- Mặc kệ nó, dù sao tôi cũng không cảm nhận được.

Câu nói này làm Mã Nhược Anh nhú mày nhìn lên, nhưng cô không trả lời lại. Quay người cầm lấy kéo trên khay dụng cụ, Mã Nhược Anh cắt từng đường chỉ trên ngực người đàn ông ra.

Sau khi rút hết chỉ cũ, cô bắt đầu khâu đường may mới vào. Suốt cả quá trình, Mã Nhược Anh không hề lên tiếng, Stefan cũng thuận theo không nói gì. Đến lúc gần kết thúc, cô mới bất ngờ hỏi:

- Tại sao anh lại đối xử với bản thân mình như vậy? Anh không cảm nhận được nỗi đau nhưng thân thể anh vẫn cảm nhận được mà, cứ liên tục bị thương nhưng không chịu chữa trị, anh không thấy anh đã quá tàn nhẫn với chính mình rồi sao?

Dừng một chút, Mã Nhược Anh mím môi, cô chớp mắt 2 cái rồi ngược mặt lên nhìn người đàn ông, nói:

- Hãy chữa trị đi! Căn bệnh của anh...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 402: Tôi Sẽ Giúp Anh!

Stefan nghe câu nói của người phụ nữ, anh chậm rãi nhìn sang cô, nhúu mày lên tiếng:

- Cô đang nói gì vậy? Bệnh của tôi...

Thế nhưng, không để anh nói hết câu, Mã Nhược Anh liền đáp lại:

- Là bệnh nan y, tôi biết. Nhưng mà.... nan y chỉ là một cách gọi khoa học để nói về những căn bệnh không có thuốc chữa mà thôi, nó không phải là dấu chấm hết cho cuộc đời của anh.

- Có thể anh đã tìm rất nhiều cách, nhưng chắc chắn chưa phải là tất cả, bởi vì trên thế giới này còn có vô số những căn bệnh hiểm nghèo hơn bệnh của anh nhưng vẫn có thuốc chữa. Cho nên, Stefan.... hãy chữa trị đi, tôi sẽ giúp anh.

Người đàn ông nghe từng lời của Mã Nhược Anh, ánh mắt nhìn thẳng vào cô một lúc lâu. Trong đôi con người ấy, có sự kiên quyết, cũng có cả sự chắc chắn, càng có nhiều hơn là sự tự tin, tự tin rằng sẽ chinh phục được tất cả mọi thứ trên đời..

Đôi mắt của Mã Nhược Anh đen láy như bầu trời đêm nhưng lại sáng rất lấp lánh, nó phơi bày ra một cốt cách mạnh mẽ đến từ nội tâm của người con gái, khiến cô ấy trở nên.... thật khác biệt.

Stefan mím môi, anh nhìn mặt Mã Nhược Anh gần sát mặt mình, nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi lên tiếng:

- Tại sao cô lại muốn giúp tôi?

Người phụ nữ chớp nhẹ ánh mắt, bình tĩnh đáp:

- Bởi vì... anh là bệnh nhân của tôi, giúp đỡ bệnh nhân khỏi bệnh là nghĩa vụ, cũng là trách nhiệm của 1 bác sĩ, tôi chỉ đang làm tròn trách nhiệm và nghĩa vụ của mình thôi.

Dừng một chút, cô đảo mắt, cắn môi nói:

- Hơn nữa, tôi chưa từng để bệnh nhân nào phải chết dưới tay của mình cả, vậy nên.... tôi cũng nhất định không để anh chết.

Lời này vừa thốt ra, đột nhiên lồng ngực của Stefan vang lên một tiếng "thịch", câu nói của cô như một thứ gì đó vừa mạnh mẽ lại vừa vô hình đánh vào trái tim anh.

Ánh mắt Stefan chăm chăm nhìn Mã Nhược Anh, ở khoảng cách gần, mặt hai người gần như sắp chạm vào nhau, nhưng đúng lúc này.....

"Reng.....reng.....reng" - Tiếng điện thoại vang lên ngay lập tức phá vỡ bầu không khí lắng đọng. Mã Nhược Anh chớp mắt, cô nhanh chóng dời người, lấy chiếc điện thoại từ trong túi mình ra.

Nhìn dãy số hiện trên màn hình, cô liền đưa di động lên tai, nói:

- Alo, Vô Thần.

Ở đầu dây bên kia, tiếng người đàn ông vọng tới, hỏi:

- Nhược Anh, cậu đang ở chung với Stefan sao?

Mã Nhược Anh gật đầu, thừa nhận không chút giấu diếm, đáp:

- Đúng vậy, cậu hỏi có chuyện gì à?

Nghe câu trả lời của cô, Âu Dương Vô Thần liền lên tiếng nói tiếp gì đó. Lời của anh khiến nét mặt cô hơi đổi, vài giây sau, Mã Nhược Anh cúp điện thoại, rồi nhìn sang Stefan.

Cô cúi người về phía trước, vươn tay cầm lấy cây kim nhỏ, hoàn thành nốt đường khâu cuối cùng, cùng lúc đó nói:

- Băng xong vết thương trên tay, tôi đưa anh đến bệnh viện. Elena đã phẫu thuật xong rồi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 403: Chiếc Xe Kì Lạ!

Đúng như lời đã nói, Mã Nhược Anh ngay sau khi băng bó vết thương trên tay cho Stefan thì liền lái xe đưa anh đến bệnh viện.

Cả hai vừa bước xuống xe thì thấy Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên đi ra khỏi cổng bệnh viện. Họ tiến đến chỗ cô, nói:

- Cuộc phẫu thuật rất thành công, Elena đã được chuyển về phòng VIP rồi, cậu đến đó xem xét tình hình của cô ấy một chút, nếu được thì hãy thương lượng với bệnh viện chuyển về nơi của cậu để tiện theo dõi.

Mã Nhược Anh gật đầu, đáp:

- Được, tôi biết rồi. Andrew và Vivian vẫn ở trong đó sao?

Stefan đứng bên cạnh, anh không nói câu nào, trực tiếp đi vào trong. Âu Dương Vô Thần liếc nhìn cánh tay của anh ta một chút, cũng không ngăn cản lại.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, lên tiếng:

- Dạ phải, cả hai người đó đều đang ở phòng bệnh của Elena.

Mã Nhược Anh nhướn mày, nhìn cô hỏi:

- Ủm, vậy được. Nhưng mà... bây giờ hai người muốn đi đâu? Về khách sạn sao?

Lần này, Âu Dương Vô Thần nhìn qua, chớp mắt trả lời:

- Elena đã không còn gì đáng lo ngại, cậu cũng ở đây rồi, nên chúng tôi muốn về nghỉ ngơi, không được sao?

Mã Nhược Anh bật cười, cô nhìn cả hai với ánh mắt "thân thiện", nói:

- Được chứ, cái gì cậu nói cũng được hết mà. Đi đi, về khách sạn nghỉ ngơi đi.

Vừa nói, Mã Nhược Anh vừa xua tay, ý như muốn đuổi hai người nào đó rời đi. Hành động của cô khiến Âu Dương Thiên Thiên thấy bối rối, muốn lên tiếng giải thích điều gì đó, nhưng mà còn chưa kịp làm thì Âu Dương Vô Thần bên cạnh đã nắm lấy tay cô kéo đi.

Mã Nhược Anh nhìn theo hướng hai người, cong khóe môi cười thầm. Âu Dương Vô Thần, đúng là cậu để ý tới người khác thì vượt hết liêm sỉ luôn rồi. Vui thật đấy!

Cười một tràng sảng khoái, Mã Nhược Anh như thấy mọi chuyện nhẹ nhõm hơn hẳn, cô thở hắt ra một hơi, quay người muốn đi vào trong bệnh viện.

Thế nhưng, bước chân của cô đột nhiên dừng lại, Mã Nhược Anh quay đầu về phía bên phải, ánh mắt hướng đến một góc khuất tối đen nằm bên cạnh cổng bệnh viện, ở nơi đó.... có một chiếc xe ô tô đang đậu.

Hình như cô vừa thấy cái gì đó lóe sáng ở chỗ ấy thì phải, trông giống như... ánh đèn máy ảnh? Hơn nữa, nếu cô nhớ không lầm, thì chiếc này đến ngay sau chiếc xe của Âu Dương Vô Thần. Lúc này, khi cô chạy ra kiểm Stefan, trong lúc nhìn xung quanh, cô đã thấy nó đi vào đây. Đến bây giờ.... vẫn đậu sao?

Nhíu mày, Mã Nhược Anh mang theo nghi ngờ chậm rãi đi tới, kính xe là loại không nhìn thấy được từ bên ngoài nên cô không thể xác định rõ là ai ở bên trong. Càng tiến gần tới, cô càng cảm thấy có điều kì quặc.

Đến trước cửa kính xe, Mã Nhược Anh nghiêng đầu, nheo mắt cố nhìn thử, nhưng vẫn như cũ không thấy được gì.

Chớp ánh mắt lạnh nhạt, vài giây sau, Mã Nhược Anh liền rút điện thoại ra, cô bật đèn flash, chiếu thẳng vào cửa kính xe.

Lúc này, người đàn ông đang ngồi bên trong thấy hành động của cô, nhếch môi cười, lẩm bẩm lên tiếng:

- Thông minh đấy.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 404: Anh Là Kẻ Nào?

Mã Nhược Anh vừa bật đèn flash lên, người đàn ông ngay lập tức mở kính cửa xe xuống, nhìn cô lên tiếng:

- Cô có vấn đề gì với xe của tôi sao?

Mã Nhược Anh liếc mắt nhìn sang, cô nhướn mày, chậm rãi thu tay về, bỏ điện thoại vào trong túi, đi gần tới chỗ anh ta, nói:

- Tôi cảm thấy xe của anh khá đẹp, nên muốn chụp một tấm ảnh thôi. Không nghĩ đến một chiếc xe trong góc khuất thế này lại có người ngồi, thất lễ rồi.

Ánh mắt người đàn ông có chút thay đổi sau lời nói của cô, anh ta chớp mắt bình tĩnh, đáp:

- Không có gì, dù sao.... bây giờ tôi cũng có việc bận phải đi rồi. Chào cô.

Vừa nói, người đàn ông vừa dời tầm mắt sang chỗ khác, hắn ta vươn tay về phía trước, chân ở dưới cũng di chuyển tựa như muốn lái xe rời đi thật. Nhận ra hành động này, Mã Nhược Anh ngay lập tức ngăn lại.

Cô nhanh chóng mà chuẩn xác luồn tay mình vào trong xe cầm lấy tay người đàn ông, rồi dùng lực ở các đầu ngón tay, bấm vào một đoạn xương cốt của hắn ta.

Ấn đường người đàn ông liền nhú lại, anh ta liếc khéo mắt nhìn người phụ nữ, có chút kinh ngạc.

Chỉ một động tác nhỏ mà có thể kích thích gân tay của anh, gây ra một dòng điện chạy dài khắp cánh tay, rồi khiến nó trở nên tê liệt trong tức khắc. Cô gái này... biết y thuật huyết vị sao?

Mã Nhược Anh nhếch khéo môi, chậm rãi lên tiếng:

- Đi xe màu đen, cửa kính xe là loại phản quang, người bên trong nhìn ra dễ dàng còn người ngoài thì không thể nhìn vào, hơn nữa, đậu xe trong một góc tối như thế này, thật khó để người khác nghĩ rằng anh không có mục đích xấu, phải không?

Người đàn ông không quay đầu nhìn trực diện Mã Nhược Anh, chỉ bình tĩnh đáp:

- Cô nghĩ nhiều rồi, tôi chỉ là đậu xe ở bệnh viện chờ người thân mà thôi.

Mã Nhược Anh lần này trực tiếp bật cười, nói tiếp:

- Bệnh viện này có bãi đỗ xe mà, tại sao anh không đậu ở đó mà lại đậu ở đây? Nhìn một chút cũng đoán được, vị trí ở đây thuận lợi cho tầm nhìn của anh, vừa bao quát vừa thấy rõ mọi thứ, đặc biệt là có thể nhìn chính xác ai ra vào cổng chính bệnh viện, tính toán được một góc độ đẹp thế này mà chỉ ngồi im không làm gì, người bình thường căn bản không ai rảnh rỗi đến mức đó cả.

- Anh đậu xe vừa khuất vừa không dễ dàng nhận ra, chính là không muốn có người phát hiện. Mà không muốn người khác phát hiện, vậy thì... chỉ có thể là đang lén lút làm điều xấu thôi, đúng không?

Người đàn ông chớp ánh mắt lạnh lùng, lên giọng:

- Cô à, cô để ý nhiều như vậy, có phải cũng có mục đích xấu không?

Mã Nhược Anh cong mắt, cô tựa người lên thành cửa xe, tay kia vẫn giữ nguyên hành động, trả lời:

- Con người tôi thật ra không được cái gì ngoài quan sát tốt và nhớ lâu cả, đó là bệnh nghề nghiệp mà, đối với người nào cũng vậy, chứ chẳng có mục đích gì riêng ai cả. Và đương nhiên, nếu như tôi đã để ý rồi... thì đó chắc chắn là điều không tốt.

Dừng một chút, ánh mắt Mã Nhược Anh hơi thay đổi, lạnh giọng nói:

- Cho nên, anh đừng có nói dối nữa, để tôi phân tích ra hết thì mất hay. Rốt cuộc.... anh là kẻ nào?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 405: Người Phụ Nữ Nguy Hiểm!

Người đàn ông nhú mào, anh quay đầu nhìn sang Mã Nhược Anh, khuôn mặt dù có chút thay đổi nhưng vẫn bình tĩnh lạ thường, lên tiếng:

- Cô à, điều này phải để tôi hỏi mới đúng, cô là ai vậy? Tại sao lại xen vào chuyện của tôi?

Mã Nhược Anh nhướn môi, từ tốn đáp:

- Tôi là ai anh không cần biết, đừng vòng vo nữa, trả lời đi. Anh theo dõi bạn của tôi để làm gì?

Lúc đầu, Mã Nhược Anh cứ tưởng người đàn ông này theo dõi mình, nhưng không, anh ta căn bản không biết cô là ai cả, vậy nên suy đoán này là không đúng.

Nhưng mà, lúc này cô đã thấy rất rõ ràng ánh đèn flash phát ra từ đây, trong lúc cô đang nói chuyện với Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên. Nếu như không phải chụp cô, vậy thì chỉ có thể là chụp hai người bọn họ mà thôi.

Kết hợp thêm nữa với những chi tiết trùng hợp như đến ngay sau xe của Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên, đợi ở đây một thời gian dài cho đến khi họ trở ra,..... thì có thể khẳng định, người đàn ông này chắc chắn đang theo dõi hai người đó.

Nhưng điều khiến cô thắc mắc là.... kẻ phái hấn ta tới là ai? Nếu như là kẻ thù thông thường, chắc chắn không chỉ có chụp hình như thế này thôi. Hơn nữa, người đàn ông này là người nước ngoài, khuôn mặt nổi bật với đường nét Tây đặc trưng nhưng lại biết nói tiếng Hoa? Quá nhiều nghi vấn khó hiểu xung quanh đây.

Mã Nhược Anh liếc mắt, lúc này đột nhiên thấy một đầu nhọn trông giống như ăng ten nhô ra, cô nhú mày, nghiêng đầu nhìn về chiếc ghế bên cạnh, ngay lập tức phát hiện có một miếng vải đen được phủ lên trên một vật thiết bị điện tử.

Cái đó, có là bao nhiêu phiên bản cô cũng nhận ra được, chính là đầu máy tính công nghệ cao và bộ đàm kết nối không dây ngoại tuyến. Kẻ này mang theo bộ đàm, hấn ta đang nói chuyện với ai đó sao? Không lẽ là.....?

Ý nghĩ vừa xuất hiện trong đầu, Mã Nhược Anh ngay lập tức luồn tay còn lại vào trong xe, vươn tới muốn lấy nó. Thế nhưng, người đàn ông tưởng chừng ngồi im từ nãy đến giờ lại đột nhiên cử động. Hấn ta cũng dùng tay còn lại không bị khống chế ngăn cản hành động của Mã Nhược Anh.

Bắt lấy tay cô một cách chuẩn xác, người đàn ông vặn ngược khuỷu tay lại, rồi dùng một lực mạnh, đẩy Mã Nhược Anh về phía sau. Không kịp trở tay với cú phản đòn đó, Mã Nhược Anh bị buộc phải lui lại, tay đang bấm huyệt vị của cô cũng vì lực đẩy quá mạnh mà tách ra, cuối cùng... cả thân thể cô bị đẩy ra khỏi chiếc xe.

Người đàn ông liếc mắt nhìn 1 giây, sau đó liền nhấn ga chạy đi. Mã Nhược Anh không thể làm gì được nữa, chỉ biết đứng một chỗ nhìn theo, mím môi không lên tiếng.

Khốn thật, để hấn ta chạy mất rồi!

Người đàn ông nhanh chóng lái xe rời khỏi bệnh viện, một tay của hắn đã bị tê liệt chưa cử động lại ngay được, vậy nên hắn chỉ có thể lái bằng một tay còn lại.

Nghiến răng, người đàn ông thầm nghĩ. Lúc này vì không muốn lộ thân phận mà không dám động thủ trước, không ngờ.... cô ta đã nhìn ra được từ sớm rồi, còn biết thuật huyết vị có thể khống chế mọi sức lực trên cơ thể nữa.

Đúng lúc này, một tiếng nói từ bộ đàm bên cạnh truyền tới:

- Adam, có chuyện gì vậy? Ta nghe có giọng của phụ nữ, có phải người bị lộ rồi không?

Người đàn ông liếc mắt nhìn sang, lạnh nhạt đáp:

- Không có, phu nhân. Chỉ là.... xảy ra một trục trặc nhỏ thôi. Tôi vẫn an toàn.

Dừng một chút, người đàn ông lại hỏi:

- Nhưng mà phu nhân, hình như... bên cạnh Elias thiếu gia không chỉ có một người phụ nữ là Âu Dương Thiên Thiên thôi, vẫn còn một người khác nữa.

Người phụ nữ nghe thấy, giọng có chút thay đổi:

- Vẫn còn một người khác nữa ư? Là ai?

Người đàn ông mím môi, nhỏ giọng trả lời:

- Tôi không biết. Nhưng mà.... đó là một người phụ nữ rất nguy hiểm!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 406: Lo Lắng Không Nói Thành Lời!

Mã Nhược Anh tìm gặp bác sĩ chính cho cuộc phẫu thuật của Elena, nói rõ nghề nghiệp của bản thân và quan hệ giữa mình với cô ấy, và đương nhiên không khó để thương lượng về việc chuyển viện.

Đi vào phòng bệnh VIP - nơi Elena đang điều trị, thấy Vivian và Stefan đang ở đây, cô đi tới, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Tôi đã xin phép được chuyển Elena về bệnh viện của mình rồi, mọi người yên tâm đi.

Lời của cô khiến cho ai nấy đều gật đầu, nói xong, Mã Nhược Anh kiểm tra một lượt màn hình điện tâm đồ và thân thể của cô gái nằm trên giường, nhìn băng quấn trên đầu Elena, cô thở dài một hơi, không lên tiếng.

Đúng lúc này, có một nhân viên y tá mang khay dụng cụ vào, dường như muốn tiêm thuốc cho người bệnh.

Mã Nhược Anh ngay lập tức đi đến, cô kiểm tra thật kỹ càng mọi thứ rồi mới cho nhân viên y tá đó tiến hành tiêm thuốc. Thế nhưng, suốt cả quá trình, cô gái có vẻ khá lúng túng nên mất một khoảng thời gian dài vẫn chưa bắt đầu làm phần việc của mình.

Mã Nhược Anh liếc mắt, cô theo tầm nhìn của nhân viên y tá hướng đến chỗ người đàn ông, như nhận ra điều gì đó, Mã Nhược Anh mím môi, cô tiến lên một bước, nói:

- Để tôi làm cho, cô ra ngoài đi.

Nhân viên y tá rồi rút gậy đầu, sau đó nhanh chóng quay người rời đi. Mã Nhược Anh cầm theo kim tiêm đi đến giường bệnh, cô hơi cúi người, cẩn thận tiêm thuốc vào dây truyền nước của Elena, vừa lên tiếng:

- Andrew, anh có mệt không? Về khách sạn của Vô Thần nghỉ ngơi đi, ở đây có tôi rồi.

Người đàn ông ngồi cúi đầu trên ghế trong một góc phòng, nghe câu hỏi của cô, anh không ngước mặt lên, chỉ đáp:

- Tôi không sao.

Mã Nhược Anh rút kim tiêm ra, cô bỏ nó lên khay thuốc, rồi nhìn lại màn hình điện tâm đồ, thấy không có gì bất thường, mới nói tiếp:

- Anh không sao nhưng những người khác thấy thì có sao đấy. Nếu không muốn nghỉ ngơi, thì chí ít hãy thay áo đi, anh vừa dọa một y tá sợ hãi chạy đi rồi.

Dứt lời, cô liếc qua nhìn Vivian, thấy ánh mắt của cô, người phụ nữ chẹp miệng, chậm rãi đi tới gần Andrew, lên tiếng:

- Andrew, tôi đưa cậu về khách sạn thay áo đã, cậu như vậy thật sự sẽ dọa những bác sĩ vào đây khám cho Elena đấy.

Người đàn ông nghe đến tên Elena, đột nhiên có phản ứng, anh ngước mặt lên, nhìn về phía cô gái nằm trên giường, vài giây sau thì đứng dậy, đi về phía cửa phòng.

Vivian gật đầu với Mã Nhược Anh một cái, rồi cũng theo sau Andrew rời đi.

Bây giờ, trong phòng chỉ còn lại hai người, là Stefan và Mã Nhược Anh. Stefan thì vẫn ngồi bên cạnh giường của Elena, mắt nhìn chăm chăm vào cô ấy, không rời một giây nào.

Mã Nhược Anh không muốn đả động đến tâm trạng của người đàn ông, cô không nói gì, chỉ đi đến mở cửa sổ ra, đứng ở nơi đó một lúc lâu....

Đêm nay, là một đêm mất ngủ với nhiều người.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 407: Điều Em Không Hiểu!

Âu Dương Vô Thần lái xe đưa Âu Dương Thiên Thiên trở về nhà, trên đường đi cả hai không nói gì, khiến bầu không khí trong xe trở nên khá ngột ngạt.

Âu Dương Thiên Thiên liếc người đàn ông bên cạnh mấy cái, cuối cùng quyết định lên tiếng nói một câu:

- Ủm, chị Nhược Anh giỏi như vậy, chắc chắn Elena sẽ không sao đâu, anh không cần lo lắng quá.

Âu Dương Vô Thần chuyên tâm lái xe phía trước, anh chớp ánh mắt lạnh nhạt đáp:

- Tôi không lo lắng.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Không lo lắng? Vậy.... có phải cô đã an ủi một câu thừa thãi rồi không? Đột nhiên cảm thấy mình có chút vô duyên....

Câu trả lời của người đàn ông khiến Âu Dương Thiên Thiên câm nín, cô phồng môi, quay đầu qua nhìn cửa sổ. Vốn là tưởng anh ta lo lắng, nên cô mới muốn an ủi một chút. Nhưng mà không có.... vậy thì thôi vậy.

Âu Dương Thiên Thiên không nói nữa, tất cả lại trở về im ắng như cũ. Thế nhưng, vài giây sau đó, đột nhiên cô nghe tiếng của Âu Dương Vô

Thần vang lên:

- Nhưng nếu ngày hôm nay em là người nằm ở đó, thì có lẽ ngược lại, tôi sẽ rất lo lắng.

Một câu nói, khiến Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ mở to mắt, cô chậm rãi quay sang nhìn anh, kinh ngạc thốt thành lời:

- Hà?

Âu Dương Vô Thần vẫn hướng mắt về phía trước, anh không quay đầu nhìn cô, giọng trầm ấm nói tiếp:

- À không, có lẽ không chỉ đơn giản là lo lắng, mà tôi sẽ mất bình tĩnh nữa, giống như hành động lúc nãy của Stefan vậy. Tức giận, bức bối, khó chịu với tất cả mọi người xung quanh. Thậm chí là.... muốn ra tay đánh người để xả giận.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, ngực cô đột nhiên đập mạnh từng tiếng "thình thịch". Hơi siết chặt tay, cô mím môi nhìn người đàn ông, không lên tiếng.

Anh ta.... đang nói cái gì vậy?

Tại sao nghe có chút....

Ánh mắt Âu Dương Vô Thần đen láy, anh xoay tay lái, tiếp tục lên tiếng:

- Những người như tôi, tay dính rất nhiều máu, giết người không chớp mắt, lạnh lùng và vô cảm, nhưng mà... không phải là không biết sợ hãi. Sự sợ hãi có thể đến từ việc bản thân không cảm thấy an toàn, hoặc là... cảm thấy mình không đủ năng lực để bảo vệ những người xung quanh. Khiến họ bị thương, khiến họ gặp khó khăn, khiến họ bỏ đi.

- Hơn tất cả mọi thứ, cảm giác mất đi người thật sự quan tâm, đó mới chính là sự sợ hãi dày vò con người nhất. Âu Dương Thiên Thiên, em cũng đã từng cho tôi thử một lần... trải nghiệm cảm giác như thế.

- Vậy em có biết nó như thế nào không? Chắc là em không biết nhỉ? Bởi nếu hiểu được, có lẽ em sẽ không lạnh lùng mà từ chối tôi thẳng thừng như vậy, phải không?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 408: Có Người Theo Dõi Âu Dương Thiên Thiên

Sau lời nói của Âu Dương Vô Thần, suốt cả đoạn đường về Âu Dương Thiên Thiên không lên tiếng gì nữa, cô ngồi im lặng, không nhìn anh, cũng không nhìn đi bất cứ đâu, chỉ ngồi cúi đầu, tựa như đang suy nghĩ gì đó.

Xe dừng trước cổng khách sạn, cô liền mở cửa bước xuống, thẳng một đường đi vào trong, không đợi người đàn ông đi cùng.

Âu Dương Vô Thần không nói gì, anh bước xuống xe, quay đầu nhìn đằng sau một chút rồi cũng theo chân Âu Dương Thiên Thiên vào thang máy.

Nhìn cô bấm nút lên tầng của anh, Âu Dương Vô Thần liền hỏi:

- Tôi cứ nghĩ em sẽ trở về phòng của mình?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, đáp:

- Anh thừa biết phòng của tôi bây giờ không thể dùng được mà.

Nghe câu trả lời của cô, Âu Dương Vô Thần không hỏi thêm nữa, anh chớp mắt, rút trong túi ra một chiếc thẻ, đưa cho Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Em mở cửa vào phòng trước đi, tôi có chuyện muốn nói với Kỳ Ân.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, đưa tay cầm lấy chiếc thẻ, nhỏ giọng đáp:

- Được.

Cứ như vậy, hai người tiếp tục im lặng sau một màn đối thoại ngắn ngủn. Cánh cửa thang máy mở ra, Kỳ Ân đã đứng đợi sẵn phía trước, thấy hai người, cô cúi đầu lên tiếng:

- Cậu chủ, Nhị tiểu thư.

Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu chào lại Kỳ Ân, rồi lách người đi qua. Cô đi thẳng về phía phòng, quẹt thẻ rồi mở cửa vào trong.

Kỳ Ân: "..."

Không phải lúc đi còn nắm tay vui vẻ lắm sao? Tại sao quay về thì lạnh nhạt thế này? Hai người này xảy ra chuyện gì vậy?

Âu Dương Vô Thần bước ra khỏi thang máy, anh nhìn người phụ nữ, lên tiếng hỏi:

- Cô vẫn cử người theo sau cô ấy chứ?

Kỳ Ân cúi đầu, nhanh chóng trả lời:

- Vâng, cậu chủ. Hai người phụ trách bảo vệ Nhị tiểu thư đã được phân công từ đầu, đến nay vẫn giữ nguyên vị trí đó, sẽ không dừng lại khi không có lệnh từ ngài.

Âu Dương Vô Thần híp mắt, lạnh giọng:

- Hai người?

Nghe âm điệu của anh, Kỳ Ân liền giật mình, vội đáp:

- Cậu chủ, là tôi sợ nếu phải quá nhiều người theo Nhị tiểu thư thì cô ấy sẽ phát hiện, nên mới cử ra hai người đi làm nhiệm vụ này. Hơn nữa.... lúc đầu ngài cũng nói.... số lượng như vậy là "quá nhiều" với cô ấy rồi.

Khi cô báo cáo chuyện cử vệ sĩ bảo vệ Âu Dương Thiên Thiên, Âu Dương Vô Thần lúc đó cũng không phản đối mà, ngược lại, còn kiêu ngạo nói như vậy là nhiều rồi, cô ấy chắc cũng không gặp nhiều khó khăn đâu. Sao bây giờ lại..... làm ra vẻ tức giận bởi vì số lượng "ít" chứ?

Không hiểu nổi.

Âu Dương Vô Thần liếc ánh mắt sắc bén, nói:

- Vậy hai người mà cô cử đi rồi cuộc đã làm việc như thế nào mà lại không nhận ra có kẻ đã theo dõi Âu Dương Thiên Thiên? Hửm?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 409: Em Làm Gì Vậy?

Kỳ Ân kinh ngạc khi nghe câu nói của Âu Dương Vô Thần, cô chớp chớp mắt, sau vài giây liền cúi đầu trả lời:

- Xin lỗi cậu chủ, là tôi đã quá sơ suất. Tôi sẽ liên lạc ngay với hai người đó và làm rõ mọi chuyện.

Thân thể người đàn ông tỏa ra khí tức lạnh lẽo khiến Kỳ Ân cảm thấy sợ hãi, cô mím môi, im lặng không dám lên tiếng nữa.

Âu Dương Vô Thần dời tầm mắt sang chỗ khác, anh đứng thẳng người, hai tay thản nhiên bỏ vào trong túi, lên tiếng:

- Điều tra đi, tôi cũng đã phải mất một khoảng thời gian mới nhận ra kẻ theo dõi đó. Khả năng của hân... chắc chắn không phải hạng tầm thường.

Chỉ riêng việc hân có thể vượt mặt hai người mà Kỳ Ân trực tiếp cắt cử bảo vệ Âu Dương Thiên Thiên thôi, cũng đã cho thấy hân ta rất giỏi rồi. Ngang nhiên lộng hành trên "địa bàn" của anh như vậy, kẻ đứng đằng sau, có thể cũng không phải đơn giản.

Dừng một chút, anh liếc xéo qua người phụ nữ, nói tiếp:

- Cô nên xem lại cách quản lí người của mình đi, đúng là tệ hại.

Kỳ Ân cắn môi, cô cúi đầu thấp hơn, hạ giọng đáp:

- Tôi rất xin lỗi, thưa cậu chủ.

Dứt lời, người đàn ông hừ lạnh một tiếng, rồi nhấc chân bước về phía trước. Kỳ Ân đứng phía sau nhẹ thở hắt ra một hơi, cô ngược đầu lên, thầm thán nhẹ nhõm.

May quá, không có trừng phạt gì cả.

Thế nhưng, tâm cô còn chưa kịp bình yên bao lâu thì đột nhiên người đàn ông đi ngược lại, thân thể xuất hiện trước mặt Kỳ Ân thêm 1 lần nữa.

Vội cúi đầu, cô đứng thẳng người, lên tiếng:

- Cậu chủ, ngài còn có gì cản dận nữa sao?

Âu Dương Vô Thần mím môi, nhìn cô nói:

- Cử thêm người bảo vệ cho Thiên Thiên, ít nhất thì cũng phải.... được 50 người. Tuyệt đối không được để cô ấy phát hiện ra.

Kỳ Ân nghe xong, suýt sặc. 50 người? Ít? ÍT ư?

Cậu chủ, "ít" của ngài.... e là hơi nhiều rồi đấy.

Kỳ Ân cắn môi, bất đắc dĩ đáp:

- Vâng, cậu chủ.

Âu Dương Vô Thần gật đầu, lại hừ lạnh thêm một tiếng nữa, rồi mới chịu đi về phía phòng của mình. Lần này, cô nhìn theo bóng anh tận đến khi thấy rõ người đàn ông đi vào phòng, Kỳ Ân mới dám thở ra hơi.

Haizzz, mệt nữa rồi đây.

=====

Âu Dương Vô Thần đi vào phòng mình, vừa mới đóng cửa lại, anh quay đầu thì thấy Âu Dương Thiên Thiên đang ngồi dưới đất, trên tay cô cầm chăn và gối, lộ mọ trái lên sàn.

Nhúu mày, anh lên tiếng hỏi:

- Em đang làm gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy tiếng người đàn ông, liền quay đầu nhìn lại, cô chớp mắt, đáp:

- Chia chỗ nằm.

Âu Dương Vô Thần nhúu mày, lại hỏi tiếp:

- Chia cái gì?

- Ủm.... là chia chỗ ngủ đó. Căn phòng lớn thế này nhưng chỉ có một cái giường thôi. Âu Dương Vô Thần, tôi nhường anh nằm trên giường đó, tôi nằm dưới đất cũng được.

"....."

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 410: Không Thích!

Ấn đường Âu Dương Vô Thần cau càng ngày càng chặt hơn, anh mím môi, lên tiếng:

- Không thích!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, đứng dậy nhìn anh, hỏi:

- Tại sao anh lại không thích?

Người đàn ông nhìn lại cô, rành rọt đáp:

- Tôi không thích là không thích. Không cần lí do.

Âu Dương Thiên Thiên đến chịu với lời biện minh của anh, cô nghiêng đầu, hỏi:

- Tôi đã nhường cho anh nằm trên giường rồi, tại sao lại còn không thích?

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt đen láy, trả lời:

- Tôi không thích em nằm dưới đất, tôi muốn em nằm trên giường.

Lời này của người đàn ông phát ra, làm Âu Dương Thiên Thiên có chút bất ngờ, cô ngây người vài giây, rồi chỉ tay xuống chiếc chăn dưới sàn, nói:

- Vậy.... anh nằm dưới đất đi.

"....." Ngay sau đó là một khoảng không im lặng kéo dài.

Hai phút sau.....

Ở nơi lúc này Âu Dương Thiên Thiên đã trải chân, có một người con gái đang nằm. Và đương nhiên.... kẻ đó chính là cô.

Là cô. Là CÔ. Âu Dương Thiên Thiên!

"....."

Vốn dĩ cứ tưởng người đàn ông đó nói như vậy thì sẽ cho cô lên giường nằm, ai mà ngờ.... anh ta không chịu.

Âu Dương Thiên Thiên giật giật khoe môi, ánh mắt trừng lớn, Thế mà còn tỏ ra vẻ quan tâm cô, đến cuối cùng.... vẫn là cho cô nằm đất.

Tức chết cô rồi!!!

Đang lúc Âu Dương Thiên Thiên hậm hực, người đàn ông nằm trên chiếc giường lớn bỗng lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên.

Nghe lời gọi của anh, cô chẹp miệng, khó chịu đáp:

- Cái gì?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, trầm giọng hỏi:

- Em ngủ chưa?

"...."

Gì vậy ba? Hết chuyện chơi đúng không? Nghe cô trả lời thì tự khắc là biết chưa ngủ rồi. Còn hỏi ngủ chưa?

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô kéo chăn lên trùm đầu mình, hừ lạnh nói:

- Tôi ngủ rồi, đang say giấc nồng, mơ thấy vô số tiền bạc và trai đẹp. Anh ngủ đi, chúc anh ngủ ngon, mơ thấy ác mộng.

"....." Dứt lời, sau đó là một mảnh yên tĩnh kéo dài nữa.....

Ban đêm, khi tất cả mọi thứ đã chìm sâu vào trong thế giới của riêng mình, có một người đàn ông.... nhẹ nhàng rời giường. Anh ta bế cô gái đang nằm tự do dưới sàn, cẩn thận đặt lên giường, rồi đắp chăn lên ngang người cô.

Nằm xuống bên cạnh, người đàn ông ôm ngang lấy cô gái nhỏ, an tâm đi vào giấc ngủ....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 411: Chưa Từng Yêu Thương Ai!

Vivian và Andrew là hai người cuối cùng trở về khách sạn PJH. Lên phòng đã được đặt sẵn, người đàn ông ngồi bệt xuống ghế sofa, hai tay anh đan vào nhau, chống lên đầu im lặng.

Vivian liếc mắt nhìn một chút, cô quăng thẻ phòng lên bàn gần đấy, rồi đi vào trong bếp, tính rót cho Andrew một ly nước. Thế nhưng, như nghĩ đến gì đó, cô đột nhiên khựng lại, cất ly vào trong khay và đi đến lục lọi các ngăn tủ khác.

Sau vài giây tìm kiếm, cuối cùng Vivian lấy từ trong tủ ra một chai rượu nhỏ. Là loại rượu Vodka được ủ 4 năm, khá ngon.

Andrew ngồi trên ghế, không để tâm đến người phụ nữ làm gì. Một lúc sau, Vivian đi ra với hai ly rượu cầm trên tay, cô để xuống trước mặt anh, lên tiếng:

- Nước trong trường hợp này không có mấy tác dụng, tôi nghĩ một chút rượu vang sẽ khiến cậu tốt hơn. Uống đi.

Dứt lời, cô đi lại vào trong phòng, sau vài giây, liền trở ra với một gói áo phông trắng, tùy tiện quăng đến chỗ Andrew, nói:

- Là đồ cơ bản của khách sạn, cậu mặc tạm đi.

Andrew chớp ánh mắt buồn, anh quay đầu qua, một tay chậm rãi cầm gói áo lên, mở nó ra, một tay khác tháo từng nút áo sơ mi trên người, quăng nó sang một bên.

Vivian ngồi xuống ghế, cô cầm ly rượu lên, thư thả nhấp một ngụm nhỏ. Ánh mắt liếc đến người đàn ông đang trực tiếp thay đồ bên cạnh, cô nhướn mày, há miệng trầm trồ:

-Ồ, thân hình cậu vẫn tuyệt như lúc trước nhỉ? Nhìn thèm quá~~

Andrew lạnh nhạt tròng áo vào người, che đi cơ bụng 6 múi phía dưới của mình. Làm xong, mới nhướn người về phía trước, cầm lấy ly rượu trên bàn.

Vivian nhếch môi, không chọc ghẹo nữa, tiếp tục uống thêm một ngụm rượu trên tay mình. Đúng lúc này, người đàn ông bên cạnh đột nhiên gọi:

- Vivian.

Cô chuyển ánh mắt sang nhìn anh, lên tiếng:

- Hửm?

Andrew lắc lắc ly rượu trong tay, anh nhìn thứ chất lỏng màu đỏ không ngừng quay xung quanh, chậm rãi hỏi:

- Cô đã từng nếm thử cảm giác... mất đi người mình thương yêu chưa? Nó có đáng sợ không?

Vivian cười hắt ra một hơi khi nghe câu hỏi của người đàn ông, cô nhướn mày, đáp:

- Elena đã ổn rồi mà, tại sao cậu còn nghĩ đến cái này nữa? Thoải mái đi, có Selina bên cạnh, cô ta sẽ không chết được.

Andrew nhẹ chớp mắt, trầm giọng nói:

- Tôi chưa nói đến Elena, trả lời câu hỏi của tôi đi, Vivian.

Người phụ nữ bị âm điệu của anh làm cho bất ngờ, cô liếc mắt, sau vài giây thì đột nhiên nhếch môi, lắc đầu trả lời:

- Chưa từng. Tôi chưa từng nếm thử cảm giác mất người mình thương yêu bao giờ. Bởi vì.... tôi không yêu thương bất kì ai, ngay cả là người thân của tôi.

Dừng một chút, Vivian hơi nheo mắt, lên tiếng:

- À phải, không lẽ cậu quên rồi sao, tôi không còn người thân nữa. Bắt đầu từ 8 năm trước, khi tôi chính tay giết mẹ ruột của mình để leo lên cái ngai vàng này, tôi đã chỉ còn 1 mình mà thôi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 412: Kẻ Máu Lạnh Nhất!

Andrew nghe câu trả lời của cô, anh không nói gì, chỉ chậm rãi đưa ly rượu lên uống ngụm đầu tiên.

Vivian tựa người ra sau ghế, cô chớp ánh mắt lạnh nhạt, đôi con ngươi hiện lên sự vô cảm, bình thản nói:

- Sinh ra trong gia đình quý tộc, ngay từ đầu đã xác định là đơn thân độc mã sống rồi. Cha mẹ, anh chị em, đều chỉ là những thứ bổ trợ, thậm chí có thể là vật ngăn cản. Có cũng được, không có.... là càng tốt.

- Thử tính mà xem, có ai trong số chúng ta, có được thứ gọi là "tình thân" chứ? Phelan và Selina đều mất mẹ từ sớm, Stefan và Elena không nhận được sự quan tâm từ cha, bố mẹ cậu cũng không có tình nghĩa gì, tôi thì giết cả mẹ của mình, chỉ nhiều đó thôi cũng đủ thấy, cha mẹ trong thế giới của chúng ta là thừa thãi rồi.

- Nói đến tình yêu thương, thì tôi chỉ nghĩ đến tình thân mà thôi, nhưng tôi không có, cho nên... tôi không biết cảm giác đó thế nào.

Andrew ngậm ngụm rượu trong miệng mình rất lâu mới nuốt xuống, anh quay đầu nhìn người phụ nữ, thấy tay cô vân vê miệng ly, chậm rãi lên tiếng:

- Tôi cuối cùng cũng đã hiểu, vì sao Vô Thần lại nói câu đó. Cậu ấy từng nói.... trong cả 6 người, cô mới là kẻ máu lạnh nhất.

Lời của Andrew vừa phát ra, Vivian ở phía đối diện bỗng bật cười thành tiếng, cô cong khóe miệng xinh đẹp, nở nụ cười vô cùng quyến rũ nhưng lại lạnh lẽo đến thấu xương:

- Máu lạnh? Chúng ta đều máu lạnh như nhau cả, Andrew bé bỏng à. Nhưng cậu nói đúng, tôi mới là kẻ máu lạnh nhất trong số 6 người. Cậu biết vì sao không? Bởi vì chính Phelan cũng đã từng nhận định, hoàng thất khắc nghiệt hơn gia tộc rất nhiều.

- 5 người các cậu, đều sinh ra trong gia tộc lớn, tuy có mỗi hận thù khác nhau nhưng suy cho cùng các cậu đều được quyền cạnh tranh công bằng để giành quyền thừa kế. Dù không ở vị trí cao nhất, thì cũng sẽ có chỗ đứng vững chắc cho mình. Nhưng còn tôi thì không như vậy. Nếu tôi không được làm nữ hoàng Elizabeth đệ Tam, tôi sẽ đồ bỏ đi.

- Cậu tưởng là đứa con gái duy nhất của hoàng thất Anh thì sẽ ung dung thuận lợi ngồi lên ngai vàng sao? Không có, không có cái gì là cho không cả. Cậu sẽ phải trả những cái giá lớn nhất, nếu muốn bước lên vị trí đó.

- Tôi không có chị em ruột nhưng tôi có anh chị em họ, những công nương và bá tước có quyền lực nhất nước Anh, họ luôn lấn le ngai vàng. Vậy nên, khi muốn an toàn vị trí của bản thân, tôi buộc phải giết chết bọn họ. Tôi thậm chí nhớ rất rõ, từng kẻ mà mình đã giết, tổng cộng là 36 người, trong đó, có 17 công nương, 13 nam tước và 6 bá tước. Những đứa trẻ chỉ mới vừa chào đời, tôi cũng đã phải xuống kiếm với chúng, không chút lưu tình.

- Chưa hết, tôi còn phải chính tay giết mẹ mình để ngồi lên cái ngai vàng mà bà ta cai trị suốt 40 năm qua. Cả cuộc đời bà ta, đề phòng tất cả mọi người xung quanh nhưng rốt cuộc cũng không đề phòng nổi con của mình. Đến bây giờ, khi tôi đã ngồi vững trên đó tám năm rồi, dù là ngồi một mình, tôi cũng không cảm thấy áy náy. So với việc phải sống trong âm mưu

của người qua kẻ lại, tôi quyết định diệt sạch bọn họ. Đó là cách "an toàn" trong từ điển của tôi.

- Trong hoàng thất Anh, chỉ có một con đường duy nhất để được sống, chính là phải trở thành người không có đối thủ. Còn nếu không, cậu sẽ chỉ là kẻ bỏ đi, là kẻ nằm dưới kiếm người khác, một cuộc đời người... cứ như thế mà về với tro bụi.

- Và dĩ nhiên tôi còn sống chính là tôi đã thành công, tôi đã trở thành kẻ mạnh nhất, ngồi vững chắc trên ngai vàng, mà cho đến hàng chục năm sau, cũng không thể nào có kẻ có khả năng đạp đổ xuống được.

Dứt lời, Vivian đưa ly rượu lên uống tiếp một ngụm, cô nhìn qua Andrew, thấy anh ta đang nhìn mình, liền mỉm cười nói:

- Sao nào? Thấy tôi đáng sợ quá sao? Kể ra... thì cũng máu lạnh thật nhỉ?

Người đàn ông chớp ánh mắt, không trả lời cô mà hỏi ngược lại:

- Còn tình yêu? Cô chưa từng yêu ai sao?

Vivian đảo mắt, tặc lưỡi đáp:

- Cậu thì có được tính không? Nói ra... cũng có khoảng thời gian tôi say đắm cậu.

Andrew lần này lại cười, lên tiếng:

- Là Vô Thần, phải không? Không bao giờ là tôi được.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 413: Sợ Sẽ Giết Chết Anh Ấy!

Vivian nhìn vào mắt của Andrew, cô thu lại nụ cười, giọng cũng nhẹ dần, hỏi:

- Cậu... từ khi nào thì đã nhận ra? Đến Stefan và Elena cũng...

Không kịp để cô nói hết, người đàn ông đối diện đã ngay lập tức đáp:

- Elena cũng từng nghi ngờ, nhưng cô ấy đã bác bỏ nó. Cô ấy cho rằng một người cao ngạo như cô, chưa bao giờ thừa nhận cảm xúc với một ai, sao có thể thích Vô Thần được. Nhưng mà... sự thật là cô đã thích cậu ta.

Vivian nghe đến đây, cô mím môi, bỗng im bật, không lên tiếng. Thấy vậy, Andrew liền nói:

- Stefan có lẽ cũng biết, nhưng chắc cậu ấy không muốn nói ra. Tôi thì không hay để ý những chuyện này, chỉ là... tình ý của một cô gái, sao có thể che giấu mãi mà không chút lộ ra được chứ? Cái cách mà cô nói, ánh mắt... tất cả đều rất thâm lặng hướng về Vô Thần.

Trí nhớ của Andrew tuy không siêu việt như hai người bạn của mình, nhưng cũng được coi là xuất sắc. Anh nhớ rất rõ 1 câu mà Vivian từng nói khi đến hòn đảo ở San Fransico để cứu cả bọn các anh.

"Tôi đến vì Phelan"

Một câu nói đơn giản nhưng mang rất nhiều ý nghĩa sâu xa, chứ không bình thường như ngoài mặt của nó. Không phải vì Vô Thần đã gọi điện nhờ, mà bởi vì là cậu ấy, nên cô ta mới đến.

Vivian lúc này mới ngộ ra mình sớm đã bị nhìn thấu rồi, cô nở nụ cười nhẹ, lên tiếng:

- Tôi cứ tưởng sẽ không ai nhận ra, nhưng mà.... rốt cuộc vẫn là không qua được các cậu. Stefan thì tôi không nói, cậu ta quá giỏi nhìn sắc mặt người khác và đoán tâm trí của họ, nhưng mà.... tôi cũng không ngờ cậu lại tinh tế như thế, Andrew. Vậy chắc... cậu biết tôi quen với cậu, có lẽ cũng là vì muốn gặp mặt Phelan rồi.

Người đàn ông chớp mắt, nhẹ nhàng gật đầu.

Vivian lại bật cười thêm một lần nữa, nhưng lần này hoàn toàn không giống lần trước... nụ cười của cô tuy vẫn cao ngạo ngút trời nhưng chất chứa sự tang thương không thể nói thành lời. Không có sự châm biếm, không có sự chế giễu, nhưng nó ám ảnh bởi nỗi buồn đến từ sâu trong nội tâm.

- Phải... là Phelan, là Âu Dương Vô Thần, người mà tôi yêu nhất, nhưng vĩnh viễn không chiếm được nhất.

- Tôi rất thích anh ấy, cực kì thích. Thích đến nỗi từng muốn dùng quyền lực để ép buộc anh ấy đến với mình, nhưng mà... cuối cùng tôi đã không làm như vậy.

Vivian ngược khuôn mặt vô hồn của mình lên, cô chớp nhẹ ánh mắt, nói tiếp:

- Tôi biết bản thân tôi là một con người đáng sợ đến mức nào, là một con quỷ tham mê quyền lực đến mức nào, tôi đã có thể nhuộm máu nhiều kẻ như vậy để có được ngai vàng, vậy thì chắc chắn sẽ không dừng lại được.

- Tình yêu của tôi lớn, nhưng nó không đủ để đẩy ngã ham muốn quyền lực của tôi. Tôi sợ... đến một ngày, rất có thể chính tay tôi sẽ giết chết anh ấy, nên tôi không thể mang anh ấy về cạnh mình được... không thể...

Vivian là một người sống rất lí trí. Cô ấy đam mê quyền lực và sẵn sàng sống chết vì nó. Vậy nên, một mình cô ấy sống với quyền lực là đủ rồi, nếu có một người khác bước vào nữa, thì không sớm cũng muộn, dù có yêu thương bao nhiêu cô ấy cũng sẽ giết chết họ để bảo vệ chính mình. Cô ấy chỉ chôn chặt tình cảm trong lòng, và xây một bờ tường tình bạn, tình đồng đội để ngăn cản trái tim của bản thân

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 414: Thiên Thần Cứu Rỗi Ác Quỷ!

Andrew chớp ánh mắt nhìn người phụ nữ, chậm rãi lên tiếng:

- Bây giờ Vô Thần đã có Thiên Thiên rồi.

Vivian nghe tới đây, cười nhếch môi một cách chế giễu, cô ngửa đầu, đưa ly rượu lên uống một hơi hết sạch, sau đó nói:

- Thế nào? Anh tưởng tôi sẽ làm gì cô bé đó sao? Không đâu, tôi sẽ không bao giờ tổn thương đến người mà Phelan quan tâm đâu. Tôi chỉ là.... cảm thấy ghen tị mà thôi.

- Lần đầu tiên gặp Âu Dương Thiên Thiên, cậu có biết tôi đã nghĩ gì không? Tầm thường, chính là tầm thường. Một cô gái nhỏ tuổi, đơn giản, không quyến rũ, không nóng bỏng, ngây thơ và có chút bốc đồng. Thú thật, tôi đã nghiêng về phía Elena một ít, bởi vì tôi nghĩ rằng một người đàn ông hoàn hảo như Phelan, tại sao lại có thể thích người phụ nữ tầm thường như vậy chứ?

- Nhưng mà... tôi đã sai rồi. Âu Dương Thiên Thiên, là một viên ngọc quý được che giấu dưới lớp màn của vẻ ngoài yếu đuối. Cô bé đó.... có giá trị tỏa sáng của mình rất cao. Sự mạnh mẽ toát ra là từ bên trong con người của cô ấy, rất có sức hút. Tuy tôi chưa tiếp xúc nhiều nhưng nhìn những gì diễn ra hôm nay, cũng đủ biết cô ấy là một người trưởng thành về mặt nội tâm, hơn rất nhiều chúng ta.

Dừng một chút, Vivian đặt ly rượu lên bàn, cô ngả người nằm xuống ghế, ánh mắt nhìn thẳng lên trời, lẩm bẩm nói tiếp:

- Những điều đó tôi đều không thiếu, nhưng mà.... cô ấy lại có một thứ.... thứ tôi mãi mãi cũng không với đến được. Đó chính là... một đôi cánh của thiên thần. Trắng muốt... thoát tục.... và vô cùng trong sạch. Cô gái ấy chính là thiên sứ... có thể cứu rỗi bất kì người đàn ông ác quỷ nào.

Vừa dứt lời, một giọt nước từ khóe mắt Vivian chảy xuống, tay cô đưa lên cao, rồi cuối cùng lại thu về.

Vivian cô.... thua rồi. Thua ngay từ lúc, bản thân mình biến thành ác quỷ, một kẻ đã bị đọa đày bởi tham vọng như cô... mãi mãi cũng không thể trở thành ánh sáng của người khác được.

Andrew nhìn giọt nước mắt chảy trên má Vivian, anh vươn tay tới, nhẹ nhàng lau cho cô. Thế nhưng, người phụ nữ đã nhận ra được điều này, cô quay mặt né đi tay của anh.

Tự đưa tay mình lên quệt một đường mạnh mẽ, Vivian chống tay ngồi dậy, cười hắt một hơi, nói:

- Tôi không sao, chắc nhập tâm quá rồi.

Andrew thu tay về, anh mím môi, vài giây sau liền lên tiếng:

- Không đâu, tôi cũng đã từng giống như cô, từng tuyệt vọng rất nhiều.

- Năm tôi 12 tuổi, bố mẹ tôi ly hôn, bọn họ giải quyết thủ tục với luật sư rất nhanh gọn nhưng mẹ muốn chịu trách nhiệm nuôi tôi, vậy nên tôi đã ở lại võ quán cùng với bố. Lúc đó, tôi đã mất hi vọng hoàn toàn rồi, ngoài việc học, võ tôi hầu như không nghĩ tới bất cứ việc gì khác.

- Tôi không có bạn, không có ai bên cạnh, xung quanh đều là một màu tối đen, không có ánh sáng. Tôi đã sống vờ vập và một mình như vậy mãi đến khi gặp Vô Thần.

- Cậu ta là người đầu tiên làm bạn với tôi, sau đó giới thiệu tôi với Stefan, cả ba nhanh chóng kết thân, cùng nhau hoàn thành nhiều nhiệm vụ của bang. Tình anh em và tình đồng đội đều như một, bền chặt đến mức khiến người khác ghen tị.

- Nhưng rồi.... mọi chuyện bắt đầu chuyển biến khác đi một chút... khi Stefan giới thiệu cho tôi và Vô Thần em gái của cậu ta. Cũng chính là Elena.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 415: Để Tôi Giúp Cậu

Andrew đặt ly rượu lên bàn, anh đan hai tay vào nhau, nói với giọng buồn buồn:

- Tôi thích Elena ngay từ lần đầu gặp gỡ, nhưng mà... cô ấy chưa bao giờ để ý đến tôi, ánh mắt của cô ấy chỉ luôn hướng về phía Vô Thần.

- Tôi biết bản thân mình kém cậu ta, không thể đem ra so sánh được, nên chẳng có gì để oan ức cả. Tôi âm thầm ở bên cạnh Elena, bảo vệ cô ấy thật tốt, chăm sóc cô ấy mọi thứ, cũng đã gần 10 năm rồi, lặng lẽ như một bóng ma, kể cả việc yêu cô ấy.

Vivian nhướn mày, cô chống tay lên thành ghế sofa, nghiêng đầu nhìn người đàn ông, đột nhiên lên tiếng:

- Tại sao trước giờ tôi không nhận ra cậu là một người như thế này nhỉ? Cậu hèn nhát hơn tôi tưởng đấy, Andrew. Sao không trực tiếp tranh giành Elena mà phải nhường cô ta cho Phelan chứ?

Andrew liếc ánh mắt lạnh nhạt, đáp:

- Không phải tôi nhường, tôi chỉ rút lui mà thôi. Khi thấy Elena quyết tâm với Vô Thần như vậy, tôi đã biết bản thân mình không có cơ hội, vậy nên... so với việc tranh giành, tôi càng muốn cô ấy hạnh phúc hơn.

Vivian nhếch khóe miệng, để lộ ra nụ cười quyến rũ, cô mím môi, im lặng nghe anh nói tiếp:

- Chu kỳ của việc tôi thích Elena, Elena thích Vô Thần vẫn sẽ cứ xoay vòng và tiếp diễn mãi mãi nếu như không có sự xuất hiện của Âu Dương Thiên Thiên. Và như cô nói, thiên thần đã mở cửa được trái tim của ác quỷ, Vô Thần yêu thương và say mê Âu Dương Thiên Thiên, không hề biết ở đằng sau còn một người khác đang đau khổ.

- Tôi không muốn cô ấy như vậy, tôi không thể để Elena đau khổ, tôi chỉ muốn cô ấy hạnh phúc, vậy nên.... lần này tôi quyết định tiến lên. Tôi không muốn chạy sau cô ấy nữa, tôi muốn được đi bên cạnh.... thật ngang bằng.

Vivian gật đầu, cô rướn môi, đáp:

- Vậy hóa ra là vì điều này mà cậu và Elena cư xử lạ lùng suốt 2 tháng qua sao? Tôi đã rất ngạc nhiên khi thấy hai người có biểu hiện như vậy trong thời gian làm nhiệm vụ, không ngờ đó là bước tiến mới của cậu. Nhưng mà.... có vẻ Elena vẫn chưa chấp nhận tình cảm của cậu nhỉ?

Andrew chớp mắt, anh thở một hơi dài, trả lời:

- Phải.... cô ấy vẫn chưa chấp nhận tôi. Cô ấy thậm chí còn trốn tránh, suốt thời gian làm nhiệm vụ, còn không nói chuyện với tôi nữa.

Vivian nghe đến đây, đột nhiên thấy Andrew thật tội nghiệp, giống như một đứa trẻ tủi thân vậy. Cô đảo mắt, hỏi:

- Elena đối với cậu như vậy sao cậu còn làm nhiều thứ vì cô ta thế? Cô ta có biết bây giờ cậu đang lo lắng và sợ mất cô ta hay không chứ? Andrew, tình yêu của cậu thật sự sâu đậm hơn tôi tưởng đấy.

Người đàn ông lần này lại nở nụ cười châm biếm, anh ngược mặt lên nhìn Vivian, nói:

- Đúng vậy, cô ấy chắc không để tâm đến việc tôi lo lắng đâu. Từ đầu đến cuối, vẫn luôn có một mình tôi đơn phương mà, chỉ là không ngờ.... thích cô ấy đã dần trở thành một thói quen... khó dứt ra được quá...

Vivian đảo mắt, như nghĩ đến thứ gì đó cô nhếch môi, nhìn Andrew, lên tiếng:

- Vậy thì... hãy để tôi giúp cậu.

Vừa dứt lời, người phụ nữ liền nhướn người tới phía trước, nhắm ngay môi của Andrew, đặt xuống đó một nụ hôn...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 416: Không Trốn Được Nữa!

Vivian há miệng chủ động ngậm lấy môi của người đàn ông, cô di chuyển thân thể, bạo dạn ngồi lên đùi Andrew, vòng tay ra sau ôm chặt lấy cổ anh, khiến nụ hôn ngày càng sâu hơn.

Andrew lúc đầu không có phản ứng gì, nhưng chỉ vài giây sau, anh liền đưa tay lên ôm lấy người phụ nữ, đáp trả lại nụ hôn của cô một cách cuồng nhiệt.

Không khí trong chốc lát bỗng thay đổi bởi những tiếng "va chạm" mờ ám, cả hai người đều chìm đắm trong sự ngọt ngào và quyến rũ của đôi phương, hơi rượu tỏa ra từ miệng của họ càng đẩy sự hưng phấn lên cao hơn nữa, quần quít không dứt ra được.

Lúc này, dường như sự cuồng nhiệt đã lên đến đỉnh điểm, Andrew bế Vivian đứng dậy, vừa hôn cô vừa di chuyển vào trong phòng.

Đặt thân thể mềm mại của người phụ nữ lên giường, Andrew dời khỏi môi của Vivian, anh nghiêng đầu hôn lên vành tai của cô, rồi dọc xuống cần cổ thon dài, ngửi lấy những hương thơm tinh tế.

Vivian như chìm đắm trong sự mê mị mà người đàn ông mang lại, bàn tay cô vô thức luồn vào mái tóc Andrew, tận hưởng khoái lạc tuyệt đỉnh, hơi thở của cô dồn dập, mắt cũng lơ lơ nhắm nghiền lại.

Thế nhưng, khi mọi thứ đang dần đến đến cao trào, thì đột nhiên Andrew ngừng hành động của mình lại, anh ngược mặt lên, thở nặng nề nhìn người phụ nữ.

Vivian cũng bất ngờ không kém, cô mở mắt ra nhìn Andrew, nhú mày khó hiểu. Chợt cảm giác dưới bụng có thứ gì đó ấm áp, cô cúi đầu nhìn xuống, thấy từ lúc nào mà Andrew đã lấy chăn đắp lên ngang người cô, bao bọc lại phần thân thể phía dưới của người phụ nữ.

Vivian nhận ra được điều này có ý nghĩa gì, cô cười một hơi, nằm xuống giường lên tiếng:

- Ấy da, xem ra là cậu muốn "giữ" cho ai đó rồi. Thật đáng tiếc, không được "ăn" cậu ngon miệng như lần đầu nữa.

Andrew nhướn mày, anh điều chỉnh lại hơi thở của mình, trầm giọng nói:

- Đừng tiếc nuối làm gì, lúc đó căn bản cả hai chúng ta đều say, cô tưởng tôi là Vô Thần, tôi cũng tưởng cô là Elena mà.

Nói rồi, anh chống tay đứng dậy, đôi con ngươi màu hổ phách trong đêm tối như phát sáng lên kì diệu:

- Cô ở đây đi, tôi sẽ nằm bên ngoài. Ngủ ngon, Vivian!

Dứt lời, người đàn ông liền quay người đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa phòng lại.

Vivian nằm trên giường, cô nở một nụ cười chế giễu, đưa tay lau miệng mình. Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng điện thoại vang lên, Vivian nhăn mặt, cô vươn tay lấy di động từ trong túi mình ra, khó chịu lên tiếng:

- Người không biết bây giờ ở Trung Quốc đang là đêm à? Tại sao cứ gọi cho ta như vậy?

Từ đầu dây bên kia vang lên lời xin lỗi của một người phụ nữ, cùng với giọng hấp tấp. dường như đang rất vội vàng. Vivian cười nhếch mép, lên giọng khinh bạc:

- Chỉ mới như thế mà đã không đợi được sao? Ta đã về Trung Quốc rồi, còn có thể trốn đi đâu được chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 417: Thiệp Mời Của Nữ Hoàng!

Sophia mím môi, đáp:

- Nữ hoàng, ngài Wertheimer đã xác định ngày cưới luôn rồi. Ngài ấy sẽ tổ chức một hôn lễ ngay tại Trung Quốc, chỉ cần người đến làm cô dâu nữa thôi.

Vivan chớp ánh mắt lạnh lẽo, nói:

- Hôn lễ? Ông ta còn không biết con gái của mình đang nằm trong bệnh viện hay sao mà còn quan tâm đến cái đám cưới rách nát đó hả?

- Nhưng mà, nữ hoàng.... - Sophia vốn còn muốn khuyên giải lời gì đó nhưng ngay lập tức bị Vivian cắt ngang:

- Được thôi, người tới đây đi, mang theo váy cưới hay thiệp mời cũng được, ta có khách cần mời ở Trung Quốc.

Dứt lời, cô liền cúp máy, cô siết chặt tay, không kiềm được tức giận mà quăng chiếc điện thoại vào bờ tường gần đó.

Vivian ơi là Vivian, người đúng thật là thảm hại.

=====

Sáng ngày hôm sau, Andrew tỉnh giấc bởi tiếng gõ cửa, anh chống tay ngồi dậy, muốn đi đến mở ra, nhưng Vivian đã nhanh hơn.

Cô mở cửa, xuất hiện trước mắt là một người phụ nữ tóc vàng mắt xanh, cúi đầu cung kính lên tiếng:

- Nữ hoàng.

Vivian lướt ánh mắt lạnh nhạt, cô liếc ngang những kẻ đứng đằng sau người phụ nữ rồi quay người đi vào trong, nhàn nhả hỏi:

- Là ngày nào?

Sophia đi theo vào trong, cô ta cúi đầu chào Andrew, sau đó đáp:

- Thưa nữ hoàng, là ngày 22 tháng 12, đúng 2 ngày nữa.

Vivian nhếch môi, cô vươn tay rót một ly nước lọc, lên giọng châm biếm:

- Quả nhiên ông ta đợi không nổi sau 2 tháng mà, đến thời gian cũng gấp rút như vậy.

Đưa ly lên uống một ngụm nước, cô lại hỏi tiếp:

- Người có đem thứ ta nói không?

Sophia gật đầu, nhanh chóng trả lời:

- Dạ có.

Vừa nói, cô ta vừa phất tay, hai người phía sau nhìn thấy, nhanh chóng tiến lên, trên tay bọn họ cầm hai chiếc hộp đính ruby lấp lánh.

Sophia mở chiếc hộp đầu tiên, lên tiếng giới thiệu:

- Đây là váy cưới đã được đặt may bởi nhà thiết kế Tony Shark từ hai tháng trước, còn đây là thiệp mời theo lời của người, thưa nữ hoàng.

Vivian đi tới, ánh mắt cô liếc qua bộ váy cưới, rồi dừng lại ở chỗ hộp thiệp mời. Cầm một tờ lên xem, cô nhìn vỏ bì xa hoa được khảm bằng vàng, nhếch môi chế giễu:

- Thái quá.

Dừng một chút, cô quay qua nhìn Andrew đang giương mắt về phía mình, đi đến trước mặt đưa cho anh, nói:

- Mời cậu đến tham dự tiệc cưới của tôi, Andrew.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 418: Chuyện Gì Vậy?

Andrew nhìn tấm thiệp mời trên tay người phụ nữ rồi ngược lên nhìn Vivian, chớp mắt hỏi:

- Cô thật sự phải làm thế này sao?

Vivian nhướn mày, bình thản đáp:

- Đây là sự lựa chọn của tôi, cậu đừng bận tâm đến nữa. Rất hoan nghênh đến tham dự lễ cưới, ex-lover (người yêu cũ).

Dứt lời, cô thả tay, để tấm thiệp tự do rơi xuống người của Andrew, rồi quay đầu đi về phía của Sophia.

Vươn tay đóng chiếc hộp đựng váy cưới lại, cô chậm rãi lên tiếng:

- Nói lại với ông ta, tổ chức hôn lễ tại quê nhà của tôi, dưới sự chứng kiến của toàn nhân dân và sắp xếp đúng theo truyền thống. Dù có như thế nào, đây cũng là lễ cưới đầu tiên của nữ hoàng nước Anh, tôi sẽ không để ông ta làm qua loa như vậy.

Vivian lui lại một bước, cô để ly nước xuống bàn, phất tay nói:

- Được rồi, đi đi. Tôi còn có chuyện khác phải làm, trước khi trở về nước.

Sophia mím môi, khó xử đáp:

- Nhưng mà thừa nữ hoàng, điều kiện này liệu....

- Ông ta sẽ làm được thôi. Nếu như thật sự muốn lễ cưới này, ông ta sẽ hoàn thành nó được trong 2 ngày. - Vivian biết người phụ nữ muốn nói gì, cô trực tiếp cắt ngang, không nhiều lời chặn ngay ý nghĩ của cô ta.

Sophia chỉ biết cúi đầu làm theo, cô ta chào Vivian và Andrew sau đó liền mang người của mình và bộ váy cưới rời đi, nhanh chóng giống hệt như cái cách mà họ đã đến.

Vivian chớp ánh mắt lạnh nhạt, cô cầm hai tấm thiệp mời trên tay, quay sang nhìn người đàn ông, nói:

- Khi nào đến bệnh viện thì qua phòng Phelan chở tôi theo với, tôi phải đưa thiệp mời này đến tận tay hai vị khách đặc biệt nhất.

Dứt lời, cô quay người đi ra khỏi phòng, để lại một mình Andrew ngồi trên ghế sofa, thở dài một tiếng bất đắc dĩ.

Nhìn tấm thiệp cưới mạ vàng đầy lộng lẫy xa hoa, anh mím môi, ánh mắt hiện lên chút buồn rầu. Vivian, cô xứng đáng có nhiều hơn những thứ này, nhưng tại sao... lại chọn một con đường như thế để đi?

=====

Vivian tìm đến phòng của Âu Dương Vô Thần, đúng lúc bắt gặp Kỳ Ân đang đứng gác ngay trước cửa, cô nhướn mày, lên tiếng gọi:

- Kỳ Ân, Phelan có trong phòng không? Tôi có việc muốn tìm cậu ta.

Kỳ Ân nghe tên mình, cô chợt quay đầu nhìn sang, thấy người phụ nữ đang tiến tới gần, cô đưa tay lên, lắc đầu nói nhỏ:

- Nữ hoàng, cô đừng đến đây.... tuyệt đối đừng đến đây....

Vivian nhíu mày, chân vẫn không giảm tốc độ, tiếp tục tiến về phía trước. Thế nhưng, đúng lúc này, đột nhiên từ trong phòng Âu Dương Vô Thần bay ra một chiếc gối lông màu trắng, làm cô giật mình đứng lại.

Kỳ Ân hoảng hốt chạy đến, cô nhìn một lượt trên người của Vivian, hạ giọng hỏi:

- Nữ hoàng, người có sao không? Có bị thương chỗ nào không?

Vivian há miệng, ánh mắt kinh ngạc lên tiếng:

- Chuyện gì đang xảy ra vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 419: Đồ Biến Thái!

Quay ngược trở lại 20 phút trước, khi phòng của Âu Dương Vô Thần vẫn chìm trong sự tĩnh lặng êm đềm. Lúc này, cô gái đang nằm trên giường bỗng tỉnh giấc bởi ánh nắng chiếu hắt vào từ cửa sổ

Âu Dương Thiên Thiên lờ mờ mở mắt, cô cựa quậy người, theo bản năng quay mặt qua một bên. Đột nhiên, trong tầm nhìn xuất hiện một hình bóng quen thuộc, khiến cô giật mình mở to mắt.

"....."

Âu Dương Vô Thần? Sao anh ta lại ở đây? Còn nằm bên cạnh cô nữa?

Hơi ngóc đầu lên nhìn xung quanh, Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, nhú mày khó hiểu.

Kì lạ, sao cao vậy? Cô đang nằm trên giường à? Không phải tối hôm qua nằm dưới đất sao? Từ khi nào thì trèo lên đây rồi? Quái đản.

Âu Dương Thiên Thiên càng nhìn càng không giải thích nổi, cô nằm xuống lại, hơi dịch thân thể ra sau, dường như muốn tách ra khỏi người đàn ông.

Thế nhưng, cánh tay của Âu Dương Vô Thần đặt trên eo đột nhiên siết lại, tự động kéo người cô về sát lại người của anh.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên nhìn người đàn ông đang nhắm mắt, cau mày lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh tỉnh rồi hả? Mau thả tôi ra.

Ngược lại với suy nghĩ của cô, người đàn ông kia vẫn nhắm mắt im lặng, tựa như đang ngủ say, không hề có dấu hiệu gì gọi là thức giấc, càng không có chuyện nghe theo lời cô mà thả tay ra.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Vậy là sao? Tỉnh chưa hay còn ngủ? Mặt thì lạnh mà tay thì động là thế nào?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt một lượt, cô đưa tay lên vỗ vỗ vài phát vào mặt của người đàn ông, không thấy anh phản ứng thì liền véo một cái, gọi tiếp:

- Âu Dương Vô Thần, Âu Dương Vô Thần!

Đúng lúc này, bàn tay đang ôm eo Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên cử động, nó di chuyển chậm rãi, bỏ qua lớp áo của cô mà luồn vào bên trong, xoa xoa lớp da thịt mềm mại.

- Hừm~

Âu Dương Thiên Thiên giật nảy mình, theo phản xạ rút eo lại. Cô cúi đầu xuống nhìn bàn tay đang sờ eo mình, chớp chớp mắt vài cái, rồi ngược lên nhìn lại người đàn ông, lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh.... đang làm gì vậy?

Đáp lại lời của cô là một tràng im lặng nữa, Âu Dương Vô Thần vẫn nhắm mắt ngủ say như không hay biết gì. Thế nhưng, cánh tay phía dưới thì

vẫn không ngừng xoa xoa eo của Âu Dương Thiên Thiên, thậm chí.... còn đang lần mò sờ lên trên cao.

"...."

"Chát" - Một tiếng động lớn phát ra, cùng với đó là giọng la hét của người còn gái:

- Này, đồ biến thái!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 420: Có Phải Là Em Thích Tôi?

Âu Dương Vô Thần bị cái tát của Âu Dương Thiên Thiên làm tỉnh ngủ, anh ngồi dậy từ dưới đất, ngẩng đầu nhìn cô, nhú mày lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, mới sáng mà em làm loạn cái gì vậy?

Cô gái ngồi trên giường một tay vừa kéo áo mình một tay khác liền cầm chiếc gối gần đó ném liền về phía người đàn ông, quát:

- Còn dám hỏi tôi nữa hả? Cái đồ biến thái chết tiệt.

Âu Dương Vô Thần dễ dàng chặn lấy chiếc gối, anh nheo mắt, từ từ đứng lên, nói:

- Tôi đã làm gì mà em mắng tôi biến thái? Hừm? Hơn nữa, em là con gái, có thể đừng động tay động chân được không vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng răng, trừng mắt nhìn anh, tức giận đáp:

- Anh không biến thái thì tôi động tay động chân với anh chắc? Đồ hỗn đản.

Âu Dương Vô Thần nhú mày, anh mím môi, lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cái này phải nói cho rõ ràng một chút. Em nằm trên giường của tôi, ngồi trên giường của tôi, vậy mà mắng tôi biến thái, còn đá tôi xuống đất, em có thấy mình quá đáng hay không?

Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục quăng thêm một chiếc gối vào mặt của Âu Dương Vô Thần, nói:

- Đừng có biện minh, tôi còn chưa hỏi tội anh, vì sao ngày hôm qua tôi nằm ở dưới sàn mà bây giờ lại nằm trên giường rồi? Hả?

Người đàn ông nghiêng đầu, né đi chiếc gối từ phía Âu Dương Thiên Thiên, anh đứng thẳng người, mặt không đỏ tim không đập, bình thản trả lời:

- Tôi không biết.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô đứng dậy, đi tới trước mặt người đàn ông, cúi đầu nhìn anh từ trên cao, trợn mắt gầm gừ:

- Âu Dương Vô Thần, anh tưởng tôi là con nít sao? Còn dám nói không biết, tôi đánh chết anh bây giờ.

Âu Dương Vô Thần bày ra vẻ mặt quanh minh chính đại, chớp mắt bình tĩnh đáp:

- Tôi thật sự không biết. Có khi em mộng du trèo từ dưới đó lên chỗ tôi ngủ thì sao? Lần trước cũng là em ôm chặt tôi không buông ra, nên tôi cũng đã phải ngủ cùng em mà.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên lần này trực tiếp tức giận. Hai tay cô run rẩy nắm chặt, ngay lập tức đưa lên muốn đánh người đàn ông.

Thế nhưng, Âu Dương Vô Thần không để cô làm được điều đó, anh liền đưa tay bắt lại, chớp mắt nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, có phải em thích tôi nhưng ngại nói ra, nên nhân lúc tôi ngủ mới trèo lên giường ngủ chung không? Bây giờ thấy xấu hổ nên muốn đánh tôi hả?

"....."

Thích cái đầu anh ấy!! Bà đây chưa ghét anh là may mắn cho anh rồi, còn dám đặt điều dối trá nữa. Hôm nay, để xem có đánh chết anh hay không!

Âu Dương Thiên Thiên bị cục tức nghẹn trong cổ họng làm cho tăng xông lên tới não, hai mắt cô mở to, đầu cũng muốn phình lên, nhìn người đàn ông như muốn ăn tươi nuốt sống anh ta.

- Âu Dương.... Vô Thần.... anh....

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên. Cùng với đó, là tiếng nói của một người phụ nữ...

"Cốc cốc" - "Cậu chủ, tôi là Kỳ Ân đây, ngài đã dậy chưa?"

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 421: Chuyện

Lời nói của Kỳ Ân khiến động tác của Âu Dương Thiên Thiên khựng lại, Âu Dương Vô Thần thấy vậy, liền nhanh nhẹn lên tiếng:

- Có chuyện gì?

Kỳ Ân ở phía bên ngoài nghe tiếng anh, ngay lập tức đáp:

- Cậu chủ, tôi có việc quan trọng cần báo.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, trong đầu tựa như nghĩ tới gì đó, anh mím môi, nói vọng ra:

- Được, cô chờ tôi một chút.

Nói xong, anh nhìn lại Âu Dương Thiên Thiên, thả tay cô ra, nhỏ giọng:

- Em đi rửa mặt đi, đợi tôi nói chuyện với Kỳ Ân xong sẽ cho em đánh.

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô hừ một tiếng, rồi thu tay về, sau đó vọt xuống giường đi vào nhà vệ sinh.

Âu Dương Vô Thần nhìn theo bóng lưng của cô, bất đắc dĩ lắc đầu. Chậm rãi đi đến mở cửa, thấy Kỳ Ân, anh dựa vào tường lên tiếng:

- Nói đi, là chuyện gì?

Kỳ Ân cúi đầu, lễ phép đáp:

- Cậu chủ, lúc này người của nữ hoàng Vivian vừa đến, bọn họ đã bay một đoạn đường dài từ Anh sang đây, hiện tại đang ở tầng dưới, trong phòng của Andrew thiếu gia và Stefan thiếu gia.

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, nhíu mày hỏi:

- Người của Vivian? Là kẻ nào? Cô có nhìn rõ mặt không?

Kỳ Ân thành thật gật đầu, trả lời:

- Dạ có, người đi đầu là cận vệ thuộc đội thông tin của hoàng gia Anh - Sophia Bennet, theo sau cô ta là một số người cấp cao trong quân đội hoàng thất, có đeo huy hiệu ruby cấp 1.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, anh nheo mắt, không lên tiếng, trong đầu như đang suy nghĩ điều gì đó.

Sophia Bennet... anh đã gặp người phụ nữ đó một lần khi đến lâu đài của Vivian, cô ta là cận vệ thuộc đơn vị cấp cao của hoàng thất Anh, cũng là một tay sai rất trung thành bên cạnh nữ hoàng.

Cô ta quản lý mọi thông tin và các mối quan hệ của Vivian trên tất cả mọi phương diện, không thường xuyên xuất hiện bên ngoài nhưng lần này lại đích thân đến tìm Vivian sao? Xem ra, có chuyện quan trọng rồi.

Không lẽ nào.... là chuyện đó?

Âu Dương Vô Thần thở một hơi nhẹ nhàng, anh chớp mắt, nhìn Kỳ Ân, nói:

- Được, tôi biết rồi, cô....

Lời đang thốt ra đột nhiên dừng lại, người đàn ông thấy Kỳ Ân đang hướng mắt về phía sau, nhìn vào trong phòng, anh theo hướng cô quay lại,

liền thấy Âu Dương Thiên Thiên đi ra khỏi nhà vệ, đang tiến tới cúi người nhặt gối để lên giường.

Quay đầu lại liếc Kỳ Ân, anh lên tiếng:

- Cô nhìn cái gì vậy?

Kỳ Ân vội thu tầm mắt, cô lắc đầu, nhỏ giọng đáp:

- Không có ạ, tôi chỉ là... nghe thấy lúc nãy tiếng cậu chủ và Nhị tiểu thư, nên nghĩ...

Âu Dương Vô Thần chớp mắt bình tĩnh, hỏi:

- Nghĩ cái gì? Chuyện "giường chiếu"

bình thường thôi, chúng tôi không có cãi nhau.

"Vù" - Vừa dứt lời, đột nhiên một chiếc gối từ phía sau bay đến, khiến Kỳ Ân hoảng hốt né sang một bên, cùng lúc đó, cổ áo của Âu Dương Vô Thần bị một lực mạnh nắm lấy, kéo vào trong....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 422: Làm Phiền Một Chút Được Không?

Vivian nghe Kỳ Ân kể đại khái về "sự việc" đang diễn ra bên trong, cô mím môi, có chút câm nín.

"...."

Phelan à, từ khi nào cậu trở nên thảm như vậy chứ? Bị em gái nuôi đánh? Còn cái gì sỉ nhục hơn nữa không?

Kỳ Ân cúi đầu nhìn người phụ nữ, chậm rãi dò hỏi:

- Nữ hoàng, vậy... người có việc gì thì có thể nói với tôi, một lát nữa tôi sẽ báo lại với cậu chủ.

Vivian lắc đầu, cô xua tay, nói:

- Không cần, tôi có thứ phải trực tiếp đưa cậu ta mới có ý nghĩa.

Dứt lời, Vivian lướt qua người của Kỳ Ân, đi đến trước cửa phòng của Âu Dương Vô Thần. Hơi hắng giọng, cô gõ tay vào cánh cửa, lên tiếng:

- Làm phiền một chút được không?

Lúc này, Âu Dương Thiên Thiên đang nửa nằm nửa đứng trên thân thể người đàn ông, tay cô giơ cao, tựa như muốn đánh kẻ phía dưới, khí thế vô cùng hùng hổ.

Nghe thấy tiếng của Vivian, Âu Dương Thiên Thiên theo phản xạ quay đầu nhìn sang, ánh mắt chợt đứng hình vài giây.

"...."

Ngay lập tức thu tay về, cô nhảy vọt ra khỏi người Âu Dương Vô Thần, gượng cười nhìn Vivian, hỏi:

- Nữ hoàng, sao... sao cô lại ở đây?

Vivian chớp ánh mắt giảo hoạt, trả lời:

- Tôi tới tìm anh trai em, nhưng mà... hình như hai người đang "bận" thì phải?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, liền lắc đầu lia lịa, đáp:

- Không có, đâu có bận gì đâu ạ. Anh hai em đây, anh ấy ở ngay đây, lành lặn, không có việc gì cả.

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa kéo người đàn ông đang nằm trên giường lên, cô phúi phúi tay áo anh ta, quát khê:

- Nữ hoàng tìm anh kìa, còn không mau ra đi, đừng để cô ấy chờ.

Âu Dương Vô Thần nhướn mày nhìn cô, anh nghiêng đầu, dùng giọng chỉ hai người nghe được, nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, em có thể đừng lật mặt nhanh như vậy được không? Em với người lúc này muốn đánh tôi thực sự như hai người khác nhau vậy.

Cô gái miệng vẫn giữ nụ cười thân thiện, tay thì âm thầm bấu phía sau lưng người đàn ông, liếc mắt đáp:

- Bớt phí lời, nếu không có nữ hoàng ở đây thì anh chết chắc rồi.

Dứt lời, cô đẩy người đàn ông về phía trước, Âu Dương Vô Thần hắng giọng, nhìn người phụ nữ, hỏi:

- Cô tìm tôi có việc gì vậy?

Vivian nhếch môi, tiến lên một bước, cô giơ tay lên, thản nhiên trả lời:

- Tôi đến đưa cho cậu thứ này, phải trao tận tay thì mới được.

Âu Dương Vô Thần liếc qua cánh tay cô, nhìn thấy tấm thiệp mạ vàng lộng lẫy, anh đã hiểu ra là thứ gì, chớp mắt nói:

- Cô vào trong ngồi đi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 423: Hãy Đi Cùng Với Thiên Thiên

Vivian theo lời đi vào trong phòng, cô cùng với người đàn ông ngồi xuống ghế sofa, Âu Dương Thiên Thiên đóng cửa lại, cô dọn dẹp chiếc giường một chút, rồi rót hai ly nước cho Âu Dương Vô Thần và Vivian.

Nhìn tấm thiệp trên bàn, người đàn ông

chớp nhẹ ánh mắt, lên tiếng:

- Nghe nói Sophia đã đến, tôi cũng đoán được là chuyện này, chẳng mấy khi cận vệ của hoàng gia lại từ nơi xa xôi đến tận đây tìm cô cả.

Vivian nhướn mày, nhàn nhả ngồi tựa ra ghế, đáp:

- Là chuyện sớm muộn mà, tôi tránh cũng đã tránh được 1 tháng rồi, bây giờ thì không thể tránh được nữa, đành phải đối mặt thôi.

Âu Dương Vô Thần gật đầu, hỏi tiếp:

- Vậy còn Stefan và Elena? Họ đã biết chuyện này chưa?

Vivian mím môi, tặc lưỡi nói:

- Có lẽ là rồi, đám người bên

tộc Weithemer chắc sẽ liên lạc trước cho hai người đó. Nhưng mà tình hình của Elena không tốt lắm, tôi sợ cô ta không đi được nên một lát nữa

tôi đến thăm sẽ bàn với Stefan việc này luôn.

Dừng một chút, cô nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh Âu Dương Vô Thần, mỉm cười lên tiếng:

- Hôn lễ sẽ tổ chức tại Anh quốc, lúc đó, cậu hãy đi cùng với Âu Dương Thiên Thiên nhé, tôi rất muốn thấy cô bé này trong tiệc cưới của mình.

Âu Dương Thiên Thiên bị gọi tên, cô ngước lên nhìn Vivian, sau đó lại quay qua nhìn người đàn ông, có chút bối rối.

Cô cũng phải đi chung nữa ư? Vì sao?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, anh nhẹ nhàng nắm lấy tay của Âu Dương Thiên Thiên, trả lời:

- Được, tôi và Thiên Thiên sẽ đến.

Vivian nhìn hành động của anh, nhếch môi cười quyến rũ, thở hắt ra một hơi, cô đứng dậy, lên tiếng:

- Tốt rồi, có được lời hứa của cậu, tôi cũng yên tâm hơn nhiều. Bây giờ tôi có việc phải đi rồi, lần gặp mặt này có lẽ là lần cuối cùng ở đây, tôi phải trở về Anh quốc trong ngày nên tạm biệt cả hai người luôn nhé. Hẹn gặp lại tại lâu đài của tôi, Phelan.

Dứt lời, cô xoay người muốn rời đi, đúng lúc này, từ phía sau đột nhiên vang lên tiếng gọi:

- Vivian.

Người phụ nữ dừng chân lại, quay đầu nhìn Âu Dương Vô Thần, hỏi:

- Còn chuyện gì sao?

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt đen láy, chậm rãi nói:

- Không chạy trốn được sao? Khởi chuyện cô không muốn?

Vivian không trả lời ngay lập tức, cô im lặng tầm 3 giây rồi mới đáp:

- Ừm... không chạy trốn được. Cậu biết tính tôi mà, thứ gì cũng có thể bỏ lại, nhưng riêng ngôi vị nữ hồng, thì không thể.

Nói xong, người phụ nữ rời khỏi căn phòng không chút do dự. Âu Dương Vô Thần nhìn theo hướng cô đi ra ngoài, trong đôi con ngươi hiện lên chút suy tư.

Lúc này, Âu Dương Thiên Thiên bên cạnh đột nhiên hất bàn tay của anh ra, lên tiếng:

- Đây, nói có một câu mà cũng động tay động chân nữa hả? Có phải tôi đánh anh chưa đủ không?

Âu Dương Vô Thần nhìn sang cô gái bên cạnh, anh chớp mắt, vô tội đáp:

- Tôi chỉ nắm tay chứ đâu có làm gì em, tại sao cứ nghĩ tôi biến thái mãi vậy?

Âu Dương Thiên Thiên trề môi, nheo mắt nói:

- Người ngoài có lẽ không biết nhưng tôi thì biết đấy, anh là tên biến thái, cực kì biến thái, đặc biệt là biến thái vào ban đêm. Lại đây, lúc này tôi vẫn chưa đánh đủ anh, mau lại đây.

Nhìn Âu Dương Thiên Thiên vẫy vẫy tay, Âu Dương Vô Thần tự giác né qua một bên, anh lắc đầu, giọng có chút bất đắc dĩ:

- Đừng đánh nữa, em có thể cho tôi chút sĩ diện được không? Cứ như thế này thì tôi làm sao ra ngoài gặp người khác được chứ?

Âu Dương Thiên Thiên vắn áo lên, cô đứng dậy, tiến gần tới chỗ người đàn ông, nhướn mày nói:

- Không được, tôi mặc kệ sĩ diện gì đó của anh, hôm nay nhất định phải xử chết anh mới xong chuyện. Nằm ngủ mà cũng muốn ăn đậu hũ của tôi hả? Đúng là biến thái từ trong trứng.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 424: Hãy Giúp Tôi Điều Trị

Vivian đứng bên ngoài cửa, ánh mắt cô hướng về phía hai người trong căn phòng, môi mím nhẹ lại.

Phelan, có lẽ cả cuộc đời này tôi sẽ không bao giờ thấy người nào làm được như vậy với cậu nữa. Kẻ có thể "đè đầu cưỡi cổ" tỷ phú giàu nhất nước Mỹ chắc cũng chỉ có một mình Âu Dương Thiên Thiên mà thôi.

Vivian đứng nhìn một lúc lâu, cô đột nhiên lên tiếng:

- Đi sớm như vậy sao?

Bước chân của Andrew bỗng đứng sững lại, anh nghiêng đầu nhìn người phụ nữ, nhíu mày hỏi:

- Sao cô biết là tôi vậy?

Vivian thu tầm mắt về, cô chẹp miệng, đáp:

- Mùi nước hoa trên người cậu, nó là của tôi, đương nhiên tôi nhận ra được.

Andrew nghe thấy, anh cúi đầu, ngửi ngửi áo mình, sau đó ngược lên nhìn cô, ánh mắt khó hiểu:

- Có ư? Sao tôi không ngửi thấy?

Vivian nuốt một ngụm nước bọt, cô quay qua nhìn người đàn ông, nói:

- Cậu không ngại thấy thì thôi, mau đi nào, đến bệnh viện thăm cô gái của cậu.

Dứt lời, Vivian xoay người, đi về hướng thang máy, Andrew đứng phía sau ngăn ngại vài giây rồi cũng chạy theo.

=====

Tại bệnh viện PJH, phòng VIP tầng 3...

Mã Nhược Anh nằm ngủ trên chiếc ghế dài, đôi mắt cô dù nhắm nhưng vẫn linh động qua lại, dường như trong cơn mơ đang gặp thứ gì đó rất đáng sợ.

- Đứng.... - Kêu lên một tiếng nhỏ, Mã Nhược Anh bỗng bật dậy, cô mở to mắt, há miệng thở dốc.

Chống một tay lên đầu, phát hiện trán mình đầy mồ hôi, cô cúi người, cố gắng điều chỉnh lại hơi thở của mình.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng nói vang lên:

- Mơ thấy ác mộng sao?

Mã Nhược Anh giật mình ngược đầu lên, cô nhìn về nơi phát ra tiếng nói, liền thấy một người đàn ông đang đứng trước cửa sổ, bóng hình anh cao ngất được bao phủ bởi từng lớp ánh sáng mặt trời, trông giống như hào quang tỏa chiếu cả một vùng trời.

Là... Stefan.

Mã Nhược Anh nuốt một ngụm nước bọt, cô lắc đầu, qua loa đáp:

- Không phải, chỉ là một giấc mơ bình thường thôi, anh không cần để ý.

Đúng vậy, chỉ là một giấc mơ thôi, mặc dù.... đêm nào cũng lặp lại đến mức quen thuộc. Thứ giấc mơ đẫm máu, đã ám ảnh cô suốt từ nhỏ đến bây giờ.

Mã Nhược Anh chớp mắt, cô vuốt tóc, chợt nhìn thấy chiếc áo vest của người đàn ông ở trên bụng mình. Có chút ngạc nhiên nhìn về phía Stefan, cô phát hiện anh chỉ mang một chiếc áo sơ mi trắng, nếu vậy... cái này. là anh ta đắp cho cô trong lúc ngủ sao?

Stefan đứng đối diện cửa sổ, anh chậm rãi quay đầu lại, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Hãy điều trị cho tôi đi.

Mã Nhược Anh bất ngờ với câu nói đột ngột của người đàn ông, cô theo bản năng đáp:

- Hà?

Stefan chớp ánh mắt bình tĩnh, đôi con ngươi nhìn thẳng vào cô gái trước mặt, nói:

- Căn bệnh của tôi, cô đã nói là, sẽ giúp đúng chứ? Tôi chấp nhận điều trị theo ý của cô. Vậy nên, hãy giúp tôi đi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 425: Elena Tỉnh Lại!

Mã Nhược Anh nghe câu nói của người đàn ông, cô im lặng tầm vài giây sau mới lên tiếng:

- Tại sao... anh lại đổi ý đột ngột như vậy?

Stefan mím môi, anh không trả lời ngay mà hỏi ngược lại:

- Đó không phải là điều cô muốn sao? Người kêu tôi chữa trị căn bệnh này.... chính là cô mà.

Mã Nhược Anh câm nín trước câu hỏi của Stefan, cô chớp chớp mắt, không lên tiếng đáp. Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy mình bị chính lời nói của mình đập cho không cãi được gì luôn.

Nhưng mà.... cái này cũng quá bất ngờ rồi không phải sao? Mới ngày hôm qua anh ta còn nói không tin cô mà, qua một đêm thì bảo cô hãy điều trị đi, cô còn chưa chửi là may rồi ấy.

Mã Nhược Anh hắng giọng, cô còn muốn lên tiếng nói thêm gì đó nhưng lúc này, đột nhiên bên cạnh vang lên tiếng động.

Cô gái nằm trên giường từ từ mở mắt, mấp máy môi gọi nhỏ:

- Anh... hai...

Mã Nhược Anh theo bản năng nhìn sang, thấy Elena có dấu hiệu phản ứng, cô ngay lập tức bật dậy, sải chân dài tiến đến giường bệnh.

- Elena, cô tỉnh rồi, có nhận ra tôi là ai không? - Vừa hỏi, Mã Nhược Anh vừa quan sát máy điện tâm đồ, nét mặt cô tỉnh táo một cách lạ thường, ánh mắt liếc nhìn qua lại, không bỏ qua bất kì chi tiết nào.

Stefan cũng nhanh chóng đi tới, anh cúi đầu nhìn cô gái nằm trên giường, nhẹ nhàng hỏi:

- Elena, em có sao không? Có cảm thấy đau chỗ nào không?

Elena nghe tiếng của Stefan, cô chớp ánh mắt lơ đãng, vươn tay nắm lấy góc áo sơ mi của anh, chậm rãi lên tiếng:

- Anh hai.... đây là đâu? Tại sao em lại ở đây?

Stefan nuốt một ngụm nước bọt, anh cầm lấy tay của Elena, chớp mắt đáp:

- Đừng sợ, nơi này là bệnh viện, em đang bị thương nên phải ở đây.

Mã Nhược Anh nhìn hai Elena, cô nhú mày, nói:

- Stefan, anh đừng hỏi nữa. Elena, cô quay qua đây, nhìn tôi này.

Nói xong, cô gái nghe theo lời của Mã Nhược Anh, quay sang nhìn cô. Thấy vậy, người phụ nữ liền lên tiếng:

- Elena, cô nhận ra Stefan vậy chắc cô nhận ra tôi đúng chứ? Cô nhớ tôi là ai không?

Cô gái nằm trên giường chớp ánh mắt bình tĩnh, giọng nói dường như đã thay đổi so với lúc nãy, lạnh nhạt đáp:

- Nhớ. Cô là Mã Nhược Anh.

Người phụ nữ nghe thấy, gật đầu nói tiếp:

- Được rồi, vậy bây giờ tôi sẽ kiểm tra cho cô một chút. Đầu tiên, cô có cảm thấy đau chỗ nào hay không? Hoặc là có nơi nào đó trên cơ thể thấy không thoải mái?

Vừa hỏi, Mã Nhược Anh vừa nhìn sơ qua vết thương trên đầu của cô gái, sau đó rút trong túi ra một chiếc đèn pin nhỏ, soi vào hai mắt của cô.

Elena nhẹ lắc đầu, trả lời:

- Không có.

Mã Nhược Anh một lần nữa nhìn lên máy điện tâm đồ, dù chắc chắn mọi thứ đều đã ổn, cô vẫn hỏi:

- Vậy thì tốt. Bây giờ đến phần quan trọng nhất, cô có còn nhớ những chuyện đã xảy ra trước khi mình ngất đi không? Nói khái quát một chút cũng được, không cần chi tiết đâu.

Lần này, Elena có chút mù mịt, cô ta nhíu mày, lẩm bẩm đáp:

- Trước khi ngất đi? Tôi làm sao.... mà lại ngất đi?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 426: Chỉ Hai Người Biết

Mã Nhược Anh nhú mày, cô nhìn thẳng vào ánh mắt của cô gái, nghiêm túc hỏi:

- Elena, chẳng lẽ.... cô không nhớ việc mình đã bị tai nạn giao thông sao?

Elena nheo ánh mắt nghi hoặc, nhướn môi đáp:

- Tai nạn giao thông? Tai nạn giao thông gì chứ? Tôi không phải vì bị thương khi làm nhiệm vụ nên mới đưa vào bệnh viện sao?

Một câu này, trực tiếp làm Mã Nhược Anh và Stefan đứng hình, bọn họ im lặng trước lời nói của cô gái, hoàn toàn không thể đáp lại.

Ấn đường Elena cau lại, trước biểu hiện kì lạ của người phụ nữ, cô quay sang nhìn anh hai mình, lên tiếng:

- Anh hai, rốt cuộc cô ta đang nói cái gì vậy? Em có bị tai nạn giao thông ư?

Stefan cắn răng, anh mím môi không biết phải trả lời thế nào, đúng lúc này, có một tiếng động khác truyền đến. Vivian và Andrew mở cửa bước vào, nhìn 3 người với ánh mắt nghi hoặc....

=====

- Cái gì? Mất trí nhớ tạm thời? - Đám người đứng bên ngoài cửa phòng của Elena, nghe câu nói của Mã Nhược Anh, Andrew và Vivian đều đồng loạt kinh ngạc thốt lên.

Mã Nhược Anh gật đầu, giải thích:

- Đúng vậy, là mất trí nhớ tạm thời. Elena nhớ hầu hết mọi chuyện cho đến kì nhiệm vụ ngày hôm qua, nhưng mà lại không nhớ được chuyện mình đã gặp tai nạn, cô ấy bị mất một đoạn kí ức nhỏ và cứ nghĩ rằng mình là bị thương trong khi làm nhiệm vụ nên mới phải vào bệnh viện.

Vivian nghe xong, nhúu mày hỏi:

- Cô có chắc không vậy? Mấy chuyện mất trí nhớ tạm thời này cũng xảy ra được nữa sao? Cô ta chỉ bị chấn thương nhẹ ở đầu một cái thôi mà.

Mã Nhược Anh cắn môi, thở một hơi dài trả lời:

- Chuyện này thật ra cũng khá hiếm gặp. Chứng mất trí nhớ tạm thời có chỉ số phần trăm rất thấp đối với người bị chấn thương nhẹ. Nhưng có lẽ do phần chấn thương là ở đầu, nên ảnh hưởng đến não bộ, mới gây ra hiện tượng mất trí nhớ này.

Stefan đứng bên cạnh lo lắng lên tiếng:

- Vậy nó có gây nguy hiểm gì cho em tôi hay không? Cô biết cách chữa trị chứ?

Mã Nhược Anh lắc đầu, nhìn anh nói:

- Không gây nguy hiểm đâu, đây mặc dù là căn bệnh hiếm gặp nhưng không có tác động nào xấu cả. Não bộ là bị chấn động mới dẫn đến việc mất trí nhớ, cứ thuận theo thời gian cho đến khi não bộ hoạt động bình thường trở lại thì cô ấy sẽ lấy được kí ức đã mất thôi.

Dừng một chút, cô quay sang nhìn Andrew, nheo mắt hỏi:

- Nhưng mà... tôi vẫn không giải thích được việc tại sao Elena lại chỉ mất phần trí nhớ trong vụ tai nạn xe đó, kí ức của cô ấy bị cắt và hoàn toàn kết dính với thời gian sau khi chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra vậy, Andrew?

Người đàn ông nhìn Mã Nhược Anh, đôi con ngươi chớp một cách nhẹ nhàng, vài giây sau anh mới đáp:

- Chỉ là tai nạn giao thông bình thường thôi, Elena thắng phanh gấp nên đập đầu vào tay lái xe, mới khiến cô ấy ngất đi.

Mã Nhược Anh nhú mày, ánh mắt cô hiện lên tia nghi hoặc, hỏi:

- Chỉ như vậy thôi sao? Không có chuyện gì đặc biệt xảy ra nữa ư?

Andrew nắm tay lại, chậm rãi trả lời:

- Ừm.

Dứt lời, anh quay người mở cửa đi vào trong phòng của Elena, không nói thêm gì nữa. Ba người còn lại đứng đó đương nhiên biết chắc có điều kì lạ, nhưng Andrew đã không muốn nói thì họ có thể làm được gì nữa chứ?

Mã Nhược Anh nhìn Stefan, chớp mắt hỏi:

- Vụ tai nạn đó, chỉ có mình Andrew và Elena biết chi tiết thôi sao? Đám người đã báo tin là của ai?

Stefan liếc mắt, bình tĩnh đáp:

- Là người của Andrew, đội ám vệ của cậu ta theo rất sát nên mới báo cáo kịp thời như vậy. Người của tôi và Elena đều đến sau, nên hoàn toàn chỉ biết đó là tai nạn giao thông mà thôi.

Mã Nhược Anh căn môi, cô hướng ánh mắt về phía Andrew và Elena trong phòng, không lên tiếng.

Như vậy, cũng chỉ có người của Andrew mới biết được cả quá trình xảy ra vụ tai nạn mà thôi. Nhưng nhìn cách nói của anh ta, có lẽ là không muốn tiết lộ ra, vậy nên, dù cô có hỏi thì chắc đám người đó cũng sẽ không nói nếu không có lệnh của Andrew.

Nói một cách khác, chuyện này... chỉ có 2 người trong cuộc biết rõ nhất mà thôi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 427: Không Cần Tham Dự

Vivian thở hắt ra một hơi, cô nhìn Mã Nhược Anh, hỏi với giọng quan tâm:

- Vậy cần bao nhiêu thời gian thì Elena mới có thể khôi phục lại trí nhớ? Có lâu lắm không?

Tầm nhìn của Mã Nhược Anh đặt ở phía hai người trong phòng, nhưng cô vẫn để ý lời của Vivian, liền lắc đầu đáp:

- Không lâu lắm, ít thì vài giờ, nhiều nhất cũng chỉ vài tháng, tóm lại đều tùy thuộc vào sự hoạt động não bộ của mỗi người.

Vivian gật đầu, cô quay sang nhìn Stefan, nói:

- Cậu chắc nhận được thông báo của tộc Weithemer rồi đúng không? Với tình hình như thế này, cậu và Elena không cần đến tham dự hôn lễ đâu, cứ ở lại đây chờ cô ấy hồi phục đã.

Người đàn ông chớp ánh mắt lạnh nhạt, bình tĩnh từ chối:

- Không cần đâu, tình hình của Elena không phải quá nghiêm trọng, chúng tôi vẫn sẽ đứng ngày đến tham dự hôn lễ. Đám cưới của ba phận làm con không có mặt thì không hay lắm.

Vivian mím môi, trả lời:

- Tùy cậu thôi.

Mã Nhược Anh nghe cuộc đối thoại của hai người, cô quay đầu lại, nhúu mày lên tiếng:

- Hôn lễ? Vivian, cô tổ chức hôn lễ nữa sao? Tôi cứ nghĩ lần trước cô đã hủy bỏ nó rồi chứ?

Người phụ nữ nhìn cô, mỉm cười đáp:

- Chỉ là dời lại thôi, chứ không phải là hủy bỏ.

Dừng một chút, cô cúi đầu nhìn xuống đồng hồ trên tay mình, rồi ngược lên nói:

- Đến giờ tôi phải đi rồi, hai người giúp tôi giải thích một tiếng với Andrew và Elena nhé, tạm biệt.

Dứt lời, Vivian quay đầu rời khỏi, thế nhưng, khi cô chỉ mới nhắc chân đi vài bước, thì lại chợt nhớ ra điều gì đó, lại xoay người nói tiếp:

- À phải, hôn lễ sẽ được dời địa điểm đến Anh quốc, Stefan, chắc chắn cậu sẽ nhận được thông báo sớm thôi. Còn Selina, cô nhớ cầm theo thiệp mời này đến dự, có nó mới được vào cổng đấy.

Vừa nói, Vivian vừa lấy tấm thiệp mời trong túi áo mình ra, đưa cho Mã Nhược Anh. Cô cười nhẹ, vỗ vai cô ấy một cái, nháy mắt lên tiếng:

- See you again!

(Hẹn gặp lại cô)

Nói xong, Vivian một lần nữa quay đầu, lần này, cô đi không chút do dự, thẳng người tiến về phía trước, bóng lưng mang theo 10 phần khí chất cao ngút trời, mạnh mẽ rời khỏi.

Mã Nhược Anh cầm tấm thiệp mời trong tay, cô liếc nhìn Stefan rồi lại nhìn về phía bóng lưng của Vivian, mím môi không lên tiếng.

Nữ hoàng.... tôi cũng mong gặp lại cô. Dù biết.... đó có thể là lần cuối cùng tôi thấy cô trước khi cô bước vào cuộc chiến của riêng mình. Con đường này... hi vọng là điều cô mong muốn, Vivian.

- See you again, my friend!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 428: Điều Không Muốn Nhớ Tới!

Andrew ngồi bên cạnh giường bệnh của Elena, anh chủ động rót một cốc nước đưa cho cô uống, hỏi thăm với giọng đầy quan tâm:

- Em chắc là mình ổn chứ? Hay là để anh nhờ Mã Nhược Anh khám tổng quát cho em lại một lần nữa, sẽ yên tâm hơn.

Elena uống một ngụm nước ấm, cô lắc đầu, chẹp miệng đáp:

- Không cần đâu, cơ thể em em rất rõ, mọi thứ đều ổn cả, không cần gọi cô ta làm gì.

Dừng một chút, cô đảo mắt hỏi:

- À nhưng mà, Andrew, anh có biết chuyện em bị tai nạn giao thông không? Nó là thật sao?

Người đàn ông nghe cô nói, anh không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Elena, em thật sự.... không nhớ gì sao?

Người phụ nữ chớp ánh mắt đen láy, một lần nữa lắc đầu, trả lời:

- Không nhớ. Em chỉ biết sau khi hoàn thành nhiệm vụ thì đội chúng ta đã bị thương rất nhiều, lúc đó chúng ta còn đang ở Mỹ, rồi... em tỉnh lại và phát hiện mình đang ở Trung Quốc. Em cứ nghĩ anh hai chuyển em về đây để chữa trị vết thương, không phải sao?

Andrew mím môi, im lặng không lên tiếng. Hóa ra, cô ấy không chỉ mất kí ức về vụ tai nạn đêm qua, mà còn mất cả kí ức khi quay về Trung Quốc nữa. Trí nhớ của cô ấy, nói một cách dễ hiểu, chính là dừng ở tại thời điểm cả đội bị thương khi làm nhiệm vụ, sau đó thì một bước nhảy vọt.... thẳng đến khi tỉnh lại ở bệnh viện.

Vậy thì, cô ấy xâu chuỗi các sự việc lại với nhau cũng là hợp lí, bởi vì nó khá là trùng khớp với những diễn biến thông thường. Bị thương và ngất đi, sau đó thì tỉnh giấc ở một bệnh viện, thực sự là quá bình thường.

Andrew rũ mắt, vài giây sau mới lên tiếng:

- Không nhớ thì thôi, xem như bỏ qua nó đi. Có lẽ đó là điều em không muốn ghi lại.... nên mới để nó biến mất như vậy.

Dứt lời, người đàn ông đứng lên, chậm rãi đi về phía bàn, mở hộp đựng cháo mà lúc nãy anh và Vivian đã mua trước khi đến đây, dùng muỗng khuấy một vòng.

Elena ngồi trên giường, cô nhìn theo hành động của Andrew, ánh mắt hiện lên tia nghi hoặc. Liếc về phía hai người đang đứng ngoài cửa, ấn đường cô cau lại.

Rốt cuộc.... đã có chuyện gì xảy ra? Dường như vụ tai nạn giao thông mà Mã Nhược Anh nhắc tới là thật rồi. Đến cả anh hai và Andrew cũng biểu hiện kì lạ như vậy.

Nhưng mà... tại sao cô lại không nhớ ra nổi nó là chuyện gì chứ?

Chống một tay lên đầu, lòng bàn tay Elena tiếp xúc với dải băng đang quấn quanh trán cô, nhúu mày càng chặt hơn.

Cô có cảm giác, hình như mình vừa bỏ qua một thứ gì đó.... rất quan trọng. Là một thứ.... khiến cô thấy sợ hãi, sợ hãi đến mức muốn nó biến

mất khỏi đầu mình.

Rốt cuộc.... nó là thứ gì chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 429: Trang Phục Anh Chuẩn Bị!

Ngày hôm sau, tại khách sạn PJH....

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trong phòng thu xếp hành lí của mình. Phòng của cô hiện đã được thu hồi để sửa chữa lại rồi, nên có lẽ tạm thời cô phải ở chung phòng với Âu Dương Vô Thần.

Mặc dù đã nhận được tiền bồi thường của khách sạn, nhưng cô không thể đi đâu được. Bởi vì tiền đó nói cho đúng cũng là của Âu Dương Vô Thần mà, lần trước xài thẻ của anh ta, cô đã phải "cắn rút lương tâm" lắm rồi, tuyệt đối không thể xài hoang phí thêm lần nào nữa.

Vả lại, bên ngoài trời lạnh như vậy, bây giờ mà kêu cô đi tìm khách sạn khác ư? Thôi khỏi, cô thà chung phòng với tên biến thái Âu Dương Vô Thần còn hơn. Dù sao cũng không cần trả tiền ở "nhờ", và còn.... nơi này ấm áp và tiện nghi hơn hẳn, cô mới không ngu ngốc mà rời đi.

Thở hắt một hơi, Âu Dương Thiên Thiên dừng tay lại, cô chống cằm, nghiêng đầu chớp chớp mắt.

Hây da, Elena được chuyển về chỗ của chị Nhược Anh để tiện theo dõi quá trình hồi phục rồi, cô đã nghe Âu Dương Vô Thần kể về tình trạng của cô ta, thú thật cũng có chút kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên cô thấy người bị mất trí nhớ ngoài đời thực luôn ấy, Trước giờ chỉ toàn thấy trên phim thôi à. Cứ nghĩ chứng bệnh đó không tồn

tại thật, nhưng mà không ngờ là nó lại xảy ra với Elena mới đáng ngạc nhiên chứ.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, ánh mắt cô có chút suy tư.

Hừm.... thấy cũng tội mà thôi cũng kệ, ai bảo tính khí cô ta xấu như vậy. Bị thương tích một chút cũng là đáng đời.

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên ngồi thẳng người dậy, tiếp tục sắp xếp hành lí của mình. Đồ của cô thì cũng không nhiều lắm, căn bản đi đến đây có mang theo cái gì đâu, chỉ có một ít vật dụng cá nhân và 2 bộ đồ thôi. Cũng may nhân viên khách sạn khá tốt bụng, đã giúp cô mang đồ lên và còn không tính phí giặt ủi nữa.

Đang loay hoay với những vật dụng cá nhân của mình, chợt có tiếng gõ cửa vang lên, Âu Dương Thiên Thiên ngược đầu nhìn, cô lên tiếng hỏi:

- Là ai vậy?

Âu Dương Vô Thần mới vừa đi thôi, chắc anh ta không về sớm vậy đâu, hơn nữa, nếu có quay về thật thì anh ta phải tự mở cửa vào chứ. Anh ta có thẻ phòng mà.

Người đứng bên ngoài nghe tiếng cô, liền đáp:

- Nhị tiểu thư, là tôi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe chất giọng quen thuộc, cô ngay lập tức đứng dậy, đi đến mở cửa ra, nói:

- Kỳ Ân, chị tìm em có việc gì sao?

Người phụ nữ đứng bên ngoài cửa, thấy Âu Dương Thiên Thiên liền cúi đầu chào. Kỳ Ân đưa chiếc túi to trong tay mình cho cô, trả lời:

- Nhị tiểu thư, đây là trang phục dự tiệc mà cậu chủ chuẩn bị cho cô.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, ngạc nhiên hỏi;

- Trang phục dự tiệc? Em phải đi đâu sao?

Kỳ Ân nghe xong, liền lắc đầu đáp:

- Xin lỗi, Nhị tiểu thư, tôi nói nhầm. Đây là đồ mà cậu chủ đã đặt sẵn cho cô để cô tham dự lễ cưới của hoàng hậu Vivian. Cô xem thử có thích hay không, nếu không hài lòng tôi có thể giúp cô đổi lại cái khác.

Âu Dương Thiên Thiên "à" lên một tiếng, cô đưa tay nhận lấy chiếc túi to của Kỳ Ân, rồi cúi đầu nói:

- Dạ được, cảm ơn chị.

Dứt lời, cô thu người vào trong phòng, cẩn thận đóng cửa lại.

Kỳ Ân nhìn hành động của cô, mím môi không lên tiếng. Âu Dương Thiên Thiên.... từ khi nào đã bắt đầu khác sáo như vậy?

Đều là người đã quen biết từ lâu, nhưng lại giữ khoảng cách.... càng giống người xa lạ...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 430: Sao Anh Lại Về Rồi?

Âu Dương Thiên Thiên mang theo túi lớn đi vào trong phòng, cô ngồi lên giường, cẩn thận rút hộp quà bên trong ra.

Mở nắp hộp, xuất hiện trước mắt cô là một chiếc váy màu xanh nhạt đính kim tuyến lấp lánh vô cùng xinh đẹp. Âu Dương Thiên Thiên há hốc miệng cảm thán, cô cẩn thận cầm chiếc váy lên, ngắm nghía qua lại.

Woa~ Đẹp quá!

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên sáng rực lên, cô cầm theo chiếc váy đi xuống giường, phấn khích ướm thử vào người.

Đảo mắt nhìn một lượt, cô liền chạy vào nhà vệ sinh, thay bộ đồ trên người mình và mặc chiếc váy đó vào.

Sau một hồi, Âu Dương Thiên Thiên đi ra ngoài, cô đứng trước gương, không tự chủ há miệng, lẩm bẩm:

- Trời ạ... xinh quá. Cái này là dành cho mình thật sao?

Chiếc váy màu xanh biển nhạt xõa dài xuống tận mắt cá chân, trên váy đính những hạt kim tuyến nhỏ lấp lánh, màu sắc vừa thanh lịch vừa nhẹ nhàng, làm tôn lên khí chất thuần khiết và vẻ đẹp trong trẻo của Âu Dương Thiên Thiên.

Thiết kế trẻ vai nhưng không quá bạo, phần nào đó để lộ xương quai xanh mảnh mai xinh đẹp. Nước da trắng ngần kết hợp với từng lớp vải voan chồng lên nhau, tinh tế đến từng chi tiết. Một sự kết hợp hoàn hảo đến không thể hoàn hảo hơn.

Thực sự... là quá đẹp.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cô biết vẻ ngoài của mình luôn rất nổi bật, nhưng không ngờ nó lại có thể đẹp như vậy.

Cúi đầu nhìn xuống, Âu Dương Thiên Thiên lại được thêm một phen ngạc nhiên, bây giờ cô mới phát hiện thêm một chi tiết nữa. Chính là, ngay dưới phần chân váy có đính một vòng những cánh bướm 3D bằng đá quý, trông vô cùng hút mắt.

Khi ánh sáng chiếu vào, những cánh bướm tỏa ra thứ màu sắc cầu vồng tuyệt đẹp, tựa như những quả cầu bong bóng nhỏ, ảo diệu đến nao lòng.

Nét mặt Âu Dương Thiên Thiên chuyển từ biểu hiện này sang biểu hiện khác, có bất ngờ, cũng có sự vui mừng, càng có nhiều hơn sự phấn khích. Trong chốc lát, tâm trạng đột nhiên cao hứng đến vui vẻ.

Âu Dương Thiên Thiên nở nụ cười thỏa mãn, cô xăm xoe ngắm nhìn chiếc váy trên cơ thể mình mà không biết rằng chính bản thân cũng đang trở thành một "bức họa" sống động xinh đẹp cho người khác thưởng thức.

Lúc này, từ phía sau, bóng hình người đàn ông dựa lưng vào bờ tường, khóe môi hơi nhếch lên, từ tốn hỏi:

- Thích không?

Âu Dương Thiên Thiên chìm đắm trong không gian của riêng mình, cô nghe thấy câu hỏi, theo bản năng vừa cười vừa đáp:

- Thích, đương nhiên là thích..... rồi....

Câu trả lời đột nhiên bị ngắt quãng, Âu Dương Thiên Thiên ngập ngừng thu lại nụ cười của mình, cô nhận ra giọng điệu này. Nó chỉ có thể là của....

Ngay lập tức quay đầu lại, Âu Dương Thiên Thiên giật mình lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần? Sao anh lại ở đây?

Người đàn ông nhìn biểu hiện của cô, bật cười đáp:

- Tôi ở đây làm em ngạc nhiên đến mức đó sao? Chẳng lẽ tôi không nên có mặt ở nơi này?

Âu Dương Thiên Thiên chậm chậm lắc đầu, chớp chớp mắt hỏi:

- Không phải, nhưng mà.... anh vừa mới đi mà, tại sao lại trở về rồi?

Đôi con ngươi Âu Dương Vô Thần đen láy, bên trong đó chứa mỗi hình ảnh của cô gái nhỏ, anh nhếch môi, bình tĩnh trả lời:

- Tôi không về, làm sao có thể thấy được cảnh tượng xinh đẹp thế này chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 431: Em Đẹp Lắm

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ trước lời nói của người đàn ông, cô có chút bối rối chớp chớp mắt, không biết phải nói gì.

Cái này... có được tính là đang khen không? Anh ta nói cô xinh đẹp mà, đúng chứ?

Âu Dương Vô Thần đứng thẳng người lên, anh chậm rãi tiến đến chỗ của Âu Dương Thiên Thiên. Mỗi một bước chân của anh liền khiến tim cô đập liên hồi, không tự chủ mà lui về sau.

Anh.... anh ta muốn làm gì vậy?

Người đàn ông dừng trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, anh đưa một tay lên vuốt tóc cô, nói:

- Đẹp lắm.....

Chỉ ngắn gọn hai chữ thôi nhưng lại có thể làm lồng ngực cô gái đập mạnh tiếng "thình thịch". Âu Dương Thiên Thiên có chút xấu hổ cúi đầu, khóe miệng tự động nhếch lên, ngại ngùng đáp:

- Cảm....

Thế nhưng, khi cô còn chưa kịp nói hết câu thì đột nhiên người đàn ông lại lên tiếng:

- Chiếc váy này...

"...."

Act cool đứng hình mất 5s.

Âu Dương Thiên Thiên đứng sững ra bất động, khóe miệng cô cứng đờ, chậm rãi ngược đầu lên nhìn người đàn ông, đáp:

- Hả?

Âu Dương Vô Thần nhếch môi, ánh mắt mang theo tia giảo hoạt, nói:

- Chiếc váy mà tôi chọn quả nhiên rất hợp với dáng người của em, nhìn đẹp lắm.

"...."

Trước lời của người đàn ông phát ra, Âu Dương Thiên Thiên lần thứ hai đứng hình, cô câm nín nhìn Âu Dương Vô Thần, há miệng không nói được gì.

Vậy... tức là... anh ta đang khen chiếc váy trên người cô đẹp, chứ không phải khen kẻ đang mặc nó là cô sao? Cái tên đáng chết này!!!

Âu Dương Vô Thần suýt bật cười thành tiếng với biểu hiện trên mặt của Âu Dương Thiên Thiên nhưng anh kiềm lại được, nheo mắt hỏi:

- Hình như.... em đang hiểu lầm điều gì đó đúng không? Có phải là... em nghĩ tôi đang khen em?

Âu Dương Thiên Thiên đứng hình lần thứ 3 trong ngày, đầu cô giật lên một cái, dường như là ngay lập tức, cô lắc đầu lia lịa. đáp:

- Không có, tôi không có nghĩ cái gì hết. Tôi biết anh đang khen chiếc váy này mà, xinh đẹp.... vô cùng xinh đẹp.

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa chỉ vào chiếc váy trên người mình, sau đó giơ hân ngón tay cái lên, khen nó một cách đầy nhiệt tình. Hành động của cô lần này làm người đàn ông trực tiếp phụt cười, anh cúi thấp đầu xuống nhìn cô gái, lên tiếng chọc ghẹo:

- Âu Dương Thiên Thiên, em nghĩ tôi khen em đẹp à? Còn xấu hổ nữa chứ? Em đỏ mặt rồi kìa.

"Bùm" - Mặt Âu Dương Thiên Thiên chợt đỏ lên như phát hỏa, cô giờ phút này thật sự chỉ muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui xuống ngay thôi.

Aaaaa, xấu hổ quá đi.

Âu Dương Thiên Thiên không thể giải thích được gì nữa, cô bậm môi ẩm ứ nhìn khuôn mặt khoái chí của Âu Dương Vô Thần, quát:

- Anh... đồ xấu xa.

Dứt lời, cô liền đưa tay lên muốn đánh người đàn ông để che đi sự xấu hổ của mình, thế nhưng, như biết trước được điều đó, Âu Dương Vô Thần liền bắt tay cô lại, anh nhếch môi nhìn cô gái nhỏ đang tức giận, lên tiếng:

- Tôi vẫn chưa nói hết ý mà, tại sao em lại muốn đánh rồi?

- Âu Dương Thiên Thiên, em thật sự nghĩ tôi đang khen cái váy đó sao? Tôi là đang khen em đấy. Em đẹp lắm.... đồ ngốc!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 432: Tại Sao Lại Biết?

Âu Dương Thiên Thiên bị lời nói của người đàn ông làm cho đứng hình lần thứ n, hai má cô đỏ lên trông thấy khi nghe những lời nói mật ngọt đột ngột phát ra từ miệng Âu Dương Vô Thần.

Chớp chớp mắt, cô ngập ngừng quát:

- Tôi... tôi mới không tin anh nữa, đồ lừa đảo. Mau thả tay tôi ra.

Âu Dương Vô Thần cười cười, anh từ từ buông tay mình theo ý muốn của cô gái, nhưng miệng vẫn không chịu dừng, nói tiếp:

- Tại sao lại không tin nữa? Cái váy này đúng là rất đẹp nhưng trong mắt tôi, người đang mặc nó còn đẹp hơn gấp nhiều lần nữa cơ.

Âu Dương Thiên Thiên thu tay về, cô ngại ngùng trước những lời của người đàn ông, cuối cùng đành phải chữa cháy bằng cách quay người lại để che đi khuôn mặt đang đỏ bừng của mình, lên tiếng:

- Tôi đi thay đồ, mới không thèm để ý tới anh.

Âu Dương Thiên Thiên bước vội vào nhà vệ sinh, cô đóng sầm cửa lại, tựa lưng mình vào bờ tường lạnh ngắt, chớp chớp mắt thở nặng nề,

Hôm nay Âu Dương Vô Thần bị gì vậy chứ? Cứ làm những hành động khó hiểu và nói toàn lời đường mật thôi.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên là.... tại sao cô lại cảm thấy ngại ngùng trước điều đó chứ? Lòng ngực đều đập loạn lên cả rồi.

Âu Dương Thiên Thiên đưa một tay lên sờ ngực mình, cô thậm chí có thể cảm nhận được thứ ẩn sâu bên trong lớp da thịt của mình đang đập rất mạnh. Cứ như từng hồi trống vậy, dồn dập đến mức khó thở....

Há miệng hít lấy một hơi dài rồi sau đó chậm rãi phả ra, Âu Dương Thiên Thiên cố bình tĩnh lại tâm trạng của mình. Ngón tay cô gõ từng nhịp lên xương quai xanh mảnh mai, liếm môi không lên tiếng.

Khoảng 20 giây sau, Âu Dương Thiên Thiên mới có thể trở lại bình thường, cô đứng thẳng người lên, vươn tay lần ra sau muốn gỡ dây kéo váy xuống.

Lúc này, đột nhiên trong đầu xẹt qua tia suy nghĩ gì đó, Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, đôi con ngươi hiện lên tia nghi hoặc.

Khoan đã, lúc này... hình như Âu Dương Vô Thần nói là anh ta đã chọn váy cho cô, đúng chứ?

Ngay lập tức cúi đầu xuống, Âu Dương Thiên Thiên nhú mày nhìn vòng một và phần eo của mình, thấy chúng vừa khít đến không chút dư thừa.

Làm sao mà anh ta biết cái váy này vừa với cô chứ? Cô đâu có nói với anh ta về số đo 3 vòng của mình đâu?

"...."

Âu Dương Vô Thần đứng bên ngoài, khoe môi không ngừng nhếch lên cao, trong ánh mắt đầy rẫy sự sùng nịnh.

Phải làm sao đây? Âu Dương Thiên Thiên.... đáng yêu quá!

Người đàn ông tự đứng tự cười một mình, anh nhìn về phía cửa nhà vệ sinh đang đóng kín, tâm trạng càng trở nên tốt hơn.

Sau một hồi, anh quay người lại, tiến về phía ghế sofa muốn ngồi xuống, đợi cô gái nào đó đi ra ngoài. Chợt có tiếng điện thoại vang lên, Âu Dương Vô Thần dừng chân, rút di động trong túi mình ra. Có tin nhắn được gửi tới từ Mã Nhược Anh.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, đưa tay lướt ngang qua màn hình, dường như có ý muốn mở tin nhắn ra đọc. Đúng lúc này, đột nhiên từ phía sau, cửa nhà vệ sinh bị mở mạnh một tiếng.

"Rầm"...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 433: Còn Dám Nói Mình Không Biến Thái?

Âu Dương Vô Thần nghe tiếng động mạnh, anh giật mình quay đầu lại, nhìn cô gái đang đi ra từ nhà vệ sinh với ánh mắt ngạc nhiên.

Còn chưa kịp nhận ra điều gì thì Âu Dương Thiên Thiên đã tiến gần đến ghế sofa, cô cầm một chiếc gối nhỏ phía dưới lên, ném thẳng về phía người đàn ông.

Âu Dương Vô Thần nghiêng đầu né qua một bên, anh nhú mày nhìn cô, ngờ ngác lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, em làm gì vậy?

Cô gái trừng ánh mắt với Âu Dương Vô Thần, nghiến răng nói:

- Anh còn dám hỏi hả? Cái tên biến thái.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên cầm tiếp một chiếc gối nữa ném về phía anh.

Lần này, Âu Dương Vô Thần không tránh nữa, anh dùng hai tay bắt lại chiếc gối đang phóng tới, dùng ánh mắt khó hiểu tiếp tục hỏi:

- Lại mắng nữa? Tôi đã làm gì em mà cứ mắng tôi biến thái mãi vậy?

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô nheo mắt lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh nói chính anh đã chọn cái váy đó cho tôi đúng không?

Người đàn ông từ từ gật đầu, anh để chiếc gối xuống ghế, thành thật đáp:

- Đúng vậy, chiếc váy đó là do chính tay tôi chọn. Sao thế, em không thích à?

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt nảy lửa, cô nhếch môi, nói:

- Ha, còn dám nói mình không biến thái nữa hả? Tại sao anh lại biết số đo 3 vòng của tôi mà chọn chiếc váy đó? Tôi chưa bao giờ nói về vấn đề này với anh mà.

"...."

Câu hỏi của cô gái khiến Âu Dương Vô Thần chợt im lặng, anh chớp chớp mắt nhìn cô, có chút đưa tay lên sờ mũi mình, đảo mắt trả lời ngập ngừng:

- Ủm.... cái này... thực ra là.... không phải như em nghĩ đâu.... tôi....

"Bụp" - Một chiếc gối ngay lập tức đập thẳng vào đầu của Âu Dương Vô Thần, Âu Dương Thiên Thiên đứng phía đối diện vô cùng tức giận, hét lớn:

- Đừng có biện minh nữa, đồ biến thái. Không phải như tôi nghĩ thì chẳng lẽ là như anh nghĩ hả?

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng răng, cô xắn tay áo mình lên, nói:

- Hôm nay tôi nhất định phải đánh chết anh, Âu Dương Vô Thần.

Dứt lời, cô giơ tay lên, đi vòng qua ghế sofa, muốn tiến gần về phía người đàn ông.

Âu Dương Vô Thần không đề phòng liền bị gối đập trúng đầu, anh chưa kịp giải thích thì đã thấy cô gái đánh tới, ngay lập tức theo bản năng đi ngược lại phía khác, không cho cô chạm vào người mình.

- Âu Dương Thiên Thiên, em nghe tôi giải thích một chút đã, bình tĩnh đi.

Âu Dương Thiên Thiên không hề cho lọt tai những lời thừa thãi đó, cô chỉ tay, nói:

- Tôi sẽ không nghe bất cứ thứ gì từ anh nữa, Âu Dương Vô Thần, có giỏi thì đứng đó, đừng có mà chạy.

Người đàn ông không có cách nào để nói lại Âu Dương Thiên Thiên, anh thậm chí không biết lúc này nên cười hay nên khóc nữa, chỉ bất đắc dĩ chạy lòng vòng để thoát khỏi "móng vuốt" của cô gái.

- Âu Dương Vô Thần, tại sao anh trước mặt người khác thì băng lãnh cấm dục, trước mặt tôi thì biến thái vậy hả? Tưởng tôi dễ bắt nạt lắm sao? Để tôi tóm được thì anh chết chắc, còn chạy nữa à....

Trong căn phòng chỉ còn lại tiếng la hét của cô gái nhỏ, cùng với màn rượt đuổi như chuột với mèo, thế nhưng, lần này có một chút khác biệt... người làm mèo, lại chính là người đã làm chuột vô số lần trước đây.

#Có cách nào để giải thích cho em hiểu nhỉ? Rằng có một vài thứ, anh không thể dành cho người khác, mà chỉ có thể làm với em.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 434: Người Của Bush

Mã Nhược Anh đứng trước cửa phòng của Âu Dương Vô Thần, nghe những tiếng la hét bên trong truyền ra, cánh tay cô đang định gõ cửa đành phải chậm rãi thu về.

Vô Thần à, cậu từ khi nào thì trở nên thảm thương thế này chứ? Bị phụ nữ đánh ư? Đến tôi còn chưa có "diễm phúc" đó nữa cơ.

Thở hắt ra một hơi, Mã Nhược Anh vuốt tóc, lui về sau hai bước. Haizzz, vốn là cô nhờ Âu Dương Vô Thần chở mình về khách sạn để lấy máy tính nhưng khi tới nơi thì cô lại để quên ví có chứa thẻ phòng trên xe, nên cô mới nhắn tin bảo cậu ta đem chìa khóa xe xuống.

Đứng chờ lâu không thấy cậu ta nhắn lại nên cô phải lên tận đây để nói, vậy mà.... nghe một màn đánh nhau thế này đây.

Chịu thôi, hai người đó đang "bận rộn", cô không muốn xen vào đâu, nhất là khi Âu Dương Thiên Thiên đang tức giận. Cô bé đó mạnh mẽ lắm, tính khí cũng thất thường nữa, có khi cô cũng bị đánh lây luôn không chừng.

Lắc đầu bất đắc dĩ, Mã Nhược Anh đành phải quay người, đi về phía thang máy xuống tầng để tìm gặp lễ tân. Chắc phải mất một lúc giải thích lí do với họ nữa rồi.

Bấm nút thang máy, cô đứng chờ phía trước, lúc này, đột nhiên có tiếng nói truyền đến:

- Cái gì? Chết rồi? Cả hai người sao?

Mã Nhược Anh liếc mắt nhìn sang, thấy trong một góc hành lang có người đang đứng. Cô nheo mắt nhìn bóng lưng phía xa, cảm thấy có chút quen thuộc.

Đó hình như là.... Kỳ Ân đúng không?

Nghĩ nghĩ, Mã Nhược Anh mang theo nghi hoặc tiến gần về phía người phụ nữ, càng đi đến, cô càng nghe rõ những lời người đó nói:

- Tại sao cô không báo với tôi chuyện này sớm hơn chứ? Michael và Jeda đâu phải ám vệ cấp bình thường, vậy mà cũng bị giết chết, cô không thấy lạ sao?

- Đây không phải chuyện đùa đâu, cậu chủ đã phát hiện ra có kẻ lạ mặt theo dõi Nhị tiểu thư mà không phải là người của chúng ta rồi. Nếu Nhị tiểu thư gặp vấn đề gì, tôi và cô chắc chắn không tránh khỏi tội chết.

Mã Nhược Anh nhíu mày, cô dừng chân cách một khoảng với Kỳ Ân, chớp mắt nghi hoặc. Nhị tiểu thư? Là Âu Dương Thiên Thiên sao?

- Được rồi, cô liên lạc với Lữ Uyển Thành đi, nhờ đám hacker của anh ta giúp. Bây giờ tôi phải báo lại với cậu chủ chuyện này, cô tiếp tục điều tra thêm, tôi muốn biết rõ thông tin về tên được cử đi đó.

Dứt lời, người phụ nữ bấm nút trên headphone, sau đó xoay người lại muốn đi. Thế nhưng, cô ngay lập tức nhận ra có người đứng phía sau mình, liền dừng lại nhìn.

Sau khi nhận ra đó là ai, cô liền cúi đầu, lên tiếng:

- Phó chủ, sao cô lại ở đây?

Mã Nhược Anh chớp ánh mắt bình tĩnh, cô không trả lời câu hỏi của Kỳ Ân, mà trực tiếp hỏi ngược lại:

- Michael và Jeda, theo như trí nhớ của tôi thì họ thuộc đội ám vệ cấp B phải không? Hai người đó được cử bảo vệ Âu Dương Thiên Thiên và đã chết sao?

Kỳ Ân mím môi nhìn người phụ nữ, cô biết là cuộc trò chuyện vừa nãy của mình đã bị Mã Nhược Anh nghe thấy và dễ dàng đoán ra rồi, đành gạt đầu đáp:

- Vâng, đúng vậy.

Mã Nhược Anh nghe xong, cô hơi nheo mắt lại, trong đầu xẹt qua một tia suy nghĩ, vậy ra.... kẻ mà cô gặp ngoài bệnh viện hôm đó, không phải theo dõi Vô Thần, mà là theo dõi Âu Dương Thiên Thiên sao?

Chớp nhẹ ánh mắt, cô lên tiếng hỏi tiếp:

- Là ai? Cô đã tra ra được chưa?

Kỳ Ân cắn môi, vài giây sau mới trả lời:

- Dạ rồi, người theo dõi Nhị tiểu thư.... chính là một trong số những ám vệ của gia tộc Bush.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 435: Kẻ Đột Nhập!

Ánh mắt Mã Nhược Anh thay đổi sau khi nghe câu trả lời của Kỳ Ân, cô mím môi, không lên tiếng đáp lại.

Ám vệ của gia tộc Bush? Cái gia tộc đó từ khi nào quan tâm đến chuyện của Vô Thần chứ? Hơn nữa, lại còn cử người đi theo dõi Âu Dương Thiên Thiên. Họ có mục đích gì đây?

Mã Nhược Anh nheo đôi con ngươi đen láy, chậm rãi lên tiếng:

- Là người của ai? Điều tra được chủ nhân đứng phía sau không?

Kỳ Ân lắc đầu, rũ mắt đáp:

- Không điều tra được, phó chủ. Kẻ theo dõi rất có năng lực, rơi vào khoảng cấp A, có lẽ chủ nhân đứng phía sau là người có địa vị rất lớn.

Mã Nhược Anh nghe xong, cô im lặng tầm vài giây mới nói:

- Được rồi, khi nào có thông tin về tên đó, hãy gửi cho tôi một bản nữa, tôi cũng muốn biết hắn ta là người của ai.

Dừng một chút, Mã Nhược Anh nói tiếp:

- Còn nữa, đừng để Vô Thần biết cô đã nói với tôi chuyện này, cậu ta không thích ai xen quá nhiều vào chuyện của mình, đặc biệt là chuyện liên quan đến Âu Dương Thiên Thiên.

Kỳ Ân hiểu ý, ngay lập tức cúi đầu trả lời:

- Dạ vâng.

Mã Nhược Anh nhìn hành động của cô, gật đầu lên tiếng:

- Ừm, cô đi làm việc của mình đi.

Dứt lời, Kỳ Ân cúi đầu chào người phụ nữ rồi lướt qua người cô rời đi. Mã Nhược Anh đứng lặng một lúc lâu mới đi khỏi nơi đó.

Sau khi bịa ra một chuyện nghe có vẻ hợp lí để giải thích lý do với nhân viên khách sạn, Mã Nhược Anh được cấp cho một thẻ phòng mới, cô cầm nó lên phòng của mình, trực tiếp mở cửa đi vào.

Cất thẻ phòng vào túi áo, Mã Nhược Anh theo thói quen tiến đến mở chiếc tủ lạnh, lấy nước bên trong đó ra uống.

Lúc này, khóe mắt cô vô tình liếc đến cửa phòng ngủ của mình phía bên phải, trong đầu đột nhiên hiện lên chút nghi hoặc.

Phòng của cô.... từ khi nào biết tự động mở cửa vậy?

Mã Nhược Anh chớp ánh mắt đen láy, tay cô chậm rãi vặn nắp chai nước, nuốt ngụm còn trong miệng xuống cổ họng. Quay đầu nhìn về phía phòng của Vivian ở hướng đối diện, thấy cửa phòng cô ấy đã đóng kín.

Đưa tay bỏ chai nước vào ngăn mát Mã Nhược Anh đóng cửa tủ lạnh lại, cô từ từ lùi bước ra sau, quay đầu nhìn xung quanh sàn nhà, đi một lượt quanh phòng khách, Mã Nhược Anh không phát hiện ra điều gì khác lạ, cô mím môi, hướng ánh mắt về phía chiếc máy tính xách tay nằm im trên bàn của mình.

Hơi cúi người, cô nhẹ nhàng chạm lòng bàn tay mình xuống thân máy tính, vài giây sau thì thu tay về.

Đứng thẳng người lên, Mã Nhược Anh nhìn về phía căn phòng của mình, lưng cô đối với phòng của Vivian, chậm rãi lên tiếng:

- Yếu tố đầu tiên khi muốn làm một kẻ trộm, không phải là không nên động vào hoặc làm thay đổi một thứ gì đó đã có sẵn trong không gian sao? Nghiệp dư như vậy mà cũng muốn lén vào phòng của tôi à?

Dứt lời, đáp lại cô là sự im lặng bao trùm cả không gian vắng lặng. Rõ ràng là trong căn phòng chỉ có một mình Mã Nhược Anh đứng, nhưng lời nói của cô lại giống như đang nói với một kẻ khác vậy, hết như có một kẻ khác đang tồn tại ở đây.

Mã Nhược Anh chớp nhẹ ánh mắt, nét mặt cô không vì sự im lặng mà thay đổi, chỉ nhàn nhạt nói:

- Ra đi, kẻ đã đột nhập vào căn phòng này, để tôi nói ra chỗ nấp nữa sẽ mất vui đấy. Hơn nữa, trong đầu tôi đang có một suy nghĩ đây, nếu tôi đoán không lầm, thì chúng ta đã gặp nhau rồi, đúng chứ? Ở bệnh viện trung ương Bắc Kinh, kẻ đã theo dõi Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên, ám vệ của gia tộc Bush?

Vừa nói xong, từ đằng sau của người phụ nữ vang lên tiếng "cọt kẹt", trong căn phòng đã đóng kín cửa, một hình bóng chậm rãi đi ra....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 436: Kẻ Đột Nhập (2)

Người đàn ông mang bộ đồ đen bó sát, với một chiếc khăn che quanh mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt Tây màu xanh biển nhạt.

Mã Nhược Anh nhướn mày quay người lại, cô nhếch môi cười, lên tiếng:

- Là anh thật này.

Người đàn ông chớp đôi con ngươi để phòng nhìn cô, hỏi:

- Hình như tôi bị cô lừa rồi thì phải, tôi không phải ở trong căn phòng mà cô vừa nhìn.

Mã Nhược Anh cười hất một hơi, đáp:

- Không đâu, tôi biết anh ở căn phòng đó mà, bởi vì tính tùy tiện của bạn tôi, không bao giờ ra ngoài mà đóng cửa cả.

Người đàn ông liếc mắt nhìn một lượt, bây giờ mới hiểu ra điều mà người phụ nữ nói, cau mày lên tiếng:

- Vì sao cô lại biết? Cũng có thể là tôi sẽ trốn trong căn phòng đang mở cửa kia mà.

Mã Nhược Anh lắc đầu, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện, chậm rãi trả lời:

- Không bao giờ có chuyện đó. Mặc dù trong tình huống này là 50 -50, nhưng tôi thừa sức tin 100 phần trăm anh ở trong căn phòng đó. Đơn giản chỉ là vì.... không có bất kì kẻ trộm nào muốn bị phát hiện chỉ vì cánh cửa phòng mở đâu. Nếu tôi là anh, tôi nhất định cũng sẽ đóng cửa lại.

Lúc này, khi quan sát, Mã Nhược Anh đã biết có người đột nhập vào phòng của mình rồi, nhưng chưa dám chắc kẻ đó có nấp bên trong hay không, sau một hồi suy tính đến những thói quen, cô mới có thể biết chắc hẳn tên trộm này đang trốn ở trong phòng của Vivian.

Như cô đã nói, thói quen là một thứ đáng sợ, và nó rất dễ nhận ra. Vivian là một nữ hoàng, cô ấy từ nhỏ đã không phải động một ngón tay vào thứ gì rồi, mọi việc đều có kẻ hầu người hạ. Đến một việc như rót nước cô ấy cũng xem là mất sức, vậy thì Vivian chịu đóng cửa phòng khi ra ngoài sao? Không bao giờ đâu. Cô đã sống với cô ấy bao nhiêu năm rồi, tính cách cô ấy như thế nào cô hiểu rất rõ.

Hơn nữa, theo tâm lí của kẻ trộm, đương nhiên trốn vào nơi càng tối càng kín thì càng an toàn, không phải sao? Nếu như cô cảm thấy cánh cửa đó mở thì chẳng phải sẽ theo bản năng mà đi lại dò xét à, khi đó bị phát hiện thì cũng chỉ có thể trách tên trộm ngu ngốc mà thôi.

Theo tình hình, cô đã nghĩ ra một lời giải thích hợp tình hợp lí cho việc này rồi. Người đàn ông có thể đã đột nhập vào đây vài phút trước, sau khi lục lọi phòng của cô, hẳn ta không đóng cửa mà đi thẳng về phía phòng của Vivian tiếp tục tìm kiếm. Nhưng lúc đó, cô lại trở về, vì không kịp rồi đi nên hẳn ta đóng cửa phòng của Vivian lại và ẩn nấp trong đó, chờ đợi thời gian khi cô đi rồi thì mới ra ngoài. Nhưng mà.... quá nhẹ cho hẳn ta rồi. Cô đã phát hiện ra điểm bất thường.

Người đàn ông híp ánh mắt sắc bén nhìn người phụ nữ đang ngồi thư thả trên ghế, hạ giọng hỏi:

- Vậy còn việc tôi đột nhập vào đây, làm sao cô có thể biết?

Nói chỉ vì một cánh cửa bị mở thôi mà nghi ngờ có người vào ư? Anh không tin, với suy nghĩ thông thường thì sẽ chỉ nghĩ khi ra ngoài bản thân đã quên đóng cửa, hoặc là sẽ bỏ qua chi tiết nhỏ nhặt ấy. Nhưng mà, người phụ nữ này lại nắm lấy chi tiết ấy để vạch trần anh.

Mã Nhược Anh nhếch môi, cô gác một chân lên, từ tốn đáp:

- Hừm... nói sao nhỉ? Tôi là một kẻ cầu toàn, nên sẽ không thích việc đi ra ngoài phòng mà không đóng cửa đâu, hơn nữa.... tôi không thích có người động vào đồ của tôi.

Mã Nhược Anh đến nhận phòng ở khách sạn này vào tối ngày hôm trước, nhưng lúc đó vì có việc đột xuất nên không bao lâu thì phải rời đi, 2 ngày nay cũng chỉ ở bệnh viện với Elena và Stefan, căn bản không có về nơi này, vì vậy, đến phòng của mình cũng gần như chưa vào, vậy mà lại thấy cửa mở, có ngạc nhiên hay không?

Thêm nữa, vì cô nghi ngờ có kẻ đột nhập nên mới sờ thử vào máy tính, và đúng như dự đoán.... Nó có điểm lạ.

Dừng một chút, Mã Nhược Anh liếc ánh mắt nhìn chiếc máy tính của mình, rồi hất cằm nhìn người đàn ông, nói:

- Anh đã dùng thiết bị tản nhiệt cho đầu máy của tôi phải không? Nhưng bây giờ nó lại đang ấm lên đấy.

Người đàn ông mở to mắt khi nghe câu nói của Mã Nhược Anh, hắn ta nhìn về phía chiếc máy tính với vẻ mặt ngạc nhiên.

Không thể nào, anh đã sử dụng máy tản nhiệt rồi, vì sao nó vẫn nóng chứ?

Mã Nhược Anh híp ánh mắt đen láy, cười nửa miệng đáp:

- Máy tính của tôi... đã được lắp bộ phận xử lí những tác động bên ngoài khi ở trạng thái offline (có thể dùng máy dù không bật mạng), ngay cả thiết bị tản nhiệt của anh, cũng chỉ là trò mèo mà thôi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 437: Là Ai Phái Anh Tới?

Người đàn ông chớp ánh mắt nghi hoặc nhìn Mã Nhược Anh, mí mắt môi không lên tiếng. Bộ phận xử lý máy tính tránh những tác động bên ngoài khi offline? Đó là một phần mềm hỗ trợ tân tiến nhất của Mỹ mà, không phải sao?

Nhưng theo anh nhớ.... thì nó chỉ vừa mới cho ra mắt thị trường bản chạy thử, thậm chí còn chưa sản xuất nữa mà, người phụ nữ này.... làm thế nào mà có được thứ ấy chứ?

Mã Nhược Anh nhìn thẳng, mặc dù cách một lớp vải đen nhưng cô vẫn biết biểu hiện lúc này trên mặt của người đàn ông như thế nào, khóe môi nhẹ câu lên.

Máy tính của cô được nâng cấp lên từng ngày một, so với những phiên bản máy tính khác, nó sớm đã ở một đẳng cấp hoàn toàn khác rồi. Phần mềm xử lý những tác động bên ngoài này có khả năng ngăn chặn phân tán nhiệt khi không có đăng nhập chính thức từ người sử dụng chính, nếu cố ý xâm nhập, nó ngược lại còn tỏa nhiệt, khiến đầu máy nóng lên như một báo hiệu, nhưng không hề làm hại đến các thành phần của máy tính. Thứ này cô mới chỉ lắp vào khoảng 2 tháng trước mà thôi, đó là phần mềm mà ngay cả chính phủ Mỹ cũng chưa có cơ hội sử dụng, bởi vì trong mắt thế giới, nó vẫn còn gắn mác là “bản chạy thử”, chứ chưa đưa ra sản xuất rộng rãi.

Nhưng mà.... đối với cô, thì thứ này có quá dễ dàng. Chiếc ghế thứ 6 của gia tộc Rostchild có quá nhiều quyền lực khiến cô lấy về được một thứ mà

có thể một vài năm sau nó mới được ra mắt thế giới. Khi ấy, cũng khá chắc trở thành cổ lỗ sĩ với cô luôn rồi.

Mã Nhược Anh dựa lưng ra sau ghế, cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông đứng trước mặt, nhàn nhạt lên tiếng:

- Được rồi, giải thích nhiều như vậy cũng đủ rồi, bây giờ anh có thể nói cho tôi biết được chưa? Anh là ai... và... kẻ nào đã phái anh tới đây?

Người đàn ông nghe câu hỏi của cô, tự động nuốt một ngụm nước bọt, mặc dù bên trong có chút rối loạn nhưng vẫn giữ thái độ bình tĩnh, hỏi ngược lại:

- Tại sao cô lại ở căn phòng này. Người ở đây đáng lẽ ra phải là....

- Phải là Âu Dương Vô Thần sao? - Mã Nhược Anh ngay lập tức cắt ngang lời của người đàn ông.

Cô nhướn mày, chậm rãi đáp:

- Anh nghĩ chúng tôi ngu ngốc đến mức để người khác biết mình ở nơi nào trong cái khách sạn cao 56 tầng này hả?

- Nếu như anh muốn điều tra về Vô Thần thì trước tiên, hãy điều tra về những người bên cạnh cậu ta đã, à không.... nên nói là phải bắt đầu từ những thuộc hạ của Vô Thần chứ nhỉ?

- Âu Dương Vô Thần không phải là người tầm thường, gia tộc của anh biết rõ mà, cậu ấy tài giỏi đến mức nào, mưu mô đến mức nào thì chắc chắn các thuộc hạ của cậu ấy cũng tài năng xấp xỉ như vậy. Anh nghĩ anh tìm được cậu ta chỉ bằng vài ba cái tên giả khi đăng ký phòng thôi sao? Không có đâu, những người đứng dưới trướng của Vô Thần có thể đảo lộn cả cái khách sạn này chỉ cần một vài thủ thuật hack đơn giản, căn phòng mà cậu

ấy sử dụng, bị thay đổi từng ngày một trên trang khách sạn này, thậm chí.... là ngay trước mắt cả những nhân viên kỹ thuật, anh tin không?

Những hacker mà Lữ Uyển Thành nắm trong tay, không phải là lũ vô dụng, bọn họ là những người giỏi nhất của thế giới ngầm được quy hợp thành đội mạnh nhất, chuyên làm việc riêng cho một mình Âu Dương Vô Thần. Họ là những ảo thuật gia tài năng, có thể biến hóa ảo diệu mọi thứ cho chủ nhân của mình. Chỉ cần họ ra tay, không một hacker nào có thể tìm ra được tung tích của Âu Dương Vô Thần, trừ phi là giao dịch trên Darkweb, bằng không, đều không có cơ hội.

Thấy người đàn ông đã bắt đầu sợ hãi, Mã Nhược Anh tiếp tục lên tiếng công kích:

- Nói cho tôi biết, rốt cuộc là ai đã phái anh tới đây để điều tra Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên. Lão chủ mẫu của gia tộc Bush? chủ gia của gia tộc Bush? Hay là.... chủ mẫu hiện tại của gia tộc Bush - phu nhân Mary?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 438: Đừng Trách Tôi!

Người đàn ông lần này trực tiếp trợn mắt, đôi con ngươi chấn động nhìn Mã Nhược Anh như thể không tin nổi. Người phụ nữ này.... thế mà lại có thể biết được phu nhân Mary và hai gia chủ đứng đầu gia tộc Bush.

Mã Nhược Anh híp mắt, nhìn biểu hiện của người đàn ông, cô biết mình đoán đã trúng một phần nào đó rồi. Một trong 3 người mà cô vừa nêu lên, có một kẻ đứng sau tên này.

- Cô biết nhiều như vậy, rốt cuộc thì cô là ai? - Người đàn ông bất chợt lên tiếng.

Mã Nhược Anh nhướn mày, không nhanh không chậm đáp:

- Tôi là ai anh không cần biết, cũng không có tư cách biết, trả lời câu hỏi của tôi đi, kẻ đứng đằng sau anh là ai? Tại sao lại muốn theo dõi Âu Dương Thiên Thiên, người đó có mục đích gì? Nói tất cả.

Người đàn ông mím môi, tự động lui chân về sau, mắt hấn ta đảo một lượt xung quanh căn phòng, dường như đang tìm lối thoát ra ngoài.

Nhận ra được ý đồ này, Mã Nhược Anh nhếch môi lên tiếng:

- Nếu như đã bước vào nơi này thì anh nên định sẵn sẽ không ra được, nhất là khi đã bị tôi phát hiện. Ở đây, ngoài cửa chính thì chỉ còn cửa sổ là có thể thoát thôi, anh có gan thì cứ đập vỡ cửa kính nhảy từ tầng 52 xuống,

tôi nhất định không cần anh. Nhưng mà.... nếu anh muốn thoát ra bằng cửa chính, thì bắt buộc phải có dấu vân tay của tôi, bằng không, đừng mơ rời khỏi.

Mã Nhược Anh có một thói quen chính là khóa trái cửa khi đi vào nhà. Ở bất kì nơi đâu, cô cũng làm như vậy cả. Và khi đến khách sạn này, cô đã không biết nếu khóa từ bên trong thì phải dùng dấu vân tay của người đăng kí để mở ra, nếu không thì phải hoàn toàn phụ thuộc vào người dùng thẻ phòng để mở từ bên ngoài.

Tóm lại, đây là cách chống trộm khá "cầu kỳ".

Lữ Uyển Thành có lẽ đã lắp mẫu vân tay cho cô từ trước rồi, nên bây giờ chỉ có cô mới có thể mở được cánh cửa ấy mà thôi, bằng không... ai cũng không có khả năng ra ngoài được.

Người đàn ông nghiêng răng nhìn cô, hắn ta đưa tay luôn sau lưng mình, rút ra một thứ gì đó, vừa nói:

- Vậy thì để tôi lấy nó từ xác của cô vậy!

Dứt lời, hắn ta lao về phía của người phụ nữ với tốc độ cực nhanh, tay hắn lóe lên một tia sáng bạc, Mã Nhược Anh nheo mắt, liền biết là một con dao sắc bén.

Cô cười nửa miệng, hô thầm:

- Dọa trẻ con!

Vừa nói xong, một đường dao liếc qua đầy mạnh mẽ, người đàn ông đã tới trước mặt của Mã Nhược Anh, lộ ra ý định muốn giết cô rất rõ ràng.

Mã Nhược Anh bình tĩnh đến mức không thể bình tĩnh hơn, ánh mắt cô nhìn theo đường dao, rồi đưa tay lên, nhanh như chớp bắt được cánh tay

của người đàn ông, khiến mũi dao dừng ngay trước cổ mình đúng 2cm.

Đường miệng của con dao.... dường như chỉ cần một chút nữa sẽ cứa vào da thịt cô....

Người đàn ông kinh ngạc với khả năng của cô, hắn ta mở to mắt, không tin nổi chiêu thức của mình lại bị bắt gọn như vậy.

Mã Nhược Anh nhếch môi, ánh mắt hiện lên chút ngạo độ, nói:

- Tôi sẽ cho anh cơ hội cuối cùng, nói ra ai là người đứng đằng sau, tôi sẽ cho anh một con đường sống. Bằng không.... đừng trách tôi vô tình.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 439: Đúng Là Không Biết Tự Lượng Sức

Người đàn ông bị cánh tay của Mã Nhược Anh nắm lại, mặc dù cô ta không dùng nhiều sức lực, nhưng anh biết, huyết vị trên tay anh đều đã bị "sờ gáy" cả rồi, căn bản đều không cử động được.

Nuốt một ngụm nước bọt, hắn nhìn người phụ nữ vẫn đang bình thản trước lưỡi dao của mình, ánh mắt có chút run rẩy.

Hắn cảm thấy tốc độ của mình đã nhanh rồi, nhưng tốc độ của người phụ nữ này còn nhanh hơn cả hắn nữa. Chỉ trong vài giây chớp nhoáng đã bấm vào đúng huyết vị trên tay anh, cô ta rốt cuộc có phải là người không vậy?

Càng nghĩ, người đàn ông càng cảm thấy hoảng sợ, trong thâm tâm cũng đang nhảy loạn từng nhịp, trán bắt đầu toát mồ hôi.

Mã Nhược Anh cười nhạt, lên tiếng:

- Chàng trai, là một sát thủ giỏi không nên tự biến mình thành một kẻ đột nhập nghiệp dư, anh có quá nhiều lỗ hổng trong hành động của bản thân, lại không có quá nhiều trí thông minh, vậy nên, chỉ cần một chút sơ xẩy nhỏ thôi, anh sẽ bị chính kẻ thù của mình tóm được rất dễ dàng có biết không?

Dừng một chút, cô nghiêng đầu, nói tiếp:

- Tôi cảm thấy anh vẫn nên làm mấy công việc đúng chuyên môn của mình thì hơn, cầm dao giết người hay cầm súng bắn chứ đừng làm những

thứ như theo dõi hay đột nhập kiểu này, thật sự rất dễ bị tóm đấy. Lần trước là anh may mắn mới có thể thoát khỏi tôi, lần này thì đừng hòng. Tôi cho anh một cơ hội cuối cùng đấy, nói hay không nói?

Đôi con người người đàn ông hiện lên sự hoảng sợ tột độ, cơ thể hắn như run rẩy trước giọng điệu của Mã Nhược Anh.

Cô ta là ma quỷ, là kẻ đáng sợ... hắn đã đánh giá thấp cô ta rồi.

Mím chặt môi, bây giờ hắn đã không còn đường lùi, chỉ có thể phóng lao theo lao mà thôi. Nghĩ vậy, người đàn ông liền đưa tay còn lại của mình lên, muốn tấn công về phía người phụ nữ.

Mã Nhược Anh nhếch môi, khinh bỉ đáp:

- Đúng là không biết tự lượng sức.

Dứt lời, cô cũng đưa tay của mình lên bắt lấy tay của người đàn ông, lần này cô trực tiếp bấm vào 4 đốt gân lớn ngay bàn tay của hắn ta, khiến 4 chi tê liệt trong chốc lát, rồi mạnh bạo bẻ ngược các ngón tay ra sau.

Người đàn ông hét lên một tiếng đau đớn, xương của hắn thế mà gãy đi, thật sự dễ dàng cứ như bẻ đôi một miếng bánh bông tôm vậy, giòn tan không chút kết dính.

Mã Nhược Anh chớp ánh mắt lạnh nhạt, tay còn lại của cô hất văng con dao trước ngực mình, sau đó thoăn thoắt như một con rắn luồn đến cổ của người đàn ông trước mặt, nắm gọn lấy.

Càng không để hắn dùng đến hai chân phía dưới, Mã nhược Anh đá gót chân vào đầu gối của người đàn ông, khiến nó giật mạnh lên một cơn rồi khụy xuống.

Một tay đã bị gãy, một tay lại bị tê liệt, hai chân thì không cử động được, tên sát thủ như một kẻ phế vật quỳ xuống trước mặt người phụ nữ đang ngồi.

Đôi con ngươi Mã Nhược Anh đen như mực, ánh lên sự lạnh lẽo không chút sắc ấm, cô nhướn mày, lên tiếng:

- Tôi đã cho anh cơ hội, nhưng anh lại muốn dùng nó để hạ thủ với tôi? Vậy thì được rồi, nếu đã không muốn nói, tôi sẽ giúp anh cất giữ nó.... đến tận tuổi vàng.

Ánh mắt người đàn ông mở to, hắn ta nhìn Mã Nhược Anh như muốn thốt lên điều gì đó, nhưng..... "Rắc" - không còn một cơ hội nào được trao cho hắn nữa, người phụ nữ đã trực tiếp tước đi mạng sống của hắn bằng cú vặn cổ với tiếng kêu vỡ vụn của những mảnh xương.

"Phịch" - Thân thể cao lớn cứ như thế quỳ xuống và cuối cùng.... ngã xuống đất.

Ấy vậy mà, kẻ cao hơn, có vũ khí sắc bén hơn lại không phải người chiến thắng, mà kẻ đang ngồi thấp ở kia, không có gì trong tay mới là người nhìn thứ cao hơn đổ dần dưới đất.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 440: Thuốc Độc!

Mã Nhược Anh liếc mắt sắc bén, cô nhướn người rút tấm khăn giấy trên bàn ra, lau lau tay của mình, ánh nhìn có chút ghét bỏ.

Thật là, đã không muốn động tay động chân rồi mà, sao cứ phải ép cô thế nhỉ? Ngoan ngoãn nói ra thì có phải sẽ chết nhẹ nhàng hơn không?

Ngay từ lúc đầu, Mã Nhược Anh vốn không có ý định cho người đàn ông này sống sót trở ra rồi, bởi vì hắn đã thấy mặt cô, còn biết được năng lực của cô, nếu để hắn thoát như lần trước nữa, cô có thể sẽ bị lộ thân phận mất. Dù khả năng đó cũng chỉ chiếm 5%, nhưng phải đề phòng thôi, cô sẽ giết chết hắn trong im lặng.

Có thờ có thiêng, có kiêng có lành mà!

Dừng một chút, Mã Nhược Anh nhìn 5 ngón tay mình, nhăn mày nghĩ. Nhưng cũng nói, hình như lúc nãy ngón tay út của cô đặt không đúng chỗ thì phải, lệch đi 1cm tại động mạch cổ rồi.

Ây da, lâu ngày không giết người bằng tay không nên kỹ năng kém đi nhiều rồi.

Mã Nhược Anh tắc lưỡi, cô vo tờ khăn giấy lại rồi vứt xuống sàn nhà, sau đó gác chân tựa lưng ra sau ghế, vài giây sau thì nghe thấy những tiếng động nhỏ. Cô liếc mắt nhìn về phía cửa chính của mình đang mở từ bên ngoài, khi thấy những hình bóng xuất hiện, cô chớp mắt lên tiếng:

- Các người căn giờ đến nhặt xác à? Sao không đợi thi thể tên này thối rữa luôn rồi hẵng tới, hửm?

Những người mang áo đen đứng trước mặt Mã Nhược Anh, cúi đầu đáp:

- Xin lỗi, phó chủ. Là chúng tôi sơ suất.

Mã Nhược Anh nhướn mày, gót chân cô đạp lên thân thể người đàn ông phía dưới, nói:

- Sơ suất? Các người có biết hắn ta đã ở trong phòng tôi bao lâu rồi không? Các người sơ suất đến tận 20 phút sao?

Đám người bị quát, ngay lập tức im lặng không lên tiếng. Bọn họ chỉ biết cúi đầu với Mã Nhược Anh, không dám nói thêm bất cứ câu gì nữa.

Lần này là bọn họ tắc trách, thật sự không ngờ tới tầng lớp bảo vệ của mình lại có lỗ hổng, khiến tên sát thủ này mò vào được tận đây, lại còn trong khoảng thời gian dài như vậy nữa, gây nguy hiểm đến cho chủ nhân.

Mã Nhược Anh quét ánh mắt nghiêm nghị, cô thở hắt ra một hơi, lên tiếng đánh thếp:

- Chuyện này mà còn xảy ra một lần nữa, các người cuốn gói về bang hội ngay cho tôi, đừng ở bên cạnh làm vướng chân tôi.

Đám người cúi thấp đầu, đồng thanh trả lời:

- Rõ, phó chủ.

Nói xong, Mã Nhược Anh nhìn xuống người đàn ông nằm dưới đất, cô đá vào tay hắn ta, khiến người hắn quay sang một bên, nhìn một lượt xung quanh thân thể của hắn.

Một lát sau, cô ngóc đầu, lên tiếng:

- Găng tay.

Một trong số những người đang đứng ngay lập tức tiến lên, rút trong túi ra một đôi dăng tay cao su, đưa cho Mã Nhược Anh. Cô nhanh chóng mang nó vào, rồi dùng tay tách miệng của người đàn ông.

Lấy trong túi mình một cái kẹp mỏng, Mã Nhược Anh đưa vào trong miệng của người đàn ông, cô căng mắt nhìn hàm miệng, sau vài giây liền lấy ra một viên thuốc con nhộng trong kẽ răng của hắn.

Người bên cạnh thấy vậy, liền lấy khăn giấy đưa đến trước mặt cô, hỏi:

- Phó chủ, đây là thuốc gì?

Mã Nhược Anh nheo mắt nhìn viên thuốc màu trắng tinh trên tay mình, nhàn nhạt đáp:

- Thuốc độc. Phòng trường hợp bị phát hiện phải tự sát, chiêu bài này mấy năm rồi Bush vẫn còn dùng.

Đặt viên thuốc lên tờ khăn giấy, Mã Nhược Anh tháo găng tay ra, rồi đứng dậy nói:

- Đưa cả thuốc lẫn người cho Kỳ Ân, bảo cô ta điều tra kỹ một chút, có thông tin gì thì báo cho tôi.

Dứt lời, cô vươn tay cầm lấy chiếc máy tính nhỏ trên bàn, phúi nếp áo bớt nhăn đi một chút, Mã Nhược Anh khoan thai rời khỏi căn phòng.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 441: Ngủ Dậy Thì Cô Đã Ở Bên!

Cùng chiều ngày hôm đó, Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên đáp chuyến bay đến Anh quốc, đám Stefan vì phải sắp xếp cho Elena nên không thể đi cùng, thay vào đó, bọn họ sẽ đi bằng chuyên cơ riêng và đến dự hôn lễ vào sáng ngày mai.

Ngay khi tới nơi, người của Vivian đã đứng đợi sẵn, bọn họ dẫn Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên về lâu đài, cả hai đã qua đêm ngay tại nơi đó, dưới sự tiếp đón nồng hậu từ phía hoàng gia Anh.

Thế nhưng, Vivian lại không xuất hiện theo như dự đoán của Âu Dương Thiên Thiên, cô ấy khá bận rộn với việc chuẩn bị hôn lễ, ngay cả những người trong lâu đài cũng rất tất bật.

Rạng sáng ngày hôm sau, Âu Dương Thiên Thiên bị đánh thức bởi những tiếng động lớn, cô lơ mơ tỉnh giấc và rời giường. Đi về phía cửa sổ, cô kéo tấm rèm treo ra, nhòm đầu nhìn xuống phía dưới.

Tất cả người hầu trong lâu đài đều tập trung trước sảnh lớn để tạo dựng sân khấu, hoa tươi được chở đến bằng trực thăng, rải khắp sân cỏ xanh mướt. Những cột sắt và tượng vàng cùng hàng trăm ngàn dây đá quý được đặt xung quanh lối đi vào, người qua kẻ lại mang theo vô số thứ trang trí khác nữa, trông cực kỳ xa hoa.

Khung cảnh tạo dựng dù chưa hoàn thành nhưng qua con mắt của Âu Dương Thiên Thiên, nó cũng đã rất lung linh rồi. Thiết nghĩ, đợi đến khi

mọi thứ xong xuôi, chắc cô sẽ được thấy một "kiệt tác" đám cưới thể kỷ quá.

Âu Dương Thiên Thiên dùng ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn thích thú nhìn dòng người tất bật phía dưới. Lúc này, từ đằng sau, một bóng đen chậm rãi tiến về phía cô, lên giọng trầm thấp:

- Đừng ghen tị quá, sau này đám cưới của chúng ta nhất định sẽ còn hơn thế này.

Âu Dương Thiên Thiên chẹp miệng, theo bản năng đáp:

- Quá xa hoa, không dám mơ tới. Nếu đám cưới của tôi thật sự để nhiều đá quý như vậy trên đường đi thì.....

Lời đang nói bỗng dừng khựng lại, Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cảm thấy có gì đó sai sai.

Cái giọng này.... nghe quen lắm nè. Quen lắm luôn!

Sau vài giây suy nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên quay phắt đầu lại, cô trợn mắt khi thấy người đàn ông đứng phía sau mình, liền thốt lên:

- Âu Dương Vô Thần, anh làm gì ở đây vậy?

Người đàn ông ngáp ngấn một hơi nhìn cô, nhàn nhạt đáp:

- Tôi ở phòng của tôi, em cũng thắc mắc nữa sao?

Âu Dương Thiên Thiên há hốc miệng, cô nghiêng đầu nhìn chiếc giường phía sau lưng Âu Dương Vô Thần, rồi nhìn về phía phòng vệ sinh đang sáng đèn, chợt nhận ra điều gì đó.

Mím môi, cô nhìn người đàn ông, lên tiếng hỏi:

- Không lẽ.... tôi lại mộng du.... sang nằm phòng anh nữa sao?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, lắc đầu trả lời:

- Không biết, lần nào tỉnh lại tôi cũng thấy em nằm trên giường của tôi rồi.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Điên mất thôi, cứ thế này chắc cô lắp một cái camera lên người luôn quá. Cái méo gì đêm hôm qua rõ ràng ở phòng mình mà cứ sáng ngày ra là ở phòng người khác chứ?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, cô đẩy thân thể người đàn ông ra, rồi chạy nhanh về phía cửa phòng, mở cửa rồi đi.

Âu Dương Vô Thần đứng tại chỗ, nét mặt vẫn bình thản không biểu hiện gì, dường như người nửa đêm lén lút bế Âu Dương Thiên Thiên qua giường của mình hôm qua không phải là anh vậy. Ung dung tự đắc không chút áy náy.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 442: Cô Sẽ Hạnh Phúc Chứ?

Hai tiếng sau đó cho đến khi bình minh lên cao, mọi thứ vẫn chưa thực sự sẵn sàng, tất cả đều còn trong giai đoạn chuẩn bị, số lượng người hầu mặc dù đã được bổ sung thêm nhưng vẫn không thể làm hết việc, thậm chí Sophia cũng đã phải trực tiếp bắt tay làm một vài thứ bằng chính sức của cô.

Âu Dương Thiên Thiên ở trong phòng của mình, cô tắm rửa thật sạch sẽ rồi mặc chiếc váy mà trước đó Âu Dương Vô Thần đã tặng, trang điểm khuôn mặt khá nhẹ nhàng, cố làm cho bản thân trông không quá nổi bật.

Ngồi trước gương, cô tự cảm thán. Ấy da, thật sợ mình sẽ đẹp hơn cô dâu luôn mà. Ahihi.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên. Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt nhìn sang, bất ngờ lên tiếng:

- Who is that?

(Là ai vậy?)

Bên ngoài, một người hầu đứng trước cửa, nhanh chóng đáp lời bằng tiếng Trung:

- Âu Dương tiểu thư, nữ hoàng cho gọi cô đến phòng của người.

Nhận ra Vivian đã sắp xếp người nói bằng tiếng Trung với cô, Âu Dương Thiên Thiên có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là vài giây, cô vội đáp:

- Được, tôi biết rồi. Cô đợi tôi một chút.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên quay đầu nhìn mình một lượt trong gương, thấy mọi thứ đã ổn mới đứng dậy, đi đến mở cửa.

Người hầu thấy cô, liền cúi đầu chào, cung kính lên tiếng:

- Mời cô đi theo tôi.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, cô đóng cửa phòng lại rồi nhanh chân nổi gót theo người phụ nữ.

Đi qua một dãy hành lang dài rồi dừng lại, Âu Dương Thiên Thiên đứng trước cửa một căn phòng, lớn gấp nhiều lần những căn phòng khác cô đã thấy trong tòa lâu đài. Thì ra.... đây là phòng của nữ hoàng sao?

Thật sự.... rất là lớn.

Người hầu kính cẩn gõ cửa, sau khi hỏi ý kiến của Vivian, mới thận trọng cho Âu Dương Thiên Thiên đi vào.

Nuốt một ngụm nước bọt, cô đi qua cánh cửa lớn, liền nhìn thấy bên trong căn phòng là một màu trắng làm sáng bừng cả không gian. Hoa tươi được trang trí khắp nơi, đá quý, vàng bạc, kim cương đều để xung quanh không thiếu.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp ánh mắt kinh ngạc, không nghĩ đến bên trong tòa lâu đài xa hoa này lại có một căn phòng lộng lẫy đến thế, nỗi kinh ngạc khiến cô chỉ biết mắt chữ A mồm chữ O mà nhìn, không biết nói gì.

Vivian ngồi trên chiếc ghế nệm dài, xung quanh là những người hầu đang trang điểm và sửa sang váy cưới cho cô. Thấy Âu Dương Thiên Thiên, Vivian liền lên tiếng:

- Thiên Thiên, lại đây ngồi đi.

Lời gọi của người phụ nữ kéo tâm trí Âu Dương Thiên Thiên quay về, cô mím môi, chậm rãi tiến đến chỗ của Vivian, ngập ngừng cúi đầu, nói:

- Nữ hoàng.

Vivian có chút bất ngờ với hành động của cô, bật cười hỏi:

- Gì vậy? Sao hôm nay lại khách sáo thế? Bình thường có thấy cô lễ nghi với tôi thế này đâu?

- Chuyện đó... là tại vì.... - Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, có chút bối rối không biết đáp thế nào.

Vivian cười cong mắt, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, nói:

- Được rồi, cứ bình thường đi, đừng cung kính quá, tôi sẽ không quen.

Âu Dương Thiên Thiên liếm môi, gật đầu trả lời:

- Dạ.

Dứt lời, cô lại đảo mắt nhìn tiếp không gian xung quanh, không tiếc biểu hiện sự ngưỡng mộ đối với những thứ xa hoa nơi đây.

Vivian vuốt tóc, hỏi:

- Xin lỗi, người của tôi chuẩn bị cho hôn lễ từ khá sớm, nên quấy rầy giấc ngủ của cô rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn sang, ngay lập tức lắc đầu đáp:

- Không đâu ạ, tôi đã có giấc ngủ ngon, dù gì lúc đó đã 5h sáng rồi, ở Âu Dương gia tôi cũng dậy với giờ như vậy để ăn sáng cùng với gia đình.

Đúng thế, ở Âu Dương gia mỗi sáng đều phải thức dậy từ rất sớm để ăn sáng chung cùng với ba cô mà. Vì Âu Dương Chấn Đông sẽ đến công ty lúc 7h, và hai em của cô cũng đến trường với giờ tương tự, nên muốn ăn sáng đầy đủ các thành viên thì phải thức dậy sớm như vậy mới có thể thoải mái dùng bữa, sau đó mỗi cá nhân có thể chuẩn bị cho công việc của riêng mình.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, nghĩ đến gì đó, cô chợt lên tiếng:

- Nữ hoàng, cô.... sẽ hạnh phúc chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 443: Chỉ Một Lần Làm Cô Dâu

Vivian hơi ngớ người, chớp mắt bối rối nhìn Âu Dương Thiên Thiên, ngập ngừng lên tiếng:

- Sao... cô lại hỏi như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, chậm rãi đáp:

- Thật ra, cá nhân tôi cảm thấy mỗi người phụ nữ chỉ có thể mặc váy cưới một lần trong đời, làm cô dâu cũng chỉ một lần, hẳn trong thời khắc này phải cảm thấy hạnh phúc lắm. Nhưng mà.... tôi không thấy ở nữ hoàng điều tương tự như vậy.

- Nét mặt của cô, tâm trạng, giọng nói.... mọi thứ đều thật bình thường, trông không giống như người đang vui vẻ. Thậm chí.... tôi còn thấy cô có đôi chút miễn cưỡng nữa.

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cẩn trọng nói tiếp:

- Xin thứ lỗi tôi nói thẳng, nữ hoàng. Tôi không biết người đàn ông mà cô chọn là người như thế nào, nhưng qua những cuộc đối thoại vụn vặt của cô với mọi người, tôi có thể hình dung ra người đó như thế nào.

- Là ba của Stefan và Elena, chắc ngài ấy cũng khá lớn tuổi, đã có nhiều vợ và nhiều con, nhưng tính cách có vẻ lạnh nhạt, không quan tâm đến gia đình, không quan tâm đến con cái,.... đó là một người đàn ông của thương

trường, chỉ chiến đấu vì mục tiêu lý tưởng của bản thân. Một người như vậy.... nếu như cô lấy làm chồng... thì sẽ hạnh phúc chứ?

Vivian nghe những lời của Âu Dương Thiên Thiên, lần này, cô trực tiếp câm nín, lần đầu tiên, cô cảm thấy mình khó khăn mở miệng đến như vậy. Trước câu hỏi tưởng chừng như rất đơn giản này, chỉ cần trả lời "có" hoặc "không".... cô lại không biết phải trả lời như thế nào.

Vivian liếm môi, cô hơi rũ tầm mắt, sau một lúc im lặng, mới ngược lên nhìn Âu Dương Thiên Thiên, đáp:

- Thiên Thiên, để tôi nói với cô những thứ mà tôi biết về người tôi sắp lấy làm chồng. Người đó tên là Harold - con trai trưởng của gia tộc Wertheimer, năm nay 41 tuổi, tính đến hiện tại, đã có tổng cộng 13 người vợ và 9 đứa con, nhưng đã li hôn 4 người vợ, còn lại thì phân nửa đã chết hoặc đang li thân.

- Tất cả các mối hôn nhân của ông ta đều là với những người phụ nữ có quyền có thể trên thế giới, nắm trong tay rất nhiều quyền lực. Vậy nên, đa phần ở họ không tồn tại thứ được gọi là "tình yêu", đó chỉ là cuộc trao đổi, giao dịch có lời như trên thương trường. Cũng là với lý do ấy, nên không nhiều phụ nữ quyết định có con với ông ta, để đến khi muốn kết thúc quan hệ, sẽ có thể dễ dàng "dứt áo ra đi".

- Stefan và Elena là hai đứa con đầu của Harold Wertheimer, nhưng đúng như cô nói, tính cách ông ta rất lạnh nhạt, ngoài quan tâm với việc kinh doanh và bành trướng thế lực, ông ta không hề có hứng thú với chuyện gia đình. Hôn nhân thương mại là điều duy nhất có thể khiến ông ta chú ý tới ngoài những thứ trên thương trường, nhưng nó cũng là phần bổ trợ và hậu thuẫn lớn cho quyền lực của ông ấy phía sau.

- Tính đến bây giờ, tôi sắp trở thành người vợ thứ 14 của ông ta, mọi quyền lực mà tôi có của hoàng gia Anh sẽ nhanh chóng được sáp nhập vào

gia sản chung. Nhưng mà.... cũng buồn cười là.... ngày diễn ra lễ cưới hôm nay, lại chính là ngày đầu tiên tôi gặp mặt "chồng" của mình.

Câu nói cuối cùng của Vivian khiến Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ, cô mở to mắt ngạc nhiên, không thốt nổi nên lời.

Thấy vậy, Vivian tiếp tục nói:

- Tôi không nói dối đâu, quả thật hôm nay là ngày đầu tiên tôi gặp Harold Wertheimer, những lần đính hôn lúc trước hay định ngày cưới chúng tôi đều không tham dự, chỉ có đại diện từ hai bên đến xem xét mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô không kiềm nổi nữa, bèn lên tiếng:

- Nữ hoàng, cô biết như vậy mà vẫn.....?

Vivian mỉm cười, ánh mắt không chút rung động đáp:

- Vẫn kết hôn ư? Thì sao chứ? Tôi không tìm được lí do gì để từ chối cuộc hôn nhân này hết. Kể cả bản chất của nó chỉ là một cuộc trao đổi giao dịch thương mại.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 444: Sau Đây Sẽ Biết!

- Cuộc hôn nhân này có lợi với gia tộc Weithemer, và đương nhiên nó cũng có lợi với tôi. Hoàng gia Anh là một nơi nguy hiểm, tôi tuy đã không còn người thân nhưng vẫn có những cận thần liên quan đến hoàng thất, đến những thế lực muốn chống đối lại tôi. Việc kết hôn với Harold, sẽ khiến cho ngai vàng của tôi vững chắc hơn, hậu thuẫn cũng lớn mạnh hơn, một cuộc giao dịch mà có thể đảm bảo tương lai bản thân an toàn như vậy.... thì tại sao lại không làm chứ?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt nhìn Vivian, cô mấp máy môi, gọi nhỏ:

- Nữ hoàng....

Vivian cười nhếch môi, nói:

- Đúng như cô nói, phụ nữ chỉ có thể mặc váy cưới và kết hôn một lần, nên trong ngày như thế này sẽ phải rất hạnh phúc, nhưng mà.... tôi không thấy hạnh phúc, nên mới không thể hiện. Tôi cũng không muốn tự lừa dối bản thân mình để tỏ ra vui vẻ với người ngoài. Ai cũng biết mục đích của cuộc hôn nhân này, thế thì tôi còn giả vờ làm gì chứ? Huống hồ, một nữ hoàng như tôi, tại sao lại phải thay đổi tâm trạng để làm vừa lòng kẻ khác? Tôi không cần.

- Tôi làm điều này là vì bản thân tôi muốn, vì tôi thích, tôi không tỏ ra hạnh phúc nhưng tôi thấy thỏa mãn, và hài lòng với quyết định của mình.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, cô há miệng thật lâu nhưng lại không nói được gì thêm nữa, cô cắn môi, nhìn Vivian bằng ánh mắt không chấp nhận được.

Rốt cuộc, quyền lực.... là thứ có quyền năng lớn đến mức nào, lại khiến một người được cả thế giới kính nể gọi là "nữ hoàng".... thà phụ chính bản thân chứ nhất quyết không muốn phụ nó?

Một người đứng trên nơi cao ngất ngưỡng khiến người khác phải ngoái nhìn, lại vì hai chữ "quyền lực" mà hi sinh hạnh phúc của bản thân, đây là cái khái niệm gì chứ? Nó có giá trị hơn cả tình cảm của con người sao?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, trước cái được gọi là "hài lòng với quyết định của mình", cô lặng lẽ lên tiếng:

- Tôi hiểu rồi.

Vivian chớp ánh mắt bình tĩnh, cô liếc nhìn Âu Dương Thiên Thiên, bỗng đưa tay đặt lên vai cô, nói:

- Thiên Thiên, sau này rồi cô sẽ biết, người phụ nữ, khi tham vọng một thứ gì đó trên đời, sẽ muốn chiếm đoạt nó đến mức nào. Tôi là loại người sống bằng lí trí, trong thế giới của tôi, mạnh mẽ và kiên cường là không đủ, tôi cần có nhiều hơn nữa mới có thể sống được. Còn cô, cô sống quá tình cảm, vậy nên vật chất và tham vọng mới không ảnh hưởng đến cô, cô không chấp nhận được thế giới của tôi.

- Nhưng mà.... bất cứ cái gì cũng có cái giá của nó. Tôi lựa chọn điều này đã phải trả bằng hạnh phúc cả cuộc đời của mình, còn cô... rồi cũng sẽ có một thứ khiến cô bằng lòng từ bỏ cái tôn ti bên trong mà vươn tay ra chiếm lấy. Tôi tin chắc là vậy.

Trong con mắt của Vivian, trên thế giới này chỉ tồn tại hai loại người, một là người yêu vật chất, hai là người yêu tình cảm. Không thích tiền, vậy

thì người đó chính là sống thiên về cảm xúc, mà người sống bằng trái tim của mình, đến cuối cùng, thứ có thể làm khổ họ.... cũng chỉ có một chữ "tình" mà thôi. Nếu để bị cuốn vào thứ đó, thì.....

Vivian cô không thích hợp để sống như vậy, cô khát khao quyền lực và sự ngự trị, vậy nên, không thể quỳ gối trước bất cứ điều gì ngoài tiền tài. Nhưng Âu Dương Thiên Thiên thì khác, vì thế.... cái giá phải trả cũng khác. Ai có thể biết được.... tương lai thứ đó là gì chứ?

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt trong suốt, cô không lên tiếng đáp lại nữa. Một người hầu đứng bên cạnh Vivian thấy cuộc trò chuyện đã dừng lại, liền đi tới, nói:

- Nữ hoàng, để tôi vẩy một ít nước lên bó hoa trên tay người, như vậy trông sẽ tươi hơn.

Vivian nhìn sang, gật đầu trả lời:

- Ừm, người làm đi.

Vừa nói, cô vừa đưa bó hoa trên tay mình cho người phụ nữ, đúng lúc này, một người hầu khác lại lên tiếng:

- Asia, looks like this hair flower part is wrong, come here and try it.

(Asia, nhìn thử phần hoa cài tóc này đi, nó hình như sai rồi, đến đây và sửa nó đi)

Người phụ nữ đang đưa tay ra nhận bó hoa từ Vivian đột nhiên khựng lại, cô ta quay sang nhìn người vừa mới nói, ánh mắt nhìn đến phần hoa cài tóc trên đầu Vivian, ngay lập tức đáp:

- Really? Let me have a look.

(Thật không? Để tôi xem nào)

Dứt lời, cô nhìn Vivian nói:

- Queen, please wait a moment.

(Nữ hoàng, xin đợi tôi một lát)

Vivian gật đầu đồng ý, người hầu liền rời đi. Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên ngồi bên cạnh liền lên tiếng:

- Nữ hoàng, nếu cô không phiền thì hãy để tôi làm cho, tôi cũng muốn giúp cô một việc gì đó trong ngày trọng đại như thế này.

Vivian nghe vậy, mỉm cười đáp:

- Được thôi.

Nói rồi, Vivian đưa bó hoa trên tay cho Âu Dương Thiên Thiên, cô cầm lấy, đứng dậy đi ra ngoài....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 445: Tôi Làm Một Điều Này Được Không?

Vivian ngồi trên ghế, khóe môi câu lên thành nụ cười chế giễu. Nghĩ lại những điều mà Âu Dương Thiên Thiên vừa nói, cảm thấy bản thân đột nhiên có chút đáng thương.

Nhưng mà.... làm sao có thể khác được đây? Cô sinh ra chính là như vậy rồi...

Hai người hầu sửa soạn cho cô xong thì đi ra ngoài. Vivian thở một hơi dài, rồi ngược mắt lên, lúc này, ánh nhìn cô chợt bắt gặp một thân ảnh cao lớn đang tiến đến gần. Đôi con ngươi dần rộng ra, cô lên tiếng gọi:

- Phelan.

Âu Dương Vô Thần chậm rãi bước vào, anh vốn đang đi tìm Âu Dương Thiên Thiên, hỏi người hầu mới biết cô ấy tới đây nên muốn đến xem thử, thế nhưng, khi tới nơi thì lại không thấy Âu Dương Thiên Thiên, chỉ có một mình Vivian ngồi trong phòng.

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt lạnh nhạt, anh bỏ một tay vào túi, nhìn người phụ nữ nói:

- À, chúc mừng đám cưới.

Vivian cười mỉm, đáp:

- Cảm ơn.

Âu Dương Vô Thần gật đầu, nói xong, anh quay người muốn đi ra ngoài, đúng lúc đó, Vivian đột nhiên đứng bật dậy, gọi:

- Phelan.

Bước chân của người đàn ông chợt dừng lại, anh xoay đầu nhìn cô, không lên tiếng. Vivian mím môi, ngập ngừng hỏi:

- Tôi.... có thể làm một điều này với cậu được không?

Âu Dương Vô Thần nhíu mày khó hiểu, nhưng chưa kịp nói gì thì người phụ nữ trước mặt anh đã tiến gần đến, dang tay ra bất chợt ôm lấy người anh.

=====

Âu Dương Thiên Thiên nhúng một tay vào nước, rồi đưa lên vẩy vào bó hoa tươi bên tay mình, cô quay tròn nó, để nước có thể rải đều khắp các bề mặt của bó hoa.

Lúc này, từ phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói:

- Thiên Thiên, là em sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghe tiếng gọi tên mình, cô theo bản năng quay người lại, liền thấy một thân ảnh quen thuộc đi tới.

- Chị Nhược Anh, chị đến rồi sao? - Âu Dương Thiên Thiên ngạc nhiên hỏi.

Mã Nhược Anh mang một bộ váy màu trắng đơn giản dài đến đầu gối, tóc cô xõa sang một bên, khắp người tỏa ra khí chất thanh lịch tao nhã, khác hẳn với hình ảnh mạnh mẽ độc lập ngày thường.

Từ đằng xa đã thấy bóng lưng này thật xinh đẹp, cứ tưởng là mỹ nhân phương nào đến dự tiệc, không ngờ đến gần mới phát hiện ra nó là của Âu Dương Thiên Thiên.

Mã Nhược Anh đảo mắt lướt một lượt từ trên xuống dưới, lên tiếng:

- Ấy da, Thiên Thiên. Em vốn đã xinh đẹp rồi, còn mặc một chiếc váy đẹp như vậy nữa, combo này thật sự có thể làm chết vạn vật đấy, em muốn tranh giành vị trí cô dâu hôm nay của Vivian hay sao chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nghe lời khen của Mã Nhược Anh, ngay lập tức lắc đầu đáp:

- Không có, em làm sao có thể đem ra so sánh với nữ hoàng được, chị đừng nói như vậy, em sẽ mang tội mất.

Mã Nhược Anh bật cười, nói tiếp:

- Chị từng nghe có người bị xử tội chết vì quá xấu rồi, chứ chưa từng nghe có ai bị xử tội chết vì quá đẹp đâu. Hơn nữa... em xinh như thế này, Vivian làm sao nỡ xử tội em được chứ?

Âu Dương Thiên Thiên thở một hơi bất đắc dĩ, lên tiếng:

- Được rồi, chị đừng chọc em nữa mà. Chị đến từ lúc nào vậy, sao không báo trước để em ra đón chị?

Mã Nhược Anh nhướn môi, cô thu lại nụ cười của mình, trả lời:

- Vừa mới đến thôi, cũng có người của Vivian đón rồi, cần thêm em làm gì chứ.

Dừng một chút, cô lại hỏi:

- Nhưng mà... em đang làm gì ở đây vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nghe câu hỏi, cô đưa bó hoa ra, đáp:

- À, em đang tính mang hoa đến cho nữ hoàng.

Mã Nhược Anh liếc mắt, gật đầu nói:

- Vậy sao? Vậy dẫn chị đi gặp cô ấy luôn đi. Chị cũng muốn xem xem nữ hoàng mang váy cưới có xinh đẹp hơn ai kia mang váy bình thường hay không.

Âu Dương Thiên Thiên bậm môi, hô nhỏ:

- Chị có thể đừng trêu chọc em nữa được không? Mau đi thôi.

- Chị trêu chọc em lúc nào chứ? Có gì nói nấy mà? À nhưng mà, sao hôm nay em nói chuyện lễ phép vậy? Ngày thường có thấy em gọi nữ hoàng ơi, nữ hoàng a bao giờ đâu?

- Ấy da, chị nhỏ tiếng thôi, để người ở đây nghe được thì em chết chắc.

- À, vậy hóa ra em như thế này là vì ở nơi nào theo phong tục nơi đó hả? Em đừng sống như vậy, Thiên Thiên!

- Chị đừng nói nữa đi!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 446: Bắt Gặp!

Âu Dương Vô Thần sửng sờ trước hành động của Vivian, anh đứng khựng lại một nhịp, vài giây sau mới có thể lên tiếng:

- Vivian, cô....

- Một lần thôi, cậu đừng đẩy tôi ra, để tôi ôm cậu như thế này đi, một lần này thôi. - Không kịp để lời của Âu Dương Vô Thần hết, người phụ nữ liền nói. Âm giọng cô nhẹ nhàng mà khẩn thiết, khiến người đàn ông khó xử.

Nhấn nhận sự khó chịu trong lồng ngực, Âu Dương Vô Thần mím môi, không lên tiếng nữa.

Vivian siết chặt vòng tay, tai cô nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn của người đàn ông, khóe môi bất giác cười chế giễu.

Luôn là như vậy, mãi mãi em cũng không thể là người khiến anh rung động. Ngay cả khi ở gần như thế này, trái tim của anh vẫn lạnh lùng và bình thản, không vì hành động của em mà thay đổi. Nhưng em tự hỏi, nếu người con gái bây giờ là Âu Dương Thiên Thiên, có phải nó sẽ khác hay không?

Vivian nhắm mắt, há miệng nói nhỏ:

- Phelan, cảm ơn vì cậu đã ở đây. Chỉ ít thì, tôi cũng sẽ không đơn thân độc mã tiến lên lễ đường một mình, cảm ơn.

Âu Dương Vô Thần lạnh nhạt đáp:

- Chúng ta quen nhau lâu như vậy, việc này tôi làm là điều đương nhiên, cô không cần cảm ơn.

Người phụ nữ nghe anh nói, thở nhẹ một hơi, nói tiếp:

- Phelan, bây giờ tôi lại đột nhiên nhớ đến chuyện trước kia. Lần đầu gặp cậu, cũng là ở đất nước này, cậu cùng Selina làm nhiệm vụ, trong lần đó, chính hai người đã cứu tôi khỏi cuộc ám sát của hoàng thất, còn đưa tôi về bang hội chữa trị vết thương.

- Cậu là người đầu tiên làm bạn với tôi, còn cho tôi làm quen với Stefan, với Andrew, tôi đã có rất nhiều người bên cạnh. Khoảng thời gian đó, 5 người chúng ta.... thật sự rất vui vẻ. Chỉ là... từ khi tôi lên ngai vàng, tiếp quản đất nước này, đã rất lâu rồi tôi không còn cảm nhận được những điều đó nữa. Bây giờ.... có muốn quay lại cũng không còn cơ hội rồi...

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt đen láy, bình tĩnh trả lời:

- Mặc dù đã trôi qua, nhưng cô luôn là một người bạn quan trọng với tôi, những kí ức đó, sẽ được cất giữ trong tâm trí của mỗi người chúng ta, không bao giờ thay đổi.

Một câu này của người đàn ông, làm tâm của Vivian run lên. Cô siết chặt tay, một giọt nước mắt bỗng rơi xuống.

Bạn! Anh luôn xem em là một người bạn, không hơn không kém, nhưng mà..... em thì sớm đã không còn coi anh là bạn nữa rồi.

Phelan, em không muốn mất anh, nhưng đồng thời.... cũng không muốn làm bạn của anh. Là em ích kỉ quá sao?

Vivian mím môi, cô cố tỏ ra thật bình thường, lên tiếng:

- Ừm... tôi biết. Nhưng mà Phelan, tôi có thể xin cậu một việc được không?

- Hôm nay, dù là ai cũng được, nhưng trừ cậu, đừng chúc tôi hạnh phúc, được không? Tôi không thích nghe...

Âu Dương Vô Thần vẫn một mặt bình thản, dứt khoát đáp:

- Được.

Nhận được câu trả lời của anh, khóe môi Vivian liền nở nụ cười xinh đẹp, thế nhưng chẳng ai biết trong lòng, lại như có vô số gai sắc nhọn đâm sâu vào.

Đúng lúc này, có hai thân ảnh tiến gần đến căn phòng, Âu Dương Thiên Thiên vừa đi vừa cười nói vui vẻ:

- Chị đừng chọc em nữa, nếu không.....

Lời đang nói bỗng nhiên dừng lại, Âu Dương Thiên Thiên liếc ánh mắt về phía cánh cửa vẫn đang hé mở, đôi con ngươi mở to ngạc nhiên.

Mã Nhược Anh vốn đang nói chuyện, thấy Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên im lặng, cô liền hỏi:

- Sao vậy?

Dứt lời, cô theo tầm mắt Âu Dương Thiên Thiên nhìn sang, thấy hai người nào đó đang ôm lấy nhau trong phòng.

Nhưng mà, điều quan trọng là.... hai người đó.... không phải là Vivian và Âu Dương Vô Thần sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 447: Cô Ấy..... Đang Nhìn

Mã Nhược Anh ngẩn người, cô đưa tay chùi chùi mắt mình, ngạc nhiên đến mức câm nín.

"...."

Đây... đây là cái tình huống gì vậy?

Âu Dương Vô Thần... ở chung một chỗ với Vivian? Hơn nữa, lại còn ôm nhau?

Chuyện này.... chuyện này.... Âu Dương Vô Thần sao có thể đứng im như vậy chứ? Không phải cậu ta không thích bị phụ nữ đụng chạm à? Đến cô còn giữ khoảng cách, thế nào mà..... lại để cho Vivian ôm chứ?

Mã Nhược Anh chớp chớp mắt, cảm thấy mọi chuyện có chút không thực lắm.

Cô hình như đang gặp ảo giác thì phải, đây là đâu, cô là ai? Sao mọi chuyện lại thành ra như thế này?

Liếc nhìn sang bên cạnh, Mã Nhược Anh thấy sắc mặt Âu Dương Thiên Thiên cứng đờ, cô liếm môi, không biết phải nói gì, trong lòng thầm khẩn.

Vô Thần à.... cậu đang làm cái gì vậy?

Vivian và Âu Dương Vô Thần vẫn ở bên trong, hai người giữ nguyên tư thế, tựa như chưa phát hiện ra có ánh mắt đang hướng về phía mình.

Thế nhưng, hoàn toàn là điều ngược lại. Vì đứng ở phía đối diện, nên ánh mắt của Vivian đã nhìn thấy bóng hình của Âu Dương Thiên Thiên đứng trước cửa, chỉ là tấm lưng của người đàn ông quá cao lớn, nên vô tình che mất đi khuôn mặt nhỏ bé của cô, đồng thời cũng làm tầm nhìn hẹp đi nhiều.

Vivian mím môi, cô không giấu giếm chuyện này, quyết định lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên.... cô ấy đã thấy rồi. Cô ấy.... đang nhìn....

Lời của cô khiến người đàn ông giật mình, anh theo bản năng đưa tay lên muốn đẩy Vivian ra, nhưng cô lại siết tay mình lại, nói:

- Cậu muốn biết Thiên Thiên có tình cảm với mình hay không? Tôi sẽ giúp cậu. Đừng làm gì cả, hãy đứng im, nếu cô ấy thực sự để ý đến cậu.... cô ấy nhất định không để cho điều này tiếp diễn.

Đúng vậy, một người phụ nữ khi thích một người đàn ông, đương nhiên sẽ không muốn anh ta chạm vào người con gái nào khác ngoài mình. Vậy nên, đây cũng là một cách thử....

Âu Dương Vô Thần nhú mày, nhỏ giọng đáp:

- Vivian, cô không cần làm như vậy. Tôi không muốn.....

Lần này, vẫn không để anh nói hết, Vivian liền ngắt lời:

- Tôi can tâm tình nguyện giúp cậu, không được sao?

- Phelan, cậu cũng muốn biết Thiên Thiên có để ý tới mình hay không mà, đúng chứ? Hãy để tôi giúp cậu đi. Xem như là... tôi giúp hai người thúc đẩy tình cảm nhanh hơn. Dù sao thì tôi cũng sắp lấy chồng rồi, cậu nghĩ tôi sẽ tranh giành cậu với Thiên Thiên sao?

Không có đâu.... cô đã từ bỏ anh, từ bỏ cuộc chơi rồi..... Từ giờ sẽ không còn đi chung đường nữa. Vậy nên, đây sẽ là lần cuối cùng, cô muốn giúp anh có được tình yêu của mình, với tư cách.... là người yêu anh!

Âu Dương Vô Thần mím môi, rốt cuộc cũng bỏ tay xuống. Trong đầu anh có chút bối rối, anh chỉ sợ.... chỉ sợ cô gái của mình sẽ hiểu lầm mà thôi.

Mã Nhược Anh sờ mũi, cô liếm môi, đảo mắt lên tiếng:

- Ủm... Thiên Thiên à, chị....

Thế nhưng, lời của cô chưa kịp nói hết thì bó hoa trên tay Âu Dương Thiên Thiên lại đột nhiên rơi xuống, không nghĩ nhiều, Mã Nhược Anh ngay lập tức vươn tay ra đỡ lấy.

Cô hú hồn, tay chụp được bó hoa chỉ còn cách vài xentimet nữa là chạm đất, thật không dám nghĩ nếu để nó rơi xuống tan nát thì sẽ có hậu quả gì.

Mã Nhược Anh ngược lên, cô nhìn Âu Dương Thiên Thiên, hỏi:

- Hay là để chị đem vào đó, em ra ngoài đi.

Âu Dương Thiên Thiên thu tầm mắt của mình về, cô lắc đầu, chậm rãi đáp:

- Không cần đâu, em sẽ đem nó vào.

Dứt lời, cô đưa tay ra cầm lấy bó hoa từ tay của Mã Nhược Anh, rồi từ từ tiến đến căn phòng....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 448: Va Chạm!

Âu Dương Thiên Thiên mở cửa đi vào, nghe thấy tiếng động, đôi nam nữ đang ôm nhau không hẹn mà cùng tách ra, Âu Dương Vô Thần quay đầu lại, ánh mắt ngay lập tức đụng trúng cô.

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, không nhìn anh, cô đưa bó hoa trên tay đến trước mặt của Vivian, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Hoa của cô.

Người phụ nữ chớp ánh mắt bình tĩnh, chậm rãi vươn tay ra nhận lấy, đáp:

- Cảm ơn.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, đôi mắt cô vẫn trong veo như làn nước suối, khiến người khác nhìn không ra bất kì cảm xúc gì. Tầm vài giây sau, cô chợt nói:

- Vivian, dù là chuyện gì, tôi cũng hi vọng cô có được hạnh phúc của riêng mình. Hôm nay, tôi sẽ không chúc cô tân hôn vui vẻ bởi vì tôi cũng biết ý nghĩa của cuộc hôn nhân này. Tôi chỉ mong.... cô sẽ không bao giờ hối hận với quyết định đó của mình mà thôi.

- Kết hôn không đúng người, thật sự..... sẽ một đời đau khổ.

Cạm bẫy của hôn nhân thực chất có nhiều hơn tất cả mọi người nghĩ, không ai đếm được có bao nhiêu khó khăn trắc trở phải trải qua trong vòng xoáy to lớn đó, ngay cả một người đã từng sống một đời là cô, từng bị nó vùi dập là cô cũng không biết được. Vậy nên, hôn nhân nhất định phải có thứ gì đó có thể kéo dài, đặc biệt là tình cảm.

Khái niệm gia đình mà không bắt đầu bằng tình yêu, thì cỡ nào cũng không thể bền lâu...

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền xoay người rời đi, không chần chừ một giây phút nào. Âu Dương Vô Thần nhìn Vivian, rồi quay đầu nhìn cô gái, cuối cùng vẫn chạy theo.

Không gian trở lại với sự im ắng vốn có, một mình người phụ nữ đứng giữa căn phòng, tay cầm bó hoa đột nhiên siết chặt.....

Âu Dương Thiên Thiên đi ra khỏi lâu đài, cô bước từng bước thật nhanh nhanh, thở từng hơi rất nặng nề, nét mặt dường như không tốt.

Khó chịu. Khó chịu. Khó chịu.

Đó là hai từ ngữ duy nhất diễn tả tâm trạng cô lúc này, nhưng chính cô lại không biết, tại vì sao mình lại khó chịu nữa.

Những lời đó, cô đã phải đắn đo rất lâu mới quyết định nói với Vivian, sau khi nghe cô ấy phân trần sự thật, cô thật sự thương cảm. Bởi vì cô là người đã từng trải qua một cuộc hôn nhân không tốt đẹp nên mới muốn cho cô ấy một lời khuyên chân thành, với hi vọng Vivian sẽ không đi vào vết xe đổ của mình. Nhưng mà....

Tại sao khi nhìn thấy cảnh đó, cô lại khó chịu như vậy? Khó chịu đến mức không muốn cho Vivian những lời khuyên ấy nữa. Mặc dù... cô đã phớt lờ điều đó để nói ra cho thỏa lương tâm mình.

Âu Dương Thiên Thiên bước nhanh về phía trước, không để ý đến mình đã đi vào phạm vi diễn ra buổi lễ, nơi có mặt của rất nhiều quan khách đến dự tiệc.

Ngang nhiên hòa vào đám đông, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, trong đầu vẫn quần quanh với những câu hỏi "hóc búa" không có lời giải, đúng lúc này....

"A" - Tiếng kêu của người phụ nữ vang lên, khiến Âu Dương Thiên Thiên bất giác quay đầu lại.

Cô chợt nhận ra, mình vừa đâm vào một người nào đó đang đứng, vai cô không cẩn thận đã huých trúng người đó, khiến ly rượu trên tay cô ta đổ xuống trang phục đang mặc trên người.

Theo bản năng, Âu Dương Thiên Thiên hơi cúi đầu, lên tiếng trước:

- Sorry, I'm.....

(Xin lỗi, tôi....)

Gần như là cùng lúc đó, người phụ nữ kia hét lên với thanh âm hơi khàn, tựa như đang khóc:

- Này, cô làm cái gì vậy hả?

Những từ ngữ quen thuộc được phát ra rõ ràng, khiến Âu Dương Thiên Thiên để ý, cô nâng tầm nhìn lên, lúc này mới nhìn thấy được dung nhan người phụ nữ.

Cô ta.... đang nói tiếng Hoa sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 449: Tại Sao Phải Nghe Theo?

Âu Dương Thiên Thiên chợt nhận ra người phụ nữ trước mặt mình là một người Trung Quốc, cô liền lên tiếng:

- Xin lỗi, cô có sao không?

Người phụ nữ gương ánh mắt ngập nước nhìn cô, bỗng hét lớn:

- Cô bị mù à mà còn hỏi tôi? Không thấy trang phục của tôi bị cô làm bẩn hết rồi sao?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô đè nén cơn khó chịu trong lòng, hạ giọng đáp:

- Tôi thật sự rất xin lỗi, là lỗi của tôi. Cô đợi một chút, tôi sẽ kêu người đến giúp cô ngay.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền quay người rời đi, hành động của cô khiến người phụ nữ đứng đằng sau tức giận, quát:

- Này, cô đi đâu đấy hả? Đứng lại cho tôi, ai cho phép cô đi.

Tiếng hét của người phụ nữ thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, tất cả đều hướng ánh mắt về phía của cô, khiến Âu Dương Thiên Thiên bắt buộc phải dừng bước.

Được rồi, là lỗi của cô, người ta nổi giận là đúng rồi, nhưng mà.... cô ta đang muốn gì chứ? Cứ phải hét toáng lên như cháy nhà thế sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt, cô thở hắt ra một hơi, rồi quay người lại, nói:

- Xin lỗi vì đã va vào cô, tôi sẽ đi tìm người đến giúp, xin cô hãy đợi một lát.

Người phụ nữ nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lớn tiếng:

- Tìm người gì chứ, cô đã đổ nước lên người tôi rồi, làm gì đó đi.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, bất đắc dĩ trả lời:

- Thì tôi đang tìm người đến để làm cái gì đó mà, cô muốn tôi làm gì nữa chứ?

Người phụ nữ nhướn mày, nói:

- Cô là người đã làm tôi ra như thế này mà còn hỏi tôi muốn làm gì nữa sao? Cô nghĩ một lời xin lỗi là xong à? Tự cô lấy khăn lau trang phục cho tôi đi.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, không lên tiếng đáp lại. Đúng là cô sai thật, nhưng mà... tại sao cô ta trông cứ như đang trút giận lên cô vậy?

Chỉ là một ly nước lọc nhỏ đổ lên chân váy mà thôi, cần làm lớn đến mức này sao?

Người phụ nữ liếc ánh mắt sắc bén, cô ta đưa tay lên lau nước mắt của mình, nói với người bên cạnh bằng tiếng Anh:

- It is unlucky, what day is today? There is no one to please me, including the lowly useless servants here.

(Thật là xui xẻo mà, hôm nay là ngày gì vậy? Không một ai có thể làm tôi hài lòng, bao gồm cả những người hầu vô dụng thấp kém ở đây.)

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô nghe thấy những lời nói của người phụ nữ, chợt hiểu ra lí do vì sao chuyện của mình lại bị làm lớn như vậy rồi.

Người phụ nữ này đang bức tức vì chuyện gì đó, cô ta đến đây và khóc, không một ai ở nơi này làm cô ta cảm thấy thoải mái nên cô ta càng khó chịu hơn, và khi cô va chạm thì cô ta đem toàn bộ những bức tức trong người đó trút giận lên cô.

Thật vô lý, cô ta xem cô là gì chứ? Một cái bao cát xa lạ để dấm thỏa thích à? Cô ta nghĩ mình là ai vậy?

Người phụ nữ liếc mắt, thấy Âu Dương Thiên Thiên đứng im, liền cao giọng nói:

- Cô còn đứng đó làm gì vậy? Không mau lấy khăn lau sạch trang phục cho tôi đi, cô có biết đồ trên người tôi giá trị như thế nào hay không hả?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, tay cô hơi siết lại, nhìn người phụ nữ, lên tiếng:

- Tôi sẽ không làm điều đó, tôi là khách ở đây, chứ không phải người hầu.

Người phụ nữ nhú mày, có chút ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì?

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt trong suốt, đôi con ngươi cô nhìn thẳng, rành rọt đáp:

- Tôi không có nghĩa vụ phải làm theo những gì cô nói chỉ bởi vì tôi đã làm sai một điều nhỏ nhặt như vậy trước mặt cô. Đừng tùy tiện đổ hết mọi thứ lên đầu tôi.

Tại sao lại phải làm hài lòng tâm trạng của người khác, trong khi.... chính bản thân mình cũng đang không tốt chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 450: Không Có Nghĩa Tôi Phải Nhường

Người phụ nữ nghe những lời nói của Âu Dương Thiên Thiên, cơn tức giận lại tăng cao, lớn tiếng quát:

- Cô đã làm đổ nước lên người tôi còn lớn lối như vậy à? Cô có biết tôi là ai hay không?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô chớp ánh mắt lạnh tanh, bình tĩnh đáp:

- Tôi không biết cô là ai cả, cũng không muốn biết. Đúng là tôi đã sai khi làm đổ nước lên trang phục của cô, nhưng tôi đã xin lỗi rồi, cũng hứa sẽ tìm người đến giúp. Cô còn muốn tôi làm gì khi đang ở trong hôn lễ của người khác chứ?

Nơi đây là lâu đài của Vivian, không phải không có người hầu, cô tùy tiện gọi họ đến dọn dẹp 1 chút là được rồi. Hơn nữa, cũng chỉ là một ly nước lọc, cô ta làm lớn chuyện như vậy có phải gây sự với cô không?

Người phụ nữ bị nói đến nóng mặt, khóe môi cô ta giật giật, liền lên tiếng phản bác ngược lại:

- Bây giờ cô còn dám bắt bẻ tôi nữa sao? Nhìn cái thái độ của cô đi, có giống với người đang xin lỗi hay không hả?

Âu Dương Thiên Thiên cười hắt một hơi, cô thừa nhận tâm trạng lúc này của mình không tốt, nhưng đối với lời xin lỗi của mình cô dám chắc 7 phần rất thành ý. Cô không phải loại người "giận cá chém thớt", chuyên lấy chuyện này gộp với chuyện kia, rồi đi đổ lỗi cho người không liên quan. Vậy nên, chắc chắn hai lời xin lỗi lúc này của cô rất thật lòng, chỉ là người phụ nữ này không xem nó là vậy thôi.

Người đứng bên cạnh thấy như vậy, đột nhiên tiến lên, nói thêm vào:

- What are you doing? She"s already crying, stop her words and follow her.

(Cô đang làm cái gì vậy? Cô ấy đã khóc rồi, hãy dừng những lời nói của mình lại và làm theo lời cô ấy đi)

Âu Dương Thiên Thiên liếc ánh mắt sắc bén, không sợ hãi đáp trả bằng tiếng Anh:

- Why do I have to do that? Am I the one who made her cry? Am I the one who made her cry? I'm just a little bit wrong and I'm sorry, what do you want me to do? Or do you want me to kneel down and wipe off the clothes as she said?

(Tại sao tôi phải làm điều đó chứ? Tôi là người đã làm cô ta khóc sao? Tôi chỉ sai một chút thôi và tôi đã xin lỗi rồi, cô còn muốn tôi làm gì? Hay tôi phải quỳ xuống và lau sạch trang phục như lời cô ta nói?)

Người kia nghe vậy liền ngạc nhiên nhìn lại người bạn của mình, cô ta không nghĩ đến người phụ nữ đó lại nói điều này. Cứ nghĩ rằng hai người đang nói bằng tiếng Trung khó hiểu, và cô gái này không chịu xin lỗi, nên mới khiến người bạn của mình tức giận. Nhưng hình như... không phải vậy.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn người phụ nữ đối diện, lên tiếng:

- Tôi nghĩ cô nên xem lại ai mới là người đang bắt bẻ đi, kể cả khi cô đang khóc, thì không có nghĩa là tôi phải nhường cô, khóc không có gì ghê gớm đâu. Bây giờ tôi sẽ kêu người đến giúp. Cảm phiền cô đợi một lát.

Nói xong, Âu Dương Thiên Thiên liền quay đầu rời đi. Cô không muốn tranh cãi với người phụ nữ này nữa, cô cảm thấy như vậy không hay ho một chút nào. Đây còn là hôn lễ của Vivian, nếu làm lớn chuyện thì không tốt lắm.

Người phụ nữ tức giận đến không thể nói được gì, cô ta hét lên:

- Cô dám lớn lối trước mặt tôi sao? Người đâu, bắt cô ta lại.

Dứt lời, một đám người áo đen không biết từ đâu chạy tới, đến gần Âu Dương Thiên Thiên muốn nắm lấy cô từ phía sau. Thế nhưng, cánh tay mới vừa vươn ra của kẻ đó chưa kịp chạm đến người của Âu Dương Thiên Thiên thì đã bị một cánh tay khác chặn lại, cùng với đó có một giọng nói vang lên:

- Anh đang muốn làm gì?

Âu Dương Thiên Thiên nghe tiếng nói quen thuộc, cô bất giác dừng chân, quay đầu nhìn lại. Từ phía đằng sau, một bóng lưng cao lớn hiện lên, che chắn trước thân hình bé nhỏ của cô.

Là.... Âu Dương Vô Thần!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 451: Để Tôi Lo

Âu Dương Vô Thần hất văng cánh tay của người đàn ông ra, nheo mắt hỏi:

- Who are you to touch her?

(Anh là ai mà dám động vào cô ấy?)

Người đàn ông cao lớn bị sức của Âu Dương Vô Thần làm cho lùi về sau vài bước, hấn nhú mày nhìn anh, lên tiếng:

- She did our lady angry. And who are you?

(Cô ta đã làm phu nhân của chúng tôi tức giận. Còn anh là ai?)

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, anh nghiêng đầu nhìn người phụ nữ phía sau, chớp mắt đáp:

- On the contrary, I feel your people are making my people angry.

(Ngược lại, tôi cảm thấy người của anh mới đang làm người của tôi tức giận.)

Dừng một chút, anh thu tầm mắt về, đôi con ngươi đen láy nhìn thẳng vào người đàn ông, giọng lạnh lẽo lên tiếng:

- Don't touch this girl. She is mine.

(Đừng động vào cô gái này. Cô ấy là của tôi)

Lời cảnh cáo của Âu Dương Vô Thần khiến người đàn ông sồn da gà, anh ta tự động lùi thêm về sau vài bước nữa, sợ hãi không dám nói gì.

Người phụ nữ kia thấy vậy, ngay lập tức tiến lên, quát:

- Anh là ai mà dám lớn lối trước mặt tôi vậy hả? Có biết chồng tôi là người nào không? Khôn hồn thì mau tránh ra.

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, đôi con ngươi không chút sắc ấm nhìn người phụ nữ, cất giọng lạnh tanh:

- Tôi có thể không cần biết chồng cô là ai, nhưng cô không biết tôi thì là sai lầm đấy. Xin lỗi đi.

Người phụ nữ bị ánh nhìn của Âu Dương Vô Thần làm cho hoảng sợ, cô ta không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, hơi hạ giọng hỏi:

- Cái gì? Xin lỗi, ai chứ?

Âu Dương Vô Thần nhướn mày, chậm rãi đáp:

- Người mà cô vừa mới lớn tiếng, xin lỗi cô ấy đi.

Người phụ nữ nghe anh nói, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên, lắc đầu nói:

- Anh đang nói cái gì vậy? Tại sao tôi phải xin lỗi cô ta? Cô ta đã làm bẩn trang phục của tôi đấy, cô ta mới là người phải xin lỗi.

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, cô xua tay, lên tiếng:

- Đủ rồi, Âu Dương Vô Thần, tôi không cần lời xin lỗi gì cả. Đây là tiệc cưới của Vivian, làm ơn hãy để mọi chuyện dừng tại đây.

Dứt lời, người đàn ông liền quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt anh thu liễm lại sự lạnh lẽo, đáp:

- Được rồi, nhưng tôi cần nói chuyện với em.

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, không nhìn thẳng Âu Dương Vô Thần, trả lời:

- Tôi không muốn nghe điều gì bây giờ, để sau đi.

Người phụ nữ nhìn hai người trước mặt nói chuyện qua lại, hoàn toàn ngó lơ sự hiện diện của cô. Tức giận, cô ta nhìn sang người đàn ông mang áo đen bên cạnh.

Hiếu ánh mắt của cô, kẻ đó liền tiến lên, vươn tay ra muốn đánh Âu Dương Vô Thần.

Thế nhưng, người đàn ông tưởng chừng như không nhìn thấy điều này lại bất chợt quay lại, nắm lấy tay của tên áo đen kia, rồi dùng sức tung một cú đấm vào mặt hắn, khiến kẻ đó ngã xuống đất.

Những tên áo đen khác thấy vậy liền xông về phía Âu Dương Vô Thần, hiện trường bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

Âu Dương Thiên Thiên giật mình hoảng hốt, cô nhú mày, hét:

- Âu Dương Vô Thần, dừng lại đi.

Không để ý đến lời nói của cô, người đàn ông vẫn ra sức tung cú đấm, khiến từng người một từng người một ngã xuống đất, thậm chí bị hất văng ra xa.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô nhìn những quan khách xung quanh sợ hãi đến xanh mặt, dùng giằng quay người rời đi.

Âu Dương Vô Thần không để ý đến điều đó, anh giơ cao tay lên, tung một đòn thật mạnh về phía người áo đen. Đúng lúc này, một cánh tay trắng nõn liền vươn ra, một đường bắt lấy tay anh, nói:

- Đủ rồi, Vô Thần.

Người đàn ông bị giọng nói làm cho ngừng lại, anh ngước mắt lên nhìn Mã Nhược Anh, thở dốc.

Mã Nhược Anh liếc mắt, lên tiếng:

- Dừng lại được rồi, tôi biết cậu đang tức giận, nhưng bây giờ không phải lúc đâu. Đuổi theo Thiên Thiên đi, chuyện ở đây.... cứ để tôi lo.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 452: Chuyện Vui?

Âu Dương Vô Thần nhìn sâu vào đôi mắt của Mã Nhược Anh, vài giây sau, anh buông người đàn ông trong tay mình ra, quay đầu đi về hướng Âu Dương Thiên Thiên vừa đi.

Mã Nhược Anh thở hắt ra một hơi, cô đảo mắt xung quanh một lượt, lên tiếng:

- What are you looking at? Just say it a little bit loud. Is there anything to see? Dissolution!

(Các người đang nhìn cái gì vậy? Chỉ là cuộc nói chuyện lớn tiếng một chút thôi mà. Có gì đáng xem chứ? Giải tán đi!)

Những quan khách xung quanh nghe xong lời của cô, miệng lẩm bẩm gì đó rồi lần lượt tản đi. Mã Nhược Anh chu môi, cô quay đầu nhìn về phía một bàn tiệc bên góc, lớn tiếng gọi:

- Hey, did you guys watch the fun enough? Come and clean up with me. Hurry.

(Này, các cậu xem trò vui đủ chưa? Đến đây và dọn dẹp chỗ này với tôi đi. Nhanh lên)

Từ phía xa, một đám người mặc những bộ âu phục xa xỉ hướng ánh mắt nhìn cô, vẻ mặt có chút không tình nguyện.

Dứt lời, cô nắm lấy tay người đàn ông đang nằm dưới đất, lôi anh ta đứng dậy một cách hung bạo. Vươn tay ra phúi phúi vai áo cứng nhắc, Mã Nhược Anh nhẹ nhàng nói:

- Dare to touch him, you will surely die. Any last words? Can I order your funeral attire?

(Dám động vào cậu ta, anh chết chắc rồi. Còn trần trối gì không? Tôi có thể giúp anh đặt may một bộ lễ tang đấy?)

Người đàn ông run rẩy nhìn người phụ nữ với gương mặt thiên thần nhưng nói ra những lời tựa ác quỷ, hoảng hốt hỏi:

- What are you saying?

(Cô đang nói cái gì vậy?)

Mã Nhược Anh nở nụ cười xinh đẹp, nhướn người thì thầm vào tai anh ta, đáp:

- You will know right away.

(Anh sẽ biết ngay thôi)

Nói xong, cô nhếch môi nghiêng đầu nhìn người phụ nữ đang một bộ mặt thắc mắc, lên tiếng:

- Who..... à mà cô biết tiếng Trung phải không? Nói bằng thứ đó đi, tôi lâu quá không động đến tiếng Anh rồi.

- Chồng cô là ai?

Người phụ nữ chớp mắt, theo bản năng trả lời:

- Chồng tôi... là bá tước Richter Atroly, người phục vụ bên cạnh nữ hoàng Vivian.

Mã Nhược Anh nghe xong, đột nhiên "À" lên một tiếng, đáp:

- Thì ra là hầu cận mới được bổ nhiệm gần đây, không có gì ngạc nhiên nhỉ, vị thế cao hơn nên hống hách hơn. Tôi hiểu được.

Mã Nhược Anh gật gật đầu, nét mặt tỏ ra vẻ đồng tình, dừng một chút, cô chột nở nụ cười khó hiểu, nói:

- Nhưng mà... tôi tò mò đấy. Không biết... nét mặt của chồng cô sẽ như thế nào khi nghe tin phu nhân của mình động vào một trong những người kế vị của gia tộc Bush. Đáng để xem đây.

Lời của cô vừa dứt, hai hình bóng đã tiến tới gần Mã Nhược Anh, cô liếc mắt nhìn họ, nhướn mày lên tiếng:

- Có cần tôi kêu người dâng trà và thức ăn lên cho hai anh vừa thưởng thức vừa xem kịch không? Thấy Vô Thần như vậy mà không làm gì à?

Đương nhiên, hai người đàn ông cô đang nói ở đây chính là Stefan và Andrew rồi, bọn họ một thân âu phục phẳng phiu, nhúu mày nói:

- Cái gì chứ, còn chưa "vào hiệp" mà, cô can ngăn sớm quá đấy.

Mã Nhược Anh chẹp miệng, quát nhỏ:

- Còn bảo tôi ngăn cản sớm nữa sao? Anh có biết để Vô Thần đánh một chút nữa thì tên này chết queo rồi không? Đổ máu tại hôn lễ của Vivian à? Anh có bị điên không?

Andrew nghe xong, chớp chớp mắt suy nghĩ, gật đầu đáp:

- Cũng đúng nhỉ!

Ba người nào đó vô tư nói đùa, để một mình người phụ nữ đứng run rẩy trong xó, cô ta vừa mới nghe gì cơ? Gia tộc Bush? Gia tộc mạnh nhất ở Mỹ hiện tại? Ôi trời.... cô... đã gây ra chuyện lớn rồi.

Ở phía xa, một hình bóng khác mang chiếc váy màu trắng ngồi chống cằm trên ghế, ánh mắt cô nhìn về phía đám người, lăm lăm:

- Rốt cuộc, chuyện mình quên.... là gì nhỉ?

Phía sau Elena, một người đàn ông mang âu phục màu đen khác cũng nhìn về chung hướng với cô, khóe môi hằn ta câu lên cao, đôi con ngươi chôn chặt hình bóng của Mã Nhược Anh.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 453: Đừng Nói Nữa

Âu Dương Thiên Thiên chạy đến một khu hoa viên vắng vẻ, cô chợt dừng chân, quay đầu lại nhìn người đàn ông phía sau, lên tiếng:

- Anh có thể đừng theo tôi nữa được không? Hãy để tôi một mình.

Âu Dương Vô Thần cũng dừng chân cách cô gái vài bước, anh chớp mắt, nhẹ nhàng đáp:

- Tôi không muốn để em một mình.

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, hỏi ngược lại:

- Tại sao anh cứ làm như vậy với tôi? Anh kiểm soát cuộc sống của tôi, anh can thiệp vào chuyện của tôi, anh cứ muốn biết rõ về con người tôi, rốt cuộc anh muốn cái gì?

Âu Dương Vô Thần mím môi, ánh mắt nhìn thẳng cô gái, gần như là không chần chừ một giây phút nào, anh trả lời ngay sau đó:

- Tôi muốn em, điều này còn chưa rõ ràng sao? Mọi chuyện tôi đang làm đều là vì tôi muốn có được em, em không thấy được sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày khi nghe những lời nói của Âu Dương Vô Thần, cô không thể nhìn trực diện người đàn ông, bèn đảo mắt muốn trốn tránh.

Ngay lúc đó, đột nhiên ánh nhìn rơi vào cánh tay phải đang dính máu của anh, đôi con ngươi cô hiện lên tia đau lòng, hạ giọng bật thốt:

- Anh bị thương rồi, lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy bị thương vì tôi, anh thấy đáng sao?

Âu Dương Vô Thần vẫn chăm chăm nhìn cô, lời vẫn cứ thế tuôn ra:

- Đáng. Không phải tôi nói rồi sao, mọi thứ thuộc về em đều đáng. Cánh tay phải của tôi.... quan trọng là bởi vì nó cho tôi được phép bảo vệ em, nếu không, nó sẽ mãi mãi chỉ là một thứ vô dụng.

Tay Âu Dương Thiên Thiên chột siết chặt, cô bầu vào váy của mình, cúi đầu không lên tiếng.

Lại nữa, anh ta lại nói những điều như vậy nữa. Cứ nói như vậy, làm sao mà....

Âu Dương Vô Thần thấy cô cúi đầu, anh tiến lên một bước, muốn nói gì đó nhưng Âu Dương Thiên Thiên lại ngược mặt lên, nét mặt cô có chút đau khổ, lắc đầu lên tiếng:

- Đừng nói nữa, tôi xin anh đừng nói nữa được không?

Đôi con ngươi Âu Dương Vô Thần chấn động, anh cứng đờ nhìn Âu Dương Thiên Thiên. Tại sao? Cô ấy lại trông đau khổ như vậy? Vì lời của anh sao?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, tay cô siết chặt, nói:

- Âu Dương Vô Thần, anh tưởng tôi là anh sao? Anh tưởng tôi sắt đá và lạnh lùng giống như anh sao? Không hề, tôi cũng phản ứng trước những lời anh nói, cũng biết xấu hổ, cũng biết rung động.

- Tôi luôn tự nhủ với mình rằng không được thích anh, nhưng những lời nói đó cứ quấy nhiễu tôi, làm tôi mềm lòng, làm tôi vui mừng, thậm chí những hành động của anh làm đảo lộn hết cuộc sống của tôi.

- Anh biết tôi đã khổ tâm thế nào không? Anh biết mỗi sáng tôi nhìn thấy anh nằm bên cạnh con tim tôi nhảy nhót đến mức nào không? Nhìn anh bị thương, tôi không nỡ đi, nhìn anh bị bệnh, tôi không nỡ bỏ, tôi đã đấu tranh với chính mình nhiều thế nào anh biết không?

- Nhưng mà.... anh thì như thế nào? Cứ tấn công tôi bằng những lời nói, cứ làm những hành động khiến tôi hiểu lầm, cứ bảo vệ tôi hết lần này đến lần khác, làm tôi muốn ỷ vào anh.... Anh làm thật nhiều chuyện rồi anh lại bỏ đi? Anh có nghĩ tới tôi nhớ anh đến mức nào không?

- Tôi không dám tin tưởng anh nữa, không dám đến gần anh nữa, nhưng anh thì cứ lấn tới, Âu Dương Vô Thần, anh ép buộc tôi sáp nhập vào cuộc sống của anh, anh đã hỏi ý kiến tôi chưa?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn người đàn ông bằng ánh mắt ngập nước, cô đã cố gắng không khóc nhưng không biết tại sao tuyến lệ cứ tiết ra thứ chất lỏng yếu đuối, làm bản thân cô trở nên vô dụng chỉ biết kể lể.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, đúng lúc này, người đàn ông bỗng nhấc chân, tiến nhanh đến chỗ cô. Chưa kịp để Âu Dương Thiên Thiên hiểu ra chuyện gì, anh liền vươn tay nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn xuống....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 454: Trang Phục Anh Chuẩn Bị!

Ngày hôm sau, tại khách sạn PJH....

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trong phòng thu xếp hành lí của mình. Phòng của cô hiện đã được thu hồi để sửa chữa lại rồi, nên có lẽ tạm thời cô phải ở chung phòng với Âu Dương Vô Thần.

Mặc dù đã nhận được tiền bồi thường của khách sạn, nhưng cô không thể đi đâu được. Bởi vì tiền đó nói cho đúng cũng là của Âu Dương Vô Thần mà, lần trước xài thẻ của anh ta, cô đã phải "cắn rút lương tâm" lắm rồi, tuyệt đối không thể xài hoang phí thêm lần nào nữa.

Vả lại, bên ngoài trời lạnh như vậy, bây giờ mà kêu cô đi tìm khách sạn khác ư? Thôi khỏi, cô thà chung phòng với tên biến thái Âu Dương Vô Thần còn hơn. Dù sao cũng không cần trả tiền ở "nhờ", và còn.... nơi này ấm áp và tiện nghi hơn hẳn, cô mới không ngu ngốc mà rời đi.

Thở hắt một hơi, Âu Dương Thiên Thiên dừng tay lại, cô chống cằm, nghiêng đầu chớp chớp mắt.

Hây da, Elena được chuyển về chỗ của chị Nhược Anh để tiện theo dõi quá trình hồi phục rồi, cô đã nghe Âu Dương Vô Thần kể về tình trạng của cô ta, thú thật cũng có chút kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên cô thấy người bị mất trí nhớ ngoài đời thực luôn ấy, Trước giờ chỉ toàn thấy trên phim thôi à. Cứ nghĩ chứng bệnh đó không tồn

tại thật, nhưng mà không ngờ là nó lại xảy ra với Elena mới đáng ngạc nhiên chứ.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, ánh mắt cô có chút suy tư.

Hừm.... thấy cũng tội mà thôi cũng kệ, ai bảo tính khí cô ta xấu như vậy. Bị thương tích một chút cũng là đáng đời.

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên ngồi thẳng người dậy, tiếp tục sắp xếp hành lí của mình. Đồ của cô thì cũng không nhiều lắm, căn bản đi đến đây có mang theo cái gì đâu, chỉ có một ít vật dụng cá nhân và 2 bộ đồ thôi. Cũng may nhân viên khách sạn khá tốt bụng, đã giúp cô mang đồ lên và còn không tính phí giặt ủi nữa.

Đang loay hoay với những vật dụng cá nhân của mình, chợt có tiếng gõ cửa vang lên, Âu Dương Thiên Thiên ngược đầu nhìn, cô lên tiếng hỏi:

- Là ai vậy?

Âu Dương Vô Thần mới vừa đi thôi, chắc anh ta không về sớm vậy đâu, hơn nữa, nếu có quay về thật thì anh ta phải tự mở cửa vào chứ. Anh ta có thẻ phòng mà.

Người đứng bên ngoài nghe tiếng cô, liền đáp:

- Nhị tiểu thư, là tôi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe chất giọng quen thuộc, cô ngay lập tức đứng dậy, đi đến mở cửa ra, nói:

- Kỳ Ân, chị tìm em có việc gì sao?

Người phụ nữ đứng bên ngoài cửa, thấy Âu Dương Thiên Thiên liền cúi đầu chào. Kỳ Ân đưa chiếc túi to trong tay mình cho cô, trả lời:

- Nhị tiểu thư, đây là trang phục dự tiệc mà cậu chủ chuẩn bị cho cô.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, ngạc nhiên hỏi;

- Trang phục dự tiệc? Em phải đi đâu sao?

Kỳ Ân nghe xong, liền lắc đầu đáp:

- Xin lỗi, Nhị tiểu thư, tôi nói nhầm. Đây là đồ mà cậu chủ đã đặt sẵn cho cô để cô tham dự lễ cưới của hoàng hậu Vivian. Cô xem thử có thích hay không, nếu không hài lòng tôi có thể giúp cô đổi lại cái khác.

Âu Dương Thiên Thiên "à" lên một tiếng, cô đưa tay nhận lấy chiếc túi to của Kỳ Ân, rồi cúi đầu nói:

- Dạ được, cảm ơn chị.

Dứt lời, cô thu người vào trong phòng, cẩn thận đóng cửa lại.

Kỳ Ân nhìn hành động của cô, mím môi không lên tiếng. Âu Dương Thiên Thiên.... từ khi nào đã bắt đầu khác sáo như vậy?

Đều là người đã quen biết từ lâu, nhưng lại giữ khoảng cách.... càng giống người xa lạ...

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 455: Sao Anh Lại Về Rồi?

Âu Dương Thiên Thiên mang theo túi lớn đi vào trong phòng, cô ngồi lên giường, cẩn thận rút hộp quà bên trong ra.

Mở nắp hộp, xuất hiện trước mắt cô là một chiếc váy màu xanh nhạt đính kim tuyến lấp lánh vô cùng xinh đẹp. Âu Dương Thiên Thiên há hốc miệng cảm thán, cô cẩn thận cầm chiếc váy lên, ngắm nghía qua lại.

Woa~ Đẹp quá!

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên sáng rực lên, cô cầm theo chiếc váy đi xuống giường, phấn khích ướm thử vào người.

Đảo mắt nhìn một lượt, cô liền chạy vào nhà vệ sinh, thay bộ đồ trên người mình và mặc chiếc váy đó vào.

Sau một hồi, Âu Dương Thiên Thiên đi ra ngoài, cô đứng trước gương, không tự chủ há miệng, lẩm bẩm:

- Trời ạ... xinh quá. Cái này là dành cho mình thật sao?

Chiếc váy màu xanh biển nhạt xõa dài xuống tận mắt cá chân, trên váy đính những hạt kim tuyến nhỏ lấp lánh, màu sắc vừa thanh lịch vừa nhẹ nhàng, làm tôn lên khí chất thuần khiết và vẻ đẹp trong trẻo của Âu Dương Thiên Thiên.

Thiết kế trẻ vai nhưng không quá bạo, phần nào đó để lộ xương quai xanh mảnh mai xinh đẹp. Nước da trắng ngần kết hợp với từng lớp vải voan chồng lên nhau, tinh tế đến từng chi tiết. Một sự kết hợp hoàn hảo đến không thể hoàn hảo hơn.

Thực sự... là quá đẹp.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cô biết vẻ ngoài của mình luôn rất nổi bật, nhưng không ngờ nó lại có thể đẹp như vậy.

Cúi đầu nhìn xuống, Âu Dương Thiên Thiên lại được thêm một phen ngạc nhiên, bây giờ cô mới phát hiện thêm một chi tiết nữa. Chính là, ngay dưới phần chân váy có đính một vòng những cánh bướm 3D bằng đá quý, trông vô cùng hút mắt.

Khi ánh sáng chiếu vào, những cánh bướm tỏa ra thứ màu sắc cầu vồng tuyệt đẹp, tựa như những quả cầu bong bóng nhỏ, ảo diệu đến nao lòng.

Nét mặt Âu Dương Thiên Thiên chuyển từ biểu hiện này sang biểu hiện khác, có bất ngờ, cũng có sự vui mừng, càng có nhiều hơn sự phấn khích. Trong chốc lát, tâm trạng đột nhiên cao hứng đến vui vẻ.

Âu Dương Thiên Thiên nở nụ cười thỏa mãn, cô xăm xoe ngắm nhìn chiếc váy trên cơ thể mình mà không biết rằng chính bản thân cũng đang trở thành một "bức họa" sống động xinh đẹp cho người khác thưởng thức.

Lúc này, từ phía sau, bóng hình người đàn ông dựa lưng vào bờ tường, khóe môi hơi nhếch lên, từ tốn hỏi:

- Thích không?

Âu Dương Thiên Thiên chìm đắm trong không gian của riêng mình, cô nghe thấy câu hỏi, theo bản năng vừa cười vừa đáp:

- Thích, đương nhiên là thích..... rồi....

Câu trả lời đột nhiên bị ngắt quãng, Âu Dương Thiên Thiên ngáp ngừng thu lại nụ cười của mình, cô nhận ra giọng điệu này. Nó chỉ có thể là của....

Ngay lập tức quay đầu lại, Âu Dương Thiên Thiên giật mình lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần? Sao anh lại ở đây?

Người đàn ông nhìn biểu hiện của cô, bật cười đáp:

- Tôi ở đây làm em ngạc nhiên đến mức đó sao? Chẳng lẽ tôi không nên có mặt ở nơi này?

Âu Dương Thiên Thiên chậm chậm lắc đầu, chớp chớp mắt hỏi:

- Không phải, nhưng mà.... anh vừa mới đi mà, tại sao lại trở về rồi?

Đôi con ngươi Âu Dương Vô Thần đen láy, bên trong đó chứa mỗi hình ảnh của cô gái nhỏ, anh nhếch môi, bình tĩnh trả lời:

- Tôi không về, làm sao có thể thấy được cảnh tượng xinh đẹp thế này chứ?

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 456: Em Đẹp Lắm

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ trước lời nói của người đàn ông, cô có chút bối rối chớp chớp mắt, không biết phải nói gì.

Cái này... có được tính là đang khen không? Anh ta nói cô xinh đẹp mà, đúng chứ?

Âu Dương Vô Thần đứng thẳng người lên, anh chậm rãi tiến đến chỗ của Âu Dương Thiên Thiên. Mỗi một bước chân của anh liền khiến tim cô đập liên hồi, không tự chủ mà lui về sau.

Anh.... anh ta muốn làm gì vậy?

Người đàn ông dừng trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, anh đưa một tay lên vuốt tóc cô, nói:

- Đẹp lắm.....

Chỉ ngắn gọn hai chữ thôi nhưng lại có thể làm lồng ngực cô gái đập mạnh tiếng "thình thịch". Âu Dương Thiên Thiên có chút xấu hổ cúi đầu, khóe miệng tự động nhếch lên, ngại ngùng đáp:

- Cảm....

Thế nhưng, khi cô còn chưa kịp nói hết câu thì đột nhiên người đàn ông lại lên tiếng:

- Chiếc váy này...

"...."

Act cool đứng hình mất 5s.

Âu Dương Thiên Thiên đứng sững ra bất động, khóe miệng cô cứng đờ, chậm rãi ngược đầu lên nhìn người đàn ông, đáp:

- Hà?

Âu Dương Vô Thần nhếch môi, ánh mắt mang theo tia giảo hoạt, nói:

- Chiếc váy mà tôi chọn quả nhiên rất hợp với dáng người của em, nhìn đẹp lắm.

"...."

Trước lời của người đàn ông phát ra, Âu Dương Thiên Thiên lần thứ hai đứng hình, cô câm nín nhìn Âu Dương Vô Thần, há miệng không nói được gì.

Vậy... tức là... anh ta đang khen chiếc váy trên người cô đẹp, chứ không phải khen kẻ đang mặc nó là cô sao? Cái tên đáng chết này!!!

Âu Dương Vô Thần suýt bật cười thành tiếng với biểu hiện trên mặt của Âu Dương Thiên Thiên nhưng anh kiềm lại được, nheo mắt hỏi:

- Hình như.... em đang hiểu lầm điều gì đó đúng không? Có phải là... em nghĩ tôi đang khen em?

Âu Dương Thiên Thiên đứng hình lần thứ 3 trong ngày, đầu cô giật lên một cái, dường như là ngay lập tức, cô lắc đầu lia lịa. đáp:

- Không có, tôi không có nghĩ cái gì hết. Tôi biết anh đang khen chiếc váy này mà, xinh đẹp.... vô cùng xinh đẹp.

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa chỉ vào chiếc váy trên người mình, sau đó giơ hân ngón tay cái lên, khen nó một cách đầy nhiệt tình. Hành động của cô lần này làm người đàn ông trực tiếp phụt cười, anh cúi thấp đầu xuống nhìn cô gái, lên tiếng chọc ghẹo:

- Âu Dương Thiên Thiên, em nghĩ tôi khen em đẹp à? Còn xấu hổ nữa chứ? Em đỏ mặt rồi kìa.

"Bùm" - Mặt Âu Dương Thiên Thiên chợt đỏ lên như phát hỏa, cô giờ phút này thật sự chỉ muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui xuống ngay thôi.

Aaaaa, xấu hổ quá đi.

Âu Dương Thiên Thiên không thể giải thích được gì nữa, cô bậm môi ăm ực nhìn khuôn mặt khoái chí của Âu Dương Vô Thần, quát:

- Anh... đồ xấu xa.

Dứt lời, cô liền đưa tay lên muốn đánh người đàn ông để che đi sự xấu hổ của mình, thế nhưng, như biết trước được điều đó, Âu Dương Vô Thần liền bắt tay cô lại, anh nhếch môi nhìn cô gái nhỏ đang tức giận, lên tiếng:

- Tôi vẫn chưa nói hết ý mà, tại sao em lại muốn đánh rồi?

- Âu Dương Thiên Thiên, em thật sự nghĩ tôi đang khen cái váy đó sao? Tôi là đang khen em đấy. Em đẹp lắm.... đồ ngốc!

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 457: Tại Sao Lại Biết?

Âu Dương Thiên Thiên bị lời nói của người đàn ông làm cho đứng hình lần thứ n, hai má cô đỏ lên trông thấy khi nghe những lời nói mật ngọt đột ngột phát ra từ miệng Âu Dương Vô Thần.

Chớp chớp mắt, cô ngập ngừng quát:

- Tôi... tôi mới không tin anh nữa, đồ lừa đảo. Mau thả tay tôi ra.

Âu Dương Vô Thần cười cười, anh từ từ buông tay mình theo ý muốn của cô gái, nhưng miệng vẫn không chịu dừng, nói tiếp:

- Tại sao lại không tin nữa? Cái váy này đúng là rất đẹp nhưng trong mắt tôi, người đang mặc nó còn đẹp hơn gấp nhiều lần nữa cơ.

Âu Dương Thiên Thiên thu tay về, cô ngại ngùng trước những lời của người đàn ông, cuối cùng đành phải chữa cháy bằng cách quay người lại để che đi khuôn mặt đang đỏ bừng của mình, lên tiếng:

- Tôi đi thay đồ, mới không thèm để ý tới anh.

Âu Dương Thiên Thiên bước vội vào nhà vệ sinh, cô đóng sầm cửa lại, tựa lưng mình vào bờ tường lạnh ngắt, chớp chớp mắt thở nặng nề,

Hôm nay Âu Dương Vô Thần bị gì vậy chứ? Cứ làm những hành động khó hiểu và nói toàn lời đường mật thôi.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên là.... tại sao cô lại cảm thấy ngại ngùng trước điều đó chứ? Lòng ngực đều đập loạn lên cả rồi.

Âu Dương Thiên Thiên đưa một tay lên sờ ngực mình, cô thậm chí có thể cảm nhận được thứ ẩn sâu bên trong lớp da thịt của mình đang đập rất mạnh. Cứ như từng hồi trống vậy, dồn dập đến mức khó thở....

Há miệng hít lấy một hơi dài rồi sau đó chậm rãi phả ra, Âu Dương Thiên Thiên cố bình tĩnh lại tâm trạng của mình. Ngón tay cô gõ từng nhịp lên xương quai xanh mảnh mai, liếm môi không lên tiếng.

Khoảng 20 giây sau, Âu Dương Thiên Thiên mới có thể trở lại bình thường, cô đứng thẳng người lên, vươn tay lần ra sau muốn gỡ dây kéo váy xuống.

Lúc này, đột nhiên trong đầu xẹt qua tia suy nghĩ gì đó, Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, đôi con ngươi hiện lên tia nghi hoặc.

Khoan đã, lúc này... hình như Âu Dương Vô Thần nói là anh ta đã chọn váy cho cô, đúng chứ?

Ngay lập tức cúi đầu xuống, Âu Dương Thiên Thiên nhú mày nhìn vòng một và phần eo của mình, thấy chúng vừa khít đến không chút dư thừa.

Làm sao mà anh ta biết cái váy này vừa với cô chứ? Cô đâu có nói với anh ta về số đo 3 vòng của mình đâu?

"...."

Âu Dương Vô Thần đứng bên ngoài, khoe môi không ngừng nhếch lên cao, trong ánh mắt đầy rẫy sự sùng nịnh.

Phải làm sao đây? Âu Dương Thiên Thiên.... đáng yêu quá!

Người đàn ông tự đứng tự cười một mình, anh nhìn về phía cửa nhà vệ sinh đang đóng kín, tâm trạng càng trở nên tốt hơn.

Sau một hồi, anh quay người lại, tiến về phía ghế sofa muốn ngồi xuống, đợi cô gái nào đó đi ra ngoài. Chợt có tiếng điện thoại vang lên, Âu Dương Vô Thần dừng chân, rút di động trong túi mình ra. Có tin nhắn được gửi tới từ Mã Nhược Anh.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, đưa tay lướt ngang qua màn hình, dường như có ý muốn mở tin nhắn ra đọc. Đúng lúc này, đột nhiên từ phía sau, cửa nhà vệ sinh bị mở mạnh một tiếng.

"Rầm"...

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 458: Còn Dám Nói Mình Không Biến Thái?

Âu Dương Vô Thần nghe tiếng động mạnh, anh giật mình quay đầu lại, nhìn cô gái đang đi ra từ nhà vệ sinh với ánh mắt ngạc nhiên.

Còn chưa kịp nhận ra điều gì thì Âu Dương Thiên Thiên đã tiến gần đến ghế sofa, cô cầm một chiếc gối nhỏ phía dưới lên, ném thẳng về phía người đàn ông.

Âu Dương Vô Thần nghiêng đầu né qua một bên, anh nhú mày nhìn cô, ngờ ngác lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, em làm gì vậy?

Cô gái trừng ánh mắt với Âu Dương Vô Thần, nghiến răng nói:

- Anh còn dám hỏi hả? Cái tên biến thái.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên cầm tiếp một chiếc gối nữa ném về phía anh.

Lần này, Âu Dương Vô Thần không tránh nữa, anh dùng hai tay bắt lại chiếc gối đang phóng tới, dùng ánh mắt khó hiểu tiếp tục hỏi:

- Lại mắng nữa? Tôi đã làm gì em mà cứ mắng tôi biến thái mãi vậy?

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô nheo mắt lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh nói chính anh đã chọn cái váy đó cho tôi đúng không?

Người đàn ông từ từ gật đầu, anh để chiếc gối xuống ghế, thành thật đáp:

- Đúng vậy, chiếc váy đó là do chính tay tôi chọn. Sao thế, em không thích à?

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt nảy lửa, cô nhếch môi, nói:

- Ha, còn dám nói mình không biến thái nữa hả? Tại sao anh lại biết số đo 3 vòng của tôi mà chọn chiếc váy đó? Tôi chưa bao giờ nói về vấn đề này với anh mà.

"...."

Câu hỏi của cô gái khiến Âu Dương Vô Thần chợt im lặng, anh chớp chớp mắt nhìn cô, có chút đưa tay lên sờ mũi mình, đảo mắt trả lời ngập ngừng:

- Ủm.... cái này... thực ra là.... không phải như em nghĩ đâu.... tôi....

"Bụp" - Một chiếc gối ngay lập tức đập thẳng vào đầu của Âu Dương Vô Thần, Âu Dương Thiên Thiên đứng phía đối diện vô cùng tức giận, hét lớn:

- Đừng có biện minh nữa, đồ biến thái. Không phải như tôi nghĩ thì chẳng lẽ là như anh nghĩ hả?

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng răng, cô xắn tay áo mình lên, nói:

- Hôm nay tôi nhất định phải đánh chết anh, Âu Dương Vô Thần.

Dứt lời, cô giơ tay lên, đi vòng qua ghế sofa, muốn tiến gần về phía người đàn ông.

Âu Dương Vô Thần không đề phòng liền bị gối đập trúng đầu, anh chưa kịp giải thích thì đã thấy cô gái đánh tới, ngay lập tức theo bản năng đi ngược lại phía khác, không cho cô chạm vào người mình.

- Âu Dương Thiên Thiên, em nghe tôi giải thích một chút đã, bình tĩnh đi.

Âu Dương Thiên Thiên không hề cho lọt tai những lời thừa thãi đó, cô chỉ tay, nói:

- Tôi sẽ không nghe bất cứ thứ gì từ anh nữa, Âu Dương Vô Thần, có giỏi thì đứng đó, đừng có mà chạy.

Người đàn ông không có cách nào để nói lại Âu Dương Thiên Thiên, anh thậm chí không biết lúc này nên cười hay nên khóc nữa, chỉ bất đắc dĩ chạy lòng vòng để thoát khỏi "móng vuốt" của cô gái.

- Âu Dương Vô Thần, tại sao anh trước mặt người khác thì băng lãnh cấm dục, trước mặt tôi thì biến thái vậy hả? Tưởng tôi dễ bắt nạt lắm sao? Để tôi tóm được thì anh chết chắc, còn chạy nữa à....

Trong căn phòng chỉ còn lại tiếng la hét của cô gái nhỏ, cùng với màn rượt đuổi như chuột với mèo, thế nhưng, lần này có một chút khác biệt... người làm mèo, lại chính là người đã làm chuột vô số lần trước đây.

#Có cách nào để giải thích cho em hiểu nhỉ? Rằng có một vài thứ, anh không thể dành cho người khác, mà chỉ có thể làm với em.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 459: Người Của Bush

Mã Nhược Anh đứng trước cửa phòng của Âu Dương Vô Thần, nghe những tiếng la hét bên trong truyền ra, cánh tay cô đang định gõ cửa đành phải chậm rãi thu về.

Vô Thần à, cậu từ khi nào thì trở nên thảm thương thế này chứ? Bị phụ nữ đánh ư? Đến tôi còn chưa có "diễm phúc" đó nữa cơ.

Thở hắt ra một hơi, Mã Nhược Anh vuốt tóc, lui về sau hai bước. Haizzz, vốn là cô nhờ Âu Dương Vô Thần chở mình về khách sạn để lấy máy tính nhưng khi tới nơi thì cô lại để quên ví có chứa thẻ phòng trên xe, nên cô mới nhắn tin bảo cậu ta đem chìa khóa xe xuống.

Đứng chờ lâu không thấy cậu ta nhắn lại nên cô phải lên tận đây để nói, vậy mà.... nghe một màn đánh nhau thế này đây.

Chịu thôi, hai người đó đang "bận rộn", cô không muốn xen vào đâu, nhất là khi Âu Dương Thiên Thiên đang tức giận. Cô bé đó mạnh mẽ lắm, tính khí cũng thất thường nữa, có khi cô cũng bị đánh lây luôn không chừng.

Lắc đầu bất đắc dĩ, Mã Nhược Anh đành phải quay người, đi về phía thang máy xuống tầng để tìm gặp lễ tân. Chắc phải mất một lúc giải thích lí do với họ nữa rồi.

Bấm nút thang máy, cô đứng chờ phía trước, lúc này, đột nhiên có tiếng nói truyền đến:

- Cái gì? Chết rồi? Cả hai người sao?

Mã Nhược Anh liếc mắt nhìn sang, thấy trong một góc hành lang có người đang đứng. Cô nheo mắt nhìn bóng lưng phía xa, cảm thấy có chút quen thuộc.

Đó hình như là.... Kỳ Ân đúng không?

Nghĩ nghĩ, Mã Nhược Anh mang theo nghi hoặc tiến gần về phía người phụ nữ, càng đi đến, cô càng nghe rõ những lời người đó nói:

- Tại sao cô không báo với tôi chuyện này sớm hơn chứ? Michael và Jeda đâu phải ám vệ cấp bình thường, vậy mà cũng bị giết chết, cô không thấy lạ sao?

- Đây không phải chuyện đùa đâu, cậu chủ đã phát hiện ra có kẻ lạ mặt theo dõi Nhị tiểu thư mà không phải là người của chúng ta rồi. Nếu Nhị tiểu thư gặp vấn đề gì, tôi và cô chắc chắn không tránh khỏi tội chết.

Mã Nhược Anh nhíu mày, cô dừng chân cách một khoảng với Kỳ Ân, chớp mắt nghi hoặc. Nhị tiểu thư? Là Âu Dương Thiên Thiên sao?

- Được rồi, cô liên lạc với Lữ Uyển Thành đi, nhờ đám hacker của anh ta giúp. Bây giờ tôi phải báo lại với cậu chủ chuyện này, cô tiếp tục điều tra thêm, tôi muốn biết rõ thông tin về tên được cử đi đó.

Dứt lời, người phụ nữ bấm nút trên headphone, sau đó xoay người lại muốn đi. Thế nhưng, cô ngay lập tức nhận ra có người đứng phía sau mình, liền dừng lại nhìn.

Sau khi nhận ra đó là ai, cô liền cúi đầu, lên tiếng:

- Phó chủ, sao cô lại ở đây?

Mã Nhược Anh chớp ánh mắt bình tĩnh, cô không trả lời câu hỏi của Kỳ Ân, mà trực tiếp hỏi ngược lại:

- Michael và Jeda, theo như trí nhớ của tôi thì họ thuộc đội ám vệ cấp B phải không? Hai người đó được cử bảo vệ Âu Dương Thiên Thiên và đã chết sao?

Kỳ Ân mím môi nhìn người phụ nữ, cô biết là cuộc trò chuyện vừa nãy của mình đã bị Mã Nhược Anh nghe thấy và dễ dàng đoán ra rồi, đành gật đầu đáp:

- Vâng, đúng vậy.

Mã Nhược Anh nghe xong, cô hơi nheo mắt lại, trong đầu xẹt qua một tia suy nghĩ, vậy ra.... kẻ mà cô gặp ngoài bệnh viện hôm đó, không phải theo dõi Vô Thần, mà là theo dõi Âu Dương Thiên Thiên sao?

Chớp nhẹ ánh mắt, cô lên tiếng hỏi tiếp:

- Là ai? Cô đã tra ra được chưa?

Kỳ Ân cắn môi, vài giây sau mới trả lời:

- Dạ rồi, người theo dõi Nhị tiểu thư.... chính là một trong số những ám vệ của gia tộc Bush.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 460: Kẻ Đột Nhập!

Ánh mắt Mã Nhược Anh thay đổi sau khi nghe câu trả lời của Kỳ Ân, cô mím môi, không lên tiếng đáp lại.

Ám vệ của gia tộc Bush? Cái gia tộc đó từ khi nào quan tâm đến chuyện của Vô Thần chứ? Hơn nữa, lại còn cử người đi theo dõi Âu Dương Thiên Thiên. Họ có mục đích gì đây?

Mã Nhược Anh nheo đôi con ngươi đen láy, chậm rãi lên tiếng:

- Là người của ai? Điều tra được chủ nhân đứng phía sau không?

Kỳ Ân lắc đầu, rũ mắt đáp:

- Không điều tra được, phó chủ. Kẻ theo dõi rất có năng lực, rơi vào khoảng cấp A, có lẽ chủ nhân đứng phía sau là người có địa vị rất lớn.

Mã Nhược Anh nghe xong, cô im lặng tầm vài giây mới nói:

- Được rồi, khi nào có thông tin về tên đó, hãy gửi cho tôi một bản nữa, tôi cũng muốn biết hắn ta là người của ai.

Dừng một chút, Mã Nhược Anh nói tiếp:

- Còn nữa, đừng để Vô Thần biết cô đã nói với tôi chuyện này, cậu ta không thích ai xen quá nhiều vào chuyện của mình, đặc biệt là chuyện liên quan đến Âu Dương Thiên Thiên.

Kỳ Ân hiểu ý, ngay lập tức cúi đầu trả lời:

- Dạ vâng.

Mã Nhược Anh nhìn hành động của cô, gật đầu lên tiếng:

- Ừm, cô đi làm việc của mình đi.

Dứt lời, Kỳ Ân cúi đầu chào người phụ nữ rồi lướt qua người cô rời đi. Mã Nhược Anh đứng lặng một lúc lâu mới đi khỏi nơi đó.

Sau khi bịa ra một chuyện nghe có vẻ hợp lí để giải thích lý do với nhân viên khách sạn, Mã Nhược Anh được cấp cho một thẻ phòng mới, cô cầm nó lên phòng của mình, trực tiếp mở cửa đi vào.

Cất thẻ phòng vào túi áo, Mã Nhược Anh theo thói quen tiến đến mở chiếc tủ lạnh, lấy nước bên trong đó ra uống.

Lúc này, khước mắt cô vô tình liếc đến cửa phòng ngủ của mình phía bên phải, trong đầu đột nhiên hiện lên chút nghi hoặc.

Phòng của cô.... từ khi nào biết tự động mở cửa vậy?

Mã Nhược Anh chớp ánh mắt đen láy, tay cô chậm rãi vặn nắp chai nước, nuốt ngụm còn trong miệng xuống cổ họng. Quay đầu nhìn về phía phòng của Vivian ở hướng đối diện, thấy cửa phòng cô ấy đã đóng kín.

Đưa tay bỏ chai nước vào ngăn mát Mã Nhược Anh đóng cửa tủ lạnh lại, cô từ từ lùi bước ra sau, quay đầu nhìn xung quanh sàn nhà, đi một lượt quanh phòng khách, Mã Nhược Anh không phát hiện ra điều gì khác lạ, cô mím môi, hướng ánh mắt về phía chiếc máy tính xách tay nằm im trên bàn của mình.

Hơi cúi người, cô nhẹ nhàng chạm lòng bàn tay mình xuống thân máy tính, vài giây sau thì thu tay về.

Đứng thẳng người lên, Mã Nhược Anh nhìn về phía căn phòng của mình, lưng cô đối với phòng của Vivian, chậm rãi lên tiếng:

- Yếu tố đầu tiên khi muốn làm một kẻ trộm, không phải là không nên động vào hoặc làm thay đổi một thứ gì đó đã có sẵn trong không gian sao? Nghiệp dư như vậy mà cũng muốn lén vào phòng của tôi à?

Dứt lời, đáp lại cô là sự im lặng bao trùm cả không gian vắng lặng. Rõ ràng là trong căn phòng chỉ có một mình Mã Nhược Anh đứng, nhưng lời nói của cô lại giống như đang nói với một kẻ khác vậy, hết như có một kẻ khác đang tồn tại ở đây.

Mã Nhược Anh chớp nhẹ ánh mắt, nét mặt cô không vì sự im lặng mà thay đổi, chỉ nhàn nhạt nói:

- Ra đi, kẻ đã đột nhập vào căn phòng này, để tôi nói ra chỗ nấp nữa sẽ mất vui đấy. Hơn nữa, trong đầu tôi đang có một suy nghĩ đây, nếu tôi đoán không lầm, thì chúng ta đã gặp nhau rồi, đúng chứ? Ở bệnh viện trung ương Bắc Kinh, kẻ đã theo dõi Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên, ám vệ của gia tộc Bush?

Vừa nói xong, từ đằng sau của người phụ nữ vang lên tiếng "cọt kẹt", trong căn phòng đã đóng kín cửa, một hình bóng chậm rãi đi ra....

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 461: Kẻ Đột Nhập (2)

Người đàn ông mang bộ đồ đen bó sát, với một chiếc khăn che quanh mặt, chỉ để lộ ra một đôi mắt Tây màu xanh biển nhạt.

Mã Nhược Anh nhướn mày quay người lại, cô nhếch môi cười, lên tiếng:

- Là anh thật này.

Người đàn ông chớp đôi con ngươi để phòng nhìn cô, hỏi:

- Hình như tôi bị cô lừa rồi thì phải, tôi không phải ở trong căn phòng mà cô vừa nhìn.

Mã Nhược Anh cười hất một hơi, đáp:

- Không đâu, tôi biết anh ở căn phòng đó mà, bởi vì tính tùy tiện của bạn tôi, không bao giờ ra ngoài mà đóng cửa cả.

Người đàn ông liếc mắt nhìn một lượt, bây giờ mới hiểu ra điều mà người phụ nữ nói, cau mày lên tiếng:

- Vì sao cô lại biết? Cũng có thể là tôi sẽ trốn trong căn phòng đang mở cửa kia mà.

Mã Nhược Anh lắc đầu, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện, chậm rãi trả lời:

- Không bao giờ có chuyện đó. Mặc dù trong tình huống này là 50 -50, nhưng tôi thừa sức tin 100 phần trăm anh ở trong căn phòng đó. Đơn giản chỉ là vì.... không có bất kì kẻ trộm nào muốn bị phát hiện chỉ vì cánh cửa phòng mở đâu. Nếu tôi là anh, tôi nhất định cũng sẽ đóng cửa lại.

Lúc này, khi quan sát, Mã Nhược Anh đã biết có người đột nhập vào phòng của mình rồi, nhưng chưa dám chắc kẻ đó có nấp bên trong hay không, sau một hồi suy tính đến những thói quen, cô mới có thể biết chắc hẳn tên trộm này đang trốn ở trong phòng của Vivian.

Như cô đã nói, thói quen là một thứ đáng sợ, và nó rất dễ nhận ra. Vivian là một nữ hoàng, cô ấy từ nhỏ đã không phải động một ngón tay vào thứ gì rồi, mọi việc đều có kẻ hầu người hạ. Đến một việc như rót nước cô ấy cũng xem là mất sức, vậy thì Vivian chịu đóng cửa phòng khi ra ngoài sao? Không bao giờ đâu. Cô đã sống với cô ấy bao nhiêu năm rồi, tính cách cô ấy như thế nào cô hiểu rất rõ.

Hơn nữa, theo tâm lí của kẻ trộm, đương nhiên trốn vào nơi càng tối càng kín thì càng an toàn, không phải sao? Nếu như cô cảm thấy cánh cửa đó mở thì chẳng phải sẽ theo bản năng mà đi lại dò xét à, khi đó bị phát hiện thì cũng chỉ có thể trách tên trộm ngu ngốc mà thôi.

Theo tình hình, cô đã nghĩ ra một lời giải thích hợp tình hợp lí cho việc này rồi. Người đàn ông có thể đã đột nhập vào đây vài phút trước, sau khi lục lọi phòng của cô, hẳn ta không đóng cửa mà đi thẳng về phía phòng của Vivian tiếp tục tìm kiếm. Nhưng lúc đó, cô lại trở về, vì không kịp rồi đi nên hẳn ta đóng cửa phòng của Vivian lại và ẩn nấp trong đó, chờ đợi thời gian khi cô đi rồi thì mới ra ngoài. Nhưng mà.... quá nhẹ cho hẳn ta rồi. Cô đã phát hiện ra điểm bất thường.

Người đàn ông híp ánh mắt sắc bén nhìn người phụ nữ đang ngồi thư thả trên ghế, hạ giọng hỏi:

- Vậy còn việc tôi đột nhập vào đây, làm sao cô có thể biết?

Nói chỉ vì một cánh cửa bị mở thôi mà nghi ngờ có người vào ư? Anh không tin, với suy nghĩ thông thường thì sẽ chỉ nghĩ khi ra ngoài bản thân đã quên đóng cửa, hoặc là sẽ bỏ qua chi tiết nhỏ nhặt ấy. Nhưng mà, người phụ nữ này lại nắm lấy chi tiết ấy để vạch trần anh.

Mã Nhược Anh nhếch môi, cô gác một chân lên, từ tốn đáp:

- Hừm... nói sao nhỉ? Tôi là một kẻ cầu toàn, nên sẽ không thích việc đi ra ngoài phòng mà không đóng cửa đâu, hơn nữa.... tôi không thích có người động vào đồ của tôi.

Mã Nhược Anh đến nhận phòng ở khách sạn này vào tối ngày hôm trước, nhưng lúc đó vì có việc đột xuất nên không bao lâu thì phải rời đi, 2 ngày nay cũng chỉ ở bệnh viện với Elena và Stefan, căn bản không có về nơi này, vì vậy, đến phòng của mình cũng gần như chưa vào, vậy mà lại thấy cửa mở, có ngạc nhiên hay không?

Thêm nữa, vì cô nghi ngờ có kẻ đột nhập nên mới sờ thử vào máy tính, và đúng như dự đoán.... Nó có điểm lạ.

Dừng một chút, Mã Nhược Anh liếc ánh mắt nhìn chiếc máy tính của mình, rồi hất cằm nhìn người đàn ông, nói:

- Anh đã dùng thiết bị tản nhiệt cho đầu máy của tôi phải không? Nhưng bây giờ nó lại đang ấm lên đấy.

Người đàn ông mở to mắt khi nghe câu nói của Mã Nhược Anh, hắn ta nhìn về phía chiếc máy tính với vẻ mặt ngạc nhiên.

Không thể nào, anh đã sử dụng máy tản nhiệt rồi, vì sao nó vẫn nóng chứ?

Mã Nhược Anh híp ánh mắt đen láy, cười nửa miệng đáp:

- Máy tính của tôi... đã được lắp bộ phận xử lí những tác động bên ngoài khi ở trạng thái offline (có thể dùng máy dù không bật mạng), ngay cả thiết bị tản nhiệt của anh, cũng chỉ là trò mèo mà thôi.

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 462: Là Ai Phái Anh Tới?

Người đàn ông chớp ánh mắt nghi hoặc nhìn Mã Nhược Anh, mí mắt môi không lên tiếng. Bộ phận xử lý máy tính tránh những tác động bên ngoài khi offline? Đó là một phần mềm hỗ trợ tân tiến nhất của Mỹ mà, không phải sao?

Nhưng theo anh nhớ.... thì nó chỉ vừa mới cho ra mắt thị trường bản chạy thử, thậm chí còn chưa sản xuất nữa mà, người phụ nữ này.... làm thế nào mà có được thứ ấy chứ?

Mã Nhược Anh nhìn thẳng, mặc dù cách một lớp vải đen nhưng cô vẫn biết biểu hiện lúc này trên mặt của người đàn ông như thế nào, khóe môi nhẹ câu lên.

Máy tính của cô được nâng cấp lên từng ngày một, so với những phiên bản máy tính khác, nó sớm đã ở một đẳng cấp hoàn toàn khác rồi. Phần mềm xử lý những tác động bên ngoài này có khả năng ngăn chặn phân tán nhiệt khi không có đăng nhập chính thức từ người sử dụng chính, nếu cố ý xâm nhập, nó ngược lại còn tỏa nhiệt, khiến đầu máy nóng lên như một báo hiệu, nhưng không hề làm hại đến các thành phần của máy tính. Thứ này cô mới chỉ lắp vào khoảng 2 tháng trước mà thôi, đó là phần mềm mà ngay cả chính phủ Mỹ cũng chưa có cơ hội sử dụng, bởi vì trong mắt thế giới, nó vẫn còn gắn mác là “bản chạy thử”, chứ chưa đưa ra sản xuất rộng rãi.

Nhưng mà.... đối với cô, thì thứ này có quá dễ dàng. Chiếc ghế thứ 6 của gia tộc Rostchild có quá nhiều quyền lực khiến cô lấy về được một thứ mà

có thể một vài năm sau nó mới được ra mắt thế giới. Khi ấy, cũng khá chắc trở thành cổ lỗ sĩ với cô luôn rồi.

Mã Nhược Anh dựa lưng ra sau ghế, cô nghiêng đầu nhìn người đàn ông đứng trước mặt, nhàn nhạt lên tiếng:

- Được rồi, giải thích nhiều như vậy cũng đủ rồi, bây giờ anh có thể nói cho tôi biết được chưa? Anh là ai... và... kẻ nào đã phái anh tới đây?

Người đàn ông nghe câu hỏi của cô, tự động nuốt một ngụm nước bọt, mặc dù bên trong có chút rối loạn nhưng vẫn giữ thái độ bình tĩnh, hỏi ngược lại:

- Tại sao cô lại ở căn phòng này. Người ở đây đáng lẽ ra phải là....

- Phải là Âu Dương Vô Thần sao? - Mã Nhược Anh ngay lập tức cắt ngang lời của người đàn ông.

Cô nhướn mày, chậm rãi đáp:

- Anh nghĩ chúng tôi ngu ngốc đến mức để người khác biết mình ở nơi nào trong cái khách sạn cao 56 tầng này hả?

- Nếu như anh muốn điều tra về Vô Thần thì trước tiên, hãy điều tra về những người bên cạnh cậu ta đã, à không.... nên nói là phải bắt đầu từ những thuộc hạ của Vô Thần chứ nhỉ?

- Âu Dương Vô Thần không phải là người tầm thường, gia tộc của anh biết rõ mà, cậu ấy tài giỏi đến mức nào, mưu mô đến mức nào thì chắc chắn các thuộc hạ của cậu ấy cũng tài năng xấp xỉ như vậy. Anh nghĩ anh tìm được cậu ta chỉ bằng vài ba cái tên giả khi đăng ký phòng thôi sao? Không có đâu, những người đứng dưới trướng của Vô Thần có thể đảo lộn cả cái khách sạn này chỉ cần một vài thủ thuật hack đơn giản, căn phòng mà cậu

ấy sử dụng, bị thay đổi từng ngày một trên trang khách sạn này, thậm chí.... là ngay trước mắt cả những nhân viên kỹ thuật, anh tin không?

Những hacker mà Lữ Uyển Thành nắm trong tay, không phải là lũ vô dụng, bọn họ là những người giỏi nhất của thế giới ngầm được quy hợp thành đội mạnh nhất, chuyên làm việc riêng cho một mình Âu Dương Vô Thần. Họ là những ảo thuật gia tài năng, có thể biến hóa ảo diệu mọi thứ cho chủ nhân của mình. Chỉ cần họ ra tay, không một hacker nào có thể tìm ra được tung tích của Âu Dương Vô Thần, trừ phi là giao dịch trên Darkweb, bằng không, đều không có cơ hội.

Thấy người đàn ông đã bắt đầu sợ hãi, Mã Nhược Anh tiếp tục lên tiếng công kích:

- Nói cho tôi biết, rốt cuộc là ai đã phái anh tới đây để điều tra Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên. Lão chủ mẫu của gia tộc Bush? chủ gia của gia tộc Bush? Hay là.... chủ mẫu hiện tại của gia tộc Bush - phu nhân Mary?

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 463: Đừng Trách Tôi!

Người đàn ông lần này trực tiếp trợn mắt, đôi con ngươi chấn động nhìn Mã Nhược Anh như thể không tin nổi. Người phụ nữ này.... thế mà lại có thể biết được phu nhân Mary và hai gia chủ đứng đầu gia tộc Bush.

Mã Nhược Anh híp mắt, nhìn biểu hiện của người đàn ông, cô biết mình đoán đã trúng một phần nào đó rồi. Một trong 3 người mà cô vừa nêu lên, có một kẻ đứng sau tên này.

- Cô biết nhiều như vậy, rốt cuộc thì cô là ai? - Người đàn ông bất chợt lên tiếng.

Mã Nhược Anh nhướn mày, không nhanh không chậm đáp:

- Tôi là ai anh không cần biết, cũng không có tư cách biết, trả lời câu hỏi của tôi đi, kẻ đứng đằng sau anh là ai? Tại sao lại muốn theo dõi Âu Dương Thiên Thiên, người đó có mục đích gì? Nói tất cả.

Người đàn ông mím môi, tự động lui chân về sau, mắt hấn ta đảo một lượt xung quanh căn phòng, dường như đang tìm lối thoát ra ngoài.

Nhận ra được ý đồ này, Mã Nhược Anh nhếch môi lên tiếng:

- Nếu như đã bước vào nơi này thì anh nên định sẵn sẽ không ra được, nhất là khi đã bị tôi phát hiện. Ở đây, ngoài cửa chính thì chỉ còn cửa sổ là có thể thoát thôi, anh có gan thì cứ đập vỡ cửa kính nhảy từ tầng 52 xuống,

tôi nhất định không cần anh. Nhưng mà.... nếu anh muốn thoát ra bằng cửa chính, thì bắt buộc phải có dấu vân tay của tôi, bằng không, đừng mơ rời khỏi.

Mã Nhược Anh có một thói quen chính là khóa trái cửa khi đi vào nhà. Ở bất kì nơi đâu, cô cũng làm như vậy cả. Và khi đến khách sạn này, cô đã không biết nếu khóa từ bên trong thì phải dùng dấu vân tay của người đăng kí để mở ra, nếu không thì phải hoàn toàn phụ thuộc vào người dùng thẻ phòng để mở từ bên ngoài.

Tóm lại, đây là cách chống trộm khá "cầu kỳ".

Lữ Uyển Thành có lẽ đã lắp mẫu vân tay cho cô từ trước rồi, nên bây giờ chỉ có cô mới có thể mở được cánh cửa ấy mà thôi, bằng không... ai cũng không có khả năng ra ngoài được.

Người đàn ông nghiêng răng nhìn cô, hắn ta đưa tay luôn sau lưng mình, rút ra một thứ gì đó, vừa nói:

- Vậy thì để tôi lấy nó từ xác của cô vậy!

Dứt lời, hắn ta lao về phía của người phụ nữ với tốc độ cực nhanh, tay hắn lóe lên một tia sáng bạc, Mã Nhược Anh nheo mắt, liền biết là một con dao sắc bén.

Cô cười nửa miệng, hô thầm:

- Dọa trẻ con!

Vừa nói xong, một đường dao liếc qua đầy mạnh mẽ, người đàn ông đã tới trước mặt của Mã Nhược Anh, lộ ra ý định muốn giết cô rất rõ ràng.

Mã Nhược Anh bình tĩnh đến mức không thể bình tĩnh hơn, ánh mắt cô nhìn theo đường dao, rồi đưa tay lên, nhanh như chớp bắt được cánh tay

của người đàn ông, khiến mũi dao dừng ngay trước cổ mình đúng 2cm.

Đường miệng của con dao.... dường như chỉ cần một chút nữa sẽ cứa vào da thịt cô....

Người đàn ông kinh ngạc với khả năng của cô, hắn ta mở to mắt, không tin nổi chiêu thức của mình lại bị bắt gọn như vậy.

Mã Nhược Anh nhếch môi, ánh mắt hiện lên chút ngạo độ, nói:

- Tôi sẽ cho anh cơ hội cuối cùng, nói ra ai là người đứng đằng sau, tôi sẽ cho anh một con đường sống. Bằng không.... đừng trách tôi vô tình.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 464: Đúng Là Không Biết Tự Lượng Sức

Người đàn ông bị cánh tay của Mã Nhược Anh nắm lại, mặc dù cô ta không dùng nhiều sức lực, nhưng anh biết, huyết vị trên tay anh đều đã bị "sờ gáy" cả rồi, căn bản đều không cử động được.

Nuốt một ngụm nước bọt, hắn nhìn người phụ nữ vẫn đang bình thản trước lưỡi dao của mình, ánh mắt có chút run rẩy.

Hắn cảm thấy tốc độ của mình đã nhanh rồi, nhưng tốc độ của người phụ nữ này còn nhanh hơn cả hắn nữa. Chỉ trong vài giây chớp nhoáng đã bấm vào đúng huyết vị trên tay anh, cô ta rốt cuộc có phải là người không vậy?

Càng nghĩ, người đàn ông càng cảm thấy hoảng sợ, trong thâm tâm cũng đang nhảy loạn từng nhịp, trán bắt đầu toát mồ hôi.

Mã Nhược Anh cười nhạt, lên tiếng:

- Chàng trai, là một sát thủ giỏi không nên tự biến mình thành một kẻ đột nhập nghiệp dư, anh có quá nhiều lỗ hổng trong hành động của bản thân, lại không có quá nhiều trí thông minh, vậy nên, chỉ cần một chút sơ xẩy nhỏ thôi, anh sẽ bị chính kẻ thù của mình tóm được rất dễ dàng có biết không?

Dừng một chút, cô nghiêng đầu, nói tiếp:

- Tôi cảm thấy anh vẫn nên làm mấy công việc đúng chuyên môn của mình thì hơn, cầm dao giết người hay cầm súng bắn chứ đừng làm những

thứ như theo dõi hay đột nhập kiểu này, thật sự rất dễ bị tóm đấy. Lần trước là anh may mắn mới có thể thoát khỏi tôi, lần này thì đừng hòng. Tôi cho anh một cơ hội cuối cùng đấy, nói hay không nói?

Đôi con người người đàn ông hiện lên sự hoảng sợ tột độ, cơ thể hắn như run rẩy trước giọng điệu của Mã Nhược Anh.

Cô ta là ma quỷ, là kẻ đáng sợ... hắn đã đánh giá thấp cô ta rồi.

Mím chặt môi, bây giờ hắn đã không còn đường lùi, chỉ có thể phóng lao theo lao mà thôi. Nghĩ vậy, người đàn ông liền đưa tay còn lại của mình lên, muốn tấn công về phía người phụ nữ.

Mã Nhược Anh nhếch môi, khinh bỉ đáp:

- Đúng là không biết tự lượng sức.

Dứt lời, cô cũng đưa tay của mình lên bắt lấy tay của người đàn ông, lần này cô trực tiếp bấm vào 4 đốt gân lớn ngay bàn tay của hắn ta, khiến 4 chi tê liệt trong chốc lát, rồi mạnh bạo bẻ ngược các ngón tay ra sau.

Người đàn ông hét lên một tiếng đau đớn, xương của hắn thế mà gãy đi, thật sự dễ dàng cứ như bẻ đôi một miếng bánh bông tôm vậy, giòn tan không chút kết dính.

Mã Nhược Anh chớp ánh mắt lạnh nhạt, tay còn lại của cô hất văng con dao trước ngực mình, sau đó thoăn thoắt như một con rắn luồn đến cổ của người đàn ông trước mặt, nắm gọn lấy.

Càng không để hắn dùng đến hai chân phía dưới, Mã nhược Anh đá gót chân vào đầu gối của người đàn ông, khiến nó giật mạnh lên một cơn rồi khụy xuống.

Một tay đã bị gãy, một tay lại bị tê liệt, hai chân thì không cử động được, tên sát thủ như một kẻ phế vật quỳ xuống trước mặt người phụ nữ đang ngồi.

Đôi con ngươi Mã Nhược Anh đen như mực, ánh lên sự lạnh lẽo không chút sắc ấm, cô nhướn mày, lên tiếng:

- Tôi đã cho anh cơ hội, nhưng anh lại muốn dùng nó để hạ thủ với tôi? Vậy thì được rồi, nếu đã không muốn nói, tôi sẽ giúp anh cất giữ nó.... đến tận tuổi vàng.

Ánh mắt người đàn ông mở to, hắn ta nhìn Mã Nhược Anh như muốn thốt lên điều gì đó, nhưng..... "Rắc" - không còn một cơ hội nào được trao cho hắn nữa, người phụ nữ đã trực tiếp tước đi mạng sống của hắn bằng cú vặn cổ với tiếng kêu vỡ vụn của những mảnh xương.

"Phịch" - Thân thể cao lớn cứ như thế quỳ xuống và cuối cùng.... ngã xuống đất.

Ấy vậy mà, kẻ cao hơn, có vũ khí sắc bén hơn lại không phải người chiến thắng, mà kẻ đang ngồi thấp ở kia, không có gì trong tay mới là người nhìn thứ cao hơn đổ dần dưới đất.....

Có ai thấy Nhược Anh rất đáng sợ không:((((

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 465: Thuốc Độc!

Mã Nhược Anh liếc mắt sắc bén, cô nhướn người rút tấm khăn giấy trên bàn ra, lau lau tay của mình, ánh nhìn có chút ghét bỏ.

Thật là, đã không muốn động tay động chân rồi mà, sao cứ phải ép cô thế nhỉ? Ngoan ngoãn nói ra thì có phải sẽ chết nhẹ nhàng hơn không?

Ngay từ lúc đầu, Mã Nhược Anh vốn không có ý định cho người đàn ông này sống sót trở ra rồi, bởi vì hắn đã thấy mặt cô, còn biết được năng lực của cô, nếu để hắn thoát như lần trước nữa, cô có thể sẽ bị lộ thân phận mất. Dù khả năng đó cũng chỉ chiếm 5%, nhưng phải đề phòng thôi, cô sẽ giết chết hắn trong im lặng.

Có thờ có thiêng, có kiêng có lành mà!

Dừng một chút, Mã Nhược Anh nhìn 5 ngón tay mình, nhăn mày nghĩ. Nhưng cũng nói, hình như lúc này ngón tay út của cô đặt không đúng chỗ thì phải, lệch đi 1cm tại động mạch cổ rồi.

Ây da, lâu ngày không giết người bằng tay không nên kỹ năng kém đi nhiều rồi.

Mã Nhược Anh tắc lưỡi, cô vo tờ khăn giấy lại rồi vứt xuống sàn nhà, sau đó gác chân tựa lưng ra sau ghế, vài giây sau thì nghe thấy những tiếng động nhỏ. Cô liếc mắt nhìn về phía cửa chính của mình đang mở từ bên ngoài, khi thấy những hình bóng xuất hiện, cô chớp mắt lên tiếng:

- Các người căn giờ đến nhặt xác à? Sao không đợi thi thể tên này thối rữa luôn rồi hẵng tới, hửm?

Những người mang áo đen đứng trước mặt Mã Nhược Anh, cúi đầu đáp:

- Xin lỗi, phó chủ. Là chúng tôi sơ suất.

Mã Nhược Anh nhướn mày, gót chân cô đạp lên thân thể người đàn ông phía dưới, nói:

- Sơ suất? Các người có biết hắn ta đã ở trong phòng tôi bao lâu rồi không? Các người sơ suất đến tận 20 phút sao?

Đám người bị quát, ngay lập tức im lặng không lên tiếng. Bọn họ chỉ biết cúi đầu với Mã Nhược Anh, không dám nói thêm bất cứ câu gì nữa.

Lần này là bọn họ tắc trách, thật sự không ngờ tới tầng lớp bảo vệ của mình lại có lỗ hổng, khiến tên sát thủ này mò vào được tận đây, lại còn trong khoảng thời gian dài như vậy nữa, gây nguy hiểm đến cho chủ nhân.

Mã Nhược Anh quét ánh mắt nghiêm nghị, cô thở hắt ra một hơi, lên tiếng đánh thếp:

- Chuyện này mà còn xảy ra một lần nữa, các người cuốn gói về bang hội ngay cho tôi, đừng ở bên cạnh làm vướng chân tôi.

Đám người cúi thấp đầu, đồng thanh trả lời:

- Rõ, phó chủ.

Nói xong, Mã Nhược Anh nhìn xuống người đàn ông nằm dưới đất, cô đá vào tay hắn ta, khiến người hắn quay sang một bên, nhìn một lượt xung quanh thân thể của hắn.

Một lát sau, cô ngóc đầu, lên tiếng:

- Găng tay.

Một trong số những người đang đứng ngay lập tức tiến lên, rút trong túi ra một đôi dăng tay cao su, đưa cho Mã Nhược Anh. Cô nhanh chóng mang nó vào, rồi dùng tay tách miệng của người đàn ông.

Lấy trong túi mình một cái kẹp mỏng, Mã Nhược Anh đưa vào trong miệng của người đàn ông, cô căng mắt nhìn hàm miệng, sau vài giây liền lấy ra một viên thuốc con nhộng trong kẽ răng của hắn.

Người bên cạnh thấy vậy, liền lấy khăn giấy đưa đến trước mặt cô, hỏi:

- Phó chủ, đây là thuốc gì?

Mã Nhược Anh nheo mắt nhìn viên thuốc màu trắng tinh trên tay mình, nhàn nhạt đáp:

- Thuốc độc. Phòng trường hợp bị phát hiện phải tự sát, chiêu bài này mấy năm rồi Bush vẫn còn dùng.

Đặt viên thuốc lên tờ khăn giấy, Mã Nhược Anh tháo găng tay ra, rồi đứng dậy nói:

- Đưa cả thuốc lẫn người cho Kỳ Ân, bảo cô ta điều tra kỹ một chút, có thông tin gì thì báo cho tôi.

Dứt lời, cô vươn tay cầm lấy chiếc máy tính nhỏ trên bàn, phúi nếp áo bớt nhăn đi một chút, Mã Nhược Anh khoan thai rời khỏi căn phòng.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 466: Ngủ Dậy Thì Cô Đã Ở Bên!

Cùng chiều ngày hôm đó, Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên đáp chuyến bay đến Anh quốc, đám Stefan vì phải sắp xếp cho Elena nên không thể đi cùng, thay vào đó, bọn họ sẽ đi bằng chuyên cơ riêng và đến dự hôn lễ vào sáng ngày mai.

Ngay khi tới nơi, người của Vivian đã đứng đợi sẵn, bọn họ dẫn Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên về lâu đài, cả hai đã qua đêm ngay tại nơi đó, dưới sự tiếp đón nồng hậu từ phía hoàng gia Anh.

Thế nhưng, Vivian lại không xuất hiện theo như dự đoán của Âu Dương Thiên Thiên, cô ấy khá bận rộn với việc chuẩn bị hôn lễ, ngay cả những người trong lâu đài cũng rất tất bật.

Rạng sáng ngày hôm sau, Âu Dương Thiên Thiên bị đánh thức bởi những tiếng động lớn, cô lơ mơ tỉnh giấc và rời giường. Đi về phía cửa sổ, cô kéo tấm rèm treo ra, nhòm đầu nhìn xuống phía dưới.

Tất cả người hầu trong lâu đài đều tập trung trước sảnh lớn để tạo dựng sân khấu, hoa tươi được chở đến bằng trực thăng, rải khắp sân cỏ xanh mướt. Những cột sắt và tượng vàng cùng hàng trăm ngàn dây đá quý được đặt xung quanh lối đi vào, người qua kẻ lại mang theo vô số thứ trang trí khác nữa, trông cực kỳ xa hoa.

Khung cảnh tạo dựng dù chưa hoàn thành nhưng qua con mắt của Âu Dương Thiên Thiên, nó cũng đã rất lung linh rồi. Thiết nghĩ, đợi đến khi

mọi thứ xong xuôi, chắc cô sẽ được thấy một "kiệt tác" đám cưới thể kỷ quá.

Âu Dương Thiên Thiên dùng ánh mắt ngưỡng mộ xen lẫn thích thú nhìn dòng người tất bật phía dưới. Lúc này, từ đằng sau, một bóng đen chậm rãi tiến về phía cô, lên giọng trầm thấp:

- Đừng ghen tị quá, sau này đám cưới của chúng ta nhất định sẽ còn hơn thế này.

Âu Dương Thiên Thiên chẹp miệng, theo bản năng đáp:

- Quá xa hoa, không dám mơ tới. Nếu đám cưới của tôi thật sự để nhiều đá quý như vậy trên đường đi thì.....

Lời đang nói bỗng dừng khựng lại, Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cảm thấy có gì đó sai sai.

Cái giọng này.... nghe quen lắm nè. Quen lắm luôn!

Sau vài giây suy nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên quay phắt đầu lại, cô trợn mắt khi thấy người đàn ông đứng phía sau mình, liền thốt lên:

- Âu Dương Vô Thần, anh làm gì ở đây vậy?

Người đàn ông ngáp ngấn một hơi nhìn cô, nhàn nhạt đáp:

- Tôi ở phòng của tôi, em cũng thắc mắc nữa sao?

Âu Dương Thiên Thiên há hốc miệng, cô nghiêng đầu nhìn chiếc giường phía sau lưng Âu Dương Vô Thần, rồi nhìn về phía phòng vệ sinh đang sáng đèn, chợt nhận ra điều gì đó.

Mím môi, cô nhìn người đàn ông, lên tiếng hỏi:

- Không lẽ.... tôi lại mộng du.... sang nằm phòng anh nữa sao?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, lắc đầu trả lời:

- Không biết, lần nào tỉnh lại tôi cũng thấy em nằm trên giường của tôi rồi.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Điên mất thôi, cứ thế này chắc cô lắp một cái camera lên người luôn quá. Cái méo gì đêm hôm qua rõ ràng ở phòng mình mà cứ sáng ngày ra là ở phòng người khác chứ?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, cô đẩy thân thể người đàn ông ra, rồi chạy nhanh về phía cửa phòng, mở cửa rồi đi.

Âu Dương Vô Thần đứng tại chỗ, nét mặt vẫn bình thản không biểu hiện gì, dường như người nửa đêm lén lút bế Âu Dương Thiên Thiên qua giường của mình hôm qua không phải là anh vậy. Ung dung tự đắc không chút áy náy.

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 467: Cô Sẽ Hạnh Phúc Chứ?

Hai tiếng sau đó cho đến khi bình minh lên cao, mọi thứ vẫn chưa thực sự sẵn sàng, tất cả đều còn trong giai đoạn chuẩn bị, số lượng người hầu mặc dù đã được bổ sung thêm nhưng vẫn không thể làm hết việc, thậm chí Sophia cũng đã phải trực tiếp bắt tay làm một vài thứ bằng chính sức của cô.

Âu Dương Thiên Thiên ở trong phòng của mình, cô tắm rửa thật sạch sẽ rồi mặc chiếc váy mà trước đó Âu Dương Vô Thần đã tặng, trang điểm khuôn mặt khá nhẹ nhàng, cố làm cho bản thân trông không quá nổi bật.

Ngồi trước gương, cô tự cảm thán. Ấy da, thật sợ mình sẽ đẹp hơn cô dâu luôn mà. Ahihi.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên. Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt nhìn sang, bất ngờ lên tiếng:

- Who is that?

(Là ai vậy?)

Bên ngoài, một người hầu đứng trước cửa, nhanh chóng đáp lời bằng tiếng Trung:

- Âu Dương tiểu thư, nữ hoàng cho gọi cô đến phòng của người.

Nhận ra Vivian đã sắp xếp người nói bằng tiếng Trung với cô, Âu Dương Thiên Thiên có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là vài giây, cô vội đáp:

- Được, tôi biết rồi. Cô đợi tôi một chút.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên quay đầu nhìn mình một lượt trong gương, thấy mọi thứ đã ổn mới đứng dậy, đi đến mở cửa.

Người hầu thấy cô, liền cúi đầu chào, cung kính lên tiếng:

- Mời cô đi theo tôi.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, cô đóng cửa phòng lại rồi nhanh chân nổi gót theo người phụ nữ.

Đi qua một dãy hành lang dài rồi dừng lại, Âu Dương Thiên Thiên đứng trước cửa một căn phòng, lớn gấp nhiều lần những căn phòng khác cô đã thấy trong tòa lâu đài. Thì ra.... đây là phòng của nữ hoàng sao?

Thật sự.... rất là lớn.

Người hầu kính cẩn gõ cửa, sau khi hỏi ý kiến của Vivian, mới thận trọng cho Âu Dương Thiên Thiên đi vào.

Nuốt một ngụm nước bọt, cô đi qua cánh cửa lớn, liền nhìn thấy bên trong căn phòng là một màu trắng làm sáng bừng cả không gian. Hoa tươi được trang trí khắp nơi, đá quý, vàng bạc, kim cương đều để xung quanh không thiếu.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp ánh mắt kinh ngạc, không nghĩ đến bên trong tòa lâu đài xa hoa này lại có một căn phòng lộng lẫy đến thế, nỗi kinh ngạc khiến cô chỉ biết mắt chữ A mồm chữ O mà nhìn, không biết nói gì.

Vivian ngồi trên chiếc ghế nệm dài, xung quanh là những người hầu đang trang điểm và sửa sang váy cưới cho cô. Thấy Âu Dương Thiên Thiên, Vivian liền lên tiếng:

- Thiên Thiên, lại đây ngồi đi.

Lời gọi của người phụ nữ kéo tâm trí Âu Dương Thiên Thiên quay về, cô mím môi, chậm rãi tiến đến chỗ của Vivian, ngập ngừng cúi đầu, nói:

- Nữ hoàng.

Vivian có chút bất ngờ với hành động của cô, bật cười hỏi:

- Gì vậy? Sao hôm nay lại khách sáo thế? Bình thường có thấy cô lễ nghi với tôi thế này đâu?

- Chuyện đó... là tại vì.... - Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, có chút bối rối không biết đáp thế nào.

Vivian cười cong mắt, kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình, nói:

- Được rồi, cứ bình thường đi, đừng cung kính quá, tôi sẽ không quen.

Âu Dương Thiên Thiên liếm môi, gật đầu trả lời:

- Dạ.

Dứt lời, cô lại đảo mắt nhìn tiếp không gian xung quanh, không tiếc biểu hiện sự ngưỡng mộ đối với những thứ xa hoa nơi đây.

Vivian vuốt tóc, hỏi:

- Xin lỗi, người của tôi chuẩn bị cho hôn lễ từ khá sớm, nên quấy rầy giấc ngủ của cô rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn sang, ngay lập tức lắc đầu đáp:

- Không đâu ạ, tôi đã có giấc ngủ ngon, dù gì lúc đó đã 5h sáng rồi, ở Âu Dương gia tôi cũng dậy với giờ như vậy để ăn sáng cùng với gia đình.

Đúng thế, ở Âu Dương gia mỗi sáng đều phải thức dậy từ rất sớm để ăn sáng chung cùng với ba cô mà. Vì Âu Dương Chấn Đông sẽ đến công ty lúc 7h, và hai em của cô cũng đến trường với giờ tương tự, nên muốn ăn sáng đầy đủ các thành viên thì phải thức dậy sớm như vậy mới có thể thoải mái dùng bữa, sau đó mỗi cá nhân có thể chuẩn bị cho công việc của riêng mình.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, nghĩ đến gì đó, cô chợt lên tiếng:

- Nữ hoàng, cô.... sẽ hạnh phúc chứ?

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 468: Chỉ Một Lần Làm Cô Dâu

Vivian hơi ngớ người, chớp mắt bối rối nhìn Âu Dương Thiên Thiên, ngập ngừng lên tiếng:

- Sao... cô lại hỏi như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, chậm rãi đáp:

- Thật ra, cá nhân tôi cảm thấy mỗi người phụ nữ chỉ có thể mặc váy cưới một lần trong đời, làm cô dâu cũng chỉ một lần, hẳn trong thời khắc này phải cảm thấy hạnh phúc lắm. Nhưng mà.... tôi không thấy ở nữ hoàng điều tương tự như vậy.

- Nét mặt của cô, tâm trạng, giọng nói.... mọi thứ đều thật bình thường, trông không giống như người đang vui vẻ. Thậm chí.... tôi còn thấy cô có đôi chút miễn cưỡng nữa.

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cẩn trọng nói tiếp:

- Xin thứ lỗi tôi nói thẳng, nữ hoàng. Tôi không biết người đàn ông mà cô chọn là người như thế nào, nhưng qua những cuộc đối thoại vụn vặt của cô với mọi người, tôi có thể hình dung ra người đó như thế nào.

- Là ba của Stefan và Elena, chắc ngài ấy cũng khá lớn tuổi, đã có nhiều vợ và nhiều con, nhưng tính cách có vẻ lạnh nhạt, không quan tâm đến gia đình, không quan tâm đến con cái,.... đó là một người đàn ông của thương

trường, chỉ chiến đấu vì mục tiêu lý tưởng của bản thân. Một người như vậy.... nếu như cô lấy làm chồng... thì sẽ hạnh phúc chứ?

Vivian nghe những lời của Âu Dương Thiên Thiên, lần này, cô trực tiếp câm nín, lần đầu tiên, cô cảm thấy mình khó khăn mở miệng đến như vậy. Trước câu hỏi tưởng chừng như rất đơn giản này, chỉ cần trả lời "có" hoặc "không".... cô lại không biết phải trả lời như thế nào.

Vivian liếm môi, cô hơi rũ tầm mắt, sau một lúc im lặng, mới ngược lên nhìn Âu Dương Thiên Thiên, đáp:

- Thiên Thiên, để tôi nói với cô những thứ mà tôi biết về người tôi sắp lấy làm chồng. Người đó tên là Harold - con trai trưởng của gia tộc Wertheimer, năm nay 41 tuổi, tính đến hiện tại, đã có tổng cộng 13 người vợ và 9 đứa con, nhưng đã li hôn 4 người vợ, còn lại thì phân nửa đã chết hoặc đang li thân.

- Tất cả các mối hôn nhân của ông ta đều là với những người phụ nữ có quyền có thể trên thế giới, nắm trong tay rất nhiều quyền lực. Vậy nên, đa phần ở họ không tồn tại thứ được gọi là "tình yêu", đó chỉ là cuộc trao đổi, giao dịch có lời như trên thương trường. Cũng là với lý do ấy, nên không nhiều phụ nữ quyết định có con với ông ta, để đến khi muốn kết thúc quan hệ, sẽ có thể dễ dàng "dứt áo ra đi".

- Stefan và Elena là hai đứa con đầu của Harold Wertheimer, nhưng đúng như cô nói, tính cách ông ta rất lạnh nhạt, ngoài quan tâm với việc kinh doanh và bành trướng thế lực, ông ta không hề có hứng thú với chuyện gia đình. Hôn nhân thương mại là điều duy nhất có thể khiến ông ta chú ý tới ngoài những thứ trên thương trường, nhưng nó cũng là phần bổ trợ và hậu thuẫn lớn cho quyền lực của ông ấy phía sau.

- Tính đến bây giờ, tôi sắp trở thành người vợ thứ 14 của ông ta, mọi quyền lực mà tôi có của hoàng gia Anh sẽ nhanh chóng được sáp nhập vào

gia sản chung. Nhưng mà.... cũng buồn cười là.... ngày diễn ra lễ cưới hôm nay, lại chính là ngày đầu tiên tôi gặp mặt "chồng" của mình.

Câu nói cuối cùng của Vivian khiến Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ, cô mở to mắt ngạc nhiên, không thốt nổi nên lời.

Thấy vậy, Vivian tiếp tục nói:

- Tôi không nói dối đâu, quả thật hôm nay là ngày đầu tiên tôi gặp Harold Wertheimer, những lần đính hôn lúc trước hay định ngày cưới chúng tôi đều không tham dự, chỉ có đại diện từ hai bên đến xem xét mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô không kiềm nổi nữa, bèn lên tiếng:

- Nữ hoàng, cô biết như vậy mà vẫn.....?

Vivian mỉm cười, ánh mắt không chút rung động đáp:

- Vẫn kết hôn ư? Thì sao chứ? Tôi không tìm được lí do gì để từ chối cuộc hôn nhân này hết. Kể cả bản chất của nó chỉ là một cuộc trao đổi giao dịch thương mại.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 469: Sau Đây Sẽ Biết!

- Cuộc hôn nhân này có lợi với gia tộc Weithemer, và đương nhiên nó cũng có lợi với tôi. Hoàng gia Anh là một nơi nguy hiểm, tôi tuy đã không còn người thân nhưng vẫn có những cận thần liên quan đến hoàng thất, đến những thế lực muốn chống đối lại tôi. Việc kết hôn với Harold, sẽ khiến cho ngai vàng của tôi vững chắc hơn, hậu thuẫn cũng lớn mạnh hơn, một cuộc giao dịch mà có thể đảm bảo tương lai bản thân an toàn như vậy.... thì tại sao lại không làm chứ?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt nhìn Vivian, cô mấp máy môi, gọi nhỏ:

- Nữ hoàng....

Vivian cười nhếch môi, nói:

- Đúng như cô nói, phụ nữ chỉ có thể mặc váy cưới và kết hôn một lần, nên trong ngày như thế này sẽ phải rất hạnh phúc, nhưng mà.... tôi không thấy hạnh phúc, nên mới không thể hiện. Tôi cũng không muốn tự lừa dối bản thân mình để tỏ ra vui vẻ với người ngoài. Ai cũng biết mục đích của cuộc hôn nhân này, thế thì tôi còn giả vờ làm gì chứ? Huống hồ, một nữ hoàng như tôi, tại sao lại phải thay đổi tâm trạng để làm vừa lòng kẻ khác? Tôi không cần.

- Tôi làm điều này là vì bản thân tôi muốn, vì tôi thích, tôi không tỏ ra hạnh phúc nhưng tôi thấy thỏa mãn, và hài lòng với quyết định của mình.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, cô há miệng thật lâu nhưng lại không nói được gì thêm nữa, cô cắn môi, nhìn Vivian bằng ánh mắt không chấp nhận được.

Rốt cuộc, quyền lực.... là thứ có quyền năng lớn đến mức nào, lại khiến một người được cả thế giới kính nể gọi là "nữ hoàng".... thà phụ chính bản thân chứ nhất quyết không muốn phụ nó?

Một người đứng trên nơi cao ngất ngưỡng khiến người khác phải ngoái nhìn, lại vì hai chữ "quyền lực" mà hi sinh hạnh phúc của bản thân, đây là cái khái niệm gì chứ? Nó có giá trị hơn cả tình cảm của con người sao?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, trước cái được gọi là "hài lòng với quyết định của mình", cô lặng lẽ lên tiếng:

- Tôi hiểu rồi.

Vivian chớp ánh mắt bình tĩnh, cô liếc nhìn Âu Dương Thiên Thiên, bỗng đưa tay đặt lên vai cô, nói:

- Thiên Thiên, sau này rồi cô sẽ biết, người phụ nữ, khi tham vọng một thứ gì đó trên đời, sẽ muốn chiếm đoạt nó đến mức nào. Tôi là loại người sống bằng lí trí, trong thế giới của tôi, mạnh mẽ và kiên cường là không đủ, tôi cần có nhiều hơn nữa mới có thể sống được. Còn cô, cô sống quá tình cảm, vậy nên vật chất và tham vọng mới không ảnh hưởng đến cô, cô không chấp nhận được thế giới của tôi.

- Nhưng mà.... bất cứ cái gì cũng có cái giá của nó. Tôi lựa chọn điều này đã phải trả bằng hạnh phúc cả cuộc đời của mình, còn cô... rồi cũng sẽ có một thứ khiến cô bằng lòng từ bỏ cái tôn ti bên trong mà vươn tay ra chiếm lấy. Tôi tin chắc là vậy.

Trong con mắt của Vivian, trên thế giới này chỉ tồn tại hai loại người, một là người yêu vật chất, hai là người yêu tình cảm. Không thích tiền, vậy

thì người đó chính là sống thiên về cảm xúc, mà người sống bằng trái tim của mình, đến cuối cùng, thứ có thể làm khổ họ.... cũng chỉ có một chữ "tình" mà thôi. Nếu để bị cuốn vào thứ đó, thì.....

Vivian cô không thích hợp để sống như vậy, cô khát khao quyền lực và sự ngự trị, vậy nên, không thể quỳ gối trước bất cứ điều gì ngoài tiền tài. Nhưng Âu Dương Thiên Thiên thì khác, vì thế.... cái giá phải trả cũng khác. Ai có thể biết được.... tương lai thứ đó là gì chứ?

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt trong suốt, cô không lên tiếng đáp lại nữa. Một người hầu đứng bên cạnh Vivian thấy cuộc trò chuyện đã dừng lại, liền đi tới, nói:

- Nữ hoàng, để tôi vẩy một ít nước lên bó hoa trên tay người, như vậy trông sẽ tươi hơn.

Vivian nhìn sang, gật đầu trả lời:

- Ừm, người làm đi.

Vừa nói, cô vừa đưa bó hoa trên tay mình cho người phụ nữ, đúng lúc này, một người hầu khác lại lên tiếng:

- Asia, looks like this hair flower part is wrong, come here and try it.

(Asia, nhìn thử phần hoa cài tóc này đi, nó hình như sai rồi, đến đây và sửa nó đi)

Người phụ nữ đang đưa tay ra nhận bó hoa từ Vivian đột nhiên khựng lại, cô ta quay sang nhìn người vừa mới nói, ánh mắt nhìn đến phần hoa cài tóc trên đầu Vivian, ngay lập tức đáp:

- Really? Let me have a look.

(Thật không? Để tôi xem nào)

Dứt lời, cô nhìn Vivian nói:

- Queen, please wait a moment.

(Nữ hoàng, xin đợi tôi một lát)

Vivian gật đầu đồng ý, người hầu liền rời đi. Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên ngồi bên cạnh liền lên tiếng:

- Nữ hoàng, nếu cô không phiền thì hãy để tôi làm cho, tôi cũng muốn giúp cô một việc gì đó trong ngày trọng đại như thế này.

Vivian nghe vậy, mỉm cười đáp:

- Được thôi.

Nói rồi, Vivian đưa bó hoa trên tay cho Âu Dương Thiên Thiên, cô cầm lấy, đứng dậy đi ra ngoài....

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 470: Tôi Làm Một Điều Này Được Không?

Vivian ngồi trên ghế, khóe môi câu lên thành nụ cười chế giễu. Nghĩ lại những điều mà Âu Dương Thiên Thiên vừa nói, cảm thấy bản thân đột nhiên có chút đáng thương.

Nhưng mà.... làm sao có thể khác được đây? Cô sinh ra chính là như vậy rồi...

Hai người hầu sửa soạn cho cô xong thì đi ra ngoài. Vivian thở một hơi dài, rồi ngược mắt lên, lúc này, ánh nhìn cô chợt bắt gặp một thân ảnh cao lớn đang tiến đến gần. Đôi con ngươi dần rộng ra, cô lên tiếng gọi:

- Phelan.

Âu Dương Vô Thần chậm rãi bước vào, anh vốn đang đi tìm Âu Dương Thiên Thiên, hỏi người hầu mới biết cô ấy tới đây nên muốn đến xem thử, thế nhưng, khi tới nơi thì lại không thấy Âu Dương Thiên Thiên, chỉ có một mình Vivian ngồi trong phòng.

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt lạnh nhạt, anh bỏ một tay vào túi, nhìn người phụ nữ nói:

- À, chúc mừng đám cưới.

Vivian cười mỉm, đáp:

- Cảm ơn.

Âu Dương Vô Thần gật đầu, nói xong, anh quay người muốn đi ra ngoài, đúng lúc đó, Vivian đột nhiên đứng bật dậy, gọi:

- Phelan.

Bước chân của người đàn ông chợt dừng lại, anh xoay đầu nhìn cô, không lên tiếng. Vivian mím môi, ngập ngừng hỏi:

- Tôi.... có thể làm một điều này với cậu được không?

Âu Dương Vô Thần nhíu mày khó hiểu, nhưng chưa kịp nói gì thì người phụ nữ trước mặt anh đã tiến gần đến, dang tay ra bất chợt ôm lấy người anh.

=====

Âu Dương Thiên Thiên nhúng một tay vào nước, rồi đưa lên vẩy vào bó hoa tươi bên tay mình, cô quay tròn nó, để nước có thể rải đều khắp các bề mặt của bó hoa.

Lúc này, từ phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói:

- Thiên Thiên, là em sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghe tiếng gọi tên mình, cô theo bản năng quay người lại, liền thấy một thân ảnh quen thuộc đi tới.

- Chị Nhược Anh, chị đến rồi sao? - Âu Dương Thiên Thiên ngạc nhiên hỏi.

Mã Nhược Anh mang một bộ váy màu trắng đơn giản dài đến đầu gối, tóc cô xõa sang một bên, khắp người tỏa ra khí chất thanh lịch tao nhã, khác hẳn với hình ảnh mạnh mẽ độc lập ngày thường.

Từ đằng xa đã thấy bóng lưng này thật xinh đẹp, cứ tưởng là mỹ nhân phương nào đến dự tiệc, không ngờ đến gần mới phát hiện ra nó là của Âu Dương Thiên Thiên.

Mã Nhược Anh đảo mắt lướt một lượt từ trên xuống dưới, lên tiếng:

- Ấy da, Thiên Thiên. Em vốn đã xinh đẹp rồi, còn mặc một chiếc váy đẹp như vậy nữa, combo này thật sự có thể làm chết vạn vật đấy, em muốn tranh giành vị trí cô dâu hôm nay của Vivian hay sao chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nghe lời khen của Mã Nhược Anh, ngay lập tức lắc đầu đáp:

- Không có, em làm sao có thể đem ra so sánh với nữ hoàng được, chị đừng nói như vậy, em sẽ mang tội mất.

Mã Nhược Anh bật cười, nói tiếp:

- Chị từng nghe có người bị xử tội chết vì quá xấu rồi, chứ chưa từng nghe có ai bị xử tội chết vì quá đẹp đâu. Hơn nữa... em xinh như thế này, Vivian làm sao nỡ xử tội em được chứ?

Âu Dương Thiên Thiên thở một hơi bất đắc dĩ, lên tiếng:

- Được rồi, chị đừng chọc em nữa mà. Chị đến từ lúc nào vậy, sao không báo trước để em ra đón chị?

Mã Nhược Anh nhướn môi, cô thu lại nụ cười của mình, trả lời:

- Vừa mới đến thôi, cũng có người của Vivian đón rồi, cần thêm em làm gì chứ.

Dừng một chút, cô lại hỏi:

- Nhưng mà... em đang làm gì ở đây vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nghe câu hỏi, cô đưa bó hoa ra, đáp:

- À, em đang tính mang hoa đến cho nữ hoàng.

Mã Nhược Anh liếc mắt, gật đầu nói:

- Vậy sao? Vậy dẫn chị đi gặp cô ấy luôn đi. Chị cũng muốn xem xem nữ hoàng mang váy cưới có xinh đẹp hơn ai kia mang váy bình thường hay không.

Âu Dương Thiên Thiên bậm môi, hô nhỏ:

- Chị có thể đừng trêu chọc em nữa được không? Mau đi thôi.

- Chị trêu chọc em lúc nào chứ? Có gì nói nấy mà? À nhưng mà, sao hôm nay em nói chuyện lễ phép vậy? Ngày thường có thấy em gọi nữ hoàng ơi, nữ hoàng a bao giờ đâu?

- Ấy da, chị nhỏ tiếng thôi, để người ở đây nghe được thì em chết chắc.

- À, vậy hóa ra em như thế này là vì ở nơi nào theo phong tục nơi đó hả? Em đừng sống như vậy, Thiên Thiên!

- Chị đừng nói nữa đi!!!

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 471: Bắt Gặp!

Âu Dương Vô Thần sững sờ trước hành động của Vivian, anh đứng khựng lại một nhịp, vài giây sau mới có thể lên tiếng:

- Vivian, cô....

- Một lần thôi, cậu đừng đẩy tôi ra, để tôi ôm cậu như thế này đi, một lần này thôi. - Không kịp để lời của Âu Dương Vô Thần hết, người phụ nữ liền nói. Âm giọng cô nhẹ nhàng mà khẩn thiết, khiến người đàn ông khó xử.

Nhấn nhận sự khó chịu trong lồng ngực, Âu Dương Vô Thần mím môi, không lên tiếng nữa.

Vivian siết chặt vòng tay, tai cô nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn của người đàn ông, khóe môi bất giác cười chế giễu.

Luôn là như vậy, mãi mãi em cũng không thể là người khiến anh rung động. Ngay cả khi ở gần như thế này, trái tim của anh vẫn lạnh lùng và bình thản, không vì hành động của em mà thay đổi. Nhưng em tự hỏi, nếu người con gái bây giờ là Âu Dương Thiên Thiên, có phải nó sẽ khác hay không?

Vivian nhắm mắt, há miệng nói nhỏ:

- Phelan, cảm ơn vì cậu đã ở đây. Chỉ ít thì, tôi cũng sẽ không đơn thân độc mã tiến lên lễ đường một mình, cảm ơn.

Âu Dương Vô Thần lạnh nhạt đáp:

- Chúng ta quen nhau lâu như vậy, việc này tôi làm là điều đương nhiên, cô không cần cảm ơn.

Người phụ nữ nghe anh nói, thở nhẹ một hơi, nói tiếp:

- Phelan, bây giờ tôi lại đột nhiên nhớ đến chuyện trước kia. Lần đầu gặp cậu, cũng là ở đất nước này, cậu cùng Selina làm nhiệm vụ, trong lần đó, chính hai người đã cứu tôi khỏi cuộc ám sát của hoàng thất, còn đưa tôi về bang hội chữa trị vết thương.

- Cậu là người đầu tiên làm bạn với tôi, còn cho tôi làm quen với Stefan, với Andrew, tôi đã có rất nhiều người bên cạnh. Khoảng thời gian đó, 5 người chúng ta.... thật sự rất vui vẻ. Chỉ là... từ khi tôi lên ngai vàng, tiếp quản đất nước này, đã rất lâu rồi tôi không còn cảm nhận được những điều đó nữa. Bây giờ.... có muốn quay lại cũng không còn cơ hội rồi...

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt đen láy, bình tĩnh trả lời:

- Mặc dù đã trôi qua, nhưng cô luôn là một người bạn quan trọng với tôi, những kí ức đó, sẽ được cất giữ trong tâm trí của mỗi người chúng ta, không bao giờ thay đổi.

Một câu này của người đàn ông, làm tâm của Vivian run lên. Cô siết chặt tay, một giọt nước mắt bỗng rơi xuống.

Bạn! Anh luôn xem em là một người bạn, không hơn không kém, nhưng mà..... em thì sớm đã không còn coi anh là bạn nữa rồi.

Phelan, em không muốn mất anh, nhưng đồng thời.... cũng không muốn làm bạn của anh. Là em ích kỉ quá sao?

Vivian mím môi, cô cố tỏ ra thật bình thường, lên tiếng:

- Ừm... tôi biết. Nhưng mà Phelan, tôi có thể xin cậu một việc được không?

- Hôm nay, dù là ai cũng được, nhưng trừ cậu, đừng chúc tôi hạnh phúc, được không? Tôi không thích nghe...

Âu Dương Vô Thần vẫn một mặt bình thản, dứt khoát đáp:

- Được.

Nhận được câu trả lời của anh, khóe môi Vivian liền nở nụ cười xinh đẹp, thế nhưng chẳng ai biết trong lòng, lại như có vô số gai sắc nhọn đâm sâu vào.

Đúng lúc này, có hai thân ảnh tiến gần đến căn phòng, Âu Dương Thiên Thiên vừa đi vừa cười nói vui vẻ:

- Chị đừng chọc em nữa, nếu không.....

Lời đang nói bỗng nhiên dừng lại, Âu Dương Thiên Thiên liếc ánh mắt về phía cánh cửa vẫn đang hé mở, đôi con ngươi mở to ngạc nhiên.

Mã Nhược Anh vốn đang nói chuyện, thấy Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên im lặng, cô liền hỏi:

- Sao vậy?

Dứt lời, cô theo tầm mắt Âu Dương Thiên Thiên nhìn sang, thấy hai người nào đó đang ôm lấy nhau trong phòng.

Nhưng mà, điều quan trọng là.... hai người đó.... không phải là Vivian và Âu Dương Vô Thần sao?

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 472: Cô Ấy..... Đang Nhìn

Mã Nhược Anh ngẩn người, cô đưa tay chùi chùi mắt mình, ngạc nhiên đến mức câm nín.

"...."

Đây... đây là cái tình huống gì vậy?

Âu Dương Vô Thần... ở chung một chỗ với Vivian? Hơn nữa, lại còn ôm nhau?

Chuyện này.... chuyện này.... Âu Dương Vô Thần sao có thể đứng im như vậy chứ? Không phải cậu ta không thích bị phụ nữ đụng chạm à? Đến cô còn giữ khoảng cách, thế nào mà..... lại để cho Vivian ôm chứ?

Mã Nhược Anh chớp chớp mắt, cảm thấy mọi chuyện có chút không thực lắm.

Cô hình như đang gặp ảo giác thì phải, đây là đâu, cô là ai? Sao mọi chuyện lại thành ra như thế này?

Liếc nhìn sang bên cạnh, Mã Nhược Anh thấy sắc mặt Âu Dương Thiên Thiên cứng đờ, cô liếm môi, không biết phải nói gì, trong lòng thầm khẩn.

Vô Thần à.... cậu đang làm cái gì vậy?

Vivian và Âu Dương Vô Thần vẫn ở bên trong, hai người giữ nguyên tư thế, tựa như chưa phát hiện ra có ánh mắt đang hướng về phía mình.

Thế nhưng, hoàn toàn là điều ngược lại. Vì đứng ở phía đối diện, nên ánh mắt của Vivian đã nhìn thấy bóng hình của Âu Dương Thiên Thiên đứng trước cửa, chỉ là tấm lưng của người đàn ông quá cao lớn, nên vô tình che mất đi khuôn mặt nhỏ bé của cô, đồng thời cũng làm tầm nhìn hẹp đi nhiều.

Vivian mím môi, cô không giấu giếm chuyện này, quyết định lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên.... cô ấy đã thấy rồi. Cô ấy.... đang nhìn....

Lời của cô khiến người đàn ông giật mình, anh theo bản năng đưa tay lên muốn đẩy Vivian ra, nhưng cô lại siết tay mình lại, nói:

- Cậu muốn biết Thiên Thiên có tình cảm với mình hay không? Tôi sẽ giúp cậu. Đừng làm gì cả, hãy đứng im, nếu cô ấy thực sự để ý đến cậu.... cô ấy nhất định không để cho điều này tiếp diễn.

Đúng vậy, một người phụ nữ khi thích một người đàn ông, đương nhiên sẽ không muốn anh ta chạm vào người con gái nào khác ngoài mình. Vậy nên, đây cũng là một cách thử....

Âu Dương Vô Thần nhú mày, nhỏ giọng đáp:

- Vivian, cô không cần làm như vậy. Tôi không muốn.....

Lần này, vẫn không để anh nói hết, Vivian liền ngắt lời:

- Tôi can tâm tình nguyện giúp cậu, không được sao?

- Phelan, cậu cũng muốn biết Thiên Thiên có để ý tới mình hay không mà, đúng chứ? Hãy để tôi giúp cậu đi. Xem như là... tôi giúp hai người thúc đẩy tình cảm nhanh hơn. Dù sao thì tôi cũng sắp lấy chồng rồi, cậu nghĩ tôi sẽ tranh giành cậu với Thiên Thiên sao?

Không có đâu.... cô đã từ bỏ anh, từ bỏ cuộc chơi rồi..... Từ giờ sẽ không còn đi chung đường nữa. Vậy nên, đây sẽ là lần cuối cùng, cô muốn giúp anh có được tình yêu của mình, với tư cách.... là người yêu anh!

Âu Dương Vô Thần mím môi, rốt cuộc cũng bỏ tay xuống. Trong đầu anh có chút bối rối, anh chỉ sợ.... chỉ sợ cô gái của mình sẽ hiểu lầm mà thôi.

Mã Nhược Anh sờ mũi, cô liếm môi, đảo mắt lên tiếng:

- Ủm... Thiên Thiên à, chị....

Thế nhưng, lời của cô chưa kịp nói hết thì bó hoa trên tay Âu Dương Thiên Thiên lại đột nhiên rơi xuống, không nghĩ nhiều, Mã Nhược Anh ngay lập tức vươn tay ra đỡ lấy.

Cô hú hồn, tay chụp được bó hoa chỉ còn cách vài xentimet nữa là chạm đất, thật không dám nghĩ nếu để nó rơi xuống tan nát thì sẽ có hậu quả gì.

Mã Nhược Anh ngược lên, cô nhìn Âu Dương Thiên Thiên, hỏi:

- Hay là để chị đem vào đó, em ra ngoài đi.

Âu Dương Thiên Thiên thu tầm mắt của mình về, cô lắc đầu, chậm rãi đáp:

- Không cần đâu, em sẽ đem nó vào.

Dứt lời, cô đưa tay ra cầm lấy bó hoa từ tay của Mã Nhược Anh, rồi từ từ tiến đến căn phòng....

Đến tối mai đủ 100k phiếu bảo 10 chương nhé, vì quên cầu phiếu nên đăng thêm 1 chap để nói T.T. Cũng may Tiêu có đồn chương sẵn, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 473: Va Chạm!

Âu Dương Thiên Thiên mở cửa đi vào, nghe thấy tiếng động, đôi nam nữ đang ôm nhau không hẹn mà cùng tách ra, Âu Dương Vô Thần quay đầu lại, ánh mắt ngay lập tức đụng trúng cô.

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, không nhìn anh, cô đưa bó hoa trên tay đến trước mặt của Vivian, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Hoa của cô.

Người phụ nữ chớp ánh mắt bình tĩnh, chậm rãi vươn tay ra nhận lấy, đáp:

- Cảm ơn.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, đôi mắt cô vẫn trong veo như làn nước suối, khiến người khác nhìn không ra bất kì cảm xúc gì. Tầm vài giây sau, cô chợt nói:

- Vivian, dù là chuyện gì, tôi cũng hi vọng cô có được hạnh phúc của riêng mình. Hôm nay, tôi sẽ không chúc cô tân hôn vui vẻ bởi vì tôi cũng biết ý nghĩa của cuộc hôn nhân này. Tôi chỉ mong.... cô sẽ không bao giờ hối hận với quyết định đó của mình mà thôi.

- Kết hôn không đúng người, thật sự..... sẽ một đời đau khổ.

Cạm bẫy của hôn nhân thực chất có nhiều hơn tất cả mọi người nghĩ, không ai đếm được có bao nhiêu khó khăn trắc trở phải trải qua trong vòng xoáy to lớn đó, ngay cả một người đã từng sống một đời là cô, từng bị nó vùi dập là cô cũng không biết được. Vậy nên, hôn nhân nhất định phải có thứ gì đó có thể kéo dài, đặc biệt là tình cảm.

Khái niệm gia đình mà không bắt đầu bằng tình yêu, thì cỡ nào cũng không thể bền lâu...

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền xoay người rời đi, không chần chừ một giây phút nào. Âu Dương Vô Thần nhìn Vivian, rồi quay đầu nhìn cô gái, cuối cùng vẫn chạy theo.

Không gian trở lại với sự im ắng vốn có, một mình người phụ nữ đứng giữa căn phòng, tay cầm bó hoa đột nhiên siết chặt.....

Âu Dương Thiên Thiên đi ra khỏi lâu đài, cô bước từng bước thật nhanh nhanh, thở từng hơi rất nặng nề, nét mặt dường như không tốt.

Khó chịu. Khó chịu. Khó chịu.

Đó là hai từ ngữ duy nhất diễn tả tâm trạng cô lúc này, nhưng chính cô lại không biết, tại vì sao mình lại khó chịu nữa.

Những lời đó, cô đã phải đắn đo rất lâu mới quyết định nói với Vivian, sau khi nghe cô ấy phân trần sự thật, cô thật sự thương cảm. Bởi vì cô là người đã từng trải qua một cuộc hôn nhân không tốt đẹp nên mới muốn cho cô ấy một lời khuyên chân thành, với hi vọng Vivian sẽ không đi vào vết xe đổ của mình. Nhưng mà....

Tại sao khi nhìn thấy cảnh đó, cô lại khó chịu như vậy? Khó chịu đến mức không muốn cho Vivian những lời khuyên ấy nữa. Mặc dù... cô đã phớt lờ điều đó để nói ra cho thỏa lương tâm mình.

Âu Dương Thiên Thiên bước nhanh về phía trước, không để ý đến mình đã đi vào phạm vi diễn ra buổi lễ, nơi có mặt của rất nhiều quan khách đến dự tiệc.

Ngang nhiên hòa vào đám đông, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, trong đầu vẫn quần quanh với những câu hỏi "hóc búa" không có lời giải, đúng lúc này....

"A" - Tiếng kêu của người phụ nữ vang lên, khiến Âu Dương Thiên Thiên bất giác quay đầu lại.

Cô chợt nhận ra, mình vừa đâm vào một người nào đó đang đứng, vai cô không cẩn thận đã huých trúng người đó, khiến ly rượu trên tay cô ta đổ xuống trang phục đang mặc trên người.

Theo bản năng, Âu Dương Thiên Thiên hơi cúi đầu, lên tiếng trước:

- Sorry, I'm.....

(Xin lỗi, tôi....)

Gần như là cùng lúc đó, người phụ nữ kia hét lên với thanh âm hơi khàn, tựa như đang khóc:

- Này, cô làm cái gì vậy hả?

Những từ ngữ quen thuộc được phát ra rõ ràng, khiến Âu Dương Thiên Thiên để ý, cô nâng tầm nhìn lên, lúc này mới nhìn thấy được dung nhan người phụ nữ.

Cô ta.... đang nói tiếng Hoa sao?

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 474: Tại Sao Phải Nghe Theo?

Âu Dương Thiên Thiên chợt nhận ra người phụ nữ trước mặt mình là một người Trung Quốc, cô liền lên tiếng:

- Xin lỗi, cô có sao không?

Người phụ nữ giương ánh mắt ngập nước nhìn cô, bỗng hét lớn:

- Cô bị mù à mà còn hỏi tôi? Không thấy trang phục của tôi bị cô làm bẩn hết rồi sao?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô đè nén cơn khó chịu trong lòng, hạ giọng đáp:

- Tôi thật sự rất xin lỗi, là lỗi của tôi. Cô đợi một chút, tôi sẽ kêu người đến giúp cô ngay.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền quay người rời đi, hành động của cô khiến người phụ nữ đứng đằng sau tức giận, quát:

- Này, cô đi đâu đấy hả? Đứng lại cho tôi, ai cho phép cô đi.

Tiếng hét của người phụ nữ thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh, tất cả đều hướng ánh mắt về phía của cô, khiến Âu Dương Thiên Thiên bắt buộc phải dừng bước.

Được rồi, là lỗi của cô, người ta nổi giận là đúng rồi, nhưng mà.... cô ta đang muốn gì chứ? Cứ phải hét toáng lên như cháy nhà thế sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt, cô thở hắt ra một hơi, rồi quay người lại, nói:

- Xin lỗi vì đã va vào cô, tôi sẽ đi tìm người đến giúp, xin cô hãy đợi một lát.

Người phụ nữ nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lớn tiếng:

- Tìm người gì chứ, cô đã đổ nước lên người tôi rồi, làm gì đó đi.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, bất đắc dĩ trả lời:

- Thì tôi đang tìm người đến để làm cái gì đó mà, cô muốn tôi làm gì nữa chứ?

Người phụ nữ nhướn mày, nói:

- Cô là người đã làm tôi ra như thế này mà còn hỏi tôi muốn làm gì nữa sao? Cô nghĩ một lời xin lỗi là xong à? Tự cô lấy khăn lau trang phục cho tôi đi.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, không lên tiếng đáp lại. Đúng là cô sai thật, nhưng mà... tại sao cô ta trông cứ như đang trút giận lên cô vậy?

Chỉ là một ly nước lọc nhỏ đổ lên chân váy mà thôi, cần làm lớn đến mức này sao?

Người phụ nữ liếc ánh mắt sắc bén, cô ta đưa tay lên lau nước mắt của mình, nói với người bên cạnh bằng tiếng Anh:

- It is unlucky, what day is today? There is no one to please me, including the lowly useless servants here.

(Thật là xui xẻo mà, hôm nay là ngày gì vậy? Không một ai có thể làm tôi hài lòng, bao gồm cả những người hầu vô dụng thấp kém ở đây.)

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô nghe thấy những lời nói của người phụ nữ, chợt hiểu ra lí do vì sao chuyện của mình lại bị làm lớn như vậy rồi.

Người phụ nữ này đang bức tức vì chuyện gì đó, cô ta đến đây và khóc, không một ai ở nơi này làm cô ta cảm thấy thoải mái nên cô ta càng khó chịu hơn, và khi cô va chạm thì cô ta đem toàn bộ những bức tức trong người đó trút giận lên cô.

Thật vô lý, cô ta xem cô là gì chứ? Một cái bao cát xa lạ để dẫm thỏa thích à? Cô ta nghĩ mình là ai vậy?

Người phụ nữ liếc mắt, thấy Âu Dương Thiên Thiên đứng im, liền cao giọng nói:

- Cô còn đứng đó làm gì vậy? Không mau lấy khăn lau sạch trang phục cho tôi đi, cô có biết đồ trên người tôi giá trị như thế nào hay không hả?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, tay cô hơi siết lại, nhìn người phụ nữ, lên tiếng:

- Tôi sẽ không làm điều đó, tôi là khách ở đây, chứ không phải người hầu.

Người phụ nữ nhú mày, có chút ngạc nhiên hỏi:

- Cái gì?

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt trong suốt, đôi con ngươi cô nhìn thẳng, rành rọt đáp:

- Tôi không có nghĩa vụ phải làm theo những gì cô nói chỉ bởi vì tôi đã làm sai một điều nhỏ nhặt như vậy trước mặt cô. Đừng tùy tiện đổ hết mọi thứ lên đầu tôi.

Tại sao lại phải làm hài lòng tâm trạng của người khác, trong khi.... chính bản thân mình cũng đang không tốt chứ?

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 475: Không Có Nghĩa Tôi Phải Nhường

Người phụ nữ nghe những lời nói của Âu Dương Thiên Thiên, cơn tức giận lại tăng cao, lớn tiếng quát:

- Cô đã làm đổ nước lên người tôi còn lớn lối như vậy à? Cô có biết tôi là ai hay không?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô chớp ánh mắt lạnh tanh, bình tĩnh đáp:

- Tôi không biết cô là ai cả, cũng không muốn biết. Đúng là tôi đã sai khi làm đổ nước lên trang phục của cô, nhưng tôi đã xin lỗi rồi, cũng hứa sẽ tìm người đến giúp. Cô còn muốn tôi làm gì khi đang ở trong hôn lễ của người khác chứ?

Nơi đây là lâu đài của Vivian, không phải không có người hầu, cô tùy tiện gọi họ đến dọn dẹp 1 chút là được rồi. Hơn nữa, cũng chỉ là một ly nước lọc, cô ta làm lớn chuyện như vậy có phải gây sự với cô không?

Người phụ nữ bị nói đến nóng mặt, khóe môi cô ta giật giật, liền lên tiếng phản bác ngược lại:

- Bây giờ cô còn dám bắt bẻ tôi nữa sao? Nhìn cái thái độ của cô đi, có giống với người đang xin lỗi hay không hả?

Âu Dương Thiên Thiên cười hắt một hơi, cô thừa nhận tâm trạng lúc này của mình không tốt, nhưng đối với lời xin lỗi của mình cô dám chắc 7 phần rất thành ý. Cô không phải loại người "giận cá chém thớt", chuyên lấy chuyện này gộp với chuyện kia, rồi đi đổ lỗi cho người không liên quan. Vậy nên, chắc chắn hai lời xin lỗi lúc này của cô rất thật lòng, chỉ là người phụ nữ này không xem nó là vậy thôi.

Người đứng bên cạnh thấy như vậy, đột nhiên tiến lên, nói thêm vào:

- What are you doing? She's already crying, stop her words and follow her.

(Cô đang làm cái gì vậy? Cô ấy đã khóc rồi, hãy dừng những lời nói của mình lại và làm theo lời cô ấy đi)

Âu Dương Thiên Thiên liếc ánh mắt sắc bén, không sợ hãi đáp trả bằng tiếng Anh:

- Why do I have to do that? Am I the one who made her cry? Am I the one who made her cry? I'm just a little bit wrong and I'm sorry, what do you want me to do? Or do you want me to kneel down and wipe off the clothes as she said?

(Tại sao tôi phải làm điều đó chứ? Tôi là người đã làm cô ta khóc sao? Tôi chỉ sai một chút thôi và tôi đã xin lỗi rồi, cô còn muốn tôi làm gì? Hay tôi phải quỳ xuống và lau sạch trang phục như lời cô ta nói?)

Người kia nghe vậy liền ngạc nhiên nhìn lại người bạn của mình, cô ta không nghĩ đến người phụ nữ đó lại nói điều này. Cứ nghĩ rằng hai người đang nói bằng tiếng Trung khó hiểu, và cô gái này không chịu xin lỗi, nên mới khiến người bạn của mình tức giận. Nhưng hình như... không phải vậy.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn người phụ nữ đối diện, lên tiếng:

- Tôi nghĩ cô nên xem lại ai mới là người đang bắt bẻ đi, kể cả khi cô đang khóc, thì không có nghĩa là tôi phải nhường cô, khóc không có gì ghê gớm đâu. Bây giờ tôi sẽ kêu người đến giúp. Cảm phiền cô đợi một lát.

Nói xong, Âu Dương Thiên Thiên liền quay đầu rời đi. Cô không muốn tranh cãi với người phụ nữ này nữa, cô cảm thấy như vậy không hay ho một chút nào. Đây còn là hôn lễ của Vivian, nếu làm lớn chuyện thì không tốt lắm.

Người phụ nữ tức giận đến không thể nói được gì, cô ta hét lên:

- Cô dám lớn lối trước mặt tôi sao? Người đâu, bắt cô ta lại.

Dứt lời, một đám người áo đen không biết từ đâu chạy tới, đến gần Âu Dương Thiên Thiên muốn nắm lấy cô từ phía sau. Thế nhưng, cánh tay mới vừa vươn ra của kẻ đó chưa kịp chạm đến người của Âu Dương Thiên Thiên thì đã bị một cánh tay khác chặn lại, cùng với đó có một giọng nói vang lên:

- Anh đang muốn làm gì?

Âu Dương Thiên Thiên nghe tiếng nói quen thuộc, cô bất giác dừng chân, quay đầu nhìn lại. Từ phía đằng sau, một bóng lưng cao lớn hiện lên, che chắn trước thân hình bé nhỏ của cô.

Là.... Âu Dương Vô Thần!

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 476: Để Tôi Lo

Âu Dương Vô Thần hất văng cánh tay của người đàn ông ra, nheo mắt hỏi:

- Who are you to touch her?

(Anh là ai mà dám động vào cô ấy?)

Người đàn ông cao lớn bị sức của Âu Dương Vô Thần làm cho lùi về sau vài bước, hấn nhú mày nhìn anh, lên tiếng:

- She did our lady angry. And who are you?

(Cô ta đã làm phu nhân của chúng tôi tức giận. Còn anh là ai?)

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, anh nghiêng đầu nhìn người phụ nữ phía sau, chớp mắt đáp:

- On the contrary, I feel your people are making my people angry.

(Ngược lại, tôi cảm thấy người của anh mới đang làm người của tôi tức giận.)

Dừng một chút, anh thu tầm mắt về, đôi con ngươi đen láy nhìn thẳng vào người đàn ông, giọng lạnh lẽo lên tiếng:

- Don't touch this girl. She is mine.

(Đừng động vào cô gái này. Cô ấy là của tôi)

Lời cảnh cáo của Âu Dương Vô Thần khiến người đàn ông sồn da gà, anh ta tự động lùi thêm về sau vài bước nữa, sợ hãi không dám nói gì.

Người phụ nữ kia thấy vậy, ngay lập tức tiến lên, quát:

- Anh là ai mà dám lớn lối trước mặt tôi vậy hả? Có biết chồng tôi là người nào không? Khôn hồn thì mau tránh ra.

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, đôi con ngươi không chút sắc ấm nhìn người phụ nữ, cất giọng lạnh tanh:

- Tôi có thể không cần biết chồng cô là ai, nhưng cô không biết tôi thì là sai lầm đấy. Xin lỗi đi.

Người phụ nữ bị ánh nhìn của Âu Dương Vô Thần làm cho hoảng sợ, cô ta không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, hơi hạ giọng hỏi:

- Cái gì? Xin lỗi, ai chứ?

Âu Dương Vô Thần nhướn mày, chậm rãi đáp:

- Người mà cô vừa mới lớn tiếng, xin lỗi cô ấy đi.

Người phụ nữ nghe anh nói, ánh mắt không tự chủ nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên, lắc đầu nói:

- Anh đang nói cái gì vậy? Tại sao tôi phải xin lỗi cô ta? Cô ta đã làm bẩn trang phục của tôi đấy, cô ta mới là người phải xin lỗi.

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, cô xua tay, lên tiếng:

- Đủ rồi, Âu Dương Vô Thần, tôi không cần lời xin lỗi gì cả. Đây là tiệc cưới của Vivian, làm ơn hãy để mọi chuyện dừng tại đây.

Dứt lời, người đàn ông liền quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt anh thu liễm lại sự lạnh lẽo, đáp:

- Được rồi, nhưng tôi cần nói chuyện với em.

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, không nhìn thẳng Âu Dương Vô Thần, trả lời:

- Tôi không muốn nghe điều gì bây giờ, để sau đi.

Người phụ nữ nhìn hai người trước mặt nói chuyện qua lại, hoàn toàn ngó lơ sự hiện diện của cô. Tức giận, cô ta nhìn sang người đàn ông mang áo đen bên cạnh.

Hiếu ánh mắt của cô, kẻ đó liền tiến lên, vươn tay ra muốn đánh Âu Dương Vô Thần.

Thế nhưng, người đàn ông tưởng chừng như không nhìn thấy điều này lại bất chợt quay lại, nắm lấy tay của tên áo đen kia, rồi dùng sức tung một cú đấm vào mặt hắn, khiến kẻ đó ngã xuống đất.

Những tên áo đen khác thấy vậy liền xông về phía Âu Dương Vô Thần, hiện trường bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

Âu Dương Thiên Thiên giật mình hoảng hốt, cô nhú mày, hét:

- Âu Dương Vô Thần, dừng lại đi.

Không để ý đến lời nói của cô, người đàn ông vẫn ra sức tung cú đấm, khiến từng người một từng người một ngã xuống đất, thậm chí bị hất văng ra xa.

Âu Dương Thiên Thiên căn môi, cô nhìn những quan khách xung quanh sợ hãi đến xanh mặt, dùng giằng quay người rời đi.

Âu Dương Vô Thần không để ý đến điều đó, anh giơ cao tay lên, tung một đòn thật mạnh về phía người áo đen. Đúng lúc này, một cánh tay trắng nõn liền vươn ra, một đường bắt lấy tay anh, nói:

- Đủ rồi, Vô Thần.

Người đàn ông bị giọng nói làm cho ngừng lại, anh ngước mắt lên nhìn Mã Nhược Anh, thở dốc.

Mã Nhược Anh liếc mắt, lên tiếng:

- Dừng lại được rồi, tôi biết cậu đang tức giận, nhưng bây giờ không phải lúc đâu. Đuổi theo Thiên Thiên đi, chuyện ở đây.... cứ để tôi lo.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 477: Chuyện Vui?

Âu Dương Vô Thần nhìn sâu vào đôi mắt của Mã Nhược Anh, vài giây sau, anh buông người đàn ông trong tay mình ra, quay đầu đi về hướng Âu Dương Thiên Thiên vừa đi.

Mã Nhược Anh thở hắt ra một hơi, cô đảo mắt xung quanh một lượt, lên tiếng:

- What are you looking at? Just say it a little bit loud. Is there anything to see? Dissolution!

(Các người đang nhìn cái gì vậy? Chỉ là cuộc nói chuyện lớn tiếng một chút thôi mà. Có gì đáng xem chứ? Giải tán đi!)

Những quan khách xung quanh nghe xong lời của cô, miệng lẩm bẩm gì đó rồi lần lượt tản đi. Mã Nhược Anh chu môi, cô quay đầu nhìn về phía một bàn tiệc bên góc, lớn tiếng gọi:

- Hey, did you guys watch the fun enough? Come and clean up with me. Hurry.

(Này, các cậu xem trò vui đủ chưa? Đến đây và dọn dẹp chỗ này với tôi đi. Nhanh lên)

Từ phía xa, một đám người mặc những bộ âu phục xa xỉ hướng ánh mắt nhìn cô, vẻ mặt có chút không tình nguyện.

Dứt lời, cô nắm lấy tay người đàn ông đang nằm dưới đất, lôi anh ta đứng dậy một cách hung bạo. Vươn tay ra phúi phúi vai áo cứng nhắc, Mã Nhược Anh nhẹ nhàng nói:

- Dare to touch him, you will surely die. Any last words? Can I order your funeral attire?

(Dám động vào cậu ta, anh chết chắc rồi. Còn trần trối gì không? Tôi có thể giúp anh đặt may một bộ lễ tang đấy?)

Người đàn ông run rẩy nhìn người phụ nữ với gương mặt thiên thần nhưng nói ra những lời tựa ác quỷ, hoảng hốt hỏi:

- What are you saying?

(Cô đang nói cái gì vậy?)

Mã Nhược Anh nở nụ cười xinh đẹp, nhướn người thì thầm vào tai anh ta, đáp:

- You will know right away.

(Anh sẽ biết ngay thôi)

Nói xong, cô nhếch môi nghiêng đầu nhìn người phụ nữ đang một bộ mặt thắc mắc, lên tiếng:

- Who..... à mà cô biết tiếng Trung phải không? Nói bằng thứ đó đi, tôi lâu quá không động đến tiếng Anh rồi.

- Chồng cô là ai?

Người phụ nữ chớp mắt, theo bản năng trả lời:

- Chồng tôi... là bá tước Richter Atroly, người phục vụ bên cạnh nữ hoàng Vivian.

Mã Nhược Anh nghe xong, đột nhiên "À" lên một tiếng, đáp:

- Thì ra là hầu cận mới được bổ nhiệm gần đây, không có gì ngạc nhiên nhỉ, vị thế cao hơn nên hống hách hơn. Tôi hiểu được.

Mã Nhược Anh gật gật đầu, nét mặt tỏ ra vẻ đồng tình, dừng một chút, cô chột nở nụ cười khó hiểu, nói:

- Nhưng mà... tôi tò mò đấy. Không biết... nét mặt của chồng cô sẽ như thế nào khi nghe tin phu nhân của mình động vào một trong những người kế vị của gia tộc Bush. Đáng để xem đây.

Lời của cô vừa dứt, hai hình bóng đã tiến tới gần Mã Nhược Anh, cô liếc mắt nhìn họ, nhướn mày lên tiếng:

- Có cần tôi kêu người dâng trà và thức ăn lên cho hai anh vừa thưởng thức vừa xem kịch không? Thấy Vô Thần như vậy mà không làm gì à?

Đương nhiên, hai người đàn ông cô đang nói ở đây chính là Stefan và Andrew rồi, bọn họ một thân âu phục phẳng phiu, nhúu mày nói:

- Cái gì chứ, còn chưa "vào hiệp" mà, cô can ngăn sớm quá đấy.

Mã Nhược Anh chẹp miệng, quát nhỏ:

- Còn bảo tôi ngăn cản sớm nữa sao? Anh có biết để Vô Thần đánh một chút nữa thì tên này chết queo rồi không? Đổ máu tại hôn lễ của Vivian à? Anh có bị điên không?

Andrew nghe xong, chớp chớp mắt suy nghĩ, gật đầu đáp:

- Cũng đúng nhỉ!

Ba người nào đó vô tư nói đùa, để một mình người phụ nữ đứng run rẩy trong xó, cô ta vừa mới nghe gì cơ? Gia tộc Bush? Gia tộc mạnh nhất ở Mỹ hiện tại? Ôi trời.... cô... đã gây ra chuyện lớn rồi.

Ở phía xa, một hình bóng khác mang chiếc váy màu trắng ngồi chống cằm trên ghế, ánh mắt cô nhìn về phía đám người, lăm lăm:

- Rốt cuộc, chuyện mình quên.... là gì nhỉ?

Phía sau Elena, một người đàn ông mang âu phục màu đen khác cũng nhìn về chung hướng với cô, khóe môi hằn ta câu lên cao, đôi con ngươi chôn chặt hình bóng của Mã Nhược Anh.....

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 478: Đừng Nói Nữa

Âu Dương Thiên Thiên chạy đến một khu hoa viên vắng vẻ, cô chợt dừng chân, quay đầu lại nhìn người đàn ông phía sau, lên tiếng:

- Anh có thể đừng theo tôi nữa được không? Hãy để tôi một mình.

Âu Dương Vô Thần cũng dừng chân cách cô gái vài bước, anh chớp mắt, nhẹ nhàng đáp:

- Tôi không muốn để em một mình.

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, hỏi ngược lại:

- Tại sao anh cứ làm như vậy với tôi? Anh kiểm soát cuộc sống của tôi, anh can thiệp vào chuyện của tôi, anh cứ muốn biết rõ về con người tôi, rốt cuộc anh muốn cái gì?

Âu Dương Vô Thần mím môi, ánh mắt nhìn thẳng cô gái, gần như là không chần chừ một giây phút nào, anh trả lời ngay sau đó:

- Tôi muốn em, điều này còn chưa rõ ràng sao? Mọi chuyện tôi đang làm đều là vì tôi muốn có được em, em không thấy được sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày khi nghe những lời nói của Âu Dương Vô Thần, cô không thể nhìn trực diện người đàn ông, bèn đảo mắt muốn trốn tránh.

Ngay lúc đó, đột nhiên ánh nhìn rơi vào cánh tay phải đang dính máu của anh, đôi con ngươi cô hiện lên tia đau lòng, hạ giọng bật thốt:

- Anh bị thương rồi, lần trước cũng vậy, lần này cũng vậy bị thương vì tôi, anh thấy đáng sao?

Âu Dương Vô Thần vẫn chăm chăm nhìn cô, lời vẫn cứ thế tuôn ra:

- Đáng. Không phải tôi nói rồi sao, mọi thứ thuộc về em đều đáng. Cánh tay phải của tôi.... quan trọng là bởi vì nó cho tôi được phép bảo vệ em, nếu không, nó sẽ mãi mãi chỉ là một thứ vô dụng.

Tay Âu Dương Thiên Thiên chột siết chặt, cô bầu vào váy của mình, cúi đầu không lên tiếng.

Lại nữa, anh ta lại nói những điều như vậy nữa. Cứ nói như vậy, làm sao mà....

Âu Dương Vô Thần thấy cô cúi đầu, anh tiến lên một bước, muốn nói gì đó nhưng Âu Dương Thiên Thiên lại ngược mặt lên, nét mặt cô có chút đau khổ, lắc đầu lên tiếng:

- Đừng nói nữa, tôi xin anh đừng nói nữa được không?

Đôi con ngươi Âu Dương Vô Thần chấn động, anh cứng đờ nhìn Âu Dương Thiên Thiên. Tại sao? Cô ấy lại trông đau khổ như vậy? Vì lời của anh sao?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, tay cô siết chặt, nói:

- Âu Dương Vô Thần, anh tưởng tôi là anh sao? Anh tưởng tôi sắt đá và lạnh lùng giống như anh sao? Không hề, tôi cũng phản ứng trước những lời anh nói, cũng biết xấu hổ, cũng biết rung động.

- Tôi luôn tự nhủ với mình rằng không được thích anh, nhưng những lời nói đó cứ quấy nhiễu tôi, làm tôi mềm lòng, làm tôi vui mừng, thậm chí những hành động của anh làm đảo lộn hết cuộc sống của tôi.

- Anh biết tôi đã khổ tâm thế nào không? Anh biết mỗi sáng tôi nhìn thấy anh nằm bên cạnh con tim tôi nhảy nhót đến mức nào không? Nhìn anh bị thương, tôi không nỡ đi, nhìn anh bị bệnh, tôi không nỡ bỏ, tôi đã đấu tranh với chính mình nhiều thế nào anh biết không?

- Nhưng mà.... anh thì như thế nào? Cứ tấn công tôi bằng những lời nói, cứ làm những hành động khiến tôi hiểu lầm, cứ bảo vệ tôi hết lần này đến lần khác, làm tôi muốn ỷ vào anh.... Anh làm thật nhiều chuyện rồi anh lại bỏ đi? Anh có nghĩ tới tôi nhớ anh đến mức nào không?

- Tôi không dám tin tưởng anh nữa, không dám đến gần anh nữa, nhưng anh thì cứ lấn tới, Âu Dương Vô Thần, anh ép buộc tôi sáp nhập vào cuộc sống của anh, anh đã hỏi ý kiến tôi chưa?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn người đàn ông bằng ánh mắt ngập nước, cô đã cố gắng không khóc nhưng không biết tại sao tuyến lệ cứ tiết ra thứ chất lỏng yếu đuối, làm bản thân cô trở nên vô dụng chỉ biết kể lể.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, đúng lúc này, người đàn ông bỗng nhấc chân, tiến nhanh đến chỗ cô. Chưa kịp để Âu Dương Thiên Thiên hiểu ra chuyện gì, anh liền vươn tay nâng mặt cô lên, cúi đầu hôn xuống....

Đăng trước 6 chương nha mọi người, tối về sẽ trả hết 4 chương còn lại

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 479: Đừng Thích Tôi Nữa!

Hành động đột ngột của Âu Dương Vô Thần khiến Âu Dương Thiên Thiên không kịp phản ứng, cô cứng đờ người nhìn khuôn mặt của anh sát rạt khuôn mặt của mình, đôi con ngươi nở to kinh ngạc.

Thế nhưng, có một điều kì lạ là, khác hẳn với những nụ hôn trước đây, lần này Âu Dương Vô Thần không mạnh mẽ chiếm đoạt môi của cô, cũng không ôn nhu hay dịu dàng hôn cô, anh chỉ áp môi mình lên, để im như vậy.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, trong đầu bỗng vụt qua một đoạn kí ức. Cô từng nói.... cô ghê tởm nụ hôn của anh, bởi vì nó làm cô nhớ đến người đàn ông khốn kiếp kia.

Kể từ lúc đó đến bây giờ, anh không hề làm điều tương tự như vậy nữa. Thì ra... anh ta vẫn còn nhớ, anh ta vẫn để tâm, anh ta vẫn....

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên có chút run rẩy, cô mím môi, vài giây sau, liền đưa tay lên đẩy người đàn ông ra.

- Âu Dương Vô Thần, anh đừng làm tôi thấy khó xử nữa.

Người đàn ông lui về sau vài bước, nhưng tầm mắt vẫn đặt trên người cô gái, ánh nhìn tràn đầy nhu tình, chậm rãi đáp:

- Nhưng tôi cảm thấy chỉ như vậy mới có thể giữ em ở lại bên cạnh tôi được thôi.

Lời nói của anh khiến Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục im lặng, cô liếc mắt tránh đi ánh nhìn của anh. Thấy vậy, Âu Dương Vô Thần liền lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, trước đây dù tôi có nói thế nào em cũng chưa từng tỏ ra quan tâm, thậm chí là lạnh nhạt từ chối. Nhưng mà... bây giờ em nói những lời như vậy, liệu có phải.....

- Không có! - Ngay lập tức, lời phủ định vang lên cắt ngang câu nói của Âu Dương Vô Thần.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt nhìn anh, cô nuốt một ngụm nước bọt, trả lời:

- Không bao giờ có chuyện như anh nghĩ đâu. Bởi vì.... trừ phi là từ chính miệng tôi nói thích anh, bằng không, những lời giống lúc này đều sẽ chỉ như những câu nói tâm sự trong lúc mệt mỏi và buồn phiền của người em gái với anh trai mà thôi. Đừng hi vọng gì cả.

Câu trả lời của Âu Dương Thiên Thiên khiến người đàn ông câm lặng. Sự kinh ngạc hiện lên trong đôi con ngươi của anh nhưng nhanh chóng trôi đi, thay vào đó là sự thất vọng và chấp nhận, dường như việc bị cô từ chối và nói lời thương tổn là quá nhiều, anh dần đã quen rồi.

Nhưng mà.... lần này không ngờ lại đau hơn lần trước nữa. Anh trai ư? Cô ấy chỉ tâm sự ư? Thật.... nực cười.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô lùi về sau một bước, dẫn khoảng cách với người đàn ông, hai tay cô bấu chặt vào váy của mình, khó khăn lên tiếng:

- Đừng thích tôi nữa, Âu Dương Vô Thần.

Dứt lời, liền quay đầu rời đi....

=====

Quay lại với buổi tiệc, đám người của Mã Nhược Anh sau khi xử lý xong mọi thứ liền cùng nhau ngồi xuống bàn.

Andrew thấy Elena suy tư, liền lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Em cảm thấy không khỏe sao?

Elena lắc đầu, chậm rãi đáp:

- Không có, em ổn. Chỉ là... em có chuyện cần suy nghĩ thôi.

Andrew nghe vậy, liền lên tiếng nhắc nhở:

- Em vừa mới hồi phục chấn thương, đừng suy nghĩ gì cả, hãy để bản thân thoải mái một chút.

Elena liếc mắt, nhẵn mặt trả lời:

- Mất một phần trí nhớ mà cũng được tính là hồi phục sao? Anh có phải em đâu mà biết được chứ? Cảm giác cứ như bị lấy đi thứ gì đó trên cơ thể vậy, thật khó chịu.

Mã Nhược Anh vươn tay lấy một đĩa hạnh nhân từ người phục vụ đi ngang qua, cô bỏ một hạt vào miệng, vừa nhai vừa lên tiếng:

- Có khó chịu đến mấy thì cô cũng phải chịu đựng thôi, bởi kí ức là thứ không ai nắm bắt được, nó sẽ không vì tâm trạng buồn hay vui của cô mà nhanh chóng quay về đâu.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 480: Không Quan Tâm

Elena nghe thấy giọng của Mã Nhược Anh, cô liếc mắt nhìn sang, nhúu mày hỏi:

- Cô đã nói tôi sẽ nhớ được mà, tại sao đến bây giờ tôi vẫn không có cảm nhận gì chứ?

Mã Nhược Anh tặc lưỡi, ánh mắt đặt trên đĩa hạnh nhân tìm kiếm những viên to tròn, chậm rãi đáp:

- Là chưa có chứ không phải không có, kiên nhẫn đợi thêm đi.

Elena nhướn môi, lại hỏi:

- Cô có đúng là bác sĩ hay không vậy?

Lần này, Mã Nhược Anh liếc mắt nhìn lên, giọng nói vẫn bình tĩnh trả lời:

- Tôi không là bác sĩ vậy cô là bác sĩ chắc? Không tin lời tôi nói cũng được, cô muốn thì đi kiểm tra ở những nơi khác đi, nhưng mà.... tôi có thể chắc chắn với cô, bất cứ kẻ nào tự xưng là "bác sĩ" cũng sẽ đưa ra 1 phương thuốc duy nhất cho tình trạng của cô hiện giờ mà thôi, chính là chờ đợi.

Trước câu nói của Mã Nhược Anh, Elena không đáp trả được gì, chỉ đành im lặng.

Dừng một chút, cô nheo mắt, tiếp tục lên tiếng:

- Còn một việc nữa, Elena, sao cô cứ xưng hô trống không với tôi vậy? Tôi là bạn của cô sao?

Elena lần này trực tiếp quay đầu sang chỗ khác, không quan tâm cũng không trả lời câu hỏi của Mã Nhược Anh. Biểu hiện ngông cuồng này khiến không khí giữa hai người càng thêm căng thẳng, cuộc nói chuyện gần như sắp rơi vào sự tranh cãi.

Thấy vậy, Andrew ngay lập tức ngăn cản:

- Được rồi, Nhược Anh, Elena vẫn đang là bệnh nhân, cô bớt nói một chút đi.

Mã Nhược Anh trái lại không để tâm,

cô cười hắt ra một hơi, liếc người đàn ông, nói giọng âm u:

- Cô ta trông khỏe mạnh hơn hai từ đó nhiều.

Andrew nuốt một ngụm nước bọt, hạ giọng đáp:

- Nhược Anh, cô ấy là bệnh nhân của cô.

Mã Nhược Anh nghe xong, khước miệng câu lên thành một đường mỏng, nhướn mày nói:

- Tôi biết, nếu không phải vì tôi luôn nhắc nhở mình nhớ thứ ấy thì tôi đã sớm đánh chết cô ta rồi. Đúng là con nhóc hỗn xược.

Andrew: "..."

Stefan bên cạnh vẫn ngồi lẳng lặng uống trà, lúc này mới lên tiếng:

- Cô không đi xem sao? Hai người đó.

Mã Nhược Anh liếc mắt nhìn về phía anh, biết là Stefan đang nói tới ai, cô nhẹ nhàng chớp mắt, trả lời:

- Chuyện riêng của anh em bọn họ, tôi đi làm gì chứ?

Stefan nhướn mày, hỏi:

- Cô không phải rất quan tâm đến Âu Dương Thiên Thiên sao?

Mã Nhược Anh gật đầu, tay lại bóc lên một hạt hạnh nhân cho vào miệng, nhàn nhạt đáp:

- Đúng là quan tâm nhưng không phải chuyện nào cũng xen vào được. Có những thứ phải để hai người đó tự giải quyết với nhau thôi, không nói ra hết được.... thì quan hệ sẽ chỉ mãi đứng dậm chân tại chỗ.

Mã Nhược Anh dù có muốn giúp đỡ Âu Dương Vô Thần đến đâu thì cũng có những hạn chế không thể vượt qua. Có chuyện giúp được thì sẽ giúp được, còn không xen vào được, thì chính là không xen vào được. Chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn và thầm cầu nguyện nó theo ý mình mà thôi.

Stefan chớp ánh mắt nhặt nhẻo, anh thở ra một hơi, nói:

- Thật phiền phức.

Mã Nhược Anh nhóp nhép hạt hạnh nhân trong miệng, cô ngó nghiêng xung quanh, đột nhiên lên tiếng:

- Nhưng mà.... ba anh vẫn chưa đến sao? Đã gần tới giờ tổ chức hôn lễ rồi.

Lần này, Stefan lại là người im lặng, anh vươn tay cầm ly rượu trên bàn uống một ngụm, không lên tiếng nói gì.

Elena cũng không tỏ vẻ quan tâm, cô chỉ ngồi suy nghĩ riêng chuyện của mình, tuyệt không để ý đến những thứ khác. Mã Nhược Anh trầm lắng đầu, nhìn biểu hiện của họ như vậy, còn có thể nói gì khác được chứ?

"Ding" - Đúng lúc này, một tiếng chuông bỗng vang lên....

Câu phiêu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 481: Con Đã Về Rồi

Âu Dương Thiên Thiên đưa hai tay hứng lấy dòng nước mát lạnh, nhẹ nhàng lau đi những vệt nước mắt trên mặt mình.

Cô rất ghét khóc, bởi vì nó làm cô trông yếu đuối và vô dụng hơn hẳn, nhưng mà.... thế nào lần này lại muốn khóc chứ? Còn khóc trước mặt Âu Dương Vô Thần nữa....

"Aiss...." - Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu vò tóc mình, nỗi xấu hổ trào dâng tràn lan trong tâm trí cô.

Làm sao để nhìn mặt anh ta đây, từ chối thẳng thừng phát ngẫu như vậy rồi.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô đưa tay tắt vòi nước, vẫn cúi đầu không dám ngẩng lên. Đúng lúc này, một chiếc khăn mùi xoa chìa ra trước mặt cô, cùng một câu nói vang lên:

- Don't cry.

(Đừng khóc.)

Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng ngước lên, cô ngạc nhiên nhìn người đàn ông một thân âu phục màu đen đứng trước mặt mình, nhất thời không lên tiếng đáp lại.

Người này là ai? Diện mạo thật ưa nhìn.... soái quá!

Người đàn ông cũng bất ngờ khi nhìn Âu Dương Thiên Thiên, ánh mắt anh sững lại một nhịp khi thấy khuôn mặt của cô, trong chốc lát không biết phải nói gì.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô liếc nhìn chiếc khăn trên tay người đàn ông, ngập ngừng lên tiếng:

- Um.... I don't cry... thank you.

(Ừm... tôi không khóc, cảm ơn anh)

Lời vừa nói xong, tiếng chuông bỗng vang lên, nhận ra đây là tín hiệu bắt đầu hôn lễ, Âu Dương Thiên Thiên lập tức quay đầu rời đi, để lại người đàn ông đứng một mình phía sau.

Mãi một lúc sau, người đàn ông vẫn giữ nguyên tư thế đưa chiếc khăn ra, bất động chưa lấy lại được tinh thần.

=====

Ở phòng chờ, Vivian vẫn giữ nguyên tư thế từ lúc Âu Dương Vô Thần rời đi, ngồi im trên ghế.

Lúc này, cánh cửa phòng bỗng mở ra, người phụ nữ đi vào, cúi đầu với cô, lên tiếng:

- Queen, it's time.

(Nữ hoàng, đã đến giờ rồi.)

Vivian nghe giọng của người phụ nữ, cô chậm rãi ngược đầu lên, vài giây sau, không nói gì đứng dậy.

Đi dọc theo hành lang dẫn ra ngoài, Vivian rũ mắt, đôi con người vô hồn nhìn mặt đất.

"Cộp cộp" - Tiếng giày cao gót vang lên trong không gian yên tĩnh, tâm trí cô chợt nhớ đến một chuyện xa xăm....

Tám năm trước....

"Cộp cộp" - Một đôi chân thon dài rải bước trên hành lang vắng lặng, dừng trước cánh cửa to lớn, cô gái vươn tay mở ra, hiện lên trước mắt cô là một người phụ nữ đang ngồi trên ngai vàng.

Khóe miệng nhếch lên thành đường cong tuyệt đẹp, cô gái mỉm cười nhìn người phụ nữ, nói:

- Thì ra là ở đây, con đã tìm người lâu lắm đấy, mẹ à!

Dứt lời, cánh cửa liền mở toang ra, từ hai bên hông, lớp người đổ dần xuống đất, máu chảy lênh láng.

- Con đã về rồi đây.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, người phụ nữ vẫn ngồi bình thản, tựa như đã biết trước được.

- Vivian, ta có nên cảm ơn con không? Vì đã để ta là người cuối cùng.

Cô gái đứng thẳng lưng, mái tóc cô cột cao, hai tay chấp ra đằng sau, đảo mắt đáp:

- Nếu mẹ muốn, thì con cho phép người, thừa nữ hoàng.

Cầu phiều nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 482: Con Không Giống Ta

Người phụ nữ chớp ánh mắt bình tĩnh nhìn Vivian, hai tay bà vẫn để yên trên ghế, đầu ngẩng cao, hỏi:

- Mọi thứ đã theo ý con, vậy.... bây giờ con có vui không?

Vivian nhướn mày, đôi con ngươi ánh lên màu xám tro quyền lực, nhàn nhả trả lời:

- Có hơi nhạt nhẽo một chút nhưng mà.... con cũng hài lòng lắm. Và đương nhiên, sẽ hài lòng hơn khi người trao cho con ngai vàng của người.

Nói rồi, Vivian nghiêng đầu, từ đằng sau cô, một người khác tiến lên, trên tay mang theo khay đựng giấy ấn, có kí hiệu của hoàng thất.

Vivian hơi nhấc chân, lên tiếng:

- Con nghe nói người định lập di chúc, tại sao lại làm sớm như vậy? Còn không có mặt con ở đó, thiếu một người cũng được sao? Không có công chúa của hoàng gia Anh, người duy nhất mang dòng máu chính thất, mẹ à..... vẫn làm sao?

Người phụ nữ nhìn kẻ đang mang giấy ấn lên, bà biết rõ ý định của con gái mình, nhưng vẫn một mặt giữ bình tĩnh, trả lời:

- Con lúc đó đang ở ngoại thành, ta định đợi con về rồi mới thông báo....

- Ha, người nói gì vậy mẹ? Người biết rõ lúc đó con không còn ở Anh quốc nữa mà. Con đã phải trốn sang Mỹ vì cuộc truy sát của hoàng thất, và phải ở lại đó để chữa trị vết thương. Nói một cách khác..... người đã nghĩ con sẽ không quay trở về, nên mới quyết định lập di chúc.... đúng không mẹ? - Gần như là ngay lập tức, Vivian lên tiếng đáp trả.

Cô cười nửa miệng, mang theo nhiều ý chế giễu, ánh mắt cũng lộ rõ sự châm biếm.

Người phụ nữ ngồi trên cao nghe vậy, mím môi không lên tiếng nói nữa. Nụ cười trên miệng Vivian càng sâu hơn, cô chớp ánh mắt lạnh lẽo, hỏi:

- Mẹ à, người.... không muốn con kế vị sao?

Một câu nói, đánh vào đúng trọng tâm cuộc nói chuyện. Nó tựa như một câu hỏi nhưng cũng thật giống một câu trả lời, bởi có lẽ.... ai cũng đã hiểu ý nghĩa cả rồi.

Người phụ nữ mím môi, vài giây sau, bà mới lên tiếng:

- Vivian, con không phù hợp để trở thành nữ hoàng.

"Hahaha" - Ngay sau câu nói của bà, một tiếng cười giòn tan vang lên. Cô gái đứng phía dưới như nghe một câu chuyện hài, bật cười không dừng được.

- Không phù hợp? Người thật đúng hài hước mà mẹ. Sinh con ra, dạy dỗ con 18 năm, cho con một cái thân phận, đến bây giờ người lại nhận ra con không phù hợp sao? Vậy thì.... ngay từ đầu người dạy dỗ một công chúa mà tương lai trở thành nữ hoàng.... để làm cái gì chứ?

- Là thú vui sao? Là sở thích của người sao? Người đã từng nói, con là công chúa của Anh quốc, con không phải công cụ, con không giống những đứa trẻ khác,..... Người đã dạy dỗ tất cả cho con để con trở thành một mẫu

nghi, và bây giờ.... người nói con không phù hợp sao? Nếu như con không phù hợp thì ngay từ đầu người không nên làm những việc đó rồi. Người không nên..... nữ hoàng.

Người phụ nữ rũ mắt nhìn đứa con gái nhỏ của mình, ngày hôm nay, cô lớn hơn bất kì một ngày nào, trưởng thành hơn bất kì một người nào. Cô sắc sảo, thông minh, xinh đẹp và đầy bản lĩnh.

Cô đã đi qua những bức tường thành vững chắc nhất, cô đã vượt cả những người con người tinh nhuệ nhất, tắm máu và cầm kiếm, khắp người đều là mùi của quyền lực. Vivian mà bà không muốn thấy nhất, cuối cùng.... đã trở thành như vậy rồi.

Hai tay bà bấu vào thành ghế, nhắm mắt lại. Lúc này, Vivian đứng thẳng người, nói với giọng trầm trầm:

- Đóng dấu đi, mẹ. Kẻ bây giờ có đủ khả năng để kế vị ngai vàng của người, cũng chỉ có con mà thôi. Con sẽ.... trở thành nữ hoàng của Anh quốc.

Người phụ nữ liếc khéo mắt, nhìn người đứng bên cạnh mình, bà vươn tay ra cầm lấy dấu ấn, nói:

- Vivian, con không giống ta, vậy nên.... đừng bao giờ trở thành một người như ta.

Cô gái nghe lời của bà, nhắc chân bước tới gần, đáp:

- Con không giống mẹ, nhưng đã vì mẹ mà đi tới bước đường này, mẹ không thấy sao? Con không muốn trở thành người như mẹ, nhưng mà.... mẹ lại đẩy con vào con đường của mẹ.... mẹ không nhận ra sao?

Người phụ nữ cười mỉm, bà thu tay về, ánh mắt nhìn thẳng cô gái, lên tiếng:

- Rồi con sẽ biết Vivian, khi con ở nơi cao nhất, con sẽ hiểu mọi chuyện. Luôn luôn tồn tại một thứ.... còn khó có hơn quyền lực.

Vivian đến trước mặt bà, cô lạnh lùng chớp mắt, rút thanh kiếm dài ra, trả lời:

- Con không biết thứ đó là gì nhưng mà..... con biết, mẹ đã từng đánh đổi con.... để lấy thứ mình muốn, rồi lại dùng cả đời mình.... để đi tìm kiếm thứ khác. Thật..... nực cười, nữ hoàng.

"Roẹt" - Lời người con gái vừa dứt, thanh kiếm cũng lạnh lùng tạo thành một đường lạnh lẽo. Kẻ ngồi đã ngã, kẻ đứng ngồi xuống. Ngai vàng ngày hôm đó..... chính thức đổi chủ.

Cả một tòa thành.... nhuộm màu máu của tình mẫu tử. Đến cuối cùng, không phải cứ là tình thân thì sẽ không có âm mưu và toan tính, không phải cứ ở trên cao, thì sẽ mãi không rơi xuống đất.....

Tất cả biến thành tôi của sau này, chính là vì ban đầu.... người đẩy tôi vào con đường như vậy....

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 483: Không Đồng Ý!

Bước chân đột nhiên dừng lại, Vivian lên tiếng gọi:

- Sophia!

Người phụ nữ đi đằng trước cô nghe thấy, ngay lập tức ngừng chân, quay đầu nhìn lại, cúi đầu hỏi:

- Người có việc gì sao, nữ hoàng?

Tầm mắt Vivian vẫn cúi thấp, vài giây sau, cô chậm rãi ngược lên nhìn người phụ nữ, đáp:

- Ta biết rồi. Thứ mà bà ấy đã đi tìm cả cuộc đời này.....

Sophia nhú mày nhìn Vivian, đột nhiên có sự lo lắng hiện lên, cô tiến gần tới, vươn tay chạm vào người Vivian, nhẹ nhàng hỏi:

- Nữ hoàng, người đang nói gì vậy?

Mi mắt Vivian hơi run rẩy, cô cúi đầu nhìn bó hoa trong tay mình, dùng lực siết chặt.

Thứ đó... thứ mà mẹ cô luôn mong mỏi có được, thứ mà cô đã từng được có.... từng được bà ấy cho cơ hội.... đó chính là.....

=====

Ở bên ngoài lâu đài, bữa tiệc đã bắt đầu những khúc dạo đầu tiên. Quan khách đã được sắp xếp vào chỗ ngồi, mọi thứ đang dần đi vào khuôn khổ của một buổi lễ hoàng gia.

Âu Dương Thiên Thiên mang theo tâm trạng đi vào, cô nhìn ngó xung quanh rồi ngồi xuống một chiếc ghế gần chỗ của mình.

Đối diện với cô, đám người Mã Nhược Anh cũng ngồi chung một bàn, Âu Dương Thiên Thiên thậm chí còn cảm nhận được ánh mắt của người đàn ông ngồi bên cạnh Mã Nhược Anh đang nhìn cô. Không cần nhìn lại, cô cũng biết đó là ai.

Mã Nhược Anh ngồi bên kia: "....."

Đang toát mồ hôi vì sát khí của cậu ta đây em gái. Thấy bình yên vậy thôi chứ bên này đang dậy sóng dữ lắm.

Rốt cuộc hai người đã nói gì mà cậu ta mang theo cái mặt đó vào đây vậy chứ?

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ, cô không muốn qua ngồi chung đâu, chị chịu khó ngồi một mình đi.

Tiếng chuông ngân lên vài lần rồi tắt, lúc này, bắt đầu nổi nhạc hoàng gia, là thứ nhạc mà Âu Dương Thiên Thiên theo không kịp, vì nó vừa nhanh vừa khó hiểu. Cô thậm chí còn không biết nó có đúng là nhạc cưới hay không nữa.

Tiếp theo đó là hàng loạt những âm thanh của kèn, saxophone, những thứ tiếng mà Âu Dương Thiên Thiên không thể nghe ra được vang lên. Cô không bình luận được gì, chỉ biết mắt mở lớn, miệng câm nín, ngồi lặng im nhìn theo.

Sau màn mở đầu bằng những bản nhạc truyền thống, một tiếng chuông nữa ngân lên, tiếp đó là sự xuất hiện của người chủ trì. Một người đàn ông xuất hiện cuối thảm đỏ đã được trải dài, đứng nghiêm trang, lên tiếng giới thiệu.

Và theo lời ông, chú rể bắt đầu tiến vào lễ đường. Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu nhìn theo, lần đầu tiên cô thấy được cha ruột của Elena và Stefan. Khác với tưởng tượng của cô, ông ta trông khá trẻ, khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng, mang nhiều nét cổ hủ hơn hiện đại, không giống người có tư tưởng phóng khoáng "thê thiếp" chút nào.

Đúng là.... không thể nhìn người mà bắt hình dong được.

Stefan và Elena vẫn không chút để tâm đến lời giới thiệu đó, hai người còn chẳng buồn liếc ánh mắt mình nhìn qua, tựa như xem người đàn ông đó là xa lạ.

Sau lời giới thiệu chú rể, đương nhiên là đến cô dâu. Vivian bước vào thảm đỏ với chiếc váy xa hoa và lộng lẫy, theo sau cô là Sophia và đoàn tùy tùng thân cận. Đến nửa đường, họ tự động tách ra hai bên.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn hai người lần đầu gặp mặt nhau, không chút biểu hiện gì mà cứ như đã quen biết từ trước, phối hợp diễn một vở kịch kết hôn. Thở dài một hơi, cô rũ mắt.

Lúc này, tiếng người chủ trì buổi lễ lại vang lên:

- At now.... If anyone disagrees with this marriage, speak up. If not, please be silent forever, so that the two of you standing in front of me, can read their own vows.....

(Ngay bây giờ, nếu còn có ai không đồng ý với hôn lễ này, hãy nói ra. Nếu không, xin hãy im lặng mãi mãi, để hai người đang đứng trước mặt tôi đây, có thể đưa ra lời thề của riêng họ...)

Lời người đàn ông vang vọng trong không gian, khiến mọi người đều im lặng lắng nghe, thế nhưng, khi nó còn chưa kết thúc, thì một tiếng nói liền cắt ngang:

- I.

(Tôi)

Một từ của cô phát ra, ngay lập tức làm người chủ trì giật mình, ông ta nhìn lên cô, lắp bắp hỏi:

- Queen, you.... you mean.....

(Nữ hoàng, người.... ý của người là....)

Vivian chớp ánh mắt nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, một lần nữa lên tiếng:

- I.... don't agree to this marriage!

(Tôi... không đồng ý hôn lễ này)

Ngày mai sẽ có một khoảng bão nhỏ đầu tháng, mọi người có ai hóng không. Lâu ngày không gặp, nhớ mọi người quá <3

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 484: I'M A Queen!

Nghe câu trả lời của Vivian, tất cả những người có mặt ở đó đều ngạc nhiên, ngay cả Âu Dương Thiên Thiên và đám người Mã Nhược Anh cũng phải giật mình nhìn lên. Thậm chí là Stefan, Elena, đều tỏ ra sững sờ trước quyết định của cô.

Và rồi..... "bùm"... tất cả mọi thứ nổ tung trong đám đông, người này nhìn người kia, trở thành một chuỗi dây chuyền phản ứng hóa học, làm bùng lên những xô xao khó hiểu.

- What's happening? What is the queen saying?

(Chuyện gì đang xảy ra? Nữ hoàng nói gì vậy?)

- I don't know. She doesn't seem to want to get married.

(Tôi không biết, Cô ấy dường như không muốn kết hôn nữa.)

- What the hell is going on?

(Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra vậy?)

- Does she think marriage is a joke?

(Cô ta nghĩ hôn nhân là một trò đùa sao?)

- Does she not know what she is saying?

(Cô ta không biết mình đang nói gì à?)

- She is a queen, this is crazy.

(Cô ta là một nữ hoàng, điều này thật điên rồ.)

....

Vô số những lời xì xào bán tán vang lên, hầu hết những khách mời đều thắc mắc về câu nói của Vivian, bọn họ đều không hiểu ý nghĩa của việc cô ấy từ chối ngay trong hôn lễ là gì.

Những cận vệ của Vivian cũng bất ngờ không kém với quyết định của cô, bọn họ muốn tiến lên để nói gì đó nhưng ngay lập tức bị Sophia cản lại.

- Don't do anything. Let the queen do what she wants, we must not interfere.

(Đừng làm gì cả. Hãy để nữ hoàng làm những gì cô ấy muốn, chúng ta không được can thiệp vào)

Người phụ nữ đứng bên cạnh cô tỏ vẻ lo lắng, nhú mào nói:

- But... Sophia,...

(Nhưng mà... Sophia,...)

Không để người phụ nữ nói hết, Sophia ngay lập tức cắt ngang, lên giọng kiên định:

- Just do as I say, everything.... I will be responsible.

(Cứ làm theo lời tôi nói, mọi thứ.... tôi sẽ chịu trách nhiệm.)

Dứt lời, đám cận vệ nhìn nhau rồi quyết định lui về phía sau, không tiến lên nữa.

Sophia cũng chậm rãi thu tay về, cô nhìn Vivian, trong đầu thoáng qua lời nói lúc nãy của cô.

"Thứ mà mẹ ta luôn tìm kiếm, chính là.... quyền làm chủ của một nữ hoàng".

Vivian đứng lặng người trước những tiếng xì xào bàn tán phía dưới, khóe miệng cô đột nhiên nở nụ cười, dường như đang cảm thấy thỏa mãn.

Đúng vậy, thứ mà mẹ cô luôn muốn có, thứ mà bà ấy đã từng cho cô, chính là... quyền tự quyết cuộc sống của mình, là quyền được tự do làm điều bản thân muốn. Cả cuộc đời của bà, đã bị quyền lực trói buộc, phải đi theo lối mòn, không thể làm khác được, đến cuối cùng, còn bị buộc phải làm theo lời của cô, không được một lần tự làm chủ số phận.

Bà ấy tìm kiếm sự tự do hàng chục năm trời và cuối cùng cũng biết, chính ngai vàng mới là thứ đã giam cầm bà, nó đã nhốt bà ấy trong chiếc lồng của quyền lực.

Và phải đến tận bây giờ, Vivian mới hiểu ra được điều đó. Cô không thể đi vào vết xe đổ của mẹ mình được. Cô phải.... có được quyền tự quyết cuộc đời mình!

Người đàn ông nhìn Vivian với ánh mắt bình tĩnh, lên tiếng hỏi:

- You are doing a stupid thing, you known?

(Cô đang làm một điều ngu ngốc đấy, cô biết không?)

Vivian cười mỉm, đôi con ngươi cô sáng lên sự kiên định, chậm rãi đáp:

- I don't think so, because, I'm a queen. No queen does anything stupid.

(Tôi không nghĩ như vậy, bởi vì.... tôi là nữ hoàng. Không nữ hoàng nào làm chuyện ngu ngốc cả.

Hãy bỏ phiếu để Tiêu có động lực ra nhiều chap nha mọi người

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 485: Không Gặp Mặt

Hôn lễ bỗng chốc trở nên hỗn loạn bởi lời nói của Vivian, ai nấy đều cho rằng vị nữ hoàng của vương quốc Anh đang dùng cuộc hôn nhân của mình để đùa giỡn với mọi người.

Âu Dương Thiên Thiên đứng lên, cô nhìn về phía Vivian, ánh mắt tràn đầy sự ngạc nhiên. Cô ấy từ chối ngay trong hôn lễ sao? Vì cái gì? Không lẽ.... là vì câu nói của cô?

Đang suy nghĩ, đột nhiên một lực đạo bắt lấy tay cô, khiến Âu Dương Thiên Thiên giật mình nhìn qua, không biết từ lúc nào Âu Dương Vô Thần đã đến bên cạnh và cầm lấy tay cô, nói:

- Đi thôi.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, hỏi ngược lại:

- Đi đâu? Còn Vivian....

- Cô ta sẽ xử lý được thôi, nơi này không thể ở lâu, mau đi thôi. - Không kịp để Âu Dương Thiên Thiên phản ứng lại, người đàn ông nhanh chóng kéo cô rời đi.

Khó hiểu chồng chất khó hiểu nhưng Âu Dương Thiên Thiên vẫn quyết định nghe theo Âu Dương Vô Thần, cô quay đầu nhìn về phía đám người Mã Nhược Anh, phát hiện bọn họ cũng đã đứng lên.

Stefan và Elena nói với nhau cái gì đó rồi cả đám cùng rời bàn, không nán lại giây phút nào.

Hôn lễ.... cứ như thế bị hủy bỏ.

=====

Trên máy bay, Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần ngồi ở hai ghế cách xa nhau, cả hai đều im lặng, không ai lên tiếng nói câu nào. Không gian tĩnh lặng, không khí cũng theo đó mà trùng xuống.

Kỳ Ân và người bên cạnh nhìn nhau, nhưng cũng không dám xen vào, chỉ biết cúi đầu đứng yên.

=====

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Âu Dương Thiên Thiên không nhìn thấy Âu Dương Vô Thần nằm bên cạnh, cô hỏi Kỳ Ân thì biết anh đã rời khách sạn. Suốt cả ngày hôm đó, không quay trở về.

Sáng ngày tiếp theo, qua một đêm người đàn ông không về, Âu Dương Thiên Thiên bắt đầu cảm thấy bồn chồn, cô liên tục hỏi Kỳ Ân tung tích của Âu Dương Vô Thần, nhưng nhận lại chỉ toàn là những cái lắc đầu, thuộc về phạm vi riêng tư của anh ta, những người này đều không tiết lộ tùy tiện.

Âu Dương Thiên Thiên cũng vài lần muốn gọi điện cho anh để hỏi, nhưng cứ cầm điện thoại lên thì cô lại để xuống, chần chờ không dám nhấn số.

Ngồi trên ghế xem máy tính, Âu Dương Thiên Thiên thở dài một hơi, tin tức về hôn lễ của Vivian sớm đã tràn lan trên mạng. Hai ngày nay, thông tin được cập nhật liên tục, cái gì cũng có, nhưng để chọn lọc ra biết thêm thì lại không được bao nhiêu.

Cô cũng muốn biết thực hư thế nào nhưng khổ nỗi không thể hỏi ai được. Xem trên mạng lại quá nhiều suy đoán không xác thực, độ tin cậy cũng quá ít.

Âu Dương Thiên Thiên chống cằm, cô đảo mắt nhìn một lượt, càng nhìn càng thấy loạn, rồi chột nhăm mắt thiếp đi lúc nào không hay.

Trong mơ, cô thấy mình với diện mạo lúc trước, đang chạy trên một con đường dài, phía sau... có một người khác đang đuổi theo....

" - Gia Hi, mọi chuyện không phải như em nghĩ đâu, cô ta chỉ là đồng nghiệp của anh.

- Đồng nghiệp? Đồng nghiệp mà đưa nhau lên giường sao? Các người bàn công việc trên giường à? Tống Dật Nhiên, có chơi thì có chịu, đừng làm thẳng hèn chạy tội như vậy.

- Gia Hi, em đang nói cái gì vậy? Anh và cô ấy hoàn toàn trong sạch, người ta rất tử tế.

- Tử tế? Phụ nữ hện đàn ông đã có vợ đến khách sạn trong mắt anh là tử tế sao? Các người có trong sạch hay không tự các người hiểu rõ, còn hôm nay tôi thấy hết rồi, thì đừng có biện minh gì nữa. Cút đi!

- Gia Hi, em nói lý một chút đi, Đàm Gia Hi.

- Tống Dật Nhiên, tôi đã nói lý với anh đủ rồi. Nếu hôm nay tôi không đến tận nơi, thấy tận mắt thì anh còn muốn lừa gạt tôi đến bao giờ? Đừng luôn miệng nói những thứ như trong sạch, tôi nghe thật cảm thấy ghê tởm. Còn nữa, đừng nghĩ tôi sẽ tha thứ cho anh, Đàm Gia Hi tôi không phải loại con gái bi lụy vì một ai mà chấp nhận xài đồ chung với thiên hạ. Ly hôn đi.

Hãy bỏ phiếu để Tiêu có động lực ra nhiều chap nha mọi người

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 486: Không Thể Cứ Như Vậy

- A..... - Âu Dương Thiên Thiên la lên một tiếng rồi choàng tỉnh dậy, cô mở to mắt, há miệng thở dốc.

Đưa tay lên chống trán, bây giờ cô mới phát hiện một mảnh ẩm ướt trên da đầu.

Thật là, tại sao cô lại mơ chuyện của lúc trước chứ? Không phải đã qua rồi ư? Nhưng mà vì cái gì.... nó vẫn cứ ám ảnh cô không buông thế này?

Âu Dương Thiên Thiên thở từng hơi nặng nề, cô liếm môi, đứng dậy đi rót cho mình một cốc nước. Uống liền một hơi dài, cô lại ngồi bệt xuống ghế, ngửa đầu ra sau điều chỉnh hơi thở của mình. Tâm trạng có chút không khống chế được, tay vung lên vô tình làm đổ ly nước trên bàn. Âu Dương Thiên Thiên mặc kệ, nhắm mắt thở dốc.

Thế nhưng, những hình ảnh đó vẫn cứ hiện lên trong đầu cô, cứ nhắm mắt lại, tiếng cãi vã sẽ văng vẳng bên tai, không cách nào xua chúng đi được. Rồi tiếng còi xe, tiếng va chạm, máu.... kí ức về vụ tai nạn đó gần như ủa về trong tâm trí, lấp đầy các giác quan.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, luồn tay qua nắm tóc mình, sau vài giây, cô đột nhiên lắc đầu, lẩm bầm:

- Không được, không thể cứ như vậy. Phải nghĩ cách..... tống khứ anh ta ra khỏi cuộc sống của mình.

Đảo mắt một lượt, Âu Dương Thiên Thiên liền đứng dậy, cô với tay lấy chiếc áo khoác dày cộm trên ghế sofa rồi nhấc chân bước vội ra ngoài.

Vừa mở cửa phòng, cô ngay lập tức đụng phải Kỳ Ân. Nhìn dáng vẻ của Âu Dương Thiên Thiên, cô ấy liền lên tiếng hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô định đi đâu sao?

Âu Dương Thiên Thiên ngược lại không trực tiếp trả lời, cô mím môi, nói:

- Kỳ Ân, cô có thể giúp tôi, chuyển một câu này đến Âu Dương Vô Thần được không?

=====

"4044, ra ngoài đi, có người đến thăm anh" - Một người đàn ông vừa nói vừa gõ vào cánh cửa sắt một căn phòng, người bên trong nghe thấy, vài giây sau mới có phản ứng, đứng lên theo lời anh ta đi ra ngoài.

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên chiếc ghế đối diện buồng kính, cô mang chiếc kính đen che gần hết khuôn mặt, lẳng lặng chờ đợi.

Tiếng chốt mở cửa vang lên, Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn sang, khi thấy người đàn ông quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt, lồng ngực cô bỗng nghẹn lại, có chút hít thở không thông.

Sau khi người đó ngồi xuống ghế đối diện, cô nhìn hẩn một lúc lâu rồi mới vươn tay ra lấy chiếc điện thoại nhỏ, lên tiếng:

- Lâu rồi không gặp, Tống Dật Nhiên.

Người đàn ông với nét mặt phờ phạc nhìn Âu Dương Thiên Thiên, tay chậm rãi áp chiếc điện thoại vào tai của mình, nghe câu nói của cô, hẩn không đáp lại, chỉ nhìn chăm chăm qua lớp kính trong suốt.

Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên liền nói:

- Trông anh có vẻ sống không tốt? À câu này hình như, tôi nói thừa rồi, ở trong tù mà.... sao có thể sống tốt được, đúng không?

"....."

Dứt lời, lại một mảnh im lặng nữa. Người đàn ông vẫn như cũ nhìn cô, nghe cô nói, nhưng không lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, cô chớp nhẹ mắt, hỏi:

- Anh cứ nhìn tôi như vậy, lẽ nào đã quên tôi là ai rồi? Trí nhớ thương nhân không phải thường tốt lắm sao, với kẻ đã tống mình vào tù, sao anh có thể quên nhanh như vậy được chứ?

Lần này, Tống Dật Nhiên cuối cùng cũng có chút phản ứng, anh ta nhướn mày, chậm rãi lên tiếng:

- Tôi không quên cô, tôi chỉ đang suy nghĩ, rốt cuộc.... cô là ai?

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, khóe miệng cô hơi nhếch lên, trả lời:

- Ở trong tù nhiều ngày khiến trí óc anh suy giảm đi nhiều nhỉ? Không phải tôi đã giới thiệu rồi sao, tôi là người đã cho anh cuộc sống như bây giờ, là kẻ đã tống anh vào tù..... báo ứng của anh!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 487: Muốn Gặp Anh!

"Rầm" - Một tiếng động lớn vang lên, người đàn ông đứng bật dậy và đập mạnh tay vào cửa kính, hét:

- Đàm Gia Hi, cô là Đàm Gia Hi, cách nói chuyện đầy mỉa mai của cô, cô chính là cô ta.

Bảo vệ bên cạnh nhìn thấy liền tiến đến khống chế hấn ta, lớn tiếng quát:

- 4044, mau ngồi xuống, còn làm loạn nữa tôi sẽ đưa anh vào trong.

Âu Dương Thiên Thiên vẫn bình tĩnh ngồi nhìn một màn trước mắt, cô giơ tay lên, nhẹ nhàng ra hiệu mình không sao.

Nhìn người đàn ông bị cưỡng chế ngồi xuống, ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên lạnh tanh, giọng cô cũng không mang theo chút sắc ấm nào:

- Tôi đã nói với anh rồi, tôi không phải Đàm Gia Hi, Đàm Gia Hi đã chết, bị chính anh hại chết, Tống Dật Nhiên.

Dứt lời, người đàn ông đối diện như đứng hình trong giây lát, đôi con người anh ta đông cứng nhìn Âu Dương Thiên Thiên, vài giây sau thì rũ mắt xuống, lẩm bẩm lên tiếng:

- Đúng vậy, cô ta đã chết rồi, cô ta đã chết rồi....

Dứt lời, hấn lại đột nhiên bật dậy, hét lớn vào tấm kính trước mặt cô:

- Nhưng cô vẫn còn sống, tại sao cô vẫn còn sống? Cô cũng giống cô ta, cô đã hủy hoại cuộc đời của tôi, cô cũng giống Đàm Gia Hi, đã hủy hoại mọi thứ của tôi.

"Rầm rầm rầm" - Tiếng đập kính vang lên dữ dội hơn, khiến những bảo vệ phải tiến tới khống chế người Tống Dật Nhiên, họ quát to số hiệu của anh ta:

- 4044, ngồi xuống. Anh còn kích động nữa chúng tôi sẽ buộc đưa anh vào trong. 4044!

Thế nhưng, bỏ mặc ngoài tai những lời cảnh cáo, Tống Dật Nhiên vẫn dùng ánh mắt căm hận nhìn Âu Dương Thiên Thiên, tay anh ta không ngừng đập mạnh vào khuôn mặt in trên lớp kính trong suốt, như thể muốn xông qua bên kia đánh trực tiếp vào chính cô gái ngồi phía đối diện.

Cuối cùng, vì sự an toàn của Âu Dương Thiên Thiên, người bảo vệ đã phải cưỡng chế mang Tống Dật Nhiên vào bên trong.

Âu Dương Thiên Thiên ngồi lặng người trên ghế, môi cô hơi run rẩy, thở ra một hơi nặng nề. Bỏ điện thoại về chỗ cũ, cô cắn răng, gục đầu xuống bàn. Mọi sự gồng gánh từ này đến giờ như đổ ập xuống.

Cô.... đang hi vọng cái gì chứ? Hi vọng cuộc nói chuyện với tên cận bã đó sẽ làm cô bớt đau khổ hơn sao? Hay hi vọng hẳn ta sẽ chữa lành vết thương cho cô? Không có.... không có thứ gì ngoài thù hận cả.... không có.

Đàm Gia Hi ơi Đàm Gia Hi, mày rốt cuộc đang làm cái gì ở đây? Mày muốn tìm kiếm thứ gì?

=====

Âu Dương Thiên Thiên rời khỏi trại giam đã là chuyện của nửa tiếng sau, cô đi chậm rãi trên con đường dài, vừa đi vừa thần thờ nhìn mặt đất,

trong đầu có rất nhiều suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, cô vẫn cứ đi thẳng về phía trước, không chịu dừng lại. Âu Dương Thiên Thiên cũng không hề biết, cùng với đó, đã có một chiếc xe âm thầm đi song song với cô, chỉ thật chậm rãi đi theo, không gây ra bất kì tiếng ồn ào nào.

Âu Dương Vô Thần ngồi bên trong xe, trong ánh mắt chứa một mình hình ảnh của cô gái nhỏ đang bước đi.

Lúc này, chỉ vì một câu báo cáo của Kỳ Ân mà anh đã ngay lập tức lái xe về. Cô ta nói:

"Cậu chủ, Nhị tiểu thư muốn gặp ngài."

Chớp nhẹ ánh mắt đen láy, Âu Dương Vô Thần lên tiếng:

- Dừng xe!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 488: Ai Bảo Tôi Thích Em Chứ!

Mở cửa bước xuống, Âu Dương Vô Thần nhìn cô gái từ phía sau, lên tiếng:

- Em bị ngốc sao?

Nghe thấy giọng nói của anh, Âu Dương Thiên Thiên bất giác dừng chân, cô quay đầu lại, ngạc nhiên khi thấy người đàn ông đang đứng sau lưng mình.

Đảo mắt nhìn xung quanh, cô theo bản năng hỏi:

- Âu Dương Vô Thần, anh làm gì ở đây vậy?

Người đàn ông nhẹ nhàng chớp mắt, đáp:

- Tôi đương nhiên đến tìm em, nếu không.... em nghĩ tôi xuất hiện ở nơi này làm gì chứ?

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần nhắc chân tiến gần đến chỗ Âu Dương Thiên Thiên, anh nhìn mặt cô đỏ lên vì lạnh, nhíu mày nói:

- Em bị ngốc sao, trời lạnh mà chỉ mang một chiếc áo mỏng như vậy.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cô cúi đầu nhìn người mình, cảm thấy áo khoác đang mặc trên cơ thể rất dày, mỏng ở chỗ nào mà anh ta nói mỏng chứ?

Âu Dương Vô Thần thấy khuôn mặt lơ ngơ của cô, anh thở hắt một hơi, vươn tay tháo khăn quàng cổ của mình ra, rồi nhẹ nhàng quấn cho Âu Dương Thiên Thiên.

Xúc giác ở cổ truyền đến sự ấm áp khiến Âu Dương Thiên Thiên ngẩng mặt lên, cô nhìn hành động của người đàn ông, bất giác hỏi nhỏ:

- Âu Dương Vô Thần, tại sao anh lại tốt với tôi như vậy?

Nghe câu hỏi của cô, người đàn ông hơi khựng lại, vài giây sau mới lên tiếng trả lời:

- Bây giờ em mới nhận ra tôi tốt với em sao? Không lẽ lúc trước tôi đối xử với em rất tệ bạc à?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, đáp:

- Không phải, chỉ là..... cảm thấy anh thật mâu thuẫn. Rõ ràng là anh đang giận tôi mà, nhưng... bây giờ lại làm thế này.

Âu Dương Vô Thần gật đầu, đôi con ngươi nhìn cô gái đen lại, nói:

- Ừm, đúng là tôi đang giận em, nhưng biết làm sao đây, tôi không thể ngừng quan tâm em được. Ai bảo... em là người tôi thích chứ.

Một câu nói này, vô tình đánh vào lồng ngực của Âu Dương Thiên Thiên, cô mím môi, có chút bối rối không biết phải đáp lại thế nào.

Âu Dương Vô Thần vuốt ve mái tóc của cô, biết cô gái nhỏ của mình đang bối rối, anh không dám nói thêm gì nữa, liền lên tiếng chuyển chủ đề:

- Lên xe đi, ngoài trời lạnh lắm.

Vừa nói xong, chiếc xe ô tô đậu phía sau ngay lập tức tiến tới gần, Âu Dương Vô Thần chủ động đi tới mở cửa ra. Quay đầu lại vẫn thấy Âu

Dương Thiên Thiên đứng im một chỗ, anh liền nắm lấy tay cô, kéo về phía mình, rồi dùng lực bắt cô ngồi vào xe.

Sau khi anh ngồi xuống ghế bên cạnh, chiếc xe nhanh chóng rời đi. Ở bên trong, nhờ có máy sưởi mà không khí trở nên ấm áp hơn hẳn, Âu Dương Thiên Thiên cũng không còn thấy lạnh nữa.

Lúc này, Âu Dương Vô Thần lại lên tiếng:

- Nghe Kỳ Ân nói em muốn gặp tôi, có chuyện gì sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, cô quay phắt qua nhìn anh, ánh mắt hiện lên chút ngạc nhiên, đáp:

- Chị ấy nói vậy sao? Nói tôi muốn gặp anh?

Người đàn ông thấy lạ, anh chậm rãi gật đầu, trả lời khẳng định:

- Ừm.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Gì chứ? Cô nói muốn gặp Âu Dương Vô Thần lúc nào? Kỳ Ân chuyển lời gì lạ vậy?

Khi đó.... cô chỉ nhờ chị ấy chuyển giúp một câu nói thôi mà. Chính là.... cô lỡ làm đổ ly nước lên máy tính anh ta rồi.

"....."

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 489: Người Đến Tìm!

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cô há miệng một lúc lâu mới lên tiếng:

- Tôi.... tôi không có nói là muốn gặp anh, có phải.... chị Kỳ Ân nghe nhầm lời của tôi rồi không?

Âu Dương Vô Thần nheo mắt nhìn cô gái, cảm thấy cô không giống đang nói dối. Ấn đường hơi nhíu lại, chợt một ý nghĩ vụt qua trong đầu người đàn ông. Sau vài giây, anh dời tầm mắt, lạnh nhạt nói:

- Không phải nhầm, cô ta là cố ý.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Hả? Khó hiểu lần thứ 2, cố ý gì cơ? Kỳ Ân cố ý nói nhầm ư? Vì sao?

Không giải thích thêm cho cô, Âu Dương Vô Thần quay đầu qua chỗ khác, mím môi không lên tiếng.

Kỳ Ân.... cô càng ngày càng to gan rồi, còn dám tính kể tôi!!!

=====

Ở một nơi khác,

"Ách - xì" - Tiếng hắt hơi vang lên trong một căn phòng, người phụ nữ vừa xoa xoa cánh mũi vừa lẩm bẩm:

- Aizz, cảm lạnh rồi sao? Hay là có người đang nhắc mình? Là ai vậy chứ?

Vừa nói, Kỳ Ân vừa dùng khăn lau nước trên mặt bàn. Cô cầm máy tính lên ngó nghiêng qua lại, nhúm mày nói:

- Ấy da, cái này còn dùng được không đây? Hay là đem qua cho đám Lữ Uyển Thành sửa nhỉ?

.....

=====

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô quay đầu nhìn cửa sổ, không nói thêm gì nữa. Lúc này, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Âu Dương Vô Thần lấy điện thoại trong túi ra, nhìn dãy số hiện lên, anh nhanh chóng bắt máy, lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì?

Từ đầu dây bên kia vang lên tiếng một người phụ nữ trả lời:

- Vô Thần, cậu đang ở đâu vậy? Có chuyện liên quan đến bang hội, cần cậu đến bàn bạc một chút.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, anh liếc nhìn cô gái ngồi bên cạnh vài giây rồi đáp:

- Được.

Dứt lời, anh liền cúp máy.

- Ê, khoan đã, còn có cái này.....- Mã Nhược Anh còn chưa kịp nói hết câu thì tín hiệu điện thoại đã bị ngắt, cô bất mãn tặc lưỡi, lắc đầu ngao ngán.

Cái tên chỉ thích làm theo ý mình, không chịu để ý người khác này, thật muốn đánh cho một cái mả.

Bỏ điện thoại vào trong túi, Mã Nhược Anh xoay đầu nhìn người phụ nữ ngồi trên ghế, nói:

- Tôi không nghĩ Vô Thần sẽ mang theo Âu Dương Thiên Thiên đến đây đâu, cô nên tới Âu Dương gia, có khi sẽ tìm được cô bé ấy.

Người phụ nữ ngồi thanh thoi uống một ngụm trà, mỉm cười đáp:

- Tôi đã đến đó rồi nhưng người Âu Dương gia nói em ấy đã rời đi nhiều ngày không quay về. Tôi biết Âu Dương Vô Thần giấu em ấy rất kĩ nên tôi mới không thể tìm ra tung tích em ấy ở Bắc Kinh này, cô nói xem tôi không đến đây thì còn đến chỗ nào mới tìm được Âu Dương Thiên Thiên nữa chứ?

Mã Nhược Anh mím môi, có chút bất đắc dĩ trả lời:

- Thời phu nhân, chuyện của Vô Thần tôi không làm chủ được, cậu ấy đã muốn giấu Âu Dương Thiên Thiên vậy thì chắc chắn có lý do riêng, tôi nghĩ, cô nên thử liên lạc với cậu ta xem sao, còn tôi chỉ là người trung gian mà thôi.

Hứa Sơ Sơ nhướn mày, cô để ly trà xuống bàn, nhìn Mã Nhược Anh lên tiếng:

- Nhưng theo tôi biết cô lại khá thân thiết với Thiên Thiên, hơn nữa còn là bác sĩ riêng cho em ấy, đúng chứ, bác sĩ Mã? À không, hình như tôi nên gọi cô là.... Grainne Rostchild?

Một câu này, làm Mã Nhược Anh đứng hình trong chốc lát, đôi mắt cô mở to, chấn động nhìn người phụ nữ, máu huyết trong người như ngưng đọng lại.

Hứa Sơ Sơ.... cô ta vậy mà biết được.... tên thật của cô!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 490: Là Bạn!

Mã Nhược Anh có thân phận cực kì đặc thù, so với những người khác, cô không những lấy tên giả mà còn tạo ra một cuộc sống giả, bao gồm công việc và mọi thông tin của mình trong thế giới ngầm, tất cả đều không hề đúng sự thật.

Lăn lộn ngoài xã hội bao lâu nay, cô sớm đã bịt kín mình với thế giới, không một ai biết được con người thật của cô, ngay cả đám người Stefan, ngoài hai cái tên Selina và Mã Nhược Anh ra, họ cũng không hề biết gì hết. Vậy mà.... Hứa Sơ Sơ - người phụ nữ này lại có thể biết chính xác tên thật của cô.

Grainne Rostchild - cái tên đáng ám ảnh của gia tộc đen tối đó, đã rất lâu rồi cô không nghe thấy ai gọi mình bằng cái tên ấy nữa.

Ngoài Âu Dương Vô Thần và người đó ra, Hứa Sơ Sơ là kẻ thứ 3 biết được chuyện này. Thật sự.... cô rất bất ngờ.

Hứa Sơ Sơ nhìn biểu hiện của Mã Nhược Anh, cô liếc mắt, lạnh nhạt lên tiếng:

- Tôi đã khá ngạc nhiên khi biết điều đó đấy, trong trí nhớ của tôi, Rostchild là một gia tộc khát máu và cổ hủ, họ không bao giờ chấp nhận có sự xuất hiện của phụ nữ trong gia phả của mình. Con gái nếu sinh ra trong gia đình đó chắc chắn sẽ bị giết chết, không bao giờ có ngoại lệ. Nhưng thật không ngờ.... ấy vậy mà lại có thể lọt ra ngoài một đứa cháu mang dòng

máu thuần khiết của gia tộc Rostchild, sống và trưởng thành lớn như thế này.

Hai tay Mã Nhược Anh run lên khi nghe những lời của Hứa Sơ Sơ, cô mím môi, cố gắng không thể hiện quá nhiều thái độ ra ngoài, thế nhưng, thật không may là Hứa Sơ Sơ lại nhìn ra được điểm này.

Cô ấy lợi dụng điều đó, tiếp tục nói:

- Tôi biết những chuyện mà cô đã làm trong những năm gần đây, và mới nhất có lẽ là sự tham gia vào Cục dự trữ liên bang Mỹ, cô đang âm thầm quấy nhiễu những kẻ nòng cốt của gia tộc Rostchild, đúng chứ? Grainne, cô muốn lật đổ gia tộc của mình sao?

Mã Nhược Anh lần này đã không còn giữ được bình tĩnh nữa, hô hấp của cô bắt đầu trở nên rối loạn, ánh mắt cũng lộ sợ hãi.

Đưa hai tay ra đằng sau, Mã Nhược Anh nhìn Hứa Sơ Sơ, khó khăn phát thành tiếng:

- Thời phu nhân, cô biết rõ về tôi như vậy, tôi nên làm gì mới khiến cô giữ im lặng về chúng đây?

Hứa Sơ Sơ nhếch môi, lắc nhẹ đầu đáp:

- Cô không cần phải làm gì cả, cô gái nhỏ. Những điều tôi vừa nói, sẽ là bí mật giữa tôi và cô, không có người thứ ba biết được. Tôi chỉ muốn cô hiểu, tôi không phải là kẻ thù, tôi là bạn, của cô.... và của Âu Dương Thiên Thiên.

- Vậy nên, đừng phòng bị, cũng đừng điều tra tôi. Tôi chỉ muốn gặp Âu Dương Thiên Thiên, nói với cô ấy một chuyện, tất cả chỉ có như vậy thôi.

Mã Nhược Anh mím môi, ánh mắt nửa tin nửa ngờ nhìn người phụ nữ, không lên tiếng trả lời.

Thấy vậy, Hứa Sơ Sơ đứng dậy, cô cầm lấy túi của mình, nói:

- Xem ra cuộc nói chuyện không thể tiếp tục nữa rồi, tôi không muốn làm hỏng buổi họp tác của chồng tôi và các cô, nên tôi sẽ dừng ở đây thôi.

- Hi vọng khi cô gặp Âu Dương Vô Thần, có thể giúp tôi nói với anh ta, tôi cần gặp Âu Dương Thiên Thiên để nói một chuyện rất quan trọng. Vì đó là chuyện khá nhạy cảm nên tôi không thể tiết lộ với cô được, mong cô có thể giúp đỡ, bác sĩ Mã.

Dứt lời, Hứa Sơ Sơ xoay người đi ra khỏi phòng, giây phút cánh cửa khép lại, Mã Nhược Anh liền đứng không vững mà ngồi bệt xuống ghế sofa, khuôn mặt trắng toát, cắt không còn một giọt máu....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 491: Cầu Lương!

Hứa Sơ Sơ vừa ra khỏi phòng thì trùng hợp Stefan đi ngang qua, ánh mắt vô tình liếc đến cô gái đang xanh mặt ngồi trên ghế, anh liền tiến lại, cúi đầu nhìn cô hỏi:

- Mã Nhược Anh, cô làm sao vậy?

Người con gái không ngẩng mặt lên cũng không trả lời câu hỏi của Stefan, cô đưa đôi tay run rẩy của mình bắt lấy tay anh, dường như muốn mượn một phần sức lực để dựa vào.

Stefan nhíu mày nhìn Mã Nhược Anh, đây là lần đầu tiên anh thấy cô trông bộ dạng như thế này. Đã có chuyện gì xảy ra? Hứa Sơ Sơ nói gì mà biến một người bình thường tự tin mạnh mẽ như cô gái này phải sợ hãi như vậy?

Mã Nhược Anh cúi đầu thở nặng nề, tay cô bấu chặt vào áo sơ mi của người đàn ông, gân xanh nổi lên đầy rẫy. Chỉ là một cái tên thôi, nhưng bao nhiêu năm trời vẫn ám ảnh cô đến mức này sao?

Mã Nhược Anh ơi Mã Nhược Anh, người còn có thể thế thảm như thế nào nữa?

=====

Hứa Sơ Sơ đi ra ngoài hoa viên, cô đảo mắt nhìn một lượt xung quanh, khi thấy bóng hình người đàn ông quen thuộc, liền mỉm cười tiến gần đến.

Thời Cảnh Thường cũng phát hiện ra Hứa Sơ Sơ, anh nghiêng đầu nhìn cô, cười sủng nịnh hỏi:

- Nói chuyện nhanh như vậy đã xong rồi sao?

Hứa Sơ Sơ gật đầu, cô tùy tiện ngồi xuống đùi người đàn ông, đáp:

- Ủm, căn bản ở đây không có người em muốn gặp nên cũng không có gì để nói cả.

Thời Cảnh Thường thuận thế ôm cô vào lòng, nghe vậy liền nhướn mày lên tiếng:

- Là ai mà em cứ nhất quyết muốn tìm vậy? Lần trước còn vì giúp kẻ đó mà một lời liền muốn hủy chuyện làm ăn của anh hai nữa.

Hứa Sơ Sơ chu môi, nhớ đến chuyện ở Mỹ, cô nháy mắt cười hì hì, trả lời:

- Bí mật không thể bật mí a. Có cơ hội sẽ giới thiệu với anh sau.

Thời Cảnh Thường bật cười, anh đưa tay xoa đầu cô, hỏi với giọng hào sảng:

- Có cần anh tìm giúp em không?

Hứa Sơ Sơ nghe liền lắc đầu, cô đứng bật dậy, bặm môi đáp:

- Không cần đâu, người em để ý em sẽ tự tìm, để anh nhúng tay vào thì mất hứng lắm. Anh cứ lo chuyện của bang hội cho tốt đi, em về trước đây, nhớ về sớm ăn cơm nhé, chồng yêu.

Véo mặt Thời Cảnh Thường một cái, Hứa Sơ Sơ hài lòng xoay người rời đi. Cô vốn là theo anh đến tìm người, nhưng không ngờ không có, vậy thì cũng không có lí do gì để ở lại nữa rồi. Nghe những chuyện làm ăn của họ nhàm chán lắm, nên thôi.... về nhà với con vậy.

Hứa Sơ Sơ đi khỏi, Thời Cảnh Thường đưa mắt nhìn theo cho đến khi bóng hình cô khuất hẳn, tựa như rất quyến luyến. Cả một thế giới màu hồng của hai người trong phút chốc bao trùm lấy không gian, làm nhòa đi cả những con người đang có mặt ở đó.

Andrew và Elena đã ngồi đối diện Thời Cảnh Thường rất lâu rồi, nhưng mà.... hình như không ai để ý đến sự tồn tại của họ cả. Thậm chí, họ còn vô tình bị bắt ăn cầu lương nữa. Nhìn hai người nào đó diễn show âu yếm nhau mà muốn muối mặt, cái đèn sắp biến thành bóng đèn 500 Wat sáng trưng luôn rồi, còn bị bơ nguyên một khoảng nữa.

Thật tình, bóng đèn không phải là người sao? Nhìn mà tức luôn á!

Hứa Sơ Sơ mang theo tâm trạng không vui không buồn lên xe rời đi, và thật không may cho cô, khi chiếc xe của Hứa Sơ Sơ lăn bánh chạy, thì vừa vặn xe của Âu Dương Vô Thần cũng tới nơi.

Điều đáng nói là, bên trong chiếc xe đó, có người mà cô đã cất công tìm kiếm nhiều ngày - Âu Dương Thiên Thiên!

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 492: Hợp Tác!

Âu Dương Vô Thần mở cửa cho Âu Dương Thiên Thiên xuống xe, sau đó anh dẫn cô đi vào bên trong biệt thự của Mã Nhược Anh. Nơi này cô đã từng đến vài lần rồi, nên cũng không cảm thấy xa lạ gì nữa.

Biệt thự được xây dựng kết hợp với phòng khám riêng, nghe có vẻ hơi vô lí nhưng sự thật đúng là có sự kết hợp này. Lần đầu tiên đến, Âu Dương Thiên Thiên đã rất ngạc nhiên khi thấy cấu trúc xây dựng như vậy.

Nó không giống như ở tòa lâu đài của Vivian, được phân chia riêng khu nghỉ ngơi, ăn uống và bệnh viện, mà phòng khám ở đây lại được gộp chung vào với căn nhà của Mã Nhược Anh, tức là nó được lồng ghép trực tiếp vào đời sống sinh hoạt của cô ấy. Cứ như cô ấy sống với công việc chữa bệnh luôn vậy.

Căn biệt thự của Mã Nhược Anh khá lớn nhưng cũng chỉ có 3 phòng khám ở tầng dưới, riêng phòng phẫu thuật thì ở một khu cách biệt bên cạnh, không có phòng bệnh, nhưng lại có phòng chăm sóc đặc biệt phía trên tầng. Còn lại đa số đều là phòng trống, dường như để khách ở, hoặc cũng có thể là để Mã Nhược Anh ở.

Nói tóm lại, kiến trúc ở đây rất khác biệt so với những ngôi nhà khác, đôi khi Âu Dương Thiên Thiên tự hỏi, không biết khi Mã Nhược Anh cho xây dựng căn biệt thự này, cô ấy đã nghĩ gì trong đầu mà làm thành như vậy nữa.

Qua cánh cổng lớn là đến một khu hoa viên, Âu Dương Thiên Thiên đi theo sau người đàn ông, lúc này, đột nhiên có tiếng gọi:

- Vô Thần!

Cả hai nghe thấy, cùng lúc quay đầu nhìn sang, Andrew và Elena đang ngồi bên một góc, vẫy tay về phía bọn họ.

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, khi thấy người đàn ông ngồi đối diện Andrew, ấn đường đột nhiên cau lại, anh vươn tay kéo cô gái về phía mình.

Âu Dương Thiên Thiên bị hành động của anh làm bất ngờ, cô nhú mày, hỏi nhỏ:

- Anh làm gì vậy?

Âu Dương Vô Thần không nhìn cô, ánh mắt anh vẫn đặt trên người đàn ông ngồi phía xa, chỉ nói:

- Em giúp tôi tìm Nhược Anh đi, có lẽ cậu ta đang ở trên tầng.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, có chút khó hiểu, vài giây sau cô mới gật đầu đáp:

- Được.

Nói rồi, Âu Dương Thiên Thiên xoay người đi vào trong. Sau khi chắc chắn rằng cô đã đi, Âu Dương Vô Thần mới chậm rãi tiến đến gần ba người kia.

- Thời chủ, lâu rồi không gặp. - Nhìn người đàn ông ngồi tĩnh lặng trên ghế, anh lên tiếng chào hỏi.

Thời Cảnh Thường liếc mắt nhìn sang, lịch sự đáp lại:

- Lâu rồi không gặp.

Andrew nhìn hai người, đột nhiên cảm thấy có chút kì lạ, nhưng anh lại không biết điểm nào kì lạ. Vẫy tay, anh lên tiếng:

- Vô Thần, ngồi đi, có chuyện cần bàn với cậu đây.

Âu Dương Vô Thần thuận thế ngồi xuống, hỏi:

- Là có chuyện gì mà đến cả Thời chủ cũng xuất hiện ở đây vậy?

Elena đảo đôi mắt sắc bén, nói:

- Hội vừa mới giao một nhiệm vụ cho chúng ta, gia hạn hoàn thành trong 1 tháng, không có yêu cầu gì đặc biệt, tuy nhiên.... muốn chúng ta hợp tác với Thời gia.

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, anh gay lập tức quay phắt qua nhìn cô, nheo mắt lên tiếng:

- Hợp tác? Tại sao lại phải hợp tác với Thời gia?

Elena nhướn mày, thở hắt ra một hơi trả lời:

- Nhiệm vụ lần này rất khó, mục tiêu đều là những kẻ rất có máu mặt và quyền lực trong thế giới ngầm, hội muốn sự việc này chắc chắn thành công nên yêu cầu tổ chúng ta tham gia đầy đủ. Hơn nữa, để nâng cao tỉ lệ không thất bại, hội đã đề nghị hợp tác với Thời gia, vùng lãnh thổ xâm nhập phần lớn cũng thuộc quyền kiểm soát của họ, nên chúng ta sẽ có thế lực chống lưng và nguồn thông tin rất tốt.

Âu Dương Vô Thần mím môi, vài giây sau liền lên tiếng hỏi:

- Yêu cầu hợp tác với Thời gia.... là lệnh của ai?

Ánh mắt Andrew và Elena đều thay đổi khi nghe câu hỏi của người đàn ông, giọng nói của họ bỗng trở nên nghiêm túc, đáp:

- Là lệnh trực tiếp từ người đó!

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 493: Kẻ Nằm Trên, Người Phía Dưới!

Một câu trả lời ngắn gọn nhưng lại làm Âu Dương Vô Thần câm lặng, anh chớp ánh mắt đen láy, quay sang nhìn Thời Cảnh Thường. Cảm nhận được điều này, Thời Cảnh Thường cũng xoay qua đối mặt với anh, nói:

- Tôi biết đội của cậu rất giỏi nhưng nhiệm vụ lần này không đơn giản, tôi đã được ủy thác để giúp đỡ cậu, nên dù cậu có muốn hay không thì tôi vẫn sẽ làm tròn trách nhiệm của mình.

Âu Dương Vô Thần thở nhẹ một hơi, tay anh hơi siết lại, một lúc sau lên tiếng:

- Được, cứ làm như vậy đi. Tôi đồng ý hợp tác.

Là lệnh của người đó.... không thể làm trái được, chỉ đành chấp nhận thôi. Nhưng mà.... tại sao cứ phải đến lúc này chứ? Cứ bắt anh phải rời đi....

Andrew gật đầu, nói:

- Vậy thì tốt rồi, tôi có thể nhẹ nhõm báo cáo về cho hội. Thời chủ, hợp tác vui vẻ.

Thời Cảnh Thường nghe thấy, cũng gật đầu đáp lại:

- Hợp tác vui vẻ.

Elena ngồi dựa lưng ra sau ghế, cô vòng tay lại, lên tiếng:

- Vậy bước đầu cứ theo quy trình cũ đi, chúng ta sẽ xuất phát đến Italy vào ngày một tháng sau, mọi người tự chuẩn bị tư trang và chuyên cơ riêng, tôi với anh hai đi chung một chuyến, khi đến nơi sẽ có người của hội sắp xếp cho chúng ta gặp mặt, đến lúc đó sẽ bàn bạc chi tiết hơn về kế hoạch.

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn cô, thắc mắc hỏi:

- Ngày một tháng sau đã đi rồi? Chúng ta xuất phát sớm vậy sao?

Elena gật đầu nhìn anh, chậm rãi trả lời:

- Đương nhiên rồi, vì thời hạn nhiệm vụ là một tháng nên chúng ta phải đẩy nhanh tiến độ thôi. Tết Dương Lịch ở Italy không lớn lắm nên chúng ta sẽ có cơ hội kết thúc vụ này sớm, và có thể quay về trước khi Tết âm lịch ở đó diễn ra. Những ngày lễ lớn như vậy, "cừu non" sẽ nhiều lắm.

Dừng một chút, như có thứ gì đó vừa vụt qua trong ý nghĩ, Elena nheo mắt nhìn Âu Dương Vô Thần, hỏi ngược lại:

- Nhưng mà... anh hỏi vậy là sao, Phelan? Không lẽ anh muốn ở Trung Quốc đón năm mới xong mới làm nhiệm vụ sao?

Câu hỏi của cô làm Andrew và Thời Cảnh Thường cũng nghi ngờ, bọn họ không hện mà cùng đưa mắt về phía Âu Dương Vô Thần, như muốn nghe câu trả lời của anh như thế nào.

Ngoài dự đoán, Âu Dương Vô Thần không tỏ ra biểu hiện gì, anh chớp mắt bình tĩnh, đáp:

- Không có, tôi chỉ thuận miệng hỏi mà thôi. Cô đừng suy diễn lung tung nữa.

Lời nói của anh hiển nhiên làm cả ba người không tin, tuy vậy cũng không ai lên tiếng tra hỏi sâu thêm nữa. Âu Dương Vô Thần không phủ

nhận cũng không thừa nhận, anh ta đã chủ động gạt bỏ chủ đề rồi, vậy thì còn hỏi gì nữa chứ? Hỏi tiếp cũng sẽ không có kết quả thôi.

Elena liếc ánh mắt sắc bén, cô mím môi, nhìn Âu Dương Vô Thần, im lặng không nói.

Cái gì mà thuận miệng chứ? Phelan mà cô biết không bao giờ hỏi những câu hỏi thừa thãi cả. Cô sớm đã hiểu rõ, ý muốn của anh ấy là gì rồi!

=====

Âu Dương Thiên Thiên đi vào trong nhà của Mã Nhược Anh, cô hỏi người hầu về hành tung của cô ấy, rồi lần theo đó đi lên tầng trên.

Bước qua một đoạn cầu thang, Âu Dương Thiên Thiên thấy có một cửa phòng đang hé mở, đoán chắc căn phòng này là của Mã Nhược Anh, cô liền đi tới, vừa đẩy cửa ra vừa lên tiếng:

- Chị Nhược Anh, chị có....

Thế nhưng, tiếng của cô bỗng im bật lại khi thấy một cảnh tượng đang diễn ra trong phòng.

Stefan và Mã Nhược Anh đang cùng nằm trên đệm ghế, kẻ ở trên người phía dưới!

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Chuyện gì đang xảy ra vậy??

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 494: Chỉ Là Trượt Chân

Âu Dương Thiên Thiên đứng hình khi nhìn cảnh tượng ngay trước mặt mình, mắt cô mở to, thân thể cũng cứng nhắc không biết phải làm gì. Trong đầu cô bây giờ chẳng có ý nghĩ gì cả ngoài hai chữ "ngạc nhiên" hiện lên to đùng.

Hình như.... cô tới không đúng lúc thì phải. Hai người này.... trông có chút.... bận rộn.

Mã Nhược Anh và Stefan nghe thấy tiếng động, cả hai cùng quay qua thì phát hiện Âu Dương Thiên Thiên đã đi vào phòng. Không kịp làm gì cả, cứ như vậy.... toàn bộ bị cô ấy thấy hết.

"...."

"...."

"...."

Ba giây trôi qua, thời gian không gian như ngưng đọng lại, sáu mắt nhìn nhau, mỗi người một cảm xúc khác biệt.

Mã Nhược Anh là người phản ứng nhanh nhất, cô ngay lập tức vung tay, hất văng người đàn ông phía trên mình ngã xuống đất. Vọt dậy, cô chạy đến trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, lắp bắp lên tiếng:

- Thiên Thiên, chuyện đó..... chuyện mà em vừa nhìn thấy... không phải như em nghĩ đâu, Là... là... là có chút sự cố.... à không phải... là có chút.... lỗi kĩ thuật.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cô nhìn bộ dạng của Mã Nhược Anh, chờ người không biết phải nói gì. Chị ấy... rốt cuộc là đang muốn giải thích hay làm chuyện thêm rối tung vậy?

Bình tĩnh lại chút chị ơi. Hít sâu thở đều một tí rồi nói nào.

Trong lúc Mã Nhược Anh còn đang lắp bắp vì lời nói của mình thì người đàn ông lúc nãy bị cô đẩy ngã đã chống tay đứng dậy. Khác với vẻ mặt hốt hoảng của người con gái, Stefan trông không có biểu hiện gì.

Anh ta phúi phúi người mình, rồi nhìn về phía Mã Nhược Anh đang quơ tay múa chân, nhú mày lên tiếng:

- Cô làm gì vậy? Không phải chỉ là trượt chân ngã một cái thôi sao? Tôi cũng chưa làm gì cô mà.

Lời nói của người đàn ông làm Mã Nhược Anh đứng sững lại, cô quay đầu nhìn về phía Stefan, há miệng đáp:

- Tôi.... thì tôi đang muốn giải thích điều đó đây.

Stefan liếc mắt lạnh nhạt, anh tiến đến chỗ của Âu Dương Thiên Thiên, hỏi:

- Vô Thần có đến cùng cô không?

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cô theo bản năng gật đầu, chỉ tay ra phía sau trả lời:

- Có, anh ta đưa tôi tới đây. Bây giờ đang ở dưới đó cùng Andrew và Elena.

Dứt lời, Stefan liền đi ngang qua người cô, ung dung bước ra khỏi phòng trong sự ngỡ ngàng của hai người con gái.

Sau khi anh rời đi, bầu không khí trong căn phòng vẫn như ngưng đọng chưa trở lại bình thường. Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt nhìn Mã Nhược Anh, Mã Nhược Anh cũng chớp mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nhưng không ai lên tiếng nói gì cả.

Phải mất một lúc sau, Âu Dương Thiên Thiên mới mở miệng trước:

- Chị Nhược Anh, thật ra em.... cũng không có nghĩ gì cả đâu. Âu Dương Vô Thần bảo em lên tìm chị, rồi chuyện lúc nãy là... em vô tình thấy thôi. Em cũng biết hai người không bao giờ có chuyện gì đâu, đúng chứ?

Mã Nhược Anh đảo mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên, cô mím môi, đưa tay gãi đầu, đáp:

- Ủm... chắc chắn là không có gì rồi. Chỉ là.... lúc này chị bị trượt chân ngã, nên Stefan đỡ chị mà thôi, mặc dù... tư thế có hơi gây hiểu lầm, nhưng mà thật sự là không có gì hết.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, gật đầu trả lời:

- Thì ra là vậy.

Mã Nhược Anh bặm môi, không nói thêm gì nữa. Trong đầu đột nhiên nhớ lại khoảnh khắc lúc nãy, khi cô sắp ngã xuống đất và túm lấy áo của Stefan. Anh ta dường như cũng có ý muốn đỡ, đã đưa tay ra ôm lấy eo cô, đồng thời cánh tay còn lại cũng vòng qua ôm lấy đầu cô, ngăn cản sự va chạm....

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 495: Lại Đây!

Mã Nhược Anh lắc đầu xua đi những hình ảnh trong đầu mình, cô quay qua nhìn Âu Dương Thiên Thiên, hỏi:

- À phải, lúc này em đến có gặp ai hay không? Chẳng hạn như.... một người phụ nữ?

Âu Dương Thiên Thiên nghe hỏi, cô cau mày suy nghĩ tầm vài giây rồi trả lời:

- Hình như không có ạ. Người phụ nữ đó là ai? Em có quen không?

Mã Nhược Anh nghe vậy, vội xua tay nói:

- Được rồi, em không gặp thì thôi, không sao cả. Mau đi nào, em nói Vô Thần tìm chị mà, xuống dưới thôi.

Dứt lời, không để Âu Dương Thiên Thiên suy nghĩ gì, Mã Nhược Anh bắt lấy tay cô, dẫn đi ra khỏi phòng.

Ở dưới hoa viên, sau khi bàn bạc khái quát công việc, Thời Cảnh Thường liền đứng dậy ra về, không nán ở lại giây phút nào. Khi Mã Nhược Anh dắt theo Âu Dương Thiên Thiên xuống thì chỉ còn bốn người Stefan, Elena, Andrew và Âu Dương Vô Thần ngồi trò chuyện mà thôi.

Thấy Âu Dương Thiên Thiên, cả đám người không nói gì, xem như đã chấp nhận việc cô có mặt ở đây. Mặc dù chuyện này đã phá vỡ nguyên tắc

làm việc bí mật của nhóm bao lâu nay.

Elena bình thường không thuận mắt Âu Dương Thiên Thiên nhưng hôm nay lại không làm gì thái quá cả, chỉ nhìn cô ta một lát rồi dời tầm mắt, im lặng ngồi uống trà. Tuy nhiên, trên mặt vẫn viết lên chữ "ghét" to đùng.

Kể từ sau vụ tai nạn đó, Elena trở nên trầm tính hơn hẳn, cô ít nói và có phần điềm tĩnh, vậy nên đôi khi không ai biết cô đang suy nghĩ gì nữa. Đến cả Stefan cũng không đoán được, anh càng bán tính bán nghi là em gái mình đổi nết rồi cũng nên.

Mã Nhược Anh đối với trường hợp này thì chỉ biết lắc đầu, cô đâu phải bác sĩ tâm lý, làm sao biết tình trạng thay đổi tính cách là thế nào chứ? Chỉ có thể quan sát xem sao thôi. Loại này cô không dám phán đoán nguyên nhân đâu.

Âu Dương Thiên Thiên ngồi xuống bên cạnh Mã Nhược Anh, thế nhưng, cô còn chưa kịp làm nóng ghế thì đã bị Âu Dương Vô Thần kéo đứng dậy một lần nữa, nắm tay rời khỏi bàn.

Mã Nhược Anh nhú mày nhìn theo, hét lớn:

- Này, em ấy vừa mới tới thôi mà, cậu lại bắt em ấy đi đâu vậy? Vô Thần, Vô Thần.

Mặc kệ những tiếng kêu của người phụ nữ, Âu Dương Vô Thần vẫn kéo theo Âu Dương Thiên Thiên rời đi. Elena cầm tách trà lên uống một ngụm, khóe mắt cô nhìn theo hình bóng của hai người, hiện lên ẩn ý sâu xa....

Âu Dương Thiên Thiên bị Âu Dương Vô Thần dắt đi, cô nhú mày muốn phản kháng, nhưng khi nhìn đến nét mặt của anh ta thì lại không dám làm gì.

Đột nhiên không vui là thế nào chứ? Ngày hôm nay anh ta bị gì vậy? Cứ lúc nóng lúc lạnh với cô!

Nhận thức được tâm trạng người đàn ông đang không tốt, Âu Dương Thiên Thiên không phản kháng nữa, cô ngoan ngoãn lên xe ngồi im lặng, đến miệng cũng không dám mở ra, chỉ sợ mình sẽ nói điều gì khiến người đàn ông này tức giận.

Suốt cả đoạn đường trở về khách sạn, cả hai đều không lên tiếng nói gì, thậm chí khi lên đến phòng, Âu Dương Vô Thần vẫn giữ nguyên một nét mặt lạnh tanh không cảm xúc.

Kỳ Ân nhìn qua cũng thấy được điều này, cô nghiêng đầu hỏi nhỏ Âu Dương Thiên Thiên:

- Nhị tiểu thư, có chuyện gì xảy ra vậy? Trông cậu chủ hình như.... có chút không vui?

"...."

Có chút gì chứ? Là nhiều chút không vui đó. Mặt anh ta cứ như kiểu vừa bị ai chọc giận ấy.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, hạ giọng đáp:

- Em cũng không biết nữa, đột nhiên anh ta như vậy đấy. Em còn chưa làm gì cả mà.

Kỳ Ân nghe xong, đột nhiên nuốt một ngụm nước bọt. Cô mím môi, không hỏi thêm nữa, lặng lẽ lui về sau rồi âm thầm chuồn đi.

Âu Dương Thiên Thiên đóng cửa phòng lại, cô quay đầu nhìn người đàn ông đang cởi áo vest ra, hít một hơi thật sâu, lấy hết dũng khí lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh vẫn còn giận tôi sao?

Người đàn ông vút chiếc áo vest lên giường, anh tiếp tục tháo hai khuy cúc trên cổ tay mình, không trả lời câu hỏi của cô gái phía sau.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, hai tay cô nắm vào nhau, có chút lo lắng hỏi tiếp:

- Nếu anh vẫn còn giận vì chuyện ở Mỹ thì tôi có thể giải thích, lúc đó tôi....

- Lại đây! - Lời của Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên bị cắt ngang bởi một âm thanh trầm thấp, khiến cô khựng lại giây lát, theo bản năng đáp:

- Hà?

Âu Dương Vô Thần xoay người lại nhìn cô, anh bình tĩnh lên tiếng:

- Tôi bảo em lại đây!

Vì không đủ phiếu nên Tiêu sẽ bảo mọi người 5 chương nhé. Tối mai đủ 110k phiếu Tiêu bảo 10 chương nha. Mọi người cố gắng lên nè, love you

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 496: Em Biết Hôm Nay Là Ngày Gì Không?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn Âu Dương Vô Thần, cô mím môi, chậm rãi nhích từng bước về phía anh, tim trong lồng ngực đập liên hồi.

Người đàn ông này tính làm gì cô đây? Đừng nói là muốn đánh nha, cô cái gì cũng chưa làm anh ta mà. Ngày hôm nay cô không có chộc giận anh ta, cũng không nói gì quá đáng cả nha.

Âu Dương Vô Thần nhìn cô gái đang nhích từ từ đến gần mình, anh thở nhẹ một hơi, vươn tay kéo cô tới, ôm vào trong lòng.

Âu Dương Thiên Thiên bị hành động của anh làm cho giật mình, cô hốt hoảng mở to mắt, theo bản năng muốn đẩy anh ra.

Thế nhưng, người đàn ông lại siết chặt vòng tay lại, không cho cô có cơ hội thoát ra, anh há miệng, lên tiếng trầm thấp:

- Để yên cho tôi ôm em một chút.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, có chút bối rối không biết phải làm gì. Cô chớp chớp mắt, vài giây sau thì buông tay xuống, không phản kháng nữa.

Cảm nhận được hành động của cô, khóe miệng Âu Dương Vô Thần hơi nhếch lên, nói:

- Hôm nay em ngoan thật đấy, nói gì cũng nghe theo.

Âu Dương Vô Thần vui mặt vào hõm vai Âu Dương Thiên Thiên, anh ngửi mùi tóc thơm thoang thoảng của cô, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Vài giây sau, anh lên tiếng hỏi:

- Âu Dương Thiên Thiên, em biết hôm nay là ngày gì không?

Cô gái nghe câu hỏi của anh, liền đảo mắt tính toán một chút mới trả lời:

- Hình như là ngày 24 tháng 12, sao vậy?

Vừa dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, rồi như nghĩ đến một chuyện nào đó, cô sững người, nói tiếp:

- Ơ.... hôm nay là....

Đúng lúc này, Âu Dương Vô Thần chợt lên tiếng cắt ngang:

- Hôm nay là Giáng Sinh.

Anh vui sâu vào cổ cô, không mở mắt nhưng miệng vẫn lẩm bẩm:

- Mọi năm tôi ở nước ngoài đều đón Giáng Sinh một mình. Năm nay, em đón cùng tôi đi, Thiên Thiên.

Một câu này của Âu Dương Vô Thần nói ra, trực tiếp đánh vào lồng ngực của người con gái, khiến trái tim cô ngừng đập trong giây lát.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt trong suốt, cô nuốt một ngụm nước bọt, không lên tiếng trả lời lại ngay.

Cô im lặng, người đàn ông cũng im lặng, dường như cả hai đều đang đợi chờ lẫn nhau. Thời gian trôi qua, giữa hai người chẳng còn phát ra tiếng động nào nữa. Mãi đến một lúc lâu sau, Âu Dương Thiên Thiên mới nhỏ giọng trả lời:

- Ừm.

=====

Ở căn biệt thự của Mã Nhược Anh, đám người vẫn còn ngồi nói chuyện với nhau trong hoa viên. Sau khi nghe một lượt kế hoạch ban đầu, Mã Nhược Anh liền lên tiếng:

- Các người xuất phát sớm vậy à? Sao không để hết Tết dương lịch ở Trung Quốc rồi hẵng làm. Thời hạn là 1 tháng luôn mà, dư sức để hoàn thành nhiệm vụ rồi còn gì?

Andrew tặc lưỡi, lắc đầu giải thích:

- Không được, để qua Tết dương lịch ở đây thì bên Ý sắp đón Tết âm lịch luôn rồi, chúng ta không thể ra tay vào những ngày lễ lớn như vậy. Hơn nữa, đối thủ lần này lại là băng đảng Mafia, không dễ xơi như những lần trước đâu.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 497: Không Muốn Rời Đi

Mã Nhược Anh liếc ánh mắt nhạt nhẽo, nói:

- Haizz, tôi thật sự rất muốn ở Trung Quốc đón năm mới một lần mà. Không ngờ còn dính cả nhiệm vụ. Nhưng mà, không phải mới vừa hoàn thành xong một đợt rồi sao, hội muốn vắt kiệt sức lực hay sao mà cứ thêm nhiệm vụ cho chúng ta vậy?

Andrew lắc đầu, tỏ vẻ bất lực. Anh cũng cảm thấy bất mãn việc này khi nghe thông báo của hội. Nhóm của anh một năm chỉ nhận làm nhiệm vụ một lần, và tùy vào mức độ mà nhận, chứ không phải loại nào cũng làm. Hơn thế, mỗi người trong nhóm đều nhận nhiệm vụ đơn lẻ của mình nữa, không phải bao giờ cũng làm chung.

Lần này, hội đã hai lần ra chỉ thị nhóm làm nhiệm vụ rồi, và lại còn yêu cầu tất cả tham gia, lần thứ nhất thì bình thường, nhưng lần thứ hai còn muốn nhóm hợp tác với Thời gia, điều này đã cho thấy mức độ làm việc nâng lên rất cao rồi. Nếu không phải là lệnh trực tiếp của người đó, anh tin chắc chẳng ai dám điều động tất cả mọi người trong nhóm đến hai lần đâu.

Mà nếu cũng không phải nể mặt người đó, thì nhóm anh đã sớm từ chối lâu rồi, chứ không phải để đến bây giờ phải đi hỏi ý kiến của Âu Dương Vô Thần.

Còn Thời Cảnh Thường nữa, anh ta là ai chứ? Ủy thác được anh ta hỗ trợ nhiệm vụ lần này thực sự không phải chuyện đơn giản đâu.

Haizz, càng ngày càng cảm thấy đời sống khó khăn hơn rồi.

=====

Tối hôm đó, Âu Dương Thiên Thiên ở cùng phòng với Âu Dương Vô Thần, không biết có phải vì cả ngày mệt quá hay không mà cô ngủ quên lúc nào không hay.

Âu Dương Vô Thần thấy vậy, liền bế cô lên giường, anh để đầu Âu Dương Thiên Thiên gối lên trên tay mình, rồi cẩn thận đắp chăn lên.

Nằm bên cạnh Âu Dương Thiên Thiên, người đàn ông cứ nhìn chăm chăm cô không rời mắt, nhìn gương mặt nhỏ nhắn đang say giấc, khóe miệng anh cứ cười lên cao.

Hơi thở của Âu Dương Thiên Thiên đều đặn, nhẹ nhàng, và ấm áp, phả lên bắp tay của Âu Dương Vô Thần, làm anh cảm thấy hơi ngứa ngáy.

Đưa một tay lên vuốt ve mang tai cô, người đàn ông thích thú với xúc giác mềm mại trong lòng bàn tay mình. Anh sờ đôi tai bé nhỏ, khiến cô cảm thấy nhột mà dụi dụi đầu vào tay anh, sau đó lại mơn trớn đôi má mọng mọng đỏ hồng.

Tất cả mọi thứ trên gương mặt Âu Dương Thiên Thiên, Âu Dương Vô Thần đều nhìn, đều sờ không sót một chỗ nào. Anh để ý tỉ mỉ đến từng chi tiết, như muốn khắc sâu bóng hình cô vào trong tâm trí.

Đôi con ngươi đen láy trong đêm lóe lên thứ ánh sáng chiếm hữu, Âu Dương Vô Thần siết vòng tay của mình, anh ôm chặt lấy người cô gái, như muốn khảm cô ấy vào trong cơ thể của anh, không dứt ra.

Đặt lên trán Âu Dương Thiên Thiên một nụ hôn nhẹ, anh thì thầm;

- Thiên Thiên, em đã bỏ thứ thuốc gì vào trong người tôi, em đã reo rắc thứ bùa mê gì vào trong đầu tôi, mà lại khiến tôi không muốn rời đi?

Tôi không muốn bỏ em lại, nhưng tôi cũng không thể mang theo em bên mình đi vào nơi nguy hiểm.

Âu Dương Thiên Thiên, tôi phải làm gì với em đây?

Ngoài trời, cái giá rét của mùa đông bao trùm lấy toàn bộ không gian, mang theo từng hơi thở lạnh giá luồn lách qua những khe cửa sổ. Mặc dù bên trong kia ấm áp và gần gũi không tưởng, thế nhưng, liệu sự ấm áp này sẽ tồn tại được bao lâu, khi mà cái lạnh cùng sương mù.... vẫn lăm le đứng đợi xung quanh...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 498: Tuyệt Rơi

Sáng ngày hôm sau, Âu Dương Thiên Thiên tỉnh lại trong mơ màng, cô lơ mơ mở mắt, đột nhiên thấy một bóng hình xuất hiện trước mặt mình, mém tí nữa là bị dọa đến hét lên.

Sau khi bình tĩnh lại, cô mới nhận ra mình đang nằm trong người của Âu Dương Vô Thần. Một tay anh ta làm gối đầu cho cô, một tay khác thì đặt trên eo, ôm chặt như gối ôm.

"...."

Cái tên này, đến ngủ cũng không quên biến thái với cô mà! Cánh tay anh đang đặt ở đâu vậy hả?

Cứ thế đẩy rồi tỉnh dậy thì lại bảo không có, cứ chối bay chối biến là có ôm đầu có sờ đầu. Hừ, tên lưu manh khốn khiếp!

Âu Dương Thiên Thiên tặc lưỡi mắng một hồi, sau đó cô cẩn thận lấy tay của Âu Dương Vô Thần trên người mình ra, rồi ngồi dậy rời khỏi giường một cách nhẹ nhàng.

Chân vừa chạm đất, một cảm giác tê dại liền truyền tới, Âu Dương Thiên Thiên run lên từng cơn nhẹ, trên tay cô nổi một tầng da gà mỏng.

Ôi mẹ ơi, lạnh quá!

Đó là ý nghĩ xuất hiện lên đầu tiên trong tâm trí của Âu Dương Thiên Thiên, cô ngay lập tức chạy đến tủ đồ, lấy ra một chiếc áo ấm khoác vào cho đỡ lạnh, rồi mang thêm đôi dép lông để tránh xúc giác lạnh lẽo đến từ sàn nhà.

Sau khi ấm áp hơn một chút, Âu Dương Thiên Thiên đi vào bếp, muốn rót một cốc nước uống, Nhưng khi đi ngang qua cửa kính thì khước mắt cô chợt thấy một màu trắng xóa hiện lên.

Quay đầu nhìn sang, cô giật mình mở to mắt khi thấy những thứ lấp lánh đang rơi từ trên trời xuống.

Đó... đó là tuyết phải không? Tuyết rơi rồi ư?

Không nghĩ ngợi gì cả, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức chạy đến, cô mở cửa và đi ra ngoài ban công, vươn tay dài đón những bông tuyết trắng nhỏ nhắn đang rơi xuống.

Nhìn bông tuyết chạm vào lòng bàn tay mình, cô nở nụ cười tươi, bất giác thốt lên:

- A, tuyết rơi rồi, tuyết rơi thật rồi!

Âu Dương Thiên Thiên vừa vung tay vừa cười, cô không ngừng tỏ ra vui vẻ vì thấy những bông tuyết rơi xuống, thậm chí còn ra sức bắt lấy chúng, mặc kệ sự lạnh giá mà chúng mang đến.

Âu Dương Vô Thần nằm trong phòng, anh bị đánh thức bởi tiếng của Âu Dương Thiên Thiên, chậm rãi mở mắt, anh theo bản năng di chuyển tay, nhưng phát hiện không có gì bên cạnh mình cả.

Lần này mở to mắt ra nhìn, Âu Dương Vô Thần không thấy có Âu Dương Thiên Thiên nằm ở đây, anh liền bật dậy, nhìn xung quanh xem thử cô đang ở đâu.

Đúng lúc đó, có tiếng reo truyền tới, Âu Dương Vô Thần nhú mày rời giường, anh tiến đến phía cửa đang mở toang, đưa mắt nhìn ra bên ngoài. Ngay lập tức, một hình ảnh sôi động hiện lên.

Anh thấy Âu Dương Thiên Thiên đang đưa tay ra bắt những bông hoa tuyết, ánh mắt sáng lấp lánh cùng với nụ cười tươi rói nở trên môi.

Ấn đường cau lại, anh lên tiếng hỏi:

- Âu Dương Thiên Thiên, em đang làm gì ngoài này vậy?

Nghe thấy tiếng nói phát ra sau lưng mình, Âu Dương Thiên Thiên liền quay người lại, thấy người đàn ông, cô vui vẻ nói:

- Âu Dương Vô Thần, anh tỉnh dậy rồi sao? Nhìn xem đi, đây là tuyết đó, tuyết rơi rồi này.

Âu Dương Vô Thần khó hiểu nhìn cô, chỉ là tuyết rơi thôi mà, cô ấy vui đến vậy luôn sao? Bộ từ khi sinh ra chưa bao giờ thấy tuyết hả?

Âu Dương Thiên Thiên liếm môi, nhìn người đàn ông hỏi:

- Đây hình như là đợt tuyết đầu tiên rơi trong mùa đông năm nay nhỉ, vậy nó chắc là tuyết đầu mùa rồi, đúng không?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, lạnh nhạt đáp:

- Ừm, chắc vậy.

Vừa dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên lại reo lên một tiếng nữa, tâm trạng dường như đang rất phấn khích. Không những vậy, cô còn há miệng ngửa lên trời, để những bông tuyết rơi xuống lưỡi mình, tan chảy thành nước.

Âu Dương Vô Thần: "..."

Rốt cuộc là trong mấy bông tuyết nhạt nhẽo đó có gì mà làm cô ấy sung sướng đến vậy? Cũng chỉ là nước đông lại thôi mà, khác gì băng ở Nam Cực đâu chứ?

Còn ăn chúng nữa, thích tuyết như vậy, cô ấy là chim cánh cụt à?

"...."

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 499: Không Phục!

Âu Dương Vô Thần thở một hơi dài nhìn cô gái, nghĩ đến chiếc váy ngủ cô đang mặc trên người để lộ ra đôi chân thon dài, anh liền nhú mày, lên tiếng:

- Ngắm đủ rồi thì mau vào đi, bên ngoài lạnh lắm.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, không để tâm lắc đầu, đáp:

- Không cần, tôi không thấy lạnh. Anh lạnh thì đi vào trong đi, không cần ở đây đâu.

"...."

Hay lắm, bây giờ thì vì mấy miếng tuyết kia mà đuổi anh đi rồi.

Âu Dương Vô Thần trừng mắt, anh không nói nữa, hùng hổ đi ra túm lấy cổ áo Âu Dương Thiên Thiên kéo vào trong. Mặc kệ người nào đó ra sức vùng vẫy không chịu.

Âu Dương Thiên Thiên đang bắt tuyết bông bị lôi đi, đương nhiên cảm thấy bất mãn, bám vào cánh cửa, cô lắc đầu lia lịa, nói:

- Âu Dương Vô Thần, anh thả tôi ra, tôi chưa chơi xong mà, không vào đâu.

Người đàn ông quay đầu nhìn cô, gai mắt khi thấy cánh tay bu bám vào cánh cửa không chịu buông. Anh nheo mắt lạnh lẽo, lên tiếng:

- Thả ra!

Âu Dương Thiên Thiên đương nhiên không làm theo, cô há miệng nói:

- Không thả. Tôi không muốn vào mà, anh vào mình anh đi.

Lời của cô như đổ thêm dầu vào lửa, khiến sự tức giận của Âu Dương Vô Thần càng tăng cao. Anh trực tiếp đưa tay ra một lực hất văng cánh tay của Âu Dương Thiên Thiên, sau đó xách cô lên như xách một con mèo, đem vào trong.

Đóng cửa kính lại, Âu Dương Vô Thần ném cô lên giường, anh đi vào nhà vệ sinh, lấy ra một chiếc khăn to rồi lau đầu cho cô.

Âu Dương Thiên Thiên phồng môi nhìn anh, tỏ vẻ cực kỳ bất mãn. Người đàn ông ném cho cô một ánh mắt sắc xéo, lên tiếng:

- Tuyết cũng chỉ là nước đông lạnh thôi, em chơi như vậy rất dễ bị cảm lạnh, có biết không?

Khóe miệng Âu Dương Thiên Thiên giật giật khi nghe lời của Âu Dương Vô Thần nói, cô để im cho anh vò đầu mình nhưng miệng thì bất mãn đáp:

- Anh có thấy tuyết làm người cảm lạnh bao giờ chưa hả? Mấy bông tuyết nhỏ xíu đó thì làm gì nổi tôi chứ?

Âu Dương Vô Thần lườm thêm một cái nữa, nói:

- Tuyết rơi xuống tóc, tan chảy thành nước rồi ngấm vào đầu thì không cảm lạnh sao? Em bao nhiêu tuổi rồi mà còn thích chơi tuyết như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, càng không phục trả lời:

- Một bông tuyết thì tan chảy được bao nhiêu nước chứ? Anh đem cân thử xem nó đủ sức đến mức làm tôi cảm lạnh được không?

Người đàn ông mím môi nhìn cô, anh thả tay ra, quát khê:

- Đừng có cãi nữa, còn cãi thì lần sau không cho chơi tuyết. Tự lau tóc cho khô đi!

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần liền xoay đầu đi vào bếp. Âu Dương Thiên Thiên tức đến run người, tay cô siết chặt quơ lên muốn đánh người đàn ông.

Cái tên độc tài chết tiệt này!!!!

Âu Dương Thiên Thiên hậm hực vò chiếc khăn trên đầu mình, cô sống đến 31 tuổi rồi, thật sự là lần đầu tiên thấy tuyết đầu mùa đấy, phấn khích một chút thì đã sao chứ?

Nói có lẽ sẽ không ai tin nhưng cô quả thật chưa bao giờ thấy tuyết đầu mùa rơi ở Trung Quốc. Lúc còn nhỏ cô rất lười ra đường, còn là cú đêm nên thường xuyên thức khuya ngủ ngày, khi ngủ dậy thì chỉ biết tuyết đã rơi rồi thôi, còn chẳng biết nó rơi từ bao giờ nữa.

Sau khi lớn lên đi làm thì công việc bận rộn, thuở còn làm nhà báo, cô phải đi săn tin và lặn lội ở nhiều nơi, mỗi lần đi đều mấy tháng, nên cũng không được đón mùa đông ở Trung Quốc, càng không được thấy tuyết ở nơi đây chứ đừng nói đón tuyết đầu mùa.

Sau này làm MC, cô cũng suốt ngày ở trong đài truyền hình, bận rộn với công việc xuất hiện trước công chúng và quay show, nên việc ngắm tuyết rơi cũng trở thành chuyện hiếm làm được.

Bây giờ, khi đã ở trong một thân thể khác, lần đầu tiên thấy tuyết rơi, còn là tuyết đầu mùa nữa, không vui được sao? Dù cô đã có tuổi nhưng đây vẫn

là sở thích đơn thuần mà, tại sao lại muốn cấm cản chứ?

Cô mới không phục, không phục!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 500: Đón Giáng Sinh Cùng Nhau!

Âu Dương Vô Thần đi ra ngoài với một ly nước ấm trên tay, anh nhìn Âu Dương Thiên Thiên vẫn còn đang bất mãn, đưa ly nước đến trước mặt cô.

Âu Dương Thiên Thiên chề môi, không tình nguyện nhận lấy. Cô vứt chiếc khăn xuống giường, vừa uống nước vừa liếc người đàn ông.

Âu Dương Vô Thần thở một hơi bất đắc dĩ, anh cầm chiếc khăn lên, nhẹ nhàng lau khô mái tóc hơi ẩm ướt của Âu Dương Thiên Thiên. Thế nhưng, dường như không muốn để anh làm, đầu cô gái cứ ngo ngoáy qua lại, khiến sự việc càng thêm khó khăn.

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, quát một tiếng:

- Ngồi yên đi.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên bị tiếng hét của anh làm giật mình, liền ngồi yên thật. Cô mím môi, hậm hực không cử động nữa.

Người đàn ông thấy cô như vậy, thật sự không biết nên nói thế nào. Anh không hiểu nổi con người của cô gái này, khi thì rất trưởng thành, rất quyết đoán, rất lạnh lùng, lời nói và hành động không hề ngang bằng với tuổi tác một chút nào, nhưng đôi khi cũng rất giống một đứa trẻ, vô tư và ngốc

nghech, muốn thứ gì đó thì sẽ lấy cho bằng được, mặc dù gan không bằng ai cả.

Cô gái này, là tổ hợp gì vậy chứ?

Âu Dương Vô Thần thở hắt ra một hơi, anh vừa lau khô tóc cho Âu Dương Thiên Thiên, vừa hỏi:

- Thiên Thiên, em có biết ở nước ngoài, Giáng Sinh sẽ đón hai ngày không?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, cô gật đầu đáp:

- Biết, có phải là đón hai ngày 24 và 25 tháng 12 đúng không?

Người đàn ông nghe cô nói, thản nhiên gật đầu, lên tiếng:

- Đúng vậy, hôm qua em đã hứa sẽ đón Giáng Sinh với tôi, cho nên em cũng phải ở bên cạnh tôi cả hai ngày này, không được thất hứa.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô chớp mắt đôi mắt trong suốt, suy nghĩ tầm vài giây mới trả lời:

- Được rồi.

Khóe môi Âu Dương Vô Thần hơi nhếch lên khi nghe câu trả lời của cô, anh lấy khăn ra khỏi đầu Âu Dương Thiên Thiên rồi đặt lên vai cô, nói:

- Vậy thì tốt, em chuẩn bị một chút, chúng ta cùng đi ăn sáng.

Dứt lời, anh liền xoay người rời đi, Âu Dương Thiên Thiên nhìn theo bóng hình anh, chớp chớp mắt không lên tiếng.

Hình như.... anh ta trông khá vui hả? Nhưng có gì mà vui chứ? Là cô nhìn nhầm sao?

Hơi khó hiểu nhưng Âu Dương Thiên Thiên quyết định bỏ qua, cô ngồi xuống đưa chân, uống hết ly nước ấm trên tay rồi mới đứng dậy.

=====

Kỳ Ân đứng trước cửa thang máy canh gác như những ngày bình thường, cô nói chuyện và phân công nhiệm vụ thông qua bộ đàm đeo bên tai của mình. Lúc này, có tiếng mở cửa truyền đến, Kỳ Ân nhìn sang, ngay lập tức đi đến.

Cô cúi đầu, lên tiếng:

- Cậu chủ, Nhị tiểu thư.

Âu Dương Vô Thần lạnh nhạt gật đầu, anh không vòng vo mà trực tiếp hỏi thẳng:

- Như thế nào rồi?

Kỳ Ân nghe liền biết anh muốn nói đến việc gì, nhanh chóng đáp:

- Dạ, mọi thứ đều đã sẵn sàng rồi, bữa sáng được chuẩn bị ở tầng trên của khách sạn, cậu chủ và Nhị tiểu thư có thể lên dùng ngay bây giờ.

Âu Dương Vô Thần tiếp tục không nói gì mà gật đầu, anh quay người nhìn Âu Dương Thiên Thiên phía sau, lên tiếng:

- Đi thôi.

Dứt lời, người đàn ông liền cất bước đi trước, Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu chào Kỳ Ân rồi mới lon ton chạy theo sau.

Khi cả hai đi vào thang máy và rời khỏi tầng này, Kỳ Ân vẫn đứng đó nhìn theo không chớp mắt. Trong đầu cô bây giờ chỉ có một thắc mắc.

Dường như có điều gì khác lạ ở cậu chủ thì phải, hôm nay... tâm trạng có vẻ tốt hơn hẳn nhỉ? Mặc dù vẫn lạnh nhạt như bình thường nhưng rõ ràng là không còn quá khó chịu như hôm qua nữa.

Ngủ một đêm dậy liền thoải mái tinh thần sao? Thần kì vậy?

Kỳ Ân đứng đơ mặt ra trong chốc lát, đúng lúc này, từ bộ đàm truyền đến tiếng nói của một người đàn ông:

- Kỳ Ân, cô có đang nghe tôi nói không vậy?

Câu hỏi hiển nhiên kéo lí trí của người phụ nữ quay về, Kỳ Ân ho khan một tiếng, lập tức đáp:

- Ừm, Lữ Uyển Thành, anh đang nói về kết quả khám nghiệm tử thi của tên sát thủ lần trước đúng không? Tôi nghe đây.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 501: Mục Đích Thật Sự!

Từ đầu dây bên kia, Lữ Uyển Thành vừa nhìn màn hình vi tính vừa nói:

- Nguyên nhân dẫn đến cái chết là do xương cổ bị bẻ gãy, động mạch cổ cũng bị một lực chí mạng làm đứt đoạn, trước đó thì toàn thân đều bị làm tê liệt đến mất sức, nên không có khả năng phản kháng. Chết rất nhanh gọn nhưng cũng vô cùng đau đớn.

- Kỳ Ân, tên này là do người của cô hạ thủ sao? Từ khi nào bang hội chúng ta có người có kỹ năng cao như vậy chứ? Tay không giết người?

Người phụ nữ đảo mắt, không lạ gì với kết quả mà Lữ Uyển Thành báo cáo. Cô chẹp miệng, đáp:

- Không phải người của tôi, hẳn ta là bị phó chủ trực tiếp ra tay.

Người đàn ông nghe thấy, ngạc nhiên lên tiếng:

- Hả? Phó chủ? Ý của cô là phó chủ Mã sao?

Kỳ Ân nhướn mày, dứt khoát trả lời:

- Ừm, chính là cô ấy.

Lữ Uyển Thành nghe xong, há miệng nửa ngày trời không khép lại được. Anh tặc lưỡi lắc đầu, nói:

- Xui xẻo cho tên này quá, lại gặp trúng phó chủ. Phải "có phước" nhiều đời lắm mới chọc không đúng người như vậy đấy.

Kỳ Ân nhếch môi, cô cũng cảm thấy thế. Tên đó quả thật phải tích không biết bao nhiêu nghiệp mới có thể gặp được Mã Nhược Anh. Một sát thủ nhưng đứng trước mặt một bác sĩ lại thua thế, còn bị giết chết đau đớn như vậy, cái danh của gia tộc Bush gặp người có năng lực thì cũng chỉ là một cái vỏ rỗng tuếch mà thôi. Không có chút giá trị nào

- Còn thông tin về hắn như thế nào, anh điều tra ra chưa? - Kỳ Ân lên tiếng hỏi.

Bàn tay Lữ Uyển Thành lướt nhanh trên máy tính, nghiêm túc trả lời:

- Tra ra rồi, tên sát thủ đó tên thật là Martin Rider, một sát thủ cấp A thuộc đoàn ám vệ cấp cao của gia tộc Bush, vài năm trước được chuyển sang làm ám vệ bí mật dưới trướng của phu nhân Mary. Là kẻ có năng lực rất ghê gớm.

- Trên mu bàn tay hắn có dấu ấn riêng thuộc về phu nhân Mary, đồng thời, mẫu thuốc độc mà cô đưa cũng là thuốc đặc chế riêng của gia tộc Bush.

Kỳ Ân nghe xong, hơi híp mắt nói:

- Vậy có thể xác định phu nhân Mary là người đã đứng sau thao túng chuyện này rồi. Bà ta đầu tư thật, còn dám sai khiến ám vệ cấp cao của gia tộc Bush.

Lữ Uyển Thành mím môi, vài giây sau anh hỏi:

- Nhưng có một chuyện tôi không hiểu, cô nói tên này bí mật theo dõi boss và Âu Dương Thiên Thiên, nếu mục đích chỉ đơn thuần là theo dõi, tại sao phu nhân Mary lại cử một sát thủ làm nhiệm vụ này chứ? Một kẻ có

khả năng chiến đấu như hần ta, không hề có chuyên môn về theo dõi mà, như vậy rất dễ bị lộ.

Kỳ Ân liếc mắt, chậm rãi đáp:

- Có thể ngay từ đầu mục đích của bà ta không phải là theo dõi thì sao?

Người đàn ông nghe vậy, liền nói:

- Ý của cô là.... phu nhân Mary muốn ám sát boss sao?

Kỳ Ân gật đầu, không ngần ngại đưa ra phán đoán:

- Ủm, và có thể còn hơn thế nữa. Rất có khả năng, bà ta muốn động thủ luôn với Âu Dương Thiên Thiên - người hiện giờ đang ở bên cạnh cậu chủ.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng thở nặng nề, Lữ Uyển Thành chớp ánh mắt nghiêm túc, lên tiếng:

- Boss mà biết được chuyện này, nhất định sẽ rất tức giận.

Kỳ Ân mím môi, ánh mắt cũng nghiêm túc không kém, đáp:

- Tôi biết, và tôi không nghĩ ngài ấy sẽ chỉ tức giận thôi đâu. Vậy nên, chúng ta cần phải có bằng chứng xác thực để chứng minh ý đồ của phu nhân Mary trước khi báo cáo lại với cậu chủ. Lữ Uyển Thành, anh giúp tôi tìm thêm thông tin nơi ở của hần ta đi, lục soát hết mọi thứ, xem thử có manh mối gì hay không, cậu chủ sẽ không thích những lời phán đoán sáo rỗng vô căn cứ đâu.

Lữ Uyển Thành nghe thấy, liền đặt đầu trả lời:

- Được, cứ giao cho tôi.

Dừng một chút, Kỳ Ân lại nói tiếp:

- À còn nữa, Lữ Uyển Thành, anh giúp tôi gửi một bản kết quả qua cho phó chủ đi, đây là yêu cầu của cô ấy. Về phần suy đoán của chúng ta, tạm thời đừng tiết lộ cho ai biết. Tôi sẽ phải chắc chắn mọi thứ đúng sự thật, mới báo cáo chuyện quan trọng này được.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 502: Không Được Ăn

Âu Dương Vô Thần dẫn theo Âu Dương Thiên Thiên lên tầng trên, ở đây khách sạn đã chuẩn bị buffet sáng nên hai người được tự do lựa chọn thức ăn rồi mang đến chỗ ngồi của mình.

Âu Dương Thiên Thiên hào hứng lấy những đồ bản thân thích, bao gồm hải sản, thịt gà chiên, salad và một ít sushi, cho hết vào một đĩa, rồi đem về bàn của mình.

Âu Dương Vô Thần thấy đồng thức ăn trong đĩa của cô, ấn đường anh cau lại, lên tiếng:

- Đây là những thứ mà em đã lấy sao?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, đáp:

- Đúng vậy, trông ngon phải không? Đều là những món tôi thích cả đấy.

Vừa nói, cô vừa cầm nĩa xiên vào một miếng thịt gà chiên, rồi đưa lên há miệng muốn ăn. Thế nhưng, đúng lúc đó, đột nhiên người đàn ông phía trước đột nhiên di chuyển, anh nhướn người bắt lấy tay của cô, ngăn hành động này lại.

Miệng đang há to bỗng đứng sững lại giữa không trung, Âu Dương Thiên Thiên dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Âu Dương Vô Thần. Không kịp

để cô phản ứng lại, anh liền giật lấy chiếc nĩa trong tay cô, đồng thời cầm luôn đĩa đựng thức ăn trên bàn của Âu Dương Thiên Thiên.

"...."

Quách tồ hếch? Sao lại lấy đồ ăn của cô?

Âu Dương Thiên Thiên trợn tròn mắt trước hành động của người đàn ông, ngạc nhiên lên tiếng;

- Này, anh đang làm gì vậy? Trả lại đĩa cho tôi.

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt đen láy, lắc đầu đáp:

- Không, em không được ăn những thứ này.

"...."

What? Cô vừa mới nghe cái gì cơ? Không được ăn? Excuse me?? Đùa nhau à?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, thắc mắc hỏi:

- Tại sao tôi không được ăn? Không phải anh dẫn tôi lên đây ăn sáng à? Sao bây giờ lại đổi ý không cho tôi ăn rồi?

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh đặt đĩa của cô xuống bên cạnh, rồi cầm đĩa của mình lên, mang nó đến để trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, trả lời:

- Em ăn đĩa của tôi đi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, cô theo bản năng cúi đầu nhìn xuống thứ mà người đàn ông vừa đưa tới. Trên đĩa có 2 quả trứng chiên, xúc xích và một ít salad rau củ.

"...."

Wtf? Cái méo gì đây? Thức ăn giảm cân à? Ăn cái này làm sao mà nó được chứ?

Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt lên nhìn người đàn ông, bất mãn nói:

- Không thích, tôi không ăn cái này đâu, tôi muốn ăn đồ tôi đã lấy, trả đĩa lại đây mau lên.

Dứt lời, cô liền vươn tay ra muốn đoạt lại đĩa của mình từ trong tay Âu Dương Vô Thần. Thế nhưng, dường như đã biết trước được điều đó, anh ngay lập tức cầm chiếc đĩa lên cao, đồng thời đưa ra xa Âu Dương Thiên Thiên, không cho cô với tới.

Anh mím môi, cương quyết nói:

- Những thứ này không thích hợp cho bữa sáng đâu, em đừng ăn. Nếu muốn ăn thì cứ dùng đĩa của tôi đi.

Âu Dương Thiên Thiên nhăn mặt, hỏi ngược lại:

- Cái gì mà hợp với không hợp chứ? Không phải đều là đồ ăn cả sao? Tôi thích cái nào thì sẽ ăn cái đó, tại sao anh lại muốn cấm hả?

Âu Dương Vô Thần lắc đầu, từ tốn đáp:

- Không được. Khoa học đã chứng minh bữa sáng cung cấp năng lượng cho cơ thể vào ngày mới sau một đêm dài nghỉ ngơi, nên em phải ăn những đồ chứa chất dinh dưỡng và có năng lượng cao để duy trì sức lực.

- Em nhìn đĩa của em đi, đồ sống để lẫn lộn với đồ chín, ăn như vậy rất dễ đau bụng có biết không? Hơn nữa, hải sản ăn buổi sáng không tốt cho cơ thể đâu, đồ nhiều dầu mỡ như thịt gà chiên này cũng không ổn,....v.v

Hàng loạt những lời nói của người đàn ông phát ra, khiến Âu Dương Thiên Thiên đơ người, có chút không nói nên lời: “....”

Anh ta đang giảng giải cái gì thế? Là chuyên gia dinh dưỡng hay sao mà nói chuyện khoa học với cô vậy?

- Vậy nên.... em không được ăn những thứ này. - Âu Dương Vô Thần nói câu cuối cùng.

Âu Dương Thiên Thiên lần này trực tiếp câm nín.

"...."

Má, nói cho cao siêu rồi chốt hạ lại là bảo cô không được ăn hả? Làm người gì kì cục vậy?

Lật bàn, cô không đón Giáng Sinh với người đàn ông này nữa!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 503: Về Nhà

Âu Dương Vô Thần mặc kệ cô gái nào đó đang tức giận, anh cầm đĩa của Âu Dương Thiên Thiên đứng dậy, rời khỏi bàn.

Một lát sau quay lại, đĩa trên tay anh đã đổi mới, các món ăn trên đó cũng khác, hẳn so với ban đầu. Âu Dương Vô Thần còn cầm theo một ly sữa nữa để xuống trước mặt cô gái đối diện.

Âu Dương Thiên Thiên lăm lẹ không chịu ăn, nhưng rồi không bao lâu thì cũng bị người đàn ông bắt ăn cho hết.

"...."

Cũng không biết rõ ai mới là người sợ ai nữa.

Khoảng mười mười phút sau, Âu Dương Vô Thần dùng xong bữa của mình, anh im lặng ngồi uống nước, âm thầm chờ đợi cô gái đối diện vẫn còn đang ăn.

Lúc này, chợt có tiếng nhạc vang lên, Âu Dương Vô Thần liền nhận ra là thứ gì, anh vươn tay rút chiếc điện thoại trong túi áo của mình, nhìn cái tên hiển thị trên màn hình, ấn đường có chút chuyển động.

Sau vài giây, anh mới vuốt nút trả lời, áp điện thoại lên tai, nói:

- Con nghe đây, ba nuôi.

Hai chữ cuối cùng phát ra ngay lập tức thu hút sự chú ý của Âu Dương Thiên Thiên, cô liếc mắt nhìn người đàn ông, trong đầu thoáng qua một cái tên.

Ba nuôi? Chắc không phải là.... Âu Dương Chấn Đông chứ? Ông ta gọi cho Âu Dương Vô Thần làm gì vậy?

Kể từ sau khi Âu Dương Thiên Thiên rời khỏi Âu Dương gia, Âu Dương Chấn Đông không hề gọi cho cô một cuộc điện thoại nào, cũng không đến tìm cô. Bây giờ đột nhiên gọi điện cho Âu Dương Vô Thần, ông ấy có biết cô đang ở chung với anh ta không vậy?

Người đàn ông bình tĩnh nói chuyện điện thoại, khước mắt anh thì thoáng liếc cô gái ngồi đối diện một chút, thấy biểu hiện trên gương mặt của Âu Dương Thiên Thiên, anh cũng phần nào đoán được cô đang nghĩ gì.

- Có chuyện như vậy sao? Con không để ý nữa.

- Vậy ba muốn con làm gì?

- Con không chắc lắm.

- Con biết rồi.

Đó là những câu nói của Âu Dương Vô Thần trong suốt cuộc trò chuyện với Âu Dương Chấn Đông. Vì chỉ là những câu ngắn gọn, nên Âu Dương Thiên Thiên không thể đoán được nội dung cuộc đối thoại giữa hai người là gì.

Khi Âu Dương Vô Thần tắt máy, cô không đợi được mới lên tiếng hỏi:

- Là ba tôi gọi cho anh sao?

Người đàn ông gật đầu, đáp:

- Ừm.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô đảo mắt, ngập ngừng hỏi tiếp:

- Vậy.... ông ấy nói gì với anh? Có phải.... là liên quan đến tôi không?

Âu Dương Thiên Thiên không biết tại sao mình lại nghĩ cuộc nói chuyện đó liên quan đến cô nữa. Cô chỉ là có cảm giác như vậy, đột nhiên nó nổi lên, và hiện thành thắc mắc trong đầu, chỉ ngẫu nhiên thế thôi.

Âu Dương Vô Thần nghe câu hỏi của cô, lần này anh im lặng khá lâu mới trả lời:

- Đúng là có liên quan đến em. Ba muốn tôi... đưa em về nhà đón năm mới.

"...."

Một câu này, làm Âu Dương Thiên Thiên đứng hình trong giây lát, ánh mắt cô nhìn thẳng người đàn ông, chậm rãi lên tiếng:

- Anh đồng ý sao? Việc đưa tôi về nhà?

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt bình tĩnh, anh thở ra một hơi dài, đáp:

- Ừm.

Nghe đến đây, ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên chợt biến đổi, nét mặt cô cũng lạnh đi. Buông nĩa trên tay xuống, cô dựa lưng ra sau ghế, nhìn Âu Dương Vô Thần nói;

- Vậy nếu tôi nói với anh..... tôi sẽ không về Âu Dương gia.... thì anh định làm gì?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 504: Tôi Sẽ Cùng Em Trở Về

Trước câu hỏi đột ngột của cô gái, Âu Dương Vô Thần không lên tiếng trả lời mà hỏi ngược lại:

- Tại sao em không về Âu Dương gia?

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt lạnh nhạt, đáp:

- Tại vì không muốn. Phải có lí do thì tôi mới rời đi chứ, anh không nghĩ vậy sao?

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh im lặng tầm vài giây rồi nói:

- Thiên Thiên, không lẽ em muốn đón năm mới một mình ở bên ngoài sao? Những dịp quan trọng như vậy, em nên về nhà cùng với gia đình của mình, như vậy sẽ vui hơn.

Lần này đến lượt Âu Dương Thiên Thiên im lặng, cô nhìn người đàn ông, không lên tiếng đáp lại.

Vui ư? Từ lúc cô trở thành Âu Dương Thiên Thiên, sống ở Âu Dương gia, cô chưa hề có một ngày nào vui vẻ ở nơi đó cả.

Nơi đó vừa không phải là gia đình thật của cô, vừa là nơi tối tăm đáng sợ. Không những cha mẹ, mà đến chị em cũng ganh đua lẫn nhau, mặc cho là nguyên nhân gì.

Người ta thường nói ở nhà là bình yên, còn ra ngoài mới phải đối mặt bão tố. Riêng cô thì thấy ngược lại, ở trong nơi được gọi là "nhà", cô chỉ toàn gặp bão tố dữ dội mà thôi, còn khi ra ngoài sống một thời gian như vậy, cô lại cảm thấy bình yên thoải mái hơn.

Không mẹ kế, không chị em kế, không ganh đua, không chiếm đoạt, mọi thứ đều thật bình thường.

Âu Dương Vô Thần thấy cô im lặng, liền lên tiếng nói:

- Việc đưa em về nhà là ba trực tiếp nhờ tôi, nên tôi không thể từ chối được.

"...."

Vậy ra là cô đang làm khó anh sao?

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt bình tĩnh, cô hít vào một hơi, lắc đầu đáp:

- Dù anh có nói gì, thì tôi cũng sẽ không về Âu Dương gia đâu, anh muốn thì về một mình đi.

Dứt lời, cô vươn tay cầm ly sữa uống một ngụm, sau đó đứng dậy, nói:

- Tôi ăn xong rồi, anh cứ dùng tiếp tự nhiên, tôi về phòng trước.

Nói xong, cô xoay người, nhắc chân muốn rời đi. Đúng lúc này, từ phía sau đột nhiên vang lên tiếng gọi:

- Âu Dương Thiên Thiên!

Tiếng gọi của người đàn ông làm bước chân của cô gái dừng lại, nhưng cô không quay đầu.

Âu Dương Vô Thần mím môi, nói với giọng trầm thấp:

- Đừng sợ bất cứ thứ gì hết, em không phải đi một mình đâu, tôi sẽ cùng em trở về.

=====

Tại Âu Dương gia, trong thư phòng của người đàn ông,

Âu Dương Chấn Đông nhìn chiếc điện thoại trên tay mình, lên tiếng;

- Những lời cậu nói là thật chứ?

Lúc này, một người đàn ông khác mang đồ màu đen đứng đằng sau lưng của Âu Dương Chấn Đông, cúi đầu đáp:

- Dạ, lão gia. Nhị tiểu thư quả thật đang ở chung một khách sạn với Đại thiếu gia, thông tin này do đích thân Kiếm Tử báo với tôi.

Âu Dương Chấn Đông nghe xong, nét mặt liền trở nên âm trầm.

Lúc này, Vô Thần đã nói không biết chuyện Thiên Thiên rời khỏi Âu Dương gia, nhưng với khả năng của nó, sao có thể không biết con bé đang ở chung khách sạn với nó chứ?

Là Vô Thần không biết thật, hay.... cố tình không biết? Hoặc thậm chí có thể là.... nó đang nói dối?

Người đàn ông đứng phía sau thấy vẻ mặt Âu Dương Chấn Đông trầm ngâm, liền lên tiếng gọi;

- Lão gia, ngài tính làm gì tiếp theo đây?

"...."

Thế nhưng, đáp lại người đàn ông là một khoảng không gian im lặng không chút tiếng động. Âu Dương Chấn Đông không nói gì, ngồi yên trên ghế. Chỉ có bàn tay là nhẹ nhàng nắm lại.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 505: Gặp Lại Hai Chị Em!

Sáu ngày sau, đúng vào ngày đầu tiên của năm mới, Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần cùng nhau trở về nhà. Ngồi trên xe, cả hai không ai lên tiếng nói câu nào, mỗi người nhìn về một phía cửa sổ, mang theo những nỗi niềm riêng biệt.

Xe dừng trước cổng Âu Dương gia, người tài xế đi xuống trước, chủ động mở cửa xe cho Âu Dương Vô Thần. Âu Dương Thiên Thiên tự mình mở cửa bước xuống, cô đưa mắt nhìn ngôi nhà to lớn quen thuộc, bất giác thở hắt ra một hơi.

Lại quay về rồi..... nơi không muốn quay về nhất.

Âu Dương Vô Thần đi đến đứng bên cạnh, anh nâng tay đặt lên sau đầu Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Em cứ đi sau tôi.

Dứt lời, người đàn ông buông tay, nhắc chân bước về phía trước. Âu Dương Thiên Thiên nhìn bóng lưng anh cao lớn, cô mím môi, chậm rãi đi theo sau.

Người hầu trong Âu Dương gia thấy cả hai trở về liền chạy ra đón tiếp, Âu Dương Vô Thần không để tâm đến họ, anh đi thẳng vào đại sảnh, thế nhưng, ngoài dự đoán, anh không thấy Âu Dương Chấn Đông có mặt ở đây,

thay vào đó là Âu Dương Na Na và Âu Dương Hạ Mạt đang ngồi trên ghế nói chuyện.

Hai người dường như rất bất ngờ trước sự xuất hiện của Âu Dương Vô Thần, cùng đứng lên gọi;

- Anh hai!

Vừa dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền đi vào. Thấy cô, Âu Dương Na Na và Âu Dương Hạ Mạt đều ngạc nhiên mở to mắt, cứ như không nghĩ đến cô cũng sẽ về đây.

Người đàn ông liếc ánh mắt sắc bén nhìn cả hai, lạnh nhạt nói:

- Không chào sao?

Âu Dương Na Na không hiểu, theo bản năng đáp:

- Dạ?

Nghe câu trả lời ngu ngốc của cô ta, Âu Dương Vô Thần nhướn mày lạnh lẽo, lên tiếng:

- Thấy tôi thì chào, còn thấy Nhị tiểu thư Âu Dương gia thì không chào sao?

Câu nói của anh khiến Âu Dương Na Na bất ngờ, cô ta há miệng tròn tròn mắt, cứ như không tin những điều mình vừa nghe thấy.

Ý... ý của Âu Dương Vô Thần là gì chứ? Anh ấy muốn cô chào Âu Dương Thiên Thiên sao? Vì cái gì?

Trước nay cô vẫn luôn không chào cô ta mà, anh hai thấy nhưng cũng đâu có nói gì, tại sao.... đột nhiên lần này lại muốn cô chào chứ?

Âu Dương Na Na ngạc nhiên đứng đờ người không lên tiếng. Lúc này, Âu Dương Hạ Mạt bên cạnh phản ứng nhanh hơn, cô ta nhìn sang Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Chị về rồi!

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn Âu Dương Na Na, lần này, cô ta giật mình trước ánh mắt lạnh lẽo của anh, cứ như rằng anh đang âm thầm nhắc nhở cô hãy làm giống như Âu Dương Hạ Mạt vậy.

Cứng nhắc quay sang phía Âu Dương Thiên Thiên, cô ta khó khăn gọi:

- Chị.

Âu Dương Thiên Thiên không để ý đến vấn đề đó, cô "Ừ" một tiếng đáp lại rồi thôi.

Đúng lúc này, một người hầu chạy vào, cúi đầu chào Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Đại thiếu gia, Nhị tiểu thư, mời hai người lên thư phòng.

Âu Dương Vô Thần dời tầm mắt, hỏi:

- Ba tôi đâu?

Người hầu cúi đầu, nhanh chóng đáp:

- Dạ lão gia đang trên đường từ nhà thờ trở về đây, ngài nhắn Đại thiếu gia và Nhị tiểu thư hãy đợi ngài ở thư phòng tầng trên.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, anh quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Em lên trước đi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 506: Gặp Lại Mẹ Kế!

Âu Dương Thiên Thiên nghe anh nói, cô chớp đôi mắt trong suốt, bất giác lên tiếng:

- Anh còn có chuyện gì sao?

Nhìn vào đôi mắt trong veo như đang muốn hỏi "Anh không đi chung với tôi sao? Anh đã nói anh sẽ đi cùng tôi mà" của Âu Dương Thiên Thiên, khóe miệng người đàn ông hơi câu lên, hạ giọng đáp:

- Tôi cần phải gọi một cuộc điện thoại, em lên phòng ba ngồi đợi trước đi, tôi sẽ lên sau ngay thôi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, mím môi liếc nhìn hai cô gái kia một chút, rồi nhẹ gật đầu đáp:

- Được rồi.

Nói xong, liền lướt qua anh đi lên lầu. Âu Dương Vô Thần đứng nhìn theo bóng lưng cô cho đến khi khuất hẳn, sau đó mới quay sang Âu Dương Na Na và Âu Dương Hạ Mạt, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn hai người, lên tiếng:

- Để tôi thấy một lần nữa... các cô không tự biết thân phận như vậy, thì sẽ không đơn giản chỉ là cảnh cáo như hôm nay nữa đâu.

Lời nói của anh làm Âu Dương Na Na bất ngờ, cô nhú mày hỏi:

- Anh hai, ý anh là gì chứ?

Âu Dương Vô Thần nhướn mày, lãnh đạm nói:

- Ý trên mặt chữ, tự hiểu.

Dứt lời, anh liền quay đầu đi ra ngoài, không nán lại thêm giây phút nào nữa. Âu Dương Na Na tức đến mức nhảy cẫng lên, cô ta dậm chân, gọi lớn:

- Anh hai, anh hai!

Cô ta cứ tưởng rằng lời gọi của mình sẽ khiến Âu Dương Vô Thần dừng chân, thế nhưng không, người đàn ông vẫn bước đi mạnh mẽ không hề quay đầu lại.

Quá bất mãn trước hành động của anh, Âu Dương Na Na vung tay hất văng ly trà trên bàn, khiến nó rơi xuống đất tạo thành tiếng vỡ chới tai.

Âu Dương Hạ Mạt thấy vậy, liền đưa tay ra can ngăn:

- Chị, bình tĩnh một chút đi. Em nghĩ anh hai...

- Câm mồm! - Tiếng quát bất thành linh vang lên cắt ngang câu nói của cô ta, Âu Dương Na Na hét ngược lại người đang nói bên cạnh mình, rồi quay người tức giận đi vào bên trong.

Nhìn theo bóng lưng vừa hùng hổ vừa ngạo mạn của Âu Dương Na Na, nét mặt Âu Dương Hạ Mạt không biểu hiện gì quá nhiều, cô chớp ánh mắt nhàm chán, tựa như đã quá quen với những điều này, lên tiếng:

- Người đâu.

Sau tiếng gọi của cô, một nữ hầu ngay lập tức chạy vào, cúi đầu đáp:

- Tiểu thư, cô có gì dặn dò?

Âu Dương Hạ Mạt nhướn mày, hất cằm về phía những mảnh vỡ trên sàn, nói:

- Dọn dẹp chỗ này đi.

Người hầu nghe thấy, liền cúi đầu làm theo ngay. Âu Dương Hạ Mạt đứng đó, cô quay đầu nhìn về phía Âu Dương Vô Thần rời đi, ánh mắt hiện lên chút suy nghĩ.

=====

Âu Dương Thiên Thiên đi lên tầng trên, cô đến trước cửa phòng đầu tiên, cũng chính là thư phòng của Âu Dương Chấn Đông ở khu đại sảnh này. Thường ông ta có đến ba thư phòng trong khắp các khu ở Âu Dương gia, nhưng căn phòng này mới là nơi được sử dụng nhiều nhất, vậy nên nơi đây cũng được coi là thư phòng chính của ông ấy. Còn những chỗ khác chỉ là khu làm việc bình thường mà thôi.

Vươn tay chạm vào nắm cửa, Âu Dương Thiên Thiên muốn mở nó ra để đi vào trong, thế nhưng đúng lúc này, một tiếng nói liền vang lên:

- Con thật sự đã trở về rồi, Thiên Thiên.

Lời nói hiển nhiên làm động tác của cô gái ngừng lại, Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt bình tĩnh, cô chậm rãi xoay đầu nhìn sang bên cạnh, nơi phát ra tiếng nói quen thuộc.

Và dĩ nhiên, cô sớm đã đoán được người nói câu đó là ai. Còn có thể là kẻ nào nữa chứ? Người mẹ kế thân yêu của cô! Người mà cô không muốn gặp nhất..... Bạc Tuyết Cơ!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 507: Thay Đổi Ngoạn Mục

Âu Dương Thiên Thiên nhìn người phụ nữ đã khoảng thời gian dài không gặp, cô liếc một lượt trên xuống cơ thể bà ta, mím môi không lên tiếng.

Thấy cô không có ý định nói gì, Bạc Tuyết Cơ liền lên tiếng trước:

- Đáng lẽ ra con phải trở về sớm hơn, không nên làm một đứa trẻ tùy hứng vì một phút nông nổi mà bỏ nhà đi như vậy.

Âu Dương Thiên Thiên lần này không im lặng, cô chớp mắt, chậm rãi đáp:

- Tôi có làm đứa trẻ tùy hứng vì một phút nông nổi mà bỏ nhà đi hay không thì cũng là chuyện của tôi, liên quan gì đến bà? Bạc phu nhân?

Người phụ nữ nghe vậy, nhướn môi trả lời:

- Tất nhiên là có liên quan đến ta rồi, bởi vì... ta nghe nói con rời khỏi Âu Dương gia là vì ta, không phải sao?

Âu Dương Thiên Thiên bật cười khi nghe những lời của Bạc Tuyết Cơ, cô cười nửa miệng, lên tiếng:

- Bà đánh giá mình hơi cao rồi đấy, tôi không rời khỏi đây vì bất kì người nào, tôi đi là vì quan điểm của tôi và ba tôi khác nhau, là vì chúng tôi

không thể có cùng một tiếng nói chung, không liên quan đến ai cả, và nhất là không liên quan đến bà, Bạc phu nhân. Bà nên bớt ảo tưởng lại một chút.

Bạc Tuyết Cơ mím môi, bất giác nuốt một ngụm nước bọt. Bà ta há miệng muốn phản bác nhưng lại bị Âu Dương Thiên Thiên giành lên tiếng trước:

- Còn việc này nữa, tôi đã hơn 20 tuổi rồi, theo luật pháp thì tôi đã đủ tuổi công dân, có nghĩa là tôi có quyền tự do làm mọi điều mình muốn, kể cả là chuyện phạm pháp. Vậy nên, chuyện tôi rời khỏi nhà của mình là điều tôi muốn làm, và thậm chí là có thể làm, không ai có quyền nói gì cả. Đặc biệt là những người không liên quan đến tôi.... thắc mắc việc tôi đi hay ở.... tại chính ngôi nhà của mình.

Thả năm tay cửa ra, Âu Dương Thiên Thiên tiến lên một bước, đến gần trước mặt của người phụ nữ, nói:

- Bạc phu nhân, bà... là người không liên quan đến tôi nhất trong ngôi nhà này, nên bà cũng là người không có quyền nói lý với tôi về những điều đó nhất, ba tôi tôi có thể chấp nhận, nhưng bà thì không. Đừng đi quá giới hạn của mình.

Bạc Tuyết Cơ đứng im nhìn cô gái đối diện, ánh mắt của cô ta trong veo nhưng lại mang theo sự mạnh mẽ quyết liệt, khiến bà câm nín. Từng lời nói đều nhẹ nhàng nhưng lại có hơi hướng của sự cảnh cáo và áp đảo, thật sự... khiến người khác cảm thấy nghẹt thở.

Đó là những thứ mà một cô gái 22 tuổi mang lại sao? Sao có thể chứ....

Âu Dương Thiên Thiên nói xong, cô xoay người lại đi về phía cầu thang, dường như có ý muốn xuống lầu, cô không muốn ở chung một chỗ với người đàn bà này một chút nào, thà cô ngồi ở dưới đại sảnh đợi ba mình còn hơn.

Bạc Tuyết Cơ đứng phía sau mí mắt, đột nhiên lên tiếng:

- Con thay đổi rồi. Cứ như một con người khác vậy.

Trong nhận thức của bà ta, Âu Dương Thiên Thiên là một cô gái trầm tĩnh, dịu dàng và có chút nhút nhát. Cô gái đó nhỏ bé mỏng manh như cánh hoa vậy, không hề giống một con người mạnh mẽ và bình tĩnh như hiện giờ.

Lúc trước, sự thay đổi nhỏ nhoi sau vụ tai nạn của Âu Dương Thiên Thiên không hề làm bà lo lắng, bởi bà nghĩ rằng cô ta chỉ đang vùng vẫy và cố tỏ ra mạnh mẽ mà thôi, nhưng không.... bà đã nghĩ sai rồi.

Âu Dương Thiên Thiên hiện giờ đã không còn đơn giản như lúc trước nữa, cô ta đã thay đổi một cách hoàn toàn, mọi bộ mặt và cả tính cách của mình. Cô ta đang thể hiện sự khác biệt của bản thân, cùng với uy quyền vốn có của Âu Dương gia, cô ta đang trở nên.... thực sự mạnh mẽ.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy câu nói của người phụ nữ, cô dừng chân trước bậc thềm đầu tiên, quay đầu lại nhìn Bạc Tuyết Cơ, lên tiếng:

- Thì sao? Mọi người trên thế giới này đều thay đổi từng ngày, tôi thì không được à? Hay bà vẫn luôn nghĩ rằng, tôi sẽ mãi là một đứa trẻ yếu đuối không có sức phản kháng như nhiều năm trước?

- Không có đâu, bởi vì tôi đã.... không còn là Âu Dương Thiên Thiên của lúc xưa nữa rồi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 508: Chuyển Biến Bất Ngờ

Bạc Tuyết Cơ nheo ánh mắt nghi hoặc nhìn Âu Dương Thiên Thiên, bà ta nhắc chân đi đến gần chỗ cô, hỏi:

- Con.... rất cuộc là muốn làm gì?

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, không trốn ánh mắt của người phụ nữ, ngược lại thẳng thừng nhìn vào nó, rành rọt đáp:

- Muốn lấy lại những thứ thuộc về tôi, thuộc về mẹ tôi... và tổng khứ những kẻ không liên quan ra khỏi Âu Dương gia. Bạc phu nhân, bà có biết tôi đang nói đến ai không?

Bạc Tuyết Cơ cứng họng không nói nên lời, câu nói đầy tính khiêu khích của Âu Dương Thiên Thiên thực sự đã tác động đến bà ta, nó thừa sức nêu lên việc cô ấy muốn đuổi cổ Bạc Tuyết Cơ và hai đứa con gái của bà ta ra khỏi Âu Dương gia.

Sự kiêu ngạo này.... từ đâu mà đến chứ?

Người phụ nữ cắn răng, cổ phát thành tiếng:

- Con sẽ không làm được điều đó đâu. Ta là mẹ của con....

- Chỉ là mẹ kế không danh không phận mà thôi. - Ngay lập tức cắt ngang lời của Bạc Tuyết Cơ, Âu Dương Thiên Thiên lên tiếng đánh thếp.

- Bạc phu nhân, bà quên rồi sao? Bà là được ông nội tôi cho vào ngôi nhà này, chứ không phải cưới hỏi tận nơi rước tận chỗ về làm phu nhân của Âu Dương gia. Bà không có danh phận, cũng không hề có địa vị gì ngoài người phụ nữ nằm bên cạnh ba tôi cả.

- Người ngoài có thể lịch sự gọi bà một tiếng Bạc phu nhân, người hầu cũng có thể hiểu bà là mẹ kế của Âu Dương Thiên Thiên tôi nếu không muốn nói khó nghe là "nhân tình" có hiểu không hả? Bà nghĩ mình là ai mà dám cao ngạo nói rằng tôi sẽ không làm được gì bà chứ?

Từng lời của Âu Dương Thiên Thiên khiến Bạc Tuyết Cơ run rẩy, môi bà ta giật liên hồi nhưng không thể lên tiếng phản bác lại, chỉ có bàn tay là càng lúc càng siết chặt.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt lạnh lùng, nhìn nét mặt tái xanh của người phụ nữ tiếp tục nói:

- Bạc phu nhân, đừng nghĩ bà sinh cho ba tôi hai đứa con gái là có thể chắc chắn được địa vị của mình trong ngôi nhà này. Nó chẳng làm nên điều gì cả đâu. Bởi đơn giản, Âu Dương Na Na và Âu Dương Hạ Mạt còn đứng sau một người là tôi đây, họ có thể làm được điều kì diệu nào nếu chỉ là một Tam tiểu thư và Tứ tiểu thư chứ? Sẽ chẳng có ai nhớ đến những thân phận thấp lại càng thấp đó đâu.

- Mà nói thẳng ra nếu không tính con nuôi là anh hai thì tôi chính là Đại tiểu thư của Âu Dương gia, hai đứa con gái đó của bà dù có làm gì thì cũng chỉ đứng sau tôi mà thôi, bà định dựa vào đó để xây dựng hay là muốn củng cố chiếc ghế Âu phu nhân của mình vậy?

- Đừng có vọng tưởng nữa, chiếc ghế của mẹ tôi không phải là nơi mà thể loại bò lên giường của đàn ông có thể tùy tiện ngồi lên được, đó là cả sự vinh danh và công nhận của một gia tộc, bà vĩnh viễn không thể có được sự vinh hạnh đó đâu.

Bạc Tuyết Cơ tức giận đến run người, bà ta trừng ánh mắt sắc bén nhìn cô gái, gầm gừ lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên.

Đối mặt với biểu hiện này, Âu Dương Thiên Thiên không tỏ ra sợ hãi, cô nhướn mày, nói:

- Tự giữ chặt chỗ của mình đi, Bạc phu nhân, đừng khiêu khích sự nhân nhượng của tôi dành cho bà, biết đâu được, hôm nay con mèo bị dồn đến cuối đường, ngày mai lại có thể hóa thành hổ dữ cắn ngược lại thì sao? Đâu ai nói trước được điều gì, đúng vậy không?

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên cười nhếch mép một cách chế giễu, cô liếc ánh mắt khinh thường, quay đầu đi xuống bậc thang.

Bạc Tuyết Cơ đứng phía sau, sự tức giận ngập tràn toàn bộ tâm trí, ăn mòn lấy mọi suy nghĩ của bà ta, bàn tay siết chặt đến mức những móng tay đâm vào sâu trong da thịt đau rát.

Sỉ nhục.... đây chính là sự sỉ nhục. Một sự khinh bỉ không thể chấp nhận được.

Ánh mắt bị che lấp hoàn toàn bởi sự tức giận cao độ, Bạc Tuyết Cơ bước chân xuống cầu thang, bắt lấy tay cô gái, ép người cô quay lại, nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô không được làm như vậy.

Sức lực lớn từ người phụ nữ khiến Âu Dương Thiên Thiên phải xoay đầu, cô nhìn cánh tay mình đang bị nắm chặt, trừng mắt đáp:

- Bỏ tôi ra.

Bạc Tuyết Cơ ngược lại càng nắm chặt hơn, khiến Âu Dương Thiên Thiên khó chịu, cô ngay lập tức vùng khủy tay mình thật mạnh, hất văng

bàn tay của bà ta ra khỏi người.

Một lần nữa quay đầu rời đi, Bạc Tuyết Cơ không thể làm được gì cả, sự tức giận và căm thù đã lên tới đỉnh điểm, bà ta liền vươn tay về phía trước

....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 509: Bị Thương!

Không còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ về vấn đề nào nữa, Bạc Tuyết Cơ dang tay muốn đẩy Âu Dương Thiên Thiên xuống dưới. Thế nhưng, đúng lúc đó, bước chân của bà ta đột nhiên bước hụt một bậc thang, khiến cơ thể bị mất lực cân bằng, trực tiếp ngã về phía trước. Theo bản năng, bà ta hét lên:

- Aa.

Âu Dương Thiên Thiên hoàn toàn không hay biết gì về việc đang sắp xảy ra với mình, cô bước tiếp xuống cầu thang, lúc này, chợt nghe thấy tiếng thét từ phía sau, cô liền xoay người nhìn lại.

Thế nhưng, khi còn chưa kịp định hình có chuyện gì đang xảy ra, thì một thân thể đã ập tới trước mặt cô. Người của Bạc Tuyết Cơ ngã nhào vào người của Âu Dương Thiên Thiên, tạo thành thế đỡ lấy nhau, khiến cả hai người cùng ngã xuống phía dưới.

Lăn vòng cả một đoạn các bậc thang, người cô bị va đập vào các góc cạnh sắc nhọn, Âu Dương Thiên Thiên không thể nhận ra bất cứ chỗ nào trên bản thân mình nữa, cho đến khi cả hai người đổ ầm xuống sàn nhà và tách ra hai bên.

Âu Dương Hạ Mạt đang đứng nhìn thấy được cảnh này, cô ta hoảng hốt chạy đến gần Bạc Tuyết Cơ, hô lên:

- Mẹ!

Âu Dương Thiên Thiên lơ mờ chớp mắt, khắp người cô đều tê liệt, hầu như không thể cảm nhận được thứ gì nữa. Thậm chí cô còn không thể cử động các chi trên cơ thể, cảm giác như từng phần của người mình đã rời rời.

Đúng lúc này, Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Chấn Đông cùng lúc đi vào, cả hai đều nhìn thấy điều đang xảy ra trước mắt.

Thế nhưng Âu Dương Vô Thần mới là người phản ứng nhanh hơn, anh chạy ngay đến chỗ của người con gái, quỳ xuống đỡ lấy đầu cô, gọi với giọng đầy lo lắng:

- Thiên Thiên.

Cô gái thở dồn dập từng hơi nặng nề nhìn anh, khó khăn mở miệng đáp:

- Âu Dương.... Vô Thần.....

Người đàn ông nhìn cô, run rẩy hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì với em vậy?

- Tôi..... - Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt, không kịp nói hết câu, đã có cơn đau nhức từ cơ thể truyền đến.

Rồi sau đó, cô cảm nhận có một dòng nước ấm chảy xuống mang tai mình, không cần suy đoán, Âu Dương Thiên Thiên cũng có thể khẳng định nó là gì rồi.

Lúc này, từ bên cạnh truyền đến tiếng của Âu Dương Hạ Mạt:

- Ba, mẹ chảy máu rồi. Phải mau đưa mẹ đến bệnh viện thôi.

Mí mắt Âu Dương Thiên Thiên nặng trĩu, cô nhẹ đảo tầm nhìn một vòng xung quanh.

- Ba phải làm gì đó đi.

- Ba!

- Gọi cấp cứu. Nhanh lên.

- Thiên Thiên, con có làm sao không?

- Thiên Thiên.

Trong những tiếng la hét, Âu Dương Thiên Thiên không còn đủ tỉnh táo để suy nghĩ nữa, hình ảnh cuối cùng mà cô nhìn thấy là một vũng máu dưới chân của người phụ nữ nằm cách đó không xa.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 510: Là Âu Dương Thiên Thiên!

Âu Dương Chấn Đông và Âu Dương Hạ Mạt đứng trước cửa phòng cấp cứu, cả hai đều giữ vẻ mặt bình tĩnh, nhưng thực chất lại rất lo lắng, không biết tình hình bên kia cánh cửa như thế nào.

Bấy giờ, Âu Dương Na Na mới cầm túi xách chạy vội tới. Cô ta cầm lấy tay của Âu Dương Hạ Mạt, thở dốc lên tiếng:

- Mẹ.... mẹ như thế nào rồi?

Âu Dương Hạ Mạt lắc đầu, khẽ đáp:

- Em không biết, vẫn đang phẫu thuật bên trong, chưa xong nữa.

Âu Dương Na Na nghe vậy, căn môi lo lắng. Cô ta đưa mắt nhìn xung quanh, rồi nhíu mày hỏi:

- Anh hai đâu? Anh ấy không ở đây sao? Chị nghe nói anh ấy có đến bệnh viện mà.

Âu Dương Hạ Mạt liếc mắt, ngập ngừng trả lời:

- Anh hai.... anh ấy.... anh ấy...

Thấy vẻ thậm thụt của cô, Âu Dương Na Na khó chịu nhăn mặt, nói:

- Em làm gì vậy? Anh ấy ở đâu? Mau nói đi.

Trước sự quyết liệt của cô ta, Âu Dương Hạ Mạt không còn cách nào khác đành phải nói sự thật:

- Anh hai đang ở phòng bệnh VIP bên cạnh.... chăm sóc cho Âu Dương Thiên Thiên.

Bốn chữ "Âu Dương Thiên Thiên" vang lên ngay lập tức thu hút sự chú ý của Âu Dương Na Na, cô ta trừng mắt, đột nhiên hỏi lớn:

- Âu Dương Thiên Thiên? Cô ta làm gì ở đây? Tại sao anh hai lại ở cùng với cô ta mà không quan tâm đến mẹ chứ?

Âu Dương Hạ Mạt lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ đáp:

- Em không biết. Âu Dương Thiên Thiên cũng bị ngã cầu thang giống như mẹ, nhưng trông cô ta không bị thương gì nặng cả, còn mẹ thì....

Lời nói mập mờ mơ hồ của Âu Dương Hạ Mạt kích thích Âu Dương Na Na, trong phút chốc làm cô ta nổi giận.

Những lời như vậy hiển nhiên rất dễ khiến người khác suy đoán sự việc như thế nào. Hai người cùng lúc bị ngã xuống cầu thang, vậy mà một người bị thương nhẹ, một người thì bị thương nặng đến mức phải cấp cứu ư?

Muốn nghĩ cái gì thì chính là có thể nghĩ cái đó rồi! Bất cứ khả năng nào cũng có thể xảy ra được mà.

Trong khi hai cô gái còn đang tranh cãi về việc của Âu Dương Thiên Thiên, thì người đàn ông trung niên lại không tỏ ra bất cứ biểu hiện gì.

Âu Dương Chấn Đông đứng chờ một bên góc cửa, cho đến khi thấy đèn cấp cứu tắt đi, cánh cửa mở ra thì liền chạy đến trước, vội vàng hỏi:

- Bác sĩ, tình hình thế nào rồi?

Người đàn ông mở khẩu trang y tế ra, nhìn Âu Dương Chấn Đông với ánh mắt buồn rầu, thở dài một hơi đáp:

- Ca phẫu thuật khá thuận lợi, tuy ban đầu có chút khó khăn do bệnh nhân đã lớn tuổi, nhưng vẫn thành công, người lớn đã qua cơn nguy hiểm rồi. Nhưng mà... đứa bé trong bụng.... do còn nhỏ tuần tuổi, nên không chịu được sức va chạm mạnh... không thể giữ được. Tôi thành thật xin lỗi.

Âu Dương Chấn Đông đứng hình khi nghe những lời của bác sĩ nói, ông mở to mắt như thể không tin được vào điều ấy.

Âu Dương Na Na và Âu Dương Hạ Mạt cũng đứng im bất động, trông như rất sốc.

Đứa bé.... vậy mà mất đi rồi....

Người bác sĩ cũng rất đau lòng khi phải nói ra chuyện này, nhưng không thể làm gì để cứu vãn được, chỉ biết cúi đầu rời đi.

Đúng lúc này, đột nhiên Âu Dương Na Na hét lên:

- Là Âu Dương Thiên Thiên, chính cô ta đã làm mẹ sảy thai, chính là cô ta!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 511: Đổi Trắng Thay Đen

Lời nói của Âu Dương Na Na ngay lập tức khiến Âu Dương Chấn Đông quay phắt qua, ông nhìn cô bằng đôi mắt giận dữ, quát lớn:

- Đừng nói bậy bạ, Thiên Thiên sẽ không làm như vậy.

Âu Dương Na Na rướn môi, không sợ hét ngược lại:

- Ba đừng có bênh cô ta nữa, hai người cùng ngã xuống cầu thang làm sao chỉ một mình mẹ bị thương nặng như vậy, còn cô ta thì không sao chứ? Chắc chắn cô ta đã đẩy mẹ con xuống, chắc chắn là cô ta đã làm.

Người đàn ông lắc đầu, nói:

- Thiên Thiên không có lí do để làm chuyện này, con bé chỉ mới vừa trở về thôi.

- Ai nói không có lí do để làm chuyện này chứ? Cô ta sớm đã không thuận mắt mẹ con rồi, không phải lần trước nghe tin mẹ có thai đã bỏ nhà đi tỏ ý chống đối hay sao? Lần này trở về còn làm mẹ sảy thai nữa, rõ ràng là ý đồ của cô ta rồi.

Âu Dương Na Na bất chấp lời phủ định của Âu Dương Chấn Đông, liên tục đưa ra những lời nói tấn công về phía Âu Dương Thiên Thiên, cô ta thậm chí còn dùng những lí luận vô căn cứ của mình để đổ hết tội lên đầu Âu Dương Thiên Thiên.

Cô ta dường như bỏ luôn vào đó cả sự tức giận và căm hận của mình, muốn dùng hết mọi thứ để vui dập người khác.

Mặc dù đã bị lung lay nhưng Âu Dương Chấn Đông vẫn nghiêng về phía đứa con gái mình yêu thương nhất, cố gắng bác bỏ:

- Không phải... Thiên Thiên không phải người như vậy. Con bé dù có chán ghét ai đến mức nào cũng sẽ không làm điều tàn nhẫn như vậy đâu.

Âu Dương Na Na nghe thấy, cười hắt ra một hơi, cô ta nhướn mày, thâm nghĩ.

Hóa ra hình tượng của Âu Dương Thiên Thiên trong lòng Âu Dương Chấn Đông lại tốt đẹp như vậy. Nhưng mà, càng tốt đẹp, cô càng cảm thấy căm hận hơn, càng muốn hủy hoại cô ta hơn nữa.

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Na Na liền bắt lấy tay của Âu Dương Hạ Mạt bên cạnh, kéo người cô ta lên trên, nói:

- Nếu như ba vẫn không tin thì hỏi Hạ Mạt đi, em ấy nói đã nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên đẩy mẹ xuống cầu thang đấy.

Âu Dương Hạ Mạt bị lôi lên trước, cô hơi cúi đầu tỏ vẻ ngập ngừng, thậm chí là có chút lúng túng và sợ sệt, giống như bản thân đã nhìn thấy thứ không nên thấy, nói thứ không nên nói vậy.

Âu Dương Chấn Đông bán tín bán nghi nhìn biểu hiện của cô ta, Âu Dương Hạ Mạt trong mắt ông là một đứa trẻ ngoan và hiền dịu, tính cách trong sáng, trung thực, ông cũng có vài phần tin tưởng cô con gái này.

Nghĩ vậy, Âu Dương Chấn Đông liền tiến lên một bước, ông nhìn Âu Dương Hạ Mạt, hỏi một cách cẩn trọng:

- Hạ Mạt, điều mà Na Na nói có đúng hay không? Con đã thấy Thiên Thiên đẩy Tuyết Cơ xuống cầu thang sao?

Âu Dương Hạ Mạt liếc ánh mắt sợ hãi, cô ta rụt rè nhìn Âu Dương Chấn Đông, rồi nhìn qua Âu Dương Na Na, ngập ngừng đáp:

- Con.... con....

Âu Dương Na Na thấy vậy, liền đặt tay lên vai cô ta, nói:

- Hạ Mạt, đừng sợ gì cả. Cứ nói hết những gì em thấy ra đi, em đã ở đó mà.

Nghe câu này của Âu Dương Na Na, Âu Dương Hạ Mạt mím môi, nuốt một ngụm nước bọt căng thẳng. Cô ta quay sang nhìn Âu Dương Chấn Đông, chậm rãi lên tiếng:

- Con không chắc lắm. Chỉ là.... con nghe tiếng la hét của mẹ, khi nhìn lên thì thấy.... thì thấy chị (Âu Dương Thiên Thiên) đẩy mẹ ngã từ phía sau, trong lúc hoảng loạn, mẹ đã nắm lấy áo chị ấy kéo xuống luôn. Vậy nên cả hai mới cùng ngã xuống cầu thang.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 512: Chính Mắt Con Đã Nhìn Thấy

Âu Dương Hạ Mạt nói với giọng lắp bắp, tựa như rất sợ mình sẽ nói gì đó sai:

- Với góc độ của con khi đó, không hoàn toàn thấy hết mọi thứ nhưng thật sự con đã nhìn thấy chị đưa tay ra đẩy mẹ. Con... con chỉ nói những điều con đã thấy mà thôi.

Lời này của Âu Dương Hạ Mạt phát ra như một cây búa sắt nặng nề đập mạnh vào bức tường thành bảo vệ của Âu Dương Chấn Đông với đứa con gái mình yêu thương nhất. Ông im lặng tầm vài giây sau mới lên tiếng:

- Hạ Mạt... con thật sự đã chính mắt nhìn thấy... Thiên Thiên đẩy ngã Tuyết Cơ từ trên lầu xuống sao? Con chắc chắn?

Âu Dương Hạ Mạt mím môi, gật đầu một cách khẳng định, trả lời:

- Con chắc chắn. Chính mắt con đã nhìn thấy.

"...."

Dứt lời, một mảnh im lặng lan tràn trong không gian. Âu Dương Na Na nhìn sắc mặt của Âu Dương Chấn Đông, cô biết... ông ấy đang nghi hoặc rồi, đã bắt đầu nghi ngờ Âu Dương Thiên Thiên rồi.

Ngay lập tức tiến lên, cô nói:

- Ba đã nghe rồi đấy, còn có Hạ Mạt tận mắt chứng kiến mọi việc, như vậy chắc chắn điều con đoán là không sai rồi. Âu Dương Thiên Thiên là người đã đẩy mẹ xuống cầu thang, chính cô ta đã hại chết đứa bé trong bụng của mẹ.

Trước những lời của Âu Dương Na Na, người đàn ông lần này không lên tiếng phủ định nữa, ông mím môi, ánh mắt phức tạp.

Không để cho Âu Dương Chấn Đông suy nghĩ gì thêm, Âu Dương Na Na liền nói tiếp:

- Ba, mẹ đã lớn tuổi rồi nhưng vẫn mang thai đứa con của Âu Dương gia, bất chấp những rủi ro mà bác sĩ nói. Công sức mẹ chịu đựng khoảng thời gian qua với đứa bé cực kì khó khăn, nhưng bây giờ lại dễ dàng bị Âu Dương Thiên Thiên làm cho mất đi rồi.

- Đó em của con, là con ruột của ba, ba phải đòi lại cho nó một công đạo, đòi lại cho mẹ con một công bằng mới được.

Âu Dương Hạ Mạt bên cạnh thấy vậy cũng nhẹ nhàng lên tiếng, châm vào một mồi lửa nhỏ, làm chất xúc tác khiến sự nghi ngờ của Âu Dương Chấn Đông được đốt cháy lớn hơn:

- Ba, mặc dù con rất yêu quý chị nhưng lần này thực sự không thể bênh được, điều chị ấy làm với mẹ con là hoàn toàn sai rồi. Mất đi một người em, thân làm chị con cảm thấy rất đau lòng, đến con còn như vậy thì ba thử nghĩ xem mẹ sẽ như thế nào nữa?

- Giống như ba đã từng nói, là con, sai thì phải phạt, những lần con và chị Na Na sai cũng vậy, đều bị ba la mắng cả. Thế nên, lần này ba cũng phải thật công bằng, công tư phân minh. Dù có yêu thương chị thế nào, cũng phải cho hai chúng con và mẹ một câu trả lời thỏa đáng.

Nói xong, lại một tràng im lặng kéo dài. Âu Dương Chấn Đông chớp ánh mắt đen láy, vài giây sau thì quay người rời đi, không đáp một tiếng nào.

Âu Dương Na Na nhếch môi, cũng xoay người nhanh chân đi theo sau. Nếu cô đoán không nhầm, thì chắc chắn bây giờ ba sẽ đi gặp Âu Dương Thiên Thiên để hỏi tội.

Cô ta chết chắc rồi!!!

Âu Dương Hạ Mạt ngược lại không vội bước chân, cô ngược đầu lên nhìn theo bóng lưng của hai người rời đi, trên mặt từ khi nào đã thu lại vẻ rụt rè lúc này.

Âu Dương Thiên Thiên, để tôi xem.... thêm một lần này nữa, thì liệu mối quan hệ giữa cô và ông ta, rốt cuộc có còn giữ được hay không!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 513: Cô Nói Gì?

Âu Dương Vô Thần ngồi im trên ghế, anh nhìn cô gái đang nằm trên giường, đầu cô quấn một dải băng màu trắng, thậm chí le lói một ít vết máu nhòe.

Gương mặt cô gái nhợt nhạt, đôi môi khô ráp, tổng thể trông vô cùng yếu ớt.

Nhìn cảnh tượng này, trong lòng người đàn ông như siết lại, trái tim đau đớn như bị ai đó bóp chặt, nặng nề khó thở.

Lúc này, một bóng người từ bên ngoài tiến vào. Kỳ Ân đứng đằng sau Âu Dương Vô Thần, cúi đầu lên tiếng:

- Cậu chủ, Bạc phu nhân đã vượt qua giai đoạn nguy hiểm, hiện tại đang chuyển về phòng hồi sức, nhưng mà đứa bé trong bụng bà ta... thì không giữ được.

Người đàn ông nghe nói, chớp ánh mắt lạnh lẽo, hỏi:

- Tôi không quan tâm Bạc Tuyết Cơ sống hay chết. Cô có điều tra được gì hay không?

Kỳ Ân mím môi, nuốt một ngụm nước bọt, cẩn trọng đáp:

- Trước mắt vẫn chưa tìm ra nguyên nhân Nhị tiểu thư ngã xuống cầu thang là do đâu, thưa cậu chủ. Âu Dương gia không gắn camera ở khu vực

đại sảnh nên dù chúng tôi đã xâm nhập vào hệ thống an ninh cũng không tìm hiểu được gì. Thêm nữa, vào khoảng thời gian đó, không có bất kì người hầu nào có mặt chứng kiến vụ việc, ngoại trừ Tam tiểu thư Âu Dương Hạ Mạt.....

"Rắc rắc" - Một tiếng động kì lạ phát ra cắt ngang lời nói của người phụ nữ. Kỳ Ân căn môi nhìn bàn tay của Âu Dương Vô Thần siết chặt đến mức nổi đầy gân tay, âm thầm sợ hãi.

Cô cúi đầu, hốt hoảng lên tiếng:

- Tôi xin lỗi, thưa cậu chủ.

Khấp người Âu Dương Vô Thần tỏa ra khí tức âm u đáng sợ, anh gằn giọng:

- Nội trong hôm nay, không cần biết các người dùng cách nào, nhất định phải điều tra cho ra chuyện này cho tôi, rõ chưa?

Kỳ Ân hạ tầm mắt xuống thấp, đáp:

- Dạ rõ, cậu chủ.

Vừa dứt lời, cô liền ngoảnh đầu nhìn lên, từ bên tai có tiếng tín hiệu kêu nhỏ, Kỳ Ân nhìn lại người đàn ông, nói:

- Cậu chủ, có người đến.

Nói xong, cô di chuyển thân thể, ngay lập tức như một bóng ma lướt thật nhanh, rời khỏi căn phòng không chút dấu vết.

Kỳ Ân vừa rời đi, Âu Dương Chấn Đông và Âu Dương Na Na cũng vừa kịp đi tới. Bọn họ nhìn bên trong phòng, rồi mở cửa bước vào.

Âu Dương Vô Thần thu lại khí tức lạnh thấu xương trên người mình, anh liếc ánh mắt nhàn nhạt nhìn hai người, lên tiếng:

- Ba nuôi, có chuyện gì sao?

Âu Dương Chấn Đông đi gần đến giường bệnh, ông nhìn một lượt Âu Dương Thiên Thiên, trả lời:

- Không có gì, chỉ là ba muốn xem Thiên Thiên sao rồi thôi. Bác sĩ nói như thế nào?

Âu Dương Vô Thần nhìn ông, chậm rãi đáp:

- Cô ấy bị chấn thương nhẹ ở đầu, có một số chỗ trên cơ thể bị bầm tím do va đập, nhưng không nặng lắm. Nằm tĩnh dưỡng vài ngày sẽ không sao.

Âu Dương Chấn Đông nghe vậy, thở một hơi nhẹ nhõm, nói:

- Vậy thì tốt.

Âu Dương Na Na đứng phía sau cô ta nhú mày khi thấy Âu Dương Chấn Đông chỉ nói những chuyện ngoài lề, mà không dă động gì đến việc lúc này cô đã nói.

Thấy vậy, cô ta liền bước về phía trước, nhìn Âu Dương Vô Thần lên tiếng:

- Anh hai, anh có biết gì hay không? Chính Âu Dương Thiên Thiên đã đẩy mẹ xuống cầu thang, cô ta đã làm mẹ sảy thai đấy.

Nghe câu này của Âu Dương Na Na, người đàn ông ngay lập tức liếc mắt nhìn lên cô, anh nhướn mày, hỏi:

- Cô nói gì?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 514: Con Không Đẩy Bạc Tuyết Cơ

Âu Dương Na Na thấy người đàn ông nhìn mình, cô ta có chút vui mừng vì nghĩ rằng anh ấy đã chú ý tới lời cô ta nói, liền hí hửng đáp:

- Em nói chính Âu Dương Thiên Thiên đã làm mẹ em sảy thai, cô ta rất độc ác, cố tình đẩy ngã mẹ em từ trên tầng, nhưng mẹ em đã nhìn thấy được ý đồ của cô ta, vì vậy mới kéo cô ta xuống theo. Anh hai, Âu Dương Thiên Thiên thật sự...

Lời đang nói chưa kịp hết, Âu Dương Vô Thần đã đứng dậy, anh bắt lấy cánh tay Âu Dương Na Na, ánh mắt đột nhiên trở nên đáng sợ, nói:

- Cô nói gì? Chính Bạc Tuyết Cơ đã kéo Âu Dương Thiên Thiên ngã xuống sao?

Âu Dương Na Na nghe câu hỏi của anh, cô ta sửng sờ mở to mắt, dường như không thể tin được.

Âu Dương Vô Thần.... vừa mới nói gì chứ? Anh ta.... chỉ để tâm đến việc mẹ cô kéo ngã Âu Dương Thiên Thiên ư? Nhưng điều cô đang nói... là ngược lại mà, vì sao anh ta không để tâm đến điều đó chứ?

- Anh hai... em nói mẹ đã bị Âu Dương Thiên Thiên đẩy ngã xuống cầu thang, cô ta đã làm mẹ em sảy thai, đứa bé trong bụng mẹ đã mất, anh có nghe không vậy? - Một lần nữa lớn tiếng lặp lại câu nói của mình. Âu

Dương Na Na trợn mắt nhìn người đàn ông, dường như muốn anh tin vào điều cô ta nói.

Ngược lại với những gì Âu Dương Na Na mong đợi, Âu Dương Vô Thần lại không để tâm đến điều đó, anh lên tiếng:

- Tôi không cần biết, cô nói chính mẹ cô đã kéo ngã Âu Dương Thiên Thiên, khiến cô ấy thành ra như thế này đúng không? Cô có chứng cứ gì?

Âu Dương Na Na mở to mắt kinh ngạc, người đàn ông này.... vậy mà lại không quan tâm đến chuyện của mẹ cô ư? Anh ta.... sao dám chứ?

Âu Dương Na Na run người, cô ta siết chặt tay, cắn môi nói:

- Anh hai.... anh...

Âu Dương Chấn Đông cũng nhìn thấy được điều khác lạ từ người Âu Dương Vô Thần, ông cau mày, hỏi:

- Vô Thần, con đang làm gì vậy?

Sắc mặt người đàn ông trông giống như rất tức giận, từ người anh tỏa ra thứ sát khí đậm đặc khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Đến Âu Dương Na Na cũng phải hoảng hốt thốt lên:

- Anh hai.... thả tay em ra...

Âu Dương Vô Thần trừng ánh mắt sắc bén, gầm gừ phát thành tiếng:

- Có đúng là như vậy không? Có đúng là.... Bạc Tuyết Cơ!

Âu Dương Na Na lắc đầu sợ hãi, cô ta không ngừng la hét:

- Anh hai, anh điên rồi. Anh rốt cuộc có hiểu em nói cái gì hay không? Chính Âu Dương Thiên Thiên mới là người có tội trong chuyện này, không

phải là mẹ em. Là cô ta, là Âu Dương Thiên Thiên.

- Câm miệng! - Gầm lên một tiếng cực kỳ giận dữ, Âu Dương Vô Thần hất văng người của Âu Dương Na Na xuống đất.

Ánh mắt anh nãy lửa nhìn cô ta, khiến Âu Dương Na Na hoảng sợ đến mức không dám nói bất cứ điều gì nữa.

Âu Dương Chấn Đông thì không khỏi kinh ngạc nhìn Âu Dương Vô Thần, ông không ngờ anh lại có biểu hiện quá độ như vậy. Từ trước đến giờ, ông chưa hề thấy điều đó từ anh, một con người điềm tĩnh lạnh lùng, không quan tâm đến ai.

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng thở nặng nề vang lên, cùng với đó là giọng nói quen thuộc truyền tới:

- Con.... không có đây Bạc Tuyết Cơ. Cô ta nói dối.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 515: Ba Không Tin Con Sao?

Âu Dương Thiên Thiên khó khăn ngồi dậy từ trên giường, cô nhìn người con gái đang ngồi bệt dưới đất, ánh mắt rất kiên quyết.

Lời nói của cô ngay lập tức thu hút sự chú ý cũng những người xung quanh, đặc biệt là Âu Dương Vô Thần, anh quay lại nhìn cô, rồi liền tiến tới hỏi:

- Đừng cử động, em đang còn yếu.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, đáp:

- Tôi không sao, anh không cần lo.

Nói rồi, cô đẩy người Âu Dương Vô Thần qua một bên, để lộ tầm nhìn với Âu Dương Na Na, nhướn mày lên tiếng:

- Em gái, em vừa nói tôi đã đẩy Bạc Tuyết Cơ sao? Em đang định vu khống tôi đấy à?

Âu Dương Na Na mím môi, đứng bật dậy trả lời:

- Cô đừng có hòng mà chối việc này, chính cô đã đẩy mẹ tôi xuống cầu thang, khiến bà ấy bị sảy thai, mọi chuyện đều là ý đồ của cô, cô căm ghét việc mẹ tôi làm Âu phu nhân, căm ghét việc mẹ tôi sinh con nối dõi cho Âu Dương gia nên mới làm ra loại chuyện độc ác đó.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy những lời này, cô nhếch môi cười hất ra một hơi, nói:

- Thật là mẹ con giống nhau, em gái, em giống hệt mẹ em, đều mắc bệnh ảo tưởng sẽ có người hại mình sao? Tôi không làm việc đó, đừng có đổ tội lên đầu tôi.

Âu Dương Na Na nhìn Âu Dương Thiên Thiên nói như đúng thật, cô ta không phục quay sang Âu Dương Chấn Đông, gọi lớn:

- Ba, ba xem cô ta chối đi. Có người nhìn thấy toàn bộ mọi việc mà cô ta vẫn còn chối như mình thật sự không hề làm vậy.

Âu Dương Thiên Thiên thuận mắt nhìn sang Âu Dương Chấn Đông, cô vẫn lặp lại một câu y như vậy:

- Con không đẩy bà ta.

Âu Dương Chấn Đông im lặng không lên tiếng, ông thẳng thắn đối diện với Âu Dương Thiên Thiên, nhìn sự kiên quyết của cô mà hoài nghi, trong đầu hỗn loạn.

Rốt cuộc..... chuyện này là như thế nào đây? Đâu mới là sự thật?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn ra được sự nghi hoặc và lưỡng lự trong mắt Âu Dương Chấn Đông, một nỗi thất vọng liền tràn lên. Cô mím môi, hạ giọng hỏi:

- Ba không tin con sao? Con thật sự không có đẩy Bạc Tuyết Cơ xuống cầu thang.

Dứt lời, vẫn là một mảnh im lặng bao trùm khắp không gian. Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Chấn Đông đối mắt nhìn nhau, sâu trong họ đều

đang tìm cách để hiểu đối phương, cũng là tìm lí do.... để tin lời đối phương nói.

Lúc này, một bóng người đứng lấp ló ngoài cửa phòng bệnh, nhìn sự việc bên trong mà không ngừng mỉm cười, dường như rất thỏa mãn với điều đang diễn ra.

Cách đó không xa, Kỳ Ân cũng đứng nấp một góc nhìn về hướng này, cô nheo đôi con ngươi sắc bén, cẩn trọng quan sát cô gái với ánh mắt và nụ cười nửa miệng.

Một lúc sau, Kỳ Ân đưa tay lên giữ headphone trên tai, nhỏ giọng nói:

- Anna, giúp tôi điều tra một người được không?

Từ đầu dây bên kia truyền đến tiếng nói của một cô gái nhanh chóng đáp lại:

- Được, là ai vậy?

Kỳ Ân mím môi, chậm rãi đọc thật rõ ràng:

- Tứ tiểu thư của Âu Dương gia - Âu Dương Hạ Mạt.

- Hà? - Ngay lập tức thốt lên, Anna theo bản năng hỏi:

- Âu Dương Hạ Mạt? Sao đột nhiên cô lại muốn biết thông tin về cô gái đó?

Kỳ Ân im lặng vài giây rồi mới trả lời:

- Tôi không chắc lắm, nhưng có lẽ.... không phải chỉ có người ngoài muốn làm hại Âu Dương Thiên Thiên, mà trong Âu Dương gia, cũng có kẻ muốn làm điều tương tự như vậy.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 516: Tức Nước Vỡ Bờ

Âu Dương Vô Thần nheo mắt, anh nhìn cô gái đứng bên cạnh Âu Dương Chấn Đông, đột nhiên lên tiếng:

- Là ai nhìn thấy?

Âu Dương Na Na quay phắt qua, nhú mày nhìn anh, đáp:

- Cái gì?

- Cô nói có người nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên đẩy ngã Bạc Tuyết Cơ mà, là ai nhìn thấy? - Âu Dương Vô Thần sắc bén hỏi.

Âu Dương Na Na nghe thấy, cô ta đảo mắt, im lặng vài giây rồi mới trả lời:

- Là ai không quan trọng, quan trọng là người đó thấy được việc mà Âu Dương Thiên Thiên đã làm. Nói tóm lại chính cô ta đã làm mẹ em sẩy thai, cô ta phải chịu trách nhiệm.

Âu Dương Vô Thần liếc ánh mắt lạnh lẽo, lên tiếng đánh thếp:

- Đừng nói những điều sáo rỗng, tôi sẽ không tin bất cứ lời buột tội nào mà không có chứng cứ. Nếu như người cô nói thật sự đã chứng kiến mọi việc vậy thì mang kẻ đó đến đây, nếu không.... tất cả đều chỉ là lời nói suông.

Âu Dương Na Na cương cổ muốn cãi lại, nhưng rốt cuộc cũng không nói được gì. Âu Dương Vô Thần đã phản bác quá chí lí, khiến cô ta không còn cách nào để bao biện.

Cô ta căn môi, hậm hực quay sang Âu Dương Chấn Đông, gọi:

- Ba!

Âu Dương Chấn Đông vẫn nhìn Âu Dương Thiên Thiên phía đối diện, ông hít một hơi dài, nói:

- Là Hạ Mạt. Vào lúc đó, con bé đứng ở dưới lầu, nó nói là đã nhìn thấy Thiên Thiên đẩy Tuyết Cơ.

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt kinh ngạc, không nghĩ đến chuyện này lại do Âu Dương Hạ Mạt bịa đặt ra. Cô cứ tưởng là vì Âu Dương Na Na ghen ghét cô nên mới nói dối, nhưng thật không ngờ....

Âu Dương Thiên Thiên từng nghi ngờ tính cách của Âu Dương Hạ Mạt tuyệt đối không giống với vẻ bề ngoài, mặc dù cô ta vẫn luôn tỏ ra ngoan ngoãn và hiếu chuyện trước mặt cô. Che giấu gương mặt thật lâu như vậy, đến bây giờ thì lại muốn giở trò rồi, đứng phía xa đâm cô một nhát, đem hết mọi thứ đổ hết lên đầu cô chỉ bằng vài câu nói rằng mình đã ở đó.

Quả nhiên cô em gái này mới là kẻ thâm hiểm nhất. Thật đáng chết mà!

Thấy Âu Dương Thiên Thiên im lặng, Âu Dương Na Na càng đinh ninh cho rằng lời của mình là đúng, chỉ tay vào mặt Âu Dương Thiên Thiên, cô ta lên tiếng:

- Thấy chưa, không cãi được nữa rồi phải không? Cô đúng là độc ác mà, hại mẹ tôi còn hại chết đứa bé trong bụng của bà ấy, cô phải đền mạng.

Nói rồi, Âu Dương Na Na liền tiến lên, đồng thời quơ tay muốn đánh cô gái trước mặt, Âu Dương Vô Thần thấy vậy, ngay lập tức bước tới, muốn ngăn hành động của cô ta lại.

Thế nhưng, có một người còn nhanh hơn tất cả. Âu Dương Vô Thần chưa kịp chạm vào cánh tay của Âu Dương Na Na thì một lực đạo đã lướt qua vai anh bắt lấy tay cô ta.

Mặt Âu Dương Thiên Thiên tối đen lại, cô trừng ánh mắt sắc lạnh như ma quỷ nhìn Âu Dương Na Na, gằn giọng nói:

- Tôi đã bảo tôi không đẩy Bạc Tuyết Cơ rồi mà. Tôi không hại chết đứa con của bà ta.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền dùng lực kéo tay của cô gái tới gần, rồi mạnh mẽ đập nó vào thành giường bằng sắt dưới chân cô.

- Aaaaa. - Âu Dương Na Na hét lên một tiếng đầy đau đớn, cô ta co quắp người lại, hai chân tự động quỳ xuống trước mặt Âu Dương Thiên Thiên.

Chưa dừng lại tại đó, người con gái ngồi trên giường còn dang tay ra, một đường thẳng vung mạnh vào mặt của Âu Dương Na Na, trước sự chứng kiến đầy bất ngờ của hai người đàn ông đứng xung quanh.

"Chát" - Tiếng động chói tai vang lên, đồng thời cũng khiến một người ngã xuống đất, vừa ôm tay vừa ôm mặt gào thét

- Aaaaaaaaaa.

Cái được gọi là "tức nước vỡ bờ" chính là khi sự nhẫn nhịn chịu đựng của một người nào đó vượt quá giới hạn, thì sẽ bùng nổ sức mạnh không thể tưởng tượng được.

Ăn đằng sau vẻ ngoài còn yếu ớt vì thương tích, là ánh mắt lóe sáng sự kiên quyết khiến kẻ khác phải sợ hãi kinh người.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 517: Vậy Thì Ba Có Tin Con Không?

Âu Dương Chấn Đông sững sờ trước hành động bộc phát của Âu Dương Thiên Thiên, ông kinh ngạc mở to mắt, hoàn toàn không lên tiếng nói được gì.

Âu Dương Na Na thì nằm lăn lộn dưới đất, không ngừng gào thét vì vết thương trên người mình. Vừa đau ở tay vừa đau ở mặt, cô ta la hét đến phát khóc.

- Aaaa ba ơi..... đau quá..... ba ơi....

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi đi xuống giường, cô nhìn Âu Dương Na Na với ánh mắt lạnh nhạt không chút cảm xúc, nhìn đến khi mức cô ta sợ hãi, và sợ hãi đến câm miệng mới thôi.

Vài giây sau, cô quay sang nhìn Âu Dương Chấn Đông, lên tiếng:

- Dù có nói một trăm lần, con cũng vẫn lặp lại một câu y hệt như vậy. Con. Không. Làm!

Người đàn ông nhìn cô, im lặng không đáp. Mà Âu Dương Thiên Thiên sau khi nói xong câu đó cũng không làm thêm gì nữa, cô cầm lấy tay Âu Dương Vô Thần bên cạnh, hạ giọng hỏi:

- Anh đưa tôi ra khỏi đây được không?

Âu Dương Vô Thần ngay lập tức gật đầu, trả lời:

- Được, tôi đưa em đi.

Dứt lời, anh ngẩng đầu lên nhìn về phía Âu Dương Chấn Đông, cho ông một ánh mắt lạnh tanh, rồi quay người dẫn Âu Dương Thiên Thiên rời đi.

Cô gái bước chân một cách mạnh mẽ, như thể sự yếu ớt không hề làm ảnh hưởng đến cô. Khi đi đến trước cửa, Âu Dương Thiên Thiên chợt dừng chân, cô không quay đầu, chỉ lẳng lặng lên tiếng:

- Chuyện này.... nếu như con nói người muốn đẩy con trước là Bạc Tuyết Cơ, vậy thì.... liệu ba có tin con không?

Nói xong, cô không nán lại nữa, trực tiếp bước khỏi căn phòng. Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên vừa đi ra ngoài, vừa vận nhìn thấy Âu Dương Hạ Mạt đứng trước cửa, cô ta nhìn hai người, hơi cúi đầu, vẫn là một vẻ hiền thực ngoan ngoãn của em gái trước đây.

Âu Dương Thiên Thiên liếc ánh mắt sắc bén, cô dừng lại cách cô ta khoảng 5cm, nói:

- Bạc Tuyết Cơ sinh con thật khéo, mọi thứ của bà ta đều được di truyền cho con gái của mình, đến cả bản tính xấu xa cũng không khác.

Âu Dương Hạ Mạt hơi mỉm cười, đảo mắt đáp:

- Chị cũng rất giống mẹ mà, cái tính kiêu ngạo không xem ai ra gì đó.

- Đừng nói về mẹ tôi như thể cô hiểu bà ấy rất nhiều, lúc mẹ tôi mất thậm chí cô còn chưa được sinh ra đời, đừng có mà mạnh miệng so sánh. - Âu Dương Thiên Thiên chặt đứt nụ cười giả tạo của Âu Dương Hạ Mạt bằng một phát chí mạng. Cô nhướn mày, hỏi:

- Thế nào? Không tiếp tục diễn vai em gái ngoan, con gái thảo nữa sao? Diễn bao nhiêu năm rồi, nhanh chán vậy à?

Âu Dương Hạ Mạt ngược khuôn mặt bình tĩnh nhìn cô, chậm rãi đáp:

- Tôi biết chị nghi ngờ tôi, nên tôi không thích diễn với chị nữa. Chúng ta thông minh giống nhau mà, đều là cùng một loại người.

Âu Dương Thiên Thiên cười nhạt, trả lời:

- Cô với mẹ cô mới là cùng một loại người, hạ đẳng giống hệt nhau. Còn tôi, vĩnh viễn không chung một đẳng cấp.

Nghe câu nói đầy cao ngạo của Âu Dương Thiên Thiên, Âu Dương Hạ Mạt mím môi, nét mặt có chút không vui vẻ, nhưng vẫn cố tỏ ra bình thường, lên tiếng:

- Vậy sao? Chị chứng minh đi?

Âu Dương Thiên Thiên cười hắt ra một hơi, nói:

- Tôi không cần phải chứng minh gì hết, bởi thân phận của tôi đã nói lên tất cả. Đó là thứ mà các người không bao giờ thay đổi được. Cô.... luôn luôn đứng sau tôi, ngay cả mẹ cô cũng vậy, cũng mãi đứng sau mẹ tôi.

- Chị..... - Âu Dương Hạ Mạt bị kích bác, cô ta có chút tức giận tiến lên, thế nhưng Âu Dương Thiên Thiên lại không cho cô ta có cơ hội phản bác, liền nói:

- Đừng căng thẳng, ba tôi còn ở bên trong mà, để ông ấy thấy được cô như thế này sẽ gặp rắc rối với hình tượng của mình đấy. Kiểm chế một chút đi, cô gái nhỏ.

Âu Dương Hạ Mạt đương nhiên hiểu được, cô ta dù không can tâm nhưng cũng phải lùi người về, mím môi nắm chặt tay.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 518: Chết Chắc Rồi

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt khinh bỉ, lên tiếng:

- Để tôi xem, cô còn diễn được đến khi nào, Âu Dương Hạ Mạt. Những gì mà mẹ cô và cô đã làm cho tôi ngày hôm nay, tôi sẽ nhớ kỹ, hãy đợi đấy.

Dừng một chút, như nhớ ra gì đó, cô nói tiếp:

- Còn nữa, có một điều này tôi phải nói. Chị của cô luôn miệng mắng tôi là kẻ giết người, độc ác không có nhân tính. Nhưng mà.... người thật sự đã giết đứa bé đó, chính là mẹ cô - Bạc Tuyết Cơ. Nhắc lại với bà ta câu nói của tôi: Chỉ vì một phút nông nổi, bà ta đã trở thành kẻ tự tay hủy đi cốt nhục của mình. Nói độc ác, thì Bạc Tuyết Cơ mới là kẻ độc ác nhất.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, rồi liền nhấc chân rời đi. Âu Dương Hạ Mạt nhìn theo bóng lưng của cô, không tự chủ hít một hơi vào lồng ngực căng tràn, ánh mắt căm hận.

Hai tay cô ta nắm chặt, móng tay đâm vào da thịt đau rát, tựa như sự tức giận đã dâng rất cao nhưng vẫn phải kiềm lại.

Đến khi khoảng cách giữa đám người cách xa, Âu Dương Hạ Mạt mới rút điện thoại ra, gọi đi một dãy số. Đợi đầu dây bên kia có tín hiệu, cô ta liền lên tiếng:

- Tiến hành nó đi.

Người trong điện thoại dường như có chút bất ngờ, nói gì đó và khiến cô ta càng nóng giận hơn nữa, quát khê:

- Đừng nhiều lời, anh chỉ việc làm theo thôi. Tôi không thể đợi được nữa, tôi muốn Âu Dương Thiên Thiên phải bị vùi dập xuống đáy xã hội này càng sớm càng tốt.

Ở dãy hành lang dài, bóng hình hai người đang đi vẫn chưa khuất hẳn, Âu Dương Thiên Thiên thẳng người bước về phía trước, trong khi đó Âu Dương Vô Thần lại khá bình tĩnh đi chậm rãi bên cạnh.

Cả cuộc nói chuyện với Âu Dương Hạ Mạt, anh không lên tiếng một câu nào, nhưng cũng được dịp quan sát cô ta thật kỹ.

Trước giờ anh vẫn luôn biết cô gái đó không đơn giản, bởi mức độ hiểu chuyện và hành động quá cao không nên có ở một đứa trẻ chỉ mới 19 tuổi. Nhưng không ngờ, Âu Dương Hạ Mạt đã có thể trưởng thành đến mức này.

Vừa bước đi, Âu Dương Vô Thần vừa quay đầu nhìn lại, anh thấy Âu Dương Hạ Mạt phía xa đang nghe điện thoại, hơi nheo mắt lại.

Cùng lúc đó, một bóng hình khác đập vào mắt anh, Âu Dương Vô Thần nhìn sang cô gái đứng ở một góc khuất, cũng đang hướng mắt về phía này.

Không nói, không lên tiếng, không trao đổi bất cứ hành động nào, chỉ nhìn như vậy tầm 3 giây rồi dời đi. Âu Dương Vô Thần quay người lại cùng Âu Dương Thiên Thiên rẽ sang một ngã khác.

Kỳ Ân nhìn thấy được người đàn ông, cô liếc mắt về phía Âu Dương Hạ Mạt vẫn đang mãi nói chuyện say mê, thu người về lại góc tối.

Bấm nút headphone trên tai, cô khẽ lên tiếng:

- Tầng 1 bệnh viện trung ương Bắc Kinh, có một đường truyền tín hiệu phát ra từ khu B, phòng VIP số 2, kiểm tra đường truyền đó kết nối với nơi nào.... và cả nội dung của nó.

Anna từ bộ đàm bên kia nghe được, lập tức đáp:

- Rõ!

Dứt lời, Kỳ Ân buông tay xuống, cô nghiêng mặt nhìn Âu Dương Hạ Mạt ngoài ánh sáng, nhếch môi nở nụ cười mỉm.

Trước khi Âu Dương Vô Thần quay đầu, cô đã kịp thấy được ánh mắt của anh ấy, ánh mắt đen sâu không thấy đáy, như một cái hố chôn vùi tất cả mọi thứ lọt vào đó. Sự lạnh lẽo từ nó đã lan truyền đến chỗ cô, mang theo thứ gió xa xôi ở tận nơi khô lạnh nhất thế giới, không chút độ ấm.

Đó là ánh mắt của sự ra lệnh và chết chóc.....

Âu Dương Hạ Mạt.... lần này chết chắc rồi!

Câu phiêu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 519: Tôi Sẽ Ở Đây

Âu Dương Thiên Thiên vừa bước chân ra khỏi bệnh viện, người cô ngay lập tức khụy xuống, Âu Dương Vô Thần như đã biết trước điều này sẽ xảy ra, anh nhanh chóng đỡ lấy người cô, lên tiếng:

- Không sao chứ?

Lúc này thấy cô đánh Âu Dương Na Na anh cũng sững sờ, vừa mới tỉnh dậy đã dùng nhiều sức lực như vậy, chắc hẳn bản thân không chống đỡ nổi.

Không những đánh mà còn tự thân vận động đi xuống giường, quát, nói, làm tất cả mọi thứ thật mạnh mẽ. Đến phút cuối cùng, cô gái này vẫn cầm cự thật tài giỏi, như vậy là đủ biết cô ấy có sức nhẫn nại chịu đựng đến mức nào.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, lắc đầu đáp:

- Không sao, tôi vẫn có thể đi được.

Dứt lời, cô liền mượn bắp tay người đàn ông để chống đỡ đứng dậy, chậm rãi bước tiếp về phía trước.

Âu Dương Vô Thần cau mày nhìn theo, đau lòng hỏi:

- Thân thể em còn yếu, tại sao phải gắng sức như vậy? Cứ phải tỏ ra kiên cường mạnh mẽ, em không cảm thấy mệt sao?

Âu Dương Thiên Thiên thở từng hơi nặng nề, cô dừng chân, quay đầu lại nhìn anh, trả lời:

- Anh biết thứ mà Bạc Tuyết Cơ và các con của bà ta mong muốn nhìn thấy ở tôi là gì không? Chính là muốn thấy tôi cúi đầu gục ngã. Bởi vì từ trước đến nay Âu Dương Thiên Thiên tôi chưa bao giờ cúi đầu trước họ, cũng chưa bao giờ gục ngã trước họ, nên mới hết lần này đến lần khác muốn làm khó tôi.

- Tôi không thể để đám người đó như ý muốn được, trước mặt họ, dù có đau đến chết tôi cũng phải đứng thẳng cao đầu, luôn tỏ ra rằng mình không dễ ức hiếp, cho dù đó chỉ là vẻ ngoài cũng không sao. Vì vậy... tôi không thể mệt, cũng không được phép mệt. Tôi phải cho đám người đó thấy, Âu Dương Thiên Thiên tôi dù đơn thân độc mã chiến đấu, cũng vẫn là kẻ không dễ dàng vượt qua được

Âu Dương Vô Thần mím môi, nghe những lời Âu Dương Thiên Thiên nói mà không lên tiếng đáp lại. Anh nhìn cô gái mặc dù đang ra sức thở dốc nhưng vẫn nói ra những câu hùng hồn như vậy, trong lòng càng cảm thấy đau đớn hơn.

Đúng lúc này, một cơn chóng mặt đột nhiên kéo đến khiến Âu Dương Thiên Thiên loạng choạng muốn ngã, tầm mắt cô mờ dần, không thể nhìn rõ phía trước được nữa.

Âu Dương Vô Thần nhận ra được điều này, anh ngay lập tức tiến lên, cùng lúc đó, cô cũng không thể chống đỡ nổi nữa mà ngã vào vòng tay anh, trực tiếp ngất đi.

Nhìn mảnh vải ướt đầm mồ hôi trên trán Âu Dương Thiên Thiên, người đàn ông nhíu chặt mày, vài giây sau, anh cúi người bế ngang cô lên, nhắc chân bước về phía chiếc xe màu đen đậu trước cửa bệnh viện.

Mở cửa ngòi vào trong, anh lên tiếng:

- Về nhà.

Người đàn ông ngồi ghế trước nghe thấy, liền vâng dạ một tiếng rồi lái xe rời đi.

Suốt cả đoạn đường, Âu Dương Vô Thần vẫn không buông cô gái trong tay ra, anh để đầu Âu Dương Thiên Thiên dựa vào ngực mình, rồi ôm chặt thân thể cô.

Về đến biệt thự, Âu Dương Vô Thần bế ngay Âu Dương Thiên Thiên lên tầng, anh đi vào phòng mình, nhẹ nhàng đặt cô xuống giường.

- Lấy hộp thuốc đến đây. - Không quay đầu, người đàn ông chỉ ra lệnh như một thói quen, thế nhưng vài giây sau liền có người từ bên ngoài mang vào thứ anh cần.

Cẩn thận tháo tấm vải quần quanh đầu Âu Dương Thiên Thiên ra, Âu Dương Vô Thần bôi thuốc vết thương cho cô, rồi dán lên đó một miếng băng dính mới nhỏ hơn.

"...."

Nhìn như vậy vết thương sẽ trông đỡ nghiêm trọng hơn nhiều.

Đặt cô gái nằm ngay ngắn trên giường, Âu Dương Vô Thần đứng dậy, muốn đem hộp thuốc để lên bàn, thế nhưng, khi anh chỉ vừa mới động dậy, đột nhiên bị một cánh tay bắt lấy.

Âu Dương Thiên Thiên nhắm tịt mắt, miệng lẩm bẩm:

- Đừng đi.

Người đàn ông rũ mắt nhìn cô, đôi con ngươi anh mềm mại trông thấy, trước hành động này, anh không tỏ ra bất kì sự chán ghét nào, ngược lại, còn ngồi xuống vị trí cũ, cầm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, đáp:

- Tôi không đi, tôi sẽ ở đây với em.

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 520: Tắt Máy

Âu Dương Vô Thần giữ nguyên một tư thế ở bên cạnh Âu Dương Thiên Thiên, anh kêu người vào dọn dẹp mọi thứ rồi lui hết ra ngoài.

Nhìn khuôn mặt cô gái nằm tĩnh lặng, trong lòng anh lại lặn tẩn suy nghĩ đến những lời cô nói lúc nãy.

Âu Dương Thiên Thiên nói.... cô ấy đơn thân độc mã chiến đấu. Anh không hiểu, có thể lúc trước là như vậy, nhưng mà bây giờ cô ấy rõ ràng đã có anh, tại sao vẫn còn nghĩ mình chỉ có một mình?

Chẳng lẽ Âu Dương Thiên Thiên không tin tưởng rằng anh sẽ bảo vệ cô ấy sao?

Sống trong một ngôi nhà mà người người đều tính toán mình, luôn ép bản thân phải mạnh mẽ kiên cường, nhưng tại sao em chưa bao giờ nói cho tôi biết? Chưa bao giờ kể khổ với tôi, cũng chưa bao giờ nhờ sự giúp đỡ của tôi.

Hay là... phải chăng tôi đã quá vô tâm khi không để ý đến những điều ấy? Tôi chỉ biết ép em, bắt em làm theo điều mà tôi muốn, chứ chưa bao giờ thật sự đi tìm hiểu cuộc sống của em.

Thiên Thiên, rốt cuộc tôi phải làm gì mới khiến em tin tưởng tôi, cam tâm tình nguyện dựa dẫm vào tôi một lần?

Âu Dương Vô Thần trầm ngâm một lúc lâu, anh vừa suy nghĩ vừa tự trách, một khoảng thời gian sau đó cứ liên tục vùi mặt vào bàn tay của cô gái.

Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, kèm theo một tiếng nói:

- Cậu chủ, là tôi, Elsa!

Âu Dương Vô Thần từ từ mở mắt ra, anh ngược mặt lên, lạnh nhạt hỏi:

- Có chuyện gì?

Người phụ nữ đứng bên ngoài nghe thấy, liền đáp:

- Có cuộc gọi từ tiểu thư Mã Nhược Anh, thưa cậu chủ, cô ấy muốn ngài trực tiếp nghe máy.

Ba chữ "Mã Nhược Anh" vang lên, mà Âu Dương Vô Thần bất giác nhíu chặt lại, anh im lặng tầm 10 giây mới trả lời:

- Mang vào đây.

Dứt lời, cửa phòng liền được mở ra, Elsa mang theo bộ đàm của mình đi vào, kính cẩn đưa cho người đàn ông, rồi đứng lùi về sau vài bước.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, lên tiếng:

- Cậu lại muốn nói gì?

Từ đầu dây bên kia ngay lập tức vang lên tiếng quen thuộc của một người phụ nữ:

- Âu Dương Vô Thần, cậu còn hỏi tôi muốn nói gì à? Tại sao cậu còn chưa đến điểm hẹn? Có biết bây giờ là mấy giờ rồi không vậy? Mọi người

đã tập hợp đầy đủ rồi.

Âu Dương Vô Thần mím môi, lạnh nhạt đáp:

- Tôi đã nói tôi sẽ đến trễ. Các người cứ bàn bạc kế hoạch đi, tôi sẽ xem lại báo cáo sau.

Mã Nhược Anh nghe thấy, ngay lập tức quát lớn:

- Cậu đã trễ nửa ngày rồi, còn muốn trễ đến bao giờ nữa? Rốt cuộc thì cậu làm gì mà lại thông báo đột ngột như vậy chỉ bằng một cuộc điện thoại? Trước giờ cậu chưa bao giờ để lỡ thời gian làm nhiệm vụ, Vô Thần.

Người đàn ông liếc mắt nhìn cô gái nằm trên giường, nói:

- Tôi không nói là không đến, vậy nên cậu cứ làm nhiệm vụ của mình đi. Hiện tại tôi vẫn đang ở Trung Quốc, sẽ bay sang trễ, cậu chỉ cần biết vậy thôi.

Nói xong lời, Âu Dương Vô Thần liền tắt máy ngay, không để cho Mã Nhược Anh có cơ hội phản bác,

Elsa đứng đằng sau nhận lấy bộ đàm từ tay Âu Dương Vô Thần, cô không nghĩ đến Mã Nhược Anh lại trực tiếp kết nối với mình chỉ để nói chuyện với cậu chủ. Cô ấy không liên lạc qua điện thoại chính của cậu chủ sao? Không lẽ... ngài ấy tắt máy?

Vì sao chứ?

Lên 5 chương bảo trước nha, còn 5 chương chiều mai sẽ up đủ cho mọi người

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 521: Khẩu Chiến!

Elsa nhìn Âu Dương Vô Thần từ phía sau, cô mím môi, tiến lên một bước muốn nói gì đó, thế nhưng lưỡng lự mãi cũng không dám mở miệng, cuối cùng đành lùi về chỗ cũ.

Đúng lúc này, một bóng người chợt tiến vào, Elsa theo bản năng quay đầu nhìn lại thì thấy Kỳ Ân đang đứng trước cửa.

Ngạc nhiên bước tới, cô hạ giọng hỏi nhỏ:

- Sao cô lại về đây? Có chuyện gì à?

Kỳ Ân không trả lời câu hỏi của Elsa, cô đưa tay lên ra hiệu im lặng, rồi lách qua người cô ấy tiến lại gần người đàn ông ngồi phía xa.

Hơi cúi đầu, cô lên tiếng:

- Câu chủ, ngài....

- Ra ngoài! - Thế nhưng, không để cô nói hết câu, Âu Dương Vô Thần đã lạnh lùng cắt ngang bằng một câu lệnh.

Anh không nhìn Kỳ Ân, ánh mắt vẫn luôn đặt ở chỗ Âu Dương Thiên Thiên. Nhưng dường như biết người phụ nữ định nói gì, nên trực tiếp chặn lại, không cho cô có cơ hội đó.

Elsa đứng phía sau cũng sững sờ, có chút ngạc nhiên trước tình huống đang xảy ra, cô không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, lùi về một bước.

Chuyện gì vậy nè? Tại sao có cảm giác không khí đột nhiên thay đổi nhỉ?

Kỳ Ân mím môi, sau vài giây im lặng, cô vẫn tiếp tục lên tiếng:

- Cậu chủ, nhiệm vụ lần này...

- Tôi sẽ không nói lại lần thứ hai! - Một lần nữa Âu Dương Vô Thần cắt ngang lời của Kỳ Ân, giọng anh trầm thấp và lạnh lẽo hơn cả lúc này, bất giác khiến Elsa phía sau phải hoảng sợ.

Cô đứng bất động, hơi như ngưng trệ, chỉ dám thở thật nhẹ.

Lúc này, Kỳ Ân nghiêng đầu nhìn về phía cô, hất cằm, tỏ ý muốn cô rời đi. Nhanh chóng hiểu được, Elsa ngay lập tức nhích chân, thật nhẹ nhàng và cũng thật nhanh chóng đi đến phía cửa, mở nó rồi chuồn lẹ ra ngoài.

Đứng bên ngoài cửa phòng, tim cô gái vẫn đập cực nhanh, Elsa thở hắt ra một hơi, đưa tay lên vỗ vỗ ngực mình.

Trời ạ.... dọa chết cô rồi, suýt thì đứng tim.

Cậu chủ và Kỳ Ân hôm nay có việc gì vậy chứ? Trông cứ như sắp cãi vã đến nơi ấy!

Đứng qua một bên cạnh cửa, Elsa đưa tay lên bấm nút headphone, nhỏ giọng hỏi:

- Anna, có chuyện gì xảy ra sao? Tôi thấy Kỳ Ân rất lạ.

Từ đầu dây bên kia, nhanh chóng vang lên tiếng của một cô gái đáp lại:

- Kỳ Ân? Có phải cô ấy về nhà rồi không?

Elsa gật đầu, căn môi trả lời:

- Đúng vậy, tôi cứ tưởng chị ấy đang ở bệnh viện theo dõi chứ? Tại sao đột nhiên lại về vậy?

Anna thở dài một hơi, nhướn mày nói:

- Aizz, chắc là vì chuyện đó rồi. Cô ấy nghe tin cậu chủ muốn dời nhiệm vụ thì liền tắt bộ đàm, tôi cũng đoán cô ấy sẽ chạy về nhà mà.

Elsa nhúm mày, hỏi ngược lại:

- Nhiệm vụ? Nhiệm vụ gì? Sao tôi không biết?

Anna lắc đầu, ánh mắt cô lướt trên màn hình máy tính, chậm rãi trả lời:

- Tôi cũng mới nhận được tin đây thôi, nghe nói bên hội mới phát lệnh đến tổ của cậu chủ một nhiệm vụ mới nữa, là lệnh cao cấp, không ai dám cãi. Trừ cậu chủ thì các thành viên khác đã có mặt ở Ý cả rồi, riêng ngài ấy thì vẫn còn ở đây. Nguyên nhân thì cô biết rồi đấy!

Elsa căn môi, cô liếc mắt nhìn cửa phòng rồi nói:

- Aizz, tình hình này tôi thấy cậu chủ không muốn đi đâu, nhưng Kỳ Ân thì... tôi hiểu tính chị ấy, chị ấy nhất định sẽ không để cậu chủ phạm kỉ luật với hội.

Anna lướt mười ngón tay trên bàn phím, mím môi đáp:

- Vậy mới nói. Hai người đó lần này khẩu chiến chắc rồi, cô nên đứng xa ra một chút, coi chừng lại bị vạ lây.

Elsa nghe xong, thở dài đáp:

- Cô nên nhắc tôi sớm hơn, lúc này tôi suýt chết rồi có biết không. Không khí giữa bọn họ.... thực sự bóp tôi đến không thở nổi.

Anna cười nhạt, nói:

- Cũng tùy, lần này liên quan đến Nhị tiểu thư thì không biết khẩu chiến hay động thủ luôn đây. Thôi, tôi còn việc phải làm, tắt nhé!

Dứt lời, cô liền đưa tay lên ấn nút headphone, ngay lập tức tín hiệu liền bị ngắt.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 522: Phải Đi

Elsa mếu máo tắt bộ đàm của mình, cô dựa đầu vào tường, chep miệng chán nản. Đúng lúc đó, một người hầu mang khay bánh đi ngang qua, người thấy mùi thơm, cô liền bật dậy, nói:

- Lily, cô hấp bánh bao sao? Cho tôi một cái đi.

Cô gái được gọi quay sang nhìn Elsa, rồi như ý muốn đưa khay bánh tới, cho cô ấy chọn một cái.

=====

Ở một nơi khác, Anna vừa nhìn màn hình máy tính vừa bấm thật nhanh tay trên bàn phím. Sau một loạt những dòng chữ xanh đỏ hiện ra, cô nhếch môi cười, bấm nút download.

Vậy là thành công rồi, bây giờ để xem tin hiệu mà Kỳ Ân muốn điều tra là từ đâu nào.

Vươn tay lấy bịch sữa giấy trên bàn, Anna xé một góc rồi để vào miệng ngậm, bấm ngón tay vào nút enter.

Lập tức, một hình ảnh được tải lên màn hình máy tính của cô, đó là một tấm bản đồ, đáng nói hơn, nó là tấm bản đồ sao chép lại các khu vực trong thành phố Bắc Kinh - Trung Quốc.

Gác chân ngồi nhìn con trở tự động di chuyển, Anna chậm rãi hút sữa trên miệng mình, cô dựa lưng ra sau ghế, chờ đợi kết quả tìm kiếm.

Vài giây sau, có tiếng "tít tít" truyền tới, Anna ngồi thẳng người lên nhìn màn hình, đột nhiên ánh mắt cô đứng sững lại.

Gì đây? Nơi này là nơi nào? Trông quen vậy?

Nheo mắt lại, Anna lấy bịch sữa ra khỏi miệng mình, nghiêm túc bấm bàn phím. Con trở một lần nữa di chuyển, tấm bản đồ được kéo căng ra, phóng đại một khu nhà lên màn hình.

Nhiều mảy nhìn thứ mình vừa tìm được, Anna chớp chớp mắt, lẩm bẩm:

- Đường gia?

=====

Cùng lúc đó, trong căn phòng của Âu Dương Vô Thần,

Kỳ Ân vẫn đứng im một chỗ, cô nắm tay để phía trước, nhìn người đàn ông lên tiếng:

- Cậu chủ, ngài nên đi rồi, đây là nhiệm vụ, không phải trò đùa có thể nói hủy là hủy.

Âu Dương Vô Thần từ từ quay đầu sang đối mắt với cô, sát khí từ người anh tỏa ra đậm đặc, thế nhưng không làm Kỳ Ân cảm thấy sợ hãi.

- Tôi chỉ dời nó, chứ không hủy. Cô muốn tôi phải nhắc lại bao nhiêu lần nữa?

Kỳ Ân mím môi, nói tiếp:

- Nhưng ngài không thể dời nó lâu như vậy cậu chủ, ngài cần phải đi ngay.

Âu Dương Vô Thần nheo mắt, lên tiếng đánh thếp:

- Chuyện của tôi chưa đến phiên cô quản, cô đang làm việc vượt quá thân phận của mình đấy, Kỳ Ân.

Lời cảnh cáo của Âu Dương Vô Thần đánh trực diện vào Kỳ Ân, khiến cô im lặng mất vài giây. Thế nhưng không có nghĩa là dừng lại, cô vẫn tiếp tục nói:

- Cậu chủ, thứ lỗi cho tôi to gan, nhưng nhiệm vụ lần này ngài nhất định phải đi. Đây là mệnh lệnh từ người đứng đầu bang hội, ngài không thể tự ý thay đổi được. Nếu như để người đó biết, chắc chắn ngài sẽ bị định tội kỷ luật

Âu Dương Vô Thần liếc ánh mắt sắc bén, lạnh giọng hỏi:

- Kỳ Ân, cô bây giờ là đang muốn dạy tôi phải làm gì sao?

Người phụ nữ nghe thấy, ngay lập tức lắc đầu, đáp:

- Tôi không dám, cậu chủ.

- Không dám thì mau rút ra ngoài. Còn nói thêm một câu nữa thì đừng trách tôi. - Âu Dương Vô Thần bỗng gầm lên một tiếng, khiến mọi thứ xung quanh như ngưng đọng lại, đến không khí cũng sợ hãi tiếng nói của anh.

Kỳ Ân mím môi, cô nắm chặt tay, nét mặt cố tỏ ra thật bình tĩnh, quyết định lên tiếng:

- Cậu chủ, dù hôm nay ngài có làm gì tôi thì Kỳ Ân vẫn phải nói. Nếu như ngài để bị định tội kỷ luật thì ngài sẽ phải chịu hình phạt trực tiếp từ

người đó, có thể sẽ là bị giam cầm ở Mỹ, hoặc hạn chế phạm vi hoạt động, đến cơ hội về Trung Quốc cũng không được. Thậm chí các thành viên khác trong tổ của ngài cũng sẽ bị vạ lây.

- Thiếu gia Stefan, thiếu gia Andrew, tiểu thư Elena, phó chủ Mã Nhược Anh nữa, tất cả có thể sẽ vì một sai lầm của ngài mà chịu kỉ luật hết.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 523: Hãy Chăm Sóc Cô Ấy Thật Tốt

Kỳ Ân cắn răng, không dừng lại mà cứ tiếp tục nói:

- Chưa kể nhiệm vụ lần này mức độ nguy hiểm đạt cấp A, nếu như ngài không đi cùng các đồng đội của mình, lỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sẽ như thế nào? Cậu chủ, ngài không thể vì một người mà đặt tính mạng của nhiều người khác lên đầu được.

- Nhị tiểu thư bây giờ đã ổn rồi, hãy để tôi thay ngài chăm sóc cô ấy, cậu chủ, xin ngài hay đi đi.

Âu Dương Vô Thần siết tay thành nắm đấm, anh mím môi, không lên tiếng trả lời.

Tất cả đám người này đều đang ép anh, thực sự là đang ép anh!!!!

Kỳ Ân nhú mày, gọi thêm một lần nữa:

- Cậu chủ...

- Đủ rồi! - Người đàn ông quát lên một tiếng giận dữ, khiến Kỳ Ân im bật. Cô chớp mắt nhìn Âu Dương Vô Thần lưu luyến người con gái nằm trên giường, trong thâm tâm thực sự cảm thấy áy náy.

Cô là người đã ủng hộ và thúc đẩy họ, nhưng đồng thời cũng chính là người năm lần bảy lượt muốn ngăn cản họ, ép họ phải rời xa nhau.

Thật đáng trách!

Âu Dương Vô Thần nhìn nắm tay của mình và Âu Dương Thiên Thiên thật lâu, rồi cắn răng rút tay mình ra. Anh đứng dậy, quay người đi về phía Kỳ Ân.

Mỗi bước đi của Âu Dương Vô Thần, khoảng cách giữa anh và Âu Dương Thiên Thiên ngày càng bị kéo dài ra, rõ ràng vài phút trước còn ở gần nhau đến thế, nắm chặt tay nhau, nhưng bây giờ.... lại càng ngày càng xa.

Anh mím môi, không quay đầu lại, trong lòng sớm đã nói câu xin lỗi một ngàn lần.

Xin lỗi, Thiên Thiên, tôi lại phải bỏ em mà đi thêm một lần nữa, và cũng vào lúc em không hay biết gì rồi đi.

Xin lỗi, xin lỗi em. Tôi sẽ trở lại, nhất định sẽ trở lại, cầu xin em đợi tôi thêm lần nữa, Thiên Thiên.

Âu Dương Vô Thần đi lướt qua người Kỳ Ân, đến trước cửa phòng, anh dừng lại, đứng đó không quay đầu.

"Rầm" - Một tiếng động lớn chợt vang lên, Kỳ Ân hoảng hốt quay đầu lại, liền nhìn thấy bàn tay của Âu Dương Vô Thần đâm thẳng vào tường. Cú đâm của anh mạnh đến mức khiến lớp sơn trên đó bong tróc ra và rơi vãi xuống đất.

Mím môi, anh cố kiềm chế cảm xúc, lên tiếng:

- Hãy chăm sóc cô ấy thật tốt.

Kỳ Ân há miệng, ánh mắt cô hiện lên sự đau lòng, nhưng vẫn không nói gì, chỉ cúi đầu đáp:

- Dạ, cậu chủ.

Nghe được câu trả lời của cô, Âu Dương Vô Thần mới chậm rãi thu tay về, đốt tay anh thấp thoáng chảy máu, nhưng mặc kệ nó, anh mở cửa ra và rời khỏi căn phòng một cách nhanh chóng.

Kỳ Ân thở một hơi dài, cô biết làm như vậy thật tàn nhẫn, nhưng mà.... làm gì còn cách khác nữa chứ? Cậu chủ.... chịu khổ cho cậu lần này rồi.

=====

Ở một diễn biến khác,

Elsa đang đứng phía ngoài cửa canh gác, cô thổi bánh bao mà mình vừa lấy được từ Lily cho bớt nóng, rồi há miệng cắn miếng đầu tiên.

Thế nhưng, Elsa còn chưa kịp cảm nhận hương vị gì từ nó thì một tiếng động lớn đã vang lên khiến cô giật mình.

Ôi mẹ ời, có động đất!

Elsa ngay lập tức như con nhện bám người vào bức tường, hai mắt cô mở to, dáo dác nhìn xung quanh, như muốn tìm ra nguyên nhân của chuyện này.

Đúng lúc đó, cánh cửa đột nhiên bị mở ra bằng một lực đạo lớn, Elsa kinh ngạc nhìn sang, chợt thấy Âu Dương Vô Thần từ bên trong đi ra ngoài.

Elsa chớp chớp mắt, cô nuốt ngay miếng bánh trong miệng, rồi đứng thẳng người lại, cúi đầu với người đàn ông. Anh đi qua cô nhanh như một cơn gió, khiến Elsa không kịp chào hỏi gì.

Ngước đầu lên, cô nhìn theo bóng hình của cậu chủ, thắc mắc tại sao ngài ấy lại đi ra ngoài. Đưa tay lên theo bản năng muốn cắn thêm miếng

bánh bao nữa, Elsa chợt phát hiện tay mình trống không.

"...."

What? Bánh bao của cô đâu??

Nhận thức được sự mất tích khủng khiếp này, Elsa đảo mắt nhìn một lượt xung quanh, đúng lúc đó, một thứ nằm dưới đất đã đập vào mắt cô.

“....”

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 524: Tiểu Bạch!

Kỳ Ân ở bên trong phòng, cô bật bộ đàm của mình lên, nói:

- Chuẩn bị trực thăng cho cậu chủ, ngài ấy đang đến.

Dứt lời, bên kia liền có người đáp lại:

- Rõ!

Kỳ Ân tiến gần lại chỗ cô gái nằm trên giường, cô vươn tay kéo chăn lên ngang người Âu Dương Thiên Thiên. Chợt thấy cánh tay đặt bên ngoài, Kỳ Ân nhìn vài giây, rồi cầm lấy nó bỏ vào trong chăn.

Âu Dương Thiên Thiên vẫn nhắm mắt không hề biết gì, cô tựa như một đứa trẻ ham ngủ, chìm sâu vào trong giấc mộng, không để ý chuyện thế giới bên ngoài.

Kỳ Ân cúi đầu, lẩm bẩm thành tiếng:

- Xin lỗi, trong mọi chuyện tôi phải luôn đặt lợi ích của cậu chủ lên hàng đầu, mong rằng cô sẽ hiểu, Thiên Thiên.

Nói rồi, cô quay người đi về phía cửa, nhìn vết nứt trên bờ tường bên cạnh, Kỳ Ân mím môi, không nói gì.

Đi ra bên ngoài, đột nhiên thấy Elsa đang đứng ngây ngốc nhìn thứ gì đó. Cô theo tầm mắt nhìn xuống đất thì thấy một chiếc bánh bao bị cản dở đang

nằm trên mặt đất.

"...."

Thôi xong rồi, cá chắc là đang ăn thì bị cậu chủ dọa cho mất ăn luôn rồi. Tội nghiệp cô gái nhỏ.

Kỳ Ân đi tới, cúi người nhặt chiếc bánh bao lên, dùng tay phải sạch nó, rồi mang về đặt lại trên tay Elsa.

Vỗ vai cô gái đang muốn khóc vì mất miếng ăn, Kỳ Ân chẹp miệng lên tiếng:

- Tôi hiểu cảm giác đó mà. Mang vứt chỗ khác đi, đừng xả rác bừa bãi trong nhà.

Dừng một chút, cô nghiêng đầu chỉ tay vào trong phòng, nói tiếp:

- À phải, giúp tôi dọn dẹp chỗ đó một chút nhé.

Dứt lời, Kỳ Ân liền xoay người rời đi. Elsa bặm môi nhìn chiếc bánh bao trên tay mình, mếu máo gọi nhỏ:

- Còn chưa biết vị nó thế nào nữa đã không ăn được rồi.

Vài giây sau, khuôn mặt cô gái chợt thay đổi, Elsa quăng chiếc bánh bao vào thùng rác cách đó không xa, rồi phúi tay nói như không bị ảnh hưởng gì:

- Thôi không sao, xuống bếp xin Lily lại cái khác vậy. Cô ấy chắc làm thừa nhiều lắm.

Nội rồi, cô đi vào trong phòng, nghiêng đầu nhìn chỗ mà Kỳ Ân vừa mới chỉ mình.

O.O: Mở to mắt hết cỡ ngạc nhiên.

Quách? Cái vết gì trên tường thế này?

Nứt.... bê tông nứt hả? Đến sơn còn đổ vụn xuống thế này...

Aaaaa... hai người đó đánh nhau thật rồi, cái miệng Anna quạ đen thật mà.

Không được, đi kêu người sơn lại thôi, chứ cô sửa thế nào cái này chứ. À mà, hay là đổi lót gạch men luôn nhỉ?

Vừa lẩm bẩm, Elsa vừa đóng cửa lại, xoay người đi khỏi căn phòng. Ở nơi đó, duy nhất chỉ còn lại cô gái nằm trên giường, vẫn chưa hay biết gì về những chuyện xảy ra xung quanh....

=====

Anna chớp mắt nhìn màn hình, cô đã nghiên cứu nó hơn 10 phút rồi mà vẫn chưa nghĩ ra được cái gì.

Mím môi, cô lên tiếng gọi:

- Tiểu Bạch.

"...."

Không có tiếng trả lời lại.

Anna không vội, lại gọi tiếp lần nữa:

- Tiểu Bạch! Ra đây.

Lần này thì có tiếng "tít tít" vang lên, kèm theo đó là một giọng nói máy móc hơi rè:

- Anna, cô gọi tôi có chuyện gì?

Cô gái nhướn môi, hỏi:

- Cậu tìm có đúng không vậy? Thực sự tín hiệu từ bệnh viện truyền đi là đến nơi này sao? Đường gia?

- Đây, tôi là máy tính được cải tiến thông minh nhất hành tinh đấy, làm sao có thể tìm sai được. Đúng là chỗ đó đấy.

Anna nhíu mày, càng khó hiểu hơn nữa, nói:

- Không thể nào. Sao lại có thể là Đường gia được chứ? Hay là cậu bị hỏng chỗ nào rồi? Tháng trước tôi vẫn chưa "khám" định kì cho cậu nữa.

Tiếng máy rè nghe cô nói, có chút giận dỗi đáp:

- Không có hỏng chỗ nào hết á, tôi hoàn toàn bình thường. Rốt cuộc Đường gia là nơi nào mà cô lại nghi ngờ khả năng của tôi vậy?

Anna mím môi, ánh mắt có chút nghiêm túc, trả lời:

- Là khu nhà của mẹ ruột Nhị tiểu thư.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 525: Cảnh Sát Đến Nhà

Chưa từng nghĩ đến lại có người trong Đường gia cấu kết với Âu Dương Hạ Mạt muốn làm hại Âu Dương Thiên Thiên, mà người này là ai thì còn chưa biết nữa.

- Tiểu Bạch, tải được đoạn đối thoại của họ về chưa? Tôi muốn xác nhận danh tính kẻ đã nói chuyện với Âu Dương Hạ Mạt là ai.

Tiểu Bạch nghe cô hỏi, im lặng vài giây mới trả lời:

- Vẫn chưa xong, nó có kết nối an toàn, tôi đang tìm cách phá.

Anna nhướn mày, nói tiếp:

- Cậu sẽ muốn phá nhanh hơn đấy, tôi còn phải báo cáo lại với Kỳ Ân.

Dừng một chút, cô đảo mắt hỏi:

- Còn thông tin về Âu Dương Hạ Mạt thế nào rồi? Cậu tìm được gì không?

Tiểu Bạch lần này thở dài một hơi, lên tiếng:

- Xin cô đẩy Anna, hai nhiệm vụ cùng một lúc, cái thì mới đưa 30 phút trước, cái thì mới đây, tôi dù có là máy tính thông minh nhất hành tinh cũng cần có thời gian chứ?

Cô gái bật cười, đáp:

- Được rồi, tôi làm cùng cậu.

Dứt lời, Anna đeo tai nghe lên, dùng bàn tay mười ngón lướt nhanh trên bàn phím.....

=====

Âu Dương Thiên Thiên tỉnh lại đã là chuyện của ngày hôm sau, sức khỏe cô ấy khá yếu nên vẫn phải cần người hầu chăm sóc kỹ càng.

Kỳ Ân mang cháo vào phòng cho cô, rồi cũng tìm cơ hội nói chuyện Âu Dương Vô Thần rời đi, và đương nhiên là không chi tiết lí do.

Âu Dương Thiên Thiên không nói gì cả, cô chỉ gật đầu xem như đã biết. Thế nhưng, Kỳ Ân vẫn dễ dàng nhận ra cô ấy rất thất vọng, cũng rất buồn.

Thêm một ngày trôi qua, sức khỏe của Âu Dương Thiên Thiên đã tốt hơn, cô ngồi trong phòng, rảnh rỗi đem máy tính ra xem số cổ phiếu của mình, thấy nó đã tăng nhiều lên đáng kể, liền tiếp tục đầu tư vào những công ty khác nữa.

Nhìn tiền vào tài khoản, tâm trạng cô tốt lên trông thấy.

Lúc này, đột nhiên có gì đó động đậy lọt vào khóe mắt, Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu nhìn sang, thì thấy một cô gái đang vừa hát vừa dùng câu sơn tường.

"....."

Nhưng mà... sơn tường hay sơn người vậy? Tường thì chưa dính gì hết còn người thì sắp kín nước sơn luôn rồi.

Lắc đầu ngao ngán, cô lên tiếng:

- Elsa, cô làm gì vậy?

Elsa nghe gọi, liền quay người lại đáp:

- Hà, Nhị tiểu thư, tôi đang sơn lại bức tường này. Ở đây bị tróc ra hết rồi.

Vừa nói, cô gái vừa chỉ tay lên chỗ nứt đối diện mình, Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, lại hỏi:

- Không phải hôm qua bảo sẽ thay gạch men sao? Hôm nay lại đổi sơn tường rồi à?

Elsa chu môi, lắc đầu trả lời:

- Không không, sơn trước rồi mới lát gạch được, như vậy thì trông sẽ đẹp hơn.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Ép gạch lên rồi thì còn thấy gì sơn nữa mà bảo sơn cho đẹp chứ? Như vậy chẳng phải phí công hơn à?

Âu Dương Thiên Thiên câm nín, quyết định không ý kiến nữa:

- Được rồi, cô muốn làm gì thì làm.

Dứt lời, lại quay lại với chiếc máy tính của mình.

"Ting" "Ting" - Trong khi hai người bận rộn với việc riêng của mình, thì chợt có tiếng chuông vang lên, Elsa nghe thấy, liền nhanh chân chạy ra khỏi phòng, đi xuống lầu.

Thế nhưng, điều làm cô ngạc nhiên là khi chạy xuống đại sảnh lại thấy Kỳ Ân đứng ở đây. Elsa nhướn mày, hỏi:

- Kỳ Ân, chị làm gì đứng đây thế? Là ai đến vậy?

Người phụ nữ không đáp lại câu hỏi của cô, chỉ hất cằm về phía trước. Elsa liền theo tầm mắt nhìn ra ngoài cổng chính, ánh mắt lúc này đột nhiên mở to.

Đồng phục trên người họ....đám người đó.... là cảnh sát sao?

Tại sao cảnh sát lại đến đây?

Elsa nhú mày, giọng chột đời, nhìn sang người bên cạnh. Kỳ Ân mím môi, đưa tay bật bộ đàm, lên tiếng:

- Để tôi trực tiếp ra mở cửa.

Dứt lời, cô ấy ném cho Elsa chiếc khăn tay, rồi nhấc chân đi ra ngoài.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 526: Bất An

Kỳ Ân đi ra mở cửa, cô nhìn đám người mặc đồng phục, bình tĩnh lên tiếng:

- Xin hỏi, các anh đến đây có việc gì hay không?

Người đàn ông đứng đầu nhìn cô, chậm rãi đáp:

- Có phải Âu Dương Thiên Thiên đang ở đây không?

=====

Ở trên lầu lúc này, Âu Dương Thiên Thiên đang cầm cúi với chiếc máy tính nhỏ, cô suy nghĩ về việc làm sao để có thể nâng cao số phần trăm cổ phiếu của mình trong các công ty mà cô đã đầu tư.

Cụ thể, 5% cổ phần mà cô lấy được từ ngân hàng của Đường Gia Ân lúc trước đã được chuyển dưới dạng cổ phiếu và được cô góp vốn đầu tư vào các công ty chứng khoán, nhà hàng và khách sạn. Tuy không nhiều nhưng mỗi thứ cũng đem về cho cô không ít lời, dù vậy thì số cổ phiếu đó vẫn không tăng lên.

Âu Dương Thiên Thiên đã nghĩ đến một cách để xây dựng quyền lực, chính là làm tăng số cổ phiếu của mình lên cao rồi đổi lại thành cổ phần để đầu tư vào công ty PJH, một trong những công ty của Âu Dương gia.

Sở dĩ lúc đầu không giữ nguyên cổ phần đầu tư vào PJH là vì cô không đủ yêu cầu để làm một nhà góp vốn, ít nhất bản thân cô phải đủ 7-10 phần trăm cổ phần mới có thể có một chân trong ghế nhà đầu tư được

Hơn nữa lúc đó cô đang cần tiền để trả nợ ngân hàng, vậy nên phải chuyển sang cổ phiếu để đầu tư kiếm lời. Bây giờ không còn cách nào khác ngoài việc đảo ngược điều đó lại để kiếm cổ phần.

Khổ nỗi.... làm sao để tăng cổ phiếu bây giờ?

Âu Dương Thiên Thiên vò đầu suy nghĩ một lúc lâu nhưng vẫn không tìm ra được cách giải quyết, cô đau não để máy tính lên bàn, xuống giường rót cho mình một ly nước.

Đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, bây giờ Âu Dương Thiên Thiên mới phát hiện Elsa không có ở đây, lúc này quá chú tâm vào máy tính mà cô không để ý đến cô ấy.

Nhìn hộp sơn vẫn còn để dưới sàn, Âu Dương Thiên Thiên thắc mắc lắm lắm:

- Elsa đâu rồi? Sao lại để những thứ này ở đây rồi bỏ đi vậy chứ?

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa mở cửa đi ra khỏi phòng, cô xuống lầu, ngó nghiêng tìm kiếm xung quanh, thế nhưng vẫn không tìm ra Elsa.

Đúng lúc đi ngang qua đại sảnh, khước mắt cô chợt thấy một màu xanh nổi bật, quay đầu nhìn sang, vừa vặn thấy một đám người đứng trước cổng nhà, đối diện họ còn có một người phụ nữ, hình như là Kỳ Ân.

Nhưng điều làm cô chú ý chính là, đám người đó là cảnh sát sao?

Lúc này, Elsa từ bên trong đi ra ngoài, cô đã thay một bộ đồ mới, sơn trên người cũng đã rửa sạch, thấy Âu Dương Thiên Thiên, cô liền chạy đến,

hỏi:

- Nhị tiểu thư, sao cô lại xuống đây?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy tiếng Elsa, ngay lập tức nhìn qua, đáp:

- À, tôi không thấy cô trong phòng nên xuống tìm thôi. Cứ tưởng cô có chuyện chạy đi đâu mất.

Elsa bật cười, trả lời:

- Không có, tôi đi thay quần áo thôi, do tôi nghiệp dư quá nên làm sơn dính hết lên người. Chắc, có lẽ tôi sẽ phải nhờ ai đó làm giúp thôi, tôi không thể tiếp tục nếu cứ bị bẩn khắp người thế này.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Ngay từ đầu đã bảo cô không cần sơn mà, lấm lem hết cả người.

Liếc mắt nhìn về phía cổng, Âu Dương Thiên Thiên lên tiếng:

- Nhưng mà... sao cảnh sát lại đến đây vậy?

Elsa nhìn theo hướng của cô, lắc đầu đáp:

- Tôi cũng không biết, Kỳ Ân đã ra tiếp chuyện khá lâu rồi nhưng hình như là có vấn đề gì đó thì phải.

Âu Dương Thiên Thiên nghe cô nói, mím môi im lặng. Đột nhiên trong lòng... dậy lên chút bất an, cũng không biết là vì cái gì nữa....

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 527: Có Lệnh Bắt Người

Kỳ Ân nghe câu hỏi của người đàn ông, trong đầu cô ngay lập tức đảo nhanh những suy nghĩ, nhưng khuôn mặt vẫn bình tĩnh đáp:

- Đây là nhà riêng của Đại thiếu gia Âu Dương - Âu Dương Vô Thần. Các anh có việc gì?

Cô không trả lời trực tiếp câu hỏi, cũng không nói gì về Âu Dương Thiên Thiên, nghe thì giống giới thiệu, nhưng thực chất lại lấy tên của Âu Dương Vô Thần ra để dọa đám người.

Thế nhưng dường như Kỳ Ân đã quên mất một chuyện, ở Trung Quốc, thế lực của anh ấy không lớn, sức ảnh hưởng cũng không nhiều. Nếu nói mang họ Âu Dương thì còn nghe có trọng lượng, chứ cái tên quả thật không gây nhiều khó khăn.

Chính vì vậy, đám cảnh sát cũng chỉ nhìn nhau, lưỡng lự vài giây rồi tiếp tục lên tiếng:

- Tôi chỉ muốn biết, Âu Dương Thiên Thiên có ở đây hay không thôi. Xin cô trả lời đúng câu hỏi, nếu còn trốn tránh, chúng tôi sẽ quy cô vào tội cản trở người thi hành công vụ.

Nghe những lời của người đàn ông, trong lòng Kỳ Ân liền nhảy vài tiếng lộp bộp.

Cô mím môi, đành nói:

- Muốn tìm Nhị tiểu thư Âu Dương Thiên Thiên, các anh nên đến Âu Dương gia mới phải, tại sao lại đến đây?

Người đàn ông nhìn cô, đành thếp trả lời:

- Chúng tôi được báo Âu Dương Thiên Thiên đang ở nơi này, chứ không phải Âu Dương gia. Tôi sẽ hỏi lại một lần nữa, rốt cuộc cô ta có đang ở đây hay không?

Kỳ Ân đối mắt với người đàn ông, cô im lặng 2 giây rồi lạnh lùng đáp:

- Không có.

Dứt lời, Kỳ Ân liền lui vào trong, muốn đóng cửa lại. Thế nhưng, đúng lúc đó, một cánh tay liền vươn ra chặn lại cánh cửa của cô.

Người cảnh sát đứng đầu tiên không ngần ngại ngăn hành động của Kỳ Ân lại, nói:

- Xin lỗi, tôi không tin tưởng phần trăm chính xác trong câu trả lời này, thế nên sẽ cần phải chứng thực, mong cô hợp tác.

Nói rồi, người đàn ông đẩy mạnh cánh cửa ra, quay đầu hất cầm ra hiệu cho đám cảnh sát đứng phía sau, ngay lập tức họ tiến lên, dồn người đi vào trong.

Kỳ Ân nhận ra họ muốn làm gì, cô liền đứng chặn trước mặt đám người, lớn tiếng:

- Các anh tự tiện xông vào đây như vậy là ý gì? Đừng tưởng mình là cảnh sát muốn làm gì thì làm, có lệnh khám xét hay không? Nếu không có, tôi sẽ kiện các anh xâm nhập bất hợp pháp.

Người đàn ông đứng đầu rút trong túi áo ra một tờ giấy, đưa đến trước mặt Kỳ Ân, đành thếp đáp:

- Lệnh khám xét thì không có, nhưng chúng tôi có lệnh bắt người ở đây. Nếu như chứng thực được bên trong có người chúng tôi cần thì cô sẽ trở thành kẻ nói dối, và cũng bị quy thành tội. Đến lúc đó, cô có thể sẽ không cần lệnh khám xét đâu.

Kỳ Ân cắn môi nhìn tờ giấy, cô trừng mắt, quát:

- Thật vô lí, các anh là cảnh sát mà dám xông vào nhà dân khi không có lệnh khám xét, rồi nói với tôi bằng phán đoán thôi sao? Cảnh sát Bắc Kinh làm việc theo cảm tính hết như vậy à?

Người đàn ông chớp ánh mắt lạnh lùng, đáp:

- Điều 23, bộ luật Hình sự, trong trường hợp nghi ngờ trên 80 phần trăm có tội phạm đang ẩn náu ở hiện trường, cảnh sát có quyền được tiến hành lục soát, không cần đến sự cho phép của chủ hộ.

Kỳ Ân nhướn mày, đôi con ngươi đen lại, giọng âm trầm lên tiếng:

- Nếu như thật sự không có người, tôi có thể kiện các anh đến mất chức.

Người đàn ông nhìn cô, không sợ hãi trả lời:

- Còn nếu như ngược lại, thì đó sẽ là một câu chuyện khác.

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 528: Tôi Đã Phạm Tội Gì?

Lời nói của người đàn ông khiến Kỳ Ân cảm lạnh, cô mở to mắt nhìn anh ta, nhưng hoàn toàn không nói được câu nào.

Nhẹ nhàng thu tay về, đám người lướt qua Kỳ Ân và đi thẳng vào bên trong.

Bị đẩy sang một bên, cô quay đầu nhìn lại, trong đầu chỉ hiện lên một điều duy nhất.

Đám cảnh sát này.... có vấn đề!

Bọn họ chắc chắn biết rõ ở đây có Âu Dương Thiên Thiên nên mới cương quyết xông vào như vậy. Hơn nữa còn là chuẩn bị rất nhiều thứ mới đến đây bắt người. Cô không thể ngăn lại được.

Bọn họ không những không sợ hãi khi bắt người của Âu Dương gia, mà đến danh tiếng của cậu chủ cũng không làm họ quá để tâm.

Rốt cuộc.... là ai? Là ai mà đến cả cảnh sát cũng có thể thao túng?

Đám người đi thẳng vào đại sảnh, liền nhìn thấy hai cô gái đang đứng bên trong. Người đàn ông đầu tiên bước tới, hỏi:

- Ai là Âu Dương Thiên Thiên?

Elsa và Âu Dương Thiên Thiên đang đứng đồng thời lùi lại theo bản năng, hai người nhìn nhau, không lên tiếng đáp lại.

Người đàn ông liếc ánh mắt sắc bén, anh hơi nheo mắt, tựa như đang nhớ đến cái gì đó, vài giây sau thì liền nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Bắt cô ta lại.

Vừa dứt lời, đám người phía sau ngay lập tức tiến lên, Elsa thấy vậy liền giơ tay ra, đứng chắn trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, trầm giọng lên tiếng:

- Các anh đang làm gì vậy? Tại sao lại muốn bắt Nhị tiểu thư của chúng tôi?

Người đàn ông nhìn cô, chậm rãi đáp:

- Cô không phải Âu Dương Thiên Thiên, xin mời tránh sang một bên, nếu không chúng tôi sẽ quy cô tội cản trở người thi hành công vụ.

Elsa chớp ánh mắt lạnh tanh, nói:

- Đừng có đem tội ra quy tôi khi tôi còn chưa làm gì, đây là hành động bảo vệ chính đáng. Các anh tự tiện xông vào nhà người khác rồi muốn bắt người, mà yêu cầu tôi không làm gì? Các anh tưởng tôi bị ngu sao?

Người đàn ông một lần nữa rút tờ giấy ra đưa đến trước mặt Elsa, trả lời:

- Đây là lệnh bắt người, giờ thì chúng tôi được phép rồi chứ?

Elsa liếc nhìn một lượt tờ giấy có đóng dấu đỏ chói mắt, im lặng không nói gì.

Thấy vậy, người đàn ông hất cằm, khiến đám người tiếp tục tiến lên, muốn bắt lấy Âu Dương Thiên Thiên.

Elsa lườm bọn họ một cái, cả đám người liền sợ hãi mà dừng lại, cô ngược mặt nhìn người đàn ông, lên tiếng:

- Một tờ giấy như vậy là muốn làm gì thì làm sao? Tôi muốn hỏi Nhị tiểu thư của chúng tôi đã phạm tội gì?

Người đàn ông nheo mắt nhìn cô, anh ta thở ra một hơi khó hiểu, rồi nói:

- Việc đó tôi không cần thiết nói với những người không liên quan.

Dứt lời, anh ta liền lấy từ trong túi áo ra một chiếc còng sắt, Elsa ngay lập tức theo bản năng nắm chặt tay Âu Dương Thiên Thiên, lùi cô về sau.

Đám cảnh sát còn lại thấy người đàn ông làm như vậy cũng không còn sợ hãi nữa mà bước gần về phía hai cô gái.

Tim Âu Dương Thiên Thiên đập mạnh một cái, cô nhú mày, đột nhiên lên tiếng:

- Người không liên quan không hỏi được vậy chắc tôi hỏi được chứ? Rốt cuộc tôi đã phạm tội gì mà các anh lại muốn bắt tôi.

Nghe thấy lời của cô, bước chân người đàn ông dừng lại, cùng lúc đó, Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu, đi ra từ sau lưng của Elsa, trực tiếp đối mặt nhìn anh ta.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 529: Không Được Dem Cô Ấy Đi

Nhìn Âu Dương Thiên Thiên với khuôn mặt bình tĩnh không chút sợ hãi, người đàn ông nhướn mày lên tiếng:

- Vậy.... cô là Âu Dương Thiên Thiên thật đúng chứ?

Nhẹ gật đầu, cô gái đáp:

- Phải, tôi là người anh đang tìm đây. Nhưng mà, tôi rất thắc mắc anh đến bắt tôi là với tội gì?

Người đàn ông chớp ánh mắt lạnh nhạt, im lặng vài giây rồi trả lời:

- Chuyện đó cô sẽ biết khi về đồn, bây giờ thì xin phép.

Dứt lời, không nói thêm bất cứ điều gì nữa, anh ta liền tiến lên, nhanh chơp chớp bắt trọn lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, ấn vào cổ tay cô chiếc vòng số tám lạnh lẽo.

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt kinh ngạc, không kịp phòng bị trước hành động ấy, cứ như thế bị bắt gọn.

Elsa cũng chậm một nhịp mới phát hiện được tình huống này, cô nhanh chóng đi tới, cầm lấy tay người đàn ông hỏi:

- Anh đang làm gì vậy? Thả cô ấy ra.

Người đàn ông dùng lực hất văng tay của Elsa ra, liếc mắt nhìn đám cảnh sát, hô lên:

- Áp giải cô ta về đồn.

Ngay lập tức, những người xung quanh liền bao vây lấy Âu Dương Thiên Thiên, dùng lực kéo cô rời đi.

Elsa cắn môi, cô không thể đứng nhìn được nữa, liền vươn tay bẻ ngoặt một tên cảnh sát, lôi hẳn ra khỏi người Âu Dương Thiên Thiên.

Đánh tiếp đến những người khác, Elsa thành công kéo lại được Âu Dương Thiên Thiên về phía mình, nhìn kẻ đứng đầu bằng một ánh mắt cảnh cáo, cô lên tiếng:

- Các người không được phép đưa cô ấy đi. Trừ phi là bước qua xác của tôi.

Người đàn ông âm u nhìn Elsa, anh ta chậm rãi rút trong người ra một khẩu súng, hướng về phía cô, nói:

- Điều 33, bộ luật Hình sự, trong quá trình bắt giữ tội phạm, nếu có người muốn giúp đỡ kẻ đó chạy trốn, cảnh sát được quyền nổ súng nếu tình huống khẩn cấp. Cô gái, đừng nhúng tay vào việc này nếu không muốn bị thương.

Elsa nhếch môi, ánh mắt thách thức, trả lời:

- Phải xem anh có bản lĩnh đó hay không đã.

Vừa nói, Elsa vừa cầm chặt tay cô gái đứng bên cạnh. Âu Dương Thiên Thiên mím môi, gọi nhỏ:

- Elsa..

- Đừng lo lắng, tiểu thư, Tôi sẽ không để cô xảy ra bất cứ chuyện gì. - Elsa hạ giọng đáp.

Người đàn ông nheo ánh mắt sắc bén, ngón tay anh ta từ từ kéo cò....

Đúng lúc này, một người từ bên ngoài liền xông vào, hô lớn:

- Dừng tay.

Kỳ Ân chạy đến đối diện người đàn ông, cô đứng chặng trước họng súng của anh ta, lên tiếng:

- Bỏ súng xuống!

Người đàn ông không để tâm đến lời của cô, di chuyển thứ trên tay mình về phía Elsa. Thế nhưng Kỳ Ân cũng di chuyển theo, cô tiếp tục đứng chặn mũi súng, nói:

- Bỏ súng xuống..... và tôi sẽ giao người cho các anh.

Elsa kinh ngạc nhìn sang, theo bản năng thét lên:

- Kỳ Ân, chị đang nói cái gì vậy?

- Im miệng. - Quát lên một tiếng danh thép, người phụ nữ không cho Elsa nói nữa. Cô nhìn người đàn ông với ánh mắt chắc chắn, vài giây sau, hắn ta liền bỏ súng xuống.

Đúng lúc này, Âu Dương Thiên Thiên cảm nhận được một thứ gì đó đang cầm lấy tay cô, cúi đầu nhìn xuống, cô phát hiện đó là cánh tay của Kỳ Ân.

Đáng ngạc nhiên hơn là, chiếc đồng hồ trên cổ tay cô ấy lại đang sáng lên, hiện ra một dòng chữ nhỏ:

"Nhị tiểu thư, cô tin tôi chứ? Hãy đi theo bọn họ, chúng tôi nhất định sẽ mang cô ra ngoài an toàn"

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 530: Lộ Diện!

Âu Dương Thiên Thiên thấy dòng chữ mà Kỳ Ân chuyển cho mình, cô nhìn lại chiếc vòng lạnh ngắt trên cổ tay, mím môi siết chặt cái nắm của Kỳ Ân.

Vài giây sau, cô buông lỏng tay, bước lên trước mặt đám cảnh sát, nói:

- Tôi theo các anh về đồn.

Elsa hoảng hốt, ngay lập tức tiến lên, gọi:

- Nhị tiểu thư.

Thế nhưng, đúng lúc đó, người phụ nữ đứng trước đã dang tay ra ngăn hành động của cô lại. Kỳ Ân mím môi, hạ giọng lên tiếng:

- Lui xuống.

Elsa thờ dốc, không can tâm nhìn cô, cắn răng nói:

- Kỳ Ân.

- Lui xuống!! - Tiếng quát một lần nữa vang lên, nó mạnh mẽ đến mức khiến Elsa cảm miệng không dám nói nữa. Cô siết chặt tay run run, khó khăn lùi bước về sau.

Người đàn ông chớp mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên, anh ta hất cằm, những người bên cạnh liền tiến lên nắm lấy hai tay của cô.

Bỏ súng lại vào túi, người đàn ông hơi cúi đầu với Kỳ Ân, lên tiếng:

- Thất lễ rồi.

Dứt lời, anh ta liền xoay người rời đi. Đám cảnh sát thấy vậy, cũng mang theo Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi bước ra khỏi căn nhà.

Kỳ Ân mím môi, đưa mắt nhìn theo bóng lưng của cô gái, đúng lúc này, Âu Dương Thiên Thiên cũng quay đầu nhìn lại, miệng cô lẩm bẩm một câu nói không phát thành tiếng.

Nhờ vào khẩu hình rõ ràng, Kỳ Ân rốt cuộc cũng nhìn ra được. Câu nói đó chính là: "Tôi tin chị".

Chính bản thân cô cũng hiểu, cách này là tốt nhất để giải quyết tình thế hiện giờ.

=====

Mang theo Âu Dương Thiên Thiên lên xe cảnh sát, đám người lần lượt ngồi vào trong, chỉ riêng người đàn ông là đứng nhìn về phía căn biệt thự của Âu Dương Vô Thần.

Nơi này.... không bình thường. Đó chính là suy nghĩ duy nhất hiện lên trong đầu anh ta.

Lúc này khi xảy ra tranh chấp, anh không thấy một người hầu nào ngoại trừ cô gái đó đứng ra can ngăn, nhưng mà.... lại cảm nhận được rất nhiều sát khí xung quanh, cứ như thế.... đã có rất nhiều người đứng có mặt tại đây.

Hơn nữa..... người phụ nữ tên Kỳ Ân đó... cũng là kẻ không đơn giản!

- Đội trưởng, lên xe thôi! - Một người ngồi trước lên tiếng.

Người đàn ông nghe thấy, vài giây sau thì quay người đi vào trong xe.

Quay lại với đám người Kỳ Ân đang đứng ở đại sảnh,

Elsa nhú mào, bước tới đứng trước mặt người phụ nữ, giận dữ hỏi:

- Kỳ Ân, chị làm gì vậy? Tại sao lại để đám cảnh sát đó mang Âu Dương Thiên Thiên đi?

Kỳ Ân chớp ánh mắt sắc lạnh, cô liếc nhìn Elsa một cái, không trả lời mà lên tiếng:

- Ra đây hết cho tôi!

Vừa nói xong, từ trong những góc nhỏ không ai dễ dàng nhìn thấy ở đại sảnh, xuất hiện hình bóng của hai cô gái. Bọn họ bước ra, đi về phía của Kỳ Ân.

Elsa cắn môi, cô biết là Kỳ Ân thấy rồi, lúc này.... quả thật là cô, Lily và Eira muốn tấn công đám cảnh sát đó. Nếu không phải Kỳ Ân ngăn lại, thì có lẽ bây giờ bọn người đó đã chết hết rồi.

Lily và Eira đi tới, nhìn người phụ nữ hỏi:

- Tại sao cô lại ngăn chúng tôi?

Kỳ Ân thở một hơi dài, cô liếc mắt về phía hai người, chậm rãi đáp:

- Các cô quên lời cậu chủ dặn rồi sao, hạn chế giết người khi có mặt của Âu Dương Thiên Thiên.

Lily nhú mào, lại hỏi tiếp:

- Nhưng đó là tình huống khẩn cấp, tiểu thư rõ ràng bị ép buộc nhận tội. Hơn nữa, cũng chỉ là một đám cảnh sát thôi mà, giết chúng rồi bí mật phi tang thì sẽ không có chuyện gì nữa.

Kỳ Ân mím môi, lắc đầu trả lời:

- Vô ích thôi, bởi vì.... đám cảnh sát đó bị thao túng rồi. Dù có giết chúng thì cũng sẽ có người khác đến làm như vậy, không chừng sẽ còn tạo thêm rắc rối lớn hơn nữa.

Ba cô gái còn lại nghe thấy vô cùng ngạc nhiên, bọn họ cùng đồng thanh lên tiếng:

- Là ai đứng đằng sau?

Kỳ Ân nheo mắt, đôi con ngươi cô đen láy, sáng lên một thứ kì lạ khó có thể nhìn ra. Cô hạ giọng, đáp:

- Là người.... bên cạnh Âu Dương Thiên Thiên.

Cô vẫn còn nhớ.... cuộc điện thoại đúng lúc mà Anna vừa gọi cho cô lúc này, nếu không có nó.... có thể cô cũng đã giống Elsa, Lily và Eira.... không để cho đám người đó mang Âu Dương Thiên Thiên dễ dàng rời đi như vậy rồi.

* Cuối cùng cũng lộ diện đầy đủ 5 cái tên vừa là sát thủ bảo vệ đồng thời cũng là người hầu luôn bên cạnh Âu Dương Vô Thần rồi nhé. Chính là Kỳ Ân (Sarah), Anna, Elsa, Lily và Eira.*

* Lên bão hơi trễ, 5 chương còn lại chiều mai sẽ có nhé*

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 531: Cuộc Điều Tra Của Anna!

Quay trở lại vài phút trước khi Kỳ Ân xuất hiện tại đại sảnh, ở một nơi khác cùng lúc đó,

Anna lướt nhanh ngón tay trên bàn phím, mắt cô mở lớn, không chớp nhìn những dòng chữ xanh đỏ đang chạy cực nhanh trước mặt.

"Tít" - Một tiếng máy móc vang lên, đồng thời khung chữ lớn [Login Unsuccessful] * cũng hiện trên màn hình của Anna.

*: Đăng nhập không thành công.

"Bộp" - Tức giận đập bàn phím, cô mở tai nghe ra, có chút bức tức vuốt mái tóc ngắn.

Đáng chết mà, đã hai ngày rồi cô không thể hack vào trang bảo vệ chứa thông tin của Âu Dương Hạ Mạt, rốt cuộc là ai đã lập trình bản này, lợi hại đến mức cô không xâm nhập được luôn vậy.

Khó chịu nhắm mắt, Anna lên tiếng:

- Tiểu Bạch!

Vài giây sau tiếng gọi, có tiếng âm thanh rè rè đáp lại cô:

- Cô lại gọi tôi có chuyện gì?

Anna đưa một tay chống trán, cô nghiêng đầu hỏi:

- Tải được đoạn đối thoại đó chưa?

Tiểu Bạch "tít tít" vài tiếng mới trả lời:

- Tôi vẫn đang phá kết nối an toàn, loại xịn đấy. Nhưng cũng tầm 30 phút nữa thôi sẽ tải được.

Cô gái nghe xong, lắc đầu nói:

- Không được, chậm quá, đã tận hai ngày rồi. Cậu dùng thêm nhiên liệu đi, tôi muốn có nó trong vòng 10 phút nữa.

Tiểu Bạch nghe thấy, liền đáp:

- Dạo này cô sử dụng tôi nhiều quá nên nhiên liệu không còn bao nhiêu đâu, lấy ra dùng nữa có khi sẽ hết mất.

Anna cười nhạt, mở mắt nhìn chiếc máy tính của mình, lên tiếng:

- Người mua nhiên liệu cho cậu là tôi còn chưa tiếc, cậu tiếc cái gì? Đừng lo lắng nữa, cứ sử dụng đi.

Tiểu Bạch lần này không cãi nữa, kêu lên "tít tít" rồi im lặng làm theo lời của cô.

Anna ngồi yên suy nghĩ, cô đảo mắt nhìn một lượt, não liên tục hoạt động, cuối cùng cũng tìm ra được cách để xâm nhập vào trang thông tin mật có cài phần mềm chống hack kia.

Cô đeo tai nghe lên lại, điều chỉnh bộ đàm về số 3, lên tiếng:

- Lữ Uyển Thành, anh có đang làm việc không? Tập hợp đám hacker giúp tôi một việc này đi.

Từ đầu dây bên kia, nhanh chóng vang lại giọng nói giễu cợt của một người đàn ông:

- Là cái gì mà cô cần đến đám hacker của tôi luôn vậy? Anna tài giỏi công nghệ nhất nhì hội đâu rồi?

Cô gái nhướn mày, thở hắt ra một hơi đáp:

- Bớt phí lời đi, chuyện quan trọng đấy. Tôi còn phải báo cáo cho Kỳ Ân.

Hai chữ "Kỳ Ân" vừa vang lên ngay lập tức khiến Lữ Uyển Thành trở nên nghiêm túc, giọng anh thay đổi hẳn, hỏi:

- Cô muốn tôi làm gì?

Anna đặt tay lên bàn phím, cô không động, chỉ nhìn màn hình rồi trả lời:

- Một trang bảo mật có số hiệu là FS 2905 có phần mềm chống hack khá phức tạp, tôi cần đội hacker của anh xâm nhập vào trước, tạo lỗ hổng cho tôi vào sau để chép thông tin.

Lữ Uyển Thành nhướn mày, nói:

- Tôi vào trước để đánh lạc hướng, đồng thời mở đường cho cô vào mà không bị lộ, kế dương Đông kích Tây à? Cô cần bao nhiêu thời gian.

Anna thở hắt ra một hơi, đáp:

- Không nhiều lắm, 1 phút thôi. Ở lâu quá lại bị lộ thì mệt. Nhớ sử dụng id giả nhé.

- Không cần cô nhắc, cô gái!

Dứt lời, cả hai người cùng tiến vào trang mạng. Ngay khi có tín hiệu bắt đầu từ phía Lữ Uyển Thành, Anna bấm nhanh tay trên bàn phím, nhờ có sự

giúp đỡ của anh và đội hacker mà cô như ý muốn thành công xâm nhập vào được trang thông tin bảo mật.

Ngay khi vào, Anna ngay lập tức tìm mục lưu trữ có chứa tên Âu Dương Hạ Mạt, rồi download về máy của mình.

Nhìn thanh phần trăm chạy chậm rãi, ngón tay cô vô thức gõ lên bàn phím.

- Anna, xong chưa? Tôi sắp không giữ được rồi đây.

Cô gái không đáp lại lời của anh, chỉ im lặng mím môi nhìn màn hình.

- Anna..... - Lữ Uyển Thành kéo dài tên cô, trông như thể đang rất gắng sức. Cuối cùng, chưa đầy một phút, trang thông tin bảo mật liền đóng lại, máy tính của Anna một lần nữa hiện lên dòng chữ [Login Unsuccessful].

Lúc này, tín hiệu từ bộ đàm Lữ Uyển Thành liên vang lên tiếng của anh:

- Anna, cô chép được chưa? Có kịp không?

Đầu dây bên kia không có bất cứ âm thanh nào hồi đáp, vài giây sau, mới chậm rãi xuất hiện giọng nói của Anna:

- Có, tôi chép được rồi!

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 532: Không Thể Để Xảy Ra Chuyện!

Lữ Uyển Thành thở hắt ra một hơi, nghiêng đầu tán thưởng:

- Không tệ nha, chưa đủ thời gian vẫn chép về được, cô thật giỏi đấy, Anna!

Cô gái nhếch môi cười hài lòng, đáp:

- Quá khen, việc của anh xong rồi đấy, tôi ngắt đây.

Dứt lời, Anna liền vươn tay bấm nút, không để ý đến những lời la hét còn lại từ phía người đàn ông bên kia:

- Này, cô dùng tôi xong là vứt tuyệt tình vậy hả? Thậm chí còn không nói một lời cảm ơn luôn sao? Anna, Ann....

Tín hiệu bị cắt đứt, cô gái ngồi ngả người ra sau ghế, gác chân chờ chiếc máy in bên cạnh làm nốt phần việc còn lại.

Đúng lúc này, một âm thanh máy móc liên truyền tới:

- Anna, tôi tải được đoạn đối thoại đó rồi, cô có muốn nghe luôn không?

Anna nhướn mày, gật đầu đáp:

- Ừm, vậy bật lên đi.

Vừa nói, cô vừa vắn loa tai nghe của mình lên cao một chút, rồi vươn tay lấy tập giấy đã in xong xuống xem.

Lướt nhìn một lượt, ánh mắt Anna chợt chớp chậm lại một nhịp. Sau một lúc vừa nghe vừa đọc, cô buông tập giấy xuống, ánh mắt trông có vẻ trầm tư.

Cái này.... thì ra là vậy!

Thấy vậy, Tiểu Bạch liền hỏi:

- Anna, có chuyện gì vậy? Cô im lặng như thế làm tôi sợ đấy. Nói gì đi.

Cô gái mặc dù đã nghe câu hỏi của Tiểu Bạch, nhưng vẫn ngồi im lặng thêm vài giây nữa mới lên tiếng:

- Tiểu Bạch, cậu... kết nối với Kỳ Ân được không? Mở loa ngoài lên giúp tôi.

Không ý kiến bất cứ điều gì, Tiểu Bạch nhanh chóng làm theo lời của Anna, sau hai tiếng "tít tít" kéo dài, một giọng nói quen thuộc vang lên:

- Anna, có chuyện gì sao?

Nghe thấy tiếng của Kỳ Ân, cô gái nhanh chóng hỏi:

- Cô đang ở đâu vậy? Có rảnh nghe tôi báo cáo không?

Kỳ Ân lắc đầu, ngay lập tức từ chối:

- Để sau đi, tôi đang ở nhà, nhưng có việc gấp cần phải giải quyết, tôi sẽ liên lạc lại với cô sau.

Nói rồi, cô đưa tay lên muốn ngắt bộ đàm, thế nhưng đúng lúc đó, giọng nói của Anna lại vang lên:

- Đã có người muốn làm khó Âu Dương Thiên Thiên rồi sao?

Một câu của Anna khiến hành động của Kỳ Ân khựng lại trong giây lát, cô đảo mắt suy nghĩ, hỏi:

- Cô biết được chuyện gì rồi?

Anna gõ ngón tay lên tập giấy, cô chớp nhẹ ánh mắt, đáp:

- Chuyện mà tôi biết sẽ khiến cô ngạc nhiên đấy. Còn nhớ hai nhiệm vụ cô giao cho tôi vài ngày trước không? Tìm toàn bộ thông tin về Âu Dương Hạ Mạt và cuộc gọi của cô ta ở bệnh viện.

- Tôi đã tra ra được rồi. Âu Dương Hạ Mạt không phải là một con người đơn giản như vẻ bề ngoài đâu. Cô ta trưởng thành về mặt tri thức rất cao, ngay từ nhỏ đã căm ghét vị trí thấp bé của mình, luôn mơ tưởng thân phận chính thống giống Âu Dương Thiên Thiên, đồng thời cũng rất hận ba ruột là Âu Dương Chấn Đông bởi cách đối xử của ông ta. Có vẻ như ông ấy yêu thương Âu Dương Thiên Thiên hơn hai đứa con gái còn lại nên mới dẫn đến sự việc này.

- Từng nhiều lần ném đá giấu tay, bày trò hãm hại Âu Dương Thiên Thiên khi cô ấy còn là sinh viên đại học, thậm chí là khi đã tốt nghiệp, vẫn phá hỏng toàn bộ công việc mà cô ấy kiếm được.

- Chưa hết, Âu Dương Hạ Mạt cấu kết với một người khác nữa muốn đẩy Âu Dương Thiên Thiên ra khỏi Âu Dương gia, vùi dập cô ấy xuống đáy xã hội. Kẻ đó chính là người đã nói chuyện với cô ta trong điện thoại khi Âu Dương Hạ Mạt ở bệnh viện.

Kỳ Ân nghe xong, mím môi lên tiếng:

- Là ai?

Anna chớp ánh mắt lạnh nhạt, chậm rãi đáp:

- Là người của Đường gia.

Kỳ Ân mở to mắt, dường như không thể tin vào những điều mình vừa nghe được, cô há miệng, nói:

- Ý cô là....

Anna gật đầu, tiếp lời:

- Đúng vậy, kẻ muốn hại Âu Dương Thiên Thiên. Là người thân của cô ấy! Không chỉ ở Âu Dương gia, mà ngay cả Đường gia cũng có nữa. Tên của hắn ta.... là Đường Gia Ứng - em trai ruột của Đường Nhược Vũ, cũng là chú ruột trên danh nghĩa của Âu Dương Thiên Thiên.

=====

Đám người Elsa nghe Kỳ Ân kể xong, tất cả đều bất ngờ nhìn nhau, không nghĩ đến lại có chuyện này xảy ra. Đặc biệt là Elsa và Lily, cả hai không hện mà cùng lên tiếng hỏi:

- Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

- Nếu như đúng là Đường gia cấu kết với Âu Dương Hạ Mạt vậy thì chính bọn chúng đã thao túng cảnh sát rồi. Địa vị của Đường gia ở Bắc Kinh không phải tầm thường, nếu để Nhị tiểu thư trong tay bọn chúng, thì sẽ có chuyện đấy. Chúng ta để yên như vậy sao?

Kỳ Ân chớp ánh mắt lạnh lẽo, cô mím môi, nói:

- Không. Tôi đã hứa với cậu chủ sẽ chăm sóc cho Âu Dương Thiên Thiên thật tốt, vậy nên.... tôi không thể để cô ấy xảy ra chuyện gì. Nhất định không thể!

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 533: Xử Lý Tận Gốc!

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên ghế, hai tay cô bị còng bởi chiếc vòng sắt lạnh ngắt, ánh mắt hướng về chiếc kính một chiều đối diện.

Cô đã thấy cái này rất nhiều trên phim. Thoạt nhìn thì tưởng là một tấm gương màu đen vô hại, nhưng thực chất chỉ có mình cô không thấy được mà thôi, bên kia chiếc kính này.... có người đang quan sát cô.

Vậy ra đây là cảm giác ngồi ở đồn cảnh sát. Khi mà tất cả hoạt động.... đều bị theo dõi một cách trực tiếp.

Ở phía đối diện, có hai người đàn ông đang đứng, nhìn gương mặt Âu Dương Thiên Thiên, một người lên tiếng:

- Thật hiếm gặp, một cô gái 22 tuổi ngồi trên ghế thẩm vấn mà nét mặt lại điềm tĩnh như vậy, tôi chưa bao giờ thấy đấy.

Người đàn ông đứng bên cạnh chớp ánh mắt sắc bén, nói:

- Cũng chỉ là một con nhóc mà thôi, có thể điềm tĩnh được bao nhiêu?

Nghe vậy, người kia cũng gật đầu, đáp:

- Đúng vậy, nhưng mà.... không biết tại sao tôi lại có linh tính về cô ta nhỉ? Một linh tính... không an toàn lắm.

Dứt lời, người đàn ông cầm lấy tập tài liệu dày cộm trên bàn, xoay người đi ra ngoài.

Xuất hiện ở một nơi khác, anh ta mở cửa căn phòng Âu Dương ThiênThiên ra, chậm rãi tiến vào bên trong.

Ngồi xuống ghế, người đàn ông nhìn cô gái, hỏi:

- Cô có nhận tội hay không?

Âu Dương Thiên Thiên liếc ánh mắt lạnh nhạt, không nhanh không chậm trả lời:

- Tôi thậm chí còn không biết mình có tội gì thì làm sao có thể nhận đây? Hay là... anh nói cho tôi biết đi?

Người đàn ông cười mỉm, anh ta để tập tài liệu lên bàn, bình tĩnh mở nó ra, rút một tờ giấy có kẹp một tấm ảnh đến trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Đây là cô phải không? Người đã trình diễn màn Vedette trong show thời trang "Đồng Tính" của công ty PJH tại Thương Hải?

Âu Dương Thiên Thiên rũ mắt nhìn tấm ảnh, nó chụp rất cận mặt cô, đương nhiên là không thể chối được. Thế nhưng cô lại không lên tiếng nói gì, chỉ nhìn nó vài giây rồi lại dời tầm mắt lên nhìn người đàn ông.

Anh ta không vội ép buộc, tiếp tục rút ra một tờ giấy nữa, đưa tới. Và dĩ nhiên, câu hỏi cũng khác:

- Hình ảnh này tôi phải rất khó khăn mới lấy được đấy. Khoảnh khắc cô bước ra khỏi phòng chứa di vật của nữ MC Đàm Gia Hi, cô đến đó làm gì vậy?

"...."

Đáp lại anh là một khoảng không im lặng. Âu Dương Thiên Thiên vẫn không chịu mở miệng.

Thấy vậy, người đàn ông nhún vai, đưa tới tiếp tờ giấy chứa bức ảnh cuối cùng:

- Còn đây.... cũng là cô luôn phải không? Người phụ nữ mặc đồ đen bí ẩn đã xuất hiện tại lễ tang của nữ MC Đàm Gia Hi. Kẻ đã vạch trần tội ác của Tống Dật Nhiên, cũng là kẻ đã tống hãm vào tù.

Nói xong, anh ta đặt cuốn tài liệu qua một bên, rồi khoanh tay lại nhìn Âu Dương Thiên Thiên, mỉm cười không nói.

Âu Dương Thiên Thiên cũng nhìn anh ta, nhưng vài giây sau, cô đột nhiên bật cười, lên tiếng:

- Thật là.... hâm mộ trí tưởng tượng của các anh quá. Cái gì cũng có thể nghĩ ra được cả. Chỉ tiếc là.... không phải cái gì nghĩ ra cũng đúng!

Người đàn ông nhếch môi nhìn cô, nói:

- Không đúng? Vậy... cô giúp tôi chỉ ra chỗ không đúng đó được chứ?

Nghe xong lời của anh, Âu Dương Thiên Thiên không ngần ngại như người ngồi thẳng, cô chỉ tay vào bức ảnh thứ nhất, bắt đầu giải thích:

- Cái này, tôi trình diễn thời trang thì sao? Phạm pháp à? Hay ý anh muốn nói tôi mang trang phục Vedette là phải bị quy tội?

- Còn đây nữa, người phụ nữ đã đi ra từ phòng chứaa di vật của nữ MC gì đó và xuất hiện tại lễ tang của cô ấy, người đẩy không phải là tôi. Chiều cao thì cũng ngang ngang đấy, hình thể miễn cưỡng cũng có thể cho là giống, nhưng mà đặc biệt.... đây đâu phải khuôn mặt của tôi?

- Một người phụ nữ đội nón vành to và đeo mắt kính che kín mặt như vậy, rốt cuộc anh nhìn như thế nào... mà nhận định là tôi vậy?

=====

Tại căn biệt thự của Âu Dương Vô Thần, trong một căn phòng nhỏ. Kỳ Ân ngồi trên ghế, xung quanh có ba cô gái đang đứng.

- Liên lạc với Lữ Uyển Thành đi, nói câu ta dẫn người giỏi nhất trong tổ pháp lý đến đồn cảnh sát bảo lãnh cho Âu Dương Thiên Thiên. Không cần biết làm cách nào, nhất định phải mang cô ấy ra ngoài. - Kỳ Ân đánh thếp lên tiếng.

Elsa gật đầu, nhanh chóng đáp:

- Được, tôi đi liên lạc ngay đây.

Dứt lời, cô liền xoay người đi ra ngoài. Lily đứng bên cạnh, nhìn người phụ nữ hỏi:

- Vậy còn Đường Gia Ứng và Âu Dương Hạ Mạt, cô tính xử lý bọn chúng thế nào?

Kỳ Ân chớp đôi con ngươi đen láy, giọng âm u trả lời:

- Cứ để hai kẻ đó phía sau đợi một chút, tôi phải đảm bảo an toàn của Âu Dương Thiên Thiên đã. Sau đó.... mới xử lý tận gốc được.

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 534: Âu Dương Vô Thần Biết Rồi!

Nghe lời nói của Kỳ Ân, hai cô gái liếc nhìn nhau, không có ý kiến về chuyện này. Đúng lúc này, Eira này giờ đứng im lặng bỗng mở miệng hỏi:

- Còn cậu chủ thì sao? Cô có định báo với ngài ấy không?

Kỳ Ân mím môi, thật lâu sau mới trả lời:

- Đương nhiên.... là không!

Vừa dứt lời, cánh cửa đột nhiên bị mở bật ra, Elsa hốt hải chạy vào, nhìn ba người nói:

- Không hay rồi, Anna vừa báo tin đến, cậu chủ biết được rồi. Ngài ấy đã biết..... Nhị tiểu thư bị bắt đi rồi.

Gần như là cùng một lúc, Kỳ Ân đứng phắt dậy, thốt lên:

- Cái gì?

Lily cũng bất ngờ không kém, nhanh chóng hỏi:

- Tại sao ngài ấy lại có thể biết nhanh như vậy chứ? Là ai đã tiết lộ?

Elsa thờ dốc, lắc đầu lia lịa đáp:

- Tôi không rõ lắm, nhưng hình như là ám vệ chịu trách nhiệm theo dõi Nhị tiểu thư đã báo cho ngài ấy ngay khi vụ việc xảy ra. Hiện tại, Anna

đang tìm cách liên lạc thử với cậu chủ.

Eira căn môi, lại hỏi tiếp:

- Kết quả thế nào? Có... liên lạc được không?

Elsa một lần nữa lắc đầu, trả lời:

- Không được. Ngài ấy tắt máy rồi, cũng đã ngắt luôn bộ đàm. Không một ai biết.... hiện giờ cậu chủ đang ở đâu cả.

Lời của Elsa vừa nói xong, Kỳ Ân liền ngồi bệt lại xuống ghế, ánh mắt đờ đẫn, sụp đổ....

=====

Tại đồn cảnh sát, Âu Dương Thiên Thiên giải thích rõ mọi thứ, cô nhìn người đàn ông đối diện, lên tiếng:

- Quả thật tôi đã không biết cảnh sát Bắc Kinh lại làm việc theo cảm tính như thế này đây. Phán đoán, nghi ngờ, không có bằng chứng xác thực mà cũng dám bắt người, các anh gan thật.

Người đàn ông nhướn mày nhìn cô, hỏi:

- Không có bằng chứng? Sao cô lại nghĩ, chúng tôi không có bằng chứng chứ?

Âu Dương Thiên Thiên thu tay về, cô nhếch môi thách thức, đáp:

- Vậy thì... anh lấy ra đi.

Trước ánh mắt đầy tính khiêu khích của cô gái, người đàn ông gỡ bỏ nụ cười trên miệng, anh ta vô thức hít vào một hơi sâu, rồi chỉ tay vào tấm hình đầu tiên, nói:

- Cái tôi nói về cô không phải là màn trình diễn thời trang, bởi vì cô ngay từ lúc đầu đâu có được định sẵn là Vedtte, đúng chứ? Âu Dương Thiên Thiên, thứ tôi định tội cô, là giả mạo làm giám đốc sáng tạo của chi nhánh công ty PJH tại Bắc Kinh, cô đã lấy một cái tên giả che giấu cho việc làm đó, chính là.... Vương Lệ.

- Cô muốn có chứng, tôi có thể tìm cho cô những nhân chứng ở công ty PJH chi nhánh Thượng Hải. Cái này đủ thuyết phục chứ?

Dừng một chút, người đàn ông hơi ngả người ra sau nhìn cô gái phía đối diện, nói tiếp:

- Và cô biết điều gì thú vị hơn không? Trong danh sách những người đã đến đăng kí viếng thăm nữ MC Đàm Gia Hi, cũng có... một cái tên là Vương Lệ.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 535: Là Kẻ Nào?

Âu Dương Thiên Thiên nín thở khi nghe câu nói của người đàn ông, cô mím môi, quyết định im lặng không đáp.

Thấy vậy, anh ta liền nhếch môi, lên tiếng:

- Không thể nào có sự trùng hợp như vậy đúng không? Một cái tên lấy giả.... làm sao có thể xuất hiện đến 2 lần chứ?

- Ba câu chuyện tưởng chừng như không liên quan đến, nhau nhưng thực chất lại có mối quan hệ rất mật thiết. Để tôi phân tích cho cô nghe nhé.

- Lúc đầu, cô đến công ty PJH giả mạo làm giám đốc sáng tạo, lấy một cái tên giả là Vương Lệ. Rồi lại dùng nó để đến đăng kí làm người dự lễ tang của nữ MC Đàm Gia Hi, vạch trần tội ác của một tên cặn bã thật hoành tráng. Cô không lộ mặt nhưng lại mang cùng một trang phục thời trang, đều là đội nón và đeo mắt kính, vậy thì chứng minh cả hai bức ảnh này là cùng một người.

- Và nếu như đã cùng là một người, vậy thì tức là, kẻ đã đến dự lễ tang của nữ MC Đàm Gia Hi với cái tên Vương Lệ, chính là người đã giả mạo làm giám đốc sáng tạo tại công ty PJH Thượng Hải. Mà người lấy cái tên giả đó... chính là cô, Âu Dương Thiên Thiên!

Một câu khẳng định như chiếc vòng sắt lạnh lẽo đóng thẳng vào tay của Âu Dương Thiên Thiên, cô chớp mắt nhìn người đàn ông, không thể lên

tiếng phản bác.

Người đàn ông này thật đáng sợ, anh ta xâu chuỗi câu chuyện một cách thật kinh ngạc, đến mức Âu Dương Thiên Thiên tưởng mình đã bị người này đi guốc trong bụng luôn rồi.

Thế nhưng điều làm cô chú ý hơn cả, chính là người đàn ông này tại sao lại có thể có được những thông tin về cô ở công ty PJH tại Thượng Hải chứ?

Cứ cho là anh ta điều tra được đi, nhưng làm sao anh ta biết mà điều tra chứ?

Đó là chuyện riêng, là chuyện mà chỉ ba đã giao cho cô và Âu Dương Vô Thần, thậm chí anh ta còn biết đến chuyện cô bị ép làm Vedette bất đắc dĩ, thì chắc chắn là có vấn đề rồi.

Và lí do mà cô có thể giải thích cho vấn đề này chính là.... có người đã đứng đằng sau giật dây anh ta. Hoặc đúng hơn nữa, là có kẻ chủ mưu bày ra tất cả mọi chuyện này.

Âu Dương Thiên Thiên cắn răng, cô mím chặt môi, đột nhiên dời tầm mắt nhìn sang tấm kính màu đen phía sau người đàn ông.

Rốt cuộc.... đó là kẻ nào? Là kẻ nào!!!!

Người đàn ông thấy Âu Dương Thiên Thiên nhìn sang hướng khác, anh ta hơi nheo mắt, trầm nghĩ.

Cô gái này thật sự khác người, cô ta rất biết cách nói, cũng rất biết cách bao biện cho mình, lúc có lợi, sẽ nói đến mức không cho người đối diện có cơ hội phản bác. Nhưng lúc bất lợi, lại rất khôn ngoan không lên tiếng, tránh thất thế. Đây thực sự là một người thông minh.

Đặc biệt hơn cả, anh dường như cảm nhận được cô gái này đã phát hiện ra điều gì đó rồi. Điểm bất thường của cuộc thẩm vấn này.....

Người đàn ông chớp ánh mắt bình tĩnh, lên tiếng:

- Sao vậy? Đột nhiên im lặng, cô đang suy nghĩ để bao biện cho việc mình làm sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghe câu nói của anh ta, cô chậm rãi thu ánh mắt về, đáp:

- Tôi đang suy nghĩ điều gì cũng là ở trong đầu tôi, trừ phi tôi nói ra miệng, nếu không sao anh biết là tôi đang tìm cách bao biện cho việc mình làm chứ? Đừng đoán bừa, anh cảnh sát.

- Tôi rất khâm phục khả năng tưởng tượng của anh, đồng thời cũng cảm thấy câu chuyện mà anh liên kết thật thú vị, nhưng mà.... thứ tôi nhận ra được đến bây giờ duy nhất chỉ có một điểm... chính là anh chỉ giỏi suy đoán bằng đầu óc và phán bằng miệng. Chẳng có bất kì thứ gì được đem ra làm chứng cứ ở đây cả. Thật vô nghĩa.

Âu Dương Thiên Thiên dựa người ra sau ghế, cô thu tay để xuống dưới gầm bàn, nói:

- Phiền anh cho tôi một ly nước được không? Tôi khát rồi.

Người đàn ông nhìn Âu Dương Thiên Thiên, mỉm cười gật đầu. Vài giây sau, anh ta đứng dậy, mở cửa đi ra ngoài.

Nét mặt Âu Dương Thiên Thiên vẫn bình tĩnh như lúc ban đầu, thế nhưng.... dưới gầm bàn, hai tay cô sớm đã chảy đầy mồ hôi, run rẩy không ngừng....

Ở bên kia tấm kính, người đàn ông nhìn Âu Dương Thiên Thiên với ánh mắt nghiêm túc hơn lúc đầu, anh ta mở miệng, lẩm bẩm lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô thật giống mẹ của mình, thông minh... và cứng đầu. Người chị gái tội nghiệp đáng kính của tôi!

*Xin lỗi mọi người vì bão trễ nha, phần mềm Word của Tiêu bị lỗi nên xóa hết trơn tài liệu lưu trong máy, cuối cùng Tiêu phải đánh lại hết, có hơi lâu xiu mong mọi người thông cảm *

Ngày mai đủ 125k phiếu lại bão 10 chương tiếp nha. Có bạn hỏi vì sao Tiêu bão chậm, thì Tiêu xin phép trả lời luôn, Tiêu viết một ngày nhiều nhất là 5 chương thôi, vì Tiêu còn đi làm đi học nữa, không phải chỉ ngồi không đánh máy. Tiêu cố gắng viết dồn rồi đăng 5 chương cùng một lúc cũng vì sợ mọi người đọc mất hứng, chứ nhiều tác giả khác còn bão từng chương cơ mà. Tiêu sẽ cố gắng viết nhiều nhất có thể và bão nhiều nhất có thể nếu đã có lời hứa với mọi người. Xin tất cả hãy thông cảm cho Tiêu

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 536: Luật Sư Của Âu Dương Thiên Thiên

Người đàn ông mở cửa vào căn phòng tối, anh đi đến đứng bên cạnh người kia, chậm rãi lên tiếng:

- Có thật là cô gái ấy liên quan đến cái chết của Đàm Gia Hi hay không? Tôi bắt đầu có cảm tưởng mình đã bắt sai người rồi đấy.

Người đứng bên cạnh anh chớp nhẹ ánh mắt lạnh nhạt, đáp:

- Sao vậy? Không lẽ anh không tin vào phán đoán của tôi? Cũng vì anh muốn biết rõ ngọn ngành cái chết của Đàm Gia Hi nên tôi mới đưa cho anh những thứ tôi tìm được, bây giờ lại đổi ngược nghi ngờ tôi à?

Người đàn ông lắc đầu, nói:

- Tôi không phải không tin anh, nhưng nhìn nét mặt cô gái đó như vậy, làm tôi có chút suy nghĩ. Tôi làm công việc này hơn 9 năm rồi, chưa bao giờ nhìn lầm ánh mắt của kẻ có tội. Cô gái này.... rõ ràng là người vô tội.

- Tôi cũng thấy thắc mắc, rốt cuộc anh tàn nhẫn đến mức nào mà ép buộc một đứa cháu vô tội của mình vào đường cùng như thế này chứ? Đường Gia Ứng?

Bây giờ gương mặt người đàn ông mới hiện rõ dưới ánh đèn mập mờ của căn phòng tối, Đường Gia Ứng đứng một cách thoải mái, gương mặt lạnh tanh không chút cảm xúc, lên tiếng:

- Anh không cần để ý đến điều đó. Chúng ta là giao dịch, hãy làm tốt bổn phận của mình, và nợ giữa chúng ta sẽ kết thúc.

Người đàn ông nhướn mày nhìn Đường Gia Ứng, gật đầu trả lời:

- Được thôi, dù gì cũng là tôi nợ anh. Nhưng mà.... Có một chuyện này tôi phải nhắc anh nhớ Đường Gia Ứng, tôi.... không bắt người vô tội vào tù.

Dừng một chút, anh quay mặt lại nhìn về phía cô gái đang ngồi yên đối diện, nói tiếp:

- Hơn nữa, anh biết không? Âu Dương Thiên Thiên cho tôi cảm giác rất giống Đàm Gia Hi mà tôi từng gặp gỡ. Một người thông minh, tinh ý và dạn dĩ. Cách dùng từ và nắm bắt tình huống của cô ấy không giống bất kì ai, vậy nên... khi nói chuyện với Âu Dương Thiên Thiên, tôi dường như đã thấy một Đàm Gia Hi khác hiện hữu bên trong cô ấy vậy. Thật sự rất giống.

Đường Gia Ứng nhếch môi, giọng nói có chút chế giễu:

- Đừng ngu ngốc mơ tưởng nữa, anh không cảm thấy nực cười sao? Đàm Gia Hi đã chết rồi, người ngồi đó... không phải cô ta.

Người đàn ông nghe anh ta nói, mím môi im lặng không lên tiếng.

Đúng vậy, Đàm Gia Hi thật sự đã chết rồi, một người dù có giống cô ấy đến đâu... cũng không thể nào là Đàm Gia Hi được.

Cả hai đứng lặng người trong bóng tối, lúc này, đột nhiên cánh cửa được mở ra, một thanh niên trẻ tuổi ló đầu vào, lên tiếng:

- Đội trưởng, luật sư của Âu Dương Thiên Thiên đến rồi.

Người đàn ông quay đầu lại nhìn anh ta, hỏi:

- Đến nhanh như vậy sao? Hiện giờ người đó đang ở đâu.

Người thanh niên đảo mắt, có chút lắp bắp đáp:

- Cái này.... cô ấy...

Hai từ "cô ấy" vừa thốt ra, người đàn ông liền nhíu mày, trong đầu thoáng xẹt ngang tia suy nghĩ.

Là phụ nữ sao?

Đúng lúc đó, một bàn tay thon dài đột nhiên xuất hiện từ phía sau người thanh niên, đẩy thân hình anh ta qua một bên, chiếc giày cao gót khẽ chạm đất đi vào.

Người phụ nữ nghiêng đầu nhìn người đàn ông, trên môi cô ta nở nụ cười quyến rũ, nói:

- Đã lâu không gặp, đội trưởng Tần.

Ấn đường người đàn ông cau chặt, anh ta nhìn người phụ nữ đứng trước cửa, không lên tiếng đáp lại.

Dường như đã quen với biểu hiện của anh, người phụ nữ cũng không quá bất ngờ. Cô đảo mắt nhìn một lượt xung quanh, khi nhìn đến tấm kính thì liền chỉ tay vào nói:

- Các anh đã có cái này quan sát rồi, giúp tôi tắt camera đi nhé, tôi có chứng sợ hãi mấy tia đỏ đỏ như lazer đó, cứ nhấp nháy hoài như vậy khó chịu lắm. Hơn nữa, tôi cũng sợ thân chủ của tôi không thoải mái, đội trưởng Tần, anh biết đúng chứ?

Dừng một chút, cô nhìn sang người đứng bên cạnh anh ta, nhướn mày lên tiếng:

- À phải, tôi quên chưa giới thiệu nữa, tôi là luật sư đại diện cho cô gái xinh đẹp ngồi trong kia, tên tôi là Ái Tử Lạp, có thể gọi tôi ngắn gọn là Sherry. Rất vui được làm quen với mọi người~

Dứt lời, Ái Tử Lạp lui lại vài bước, mỉm cười với những người đứng ở đó rồi quay đầu đi qua phòng bên cạnh.

Khi đi thoáng qua bức tường ngăn cách, cô giơ tay lên vuốt tóc, nét mặt thay đổi một cách nhanh chóng. Hơi nghiêng đầu, cô đưa miệng vào gần chiếc đồng hồ đeo trên tay, khẽ lên tiếng:

- Là Đường Gia Ứng. Có mặt người đàn ông đó ở đây!

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 537: Nằm Mơ Giữa Ban Ngày!

Người đàn ông nhìn theo bóng dáng của Ái Tử Lạp đi vào phòng Âu Dương Thiên Thiên, nhú mày không lên tiếng.

Sherry, cô ta... là xã hội đen. Nhưng tại sao.... cô ta lại ở đây? Hơn nữa, còn là luật sư biện hộ Âu Dương Thiên Thiên?

Mím môi, người đàn ông vươn tay bấm vào một nút đỏ, chiếc camera đang nhấp nháy trong phòng chợt tắt đi.

Quay người, anh đi ra khỏi căn phòng tối.

Mở cửa tiến gần đến chỗ của Âu Dương Thiên Thiên, người phụ nữ vươn tay ra, nói:

- Hi, tôi là luật sư biện hộ cho cô, Ái Tử Lạp. Cô có thể gọi tôi là Sherry!

Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy liền đưa tay ra bắt lại, đáp:

- Xin chào, tôi là Âu Dương Thiên Thiên.

Vừa nói, cô vừa cúi đầu với người phụ nữ, đúng lúc đó, đột nhiên một thứ đập vào mắt cô. Chiếc đồng hồ đeo trên tay Ái Tử Lạp.... giống hệt với chiếc đồng hồ mà cô đã thấy Kỳ Ân đeo sáng nay.

Không lẽ....

Ngước đầu lên nhìn người phụ nữ, Ái Tử Lạp nở nụ cười đầy ẩn ý với Âu Dương Thiên Thiên, khiến suy nghĩ trong đầu cô càng trở nên chắc chắn hơn.

"Cạch" - Tiếng mở cửa vang lên từ phía sau, người đàn ông bước vào liếc nhìn hai cô gái một cái, rồi thuận tay đóng cửa lại.

Ái Tử Lạp ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Thiên Thiên, cô chẹp miệng, lên tiếng trước:

- Thật ra tôi không có nhiều thời gian lắm, nên chúng ta vào thẳng vấn đề luôn nhé? Thân chủ của tôi vô tội, xin hãy thả cô ấy ra.

Người đàn ông cũng ngồi xuống ghế đối diện Ái Tử Lạp, bật cười đáp:

- Cô vẫn như vậy nhỉ? Cứ muốn nói gì thì nói. Sherry, cô là một luật sư, hãy đem thứ công bằng hơn ra đi. Tôi đang cần... chứng cứ chứng minh Âu Dương Thiên Thiên vô tội, chứ không phải lời nói suông.

Ái Tử Lạp nhếch môi, cô ngả người dựa ra sau ghế, dáng vẻ nhàn nhã nói:

- Tần Cảnh Hàm, anh thì vẫn cứng nhắc hệt như lúc trước nhỉ, chưa thay đổi được sao? Cứ mở miệng ra là đòi bằng chứng, anh đã có được những gì để buộc tội thân chủ của tôi rồi chứ?

Người đàn ông ném một ánh mắt về phía những tấm ảnh trên bàn, chậm rãi trả lời:

- Tôi có rất nhiều, cô có thể tự xem thử.

Theo tầm mắt của anh ta, Ái Tử Lạp cũng nhìn xuống 3 tờ giấy trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, sau vài giây, cô nhướn mày nhìn lên lại, hỏi:

- Chỉ có thế này thôi sao? Anh tìm được ít vậy?

Tần Cảnh Hàm mím môi, ánh mắt có chút nghiêm túc đáp:

- Ít nhưng chất lượng, chỉ với 3 thứ này thôi tôi có thể chứng minh Âu Dương Thiên Thiên có liên quan đến cái chết của nữ MC Đàm Gia Hi đấy, thậm chí là khiến cô ta nhận bản án vào tù trên 10 năm.

Vừa dứt lời, người phụ nữ đối diện đột nhiên bật cười thành tiếng. Ái Tử Lạp cười không ngớt, nhìn Tần Cảnh Hàm hỏi:

- Nhận án tù? Anh đang đùa tôi đấy à? Làm ơn đi, ở cả cái sở cảnh sát này không có bất kì ai hiểu rõ luật pháp hơn Ái Tử Lạp tôi đâu, với những thứ mà anh tìm được, đừng nói là đẩy thân chủ tôi vào tù đến việc kết tội cô ấy cũng là một điều khó khăn đấy, biết không?

Dừng một chút, người phụ nữ vươn tay cầm lấy ba tấm ảnh, nói tiếp:

- Anh đang tính làm gì với những bức ảnh này? Ngoài tấm hình đầu tiên được chụp cận mặt và phổ biến tràn lan trên các trang tin tức thì tôi hình như không thể nhận Âu Dương Thiên Thiên trong hai bức ảnh còn lại, anh định buộc tội cô ấy kiểu gì đây?

- Hơn nữa, không thấy rõ mặt tức là không chắc chắn đây có phải Âu Dương Thiên Thiên hay không, vậy mà anh lại dám bắt người đem về thẩm vấn sao? Anh to gan hơn nhiều đấy, Tần Cảnh Hàm. Anh đang muốn chơi đùa với bằng cảnh sát của mình sao?

- Tôi cứ tưởng đám cảnh sát các anh tìm được thứ gì đó quan trọng lắm chứ, ví dụ như một đoạn video quay cận mặt Âu Dương Thiên Thiên mặc bộ đồ màu đen, hay là bản ghi âm giọng nói gì đó của cô ấy chẳng hạn, nhưng mà.... không có. Các anh đem mấy tấm ảnh không rõ ai là ai đến buộc tội thân chủ tôi và muốn tống cô ấy vào tù à? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày mà.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 538: Người Của Kỳ Ân!

Tần Cảnh Hàm nghe từng lời của người phụ nữ, anh mím môi, phải mất một lúc sau mới lên tiếng đáp lại:

- Sherry, tôi biết cô biện hộ rất giỏi, nhưng trên tòa không phải chỉ cần dùng lời nói là chứng minh sự vô tội của một người được đâu, tôi nhắc lại một lần nữa, mang bằng chứng ra. Nếu không, thì tất cả đều không có nghĩa lý gì cả.

Ái Tử Lạp nhếch môi cười mỉm, cô nhướn người đến trước mặt người đàn ông, hỏi:

- Tần Cảnh Hàm, tôi đang thắc mắc là tại sao anh lại tự tin khẳng định thân chủ của tôi có tội như vậy đấy. Chắc không chỉ đơn giản mấy tấm hình này đâu đúng không? Nói cho tôi biết, anh tìm ra được điểm đặc biệt gì rồi?

Hơi nheo mắt lại, cô không ngần ngại suy đoán:

- Chắc.... không phải anh dựa vào một cái tên Vương Lệ chứ?

Một câu nghi vấn của Ái Tử Lạp, ngay lập tức khiến nét mặt Tần Cảnh Hàm thay đổi, thậm chí đến mức Âu Dương Thiên Thiên cũng phải bất ngờ nhìn sang.

Cô... cô ấy làm sao biết được chuyện này chứ? Bằng cách nào mà...

Ái Tử Lạp thấy người đàn ông im lặng, cô há miệng "À" lên một tiếng, rồi nói:

- Thì ra anh thật sự tin vào cái đó. Thật giàu trí tưởng tượng mà. Tần Cảnh Hàm, con người Ái Tử Lạp tôi, không được nhiều cái giỏi nhưng lại có một thứ làm rất tốt, chính là... dự đoán trước mọi việc.

Dứt lời, người phụ nữ vươn tay lấy từ trong túi của mình ra một tập giấy, để lên bàn, cô liếc mắt nhìn Tần Cảnh Hàm, bên môi treo nụ cười bình thản, như thể đã nắm chắc được mọi thứ trong tay.

Rút tờ giấy đầu tiên ra, Ái Tử Lạp bắt đầu lên tiếng:

- Tập đoàn PJH vốn dĩ thuộc quyền điều hành của nhà Âu Dương gia, nên việc thân chủ của tôi đến đó điều rất đối bình thường. Cô ấy học ngành Kinh doanh, nên đương nhiên phải đi ra ngoài trải nghiệm, học hỏi về các phương thức kinh doanh rồi. Sở hữu một công ty riêng như vậy, cô ấy đến đó làm việc vẫn được mà, cần gì phải đi đâu xa đúng không?

- Nhưng vì mang họ Âu Dương nên thân chủ của tôi chắc chắn sẽ được đặc cách và sắp xếp công việc thật thuận lợi, vì không muốn như vậy, nên.... cô ấy mới phải lấy một cái tên giả, mục đích là để hòa nhập vào với công việc tương lai của mình một cách thực tế nhất.

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt nhìn người phụ nữ ngồi bên cạnh, thật sự không dám tin những gì mà cô ấy đang nói.

Cô ấy... đang đảo lộn mọi việc, đang đổi trắng thay đen.... nhưng mà.... lại hợp lí còn hơn cả sự thật.

Ái Tử Lạp tiếp tục rút một tờ giấy ra, lần này, cô chuẩn bị giải thích tiếp thì đột nhiên một giọng nói liên vang lên:

- Đủ rồi!

Tần Cảnh Hàm gầm một tiếng đầy phẫn nộ, anh nhìn người phụ nữ trước mặt mình, môi bất giác run rẩy.

Ái Tử Lạp không sợ hãi khi đối diện với cơn tức giận của người đàn ông, cô nhướn mày, hỏi:

- Đội trưởng Tần, là anh yêu cầu có chứng cứ.... tôi sắp nói đến nói rồi mà.

Hít vào một hơi thật sâu, Tần Cảnh Hàm vươn tay ra giật lấy tập giấy của Ái Tử Lạp, anh cắn răng, giọng âm u đáp:

- Tôi sẽ tự xem. Cô không cần giải thích nữa.

Người phụ nữ nghe vậy liền gật đầu, cô hất tóc nhìn anh, nói:

- Ok, anh muốn thì cứ giữ đọc một mình đi, nghiên cứu thật kĩ vào. Tôi và thân chủ của tôi... sẽ đợi. Nhưng nhắc nhẹ anh nhớ, tôi đợi anh chỉ 4 tiếng nữa thôi nhé, vì sau khoảng thời gian đó, không có chứng cứ buộc tội thân chủ tôi rõ ràng, thì tôi có thể bảo lãnh cô ấy.... rời khỏi sở cảnh sát!

- Anh biết rõ năng lực của tôi mà. Với người bình thường thì có thể giam giữ 48 tiếng, nhưng với năng lực của tôi, 24 tiếng là quá nhân nhượng với anh rồi. Không tiễn nhé, đội trưởng Tần.

Nói rồi, Ái Tử Lạp ngả lưng ra sau ghế, ánh mắt nhìn người đàn ông không chút sợ hãi. Tần Cảnh Hàm chậm rãi đứng lên, mang theo tập giấy của người phụ nữ đi ra ngoài, không nói một tiếng nào.

Cánh cửa đóng lại, Ái Tử Lạp chớp ánh mắt lạnh lẽo, cô vươn tay sang bên cạnh nắm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên.

Lúc này, đồng hồ chợt sáng lên, hiện ra một dòng chữ: "Tôi là người Kỳ Ân phái tới, yên tâm, cô sẽ đường đường chính chính đi ra ngoài mà không

mất một sợi tóc nào".

Âu Dương Thiên Thiên đọc xong, cô mím môi, không lên tiếng,

Chậm rãi ngược đầu, Âu Dương Thiên Thiên một lần nữa nhìn thẳng vào tấm kính màu đen, lần này, cô nở một nụ cười nhẹ bên khóe miệng.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 539: Tiền Bối

Ái Tử Lạp và Âu Dương Thiên Thiên nhàn nhả ngồi uống trà, ăn bánh. Đúng bốn tiếng sau, người phụ nữ nhìn đồng hồ rồi đứng dậy, lên tiếng:

- Đi thôi, Nhị tiểu thư.

Âu Dương Thiên Thiên quay đầu sang nhìn cô, đảo mắt hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Ái Tử Lạp nhướn mày, đáp như một lẽ đương nhiên:

- Ra khỏi nơi này chứ đi đâu nữa, không lẽ cô muốn ngồi ở đây tiếp tục việc chờ đợi nhàm chán sao? Đừng sợ, đứng lên đi, tôi đến là để đưa cô về nhà Boss mà.

Nghe vậy, Âu Dương Thiên Thiên không thắc mắc nữa, cô chậm rãi đứng dậy, lúc này, cánh tay chợt đụng trúng cạnh bàn, ngay lập tức phát ra tiếng chói tai.

Ái Tử Lạp nhăn mày nhìn xuống, cô thở dài một hơi, lấy từ trên đầu mình ra một cây kẹp nhỏ, đưa tới muốn mở còng tay cho Âu Dương Thiên Thiên.

Đúng lúc đó, một tiếng nói liên vang lên:

- Đây là việc của tôi chứ? Chính tay tôi đã còng cô ta mà, phải để tôi mở.

Hành động của Ái Tử Lạp dừng lại giữa không trung, cô quay đầu nhìn người đàn ông đứng trước cửa, nhún vai thu tay về, đáp:

- Tùy anh thôi.

Tần Cảnh Hàm chậm rãi bước đến chỗ của hai cô gái, anh đứng đối diện Âu Dương Thiên Thiên, từ từ lấy chiếc chìa khóa trong người mình ra, tháo còng trên tay cô, nói:

- Âu Dương tiểu thư, cô có thể đi rồi.

Âu Dương Thiên Thiên không mấy ngạc nhiên khi người đàn ông thay đổi cách xưng hô, cô chớp ánh mắt lạnh nhạt nhìn anh, lên tiếng:

- Tôi nghĩ anh nợ tôi một lời xin lỗi đấy, có nên nói luôn bây giờ không?

Tần Cảnh Hàm nhướn mày, hơi cúi đầu trả lời:

- Đúng vậy. Là chúng tôi đã làm sai, mong cô lượng thứ, Âu Dương tiểu thư.

"....."

Người đàn ông này, ấy thế mà vẫn không chịu xin lỗi? Anh ta.... trông giống như không phục vậy.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, không nói nữa. Cô quay đầu cầm lấy áo khoác của mình rồi thẳng thừng đi ra khỏi căn phòng.

Ái Tử Lạp cũng không nán lại quá lâu, thấy Âu Dương Thiên Thiên rời đi, cô cũng cúi chào Tần Cảnh Hàm một cái rồi cũng nhắc chân bước theo sau.

Thế nhưng khi đi đến trước cửa, đột nhiên người đàn ông đứng phía sau lại lên tiếng gọi cô:

- Sherry!

Thoáng dừng chân lại, Ái Tử Lạp suy nghĩ 2 giây rồi quay đầu nhìn anh ta, hỏi:

- Có chuyện gì?

- Tại sao cô lại muốn giúp Âu Dương Thiên Thiên? Cô ta có quan hệ gì với cô? - Tần Cảnh Hàm trực tiếp hỏi thẳng.

Nghe lời nói của anh, Ái Tử Lạp không thay đổi sắc mặt, bình tĩnh đáp:

- Quan hệ công việc. Tôi là luật sư, người quan tâm đến cô ấy mời tôi đến giúp nên tôi làm. Không được sao?

Tần Cảnh Hàm nheo mắt, hạ giọng nói:

- Cô đang dùng tài năng của mình để giúp những kẻ xấu xa đấy, dừng lại đi. Đừng tiếp tục làm những việc đó nữa.

Ái Tử Lạp nghe xong, cô cười hắt một hơi, trả lời:

- Xấu xa? Đừng có nực cười, họ có xấu xa đến mấy cũng không bằng đám cảnh sát sâu bọ các người đâu, thế giới của các người còn đáng sợ và đen tối hơn thế giới mà tôi đã chọn nữa, nên đừng tùy tiện phán xét cái gì.

Dừng một chút, người phụ nữ há miệng hít một hơi sâu, cô dường như đã có chút kích động, bèn tìm cách kiềm chế lại cảm xúc của mình, nói:

- Nếu như phải cho anh một lời khuyên, thì đó chính là đừng động vào cô gái đó nữa, bởi vì cô ấy là ranh giới của một người mà anh thực sự không muốn chọc vào đâu. Dù kẻ đứng đằng sau anh làm ra toàn bộ chuyện này là ai, thì cũng hãy tránh xa ra, nếu không anh sẽ bị liên lụy... đến mức mất cả mạng đấy.

- Hãy coi như đây là lời khuyên chân thành cuối cùng tôi dành cho anh, tiền bối!

Dứt lời, Ái Tử Lạp liếc ánh mắt sắc bén nhìn lên tấm kính màu đen cách đó không xa, mím môi quay đầu đi ra ngoài.

Tần Cảnh Hàm đứng im trong căn phòng, anh siết chặt tay, mím môi không lên tiếng. Nghe hai chữ "tiền bối" phát ra từ miệng của người phụ nữ, lồng ngực anh như bị ép chặt.

Lần này.... lại thua cô ấy nữa rồi...

Tần Cảnh Hàm đứng ở trong phòng một lúc lâu rồi đi ra ngoài, chợt bắt gặp Đường Gia Ưng đi tới. Anh ta nhìn anh, lên tiếng:

- Rốt cuộc những tờ giấy đó có cái gì mà khiến cậu sợ như vậy? Đến mức thả người luôn sao?

Tần Cảnh Hàm mím môi, chớp ánh mắt lạnh lùng, đáp:

- Chưa bằng chứng chứng minh Âu Dương Thiên Thiên vô tội, nó sạch đến mức anh sẽ không tìm được bất cứ thứ gì để chống lại. Tôi đã nói rồi Đường Gia Ưng, tôi không bắt người vô tội.

Người đàn ông nhíu mày nhìn anh, nói:

- Cậu...

Thế nhưng không để anh ta kịp hết câu, Tần Cảnh Hàm liền lên tiếng cắt ngang:

- Anh chỉ yêu cầu tôi dùng mọi cách lôi Âu Dương Thiên Thiên đến sở cảnh sát, tôi đã làm được rồi, vậy nên giao dịch giữa chúng ta xem như xong. Thứ mà tôi nợ anh, cũng hết, sau này.... đừng đến tìm tôi nữa.

Dứt lời, Tần Cảnh Hàm liền tiến lên, huých vào vai Đường Gia Ứng một cái, rồi lướt ngang qua anh ta bước thẳng.

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 540: Trở Về

Âu Dương Thiên Thiên đi ra khỏi sở cảnh sát, cô đứng nhìn bầu trời đêm bên ngoài, ánh mắt có chút suy tư. Rồi từ cơ thể đột nhiên truyền đến cảm giác lạ, hai chân Âu Dương Thiên Thiên vô lực ngã khụy xuống đất.

Đúng lúc Ái Tử Lạp vừa đi mở cửa đi ra, thấy cô như vậy liền chạy đến đỡ, lo lắng hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô không sao chứ?

Âu Dương Thiên Thiên bám vào cánh tay người phụ nữ đứng thẳng, cô nuốt một ngụm nước bọt, lắc đầu đáp:

- Tôi không sao. Chỉ là ngồi lâu có chút tê chân mà thôi.

Ái Tử Lạp nhíu mày, cô nhìn xuống cánh tay Âu Dương Thiên Thiên run run, bây giờ mới hiểu ra là có chuyện gì, liền dìu cô đi đến cạnh xe mình, cẩn thận đặt vào ghế phụ.

Lên xe nhanh chóng lái đi, người phụ nữ lấy từ trong hộp ra một viên kẹo bạc, đưa cho Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Ăn nó đi, cô sẽ thấy đỡ hơn.

Nhận lấy ý tốt từ Ái Tử Lạp, cô gái mở vỏ kẹo ra, liền phát hiện đó là một viên socola. Không ngần ngại bỏ vào miệng, Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi nhấp nháp hương vị ngọt ngào mà nó mang lại.

Sau vài giây, cô mới bình ổn lại một chút, lên tiếng:

- Cảm ơn cô vì mọi chuyện, hôm nay cô đã giúp tôi nhiều.

Ái Tử Lạp nhướn mày, không nhanh không chậm đáp:

- Không có gì, là nhiệm vụ của tôi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô mím môi, nói:

- Tôi có thể hỏi cô vài câu hay không?

Ái Tử Lạp liếc mắt nhìn cô, gật đầu. Nhận được sự đồng ý, Âu Dương Thiên Thiên mới dám lên tiếng:

- Cô.... làm sao biết chuyện cái tên giả của tôi vậy? Và còn hình như đã chuẩn bị sẵn hết những bằng chứng để chống lại lời buộc tội của cảnh sát nữa?

Ái Tử Lạp nhếch môi, chậm rãi trả lời:

- À, cái đó tôi nghe từ Anna mà thôi. Cô đem theo điện thoại trong túi áo đúng chứ? Nó đã được cài chip theo dõi rồi, trên đường tôi đến sở cảnh sát, là Anna đã kết nối nó cho tôi, nên tôi nghe được hết những lời cô nói với Tần Cảnh Hàm, vì vậy mới chuẩn bị được tài liệu giả để đối phó.

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt kinh ngạc, không thể nào nghĩ đến được chuyện này. Đám người đó từ khi nào gắn chip vào điện thoại của cô vậy? Họ rốt cuộc theo dõi cô bao lâu rồi?

Đảo mắt một chút, Âu Dương Thiên Thiên lại hỏi:

- Còn một chuyện nữa, cô.... hình như quen biết cảnh sát Tần phải không? Tôi thấy cô và anh ta nói chuyện như những người bạn cũ đã hiểu nhau lâu năm vậy.

Câu hỏi này khiến Ái Tử Lạp hơi khựng lại vài giây, nhưng rồi cô cũng mỉm cười trả lời:

- Không phải bạn cũ đâu, tôi với anh ta, đã từng là đồng đội của nhau. Nhưng.... vì một số lí do nên không đứng cùng chiến tuyến nữa.

Đúng vậy, từng là đồng đội, từng kề vai sát cánh, nhưng cuối cùng lại đứng ở hai nơi đối đầu nhau. Tần Cảnh Hàm là đội trưởng đội hình sự, còn cô.... là người đã bỏ anh ta.... để về nơi của Âu Dương Vô Thần....

=====

Xe dừng lại trước cổng nhà Âu Dương Vô Thần, Âu Dương Thiên Thiên bước xuống xe, cô quay người nhìn Ái Tử Lạp, cúi đầu chào rồi đi vào trong.

Thế nhưng đúng lúc đó, người phụ nữ liền lên tiếng gọi cô lại, nói một câu:

- Nhị tiểu thư, tôi biết cô đang sợ, không có mấy ai đủ dũng cảm để bình tĩnh khi lần đầu bị bắt vào sở cảnh sát cả, cô đã làm rất tốt rồi. Nhưng mà.... hãy dũng cảm hơn nữa, muốn nói thì hãy nói ra, muốn khóc thì hãy khóc, tôi không hi vọng cô sẽ ôm nỗi sợ hãi đó một mình.

Âu Dương Thiên Thiên nghe lời của người phụ nữ, trong tâm có chút cảm động. Hóa ra cô ấy nhìn ra được cô đã sợ hãi.

Cũng đúng thôi... cô ấy là người tài giỏi mà, sao có thể không nhìn ra được chứ. Cô thật sự đã run rẩy khi sợ bị phát hiện ra mọi chuyện, cô không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài, nhưng cô vẫn diễn nó thật sâu như một thói quen trước ống kính, chôn vùi thứ cảm xúc sợ hãi chiếm lấy tâm trí.

Nhưng thật may, mọi thứ đã kết thúc rồi, nếu không....

Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu chào Ái Tử Lạp, rồi xoay người đi vào trong nhà. Kỳ Ân và đám Elsa vừa nhìn thấy bóng dáng của cô, ngay lập tức chạy đến, nói:

- Nhị tiểu thư, cô không sao chứ? Có bị thương chỗ nào hay không? Đám cảnh sát đó có làm gì cô không?

Một loạt những câu hỏi dồn dập tới khiến Âu Dương Thiên Thiên không biết phải trả lời thế nào, cô chỉ lắc đầu đáp:

- Tôi không sao, tôi muốn lên phòng nghỉ ngơi một chút, mọi người đừng làm phiền đến tôi nhé.

Nói rồi, Âu Dương Thiên Thiên buông tay đám người ra, lặng lẽ đi lên cầu thang. Kỳ Ân nhìn theo bóng dáng cô lo lắng, cô quay qua dặn Lily:

- Pha cho Nhị tiểu thư một ly sữa ấm.

Cô gái nghe thấy, lập tức gật đầu chạy đi.

Vài phút sau, Lily ra ngoài với ly sữa trên tay, đưa cho Kỳ Ân. Cầm lấy nó, người phụ nữ liền muốn đi lên lầu. Thế nhưng, đúng lúc này, một thứ âm thanh quen thuộc liền truyền tới.

"Cộp cộp" - Tiếng chạm đế của chiếc giày da sáng bóng vang lên trong không trung, phá tan những thứ âm thanh tạp nham khác.

Elsa, Lily, Eira và Kỳ Ân đều nghe thấy được, bọn họ cùng lúc quay đầu lại nhìn, từ trong bóng tối của màn đêm phủ kín bầu trời, họ nhìn thấy một hình bóng cao lớn bước vào từ cửa chính biệt thự Âu Dương.

Giây phút người đàn ông xuất hiện, ly sữa trên tay Kỳ Ân.... đã rơi xuống đất.

"Choang"

Bảo lại tối nè, 5 chương còn lại chiều mai có tiếp nhé

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 541: Không Được Mở Miệng Cả Đời

Kỳ Ân mở to ánh mắt kinh ngạc nhìn người đàn ông, cô lắp bắp lên tiếng:

- Cậu... cậu chủ....

Âu Dương Vô Thần thở ra từng hơi một cách khó khăn, anh nhắc chân đi tới trước mặt người phụ nữ, trực tiếp hỏi:

- Âu Dương Thiên Thiên.... cô ấy đang ở đâu?

=====

Âu Dương Thiên Thiên đi thẳng lên lầu, cô mở cửa một căn phòng ra, nhìn bên trong tối đen tĩnh lặng, tâm tình cô càng xuống dốc.

Đóng cửa lại, Âu Dương Thiên Thiên hơi buông lỏng thân thể, chiếc áo khoác trên tay cô liền rơi xuống đất. Dựa người vào cánh cửa phía sau, cô gãi cúi đầu, mái tóc che đi gần hết khuôn mặt, gần như không thể nhìn ra biểu hiện trên đó.

Người cô cần nhất bây giờ, tại sao lại không có ở đây? Người mà cô muốn dựa vào nhất lúc này, muốn khóc thật lớn trong lòng anh ta.... tại vì sao lại không xuất hiện chứ?

"Tách" - Một giọt nước trong suốt chọt rơi xuống nền đất lạnh lẽo, Âu Dương Thiên Thiên cắn môi môi run rẩy, cô nhắm mắt lại, ngược đầu lên

cao, nét mặt trông vừa khổ sở vừa mệt mỏi.

Âu Dương Vô Thần, phải... là người đàn ông đó....

Trong một thoáng, khi bước ra từ sở cảnh sát, cô đã nghĩ Âu Dương Vô Thần sẽ đứng bên ngoài đợi cô, hoặc anh ta sẽ xuất hiện ở đây, trong chính ngôi nhà này. Anh ta luôn như vậy, luôn có mặt lúc cô gặp nguy hiểm mà, nhưng tại sao.... lần này lại không có?

Tại sao? Tại sao?

Âu Dương Thiên Thiên ngậm chặt đôi môi mếu máo, muốn ngăn những tiếng nức nở từ tận sâu trong đáy lòng mình.

Cô nhớ người đàn ông đó, dù anh ta luôn rời bỏ đi rất bất chợt, nhưng cô vẫn nhớ.... sợ hãi cũng nhớ, vui vẻ cũng nhớ, lúc mệt mỏi cũng vẫn nhớ. Nhớ đến phát khóc, nhớ đến uất ức....

Âu Dương Vô Thần, anh đang ở đâu? Tại sao lại không về với tôi ngay lúc này? Tại sao lại bỏ đi? Anh có biết bây giờ tôi rất sợ không? Rất cần anh không?

Đưa một tay lên che đôi mắt ướt đẫm, Âu Dương Thiên Thiên khóc thầm trong im lặng, thế nhưng dù có cố gắng đến đâu, cô vẫn không ngăn được những tiếng nấc của mình...

Phải mất vài phút sau đó, Âu Dương Thiên Thiên mới có thể bình tĩnh lại một chút. Cô dùng tay lau đi hết nước mắt trên mặt mình, rồi nhìn về phía chiếc giường trống cách đó không xa.

Lê thân người mệt mỏi đi tới, cô nằm bệt xuống chăn nệm mềm mại, vùi đầu thật sâu vào trong gối, nhắm mắt lại.....

=====

Ở phía dưới lúc này, đám người Elsa khi thấy Âu Dương Vô Thần đi đến, liền theo bản năng tránh sang hai bên, bọn họ vừa ngạc nhiên lại vừa sợ hãi, nhưng không ai dám lên tiếng.

Kỳ Ân cũng sợ hãi không kém, tay cô hơi run, giọng rất nhỏ hỏi:

- Cậu chủ, vì sao ngài.....?

Thế nhưng người phụ nữ chưa kịp nói hết câu thì một thứ đen ngòm đã đặt ngay trước mặt cô, Âu Dương Vô Thần nâng cao chiếc súng trong tay, nhìn Kỳ Ân lên tiếng:

- Người mà còn nói thêm một lời nào về việc của ta nữa, thì ta sẽ tước đi cơ hội mở miệng của người cả đời.

Kỳ Ân mở to mắt kinh hãi, cô mím môi, bây giờ không chỉ tay mà toàn thân cũng đã run rẩy hết lên rồi.

Eira là người đứng gần nhất Kỳ Ân, thấy tình hình không tốt, cô tiến lên, đứng chặn trước họng súng của Âu Dương Vô Thần, bình tĩnh đáp:

- Cậu chủ, Nhị tiểu thư đã được đưa ra khỏi sở cảnh sát rồi, không có bất kì tổn hại nào cả. Hiện giờ cô ấy đang ở trên tầng.

Dứt lời, ánh mắt người đàn ông nhìn Eira lạnh lẽo như vực sâu mới chậm rãi thu lại, anh bỏ súng xuống, quay đầu bước đi lên bậc thang.

Sau khi Âu Dương Vô Thần rời đi, những người đứng đó mới dám thở mạnh, bọn họ tiến lại gần Kỳ Ân, nhìn cô ấy run rẩy mà đau lòng.

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt nằm trên giường, cô muốn ngủ nhưng lại không ngủ được, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Lúc này, chợt có tiếng mở cửa vang lên, Âu Dương Thiên Thiên không muốn mở mắt, nên cứ tiếp tục nằm im như vậy.

Cô thầm nghĩ, có lẽ là đám người Kỳ Ân, bọn họ vào thấy cô ngủ rồi chắc sẽ tự rời đi thôi.

Thế nhưng, trái ngược với suy nghĩ của Âu Dương Thiên Thiên, người đó không đi ra ngoài. Hơn nữa, chiếc giường còn có dấu hiệu lún xuống, cứ như đã có một ai đó ngồi lên vậy. Không chỉ dừng lại tại đó, cô cảm nhận được một hơi thở ve vãn xung quanh mình, hơi thở vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Tiếp sau đấy, một thứ khô ráp xuất hiện trên mặt cô, không quá khó để nhận ra thứ ấy đang vuốt ve đôi má cô, chiếc mũi của cô, đôi mắt đang sưng đỏ của cô, thậm chí.... là miệng của cô.

Một ý nghĩ thoáng vụt qua trong đầu, Âu Dương Thiên Thiên động đậy mắt mình, chậm rãi mở ra đôi con ngươi trong suốt...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 542: Là Tôi

Giây phút ánh mắt cô chạm ánh mắt người đàn ông, nó đã chấn động đến mức sững sờ. Âu Dương Thiên Thiên há miệng, nhỏ giọng gọi ngập ngừng:

- Âu Dương.... Vô Thần?

Có phải cô hoa mắt rồi không? Đột nhiên nhìn thấy người đàn ông mà cô âm thầm nhớ trong tâm trí suốt thời gian qua, thậm chí còn thấy anh ta nằm bên cạnh mình nữa.

Cô đang nằm mơ sao? Thế nhưng cô đã ngủ đâu? Hay đây là ảo ảnh vậy? Người đàn ông này có thực hay không?

Trong khi Âu Dương Thiên Thiên đang vật lộn với những suy nghĩ hỗn loạn, thì người đàn ông đã lên tiếng đáp lại:

- Là tôi.

Chỉ ngắn gọn hai chữ thôi nhưng lại khiến mắt Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên cay xè, cô không kiềm chế được cảm xúc của mình, liền vươn tay lên sờ vào mặt người đàn ông.

Xúc giác trên tay truyền đến thật ấm áp, khiến làn nước mỏng nhanh chóng trào dâng lên đôi mắt của Âu Dương Thiên Thiên. Cô nhìn người đàn ông chăm chú không rời mắt, hỏi:

- Tôi đang nằm mơ sao? Có thật là anh không vậy?

Âu Dương Vô Thần cũng nhìn Âu Dương Thiên Thiên không rời mắt, anh cầm lấy tay cô, truyền sang hơi ấm động lòng quen thuộc.

- Thiên Thiên, thật sự là tôi. Em không nằm mơ....

Vừa dứt lời, cô gái ngay lập tức nhào vào lòng người đàn ông, Âu Dương Thiên Thiên không ngăn được những cảm xúc của mình nữa, cô dang tay ôm lấy eo Âu Dương Vô Thần, vùi cả đầu mình vào lồng ngực của anh.

Những giọt nước mắt vừa mới kiềm chế lại tuôn ra như mưa, không cách nào dừng lại được. Sự xuất hiện của người đàn ông này đã thực sự khiến Âu Dương Thiên Thiên "tức nước vỡ bờ", lỗ hổng trong lòng cô đã được lấp đầy.

Âu Dương Vô Thần có chút sững sờ với hành động của Âu Dương Thiên Thiên, thế nhưng chỉ vồn vện vài giây, anh liền ôm chặt lấy cô, cảm nhận thân thể nhỏ bé trong vòng tay, tâm tình anh như dậy sóng.

- Hức... hức....

Từng tiếng nức nhỏ vang lên trong không gian tĩnh mịch, rồi dần trở nên nghẹn ngào hơn, Âu Dương Thiên Thiên bây giờ mới thật sự khóc lớn, cô không còn nhận nhìn bất cứ điều gì nữa, thoải mái khóc thật to trong lòng người đàn ông.

Trái tim Âu Dương Vô Thần như siết lại, anh không nói gì, chỉ lặng lẽ ôm lấy Âu Dương Thiên Thiên. Bàn tay khẽ vuốt mái tóc cô, lắng nghe từng tiếng khóc thầm lặng.

Ôm chặt lấy người con gái, ánh mắt anh trong đêm tối chợt lóe sáng lên.

Thiên Thiên, lần này tôi chắc chắn sẽ không để em một mình nữa. Không bao giờ....

Ở một góc khác, chiếc điện thoại của Âu Dương Vô Thần bỗng sáng màn hình, một tin nhắn đã được gửi tới ngay lúc đó.

"Âu Dương Vô Thần, cậu dám bỏ nhiệm vụ, cậu điên rồi!"

=====

Tại bệnh viện trung ương Bắc Kinh, trong một phòng bệnh.

Bạc Tuyết Cơ tỉnh lại sau hai ngày hôn mê sâu, bà ta mở mắt nhìn một lượt xung quanh, khi quay đầu nhìn sang liền thấy Âu Dương Chấn Đông ngồi cúi đầu bên cạnh.

Chống tay muốn ngồi dậy, Bạc Tuyết Cơ lên tiếng:

- Chấn Đông, ông....

Thế nhưng, người đàn ông ngồi kia lại không để bà ta lên tiếng, trực tiếp cắt ngang:

- Là bà phải không?

Bạc Tuyết Cơ nhú mày, theo bản năng hỏi:

- Cái gì?

Âu Dương Chấn Đông ngược mặt nhìn bà ta, ông nhướn mày, lên tiếng:

- Là bà đã đẩy Thiên Thiên xuống cầu thang đúng không? Bà muốn làm hại con bé sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 543: Không Phải Ruột Thịt!

Câu hỏi của người đàn ông khiến Bạc Tuyết Cơ bất động trong giây lát, tựa như không thể tin vào những gì mình vừa nghe thấy, bà ta lắp bắp lên tiếng:

- Âu Dương Chấn Đông, tôi.... tôi vừa mới mất thứ gì ông có biết không? Là đứa bé, là đứa bé của chúng ta. Vậy mà... ông lại hỏi tôi câu đó ư?

Người đàn ông nhìn bà bằng ánh mắt lạnh nhạt, mím môi không đáp lại. Trái tim như bị hàng ngàn con dao xuyên thủng, ấn đường Bạc Tuyết Cơ cau lại, hét lớn:

- Âu Dương Chấn Đông, đó là con của ông. Vì sao ông có thể tỏ ra lạnh lùng không một chút cảm xúc như vậy? Ông có còn là con người nữa hay không?

Nét mặt người đàn ông vẫn không thay đổi trước những lời nói của Bạc Tuyết Cơ, Âu Dương Chấn Đông bình tĩnh mở miệng, lặp lại câu hỏi trước đó thêm một lần nữa:

- Là bà phải không? Nói thật đi.

Nước mắt dâng trào lên thật nhanh chóng, Bạc Tuyết Cơ đau thấu tận tâm can, gật đầu đáp:

- Đúng vậy, là tôi. Là tôi đã đẩy Âu Dương Thiên Thiên trước. Là tôi muốn hại nó trước.

- Vì sao? - Bất chợt gầm lên một tiếng đầy phẫn nộ, Âu Dương Chấn Đông trừng đôi mắt đỏ vằn nhìn người phụ nữ, bàn tay ông ta nắm chặt như thể rất giận dữ.

Bạc Tuyết Cơ mím đôi môi run rẩy, thẳng thừng nói:

- Bởi vì tôi căm hận nó, căm hận ngay từ lúc nó được sinh ra trên cõi đời này. Âu Dương Thiên Thiên giống hệt Đường Nhược Vũ, đều cướp đi tất cả mọi thứ của tôi.

Đứng bật dậy, Âu Dương Chấn Đông nhanh như chớp tiến đến gần người phụ nữ, ông nghiêng răng lên tiếng:

- Cướp? Bà không cảm thấy xấu hổ khi nói ra từ đó sao? Thiên Thiên là người như thế nào tôi hiểu rõ nhất. Con bé không bao giờ muốn làm hại bất kì ai trên đời này, ngay cả là một người mẹ kế như bà.

Bạc Tuyết Cơ nghe xong đột nhiên bật cười, bà ta nhướn mày nhìn Âu Dương Chấn Đông, nói với giọng chế giễu:

- Thật là sự tin tưởng tuyệt đối đáng ngưỡng mộ, nhưng cũng bởi vì cái này mà tôi càng căm hận nó hơn nữa đấy. Đúng, đứa con gái yêu quý của ông chưa bao giờ muốn làm hại tôi nhưng nó cũng chưa từng thừa nhận người mẹ kế này.

- Nó khinh thường tôi đến mức nào ông biết không? Nó nói tôi dè tiện đến mức nào ông biết không? Nó đã không tiếc lời nhục mạ con người của tôi trong khi kẻ vô liêm sỉ nhất chính là mẹ của nó.

"Chát" - Người đàn ông dứt khoát vung tay, ngay lập tức tạo thành một âm thanh mạnh mẽ vang vọng trong không gian.

Ông ta nhìn Bạc Tuyết Cơ bằng con mắt rực lửa, gằn giọng lên tiếng:

- Sao bà dám nói như vậy về Nhược Vũ? Bà không cảm thấy áy náy khi nhắc về cô ấy ư? Chính bà mới là người có lỗi trong chuyện này, đừng đổ tội cho người khác nữa?

Cái tát của Âu Dương Chấn Đông khiến mặt người phụ nữ bị nghiêng qua một bên, thế nhưng bà ta dường như không ảnh hưởng về việc đó, quay đầu qua nhìn ông, nghiêng răng nói:

- Áy náy? Có lỗi? Tại sao tôi lại phải cảm thấy như vậy trong khi tôi mới là kẻ bị hại chứ? Nếu như không phải vì Đường Nhược Vũ thì năm đó người làm dâu nhà Âu Dương gia chính là tôi, con của tôi cũng là Đại tiểu thư danh chính ngôn thuận, chứ không phải mang thân phận thấp hèn như bây giờ.

- Nếu không phải ông lấy Đường Nhược Vũ vì cô ta bắt ép ông với cái thai trong bụng thì Bạc Tuyết Cơ tôi mới chính là vợ chính thất, mới là phu nhân của Âu Dương gia, chứ không phải bị mĩa mai là vợ lẽ như bây giờ.

"Chát" - Thêm một tiếng động nữa vang lên, lần này Âu Dương Chấn Đông dường như dùng rất nhiều sức lực, trực tiếp khiến người phụ nữ phải chống tay xuống giường vì sắp bị ngã khụy.

Một giọt nước mắt bỗng rơi xuống mu bàn tay run rẩy, Bạc Tuyết Cơ siết chặt lại, vẫn tiếp tục nói:

- Nhưng cái thai trong bụng Đường Nhược Vũ đâu phải của ông, Âu Dương Thiên Thiên cũng đâu phải là con ruột của ông, tại sao ông lại có thể.... yêu thương nó đến như vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 544: Không Hiểu

Âu Dương Chấn Đông nghe những lời người phụ nữ nói, ông không kiềm chế được sự tức giận mà trực tiếp đánh bà ta. Buông lỏng cánh tay xuống, ông lên tiếng:

- Năm đó là tôi tự nguyện làm như vậy, không liên quan gì đến Nhược Vũ cả. Hơn nữa, Bạc Tuyết Cơ, tôi cũng đã nói với bà rồi, dù không có sự xuất hiện của cô ấy thì tôi cũng sẽ không cưới bà. Bà vĩnh viễn không thể làm Âu Dương phu nhân được.

Bạc Tuyết Cơ cắn răng, nuốt những giọt nước mắt vào trong, bà ta dường như không để tâm đến cảm giác đau rát trên khuôn mặt, nói:

- Âu Dương Chấn Đông, ông chấp nhận cưới một người phụ nữ không yêu mình, chấp nhận cả đứa con không rõ nguồn gốc trong bụng cô ta, cũng chấp nhận việc bao che cho Đường Nhược Vũ trước tất cả những người trên thế giới, giữ lấy trong sạch cho cô ta. Nhưng ông lại không muốn tôi, người đã yêu ông hai mươi mấy năm qua, thậm chí còn không muốn thừa nhận hai đứa con gái ruột thịt của mình ư?

- Sao ông có thể tàn nhẫn như vậy? Hạ Mạt và Na Na mới là con ruột của ông cơ mà? Hai đứa nó mới xứng đáng nhận được tình yêu thương của ông hơn Âu Dương Thiên Thiên mà.

Những giọt nước mắt trải dài trên má Bạc Tuyết Cơ, bà ta đau đớn nhưng không ngừng lại mà vẫn tiếp tục:

- Ông nói tôi có lỗi với Đường Nhược Vũ. Đúng... tôi có lỗi vì đã ngủ với ông, có lỗi vì đã lên giường với người có vợ. Nhưng cũng chỉ một lần duy nhất đó, còn cô ta? Cô ta đã có lỗi với tôi bao nhiêu lần? Mang tiếng là bạn thân, cô ta biết rõ tôi thích ông nhưng vẫn bắt ông cười cô ta? Đó là bạn sao?

- Con gái của cô ta mặc dù không có dòng máu Âu Dương gia nhưng vẫn được sống ngày ngày sung sướng với thân phận Nhị tiểu thư xa xỉ, còn con gái của tôi thì bị chế giễu và khinh thường sao? Đó cũng là bạn ư? Không có... tôi không có người bạn nào xấu xa như cô ta cả.

- Đường Nhược Vũ đã hại tôi ra nông nổi như bây giờ, và con gái của cô ta cũng đang làm điều tương tự vậy, ông muốn tôi nhận nhin tiếp sao? Âu Dương Chấn Đông, ông thấy tôi bị như vậy là đáng lắm à?

Âu Dương Chấn Đông lắc đầu, lên tiếng:

- Tôi đã nói là tôi tự nguyện...

- Đừng có đem lí do tự nguyện ra để bao che cho cô ta nữa. Nếu ông thực sự tự nguyện cưới Đường Nhược Vũ thì tại sao khi cô ta chết ông không hề quan tâm đến Âu Dương Thiên Thiên nữa chứ? - Bạc Tuyết Cơ hét lên thật điên dại, bà ta nhướn người về phía trước, mở to đôi mắt ngập nước, không sợ hãi phản bác.

Âu Dương Chấn Đông nghiêng răng nhìn Bạc Tuyết Cơ, ông siết chặt tay, đáp:

- Đó là vì tôi chưa thể chấp nhận được việc Nhược Vũ đã chết, chứ không phải tôi không quan tâm Thiên Thiên. Tôi luôn tự trách mình đã không thể bảo vệ cô ấy như lời hứa, nên mới không biết đối diện như thế nào với đứa con gái ngày ngày cũng bám lấy chân tôi hỏi mẹ đi đâu rồi. Tôi chưa bao giờ ngừng yêu thương Thiên Thiên.

Người đàn ông vừa nói xong, nét mặt Bạc Tuyết Cơ chợt thay đổi. Bà ta ngồi bệt lại xuống giường, ánh mắt đau đớn nói:

- Chỉ vì vậy thôi sao? Thì ra ông chưa bao giờ ghét đứa bé đó, thì ra ông chưa bao giờ...

Dừng một chút, Bạc Tuyết Cơ lắc đầu, có chút trống rỗng lên tiếng:

- Âu Dương Chấn Đông, bao nhiêu năm rồi, tôi vẫn không thể hiểu nổi. Tại vì sao Âu Dương Thiên Thiên không phải con ruột của ông, nhưng ông vẫn yêu thương nó nhiều đến vậy?

Âu Dương Chấn Đông liếc ánh mắt sắc bén nhìn Bạc Tuyết Cơ, dù không còn những tia đỏ như lúc này nữa nhưng đôi mắt của ông vẫn rất kiên quyết và dữ dội:

- Bởi vì Thiên Thiên là thứ duy nhất mà Nhược Vũ để lại cho tôi. Con bé làm tôi cảm nhận cô ấy luôn ở nơi đây, bên cạnh tôi.....

Nói tới đây, Bạc Tuyết Cơ không còn lời gì nữa, bà ta rũ đôi mắt đau buồn, không lên tiếng.

Âu Dương Chấn Đông hít vào một hơi sâu, lên tiếng:

- Đây là lần cuối cùng tôi nói về chuyện này, đừng bao giờ nhắc đến thêm lần nào nữa. Thiên Thiên vẫn mãi là cháu của Âu Dương gia, là con của tôi. Chừng nào Âu Dương Chấn Đông tôi còn tồn tại, thì luôn là như vậy.

- Tôi cảnh cáo bà đừng tổn hại đến con bé, nếu không.... tình nghĩa mười lăm năm qua của chúng ta cũng không ngăn cản được tôi đâu. Đừng cho tôi lí do để đuổi bà khỏi đây.

Dứt lời, người đàn ông liền quay đầu, đi ra ngoài. Khi bước đến trước cửa, ông đột nhiên dừng chân, nói thêm một câu nữa:

- Muốn Na Na và Hạ Mạt sống yên ổn nốt phần đời còn lại trong cái vỏ bọc của Âu Dương gia, thì bà cũng hãy chôn vùi sự thật về Thiên Thiên đi. Nếu có ai đó biết được chuyện này... thì đừng lí do gì cả, tôi sẽ trực tiếp làm điều bà không muốn nhất.

Nói phụ nữ tuyệt tình, vậy thì phải xem lại, một người đàn ông khi yêu một người phụ nữ thật lòng còn có thể tuyệt tình hơn thế nào nữa

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 545: Tôi Sẽ Mang Theo Cô Ấy!

Âu Dương Thiên Thiên khóc trong lòng người đàn ông thật lâu cho đến khi ngủ say, vòng tay cô ôm lấy eo Âu Dương Vô Thần không hề buông ra.

Nhìn khuôn mặt cô gái ngủ say mà lệ vẫn còn vương trên má, Âu Dương Vô Thần chủ động đưa tay lên lau nước mắt cho cô. Sau đó, cũng không kiềm được mà sờ khắp khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên.

Từ đôi mắt sưng đến chiếc mũi đỏ, rồi đến khuôn miệng có chút hé mở, đôi môi đầy đặn mềm mại. Vẫn cứ đáng yêu như thế.

Anh nhớ tất cả những thứ này của Âu Dương Thiên Thiên, nó như khắc in trong đầu anh vậy, chưa bao giờ quên được.

Âu Dương Vô Thần ngăm nhìn cô gái nhỏ không chớp mắt, dù những ngày qua anh không hề ngủ nhưng bây giờ vẫn tỉnh táo để nhìn Âu Dương Thiên Thiên, dường như không muốn bỏ phí giây phút nào khi ở bên cạnh cô ấy.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng rung vang lên, Âu Dương Vô Thần xoay đầu nhìn lại, liền thấy chiếc điện thoại mà anh để bên cạnh khẩu súng sáng rực lên.

Thấy được dãy số hiện trên đó, Âu Dương Vô Thần không nhìn nữa, quay đầu lại tiếp tục ôm lấy Âu Dương Thiên Thiên.

Thế nhưng, dường như người gọi điện đến quyết không buông tha cho anh, vẫn cứ gọi liên tục, khiến chiếc điện thoại cứ rung lên từng hồi.

Thở hắt ra một hơi, Âu Dương Vô Thần nhẹ nhàng gỡ tay Âu Dương Thiên Thiên ra khỏi eo mình, anh cẩn thận ngồi dậy, cầm lấy chiếc điện thoại đi xuống giường.

Đến đứng trước cửa sổ, người đàn ông nhấn nút trả lời, lạnh nhạt lên tiếng:

- Có chuyện gì?

Từ đầu dây bên kia, ngay lập tức xuất hiện một giọng nói của phụ nữ đáp lại:

- Âu Dương Vô Thần, cuối cùng cậu cũng dám mở điện thoại rồi à? Cậu không sợ tôi mắng chết cậu sao?

Người đàn ông mím môi, không nhanh không chậm trả lời:

- Cậu có bản lĩnh đó thì cứ làm. Nói đi, rốt cuộc là có chuyện gì?

Mã Nhược Anh thở từng hơi nặng nề, găm gù nói:

- Cậu còn hỏi tôi nữa sao? Là cậu không sợ chết hay là tôi đang lo lắng dư thừa đây? Rốt cuộc cậu nghĩ gì mà đột nhiên bỏ đi khỏi nơi tác chiến vậy? Cậu có biết là vì cậu mà đội của chúng ta suýt bị lộ hay không?

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt lạnh nhạt, bình tĩnh đáp:

- Tôi thừa biết các cậu sẽ thoát được. Nhưng cũng xin lỗi, là lỗi của tôi.

Mã Nhược Anh nghe xong, lắc đầu lên tiếng:

- Đừng nói mấy câu xin lỗi tôi nghe sợ lắm. Rốt cuộc cậu đang làm gì vậy? Quay lại đây đi, nhiệm vụ lần này thực sự rất khó, không có cậu chúng ta sẽ không thắng nổi.

Âu Dương Vô Thần nghe Mã Nhược Anh nói, anh mím môi, vài giây sau mới trả lời:

- Xin lỗi, tôi không quay lại đó đâu.

Người phụ nữ bên lập tức thét lên:

- Hả? Cậu điên sao, Âu Dương Vô Thần? Cậu đang nói cái gì vậy?

Lần này đến lượt người đàn ông lắc đầu, anh kiên quyết nói:

- Tôi không điên, lời tôi nói là thật. Hiện tại tôi đang ở Trung Quốc, tôi sẽ không quay lại Ý đâu. Cậu cứ biết vậy đi.

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần liền buông điện thoại xuống, muốn tắt cuộc gọi. Mã Nhược Anh dường như biết được điều này, cô ngay lập tức lên tiếng ngăn cản:

- Khoan đã, khoan đã Vô Thần. Cậu nói cậu đang ở Trung Quốc ư? Vậy không lẽ.... việc cậu tự ý bỏ nhiệm vụ... là vì Thiên Thiên?

Âu Dương Vô Thần đưa điện thoại lại lên tai, thẳng thắn thừa nhận:

- Đúng vậy, Thiên Thiên lần này bị người khác hãm hại và bắt đến đồn cảnh sát, tôi không thể bỏ mặc cô ấy được nữa. Tôi phải ở bên cạnh Âu Dương Thiên Thiên.

Mã Nhược Anh nghe xong, câm nín không biết phải nói gì, cô liếm môi, có chút khó khăn đáp:

- Nhưng không phải cậu nói có đám người Kỳ Ân rồi sao? Thực lực của họ rất tốt, sẽ không để cô ấy xảy ra chuyện đâu.

- Nhưng cô ấy đã xảy ra chuyện rồi. - Âu Dương Vô Thần ngay lập tức phản bác.

Mã Nhược Anh bị đuối lý, cô nhăn mặt, cuối cùng nói:

- Vô Thần, tôi biết cậu rất quan tâm Thiên Thiên, nhưng mà.... xin cậu cũng hãy nghĩ đến chúng tôi có được hay không? Nếu cậu không tham gia nhiệm vụ này, nó chắc chắn sẽ thất bại, đến lúc quy trách nhiệm, đừng nói một mình cậu bị định tội, đến chúng tôi cũng sẽ bị chịu chung. Cậu không thể chỉ nghĩ cho Thiên Thiên được, Còn Stefan, Elena, Andrew nữa, tính mạng của chúng tôi hơn phân nửa là nằm trong tay cậu đấy, có hiểu không?

Âu Dương Vô Thần mím môi, giọng có chút lạnh lẽo:

- Nhược Anh, cậu đừng dùng những điều đó ép tôi nữa.

Mã Nhược Anh lắc đầu, lên tiếng:

- Không phải tôi ép cậu, tôi chỉ đang nói lên sự thật thôi, Vô Thần. Cậu biết rõ nếu bỏ nhiệm vụ này thì hậu quả khó lường như thế nào mà.

Người đàn ông nghe cô nói, cắn răng im lặng. Ánh mắt anh trong đêm tối đột nhiên sáng lên, vài giây sau, Âu Dương Vô Thần mới trả lời:

- Nếu đã như vậy.... tôi sẽ mang theo Thiên Thiên.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 546: Tôi Muốn Bảo Vệ Cô Ấy

Mã Nhược Anh đứng hình khi nghe những lời mà Âu Dương Vô Thần nói, cô chớp chớp mắt, có chút câm nín, ngập ngừng hỏi:

- Cậu... có biết mình đang nói gì không vậy?

Người đàn ông gật đầu, đáp:

- Tôi biết.

- Cậu biết mà còn nói như thế sao? Cậu có đang tỉnh táo không vậy Âu Dương Vô Thần? - Mã Nhược Anh có chút không kiềm chế được liền lớn tiếng.

Thế nhưng ngược lại với cô, Âu Dương Vô Thần tỏ ra rất bình thản, nói:

- Có, tôi thực sự muốn mang theo Âu Dương Thiên Thiên đi, tôi không thể để cô ấy ở nơi này một mình được nữa.

Người phụ nữ nghe xong, lần này trực tiếp quát:

- Nhiệm vụ không phải chuyện đùa đâu Âu Dương Vô Thần, đến chúng ta còn khó khăn thì Thiên Thiên sẽ như thế nào hả? Để cô ấy ở lại Trung Quốc có thể sẽ gặp chút rắc rối, nhưng sang đến Ý thì là nguy hiểm đến cả tính mạng đấy đồ ngốc này!

Âu Dương Vô Thần thở ra hơi nhẹ nhàng, anh nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi trả lời:

- Nhưng như thế còn tốt hơn là để cô ấy ở đây một mình. Nhược Anh, cậu có biết khi Thiên Thiên thấy tôi cô ấy đã như thế nào hay không? Cô ấy đã khóc, đã sợ hãi, đã run rẩy đến mức ôm chặt lấy tôi không buông.

- Một người như Thiên Thiên không bao giờ chịu chạm vào tôi nếu không phải chuyện quá nghiêm trọng đâu, dù có mạnh mẽ đến thế nào thì cô ấy cũng chỉ mới 22 tuổi mà thôi. Vẫn biết sợ hãi, vẫn biết khóc như một đứa trẻ.

Dừng một chút, Âu Dương Vô Thần hơi cau mày, im lặng vài giây sau mới lên tiếng:

- Nhược Anh, tôi muốn bảo vệ cô ấy. Nếu như cậu thực sự không muốn tôi từ bỏ nhiệm vụ này, vậy thì chỉ có một cách đó thôi. Nếu không, thì tôi cũng không cần gì nữa.

Âu Dương Vô Thần nói xong, từ trong điện thoại không truyền đến tiếng của ai đáp lại, người phụ nữ ở bên kia đầu dây đột nhiên im lặng, dường như đang suy nghĩ trước những lời nói chân thành của anh.

Một lúc sau, có tiếng thở dài truyền đến, cùng với đó là giọng nói của Mã Nhược Anh:

- Haizz, được rồi. Cậu muốn làm gì thì làm đi, tôi không cãi lại cậu. Nhưng Vô Thần này, tôi vẫn phải nhắc cậu một việc. Nếu như cậu lôi Thiên Thiên vào chuyện này thì chính là phơi bày cho cô ấy biết tất cả về cậu trong thế giới ngầm rồi đấy. Đừng quên cô ấy đã từng sợ hãi cậu như thế nào.

- Hãy cố hết sức bảo vệ Thiên Thiên thật tốt đi.

Dứt lời, Mã Nhược Anh trực tiếp cúp máy, không nghe câu đáp người đàn ông kia.

Âu Dương Vô Thần cũng buông lỏng tay, anh đứng trước cửa sổ, đưa ánh mắt ra ngoài nhìn ánh trăng sáng trên cao, tâm tư có chút phức tạp.

Mang Thiên Thiên theo... liệu có phải quyết định đúng đắn hay không đây?

=====

Tại Italy, trong một căn hộ nhỏ,

Mã Nhược Anh sau khi ngắt kết nối cũng đứng im một chỗ, trong đầu xoay quanh những suy nghĩ hỗn loạn.

Đúng lúc đó, một cánh tay liền đập lên vai cô, hỏi;

- Cô thực sự để Phelan mang theo Âu Dương Thiên Thiên đến đây sao?

Trước khi kịp nghe hết câu, Mã Nhược Anh đã theo bản năng cầm lấy tay người đó, bẻ ngược về phía sau, đồng thời quay người lại muốn khống chế. Thế nhưng khi ánh mắt nhìn thấy người phụ nữ đang đứng đằng sau thì cô lại kinh ngạc thốt lên:

- Vivian?

Vivian nở nụ cười mỉm xinh đẹp, nhướn mày đáp:

- Hi, Selina!

(Chào, Selina)

Mã Nhược Anh nhú mày, theo bản năng hỏi:

- Sao cô lại ở đây?

Vivian chẹp miệng, gỡ tay của người phụ nữ ra khỏi tay mình, nhún vai trả lời:

- Đương nhiên là đến làm nhiệm vụ, người đó đã liên lạc với tôi, yêu cầu tôi tham gia vụ này. Không từ chối được.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 547: Cùng Chung Cảm Nhận!

Mã Nhược Anh thu tay về, cô đi tới ngồi xuống ghế, nhìn Vivian hỏi:

- Đã giải quyết xong chuyện của cô chưa mà nhận lời vậy?

Vivian tắc lưỡi, lắc đầu đáp;

- Vẫn chưa, căn bản là đám người đó muốn tôi đền bù thiệt hại cho họ, nói cái gì mà tổn thất tinh thần với danh tiếng, suy cho cùng cũng chỉ muốn moi vàng của tôi thôi mà. Thế nhưng cô biết đấy, tôi đâu có dễ vung tiền như vậy. Dù có kiện lâu dài, thì 100 năm tôi cũng chơi được với họ.

Mã Nhược Anh đảo mắt, lại hỏi tiếp:

- Harold chịu để yên chuyện này sao?

Người phụ nữ rướn môi, hếch mắt trả lời:

- Không chịu để yên thì ông ta làm gì được tôi? Chính chủ không đồng ý kết hôn rồi, không lẽ ông ta đơn phương ép buộc được chắc? Nhưng nói như thế nào thì lão đó cũng cáo già lắm, đối phó có chút khó khăn hơn những kẻ khác.

Dừng một chút, ánh mắt Vivian hơi thay đổi, cô mím môi, lên tiếng;

- Có điều.... tôi cũng cảm thấy biết ơn vì Elena và Stefan không tham gia vào vụ này. Bọn họ.... làm tôi khỏi cần nường tay với bọn gia tộc

Weithemer.

Mã Nhược Anh: "..."

Câu trên nghe cực kì tình cảm, kiểu

như thực sự biết ơn ấy, nhưng đến câu dưới thì... phá tan cảm xúc luôn rồi.

Mạnh miệng lắm em gái.

Mã Nhược Anh cười hắt ra một tiếng, nhìn cô nói:

- Khẩu khí như thế sao? Có nhắm ăn được không vậy? Đừng gáy to rồi lại gặp cái kết không hậu nhé?

Vivian cười cười không đáp. Nhớ lại chuyện lúc này, cô liền lên tiếng;

- À mà cô vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy, Selina. Cô thật sự cho Âu Dương Vô Thần mang theo Thiên Thiên đến đây sao?

Nghe câu hỏi của người phụ nữ, Mã Nhược Anh chỉ biết thở dài, lắc đầu đáp:

- Còn có thể làm khác nữa à? Tôi không xoay chuyển nổi quyết định của cậu ta. Chỉ cầu mong nhiệm vụ sẽ không vì điều này mà ảnh hưởng quá nhiều thôi.

Vivian gật đầu, mím môi nói;

- Cô nói cũng phải. Nhưng nếu người đó mà biết được Phelan tự ý như vậy, kiểu gì cũng phạt cậu ta cho xem.

Mã Nhược Anh liếc mắt, trả lời:

- Vậy nên tôi đang tính đến chuyện đỡ giúp cậu ta một chút, gọi điện thông báo với người đó đây. Hi vọng cô ta sẽ nể mặt tôi mà giảm nhẹ hình phạt.

Lần này đến lượt Vivian thở dài một hơi khi nghe Mã Nhược Anh nói, cô lắc đầu ngao ngán, lên tiếng;

- Mong được như vậy. Nhưng mà... cô có cảm thấy hơi lạ không? Về Âu Dương Thiên Thiên ấy. Cô bé đó chỉ là một tiểu thư danh môn bình thường thôi, nhưng lại năm lần bảy lượt bị hãm hại, còn bị người khác gây khó dễ, không lẽ gia tộc của cô ấy tranh đấu gay gắt như vậy sao?

Mã Nhược Anh chớp ánh mắt bình tĩnh, đáp;

- Cũng không hẳn là quá gay gắt, chỉ là Thiên Thiên hơi kém may mắn một chút thôi, hai bên nội ngoại của cô ấy đều muốn cướp tài sản mà tương lai cô ấy sẽ có, nên bày ra vô số cản trở, khiến cuộc chiến danh môn vọng tộc này.... khó khăn hơn rất nhiều.

Vivian nghe xong, cô nhướn mày, lẩm bẩm:

- Vậy sao. Thế nhưng sao tôi cứ có cảm giác lạ nhỉ. Cảm giác Âu Dương Thiên Thiên khá giống với chúng ta, đều mang hơi hướng của quyền lực lớn. Là tôi cảm nhận nhầm sao?

Mã Nhược Anh không lên tiếng trả lời lại. Cô mím môi, chớp ánh mắt có chút suy tính.....

Thật ra cô cũng có ý nghĩ giống với Vivian, hào môn tranh đấu là chuyện thường thấy trong giới thượng lưu, nhưng thật sự sẽ không quá khắc nghiệt nếu đó không phải là gia tộc quá lớn.

Âu Dương gia tuy nổi tiếng ở Trung Quốc, nhưng cũng chỉ là một trong số hàng chục gia tộc lớn của đất nước tỉ dân đó, Âu Dương Thiên Thiên

nếu phải tranh quyền thừa kế thì cũng như bao tiểu thư thiếu gia khác thôi. Nhưng mà.... cô ấy lại cứ liên tiếp gặp khó khăn như vậy, quả thật là có chút vượt mức bình thường.

Không biết có phải do cô nhạy cảm hay không, nhưng dường như xung quanh cô bé đó tồn tại một bí mật rất lớn, về thân thế....

Sẽ chỉ đơn giản là con của hoa hậu quốc tế và gia trưởng của Âu Dương gia thôi sao?

Rất nhiều bạn hỏi “người đó” trong truyện là ai, khi mà có quyền lực nhiều đến mức yêu cầu những người rất mạnh khác. Tiêu xin tiết lộ đây chỉ là nhân vật “khách mời” thôi nha, xuất hiện trong vài chap thôi. Đây là nhân vật chính của một câu chuyện khác, và Tiêu chắc các bạn sẽ thích cô ấy lắm. Mọi người sẽ gặp cô ấy ngay sau khi cuốn truyện này kết thúc nhé, dự kiến sẽ là vào các tháng Tết năm 2020 nha.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 548: Rất Xứng Đáng

Đêm hôm đó, ở rất nhiều nơi và có rất nhiều người đã xảy ra những chuyện không thể lường trước được. Không chỉ đám người Kỳ Ân ở Âu Dương gia bất ngờ về sự xuất hiện của Âu Dương Vô Thần, mà đến Mã Nhược Anh và Vivian cũng có những câu hỏi không thể trả lời.

Thế nhưng, bên cạnh những chuyện đó, vẫn có một người với một câu chuyện khác.

Chiếc trực thăng đứng bay trên bầu trời đêm, thả xuống một đoạn dây dài. Cô gái phía dưới đưa tay lên cầm lấy nó, quấn một vòng quay cổ tay mình, sau đó liền được kéo lên trên.

Vừa mới mở cửa bước vào, một giọng nam đã vang lên:

- Sherry, cô không hay trễ thế này.

Ái Tử Lạp nở nụ cười mỉm, đáp:

- Xin lỗi, nó lâu hơn tôi tưởng. Cảm ơn anh đã giúp vụ tài liệu nhé, Lữ Uyển Thành.

Người đàn ông liếc mắt nhìn cô, hỏi:

- Không có gì, tôi còn phải xin lỗi vì đã đánh thức cô dậy giữa đêm như thế này mà. Cảm ơn đã giúp đỡ.

Ái Tử Lạp ngồi xuống ghế, nhướn môi trả lời:

- Không cần nói vậy đâu, công việc cả thôi mà. Dù sao thì, hôm nay cũng không phải tôi không hài lòng.

Quyết định về Trung Quốc trong đêm có lẽ đúng, bởi vì.... cô đã gặp được người mà cô muốn gặp nhất rồi.

Lữ Uyển Thành chớp chớp mắt, đột nhiên sáp lại gần người cô gái, mắt sáng rực lên tiếng:

- Được rồi, bỏ qua chuyện đó đi, nói tôi nghe xem, Nhị tiểu thư là người như thế nào vậy? Gặp ngoài đời chắc đẹp hơn trong hình nhiều nhi? Tôi từng hâm mộ mẹ của cô ấy lắm đấy.

Ái Tử Lạp đảo mắt, nghĩ đến hình ảnh Âu Dương Thiên Thiên ở sở cảnh sát, bị còng tay mà vẫn toát ra khí chất ngời ngời, vừa điềm tĩnh vừa lạnh lùng, cô bật cười, đáp:

- Rất xinh đẹp.... và cũng rất xứng đáng làm bà Boss của chúng ta.

Dứt lời, cô cúi xuống nhìn đồng hồ của mình, vươn tay viết một vài kí tự, sau đó gửi đi.

Trực thăng bay ra khỏi địa phận của nhà Âu Dương Vô Thần, ẩn nấp chính mình thật sâu trong màn đêm, rồi âm thầm vỗ cánh rời đi.

Ở một nơi khác nữa,

Anna nhận được tin nhắn xác nhận hoàn thành của Ái Tử Lạp, cô buông tai nghe xuống, dựa đầu ra sau ghế kêu lên:

- A, cái đầu của tôi, căng thẳng chết mất. May mà mọi thứ đều ổn, không thì cái mạng nhỏ này tiêu tùng chắc rồi.

Nghe thấy cô than thở, Tiểu Bạch không nhịn được chế giễu:

- Có cần làm quá như vậy không?

Anna vặn cổ một vòng, nhả mặt đáp:

- Cậu thì làm sao mà biết được khi không có tính mạng mỏng như tôi chứ? Cậu chủ đáng sợ lắm, nếu để ngài ấy nổi giận, thì đám Kỳ Ân và tôi sẽ không hên mà cùng lúc bay đầu cả đấy.

Tiểu Bạch nghe xong, thở dài một hơi nói:

- Được rồi, cô mệt thì đi nghỉ đi, tôi cũng cần phải dưỡng "bộ máy" của mình, hoạt động nhiều đến mức sắp cháy luôn rồi đây.

Anna cười mỉm quyến rũ, cô chống tay đứng dậy, cầm lấy ly nước trên bàn, trả lời:

- Đợi mãi câu nói này đấy. Nghỉ ngơi tốt nhé, Tiểu Bạch!

Dứt lời, Anna liền xoay người, đi về phía giường của mình nằm cách đó không xa. Đúng lúc này, đột nhiên lại có tiếng máy móc vang lên:

- À nhưng mà, còn cái này thì sao? Cô điều tra xong rồi mà không định làm gì cả à?

Anna quay đầu nhìn lại, phía màn hình đang hiện lên biểu đồ âm thanh đoạn đối thoại của Âu Dương Hạ Mạt và Đường Gia Ưng, còn có một tập tài liệu dày cộm của hai người đó trên bàn nữa.

Đưa ly trên tay lên hớp một ngụm, cô nhướn mày nói:

- Tạm thời cứ để đó đã. Đợi qua đợt nhiệm vụ này, cậu chủ sẽ ra lệnh giải quyết hết thôi. Đến lúc đó.... tôi sẽ thay bộ phận mới cho cậu để chơi chết hai kẻ đấy.

Nhếch môi cười đầy ẩn ý, Anna xoay người đi ra ngoài, cô tùy tiện ném ly nước vào một góc, thả người nằm ườn lên giường.

Ở bàn làm việc, con chuột tự động di chuyển, sao lưu mọi thứ vào bộ nhớ, rồi "Phụt", nguồn điện bỗng bị ngắt, màn hình trở nên tối đen, xung quanh.... tất cả đều im lặng.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 549: Giấc Mơ Và Hiện Thực..

Sáng ngày hôm sau, Âu Dương Thiên Thiên thức dậy trong ánh nắng ngập tràn được chiếu vào từ cửa sổ. Trải qua một đêm dài đằng đẳng với vô số chuyện, đầu cô đau nhức như búa bổ.

Chống tay ngồi dậy, Âu Dương Thiên Thiên vò đầu mình, nhãn mặt không lên tiếng.

Chợt dừng động tác lại, cô như nhớ ra gì đó, liền quay đầu nhìn phía bên cạnh mình. Sau khi thấy chỗ nằm trống không, ánh mắt cô có chút đứng sững. Một lần nữa quay đầu, Âu Dương Thiên Thiên nhìn xung quanh một lượt. Đôi mắt mở to lướt bao quát căn phòng, chớp chớp đồng tử trong suốt như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Không có.... không có người đàn ông ấy ở đây. Hôm qua cô đã thấy anh ta mà, anh ta nói chuyện với cô, thậm chí cô còn ôm anh ta khóc nữa. Nhưng.... bây giờ.... tại sao lại không có?

Âu Dương Thiên Thiên chớp đôi mắt trống rỗng, sau vài giây suy nghĩ, cô đột nhiên cúi xuống, trên môi thoáng nở nụ cười nhạt.

Vậy ra là mơ sao? Cô đã gặp người đàn ông đó trong mơ sao?

Nhắm mắt lại, Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên chống trán, không hiểu sao tâm tư trong lòng đột nhiên xuống dốc, nặng trĩu.

Đúng lúc này, một tiếng nói chợt truyền tới:

- Em dậy rồi sao?

Người Âu Dương Thiên Thiên trong phút chốc đứng hình khi nghe thấy giọng nói quen thuộc đó, cô bỏ tay xuống, mở mắt ra, từ từ ngược mặt nhìn lên.

Xuất hiện trong tầm nhìn của cô, là người đàn ông mà vài giây trước đã làm tâm trạng Âu Dương Thiên Thiên lên xuống thất thường, Khi thì lên cao rất cao, lúc lại tuột cảm xúc không phanh.

Âu Dương Vô Thần đứng dựa vai vào bờ tường, anh nghiêng đầu nhìn cô gái nhỏ đang ngơ ngác, theo bản năng hỏi:

- Em làm sao vậy? Không nhận ra tôi à?

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt cứng đờ, cô há miệng rồi lại đóng miệng, rất lâu sau không thể lên tiếng đáp lại.

Âu Dương Vô Thần nhíu mày, nghĩ đến có phải đêm qua cô ấy khóc đến không nhớ gì rồi không, sao có thể mới vừa tỉnh dậy đã lơ ngơ như trên càn mớ thế này?

Nhướn mày, người đàn ông hạ giọng, khẽ nói:

- Nếu đã dậy rồi thì sửa soạn một chút, cùng ăn sáng với tôi đi.

"...."

Dứt lời, vẫn là một khoảng không im lặng không có tiếng động. Âu Dương Vô Thần chớp chớp mắt, anh mím môi, đứng thẳng người lên tiếng:

- Có lẽ cần chút thời gian nhỉ? Vậy tôi xuống dưới đợi em nhé? Khi nào xong thì xuống sau cũng được.

Nói rồi, anh nhìn nét mặt Âu Dương Thiên Thiên vẫn đơ như tượng không thay đổi, chậm rãi quay đầu bước đi.

Thế nhưng, khi chân anh vừa mới động, thì cô gái đằng sau lại bất chợt mở miệng:

- Khoan đã.

Ngay lập tức dừng bước, người đàn ông quay đầu lại, nhìn Âu Dương Thiên Thiên với ánh mắt nghi hoặc.

Cô gái nhú mày nhìn anh, chậm rãi đi xuống giường. Tiến gần đến chỗ của Âu Dương Vô Thần, Âu Dương Thiên Thiên đưa một tay ra chọt vào má anh.

"...."

Gì vậy? Cô ấy làm như thế là ý gì? Muốn xem da mặt anh buổi sáng có đẹp hay không à?

Âu Dương Thiên Thiên chớp đôi mắt linh động, sau khi cảm nhận được xúc giác từ đầu một ngón tay, cô chuyển hẳn sang cả bàn tay, trực tiếp áp vào mặt người đàn ông.

"...."

Âu Dương Vô Thần lần thứ hai cầm nín trước hành động của Âu Dương Thiên Thiên, anh cau mày, đưa tay lên cầm lấy tay cô, hỏi:

- Thiên Thiên, em làm sao vậy?

Vài giây đầu, Âu Dương Thiên Thiên không lên tiếng đáp lại, nhưng sau đó, cô lấy hết can đảm để trả lời:

- Âu Dương Vô Thần, anh.... là thật sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 550: Anh Mang Theo Tôi Đi

Nghe câu hỏi của cô, người đàn ông bây giờ mới hiểu ra vấn đề, anh mím môi, hạ giọng nhẹ nhàng đáp:

- Là tôi thật, không phải em nằm mơ đâu. Tôi về rồi.

Câu cuối cùng lọt vào tai Âu Dương Thiên Thiên, khiến tâm trạng đang xuống dốc của cô một lần nữa lên cao.

Chớp đôi mắt trong suốt nhìn Âu Dương Vô Thần, cô im lặng không nói thêm gì nữa.

Lúc này cô còn lưỡng lự không biết là giả hay thật, là mơ hay thực, nên mới không thể hiện điều gì, bây giờ biết được rồi, cũng vẫn không thể lên tiếng nổi.

Những thứ muốn hỏi, những điều muốn nói đều như bị nghẹn ở cổ họng, không tài nào phát ra ngoài được.

Thấy vậy, Âu Dương Vô Thần liền tiến lên, vươn tay còn lại ôm lấy đầu Âu Dương Thiên Thiên, để mặt cô tựa vào vai mình, nói:

- Xin lỗi... vì đã để em phải đối mặt với mọi chuyện một mình.

Âu Dương Thiên Thiên không phản bác lại lời của người đàn ông, cũng không đẩy anh ta ra. Cô cắn môi, chậm rãi tựa cằm lên vai Âu Dương Vô Thần, im lặng không lên tiếng.

Có anh bên cạnh.... thật sự tốt.

=====

Năm phút sau, ở trong phòng vệ sinh.

Âu Dương Vô Thần cầm bột đánh răng đưa cho Âu Dương Thiên Thiên, thế nhưng cô ấy lại không nhận lấy nó, mắt cứ mở to đăm đăm nhìn người đàn ông.

Thở dài một hơi, Âu Dương Vô Thần đành tự mình nặn kem lên đó rồi đưa đến tận miệng cô gái, trực tiếp giúp cô ấy đánh răng.

Không những thế, anh còn giúp Âu Dương Thiên Thiên súc miệng, rửa mặt, lau mặt, hết tất tần tật các vệ sinh cá nhân bình thường của một con người.

Âu Dương Thiên Thiên thì chỉ đứng im, tay chân đôi lúc hoạt động theo ý muốn của người đàn ông, còn mắt thì vẫn cứ liếc nhìn anh ta, không chịu dời đi.

Sau khi làm xong mọi thứ, anh dùng khăn khô lau tay cho cô, đúng lúc đó, Âu Dương Thiên Thiên chợt lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, bây giờ anh về rồi.... vậy có đi lại nữa không?

Người đàn ông nghe thấy, ban đầu có chút đứng khựng, nhưng sau đó thì tỏ vẻ bình thản, ngược đầu lên nhìn cô, trả lời:

- Có. Tôi còn việc cần giải quyết, nên sẽ phải đi lại.

Dừng một chút, anh đảo mắt, thăm dò nét mặt của cô gái đối diện, rồi nói tiếp:

- Nhưng lần này sẽ khác, tôi muốn em....

- Anh mang theo tôi đi đi. - Không để người đàn ông nói hết lời, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên lên tiếng.

Ánh mắt cô nhìn thẳng Âu Dương Vô Thần, mang đầy sự kiên quyết và ý chí, tựa như thực sự muốn như vậy.

Điều này vô tình khiến Âu Dương Vô Thần thấy sốc, anh nhướn mày, theo bản năng hỏi:

- Em nói cái gì?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, chậm rãi lặp lại thêm một lần nữa:

- Anh mang theo tôi đi đi, tôi không muốn ở lại đây một mình.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 551: Vẫn Muốn Đi Sao?

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt đen láy nhìn cô gái, anh đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị cô từ chối rồi, thế nhưng tại sao.... bây giờ lại là cô chủ động muốn theo?

Đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy vậy?

- Em... có biết mình đang nói gì không? - Người đàn ông nheo mắt, lên tiếng hỏi thật chắc chắn. Anh không muốn bị mắng là mình ảo tưởng, hơn nữa, cũng là muốn xác định lại, liệu có phải là sự thật hay không.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, chột quát:

- Anh điếc à? Tôi đã nhắc lại hai lần rồi. TÔI MUỐN ĐI THEO ANH!

Âu Dương Vô Thần: "...."

Vậy là thật rồi. Là chính miệng cô ấy nói ra muốn đi theo anh. Không phải anh ảo tưởng. Nhưng mà....

Âu Dương Vô Thần chớp chớp mắt, hỏi tiếp:

- Tại sao?

Anh chưa bao giờ nghĩ rằng Âu Dương Thiên Thiên sẽ chủ động muốn ở bên cạnh anh, cho dù là trong bất cứ hoàn cảnh nào, cô ấy cũng không thích

việc có quan hệ quá sâu. Hơn nữa, cô ấy từng nói.... sẽ không bao giờ muốn bước vào thế giới của anh.

Nếu lần này đi theo, thì chắc chắn không nhiều cũng ít Âu Dương Thiên Thiên sẽ thấy được, biết được nhiều hơn nữa về cuộc sống của Âu Dương Vô Thần. Cô ấy thực sự muốn như vậy sao?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, đáp:

- Tôi không muốn ở đây nữa. Theo anh đi đâu cũng được, miễn là không phải nơi này.

Dừng lại, cô đảo mắt, nhìn biểu hiện của Âu Dương Vô Thần, nói:

- Nếu như anh không cho tôi theo thì thôi vậy, tôi không ép anh.

Dứt lời, cô quay đầu đi ra ngoài. Thấy vậy, người đàn ông liền bước theo sau cô, nắm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên kéo về lại.

Âu Dương Vô Thần để cô dựa vào bờ tường, chống tay lên tiếng:

- Ai nói là tôi không cho em đi? Chỉ là tôi cảm thấy bất ngờ mà thôi, tại sao em lại đột nhiên thay đổi như vậy? Em có biết yêu cầu này có thể khiến tôi hi vọng rất nhiều thứ không?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, rũ mắt im lặng.

Cô biết điều này rất nhạy cảm, bởi lúc trước cô là người muốn đẩy anh ra xa, còn bây giờ... thì lại muốn ở bên cạnh anh, nhưng biết làm sao đây? Cô thật sự không muốn ở nơi này một mình...

Âu Dương Vô Thần chớp mắt bình tĩnh, thấy Âu Dương Thiên Thiên không lên tiếng, anh suy nghĩ vài giây rồi hỏi:

- Lần này tôi đi là làm nhiệm vụ rất nguy hiểm, em có biết không?

Âu Dương Thiên Thiên cúi mặt, nhưng vẫn gật đầu xem như đáp lại.

- Nếu như em đi, chính là sẽ đối mặt với nhiều chuyện mà em sợ hãi, em biết không? - Người đàn ông tiếp tục lên tiếng.

Hai tay Âu Dương Thiên Thiên bấu chặt vào nhau, thêm một lần nữa gật đầu.

Cô biết rõ, biết rất rõ mà.

Âu Dương Vô Thần nghiêng đầu, anh hạ người xuống thấp, tiến gần đến khuôn mặt của cô gái, nói:

- Vẫn muốn đi sao?

Nghe đến đây, Âu Dương Thiên Thiên chợt im lặng, thế nhưng cũng chỉ khoảng ba giây, cô liền gật đầu thật mạnh, trả lời:

- Muốn.

Vừa nói xong, cánh tay của người đàn ông chợt đưa lên nâng cằm cô, bắt Âu Dương Thiên Thiên phải ngước mặt nhìn anh.

Rồi sau đó, không kịp để cô phản ứng, Âu Dương Vô Thần ngay lập tức áp môi mình xuống môi cô, đặt lên đó một nụ hôn.

Mắt Âu Dương Thiên Thiên mở to, cô theo bản năng đưa tay lên muốn phản kháng, thế nhưng người đàn ông như đã dự liệu được, nhanh chóng bắt lấy tay cô, dùng lực ép nó xuống.

Nụ hôn của anh cũng sâu hơn, ép người con gái vào bức tường lạnh lẽo phía sau, miết chặt môi cô....

Tiếp tục chuỗi bão nè

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 552: Hết Rồi?

Âu Dương Vô Thần biết Âu Dương Thiên Thiên vẫn cứ mím môi không chịu há ra, anh không vội vàng hay thô bạo như những lần trước, mà thật nhẹ nhàng và tinh tế mút làn môi cô.

Dùng toàn bộ sự dịu dàng của mình để tô vẽ thứ mềm mại của cô gái nhỏ, người đàn ông thật kiên nhẫn dẫn dắt Âu Dương Thiên Thiên, khiến cô như cuốn theo không thể dứt ra được.

Người con gái đương nhiên không chịu nổi trước sự ôn nhu của Âu Dương Vô Thần, lí trí cô bắt đầu không còn nữa, tay cô dần buông xuống, cuối cùng chuyển thành nắm lấy góc áo của người đàn ông.

Hai mắt Âu Dương Thiên Thiên liếc nhìn khuôn mặt Âu Dương Vô Thần, lơ đãng rồi cũng dần nhắm lại. Cô đã hoàn toàn bị anh kéo vào nụ hôn này rồi.

Âu Dương Vô Thần cảm nhận được sự chấp thuận của cô, tâm trạng anh bỗng chốc được đẩy lên cao, một niềm vui nho nhỏ len lỏi vào trong trái tim, thúc đẩy từng nhịp đập mỗi lúc một nhanh hơn.

Tất cả những điều đó đều hóa thành động lực, khiến anh trở nên mạnh dạn hơn, bắt đầu dùng miệng mình tách môi Âu Dương Thiên Thiên ra. Sau đó, tự động luồn lưỡi vào trong khoang miệng cô.

Thế nhưng, điều ngạc nhiên là mọi thứ xảy ra thật thuận lợi, Âu Dương Thiên Thiên không hề tỏ ra bất cứ sự phản kháng nào sau hành động của Âu Dương Vô Thần. Cô vẫn hôn anh, vẫn chấp nhận sự quấn quít của anh.

Cả hai người cứ thế hôn nhau, mãi cho đến 2 phút sau mới tách ra.

Âu Dương Thiên Thiên thiếu dưỡng khí nên cúi đầu thở dốc, mặt cô đỏ lên trông thấy, thân thể mềm nhũn dựa vào bờ tường phía sau.

Âu Dương Vô Thần cúi người nhìn cô, anh cũng thở dốc vì nộ hôn sâu lúc này, thế nhưng vẫn còn đủ tỉnh táo.

Vươn tay sờ đầu Âu Dương Thiên Thiên, anh kéo cô tới gần, để mặt cô tựa vào vai mình, im lặng ôm chặt.

Âu Dương Thiên Thiên vừa thở vừa ôm lấy eo của người đàn ông, cô nhắm mắt, bình tĩnh tâm trạng đang lung lay trong lòng.

=====

Mười phút sau, cả Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần đều xuất hiện ở dưới lầu, hai người ngồi vào bàn, chờ đợi Kỳ Ân mang thức ăn lên.

Âu Dương Thiên Thiên cứng đờ người ngồi một chỗ, trong đầu cô bây giờ có hàng trăm câu hỏi đang vây quanh.

Lúc này, cô và Âu Dương Vô Thần đã hôn nhau sao? Quê ô? Tại sao lại có cái diễn biến đó vậy?

Bình thường nếu anh ta dám đụng đến cô một chút thôi thì cô đã một đấm đánh chết anh ta rồi, nhưng sao lúc đó lại không phản kháng gì nhỉ? Tại vì sao?

Không những thế mà còn tự nguyện nữa??? Rốt cuộc là cô bị cái gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên, cô điên rồi. À không, Đàm Gia Hi, là mày điên rồi mới phải!

Mím môi cúi gằm mặt xuống, chợt một suy nghĩ vụt thoáng qua trong đầu Âu Dương Thiên Thiên.

Khoan đã, nụ hôn đó... hình như là hôn sâu mà? Đâu phải chỉ là chạm môi như bình thường? Là hôn, hôn, HÔN đó!

Bất chợt đưa tay lên sờ môi, Âu Dương Thiên Thiên có chút kinh ngạc mở to mắt.

Cái này là sao đây? Tại sao cô không hề cảm thấy ghê tởm như lúc trước hôn Âu Dương Vô Thần nữa? Thậm chí... cô còn không nhớ đến cái tên cận bã Tống Dật Nhiên luôn.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Không lẽ.... chứng ám ảnh đó của cô hết rồi sao?

Hết thật rồi ư? Chắc không vậy?

Vừa nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên vừa bóp môi mình, làm đủ mọi động tác cứ như muốn kiểm tra xem nó là thật hay giả.

Âu Dương Vô Thần uống một ngụm nước, anh thoáng nhìn sang Âu Dương Thiên Thiên, chợt thấy cô đang dùng tay vò vò đôi môi của mình.

"...."

Cô ấy bị làm sao thế chứ?

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 553: Xấu Hổ

Âu Dương Vô Thần nghiêng đầu nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Em đang làm cái gì vậy?

Nghe câu hỏi của anh, Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng nhìn lên, cô lắc đầu, đáp:

- Có làm cái gì đâu.

Âu Dương Vô Thần nhú mày, hỏi:

- Thế tại sao lại vò môi, đừng làm như vậy nữa, có hại lắm biết không?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô gật gật đầu, trả lời:

- Tôi biết rồi.

Nói xong, cả hai cùng ngồi ngay ngắn lại, Kỳ Ân cũng bắt đầu cho người hầu mang thức ăn lên.

Đúng lúc này, người đàn ông như nghĩ ra cái gì đó, đột nhiên lên tiếng:

- Thiên Thiên, không lẽ.... em đang nghĩ tới chuyện....

Chỉ vừa nghe vài chữ phát ra từ miệng Âu Dương Vô Thần thôi, Âu Dương Thiên Thiên đã hết sức hoảng hốt, cô ngay lập tức cắt ngang, nói:

- Không có, tôi không hề nghĩ đến chuyện lúc này anh và tôi hôn nhau. Đừng có suy diễn lung tung.

Âu Dương Thiên Thiên vừa dứt lời, không khí xung quanh chợt trở nên lắng đọng, tất cả mọi thứ đều im lặng, đồng thời hướng ánh mắt về phía cô.

"....."

Thôi xong, toang rồi!

Âu Dương Thiên Thiên liếc ánh mắt sang Kỳ Ân đang trực tiếp để đĩa xuống trước mặt mình, thấy cô ấy đứng sững, cô liền xấu hổ đến mức muốn chui xuống gầm bàn trốn.

Thế nhưng cũng không quá 3 giây, Kỳ Ân lại tiếp tục động tác của mình, cô bỏ đĩa xuống bàn của Âu Dương Thiên Thiên, rồi lui người về sau đứng im lặng.

Những người hầu khác thấy cô như vậy cũng nhanh chóng quay trở lại với công việc, chỉ là... trên môi họ đều hiện nụ cười đầy ẩn ý.

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt, cô cảm thấy mình sắp mắc bệnh ung thư xấu hổ luôn rồi, phải làm sao đây?

Trùng ánh mắt với người đàn ông đối diện, cô như muốn hét lên với anh ta. Âu Dương Vô Thần nhíu mày khó hiểu, anh nhún vai, ánh mắt như muốn phản bác.

"Anh còn chưa nói gì cả mà?"

Mím môi, anh lắc đầu bỏ qua, rồi cúi xuống cầm nĩa lên bắt đầu dùng bữa ăn của mình. Âu Dương Thiên Thiên chỉ biết ngậm cục tức trong bụng, cô có cảm giác mình không thể nào sống nổi với người đàn ông này, tại sao lúc này lại đòi đi theo anh ta nhỉ?

Chắc chắn là cô điên rồi!

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, thấy một vài người vẫn còn nhìn mình, cô hơi cúi đầu, đưa tay lên che mặt lại.

Aaaaa, xấu hổ quá à~~

Âu Dương Vô Thần thì vẫn thư thái dùng bữa, anh tuy không tỏ ra quá nhiều thái độ nhưng khi thấy Âu Dương Thiên Thiên như vậy, cũng cảm thấy tội nghiệp, liền ném cho Kỳ Ân một ánh mắt.

Kỳ Ân ngay lập tức hiểu ra, gương đôi con ngươi lạnh lẽo cảnh cáo từng người một.

Thế là suốt cả buổi ăn sáng hôm đó mọi người được một phen mừng thầm vui vẻ, còn ai đó thì lại xấu hổ không biết phải để mặt mũi mình ở đâu.

Cùng chiều ngày hôm đó, Âu Dương Vô Thần đã sắp xếp một chuyến bay, ngay trong ngày bay đến Ý với Âu Dương Thiên Thiên.

Như vậy, chính thức cô đã rời Trung Quốc.... một lần nữa.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 554: Lão Đại Chúng Tôi!

Có một điều Âu Dương Thiên Thiên không ngờ được, chính là đến Ý hóa ra lại mất nhiều thời gian như vậy, cô cứ nghĩ chỉ cần đi vài giờ là tới, nhưng mà.... hóa ra là mất đến 17 tiếng đồng hồ mới có thể đến nơi.

Thêm một chuyện nữa, trên chuyến bay này cũng có đám Kỳ Ân, Elsa và hai người đàn ông khác. Lily và Eira hình như ở lại Trung Quốc, không tham gia vào vụ này.

Bọn họ rũ bỏ tất cả hình tượng thường ngày, thay vào đó là những bộ đồ đặc công màu đen, và một khuôn mặt luôn lạnh lùng sắc bén luôn quan sát mọi thứ xung quanh. Cứ như biến thành một người khác vậy, làm Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy có chút áp lực.

Mặc dù đã biết thân thế đám Kỳ Ân không phải tầm thường, nhưng mà cô vẫn chưa hiểu rõ hết về công việc của họ, nên không thể bình tĩnh đối diện như ở nhà được.

Ở đây họ mang một bộ mặt khác, thật sự.... hơi bị đáng sợ.

Trên chuyến bay dài, Âu Dương Thiên Thiên ăn rồi ngủ, ngủ rồi lại thức dậy ăn, cứ như vậy đến sáng ngày hôm sau thì đến nơi.

Không phải đáp xuống ở sân bay, mà là một bãi đất trống gần đường băng của sân bay quốc tế Leonardo da Vinci. Tại đó, Âu Dương Vô Thần

dẫn Âu Dương Thiên Thiên lên một chiếc xe đã chuẩn bị sẵn, rồi mới lái vào thành phố.

Elsa phụ trách lái xe, cô ấy trông rất thuần thục và điêu luyện, tựa như đã làm việc này rất nhiều lần rồi.

Đi một đoạn, Âu Dương Thiên Thiên mới bắt đầu để ý quang cảnh xung quanh, cô dần nhận ra nơi này chính là Roma - thủ đô của nước Ý, được mệnh danh là kinh đô thế giới - thành phố vĩnh hằng.

Với các kiến trúc cổ kính và mang hơi hướng La Mã, cùng hàng loạt những nhà thờ, bức tượng được xây dựng và chạm khắc tinh xảo, nơi này đích thực là kinh đô toàn cầu, một thành phố cực kì rực rỡ được tạo nên quá xuất sắc.

Cô đã từng đi rất nhiều nơi khi còn là MC nổi tiếng, nhưng đến Ý thì chưa bao giờ, bởi vì nơi này ngành truyền thông vẫn chưa được phổ biến, cũng không có nhiều nhà ngoại giao quá nổi trội, nên cô không có lí do để đến đây.

Biết nơi này là thành phố Roma bởi vì nó nổi tiếng nhất nước Ý, từng lọt bảng xếp hạng một trong những thành phố được viếng thăm nhiều nhất thế giới, là nơi thu hút rất nhiều khách du lịch từ khắp các quốc gia đến tham quan.

Nhưng mà.... tại sao Âu Dương Vô Thần lại dẫn cô đến đây? Không phải anh ta nói làm nhiệm vụ nguy hiểm sao? Đến nơi vừa đông dân vừa nổi tiếng thế này, có bị lộ hay không?

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên quay qua hỏi người đàn ông bên cạnh:

- Âu Dương Vô Thần, chúng ta đến đây làm gì vậy?

Người đàn ông nghe cô hỏi, chớp nhẹ ánh mắt lạnh nhạt, đáp:

- Bắt một đám Mafia.

- Hà? - Gần như là ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên thốt lên sau khi nghe Âu Dương Vô Thần trả lời.

Cô mở to mắt, lên tiếng lắp bắp:

- Ma.... mafia Ý ư?

Âu Dương Vô Thần nhú mày nhìn sang, anh rướn môi, hỏi:

- Có gì mà ngạc nhiên như vậy? Cũng chỉ là một cái tên thôi mà, chúng không đáng sợ đến vậy đâu.

Dừng một chút, anh đột nhiên gật đầu, lại nói:

- Nhưng cũng là cái tên với độ nguy hiểm hàng đầu thế giới, cũng tạm được,

Âu Dương Thiên Thiên: "....."

What? Là cái tên với độ nguy hiểm hàng đầu thế giới mà không đáng sợ sao? Anh có thể đừng nói câu trước câu sau như đánh nhau vậy được không?

Tôi sợ lắm đó!

Với Âu Dương Vô Thần thì có lẽ bình thường, nhưng đối với Âu Dương Thiên Thiên, đây là lần đầu cô được nghe về tổ chức có tiếng, nên ngạc nhiên cũng là điều dễ hiểu mà. Dù sao Mafia cũng là một tổ chức tội phạm nổi tiếng toàn thế giới.

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt một lượt, hỏi tiếp:

- Vậy... tại sao lại phải bắt bọn họ? Họ đắc tội với anh sao?

Âu Dương Vô Thần nghe xong, chớp mắt bình tĩnh, nhàn nhạt đáp:

- Không hẳn cả tổ chức đắc tội, chỉ là một nhóm thuộc Mafia mà thôi. Những kẻ đó đã cướp một mối làm ăn lớn.... của lão đại chúng tôi.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 555: Đừng Có Chọc Vào

"Lão đại của chúng tôi"? Vậy ra là đắc tội với người khác chứ không phải Âu Dương Vô Thần sao? Nhưng anh ta lại đi tính sổ thay người đó?

Woa.... cô trước giờ cứ tưởng anh ta là lớn nhất rồi, nhưng mà... không ngờ vẫn có người lớn hơn nữa.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, lên tiếng:

- Chúng ta phải bắt bọn họ ở đây sao?

Âu Dương Vô Thần lắc đầu, đáp:

- Không phải. Mafia không hoạt động ở thành phố này.

Nghe xong, Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, hỏi ngược lại:

- Vậy anh đưa tôi tới đây làm gì?

Người đàn ông liếc sang nhìn cô, trả lời:

- Đưa em đến tham quan.

"...."

Câm nín luôn....

Anh ta bị bệnh hả?

Âu Dương Thiên Thiên quyết định không nói gì nữa, cô quay mặt đi chỗ khác, tránh nhìn Âu Dương Vô Thần lại muốn đánh anh ta.

Xe chạy hết con đường dài, liền dừng lại tại một khách sạn.

Âu Dương Thiên Thiên bước xuống xe, liền thấy Vivian và Mã Nhược Anh đang đứng trước cổng đợi hai người.

Nở nụ cười tươi tắn, cô giơ tay lên, vừa chào vừa đi đến gần, thế nhưng, khi đi tới trước mặt Mã Nhược Anh thì lại thấy cô ấy có vẻ kì lạ.

Khí tức xung quanh người Mã Nhược Anh có phần đen tối, và lớn vờn một chút sát khí, hình như.... tâm trạng của cô ấy đang không tốt.

- Chị.... Nhược Anh. Chị khỏe không? - Giọng nói Âu Dương Thiên Thiên nhỏ dần, cô chậm rãi buông tay xuống, trên mặt cũng thu lại nét cười.

Sao hôm nay ai cũng đáng sợ hết vậy....

Mã Nhược Anh liếc Âu Dương Vô Thần một cái, rồi nhìn sang Âu Dương Thiên Thiên, cười mỉm đáp:

- Lâu rồi không gặp em.

Lần đầu tiên cảm thấy rợn người khi nghe cô ấy nói câu chào, Âu Dương Thiên Thiên hơi rụt vai sợ hãi, ngay lập tức trả lời:

- Lâu rồi không gặp chị.

Vivian nhìn bầu không khí có phần ngượng ngùng, cô thở dài, lên tiếng:

- Được rồi, hoan nghênh em đến với nước Ý, Thiên Thiên. Vào trong đi, tôi đã chuẩn bị sẵn phòng cho hai người rồi.

Nói rồi, Vivian chưa kịp làm gì thì Mã Nhược Anh đã quay đầu rời đi, Âu Dương Thiên Thiên nhìn theo bóng lưng cô, chớp chớp mắt khó hiểu.

Âu Dương Vô Thần từ phía sau tiến lên, anh nhìn Vivian, nhàn nhạt hỏi:

- Đến lúc nào vậy?

Vivian nhướn mày, đáp:

- Ngày hôm qua, tôi nhận được yêu cầu đặc biệt từ hội nên đến nhận vụ này.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, nhíu mày hỏi tiếp:

- Cô giải quyết chuyện của mình xong chưa mà nhận lời?

Vivian nghiêng đầu, bật cười trả lời:

- Đây Phelan, cậu với Selina tâm linh tương thông sao? Toàn hỏi cùng một câu vậy?

Dừng một chút, cô lắc đầu đáp:

- Chuyện của tôi có chút khó khăn, tạm thời chưa xong, nhưng lần này là đích thân cô ta yêu cầu tôi tham gia, nên mới phải đến, không từ chối được.

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt có chút suy nghĩ, qua tầm vài giây, anh hất cằm về phía Mã Nhược Anh đang đi, nhanh chóng chuyển chủ đề:

- Cậu ta sao vậy? Có chuyện gì xảy ra sao?

Vivian vung tay, nhún vai trả lời:

- Tôi không biết, Selina khó chịu như vậy từ hôm qua rồi. Nhưng hình như là có liên quan đến Stefan, lúc này khi cậu ta tới đây hai người đã nhìn

nhau một lúc, và tia lửa đã xẹt ra, may mà hai người đó ở cùng nhau không lâu, chứ nếu không, cháy cả cái khách sạn này rồi.

Âu Dương Thiên Thiên phía sau nghe thấy: "..."

Nữ hoàng, cô cũng không cần phóng đại vậy đâu. Nếu một ánh mắt có thể tạo ra lửa thì chắc cô đã đốt cháy tên Âu Dương Vô Thần này lâu rồi.

Người đàn ông không hề hay biết suy nghĩ của cô gái phía sau, chỉ đáp:

- Vậy sao.

Vivian gật gật, rồi cô hạ giọng, hơi nghiêng đầu về phía Âu Dương Vô Thần, nói:

- Vậy cho nên, tôi khuyên cậu, thời điểm này.... tốt nhất là đừng động vào cô ấy.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Í... lúc này cô có chọc chị ấy không nhỉ? Chào thôi mà... chắc..... không tính đâu ha....

"...."

Vẫn sợ quá T.T

Sợ bị ánh mắt chị ấy xẹt tia lửa đốt chết T.T

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 556: Để Ý!

Vivian nói xong, cô chợt nhớ ra cái gì đó, đột nhiên túm lấy cổ áo Âu Dương Vô Thần, nhướn người lên nói vào tai anh ta một câu gì đó.

Âu Dương Thiên Thiên đứng bên cạnh hơi sững ra, cô mở to mắt nhìn hai người, cứng đờ không lên tiếng.

Cái gì đây? Hình như... có chút tự nhiên quá phải không? Bình thường hai người này cũng làm mấy hành động đụng chạm tự nhiên đến vậy sao?

Âu Dương Thiên Thiên đứng im như phỗng, cô liếc khéo mắt nhìn biểu hiện của Âu Dương Vô Thần, tò mò xem anh ta sẽ có biểu cảm như thế nào.

Nhưng mà....

"...."

Tại sao lại không thể hiện cái gì vậy? Mặt bình thường thế kia luôn???

Âu Dương Vô Thần ban đầu quả thật không thoải mái vì hành động của Vivian, nên có chút nhú mào, muốn đẩy cô ấy ra, thế nhưng sau khi nghe câu nói của Vivian, thì anh không làm vậy nữa, im lặng lắng nghe tiếp.

Âu Dương Thiên Thiên đầu ba dấu hỏi đứng một bên. Nhìn cảnh này, trong lòng ngực cô đột nhiên cảm thấy khó chịu. Cái cảm giác.... thật sự ba chấm...

Sao Âu Dương Vô Thần lại không phản ứng? Anh ta làm cái gì vậy? Như thế thân mật quá rồi không phải sao?

Làm vậy không sợ người ngoài nhìn vào nói này nói nọ à? Đang ở nước ngoài mà, đang ở ngoài đường nữa này. Tại sao lại không đẩy ra?

Đẩy cô ấy ra đi cái tên mê gái này!

Ngứa mắt quá!!!

Âu Dương Thiên Thiên chửi thầm xong một loạt, cô đột nhiên khựng ra một chút, gấn người thắc mắc.

Khoan đã, tại sao cô lại chửi anh ta? Tại sao cô lại tức giận chứ? Tại sao lại cảm thấy hai người này ngứa mắt? Tại sao? Tại sao?

Không lẽ... cô để ý chuyện này ư?

Ý nghĩ vừa lướt qua, Âu Dương Thiên Thiên liền thở hắt ra một hơi, cô xoay mặt qua, đưa tay lên vuốt ngực mình, lẩm bẩm:

- Không phải không phải, là do mình nghĩ nhiều quá rồi Thiên Thiên, làm sao mà mình lại để ý chuyện anh ta thân mật với người phụ nữ khác chứ? Đúng không?

- Họ là bạn, là đồng đội thôi!

Tự an ủi chính lí trí của mình, Âu Dương Thiên Thiên không biết Âu Dương Vô Thần và Vivian đã nói chuyện xong. Cả hai chợt nhìn sang cô đang quay lưng lại với bọn họ, lên tiếng hỏi:

- Thiên Thiên, em làm gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nghe tiếng Vivian gọi mình, cô giật mình, chớp chớp mắt vài giây rồi quay lại nhìn cô ta, đột nhiên ho khan vài tiếng, đáp:

- Khụ.... khụ... không có gì ạ, em chỉ cảm thấy hơi nóng thôi.

Vivian và Âu Dương Vô Thần: "...."

Nóng gì chứ? Ở đây đang là mùa đông mà? Ban ngày khá là lạnh luôn đấy!

Vivian nghiêng đầu nhìn cô, nói:

- Vậy sao, chắc do em chưa quen nhiệt độ ở Ý đấy, mùa đông ở đất nước này cũng lạnh lắm, nhưng không lạnh bằng Trung Quốc, em mang nhiều áo thể nên mới nóng, một lát nữa vào phòng thì tháo bớt ra nhé.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, trả lời:

- Vâng.

Vivian thấy thế liền gật đầu, chỉ tay về phía cửa khách sạn lên tiếng:

- Được rồi, mau vào trong nhận phòng thôi.

Nói rồi, cô ấy liền quay đầu đi trước.

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt nhìn sang Âu Dương Vô Thần, cô vẫn không kìm nổi sự tò mò, liền nhích người đến gần anh, hỏi nhỏ:

- Này, lúc nãy anh với Vivian nói cái gì vậy?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn cô, nhếch môi hỏi ngược lại:

- Sao? Tôi nói chuyện với Vivian, em để ý à?

"...."

Cái tên tự kỉ này!

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, chu môi đáp:

- Không có, tôi chỉ tò mò mà thôi. Anh không nói thì tôi đi vào đây.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên giả vờ tiến lên vài bước, kết quả chưa đi được bao xa thì đã bị người đàn ông phía sau kéo lại.

Nội tâm Âu Dương Thiên Thiên lúc này: Ahihi, biết ngay mà!

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 557: Trêu Chọc!

Âu Dương Vô Thần bắt lấy tay Âu Dương Thiên Thiên kéo về lại người mình, anh nghiêng đầu hỏi:

- Em thật sự muốn biết tôi và Vivian đã nói gì sao?

Bề ngoài tỏ ra bình thường nhưng trong lòng sớm đã nổi lên cơn tò mò, Âu Dương Thiên Thiên gật gật đầu, đáp:

- Ừm.

Thấy vậy, người đàn ông đảo mắt vài giây, có chút lưỡng lự, nhưng rồi vẫn lên tiếng:

- Lúc này, em đã hỏi tôi đưa em đến đây làm gì đúng không?

Hai mắt Âu Dương Thiên Thiên sáng rực khi nghe những câu đầu tiên của Âu Dương Vô Thần, cô tiếp tục gật đầu, trả lời:

- Đúng rồi, vậy thì sao?

Âu Dương Vô Thần mím môi, ngập ngừng nói;

- Thật ra.... đưa em đến tham quan thành phố này chỉ là phụ thôi, còn lí do chính là....

Cố tình kéo dài câu nói của mình, người đàn ông nhìn cô gái đang mở hai mắt chờ đợi, nhếch môi đáp:

- Lí do chính là nhóm của tôi tập hợp ở đây.

"...."

Dường như có một đàn quạ bay ngang qua đầu Âu Dương Thiên Thiên.

Cô chớp chớp mắt, theo bản năng lên tiếng:

- Hả?

Âu Dương Vô Thần nhìn biểu hiện ngơ ngơ của cô, đưa tay lên vò tóc Âu Dương Thiên Thiên, thì thầm:

- Là vậy đó, nhóc nhiều chuyện.

Nói rồi, anh xoay người mở cửa đi vào trong khách sạn, để lại một mình cô gái đứng đơ người phía ngoài.

"...."

Cái gì chứ? Rồi vậy là sao? Anh ta kể đến chuyện nói với Vivian chưa?

Sao tự nhiên lại chuyển qua câu hỏi của cô trước đó? Là thế nào? Anh ta lừa cô à?

"...."

Chợt nhận ra mình bị chọc, Âu Dương Thiên Thiên tức đến mức không nói được gì, cô nghiến răng, nhắc chân đi theo người đàn ông, đồng thời hét lên:

- Này, Âu Dương Vô Thần!

Người đàn ông nghe tiếng gọi của cô, không những không quay lại mà còn bước nhanh hơn về phía trước, khéo môi cứ không tự chủ nở nụ cười.

=====

Ở bàn lễ tân, Mã Nhược Anh dùng tiếng Anh để giao tiếp với nữ nhân viên, sau khi lấy được từ họ hai chiếc chìa khóa, cô liền đưa cho Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên, mỗi người một chiếc thẻ phòng.

Nhìn tấm card trên tay Mã Nhược Anh, người đàn ông nhú mày, hỏi:

- Gì đây? Phòng riêng sao?

Mã Nhược Anh gật đầu như một lễ đương nhiên, trả lời:

- Đúng vậy, chứ cậu nghĩ thế nào nữa?

Cô đã nghe Kỳ Ân nói về việc Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên ngủ riêng, nên đã sắp xếp cho họ hai phòng khác nhau, lẽ nào không phải sao?

Ở bãi đỗ xe khách sạn, một âm thanh chột vang lên: "Ách xì"

Kỳ Ân - người mà sáng nay mới biết Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần đã thân mật hơn, đưa tay xoa xoa cánh mũi mình, lẩm bẩm:

- Ai đang nhắc mình vậy ta.

Elsa đậu xe vào vạch trống, liếc mắt sang nhìn cô, hỏi:

- Sao thế? Cảm rồi à?

Kỳ Ân lắc đầu, đáp:

- Không có, tôi khỏe mà.

Mở cửa xe bước xuống, cô lên tiếng:

- Đi thôi, tôi nghe nói lần này chúng ta cũng được sắp xếp phòng đây.

- Thật sao? Lâu rồi tôi không tham gia nhiệm vụ nào mà được ở khách sạn cả, lần này lại thoải mái rồi.

- Đúng vậy, những ngày tới việc canh gác cứ để cho hai người đàn ông kia làm đi, tôi và cô phải nghỉ ngơi một chút.

....

Kỳ Ân vô tư hoàn toàn không biết, chính sự báo cáo của mình đã khiến Âu Dương Vô Thần không được ở chung phòng với Âu Dương Thiên Thiên nữa.

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 558: Giúp Người

Âu Dương Thiên Thiên không ngần ngại cầm lấy thẻ phòng từ tay Mã Nhược Anh, cô liếc người đàn ông bên cạnh, nói với giọng chế giễu:

- Đúng rồi chị, em với anh hai ở nhà thường ngủ riêng, đâu có chung phòng đâu.

Âu Dương Vô Thần nhìn sang cô, có chút bất đắc dĩ đáp:

- Em.....

- Tôi cái gì mà tôi, tên lừa đảo, biến thái như anh nên ở một mình đúng rồi, ý kiến gì chứ. Cầm lấy thẻ phòng đi. - Trực tiếp cắt ngang lời của người đàn ông, Âu Dương Thiên Thiên giật lấy thẻ phòng từ tay Mã Nhược Anh rồi ném vào người Âu Dương Vô Thần.

Âu Dương Vô Thần không cãi lại được, mím môi nhìn cô không phục.

Cô gái này.... nhất định là trả thù vụ của anh lúc nãy.

Mã Nhược Anh thấy hai người như vậy, chủ động lùi về sau vài bước, im lặng đứng bên cạnh Vivian.

Nghiêng đầu qua, Vivian hỏi nhỏ:

- Đã có chuyện gì xảy ra với hai người đó vậy?

Mã Nhược Anh âm thầm lắc đầu, hạ giọng đáp:

- Không biết, không đoán ra được.

Vivian cũng lắc đầu theo, nhướn mày trả lời:

- Tôi cũng không biết, không đoán ra được luôn.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi nhìn Âu Dương Vô Thần đầy thách thức, được dịp cho anh ta một bài học, cô tội gì mà không làm chứ?

Cho thừa cái tật hay trêu chọc cô đi!

Đúng lúc này, đột nhiên có hai bóng hình đi tới, một người đàn ông ôm một người phụ nữ bước vào hỏi nữ lễ tân:

- Hello, we want to book a room.

(Xin chào, chúng tôi muốn đặt một phòng khách sạn)

Người nhân viên kia nghe thấy, liền lướt mắt nhìn màn hình máy tính, sau đó đáp:

- Sorry, our hotel is out of room.

(Xin lỗi, khách sạn của chúng tôi đã hết phòng rồi)

Người đàn ông mở to mắt kinh ngạc, hỏi tiếp:

- Really? Is there no room left?

(Thật sao? Không còn phòng nào trống cả sao?)

Nữ lễ tân gật đầu, thành thật trả lời:

- Yes, the last two rooms have been given to these two guests.

(Đúng vậy, hai căn phòng cuối cùng đã được đưa cho hai vị khách này rồi)

Vừa nói người nhân viên vừa chỉ tay về phía Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần.

Người đàn ông cũng nhìn qua, nhãn mặt đau khổ nói:

- How now, my wife is pregnant, we took a taxi to get here, now I don't have to go somewhere else?

(Làm thế nào bây giờ, vợ tôi đang mang thai, chúng tôi bắt taxi để đến đây, bây giờ không lẽ tôi phải đi nơi khác?)

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô nhìn sang người phụ nữ với chiếc bụng căng lên, nghĩ nghĩ một chút, cô liền tiến về phía trước, nói:

- We have two rooms. If you don't mind, you can use my room.

(Chúng tôi có hai phòng. Nếu bạn không phiền, bạn có thể sử dụng phòng của tôi)

Vừa dứt lời, đột nhiên Âu Dương Vô Thần đứng phía sau kéo người cô gái lại, hỏi:

- Em làm gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên quay đầu nhìn anh, nói:

- Còn làm gì nữa, anh không thấy người phụ nữ kia đang có thai sao? Bắt cô ấy đi một nơi khác sẽ mệt lắm.

Âu Dương Vô Thần nhướn mày, đáp:

- Vậy nếu em đưa thẻ phòng cho họ, thì tức là hai chúng ta sẽ ở chung đây. Anh đương nhiên không có ý kiến gì về việc này đâu.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, liền lên tiếng:

- Ai bảo là tôi đưa phòng tôi chứ? Người đưa thẻ phòng là anh đấy.

Người đàn ông vừa mới hào hứng khi nghe sẽ được ở chung phòng:
"....."

What? Anh mới nghe cái gì cơ?

Vẫn còn 2 chương, tối lên nha.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 559: Ở Chung Phòng Với Em!

Âu Dương Vô Thần nhíu mày nhìn Âu Dương Thiên Thiên, khó chịu ra mặt nói:

- Cái gì? Tại sao lại là tôi đưa thẻ phòng, em là người muốn giúp cơ mà?

Âu Dương Thiên Thiên trợn mắt, đáp:

- Anh không thấy hai người đó đang khó khăn à? Giúp một chút thì sao chứ? Đừng có keo kiệt nữa, đưa thẻ phòng ra đi.

Lần này người đàn ông nắm chặt chiếc card trong tay, lắc đầu trả lời:

- Không, em muốn thì đưa của em đi.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, giả vờ làm mặt căng:

- Mau lên!

- Không! - Thế nhưng đáp lại cô, vẫn là một chữ thật chắc chắn.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn hai vợ chồng kia, thấy họ vẫn chờ đợi, liền nghiêng răng hỏi:

- Âu Dương Vô Thần, anh có phải là người không? Anh còn chút nhân tính thì đưa thẻ phòng ra đi.

Âu Dương Vô Thần nhếch môi, đáp:

- Em có nhân tính vậy thì đưa thẻ của em đi, tôi không có.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Tức chết cô mà!

Trước những lời nói của cô, người đàn ông vẫn một mực không chịu, bất đắc dĩ, Âu Dương Thiên Thiên phải lên tiếng:

- Rốt cuộc anh muốn gì? Phải làm thế nào thì mới chịu đưa thẻ phòng?

Âu Dương Vô Thần đảo mắt, nghiêng đầu nói nhỏ vào tai cô:

- Ở chung phòng với em!

"....."

Vừa nghe xong, Âu Dương Thiên Thiên liền không kiềm chế mà hét lên:

- Anh đang nằm mơ à?

Tiếng quát của cô làm những người ở đó hoảng sợ, người đàn ông bắt đầu cảm thấy thảng thốt, nói liên thoảng cái gì đó.

Mã Nhược Anh với Vivian cũng giật mình không kém, nhưng sau đó lại được một phen cười vỡ bụng.

Âu Dương Vô Thần mà cũng có lúc phải đi cầu xin ngủ chung sao? Lần đầu tiên thấy luôn đấy, mà lại còn mặt dày đi "đàm phán" với em gái nuôi nữa chứ. Vụ này vui đấy!

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, biết mình đã hét quá lớn, liền hạ giọng ho khan, nói:

- Anh đừng có mơ tưởng, đưa thẻ phòng đây.

Vừa nói, cô vừa vươn tay muốn giật lấy thẻ phòng của người đàn ông. Thế nhưng Âu Dương Vô Thần thừa biết điều này, anh quơ tay sang chỗ khác, không cho cô cầm được.

Nhìn cô gái nhỏ, anh lên tiếng:

- Tôi đã nói rồi, nếu em cho tôi ở chung phòng thì tôi sẽ đưa nó, nếu không thì thôi. Không có lựa chọn khác đâu.

Âu Dương Thiên Thiên thấy đỉnh đầu mình sắp bốc khói đến nơi rồi, nhưng dù có tức đến thế nào thì cũng không thể làm gì người đàn ông này cả. Cô nhắm mắt, thầm nhủ với bản thân.

Đang ở trước mặt người già và phụ nữ có thai, phải nhịn, phải nhịn!

Mở mắt ra, Âu Dương Thiên Thiên nở nụ cười cực kì miết cường, lên tiếng:

- Được, tôi đồng ý với anh, tôi sẽ....

"Vèo" - Chưa kịp dứt lời, bóng người đàn ông trước mặt đã biến mất, Âu Dương Vô Thần chạy vụt qua người cô, tiến thẳng đến hai vợ chồng kia, đưa thẻ phòng ra và nói:

- Room 1, 24th floor, luxurious room, to be paid in the next 2 days, if you stay long, please pay yourself on the next days.

(Phòng 1, tầng 24, phòng hạng sang, đã được thanh toán trong 2 ngày tới, nếu anh ở lại lâu, vui lòng tự thanh toán vào những ngày tiếp theo.)

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Vivian: "..."

Mã Nhược Anh: "...."

Toàn bộ.... kinh ngạc tập thể!

Cái này.... cũng quá mất liêm sỉ rồi a...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 560: Còn Hỏi Là Việc Gì Sao?

Người đàn ông sau khi nhận được thẻ phòng của Âu Dương Vô Thần thì vô cùng cảm kích, cứ cúi đầu cảm ơn anh rối rít, sau đó mang theo vợ mình chậm rãi đi vào thang máy.

Âu Dương Vô Thần quay đầu lại nhìn cô gái nhỏ phía sau, anh bước từng bước phấn khích đi về phía cô, lên tiếng:

- Tôi giúp người rồi đấy, làm được một việc tốt, có phải rất đáng khen không?

Khóe miệng Âu Dương Thiên Thiên hơi giật giật, cô nhếch môi, đáp:

- Người xấu như anh thì có làm một trăm việc tốt cũng vậy thôi, nếu làm mà điều kiện như vậy thì đừng có làm.

Âu Dương Vô Thần mặc kệ những lời mắng đó, anh hất cằm, nói:

- Em nói sao thì là như vậy, đi nào, chúng ta cũng mau lên giường.... à không, lên phòng thôi.

"...."

Lên phòng cái đầu anh!

Âu Dương Thiên Thiên phần nộ đến mức người cô run lên, cầm thẻ phòng trong tay, cô ném về phía người đàn ông, rồi quay đầu bỏ đi.

Âu Dương Vô Thần tay bắt lấy chiếc thẻ một cách chính xác, rồi cũng nhấc chân chạy theo sau.

Mắt thay anh rời đi, Mã Nhược Anh phía sau liền lên tiếng:

- 30 phút nữa họp nhóm ở nhà hàng tại sân thượng, đừng quên đấy.

Âu Dương Vô Thần không quay người trả lời, anh chỉ vung tay, ý như đã nghe thấy, rồi bước nhanh theo bóng dáng của cô gái phía trước.

Mã Nhược Anh lắc đầu, tặc lưỡi nói:

- Thôi rồi, trước đây tôi còn bán tín bán nghi nhưng bây giờ thì chắc chắn luôn là kiếp thê nô rồi.

Vivian ở bên cạnh cũng chẹp miệng, trả lời:

- Đúng vậy, dù không muốn cũng phải thừa nhận. Cậu ta quá thích Âu Dương Thiên Thiên rồi.

Dừng một chút, Vivian hỏi:

- À nhưng mà hai người đó từ khi nào tiến triển đến mức ngủ chung luôn vậy? Nhanh như thế liệu có làm gì chưa?

Mã Nhược Anh tiếp tục lắc đầu, đáp:

- Tôi không biết, chắc lúc ở Trung Quốc xảy ra chuyện gì đó mà chúng ta không biết rồi.

Lần này, Vivian lại gật đầu, nói:

- Tôi cũng nghĩ vậy.

=====

Vivian và Mã Nhược Anh chia nhau về phòng, Vivian ở tầng 23, còn Mã Nhược Anh ở tầng 26, vậy nên khi cả hai vào thang máy, Vivian là người ra trước, còn Mã Nhược Anh thì vẫn đứng đợi để lên tầng của mình.

Bước ra khỏi thang máy, cô chợt nhìn thấy một bóng hình đứng trước cửa phòng phía xa, nheo mắt lại, Mã Nhược Anh đã nhận ra đó là ai.

Ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo, cô chậm rãi tiến về phía trước.

Tiếng giày cao gót đi trên hành lang tạo nên thứ âm thanh hấp dẫn, thu hút sự chú ý của người đàn ông đang đứng phía xa.

Khi nhìn thấy người phụ nữ, anh ta liền đứng thẳng lưng lên, vài giây sau thì quay đầu bước đi.

- Đứng lại! - Đúng lúc đó, Mã Nhược Anh liền lên tiếng đánh thếp.

Câu lệnh của cô khiến người đàn ông dừng chân, anh xoay lại nhìn cô, hỏi:

- Hình như cô đi nhầm tầng rồi, phòng của cô ở tầng trên.

Mã Nhược Anh chớp ánh mắt sắc bén, từ tốn trả lời:

- Không phải tôi đi nhầm, tôi đích thị là muốn đến tầng này tìm anh..... Stefan.

Người đàn ông thở hắt ra một hơi, lạnh nhạt lên tiếng:

- Cô tìm tôi có việc gì?

Trước câu hỏi của anh, Mã Nhược Anh nhếch môi, lạnh lẽo nói:

- Anh còn hỏi là việc gì sao? Đương nhiên là.....

Nói tới đó, Mã Nhược Anh đột nhiên dừng lại, rồi không báo trước một tiếng nào, cô nhanh như cắt bước lên, nắm lấy cổ áo người đàn ông, tay còn lại đập mạnh vào cánh cửa đang hé mở, khiến nó bật ra. Dùng một lực đạo mạnh mẽ, cô lôi cả người Stefan vào trong phòng.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 561: Sợ Cái Gì?

Stefan bị lôi vào bên trong, anh chưa kịp làm gì thì đã bị Mã Nhược Anh ấn người vào tường, hỏi:

- Tại sao lại không chịu tiếp nhận điều trị? Đã tìm ra phương pháp để chữa bệnh của anh rồi.

Người đàn ông nhú mồm khó chịu, đáp:

- Không phải phương pháp, nó chỉ là thử nghiệm mà thôi, tôi sẽ không làm vật thí nghiệm cho đám bác sĩ.

Mã Nhược Anh nghe xong, cô thở hắt ra một hơi, nói:

- Anh nghĩ vậy thật sao? Anh nghĩ cứ là thử nghiệm thì sẽ thất bại à? Anh có biết thực tế thành công cũng rất nhiều hay không?

Dứt lời, cô giơ chân đá vào chiếc cửa, khiến nó đóng lại, sau đó tiếp tục lôi người đàn ông ra khỏi bờ tường, mang anh ta vứt xuống giường, chống tay lên chiếc chăn mềm mại, ánh mắt cô nhìn thẳng Stefan, lên tiếng:

- Anh đang sợ sao? Sợ bản thân sẽ chết trên bàn phẫu thuật à? Từ khi nào một kẻ không thiết sống chết như anh lại biết sợ hãi vậy hả?

Stefan mím môi, đáp:

- Nếu đúng là tôi sợ chết thì sao? Chẳng lẽ cô không sợ? Con người có ai lại không sợ chết chứ?

Mã Nhược Anh vươn tay nắm lấy chiếc cà vạt của người đàn ông, cô dùng lực kéo, khiến đầu anh ta ngẩng lên, áp sát vào mặt cô:

- Tôi đã nói anh sẽ không chết, cái tên điên này. Diêm Vương dù có muốn thu nhận anh thì tôi cũng có cách khiến ông ta đưa anh trở lại đây.

Gương mặt của hai người gần đến mức ai cũng có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương, nhưng kì lạ là nó không mang theo một chút lãng mạn nào, ngược lại... còn đem đến mùi thuốc súng nồng nặc.

Stefan đối mặt trực diện với ánh mắt kiên quyết của cô gái, anh mím môi, dùng lực chống tay ngồi dậy rồi bất chợt lật người Mã Nhược Anh qua một bên.

Tình thế bị đổi ngược, Stefan chống tay ngồi phía trên, anh nhìn người phụ nữ nằm bên dưới, nhíu mày hỏi:

- Tại sao cô lại tự tin như vậy? Cô nghĩ mình tài giỏi đến mức nào mà cứ nói rằng sẽ giữ được tính mạng của tôi?

Mã Nhược Anh chớp ánh mắt đen láy, không hoảng loạn trước hành động của người đàn ông mà bình tĩnh trả lời:

- Năng lực của tôi cho phép tôi được tự tin, bởi nếu không có nó, tôi đã run rẩy mỗi khi cầm dao phẫu thuật rồi. Tôi không nói mình quá xuất sắc nhưng chí ít thì... chưa một bệnh nhân nào nằm trên giường mổ của tôi phải chết cả. Đó chính là khả năng của tôi.

Stefan liếc mắt, cười hất ra một hơi nói:

- Chưa có người chết thì nghĩa là sẽ không có sao? Nói trước coi chừng bước không qua đấy.

Mã Nhược Anh chột im lặng khi nghe câu nói của người đàn ông, nhưng không quá 2 giây, cô liền đáp:

- Tôi luôn tin rằng trên thế giới này không căn bệnh nào là không chữa được, cho đến giờ tôi vẫn tin như vậy. Và có rất nhiều bác sĩ cũng tin như vậy. Thế nên....

Dùng sức bật dậy, người phụ nữ một lần nữa thay đổi cục diện, cô trấn áp Stefan xuống giường, nhìn anh lên tiếng:

- ... Có tôi ở đây rồi, anh còn sợ cái gì nữa chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 562: Tại Sao Lại Quan Tâm Đến Bệnh Của Tôi

Stefan nằm bên dưới, anh nhìn cô gái đang ngồi trên người mình, im lặng thật lâu không lên tiếng.

Mã Nhược Anh vẫn đối mắt với người đàn ông, một cách kiên quyết và dũng mãnh, không tỏ ra chút sợ hãi nào cả.

Cô thẳng thắn nói:

- Hãy tham gia thử nghiệm đi, tôi nói thật đấy.

Stefan chớp ánh mắt phức tạp, anh mím môi, chột lên tiếng:

- Mã Nhược Anh, tại sao cô lại quan tâm đến bệnh tình của tôi như vậy?

Câu hỏi của Stefan khiến Mã Nhược Anh đột nhiên im lặng, cô nhìn người đàn ông vài giây nhưng không trả lời.

Sau đó thì lại thu tay về và đứng dậy.

Nét mặt vẫn bình tĩnh không chút thay đổi, cô chậm rãi nói:

- Làm phiền anh rồi, tôi phải trở về phòng đây, anh nghỉ ngơi một chút đi, 20 phút nữa chúng ta sẽ có một cuộc họp nhóm tại sân thượng.

Dứt lời, Mã Nhược Anh liền quay người đi về phía cửa. Thế nhưng ngay lúc đó, người đàn ông phía sau đã bật dậy từ trên giường, nhướn người bắt

lấy tay cô.

Mã Nhược Anh theo bản năng xoay đầu lại nhìn, nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị Stefan kéo lại, anh ta dùng lực một lần nữa ép cô nằm xuống giường, chặn hai tay sang hai bên, anh lên tiếng:

- Không lẽ cô có ý gì với tôi?

Người phụ nữ nghe anh nói, cười hắt một hơi đáp:

- Anh chỉ nghĩ được như vậy thôi sao? Cứ quan tâm là phải có ý gì đó với anh à?

Stefan nhướn mày, hỏi tiếp:

- Vậy thì nói đi, lí do cô muốn tôi tham gia thử nghiệm? Cô quan tâm đến mạng sống của tôi còn nhiều hơn tôi quan tâm đến chính mình đấy.

Mã Nhược Anh nhếch môi, trả lời:

- Không phải điều đó tốt cho anh sao? Tham gia thử nghiệm sẽ nâng cao tỉ lệ sống của bệnh nhân, thân là một bác sĩ, tôi khuyên anh là việc đương nhiên mà.

Người đàn ông nghiêng đầu, nghe những lời hợp lí đến không thể hợp lí hơn của cô, đột nhiên cười mỉm, nói:

- Thật sao? Tôi lại không nghĩ như vậy.

Vừa nói, anh vừa hạ thấp mặt xuống, cách làn da trắng nõn của Mã Nhược Anh vài centimet, lên tiếng:

- Cô đang có bí mật gì đó, đúng không?

Mã Nhược Anh cảm nhận được hơi thở của người đàn ông phả trên gương mặt mình, ánh mắt nhìn anh ta có chút phức tạp, vài giây sau, cô chợt quay đầu qua chỗ khác, nhếch môi đáp:

- Thật nực cười khi nói một người bác sĩ quan tâm đến bệnh nhân là có bí mật, trí tưởng tượng của anh cũng phong phú lắm.

Ánh mắt liếc đến nhìn cánh tay mình đang bị nắm giữ, cô nhướn mày, hỏi:

- Stefan, anh thật sự nghĩ rằng không chế tay của tôi thì đã không chế được tôi rồi sao? Thật ngây thơ.

Dứt lời, cô quay mặt lại đối diện người đàn ông, Stefan nheo mắt lại, trong lòng bỗng nảy sinh chút nghi hoặc.

Mã Nhược Anh nở nụ cười quyến rũ, nói:

- Đúng là tôi thuận tay nên dùng nó rất nhiều, giết người chữa bệnh đều sử dụng, nhưng mà.... chân của tôi cũng không phải để cho đẹp, soái ca ạ.

Nói rồi, không kịp để người đàn ông suy nghĩ đến điều gì, cô liền giơ chân lên, một đường đá vào hạ bộ* của anh ta.

*Của quý của đàn ông (tở rim á mấy chế).

"Hự" - Stefan nhăn nhó mặt mày, ngay lập tức rút tay chân lại, co người quỳ xuống dưới sàn.

Có một câu của người xưa rất hay, chính là... nỗi đau thể xác lớn nhất của người đàn ông không phải đến từ việc bị đánh, mà là bị phụ nữ đá vào chỗ hiểm.

Cái cảm giác đó.... quả thật là thốn đến tận rốn!

7h chiều mai không đủ phiếu Tiêu sẽ bão 5c nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 563: Cảm Xúc Kì Lạ!

Mã Nhược Anh chậm rãi ngồi dậy, bước xuống giường, cô chỉnh lại phần trang phục có chút xộc xệch của mình, thở dài nói:

- Có phải tôi chưa làm gì anh nên anh nghĩ tôi dễ bắt nạt lắm đúng không? Hôm nay thì biết tôi thế nào rồi đấy, sau này kiểm chế mình một chút đi, bằng không, tôi đảm bảo người luôn chịu thiệt là anh. Mặc dù không biết đau nhưng những chỗ nhạy cảm như vậy vẫn đủ khiến hệ phản xạ của anh “giật mình” đấy.

Liếc ánh mắt nhìn người đàn ông đang ôm quần mà biểu hiện vẫn bình thản, Mã Nhược Anh vươn tay ấn đầu anh ta xuống giường, cười cong mắt lên tiếng:

- Đã nói anh cần nghỉ ngơi một chút mà, cãi lời bác sĩ là không tốt đâu.

Dứt lời, cô liền quay đầu đi ra ngoài.

Nét mặt Stefan tràn đầy ấm ức nhưng không thể làm được gì, anh nghiêng răng, dấn tay lên chiếc nệm mềm mại, tựa như muốn xả giận vào nó.

Mã Nhược Anh bước vào thang máy, cô vươn tay bấm một con số, rồi lùi về sau, vào lan can.

Đột nhiên thở ra hỗn hển, Mã Nhược Anh sờ ngực mình đang đập nhanh, cô mím môi, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt.

Không phải, không phải đâu. Chỉ là vì chuyện đó mới tiếp cận anh ta mà thôi, không có lí do gì khác, đúng không?

Tự hỏi bản thân mình vô số lần câu cuối cùng, Mã Nhược Anh cúi đầu, ngón tay cô gõ từng nhịp từng nhịp.

Lúc này, thang máy mở ra, một bóng người đứng trước đó nhìn thấy cô, liền lên tiếng:

- Cậu đang làm gì vậy?

Mã Nhược Anh giật mình ngược đầu lên, thấy Âu Dương Vô Thần đứng trước mặt, cô ngạc nhiên hỏi:

- Sao cậu lại ở đây?

Bị hỏi ngược lại, người đàn ông hơi nhú mào, nói:

- Ý của cậu là gì chứ? Tại sao tôi lại không thể ở nơi này?

Mã Nhược Anh đảo mắt, há miệng nói:

- Nhưng không phải cậu đang ở tầng 24 với Thiên Thiên sao? Lên đây làm gì vậy?

Âu Dương Vô Thần càng khó hiểu, anh chớp mắt, đáp:

- Thì đây là tầng 24 mà.

"...."

Nghe xong, người phụ nữ chột đứng hình, cô liếc đôi con ngươi nhìn con số chạy trên bảng điện tử, rồi lại nhìn xuống hàng nút bấm phía dưới, ánh mắt đột nhiên đông cứng.

Cái gì thế này? Sao lại là tầng 24? Cô muốn lên tầng 26 cơ mà?

Đảo mắt một lượt, Mã Nhược Anh liền suy nghĩ đến một lí do.

Chẳng lẽ... là lúc này cô bấm nhầm sao? Không nhìn số mà cứ bấm đại bấm càng... cho nên mới...

Nhận ra được điều này, người Mã Nhược Anh còn đông cứng hơn nữa, thấy cô kì lạ, Âu Dương Vô Thần nghiêng đầu, cau mày hỏi:

- Cậu lại bị làm sao nữa vậy? Là bấm nhầm số à?

Mã Nhược Anh cứng nhắc gật đầu, đáp:

- Ừm... đúng vậy, là tôi bấm nhầm số thôi.

Nghe câu trả lời của cô, người đàn ông chớp ánh mắt suy nghĩ, nói tiếp:

- Lúc này tôi thấy thang máy dừng ở số 25 mà, nếu như cậu muốn lên phòng mình tầng 26, thì còn dễ bấm hơn nữa. Tại sao lại có thể nhầm xuống tầng của tôi vậy?

Mã Nhược Anh: "..."

Chính thức não bộ cũng bị đóng băng theo.

Mã Nhược Anh há miệng, dường như muốn giải thích gì đó, nhưng lại không nói được. Rồi đột ngột vươn tay ra, cô bấm nút đóng thang máy lại, nhanh chóng đi lên tầng.

"....."

Người đàn ông đứng đơ trước thang máy, không kịp ngăn cản hành động đó lại, anh lên tiếng một cách muộn màng:

- Nay, cậu đi đâu vậy? Tôi còn chưa vào mà?

Anh đứng ở đây đương nhiên là muốn đi thang máy rồi, nhưng cô ấy thậm chí còn không hỏi rằng anh có vào hay không nữa là sao?

Anh muốn đi lên để họp nhóm mà, không phải đã nói như vậy ư?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 564: Sự Thay Đổi Phức Tạp!

Âu Dương Vô Thần lên đến tầng thượng đã là chuyện của 10 phút sau, lúc này, đa số tất cả đều đã có mặt đầy đủ.

Khu nhà hàng của khách sạn được xây dựng ở nơi cao nhất, đồng thời cũng là một khu rất biệt lập, Mã Nhược Anh hôm nay đã bao trọn nơi này, nên đây chắc khác nào là thế giới riêng của bọn họ.

Ngoài 4 đầu bếp đã được hạn chế phạm vi hoạt động, còn lại tất cả đều là người của bang hội.

Có Kỳ Ân và Elsa, những ám vệ luôn theo bên cạnh Elena, Stefan, Andrew, thậm chí đến ám vệ cấp cao của Vivian cũng có mặt ở đây.

Họ luôn quan sát và đảm bảo xung quanh an toàn, bất cứ một động tĩnh nào xảy ra, cũng không thoát khỏi con mắt sắc bén của họ.

Elena, Stefan và Andrew ngồi một bên bàn, Vivian ngồi ở phần còn lại đối diện, bên cạnh cô còn hai chỗ nữa, đương nhiên là để cho hai người cuối cùng vẫn chưa đến.

Âu Dương Vô Thần xuất hiện ngay sau đó không lâu, anh tự ngồi vào ghế, thế nhưng chưa kịp lên tiếng thì đã nghe một giọng phụ nữ vang lên:

- Mang Âu Dương Thiên Thiên theo, anh cũng đừng cảm nhi? Không sợ cô ta sẽ chết ở đây sao?

Âu Dương Vô Thần liếc ánh mắt sắc bén nhìn người cô gái đối diện, giọng có chút âm u hỏi:

- Cô nói cái gì?

Elena nhướn mày, chậm rãi đáp:

- Nói điều mà ai cũng hiểu, anh biết nơi này là đâu mà, súng đạn trên chiến trường vô tình lắm, không ai có thể nói trước được điều gì đâu.

- Elena! - Cô gái vừa dứt lời, chợt một tiếng quát bên cạnh vang lên, Stefan liếc khóe mắt nhìn cô, nói:

- Đủ rồi, chúng ta đã thỏa thuận về việc đó, em im miệng lại đi.

Lời của người đàn ông đương nhiên khiến Elena câm nín, thế nhưng cô ta lại không tỏ ra thái độ gì, chỉ cười hất một cái, rồi quay đầu nhìn sang chỗ khác.

Andrew và Vivian không tham gia vào cuộc nói chuyện này, bọn họ vốn đã quen với tính cách thích đâm chọc của Elena, nên không muốn nói nhiều làm gì.

Nhưng mà....

Vivian nghiêng đầu về phía Âu Dương Vô Thần, hạ giọng thật nhỏ nhưng đủ để người đàn ông nghe thấy:

- Đừng tức giận, Elena không có ý gì đâu.

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt bình tĩnh, đáp:

- Tôi biết, tôi không tức giận. Chỉ là.... có chút khó chịu thôi.

Vivian gật nhẹ đầu, lên tiếng:

- Cô ta là như vậy mà, từng làm ai dễ chịu rồi sao? Cậu đừng quan tâm làm gì nữa.

Dừng một chút, cô nói:

- À nhưng mà, cậu có phát hiện Elena có chút kì lạ không? Tính cách của cô ta.... hình như đã thay đổi không ít.

Âu Dương Vô Thần mím môi, thuận miệng hỏi ngược lại:

- Cô cũng thấy điều đó sao?

Vivian nhướn mày, trả lời:

- Nó thể hiện quá rõ ràng mà, người ngoài còn thấy được hướng hồ là tôi, người đã làm việc với cô ta nhiều năm. Chỉ là... tôi có chút ngạc nhiên đấy.

- Tôi đã không gặp Elena một thời gian từ sau sự cố hủy hôn lễ của tôi nửa tháng trước, tuy bây giờ nhìn thì bình thường không khác gì nhưng cô ta dường như đã thay đổi khá nhiều, từ cách nói chuyện, hành động đến ánh mắt... đều rất khác. Đã có chuyện gì xảy ra với cô ta mà tôi không biết sao?

Âu Dương Vô Thần thở một hơi dài, đáp:

- Tôi cũng không biết, chẳng ai trong chúng ta hiện tại biết Elena đang như thế nào cả. Tuy không chắc chắn nhưng kí ức về vụ tai nạn đó vẫn chưa quay lại, nên chắc nó đã ảnh hưởng đến cô ấy.

Vivian nhú mày, liền nói:

- Kí ức vụn vặt đó thì liên quan quái gì đến sự thay đổi này chứ? Elena vẫn giữ nguyên trí nhớ bình thường mà, bao gồm cả việc cô ta thích cậu, từng theo đuổi cậu. Nhưng mà... bây giờ hãy nhìn xem, cô ta biểu hiện như vậy, trông cứ như chẳng để tâm đến cậu vậy.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 565: Nhiệm Vụ Nguy Hiểm Nhất (1)

Âu Dương Vô Thần nghe những lời của người phụ nữ, đột nhiên im lặng không nói gì, thấy vậy, Vivian tiếp tục lên tiếng:

- Không cần biết vụ tai nạn đó có bí ẩn gì, nhưng rõ ràng nó chẳng liên quan đến chuyện cô ta thay đổi tính cách. Việc vẫn còn không thuận mắt Âu Dương Thiên Thiên đã thể hiện rõ rồi, nhưng tôi ngạc nhiên là cô ta lại tỏ ra khá lạnh nhạt với cậu.

Âu Dương Vô Thần mím môi, hỏi:

- Lạc mềm buộc chặt sao?

Vivian lắc đầu, đáp:

- Trông không giống như vậy. Tôi thấy trong ánh mắt của cô ta thậm chí còn không có cảm xúc gì khi nói chuyện với cậu nữa, nhưng nếu đó là diễn.... vậy thì cô ta là một diễn viên giỏi đấy.

Người đàn ông nghe xong, anh chớp mắt, không quan tâm lắm nói:

- Elena không còn cảm xúc với tôi, chuyện này không phải nên vui sao?

Vivian nhếch môi, quay mặt hướng mắt ra ngoài, lên tiếng:

- Với cậu thì có lẽ vậy, nhưng với cậu ta thì chưa chắc.

Nói rồi, Âu Dương Vô Thần dời tầm mắt, theo ánh nhìn của người phụ nữ nhìn sang, liền thấy Andrew đang nhìn Elena.

"...."

Cái này thì....

Vivian nhướn mày, cười thầm:

- Chuyện giữa hai người này... dường như sắp bắt đầu rồi đây.

Âu Dương Vô Thần nhìn đồng hồ trên tay, vẫn còn một phút nữa trước khi bắt đầu cuộc họp theo đúng lời hẹn. Anh chớp mắt, dựa đầu ra sau, nét mặt vẫn bình thản không thay đổi.

Đúng lúc này, cửa thang máy mở ra, Mã Nhược Anh chậm rãi đi ra ngoài, tiến về phía đám người. Thấy cô, Âu Dương Vô Thần liền lên tiếng:

- Cậu làm gì mà lâu vậy?

Mã Nhược Anh nhìn người đàn ông, không nhanh không chậm trả lời:

- Tôi có chút chuyện riêng, sao? Tôi không đến trễ mà.

Dứt lời, cô ngồi xuống chiếc ghế còn trống cuối cùng, Mã Nhược Anh vừa hoàn thành xong động tác đó, kim giây trên tay Âu Dương Vô Thần cũng vừa vặn dừng ở số 12. Đúng giờ!

Không kéo dài thời gian thêm nữa, Mã Nhược Anh trực tiếp vào thẳng vấn đề:

- Lần trước khi đột nhập vào cơ sở sản xuất của bọn Ranger, chúng ta đã tìm được một lô số lượng vũ khí lớn, tôi đã lấy mẫu thử đem về xét nghiệm, xác nhận là vũ khí hạng nặng cực mạnh, rất có thể là vũ khí hạt nhân loại mới.

Những người ở đó sau khi nghe cô nói xong, ngay lập tức phản ứng. Andrew là người lên tiếng hỏi trước:

- Là vũ khí hạt nhân sao? Không thể nào, tôi nhớ chúng có nguyên một kho như vậy, sao có thể sản xuất được lượng lớn thế chứ?

Mã Nhược Anh nhìn anh, liền đáp:

- Tôi đã lấy hết mẫu thử của từng loại ở đó về, kết quả kiểm tra tất cả là cùng một loại, tuy cấu tạo bề ngoài khác nhau nhưng đều có tính chất giống hệt, không thể lầm được.

Dừng một chút, Mã Nhược Anh hơi mím môi, chần chừ tầm vài giây rồi nói tiếp:

- Còn một chuyên nữa... số vũ khí đó đa số đều là bom hết, chỉ có một ít được thiết kế thành tên lửa mà thôi, nhưng mà... thành phần của chúng lại có nén đầu mang tritium, deuterium, hoặc liti...

Elena lần này nhú mày, chột lên tiếng cắt ngang:

- Khoan đã, đó đều là các chất cháy xảy ra trong quá trình phản ứng nhiệt hạch với năng lượng được giải thoát ra khi kích hoạt vũ khí hạt nhân mà? Không lẽ.... chúng là...

Mã Nhược Anh gật đầu, ánh mắt nghiêm túc trả lời:

- Đúng vậy, số vũ khí đó đều là bom nhiệt hạch, đạn được trong tên lửa cũng cùng chung loại. Nếu như thật sự cho nổ tung số vũ khí đó, thì nó có thể giải thoát một năng lượng lớn hơn hàng ngàn lần so với bom nguyên tử.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 566: Nhiệm Vụ Nguy Hiểm Nhất (2)

Sau lời nói của Mã Nhược Anh, tất cả mọi người đều im lặng, không khí nặng nề bao trùm cả buổi họp mặt.

Không ai là không biết sức mạnh của bom nguyên tử đã từng gây ra những gì, thậm chí đến bây giờ hậu quả của nó còn để lại ở ngoài kia, chưa hề xóa đi được. Những tàn dư của nó dù đã qua hàng chục năm nhưng vẫn tồn tại, ăn sâu vào những con người và mảnh đất đã bị chúng phá hủy nặng nề.

Vậy mà, bây giờ lại có thể có một loại còn mạnh hơn cả vũ khí hạt nhân, không cần nói cũng có thể tưởng tượng ra hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế nào.

Mã Nhược Anh thở một hơi, lên tiếng:

- Số lượng lớn vũ khí như vậy, được chia đều cho 4 thế lực, chúng bán cho quân sự Hoa Kỳ, hai gia tộc lớn ở Mỹ, và một phần thế lực ở Đông Nam Á. Ước tính hơn năm tấn đạn dược và bảy quả bom nhiệt hạch. Dù không phải sở hữu tất cả, nhưng nếu một trong những kẻ đó sử dụng số vũ khí này vào mục đích tiêu diệt thì nó có thể làm nổ tung cả một đất nước.

Vivian nheo đôi mắt sắc bén, hỏi:

- Hai gia tộc ở Mỹ đã mua số vũ khí đó, có phải là Bush và Rostchild không?

Mã Nhược Anh liếc nhìn Âu Dương Vô Thần một cái, rồi đáp:

- Phải.

Chẳng ngạc nhiên khi hai gia tộc này được gọi tên, bởi lẽ chỉ có bọn họ, mới đủ quyền lực, đủ tiền tài và đủ tham vọng thống trị thế giới mới mua được chúng như vậy thôi.

Âu Dương Vô Thần cũng nhìn sang Mã Nhược Anh, anh biết bản tính của Bush, có mặt trong cuộc giao dịch vũ khí này là điều dễ hiểu. Nhưng Rostchild thì... có chút bất ngờ.

Nếu để chúng mua được thứ mạnh đến vậy, con đường lật đổ gia tộc đó của cô ấy sẽ khó khăn hơn gấp nhiều lần.

Elena nhếch môi, đột nhiên lên tiếng:

- Đúng là những kẻ đã giàu còn muốn giàu hơn, tham vọng đến mức ấy luôn à. Đến hai gia tộc được đánh giá mạnh nhất nhì thế giới cũng tham gia mua vũ khí, bọn họ có phải muốn thống trị thế giới đến phát điên rồi không?

Andrew nhướn mày, nói thêm vào:

- Nghe nói Bush đang gây hấn với Rostchid, nếu hai bên mua vũ khí rồi sử dụng chúng, có khi cả nước Mỹ cũng bị thổi bay luôn không chừng.

Elena liếc mắt nhìn anh, đáp:

- Đừng nói là thổi bay, nếu hai gia tộc đó phát động chiến tranh, thì tổng thống Mỹ sẽ bắt buộc phải tham gia, đến lúc đó chắc chắn Hoa Kỳ cũng không đứng phía ngoài nhìn, như vậy chẳng phải vũ khí hạt nhân sẽ rải rác khắp mọi nơi sao? Thế Chiến thứ hai trong lịch sử có thể được lặp lại, thậm chí hậu quả còn không tưởng hơn nữa.

Mã Nhược Anh nhắm mắt, cô biết những điều này thật kinh khủng nhưng chúng rất có thể sẽ xảy ra trong một tương lai gần, thật khó hình dung nó sẽ như thế nào.

Căn môi, cô lắc đầu lên tiếng:

- Vấn đề đó đừng bàn tới, nhiệm vụ của chúng ta là ngăn cản cuộc giao dịch giữa bọn Ranger và thế lực Đông Nam Á, đây mới là điều tiên quyết.

Vivian cau mày, nhanh chóng phản bác:

- Nhưng phải ngăn cản bằng cách nào? Trong tay chúng là vũ khí hạt nhân đấy, cô định đấu tay đôi với chúng à?

Mã Nhược Anh nhìn sang Vivian, nói:

- Đương nhiên là không, chúng ta phải vạch ra kế hoạch thật kỹ càng, không thể đánh trực diện với chúng được...

Mã Nhược Anh đang nói, bỗng từ phía sau có một bóng người đi tới, cô ta cúi đầu gọi nhỏ:

- Phó chủ!

Người phụ nữ ngay lập tức dừng lại, liếc khóe mắt ra sau, cô lên tiếng:

- Có chuyện gì? Không thấy tôi đang nói chuyện với ai sao?

Người kia mím môi, đáp:

- Xin lỗi phó chủ, nhưng đây là việc khẩn. Có một mệnh lệnh mới vừa đưa tới, là từ....

Âm thanh của cô gái nhỏ dần, nhưng vẫn đủ để nghe thấy, thế nhưng càng nghe nét mặt của Mã Nhược Anh lại càng chuyển biến, một lúc sau,

cô mới nói:

- Tôi biết rồi, cô ra ngoài đi.

Chậm rãi quay đầu nhìn đám người, Mã Nhược Anh lên tiếng:

- Một mệnh lệnh mới vừa được đưa tới, lão đại muốn chúng ta ngăn cản tất cả các cuộc giao dịch lần này, nếu được... thì giết hết.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 567: Nhiệm Vụ Nguy Hiểm Nhất (3)

Những người xung quanh sau khi nghe Mã Nhược Anh nói xong thì đồng loạt bất ngờ, gần như là cùng lúc, họ đều thốt lên:

- Cái gì?

Elena là người ngạc nhiên nhiều nhất, cô ta trợn mắt, nói:

- Muốn diệt hết sao? Chị ta điên rồi à?

Mã Nhược Anh cắn môi, cũng không biết phải giải thích gì, lúc này, cô gái kia một lần nữa tiến đến, nói nhỏ vào tai cô.

Nhìn chiếc điện thoại trên tay cô ta, Mã Nhược Anh nhắm mắt, hít vào một hơi thật sâu, rồi từ từ nhận lấy, áp vào tai lên tiếng:

- Lão đại.

Đám người bên cạnh liền giật mình nhìn sang, ai nấy nét mặt vừa căng thẳng vừa bất ngờ. Dường như không nghĩ đến sẽ có cuộc điện thoại này.

Mã Nhược Anh mím môi, sau khi nghe người bên kia nói gì đó, cô lại lấy điện thoại ra khỏi tai nghe, bật loa ngoài lên, rồi để lên bàn.

Nhướn mày nhìn đám người, Stefan, Andrew, Vivian và Âu Dương Vô Thần đều hiểu mà hô lên:

- Lão đại.

Sau khi họ nói xong, từ trong điện thoại liên vang tiếng của một người phụ nữ:

- Elena đâu? Cô ta bây giờ không cần chào tôi nữa sao?

Stefan nghe thấy, ngay lập tức nhìn sang cô gái ngồi bên cạnh, ánh mắt tựa như cảnh cáo. Elena nhăn nhó mặt mày, nhưng không dám tức giận, hạ giọng nói:

- Lão đại.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng thở nhẹ, người phụ nữ chậm rãi lên tiếng:

- Nhiệm vụ lần này, đối với các người.... khó lắm sao?

Mã Nhượng Anh mím môi, không đáp. Stefan và Andrew cũng không nói gì, thấy tất cả đều im lặng, Elena liền trả lời:

- Lão đại, thứ cho tôi nói thẳng. Bọn chúng giao dịch vũ khí hạt nhân, chị bảo bọn tôi ngăn cản thì có thể nhưng nói diệt hết? Chị có biết có bao nhiêu kẻ giao dịch không? Nói như vậy chẳng khác nào bảo chúng tôi đâm đầu vào chỗ chết.

Người phụ nữ nghe xong, cười một tiếng, đáp:

- Tôi bảo các người diệt những kẻ giao dịch, không phải vũ khí của bọn chúng. Thứ đó tôi đã chuẩn bị cho kẻ khác, các người chỉ cần làm đúng nhiệm vụ của mình là được.

- Quân đội, Mafia, hay là ai, số lượng dù nhiều hay ít, thì cũng là việc của các người, phải vượt qua. Tôi đã cân nhắc kỹ càng mới cho nhóm các người tập hợp, làm xong nhiệm vụ này, có thể nghỉ ngơi trong 2 năm nữa

mà không cần làm thêm bất cứ việc gì khác từ hội. Trao đổi như vậy, các người hoàn thành được thì xem như xong, còn không...

Người phụ nữ kéo dài câu nói đến đâu, đám người im lặng toát mồ hôi đến đó. Thế nhưng không hề nói rõ điều gì, cô ta chỉ dừng tại đó, rồi lên tiếng gọi:

- Phelan!

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, nhanh chóng phản ứng:

- Có.

Người phụ nữ cười mỉm, hỏi với giọng bình thản:

- Tôi nghe nói anh phạm hai lỗi kỉ luật, còn đưa thêm người ngoài đến Ý lần nhiệm vụ này, có phải không?

Âu Dương Vô Thần mím môi, không tự động nuốt một ngụm nước bọt, đáp:

- Phải.

Người phụ nữ nhếch môi, nói tiếp:

- Vậy thì anh hãy cố gắng hoàn thành nhiệm vụ cho tốt, như thế.... tôi sẽ bỏ qua hai lỗi này.

Dừng một chút, cô ta lên tiếng:

- Tự tin không?

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt đen láy, vài giây sau mới trả lời:

- Có.

Người phụ nữ nghe vậy, cười lớn nói:

- Vậy thì được rồi, đôi trưởng của các người đã nói như thế, thì tôi cũng không cần ý kiến gì thêm nữa. Chúc may mắn, các thiên thần!

Dứt lời, cô ta chủ động ngắt điện thoại. Thứ còn vang vọng lại trong không gian, chỉ là âm thanh “tút” thật dài...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 568: Tin

Cuộc họp kết thúc ngay sau đó vài phút, đám người chia nhau trở về phòng, nét mặt của họ đều rất nặng nề, mang đầy tâm sự.

Âu Dương Vô Thần đi ra khỏi thang máy, anh quẹt thẻ rồi mở cửa phòng đi vào trong.

Âu Dương Thiên Thiên đang ngồi trên giường, chăm chú sắp xếp đồ, cô lấy áo của người đàn ông ra xếp vào một chồng, rồi sau đó mới đến đồ của mình.

Nghe tiếng mở cửa, Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng quay đầu lại, thế nhưng cô còn chưa kịp làm gì thì người đàn ông đã đi tới, vươn tay ra ôm chầm lấy cô.

Chớp chớp ánh mắt ngạc nhiên, cô lên tiếng hỏi:

- Âu Dương Vô Thần, anh làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì à?

Người đàn ông siết chặt vòng tay, không trả lời lại câu hỏi của cô, mà nói:

- Tôi sẽ làm được, em tin tôi chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, không biết Âu Dương Vô Thần đang nói gì, cô đảo mắt một lượt rồi đáp:

- Tin. Anh rất tài giỏi mà, chuyện gì cũng sẽ giải quyết được thôi.

Người đàn ông nghe cô nói, lần này không trả lời lại, anh nhắm mắt, thở dài một hơi nặng nề.

Thấy tâm trạng Âu Dương Vô Thần dường như không tốt, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, không hỏi gì nữa. Cô đưa tay lên cao, ôm lấy anh, nhẹ nhàng vuốt ve tấm lưng rộng lớn.

"...."

Hay rồi, đi một chút về là tâm trạng xấu ngay, bây giờ cô còn phải an ủi anh ta nữa.

Âu Dương Thiên Thiên, lúc trước sao cô có thể yêu người đàn ông tính khí bất thường như thế này chứ? Sáng nắng chiều mưa, đêm tối thì nổi bão, thật chẳng biết đâu mà lần.

Hai người ôm nhau tầm một phút, rồi chợt có tiếng gõ cửa vang lên. Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu, hỏi:

- Là ai vậy?

- Thiên Thiên, tôi là Nhược Anh! - Người phụ nữ đứng bên ngoài, nói vọng vào.

Nghe thấy, Âu Dương Thiên Thiên lập tức lên tiếng đáp:

- Chị chờ em một chút.

Nói rồi, cô vỗ lưng người đàn ông, ý muốn anh thả mình ra. Thế nhưng Âu Dương Vô Thần lại không chịu, cứ ôm lì như vậy.

Quá quen thuộc với điều này, Âu Dương Thiên Thiên không nói gì, chỉ thở hắt ra một hơi, sau đó mím môi, cúi người xuống chui ra ngoài.

Âu Dương Vô Thần một thế đứng vòng tay trống không, bất động cảm nín: "...."

Cô ấy là chuột sao? Vòng tay nhỏ như vậy cũng chui ra được??

Âu Dương Thiên Thiên đi đến gần phía cửa, cô chỉnh trang lại người mình, rồi mở khóa ra. Thấy Mã Nhược Anh, cô liền hỏi trước:

- Chị đến tìm em có việc gì sao?

Mã Nhược Anh cười mỉm, chậm rãi trả lời:

- Cũng không có gì, lúc này chưa chào hỏi em đành hoảng nên bây giờ đến thôi, nói chuyện với chị một chút được không?

Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy, đảo mắt tầm vài giây rồi đáp:

- Được ạ, chị vào trong đi.

Mã Nhược Anh gật đầu, nhắc chân bước vào bên trong. Ánh mắt đột nhiên nhìn thấy Âu Dương Vô Thần đang đứng bất động, cô thắc mắc lên tiếng:

- Vô Thần, cậu đang làm gì vậy?

Người đàn ông ông bây giờ mới nhúc nhích thân thể, anh cứng nhắc quay người lại nhìn cô, ánh mắt có chút ghét bỏ hỏi:

- Cậu đi ra ngoài không nhìn giờ mà đến sao? Thích tới lúc nào thì tới à?

Mã Nhược Anh tự nhiên bị mắng oan: "...."

Cô còn chưa động vào cậu ta mà? Nổi cáu cái quái gì chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 569: Người Chữa Bệnh!

Mã Nhược Anh trừng mắt, lên tiếng:

- Cậu điên à? Nổi giận vô cớ cái gì vậy? Tôi đến tìm Thiên Thiên chứ có đến tìm cậu đâu chứ?

- Im miệng đi, tự ngồi, tôi đi lấy nước. - Âu Dương Vô Thần quát lớn, sau đó quay người rời đi.

Mã Nhược Anh thở hắt ra một hơi, muốn xông lên đánh người đàn ông nhưng Âu Dương Thiên Thiên đã kịp thời ngăn cản, nắm tay cô nói:

- Chị đừng để ý đến anh ta mà, có bệnh đấy. Lại đây ngồi đi chị.

Mã Nhược Anh mím môi, cố gắng kiềm lại cơn tức giận của mình, ngồi xuống ghế.

Âu Dương Thiên Thiên liếc người đàn ông đang ở phía xa một chút, do dự nhìn lại Mã Nhược Anh, lên tiếng hỏi:

- Chị Nhược Anh, em có một chuyện này muốn hỏi chị. Nếu một người bị ám ảnh tâm lý vì một người khác, thì qua bao lâu nó sẽ hết? Hoặc là... nó có tự khỏi hay không?

Mã Nhược Anh đảo mắt, sau vài giây suy nghĩ thì trả lời:

- Ừm.... thường thì người bị chứng ám ảnh tâm lí không hay tự khỏi, bởi vì căn bệnh đó cần rất nhiều thời gian mới vượt qua được, nó là nỗi sợ rất ghê gớm và khó ai có thể chịu đựng nổi. Tuy nhiên, nếu được điều trị tâm lí đúng cách thì bệnh sẽ khỏi sau vài năm, ít nhất là như vậy?.

"..."

Ít nhất là vài năm sao? Nhưng mà.... bệnh của cô còn chưa tròn 1 năm mà.

Căn môi, Âu Dương Thiên Thiên hỏi tiếp:

- Nhưng.. nếu như có người thật sự tự khỏi bệnh, vậy thì... nguyên nhân là do đâu ạ?

Mã Nhược Anh lần này suy nghĩ lâu hơn một chút, cô cau mày, đáp:

- Nếu như có người thật sự tự khỏi bệnh, thì chị nghĩ có thể là do họ may mắn gặp được người có thể giúp họ vượt qua căn bệnh đó.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt khó hiểu, lên tiếng:

- Ý của chị là... họ được chữa bệnh... từ một người khác sao?

Mã Nhược Anh gật đầu, từ tốn giải thích:

- Đúng vậy, vì căn bệnh ám ảnh là một loại tâm lí tồn tại trong trí óc của bệnh nhân, nó luôn hiện hữu để nhắc nhở về kẻ mà họ sợ hãi. Chính vì vậy, những người mắc bệnh này rất sợ tiếp xúc với thế giới bên ngoài, họ sống rất nội tâm và thu mình lại trước tất cả. Nhưng mà, nếu như họ gặp được người mà họ có thể mở lòng ra, làm họ quên đi được thứ sợ hãi đầy ám ảnh kia thì căn bệnh này sẽ tự nhiên mất đi, giống như đã được chữa khỏi một cách vô hình vậy.

- Trong y khoa có một câu nói, là "tâm bệnh phải chữa bằng tâm dược". Tâm dược ở đây không phải là thuốc, mà nó là một thứ được tạo ra từ người bệnh và người chữa bệnh, là thứ không thể thấy được, mà chỉ có thể cảm nhận bằng nội tâm.

- Thiên Thiên, nếu như đúng theo lời em nói, thì em hãy xem lại thử, có người nào xuất hiện xung quanh người mắc chứng bệnh đó hay không. Khi tìm ra được rồi, thì em sẽ hiểu vì sao nó có thể tự khỏi một cách thần kì đến vậy.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô mím môi, không lên tiếng đáp lại.

Nghĩ tới những điều mà người phụ nữ nói, trong đầu cô đột nhiên hiện lên một cái tên.

Đúng lúc này, Âu Dương Vô Thần từ bên trong đi ra ngoài, anh để hai ly nước xuống bàn. Nét mặt Âu Dương Thiên Thiên hơi cứng lại, cô từ từ ngẩng đầu lên, nhìn anh.

Là... Âu Dương Vô Thần sao?

Người đã chữa bệnh cho cô? Là anh ta?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 570: Giải Đáp

Âu Dương Thiên Thiên nhìn chăm chăm Âu Dương Vô Thần - người đàn ông duy nhất đã bước vào cuộc của cô và làm xáo trộn nó, không thể ngờ đến chính anh ta.... lại là người đã chữa bệnh cho cô.

Mã Nhược Anh nhìn Âu Dương Thiên Thiên đứng sững, cô nhú mày, trong đầu lướt qua những suy nghĩ. Với vẻ mặt như vậy, không lẽ... người bị bệnh đó chính là....

Âu Dương Vô Thần ngồi xuống bên cạnh cô gái nhỏ, anh nhìn Mã Nhược Anh, lên tiếng hỏi:

- Cậu đến tìm Âu Dương Thiên Thiên là có chuyện gì vậy?

Người phụ nữ liếc mắt, chậm rãi trả lời:

- Đến nói sơ lược về tình hình của chúng ta thôi, dù sao cô ấy cũng đã ở đây rồi, nên biết thứ sắp phải đối mặt là gì.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, gật đầu không đáp. Anh quay sang Âu Dương Thiên Thiên, phát hiện cô vẫn đang nhìn mình, liền nói:

- Sao vậy?

Lí trí của Âu Dương Thiên Thiên nhanh chóng quay về sau câu nói của người đàn ông, cô thu lại tầm mắt, lắc đầu đáp:

- Không sao.

Mã Nhược Anh thấy vậy, chủ động lên tiếng:

- Em chắc cũng đã biết bọn chị là người thế nào rồi đúng không? Chị và Vô Thần, cùng một số người khác nữa là thành viên của một bang hội, thường nhận làm nhiệm vụ, lần này đến Ý, nhiệm vụ chính là tiêu diệt một thành phần Mafia.

- Chiều hôm nay sẽ xuất phát đến thành phố Siena, nằm ở Tuscany. Bọn chị làm nhiệm vụ chính tại đó, em sẽ được sắp xếp một chỗ ở cùng bọn chị nhưng Thiên Thiên, em phải chuẩn bị tinh thần thật tốt, vì có lẽ em sẽ sợ nhiều đấy.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, cô đảo mắt, hỏi:

- Nhưng mà, em có chút thắc mắc, nếu nhiệm vụ của mọi người là ở thành phố Siena, vậy tại sao tất cả lại tập trung ở Roma?

Mã Nhược Anh mím môi, đáp:

- Là để đánh lạc hướng, cũng là để đảm Mafia không phát hiện được sự có mặt của bọn chị ở nơi đây. Có thể bay qua bay lại nhiều lần, miễn là nó an toàn, thì phức tạp một chút cũng không sao.

Âu Dương Thiên Thiên hiểu thêm được một điều được, tiện thể, cô hỏi tiếp:

Vậy, còn tên thì sao? Tên Selina mà Vivian hay gọi chị, là tên giả phải không? Cả Elena, Stefan, Andrew.... và....

Liếc mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, cô hạ giọng:

- ... Và cái tên Phelan của Âu Dương Vô Thần nữa.

Mã Nhược Anh nghe thấy, không giấu giếm thừa nhận:

- Phải, đó không phải tên thật của bọn chị, toàn bộ đều là giả hết.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, lên tiếng:

- Lấy tên giả là để làm nhiệm vụ thuận tiện hơn sao? Nhưng em thấy mọi người rất hay gọi nhau như vậy ngoài đời, chắc là không phải vì lí do đấy đâu nhỉ?

Mã Nhược Anh lần này gật đầu, nói:

- Ừm, đó là tên bọn chị lấy khi vào hội. Do cùng nhau làm việc một thời gian dài rồi, nên ai cũng đã quen sử dụng tên đó, hơn nữa... gọi như vậy cũng là để tránh những sự cố bị lộ thông tin thật với kẻ thù. Điều này rất quan trọng với bọn chị.

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, chột trong đầu xẹt ngang qua một suy nghĩ.

Cái này.... có phải nếu bị lộ tên thật thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng không?

Đôi khi, việc bị lộ thân phận, sẽ làm họ....vĩnh viễn không được làm nhiệm vụ nữa.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 571: Là Con Của Ta!

Chiều ngày hôm đó, Âu Dương Thiên Thiên theo Âu Dương Vô Thần rời khỏi khách sạn, hai người lên chuyên cơ riêng rời đi theo như lời Mã Nhược Anh đã nói trước.

Thế nhưng, điều làm Âu Dương Thiên Thiên không ngờ là.... cô lại đi chung với cả một nhóm người. Và đương nhiên... là có cả Elena.

"...."

Tại sao lại gặp cô ta chứ? Dù biết hai anh em Stefan cũng có trong nhóm nhưng không phải đi riêng sao?

Lần trước từ Trung Quốc sang Ý thì đi riêng, lần này lại đi chung, sao vậy? Sao không đi riêng nữa? Quê???

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, suốt cả chuyến bay cô đều ngồi im bên cạnh Âu Dương Vô Thần, buồn chán thì đi ngủ, chứ không nói chuyện với bất kì ai.

Đám người thì vẫn ngồi bàn bạc kế hoạch, trong mơ màng, cô nghe họ nói gì đó về một nhà thờ nổi tiếng tên Siena....

=====

Ở Âu Dương gia, vào đêm khuya....

Lily khóa trái cổng chính lại, Eira cho giải tán tất cả người hầu, sau khi kiểm tra những cánh cửa khác, bọn họ tắt hết điện, rồi bật công tắc lazer lên - một cái bẫy để phòng chống những kẻ xâm nhập.

Làm xong, cả hai cùng vào một căn phòng, thay ra trang phục hầu gái trên người, mặc vào những bộ đặc công màu đen.

Đeo găng tay, dắt súng vào hai bên hông, sau đó cầm lên một sợi dây thừng, cột vào eo mình.

Nghiêng đầu nhìn cửa sổ, Lily căn chỉnh góc độ, rồi bắt đầu trèo lên, Eira cũng theo sau sát nút.

Lên tới mái nhà, cả hai cô gái thu lại dây thừng, thông thả đứng đợi, vài giây sau, một trực thăng liên xuất hiện trên bầu trời đêm. Dừng lại ngay trên đầu họ, nó thả xuống một cầu thang dây khác, Lily và Eira nhìn nhau, nhếch môi cười.

Vươn tay nắm lấy sợi dây, cả hai được kéo lên trên, cùng nhau rời đi trong đêm.

=====

Ở một nơi khác nữa,

Người đàn ông ngồi trên ghế, tay cầm bức hình của một cô gái. Mái tóc đen tuyền dài đến eo, đôi mắt màu nâu trong suốt cùng nụ cười tỏa nắng nở trên môi vô cùng rạng rỡ. Không khó để nhận ra đây là một cô gái sở hữu nhan sắc trời ban, vô cùng xinh đẹp.

Thế nhưng, cô gái này lại trông quá đỗi quen thuộc....

Người đàn ông nhìn tấm hình một hồi lâu, mới liếc ánh mắt sang xấp ảnh bên cạnh, ở trên đó, in một cô gái với khuôn mặt giống hệt,

Cũng mái tóc đen dài, cũng khuôn mặt thanh tú và nụ cười tươi tràn đầy sức sống, không hề khác biệt người con gái trong khung hình lúc này.

Một người hầu đứng bên cạnh anh ta, lên tiếng:

- Ông chủ, cô gái này tên Âu Dương Thiên Thiên, là con ruột của Đường tiểu thư và Âu Dương Chấn Đông.

Người đàn ông nghe xong, đột nhiên nói:

- Không phải, con bé là con của Nhược Vũ, nhưng chắc chắn không phải con ruột của Âu Dương Chấn Đông.

Tay siết chặt khung hình, anh ta nói với giọng run rẩy:

- Âu Dương Thiên Thiên.... là con gái của ta!

Người kia có chút giật mình trước lời của anh, nhú mào hỏi:

- Ông chủ, ngài có chắc không?

Người đàn ông mím môi, anh ta cúi đầu nhìn cô gái trong bức hình, lưỡng lự:

- Nhược Vũ, em lừa ta.... đến cuối cùng vẫn lừa ta...

Dứt lời, anh ta nói với người hầu đứng phía sau:

- Âu Dương Thiên Thiên, con bé.... hiện giờ đang ở đâu?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 572: Không Ăn Chung

Âu Dương Thiên Thiên tỉnh dậy đã là chuyện của 2 giờ sau, cô mơ màng mở mắt, chợt thấy khuôn mặt người đàn ông ngay trước mặt mình.

Âu Dương Vô Thần cúi xuống nhìn cô, nhàn nhạt lên tiếng:

- Dậy rồi sao? Ngủ ngon không?

Nhúu mày nhìn anh, Âu Dương Thiên Thiên hơi đảo mắt, vài giây sau, cô mới nhận thức được một chuyện.

"...."

Trời ạ, cô đang nằm trên đùi của anh ta. Thảo nào thấy gối đầu mình êm đến thế.

Ngay lập tức bật dậy, Âu Dương Thiên Thiên ngồi lùi người vào góc xe, lúng túng nói:

- Đến nơi sao anh không gọi tôi?

Người đàn ông cười mỉm nhìn cô, hỏi ngược lại:

- Gọi làm gì? Em ngủ trông ngoan vậy mà.

Âu Dương Thiên Thiên nhúu mày, đáp:

- Anh muốn tôi ngủ nhiều cho thành heo à? Mặt tôi mập hết lên rồi này.

Vừa nói, cô vừa tỏ ra bất mãn, đưa tay vỗ vỗ mặt mình. Một rổ thịt ở đây rồi đây!

Âu Dương Vô Thần bật cười trước hành động của cô, anh vươn tay véo má Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Mập một chút cũng tốt, em ốm quá rồi.

Âu Dương Thiên Thiên bị véo má, nhăn mặt la lên:

- A đau, anh làm cái gì vậy, bỏ tay ra.

Kỳ Ân và Elsa ngồi phía trước thấy hai người như vậy, nhìn nhau cười bất đắc dĩ. Cậu chủ mà ở cùng với Nhị tiểu thư, thì đúng là hai đứa con nít ở với nhau mà. Không khí luôn luôn vui vẻ tươi đẹp như vậy.

Vài phút sau, hai người mới thôi ồn ào. Âu Dương Thiên Thiên xoa xoa má mình, cô ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm nhìn quang cảnh xung quanh, đúng lúc này, chợt một cảnh tượng đập vào mắt.

Một tòa nhà được xây dựng bằng đá cẩm thạch với mặt tiền được trang trí cực kì lộng lẫy hiện lên trước mặt cô, xung quanh có các cột trụ cũng được làm bằng đá cẩm thạch màu đen và trắng, trông rất sang trọng.

Công trình kiến trúc này.... thực sự rất đẹp.

Âu Dương Vô Thần thấy cô nhìn ra ngoài không chớp mắt, anh nghiêng đầu qua, lên tiếng:

- Đó là nhà thờ Siena, khá nổi tiếng ở thành phố này.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, liền quay sang anh, hỏi:

- Nhà thờ sao? Tôi còn tưởng là phòng triển lãm nữa chứ.

Âu Dương Vô Thần mím môi, nói:

- Thật ra thì cũng không hoàn toàn là nhà thờ, đó chỉ là vẻ bên ngoài thôi, còn bên trong thực chất trưng bày rất nhiều tác phẩm nghệ thuật, gạch lát sàn, tranh khảm và một số những bức tranh tường.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu như đã hiểu, cô biết nước Ý vốn nổi tiếng về tôn giáo, đặc biệt là Thiên Chúa Giáo và Công Giáo, vậy nên cũng không ngạc nhiên lắm khi chỉ mới vừa đến đây cô đã thấy nhiều nhà thờ như vậy. Tuy nhiên, người ở đây cũng tôn thờ quá mức đi, đến phòng triển lãm cũng biến thành nhà thờ được.

Âu Dương Vô Thần ngồi bên cạnh, anh im lặng không nói nữa, chỉ có ánh mắt nhìn về phía nhà thờ Siena dần tối lại.

Xe dừng trước cổng một căn nhà lớn, Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần bước xuống xe, cùng lúc đó, xe chở những người khác cũng vừa kịp tới.

Sau khi Mã Nhược Anh mở khóa cửa, cả đám cùng nhau tiến vào bên trong, cô sắp xếp người đi kiểm tra một vòng xung quanh, đến khi chắc chắn an toàn mới bắt đầu chia phòng.

Phòng của Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần xui xẻo bị xếp trên tầng cao nhất, cũng tức là tầng 3, cả hai phải đi hết một dãy cầu thang dài thật dài mới lên tới nơi.

Vừa bước vào phòng, Âu Dương Thiên Thiên đã lao ngay đến chiếc giường, cô ngồi phịch xuống, than:

- Ấy da, nơi này không có thang máy, một ngày chỉ tính việc ăn thôi đi lên đi xuống cũng 6 lần rồi, sao chịu nổi cơ chứ?

Âu Dương Vô Thần cười khuy áo ra, nhìn cô nói:

- Vậy thì không cần đi xuống, cứ bảo Kỳ Ân đem thức ăn lên cho em là được rồi. Dù sao những ngày tới có thể sẽ không có bữa ăn chung nào đâu.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, nhú mào nghĩ, cô bật dậy nhìn người đàn ông, hỏi:

- Tại sao lại không có bữa ăn chung nào? Mọi người đi đâu sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 573: Ở Lại Hãy Thật Ngoan Nhé

Âu Dương Vô Thần tháo áo khoác ra vắt lên chiếc ghế gần đó, anh tiến đến trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, quỳ xuống nhìn cô, lên tiếng:

- Chúng tôi bắt đầu đi làm nhiệm vụ vào tối nay, nên sẽ không ăn tối cùng em được.

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên thay đổi sau lời của người đàn ông, cô mím môi, hỏi:

- Anh cũng đi sao?

Âu Dương Vô Thần gật đầu, đáp:

- Ừm, nhưng em không cần phải đi. Ở nơi này chơi một chút, Kỳ Ân và Elsa sẽ ở cùng với em.

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, lại hỏi tiếp:

- Vậy... khi nào thì anh trở về?

Người đàn ông mím môi, lưỡng lự vài giây rồi mới trả lời:

- Tâm vài ngày, tùy vào tình hình. Vậy nên... em ở lại đây hãy thật ngoan nhé.

Vừa nói, Âu Dương Vô Thần đưa tay lên xoa đầu cô gái nhỏ, anh vuốt ve mái tóc Âu Dương Thiên Thiên, nhẹ nhàng và dịu dàng.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, nói:

- Tôi biết rồi, anh nhớ cẩn thận, sớm làm xong nhiệm vụ rồi trở về.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, nhếch môi cười sùng nịnh, anh như người về phía trước, đặt lên trán Âu Dương Thiên Thiên một nụ hôn.

Lúc này, một bóng người đứng lấp ló bên ngoài, nhìn thấy chuyện mà Âu Dương Vô Thần làm, ánh mắt cô gái đó lạnh tanh, miệng hơi hé mở, lẩm bẩm:

- Buồn nôn thật.

Nói rồi, cô gái quay đầu rời đi.....

=====

Tối hôm đó, sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, đám người Âu Dương Vô Thần liền lên trực thăng đi khỏi.

Âu Dương Thiên Thiên đứng dưới sân, ngẩng đầu nhìn bọn họ bay lên cao, rồi hút dần vào trong màn đêm. Mái tóc cô tung bay trong gió, ánh mắt chứa đựng sự để tâm vô hạn.

Âu Dương Vô Thần.... mau quay về nhé. Tôi chờ anh!

Elsa cũng đứng nhìn một hồi lâu, nhưng nhanh chóng quay lại với công việc của mình, cô phân bố người canh gác đêm ở các tầng và sân sau vườn nhà, đảm bảo an toàn tuyệt đối.

Kỳ Ân đi từ bên trong ra ngoài, cầm theo một chiếc áo lông, cẩn thận khoác lên vai Âu Dương Thiên Thiên. Thấy cô gái quay đầu lại, cô liền lên

tiếng:

- Chúng ta vào nhà thôi Nhị tiểu thư, bên ngoài này lạnh lắm.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, rồi xoay người đi theo Kỳ Ân.

Dẫn cô lên đến căn phòng của mình, Kỳ Ân còn chu đáo gọi người hầu mang sữa ấm cho Âu Dương Thiên Thiên, sau đó cô cẩn thận đi kiểm tra một lượt xung quanh lần nữa.

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên ghế, cô cởi áo khoác ra, nhìn người phụ nữ hỏi:

- Chị Kỳ Ân, nhiệm vụ của Âu Dương Vô Thần, thường có gặp nhiều khó khăn không? Anh ta sẽ không sao chứ?

Người phụ nữ cười mỉm, đáp:

- Nhiệm vụ thì cũng có mức độ khó dễ, tùy theo tình hình thực tế và khả năng của kẻ thù thôi. Nhưng cô yên tâm Nhị tiểu thư, cậu chủ và nhóm của cậu ấy rất tài giỏi, năng lực cá nhân của họ cực kì tốt, phối hợp cùng nhau cũng rất ăn ý, nên sẽ vượt qua nhiệm vụ này dễ dàng thôi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, gật đầu không trả lời. Cô rũ mắt, nói:

- Tôi muốn đi ngủ, chị ra ngoài được rồi.

Kỳ Ân mím môi, nhìn cô gái vài giây nhưng không lên tiếng, cuối cùng im lặng lui ra khỏi phòng,

Đóng cửa lại, Elsa đã đứng canh trước cửa, thấy cô, liền hỏi:

- Nhị tiểu thư thế nào? Cô ấy ổn chứ?

Kỳ Ân quay người lại đứng bên cạnh Elsa, thở dài đáp:

- Vẫn vậy thôi, có gì là không ổn chứ. Chỉ là... tôi đột nhiên cảm thấy có lỗi... khi đã nói dối cô ấy mà thôi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 574: Nhiệm Vụ Bắt Đầu

Elsa liếc mắt nhìn Kỳ Ân, tỏ ra đồng cảm nói:

- Chị cũng chỉ là làm theo lệnh thôi, áy náy làm gì. Nếu cậu chủ đã không muốn Nhị tiểu thư lo lắng, thì chúng ta cũng phải diễn thật tốt, đừng để cô ấy phát hiện ra.

Kỳ Ân chớp ánh mắt đen láy, mím môi trả lời:

- Tôi biết, nhưng nhìn Nhị tiểu thư buồn như vậy, tôi thật sự muốn an ủi cô ấy.

Elsa lần này là người thở dài ra một hơi, cô vươn tay vỗ vỗ vai Kỳ Ân, không nói gì. Cả hai cứ đứng như vậy, cố gắng làm tốt công việc canh gác của mình.

Ở bên trong phòng, Âu Dương Thiên Thiên ngồi thẩn thờ một mình, ánh mắt cô có chút trống rỗng, cứ như đang chứa đựng một nỗi suy tư không nói thành lời.

Cô biết... những điều mà Kỳ Ân nói là giả. Có lẽ cô ấy không muốn cô lo lắng, nên đã trấn áp cô bằng những lời như vậy.

Nếu nhiệm vụ lần này thực sự dễ dàng, liệu nhóm người Âu Dương Vô Thần có tỏ ra căng thẳng và nghiêm túc như vậy hay không? Họ thường

xuyên họp bàn chiến lược, kế hoạch đối phó cực kì kĩ lưỡng, chỉ trong hai ngày thôi, nếu không phải chuyện quan trọng, liệu họ có gấp rút như vậy?

Hơn nữa, cô cũng đã để ý thái độ của Andrew và Stefan, hai người luôn có bộ mặt không quan tâm đến mọi thứ nhất. Nhưng cả hai cũng đã rất căng thẳng khi rời đi. Vivian và Mã Nhược Anh thì liên tục hỏi nhau bằng những từ ngữ ám hiệu, cô không nghe rõ lắm nhưng hình như họ đang nói về chiến lược bao vây gì đó.

Nhiệm vụ lần này của Âu Dương Vô Thần, liệu có thật là sẽ thuận lợi hay không?

Một cơn gió nhỏ lướt ngang qua mặt Âu Dương Thiên Thiên, mang theo sự ẩm ướt giá lạnh, cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía cửa sổ đang mở, đôi con người phản chiếu màn đêm tối bên ngoài.

Một đêm mùa đông, trời tối đen, nổi từng cơn gió nhẹ và không có sao....

=====

Trên trực thăng, đám người ngồi yên tĩnh, không phát ra chút tiếng động nào. Stefan nhắm mắt, tựa như đang thư giãn đầu óc, Vivian vận tay, làm thoải mái cơ thể, còn Elena thì kiểm tra súng đạn, đảm bảo bình thường.

Ánh mắt cô hơi liếc về phía Âu Dương Vô Thần, thấy anh ngồi im, hai tay đan vào nhau để lên cằm.

Sau vài giây, anh nhắm mắt lại, không ai biết ý nghĩ của điều đó là gì.

Trực thăng vỗ cánh đi đến địa điểm, dừng trên không trung, nó thả xuống những sợi dây thừng dài.

Đám người nhận thức được việc đã đến nơi, họ lập tức đứng dậy, mang găng tay vào. Âu Dương Vô Thần vẫn giữ nguyên tư thế thêm một lúc nữa,

sau đó mới chậm rãi mở mắt, đôi con ngươi anh đen như mực, không mang theo chút hơi ấm nào.

Đứng dậy, anh lên tiếng:

- Go!

(Đi thôi)

Dứt lời, anh nắm lấy sợi dây, là người đầu tiên trượt xuống dưới.

Mã Nhược Anh và Vivian tiếp theo, cuối cùng là ba người Stefan, Andrew và Elena.

Đáp xuống dưới mái nhà, bên cạnh những cột đá cao sừng sững, đám người chạy thoăn thoắt như những bóng ma, vụt biến vào trong màn đêm..

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 575: Lạnh Nhạt

Năm ngày tiếp theo, Âu Dương Thiên Thiên đều tỉnh dậy từ rất sớm, mỗi lần cô mở mắt, đều vô thức nhìn sang bên cạnh, thế nhưng.... vẫn không thấy người đàn ông đó quay trở về.

Cô cứ nghĩ rằng, anh ta sẽ xuất hiện thật bất ngờ, như cái đêm ở biệt thự Âu Dương vậy, nhưng mà.... không có.

Những lúc như thế, Âu Dương Thiên Thiên thường thở dài rồi rời giường, cũng có khi cô mắng vài câu, có khi... lại lăm bắm thứ gì đó rồi mấy giây sau lại đập tay vào gối như trút giận.

Kỳ Ân cũng từng vô tình bắt gặp được hình ảnh Âu Dương Thiên Thiên nhìn chiếc gối một lúc lâu với ánh mắt buồn rầu, khi cô lên lầu muốn đánh thức cô ấy dậy.

Rõ ràng đã thức giấc từ rất lâu rồi, nhưng lại cứ quẩn quít chiếc giường không chịu rời đi. Dường như, Âu Dương Thiên Thiên không thích sự cô độc mà cô đang chịu đựng này, cô ghét nó, rất ghét nó.

Sáng ngày thứ 6, Âu Dương Thiên Thiên tỉnh dậy như mọi hôm, và với thói quen nhìn sang bên cạnh, cô mím môi, quay người rời giường.

Hôm nay.... nó vẫn trống trải...

Người đàn ông kia chưa trở về nữa.

Âu Dương Thiên Thiên đi xuống lầu, ngồi vào bàn và bắt đầu ăn sáng. Những ngày này, cô đã làm quen với việc ăn một mình, ngủ một mình, đi dạo một mình, nên bây giờ nó đối với cô thật bình thường. Chỉ như là một chu kì yên bình xoay vòng mà thôi.

Kỳ Ân và Elsa thấy vậy, chỉ biết nhìn nhau, chứ không biết phải nói gì. Những ngày đầu, họ còn an ủi và động viên Âu Dương Thiên Thiên, nhưng mà... đã qua thời gian dài như vậy rồi, họ cũng đã hết lời.

Elsa đứng ở một góc, thở hắt một hơi lên tiếng:

- Chúng ta cứ phải để Nhị tiểu thư như vậy sao? Cô ấy đã ba ngày không nói chuyện với ai rồi.

Kỳ Ân rũ mắt, không trả lời. Cô cũng muốn làm gì đó lắm, nhưng mà... phải làm gì mới được chứ?

Những ngày gần đây, Âu Dương Thiên Thiên chẳng còn nói với cô hay Elsa nữa, người hầu có hỏi cô ấy cũng chỉ lắc đầu hoặc gật đầu, mọi thứ đều làm một mình, chẳng cần ai giúp cả.

Âu Dương Thiên Thiên cắn vài miếng bánh mì, sau đó ăn thêm một ít xúc xích và nửa quả trứng, rồi uống sữa, kết thúc bữa ăn.

Những thứ khác trên bàn, cô đều không đụng tới.

Kỳ Ân nhìn không được nữa, liền tiến lên:

- Nhị tiểu thư, cô hãy ăn thêm đi.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, lạnh nhạt đáp:

- Tôi no rồi, không ăn nữa.

Kỳ Ân mím môi, quyết định nói:

- Cậu chủ trước khi đi đã dặn tôi phải chăm sóc cô thật tốt, nếu ngài ấy trở về biết cô ăn ít như vậy, chắc chắn tôi sẽ chịu tội, Nhị tiểu thư, cô muốn tôi bị phạt sao?

Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt lên nhìn người phụ nữ, lần đầu tiên thấy Kỳ Ân đem điều này ra ép cô. Cô ấy đang muốn cô thương hại, dù cho sự thương hại này là ép buộc.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô không nói nữa, chỉ cầm tiếp bánh mì lên gặm.

Thế nhưng, khi miếng bánh mì còn chưa lên đến miệng cô, thì một tiếng động lớn đã vang lên.

"Rầm" - Âm thanh tựa như đã xảy ra một sự va chạm mạnh mẽ. Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng quay đầu lại, cô bỏ thứ trên tay mình xuống, lập tức rời khỏi ghế ngồi.

Kỳ Ân và Elsa nghe thấy, cũng nhanh chóng chạy ra. Đến cổng lớn của căn nhà, họ chột hoảng hốt với cảnh tượng kinh hoàng đập vào mắt.

Một chiếc xe ô tô đâm sầm vào cánh cửa, khói đầu máy trước bốc lên.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô chậm rãi tiến đến gần, nghiêng đầu nhìn qua cửa kính, cô đột nhiên phát hiện có bóng người ngồi bên trong.

Một người đàn ông đang nhắm mắt, hơi thở yếu ớt, khắp người anh ta đều là máu...

Ánh mắt cứng đờ trong phút chốc, Âu Dương Thiên Thiên thét lên:

- Âu Dương Vô Thần!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 576: Phải Cứu Anh Ấy!

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt nhìn người đàn ông đang ngồi ở bên trong xe, khắp người anh ta be bét những máu, thân thể ngồi im, không một chút cử động.

Khi nhận ra người đó là ai, cô không kiềm chế được hét lên theo bản năng:

- Âu Dương Vô Thần!

Chân Âu Dương Thiên Thiên bất giác nặng như chì, cô tiến từng bước đến gần cửa kính, run rẩy đưa tay vào sờ mặt người đàn ông, lẩm bẩm âm, giọng chứa đầy sự sợ hãi:

- Âu Dương... Vô Thần.... Vô Thần.... Vô Thần....

Đúng lúc này, cửa xe bên phía đối diện đột nhiên bật mở, một thân ảnh lừng thừng bước ra, khắp thân thể người đó cũng dính đầy máu.

Nhìn Âu Dương Thiên Thiên, Elena lên tiếng:

- Không phải lúc ngạc nhiên đâu, đừng đứng đó nữa, mau đưa Phelan ra ngoài đi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, bây giờ mới biết phải làm gì, cô ngay lập tức mở cửa xe ra, dùng hai tay kéo Âu Dương Vô Thần. Thế nhưng,

dường như trọng lượng của anh ta là quá nặng, khiến Âu Dương Thiên Thiên không thể kéo ra ngoài được.

Elena thở từng cơn hỗn hển, cô cắn răng, nhấc thân thể lảo lồi đi từng bước về phía Âu Dương Thiên Thiên, giúp cô ấy mang Âu Dương Vô Thần ra khỏi xe.

Đám người Kỳ Ân liền chạy đến, bọn họ cũng hoảng hốt không kém, liền tiếp lên tiếng gọi:

- Cậu chủ!

- Cậu chủ!

Elena nuốt một ngụm nước bọt đầy khó khăn, cô ta cố gắng không chế cơn quay cuồng trong đầu mình, nói với Kỳ Ân:

- Phelan bị bắn.... rất nhiều.... mau mang anh ấy vào bên trong... chữa trị.

Kỳ Ân và Elsa nghe xong, ngay lập tức cùng đỡ lấy thân thể của Âu Dương Vô Thần, nhanh chóng di chuyển.

Âu Dương Thiên Thiên đang khoác một bên tay của anh ta, cũng muốn đi vào, thế nhưng khi cô nhìn sang Elena, thì lại thấy người cô ấy loạng choạng như sắp ngã xuống đất.

Âu Dương Thiên Thiên buộc phải thả tay Âu Dương Vô Thần ra, đám người Kỳ Ân thấy vậy, liền đỡ lấy phần đó, rồi chạy nhanh vào trong nhà. Bọn họ bây giờ chỉ quan tâm đến tính mạng của người đàn ông, hoàn toàn không để ý đến ai nữa.

Âu Dương Thiên Thiên chạy đến đỡ lấy thân thể của Elena, cô hoảng hốt gọi:

- Elena!

Khắp người Elena đều run rẩy, da thịt của cô ta bị rách, khiến máu chảy ra trông rất đáng sợ.

Thở hổn hển, Elena vươn tay nắm lấy áo của Âu Dương Thiên Thiên, nói với giọng gần như lạc đi:

- Selina bị bắt rồi, hiện giờ... không ai có thể chữa thương cho Phelan, cô nhất định phải cứu anh ấy, dùng mọi cách.... để cứu anh ấy.

Dứt lời, Elena không gắng gượng được nữa, trực tiếp nhắm mắt ngất đi.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, liên tục lung lay người cô, lên tiếng:

- Đừng, Elena, Elena!

Từ hôm nay đến 5h chiều ngày 29/11, đủ 146k phiếu, Tiêu bảo tiếp 13 chương nhé, vẫn giữ trong hai ngày đó mỗi ngày lên một chương nha. Bảo hôm trước Tiêu trả đủ rồi, mọi người đừng đòi nữa nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 577: Không Biết Cách!

Âu Dương Thiên Thiên đỡ người Elena dậy, cô choàng một tay cô ta qua vai mình, chống đỡ phần lớn trọng lượng thân thể, rồi cẩn thận diu vào bên trong.

Sau khi sắp xếp người xem xét vết thương của cô ta, Âu Dương Thiên Thiên mới tiến lại chỗ đám người đang vây quanh Âu Dương Vô Thần.

Len lỏi đứng vào bên trong, cô bắt lấy tay một người hầu, lên tiếng hỏi:

- Âu Dương Vô Thần sao rồi? Vết thương của anh ấy có nặng không?

Người phụ nữ đó quay đầu sang nhìn cô, không đáp lại, ánh mắt chậm rãi hướng về phía người đàn ông đang nằm trên giường.

Âu Dương Thiên Thiên dời tầm mắt nhìn theo, liền thấy Elsa và Kỳ Ân đang dùng kéo cắt bỏ dây đeo trên người Âu Dương Vô Thần ra, rút súng và toàn bộ những vật nặng khác.

Buông lỏng tay, cô bước đến gần người đàn ông, nhìn thân thể bất động của anh ta, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, đưa tay lên chậm rãi mở từng cúc áo sơ mi.

Vạch lớp vải mỏng manh đã dính đầy máu ra hai bên, Âu Dương Thiên Thiên hoảng hốt khi thấy eo và hai vai của Âu Dương Vô Thần đã ghim sâu vào hai viên đạn.

Kỳ Ân và Elsa thấy vậy, hành động trên tay họ vô thức dừng lại, nhìn không chớp mắt. Hô hấp Âu Dương Thiên Thiên bắt đầu rối loạn, cô giật lấy chiếc kéo từ tay Elsa, rồi đưa mắt nhìn từ trên xuống dưới một lượt.

Chân phải có một phần bị dính máu, vải quần dính cả vào da, Âu Dương Thiên Thiên liếc một đường kéo, cắt phẳng phần vải đó, ngay lập tức lại hiện ra thêm một viên đạn khác đã găm vào da thịt người đàn ông.

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên cứng đờ, thế nhưng cô không dừng hành động đó lại, vẫn tiếp tục cắt đi những phần vải khác nữa, kết quả..... phát hiện phần đùi chân trái và phần bắp chân phải của anh ta đều có trúng đạn.

Những người xung quanh càng nhìn càng hoảng sợ, không ngờ Âu Dương Vô Thần lại trúng nhiều đạn đến như vậy, thậm chí Elsa nhìn cũng phải cau mày, đưa tay lên che miệng, gọi nhỏ:

- Cậu chủ....

Môi Âu Dương Thiên Thiên run lên, mắt cô sớm đã nổi một tầng nước mỏng, không hiểu vì sao nhìn những vết thương do đạn bắn hiện ra, trái tim cô lại đau đớn như bị ai siết chặt, không thể kiềm chế được những ý nghĩ đau lòng tuôn trào.

Hít vào một hơi sâu, Âu Dương Thiên Thiên cố gắng bình tĩnh bản thân mình. Bây giờ không phải là lúc nên khóc hay thương xót, phải mau chữa thương cho anh ta.

Người thường chịu 1 viên đạn đã gần như sắp chết rồi, Âu Dương Vô Thần bị bắn trúng nhiều như vậy, chắc chắn sẽ nguy hiểm hơn nhiều nữa.

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên sờ ngực người đàn ông, phát hiện nhịp tim vẫn còn đập nhẹ, cô mím môi, liếc nhìn Kỳ Ân, nói:

- Chữa thương cho anh ấy đi, phải gấp những viên đạn này ra trước khi quá muộn. Chị mau làm đi, đừng đứng ở đó nữa.

Kỳ Ân quay đầu nhìn Âu Dương Thiên Thiên, giọng như lạc đi nhiều, lắc đầu đáp:

- Nhị tiểu thư, tôi không biết xử lý vết thương do đạn bắn.

Một câu nói, như tiếng sét đánh ngang tai Âu Dương Thiên Thiên, cô nhú mày, lên tiếng:

- Cái gì?

Kỳ Ân cúi đầu, nét mặt vừa đau khổ vừa bất đắc dĩ, cô ấy thực sự không biết cách.

Âu Dương Thiên Thiên đứng sững ra vài giây, sau đó cô quay người lại nhìn Elsa. Nhận được ánh mắt của cô, Elsa mím môi, rồi lắc đầu trả lời:

- Nhị tiểu thư, tôi cũng.... không biết làm.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 578: Gọi Cho Lily!

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên giật mạnh lên, cô nhìn Elsa, nói với âm giọng lạnh lẽo:

- Cái gì? Không biết làm ư? Hai người các cô, đã đi theo Âu Dương Vô Thần bao lâu rồi? Các người là những kẻ bảo vệ anh ấy, tại sao lại có thể không biết chứ? Các người không học về y khoa sao?

Âm thanh cuối câu của Âu Dương Thiên Thiên phát ra có chút tông cao, tựa như cô ấy đang gằn giọng hỏi. Ánh mắt cũng không biết từ lúc nào đã trở nên sắc bén và dữ dằn hơn.

Elsa liếm môi, có chút ngập ngừng đáp:

- Không phải, Nhị tiểu thư.... chỉ tại vì từ trước đến giờ cậu chủ chưa từng... chưa từng bị thương, nên chúng tôi không để tâm đến điều đó. Hơn nữa, trong nhóm chúng tôi đương nhiên có người học về y khoa, nhưng mà....

Đột nhiên dừng lời lại, Elsa đảo mắt nhìn xung quanh, lo lắng không thể nói được. Âu Dương Thiên Thiên thấy vậy, liền hỏi:

- Nhưng mà cái gì?

Elsa không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, trả lời:

- Nhưng mà.... cô ấy hiện không có ở đây.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, nhú mào hỏi tiếp:

- Là ai? Có phải là một trong số những người hầu tại biệt thự của Âu Dương Vô Thần không?

Elsa gật đầu, đáp:

- Phải. Là Lily. Cô ấy là người duy nhất trong nhóm chúng tôi học về y khoa.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô biết cô gái đó, cô nhớ... cô ta là hầu gái thường xuyên nướng bánh ở nhà của Âu Dương Vô Thần, không nói chuyện nhiều với cô, nhưng rất hay xuất hiện bên cạnh cô. Đó cũng là vệ sĩ của Âu Dương Vô Thần sao?

Nhưng mà... điều quan trọng hơn nữa là... Lily đang ở Trung Quốc, cô ta không có ở đây. Làm sao có thể cứu Âu Dương Vô Thần được chứ?

Mím chặt môi, Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, vài giây sau liền lên tiếng:

- Không còn ai khác, vậy thì gọi bác sĩ đi, bất cứ ai cũng được, ở đất nước này, xung quanh thành phố này.

Kỳ Ân nghe thấy, lắc đầu nói:

- Không được đâu Nhị tiểu thư, gọi bác sĩ riêng ở khu vực không nằm trong địa bàn của cậu chủ rất nguy hiểm, nhất là ở nơi đang có nhiều kẻ thù này.

Vừa dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền xoay mặt lại nhìn người phụ nữ, nhướn mày hỏi:

- Vậy thì cô định để Âu Dương Vô Thần chết hay sao? Không cấp cứu ngay bây giờ anh ấy chắc chắn sẽ không sống được.

- Nhưng cũng không thể liều mạng như thế được, Nhị tiểu thư! Cô có biết nơi này là phạm vi hoạt động của Mafia hay không? Cậu chủ và tiểu thư Elena bị bắt thành như vậy chứng tỏ chắc chắn nhiệm vụ thất bại rồi. Bọn họ đã bị lộ, nếu bây giờ chúng ta gọi bác sĩ, đừng tính đến chuyện cứu được cậu chủ, mà rất có thể sẽ khiến toàn bộ mất mạng.

Gần như là cùng một lúc, Kỳ Ân cũng lên tiếng đáp trả, những lời của cô ấy phát ra lọt vào tai Âu Dương Thiên Thiên nghe vô cùng hợp lý, thậm chí.... còn hợp lý đến mức cô không cãi lại được.

Âu Dương Thiên Thiên tức đến mức toàn thân đều run lên, quay đầu lại, cô dấm một tay xuống thành giường, tạo thành tiếng vang lớn.

Đám người giật mình trước hành động này của cô, nhưng không ai dám lên tiếng nói cái gì. Dù tình thế thật sự đang cấp bách, nhưng cũng giống như Kỳ Ân nói, không thể liều được. Nếu không, sẽ mất mạng tất cả như chơi.

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng rằng, cô nhắm mắt lại, 3 giây sau liền mở ra, kiên quyết nói:

- Gọi cho Lily, bằng điện thoại. Nhanh lên.

Kỳ Ân nhú mày, ngay lập tức đáp:

- Nhưng mà Nhị tiểu thư, Lily đang....

- Tôi bảo cô gọi cô ta ngay! - Quát lên một tiếng danh thếp, Âu Dương Thiên Thiên không nể mặt một ai nữa, trực tiếp ra lệnh, khiến tất cả phải khiếp đảm, không người nào dám lên tiếng ngăn lại nữa.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 579: Tôi Sẽ Làm

Kỳ Ân e dè cúi đầu, cô ấy nhanh chóng rút điện thoại trong người ra, rồi bật nút mở headphone trên tai mình lên, chủ động kết nối với bộ đàm.

Liên lạc thông qua cái này, đường truyền tín hiệu quốc tế trở nên nhanh hơn hẳn, trong phút chốc đã có thể gọi được cho Lily.

- Mở loa ngoài cho tôi! - Âu Dương Thiên Thiên lên tiếng. Người phụ nữ phía sau nghe thấy, liền im lặng làm theo.

Tiếng "tút...tút" kéo dài một hồi, rốt cuộc cũng có người bắt máy. Từ đầu dây bên kia, nhanh chóng vang giọng của một cô gái:

- Cô liên lạc với tôi có việc gì vậy Kỳ Ân?

Tất cả mọi người đều phản ứng trước lời nói của cô gái, thế nhưng Âu Dương Thiên Thiên mới là người nhanh nhất, cô chủ động lên tiếng trước:

- Lily?

Cô gái nghe thấy, ngay lập tức nhận ra được âm giọng quen thuộc, liền hỏi:

- Nhị tiểu thư? Cô là người đã liên lạc với tôi sao? Có chuyện gì hay không ạ?

Âu Dương Thiên Thiên không quay đầu lại, cũng không nói thêm lời dài dòng, trực tiếp vào vấn đề:

- Âu Dương Vô Thần bị thương rồi, anh ấy bị đạn bắn, cô biết cách xử lý vết thương đó hay không?

Lily ở đầu dây bên kia nghe xong, bất giác trở nên nghiêm túc, hỏi với giọng ngạc nhiên:

- Cậu chủ bị thương ư? Là từ lúc nào?

- Tôi không chắc chắn, nhưng có lẽ là mới đây, tầm vài tiếng trở lui. - Âu Dương Thiên Thiên liền đáp.

Lily cắn môi, cô đưa tay lên nhìn đồng hồ, suy nghĩ gì đó rồi nói:

- Nhị tiểu thư, cô đang ở Siena - Ý đúng chứ? Tôi sẽ lần theo GPS của bộ đàm Kỳ Ân đến đó ngay, mọi người tạm thời đừng làm gì cả. Đợi tôi.

Elsa im lặng đứng nghe lúc này chợt cau mày lên tiếng:

- Lily, cô.... đang ở đâu vậy?

Cô gái nghe câu hỏi, không dấu giếm mà trả lời:

- Tôi có một nhiệm vụ bí mật mà cậu chủ giao, hiện tại cũng đang ở Ý cùng Eira, nhưng cách thành phố Sienna khá xa.

Kỳ Ân đảo mắt, cũng hỏi thêm:

- Như thế thì mất bao lâu cô mới đến được chỗ tôi?

Lily nhìn đồng hồ trên tay mình một lần nữa, rồi nhìn màn hình máy tính của Eira bên cạnh, lẩm nhẩm tính toán, đáp:

- Tầm 30 phút nữa, nếu đi với tốc độ nhanh nhất của trực thăng thì có thể là 20 phút tôi sẽ đến nơi.

Lily vừa dứt lời, Kỳ Ân và Elsa chưa kịp phản ứng gì thì Âu Dương Thiên Thiên đã nói:

- Không đợi được. Thời gian của cô quá lâu, Âu Dương Vô Thần không đợi được khi cô kịp tới đây. Anh ấy sẽ chết trước lúc cô có mặt ở nơi này.

Lily đảo mắt có chút hỗn loạn, lên tiếng:

- Vậy thì phải làm sao? Tôi không thấy được tình hình trực tiếp của cậu chủ, căn bản không thể xử lý vết thương được.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô đứng thẳng người lên, đáp:

- Tôi sẽ miêu tả cho cô biết tình hình trực tiếp của Âu Dương Vô Thần, còn cô.... nói cho tôi biết cách xử lý nó.

Kỳ Ân lúc này nghe thấy, nhú mày hỏi:

- Nhưng Nhị tiểu thư, như vậy ai sẽ là người làm? Nếu xử lý vết thương, thì nhất định phải mổ nó ra. Không ai ở đây biết điều đó cả.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt trong suốt, hai tay cô bỗng siết lại, nghiêng đầu nhìn người đàn ông nằm trên giường, chậm rãi trả lời:

- Tôi sẽ làm! Tôi.... sẽ làm việc đó!

Âu Dương Thiên Thiên nói, xong những người xung quanh đều mở to mắt nhìn nhau, đến Kỳ Ân và Elsa cũng há miệng đứng đơ người.

Ở bên kia bộ đàm, Lily và Eira đưa mắt nhìn nhau, mặc dù không nói gì, nhưng ánh nhìn của cả hai đều lộ ra sự ngạc nhiên.

Âu Dương Thiên Thiên.... muốn tự mình xử lý vết thương cho Âu Dương Vô Thần sao?

Trả bão nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 580: Anh Sẽ Không Chết!

Lily mím môi, sau vài giây suy nghĩ, cô thở hắt ra một hơi, lên tiếng:

- Được rồi, tôi sẽ giúp cô, Nhị tiểu thư.

- Kỳ Ân, hãy bật camera lên, quay cận cảnh những vết thương trên người cậu chủ, tôi sẽ cố gắng nói thật chi tiết cách xử lý để Nhị tiểu thư hiểu rõ.

Người phụ nữ nhú mày, tỏ vẻ bất lực nói:

- Lily, đến cô cũng....

- Việc này quá nguy hiểm rồi Nhị tiểu thư, cô đã từng xử lý vết thương do đạn bắn hay chưa? - Kỳ Ân chưa kịp dứt lời thì Elsa đã tiến đến chỗ Âu Dương Thiên Thiên, ngăn hành động của cô lại.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn Elsa, hỏi:

- Có cách khác tốt hơn ở thời điểm này sao? Hay là cô biết cách làm? Trong số các người có kẻ nào biết làm sao?

Âm giọng trở nên lớn hơn, hai câu đầu tiên, Âu Dương Thiên Thiên là nói với Elsa, nhưng câu cuối cùng, cô dường như đang nói với những người đứng đằng sau mình, bao gồm cả Kỳ Ân.

Elsa chớp mắt nhìn cô, mím môi không đáp, thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên liền lên tiếng:

- Lấy hộp cứu thương đến, mang cả dao phẫu thuật và găng tay, nước rửa. Đi đi.

Căn môi cúi đầu, Elsa lùi bước về sau, trả lời:

- Dạ!

Dứt lời, liền quay người rời đi. Kỳ Ân thấy đã không thể làm gì được nữa, cô vươn tay lướt trên màn hình điện thoại, ngay lập tức mở camera lên, kết nối trực tiếp với máy tính của Eira.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, cô nhìn mặt người đàn ông một hồi lâu. Cho đến khi Elsa mang đủ đồ đến, mới dời tầm mắt đi.

Dùng nước rửa sạch tay mình, Âu Dương Thiên Thiên mang găng tay vào, cầm lấy dao phẫu thuật lên.

Cô đã từng học vài khóa huấn luyện cấp cứu khi còn là một thực tập sinh, nhưng bao giờ thử trên thực tế cả, sơ chữa vết thương ngoài da chắc cũng được mấy lần, nhưng vết thương do đạn bắn thì đây là lần đầu tiên. Không biết... sẽ như thế nào đây.

Âu Dương Thiên Thiên căn môi, cố gắng giữ bản thân mình bình tĩnh, nắm lại một tay hơi run, cô nhìn về phía người đàn ông đang nằm trên giường, thẫn thờ.

Âu Dương Vô Thần, anh sẽ không chết.... Tôi nhất định sẽ cứu được anh. Nhất định làm được.

Tự tiếp sức lực cho chính mình, cô tiến lên, nói:

- Lily, đầu tiên có phải tôi nên rửa vết thương không?

Kỳ Ân đưa điện thoại lại gần, qua màn hình Lily cau mày, hét lớn:

- Máu chảy nhiều quá, cầm máu trước đi. Ngay lập tức.

Âu Dương Thiên Thiên liền lấy băng đắp vào, cô giữ chặt tay, ngăn không cho máu chảy thêm nữa.

- Tiêm thuốc tê cách chỗ đó 5cm.

- Lấy nước sạch rửa sơ qua miệng vết thương, tôi cần thấy rõ hơn nữa.

Tiếp tục làm theo lời của Lily, Âu Dương Thiên Thiên hoạt động tay không ngừng nghỉ. Nét mặt cô lạnh như băng, nhưng trên trán lại rịn ra rất nhiều mồ hôi.

"Phụt" - Vết máu bắn lên mặt của Âu Dương Thiên Thiên khi cô bắt đầu dùng dao xẻ vào da thịt của người đàn ông, dù vậy, cô vẫn không dừng lại, dùng tay cầm kẹp đưa vào bên trong, nắm lấy viên đạn cứng như sắt đá.

Cắn chặt môi, Âu Dương Thiên Thiên dùng lực, dứt khoát rút nó ra ngoài.

Đám người xung quanh thấy vậy, đồng loạt thở phào nhẹ nhõm. Ra rồi. Lấy được một viên đạn ra rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt lại, cũng thở hắt ra một hơi. Thế nhưng không quá lâu, cô lại mở mắt ra, tiếp tục công việc của mình.

Elsa nhìn gương mặt Âu Dương Thiên Thiên trắng bệch, cô tiến tới, lên tiếng dò hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô ổn chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, gật đầu đáp:

- Ổn, tôi ổn.

Căn môi, Elsa nhìn cô gái đang cố gắng gượng, đau lòng nói:

- Hay là để tôi giúp cô băng bó vết thương.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, liền lắc đầu. Cô bỏ viên đạn vào khay sắt, rồi trực tiếp cầm băng lên, trả lời:

- Không, tôi sẽ băng nó. Tôi tự làm.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 581: Dừng Máu Của Tôi

Kỳ Ân đứng bên cạnh, nhìn tay Âu Dương Thiên Thiên dù run nhẹ vẫn cố gắng làm, mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Quay đầu nhìn gương mặt của người đàn ông, cô lẩm bẩm:

- Cậu chủ... lần đầu tiên, Kỳ Ân tự cảm thấy bản thân thật vô dụng. Tôi tưởng mình cũng giống ngài, đều rất tài giỏi, không việc gì là không giải quyết được. Nhưng mà.... thì ra vẫn có thứ chúng ta lực bất tòng tâm. May mắn thay, bên cạnh chúng ta, lại có người đủ can đảm, đủ dũng cảm để bù đắp khuyết điểm ấy.

Âu Dương Thiên Thiên bình thường không mấy thể hiện mình, không phải vì cô vô dụng, mà là vì xung quanh cô có những người quá tài giỏi, vô tình lấn át đi khả năng của cô.

Bây giờ, tuy không phải đang làm một việc quá xuất sắc, nhưng Âu Dương Thiên Thiên đã tự nguyện làm việc nguy hiểm nhất, không ai có thể làm được. Cô ấy đang tỏ ra bản thân cũng có khả năng, không phải chỉ là một kẻ yếu ớt luôn được Âu Dương Vô Thần che chở và bảo vệ.

Âu Dương Thiên Thiên, đang tỏa sáng bằng chính sự cố gắng thầm lặng của cô ấy.

Băng xong phần bắp chân phải, Âu Dương Thiên Thiên hướng tiếp đến viên đạn ở eo, rồi đến vai, sau đó chuyển tiếp đến phần đùi chân trái của Âu Dương Vô Thần,

Theo sự quan sát và phân tích tỉ mỉ của Lily qua màn hình, cô ấy đã giúp Âu Dương Thiên Thiên hoàn thành thuận lợi các vết thương trên, không có một sai sót nào.

Khoảng thời gian đó, Âu Dương Thiên Thiên không nhớ bản thân đã bị máu bắn lên mặt, lên người bao nhiêu lần, cô chỉ biết nhìn chăm vào vết thương của người đàn ông, tất cả đều không để tâm đến.

Đúng lúc này, ở một chiếc giường khác cách đó không xa, cô gái chậm rãi mở mắt, chớp con ngươi đen láy nhìn trần nhà quen thuộc.

Sau khi nhớ được gì đó, cô quay đầu nhìn xung quanh, tầm mắt chợt dừng ở nơi đông người nhất phía đối diện.

Trong đám đông, cô chỉ thấy một cô gái đang di chuyển tay liên tục trên thân thể của Âu Dương Vô Thần, tựa như đang chữa vết thương.

Nhấn mặt, Elena muốn chống tay ngồi dậy, thế nhưng lại phát hiện bản thân không có chút sức lực nào cả, đành phải nằm im xuống giường.

Ánh mắt chiếu thẳng về phía trước, Elena nhìn Âu Dương Thiên Thiên không chớp mắt, cô rất muốn biết cô gái nhỏ tuổi này.... rốt cuộc sẽ làm được nên chuyện gì hay không.

"Phụt" - Tiếp tục là một vết máu lớn bắn lên trước ngực Âu Dương Thiên Thiên, thế nhưng lần này thân thể Âu Dương Vô Thần đột nhiên co giật, máu chảy ra nhiều hơn lúc trước nữa, khiến tất cả mọi người hoảng hốt.

Âu Dương Thiên Thiên quăng chiếc kẹp có viên đạn vừa mới lấy ra, cô theo bản năng chụm hai tay vào vết thương của người đàn ông, ngăn máu chảy, vừa hét:

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Lily?

Elsa và Kỳ Ân nắm tứ chi đang co giật của Âu Dương Vô Thần lại, cũng có cùng câu hỏi như cô.

Qua màn hình, Lily vội trả lời:

- Không xong rồi, mất máu quá nhiều, truyền máu, nếu không truyền máu, cậu chủ sẽ chết.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, liền hỏi:

- Âu Dương Vô Thần thuộc nhóm máu nào? Anh ấy mang nhóm máu nào?

Kỳ Ân đảo mắt suy nghĩ, vài giây sau mới đáp:

- Là nhóm máu O. Cậu chủ từng nói với tôi, ngài ấy mang nhóm máu O.

Lily cắn môi, nói tiếp:

- Người nhóm máu O có thể cho máu bất cứ ai, nhưng chỉ được nhận máu từ người có cùng nhóm O mà thôi.

Nghe vậy, Kỳ Ân liền hét lên:

- Tôi nhóm máu AB, không thể. Ở đây có ai mang nhóm máu O, mau tiến lên. Có ai thuộc nhóm O không??

Elsa dùng sức giữ chân của Âu Dương Vô Thần lại, lắc đầu trả lời:

- Tôi cũng không thể, tôi mang nhóm máu B.

Elena ở đằng xa nghe thấy tiếng hét, cô nhú mào, nghĩ đến bản thân mình cũng mang nhóm máu O, cô liền chống tay, ngồi dậy muốn rời khỏi giường.

Thế nhưng, đúng lúc đó, một giọng nói khác đã vang lên:

- Dùng máu của tôi. Tôi cùng nhóm máu với Âu Dương Vô Thần!

Kỳ Ân nghe thấy, cô bất giác quay đầu lại, nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên, thấy cô ấy cũng nhìn mình.

- Thật đấy, tôi cũng mang nhóm máu O!

Cô nhớ mà, khi cô tới với thân thể này, cô biết mọi thứ về nó. Cô nhớ rất rõ.... Âu Dương Thiên Thiên mang cùng nhóm máu với Âu Dương Vô Thần, cũng là nhóm máu O!

Cầu phiếu nè, ahihi

Chương 561: Dùng Máu Của Tôi.

Kỳ Ân đứng bên cạnh, nhìn tay Âu Dương Thiên Thiên dù run nhẹ vẫn cố gắng làm, mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Quay đầu nhìn gương mặt của người đàn ông, cô lẩm bẩm:

- Cậu chủ... lần đầu tiên, Kỳ Ân tự cảm thấy bản thân thật vô dụng. Tôi tưởng mình cũng giống ngài, đều rất tài giỏi, không việc gì là không giải quyết được. Nhưng mà.... thì ra vẫn có thứ chúng ta lực bất tòng tâm. May mắn thay, bên cạnh chúng ta, lại có người đủ can đảm, đủ dũng cảm để bù đắp khuyết điểm ấy.

Âu Dương Thiên Thiên bình thường không mấy thể hiện mình, không phải vì cô vô dụng, mà là vì xung quanh cô có những người quá tài giỏi, vô tình lấn át đi khả năng của cô.

Bây giờ, tuy không phải đang làm một việc quá xuất sắc, nhưng Âu Dương Thiên Thiên đã tự nguyện làm việc nguy hiểm nhất, không ai có thể làm được. Cô ấy đang tỏ ra bản thân cũng có khả năng, không phải chỉ là một kẻ yếu ớt luôn được Âu Dương Vô Thần che chở và bảo vệ.

Âu Dương Thiên Thiên, đang tỏa sáng bằng chính sự cố gắng thầm lặng của cô ấy.

Bằng xong phần bắp chân phải, Âu Dương Thiên Thiên hướng tiếp đến viên đạn ở eo, rồi đến vai, sau đó chuyển tiếp đến phần đùi chân trái của Âu Dương Vô Thần,

Theo sự quan sát và phân tích tỉ mỉ của Lily qua màn hình, cô ấy đã giúp Âu Dương Thiên Thiên hoàn thành thuận lợi các vết thương trên, không có một sai sót nào.

Khoảng thời gian đó, Âu Dương Thiên Thiên không nhớ bản thân đã bị máu bắn lên mặt, lên người bao nhiêu lần, cô chỉ biết nhìn chăm vào vết thương của người đàn ông, tất cả đều không để tâm đến.

Đúng lúc này, ở một chiếc giường khác cách đó không xa, cô gái chậm rãi mở mắt, chớp con ngươi đen láy nhìn trần nhà quen thuộc.

Sau khi nhớ được gì đó, cô quay đầu nhìn xung quanh, tầm mắt chợt dừng ở nơi đông người nhất phía đối diện.

Trong đám đông, cô chỉ thấy một cô gái đang di chuyển tay liên tục trên thân thể của Âu Dương Vô Thần, tựa như đang chữa vết thương.

Nhăn mặt, Elena muốn chống tay ngồi dậy, thế nhưng lại phát hiện bản thân không có chút sức lực nào cả, đành phải nằm im xuống giường.

Ánh mắt chiếu thẳng về phía trước, Elena nhìn Âu Dương Thiên Thiên không chớp mắt, cô rất muốn biết cô gái nhỏ tuổi này.... rốt cuộc sẽ làm được nên chuyện gì hay không.

"Phụt" - Tiếp tục là một vết máu lớn bắn lên trước ngực Âu Dương Thiên Thiên, thế nhưng lần này thân thể Âu Dương Vô Thần đột nhiên co

giật, máu chảy ra nhiều hơn lúc trước nữa, khiến tất cả mọi người hoảng hốt.

Âu Dương Thiên Thiên quăng chiếc kẹp có viên đạn vừa mới lấy ra, cô theo bản năng chụm hai tay vào vết thương của người đàn ông, ngăn máu chảy, vừa hét:

- Có chuyện gì xảy ra vậy? Lily?

Elsa và Kỳ Ân nắm tứ chi đang co giật của Âu Dương Vô Thần lại, cũng có cùng câu hỏi như cô.

Qua màn hình, Lily vội trả lời:

- Không xong rồi, mất máu quá nhiều, truyền máu, nếu không truyền máu, cậu chủ sẽ chết.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, liền hỏi:

- Âu Dương Vô Thần thuộc nhóm máu nào? Anh ấy mang nhóm máu nào?

Kỳ Ân đảo mắt suy nghĩ, vài giây sau mới đáp:

- Là nhóm máu O. Cậu chủ từng nói với tôi, ngài ấy mang nhóm máu O.

Lily cắn môi, nói tiếp:

- Người nhóm máu O có thể cho máu bất cứ ai, nhưng chỉ được nhận máu từ người có cùng nhóm O mà thôi.

Nghe vậy, Kỳ Ân liền hét lên:

- Tôi nhóm máu AB, không thể. Ở đây có ai mang nhóm máu O, mau tiến lên. Có ai thuộc nhóm O không??

Elsa dùng sức giữ chân của Âu Dương Vô Thần lại, lắc đầu trả lời:

- Tôi cũng không thể, tôi mang nhóm máu B.

Elena ở đằng xa nghe thấy tiếng hét, cô nhú mào, nghĩ đến bản thân mình cũng mang nhóm máu O, cô liền chống tay, ngồi dậy muốn rời khỏi giường.

Thế nhưng, đúng lúc đó, một giọng nói khác đã vang lên:

- Dùng máu của tôi. Tôi cùng nhóm máu với Âu Dương Vô Thần!

Kỳ Ân nghe thấy, cô bất giác quay đầu lại, nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên, thấy cô ấy cũng nhìn mình.

- Thật đấy, tôi cũng mang nhóm máu O!

Cô nhớ mà, khi cô tới với thân thể này, cô biết mọi thứ về nó. Cô nhớ rất rõ.... Âu Dương Thiên Thiên mang cùng nhóm máu với Âu Dương Vô Thần, cũng là nhóm máu O!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 582: Truyền Máu

Âu Dương Thiên Thiên vừa nói xong, Kỳ Ân liền lên tiếng:

- Nhưng mà, Nhị tiểu thư, cô đang....

- Để Elsa thực hiện đi, chỉ còn một viên đạn ở bắp chân trái mà thôi, cô ấy đã thấy tôi làm rồi. - Cắt ngang lời của người phụ nữ, Âu Dương Thiên Thiên nhanh chóng dùng bông băng quấn lại vết thương của Âu Dương Vô Thần. Sau đó tự động lấy dây truyền máu trong hộp cứu thương, cắm vào tay người đàn ông.

Vén tay áo lên, Âu Dương Thiên Thiên dùng sức căng cơ, rồi nhờ Lily tìm kiếm mạch máu của mình, trực tiếp găm ghim vào. Hành động của cô nhanh đến mức những người đứng ở đó đang ngạc nhiên cũng không kịp phản ứng.

Dòng máu đỏ tươi bắt đầu truyền từ cơ thể cô gái sang cho Âu Dương Vô Thần. Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, nhìn về phía Elsa, lên tiếng:

- Cô thấy những gì tôi đã làm rồi đúng chứ? Bây giờ hãy làm đi, thay tôi.

Thân thể Âu Dương Vô Thần không còn co giật nữa, Elsa cũng thuận thế buông tay ra, cô nhìn Âu Dương Thiên Thiên, gọi nhỏ:

- Nhị tiểu thư....

- Đừng sợ, tôi sẽ giúp cô, chỉ cần làm theo lời tôi là được. - Nhìn ra sự lo lắng của Elsa, Âu Dương Thiên Thiên liền trấn an cô.

Nuốt một ngụm nước bọt, cô gái gật đầu, vài giây sau thì quay người lại rửa tay, mang găng y tế vào.

Cầm chiếc dao dính đầy máu lên, Elsa cắn chặt môi, từ từ đưa gần đến vết thương cuối cùng của người đàn ông.

- Chậm thôi.... rạch ở đó là được rồi... sâu một chút, càng nhìn thấy viên đạn rõ càng tốt. - Âu Dương Thiên Thiên nhẹ nhàng chỉ bảo.

Kỳ Ân và đám người chăm chú dõi theo, đến Lily và Eira nhìn qua màn hình cũng hồi hộp không ngớt.

"Phut" - Máu từ vết thương bắn lên mặt của Elsa, khiến cô ấy sợ hãi hét một tiếng "A".

Đám người giật mình bởi tiếng la lớn của cô, nhưng Âu Dương Thiên Thiên thì không, cô nhanh chóng cầm lấy chiếc khăn, lau vết máu trên mặt cho Elsa, hạ giọng nói:

- Không sao đâu, chỉ là phản ứng bình thường thôi. Tôi lau nó đi rồi. Cô tiếp tục đi.

Môi Elsa có chút run rẩy, không chủ động nuốt một ngụm nước bọt. Cô gật đầu, tay tiếp tục di chuyển theo lời của Âu Dương Thiên Thiên.

Elsa đi theo Âu Dương Vô Thần đã bao nhiêu năm, từng cùng anh làm nhiều nhiệm vụ khó khăn, máu không phải chưa thấy qua, nhưng mà.... đây là lần đầu tiên cô thấy sợ hãi nó như vậy.

Đứng ở nơi này, trực tiếp róc vào da thịt của người khác, bản thân lại không phải là bác sĩ, cảm giác thật sự kinh khủng.

Cô bây giờ mới hiểu vì sao Âu Dương Thiên Thiên lại làm mặt lạnh trong suốt cả quá trình xử lý vết thương cho cậu chủ như vậy, Bởi vì, nếu không tự mình khống chế bản thân, trấn an tinh thần thật bình tĩnh, thì căn bản sẽ không làm được nó.

Máu, da thịt, tiếng va chạm.... vừa nhìn vừa nghe, thật sự rất đáng sợ. Bản thân người cầm dao mổ mà không bình tĩnh thì chắc chắn sẽ làm hỏng mọi việc, đừng nói là gặp đạn ra, sơ xảy có thể khiến vết thương này trầm trọng hơn.

Âu Dương Thiên Thiên chưa từng làm việc này, cô ấy thực sự can đảm đến mức nào mới xử lý hết từng ấy vết thương chứ?

Elsa mím môi, cô siết chặt tay, cố gắng thở đều đặn, rồi tiếp tục di chuyển dao cắt đến phần viên đạn.

Elena ở phía xa đưa mắt nhìn sang, cô đã thấy Âu Dương Thiên Thiên chủ động truyền máu cho Âu Dương Vô Thần.

Nhìn đường dây máu chảy dài, đôi con ngươi cô đen láy. Thu tay lại, Elena ngồi im trên giường, không bước xuống nước.

Âu Dương Thiên Thiên.... cô.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 583: Vượt Quá Giới Hạn!

Âu Dương Thiên Thiên một tay truyền máu cho Âu Dương Vô Thần, một tay lau những vết máu và mồ hôi trên trán của Elsa, cô biết việc xử lý rất khó khăn, nên tận tình chỉ cho cô ấy, không dám lơ là một giây phút nào.

Đúng lúc đó, đột nhiên tầm mắt bắt đầu mờ đi, Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt, tay cô đang cầm chiếc khăn bất giác buông lỏng xuống, chống lên thành giường.

Có chuyện gì xảy ra với cô thế này? Tự nhiên.... chóng mặt quá!

Kỳ Ân theo phản xạ vươn tay ra đỡ lấy người cô, lên tiếng hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô làm sao vậy?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, mím môi đáp:

- Tôi không sao, hình như là... đứng lâu có chút mỏi thôi.

Lời nói ra là thế nhưng Âu Dương Thiên Thiên biết rõ bản thân cô đang có chỗ không ổn, sức lực trên người cô đang mất dần đi, cứ như bị ai đó rút ra khỏi cơ thể vậy.

Vì đột ngột phản ứng với hành động của Âu Dương Thiên Thiên, mà camera của Kỳ Ân bỗng hướng lên trên, quay trúng khuôn mặt cô gái đang trắng bệch không chút huyết sắc.

Thông qua màn hình, Lily thấy được sự bất ổn này, cô ngay lập tức lên tiếng:

- Kỳ Ân, Nhị tiểu thư đã truyền bao nhiêu máu rồi?

Nhận được câu hỏi từ trong bộ đàm, người phụ nữ liền nhìn qua dây truyền nối giữa Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần, cô nhíu mày nhìn vạch máu đã hiện lên, đáp:

- 5800cc máu, sao vậy?

Lily nghe xong, cô mở to mắt, gần như hét lên nói:

- Cái gì? Đã 580cc máu rồi sao? Rút ra, mau rút dây truyền ra, không thể để Nhị tiểu thư cho máu thêm được nữa, cô ấy đã truyền đến giới hạn rồi.

Con người bình thường rút 500cc máu là hợp lí, nhưng nếu vượt quá con số này, thì tức là sẽ đi quá giới hạn bình thường, như vậy sẽ rất nguy hiểm đến tính mạng.

Vì quá chuyên tâm vào vết thương của Âu Dương Vô Thần mà bọn họ quên mất việc Âu Dương Thiên Thiên đang truyền máu trực tiếp, nếu để tiếp tục như thế, thì cô ấy chắc chắn sẽ trở thành nạn nhân bị thiếu máu thứ 2.

Kỳ Ân nghe xong, ngay lập tức hiểu được vấn đề, cô vươn tay tới, muốn tháo dây truyền ra. Thế nhưng, khi tay cô còn chưa kịp đụng vào sợi dây thì một cánh tay khác đã nhanh chóng bắt lấy.

- Cô muốn làm gì? - Âu Dương Thiên Thiên nhìn người phụ nữ với ánh mắt nghi hoặc.

Kỳ Ân thấy vậy, liền trả lời:

- Nhị tiểu thư, cô không thể truyền máu tiếp được, sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Âu Dương Thiên Thiên cau mày, lên tiếng:

- Cô điên rồi sao? Viên đạn cuối cùng vẫn chưa được lấy ra, tôi mà rút đây, Âu Dương Vô Thần sẽ mất máu đến chết.

Kỳ Ân chớp mắt đứng hình, cô cứng nhắc nhìn về phía Elsa đang loay hoay với vết thương của cậu chủ, chợt nhớ ra bản thân đang làm gì.

- Nhưng mà.... - Mặc dù biết rõ tính mạng của Âu Dương Vô Thần là quan trọng, nhưng Kỳ Ân cũng rất phân vân với mức độ nguy hiểm mà Âu Dương Thiên Thiên đang đối mặt, nên lưỡng lự không thể dứt khoát.

Âu Dương Thiên Thiên thì chỉ biết một mình việc cứu người đàn ông đó, cô gỡ tay của Kỳ Ân ra, nói:

- Không sao, tôi vẫn có thể chịu được.

Vừa dứt lời, đột nhiên chân Âu Dương Thiên Thiên khụy xuống đất, cả người cô vô lực ngã xuống, chỉ có cánh tay là còn chút sức bám vào thành giường.

Kỳ Ân ngay lập tức đỡ lấy người cô, Elsa cũng bị giật mình nhìn qua, cả đám người đều vây đến, thảng thốt gọi:

- Nhị tiểu thư....

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt kinh ngạc, cô không thể tin được là bản thân lại yếu như cành cây thế này, vì mất một chút máu mà ngã xuống.

Hướng tầm mắt nhìn lên, đôi con người cô trong suốt, phản chiếu con số hiện hữu trên dây truyền.

650cc máu, đã trực tiếp vượt quá mức rồi....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 584: Buồn Nôn Thật!

Từ lúc bắt đầu, Âu Dương Thiên Thiên đã lấy những viên đạn ra và băng bó vết thương khá nhanh, một phần vì cô đã có sẵn kĩ năng từ trước, nên không tốn quá nhiều thời gian.

Thế nhưng, khi đổi sang cho Elsa, thì mọi chuyện lại khác hẳn. Cô ấy là lần đầu tiên xử lý, loay hoay mãi vẫn chưa tìm được cách để gấp viên đạn ra ngoài, hơn nữa, nhiều lần cần phải điều chỉnh lại tinh thần, cố gắng bình tĩnh bản thân, nên vô tình kéo dài thời gian hơn tính toán bình thường.

Vì vậy, cũng dẫn đến việc máu của Âu Dương Thiên Thiên bị rút đi quá giới hạn.

Lily thấy Âu Dương Thiên Thiên bắt đầu bị ảnh hưởng, cô liền lên tiếng:

- Rút dây truyền ra đi, tiếp máu nữa Nhị tiểu thư sẽ thật sự có chuyện đấy. Kỳ Ân!

Lớn tiếng gọi, Kỳ Ân không thể làm ngơ được nữa, cô ngay lập tức để điện thoại xuống, vươn tay đến muốn tháo sợi dây ra.

"Pặp" - Âu Dương Thiên Thiên một lần nữa bắt lấy tay của người phụ nữ, không cho cô ấy làm việc đó. Cô lắc đầu, nói:

- Không được Kỳ Ân, cô mà rút ra thì Âu Dương Vô Thần sẽ chết. Cô muốn thấy chủ nhân của mình chết sao?

Kỳ Ân mím môi, bất đắc dĩ đáp:

- Nhị tiểu thư, cô đừng đem tính mạng ngài ấy ra ép tôi nữa. Nếu bây giờ tôi không dừng việc này lại thì người chết trước sẽ là cô đấy.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu lia lịa, cắn răng dùng nốt phần sức còn lại trong cơ thể mình, hất văng tay của Kỳ Ân ra ngoài, quát:

- Tôi đã nói tôi có thể chịu đựng được mà. Cơ thể tôi, tôi mới là người rõ nhất, cô thì biết gì chứ?

Dứt lời, cô quay đầu qua nhìn Elsa, lên tiếng:

- Elsa, tiếp tục đi, lấy viên đạn đó ra.

Thế nhưng, cô gái lại đứng sững nhìn cô, dường như cũng rất lưỡng lự trước quyết định mạo hiểm này.

Hô hấp Âu Dương Thiên Thiên bắt đầu không đều, cô lạnh giọng quát:

- Mau lên, lời của tôi cô không để vào tai nữa à?

Elsa cắn môi, ngập ngừng gọi:

- Nhị tiểu thư...

- Nếu như cô còn biết gọi tôi là Nhị tiểu thư, còn để tôi vào trong mắt thì làm theo lời tôi nói đi, lấy viên đạn ra khỏi người Âu Dương Vô Thần, làm ngay. - Âu Dương Thiên Thiên trực tiếp ra lệnh.

Elsa bị dọa đến hoảng sợ, cô luống cuống vài giây, rồi cũng quay đầu lại, cầm lấy dao mổ và kẹp lên, run rẩy tiếp tục công việc của mình.

Âu Dương Thiên Thiên nói xong cũng không còn hơi nữa, đầu cô đã quay cuồng đến mức không thể nhìn rõ được gì, khắp người đều vô lực, mệt

mọi.

Quay đầu nhìn về phía dây truyền máu, ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên lơ đãng, cuối cùng, cô không chống cự được nữa, nhắm mắt ngã xuống đất.

Đám người và Kỳ Ân vô cùng hoảng loạn trước tình thế xảy ra, họ tiến lên đỡ lấy người của Âu Dương Thiên Thiên, hô lớn:

- Nhị tiểu thư!

- Nhị tiểu thư!

.....

Elena ngồi im lặng nhìn một màn này, cô mím môi, thật lâu không lên tiếng.

Ánh mắt đối diện với người đàn ông đang nằm trên giường, Elena dời tiếp sang nhìn cô gái ngã khụy dưới giường, cuối cùng... dừng lại tại sợi dây mỏng manh nhỏ nhắn kết nối cánh tay của cả hai với nhau.

Dòng máu đỏ vẫn tồn tại ở đó, cứ như sự gắn kết ấy chưa hề tiêu tan.

Chớp đôi con ngươi đen láy, Elena há miệng, lẩm bẩm:

- Buồn nôn thật!

Nói rồi, cô nghiêng đầu nằm lại xuống chiếc gối của mình, nhắm mắt.

Trong tâm trí, thoáng vụt lại một đoạn kí ức....

"Pằng pằng pằng" - Giữa những tiếng súng đạn dày đặc, có một người nằm trên mặt đất, Andrew giơ súng bắn về phía trước, nhưng đầu anh lại quay về sau, nhìn cô gái đang cố gắng giúp đỡ kẻ bất tỉnh, hét lớn:

- Chạy mau đi!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 585: Cũng Không Bằng Cô Ta!

Elena vừa kéo lê thân thể bất động của Âu Dương Vô Thần, vừa nhìn về phía Andrew với ánh mắt ngập nước, quát:

- Không, anh đừng ngu ngốc như vậy, quay lại đây đi.

Người đàn ông vẫn giương súng xả đạn về phía trước, anh ta dùng khẩu hình nói với cô:

- Không thể cùng nhau chạy thoát được đâu, hãy đi đi, mang theo Vô Thần chạy đi.

"Pằng Pằng Pằng" - Súng đạn xung quanh vẫn bay đến từ khắp nơi, văng tới cả chân của Elena, thế nhưng Andrew đã đứng trước mặt cô, cản lại hết tất cả.

Nước mắt Elena chảy dài trên má, cô cắn răng, hét lớn:

- Andrewwww.

Sau đó.... không còn cách nào khác, cô phải lựa chọn mang theo Âu Dương Vô Thần đã bị thương quá nặng lên xe rời đi. Nhìn vào gương chiếu hậu, thấy đám bụi mù phía sau, thân thể người đàn ông hoàn toàn bị che lấp đi, cô cắn răng, khóc thét không thành tiếng.

Cứ như vậy, cả hai người đã rời khỏi một trận chiến khốc liệt, lái xe về đến nơi ở của Âu Dương Thiên Thiên. Nhưng vì tay Elena cũng bị thương,

nên cô đã không thể điều khiển được chính xác hướng di chuyển của xe, khiến nó đâm sầm vào cổng chính.

....

Đoan kí ức dài trôi qua, Elena mở mắt, cô nhìn về phía đám người một hồi lâu, rồi ngồi dậy. Bỏ chân xuống chạm đất, lần này, cô thật sự rời giường.

Kỳ Ân lung lay người của Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng gọi:

- Nhị tiểu thư, cô tỉnh lại đi, Nhị tiểu thư.

Gọi mãi mà không thấy cô ấy có phản ứng gì, Kỳ Ân liền vươn tay đến muốn tháo dây truyền máu, thế nhưng, lần này cô tiếp tục bị ngăn cản.

Điều đáng ngạc nhiên là, người ngăn cản cô, không phải là người đã ngất đi mang tên Âu Dương Thiên Thiên nữa, mà là Elsa.

Elsa quay đầu nhìn người phụ nữ, tay đang cầm kẹp nắm vào viên đạn, nói:

- Một chút nữa thôi, Kỳ Ân. Tôi sắp làm được rồi, để yên nó một chút nữa thôi.

Câu nói này của cô khiến Kỳ Ân ngừng động tác lại, cô nhìn sang Âu Dương Vô Thần, nghĩ đến chuyện sắp cứu được ngài ấy, rồi lại quay đầu nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lưỡng lự không lên tiếng.

Đúng lúc đó, một cánh tay trắng nõn vươn ra, rút mạnh ghim của Âu Dương Thiên Thiên ra, rồi nhanh chóng gắn vào khuỷu tay mình.

Kỳ Ân ngơ ngác nhìn lên, phát hiện Elena đứng trước mặt, không biết từ khi nào cô ấy đã đến đây, theo bản năng hỏi:

- Elena tiểu thư, cô đang làm gì vậy?

Người phụ nữ chớp ánh mắt lạnh nhạt, đáp:

- Không thấy sao? Tôi đang truyền máu cho Phelan.

Dừng một chút, cô giải thích thêm:

- Đừng lo lắng, tôi cũng mang nhóm máu O, có thể truyền được.

Kỳ Ân mở to mắt, vừa bất ngờ vừa thắc mắc, nhưng điểm làm cô gây chú ý nhất chính là:

- Nhưng.... cô đang bị thương, Elena tiểu thư, liệu cô làm vậy có bị sao không?

Elena mím môi, cô không thèm liếc đến những vết xước hay rách trên cơ thể mình, bình thản trả lời:

- Tôi không sao. Cũng đã gần xong rồi mà, cho đi một chút máu.... thì gặp vấn đề gì được chứ?

Nói rồi, cô liếc mắt về phía cô gái nằm trong lòng của Kỳ Ân, nói tiếp:

- Mà dù tôi không bị thương, có truyền máu, thì cũng không bằng cô ta được.

Dứt lời, cô quay sang nhìn Âu Dương Vô Thần, ánh mắt chất chứa suy nghĩ không ai có thể đoán ra....

Thấy mọi người hóng bão quá nên đăng trước 7 chương nè, vẫn còn 6 chương nữa sẽ trả đủ trong chiều hoặc tối nay nha. Mọi người thông cảm số chương nhé, do Tiêu không để ý nên ghi loạn

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 586: Chỉ Khiến Em Càng Ngày Càng Ghét!

Thời gian trôi qua, Elsa rốt cuộc cũng thành công lấy được viên đạn cuối cùng ra khỏi cơ thể của Âu Dương Vô Thần, sau khi băng bó vết thương lại, cả đám người đều thở phào nhẹ nhõm.

Elena rút dây truyền ra, cô nhìn Kỳ Ân, lên tiếng:

- Mang cô ta đi nghỉ ngơi một chút, không mất quá nhiều máu, nên sẽ không sao đâu.

Kỳ Ân nghe xong, liền gật đầu đứng dậy, cùng với những người khác nhanh chóng đưa Âu Dương Thiên Thiên rời khỏi.

Elsa dọn dẹp những viên đạn và bông băng, cô thoáng liếc sang Elena, thấy tay cô ấy đang chảy máu, vẫn chưa được băng bó, liền hỏi:

- Elena tiểu thư, cô có cần tôi giúp không?

Người phụ nữ quay sang cô, theo tầm mắt nhìn xuống tay mình, nhếch môi cười chế giễu, đáp:

- Cái này thì cần gì ai giúp chứ, cô cứ để thuốc ở đó, tôi sẽ tự làm.

Elsa nghe vậy, cũng không ý kiến gì nữa, gật đầu trả lời:

- Dạ được.

Để lại một ít băng dán và thuốc sát trùng, Elsa mang theo đạn và bông dính máu rời đi.

Elena hít vào một hơi sâu, cô tháo găng tay đen của mình ra, rồi cởi bỏ áo chống đạn bên ngoài, sau đó tháo từng khuy áo bên trong. Trên người chỉ còn mỗi chiếc áo croptop ngắn cũn, bao lấy phần bra, Elena chậm rãi lấy thuốc sát trùng, dùng bông thấm vào, rồi bắt đầu lau những vết thương trên tay mình.

Thuốc chạm vào da thịt đương nhiên truyền đến cơn đau rất, thế nhưng người phụ nữ lại không lên tiếng kêu than một chút nào. Khuôn mặt cô lạnh tanh, đến ánh mắt cũng không buồn chớp.

Lúc này, đột nhiên cô lên tiếng:

- Phelan, anh cũng thật tốt số, có nhiều người chịu hi sinh tính mạng vì anh như vậy. Nhưng mà.... tại sao trong đó cũng có cả Âu Dương Thiên Thiên? Em cứ tưởng cô ta....

Chợt dừng lại lời nói của mình, Elena hơi rũ mắt, khuôn mặt cô tối đen, không thể nhìn thấy rõ biểu hiện trên đó. Mím môi, vài giây sau cô mới nói:

- Chính em là người đã nhờ Âu Dương Thiên Thiên cứu anh, nhưng mà.... khi nhìn thấy cô ta muốn cứu anh đến bất chấp như vậy.... lại chỉ khiến em càng thêm ghét hơn mà thôi.

Không gian xung quanh bao trùm hoàn toàn sự im lặng sau lời nói của Elena, không có bất kì tiếng động nào phát ra cả. Người đàn ông vẫn nằm đó, vẫn nhắm mắt, không động đậy....

=====

Ở một nơi khác,

Lily và Eira thở phào nhẹ nhõm sau khi Âu Dương Vô Thần được cứu sống, và cũng rất vui mừng vì Âu Dương Thiên Thiên không nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi ngắt kết nối từ bộ đàm và máy tính, Lily tựa đầu ra đằng sau, nhắm mắt lên tiếng:

- Thanks God! Everything is fine! I'm worried to death

(Tạ ơn trời, mọi thứ đều ổn. Làm tôi lo lắng đến chết mất.)

Eira cũng bị một phen hú vía, cô ta quay sang nhìn Lily, nở nụ cười mỉm nói:

- May mà mọi thứ đều tốt, bây giờ chúng ta chỉ còn hoàn thành nhiệm vụ nữa....

"Bùm" - Một tiếng động lớn vang lên cắt ngang lời nói của Eira, cô và Lily đồng loạt giật mình, quay đầu nhìn về phía sau. Qua lớp cửa thông gió của trực thăng, cả hai nhìn thấy đuôi trực thăng đang bốc cháy.

Lily ngay lập tức hét lên:

- Sanchez, có chuyện gì xảy ra vậy?

Người đàn ông đang lái ở phía trước lắc đầu, giọng hoảng hốt đáp:

- Không xong rồi, chúng ta đang bị bắn, tôi không thể điều khiển được nữa.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 587: Phải Đưa Thứ Đây Đến Cho Thời Chủ!

Lily và Eira nghe xong, cả hai nhìn nhau, cùng lúc đứng dậy. Chiếc trực thăng bị mất cân bằng, lao xuống dưới với tốc độ không phanh, khiến hai người phải đứng dựa vào bờ thành.

Người đàn ông lái phía trước cố hết sức kéo phanh, hô lên:

- Lily, Eira, nhảy đi.

Lily mím môi, cô không biết được tình hình bên ngoài như thế nào, nên không dám phán đoán, cắn môi, cô nói:

- Sanchez, anh nhảy trước đi. Chúng tôi sẽ nhảy sau.

Người đàn ông nghe xong, không đùn đẩy lại nữa mà trực tiếp bấm nút, chiếc ghế của anh ta ngay lập tức lọt xuống dưới.

Thế nhưng chỉ vài giây sau đó, Lily và Eira lại nghe thêm một tiếng súng bắn lên, không cần nhìn, họ cũng biết nó bắn trúng thứ gì rồi.

Sanchez đã bị hạ!

Lily nghiêng răng, lên tiếng:

- Chết tiệt, đã xuất phát trễ hơn hai ngày mà vẫn bị lộ, đám Mafia này quả nhiên không đơn giản.

Eira nắm lấy cánh cửa trực thăng, mím môi đáp:

- Bọn chúng đang muốn hạ chúng ta ngay trên không, nhảy dù xuống thì sẽ bị bắn chết, mà không nhảy xuống thì cũng sẽ bị rơi chết, đúng là tính toán kĩ lưỡng đủ đường mà.

Lily lắc đầu, cô nhìn về phía trước, sau đó nhìn lại Eira, nói:

- Eira, nếu tôi tính toán đúng thì trực thăng này sẽ rơi xuống phần biển cách đây 700m nữa, nhưng trước lúc đó, chúng ta sẽ đi ngang qua một khu rừng, cô hãy lợi dụng lúc đó, nhảy dù xuống và chạy đi, có hiểu không?

Eira nhúm mày, hỏi ngược lại:

- Còn cô thì sao? Cô tính làm gì?

Lily liếm môi, đáp:

- Trước khi rơi xuống biển, tôi sẽ tính toán nhảy trước, và sẽ trốn đi trước khi đám Mafia đó tìm tới, cô không cần lo lắng.

Eira nghe xong, liền trợn mắt quát lớn:

- Lily cô điên rồi, với vận tốc này căn bản trực thăng rơi xuống biển sẽ tạo thành một vụ nổ lớn, cô rất có thể sẽ bị tan xác thành nhiều mảnh đấy.

Lily lắc đầu, tiến lên đặt tay lên vai Eira, nói:

- Nhưng ở dưới nước vụ nổ sẽ được giảm thiểu và hướng lên trời, chỉ cần tôi tính toán đúng thì tôi sẽ thoát được, cô hiểu không?

- Eira, nghe tôi nói này, đám Mafia đó thực chất không biết chúng ta có bao nhiêu người trên trực thăng cả, nhưng chúng cũng sẽ không dễ dàng tin không có người, vậy nên dù cho cô thả dù nhảy xuống khu rừng đó thì chúng vẫn sẽ đi kiểm tra xem có người hay không mà thôi.

- Nếu tôi cùng với cô nhảy, thì khả năng cả hai ta bị bắt rất cao, đến lúc đó nhiệm vụ mà cậu chủ giao sẽ thất bại. Nhưng nếu một mình cô nhảy xuống rừng, còn tôi nhảy xuống biển, thì sẽ có khả năng một trong hai chúng ta thoát được. Đến lúc đó, bất luận là người nào còn sống, cũng phải mang thứ này đến cho Thời chủ, nhiệm vụ của chúng ta sẽ thành công!

Dứt lời, Lily nhét thứ gì đó trên tay mình vào chiếc túi bên hông Eira. Cô vươn tay nắm lấy khuôn mặt của cô ấy, nói tiếp:

- Eira, tôi đã chia thứ đó ra làm hai, nếu cô còn sống, hãy liên lạc với Anna, cô ấy sẽ chỉ cô cách liên lạc với người của Thời gia, sau đó cô có thể mang đến cho Thời chủ. Còn nếu tôi còn sống, thì chúng ta sẽ gặp nhau ở nơi đó, có được không?

- Thứ này sẽ cứu tất cả mọi người, chúng ta nhất định phải làm được, Eira!

Cô gái nhìn Lily, ánh mắt như ngập nước, lên tiếng:

- Promise me you'll live.

(Hứa với tôi cô sẽ còn sống đi)

Lily gật đầu lia lịa, chắc nịch trả lời:

- I promise, trust me, Eira. Go.

(Tôi hứa, tin tôi, Eira. Nhảy đi)

Nói rồi, cô buông tay ra, cô gái lui về sau, nắm lấy cửa trực thăng nhìn cô, ánh mắt chất chứa sự không nỡ.

Lily mím môi, lên tiếng:

- Please, Eira.... go...

(Làm ơn, Eira.... nhảy đi..)

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 588: Có Phải....?

Môi Eira run rẩy, cô cố kiềm nước mắt của mình lại, quay đầu, dứt khoát nhảy xuống dưới.

Lily đứng bên trong trực thăng, cô không nghe tiếng súng nổ nữa, có lẽ, đám người kia đã không nhìn thấy rồi.

Nghĩ nghĩ, Lily hít vào một hơi sâu, cô đi đến phía cửa, nhìn nước biển rộng lớn đang ở phía trước, cách cô không còn xa nữa.

Trực thăng rơi qua khỏi khu rừng, đến với thứ không khí ẩm ướt và mặn chắt. Mái tóc Lily bị thổi bay lên, cô mím môi, lăm bắm:

- Eira... cô nhất định phải sống sót!

Vừa dứt lời, Lily nhắm mắt lại, thả người rơi xuống nước, vài giây sau, một tiếng động lớn đã vang lên.

"Bùm" - Chiếc trực thăng đâm đầu xuống lòng đại dương, tạo thành một vụ nổ lớn, lan tràn khắp mặt nước, kiến tạo những cơn sóng vỗ mạnh vào bờ.

Khói đen bốc lên nghi ngút, cùng với đó, thân xác của chiếc trực thăng cũng vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ, trôi lênh bênh trên làn nước trong xanh....

=====

Tại căn biệt thự ở thành phố Sienna, Ý.

Phải qua đến 14 tiếng sau, Âu Dương Thiên Thiên mới tỉnh lại, cô mở mắt nhìn trần nhà, cử động các ngón tay của mình trong vô thức.

Đây là đâu? Tại sao cô lại ở đây? Thân thể rã rời quá, đã có chuyện gì xảy ra.

Âu Dương Thiên Thiên cau mày, nhắm mắt lại, rồi chợt trong đầu hiện thoáng qua một chuyện gì đó, cô mở mắt ra, há miệng lẩm bẩm:

- Âu Dương Vô Thần!

Ngay sau khi nhận thức được điều này, cô ngay lập tức bật dậy, thế nhưng không nghĩ đến bản thân lại không có chút sức lực nào, đầu vừa ngóc lên liền nằm xuống giường một lần nữa.

Căn rằng, Âu Dương Thiên Thiên chống tay cố ngồi dậy, đầu cô chợt truyền đến cơn chóng mặt. Ấn đường cau lại, cô theo bản năng đưa tay lên chống trán mình. Thật hó chịu, đây là loại cảm giác khi bị mất quá nhiều máu ư?

Đúng lúc này, cánh cửa phòng bỗng mở ra, Kỳ Ân mang khay thức ăn đi vào, thấy Âu Dương Thiên Thiên đã tỉnh, cô đặt khay sắt xuống bàn, rồi đi đến gần, hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô không sao chứ?

Âu Dương Thiên Thiên vẫn nhắm mắt, không trả lời câu hỏi của Kỳ Ân, chỉ nói:

- Nước, tôi muốn uống nước.

Kỳ Ân nghe thấy, lập tức chạy lại bàn rót ngay cốc nước, đưa tới trước mặt cô. Nhận lấy, Âu Dương Thiên Thiên uống liền một hơi, sau đó tỉnh

thần mới dần hồi phục lại.

Kỳ Ân nhìn mặt Âu Dương Thiên Thiên trắng bệch, cô liền đi đến cầm tô cháo rồi tiến về phía cô, lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, tôi đã nấu cháo thịt bò, cô mau ăn đi.

Âu Dương Thiên Thiên đặt ly nước lên bàn, cô nhìn tô cháo Kỳ Ân đưa tới trước mặt mình, bên trong toàn là thịt, còn không thấy cháo trắng ở đâu, bất giác lắc đầu, đáp:

- Tôi không muốn ăn.

Ngay sau lời nói đó, cô hỏi tiếp:

- À phải, Âu Dương Vô Thần thế nào rồi? Đã lấy hết đạn ra khỏi người anh ấy chưa?

Kỳ Ân gật đầu, chậm rãi trả lời:

- Cậu chủ đã ổn rồi, Nhị tiểu thư. Bây giờ người cần quan tâm hơn là cô, cô cần bổ sung thêm máu, hãy ăn tô cháo này đi.

Âu Dương Thiên Thiên xua tay, cô bỏ hai chân xuống giường, vừa đi về phía cửa vừa nói:

- Không được, tôi muốn đến xem anh ấy thế nào. Có đúng là ổn rồi hay không.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên đi rất nhanh, cô vươn tay chạm vào nắm cửa, mở nó ra.

Lúc này, đột nhiên từ phía sau vang lên tiếng của Kỳ Ân:

- Nhị tiểu thư.... có phải cô... thích cậu chủ rồi đúng không?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 589: Cảm Ơn Vì Anh Đã Ở Lại!

Câu hỏi của Kỳ Ân khiến Âu Dương Thiên Thiên khựng lại, cô chớp đôi mắt trong suốt, cứng nhắc quay đầu nhìn người phụ nữ.

Kỳ Ân cũng nhìn cô, lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, cô vì cậu chủ, chấp nhận truyền nhiều máu như vậy, thậm chí đã vượt quá giới hạn cũng không chịu dừng lại. Tại sao thế?

- Cô vừa tỉnh lại câu đầu tiên hỏi tôi là cậu chủ như thế nào rồi, vì sao không phải là cô như thế nào rồi? Nhị tiểu thư, cô đã mất máu đến mức nguy hiểm cả tính mạng cô biết không? Tại sao cô lại không quan tâm đến mình, thay vì cậu chủ chứ?

- Ngay cả khi tôi đã nói rằng tình hình của cậu chủ ổn thì cô vẫn muốn tự mình chạy đi xem xét, muốn chắc chắn, muốn nhìn tận mắt mới tin, tại sao cô lại sợ hãi như vậy?

Những câu hỏi của Kỳ Ân lọt vào tai Âu Dương Thiên Thiên, khiến lồng ngực cô run lên, không biết vì lí do gì, mà ngay đến cả một lời đáp cô cũng không thể mở miệng phản bác.

Kỳ Ân mím môi, chậm rãi nói:

- Nhị tiểu thư, cô không cần phải trả lời tôi tất cả những câu hỏi đó, cô chỉ cần nói cho tôi biết. Có phải.... cô nảy sinh tình cảm với cậu chủ rồi

đúng không? Không phải thứ tình cảm anh em, mà là cảm xúc giữa nam và nữ. Cô thích cậu chủ rồi, đúng chứ?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt nhìn Kỳ Ân, thế nhưng cũng chỉ nhìn như vậy, không hề trả lời. Vài giây sau, cô quay đầu, chạy đi mất.....

=====

Tìm đến căn phòng của Âu Dương Vô Thần, Âu Dương Thiên Thiên đi vào trong, cô nhìn thấy người đàn ông nằm trên giường, khuôn mặt đã có chút huyết sắc, hơi thở cũng trở nên đều đặn, bất giác thở hắt ra một hơi.

Ngồi bệt xuống ghế, cô cầm lấy tay người đàn ông, nắm chặt nó, rồi tựa tay anh vào trán mình, nhắm mắt lại.

Âu Dương Vô Thần, thật may mắn là anh còn sống. Anh không chết, anh không rời bỏ tôi.

Tốt quá rồi, thật tốt quá rồi!!!

Cảm tạ Trời Phật đã không mang anh đi, cảm tạ tất cả.

Âu Dương Thiên Thiên không ngừng lẩm bẩm những lời cảm ơn trong đầu, thế nhưng, càng như vậy thì không hiểu sao cô lại càng cảm thấy đau lòng.

Cuối cùng, một giọt nước mắt không thể kiềm nén được cũng rơi xuống. Cô đã sợ hãi, nhưng không thể khóc, vì đó là lúc anh nguy hiểm nhất. Nhưng mà bây giờ anh bình an rồi, những nín nhịn chịu đựng đó đều như đê vỡ, ồ ạt xông ra khỏi cảm xúc của cô, không cách nào ngăn cản được.

Âu Dương Thiên Thiên khóc trong cái nắm tay của Âu Dương Vô Thần, nước mắt cô ấm nóng chạm vào da thịt anh, trong suốt và chân thành.

Âu Dương Thiên Thiên hoàn toàn chìm đắm vào cảm xúc của mình, tuyệt nhiên không để ý đến điều này đã bị một người khác thấy được.

Elena đứng bên ngoài, cô chớp ánh mắt đen láy nhìn cô gái đang khóc bên trong đó, mím môi không lên tiếng.

Một lúc sau, cô quay đầu lại, đứng dựa vào chiếc cửa, ngược đầu nhìn lên trên.

Phelan, nếu là em của lúc trước, có lẽ sẽ chạy vào đó và mắng cô ta một trận.

"Khóc cái gì mà khóc chứ? Anh ấy không phải không sao rồi ư? Cô muốn trù anh ấy có chuyện hay sao mà khóc?"

Em bây giờ vẫn là em nhưng mà.... tại sao lại không thể làm điều đó được nữa nhỉ? Đến việc bước chân vào trong đó thôi, em cũng đã biết... mình chẳng thể làm được... Là không đủ dũng khí.... Hay là..... tại vì cô gái đó?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 590: Cảm Ơn

Sáng ngày hôm sau, Âu Dương Thiên Thiên tỉnh lại khi nghe tiếng gọi của Kỳ Ân, cô ấy vào phòng của Âu Dương Vô Thần đánh thức cô.

Tỉnh giấc, cô mới phát hiện bản thân mình ngủ quên bên giường bệnh của người đàn ông, tay còn đang nắm chặt tay anh ta.

Bất giác thu tay về, Âu Dương Thiên Thiên đứng lên, nhìn Kỳ Ân nói:

- Hôm qua.... tôi ngủ quên.

Kỳ Ân cười mỉm, đáp:

- Tôi biết, Nhị tiểu thư. Cô cũng vì lo cho cậu chủ mà thôi. Cô hãy chuẩn bị một chút, rồi xuống ăn sáng, tôi sắp xếp xong cả rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, gật đầu, liền quay người đi vào phòng vệ sinh, chủ động đánh răng rồi rửa mặt.

Kỳ Ân chỉnh sửa lại giường bệnh của Âu Dương Vô Thần, đúng lúc đó, đột nhiên cửa phòng mở ra, một người phụ nữ bước vào.

Nhìn thấy cô, Kỳ Ân ngay lập tức cúi đầu, lên tiếng:

- Elena tiểu thư!

Elena gật đầu nhẹ xem như đáp, nói:

- Cô ra ngoài đi, tôi muốn ở đây một mình với Phelan.

Kỳ Ân nghe xong, nhìn về phía nhà vệ sinh, chớp mắt vài giây rồi trả lời:

- Dạ.

Nói rồi, cô lướt qua người Elena, muốn đi ra ngoài. Đúng lúc đi ngang qua, thân thể Elena chợt phát ra khí lạnh, cô lên tiếng:

- Sự việc lần này, nếu không có Âu Dương Thiên Thiên, Phelan đã chết rồi. Các người đứng thật vô dụng, sao lại không biết xử lý vết thương cho anh ấy chứ?

Kỳ Ân mím môi, cúi đầu đáp:

- Là lỗi của tôi.

Elena nhếch môi, âm thanh băng lãnh nói:

- Lỗi? Cô nói một câu lỗi thì có ích gì? Có giúp anh ấy lấy được ra viên đạn nào hay không? Đường đường là người của Hạ môn, tài giỏi hơn bao kẻ khác, mà lại vô dụng trong một lúc như vậy ư?

Kỳ Ân nuốt một ngụm nước bọt, trả lời:

- Xin Elena tiểu thư thứ tội, toàn bộ đều là lỗi của tôi. Tôi xin chịu trách nhiệm tất cả.

Elena chớp ánh mắt sắc bén, lên tiếng:

- Chịu trách nhiệm thì không cần người của Phelan tôi không dám ý kiến, nhưng cô phải ý thức hơn việc mình là ai, đang bảo vệ cho người nào. Học kiến thức về y khoa đi, sẽ phải dùng đấy.

Dừng một chút, Elena quay đầu qua nhìn thẳng Kỳ Ân, nói với giọng lạnh lẽo:

- Thân là người cầm đầu, cô nên là kẻ biết nhiều hơn, hiểu tất cả. Chứ không phải phân chia cho những người cấp dưới của mình, rồi bản thân lại không hề có chút kiến thức nào về việc đó. Hãy khắc ghi việc cô là người thân cận nhất với Phelan mà đề cao đầu óc của mình hơn đi.

Kỳ Ân hít một hơi sâu, cúi thấp đầu đáp:

- Dạ.

- Hiểu là tốt. Cô đi được rồi! - Elena nói xong, Kỳ Ân liền lui người đi ra khỏi phòng.

Elena đi đến giường của người đàn ông, nhìn anh một lượt. Lúc này, Âu Dương Thiên Thiên từ trong nhà vệ sinh đi ra, thấy người phụ nữ đứng đó, cô theo bản năng lên tiếng:

- Elena?

Elena liếc nhìn Âu Dương Thiên Thiên một cái, nhưng không nói gì, quay đầu lại tiếp tục nhìn Âu Dương Vô Thần.

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi bước tới, hỏi:

- Vết thương của cô thế nào rồi?

Lần này, Elena có lên tiếng đáp lại, thế nhưng, không phải trả lời câu hỏi của cô, mà là nói một câu khác:

- Cảm ơn!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 591: Trông Cậy Vào Thời Gia

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ trước câu nói của Elena, cô chớp chớp mắt, có chút không nói thành lời.

"...."

Cảm ơn? Cô đang nghe lầm sao? Nó từ miệng của Elena phát ra hả?

Có thật không vậy? Cảm giác tai mình bị hư rồi. Không tin nổi là cô ấy lại nói cảm ơn với cô.

Nhìn Âu Dương Thiên Thiên ngơ ngác, Elena thở dài, giải thích thêm:

- Vì cô đã cứu Phelan.

Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy quá kì diệu, nhưng cô vẫn gật đầu đáp:

- À, chuyện đó thì... nên làm mà. Dù sao... Âu Dương Vô Thần cũng là anh trai tôi.

Elena nhếch môi, nói:

- Anh trai nuôi thôi mà, dù có là anh trai ruột cũng không có mấy người truyền máu đến bất chấp tính mạng như vậy.

"...."

Lời châm chọc của Elena khiến Âu Dương Thiên Thiên á khẩu, cô há miệng, nhưng rất lâu không thể trả lời.

- Ủm... cũng không hẳn là bất chấp tính mạng, tôi chỉ.... - Lời giải thích ngập ngừng khiến Elena càng buồn cười hơn, nhưng cô ta vẫn nghe, dù ánh mắt có chút chế giễu.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, vội chuyển chủ đề:

- Nhưng mà nhiệm vụ của các người sao rồi? Tại sao lại chỉ có cô và Âu Dương Vô Thần quay về, còn bị thương nặng như vậy? Những người khác đâu?

Vivian, Mã Nhược Anh, Stefan và Andrew, cô không thấy ai cả, chuyện gì đã xảy ra với họ?

Elena chớp ánh mắt bình tĩnh, nhàn nhạt đáp:

- Nhiệm vụ chưa hoàn thành, nên chưa về được, tôi đưa Phelan về trước, là vì anh ấy bị thương quá nặng.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô cau mày, cảm thấy có chút sai sai, nhưng lại không biết sai ở chỗ nào.

Elena nói tới đó cũng không thêm bất cứ lời nào liên quan đến nhiệm vụ nữa. Cô ta nhìn Âu Dương Vô Thần, trong lòng thầm nghĩ.

Bây giờ.... chỉ có thể biết trông cậy vào Thời gia thôi. Hi vọng, ván bài này sẽ lật được kèo.

Âu Dương Thiên Thiên thấy nét mặt Elena tâm trạng, dường như không muốn nói sự thật với cô, cô cũng không muốn ép, vậy nên không cố hỏi sâu vào.

Nghĩ một chút, cô chủ động xoay người, muốn đi ra ngoài, thế nhưng khi cô vừa bước đến cửa, thì Elena lại đột nhiên lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô thích Phelan sao?

Câu hỏi này làm Âu Dương Thiên Thiên dừng chân lại, cô không quay đầu, nhưng cũng không lên tiếng đáp. Chỉ đứng sững ở đó.

Elena liếc mắt nhìn bóng lưng của cô, nhếch môi nói:

- Vậy là... cô muốn đấu với tôi sao?

=====

Âu Dương Thiên Thiên bước ra ngoài hoa viên, cô vừa đi vừa suy nghĩ.

Câu hỏi lúc nãy, cô đã không trả lời được, giống như lúc Kỳ Ân hỏi cô tối qua, cô chỉ biết chạy trốn, không thể đối mặt.

Rốt cuộc là cô có tình cảm gì với Âu Dương Vô Thần, mà những người bọn họ lần lượt nói cô thích anh ta? Cô thích thật sao? Có đúng hay không?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, trong đầu hiện lên những suy nghĩ phức tạp. Đúng lúc này, đột nhiên có một thứ lọt vào mắt cô.

Ở bụi cây đằng xa, có một đôi chân đàn ông lộ ra ngoài. Âu Dương Thiên Thiên nhíu mày, nghi hoặc đi tới.

Nghiêng đầu dò xét, cô lên tiếng hỏi:

- Là ai ở đó vậy?

Người đàn ông không trả lời cô, thân thể nằm sấp trên mặt đất.

Âu Dương Thiên Thiên không thấy được mặt của anh ta, nhưng cô nhớ đây là một trong những vệ sĩ phụ trách canh gác bên ngoài.

Nhưng mà... sao anh ta lại nằm ở đây?

Quỳ một chân xuống, Âu Dương Thiên Thiên ngó nghiêng xung quanh người đàn ông, hỏi tiếp:

- Anh à, anh có sao không vậy?

Đúng lúc này, từ phía sau, một bóng đen âm thầm tiến gần tới chỗ của cô, hắt tay lên, muốn đánh vào Âu Dương Thiên Thiên.

Ánh nắng chiếu sáng lên mặt cỏ xanh ngắt, cũng vô tình tạo thành một cái bóng, phản chiếu xuống nền đất.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, nhìn thấy được cái bóng đen to lớn đang tiến về phía mình, cô theo bản năng quay đầu lại, hét lên:

- Là ai?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 592: Đụng Độ Cao Thủ!

Âu Dương Thiên Thiên vừa quay lại, cánh tay người kia đã đâm tới, thế nhưng, vì cô nhanh chóng né qua một bên, nên cú đâm của hắn đã trượt, không trúng người cô.

Âu Dương Thiên thiên hoảng hồn đứng dậy, cô nhìn người đàn ông mang bộ đồ màu đen với khuôn mặt ngoại quốc góc cạnh sắc bén, cùng một ánh mắt dữ dằn hung hãn, chủ động lùi về sau một bước.

Lúc này, khi cú đâm của hắn ta sượt ngang qua mặt Âu Dương Thiên Thiên, cô đã cảm nhận được một luồng khí tức cực kì áp đảo. Nó lạnh lẽo, mạnh mẽ, dứt khoát, cứ như một thứ vũ khí sắc bén liếc qua da thịt cô vậy.

Đó là khí tức của sát thủ, của một kẻ học võ chuyên nghiệp. Người đàn ông này.... là kẻ nguy hiểm. Cực kì nguy hiểm.

Người đàn ông bị đâm hụt, khiến thân thể hắn ta hơi chúi về phía trước, nhưng không phải là quá nhiều, hắn ta nhanh chóng trụ được bằng một chân, lấy lại sự cân bằng, đứng thẳng người lên, quay đầu nhìn về phía cô gái nhỏ đang sợ hãi đằng sau.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt cô cảnh giác cao độ nhìn hắn ta, lên tiếng:

- Anh là ai? Đột nhập vào đây có mục đích gì?

Nếu là người của Âu Dương Vô Thần, hoặc thuộc hạ của những người khác, thì sẽ không bao giờ mang sát khí nặng thế này với cô. Hơn nữa.... vệ sĩ thì đâu được phép ra tay với người mà họ bảo vệ chứ?

Người đàn ông này là từ bên ngoài vào, anh ta đã giết người vệ sĩ kia, rồi vô tình bị cô bắt gặp, vậy bây giờ... có phải anh ta cũng muốn giết cô luôn không?

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên ngậm miệng lại, trong lòng cô thôi thúc một ý nghĩ, chính là.... phải chạy khỏi đây mau.

Đúng lúc này, hai bóng người đột nhiên vọt ra, Kỳ Ân và Elsa di chuyển nhanh như những bóng ma, đứng chặn trước mặt của Âu Dương Thiên Thiên, ánh mắt cả hai nhìn người đàn ông mang theo địch ý.

Kỳ Ân cuộn tròn tay thành nắm đấm, lên tiếng:

- Người biết đây là đâu không mà dám xông vào?

Người đàn ông nhìn hai cô gái, dường như hiểu được điều mà Kỳ Ân nói, hắn nhếch môi cười, không đáp lại. Thay vào đó, hắn ta trực tiếp tiến tới, vung tay đánh về phía cả ba người.

Kỳ Ân phản ứng nhanh nhất, cô lao lên, dùng một cú đấm tương tự chặn lại đòn đánh của hắn, thế nhưng, dường như sức lực của cô không đủ, nên bị chiêu thức của người đàn ông làm dịch về sau vài centimet.

Kỳ Ân nhíu mày, cô đã dùng 6 phần nội công để chặn nó, vậy mà vẫn không đủ ư? Hắn ta là cao thủ phương nào đây?

Elsa nheo ánh mắt sắc bén, nhìn ra được tên này đánh ngang với Kỳ Ân, cô ấy liền lao lên, giơ chân về phía người đàn ông. Thế nhưng, ngoài dự đoán của cô, hắn ta dùng một tay còn lại chặn đứng chân của Elsa, một đường bắt lấy ngay trước khi chân cô ấy chạm vào ngực mình.

Kỳ Ân thoáng nhăn mày, cô giơ chân lên, muốn đá vào hông của hắn ta, nhưng không ngờ, hắn vẫn né được, không chỉ vậy, còn dùng chân mình đáp trả lại y hệt chiêu thức của Kỳ Ân.

Xoay người một vòng rồi lùi lại phía sau, Kỳ Ân khó khăn tránh đi cú đá đó. Cô nhận ra được, nếu như trúng chiêu, thì hông của cô nhất định sẽ bị tổn thương nặng nề.

Elsa thấy vậy, tiếp tục đánh liên tiếp về phía người đàn ông, thông qua những lần vừa đỡ vừa tấn công, ấn đường Kỳ Ân chột cau chặt lại, trong đầu như xẹt ngang qua suy nghĩ gì đó.

Mắt thấy hắn ta vung tay về phía Elsa, biết cô ấy sẽ không đỡ được chiêu thức đó, Kỳ Ân cắn môi, ngay lập tức lao tới, một tay tách Elsa ra, một tay còn lại tung cú đâm chặn ngang nội lực của người đàn ông.

Sức lực của hai người ngang bằng nhau, khiến không khí xung quanh như được đẩy lên cao, Kỳ Ân cắn răng, liếc mắt về phía Âu Dương Thiên Thiên, hét:

- Nhị tiểu thư, chạy đi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 593: Ra Tay Ngăn Cản

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, ngay lập tức quay đầu chạy đi, dáng vẻ giống như đã đợi câu nói này của Kỳ Ân lâu lắm rồi vậy.

Người đàn ông nhìn sang, lần đầu tiên lên tiếng:

- Đừng hòng.

Dứt lời, hắn ta thu tay về, rồi thân thể di chuyển nhanh như một cơn gió, tiến thẳng về phía Âu Dương Thiên Thiên. Kỳ Ân và Elsa trợn tròn mắt, không nghĩ đến hắn ta cũng biết khinh công, liền lao theo sau.

Kỳ Ân sử dụng tốc độ cao nhất của mình, cô nhanh chóng chặn được đầu của hắn, vung tay đánh tới. Elsa cũng bắt kịp vài giây sau đó, cô đồng thời đưa ra chiêu thức phối hợp với Kỳ Ân, đánh vào người đàn ông.

Trong chốc lát, tình thế đã tạo thành một trận đấu của ba người.

Người đàn ông đánh với Kỳ Ân và Elsa cùng một lúc, đương nhiên có chút chật vật. Hắn dường như không biết hai người cô gái này nhìn bề ngoài thì "liều yếu đào tơ" mà lại có trình độ kỹ năng cao như vậy.

Hắn ta hơi lui về, đưa tay lên miêng huýt một tiếng sáo.

Ngay lập tức, từ trong bụi rậm thoát ẩn thoát hiện bốn thân ảnh khác nữa. Kỳ Ân mở to mắt, chợt nhận ra hắn ta có đồng bọn.

Cô mím môi, quay đầu nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên.

Không xong rồi, Nhị tiểu thư.

Vừa dứt ý nghĩ, Kỳ Ân liền dùng khinh công lao về phía bốn thân ảnh đang đuổi theo Âu Dương Thiên Thiên.

Cô đứng chặn trước bốn người áo đen, cùng lúc tung đòn đánh đối phó với họ, không cho ai có cơ hội chạy đi. Thế nhưng, điều đó là quá sức với Kỳ Ân, cả bốn kẻ này đều có kỹ năng quá cao, cô căn bản không cách nào tấn công giành thế phủ đầu trước được, chỉ có thể đỡ các chiêu thức vừa nhanh vừa chuẩn của bọn họ. Nếu như không may sơ xảy một chút thôi, cô có thể sẽ bị nội thương cực kì nghiêm trọng.

Elsa thấy vậy, trong lòng rất muốn chạy đến giúp đỡ, thế nhưng tình hình của cô cũng không khá hơn là bao, khi người đàn ông ngoại quốc đang đấu với cô lúc này, cũng là kẻ cản trở đầy khó khăn.

Hai mắt không thể chống lại tám mắt, hai tay càng không thể đề phòng được mười sáu tay, đến lúc Kỳ Ân không còn đỡ được nữa, cô bị trúng một cú đâm của một trong bốn người mặc đồ đen, lồng ngực trực tiếp hứng trọn chưởng, nội lực mạnh đến mức khiến cô bị hất ra sau.

Kỳ Ân chống chân trên nền đất, xìa lùi lại một đoạn, cô khụy xuống, từ miệng phun ra một búng máu, ho khan cực nặng nề.

- Kỳ Ân! - Elsa hét lên một tiếng, cô hất người đàn ông trước mặt ra, rồi nhanh chóng tiến lại gần Kỳ Ân, đỡ lấy vai cô, hỏi:

- Kỳ Ân, chị có sao không?

Người phụ nữ lắc đầu, một tay ôm ngực chậm rãi đáp:

- Không sao, cái này tôi vẫn chịu được.

Vừa nói, cô vừa nhìn lên, ánh mắt chiếu thẳng bốn người đàn ông mặc đồ đen lạnh tanh.

Hừm.... thì ra là vậy, lần này chơi trực tiếp đến cấp sát thủ S, quả nhiên đủ đầu tư.

Elsa dìu Kỳ Ân đứng lên, cả hai cùng đối mặt với đám người, thế nhưng, hai cô lại không biết từ đằng sau, từ lúc nào đã xuất hiện một người đàn ông khác.

Kỳ Ân cảm nhận được điều đó thì đã quá muộn, khi cô quay lại, thì hắn ta đã tung chiêu, khiến cả cô và Elsa đều ngã xuống đất, trực tiếp ngất đi.

Họ sơ suất quá rồi, ở đây vốn dĩ... là có đến 5 người!

Hắn ta nhếch môi, nhìn gương mặt của Kỳ Ân, lên tiếng:

- Cô giỏi lắm, nhưng mà... muốn một cân bốn là điều không thể đâu.

Dứt lời, người đàn ông liền quay đầu, tiến về phía Âu Dương Thiên Thiên đang chạy, và không mất quá nhiều thời gian, hắn đã có thể đuổi kịp cô ấy.

Cánh tay chỉ là "vỗ" vào bả vai Âu Dương Thiên Thiên, nhưng sức lực của hắn đã phải khiến cô ngã xuống, lăn một vòng trên đất.

Âu Dương Thiên Thiên hoảng sợ lùi mình về phía sau, cô trừng mắt, hỏi lớn:

- Rốt cuộc anh là ai, tôi với anh có thù oán gì? Tại sao lại muốn giết tôi?

-

Người đàn ông nhếch môi, không đáp lại. Anh ta tiến lên, giơ tay muốn tung ra chiêu thức cuối cùng. Âu Dương Thiên Thiên không thể chạy được

nữa, cũng không còn ai có thể cứu nữa, cô nhắm mắt, cam chịu đòn đánh đến trước mặt.

Đúng lúc đó, đột nhiên một cánh tay vươn ra, mạnh mẽ bắt lấy tay người đàn ông, ngăn cản hành động của hắn ta lại.

Nhíu mày bất ngờ, hắn nghiêng đầu nhìn qua, cùng lúc, tiếng nói cũng vang lên:

- Người đang..... muốn làm gì vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 594: Elena Cứu Giúp!

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô chậm rãi mở mắt ra, nhìn người phụ nữ trước mắt mình, ngạc nhiên nói:

- Elena?

Người đàn ông cau mày, nhìn cô lên tiếng:

- Lại thêm một kẻ thích lo chuyện bao đồng. Nếu không muốn bị đánh như hai người ở đằng kia thì cô nên tránh ra đi, cô gái.

Elena nghe xong, nghiêng đầu liếc mắt nhìn phía sau hẳn ta, thấy Kỳ Ân và Elsa nằm trên mặt đất, cô nhướn mày, lạnh nhạt đáp:

- Cũng có chút thực lực đấy, có thể khiến Kỳ Ân thất thủ, không tồi.

Người đàn ông kiêu ngạo hếch mắt, cười nói:

- Thấy như thế thì nên biết sợ mà trốn đi, đừng để tôi hủy hoại gương mặt xinh đẹp này của cô, sẽ tiếc lắm đấy.

Người phụ nữ cười hất ra một hơi, nheo mắt trả lời:

- Phải để người thất vọng rồi, Elena ta.... trước nay chưa bao giờ biết chữ "SỢ" viết thế nào. Muốn làm ta chạy trốn, để xem người có đủ bản lĩnh hãy không đã.

Dứt lời, cô dùng sức, bóp chặt cổ tay của người đàn ông, sau đó huých cùi chỏ của mình vào nách anh ta, khiến hắn đau đớn giật thót người lùi về sau.

Nghiến răng, người đàn ông lui vài bước rồi lại xông lên, vùng tay đâm tới tấp vào mặt của Elena, thế nhưng, khác xa so với tưởng tượng của hắn, người phụ nữ này di chuyển rất linh hoạt, né đi hết toàn bộ chiêu thức rất dễ dàng. Không những vậy, hắn còn thấy cô ta cố tình không đánh trả lại, dường như khinh thường những cú đâm đó.

Cơn tức giận đột ngột bốc lên, hắn ta vận công, tung những chưởng đầy nội lực về phía Elena. Híp mắt, cô hơi nghiêng đầu, ngả người ra sau tránh đi, tiếp sau đó là những cú dậm chân, Elena cũng dẻo dai né hết được.

Sau vài đường "múa" nhạt nhẽo, Elena đột nhiên ra tay đánh trả. Cô đá trúng vào một chân của người đàn ông, rồi dùng tay luồn vào hai cơ bắp săn chắc, mạnh mẽ, tách cú đâm đôi ra hai bên, cuối cùng bắt lấy cổ hắn ta, dùng sức nắm chặt.

Nhưồn mày, cô lên tiếng chế giễu:

- Chỉ có vậy thôi sao?

Người đàn ông bây giờ mới lộ ra nét hoảng sợ, hắn ta kinh hãi với võ công thâm hậu của người phụ nữ trước mặt, cô ta thậm chí còn đáng sợ hơn cô gái lúc này nữa. Trợn trừng mắt nhìn cô, hắn lớn tiếng:

- Cô... cô rốt cuộc là ai?

Elena nhếch môi, nhưồn mày đáp:

- Người chưa đủ tư cách để biết đâu, đừng hỏi phí công.

Nói rồi, Elena quay đầu lại nhìn Âu Dương Thiên Thiên phía sau, hỏi:

- Không sao chứ?

Âu Dương Thiên Thiên đứng dậy, vừa lắc đầu vừa trả lời:

- Tôi không sao, nhưng mà đám người này là ai vậy? Cô có biết không?

Elena chep miệng, một lần nữa xoay đầu nhìn người đàn ông, lên tiếng;

- Người là ai? Tại sao lại đột nhập vào nơi này?

Người đàn ông mím môi, không đáp lại. Hắn ta đảo mắt, nghĩ.

Chết tiệt, không ngờ ở đây có nhiều cao thủ như vậy. Đành phải dùng đến nó thôi!

Dứt ý nghĩ, hắn ta liền lấy từ trong túi ra một nắm tay chứa những viên bi nhỏ màu đen, thả xuống đất.

Thứ đó vừa va chạm với nền cỏ, ngay lập tức phát tán ra thứ khói màu trắng đục, trong phút chốc bao trùm lấy không gian.

Elena nhận thức được là thứ gì, cô theo bản năng thả tay ra, đưa lên miệng mình che mũi lại, thế nhưng... Âu Dương Thiên Thiên thì ngược lại, cô không biết nó là thứ gì, cũng không kịp phòng bị, liền cứ thế.... hít vào một lượng khói trắng.

Ngay lập tức, tay chân cô bị tê liệt, không cách nào cử động được.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 595: Bắt Người Đi

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, đứng sững người, ngay lúc bản thân không thể di chuyển được, thì một cánh tay đã vươn tới, đánh vào lưng cô.

"Phịch" - Thân thể cô gái cứ thế ngã xuống đất, nhắm mắt bất tỉnh.

Người đàn ông vác ngang người cô lên, rồi lách ra khỏi đám khí trắng, tựa như muốn chạy đi. Đúng lúc đó, một cánh tay vươn ra, chụp lấy vai hấn.

Elena một tay che mặt, đi ra khỏi đám khí, ánh mắt cô trừng lớn, lên tiếng:

- Người rốt cuộc là ai?

Người đàn ông mím môi, như cũ không trả lời câu hỏi của cô. Hấn ta huyết sáo, sau đó thoát ra khỏi bàn tay của Elena, vụt nhanh vào trong những bụi cây, biến mất.

Chỉ sợ dây dưa thêm nữa, sẽ không có lợi cho hấn. Người đàn bà này có võ công không hề tầm thường, đấu tay đôi với cô ta, hấn chắc chắn không bằng được. Vậy nên, vẫn là hoàn thành nhiệm vụ rồi đi thôi.

Elena không kịp ngăn lại, thứ cuối cùng cô có thể nắm được, chỉ là một mảnh vải đã xé rách từ vai của hấn ta.

Khi đám khói tiêu tan hết, xung quanh trở về với khung cảnh thường ngày, chỉ là.... vắng vẻ không còn bóng người nào.

Thả tay xuống, Elena quay người lại, cô đảo mắt tìm kiếm, nhưng phát hiện không thấy Kỳ Ân và Elsa đâu.

Cả hai người họ cũng bị bắt đi rồi!

Bấy giờ, mới có một đám người chạy từ trong nhà ra, bọn họ nhìn Elena, lên tiếng:

- Tiểu thư, cô....

"Chát" - Ngay lập tức vung một cái tát vào mặt người đối diện, Elena quát lớn:

- Một lũ vô dụng, có sát thủ đột nhập vào đây mà các người cũng không biết, tại mắt các người đều mù hết rồi sao?

Đám người hoảng sợ quỳ xuống trước mặt cô, sợ hãi đáp:

- Xin lỗi tiểu thư, chúng tôi cũng chỉ vừa phát hiện các ám vệ canh gác bị giết chết vài phút trước mà thôi, nên....

- Đừng có biện minh cho sự tắc trách của mình. - Elena lên tiếng cắt ngang lời giải thích của đám người, bọn họ liền im lặng cúi đầu, không dám nói gì nữa.

Mím môi, Elena nhìn một lượt xung quanh, ánh mắt cô lạnh lẽo. Đúng là các ám vệ canh gác đều đã bị xử lý, không còn một ai ở nơi này nữa.

Rốt cuộc đám sát thủ đó là ai mà năng lực lại cao như vậy? Diệt hết ám vệ, còn đánh bại được Kỳ Ân và Elsa. Chắc chắn không phải là người của Mafia, bởi vì chúng không dùng vũ khí, ngược lại, biết võ công và khinh công, còn có bom khói làm tê liệt thần kinh, không hề là loại tầm thường.

Hơn nữa... mục đích của chúng dường như là muốn bắt Âu Dương Thiên Thiên đi, chứ không phải là ai khác. Nhưng mà tại sao? Cô ta có gì chứ?

Elena mím môi, cô cúi đầu nhìn mảnh vải trên tay mình, nhúu mày không lên tiếng.

Nếu để Phelan biết chuyện này thì....

Một lát sau, cô vứt thứ trên tay xuống đất, rồi quay người đi vào trong.

Đám người cúi đầu nhìn nhau, không dám nói gì, sau khi thấy Elena đi xa, bọn họ mới dám đứng lên, chia nhau ra đi xung quanh khu vườn

Một cô gái trong lúc đó phát hiện được người đàn ông nằm trên bãi cỏ, liền hô lên:

- Đây không phải là người của chúng ta, đây là ám vệ cấp cao của bang hội, hình như thuộc quyền của tổng giám Kỳ Ân.

Một người khác nhìn qua, nhanh chóng đáp lại:

- Tôi biết anh ta, đó là ám vệ riêng chuyên đi theo Âu Dương Thiên Thiên, nhưng mà.... tại sao ám vệ riêng lại ở ngoài này? Còn để bị giết chết nữa.

=====

Ở một nơi khác,

Anna đang cúi đầu với chiếc máy tính của mình, lúc này, đột nhiên có một số máy lạ yêu cầu kết nối với cô.

Nhấn nút nghe, Anna chưa kịp lên tiếng thì người ở đầu dây bên kia đã nói trước:

- Anna, tôi cần biết Thời chủ đang ở đâu.

Ngón tay của cô gái thoáng dừng lại, Anna chớp mắt, dò hỏi:

- Lily? Là cô sao?

"..."

Một chút im lặng kéo dài, vài giây sau, có tiếng đáp lại:

- Không.... tôi là Eira!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 596: Em Thật Sự Không Biết!

Trong một căn phòng, người đàn ông nằm trên giường như cũ vẫn nhắm mắt, chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Đúng lúc này, đột nhiên ngón tay anh ta giật lên, cử động trong vô thức.

Hàng lông mày rậm của Âu Dương Vô Thần hơi nhú, đôi mắt đảo qua lại, vài giây sau, nó từ từ mở ra.

Đôi con ngươi đen láy chớp chớp, mọi thứ hiện lên trước mắt anh mờ mờ ảo ảo, phải mất một lúc, người đàn ông mới có thể lấy được tầm nhìn rõ ràng hơn.

Âu Dương Vô Thần mím môi, cứng nhắc xoay đầu nhìn xung quanh, sau khi nhận thức được đây là nơi nào, anh mới chống tay, gắng gượng người ngồi dậy.

Elena ngồi trên một chiếc ghế cách đó không xa, cô cúi đầu, tựa như đang ngủ gục. Chợt một tiếng động lọt vào tai, khiến cô ngay lập tức ngóc đầu lên, ánh mắt sắc bén mang theo sát khí.

Hình ảnh người đàn ông lọt vào trong tầm mắt, Elena ngạc nhiên, trong chốc lát liền thu về sát khí, rồi đứng bật dậy, đi về phía giường bệnh, lên tiếng:

- Phelan, anh tỉnh rồi.

Âu Dương Vô Thần khó khăn ngồi thẳng, anh nhăn mày, nhìn người phụ nữ hỏi:

- Sao tôi lại ở đây?

Elena đỡ lấy người anh, chậm rãi đáp:

- Anh bị thương nặng quá, nên em đưa anh về đây chữa trị.

Âu Dương Vô Thần thở từng hơi nặng nề, anh nhìn xung quanh căn phòng, cảm thấy trống vắng không bóng người. Như nhớ đến ai đó, anh lại hỏi tiếp:

- Âu Dương Thiên Thiên đâu?

Câu hỏi của người đàn ông khiến Elena đứng hình, cô không nghĩ đến anh lại hỏi về Âu Dương Thiên Thiên nhanh như vậy. Nuốt một ngụm nước bọt, Elena trả lời:

- Cô ta không có ở đây.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, nhú mày lên tiếng:

- Vậy Thiên Thiên ở đâu? Cô ấy không biết tôi đã về sao?

Elena mím môi, ánh mắt có chút trốn tránh, đáp:

- Cô ta biết, nhưng mà....

- Nhưng mà cái gì? - Nhìn thái độ của người phụ nữ, Âu Dương Vô Thần khó chịu hỏi.

Elena cắn môi, siết tay không trả lời. Thấy vậy, Âu Dương Vô Thần liền quay đầu về phía cửa, gọi lớn:

- Kỳ Ân, mau vào đây!

"...."

Thế nhưng, đáp lại anh là một khoảng không im lặng, không hề có tiếng người trả lời, cũng không hề có ai đi vào.

Nhúu mày, Âu Dương Vô Thần một lần nữa lên tiếng:

- Kỳ Ân!!

Elena rũ mắt, cô hạ giọng nói:

- Đừng gọi nữa, sẽ không có ai vào đâu, Kỳ Ân cũng không có ở đây.

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn sang Elena, anh nhướn mày, hỏi:

- Cô nói gì?

- Em nói.... là không có ai ở đây cả. Âu Dương Thiên Thiên, Kỳ Ân, Elsa... người của anh đều không có.

Người đàn ông nheo đôi mắt đen lại, anh ta hất tay của Elena ra khỏi người mình, giọng trầm thấp lên tiếng:

- Vậy họ ở đâu? Âu Dương Thiên Thiên ở đâu?

Elena mím môi, lui lại một bước, ánh mắt né tránh Âu Dương Vô Thần, không trả lời. Điều này càng khiến Âu Dương Vô Thần bức bối hơn, anh gầm tiếng danh thếp:

- Nói đi, Elena!

Lần này, người phụ nữ không thể giữ im lặng nữa, chỉ đành đáp:

- Em không biết.....

"Soạt" - Elena vừa dứt lời, ngay lập tức một bàn tay nắm lấy cổ áo của cô, người đàn ông bật xuống giường, tiến sát lại gần, ánh mắt thể hiện sự giận dữ.

Elena không chống trả lại, cô để im anh giữ áo mình, đối diện trực tiếp với mặt anh, nói:

- Em thật sự không biết. Âu Dương Thiên Thiên bị bắt đi bởi một đám người lạ mặt, em không biết họ là ai cả.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 597: Anh Hai

Âu Dương Vô Thần trừng đôi mắt giận dữ, lên tiếng:

- Là chuyện từ lúc nào?

Elena nhìn thẳng người đàn ông, thành thật đáp:

- Mới vừa sáng nay thôi, cô ta đến thăm anh thì bị đánh thuốc mang đi.

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, đảo mắt hỏi tiếp:

- Không thể nào, có người dám bắt Thiên Thiên tại nơi này sao?

Elena chớp mắt, bất đắc dĩ trả lời:

- Kỳ Ân và Elsa có phát hiện ra và cố giúp Âu Dương Thiên Thiên, nhưng năng lực của đám người lạ mặt đó cũng rất cao, họ không đánh lại. Hơn nữa... còn bị mang đi cùng cô ta.

Người đàn ông nheo mắt, nói;

- Vậy còn cô? Cô biết.... tại sao lại không cứu Thiên Thiên? Cô để đám người đó mang cô ấy đi ngay trong nơi của tôi ư?

Elena nghe xong, nhếch môi cười chế giễu, đáp:

- Em sao? Nếu em nói em đã cố hết sức để cứu cô ta, thì anh tin không? Trong mắt anh em lúc nào cũng luôn là người ghen ghét Âu Dương Thiên

Thiên, chỉ muốn ức hiếp cô ta, muốn đày đoạ cô ta, vậy nên chắc anh cũng đang nghĩ em cố tình thả đám người đó, để họ mang theo Âu Dương Thiên Thiên đi chứ gì?

- Nếu anh thật sự nghĩ như vậy, thì em không có lí do gì để trả lời câu hỏi của anh. Dù sao việc cô ta bị bắt đi, cũng không phải lỗi do em.

Dứt lời, Elena gạt phăng cánh tay của Âu Dương Vô Thần trên cổ mình ra, quay đầu đi ra ngoài.

Cô mở cửa rồi đóng sầm nó lại, mang theo sự oan ức của mình đi xuống lầu.

Lúc nào cũng vậy, Âu Dương Vô Thần chỉ biết cô luôn ức hiếp Âu Dương Thiên Thiên, nhưng mà... có lần nào là thật sự ức hiếp trọn vẹn chứ?

Lúc thì anh hai, lúc thì Andrew, lúc thì Mã Nhược Anh, ai cũng đứng ra bảo vệ cô ta, có bao giờ cô đụng được đến chứ?

Elena nhìn xuống tay mình, thấy vết thương trên cánh tay cô vì hành động đột ngột lúc nãy của Âu Dương Vô Thần mà có chút rỉ máu, mím môi uất ức. Âu Dương Thiên Thiên bị đánh một hai cái thì anh đã đau lòng, nhưng cô bị thương thì chưa bao giờ hỏi đến. Anh đã từng nghĩ đến vết thương này là do cứu anh mà có không?

Elena nhắm mắt lại, cô thở ra một hơi, cố xua đi sự khó chịu trong lòng.

"Ầm ầm" - Chợt có tiếng sét vang lên, Elena giật mình mở mắt, cô đi đến phía cửa sổ, nhìn ra bầu trời đêm bên ngoài. Từng giọt nước từ trên cao đang rơi xuống, dần dần trở nên lớn hơn.

Mưa? Sao đêm nay lại đột nhiên có mưa? Mang theo sấm chớp thế này nữa.

Đang đông mà lại có mưa ư? Chuyện gì xảy ra vậy?

Suy tư vài giây, Elena lắc đầu, cô kéo rèm lại, quay người muốn đi về phòng của mình. Đúng lúc đó, đột nhiên có tiếng bước chân.

Elena theo bản năng xoay đầu nhìn lại, ánh mắt cô mở to khi thấy hai thân ảnh xuất hiện trước cánh cửa lớn. Cả người họ đều ướt sũng, nước mưa dính vào khắp thân thể, len lỏi qua da thịt đang rỉ máu, rồi chảy xuống hòng súng đen ngòm nằm trong tay người đàn ông, cuối cùng nhỏ xuống đất.

Elena đơ người, như thể không tin được những người này sẽ ở đây, cô há miệng, cứng nhắc gọi;

- Anh hai!

Stefan chớp ánh mắt đen láy nhìn cô, thở từng hơi rất nặng nề, một tay anh đang khoác qua vai của cô gái đứng bên cạnh. Cô gái đó... không ai khác chính là Mã Nhược Anh!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 598: Anh Còn Sống Sao?

Elena đứng hình vài giây, sau đó, cô nhấc chân chạy như bay đến chỗ của người đàn ông, vươn tay ôm chầm lấy cổ anh, nói:

- Anh hai, cuối cùng anh cũng về rồi, em biết anh sẽ bình an trở về mà, em biết mà. Anh hai của em tài giỏi như vậy.... sao có thể...

Lời của người con gái có chút ghen ngào, tựa như rất xúc động. Cô đã lo lắng rất nhiều, nhưng cũng tin tưởng rất nhiều vào anh trai của cô. Cô biết, anh hai là giỏi nhất!

Stefan thở hắt ra một hơi, anh đưa tay lên sờ đầu cô em gái bé bỏng, đáp:

- Anh xin lỗi, đã để em lo lắng nhiều rồi.

Elena hít mũi, cô thả người đàn ông ra, nhìn một lượt thân thể anh, không phát hiện vết thương nào quá nghiêm trọng, liền hỏi;

- Tại sao bây giờ anh mới trở về vậy? Lúc mất liên lạc anh có biết em sợ thế nào không? Anh đã làm gì thế?

Stefan mím môi, chậm rãi trả lời:

- Anh có chút việc....

Elena nghe thấy, nhúu mày nói:

- Anh có việc gì?

Nhìn Stefan âm ỉ như không muốn nói rõ, Elena tỏ ý nghi hoặc, đúng lúc này, từ bên cạnh truyền đến giọng của người phụ nữ:

- Anh ta... đã cứu tôi.

Lời nói của Mã Nhược Anh ngay lập tức thu hút sự chú ý của Elena, khiến cô quay đầu sang, thốt lên:

- Cái gì? Cứu cô ư?

Mã Nhược Anh mím môi, lặng lẽ gật đầu. Elena như không tin nổi vào những điều mình vừa nghe, cô nhìn lại người đàn ông, há miệng hỏi:

- Đừng nói với em là anh xông vào hang ổ của bọn Mafia để cứu cô ta đấy? Anh điên rồi sao? Anh muốn chết à?

Stefan cau mày trước những lời trách móc của cô gái, anh lắc đầu, bắt đầu đáp:

- Không phải hoàn toàn vì cô ta đâu. Còn vì một người nữa, em xem.

Dứt lời, người đàn ông nghiêng người, quay đầu về phía sau, Elena cũng dời tầm mắt nhìn theo, liền thấy một thân ảnh cao lớn xuất hiện.

Ánh mắt cô lần này thật sự đứng khựng, đôi con ngươi bất động không di chuyển, chăm chăm phản chiếu hình bóng của người đàn ông trước mặt.

Mấp máy môi, Elena lẩm bẩm thành tiếng:

- An.... Andrew.

Người đàn ông đứng cách cô vài centimet, câu khóe miệng lên nở nụ cười tươi, nói:

- Anh cũng về rồi.

"...."

Elena hoàn toàn đứng bất động, không phản ứng lại lời Andrew, ánh mắt cô vẫn khóa chặt thân thể nhếch nhác của anh, những vết thương, vết máu... và cả nụ cười như không có chuyện gì đó nữa.

Người đàn ông thấy cô im lặng, cũng không tỏ ra tức giận, dường như anh đã quen việc cô đối xử với mình như vậy, nên không để tâm đến.

Chớp nhẹ ánh mắt mệt mỏi, Andrew nhếch môi, lên tiếng:

- Thật là, anh cứ nghĩ em sẽ chạy tới ôm anh như Stefan vậy, nhưng mà... không có hả? Em thiên vị quá đấy, Elena. Dù gì chúng ta.....

Lời đang nói bỗng nhiên dừng lại, Andrew mở to mắt ngạc nhiên, nhìn cô gái đang dần dần bước về phía mình, tựa như muốn làm gì đó.

Elena nhấc chân đi tới, mỗi bước đi của cô đều rút ngắn khoảng cách với người đàn ông, cho đến khi cô đứng gần sát trước mặt anh.

Nhìn cô gái cúi mặt xuống dưới, khiến anh không thể thấy hết biểu hiện trên đó, Andrew nhướn mày, hạ giọng gọi:

- Elena?

Vừa nói xong, cô gái đã giơ tay lên cao, đặt vào vị trí ngực trái của người đàn ông. Trái tim của Andrew lúc đó, vô thức đập mạnh một tiếng. "Thịch"

Elena đứng im lặng một lúc, rồi mới lên tiếng:

- Anh..... còn sống sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 599: Em Xứng Đáng!

Andrew bất ngờ trước câu hỏi của người phụ nữ, tim anh vô thức đập nhanh hơn, trong thâm tâm có chút bối rối, ngập ngừng đáp:

- Anh... anh đương nhiên là còn sống. Anh dễ nào chết như vậy chứ. Em không cần lo....

Lời còn chưa nói xong, tay của Elena đã di chuyển xuống, cuộn lại thành nắm đấm, cô ngược khuôn mặt sát khí lên nhìn anh, mạnh mẽ vung một cú đánh vào bụng Andrew.

"Hự" - Người đàn ông co quắp người lại, ôm lấy bụng mình, theo bản năng lên tiếng:

- Em làm gì vậy, đau quá!

Elena trừng mắt giận dữ, tiếp tục đánh vào người của Andrew, vừa đánh vừa quát:

- Anh còn dám nói ư? Ai cho phép anh một mình đối mặt với đám Mafia đó, ai cho phép anh đánh nhau với chúng, anh tưởng mình là siêu nhân à, rơi vào biển lửa hay trúng súng đạn cũng sẽ không chết sao?

- Anh liều mạng như vậy mà còn sống thế này, sao không chết đi. Chết đi!

Andrew nhăn mặt, anh đưa tay lên đỡ những cái đánh của người phụ nữ, nói:

- Được rồi, được rồi, anh đang bị thương, em có thể đừng đánh nữa được không? Đau quá~

Elena nhìn dáng vẻ đáng thương của Andrew, cô không thấy cảm thông, mà ngược lại còn tức giận hơn nữa, tung tiếp một cú đấm vào ngực anh.

- Đau, anh cũng biết đau sao? Lúc một mình cân 50 người có vũ khí, sao anh không nghĩ đến bản thân cũng là con người, cũng biết đau đi. Bây giờ giả vờ cái gì chứ?

Andrew thở hắt ra một hơi, tỏ vẻ bất đắc dĩ, đáp:

- Lúc đó không phải vì muốn cứu em và Vô Thần sao? Anh dù có thật sự chết thì cũng đổi được tính mạng của hai người mà, quá lời rồi còn gì.

"Chát" - Một tiếng động vang lên ngay sau đó làm tất cả mọi người giật mình. Đến Stefan và Mã Nhược Anh cũng ngạc nhiên nhìn lại, dường như rất bất ngờ trước hành động của Elena.

"...."

Không phải.... hai người họ đang đùa với nhau sao? Tự nhiên cô ấy lại tát mạnh như vậy, trông không giống đang đùa tí nào.

Không lẽ... người đùa giỡn là Andrew, còn Elena.... thực chất là đang nói nghiêm túc?

Vậy.....

- Em không cho phép anh xem nhẹ mạng sống của mình, Andrew. Dù có là vì em hay Phelan, thậm chí là ai, cũng không được. - Elena lên tiếng

đanh thép, ánh mắt cô nhìn người đàn ông cực kì nghiêm túc, không hề có chút đùa giỡn nào.

Andrew kinh ngạc đến mức không nói nên lời, sau vài giây, anh mới cứng nhắc quay đầu nhìn cô, trên khuôn mặt đã không còn nét cợt nhả nào nữa.

Elena mím môi, ánh mắt hơi ướn, nhưng cô không khóc, nhìn thẳng Andrew, cô nói:

- Chúng ta là đồng đội, đồng đội thì phải làm cùng nhau, anh đừng biến em trở thành kẻ ích kỉ, vì bảo vệ mạng sống mà chạy trốn khi anh em của mình còn đang đối mặt với nguy hiểm.

Andrew chớp mắt, hạ giọng đáp:

- Anh không có ý đó. Anh cũng không định biến em thành người ích kỉ.

- Nhưng anh đã làm việc khiến em cảm thấy như vậy. - Elena ngay lập tức trả lời.

Cô mím môi nhìn người đàn ông, giọng nói mang theo sự chân thành:

- Đừng bao giờ làm như vậy nữa, Andrew. Em hay bất kì ai cũng không xứng đáng để anh phải đánh đổi mạng sống đâu. Hãy trân trọng chính mình.

Dứt lời, Elena cúi đầu, quay người lại muốn đi vào trong, thế nhưng, đột nhiên từ phía sau, một cánh tay vươn ra bắt lấy tay cô, kéo ngược thân thể cô trở về, cùng với đó là một câu nói:

- Là em thì đổi cũng không sao, Elena. Bởi vì... trong mắt anh, em xứng đáng.

Người phụ nữ sững sờ nhìn Andrew, dường như không nghĩ đến anh sẽ nói thẳng như vậy, trong chốc lát, có chút không kịp phản ứng.

Đúng lúc này, một người phụ nữ khác xuất hiện ngay bên cạnh Andrew, cô ta xoay chiếc chìa khóa xe trên tay, nhướn mày lên tiếng:

- Này, hai người nói xong chưa vậy?

Vivian một bộ dạng nhếch nhác nhìn Elena và Andrew, hơi tỏ ra khó chịu. Cô đứng đây tính ra cũng lâu rồi ấy, mà sao không ai để ý đến cô vậy?

Cái bóng đèn sáng trưng thế này mà!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 600: Nhưng Em Không Thể Đối Mặt Với Anh

Vivian cảm thấy bản thân cô ăn hơi bị nhiều cầu lương rồi đấy, vừa mới thoát nơi nguy hiểm về xong, cũng vừa mới xem show ân ái cứu nhau của hai kẻ nào đó xong, bây giờ lại hứng tiếp thức ăn cho chó của cặp này là sao? Hả? Là sao?

Cô là bóng đèn tồn tại vô danh ở cái nơi này à? Cô có tên mà, gương mặt lại xinh đẹp thế này nữa.

Mà cho dù có là bóng đèn thì cô cũng là người mà, có thể tha bổng tí được không? Thộn vào mặt nhiều cầu lương như vậy, là thấy cô FA nên tưởng dễ ức hiếp hả?

Vivian nhếch miệng, lên tiếng:

- Hai người muốn nói chuyện tiếp thì làm ơn đừng tránh qua một bên, chừa chỗ để tôi đi vào bôi thuốc nữa. Vết thương trên người tôi sắp lở loét hết rồi đây này. Đừng có đứng dây dưa ngáng đường, tôi không bị các người làm ghen chết thì cũng sắp bị mất máu chết rồi. Tránh ra!

Quát một tiếng cực gắt, Vivian đẩy Elena ra, khiến người cô ấy tiến gần hơn đến chỗ Andrew, khoảng cách giữa hai người cũng thu hẹp hơn.

Stefan và Mã Nhược Anh thấy vậy, cũng không hện mà cùng theo Vivian đi vào trong, để lại không gian riêng cho hai người phía sau.

Elena chớp ánh mắt phức tạp, cô rút tay mình ra khỏi tay của Andrew, nói:

- Em thấy anh cũng bị thương rồi, cần phải xử lý nó trước đi đã.

Dứt lời, cô một lần nữa quay đầu, thế nhưng lần này, người đàn ông không còn cản cô nữa, anh chỉ gọi lên một tiếng:

- Elena!

- Em có thể dừng trốn tránh nữa được không? Em không thể một lần đối mặt với nó được sao? Đối mặt với anh, đối mặt với trái tim của chính em.

Elena mím môi, không đáp lại, cô nhấc chân, bước những bước đầu tiên. Người đàn ông nhú mào, không bỏ cuộc nói tiếp:

- Em biết rõ em với Vô Thần không có kết quả mà, nhưng tại sao lại vẫn cứ đơn phương muốn giữ cậu ấy không buông? Thứ cậu ta cho Âu Dương Thiên Thiên là dây tình, còn thứ cậu ta cho em chỉ là dây gai mà thôi, năm nó càng lâu, người tổn thương nhất chính là em.

Từng lời Andrew nói đều lọt vào tai Elena không sót một chữ, thế nhưng cô vẫn im lặng, không trả lời, bước chân vẫn cứ tiếp tục đi về phía trước, càng lúc càng xa người đàn ông.

Thấy cô như vậy, Andrew càng đau đớn hơn, anh mím môi, nhỏ giọng lên tiếng:

- Anh yêu em..... Elena. Và anh có thể đánh đổi bất cứ thứ gì để được yêu em.... ngay cả tính mạng của anh.

Lần này, người phụ nữ đã dừng chân, Những lời chân thành đầy tình cảm của Andrew cuối cùng cũng chạm đến trái tim của Elena, khiến cô ngừng bước. Thế nhưng, cô không quay đầu, chỉ lặng lẽ đáp:

- Nhưng em không xứng với anh, Andrew.

Người đàn ông lắc đầu, ngay lập tức nói:

- Không, em xứng!

- EM KHÔNG XỨNG! - Elena hét ngược trở lại, cô nắm chặt tay, tựa như rất kiên quyết khi nói câu đó.

- Em không xứng với tình cảm của anh, không xứng với sự hi sinh của anh, càng không xứng để anh bất chấp tính mạng cứu em đến hai lần. Em không xứng, Andrew, không xứng.

Elena lặp lại hai chữ "không xứng" rất nhiều lần, bởi bản thân cô tự biết rõ mình xấu xa đến mức nào, đứng trước mặt Andrew, sự che chở của anh chỉ càng làm cô trở nên xấu xí và đáng ghét hơn mà thôi.

Andrew nghe xong, đột nhiên thở hắt một hơi khó hiểu, vài giây sau, anh mới lên tiếng:

- Vậy ra anh đã đoán đúng..... em nhớ lại rồi.... việc đêm đó...

Elena cắn môi, cô biết mình không giấu được nữa, đành quay đầu lại nhìn người đàn ông, trực tiếp đáp:

- Đúng, em nhớ lại rồi. Và đã nhớ lại từ rất lâu, Andrew. Nhưng mà.... vì em không có cách nào đối diện được với anh, nên em chọn cách tiếp tục mất trí nhớ. Em hi vọng rằng, bản thân có thể như một người không biết chuyện gì.... Sẽ không áy náy với.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 601: Em Đã Thử, Nhưng Không Được

Andrew mím môi, lần này đến lượt anh không nói, anh nhìn cô gái trước mặt mình, trong thâm tâm đau đớn khôn xiết.

Elena không dám nhìn thẳng ánh mắt đau thương của người đàn ông, cô né tránh nó, chậm rãi lên tiếng:

- Anh biết khi em nhớ lại, điều làm em cảm thấy hối hận nhất là gì không? Chính là đã làm anh suýt mất mạng vì em, vì cơn tức giận vô lí của em. Mỗi khi nhớ đến chuyện đêm đó, là em không cách nào tha thứ cho bản thân mình được. Em không muốn ai chết vì em cả, em càng không muốn anh vì em mà đến tính mạng mình cũng không cần.

- Nhưng anh vẫn cứ như vậy, cứ quan tâm em, cứ hi sinh vì em. Điều đó thực sự khiến em không thể đối mặt với anh được. Em lựa chọn tiếp tục mất trí nhớ, chính là vì em áy náy với anh, cũng là vì em không thể đáp lại tình cảm của anh được, Andrew.

- Anh nói em đơn phương giữ sợi dây của em với Phelan, đúng... là em đơn phương giữ, nhưng là vì em muốn làm như vậy, em không buông anh ấy ra được.

- Em biết rất rõ Phelan đối với Âu Dương Thiên Thiên như thế nào, cũng biết rõ anh ấy đối với em như thế nào. Và em cũng đã thử làm lơ anh ấy, đã cố gắng quên anh ấy, em thề..... thật sự em đã cố gắng làm như vậy, thật sự.... nhưng mà không được.

Elena nói với giọng bất lực, cô rũ mắt, lắc đầu nói:

- Andrew, em không phải là cô gái tốt, em không xứng với tình cảm của anh. Đừng vì em mà làm thêm điều gì nữa, xin anh đấy!

Nói xong, Elena không nhìn người đàn ông một lần nào, trực tiếp quay đầu rời đi. Andrew thực ra chưa bao giờ hiểu, cô không phải vì không phục mà cố chấp níu kéo Âu Dương Vô Thần, mà là vì cô thật sự thích anh ấy.... nên không buông tay được.

Dù có thật sự đang nắm dây gai, bị thương tổn đến chảy máu, thì cũng là cô cam tâm tình nguyện.

Andrew đứng lặng người trước cửa, không nói được một câu gì. Ánh mắt anh buồn thối, tựa như mọi sự khốn khổ đau thương nhất đều ẩn chứa bên trong.

Hóa ra anh đoán sai rồi anh không thể thay đổi trái tim cô gái đó được, bởi vì....đến bây giờ, thứ còn ngự trị trong tim Elena vẫn là hình bóng của Âu Dương Vô Thần, cô ấy chưa bao giờ thật sự gỡ bỏ nó.

Anh có thể vì Elena mà làm mọi việc, bất chấp cả tính mạng của mình, nhưng nó trong mắt cô ấy là sự áy náy, là sự dằn vặt, là nỗi khổ tâm đến mức phải van xin anh ngừng quan tâm lại. Đến cuối cùng, cô ấy vẫn không yêu anh. Người mà cô ấy chọn, vẫn mãi là Âu Dương Vô Thần!

=====

Ở một nơi khác,

- Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư! - Âu Dương Thiên Thiên tỉnh lại trong mơ màng, khi cô nghe bên tai mình là những tiếng gọi quen thuộc.

Chậm rãi mở mắt, một hình bóng của người phụ nữ hiện lên ngay phía trước, Âu Dương Thiên Thiên thở nhẹ một hơi, đáp:

- Kỳ Ân.

Kỳ Ân vui mừng nhìn cô, lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, cuối cùng cũng tỉnh lại. Cô có thấy đau chỗ nào hay không?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, cô dụi mắt mình, từ tốn đáp:

- Tôi không sao.

Dừng một chút, cô đưa mắt nhìn xung quanh, không gian trở nên tối om, chỉ có ánh trăng soi chiếu vào ít ánh sang, liền hỏi:

- Nhưng mà.... đây là đâu vậy?

Kỳ Ân mím môi nhìn cô, lắc đầu bất đắc dĩ trả lời:

- Tôi cũng không biết, khi tôi tỉnh lại, thì chúng ta đã ở đây rồi. Có lẽ.... là đám sát thủ đó mang chúng ta về đây.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô cúi đầu xuống nhìn tay chân mình, rồi nhìn lại xung quanh, nghi hoặc lên tiếng:

- Không đúng, không phải là mang về.... mà là mang đến.

Ấn đường Kỳ Ân cau lại, khó hiểu hỏi:

- Nhị tiểu thư, ý của cô là gì?

Âu Dương Thiên Thiên nheo ánh mắt sắc bén, đáp:

- Ý của tôi là..... đám sát thủ đó chỉ có nhiệm vụ mang chúng ta đến đây mà thôi, chúng đã rời đi rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 602: Không Thế Nào!

Kỳ Ân chớp mắt, dường như vẫn còn rất nghi hoặc trước lời nói của Âu Dương Thiên Thiên. Thấy vậy, cô liền lên tiếng giải thích:

- Nếu như bọn người đó bắt chúng ta về nơi của bọn chúng, thì ít nhất cũng phải nhốt lại chứ, sao lại để chúng ta ở một nơi mà đến người canh gác cũng không có ai như thế này? Còn nữa, chúng không trói tay hay trói chân, để chúng ta tự do vậy chẳng lẽ không sợ chúng ta chạy trốn?

- Cách giải thích duy nhất cho việc này, chính là đám sát thủ đó đã mang chúng ta đến đây, là một nơi khác với một mục đích khác, chứ không phải nơi của chúng. Nhìn xung quanh vắng vẻ như vậy, có lẽ bọn chúng đã rời đi rồi.

Kỳ Ân gật đầu, bây giờ mới hiểu được ý của Âu Dương Thiên Thiên. Cô nhìn xung quanh một chút, đúng lúc Elsa đi tới, nói:

- Ở đây trước mắt không có ai ngoài chúng ta cả, tôi cũng đi xem xét một vòng rồi nhưng không tìm thấy lối thoát nào, hành lang này chỉ dẫn vào một căn phòng lớn, không có cửa. Hơn nữa, kiến trúc ở đây cũng xây dựng rất khác thường, tôi không thể đoán được nơi này là đâu.

Dừng một chút, cô hơi cúi người, nói nhỏ vào tai của Kỳ Ân:

- Điện thoại của chúng ta bị đám sát thủ phá hư rồi, không dùng được, bộ đàm cũng có vấn đề, không thể liên lạc với ai bên ngoài.

Kỳ Ân nghe xong, mím môi không đáp.

Trong khi đó, Âu Dương Thiên Thiên sau khi nghe Elsa nói, cô liếc mắt nhìn không gian xung quanh, bây giờ mới để ý nơi mình đang ngồi là một hành lang dài, nhờ có ánh trăng chiếu vào, cô mới thấy rõ các bờ thành và song chắn tạo nên hành lang.

Nhưng mà... hình như có gì đó hơi lạ...

Nghĩ nghĩ, cô ngược mắt nhìn Elsa, lên tiếng:

- Cô nói kiến trúc ở đây trông rất lạ, có thể dẫn tôi đi xem không?

Elsa không do dự gật đầu, đáp:

- Được thôi, Nhị tiểu thư hãy đi theo tôi.

Dứt lời, cô vươn tay ra, nắm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên kéo dậy, rồi dẫn đi theo lối hành lang dài ngoằn.

Đi đến cuối con đường là một cánh cửa khác dẫn vào bên trong một căn phòng, vì không có đèn nên không gian khá tối, Âu Dương Thiên Thiên không thể nhìn thấy gì được.

Elsa rút trong người ra một chiếc đèn pin, đưa cho cô. Cẩn thận cầm lấy, Âu Dương Thiên Thiên soi một lượt quanh căn phòng. Không gian rất rộng, còn có rất nhiều hình thù quái dị hiện lên, đó là gì? Tường sao?

Nhúu mày, Âu Dương Thiên Thiên nhắc chân đi vào trong, muốn tiến đến gần xem đó là thứ gì. Thế nhưng, cô vừa mới bước đi, thì bên dưới chân đột nhiên truyền đến một tiếng "kít" nhỏ.

Cúi đầu xuống, Âu Dương Thiên Thiên nheo mắt nhìn thứ sần nhả dưới chân mình, ánh mắt nghi hoặc. Elsa cũng nhìn xuống, đáp:

- Sàn nhà chắc là được làm bằng đá nên khi đi tạo thành tiếng kêu đấy, Nhị tiểu thư.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, không trả lời ngay, cô chiếu đèn pin xuống sàn nhà, nhìn một hồi mới lẩm bẩm nói:

- Trông không giống đá bình thường.

Dứt lời, cô liền quỳ một chân xuống, đưa tay chạm vào nền đá, theo ánh đèn pin, cô sờ đến những viền sọc khắc trên đó.

Một thứ ý nghĩ vụt ngang qua ý thức, Âu Dương Thiên Thiên lên tiếng:

- Đây là đá cẩm thạch mà.

Vừa nói xong, ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên chợt thay đổi, cô bất giác ngẩng đầu nhìn lên trên, đồng thời chiếu cả đèn pin lên trần nhà.

Kỳ Ân và Elsa cũng cùng lúc ngược mặt nhìn theo, trong cái ánh sáng bé nhỏ của đèn pin, hiện lên một trần nhà được làm bằng đá cẩm thạch màu vàng sáng loáng.

Đôi con ngươi Âu Dương Thiên Thiên chấn động khi thấy cảnh tượng đó, cô vô thức lẩm bẩm:

- Không thể nào..... sao có thể là nơi đó....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 603: Hang Ổ Của Mafia

Khi Kỳ Ân và Elsa còn đang không hiểu chuyện gì xảy ra, thì Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên đứng phắt dậy, cô quay đèn pin về phía bên phải, đi thẳng đến chỗ bức tường.

Cả hai cô liền chạy theo sau, hỏi:

- Nhị tiểu thư, có chuyện gì vậy? Cô biết gì sao?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt nhìn những thứ trước mặt mình, không nhìn Kỳ Ân và Elsa, trả lời:

- Chỉ mới là suy đoán thôi, tôi sẽ nói cho các cô biết khi tôi chắc chắn.

Kỳ Ân và Elsa nghe xong, nhìn nhau rồi không hỏi nữa. Âu Dương Thiên Thiên liếm môi, cô di chuyển tay, đưa đèn pin rọi khắp bức tường đá, không những vậy, còn đưa tay lên sờ thử.

Cho đến khi thấy được những nét vẽ trên đó, và cảm nhận được chất liệu của chúng, cô mới hoảng hồn lui lại, nói:

- Chắc chắn là nó rồi, đây là.... Thư viện Piccolomini Frescoes.

Elsa nghe thấy, nhú mày khó hiểu, hỏi:

- Dạ? Thư viện gì cơ? Ý Nhị tiểu thư nói chúng ta đang ở trong một cái thư viện sao?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, lắc đầu đáp:

- Không phải, chúng ta đang ở trong nhà thờ. Nhà thờ Siena!

Lúc trước, cô từng nhìn thấy nhà thờ Siena khi trên đường về nhà cùng Âu Dương Vô Thần. Khi ấy, anh ta đã nói kiến trúc tuyệt đẹp đó là nhà thờ Siena. Vì tò mò, nên trong lúc Âu Dương Vô Thần đi làm nhiệm vụ, cô đã lên mạng tìm hiểu về nó, và.... nhà thờ đó có những đặc điểm vô cùng trùng khớp với nơi này.

Đầu tiên là sàn làm bằng đá cẩm thạch, với những họa tiết sọc kẻ. Tiếp theo đó là trần nhà cũng được làm bằng chất liệu tương tự, rồi đến bức tường này, trên đấy gắn những bức bích họa, hình vẽ đều là những thứ mà cô đã thấy trên mạng.

Đây đúng là thư viện Piccolomini Frescoes - một trong những khu nổi tiếng của nhà thờ Siena.

Kỳ Ân nghi hoặc nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, cô có thể nói rõ hơn được không?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, cô thở hắt ra một hơi, chậm rãi trả lời:

- Trước đây tôi từng tìm hiểu về nhà thờ Siena, một trong những nhà thờ nổi tiếng nhất nước Ý, nằm ở thành phố cùng tên. Trong nhà thờ đó, có rất nhiều khu vực, và một trong số ấy, chính là thư viện Piccolomini Frescoes này.

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên chiếu đèn pin xuống sàn nhà, nói tiếp:

- Sàn nhà ở bên trong nhà thờ tất cả đều được lát bằng đá cẩm thạch, trên trần nhà cũng xây dựng tương tự như vậy. Riêng trần nhà của thư viện

Piccolomini Frescoes thì được bao phủ bởi các bức bích họa của Pinturicchio - vòng tay Piccolomini bao quanh bởi các nhân vật thần thoại, cách nhau bởi các dải thiết kế trang trí.

- Các bức bích họa của Pinturicchio đa số đều được treo quanh thư viện, vậy nên không chỉ trên trần nhà, mà còn có các bức tường nữa. Hai cô xem đi, ở dưới các bức bích họa gắn trên bức tường này, đều có chữ kí của Pinturicchio.

Kỳ Ân và Elsa nhướn người nhìn tới, thấy đúng là như vậy. Elsa ngạc nhiên, nhìn Âu Dương Thiên Thiên hỏi:

- Vậy... nơi này là nhà thờ Siena ư?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, khẳng định:

- Đúng vậy, đây chính xác là nhà thờ Siena, còn chúng ta... thì đang ở bên trong thư viện Piccolomini Frescoes.

Kỳ Ân chớp mắt, nghe đến cái tên Siena, trong đầu cô đột nhiên vụt qua một đoạn kí ức. Đó là lúc trên máy bay, khi di chuyển từ thành phố Roma đến thành phố Siena, lúc đó cô đã giúp Âu Dương Thiên Thiên đỡ chần khi cô ấy ngủ, thì vô tình nghe thấy nhóm người Mã Nhược Anh bàn chiến lược.

Họ nhắc đến một nhà thờ tên Siena, chính là nơi giao dịch của bọn Mafia, cũng tức là nơi nhóm người Mã Nhược Anh làm nhiệm vụ.

Kỳ Ân mở to mắt, không nói nổi thành lời. Không lẽ... nơi bọn họ đang đứng.... là hang ổ của bọn Mafia ư?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 604: Trong Hang Dịch!

Kỳ Ân vừa nghĩ đến điều đó, chân tay cô đều run rẩy, mặt mũi sợ đến mức trắng bệch.

Không thể nào, sao có thể là nhà thờ Siena chứ? Tại sao bọn cô lại ở nơi này được chứ? Đám Mafia đó nguy hiểm như thế nào, cậu chủ và nhóm của ngài ấy chính là ví dụ rõ ràng nhất, bọn cô ở đây, chỉ có một con đường chết mà thôi.

Đám sát thủ đó.... à không.... người đó.... đúng là muốn dồn Âu Dương Thiên Thiên vào chỗ chết rồi.

Elsa đang nói chuyện với Âu Dương Thiên Thiên, cô chợt liếc nhìn Kỳ Ân, nhú mày hỏi:

- Kỳ Ân, chị sao vậy? Sắc mặt kém quá.

Kỳ Ân đảo mắt, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt, trả lời:

- Tôi... tôi không sao.

Âu Dương Thiên Thiên nghe giọng Kỳ Ân lạc hăn đi, cô nghi hoặc nhìn sang, đúng lúc đó, đột nhiên có một tiếng động vang lên.

Cả ba người đều giật mình nhìn về phía phát ra âm thanh đó, nhưng chỉ thấy một màu tối đen.

Lòng Kỳ Ân "lộp bộp" một tiếng, cô không nghĩ nhiều, ngay lập tức nắm lấy tay của Âu Dương Thiên Thiên và Elsa, quay đầu bỏ chạy.

- A, gì vậy!

Không kịp phòng bị trước hành động của Kỳ Ân, Elsa kêu lên một tiếng, nhưng rồi cả hai cô gái đều bị kéo đi, thậm chí Âu Dương Thiên Thiên còn bất ngờ đến mức chiếc đèn pin trên tay cô rơi xuống đất.

Cả ba người chạy như bay ra khỏi căn phòng, không gian nhanh chóng trở lại với sự yên ắng tối đen, duy nhất chỉ thấp thoáng một ánh sáng nhỏ nằm dưới đất.

Một lúc sau, có tiếng bước chân đi tới, dừng lại ngay trước chiếc đèn pin, vài giây tiếp theo, ánh sáng của nó cũng tắt ngúm....

=====

Một tiếng sau, ở một nơi khác,

Người đàn ông mặc vest đen chỉnh tề, đưa tay gõ cửa, kính cẩn lên tiếng:

- Thời chủ, có tin từ Phelan.

Từ trong phòng, liền vang ra tiếng đáp:

- Mang vào đây.

Người đàn ông cẩn thận mở cửa ra, anh đi đến trước mặt người đang ngồi trên bàn, đặt lên đó một con chip màu đen, nói:

- Thời chủ, đây là đồ mà Phelan nhờ người gửi tới.

Người đàn ông nhìn con chip đó vài giây, lạnh nhạt trả lời:

- Được rồi, bắt đầu kế hoạch đi.

Người kia nghe thấy, ngay lập tức cúi đầu, đáp:

- Vâng.

Cùng lúc đó, có tiếng "bíp" vang lên, người đàn ông vươn tay đến bấm nút đỏ, hỏi:

- Có chuyện gì?

Từ bên trong điện thoại, giọng của một người phụ nữ vang lên:

- Thờ chủ, có tin mật. Phát hiện trong hang ổ của địch, có người nhà!

- Cô ta là.... người của Phelan - Âu Dương Thiên Thiên!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 605: Cuộc Gọi Của Thời Cảnh Thường

Tại căn nhà của đám người Âu Dương Vô Thần,

Elena cùng Mã Nhược Anh đang giúp Vivian, Stefan và Andrew băng bó vết thương. Đa số đều không quá nặng, chủ yếu là xây xước ngoài da và chảy máu phần không nguy hiểm, nên rất dễ dàng xử lý.

Stefan ngồi im cho Mã Nhược Anh sát trùng vết thương, anh nhìn Elena, lên tiếng:

- Vô Thần đang ở đâu? Thương thế của cậu ta đã ổn chưa?

Elena gật đầu, đáp:

- Đã đỡ hơn rồi, tuy thân thể bị trúng đạn khá nhiều, nhưng may là không gây nguy hiểm đến tính mạng.

Vivian nghe thấy, thắc mắc hỏi:

- Vậy sao? Thế ai đã giúp cậu ta xử lý vết thương vậy? Selina bị bắt rồi mà.

Dừng một chút, cô nheo mắt nghi hoặc:

- Không lẽ... cô đã làm sao?

Elena biết Vivian đang hỏi mình, cô ta im lặng vài giây mới trả lời:

- Không... là Âu Dương Thiên Thiên.

"...."

Nghe xong lời này, đám người đều bất ngờ nhìn nhau, đến Mã Nhược Anh cũng phải kinh ngạc ngẩng đầu lên, nói:

- Hả? Thiên Thiên làm sao? Xử lý vết thương do đạn bắn không phải chuyện dễ đâu, cô ấy biết làm à?

Vivian cũng gật đầu đồng tình, nói thêm vào:

- Đúng vậy, tôi từng thấy Selina làm rồi, rất khó đấy. Chỉ mỗi chuyện gặp đạn ra khỏi cơ thể thôi là cả một vấn đề rồi, không đùa được đâu.

Elena chớp mắt, lạnh nhạt đáp:

- Khó nhưng cô ta đã làm được. Năm viên đạn là do chính tay Âu Dương Thiên Thiên lấy ra, không ngoại lệ một cái nào.

- À không phải, hình như chỉ 4 viên thôi, cô ta đã mất máu đến mức ngất xỉu khi kịp lấy ra viên đạn thứ năm.

"....."

Đám người thêm một lần nữa kinh ngạc, bọn họ có chút khó hiểu với lời kể của Elena. Thấy vậy, Mã Nhược Anh liền lên tiếng:

- Không lẽ... Vô Thần bị mất máu quá nhiều, nên Thiên Thiên đã truyền máu cho cậu ta sao?

Elena dùng băng quấn lại vết thương của Vivian, bình thản trả lời:

- Phải, cô ta đã truyền máu nhưng trong quá trình xử lý vết thương lại phát sinh sự cố, vì vậy đã ngất xỉu vì mất máu quá nhiều.

Mã Nhược Anh nhú mào, hỏi:

- Vay... Thiên Thiên thế nào rồi? Sức khỏe đã ổn hơn chưa?

Mã Nhược Anh vừa hỏi xong, tiếng chuông điện thoại cũng đồng thời vang lên. Elena lấy di động từ trong túi mình ra, trước khi bắt máy, cô nói:

- Sức khỏe thì cũng tạm, nhưng cô ta bị bắt đi rồi.

Đám người: "...."

Quách tồ hếch? Cái drama gì thế này? Tự nhiên mới truyền máu, mới ngất xong, lại chuyển qua bị bắt cóc là sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Elena đưa điện thoại lên tai mình, nói với giọng lạnh nhạt:

- Alo, là ai vậy?

Từ đầu dây bên kia, vang lại giọng của một người đàn ông trả lời:

- Là tôi - Thời Cảnh Thường đây!

Ánh mắt Elena thoát thay đổi, cô nhướn mày, hỏi:

- Anh đã nhận được tin của Phelan rồi đúng không? Có thể giúp chúng tôi chứ?

Người đàn ông chớp mắt bình thản, nói:

- Tôi đã đồng ý hợp tác thì tôi sẽ giúp các người. Nhưng mà... có vấn đề xảy ra.

Elena cau mày, thắc mắc lên tiếng:

- Là gì vậy?

- Âu Dương Thiên Thiên.... cô biết cô ta chứ?

Trả bảo cho mọi người và bonus thêm mấy chương đầu tháng nè, mai Tiêu sẽ cho thêm 5 chap nữa và thông báo bảo nha

Ai chưa liên kết mã mời thì liên kết với Tiêu nhé, mã mời của Tiêu là 20003338 nhé. Hãy liên kết để nhận chung chìa khóa nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 606: Sẽ Không Chịu Trách Nhiệm

Elena nghe đến tên của Âu Dương Thiên Thiên, cô nhú mào, lên tiếng:

- Sao anh lại hỏi như vậy?

Thời Cảnh Thường chớp ánh mắt lạnh nhạt, đáp:

- Cô ta đang có mặt ở nơi làm nhiệm vụ, tại nhà thờ Siena.

- Cái gì? - Người đàn ông vừa dứt lời, Elena ngay lập tức phản ứng lại, ánh mắt ngạc nhiên của cô thu hút sự chú ý của đám người xung quanh, khiến họ nhìn sang.

Thời Cảnh Thường vẫn bình thản lên tiếng:

- Nghe giọng điệu của cô như vậy thì chắc cô biết Âu Dương Thiên Thiên rồi, tôi nghe nói cô ta là người của các cô, đúng chứ?

Elena cắn môi, bất đắc dĩ trả lời:

- Phải, nhưng mà sao cô ta lại có thể ở đó? Thông tin của anh có chính xác hay không?

Thời Cảnh Thường nhướn mày, nói:

- Tôi sẽ không bao giờ tùy tiện tiết lộ thông tin của mình với kẻ ngoài, vì lần này hợp tác với các người, nên tôi mới thông báo một tiếng, tin hay

không thì tùy cô. Có điều....

Dừng một chút, anh hạ giọng nói tiếp:

- Tôi phải nhắc nhở các người một chuyện, việc Âu Dương Thiên Thiên xuất hiện ở nơi đó, không hề nằm trong kế hoạch, vậy nên một khi thực hiện chiến lược rồi, thì tôi không đảm bảo được chuyện gì đâu. Tôi cũng sẽ không chịu trách nhiệm.... cho tính mạng của cô ta.

"...."

Cuộc điện thoại kết thúc vài phút sau đó, Elena tắt máy trong im lặng, kể từ sau lời của Thời Cảnh Thường, cô không lên tiếng nói gì nữa.

Stefan thấy nét mặt của Elena kì lạ, liền mở miệng hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Người gọi điện cho em là ai?

Elena thở một hơi dài, cô kéo chiếc ghế gần đó đến sau lưng mình, ngồi phịch xuống, đáp:

- Là Thời Cảnh Thường - gia chủ của Thời gia gọi đến, anh ta nói đã nhận được tín hiệu trợ giúp từ Phelan. Còn thông báo thêm một tin quan trọng khác nữa.... liên quan đến Âu Dương Thiên Thiên.

Mã Nhượng Anh nghe xong, nhú mào lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên? Sao lại liên quan đến cô ấy?

Elena chớp mắt mệt mỏi, cô cảm thấy giải thích mấy chuyện này rất dài dòng, nhưng nhìn đám người cứ ngơ ngơ không biết gì, cô đành nói:

- Thật ra, Âu Dương Thiên Thiên đã bị bắt đi vào sáng hôm nay, ngay tại trong ngôi nhà này. Đám sát thủ đã đột nhập vào đây rất lẹ mọt, tôi không thể nhận ra họ thuộc tổ chức nào. Nhưng mà trình độ kĩ năng của chúng

khá cao, đến Kỳ Ân và Elsa cũng không đấu lại được, kết quả.... không chỉ Âu Dương Thiên Thiên, mà cả hai người họ cũng bị bắt đi theo.

- Điều kì lạ là, Thời Cảnh Thường vừa gọi đến báo.... Âu Dương Thiên Thiên đang ở trong nhà thờ Siena.

Lời của Elena đưa đám người đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, bọn họ mở to mắt nhìn nhau, Vivian là người phản ứng khoa trương nhất, cô ta há miệng lên tiếng:

- Nhà thờ Siena? Đừng có đùa, đó là nơi làm nhiệm vụ của chúng ta, cũng chính là hang ổ của Mafia đấy.

Elena gật đầu, đáp:

- Tôi biết, nhưng đây là lời do đích thân Thời Cảnh Thường báo với tôi, có thể không tin là thật được sao? Tôi đã từng giao đấu với đám sát thủ đó trước khi chúng đem Âu Dương Thiên Thiên chạy thoát, tôi có thể chắc chắn chúng không phải là Mafia. Bởi vì chúng không dùng bất cứ vũ khí nào trong quá trình giao đấu, chỉ sử dụng tay không, không những vậy còn biết thuật khinh công và vận lực nội công nữa, vô cùng chuyên nghiệp không kém chúng ta.

- Đó đều là những môn võ của sát thủ, phải được đào tạo nhiều năm mới sử dụng thành thạo được. Đám Mafia hành nghề buôn bán vũ khí, võ công không phải thế mạnh của chúng, vậy nên chắc chắn đám sát thủ đó không phải là của Mafia, thế nhưng.... tôi thật sự không hiểu, tại sao đám sát thủ tốn công sức bắt Âu Dương Thiên Thiên đi, lại để cô ta lại trong hang ổ của bọn Mafia chứ?

- Là chúng muốn gây khó dễ cho chúng ta, hay là.... có người đứng đằng sau điều khiển.... muốn dồn Âu Dương Thiên Thiên vào chỗ chết?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 607: Giấu!

Những suy đoán của Elena khiến đám người trong chốc lát im lặng, bởi vì đó cũng là một cách nghĩ khá sát thực tế, cả hai đều có khả năng xảy ra cao. Không thể bỏ qua được. Nhưng mà.....

- Dù có là vì mục đích gì thì chúng ta cũng phải cứu Âu Dương Thiên Thiên, không thể để cô ấy ở đó được.- Mã Nhược Anh mím môi lên tiếng.

Nghe vậy, Vivian nhú mày, liền nói:

- Đừng đùa với tôi Selina, chúng ta vừa mới thoát ra khỏi đó thôi, bây giờ cô muốn vào lại, cô có bị vấn đề gì không vậy?

Mã Nhược Anh nhìn sang, ngay lập tức phản bác:

- Dù sao chúng ta vẫn phải tấn công lại nơi đó khi Thời chủ cho thực hiện kế hoạch mà, nhiệm vụ vẫn chưa hoàn thành, chúng ta không thể bỏ được. Cứu Thiên Thiên chỉ là phần làm thêm, và tôi nghĩ cũng là nên làm.

Vivian nghe xong, nhăn mặt không đáp lại. Mã Nhược Anh nói đúng, Thời Cảnh Thường cho tấn công thì bọn họ cũng phải tấn công thôi, đây là nhiệm vụ bắt buộc.

Stefan chớp ánh mắt đen láy, anh nhìn Elena, chợt hỏi:

- Thời Cảnh Thường còn nói gì nữa không?

Elena gật đầu, trả lời:

- Có, anh ta nói rằng.... điều kiện tiên quyết là phải làm xong nhiệm vụ, nên nếu có chuyện gì xảy ra thì... sẽ không chịu bất cứ trách nhiệm nào liên quan đến tính mạng của Âu Dương Thiên Thiên.

Lời này, cũng chính là tuyên bố thẳng thừng rằng dù anh ta có ném bom làm sập nhà thờ, thì chuyện Âu Dương Thiên Thiên có chết hay không cũng không quan trọng. Anh ta chỉ muốn làm xong việc, còn những thứ khác đều không quan tâm đến.

Elena nói xong, đám người đều im lặng, gương mặt của họ biểu hiện rất nhiều sự căng thẳng. Mã Nhược Anh xử lý vết thương cho Stefan xong, cô tiếp tục đi về phía Andrew, bôi thuốc sát trùng cho anh.

Chớp chớp mắt, cô dè dặt hỏi:

- Vô Thần... biết chuyện này chưa?

Elena ở phía sau lắc đầu, đáp:

- Chưa biết, anh ấy chỉ mới vừa tỉnh lại, còn ở phòng bệnh, chưa thể hoạt động mạnh được.

Elena vừa dứt lời, một giọng nói liên vang lên:

- Là chuyện gì mà tôi chưa biết vậy?

Đám người giật mình, đồng loạt hướng mắt về phía phát ra tiếng nói. Ở trước cửa, một thân hình cao lớn xuất hiện ngay đó, nhìn bọn họ với ánh mắt lạnh nhạt.

Không gian bao trùm bởi sự im lặng, không một ai dám nói gì.

Âu Dương Vô Thần chậm rãi tiến vào bên trong, anh đi lại gần Elena đang ngồi trên ghế, hỏi:

- Không định nói sao? Các người muốn giấu tôi chuyện gì đó à?

Elena hạ tầm mắt, cô không nhìn người đàn ông, chỉ ngồi một cách im lặng. Thấy vậy, anh tiếp tục lên tiếng:

- Là chuyện Âu Dương Thiên Thiên đang ở nhà thờ Siena phải không?

"...."

Câu hỏi của Âu Dương Vô Thần làm cho đám người đứng hình, bọn họ nhìn anh bằng ánh mắt dè dặt, như đang thăm thăm dò phản ứng của anh trước tin này.

Thế nhưng, trái ngược với điều họ nghĩ, người đàn ông tỏ ra rất bình thản khi nói câu đó, đến nỗi giọng của anh cũng vô cùng bình thường, không có chút thay đổi âm điệu nào.

Elena cứng nhắc ngược mắt lên, cô nhìn người đàn ông đứng trước mặt mình, nói:

- Anh biết rồi sao?

Nét mặt Âu Dương Vô Thần không biểu hiện gì, lạnh nhạt trả lời:

- Biết rồi. Thời Cảnh Thường đã gọi báo với tôi. Và cũng chính tôi đã kêu anh ta báo thêm một lần nữa với cô.

- Nhưng thật không ngờ, cô vẫn như vậy... muốn giấu tôi chuyện liên quan đến Âu Dương Thiên Thiên.

Elena nhìn người đàn ông không chớp mắt, cô mím môi, không đáp lại.

Đúng.... cô vốn là đang muốn giấu anh, bởi vì nếu anh biết Âu Dương Thiên Thiên đang ở đâu, thì sẽ bất chấp tính mạng lao đầu đến cứu...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 608: Là Vì Cô Ta Đã Cứu Phelan

Mã Nhược Anh thấy không khí căng thẳng giữa Elena và Âu Dương Vô Thần, cô liền tiến tới gần, nói:

- Chuyện liên quan đến Thiên Thiên rất nhạy cảm, Elena cũng chỉ lo cho cậu thôi, với tính cách của cậu, khi biết chuyện chắc chắn sẽ không ngần ngại đến cứu cô ấy, vậy nên mới lưỡng lự không nói. Không hoàn toàn muốn giấu cậu đâu,

Âu Dương Vô Thần liếc ánh mắt sắc bén, lên tiếng:

- Không cần cậu nói đỡ cho cô ta, chuyện của Âu Dương Thiên Thiên tôi đã quyết định rồi, tôi sẽ đi cứu cô ấy.

Mã Nhược Anh nghe thấy, nhú mày hỏi:

- Vô Thần, cậu...?

Thế nhưng người đàn ông không để cô nói hết, ngay lập tức giơ tay lên ngăn cản, anh quay đầu nhìn đám người, nói:

- Nhưng đó chỉ là quyết định của riêng tôi, còn các cậu... tôi không ép.

Dứt lời, anh bước thẳng đến phía cửa, mạnh mẽ đi ra khỏi phòng. Đám người ngồi im lặng một lúc lâu, ai nấy đều mang theo những suy nghĩ tính toán riêng.

Sau vài phút, Vivian mới lên tiếng:

- Tôi sẽ đi với Phelan, dù sao cũng là chỗ quen biết, tôi sẽ không giương mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên chết.

Nói rồi, Vivian đứng dậy, thở hắt ra một hơi, cô quay đầu vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Tối nay phải ngủ bù thôi, thân thể đã rã rời hết rồi.

Andrew chớp ánh mắt bình thản, anh đứng lên ngay sau đó, nói:

- Tôi cũng tham gia.

Dứt lời, liền xoay người rời đi. Căn phòng trong chốc lát chỉ còn lại ba người, Mã Nhược Anh thu dọn lại dụng cụ y tế, cô cầm khay bông băng trên tay, nhìn Stefan và Elena vài giây, rồi lặng lẽ đi ra ngoài.

Stefan nhìn cô gái ngồi phía đối diện, chậm rãi lên tiếng:

- Nếu em không muốn đi thì cứ ở lại đây, phần nhiệm vụ còn lại không quá khó, có thêm Thời gia, chúng ta đã nắm chắc phần thắng rồi.

Elena nghe thấy, cô mím môi, lắc đầu đáp:

- Không, em sẽ đi.

Câu trả lời của cô nằm ngoài dự đoán của Stefan, anh nhíu mày, hỏi:

- Tại sao?

Elena rời khỏi ghế ngồi, cô không nhìn người đàn ông, chỉ nói:

- Vì em đã từng nhờ Âu Dương Thiên Thiên cứu Phelan, nên em nợ cô ta một lần. Bây giờ... em sẽ trả nợ!

Dứt lời, cô liền đi về phía cửa, dường như cũng muốn rời khỏi căn phòng đó. Đúng lúc này, Stefan chột lên tiếng gọi:

- Elena!

Cô gái dừng chân lại, nhưng không quay đầu, cô chỉ đứng im tại chỗ, nghe câu nói của người đàn ông:

- Anh từng nghĩ tình cảm của em đã thay đổi, nhưng hình như anh sai rồi, em chưa bao giờ thay đổi, dù là Vô Thần hay sự cố chấp của em.... bây giờ cũng chỉ có hơn chứ không kém!

- Elena, anh chưa từng khuyên em bất cứ điều gì, nhưng lần này, anh thực sự muốn em dừng lại. Đừng cố gắng níu giữ thứ không thuộc về mình nữa.

=====

Mã Nhược Anh trở về phòng của mình, cô để khay sắt lên bàn, rồi cầm chai rượu ở gần đó rót ra một ly đầy.

Đưa lên miệng hớp một ngụm, sau đó bỏ xuống, Mã Nhược Anh thở một hơi dài, vươn tay bắt đầu cởi từng khuy áo của mình ra.

Đứng trước gương, cô nhẹ nhàng xoay người, nhìn hình ảnh vết thương ở trên vai phản chiếu lại, cẩn thận cầm lấy bông và thuốc sát trùng thoa vào.

Thuốc vừa gặp vết thương hở liền sủi bọt lên, tạo cảm giác đau rát, khiến Mã Nhược Anh rùng mình, cô nhắm mắt lại, cắn răng chịu đựng.

Lúc này, một giọng nói liền vang lên:

- Cần tôi giúp không?

Mã Nhược Anh mở mắt ra, qua tấm gương phía đối diện, cô thấy một người đàn ông đang đứng trước cửa. Đó chính là Stefan!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 609: Giúp Cô Bôi Thuốc!

Mã Nhược Anh theo bản năng kéo áo lên, cô quay người lại nhìn Stefan, trừng mắt hỏi:

- Sao anh lại đến phòng của tôi? Muốn vào cũng không gõ cửa nữa?

Người đàn ông đứng dựa vai vào bờ tường, nghiêng đầu đáp:

- Là cô không đóng cửa, tôi đi vào thì đã thấy rồi, không phải cố ý.

Mã Nhược Anh nghe không lọt tai, liền nhú mào nói:

- Có lẽ thấy rồi thì anh cũng phải tránh đi chứ, sao có thể nhìn chăm chăm mà không nói như vậy? Anh có biết đứng xem phụ nữ thay đồ là rất bất lịch sự không?

Stefan nhếch môi cười, anh nhắc chân bước đến gần chỗ cô, lên tiếng:

- Ai bảo tôi không nói? Tôi đã hỏi cô có cần giúp hay không rồi mà?

Mã Nhược Anh nhăn mặt, cô lắc đầu, thẳng thừng từ chối:

- Cảm ơn, nhưng tôi có thể tự xử lý, không cần ai giúp, anh ra ngoài được rồi.

Sau lời của người phụ nữ, Stefan vẫn đứng im không nhúc nhích, rồi đột nhiên anh vươn tay ra, đặt lên vai Mã Nhược Anh và xoay người cô ngược

lại.

- Đừng mạnh miệng, cô là bác sĩ, chứ không phải diễn viên múa, trái tay như vậy, sao có thể tự làm được. Tôi sẽ giúp cô bôi thuốc, không cần cảm ơn.

Mã Nhược Anh thở hắt ra một hơi, cô xoay đôi vai của mình, nói:

- Ai nhờ anh làm mà cảm ơn chứ, mau tránh....

- Đứng im đi! - Stefan nhíu mày, quát một tiếng đanh thép, trực tiếp cắt ngang lời của người phụ nữ.

Mã Nhược Anh giật mình trợn mắt, nhưng rồi cũng không làm gì nữa, ngoan ngoãn đứng im lặng.

Stefan đổ thuốc sát trùng vào bông, sau đó thấm thật nhẹ nhàng xung quanh vết thương trên vai Mã Nhược Anh, hành động của anh vô cùng ôn nhu, vừa xoa vừa thổi, như thể sợ làm cô đau vậy.

- Vai của cô đẹp như vậy, vừa trắng vừa mịn, tại sao lại không mặc những trang phục có thể khoe nó ra? Giấu như thế thật đáng tiếc. - Stefan vừa di chuyển tay vừa hỏi.

Mã Nhược Anh đảo mắt, thuận miệng đáp:

- Không thích.

Stefan nghe thấy, lại hỏi tiếp:

- Vì sao không thích?

"...."

- Thì vì tôi không thích thôi. Không thích một thứ gì đó cũng cần lí do sao? - Mã Nhược Anh nhú mày, tỏ ra khó chịu trả lời.

Người đàn ông chớp mắt bình thản, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Qua một lúc, sau khi đã bôi thuốc, Stefan dán miếng băng lên vết thương cho người phụ nữ, làm xong, anh thả tay ra, lui về sau một bước, nói:

- Được rồi đấy!

Lời của anh vừa dứt, Mã Nhược Anh liền vén áo lên, cài lại các khuy cúc, cô quay đầu nhìn người đàn ông, lên tiếng:

- Cảm ơn.

Vừa nói, Mã Nhược Anh vừa đi đến phía bàn, cầm ly rượu lên uống. Liếc mắt thấy người đàn ông vẫn đứng ở đó, cô nhú mày hỏi:

- Sao anh còn đứng đây? Về phòng nghỉ ngơi đi.

Stefan nhướn mày, không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Tôi thắc mắc tại sao cô cứ mở miệng là muốn đuổi tôi về vậy?

Mã Nhược Anh liếc mắt, nói:

- Thế anh ở phòng tôi để làm gì?

Người đàn ông nghe xong, nhếch môi đáp:

- Tôi cũng muốn uống rượu.

"...."

Mã Nhược Anh chớp chớp mắt, có chút khó hiểu nhìn Stefan. Nhưng sau vài giây, cô liền cầm ly rượu trên tay bước đến trước mặt anh, lên tiếng:

- Vậy uống đi, uống xong thì về phòng.

Stefan nhìn cô, vươn tay nhận ly rượu, rồi đưa lên miệng uống. Mã Nhược Anh thấy vậy, quay đầu muốn đi rót thêm một ly rượu nữa, thế nhưng ngay lúc đó, người đàn ông phía sau bỗng di chuyển, anh ta bắt lấy tay cô, dùng sức kéo ngược lại.

Mã Nhược Anh vừa quay đầu, Stefan liền cúi người xuống, vừa nhanh vừa chính xác, đặt môi mình lên môi cô.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 610: Anh Phải Cứu Cô Ấy!

Mã Nhược Anh trợn tròn mắt, cô theo bản năng đưa tay lên muốn đẩy người đàn ông ra, thế nhưng Stefan đã chặn dứt ý nghĩ ấy ngay lập tức, anh kiểm soát sức lực của cô lại, không cho cô có cơ hội đó.

Sau vài giây giữ nguyên tư thế chạm môi như vậy, Stefan mới thả người phụ nữ ra, anh nhìn khuôn mặt cô tức giận đến đỏ cả lên, mặt bình tĩnh không chút gợn sóng, hỏi:

- Ngon không?

Mã Nhược Anh cắn môi, cả miệng cô đầy rượu, liền quát:

- Anh điên rồi sao? Anh làm cái gì vậy?

Stefan chớp mắt bình thần, đáp:

- Chia sẻ rượu cho cô uống, không thích à?

Mã Nhược Anh nghe xong, tức giận giơ tay lên, vung về phía anh, nhưng thật không may, Stefan đã bắt được tay cô, anh nhếch môi, nói:

- Đừng đánh tôi phí công, cô quên tôi bị bệnh gì sao? Có đánh cũng không cảm nhận được đâu.

- Nhưng mà....

Hơi kéo dài câu của mình ra, người đàn ông nói tiếp:

- Tôi chỉ là mất cảm giác đau thôi, còn môi của cô... thì vẫn cảm nhận được. Mềm đấy!

Dứt lời, Stefan thả tay Mã Nhược Anh ra, chậm rãi bước về phía cửa, anh ung dung rời khỏi căn phòng.

Mã Nhược Anh xoay đầu nhìn theo bóng hình người đàn ông, cô há miệng, kinh ngạc đến mức không nói nên lời. Mắt thấy bóng dáng Stefan đi xa, cô không kiềm được mà hét lên:

- Anh... đồ lưu manh!!!!

=====

Sáng ngày hôm sau, Thời Cảnh Thường đang ở trong phòng thay đồ thì chợt nghe bên ngoài có tiếng cãi vã, anh nhú mào, gọi:

- Vĩ Sâm!

Cánh cửa liền mở ra ngay sau khi người đàn ông lên tiếng, lúc này, Vĩ Sâm đi vào, kính cẩn hỏi:

- Thiếu gia, ngài gọi tôi?

Thời Cảnh Thường vừa khoác áo vest chống đạn vào, vừa nói:

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy?

Vĩ Sâm nghe xong, khuôn mặt có chút thay đổi, ngập ngừng đáp:

- Chuyện này.... thật ra.... có người đến tìm thiếu gia, nhưng mà.... từ ngày hôm qua, ngài đã nói là không cho phép ai vào đây, nên.....

Thời Cảnh Thường chớp mắt, lạnh nhạt hỏi:

- Là ai mà tôi đã ra lệnh rồi còn muốn xông vào?

Vĩ Sâm căn môi, bất đắc dĩ phải trả lời:

- Thưa thiếu gia, là.... là thiếu phu nhân!

Câu trả lời của người đàn ông khiến động tác của Thời Cảnh Thường khựng lại, anh quay đầu nhìn Vĩ Sâm, cau mày lên tiếng:

- Cái gì?

Vừa dứt lời, một thân ảnh liền xông vào trong phòng, cùng với đó là giọng nói của cô gái:

- Vĩ Sâm, anh còn dám cản em, em bảo Á Nhan không cho phép anh bước nửa bước vào nhà!

"....."

Vĩ Sâm đứng hình trước lời nói của Hứa Sơ Sơ, anh chớp chớp mắt, không chủ động nuốt một ngụm nước bọt.

Thời Cảnh Thường cũng nhìn cô, ánh mắt tỏ ra như thể không tin được, lên tiếng hỏi:

- Vợ, em làm gì ở đây vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 611: Phải Cứu Cô Ấy!

Hứa Sơ Sơ thở hắt ra một hơi, cô nhìn người đàn ông, lên tiếng:

- Chồng à, anh còn hỏi em đến làm gì sao? Đương nhiên là em đến hỏi tội anh rồi!

Thời Cảnh Thường nghe xong, nhú mày khó hiểu. Anh liếc mắt, ra hiệu cho đám người Vĩ Sâm đi ra ngoài, rồi tiến lại gần phía của cô, nói:

- Hỏi tội gì chứ, em đừng có làm loạn nữa, mau quay về đi.

Hứa Sơ Sơ lắc đầu, đáp:

- Em không về, em có chuyện quan trọng cần phải nói với anh, không nói được thì em không về.

Thời Cảnh Thường mím môi, bất đắc dĩ hỏi:

- Rốt cuộc là em có chuyện gì? Nói mau đi.

Hứa Sơ Sơ nghe thấy, ngay lập tức lên tiếng:

- Em nghe Vĩ Sâm nói với Á Nhan là Âu Dương Thiên Thiên đang nằm trong tay bọn Mafia, có thật là như vậy không?

Ấn đường Thời Cảnh Thường cau lại, không nghĩ đến lại nghe thêm cái tên này lần nữa, anh nhìn cô, nói:

- Sao em lại thắc mắc chuyện đó?

- Trời ạ, anh đừng hỏi ngược lại em nữa, chỉ cần nói cho em biết là thật hay giả thôi. - Hứa Sơ Sơ vội vàng phản bác.

Thấy cô như vậy, Thời Cảnh Thường đành trả lời:

- Là thật. Âu Dương Thiên Thiên đúng là đang ở chỗ của bọn Mafia.

Hứa Sơ Sơ nghe xong, sắc mặt cô ngay lập tức thay đổi, nắm lấy tay của người đàn ông, cô lên tiếng:

- Chồng, anh nhất định phải cứu Âu Dương Thiên Thiên ra khỏi chỗ đó, không được để bọn Mafia kia gây tổn hại đến cô ấy.

"..."

Thời Cảnh Thường thêm một lần khó hiểu nữa, lại hỏi:

- Tại sao?

Hứa Sơ Sơ nhăn mặt, đáp:

- Còn tại sao nữa, Âu Dương Thiên Thiên chính là người mà em hay thường nói với anh, là người bí mật mà em ngưỡng mộ từ nhỏ đấy. Tuy không biết vì sao cô ấy lại bị cuốn vào việc này, nhưng anh nhất định phải cứu cô ấy ra khỏi đó, em không muốn Âu Dương Thiên Thiên gặp nguy hiểm.

Thời Cảnh Thường có chút kinh ngạc với lời nói của Hứa Sơ Sơ, anh không ngờ người mà cô luôn miệng nhắc đến với anh lại chính là Âu Dương Thiên Thiên. Nhưng mà, dù có là như thế thì....

Rút tay mình ra khỏi tay của Hứa Sơ Sơ, người đàn ông lắc đầu, nói:

- Chuyện này anh không thể hứa chắc với em được.

Lần này đến lượt Hứa Sơ Sơ thắc mắc, nhú mào hỏi:

- Vì sao chứ? Anh làm nhiệm vụ ở đó mà, cứu Âu Dương Thiên Thiên chỉ như thuận tay thôi, sao anh lại không làm được?

Thời Cảnh Thường thở dài một hơi, cố gắng giải thích:

- Cứu hay không cứu căn bản không phải là chuyện anh có thể làm chủ, nhiệm vụ liên quan đến rất nhiều người, anh không thể mạo hiểm chỉ vì cô ta được. Sơ Sơ, em không hiểu đâu, đừng xen vào chuyện này nữa, mau về đi.

Nói rồi, anh đi đến bàn, cầm khẩu súng đặt trên đó lên, kiểm tra một lượt, từ cò đến ổ đạn.

Hứa Sơ Sơ không chịu bỏ cuộc, cô đi tới, giật lấy khẩu súng ở trong tay người đàn ông, hỏi:

- Chồng, em không cần biết anh có làm chủ hay không làm chủ, em chỉ biết em đã tự hứa với lòng mình sẽ không để Âu Dương Thiên Thiên xảy ra chuyện, nên em nhất định phải giúp cô ấy. Rốt cuộc anh có chịu cứu hay không?

Thời Cảnh Thường không nhìn cô, anh quay đầu, không trả lời mà đi về hướng khác. Hứa Sơ Sơ phía sau mím môi, cô ngay lập tức giơ khẩu súng lên, hướng về phía người đàn ông.

"Pằng pằng pằng" - Ba phát súng liên tiếp vang lên, đồng nghĩa với việc ba viên đạn đã xuất ra khỏi họng súng, bay thẳng về phía trước.

Thời Cảnh Thường dừng chân, ánh mắt nhìn ba viên đạn xẹt ngang qua đầu mình, ghim trực tiếp trên bức tường đối diện.

Sau vài giây im lặng, cánh cửa gần đó đột nhiên bật ra, Vĩ Sâm chạy vào trong, nhìn Thời Cảnh Thường lên tiếng:

- Thiếu gia!

Nhìn sang Hứa Sơ Sơ, anh ngạc nhiên khi thấy tay cô cầm súng, liền gọi:

- Thiếu phu nhân, cô....

- Ra ngoài! - Lời chưa kịp dứt, Hứa Sơ Sơ đã lên tiếng cắt ngang, làm Vĩ Sâm ngậm miệng. Anh nhìn cô, đứng bất động.

Hứa Sơ Sơ liếc ánh mắt sắc bén, cô lạnh lùng di chuyển khẩu súng, bắn thêm một phát nữa xuống mặt đất, ngay dưới chân của Vĩ Sâm.

- Tôi bảo anh ra ngoài! Cút!!

Ngày hôm qua Tiêu ghi nhầm, là ngày 4 và ngày 5 nha mọi người. Ai chưa liên kết thì mau liên kết mã mời với Tiêu để nhận chìa khóa nè. Mã mời là 20003338 nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 612: Anh Đồng Ý Với Em!

Vĩ Sâm giật mình trước hành động và lời nói của Hứa Sơ Sơ, anh há miệng, cứng đờ mặt liếc nhìn Thời Cảnh Thường.

Người phụ nữ thấy anh như vậy, nhếch môi lên tiếng:

- Sao nào? Lời tôi trong mắt anh không có trọng lượng như vậy hả? Hay là.... cái này có trọng lượng hơn nhỉ?

Vừa nói, Hứa Sơ Sơ vừa đưa khẩu súng lên trước mặt người đàn ông, ánh mắt cô nghiêm túc, trông không giống đang đùa giỡn một chút nào.

Vĩ Sâm nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng gọi:

- Thiếu phu nhân, xin cô bình tĩnh....

"Pằng" - Phát súng ngay lập tức bắn ra, Hứa Sơ Sơ hoàn toàn không có chút nhân nhượng nào, bắn thẳng vào cánh cửa trước mặt người đàn ông, cô nhướn mày, nói:

- Tôi đang nói chuyện với chồng tôi, anh.... ra! ngoài!

Vĩ Sâm lần này không dám lên tiếng nữa, anh cúi đầu, lặng lẽ lùi về sau, đóng cửa lại.

Thời Cảnh Thường thở hắt ra một hơi, anh mím môi, hỏi:

- Sơ Sơ, em làm loạn đủ chưa?

Người phụ nữ nghe anh nói như vậy, nhếch môi đáp:

- Loạn? Em như thế này là đang làm loạn sao? Không biết đấy.

Dừng một chút, Hứa Sơ Sơ thu khẩu súng về, cô vuốt ve thân của nó, chậm rãi nói tiếp:

- Nhưng mà, em lại chưa thấy đủ loạn, hay là... em chơi lớn một chút, cho anh biết thế nào là loạn thật nhé?

Thời Cảnh Thường bắt buộc quay đầu lại, anh nhìn cô, nhúu mày lên tiếng:

- Đây không phải chuyện đùa, Sơ Sơ. Em đừng có tùy tiện nữa được không? Mau trở về đi, anh gần xuất phát rồi.

Dứt lời, người đàn ông vươn tay cầm lấy nắm cửa, dường như muốn mở đi ra ngoài. Thế nhưng, ngay lúc đó, một viên đạn từ đâu bay tới, xẹt ngang qua tay áo anh, ghim thẳng vào bức tường phía sau.

- Ấy da, hựt rồi! - Tiếng người phụ nữ vang lên giễu cợt.

Nhìn tay áo mình bị rách một đường vải, Thời Cảnh Thường quay đầu, ánh mắt âm u hướng về phía cô, gằn giọng gọi:

- Sơ Sơ...

Hứa Sơ Sơ nhướn mày, cô thu khẩu súng về, đưa tay xoa bụng mình, nhìn người đàn ông nói:

- Thật là, đã nói dạo này mang thai tâm trạng em không tốt mà, sao cứ hết người này đến người khác muốn làm trái ý em vậy nhỉ? Có phải lúc

mang thai Hoàn Nghi không ai thấy em nổi nóng nên bây giờ cũng nghĩ em như vậy luôn không?

Thời Cảnh Thường cau mày, quát một tiếng danh thếp:

- Vợ à!

- Vợ cái gì mà vợ, muốn hét với em à! - Gần như là cùng một lúc, Hứa Sơ Sơ cũng quát ngược lại lời của người đàn ông.

Cô trừng mắt, bất mãn nói:

- Có người chồng nào như anh không, vợ nhờ một chút cũng không giúp, nói miệng thì không chịu nghe, dùng vũ lực thì bảo làm loạn, không lẽ anh muốn em quỳ xuống cầu xin anh chắc?

- Đã không muốn làm người xấu trước mặt chồng mình rồi, mà anh cứ ép em đi vào con đường đó là sao? Bây giờ muốn gì, hay là thử lên sàn đấu tay đôi bên thua bên thắng công bằng mới chịu? Hả?

"Rầm" - Vừa nói, Hứa Sơ Sơ vừa đập khẩu súng xuống mặt bàn phía sau, tạo nên một âm thanh kinh hồn, khiến người đàn ông phải câm lặng.

Cô trừng mắt, đôi con ngươi nhìn Thời Cảnh Thường như muốn lột sạch quần áo của anh ra, cực kì gai góc.

Thời Cảnh Thường đến giờ phút này không thể nói được gì nữa, anh mím môi, cúi đầu nhắm mắt. Trong lòng sớm đã thầm khẩn.

Bình tĩnh, Thời Cảnh Thường, mày nhất định phải bình tĩnh, cô ấy đang mang thai.

Là đang mang thai, mang thai, mang thai! Chuyện quan trọng phải nhắc lại ba lần.

Sau một lúc giằng co với nội tâm của mình, người đàn ông mở mắt ra, chậm rãi ngược đầu nhìn Hứa Sơ Sơ, lên tiếng:

- Được, anh đồng ý với em!

Hôm nay đủ phiếu giờ nào Tiêu bảo giờ đó luôn nha

*Ai chưa liên kết mã mời thì liên kết với Tiêu nhé, mã mời là 20003338
nha*

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 613: Ba!

Hứa Sơ Sơ chớp mắt nhìn người đàn ông, mở miệng hỏi:

- Anh đồng ý cái gì với em?

Thời Cảnh Thường mím môi, bất đắc dĩ đáp:

- Tất cả những thứ em nói, anh đều đồng ý hết.

Nghे vậy, Hứa Sơ Sơ liền nhướn mày, lên tiếng:

- Em muốn anh cứu Âu Dương Thiên Thiên, anh cũng đồng ý?

Người đàn ông gật đầu, khẳng định trả lời:

- Đúng!

- Chắc chứ?

- Chắc!

- Hứa đi!

- Anh hứa.

Sau cuộc thương lượng kỹ càng, Hứa Sơ Sơ rời khỏi bàn, cô đi gần đến chỗ của Thời Cảnh Thường, lên tiếng:

- Vậy được, em biết anh là người luôn nói lời giữ lời, em sẽ tin tưởng anh.

Thời Cảnh Thường thở dài một hơi, nhìn cô gái nhỏ trước mặt mình, nói:

- Anh biết rồi. Nhưng mà vợ, nếu...

"Soạt" - Không để cho người đàn ông nói hết câu, Hứa Sơ Sơ ngay lập tức lên tiếng chặn lại, ngăn cản lời của anh:

- Đừng nhưng nếu gì nữa, em chỉ chấp nhận câu hứa trước đó của anh thôi, còn mấy lời sau này.... anh để lại tự giải thích với mình đi, em lười nghe!

Nói rồi, Hứa Sơ Sơ đưa tay lên, vỗ vỗ má của Thời Cảnh Thường, miệng nở nụ cười mỉm xinh đẹp, giọng chuyển đổi thành ngọt ngào hơn hẳn:

- Làm nhiệm vụ tốt nhé, chồng yêu~

Dứt lời, cô thu tay về, cầm lấy nắm cửa mở ra, tư thế ung dung thoải mái bước khỏi căn phòng.

Nhếch môi, cô xoa xoa bụng mình, nhỏ giọng lên tiếng:

- Con ngoan của mẹ, làm tốt lắm!

=====

Tại căn nhà chung của đám người Âu Dương Vô Thần, từ sáng sớm, Vivian, Andrew và Elena đã xuất hiện dưới đại sảnh, bọn họ ngồi trên ghế, từ tốn thưởng thức hồng trà.

Mã Nhược Anh và Stefan không hẹn mà cùng xuống sau, hai người đối mắt nhau ngay tại cầu thang, nhưng Mã Nhược Anh nhanh chóng né đi, cô không nhìn người đàn ông quá lâu, bước thẳng xuống phòng khách.

Stefan cũng không tỏ ra biểu hiện gì trước hành động của cô, anh đi tới, ngồi vào ghế của mình. Nhìn đám người, anh lên tiếng hỏi:

- Đã chuẩn bị mọi thứ đầy đủ chưa?

Elena nhìn anh, gật đầu đáp:

- Xong cả rồi, anh hai!

Stefan nghe vậy, không hỏi thêm gì nữa, anh đưa tay lên nhìn đồng hồ, rồi im lặng chờ đợi người cuối cùng xuất hiện.

Trong căn phòng trên tầng lúc này, Âu Dương Vô Thần đứng trước cửa sổ, anh hướng đôi mắt suy tư không chút cảm xúc nhìn ra phía ngoài. Quang cảnh hiện hữu ngay trước mặt, nhưng nó lại không thể lọt vào đôi con người đen láy và sâu thẳm thẳm của anh.

Đứng lặng người một lúc, Âu Dương Vô Thần lấy trong túi ra chiếc điện thoại, anh bấm một dãy số, rồi đưa lên tai nghe.

Tiếng "tút tut" vang lên vài lần thì đã có người nhắc máy, từ đầu dây bên kia, vang lại giọng nói trầm thấp của một người đàn ông trung niên:

- Elias? Are you?

(Elias? Là con?)

Âu Dương Vô Thần nhẹ chớp mắt, chậm rãi đáp:

- Yes, dad!

(Vâng, ba!)

*Cho những ai không nhớ, Elias là tên thật của Âu Dương Vô Thần ở nước ngoài (cụ thể là Mỹ), chính Âu Dương Thiên Thiên đã khám phá ra

điều này ở chương 324, ngoài tên thật của Âu Dương Vô Thần, cô ấy còn tìm ra tên thật của Elena, Stefan và Andrew (tên tiếng Anh nói chung nhé)

*

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 614: Cuộc Gọi Của Hai Người Cha (1)

Người đàn ông trung niên nghe giọng của Âu Dương Vô Thần, đột nhiên bật cười, lên tiếng:

- It was a surprise when you called me. How long have we not talked to each other?

(Thật bất ngờ khi con gọi cho ta, đã bao lâu rồi chúng ta chưa nói chuyện với nhau nhỉ?)

Nét mặt Âu Dương Vô Thần vẫn lạnh lùng không chút sắc ấm, anh trả lời với giọng điệu lạnh nhạt:

- I think it's been a long time.

(Con nghĩ cũng đã một thời gian dài rồi)

- Three years Elias. We haven't met, haven't spoken in three years, son.

(Ba năm, Elias. Chúng ta đã không gặp nhau, không nói chuyện với nhau ba năm rồi, con trai)

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, chỉ hơi nhướn mày, nói:

- Really? I don't remember it very well. So... why do you know I called?

(Thật sao? Con không nhớ rõ lắm. Vậy... vì sao ba biết là con gọi đến?)

Người đàn ông trung niên hạ giọng, lắc đầu trả lời:

- Nobody but you will call me with phone number in China.

(Không ai ngoài con sẽ gọi cho ta với số vùng điện thoại ở Trung Quốc cả.)

Âu Dương Vô Thần nhếch môi, đáp:

- Dad is as observant as before, so... maybe you are still very strong. Not as rumor....?

(Ba vẫn tinh ý như lúc trước, vậy nên.... có lẽ ba vẫn còn khỏe lắm. Không như lời đồn nhỉ?)

Người đàn ông trung niên nghe thấy, im lặng vài giây rồi hỏi:

- Why are you calling me? What do you want?

(Vì sao con lại gọi cho ta? Con muốn gì?)

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt bình tĩnh, chậm rãi lên tiếng:

- I just want to say that... you've lost a big business. But... don't investigate anything. It was my doing.

(Con chỉ muốn nói rằng..... ba đã mất một vụ làm ăn lớn. Nhưng mà.... đừng điều tra thứ gì cả, nó là do con làm.)

Người đàn ông nhíu mày, trầm giọng nói:

- Elias, you usually don't interfere with my business. Why....

(Elias, con không thường can thiệp vào chuyện của ta, tại sao....)

- No reason. I have always been, with you... with your family. I hope you will forgive me this time, and not be angry or responsible for anyone, because as I remember, you owe me.... a big debt.

(Không lí do gì cả, con luôn như vậy, với ba..... với gia tộc của ba. Con hi vọng ba sẽ tha thứ cho con lần này, và không tức giận hay truy cứu trách nhiệm lên ai, bởi vì.... theo con nhớ, thì ba nợ con... một món nợ rất lớn.)

Người đàn ông trung niên nghe xong, im lặng một lúc lâu, sau đó trả lời:

- Alright...

(Được rồi)

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt lạnh tanh, đáp:

- Thanks dad. I hung up, wish you always healthy.

(Cảm ơn ba. Con cúp máy đây, chúc ba luôn mạnh khỏe)

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần muốn bỏ điện thoại ra, tắt cuộc gọi. Thế nhưng, người đàn ông bên kia lại ngay lập tức lên tiếng nín lại:

- Wait, Elias!

(Chờ đã, Elias)

Âu Dương Vô Thần dừng động tác lại, anh đưa điện thoại một lần nữa áp vào tai.

Mặc dù không có tiếng phát ra nhưng vẫn thấy cuộc gọi tiếp tục, người đàn ông biết anh còn nghe, liền hỏi:

- When are you going to return? Me and my grandmother both want to meet you.

(Khi nào con mới trở về? Ta và bà nội đều muốn gặp con)

Âu Dương Vô Thần mím môi, vài giây sau mới đáp:

- I don't know, but maybe you shouldn't wait. Because I have no intention of coming back.... nor do I want to see you.

(Con không biết, nhưng có lẽ ba không nên chờ đợi. Bởi vì con không có ý định quay về, cũng không muốn gặp lại ba.)

Nói xong, anh trực tiếp ngắt máy, không để người đàn ông nói thêm gì nữa. Cầm điện thoại trong tay, nét mặt Âu Dương Vô Thần vẫn lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại lại vang lên nữa. Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn xuống, lần này, anh hơi cau mày lại.

Nhìn màn hình một lúc, anh vươn ngón tay lướt ngang qua, lên tiếng trước:

- Ba nuôi!

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 615: Cuộc Gọi Của Hai Người Cha (2)

Âu Dương Chấn Đông nghe thấy tiếng của Âu Dương Vô Thần, liền hỏi:

- Vô Thần, Thiên Thiên có phải.... đang ở chỗ của con không?

- Từ lúc rời khỏi Âu Dương gia vẫn luôn ở chỗ của con. - Người đàn ông đăm đăm trả lời, giọng nói của anh không khác xa mấy khi nói chuyện với người lúc nãy, vẫn là sự tôn trọng và lễ phép lạnh nhạt đó nhưng lại không thể bắt bẻ được.

Âu Dương Chấn Đông mím môi, ông hít vào một hơi sâu, lên tiếng:

- Vậy... con có thể giúp ba thêm một lần nữa không? Mang Thiên Thiên về nhà.

Âu Dương Vô Thần chậm rãi chớp mắt, đáp:

- Về nhà? Âu Dương gia còn là nhà của Âu Dương Thiên Thiên sao? Con không chắc là như vậy, bởi vì làm gì có ngôi nhà nào đầy rẫy mưu mô và oán giận như thế chứ?

Âu Dương Chấn Đông cứng họng, ngập ngừng nói:

- Vô Thần, ba....

Thế nhưng không để cho ông ấy nói hết, người đàn ông ngay lập tức lên tiếng cắt ngang:

- Ba muốn con mang Âu Dương Thiên Thiên về làm gì? Giống như lần trước sao? Bị đẩy ngã đến bị thương? Bị ba ruột của mình không tin tưởng? Bị chị em không cùng huyết thống đổ mọi tội lỗi lên người mặc dù không biết chuyện gì xảy ra? Giả dụ là con, có lẽ con cũng không muốn về.

- Chuyện đó..... ba..... ba... - Âu Dương Chấn Đông cắn răng, vốn muốn giải thích nhưng lại phát hiện bản thân không thể thốt ra câu từ gì, cứ như mọi lời đều đã mắc kẹt ngay cổ họng, không thể phát ra ngoài.

Âu Dương Vô Thần cười nhạt, đáp:

- Người cần lời giải thích của ba không phải con, mà là Âu Dương Thiên Thiên.

Miệng thì nói như thế nhưng trong lòng anh sớm đã không nghĩ đến chuyện đó. Anh đã hứa với cô ấy.... sẽ không mang cô ấy về ngôi nhà đáng sợ đó một lần nào nữa, anh sẽ giữ lời hứa.

Âu Dương Chấn Đông lần này không thể nói được gì nữa, ông hạ giọng hỏi:

- Vô Thần, con không thể giúp ba thêm một lần nữa sao?

Âu Dương Vô Thần mím môi, lãnh đạm nhưng kiên định, đáp rõ ràng:

- Không thể! Nếu biết trước mang Âu Dương Thiên Thiên về sẽ có kết quả như vậy, thì dù ba có nói gì, con chắc chắn cũng không nhận lời.

Âu Dương Chấn Đông lắc đầu, giọng đã nhẹ đến mức không tưởng tượng được, ông xuống nước nói:

- Ba thật sự muốn gặp Thiên Thiên. Cầu xin con, Vô Thần!

Trước những lời nặng trĩu chữ nghĩa như vậy, người đàn ông siết chặt tay, dứt khoát trả lời:

- Nhưng cô ấy không muốn gặp ba. Chuyện này, từ bây giờ con sẽ để Âu Dương Thiên Thiên tự quyết, cô ấy muốn về.... sẽ về!

Nói đến nước này, Âu Dương Chấn Đông tự biết đã không thể khuyên anh được nữa, ông mím môi, im lặng một lâu mới lên tiếng:

- Vô Thần, có phải con đã.....

- Xin lỗi nhưng con có việc bận, không thể nói chuyện với ba lâu hơn được. Con cúp máy đây! - Như biết ông định nói gì, Âu Dương Vô Thần liền ngăn lại, anh ngắt tín hiệu, rồi bỏ thẳng điện thoại vào túi của mình.

Vừa làm xong, bên ngoài cũng truyền đến tiếng gõ cửa và một giọng nói của phụ nữ:

- Đại chủ, phó chủ kêu tôi lên gọi ngài, đã đến giờ phải xuất phát rồi.

Âu Dương Vô Thần đưa tay lên nhìn đồng hồ, không trả lời mà trực tiếp quay người lại, mở cửa đi ra ngoài....

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 616: Chúng Ta Phải Chạy Thoát Khỏi Đây

Âu Dương Chấn Đông buông tay, chiếc điện thoại của ông thả tự do xuống bàn, tín hiệu trên màn hình đã bị ngắt đi, mặc dù ông chưa kịp nói hết lời của mình.

Cau chặt mày, ông nhớ đến từng lời nói và hành động của Âu Dương Vô Thần, từ nhỏ đến lớn, từ lúc nhận nuôi đến khi trưởng thành, đây là lần đầu tiên ông thấy nó dám cắt ngang lời của mình đến tận 2 lần.

Không chỉ vậy, những lời của Âu Dương Vô Thần mặc dù rất bình thường nhưng thực chất lại mang theo rất nhiều khiển trách và mỉa mai, như muốn nhắc nhở ông, cũng là như muốn cảnh cáo ông.

Miên man chìm trong suy tư của bản thân, một người hầu chợt gõ cửa phòng Âu Dương Chấn Đông, lên tiếng hỏi:

- Lão gia, bác sĩ nói hôm nay ngài có thể đến đón Bạc phu nhân rồi.

Âu Dương Chấn Đông liếc mắt nhìn, thở hắt một hơi mệt mỏi trả lời:

- Tôi còn việc phải giải quyết, ông tự sắp xếp người thay tôi đi.

Người hầu bên ngoài nghe thấy, lập tức đáp:

- Dạ, tôi biết rồi.

Nói rồi, ông ta muốn quay đầu rời đi, thế nhưng Âu Dương Chấn Đông lại lên tiếng gọi tiếp:

- Đợi đã. Ông gọi Kiếm Tử cho tôi, nói với cậu ta..... tôi muốn biết Thiên Thiên hiện tại đang ở đâu.

Dứt lời, từ cửa truyền đến lời đáp:

- Dạ, tôi sẽ làm ngay!

Âu Dương Chấn Đông ngồi trên ghế, ông chấp tay lại, cúi đầu suy nghĩ. Ông phải làm điều gì đó.... ít nhất là phải làm gì đó.... ngay lúc này.

Nếu không, thứ mà ông không hi vọng nhất, sẽ đến trong một tương lai không còn xa nữa....

=====

Quay trở lại với chuyện của Âu Dương Thiên Thiên, khi Kỳ Ân đã nhận ra được nơi mà các cô đang đứng là hang ổ của Mafia - băng đảng xã hội đen khét tiếng nhất thế giới, cô ấy đã rất sợ hãi, và dẫn Âu Dương Thiên Thiên chạy khắp nơi để tìm lối thoát.

Thế nhưng, như Elsa đã tìm kiếm, thư viện này hoàn toàn không có lối ra, ngoài hành lang dài mà họ bị bỏ lại đêm hôm qua nổi thẳng đến căn phòng lớn đó thì hoàn toàn không có cánh cửa nào dẫn ra ngoài nữa.

Bọn họ như bị nhốt trong một căn phòng kín, có thể tự do đi lại nhưng không thể thoát được, chẳng khác nào bị giam cầm cả.

Âu Dương Thiên Thiên vùng khỏi cánh tay của Kỳ Ân, hỏi:

- Cô bị cái gì vậy? Bình tĩnh một chút đi được không, chúng ta đã chạy khắp nơi này cả đêm rồi. Phải để Elsa và tôi nghỉ ngơi nữa chứ.

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa ngồi phịch xuống đất, thở dốc.

Kỳ Ân cũng thở từng hơi nặng nề, nhưng cô dường như không muốn nghỉ ngơi, đặt tay lên vai của Âu Dương Thiên Thiên kéo dậy, nói:

- Nhị tiểu thư, chúng ta phải thoát ra khỏi đây, càng nhanh càng tốt. Cô cố gắng thêm một chút đi.

Âu Dương Thiên Thiên bị buộc đứng dậy, cô nhăn nhó mặt mày, lên tiếng:

- Rốt cuộc cô vội vàng cái gì vậy? Nhà thờ này đến giờ sẽ mở cửa thôi, lúc đó chúng ta sẽ có thể ra ngoài, đừng lo lắng nữa, ngồi xuống nghỉ ngơi đi.

Nói rồi, cô lại tiếp tục muốn ngồi xuống đất, thế nhưng một lần nữa, Kỳ Ân lại kéo cô lên, lắc đầu đáp:

- Không được, Nhị tiểu thư. Chúng ta phải mau thoát khỏi đây, chúng ta không thể ở nơi này được.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô nhìn trực diện Kỳ Ân, hỏi:

- Tại sao? Nhà thờ này thì có gì mà cô phải sợ hãi như vậy chứ? Đã xảy ra chuyện gì thế, Kỳ Ân? Cô có biết là cô rất lạ từ tối hôm qua không?

Người phụ nữ mím môi, không trả lời rõ ràng, chỉ nói:

- Ra khỏi đây trước rồi tôi sẽ giải thích mọi thứ cho cô nghe được không, Nhị tiểu thư? Bây giờ chúng ta không có thời gian đâu.

Dứt lời, Kỳ Ân liền nắm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, kéo đi về phía trước. Nhưng không, lần này Âu Dương Thiên Thiên dùng sức lôi cô ấy lại, lớn tiếng quát:

- Rốt cuộc là có chuyện gì? Cô nói đi!

Kỳ Ân thở hắt ra một hơi, bất đắc dĩ gọi:

- Nhị tiểu thư...

- Nói mau! - Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức hét lên.

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 617: Kỳ Ân Biết Chuyện!

Elsa thấy hai người căng thẳng, cô ngay lập tức tiến lên, lấy tay của Kỳ Ân ra, nói:

- Nhị tiểu thư, Kỳ Ân, cả hai người đều cần phải bình tĩnh lại.

Nét mặt Kỳ Ân khó coi, cô nhướn mày, lên tiếng:

- Bây giờ không phải lúc để bình tĩnh, chúng ta không mau thoát khỏi nơi này thì sẽ chết hết đây.

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên cau chặt lại, cô trừng mắt, hỏi:

- Tại sao cô lại nói như vậy? Chúng ta sao có thể chết được?

Kỳ Ân mím môi, siết tay trả lời:

- Vì nơi này rất nguy hiểm, chúng ta không thể ở đây được.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, chán nản với việc người phụ nữ cứ ấp úng không nói rõ, liền quát:

- Vì sao lại nguy hiểm?

- Vì nơi này là hang ổ của Mafia! - Kỳ Ân không nhịn được nữa lớn tiếng đáp.

Lời của cô trong chốc lát làm Âu Dương Thiên Thiên và Elsa kinh ngạc, cả hai người mở to mắt, đồng loạt thốt lên:

- Cái gì?

Kỳ Ân nhắm mắt cúi đầu, cô thở hắt một hơi, điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Vài giây sau, cô ngước mặt lên nhìn Âu Dương Thiên Thiên hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô có nhớ lần trước trên đường về nhà, cậu chủ từng nhắc với cô điều gì khi đi ngang qua nhà thờ Siena không? Ngài ấy từng nói cô không được đi đến hay tham quan nơi này, cô nhớ chứ?

Âu Dương Thiên Thiên vẫn còn ngẩn ngơ chưa thể chấp nhận được lời mà Kỳ Ân thốt ra, nhưng cô vẫn gật đầu.

Đúng vậy, cái này thì cô nhớ. Bởi vì những điều mà Âu Dương Vô Thần dặn, cô đều khắc ghi trong tâm trí rất kĩ. Anh ấy quả thật từng nhắc nhở cô không được đi vào nhà thờ Siena, dù cho là tham quan cũng không được.

Kỳ Ân mím môi, nói tiếp:

- Cậu chủ không muốn cô tới đây, là bởi vì nhà thờ Siena chính là nơi diễn ra giao dịch của bọn Mafia, cũng là nơi mà nhóm của ngài ấy làm nhiệm vụ.

- Vốn dĩ tôi cũng không biết chuyện này, bởi vì cậu chủ sợ tôi sẽ nói cho cô biết nên giữ kín không chịu tiết lộ, tuy nhiên tình cờ tôi đã nghe thấy nhóm ngài ấy bàn kế hoạch, mới biết được điều khủng khiếp ấy.

- Khi Nhị tiểu thư chắc chắn nơi này là thư viện Piccolomini Frescoes, thuộc nhà thờ Siena, tôi đã rất bất ngờ, nhưng nhiều hơn đó là sự sợ hãi. Vậy nên, tôi mới muốn thoát khỏi đây càng sớm càng tốt.

Âu Dương Thiên Thiên như đứng hình, bất động không lên tiếng, cô lắc đầu, lẩm bẩm:

- Không thể nào.... sao có thể là nơi này.... chúng ta sao có thể vào hang ổ của Mafia được chứ.

Kỳ Ân cắn răng, tiến lại cầm lấy tay của cô, nói:

- Nhị tiểu thư, đây là sự thật, cô đừng phủ nhận nữa. Điều quan trọng bây giờ là chúng ta phải tìm cách thoát khỏi nơi này.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, không đáp lại. Cô đảo mắt trong đầu hỗn loạn những suy nghĩ. Sau một lúc, cô đột nhiên lên tiếng:

- Không đúng... nếu như đây là hang ổ của bọn Mafia, vậy thì đám sát thủ đã bắt chúng ta tới đây... chúng là của người khác. Chúng có mục đích, ở đằng sau chúng nhất định có người giật dây.

Kỳ Ân gật đầu, trả lời tiếp:

- Đúng vậy, đám sát thủ đó là có mục đích, chính người đứng sau bọn chúng đã bày ra việc này, bà ta muốn dồn cô vào chỗ chết.

Lời Kỳ Ân vừa dứt, Âu Dương Thiên Thiên liền nhìn cô, ánh mắt nghi hoặc hỏi:

- Bà ta? Sao cô biết người đứng đằng sau chuyện này là phụ nữ?

- Không lẽ... Kỳ Ân, cô biết người đó là ai sao?

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 618: Mafia Xuất Hiện

Kỳ Ân bây giờ mới ngấn ra, cô phát hiện mình đã nói thứ không nên nói, liền né tránh ánh mắt của Âu Dương Thiên Thiên, cô ngập ngừng đáp:

- Tôi.... tôi....

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu nhìn theo, cô nắm lấy tay người phụ nữ, ép buộc cô phải nhìn mình, hỏi:

- Kỳ Ân, cô biết gì đó phải không? Mau nói cho tôi biết, Kỳ Ân!

Người phụ nữ mím môi, nét mặt biểu hiện sự lưỡng lự, thấy vậy, Elsa liền tiến lên, nói:

- Kỳ Ân, chị biết thì mau nói đi. Nói cho Nhị tiểu thư đi, Kỳ Ân!

Người phụ nữ bị gọi tên rất nhiều lần, cô cắn môi, nhìn Âu Dương Thiên Thiên, khó xử đáp:

- Nhị tiểu thư, tôi... tôi...

"Két" - Đúng lúc này, một tiếng động xa lạ vang lên, cả ba người con gái đồng loạt đứng hình, mắt mở to hết cỡ, trong đầu họ đều không hên mà cùng nảy lên một ý nghĩ duy nhất.

Mafia!

Ngay lập tức ngậm miệng, Kỳ Ân phản ứng nhanh nhất, cô nắm lấy tay của Âu Dương Thiên Thiên, kéo đến bức tường nhô ra gần mình, nấp người đứng vào bên trong. Elsa cũng nhanh chóng di chuyển đến bức tường đối diện, ép thân thể đứng sát vào.

Khi cả ba thân ảnh vừa biến mất khỏi căn phòng, thì cũng là lúc những người mặc trang phục màu đen xuất hiện.

Tiếng kêu lúc này, chính là do bọn họ tạo ra. Bởi vì từ bên dưới sàn nhà, những phiến đá cẩm thạch với các hình con vật nhô lên, tạo thành một cánh cửa, đám người Mafia cũng đi từ dưới đó đi lên.

Hóa ra, nó là một mật thất ngầm, được xây dựng bí mật dưới những lớp đất của thư viện Piccolomini Frescoes. thuộc nhà thờ Siena.

Âu Dương Thiên Thiên và Elsa lén lút nghiêng đầu nhìn ra, họ thấy một đám người mặc đồ đen lên trước, tiếp sau đó lại là một đám người mang đồng phục khác, với những chiếc áo rộng thùng thình màu trắng, dài đến tận chân và có mũ đội.

Gương mặt đều sở hữu những nét của người ngoại quốc, mắt xanh và nhiều râu trên khuôn cằm.

Nhìn bộ đồ trên người của họ, Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, trầm nghĩ.

Đó... không phải là trang phục của Giáo Phái sao? Khi cô tìm hiểu về các tôn giáo ở Ý, cô đã thấy bộ đồ này thuộc Giáo Phái. Giống như Phật tử mang áo cà sa, linh mục của Thiên Chúa mang áo choàng đen, những người thuộc Giáo Phái đều mang những chiếc áo rộng với viền kim tuyến màu vàng, dài đến chân và có mũ.

Những kẻ này là Mafia, nhưng tại sao lại mang đồ của Giáo Phái? Không lẽ.... đồ tử của Giáo Phái cũng là Mafia ư?

Vừa dứt ý nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên liền ngạc nhiên ra mặt, cô mở to mắt như thể không dám tin vào chuyện động trời đó.

Vậy là... 1/5 dân số của nước Ý theo Giáo Phái.... rất có thể chính là người của Mafia sao? Không thể nào!

Ngạc nhiên không thể kiềm chế được, Âu Dương Thiên Thiên trơ mắt nhìn đám người, đúng lúc này, chợt một người đàn ông quay lại, nhìn một vòng quanh căn phòng.

Khi ánh mắt hắt ta chiếu đến chỗ cô, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức thụt đầu vào trong, hoảng sợ không thôi.

Khóe mắt người đàn ông phát hiện được kì lạ, anh ta nhíu mày, bước từng bước lại gần chỗ ẩn nấp của Âu Dương Thiên Thiên và Kỳ Ân.

Elsa nhìn sang cả hai người, cô siết tay, ánh mắt căng thẳng. Kỳ Ân và Âu Dương Thiên Thiên còn căng thẳng hơn cả cô, cả hai người đứng im không dám nhúc nhích, nhưng mà... tiếng bước chân lại ngày một gần hơn, rõ hơn....

Hắn ta... đang bước về phía của bọn họ!

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 619: Là Bom!

Âu Dương Thiên Thiên mím chặt môi, cô cắn răng, đứng bất động không dám làm gì, hai tay cô bấu vào nhau, đến mức gân xanh cũng nổi cả lên.

Kỳ Ân nuốt một ngụm nước bọt, cô liếc mắt nhìn về phía Elsa, nhẹ gật đầu. Hiểu được ý của cô, Elsa chậm rãi rút từ trong túi của mình ra một con dao, cùng lúc đó, Kỳ Ân cũng rút khẩu súng duy nhất cô có trên người, chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất sẽ xảy ra.

Cả ba người đều căng thẳng và lo sợ, trán họ trong chốc lát rịn đầy mồ hôi, tiếng bước chân ngày một gần, lòng họ ngày càng trầm xuống một nhịp.

Cho đến khi, một đôi giày sáng bóng lộ diện trước bức tường của Âu Dương Thiên Thiên và Kỳ Ân, cả hai người đồng loạt nín thở, nếu như bây giờ hần bước thêm một bước nữa, thì sẽ trực tiếp thấy bọn cô.

"Rầm" - Ngay lúc đó, một tiếng động lớn liên vang lên, người đàn ông mở cửa ra, đi vào gọi lớn:

- Boss, something's happened.

(Đại ca, có chuyện xảy ra rồi.)

Một người đàn ông khác mặc đồ đen nghe thấy, ngay lập tức quay đầu lại, hỏi:

- What is up?

(Chuyện gì?)

Người kia tiến lại gần anh ta, nhỏ tiếng nói vào tai thứ gì đó, sau khi nghe xong, hẩn liền nheo mắt lại, rồi nói:

- Go!

(Đi!)

Dứt lời, người đàn ông mang theo cả đám người đi ra khỏi cửa. Người đang đứng ở chỗ Âu Dương Thiên Thiên thấy vậy, cũng không tiến thêm nữa, quay đầu rồi đi theo.

Đến khi không gian trong căn phòng trở lại im ắng, cả ba người con gái đang nấp kia mới có thể thở phào nhẹ nhõm. Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên vuốt ngực mình, cô nuốt một ngụm bước bọt, nhắm mắt thở dốc, thật sự sắp sợ đến chết rồi.

Elsa và Kỳ Ân cũng như trút bỏ được gánh nặng, cả hai người thu vũ khí trên tay mình về, rồi chậm rãi bước ra ngoài, nhìn xem thử xung quanh, sau khi xác định không còn ai, họ mới dẫn Âu Dương Thiên Thiên đi ra.

Tiến lại gần cánh cửa mà lúc này người đàn ông kia xông vào, Elsa đưa tay lên sờ vào bức tường, nheo mắt nhìn đường thẳng khắc trên đó.

Cánh cửa này... căn bản mắt thường không thể thấy được, phải là người rất tinh ý mới biết, nó là một cánh cửa dẫn ra bên ngoài.

Elsa "hừm" một tiếng, nói:

- Đám Mafia này cũng thật thông minh, xây dựng cửa giống như tường thế này, lại còn là loại mở một chiều, ai mà lọt vào đây, chắc không có cách nào ra được.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy nhưng không nói gì, ngay từ lúc đám người đi lên từ mật thất bí mật, cô đã đoán ra được việc này rồi. Cô chỉ thắc mắc một việc, hầm mật thất này là để làm gì?

Nhìn lối cầu thang vừa đen hun hút vừa sâu thẳm dẫn xuống phía dưới, Âu Dương Thiên Thiên căn môi suy nghĩ. Sau vài giây lưỡng lự, cô nhắc chân, bắt đầu bước xuống thử.

Kỳ Ân và Elsa thấy vậy, liền đi theo sát phía sau cô. Cả ba theo lối mòn xuống phía dưới, nhưng kì lạ là, càng đi, họ càng thấy rõ quang cảnh xung quanh, cứ như có đèn soi sáng khắp nơi vậy.

Phía dưới là một căn phòng rộng lớn, chất đầy các thứ kì lạ được phủ bằng những tấm màn màu trắng.

Cẩn trọng tiến lại gần, Âu Dương Thiên Thiên vươn tay lấy một mảnh vải ra, ngay lập tức, trước mặt cô xuất hiện một vật màu đen có hình dạng như một viên đạn. Nhưng mà.... cô chưa từng thấy viên đạn nào to như thế này cả, đây là đạn gì?

Nhiều mày thắc mắc, cô tiếp tục mở tấm vải trắng bên cạnh ra, lần này, Âu Dương Thiên Thiên hoảng hồn khi thấy một nòng súng to dùng chìa thẳng trước mặt mình.

Cái này... cái này là pháo hay sao?

Nhìn bộ dạng của nó kì lạ, Âu Dương Thiên Thiên quay sang hỏi Kỳ Ân và Elsa, nhưng cả hai cũng chỉ lắc đầu, không biết.

Lúc này, trong đầu cô đã có một suy nghĩ rồi, nhưng Âu Dương Thiên Thiên nhanh chóng bác bỏ nó. Cô đi tới một chỗ khác, thấy một vật cực kì to lớn, với diện tích chiếm hơn một nửa căn phòng.

Vươn tay cầm lấy tấm vải kéo xuống, mắt Âu Dương Thiên Thiên chợt mở to khi thấy thứ đen sì trước mặt mình. Kỳ Ân và Elsa cũng bước đến, gọi:

- Nhị tiểu thư.....

Thế nhưng, chưa kịp nói gì thì đôi con người đã phản chiếu lại hình ảnh của vật thể to lớn đó, Kỳ Ân và Elsa cũng bất giác im lặng, kinh ngạc nhìn nó.

Âu Dương Thiên Thiên há hốc miệng, cô tuy không phải dạng thông thiên địa lý, hiểu biết tất cả mọi thứ trên thế giới, nhưng mà.... cô nhìn cũng có thể nhận ra thứ này là gì.

Nó là..... bom! Là những quả bom!

Câu phiêu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 620: Cô Biết Cũng Nhiều Đây!

Kỳ Ân có vẻ như cũng lơ mờ đoán được thứ to lớn trước mặt mình là gì, nhưng cô vẫn chưa rõ ràng lắm, nên không dám lên tiếng chắc chắn. Elsa thì "mù tịt", hoàn toàn không biết đó là vật thể nào, cô nhú mày, hỏi:

- Nhị tiểu thư, cái này là....?

Âu Dương Thiên Thiên không trả lời, cô chớp ánh mắt trong suốt, sau vài giây thì lên tiếng hỏi Kỳ Ân:

- Kỳ Ân, cô đi theo Âu Dương Vô Thần hầu hết thời gian ở Roma, vậy cô có từng nghe thứ mà Mafia giao dịch là gì không?

Người phụ nữ mím môi, đảo mắt suy nghĩ một lúc rồi đáp:

- Không rõ lắm, Nhị tiểu thư. Thông tin mật không được tiết lộ với thủ hạ, những lần tôi đi theo cậu chủ cũng chỉ là để cảnh giới, đảm bảo tầm nhìn và độ an toàn, chứ không được trực tiếp tham gia hay đứng gần nơi bàn luận kế hoạch.

- Nhưng mà.....

Dừng một chút, Kỳ Ân cau mày, cố nhớ một chuyện đã từng nghe được, rồi nói tiếp:

- Nhưng mà, tôi từng thấy thuộc hạ của phó chủ Mã Nhược Anh đem mẫu vật được cho là thứ giao dịch của đám Mafia về kiểm tra, nghe nói...

hình như là vũ khí thì phải.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô đảo mắt, trong đầu lăm lăm hai từ "vũ khí".

Vũ khí sao? Mafia là băng đảng xã hội đen khét tiếng, buôn bán ma túy hay vũ khí là chuyện bình thường thôi. Nhưng có một điểm lạ... vũ khí nào lại to như vậy?

Hơn nữa, quả bom này, thật sự vượt xa kích cỡ bom thông thường, với kích thước như vậy, bên trong nó có thể chứa đạn dược có khả năng gây ra.....

Nghĩ đến đây, chợt một thứ kinh khủng lướt ngang qua trí óc của Âu Dương Thiên Thiên, cô quay đầu, dùng cả hai tay kéo hai tấm vải trắng ra, kết quả... hai ống tên lửa sừng sững được đặt trước mặt cô.

Elsa ngạc nhiên nhìn sang, cô nhú mày, hỏi:

- Tên lửa? Sao lại có tên lửa ở đây?

Ấn đường Kỳ Ân giật giật, cô nheo mắt, bây giờ mới chợt nghĩ đến khả năng đó, theo bản năng thốt lên:

- Không lẽ, những thứ ở đây là....

"Bịch" - Hai tấm vải trắng ở trên tay Âu Dương Thiên Thiên rớt xuống đất, cô nhìn thứ trước mặt mình với ánh mắt thần thờ, nói:

- Là vũ khí hạt nhân..... thứ mà bọn chúng giao dịch.... không thể tin được là thứ đáng sợ nhất trên thế giới này.

Elsa nghe bốn từ mà Âu Dương Thiên Thiên phát ra, cô há hốc miệng kinh ngạc, không nghĩ đến lại có thể thấy được vũ khí hạt nhân ngoài đời thực.

Cô đã từng được học, được xem qua phim ảnh, nhưng tuyệt đối chưa bao giờ được tận mắt nhìn thấy. Bởi có lẽ, ai cũng biết sức công phá của vũ khí hạt nhân mạnh đến mức nào, nó mà xuất hiện, sẽ mang đến địa ngục cho nhân loại.

Kỳ Ân lắc đầu, lên tiếng:

- Không thể ngờ, nhiệm vụ mà cậu chủ nhận lần này lại nguy hiểm và khó khăn đến thế. Nghe nói, số vũ khí hạt nhân ở đây được chia đều cho 4 "đầu" mua, nếu họ có trong tay những thứ này, thì chẳng khác nào Thế Chiến Thứ Hai Thế Giới được lặp lại một lần nữa?

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt vô hồn, cô vẫn còn chưa tin vào hiện thực. Thế nhưng, khi nghe những lời mà Kỳ Ân nói, cô chợt quay đầu lại hỏi:

- Khoan đã, Kỳ Ân, cô mới nói gì? Bốn "đầu" mua? Những kẻ giao dịch với Mafia sao? Họ là những ai mà đến tận 4 "đầu" mua?

Kỳ Ân nghe cô hỏi, ngập ngừng trả lời:

- Chuyện này... tôi cũng không rõ lắm. Tôi chỉ biết là có 4 giao dịch thôi, hình như trong số đó có 2 gia tộc lớn ở Mỹ tham gia.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô xoay người lại nhìn trái bom to lớn trước mặt mình, rồi nghiêng đầu nhìn thêm xung quanh nữa, bỗng nói:

- Không đúng, số vũ khí ở đây vốn dĩ không thể chia làm 4 phần để giao dịch được. Tên lửa, đạn dược, và cả những quả bom này, tuyệt đối không có chuyện làm thành 4 giao dịch.

Âu Dương Thiên Thiên vừa dứt lời, phía sau cô đã vang lên một giọng nói:

- Cô biết cũng nhiều đấy, đoán được cả điều đó luôn sao?

Bảo tới 8 chương nha mọi người, 5 chương còn lại sẽ có trong chiều mai nha

Ai chưa liên kết mã mời thì mau liên kết với Tiêu nhé. Mã mời là 20003338, các bạn vào tôi, nhấn vào hình bên cạnh ảnh đại diện là thấy chỗ liên kết mã mời nhé

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 621: Tôi Là Món Quà Cuối Cùng!

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy giọng nói xa lạ, cô bất giác quay đầu lại, liền thấy một người đàn ông đang đứng trước cửa lối cầu thang.

Kỳ Ân và Elsa ngay lập tức đứng chặn trước mặt cô, cảnh giác với hắn ta.

Người đàn ông không để tâm, chỉ thản nhiên nhìn Âu Dương Thiên Thiên, khóe miệng nở nụ cười mỉm, hỏi:

- Sao cô lại biết số vũ khí đó không chia được làm 4 phần? Cô tính như thế nào?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô cảm thấy ngạc nhiên khi người đàn ông này lại nói tiếng Hoa, chứ không phải tiếng Anh như đám Mafia đó, anh ta là ai?

Dù có thắc mắc không giải đáp được, nhưng Âu Dương Thiên Thiên vẫn bình tĩnh trả lời câu hỏi:

- Không tính như thế nào hết. Chỉ là cảm giác thôi.

Người đàn ông nghe thấy, đương nhiên không tin, nhưng vẫn nói:

- Nếu đúng thật là cảm giác thì cô khá giỏi đấy, bởi vì cảm giác của cô đúng rồi, số vũ khí này không hề được giao dịch cho 4 nhà mua nào cả, đó

chỉ là tin phao đi để làm nhiệm vụ của đám người Phelan khó khăn hơn mà thôi.

Dứt lời, anh ta đi đến gần số vũ khí, vươn tay sờ vào nó, lên tiếng:

- Thật ra trong chuyện này có rất nhiều cạm bẫy, đa số những thông tin đưa ra đều là sai, rất ít những thứ đúng sự thật, vậy nên, nhiệm vụ của cậu ta mới gặp nhiều trở ngại như vậy.

- Mafia chỉ thực hiện giao dịch với một tổ chức duy nhất, đó chính là thế lực ngầm ở Đông Nam Á. Tuy nhiên, trong quá trình đàm phán, có hai gia tộc lớn đã tham gia vào là Bush và Rostchild, nên tạo thành một tình thế ba lấy một. Mafia vốn là người bán nên có quyền quyết định, tuy nhiên, chúng e dè 2 gia tộc đó, nên không muốn bán cho thế lực ở Đông Nam Á nữa, chuyển qua giao dịch đen với hai gia tộc, bên nào lấy giá cao hơn thì bán cho bên đó.

- Thế lực ngầm ở Đông Nam Á đương nhiên tức giận, nên đã gây ra một cuộc hỗn chiến ngay trong ngày Mafia giao dịch với hai gia tộc Bush và Rostchild, không may lúc đó đám người Phelan lại nhận nhiệm vụ đến, nên cũng bị cuốn vào cuộc chiến bằng vũ khí của chúng. Người thì không giết được, còn bị nhầm tưởng là thế lực Đông Nam Á, nên bị bọn Mafia bắn không thương tiếc.

Dừng một chút, người đàn ông quay qua nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nhếch môi hỏi:

- Phelan chắc bị thương nặng lắm, tôi thấy cậu ta trúng khá nhiều đạn khi ra sức cứu Selina, bây giờ cậu ta còn sống không?

Những lời nói của người trước mặt khiến Âu Dương Thiên Thiên đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, anh ta biết Âu Dương Vô Thần, biết Mã Nhược Anh, biết bí mật của Mafia, biết nhiệm vụ, gần như là biết hết mọi thứ. Anh ta là ai vậy chứ?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô nheo đôi mắt sắc bén lại, lên tiếng:

- Rất cuộc... anh là ai? Tại sao anh lại biết nhiều như vậy?

Người đàn ông nghe xong, đột nhiên bật cười, trả lời:

- À, tôi quên mất, tôi vẫn chưa giới thiệu với cô nhỉ? Tôi tên Jackson, là thành viên đội chống khủng bố, trực thuộc cơ quan Tình báo Trung ương Hoa Kỳ - CIA.

- Tôi là món quà cuối cùng mà lão đại gửi tới để hỗ trợ nhiệm vụ của Phelan.

Vậy là một nhiệm vụ này, có đến tận 2 nguồn trợ giúp, một là Thời gia, hai là CIA

Mọi người có còn nhớ "người đó" từng nói Phelan chỉ cần tiêu diệt người thôi, còn vũ khí thì để cho kẻ khác rồi không? Kẻ khác đó chính là nhận vật mới này, Jackson

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 622: Tôi Là Gián Điệp

Âu Dương Thiên Thiên trợn mắt kinh ngạc, cô há miệng, lên tiếng:

- Anh là cảnh sát?

Người đàn ông gật đầu, đáp:

- Đúng, nhưng giờ tôi lại đang ở trong một thân phận khác, là gián điệp. Tôi phụ trách thâm nhập vào hang ổ Mafia để truyền thông tin chính xác đến Thời chủ, và "gánh" những thứ này.

Vừa nói, Jackson vừa chỉ tay vào đồng vũ khí trước mặt. Âu Dương Thiên Thiên không quan tâm đến điều đó, cô nhướn mày, hỏi:

- Anh là cùng người với Âu Dương Vô Thần, vậy tại sao không giúp anh ấy? Lần trước vì nhiệm vụ họ đã suýt mất mạng.

Jackson chẹp miệng thản nhiên trả lời:

- Nhiệm vụ khó khăn thì nguy hiểm là điều đương nhiên, nhưng đám người Phelan rất tài giỏi, tôi biết họ sẽ không sao, nên mới không giúp đỡ, mà cô cũng đừng quên tôi đang làm gián điệp, nếu lộ liễu ra mặt, tôi sẽ chết.

- Hơn nữa, nhiệm vụ của tôi là truyền tin và xử lý số vũ khí này, tôi sẽ chỉ hoàn thành tốt phần việc được giao thôi, còn của ai khác thì nên tự người đó làm!

Lão đại giao việc cho từng người, từng tổ đội, là dựa vào khả năng của họ, tuy phần nhiệm vụ của đám người Phelan khó khăn nhưng là vì họ tài giỏi hơn người khác, nên được giao chuyện khó hơn là bình thường mà.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cương cổ muốn phản bác, thế nhưng cũng không thể nói được gì:

- Anh....

Người đàn ông nhún vai tỏ vẻ bất đắc dĩ, anh đưa tay lên nhìn đồng hồ của mình, nói:

- Được rồi, đến giờ tôi phải đi rồi, các cô cũng phải mau đi đi, cửa phía trên tôi đã mở sẵn giúp các cô rồi.

Kỳ Ân và Elsa nghe thấy, cùng nhau nhìn về phía cầu thang, dường như lo ngại bọn Mafia, biết được điều này, Jackson liền lên tiếng:

- Đừng lo, đám Mafia đó bây giờ đang bận đối phó với vấn đề mà Thời chủ đã "ban tặng", các cô mau đi lên đi, hãy ra ngoài mà tự tìm lối thoát, tôi chỉ có thể giúp đến đây thôi.

Nghe xong, Kỳ Ân và Elsa ngay lập tức cầm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, kéo cô rời đi. Âu Dương Thiên Thiên quay đầu lại nhìn người đàn ông, vội hỏi:

- Còn anh?

Jackson đứng im tại chỗ, cười đáp:

- Không cần lo cho tôi, tôi đã chuẩn bị lối thoát cho mình rồi. Mang theo những thứ "cồng kềnh" như thế này, sẽ không theo cô được đâu.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, muốn nói thêm gì đó nữa nhưng không kịp, Kỳ Ân và Elsa đã kéo cô ra khỏi căn hầm, bọn họ thấy cánh cửa

đã mở sẵn như lời của người đàn ông nói, liền theo đó mà chạy ra ngoài.

Jackson đứng một mình phía dưới, ánh mắt anh hiện lên tia sáng, miệng không ngừng nở nụ cười, lẩm bẩm:

- Cô em gái này của Phelan thú vị thật, có nên bảo cậu ta giới thiệu cho mình không nhỉ?

Vừa cười vừa quay sang nhìn thứ bên cạnh, anh lắc đầu, nói:

- Không được, việc trước mắt bây giờ là phải xử lý xong cái này đã, nếu không lão đại sẽ giết mình mất.

Đưa tay lên, Jackson hướng miệng vào chiếc đồng hồ, lớn tiếng:

- Tôi vào vị trí rồi, bắt đầu thôi!

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 623: TìNh HuốNg Nguy HiểM!

Âu Dương Thiên Thiên được Kỳ Ân và Elsa dẫn ra khỏi thư viện, thế nhưng không ngờ bên ngoài lại như một cái mê cung, không biết chỗ nào là chỗ nào, càng đừng nói đến chuyện chạy thoát.

Tuy đã từng nhìn sơ lược nhà thờ Siena một lần nhưng Âu Dương Thiên Thiên cũng không biết đường nào dẫn ra cổng chính nữa, cô càng không nhớ bản đồ ở nơi này, bây giờ làm sao có thể giúp được chứ?

Chỉ có thể nhớ tới đâu, đi như thế ấy thôi.

Cả ba ngã qua một đường rẽ, đúng lúc gặp một đám người mặc áo đen, bọn họ ngay lập tức đưa súng lên, hướng về phía Âu Dương Thiên Thiên bắn.

"Pằng pằng pằng" - Tiếng súng phát ra khiến Âu Dương Thiên Thiên giật mình, cô hoảng hốt cúi đầu.

Kỳ Ân ngay lập tức rút súng ra bắn trả, đồng thời hét:

- Chạy mau!

Elsa nghe thấy, ngay lập tức dìu Âu Dương Thiên Thiên đứng dậy, cúi người chạy sang hướng bên cạnh.

Kỳ Ân vừa bắn vừa lùi lại phía sau, cô nấp vào một bức tường, nhìn vào ổ đạn của mình. Chỉ còn 6 viên!

Đưa tay lục thử trong túi, cô chỉ rút ra được một băng đạn nữa.

- Shit! - Chửi thầm một tiếng, Kỳ Ân nắm chặt băng đạn trong tay.

"Pằng pằng pằng" - Một loạt tiếng súng nữa vang lên, bụi từ những bức tường bắn ra, văng vào người của Kỳ Ân.

Cô mím môi, nghiêng đầu giơ tay ra bắn vài phát về phía đám người áo đen, sau đó lại nấp vào trong.

Chỉ còn 2 viên đạn.

Kỳ Ân cắn răng, cô nhìn sang Elsa, hỏi:

- Elsa, trong túi cô có thứ gì không?

Elsa nghe thấy, ngay lập tức lục lại chiếc túi đen bên hông mình, lấy ra một số thứ hữu dụng.

Nhìn một lượt, cô ném qua cho Kỳ Ân một thanh đạn nữa, còn bản thân thì cầm một con dao và một quả pháo cay.

Nhìn người phụ nữ, Elsa lên tiếng:

- Chúng ta chỉ có những thứ này thôi!

Kỳ Ân cắn môi, nhìn sang hướng rẽ đối diện, nói:

- Được rồi, đưa tôi pháo cay.

Elsa lập tức ném cho cô quả pháo trong tay mình, hỏi:

- Chị định làm gì?

Kỳ Ân nuốt một ngụm nước bọt, thở dốc trả lời:

- Một lát tôi sẽ bắn dọa đám người ở ngoài kia, sau đó ném pháo ra ngoài, cô tranh thủ lúc đó mang theo Nhị tiểu thư chạy sang ngã bên kia, cứ đi được tới đâu hay tới đấy, đừng để đám Mafia bắt được.

Elsa cau mày, lên tiếng:

- Còn chị thì sao?

Kỳ Ân liếm môi, lắc đầu đáp:

- Không cần lo cho tôi, trong tay tôi có súng.

"Pằng pằng pằng" - Người phụ nữ vừa dứt lời, một loạt súng nữa vang lên, Kỳ Ân nhăn mặt, nói:

- Không bàn cãi nữa, cô cứ ở sát bên cạnh Nhị tiểu thư, khi nào tôi ra hiệu thì cô phải lập tức đưa cô ấy chạy thật nhanh, đã nghe rõ chưa?

Elsa cắn môi, gật đầu:

- Rồi!

Kỳ Ân thấy vậy, cũng yên tâm hơn nhiều. Cô nhắm mắt hít vào một hơi sâu, rồi mở mắt ra, rút nắp quả pháo trên tay mình, sau đó ném về phía đám người bên ngoài.

Khi khói bắt đầu có tác dụng, Kỳ Ân bước chân ra khỏi bức tường, cô dang tay, bắn hai phát súng về phía trước, hét lớn:

- Chạy!

Kỳ Ân vừa nói xong, từ phía sau cô, ngay lập tức vụt ra hai bóng đen, Elsa cùng Âu Dương Thiên Thiên nhanh chóng chạy vút qua.....

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 624: Nguy Hiểm Trùng Trùng!

A, my Eyes, my eyes....

(A, mắt tao, mắt tao....)

Đám người mặc áo đen bị pháo cay thổi vào mắt, chúng la lớn lên, đưa tay lên theo bản năng ôm mặt mình,

Chính lúc đó, Kỳ Ân nổ súng vào chúng, hạ được hai kẻ đứng phía trước. Làm xong, cô ngay lập tức chạy vào hướng của Elsa và Âu Dương Thiên Thiên.

Đám người mặc áo đen chật vật với khói cay mù mịt, một kẻ trong số đó tức giận đến mức hét lên:

- Tell the boss, hurry up!! Tell the boss!!!

(Báo cho đại ca, nhanh lên. Báo cho đại ca!!!!)

- Aiss, my eys... a bunch of bastards!

(Aisss, mắt của tôi... một lúc khốn khiếp)

Những tiếng la hét đan xen vào nhau, cùng với đó là tiếng súng bắn ra chệch choạng, đám người hoàn toàn

không biết, cả ba cô gái đã rời đi từ lâu.

Kỳ Ân rút băng đạn rỗng ra, thay vào súng của mình một băng đạn mới, rồi chạy thật nhanh đuổi kịp bước chân của hai người phía trước.

Elsa dẫn theo Âu Dương Thiên Thiên chạy cũng rất nhanh, hai người dường như dùng hết tốc độ của mình, gặp nơi nào rẽ được thì rẽ, thực mạng lẩn trốn.

Thế nhưng, nhà thờ Siena này là của Mafia, hai cô dù có chạy như thế nào cũng không thể thoát được. Elsa và Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức bị phát hiện tại một đoạn hành lang.

"Pằng pằng pằng" - Đám người áo đen vừa gặp liền bắn súng về phía của hai cô, Elsa nhanh tay đẩy Âu Dương Thiên Thiên qua một bên, cô dùng khinh công, lộn người lên cao né đi những viên đạn.

Elsa cầm con dao trên tay, cô thoăn thoắt lướt mình, nhanh như những bóng ma tiến đến bên cạnh những kẻ mặc áo đen, liếc một đường lên cổ của họ.

Máu bắn khắp mặt cô, khiến ánh mắt Elsa như nhuộm một màu đỏ tươi, cô ra tay không chút lưu tình, kết liễu mạng sống của đám Mafia chỉ trong vài giây. Thậm chí, bọn chúng còn không kịp dùng súng để bắn vào cô.

Kỳ Ân vừa lúc chạy đến, cô cầm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, kéo đi tiếp. Elsa xử lý xong đám người đó thì cũng chạy theo sau.

Đúng lúc này, đột nhiên bộ đàm trên tai Kỳ Ân và Elsa vang tiếng "rè rè", cả hai người nhìn nhau, đồng thanh nói:

- Có tín hiệu rồi!

Nói xong, Kỳ Ân liền nhấn nút liên lạc, lên tiếng gọi:

- Anna, cô nghe thấy tôi không?

Thế nhưng, đáp lại cô vẫn là tiếng "rè rè", Kỳ Ân cắn môi, gọi thêm một lần nữa:

- Anna!

Đúng lúc cả ba người chạy qua một ngã rẽ, đột nhiên một viên đạn từ nơi nào bay ra, Kỳ Ân ngay lập tức phát giác được, hô lên:

- Cúi xuống!

Elsa và Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy liền cúi đầu ngồi xuống, riêng Kỳ Ân thì vừa nói xong, không kịp làm động tác đó, cô quay mặt qua một bên, dùng hết sức tránh đi viên đạn,

Đường đạn bay vút qua, găm vào một bức tượng hình con rồng phía trước. Kỳ Ân xoay người một vòng, chống tay quỳ xuống đất, trên mặt cô, hiện lên một vết máu..... là do viên đạn đó tạo thành!

Cùng lúc này, những bóng đen từ ngã rẽ lao ra, xông về phía ba người. Âu Dương Thiên Thiên lùi lại theo bản năng, còn Elsa và Kỳ Ân thì cùng lúc lao lên....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 625: Nguy Hiểm Trùng Trùng!

- A, my Eyes, my eyes....

(A, mắt tao, mắt tao....)

Đám người mặc áo đen bị pháo cay thổi vào mắt, chúng la lớn lên, đưa tay lên theo bản năng ôm mặt mình,

Chính lúc đó, Kỳ Ân nổ súng vào chúng, hạ được hai kẻ đứng phía trước. Làm xong, cô ngay lập tức chạy vào hướng của Elsa và Âu Dương Thiên Thiên.

Đám người mặc áo đen chật vật với khói cay mù mịt, một kẻ trong số đó tức giận đến mức hét lên:

- Tell the boss, hurry up!! Tell the boss!!!

(Báo cho đại ca, nhanh lên. Báo cho đại ca!!!!)

- Aiss, my eys... a bunch of bastards!

(Aisss, mắt của tôi... một lúc khốn khiếp)

Những tiếng la hét đan xen vào nhau, cùng với đó là tiếng súng bắn ra chệch choạng, đám người hoàn toàn

không biết, cả ba cô gái đã rời đi từ lâu.

Kỳ Ân rút băng đạn rỗng ra, thay vào súng của mình một băng đạn mới, rồi chạy thật nhanh đuổi kịp bước chân của hai người phía trước.

Elsa dẫn theo Âu Dương Thiên Thiên chạy cũng rất nhanh, hai người dường như dùng hết tốc độ của mình, gặp nơi nào rẽ được thì rẽ, thực mạng lẩn trốn.

Thế nhưng, nhà thờ Siena này là của Mafia, hai cô dù có chạy như thế nào cũng không thể thoát được. Elsa và Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức bị phát hiện tại một đoạn hành lang.

"Pằng pằng pằng" - Đám người áo đen vừa gặp liền bắn súng về phía của hai cô, Elsa nhanh tay đẩy Âu Dương Thiên Thiên qua một bên, cô dùng khinh công, lộn người lên cao né đi những viên đạn.

Elsa cầm con dao trên tay, cô thoăn thoắt lướt mình, nhanh như những bóng ma tiến đến bên cạnh những kẻ mặc áo đen, liếc một đường lên cổ của họ.

Máu bắn khắp mặt cô, khiến ánh mắt Elsa như nhuộm một màu đỏ tươi, cô ra tay không chút lưu tình, kết liễu mạng sống của đám Mafia chỉ trong vài giây. Thậm chí, bọn chúng còn không kịp dùng súng để bắn vào cô.

Kỳ Ân vừa lúc chạy đến, cô cầm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, kéo đi tiếp. Elsa xử lý xong đám người đó thì cũng chạy theo sau.

Đúng lúc này, đột nhiên bộ đàm trên tai Kỳ Ân và Elsa vang tiếng "rè rè", cả hai người nhìn nhau, đồng thanh nói:

- Có tín hiệu rồi!

Nói xong, Kỳ Ân liền nhấn nút liên lạc, lên tiếng gọi:

- Anna, cô nghe thấy tôi không?

Thế nhưng, đáp lại cô vẫn là tiếng "rè rè", Kỳ Ân cắn môi, gọi thêm một lần nữa:

- Anna!

Đúng lúc cả ba người chạy qua một ngã rẽ, đột nhiên một viên đạn từ nơi nào bay ra, Kỳ Ân ngay lập tức phát giác được, hô lên:

- Cúi xuống!

Elsa và Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy liền cúi đầu ngồi xuống, riêng Kỳ Ân thì vừa nói xong, không kịp làm động tác đó, cô quay mặt qua một bên, dùng hết sức tránh đi viên đạn,

Đường đạn bay vút qua, găm vào một bức tượng hình con rồng phía trước. Kỳ Ân xoay người một vòng, chống tay quỳ xuống đất, trên mặt cô, hiện lên một vết máu..... là do viên đạn đó tạo thành!

Cùng lúc này, những bóng đen từ ngã rẽ lao ra, xông về phía ba người. Âu Dương Thiên Thiên lùi lại theo bản năng, còn Elsa và Kỳ Ân thì cùng lúc lao lên..

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 626: Chết Rồi!

Âu Dương Thiên Thiên kinh ngạc nhìn Kỳ Ân rơi nước mắt, cô ngay lập tức chạy lại, lo lắng lên tiếng:

- Kỳ Ân, cô làm sao vậy? Tại sao lại khóc?

Ánh mắt Kỳ Ân ngập nước, cô ấy không trả lời câu hỏi của Âu Dương Thiên Thiên, cũng không lên tiếng nói gì, đôi con ngươi vô hồn không chút màu sắc, toàn thân đều đứng bất động, hết như bị ai đó rút đi sự sống vậy.

Elsa cũng bất ngờ không kém, cô tiến gần tới, lay lay người phụ nữ, hỏi:

- Kỳ Ân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Anna đã nói những gì?

Nhưng mà, dù Elsa và Âu Dương Thiên Thiên có ra sức gọi như thế nào, người phụ nữ cũng không hề có dấu hiệu đáp lại, thậm chí đến mắt cũng không chịu nhìn họ.

Âu Dương Thiên Thiên lau nước mắt trên má Kỳ Ân, đau lòng lên tiếng:

- Kỳ Ân, cô nói đi, đừng làm tôi sợ.

"Cạch" - Khẩu súng trên tay người phụ nữ rơi xuống đất, Elsa và Âu Dương Thiên Thiên thấy vậy, chỉ biết nhìn nhau, không biết phải làm gì.

Đúng lúc này, tiếng bước chân và la hét kéo đến, Elsa quay đầu, thấy đám Mafia đã đuổi tới gần, cô hoảng hốt nói:

- Nhị tiểu thư, chạy đi, nhanh lên!

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô cúi người nhặt chiếc súng dưới đất lên, rồi nắm lấy tay của Kỳ Ân kéo đi.

Elsa chạy theo sau, vừa chạy vừa ấn nút bộ đàm của mình, hét:

- Anna, cô đâu rồi, Anna!!!

"Pằng pằng pằng" - Tiếng súng từ phía sau vang lên dày đặc, Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu, vừa né vừa di chuyển thật nhanh về phía trước.

- Chết tiệt! - Elsa chửi thề một tiếng, cô tháo bộ đàm trên tai ra, vứt xuống đất, sau đó giật lấy bộ đàm của Kỳ Ân, gắn lên tai của mình, hét tiếp một lần nữa:

- Khốn kiếp Anna, mau nói chuyện cho tôi!!

- Rè.... rè.... Kỳ Ân....Kỳ Ân. - Sau tiếng hét của cô gái, một giọng nữ vang lên, Elsa nghe thấy, vội nói:

- Anna, tôi là Elsa, nói cho tôi biết phải chạy đường nào, mau lên!

Cô gái đầu bên kia nghe thấy, ngay lập tức đáp:

- Rẽ trái, vào trong chỗ hốc tường đó.

Elsa nghe xong, liền nắm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, kéo cô qua một bên:

- Nhị tiểu thư, hướng này!

Mắt Anna đảo liên tục trên màn hình máy tính, cô mấp máy môi, lên tiếng:

- Đi thẳng sẽ có ba ngã rẽ nữa, bỏ ngã đầu bên phải, vào ngã rẽ thứ hai bên trái đi.

- Tiếp tục rẽ trái, cách hai hốc tường nữa thì rẽ phải.

Elsa và Âu Dương Thiên Thiên chạy theo lời của Anna nói, dần dần, tiếng súng phía sau cũng nhỏ dần đi, đám người Mafia đó dường như đã không thể đuổi theo kịp. Thế nhưng hai người vẫn không chủ quan, tiếp tục chạy.

Mục tiêu của bọn họ là thoát ra khỏi nơi này, chứ không phải chạy trốn khỏi bọn Mafia. Còn giây nào ở trong nhà thờ Siena, thì bọn họ sẽ còn đối mặt với nguy hiểm, tính mạng có thể bị đem ra đánh cược.

- Dừng lại, vào bên trong căn phòng chứa đồ nhỏ đó đi. - Anna đột nhiên nói.

Elsa phanh gấp, khiến Âu Dương Thiên Thiên và Kỳ Ân cũng dừng lại đột ngột, không nói gì, cô ngay lập tức kéo hai người vào trong theo sự chỉ dẫn của Anna.

- Có chuyện gì vậy? - Elsa nghi ngờ hỏi.

Anna liếm môi, ngón tay lướt trên bàn phím, đáp:

- Theo kính tầm nhiệt thì phía trước có một đám người, tôi sẽ đánh lạc hướng bọn chúng bằng còi báo động giả, các cô tạm thời cứ trốn ở đó đi.

Elsa nghe thấy, gật đầu trả lời:

- Được rồi.

Cô nhìn về phía Kỳ Ân và Âu Dương Thiên Thiên, nhẹ nhàng gật đầu, ra hiệu đã an toàn.

Dừng một chút, Elsa như nghĩ đến gì đó, liền lên tiếng hỏi:

- Anna, lúc này cô đã nói gì với Kỳ Ân vậy? Cô ấy bây giờ đang rất lạ.

Tay trên bàn phím của Anna thoáng dừng lại, cô mím môi, chột im lặng trong giây lát. Nhưng không quá lâu, cô lại tiếp tục các thao tác của mình, tuy nhiên giọng nói đã thay đổi:

- Không phải tôi, bộ đàm lúc này bị nhiễu do Lữ Uyển Thành cố gắng liên lạc với tôi để báo tin, vậy nên Kỳ Ân là nghe Lữ Uyển Thành nói.

Elsa nhướn mày, hỏi tiếp:

- Lữ Uyển Thành sao? Anh ta nói gì?

- ... Anh ta báo tin.... Ellie Lennon chết rồi!

Cho những ai không nhớ, Ellie Lennon là chồng đồng tính hợp pháp của Kỳ Ân, đã từng xuất hiện trong những chương đầu tiên của truyện (cụ thể là từ chương 83)

****Đôi lời của tác giả: Thật ra Tiêu cũng không định nói nhưng thấy mọi người ý kiến nhiều quá nên Tiêu giải thích một chút nhé. Về chuyện bỏ phiếu, Tiêu luôn cầu 5k phiếu trong vòng 2 ngày, chưa từng hơn, và NẾU có hơn, thì nó chỉ hơn từ 100 - 300p số lẻ, chứ chưa bao giờ hơn 1 -2k phiếu cả. Tiêu cầu, là để bù lại công sức của Tiêu viết chương để bảo, chứ không phải cầu không mà không làm gì. Nếu Tiêu thật sự không để ý đến phiếu, thì Tiêu sẽ không cầu, lúc đó Tiêu cũng không cần ra nhiều chương làm gì, cứ thích khi nào đăng thì đăng, thích nhiều hay ít, sớm hay muộn thì cũng được. Tuy nhiên, nếu đã cầu phiếu thì Tiêu chắc chắn bảo, có thể sẽ bảo trễ vì bận chuyện riêng nhưng không bao giờ thất hứa với mọi người cả. Và lại, Tiêu cũng trả bảo một nửa số chương nếu mọi người không đủ phiếu, hoặc ra thêm ngày, để mọi người kịp, Tiêu nhân nhượng và làm tốt nhất để cả hai bên cùng có lợi, chứ chưa bao giờ để các bạn chịu thiệt. Vậy

nên, hãy suy nghĩ cho Tiêu một chút, Tiêu không có kể lể, cũng không có ý trách mọi người, nhưng thật sự có chút buồn khi nghe mọi người nói rằng việc Tiêu cầu phiếu là "càng ngày càng quá". Mà so ra thì hơn 5k người theo dõi truyện này, cầu 5k phiếu trong hai ngày, thì mỗi người chỉ cần bỏ 1p là đủ rồi, tuy nhiên.... có lẽ không phải ai đọc cũng bỏ phiếu nhỉ? Cảm ơn mọi người đã đọc đến đây *****

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 627: Xin Cô Đừng Khóc

Cái gì? - Gần như là cùng lúc, Elsa lên tiếng đầy kinh ngạc, mắt cô mở to, rất lâu sau mới thốt lên thành lời:

- Thật sao?

Anna gật đầu, giọng cô cũng lạc đi khi nói về chuyện đó, đáp:

- Thật! Quản lý của Ellie vừa tìm thấy xác của cô ấy tại nhà riêng, nghe nói.... là phát bệnh chết.

Môi của Elsa run lên khi nghe câu khẳng định của Anna, cô chớp đôi mi bồi hồi, hỏi:

- Là chuyện từ khi nào?

- Cách đây vài tiếng thôi, vừa mới lên trang tin tức, Lữ Uyển Thành biết được nên muốn liên lạc với tôi, không ngờ, đúng lúc Kỳ Ân.... - Anna nghẹn ngào trả lời.

Elsa đưa tay lên che miệng, cô cúi đầu, ánh mắt chứa đầy nước, nhớ đến cô gái luôn cười xinh đẹp ấy, con tim cô như đau thắt lại.

- Hức... hức.....

Nấc lên từng tiếng nhẹ, Elsa không kiềm được lòng mình, nước mắt chảy dài xuống má, tuôn như mưa.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, nhú mào gọi:

- Elsa....?

Ngước đôi mắt lên nhìn Âu Dương Thiên Thiên, cô run rẩy nói:

- Nhị tiểu thư.... Ellie... cô ấy chết rồi!

"..."

Lời của Elsa phát ra, như một tiếng sét đánh ngang tai Âu Dương Thiên Thiên, khiến cô đứng sững người, vô thức lùi về sau một bước.

Ellie.... không lẽ là.... Ellie Lennon?

Nghĩ đến điều đó, đồng tử Âu Dương Thiên Thiên chấn động co rút lại, cô cứng nhắc quay đầu nhìn Kỳ Ân đang thần thờ, khuôn mặt như một cái xác không có hồn.

Vươn tay ra muốn chạm vào người phụ nữ, Âu Dương Thiên Thiên run rẩy lên tiếng:

- Kỳ... Ân.

Thế nhưng bàn tay cô chưa kịp chạm đến, thì Kỳ Ân đã khụy xuống đất, cô ấy quỵ xuống bằng hai chân, há miệng gọi:

- Ellie..... Ellie....Ellie...

Đưa hai tay dìm đầy máu lên ôm mặt mình, Kỳ Ân khóc thét lên đau đớn, môi cô không ngừng mấp máy, gọi tên trong tuyệt vọng:

- Ellie a.....

Thấy Kỳ Ân bật khóc đau khổ như vậy, Âu Dương Thiên Thiên cũng không cầm được nước mắt, cô ngồi xuống, vươn tay ôm lấy đầu người phụ

nữ, run rẩy nói:

- Kỳ Ân, đừng khóc, làm ơn đừng khóc....

Nước mắt tuôn rơi như mưa, thấm đẫm vào vai áo rách tơi tả của Âu Dương Thiên Thiên, trong tình thế tính mạng dường như đã bị dồn đến đường cùng, nỗi đau vẫn không chịu buông tha những cô gái mạnh mẽ này.

Mà thứ đáng thương đáng xót xa nhất, lại chính là hai người mới hôm qua còn yêu nhau nhưng nay lại phải âm dương cách biệt, đến cuối cùng, một kẻ chết trong sự cô độc không thể nói lời từ giã, còn một người.... phải xông pha ngoài chiến trường, đơn độc làm tròn bốn phận của bản thân mình.

Âu Dương Thiên Thiên lòng đau như cắt, nhưng cô vẫn tỉnh táo để giữ lại một tia lí trí, đưa tay lên che miệng Kỳ Ân lại, nói:

- Xin cô đừng khóc, cũng đừng hét.... còn hét nữa.... chúng ta sẽ chết hết...

Elsa không nhìn được cảnh này nữa, cô quay đầu vào bức tường phía trong, hai tay ôm miệng thật chặt, cố gắng để bản thân không phát ra tiếng nấc nào.

Còn Kỳ Ân, trái tim cô ấy đã chết lặng, trong sự khốn khổ, cô ấy gào thét như một con thú bị thương. Mặc dù âm thanh đã bị che lấp không thể vọng ra ngoài, đến những nơi xa xôi nhất, nhưng nó vẫn vang lên thấu trời xanh, với nỗi bi ai không cách nào chấp nhận được...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 628: Bị Phát Hiện!

Kỳ Ân khóc rất đau khổ trong vòng tay của Âu Dương Thiên Thiên, phải mất một lúc sau cô mới có thể lấy lại bình tĩnh. Dù vậy, nét mặt vẫn rất bơ phờ, không có chút huyết sắc nào.

Elsa lau khóe mi, cô ngẩng đầu lên cao, làm khô đôi con ngươi của mình. Lúc này, trong bộ đàm truyền đến tiếng của một cô gái:

- Elsa, bây giờ các cô có thể ra ngoài được rồi, đám người kia đã rời đi.

Nghe thấy, Elsa liền gật đầu, đáp:

- Được, tôi biết rồi!

Dứt lời, cô quay người, tiến lại gần Âu Dương Thiên Thiên, đặt tay lên vai cô, nói:

- Nhị tiểu thư, chúng ta phải đi thôi.

Âu Dương Thiên Thiên hít cánh mũi, cô thả người Kỳ Ân ra, nhìn cô ấy lên tiếng:

- Kỳ Ân, mau đứng dậy, chúng ta phải rời khỏi nơi này.

Người phụ nữ vô hồn nhìn về phía trước, không đáp lại, cũng không nói gì. Thấy vậy, Elsa liền kéo tay cô, nói:

- Kỳ Ân, chị đứng dậy đi, không thể cứ ở đây được đâu, còn nấn ná không thoát ra chúng ta sẽ chết đấy. Mau tỉnh táo lại đi.

Giọng cô có chút lớn tiếng, nhưng Kỳ Ân vẫn như cũ không chịu trả lời, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, hạ giọng khuyên:

- Elsa, cô bình tĩnh một chút, để tôi nói cho.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên ngồi xuống đối diện người phụ nữ, lên tiếng:

- Kỳ Ân, cô đứng dậy đi, tôi đưa cô về Trung Quốc, về gặp Ellie có được không?

Bấy giờ, nét mặt người phụ nữ mới có chút thay đổi, dường như đã phản ứng với lời của Âu Dương Thiên Thiên. Kỳ Ân liếc nhìn cô, mấp máy môi hỏi:

- Thật sao?

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm dịu dàng, đáp:

- Thật.

Kỳ Ân chớp đôi mắt long lanh ánh nước, nói:

- Hứa đi!

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu thật mạnh, kiên định trả lời:

- Tôi hứa. Dùng tính mạng của tôi... để hứa.

Dù có chuyện gì xảy ra, nhất định cô cũng sẽ giúp Kỳ Ân trở về, đưa tiễn Ellie đoạn đường cuối cùng....

Kỳ Ân nghe xong, mím môi không lên tiếng nữa. Nhưng vài giây sau, cô cầm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, khó khăn đứng dậy.

Elsa cũng vươn tay ra đỡ lấy người Kỳ Ân. Đúng lúc này, đột nhiên trong bộ đàm truyền đến tiếng nói hoảng hốt của Anna:

- Có người tới, đám Mafia đó phát hiện ra chỗ của cô rồi, Elsa. Mau chạy đi!

Elsa nghe xong, cô ngay lập tức dùng tay đẩy Âu Dương Thiên Thiên và Kỳ Ân sang một bên, hét lên:

- Cẩn thận!

Vừa dứt lời, một đám người liền xông vào căn phòng, thấy Elsa thì lao đến như hổ vồ mồi. Căn môi, cô siết chặt hai tay, lao tới đánh trực tiếp với đám người.

Elsa lộn người ngang qua lưng một tên đàn ông, nhanh tay rút khẩu súng bên hông hất ra, bắn liên tiếp về phía những kẻ phía sau.

"Pằng pằng pằng" - Tiếng súng dày đặc vang lên, cùng với đó là những người mặc áo đen lần lượt ngã xuống, sau khi xử xong đám Mafia, Elsa vứt cây súng của mình xuống đất, tiến tới lấy một cây khác, rồi nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên và Kỳ Ân.

Nhấn nút bộ đàm, cô lên tiếng:

- Chúng tôi phải đi đâu?

Anna đảo mắt nhìn màn hình, nhanh chóng trả lời:

- Ra khỏi phòng, quẹo sang phải, đi thẳng sẽ có một cầu thang dẫn xuống tầng dưới.

Elsa nghe thấy, cô lạnh lùng nhấc chân, đạp lên đám xác nằm la liệt dưới đất, kéo tay Âu Dương Thiên Thiên đi ra khỏi đó....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 629: Tôi Cũng Giống Cô

Elsa dẫn Âu Dương Thiên Thiên và Kỳ Ân đi xuống lầu theo chỉ dẫn của Anna, trên đường đi tuy không gặp trở ngại nhưng khi gần đến được cổng chính thì lại có một vấn đề lớn.

Anna rà soát hệ thống, căn môi lên tiếng:

- Cổng bị chặn rồi, trước đó có rất nhiều người đứng, còn trang bị vũ khí nữa, đoán chắc là đám Mafia biết các cô sẽ đến rồi.

Elsa dừng lại, cô thả tay Âu Dương Thiên Thiên, hỏi:

- Có khoảng bao nhiêu người?

- Rất nhiều, tầm 50 – 60 người, có thể là hơn nữa. - Anna đáp.

Nghe xong, ánh mắt Elsa thoáng thay đổi, cô nuốt một ngụm nước bọt, vài giây sau liền quay đầu nói với Âu Dương Thiên Thiên:

- Nhị tiểu thư, từ lúc này cô hãy đi phía sau tôi, giữ tay Kỳ Ân thật chặt, đừng làm gì cả, chỉ cần đứng sau lưng tôi thôi, được chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, lên tiếng:

- Elsa, cô đang nói cái gì vậy? Không phải chúng ta đã đến cửa rồi sao? Xảy ra chuyện gì?

Cô gái lắc đầu, nhướn mày đáp:

- Không có chuyện gì nghiêm trọng cả, cũng chỉ là "giao lưu chiêu thức" một chút mà thôi.... nhưng lần này sẽ nhiều người chết hơn một chút, cũng máu me nhiều hơn một chút, có thể sẽ khiến cô ghê tởm, tôi không muốn cô thấy cảnh đó, vậy nên hãy đứng phía sau tôi, nhìn tôi là được.

Dừng một chút, cô cầm cánh tay đang cầm khẩu súng của Âu Dương Thiên Thiên lên, cuộn chặt các ngón tay cô ấy vào cò súng, nói:

- Hãy giữ nó, trong đây dù chỉ còn một viên đạn, nhưng nó có thể sẽ giúp cô thoát khỏi nguy hiểm một lần, khi nào thực sự cảm thấy cấp bách thì hãy dùng, có biết chưa?

Âu Dương Thiên Thiên nghe những lời dặn dò của Elsa, cô chớp đôi mắt lo lắng, hỏi:

- Elsa, cô định làm gì? Cô đừng dọa tôi...

- Nhị tiểu thư! - Cắt ngang lời của Âu Dương Thiên Thiên một cách quyết đoán, Elsa nắm chặt lấy tay cô, nhìn trực diện lên tiếng:

- Tôi cũng giống cô, muốn đưa Kỳ Ân ra khỏi đây, dù có phải liều cả tính mạng. Vậy nên, chúng ta cùng cố gắng có được không? Tôi sẽ làm tiền tuyến, còn cô sẽ là hậu phương phía sau, chỉ cần chúng ta kết hợp ăn ý thì sẽ thoát khỏi nơi này, tôi tin chắc là vậy.

- Nhị tiểu thư, cô cũng phải tin tôi, tôi sẽ làm được.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi nhìn Elsa, ánh mắt cô đau khổ, run rẩy nói:

- Hứa với tôi.... cô sẽ không xông pha hết mình, sẽ giữ tính mạng.... không ngã xuống, có được không?

Elsa gật đầu lịa lịa, cô cười mỉm, nắm chặt tay cô gái, trả lời:

- Tôi biết rồi, tôi sẽ cẩn thận, Nhị tiểu thư.

Nói xong, cô thả tay Âu Dương Thiên Thiên ra, quay người lại ghì chặt khẩu súng của mình.

Đúng lúc này, giọng nói của Anna vang lên:

- Elsa, cô muốn đấu với đám người đó sao? Bọn chúng là Mafia, bọn chúng có vũ khí, cô đừng làm liều. Elsa.

Người con gái mím môi, nhắm mắt không đáp. Thấy cô im lặng, Anna hoảng sợ nói:

- Elsa, làm ơn đừng, cô ra đó là tự sát, tôi giúp cô tìm một con đường khác, cô đừng làm bậy có được không?

Elsa nuốt một ngụm nước bọt, cô lắc đầu, trả lời:

- Không kịp nữa rồi Anna, đám Mafia đó sớm đã chặn hết các lối ra, chúng không cho chúng tôi thoát dễ dàng đâu dù có đến cánh cửa nào cũng vậy thôi. Chỉ có cánh cổng trước mắt này là cách trực tiếp nhất, cũng là cách tốt nhất hiện giờ.

- Nhưng mà....

- Đừng nói nữa, Anna. Cô nhìn rõ bản đồ nhất, cô hiểu rõ nhất mà, không còn đường lui nữa rồi. Tiến về phía trước... là lối thoát cuối cùng.

Thở một hơi nhẹ nhàng, Elsa hạ giọng lên tiếng:

- Cảm ơn cô, Anna, cô đã giúp chúng tôi rất nhiều. Bắt đầu từ bây giờ.... sẽ là phần việc của tôi.

Dứt lời, Elsa đưa tay lên, dứt khoát bấm nút trên tai mình, tín hiệu từ bộ đàm, ngay lập tức tắt đi....

Anna đứng bật dậy từ trên ghế, môi cô run rẩy, không thể kiềm chế hét lên:

- Elsa, Elsaaaaaaaa!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 630: Tính Mạng Bị Đe Dọa

Elsa mím đôi môi khô nứt, cô quay đầu nhìn Kỳ Ân vẫn đang thần thờ phía sau tầm vài giây, rồi dời tầm mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên, cười mím lên tiếng:

- Hãy theo sát tôi nhé!

Dứt lời, cô xoay người, bước chân đi ra khỏi vách tường, giơ thẳng súng về phía trước, bóp cò bắn liên hoàn.

"Pằng pằng pằng pằng pằng" - Tiếng súng vang lên dày đặc, đạn bay ra khỏi nòng như một cơn mưa mang theo sự hủy diệt, ghim vào cơ thể của đám người mặc áo đen.

Âu Dương Thiên Thiên dẫn theo Kỳ Ân nấp vào sau lưng cô gái nhỏ, ôm đầu cúi xuống đất, bịt tai không dám nhìn. Xung quanh đều là sự hỗn loạn, người, máu người, đạn, súng.... cảnh tượng diễn ra vô cùng kinh hoàng.

Elsa cắn răng, tay cô rung lên khi nả đạn liên tục về phía trước, thế nhưng cô không hề sợ hãi, ánh mắt ngược lại còn lạnh tanh không chút sắc ấm, mang theo sự băng giá và tuyệt tình ở chốn thâm sâu nơi đáy vực.

"Pằng pằng pằng...." - Tiếng súng đột ngột dừng lại, Elsa biết đã hết đạn, cô chớp ánh mắt lạnh lẽo, không nói gì mà nhanh như chớp lao về phía trước.

Tung cú đấm đầy nội lực vào người đàn ông đầu tiên, Elsa xìa chân, dùng khẩu súng to lớn trên tay mình đập vào đầu một kẻ khác đứng bên cạnh. Khi một người từ bên phải chạy đến, cô lạnh lùng giơ chân lên, đá vào ngực của hắn ta, khiến hắn bay về phía sau, đập người vào bờ tường.

Âu Dương Thiên Thiên không nghe thấy tiếng súng nữa, cô ngược mặt lên, nhìn Elsa đang một mình đánh giữa đám người, căn môi đứng bất động.

Cô nhắc chân bước lên, cầm chặt khẩu súng trên tay mình, muốn bắn vào một người mặc đồ đen. Thế nhưng ngay lúc đó, một kẻ đã nhìn thấy cô, lập tức lao tới, đánh vào người Âu Dương Thiên Thiên.

- Hự. - Bản thân bị đánh vào bụng, đau đến mức rụt người lùi lại phía sau, tiếp đó là một cú đá vào vai cô, khiến Âu Dương Thiên Thiên trực tiếp lăn ra đất.

Nhăn mặt đau đớn, Âu Dương Thiên Thiên nhìn người đàn ông, thấy hắn ta tiến về phía của Kỳ Ân, liền lớn tiếng gọi:

- Kỳ Ân!

Người đàn ông lao nhanh về phía người phụ nữ, tung một cú đấm vào mặt cô ta, khiến kẻ đó ngã xuống đất. Âu Dương Thiên Thiên hốt hoảng đứng dậy, cô cắn răng chịu đau chạy tới, dùng hết sức đá vào lưng của người đàn ông, khiến hắn ta nhào đầu về phía trước.

Ôm lấy vai người phụ nữ, cô nói:

- Kỳ Ân, tại sao cô không đánh trả?

Người phụ nữ vẫn chớp đôi con ngươi vô hồn, khóe miệng cô bị rách một đường chảy máu, trên mặt cũng hiện lên vết đỏ, nhưng cô vẫn như cũ không hề lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, lay vai Kỳ Ân, gọi:

- Kỳ Ân, cô làm ơn tỉnh táo lại được không, cô cứ như thế này thì chúng ta biết phải làm sao? Một mình Elsa thực sự không thể làm đánh lại đám người đó đâu, Kỳ Ân!

Âu Dương Thiên Thiên vừa nói xong, một bàn tay liền đặt lên vai cô, người đàn ông phía sau nắm lấy người cô quay lại, đâm vào mặt một cái thật mạnh.

Lăn một vòng ra đất, Âu Dương Thiên Thiên phun ra một búng máu, quai hàm cô như bị lệch đi, bất giác run rẩy không khống chế được.

" Damn woman, dare to hit me!

(Con đàn bà khốn khiếp, dám đánh tao) - Người đàn ông nhìn mặt dừ dừ, lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên chống tay đứng dậy, cô run rẩy giơ súng về phía hắn ta, muốn bắn ra viên đạn duy nhất trong khẩu súng.

Thế nhưng người đàn ông đã không để chuyện đó xảy ra, hắn ta phi tới với tốc độ rất nhanh, đá bay khẩu súng khỏi tay của Âu Dương Thiên Thiên, rồi bắt lấy cổ cô, lôi người cô đến đập vào bức tường phía sau.

- A.

Âu Dương Thiên Thiên la lên một tiếng theo bản năng, lưng bị va chạm một cú đầy đau đớn, cô tựa nghe thấy tiếng ngực mình đập "thình" một phát, lá phổi cũng như muốn văng ra ngoài.

Thế nhưng, điều kinh khủng hơn là, cổ của cô đang bị nắm chặt bởi cánh tay của người đàn ông, và nó chặt đến mức.... khiến cô không thể thở được.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 631: Bản Tao Đây Đây

Âu Dương Thiên Thiên há miệng, tay cô chơi với bầu vào người tay người đàn ông. Ánh mắt liếc về phía Kỳ Ân ngồi dưới đất, cô lắp bắp gọi:

- K..ỳ..... Â..n....Kỳ.... Â....n...

Lời chập choạng không thể phát ra hết được, mặt Âu Dương Thiên Thiên đỏ ầu, không khí dường như đang bị rút đi, khiến cô không thể thở được.

Sức lực yếu ớt vẫn cố gắng cào cấu vào cánh tay người đàn ông, thế nhưng nó là không đủ, cánh tay hằn ta quá to lớn, quá săn chắc, việc mà Âu Dương Thiên Thiên làm chỉ như một con mèo sắp chết vờn tay hằn mà thôi, không hề có chút sát thương nào.

Âu Dương Thiên Thiên dần không thể kháng cự được nữa, cô buông lỏng tay, mí mắt hơi nhắm lại, chỉ còn chờ đợi cái chết đang đến rất gần.

Giây phút đó, trong đầu Âu Dương Thiên Thiên chỉ vang lên những câu hỏi.

Đàm Gia Hi, mày lại sắp chết thêm một lần nữa ư? Tại sao hai kiếp người của mày lại sống không thọ đến vậy? Tại sao lại đều phải chết sớm?

Mày vô dụng, thật sự vô dụng. Có phải tạo hóa thấy mày quá vô dụng, không thể làm được tích sự gì nên mới muốn rút lại cơ hội đã ban cho mày hay không?

Nhưng mà.... không.... mà vẫn chưa hoàn thành ước nguyện của Âu Dương Thiên Thiên, mà vẫn chưa làm được gì cho cô ấy cả, lời mà hứa, sự kì vọng của cô ấy, tất cả sẽ chấm dứt tại đây nếu mà chết đi.

Không được, không thể như vậy được.

Tự nhủ với lòng mình, Âu Dương Thiên Thiên mở mắt ra, cô cắn răng, dùng hết sức giơ hai chân lên, đập vào bụng người đàn ông, khiến hắn ta ngã xuống đất.

Âu Dương Thiên Thiên cũng mềm oặt khụy xuống đất, cô đưa tay lên sờ cổ mình, ho sặc sụa.

Nhướn mắt nhìn người đàn ông, thấy hắn ta đứng dậy, tung nắm đấm về phía mình, cô mím môi, theo bản năng đưa tay hai tay lên trước mặt đỡ.

Nắm đấm bị sức lực yếu ớt chống lại, người đàn ông nhìn cô gái đang run rẩy nhưng vẫn gắng gượng, nhếch môi cười khinh bỉ, giơ chân lên đá vào bụng cô.

Âu Dương Thiên Thiên không đỡ được, cô trực tiếp bị đá trúng, co quắp người lại văng ra xa.

"Phụt" - Tiếp tục phun ra một búng máu, Âu Dương Thiên Thiên đau đớn không thể tả xiết, cô mơ hồ thấy một chất nhầy màu vàng từ miệng mình nôn ra, dường như là mật vàng.

Thế nhưng dù bị đánh đến mức đó, Âu Dương Thiên Thiên vẫn gắng gượng ngồi dậy, cô lau miệng mình, nhìn người đàn ông đang cúi đầu nhặt khẩu súng của cô lên.

Nuốt một ngụm nước bọt, cô thở nặng nề lên tiếng:

- It's useless, there's no bullet in it...

(Vô dụng thôi, không có viên đạn nào trong đó đâu.)

Người đàn ông nhú mày, ánh mắt như thể không tin, hắn ta nhìn về phía cô, nói:

- Don't try to trick me, if you don't have bullets, why would you hold it?

(Đừng lừa tao, nếu không có đạn sao mày cầm nó?)

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, chậm rãi trả lời:

- I was only threatening you, I didn't know how to shoot, but... you know. So can you recognize it? That there was no bullet in that gun?

(Tao chỉ dọa mày mà thôi, tao không hề biết bắn súng, nhưng mà.... mày thì biết đấy. Vậy mày nhận ra được không? Rằng trong đó vốn dĩ không hề có viên đạn nào)

Ấn đường người đàn ông cau lại, hắn ta đảo mắt, rồi đột nhiên giương khẩu súng về phía Kỳ Ân, nói:

- Don't try to trick me, if there are bullets or not, just shoot, I'll shoot at her.

(Đừng cố lừa tao, muốn biết có đạn hay không chỉ cần bắn là được, tao sẽ bắn cô ta để kiểm chứng.)

Ánh mắt của Âu Dương Thiên Thiên thay đổi sau lời của người đàn ông, cô mím môi, khuôn mặt lạnh tanh lên tiếng:

- Do not be so stupid. You want to know if there are bullets or not? Shoot me here.

(Đừng ngu ngốc như vậy. Mày muốn biết trong đó có đạn hay không à? Bắn tao đây này)

- Shoot me!!!!!!

(Bắn tao đi)

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 632: Trúng Đạn

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên dường như có chút điên cuồng, cô nhướn miệng vồn vã nói:

- You shoot me, shoot me here!!!

(Mày bắn tao, bắn tao đây này)

Người đàn ông có chút hoảng sợ trước những lời của Âu Dương Thiên Thiên, tay hắn ta hơi chập chờn, có vẻ đã bắt đầu nghi ngờ điều mà cô gái nói là sự thật.

Âu Dương Thiên Thiên cười phá lên, một bên má cô đã sưng đỏ, khiến nụ cười trở nên khó coi hơn:

- I said there were no bullets in there, you shot everyone the same. You are STUPID, hahaha.

(Tao đã nói trong đó không hề có đạn, mày bắn vào ai cũng như nhau thôi. Mày thật ngu ngốc. Hahaha)

Người đàn ông bối rối nhìn cô, hắn ta chuyển tay súng đến trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, quát:

- Shut up! Shut up!

(Câm miệng, mày câm miệng lại)

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, không những không dừng lại mà còn cười điên cuồng hơn, cô trợn mắt, nhếch môi một cách thật kinh dị, đáp:

- So what? Are you afraid? Hahaha, You are coward, coward.

(Sao nào? Mà sợ ư? Hahaha, mà thật hèn nhát mà, thật hèn nhát)

Người đàn ông bị chọc giận, hắn ta trừng mắt dữ dằn, ngón tay chạm vào cò, hét:

- Go to die!

(Đi chết đi)

Vừa dứt lời, đột nhiên một vật thể to lớn bay tới, đập trúng vào đầu hắn ta, khiến phát súng không thể thoát ra ngoài.

Elsa ném khẩu súng trên tay mình về phía gã đó, thật chuẩn xác vào đầu của hắn, tức thì làm hắn bất tỉnh ngã xuống.

Âu Dương Thiên Thiên ngừng cười, cô thu lại nét mặt điên dại vừa rồi, mím môi quay đầu sang nhìn Elsa. Thế nhưng Elsa đã quay lại bận rộn với công việc của mình, không nhìn cô.

Rã rời khụy xuống, Âu Dương Thiên Thiên chống tay lên mặt đất, thở từng hơi nặng nề, khắp người cô đều đau nhức, lưng và bụng đều bị tổn thương nặng nề, sắp không chịu nổi rồi.

Cắn răng chịu đựng, cô ngược mặt lên, nhìn Kỳ Ân phía xa, gắng gượng ngồi dậy, đi tới rút khẩu súng trong tay người đàn ông nằm dưới đất, thấy ánh mắt của hắn ta mơ màng, cô lạnh lùng giơ chân lên, đạp vào mặt hắn.

Lúc này, đám người Mafia đã biết mình thất thế, không thể tin được là mình lại thất thế trước 3 người phụ nữ nhỏ bé trước mặt, những kẻ còn lại đồng loạt rút súng ra, bắn về phía Elsa và cả hai cô gái phía sau.

Elsa lộn người trong không gian, tránh đi những viên đạn, trong lúc đó, Âu Dương Thiên Thiên lại chạy về phía Kỳ Ân, nắm lấy tay cô nói:

- Đứng dậy, tôi đưa cô đi nấp ở chỗ khác.

Người phụ nữ vẫn ngồi im trên mặt đất, thần thờ nhìn, trong mắt cô không có tiêu cự, cũng không biết là đang nhìn cái gì. Âu Dương Thiên Thiên mím môi, dùng lực kéo người cô:

- Kỳ Ân!

"Pằng" - Âu Dương Thiên Thiên vừa dứt lời, một viên đạn đã xẹt ngang qua tóc, bay vút về phía sau. Cô cắn môi, theo bản năng quay đầu lại nhìn.

Ngay lúc đó, một người đàn ông hướng mũi súng về phía Kỳ Ân, nổ đạn.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn thấy, cô mở to mắt, ngay lập tức dịch người, dang tay ôm lấy đầu Kỳ Ân, chắn trước thân thể cô.

"Pằng pằng pằng" - Hàng loạt tiếng súng vang lên, Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt, ghì chặt đầu Kỳ Ân, chuẩn bị sẵn tinh thần.

Thế nhưng, trái ngược với ý thức của cô, sau những tiếng súng liên hoàn đó, không hề có một cơn đau nào cả. Thay vào đó, là thứ nước ấm ướt bắn lên lưng cô, cùng với gương mặt thần thờ của Kỳ Ân.

Chậm rãi buông tay ra, Âu Dương Thiên Thiên quay phắt người lại, cô mở to mắt khi nhìn thấy một thân hình đứng chắn trước mặt mình.

- Elsa!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 633: Đừng Sợ

Elsa đứng thẳng vững chãi như một người bảo vệ, cô dang hai tay ra, hứng trọn những viên đạn bay tới.

"Pằng pằng pằng" - Những tiếng súng nổ ra liên tiếp ngay sau đó, không nhân nhượng ghim vào thân thể của cô gái nhỏ bé.

Âu Dương Thiên Thiên há miệng kinh ngạc, cô hét lớn:

- Elsaaaaa.

Thế nhưng, mặc cho những viên đạn vẫn không ngừng lao tới, người con gái ấy vẫn đứng không di chuyển, cô nắm chặt khẩu súng mình vừa mới cướp được từ trong tay một kẻ Mafia, dùng hết sức đưa về phía trước, bắn vào những người mặc áo đen.

"Pằng pằng pằng" - Tiếp một loạt súng nữa được bắn ra, nhưng lần này kẻ nằm xuống lại là những người đang nả đạn phía trước.

Đạn văng vào tay, ghim vào chân, bắn vào đầu của đám Mafia, khiến từng kẻ một ngã xuống đất. Cho đến khi không còn một ai, Elsa cũng buông khẩu súng trên tay, vô lực ngã xuống.

Âu Dương Thiên Thiên lao tới ôm lấy người Elsa, cô hét lên:

- Elsa, Elsa!

Người con gái nằm trong lòng bàn tay Âu Dương Thiên Thiên, thở từng cơn nặng nề, nói:

- Hết rồi... Kết thúc rồi... bây giờ.... cô có thể ra ngoài rồi.... Nhị tiểu thư...

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, nước mắt cô rơi xuống, đau khổ đáp:

- Không, không phải chúng ta đã hứa sẽ cùng ra ngoài sao? Sẽ cùng thoát khỏi nơi này sao? Tôi sẽ không đi nếu không có cô, Elsa!

Đôi mắt cô gái cũng ngập nước, thế nhưng cô không khóc, chỉ cười mỉm trả lời:

- Tôi xin lỗi, có lẽ.... tôi không thể giữ lời hứa với cô rồi..... Nhị tiểu thư... Tôi... tôi...

Vừa nói, người Elsa vừa cương lên, dường như sự đau đớn đã hành hạ cô ấy, Âu Dương Thiên Thiên run rẩy ôm lấy người cô, khóc nức lên tiếng:

- Sao cô có thể ngốc như vậy chứ? Tại sao cô phải làm thế? Tôi không đáng để cô phải làm thế, Elsa!

Người con gái nghe xong, nhẹ lắc đầu đáp:

- Không.... đáng mà, Nhị tiểu thư.... mạng sống của cô.... đáng hơn của tôi nhiều... Cô... cô là một cô gái tốt, một người dũng cảm.... và mạnh mẽ... Cô... thật sự xứng đáng với cậu chủ... tôi rất mong... có thể thấy hai người.... ở bên cạnh nhau... Ưm.....

Âu Dương Thiên Thiên thấy Elsa nôn ra máu, cô dùng tay hứng lại, lắc đầu lia lịa lên tiếng:

- Đừng nói nữa, Elsa, tôi xin cô đừng nói nữa. Hãy giữ sức có được không? Hãy gắng gượng lên, cô nhất định sẽ không sao đâu.

Elsa nhìn Âu Dương Thiên Thiên, cô từ từ đưa tay lên, chạm vào mặt Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Đừng sợ, Nhị tiểu thư.... cô đừng sợ... cậu chủ đến rồi.... ngài ấy.... sẽ đưa được cô ra ngoài....

Âu Dương Thiên Thiên khóc càng lớn hơn, cô lắc đầu rồi lại gật đầu, trả lời:

- Đúng, anh hai tôi đến rồi, anh ấy sẽ cứu cô, sẽ đưa cả hai chúng ta ra ngoài, cô nhất định phải kiên cường, Elsa... Elsa.... tôi không thể mất cô, Elsa....

Người con gái nghe những lời Âu Dương Thiên Thiên nói, cảm nhận những giọt nước mắt nóng hổi rơi trên người mình, cô mím môi, đáp:

- Xin lỗi.... tôi không đợi được cậu chủ.... giúp tôi.... cảm ơn.... và xin lỗi ngài ấy.... tôi đã bảo vệ được một người tuyệt vời.... Nhị tiểu thư....

Vừa nói, ánh mắt Elsa vừa nhìn sang Kỳ Ân, cô cười nhẹ, nói:

- Mau chóng trở về nhé.... Kỳ Ân, tôi... sẽ đi trước giải thích với Ellie.... nói.... nói rằng.... cô..... cô đã....

Lời chưa kịp hết bắt buộc phải dừng lại, Elsa buông lỏng tay, nghiêng đầu nhắm mắt. hơi của cô... cuối cùng đã dứt, giọt nước mắt chảy dài xuống má.....

Âu Dương Thiên Thiên há miệng, gào thét:

- Không, Elsa.... Elsaaaaaaaaa!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 634: Âu Dương Vô Thần Đến Rồi!

Âu Dương Thiên Thiên ôm chặt lấy người Elsa, cô khóc vô tâm vô phế, hét đến khàn giọng:

- Đừng đi, Elsa, hãy ở lại với tôi, Elsa, Elsa a.....

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt, cúi xuống chôn chặt chính mình, trong đầu cô vụt qua những kí ức trước đây, toàn bộ đều liên quan đến Elsa.

Hình ảnh cô gái hay đứng trước cửa phòng cô, canh gác như một người bảo vệ thực thụ, hình ảnh cô gái luôn cười, luôn miệng gọi cô.

" Nhị tiểu thư, cô muốn ăn bánh không? Lily đã nướng rất nhiều bánh đấy"

"Không không, Nhị tiểu thư, phải sơn tường rồi lát gạch lên, như thế mới đẹp được."

" Các người muốn làm gì? Dám đụng tới Nhị tiểu thư? Chán sống rồi à? "

"Muốn đưa cô ấy rời khỏi đây, thì bước qua xác của ta trước đi"

" Nhị tiểu thư, dám cảnh sát không làm khó cô chứ? Bọn chúng có đánh cô không?"

" Nhị tiểu thư, cô đừng lo lắng nữa, cậu chủ sẽ bình an trở về thôi. "

Hình ảnh một cô gái luôn cố gắng và nỗ lực, luôn âm thầm hi sinh vì người khác hiện rõ mồn một trong kí ức.

"Nhị tiểu thư, chúng ta phải đi thôi"

" Nhị tiểu thư, tôi cũng giống cô, muốn đưa Kỳ Ân trở về. "

" Nhị tiểu thư, hãy đứng phía sau tôi, không cần làm gì cả"

"Chỉ là trao đổi chiêu thức một chút thôi, nhưng lần này sẽ nhiều người chết hơn một chút, tôi không muốn cô thấy cảnh đó"

"Tôi biết rồi, Nhị tiểu thư, tôi sẽ cẩn thận"

Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt lên trời, cô nhắm mắt, òa khóc trong đau đớn.

Hóa ra Elsa chưa từng hứa với cô, cô ấy đã biết trước sẽ không thể sống sót được nếu đối mặt trực tiếp rồi, cô đã biết..... nhưng vẫn lao đầu ra.... cô ấy....

- Elsa a.....Elsa aaaaa

Âu Dương Thiên Thiên gằn giọng hét lên, cô gào khan cổ tên của người con gái giờ phút này đã vĩnh viễn ra đi.

Kỳ Ân ngồi phía sau, cô đưa tay lên sờ mặt mình, trên đó,,, chính là vết máu của Elsa.... lúc nãy đã bắn lên mặt cô....

Cô gái nhỏ bé đó... đã đứng chắn trước mặt cô, đỡ lấy mọi sự đau khổ.....

Một giọt nước mắt chảy xuống má, hòa vào những giọt máu đỏ tươi, Kỳ Ân bây giờ mới bất giác thốt thành tiếng:

- Elsa..... Elsa.....

Lúc này, một người đàn ông mặc đồ đen đứng dậy, hắn ta ôm chân mình đã bị bắn vào một viên đạn, giờ súng về phía Âu Dương Thiên Thiên và Kỳ Ân ở xa.

"Bùm" - Một tiếng nổ lớn vang lên, bức tường phía bên phải bị phá tan, trong khói bụi mờ mịt, một đám người đã chạy vào.

Người đàn ông đứng đầu đã giương súng, bắn thẳng vào kẻ mặc áo đen, người đó.... chính là Âu Dương Vô Thần!

Âu Dương Vô Thần đến rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 635: Cứu Cô Ấy Đi!

Âu Dương Vô Thần bắn ngã người đàn ông mặc đồ đen, khiến hắn ngã xuống đất, sau đó anh tiến đến chỗ cô gái ngồi phía xa, nắm lấy vai cô, lên tiếng:

- Thiên Thiên!

Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt lên nhìn anh, khuôn mặt cô vừa sững vừa đỏ, lại lấm lem bởi nước mắt. Nhìn thấy người đàn ông, cô gọi nhỏ:

- Vô Thần.... Âu Dương Vô Thần!

Người đàn ông gật đầu, đáp:

- Phải, là tôi, tôi đến rồi.

Lời nói của anh khiến Âu Dương Thiên Thiên trào nước mắt, trả lời:

- Anh đến trễ rồi.....cô ấy.... cô ấy không đợi được anh...

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa cúi xuống, Âu Dương Vô Thần theo tầm mắt cô nhìn theo, bây giờ mới phát hiện ra còn một người nữa.

Nhìn khuôn mặt cô gái nằm trong lòng Âu Dương Thiên Thiên, đôi mắt Âu Dương Vô Thần chấn động, lên tiếng:

- Elsa....

Stefan và Andrew nhìn thấy, cũng ngạc nhiên không kém, Elena thì đưa tay lên che miệng mình, dường như rất sốc khi thấy cô gái đang nằm nhắm mắt đó.

Elsa..... Là Elsa.

Vivian cúi xuống nhìn Kỳ Ân, hỏi;

- Kỳ Ân, cô không sao chứ?

Thế nhưng Kỳ Ân cũng chỉ nhìn về phía trước, lẩm bẩm một cái tên:

- Elsa.... Elsa....

Âu Dương Thiên Thiên nắm lấy vai áo người đàn ông, lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần, anh cứu cô ấy đi, anh rất tài giỏi mà, anh cứu cô ấy đi, Âu Dương Vô Thần.

Người đàn ông nhìn Elsa, rồi nhìn lên Âu Dương Thiên Thiên, mím môi không đáp. Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên càng dùng sức nắm áo anh, cô cúi đầu xuống, hạ giọng khàn đặc nói:

- Âu Dương Vô Thần, tôi xin anh, cứu Elsa đi, cứu cô ấy đi, Âu Dương Vô Thần.

Mã Nhược Anh tiến đến chỗ Âu Dương Thiên Thiên, cô quỳ xuống trước người Elsa, nhìn một lượt khắp thân thể cô ấy.

Tay, chân, bụng, hông, ngực.... toàn bộ đều trúng đạn, đếm một chút thôi cũng có thể đếm được hơn một chục viên đạn. Elsa đã làm gì để ra nông nỗi này?

Mã Nhược Anh mím môi, cô đưa tay chậm rãi đặt lên cánh mũi cô gái, sau vài giây thì rút lại, nhìn sang Âu Dương Vô Thần, lắc đầu,

Âu Dương Vô Thần nhìn cô, dường như đã biết trước, anh không tỏ ra quá kinh ngạc, quay lại nhìn Âu Dương Thiên Thiên, anh lên tiếng gọi:

- Thiên Thiên....

- Cứu Elsa đi, là cô ấy bảo vệ tôi, là cô ấy đã đứng trước mặt tôi, cô ấy đã trở thành một lá chắn, cầu xin anh Vô Thần, cứu lấy Elsa đi....

Âu Dương Thiên Thiên nói với giọng như lạc đi, sự bất lực hiện rõ trong mắt cô, dù chính cô đã biết rằng....

Người đàn ông đau lòng, không biết phải nói như thế nào, thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên liền quay người sang Mã Nhược Anh, bắt lấy tay cô ấy, lên tiếng:

- Chị Nhược Anh, chị là bác sĩ mà, chị cứu Elsa đi, lấy đạn ra khỏi người cô ấy, em có thể làm được, em còn có thể truyền máu, em sẽ làm hết..... chị giúp em cứu Elsa có được không?

Mã Nhược Anh cũng đau lòng khôn xiết, nhưng cô vẫn lắc đầu, thẳng thắn đáp:

- Không cứu được nữa Thiên Thiên.... Elsa đi rồi....

Đúng lúc đó, bộ đàm trên tai Elsa vang lên tiếng "rè....rè", Anna ở đầu dây bên kia, vì nhờ Lữ Uyển Thành giúp hack vào hệ thống liên lạc của Elsa, bây giờ mới thành công. Thế nhưng, họ lại nghe thấy giọng nói của Mã Nhược Anh, từng lời của cô... không sót một chữ nào.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 636: Đồ Tệ Hại!

Vì hack vào bộ đàm chính của Kỳ Ân, nên Anna đã phá vỡ những bảo mật liên kết, khiến lời nói của Mã Nhược Anh được truyền đến tất cả những người có liên lạc với cô, bao gồm cả Eira và Lữ Uyển Thành.

Anna đứng hình khi nghe câu nói "Elsa đã đi rồi...", cô ngồi bệt xuống đất, ánh mắt lờ mờ.

Đến cuối cùng.... vẫn là không thể ngăn cản cô ấy.... hi sinh chính mình.

Eira cũng nghe rất rõ, cô mím môi, nhắm mắt cúi thấp đầu không lên tiếng.

Còn Lữ Uyển Thành, dù là người đàn ông cứng cỏi, nhưng mắt anh cũng không tránh khỏi đỏ lên, đôi tay siết chặt lại.

Âu Dương Thiên Thiên buông tay Mã Nhược Anh ra, cô lắc đầu, lẩm bẩm:

- Không phải.... Elsa không bỏ đi đâu... không bỏ tôi đi đâu.

Mã Nhược Anh mím môi, cô không nói gì nữa, đứng dậy đi ra chỗ khác. Âu Dương Vô Thần nhìn Âu Dương Thiên Thiên anh nắm lấy tay cô, lên tiếng:

- Thiên Thiên, chúng ta phải đi thôi.

Cô gái ngược mặt nhìn anh, hỏi với ánh mắt thất vọng:

- Tại sao anh không cứu cô ấy? Elsa là người của anh mà?

- Cô ấy chết rồi! - Âu Dương Vô Thần bình thản đáp.

Nghe vậy, Âu Dương Thiên Thiên liền tức giận, cô hất mạnh tay người đàn ông ra, nói:

- Anh đừng nói bậy, Elsa không chết!

- Cô ấy chết rồi!

- Có thể cứu được.

- Không cứu được nữa. - Âu Dương Thiên Thiên nói ra lời nào, người đàn ông liền đáp trả lạnh lùng lại lời đó.

Anh rất quyết đoán, rất thẳng thừng, không có chút do dự hay tỏ ra biểu hiện nào khác.

Âu Dương Thiên Thiên linh động đôi con ngươi đỏ ngầu, hỏi với giọng khàn đặc:

- Âu Dương Vô Thần, sao anh có thể vô tình như vậy? Elsa là người của anh, anh đối với cô ấy chẳng lẽ ngay đến cả cảm giác thương xót cũng không có sao?

Người đàn ông mím môi, lạnh nhạt trả lời:

- Có. Nhưng Elsa chỉ làm tốt nhiệm vụ của mình mà thôi, đó là bảo vệ em!

- Thứ bảo vệ đánh đổi bằng sinh mạng này tôi không cần. - Âu Dương Thiên Thiên hét vào người đàn ông, thế nhưng Âu Dương Vô Thần vẫn

một mặt lạnh lùng, nói:

- Thiên Thiên, chính em cũng biết mà, Elsa bị thương quá nặng, cô ấy đã tắt thở trước khi tôi đến rồi, đây không phải lỗi của tôi, càng không phải lỗi của em. Thứ chúng ta cần làm bây giờ chính là thoát khỏi nơi này, em phải...

"Chát" - Lời của Âu Dương Vô Thần chưa nói hết thì cô gái phía trước đã vung tay tát thẳng vào mặt anh, khiến mặt người đàn ông trực tiếp lệch qua một bên.

Người đàn ông mím môi, im lặng không nói nữa. Âu Dương Thiên Thiên nghiêng răng, lên tiếng:

- Đồ tệ hại. Sao anh có thể nói như vậy? Elsa chết..... đúng là không phải lỗi của anh.... nhưng là lỗi của tôi, là tại vì tôi cô ấy mới chết. Sao anh có thể phủ nhận điều đó chứ?

Âu Dương Vô Thần quay đầu nhìn cô, anh nuốt một ngụm nước bọt, nói:

- Không phải lỗi của em, cô ấy chỉ làm tốt bổn phận của mình thôi. Bây giờ thì đứng lên đi, chúng ta phải rời khỏi đây.

Vừa nói, người đàn ông vừa kéo cô gái đứng dậy, thế nhưng Âu Dương Thiên Thiên vùng ra khỏi tay của anh, la hét:

- Anh không có trái tim sao? Anh máu lạnh vô tình với cô ấy như vậy, uổng công Elsa đã tin tưởng anh sẽ đến cứu cô ấy. Tôi không đi, anh bỏ tay tôi ra.

Âu Dương Vô Thần dùng sức kéo cô, đánh thếp lên tiếng:

- Em phải đi.

- Tôi không đi. Nếu mắc kẹt ở đây cùng lắm là chết mà thôi, tôi không sợ phải chết thêm lần nữa từ lâu rồi!

Âu Dương Vô Thần trừng mắt, quát:

- Em có thể tỉnh táo lại được không Âu Dương Thiên Thiên? Em không đi thì chính là phụ tấm lòng của Elsa, cô ấy vì cứu em mà không tiếc tính mạng của mình, nhưng bây giờ em lại muốn vứt bỏ nó, em không cảm thấy có lỗi với cô ấy sao?

Giải thích cho một số bạn hiểu lầm. ADTT không sợ chết, cô ấy chỉ là không can tâm phải chết mà thôi. Từ trước đến giờ, đều là không can tâm chết trẻ, cũng không can tâm chết khi chưa làm được điều mình đã hứa, chứ không phải sợ chết nhé

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 637: Không Thể Đi Ra Đó!

Âu Dương Thiên Thiên ngừng phản kháng khi nghe những lời của Âu Dương Vô Thần, cô dường như đã bắt đầu nghĩ rằng anh nói đúng, thấy vậy, Âu Dương Vô Thần chậm rãi nói tiếp:

- Elsa là một người rất tài giỏi, cô ấy thừa sức một mình thoát khỏi nơi này, cần gì phải đợi tôi đến cứu? Nhưng mà cô ấy không làm như vậy, là bởi vì cô ấy còn muốn cứu cả em, muốn bảo vệ em thoát ra ngoài. Âu Dương Thiên Thiên, em đừng nói Elsa mong ngóng tôi đến cứu cô ấy, thực chất tôi đến đây chính là để cứu em. Cô ấy biết rõ điều đó, nên mới gắng gượng đến tận bây giờ.

- Elsa đã chết rồi, cô ấy thật sự đi rồi, em phải chấp nhận điều đó. Lí trí một chút đi, Âu Dương Thiên Thiên.

Cô gái mếu máo nhìn người đàn ông, lời của anh khiến cô không phản bác lại được gì, cuối cùng, chỉ biết gục đầu xuống tay anh, khóc nức lên.

- Tại sao? Tại sao lại là Elsa? Tại sao không phải là người nào khác.... tại sao không phải là tôi?

Âu Dương Vô Thần ôm lấy đầu cô, anh mím môi, im lặng không lên tiếng. Stefan và Andrew thấy vậy, cũng không làm được gì ngoài việc thở dài ra một hơi.

Đứng trước sự việc đau lòng này, mấy ai có thể không đau xót chứ? Âu Dương Vô Thần thực chất cũng rất đau xót và thương cảm, chỉ là cậu ta không thể hiện nó ra mà thôi.

Sống trong hắc đạo bao nhiêu năm, nếu như ai chết cũng mềm yếu khóc lóc, vậy thì Âu Dương Vô Thần đã không trụ nổi đến bây giờ rồi. Hơn nữa.... một trái tim vốn dĩ đã chịu nhiều thương tổn như cậu ta, có thêm một hay hai chuyện đau lòng, thì khác gì chứ?

Vivian đỡ người Kỳ Ân đứng dậy, cô nhìn Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- Mau đi thôi, còn chần chừ nữa sẽ không kịp mất.

Âu Dương Vô Thần gật đầu, nắm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, quay người muốn đi ra ngoài.

Đúng lúc này, đột nhiên một giọng nói vang lên:

- Dừng lại, không thể đi ra đó được.

Bước chân của đám người ngừng trong giây lát, bọn họ quay đầu, chợt thấy một người đàn ông đứng phía sau.

Mã Nhược Anh nhướn mày, lên tiếng trước:

- Thời chủ, anh nói gì?

Thời Cảnh Thường chớp mắt nhìn đám người, chậm rãi trả lời:

- Không thể đi ra bằng cổng chính đâu, một đám Mafia đang đợi các người ngoài đó đấy!

Vừa dứt lời, đột nhiên bộ đàm trên tai của tất cả đều vang giọng của Anna:

- Cậu chủ, đúng là phía trước cổng có rất nhiều người, còn trang bị vũ khí nữa, ngài không thể ra ngoài lúc này được.

Anna gạt phăng nước mắt, cô đứng dậy mang tai nghe vào, tự làm tình tảo lý trí của mình. Qua màn hình, Anna đã thấy đám Mafia đó tập hợp rất nhiều trước cổng, quân số có thể lên tới hàng trăm, bọn chúng đang đợi Âu Dương Vô Thần ra. Vậy nên liên thông báo với anh.

Tay Anna siết chặt, mi mắt cô run rẩy, tựa như có chút tức giận. Vậy là... sự hi sinh của Elsa đã trở thành vô nghĩa rồi....

Đúng lúc này, đột nhiên mặt đất rung lên liên hồi, đám người nhìn nhau, sắc mặt đều bất ngờ, ngay cả Thời Cảnh Thường cũng đảo mắt suy nghĩ.

Vivian nhú mày, lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 638: Không Thể Để Cô Ấy Lại

Âu Dương Vô Thần đảo mắt, anh nhìn lên trần nhà, thấy đất đá đều rơi xuống, sau đó nhìn về phía cánh cổng, dường như nhận ra được gì đó, anh lên tiếng:

- Đám Mafia đang muốn ép chúng ta ra ngoài.

Thời Cảnh Thường cùng lúc nghĩ đến việc này, anh gật đầu, đáp;

- Đúng vậy. Ra ngoài thì sẽ bị bắn chết, còn nếu ở trong đây thì bị đá đè chết, chúng muốn ép các người đến không còn đường sống.

Mã Nhược Anh cắn môi, nói:

- Bọn chúng điên rồi, vì muốn giết chúng ta mà dám phá hủy cả nhà thờ Siena.

Thời Cảnh Thường nhếch môi, chậm rãi trả lời:

- Chúng ta đã làm chúng không thể giao dịch được, vừa mất cả chì vừa mất cả chì, thì tức giận như vậy cũng dễ hiểu mà. Dù sao nhà thờ này cũng chỉ là một trong những địa bàn của bọn chúng, mất một cái thì có là gì chứ.

Dừng một chút, anh nghiêng đầu, lên tiếng:

- Được rồi, tôi có chuẩn bị một đường lui, các người có thể đi với tôi, mau lên.

Đám người nghe anh nói xong, liền quay đầu lại nhìn Âu Dương Vô Thần, thấy anh gật đầu, mới nhắc chân đi tới chỗ Thời Cảnh Thường.

Âu Dương Vô Thần mang theo Âu Dương Thiên Thiên đi cùng, thế nhưng khi bước đến chỗ của Thời Cảnh Thường thì đột nhiên cô ngóc đầu lên, xoay người nhìn về cô gái đang nằm dưới đất phía sau, hỏi:

- Tại sao không mang theo Elsa? Các người muốn để cô ấy ở đây sao?

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa vùng tay ra khỏi người đàn ông, Âu Dương Vô Thần thấy vậy, ngay lập tức dùng sức ghì chặt cô, lên tiếng:

- Thiên Thiên, em định làm gì?

Âu Dương Thiên Thiên mặc kệ người đàn ông, cô nhìn về phía Elsa, nói:

- Tôi không thể để Elsa ở lại, tôi không thể để đất đá nơi này chôn vùi thân xác cô ấy, tôi phải mang cô ấy trở về Trung Quốc.

Âu Dương Vô Thần lắc đầu, kéo người cô lại, hét lớn:

- Không được, ở đó rất nguy hiểm, em không thể...

- Nếu anh sợ thì để tôi đi, bỏ tay tôi ra Âu Dương Vô Thần. - Âu Dương Thiên Thiên lên tiếng cắt người lời của anh.

Thế nhưng người đàn ông vẫn không chịu buông tay cô, liên tục dùng sức ép Âu Dương Thiên Thiên lùi lại. Phía sau, Thời Cảnh Thường đã không nhẫn nại lên tiếng:

- Mau đi thôi, nơi này sắp sập rồi, còn chần chừ nữa tôi sẽ không mang theo các người đâu.

Âu Dương Thiên Thiên không để tâm đến những lời đó, cô ra sức phản kháng, nói:

- Tôi đã không thể làm gì khi Elsa chết rồi, tôi không muốn thân thể của cô ấy bị chôn vùi ở nơi đất khách quê người này, tôi phải mang cô ấy trở về. Âu Dương Vô Thần, anh buông tôi ra, buông tôi ra đi.

Người đàn ông mím môi, dù không trả lời nhưng anh vẫn giữ chặt người Âu Dương Thiên Thiên, không cho cô lao đầu vào chỗ nguy hiểm.

Âu Dương Thiên Thiên khóc ra nước mắt, nhìn đất đá từ trên cao rớt xuống, rơi trúng người Elsa không chút thương tiếc, cô gào thét thành tiếng:

- Buông tôi ra, Elsa.... Elsa..

Đúng lúc này, đột nhiên một bóng đen vụt ngang qua người Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần, xông thẳng về phía trước.

Vivian liếc mắt, thấy bên cạnh mình trống không, cô liền gọi:

- Kỳ Ân!

Câu phiêu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 639: Khóc Đủ Chưa?

Kỳ Ân dùng khinh công lao về phía của Elsa, tốc độ của cô nhanh đến mức khiến đám người không thể nhìn thấy rõ được, chỉ cảm nhận một bóng đen đã vụt ngang qua người mà thôi.

Kỳ Ân tiến đến gần Elsa, quỳ xuống trước người con gái đang nằm dưới đất, cẩn thận đỡ cô ấy dậy.

Stefan và Andrew thấy vậy, đều cùng lúc chạy tới, giúp Kỳ Ân đỡ lấy thân thể của Elsa.

Xung quanh nhà thờ đã bắt đầu đổ sụp xuống, càng lúc sự rung chuyển càng dữ dội, Elena mím môi, lo lắng gọi:

- Anh hai!

Âu Dương Thiên Thiên thì vẫn cố vùng vẫy, miệng không ngừng gọi tên Elsa. Thấy vậy, Elena liền tiến tới chỗ cô, cầm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên hất ra, rồi thẳng tay vung một cái tát vào mặt, quát:

- Cô khóc đủ chưa? Đủ rồi thì câm miệng ngay cho tôi.

Âu Dương Vô Thần trừng mắt, lên tiếng:

- Elena!

Mặc kệ lời của người đàn ông, Elena vẫn nhìn Âu Dương Thiên Thiên, găm gừ nói:

- Vì cô mà chúng tôi đã phải mạo hiểm chạy đến đây thêm một lần nữa rồi, cô có thể suy nghĩ cho người khác nữa được không?

Âu Dương Thiên Thiên cắn răng, quay đầu lại nhìn người phụ nữ, hỏi:

- Tôi nói các người quay lại sao? Nếu sợ nguy hiểm đến vậy thì đừng có vác mặt tới đây cứu tôi.

- Cô còn dám trách ngược lại chúng tôi? Nếu không phải Phelan khẳng khẳng muốn đến cứu cô thì cô nghĩ cô xứng đáng để tất cả phải mạo hiểm tính mạng như vậy sao? Tôi nói cho cô biết Âu Dương Thiên Thiên, dùng đầu óc để nghĩ cho tình thế hiện tại đi, đừng có để cảm xúc chi phối bản thân nữa. Anh hai tôi mà xảy ra chuyện gì, tôi nhất định không tha cho cô. - Elena nhướn môi nói lại.

Dứt lời, cô liếc Âu Dương Vô Thần một cái, rồi quay đầu nhìn ba người phía xa, cắn răng không nói nữa.

Sau khi đỡ thân thể Elsa đứng dậy, Andrew liền bế ngang cô ấy lên, rồi chạy thật nhanh trở về, Stefan và Kỳ Ân cũng đồng thời bám sát theo sau.

Thời Cảnh Thường quay người, bắt đầu di chuyển, Vivian và Mã Nhược Anh đi theo anh ta để lấy tầm nhìn cho những người phía sau. Âu Dương Vô Thần cũng ôm lấy Âu Dương Thiên Thiên đi theo, Elena thì chờ đợi Stefan tới gần, sau đó cùng đi với ba người thoát khỏi đại sảnh.

Đám người của Thời Cảnh Thường đã tạo ra một con đường bằng cách cho nổ tung các bức tường của nhà thờ Siena, mở một lối thoát đi ra ngoài.

Di chuyển thật nhanh, Thời Cảnh Thường và người của anh đi ra trước. tiếp sau đó là Mã Nhược Anh và Vivian, rồi tới Âu Dương Thiên Thiên và

Âu Dương Vô Thần, cuối cùng... vẫn chưa có cuối cùng, những người khác dường như vẫn chưa kịp ra ngoài.

Sau đó hai giây, Stefan và Elena đã cùng lúc chạy ra được, hai người quay đầu lại nhìn, trước khi toàn bộ bên trong nhà thờ hoàn toàn đổ sụp xuống.... đã có hai người thoát ra đồng thời.

Chính là Kỳ Ân và Andrew, trên tay họ.... còn giữ được thân thể của Elsa.

"Rầm" - Lối thoát mà Thời Cảnh Thường tạo ra, cuối cùng cũng đã bị đất đá bịt kín lại....

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 640: Không!

Đám người nhìn thấy Andrew và Kỳ Ân chạy ra, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng không quá vài giây, thì một tiếng động lớn đã vang lên.

"Bùm"

"Bùm"

"Bùm"

Ba tiếng nổ lớn xảy ra cùng một lúc, khiến cho đám người hoảng hốt, Thời Cảnh Thường ngược đầu lên nhìn, liên hét lớn:

- Mau chạy đi!

Dứt lời, đám người nhanh chóng tản nhau ra, Âu Dương Vô Thần ôm lấy Âu Dương Thiên Thiên chạy sang một bên, Mã Nhược Anh và Vivian lộn người về hướng ngược lại, Stefan và Elena lùi về bên trái, còn Andrew và Kỳ Ân thì chạy chéo sang bên phải.

Vừa dịch chuyển xong, một tảng đá lớn liền đổ ầm xuống đất. Đám người nhìn nó, không khỏi bất ngờ.

Đây là cột trụ của nhà thờ Sienna.

Mã Nhược Anh ngược đầu nhìn lên, căn môi chửi thành tiếng:

- Shit, đám Mafia đó đúng là điên rồi, không chỉ làm sập nhà thờ, còn muốn cho nổ tung nó, thật sự muốn nghiền nát chúng ta thành cát bụi sao?

Stefan liếc mắt, lạnh giọng nói:

- Như vậy chưa đủ điên đâu, bởi vì bọn chúng còn phòng trường hợp chúng ta thoát nữa mà.

"Pằng pằng pằng" - Vừa dứt lời, một loạt tiếng súng vang lên, đám người mặc áo đen không biết từ đâu chạy ra, nổ súng liên hoàn về phía đám người.

Vivian nhếch môi, trừng mắt lên tiếng:

- Chết tiệt, mau chạy đi!

Nói rồi, cô và Mã Nhược Anh quay người, muốn tiến về phía chiếc xe đã sắp xếp gần đó. Thế nhưng, khi cả hai vừa xoay đầu, thì những kẻ áo đen đã đứng trước mặt các cô, giơ súng lên.

"Pằng pằng pằng" - Trực tiếp bắn vào hai người con gái, Vivian lộn người bay lên, vừa tránh đi những viên đạn, vừa giơ chân đá vào mặt một tên mặc đồ đen.

Mã Nhược Anh thì không di chuyển gì, cô híp mắt, nhìn những viên đạn bay về phía mình, rồi trong vài giây ngắn ngủi, nghiêng đầu né đi hết. Thậm chí cô còn dùng hai ngón tay kẹp được một viên đạn, sau đó nhanh như cắt, ném nó ngược về phía người đàn ông. Viên đạn ghim vào đầu hắn, khiến hắn ta ngã ngay xuống đất (chú ý: tay đã mang găng).

Stefan một mình xử lý mười tên không cầm súng, Elena thì lấy từ trong túi bên hông ra những ám khí, cô vung tay, ám khí ngay lập tức ghim vào cổ những kẻ xung quanh.

Âu Dương Vô Thần để Âu Dương Thiên Thiên ra phía sau lưng mình, anh tiến lên trước một bước, tay không đánh với những tên mặc đồ đen.

Đúng lúc này, một kẻ đột kích từ phía sau, Âu Dương Thiên Thiên phát giác ra được, cô lập tức giơ khẩu súng trên tay mình lên, bắn liền ngay tức khắc.

"Pằng" - Viên đạn bay ra khỏi nòng súng, thẳng tới ngực của người đàn ông, khiến hắn la lên một tiếng, rồi ngã bệt xuống đất.

Âu Dương Vô Thần quay người lại, anh ôm lấy Âu Dương Thiên Thiên, dùng tay và chân cùng lúc đá bay những kẻ xung quanh.

Chợt một kẻ trong số đó rút súng ra, nhắm bắn về phía Âu Dương Thiên Thiên, Âu Dương Vô Thần thấy được, anh liền đẩy cô qua một bên, rồi lộn người lên cao, ngang qua đầu tên đó, dùng tay bẻ ngoặt đầu hắn ta.

Âu Dương Thiên Thiên đứng dậy, cô nhìn về phía người đàn ông đang một mình chiến đấu trong vòng vây của những kẻ mặc áo đen, hốt hoảng gọi:

- Âu Dương Vô Thần!

Thế nhưng, anh đang đánh nhau trực tiếp, căn bản không nghe thấy tiếng của Âu Dương Thiên Thiên. Đúng lúc này, một người đàn ông bị Âu Dương Vô Thần đá bay ra phía xa, hắn ta bò dậy, cúi đầu cầm lấy khẩu súng dưới đất lên, nhắm bắn về phía anh.

Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức giơ súng của mình lên, cô bóp cò, nhưng lần này lại không có phát súng nào được bắn ra cả.

Nhớ đến trong đây chỉ có một viên đạn, Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, hét vội tên của người đàn ông;

- Cẩn thận, Âu Dương Vô Thần!

Mắt thấy ngón tay kẻ mặc áo đen đã chạm vào cò súng, Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, lên tiếng:

- Không....

Vừa nói, cô vừa nhấc chân chạy đến, ánh mắt nhìn Âu Dương Vô Thần không rời.

"Pằng" - Tiếng súng nổ lên, viên đạn từ họng súng của kẻ mặc áo đen đã phóng ra ngoài, thẳng về phía trước....

* Trả đủ bảo cho mọi người rồi nè. Hai ngày tới (9 -10/12), đủ 178k phiếu, Tiêu bảo 15 chương nha. Trong 2 ngày đó sẽ không có chương lên nhé, Tiêu viết dồn và bí mật để lên sau, ai hóng diễn biến thì nhớ bỏ phiếu nha *

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 641: Nhiệm Vụ Kết Thúc!

Âu Dương Thiên Thiên dù đã dùng hết sức nhưng vẫn không kịp chạy tới, cô mở to mắt nhìn viên đạn bay đến phía người đàn ông, há miệng hét lớn:

- Âu Dương Vô Thần!

Đúng lúc này, một bóng người vụt qua, đứng chặn ngay bóng lưng to lớn của Âu Dương Vô Thần, viên đạn bay tới, trúng vào vai trái của người đó, máu liền phụt ra ngoài.

Âu Dương Vô Thần quay đầu lại, nhìn người phụ nữ đã chặn đạn cho mình, bất giác lên tiếng:

- Kỳ Ân!

Kỳ Ân không đáp lại anh, cô mím chặt môi, đưa tay lên ôm vai mình, mắt nhìn về phía kẻ mặc áo đen.

Không biết từ lúc nào, Andrew đã vòng đến sau hần ta, đá một quyền vào bắp chân hần, theo bản năng khụy xuống, kẻ đó ngửa đầu ra sau la lên, Andrew lạnh lùng tung đầu gối của mình, một phát chí mạng vào sau ót, khiến hần ta ngã phịch xuống đất, chết ngay tại chỗ.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn thấy một màn này, cô thở hắt ra một hơi, trong tâm như vừa trải qua một đợt sóng ngầm to lớn.

Khoảnh khắc nhìn thấy điều xảy ra với Âu Dương Vô Thần, trong đầu Âu Dương Thiên Thiên như tái hiện lại viễn cảnh của Elsa, đều là hai người cô quan tâm, chết trước mặt cô.... và cô không thể làm gì.

Cái cảm giác đó.... thật sự hãi hùng!

Âu Dương Thiên Thiên dừng chân, hai mắt cô lờ mờ chớp chớp, cuối cùng không thể chịu nổi nữa nhắm lại, thân thể ngã phịch xuống đất, ngất đi.

Sự chịu đựng đã đến mức giới hạn, trải qua một phen hú vía, nhìn thấy người đàn ông không sao, cuối cùng cô cũng có thể buông bỏ bản thân mà nghỉ một lát.

Thế nhưng lần này, lại là lần đầu tiên.... Âu Dương Thiên Thiên muốn nghỉ lâu hơn nữa. Bởi khi thức dậy, có lẽ điều mà cô phải đối mặt, sẽ khiến cô chịu không nổi....

Trước khi hoàn toàn mất đi ý thức, điều cuối cùng mà thính giác của cô ghi lại được, chính là giọng nói của Âu Dương Vô Thần vọng lại.

Âm thanh của anh hòa lẫn vào tiếng đánh nhau, tiếng bắn súng.... dần dần đi về phía cô.

Một chiếc xe hộp màu đen chạy ngang qua, dừng bánh đằng sau người của Andrew, mở cửa ra, Eira hét lớn:

- Mau lên xe!

Ngay lập tức, Andrew xoay đầu lại, để thân thể Elsa lên trên trước, rồi nhanh chóng ngồi vào ghế. Kỳ Ân cũng lên xe ngay sau đó. Âu Dương Vô Thần bế Âu Dương Thiên Thiên đứng dậy, nhanh chóng ngồi vào ghế sau.

Eira điều khiển xe lái, cô đi về phía Elena và Stefan, thấy cô, hai người cũng ngẫm hiểu ý mà nhảy vọt lên xe. Tiếp đó là Mã Nhược Anh và Vivian.

Cứ như vậy, cả đám người thoát đi trong gang tấc.

Thời Cảnh Thường là người lên xe của mình sau cùng, anh nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên đã rời đi xa, nghĩ thầm có lẽ cô ta đã an toàn, liền thu người rời khỏi chốn hỗn loạn.

Không ai để ý, trên bầu trời, một chiếc trực thăng màu đen đã có mặt ở đó hơn nửa canh giờ, sau khi chứng kiến mọi việc.... lại âm thầm bay đi.

Nhiệm vụ của tất cả bọn họ.... đến đây chấm dứt!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 642: Có Phải Kết Cục Đã Khác?

Âu Dương Thiên Thiên mở mắt sau một giấc ngủ dài, cô chớp đôi mí nặng trĩu, nghiêng đầu nhìn mọi thứ xung quanh.

Lúc này, có tiếng người vang tới:

- Tình hình Thiên Thiên không sao cả, chỉ bị thương ngoài da một chút thôi, không bị bắn hay có vết thương nào nghiêm trọng, tuy nhiên để chắc chắn hơn, vẫn phải kiểm tra tổng quát một chuyến.

- Cậu chủ rất lo lắng cho Nhị tiểu thư, tôi nghĩ ngài ấy sẽ tin tưởng hơn nếu phó chủ nói trực tiếp với ngài ấy.

- Được thôi, cứ để tôi giải thích cho cậu ta hiểu, dù gì Vô Thần cũng là người rất biết lắng nghe.

- Còn một việc nữa, phó chủ. Cậu chủ muốn đến đây thăm Nhị tiểu thư, có tiện hay không?

- Cũng được, nhưng hãy đợi Thiên Thiên tỉnh lại đã. Cô ấy đã mất sức rất nhiều sau chuyện vừa xảy ra, cần phải nghỉ ngơi thêm.

- Tôi biết rồi, tôi sẽ báo lại với ngài ấy chuyện này. Cảm ơn phó chủ. Vậy tôi xin phép đi trước.

- Ừm.

Âu Dương Thiên Thiên lơ mờ nhìn thấy tấm lưng của Mã Nhược Anh, cùng với một cô gái khác đang nói chuyện. Nghe cuộc đối thoại của họ, dường như là đang nói về cô.

Nhưng cô gái kia là ai? Tại sao lại gọi Mã Nhược Anh là phó chủ?

Chuyện gì nữa đây...

Âu Dương Thiên Thiên nhăn mặt, gắng gượng ngồi dậy, đúng lúc Mã Nhược Anh quay người lại, nhìn thấy cô, cô ấy liền đi tới, lên tiếng:

- Em tỉnh rồi, chị còn đang lo em ngủ lâu hơn nữa thì sẽ xảy ra vấn đề đấy.

Âu Dương Thiên Thiên ngồi dựa lưng lên gối, cô chớp mắt, mệt mỏi hỏi:

- Em đã ngủ bao lâu rồi?

- Tròn 2 ngày, có vẻ như sức lực của em đã hoạt động vượt quá giới hạn, nên mới ngủ nhiều như vậy. Trong thời gian đó, vì em không thể ăn được nên chị đã truyền nước và dinh dưỡng vào người em. - Mã Nhược Anh chậm rãi giải thích.

Âu Dương Thiên Thiên liếc nhìn dây truyền trên tay mình, không đáp lại. Vài giây sau, cô lại hỏi:

- Lúc này chị nói chuyện với ai vậy?

Mã Nhược Anh nhướn mày, thẳng thắn trả lời:

- Eira, cô ấy được Vô Thần cử tới hỏi thăm về tình hình sức khỏe của em.

Dừng một chút, cô sợ Âu Dương Thiên Thiên sẽ nghĩ gì đó, liền nói thêm:

- Cậu ta đang phải giải quyết chuyện nhiệm vụ, nên chưa thể trực tiếp đến thăm em được. Nhưng cũng không tốn nhiều thời gian lắm đâu, rất nhanh thôi Vô Thần sẽ kết thúc chuyện này và tới gặp em.

Âu Dương Thiên Thiên không ngẩng đầu, chỉ lạnh nhạt đáp:

- Ừm.

Mã Nhược Anh mím môi nhìn cô, một lúc sau mới lên tiếng:

- Em có đói không? Chị lấy cho em một chút đồ ăn nhé?

Âu Dương Thiên Thiên như cũ không trả lời, thấy vậy, Mã Nhược Anh thở hắt ra một hơi, cô đứng dậy, quay người muốn đi ra ngoài.

Đúng lúc đó, đột nhiên giọng của cô gái phía sau lại vang lên:

- Chị từng nói, nếu là bệnh nhân của chị, thì dù có bị thương nặng đến mức nào, chị cũng sẽ chữa được. Tuyệt đối sẽ không để người đó chết trên bàn phẫu thuật của mình.... và trong thân phận là bệnh nhân của Mã Nhược Anh, có phải không?

Người phụ nữ nghe thấy, quay đầu lại nhìn cô, đáp:

- Đúng vậy.

"...."

Dứt lời, là một mảnh im lặng bao trùm căn phòng. Trong không gian, không khí dường như bị nén lại, một lúc lâu sau, không nghe thấy Âu Dương Thiên Thiên nói gì nữa, Mã Nhược Anh mới đành lên tiếng:

- Sao em lại hỏi vậy?

Âu Dương Thiên Thiên ngẩng đầu nhìn lên, cô chớp đôi mắt trong suốt nhưng chất chứa nỗi buồn bã sâu thẳm, trả lời:

- Em đang nghĩ.... nếu như lúc đó.... có chị hoặc Âu Dương Vô Thần, vậy thì có phải... kết cục của Elsa đã khác không?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 643: Học Cách Quên Đi!

Mã Nhược Anh nghe những lời của Âu Dương Thiên Thiên, cô mím môi, nói:

- Thiên Thiên, chuyện của Elsa, cô ấy....

- Em biết Elsa chết rồi. - Âu Dương Thiên Thiên liền trả lời lại, nét mặt cô vô cùng bình tĩnh, lời nói cũng rất đỗi bình thường, chỉ là.... không biết tại sao lại phảng phất nỗi đau buồn thấu xương tủy.

- Em biết Elsa đã ra đi, cô ấy bị đạn bắn, rất nhiều. Cô ấy đã ngã xuống, đã chết trước mặt em, đã tắt thở trong vòng tay của em. Em biết rõ điều đó. Khi ở nhà thờ Siena, em đã biết... đến bây giờ cũng vẫn nhận thức được....

"...."

Những lời nói của Âu Dương Thiên Thiên vô cùng nhẹ nhàng, nghe qua những tưởng chỉ là một người xa lạ nói chuyện bình thường, thế nhưng, Mã Nhược Anh lại cảm thấy buồn, tại sao?

Cô xoay hẳn người, đi lại phía giường bệnh của Âu Dương Thiên Thiên, ngồi xuống ghế, lên tiếng:

- Chuyện của Elsa đã kết thúc rồi, em không nên nhắc lại nữa. Cũng đừng để nó trong lòng, việc mà bây giờ em cần làm, chính là cố gắng

dưỡng thương, hồi phục lại tinh thần và thể xác, chí ít... sẽ không phụ sự hi sinh và bảo vệ mà Elsa đã dành cho em.

Âu Dương Thiên Thiên không nhìn người phụ nữ, cô chớp mi mắt, nhẹ nhàng nói:

- Em không nhắc đến chuyện của Elsa, em chỉ muốn hỏi, nếu như....

- Không có nếu như, Thiên Thiên. Chuyện đã xảy ra rồi, không thể quay lại được, nên đừng nghĩ đến hai chữ "nếu như" nữa. - Mã Nhược Anh cắt ngang lời của Âu Dương Thiên Thiên, nói thật thẳng thắn.

Cô biết chuyện này thực sự khó chấp nhận, nhưng mà.... thời gian đâu cho ai cơ hội quay ngược lại? Nếu như cứ nắm giữ hai chữ "nếu như" mãi, thì liệu có thay đổi được điều gì hay không?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô nhắm mắt, không lên tiếng. Thấy vậy, Mã Nhược Anh liền nói:

- Chị đã nghe tin về Ellie..... cũng không thể trách Kỳ Ân được, Ellie gần như là cả con người cô ấy, trong chốc lát mất đi người mình thương yêu nhất trần đời, thực sự rất khó khăn chấp nhận. Chỉ đáng tiếc cô ấy đã không vượt qua được nỗi đau trong giây phút quan trọng nhất, nên mới dẫn đến việc không thể cứu vãn này.

- Thiên Thiên, đứng ở mọi mặt, có thể ai cũng có những đáng tiếc, nhưng đều không đáng trách móc, vì vậy em cũng đừng tự trách bản thân mình nữa. Hãy để mọi chuyện trôi qua đi.

Đúng như lời của Mã Nhược Anh nói, sự việc xảy ra với Elsa rất đau lòng, đứng ở nhiều phương diện, thật sự ai cũng có "điều đáng tiếc".

Nhóm Âu Dương Vô Thần và Thời Cảnh Thường đã không thể tới kịp, là một "điều đáng tiếc". Kỳ Ân không thể thoát khỏi nỗi buồn mất người

thân là "điều đáng tiếc" thứ hai. Âu Dương Thiên Thiên lực bất tòng tâm trong mọi tình huống là ba. Và Elsa.... bất đắc dĩ phải lựa chọn con đường tự sát là "điều đáng tiếc" cuối cùng.

Không ai trong số bọn họ là không có lỗi cả, họ dường như chỉ cách một chút nữa thôi là có thể cứu vãn được mọi thứ, nhưng mà....

Nói tóm lại, có những sự đáng tiếc không thể trách được, bởi vì không ai đoán trước sai lầm của mình lại dẫn đến kết cục khó lường như vậy. Có trách cũng chỉ trách số phận trêu ngươi, đã để một người con gái nhỏ bé trong lúc nguy hiểm nhất gánh vác điều bất đắc dĩ nhất mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt, một giọt nước trong suốt chảy xuống má, cô trầm giọng hỏi:

- Chị Nhược Anh, bây giờ em... phải làm gì mới không nghĩ đến điều em không muốn nghĩ nữa?

Mã Nhược Anh vươn tay nắm lấy tay của cô, chậm rãi đáp:

- Nếu đã không muốn nghĩ tới, thì hãy học cách quên đi. Không ai có thể giúp em cả, bởi vì thứ mà em phải vượt qua, là cảm giác tội lỗi của chính bản thân mình!

Có những bài học, con người nhất định phải học để trở nên mạnh mẽ hơn, và một trong số những bài học khó nhất, chính là tự mình vượt qua nỗi đau.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 644: Vui Vì Không Phải Cậ Chết

Âu Dương Thiên Thiên nghe những lời của Mã Nhược Anh nói, cô im lặng không đáp lại. Mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, thấy mây trắng xanh trôi ngang trước mặt, cô chậm rãi lên tiếng:

- Chúng ta đang đi đâu?

Mã Nhược Anh mím môi, nhìn theo tầm mắt cô, trả lời:

- Về Trung Quốc, nhiệm vụ kết thúc rồi, nên trở về thôi.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt bình thản, nói:

- Về.... cũng tốt. Đi một thời gian dài như vậy, cuối cùng cũng phải trở về...

=====

Ở một căn phòng khác trên máy bay, Âu Dương Vô Thần ngồi trên ghế, bên tai đeo một chiếc headphone, nghe âm thanh của một người phụ nữ vọng tới:

- Tuy không diệt được hết nhưng cũng được coi là đã phá giao dịch thành công, vậy nên nhiệm vụ lần này cứ coi như đã hoàn thành đi. Thỏa thuận trước đó với đội của các cậu sẽ theo y như vậy mà làm.

Âu Dương Vô Thần gật đầu, đáp:

- Cảm ơn lão đại.

Người phụ nữ thở một hơi, nói:

- Tôi biết nhiệm vụ không phải một tay đội cậu làm hết nhưng xét đến mức độ nguy hiểm và những tổn thất mà cậu chịu, tôi sẽ giữ lời hứa, bỏ qua việc liên quan đến Âu Dương Thiên Thiên.

Dừng một chút, cô ta nhấn mạnh âm giọng của mình, lên tiếng:

- Nhưng mà Phelan, tôi nhắc nhở cậu, đừng bao giờ lặp lại điều này nữa, tôi không hi vọng người của tôi có những tư tưởng không an phận, tự tiện làm trái ý tôi như vậy. Tôi sẽ chỉ nhân nhượng cho cậu một lần này thôi, sẽ không có cơ hội thứ hai nào đâu, nghe rõ chưa?

Âu Dương Vô Thần mím môi, sau hai giây im lặng mới trả lời:

- Đã rõ, lão đại.

Người phụ nữ gật đầu, hỏi:

- Tốt..... Tôi nghe nói lần này người của cậu chết không ít, vậy có ai là quan trọng không?

Người đàn ông chớp đôi con ngươi đen láy, bình tĩnh đáp:

- Không.... đều chỉ là thuộc hạ, làm tốt nhiệm vụ của mình mà thôi.

Nghe vậy, người phụ nữ liền lên tiếng:

- Thú thật, khi nghe báo cáo, tôi đã khá vui.... bởi vì người chết không phải là cậu, Phelan. Cũng không phải là một ai khác trong đội của cậu, điều đó thật may mắn.

- Nghe có vô tâm lắm không? Khi trước tính mạng của người khác, tôi lại cảm thấy như thế?

Âu Dương Vô Thần lắc đầu, trả lời:

- Không, cô luôn nói đúng, lão đại!

Người phụ nữ nhếch môi, cười hắt một hơi, hỏi tiếp:

- Cậu nghĩ vậy thật sao? Nhưng đúng mà nhỉ, cậu cần phải luôn như vậy....

- Phelan, cậu còn nhớ lần gặp đầu tiên, tôi đã nói gì với cậu không?

Âu Dương Vô Thần gật đầu, chậm rãi đáp:

- Tôi nhớ, cô nói... tôi hãy sống bằng mắt, đừng sống bằng trái tim. Thấy thôi, đừng cảm nhận, bởi vì thấy thì sẽ không đau, còn cảm nhận.... sẽ lưu lại vết thương lòng không dứt. Chỉ có như vậy tôi mới trở nên mạnh mẽ hơn, mới có thể làm được điều tôi muốn làm.

- Từ lúc đó tới tận bây giờ, tôi vẫn nhớ, và vẫn đang sống như vậy.

Người phụ nữ mím môi, giọng nói đột nhiên có chút thay đổi, lên tiếng:

- Tôi nói như vậy, bởi vì cậu là người đầu tiên tôi muốn đào tạo, Phelan. Tôi muốn cậu trở nên mạnh mẽ, trở nên tuyệt tình, trở nên máu lạnh, để không có bất cứ ai có thể làm hại cậu, xem thường cậu. Tôi luôn nghĩ cậu đã đạt đến trình độ đó rồi.... Nhưng mà... có lẽ bây giờ cậu đã khác. Tôi đã có thể nghe thấy.... sự mềm yếu trong từng câu chữ của cậu.... là tại sao? Elias?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 645: Tôi Sẽ Không Làm Gì Cô Ta!

Lời nói của người phụ nữ khiến tay Âu Dương Vô Thần run lên, anh mím môi, không dám đáp lại.

- Là vì lí do gì mà cậu lại thay đổi vậy? Có phải là.... cô gái tên Âu Dương Thiên Thiên đó không?

Lần này, Âu Dương Vô Thần trực tiếp đứng bật dậy, vồn vã phản bác:

- Không phải, Âu Dương Thiên Thiên không liên quan gì đến tôi cả. Cô ấy không có....

- Nôn nóng thế làm gì chứ? Tôi không có ý định làm tổn hại tới cô ta đâu, Phelan! - Cắt ngang lời của Âu Dương Vô Thần, người phụ nữ nói với giọng chắc chắn.

Nghe xong, anh lập tức thu lại lời nói, bình tĩnh ngồi xuống ghế. Người phụ nữ đột nhiên bật cười, lên tiếng:

- Được rồi, hôm nay nói tới đây thôi. Cậu còn việc gì thì làm đi. Chuyện nên làm..... cứ làm.... cho an tâm.

Âu Dương Vô Thần gật đầu, thận trọng trả lời:

- Tôi đã biết, lão đại.

Vừa dứt lời, tai liền truyền đến tiếng "tút tut" kéo dài. Âu Dương Vô Thần biết người phụ nữ đã ngắt tín hiệu, anh đưa tay lên nhấn nút tắt, rồi nhắm mắt lại, cúi đầu thở một hơi nặng nề.

=====

Ở đầu dây bên kia, người phụ nữ nhìn chiếc điện thoại trên bàn, nhếch môi cười thầm. Một người đàn ông trung niên đứng bên cạnh thấy vậy, liền hỏi:

- Tiểu thư, có chuyện gì mà tâm trạng cô vui vậy?

Người phụ nữ liếc mắt nhìn ông ta, nhướn mày đáp:

- Tôi có vui sao? Ông hoa mắt nhìn nhầm à?

Người đàn ông trung niên nghe vậy, biết mình lỡ lời nên lập tức sửa lại:

- Đúng đúng, tâm trạng tiểu thư không phải vui... chỉ là có chút tốt hơn bình thường. Thật lâu rồi chưa thấy.

Người phụ nữ nhếch miệng, cười quyến rũ nói:

- Nhiệm vụ mà tôi giao Phelan đã làm được, lần này ông già của tôi có thể đi thanh thản rồi. Ông ta chết, tôi cũng coi như được thoát khỏi đây, tâm trạng còn không tốt nữa sao?

Người đàn ông gật đầu mấy cái, đáp:

- Tiểu thư nói phải.

- Nhưng mà.... Phelan có chút thay đổi rồi, làm tôi đột nhiên nổi hứng muốn trêu chọc cậu ta hơn. - Người phụ nữ đưa tay lên chà sát môi mình, miệng nở nụ cười có chút lưu manh.

Người đàn ông nghe thấy, cau mày nhìn cô, khó hiểu hỏi:

- Sự thay đổi của Phelan khiến tiểu thư hài lòng sao?

Người phụ nữ nhướn mày, ngay lập tức trả lời:

- Đương nhiên hài lòng rồi, Phelan lâu nay tính cách nhặt nhẻo đến mức nào ông biết mà, bây giờ lại thay đổi lớn như vậy, tôi tất nhiên ủng hộ việc này rồi.

Người đàn ông vẫn một đầu khó hiểu, hỏi tiếp:

- Vậy tại sao tiểu thư lại nói những lời như vậy với Phelan? Trông giống như... không thích lắm?

Người phụ nữ xua tay, cô ta nhón chân, quay chiếc ghế ngược lại, nói:

- Trêu chọc cậu ta chút thôi, ông không nhận ra à? Lần đầu tiên tôi thấy tình yêu có sức mạnh như vậy đấy, có thể thay đổi con sói hoang của tôi thành một con sói hiền lành hơn nhiều.

Nhếch môi, người phụ nữ liếc mắt, lên tiếng:

- Quả nhiên đủ thú vị. Đợi tôi rời khỏi đây rồi, phải tìm cách trở về Trung Quốc một chuyến, tận mắt nhìn thấy người đã thuần hóa này mới được.

- Âu Dương Thiên Thiên.... cái tên rất hay...

*Quên nói với mọi người, tính cách của vị lão đại này.... có chút phúc hắc =)) nên đôi khi lời nói có vẻ hơi giống kẻ xấu, nhưng không phải đâu nha. Cô ấy là kẻ xấu 200% đấy, chứ không phải hơi đâu, tính cách nhân vật phản diện nhưng lại là vai chính..... thôi không spoil nữa, đợi ra truyện mọi người sẽ biết =))) *

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 646: Có Chỗ Nào Nhìn Không Ổn Ừ?

Âu Dương Vô Thần ngồi một lúc rồi đứng dậy, anh đi về phía trước, mở cửa muốn ra ngoài, đúng lúc gặp Eira đi tới, cô kính cẩn cúi đầu, lên tiếng:

- Cậu chủ!

Âu Dương Vô Thần chớp mắt lạnh nhạt, hỏi:

- Thế nào rồi?

Eira nhìn anh, thành thật báo:

- Tình hình của Nhị tiểu thư đã ổn rồi, nhưng muốn chắc chắn vẫn phải đợi kết quả kiểm tra tổng quát. Phó chủ nói sẽ trực tiếp hỏi ý kiến anh về việc này.

Người đàn ông nghe xong, gật đầu hỏi tiếp:

- Ừm. Vậy tôi đến thăm cô ấy có được không?

Eira mím môi, có chút ngập ngừng đáp:

- Phó chủ nói là có thể, nhưng mà... hiện giờ Nhị tiểu thư vẫn chưa tỉnh lại.

Âu Dương Vô Thần im lặng không trả lời, vài giây sau mới nói:

- Tôi đến đây một chuyến, cô cứ làm việc của mình đi.

Dứt lời, anh liền đi lướt qua người cô gái. Eira cúi đầu với bóng lưng người đàn ông. Mãi sau khi anh rời đi, mới ngược mặt lên, chậm rãi tiến về trước cửa phòng Âu Dương Vô Thần đứng.

Chấp hai tay ra sau lưng, cô dựa đầu vào cánh cửa, nhắm mắt lại.

Lily.... bây giờ cô đang ở đâu? Elsa đi rồi.... còn cô thì sao? Hi vọng cô không giống cô ấy.... thất hứa với tôi lời hẹn sẽ sống sót....

=====

Âu Dương Vô Thần đến trước cửa phòng của Âu Dương Thiên Thiên, anh giờ tay lên gõ cửa, nói:

- Nhược Anh, là tôi.

"...."

Qua vài giây, trong phòng không có tiếng đáp lại, Âu Dương Vô Thần tưởng giọng mình chưa đủ lớn, liền nói to hơn:

- Nhược Anh, tôi vào được không?

"...."

Thế nhưng đáp lại anh, vẫn là một tràng im lặng không có tiếng người. Âu Dương Vô Thần cau mày, gọi tiếp lần thứ ba:

- Nhược Anh!

Lần này, từ trong phòng có giọng nói vọng ra:

- Chị Nhược Anh không có ở đây.

Ánh mắt người đàn ông khựng lại khi nghe thấy giọng nói của cô gái, ngay lập tức, anh chủ động mở cửa ra, đi vào trong.

Nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên giường, anh liền tiến gần lại, hỏi:

- Thiên Thiên, em tỉnh rồi?

Âu Dương Thiên Thiên không nhìn anh, mắt cô hướng ra ngoài cửa sổ, chậm rãi đáp:

- Chị Nhược Anh không có ở đây.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, nuốt một ngụm nước bọt nói:

- Tôi không đến tìm cậu ấy.

Hiếu rõ lời của người đàn ông nhưng nét mặt Âu Dương Thiên Thiên vẫn bình thản không gợn sóng, cô chớp đôi con ngươi trong suốt, trả lời:

- Vậy sao.

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh ngồi xuống ghế, nhìn cô gái vẫn đang quay đầu về phía cửa, hỏi với giọng đầy quan tâm:

- Em thế nào rồi? Đã thấy ổn hơn chưa?

Âu Dương Thiên Thiên không nhìn anh, lạnh nhạt đáp:

- Anh có mặt tại sao không tự nhìn? Hỏi tôi một vấn đề có thể thấy được như vậy..... Người tôi có chỗ nào nhìn không ổn ư?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 647: Chỉ Là Cần Một Chút Thời Gian

Âu Dương Vô Thần nghe câu hỏi của Âu Dương Thiên Thiên, anh đờ người, có chút cảm lạnh không đáp lại.

Âu Dương Thiên Thiên có lẽ cũng nhận ra mình đã lỡ lời, cô chớp mắt, nói:

- Tôi không sao, anh không cần lo lắng.

Người đàn ông nghe xong, gật đầu:

- Vậy thì tốt.

Trong đầu chợt nhớ đến điều gì đó, Âu Dương Thiên Thiên liền lên tiếng hỏi:

- Kỳ Ân thế nào rồi? Tôi đã thấy.... cô ấy đỡ đạn thay cho anh.

Âu Dương Vô Thần đảo mắt, thành thật trả lời:

- Vết thương nhẹ thôi, Nhược Anh đã xử lý rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, trong lòng như vơi đi một nỗi lo, đáp:

- Ừm.... vậy thì tốt.

"...."

Dứt lời, căn phòng đột nhiên rơi vào im lặng, người đàn ông ngồi nhìn cô gái, cô gái lại ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, không ai lên tiếng nữa.

Qua một lúc lâu, Âu Dương Vô Thần mới nói trước:

- Thiên Thiên, em đang giận tôi?

Câu hỏi của anh làm vai người con gái run lên, nét mặt cũng đột ngột thay đổi, thế nhưng cô nhanh chóng điều chỉnh lại, trả lời:

- Không có.

- Vậy tại sao em không chịu nhìn tôi? - Người đàn ông tiếp tục hỏi.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, chậm rãi đáp:

- Bởi vì tôi đang sợ.... anh biết tôi đang sợ thứ gì mà....

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, anh vươn tay tới muốn nắm lấy tay cô, lên tiếng gọi:

- Thiên Thiên....

Thế nhưng liền né đi hành động của anh, cô gái nói ngay sau đó:

- Tôi chỉ đang cần thời gian, Âu Dương Vô Thần.... Thời gian để vượt qua chuyện này, vậy nên hãy để tôi yên, có được không?

Bàn tay người đàn ông dừng lại giữa không trung, anh nhìn Âu Dương Thiên Thiên không chịu đối mặt với mình, trong lòng quặn thắt lại, cuối cùng đành thu tay về.

Anh gật đầu, đáp:

- Được, tôi cho em thời gian.

"...."

Âu Dương Vô Thần nói xong, căn phòng lại quay trở lại với sự im lặng. Vài giây sau, dường như không muốn tiếp tục trong tư thế "người nhìn người, người nhìn cảnh" nữa, Âu Dương Thiên Thiên liền lên tiếng:

- Tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.

Vừa nói, cô vừa dịch người nằm xuống giường, thế nhưng khuôn mặt vẫn để im như cũ, không quay lại nhìn Âu Dương Vô Thần.

Một lúc lâu sau, cô nghe thấy tiếng động, người đàn ông đã đứng dậy, và dần đi xa khỏi giường của cô.

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt, mím chặt môi.

Xin lỗi, Âu Dương Vô Thần. Tôi vẫn đang cố gắng để vượt qua nỗi sợ hãi chiếm đóng tâm trí tôi. Tôi không thể đối mặt với anh lúc này, tôi thật sự không thể.....

Vùi đầu vào chiếc gối êm, Âu Dương Thiên Thiên co người lại, một giọt nước mắt chảy dài xuống má, cô im lặng gặm nhấm nỗi đau của riêng mình.

Âu Dương Vô Thần đi ra ngoài, anh đóng cửa lại, liền thấy Mã Nhược Anh đã đứng bên cạnh.

Cô dựa đầu vào tường, vòng tay nhìn anh, nói:

- Hãy cho Thiên Thiên một chút thời gian, cô ấy vừa trải qua một cú sốc lớn, nhất thời không kịp thích nghi được như chúng ta.

Âu Dương Vô Thần không nói gì, chỉ gật đầu. Sau đó liền quay người, dường như muốn rời đi.

Mã Nhược Anh liền bắt lấy tay anh, lên tiếng:

- Khoan đã, tôi còn chuyện muốn nói với cậu.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 648: Điều Lo Lắng!

Âu Dương Vô Thần quay lại nhìn Mã Nhược Anh, lạnh nhạt hỏi:

- Là chuyện gì?

Người phụ nữ thả tay anh ra, thở dài một hơi đáp:

- Tôi nghĩ cậu nên sắp xếp một bác sĩ riêng cho Thiên Thiên, cô ấy có lẽ sẽ phải điều trị tâm lý trong một khoảng thời gian đấy.

Nghe đến tên Âu Dương Thiên Thiên, Âu Dương Vô Thần tỏ ra để tâm hơn hẳn, anh cau mày nói:

- Tại sao?

Mã Nhược Anh liếc mắt nhìn cô gái đang nằm trên giường qua lớp cửa kính trong suốt, lo lắng trả lời:

- Tôi cảm nhận được Thiên Thiên bị stress nặng về tinh thần, lúc trước cũng đã từng nghi ngờ rồi, nhưng chưa có dịp nói với cậu. Đến vài tháng gần đây thì biểu hiện rõ hơn, đặc biệt là sau khi Elsa xảy ra chuyện, tôi sợ cô ấy sẽ khép mình lại với mọi người.

Âu Dương Vô Thần đảo mắt, khó hiểu hỏi:

- Có chuyện đó sao?

Mã Nhược Anh gật đầu, đáp:

- Ừm, vì vậy cần phải nhanh chóng điều trị. Không thì có thể dẫn đến trầm cảm, sẽ còn phức tạp hơn nữa.

Người đàn ông mím môi, nhìn Mã Nhược Anh hỏi tiếp:

- Cậu không chữa được sao?

Người phụ nữ lắc đầu, nói:

- Không, tôi chỉ biết một chút thôi, không chuyên lắm, nên không giúp được.

Dừng một chút, Mã Nhược Anh cắn môi, lên tiếng:

- Nhưng mà, cũng không phải tôi chưa từng thử giúp Thiên Thiên. Lúc trước tôi có tiếp cận cô ấy, muốn hiểu sâu hơn về cách nghĩ của cô ấy, nhưng đáng tiếc cô bé này không để lộ trước tôi.

- Con người của Thiên Thiên sống quá nội tâm, đa phần đều không thể hiện ra bên ngoài, ít nói nghĩ nhiều, làm người khác không đoán được tâm tư của cô ấy. Nếu gặp phải cú sốc lớn, cô ấy có thể sẽ bị chìm trong tuyệt vọng do chính mình tạo ra. Nội tâm của người sống khép kín rất phức tạp, và cũng rất nguy hiểm, nếu bản thân suy nghĩ quá tiêu cực, thì tâm trí có thể bị chiếm đóng, và cuối cùng có thể xảy ra chuyện lớn.

- Giống như chuyện của Elsa vậy, Thiên Thiên đã đối diện với cái chết trực tiếp của cô ấy. Bây giờ trong đầu chỉ toàn là hình ảnh Elsa chết trước mặt mình, tất thờ trong chính vòng tay mình, bản thân lại vô dụng không cứu được. Nên sẽ rất nguy hiểm nếu để cô ấy tiếp tục suy nghĩ theo hướng đó.

- Tôi nói cậu cho Thiên Thiên một chút thời gian, nhưng cậu cũng đừng để cô ấy một mình quá lâu với nỗi đau nội tâm đó. Chỉ cần "một chút" theo đúng nghĩa "một chút" là được rồi. Cô ấy chỉ cần bình tĩnh mà thôi.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, mím môi không trả lời, anh chậm rãi quay đầu nhìn về phía của Âu Dương Thiên Thiên.

Mã Nhược Anh thở hắt ra một hơi, nói tiếp:

- Lúc này tôi đã thử nói chuyện với Thiên Thiên, nhưng cô ấy không muốn nói chuyện với tôi, bây giờ đến cậu cũng trốn tránh.... vậy thì nên bắt đầu đề phòng đi Vô Thần, nỗi đau đớn và tội lỗi khi không làm được gì đó tôi và cậu đã từng trải qua rồi, hai ta đều biết rõ nó không dễ dàng gì, Thiên Thiên còn nhỏ tuổi như vậy, tôi sợ cô bé sẽ không vượt qua được....

=====

Chuyến bay đáp xuống Bắc Kinh chỉ vài tiếng ngay sau đó. Trong cái thời tiết vẫn còn hơi lạnh của gió mùa đông, đám người chia nhau di chuyển về nơi ở của mình.

Âu Dương Vô Thần đưa Âu Dương Thiên Thiên về biệt thự của mình, sau khi nhờ Mã Nhược Anh kiểm tra tổng quát cho cô, chắc chắn sức khỏe đã ổn định.

Trong hai ngày ở tại biệt thự, Kỳ Ân đã không tham gia vào chỉ đạo công việc của quản gia nữa, thay thế vào chỗ của cô là Eira.

Âu Dương Thiên Thiên thì vẫn nằm trong phòng, đôi lúc sẽ nói một hai câu với Eira, còn lại đều tránh tiếp xúc trực tiếp với Âu Dương Vô Thần.

Mãi cho đến hai ngày sau, đám người mới cùng xuất hiện tại một tang lễ....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 649: Hai Tang Lễ

Tang lễ của Elsa được tổ chức trong bí mật, chỉ có một số người thân cận và quen thân mới được tới viếng thăm.

Lữ Uyển Thành, Anna, Sherry.... và rất nhiều những người khác trong hội cũng đến dâng hoa cho cô ấy. Toàn bộ đều mặc đồ màu đen, khuôn mặt lạnh lùng không chút cảm xúc.

Cả đám người đứng im lặng nhìn di ảnh của Elsa, không ai nói, cũng không ai khóc, thanh tịnh và yên ả.

Mã Nhược Anh đứng bên cạnh Âu Dương Vô Thần, cô liếc mắt nhìn biểu hiện trên mặt của Âu Dương Thiên Thiên, nhưng chỉ thấy một nét buồn nhẹ nhàng, ngoài ra không còn gì nữa.

Mím môi, cô nghiêng đầu nhìn Âu Dương Vô Thần, đúng lúc bắt gặp ánh mắt anh cũng nhìn cô, thế nhưng rồi lại hạ xuống, lắc nhẹ.

Cô hiểu, Âu Dương Vô Thần cũng không biết điều gì đang xảy ra với Âu Dương Thiên Thiên.

Đứng một lúc lâu, đám người dần dần rời đi. Âu Dương Thiên Thiên là người ở lại cuối cùng, trên tay cô còn cầm một đóa hồng trắng, trước đó vẫn chưa dâng viếng.

Chớp đôi con ngươi trong suốt, cô chậm rãi tiến lên, đặt bông hoa lên trước di ảnh của Elsa, lẩm bẩm nói:

- Hi vọng cô cũng thích loài hoa này như tôi..... Hẹn gặp lại lần sau, Elsa!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên quay người rời đi, trên nét mặt từ đầu đến cuối không để lộ bất cứ cảm xúc nào.

Bông hoa hồng trắng cô để ở nơi đó, là bông hoa duy nhất khác với những bông hoa còn lại, bởi lẽ... ý nghĩa của hoa hồng trắng, là sự hi sinh cao thượng, và đẹp đẽ. Nét đẹp của nó luôn hoa lệ đến giây phút cuối cùng.

=====

Cùng chiều ngày hôm đó, Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên còn đến dự một tang lễ khác nữa.

Eira và Anna cũng đi theo, còn Kỳ Ân.... sớm đã có mặt từ nhiều ngày trước rồi. Dù đang bị thương nhưng cô ấy vẫn một mình lo liệu tất cả mọi thứ, từ việc tổ chức đến làm lễ truy điệu, đều không bỏ qua một nghi thức nào.

Kỳ Ân dành trọn vẹn khoảng thời gian của mình để ở bên cạnh linh cữu của Ellie cho đến tận lúc đưa về nơi an nghỉ cuối cùng. Và đương nhiên, Kỳ Ân cũng đã khóc rất nhiều.

Âu Dương Thiên Thiên đến dâng hoa và bày tỏ sự thương tiếc, nhưng nét mặt cô vẫn như cũ không thay đổi. Đứng trước bài vị của Ellie, cô chợt nhớ lại sự kiện thời trang ở Thượng Hải, nơi lần đầu tiên gặp cô ấy.

Ellie lúc đó xinh đẹp và khỏe mạnh, phong thái tự tin đỉnh đặc, hoàn toàn như một người phụ nữ bình thường tràn đầy sức sống. Nhưng đâu ai ngờ, cô ấy vậy mà lại có thể ra đi sớm như vậy. Tuổi đời của cô ấy so ra... cũng

chỉ mới vừa vặn 30, thậm chí còn chưa bằng lúc cô rời đi với cái tên Đàm Gia Hi nữa.

Cúi thấp đầu, Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt lên, nhìn thêm một hồi lâu nữa, rồi mới quay người đi ra ngoài.

Lúc cô bước chân đến cửa, đột nhiên một người phụ nữ chạy đến, lên tiếng hỏi:

- Xin lỗi, cho tôi hỏi cô là Âu Dương Thiên Thiên phải không?

Gật đầu, cô nhìn người phụ nữ, đáp:

- Phải, chính là tôi.

Người phụ nữ nghe xong, ngay lập tức rút trong người ra một tấm danh thiếp, đưa cho Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Xin chào, tôi tên Đào Như Mộng, là quản lý của Ellie Lennon lúc lâm thời.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn tấm danh thiếp, cô không vươn tay nhận lấy, chỉ chớp mắt hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Người phụ nữ cười gượng thu danh thiếp của mình về, bấy giờ, cô ta mới đưa tay còn lại đang cầm một lá thư lên, đưa cho Âu Dương Thiên Thiên, trả lời:

- Cái này... là tôi tìm được trong ngăn kéo bàn của Ellie, trên đó viết tên cô, vậy nên tôi nghĩ.... bức thư này của cô ấy là viết cho cô.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 650: Bức Thư Để Lại

Âu Dương Thiên Thiên nhìn tờ giấy trong tay của người phụ nữ, chậm rãi nhận lấy. Cô chớp mắt, lên tiếng hỏi:

- Tôi nghe nói... Ellie mất do phát bệnh đột ngột, sao cái này lại....?

Người phụ nữ nghe vậy, liền đáp:

- Đúng thật là Ellie mất do phát bệnh đột ngột, trước khi cô ấy đi không để lại di thư hay giấy tuyệt mệnh gì cả, đến Kỳ Ân cũng không có, thế nên tôi cũng khá là bất ngờ khi nhìn thấy bức thư này trong ngăn bàn.

- Theo tôi nghĩ, có lẽ Ellie đã viết nó từ lâu rồi nhưng chưa có cơ hội đưa cho cô. Còn nếu như biết trước được.... thì làm sao có thể không để lại gì cho Kỳ Ân chứ.

Giọng người phụ nữ hơi lạc đi, tỏ vẻ buồn rầu, nhưng chỉ tầm vài giây, cô ta mím môi, nói tiếp:

- Tôi còn bận chuẩn bị một số việc, xin phép phải đi trước, Âu Dương tiểu thư.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, đáp:

- Được, cảm ơn cô.

Đợi người phụ nữ đi xa, Âu Dương Thiên Thiên mới từ từ nhìn bức thư trong tay mình, cô mở bìa ra, chậm rãi rút tờ giấy bên trong.

Tờ giấy màu trắng khá nhỏ, vừa vặn bằng một trang nhật kí, in trên bề mặt là một đoạn ghi chú được viết nắn nót bằng bút máy.

" Gửi Âu Dương tiểu thư, tôi là Ellie Lennon đây, rất cảm ơn show diễn thời trang đầy ý nghĩa của cô, đã giúp tôi và vợ mình có một đêm thật vui vẻ và hạnh phúc.

Lần đầu tiên, tôi công khai giới tính của mình với thế giới bên ngoài, thật thật nó có chút hơi khó khăn, nhưng nhờ sự truyền cảm hứng của cô, mà tôi đã tự tin hơn rất nhiều. Khát khao được phơi bày con người thật của mình cuối cùng cũng đã thành hiện thực, tôi cảm thấy rất thoải mái. Bây giờ tôi có thể cùng vợ mình xuống phố, mua sắm, hẹn hò, ăn uống cùng nhau và làm những hành động thân mật mà không sợ bất cứ sự gièm pha nào nữa. Sâu tận trong đáy lòng tôi, vô cùng biết ơn sự giúp đỡ của cô và Âu Dương thiếu gia.

Chắc Âu Dương tiểu thư đang thắc mắc tại sao tôi lại biết thân phận của cô đúng không? (ADTT đã dùng tên giả khi tham gia show diễn ở Thượng Hải). Không giấu gì cô, tôi vốn dĩ là người của cậu chủ, từng đi theo bảo vệ ngài ấy, nhưng nhiều năm trước tôi đã từ chức, xin được chuyển ra ngoài để sống với đam mê của mình.

Đam mê là một phần, lý do nhiều hơn có lẽ là vì vợ của tôi - Kỳ Ân. Tôi muốn dành hết quãng thời gian còn lại của mình để ở bên cạnh cô ấy, nhưng mà.... có vẻ như cô ấy không nhận ra điều này. Ôn nghĩa của cậu chủ với Kỳ Ân quá lớn, khiến cô ấy không thể lựa chọn sống chung với tôi. Tuy nhiên, tôi cũng không ngăn cản, chỉ cần là điều cô ấy muốn, khiến cô ấy thoải mái, tôi chịu thiệt một chút cũng không sao cả. Người mắc bệnh như tôi đây, có một tri kỉ ngày ngày bầu bạn, cùng tôi đi đến cuối quãng đường đã là mãn nguyện lắm rồi.

Nhưng Âu Dương tiểu thư, tôi cũng chỉ là một người chồng yêu thương vợ của mình, bình thường như bao cặp đôi khác, tất nhiên tôi không muốn cô ấy phải sống trong nguy hiểm, quanh năm suốt tháng lao đầu vào nhiệm vụ bảo vệ, bất chấp cả tính mạng.

Tôi không có ý cầu xin cô đuổi Kỳ Ân đi, hay bắt ép cô ấy rời khỏi cậu chủ, tôi chỉ hi vọng, cô có thể để mắt đến cô ấy nhiều một chút, quan tâm cô ấy nhiều một chút, thỉnh thoảng nói về cuộc sống này, hoặc cho cô ấy một kì nghỉ ngắn hạn, để rời xa với những nguy hiểm trong thế giới ngầm.

Tôi biết rõ căn bệnh của mình, cũng biết rõ thời gian sống chẳng còn bao lâu nữa, tôi không hối tiếc điều gì trên đời, chỉ là không an tâm để lại Kỳ Ân một mình, sự an toàn của cô ấy đối với tôi còn quan trọng hơn cả tính mạng nhỏ bé đang chết dần từng ngày này.

Âu Dương tiểu thư, nếu có một ngày tôi thật sự ra đi, hi vọng cô sẽ thay tôi chăm sóc quan tâm Kỳ Ân, và giúp tôi kéo cô ấy tránh xa khỏi nguy hiểm, dù chỉ một chút thôi cũng được. Ơn nghĩa của cô, Ellie dù có chết, cũng sẽ không quên!

Nguyện đời đời kiếp kiếp, mãi mãi trở thành người đứng phía dưới, bảo vệ cô một đời bình an....

Ellie Lennon, ngày 14 tháng 7 năm...."

Đọc đến dòng chữ cuối cùng, Âu Dương Thiên Thiên mới chợt nhận thức được, hóa ra Ellie đã viết bức thư này lâu như vậy rồi.

Tháng 7.... tháng mùa thu của tình yêu và sự thương nhớ... không ngờ cô gái này... lại viết thư tuyệt mệnh.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 651: Bị Gì Vậy?

Âu Dương Thiên Thiên đọc xong bức thư, cô ngẫm nghĩ một lúc lâu mới gấp nó lại, bỏ vào trong bì.

Điều làm cô không ngờ nhất, chính là Ellie cũng từng làm bảo vệ bên cạnh Âu Dương Vô Thần, cô ấy cũng là người của thế giới ngầm.

Thảo nào lúc trước cô hay thắc mắc tại sao Âu Dương Vô Thần lại tự nguyện giúp đỡ Ellie tổ chức show diễn thời trang đó, nói một mình lí do là Kỳ Ân thì hơi vô lí, mà trông anh ta cũng đâu giống người sẽ làm việc vì người khác như vậy. Hóa ra là vì Ellie từng là người bảo vệ cũ.

Liếc mắt nhìn về phía người đàn ông đang đứng bên cạnh Kỳ Ân, cô chớp mắt thở dài một hơi.

Âu Dương Vô Thần ơi là Âu Dương Vô Thần, anh rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện nữa? Tôi phải biết thêm gì mới là hiểu rõ về anh đây?

Quay đầu lại, Âu Dương Thiên Thiên đi đến gần một cây khóm đốt lửa cao, cô thả bức thư trên tay mình vào trong đó, từ từ nhìn nó cháy dần, đến khi hóa thành tro tàn....

=====

Ngày hôm sau, Âu Dương Vô Thần thức dậy, anh ta theo thói quen đi qua phòng bên cạnh, mở cửa nhìn xem Âu Dương Thiên Thiên ngủ bên

trong.

Dạo gần đây vì muốn cho cô ấy thời gian bình tâm lại mọi chuyện, mà anh không dám làm mấy trò lưu manh như lúc trước nữa. Đôi khi chỉ xem cô ấy ngủ một chút rồi lại đi ra ngoài, sợ Âu Dương Thiên Thiên đột ngột thức giấc, sẽ làm lơ không ngó ngàng tới anh.

Âu Dương Vô Thần không sợ bị đánh, anh chỉ sợ Âu Dương Thiên Thiên lạnh nhạt với mình mà thôi.

Hôm nay, như thường lệ vốn muốn mở cửa nhìn Âu Dương Thiên Thiên ngủ như thế nào, thế nhưng khi mở cửa lại phát hiện cô không có trong phòng.

Chạy nhanh xuống dưới lầu, anh chợt thấy cô ấy đã ngồi trước bàn ăn, tay cầm điện thoại lướt nhìn màn hình, tĩnh lặng và bình thường.

"...."

Âu Dương Vô Thần có chút ngỡ ngàng, cô ấy chịu xuống đây ăn sáng rồi sao? Những ngày trước đều là dặn người mang đồ ăn lên phòng mà?

Sao hôm nay đột nhiên kỳ lạ vậy?

Âu Dương Vô Thần đứng đơ người nhìn cô, lúc này, vô tình ngược mắt lên, thấy anh, Âu Dương Thiên Thiên há miệng nói:

- Dậy rồi sao, xuống ăn sáng chung luôn đi.

"...."

Âu Dương Vô Thần đơ thêm một giây nữa. Trong đầu anh đang hiện lên hàng trăm câu hỏi.

Âu Dương Thiên Thiên đang nói chuyện với mình sao? Có phải mình đang nằm mơ chưa tỉnh ngủ không? Hay là gặp ảo giác?

Âu Dương Thiên Thiên thấy người đàn ông đứng im như tượng, cô bỏ điện thoại xuống bàn, nghiêng đầu nhìn anh, lên tiếng:

- Anh lại phát bệnh à?

Âu Dương Vô Thần chớp chớp mắt, theo bản năng đáp:

- Hà?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, giọng khó chịu hỏi:

- Tại sao còn đứng đó? Không thấy tôi đang chờ anh ăn sáng chung sao? Mau lại đây đi.

"...."

Trong lòng người đàn ông hoang mang cực độ, nhưng anh vẫn nghe theo lời của Âu Dương Thiên Thiên, tiến về phía bàn ăn, ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô.

Nhìn khuôn mặt lãnh đạm không chút cảm xúc, Âu Dương Vô Thần mím môi, nuốt một ngụm nước bọt.

Âu Dương Thiên Thiên hôm nay.... bị gì vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 652: Cô Ta Sẽ Ở Đây

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt với Eira, cô ngay lập tức hiểu ý, cho người bắt đầu dọn thức ăn lên.

Trải khăn tay và tự sắp xếp dao muỗng ra, Âu Dương Thiên Thiên nhàn nhã làm phần của mình thật gọn gàng, khi ngược mắt lên thấy người đàn ông vẫn đơ người nhìn mình, cô chớp mắt nói:

- Mặt tôi có dính thứ gì hay sao mà anh nhìn từ nãy đến giờ vậy? Muốn hỏi gì thì hỏi đi.

Âu Dương Vô Thần mím môi, dè dặt lên tiếng:

- Thiên Thiên, em.... có bình thường không?

"...."

Câu hỏi vang lên làm Âu Dương Thiên Thiên đứng hình vài giây, cô cau mày nhìn người đàn ông, hỏi ngược lại:

- Ý anh là gì?

Âu Dương Vô Thần đảo mắt, ngây ngô trả lời:

- Ý tôi chính là.... em.... có bình thường không?

"...."

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cô hơi nhướn đầu về phía trước, nhếch môi đáp:

- Âu Dương Vô Thần, vậy là từ trước đến giờ anh nghĩ tôi không bình thường sao?

"Rầm" - Tiếng đập bàn vang lên ngay sau đó, cùng với câu nói phẫn nộ của cô gái:

- Hỏi cái gì thế hả? Muốn bị ăn đập à? Lâu quá chưa đánh anh nên anh thêm đòn phải không?

Âu Dương Vô Thần giật mình trước hành động của Âu Dương Thiên Thiên, anh vô thức rút vai lại, lắc đầu trả lời:

- Không có, không thêm đòn!

Âu Dương Thiên Thiên hừ một tiếng, cô thu tay lại, cầm dao và nĩa lên bắt đầu cắt thức ăn. Người đàn ông thấy cô như vậy, cũng chậm rãi làm theo y hệt.

Thế nhưng ánh mắt vẫn cứ liếc ngang liếc dọc, nhìn Âu Dương Thiên Thiên không rời khỏi. Sau vài giây, Âu Dương Vô Thần lại lên tiếng:

- Thiên Thiên, thật sự là em bình....

"Bốp" - Ngay lập tức, một chiếc nĩa bay thẳng vào mặt anh ta! Âu Dương Thiên Thiên ra tay không chút nhân nhượng, trực tiếp làm người đàn ông ngậm miệng.

Bữa ăn sáng cứ thế trải qua với vô số khung bậc cảm xúc.

Eira đứng bên cạnh nhìn hai người, cúi đầu cười thầm. Lúc này, bên tai có tiếng truyền tới, cô nghiêng đầu nói nhỏ:

- Cậu chủ đang ở nhà ăn, cô vào đi.

Một lúc sau, bóng hình của một cô gái tiến vào trong, thấy hai người đang ngồi trên ghế, cô ta liền cúi đầu, lên tiếng:

- Boss, Nhị tiểu thư!

Âu Dương Thiên Thiên nhìn lên, ánh mắt cô có chút ngạc nhiên khi thấy người phụ nữ đứng ở đó.

Cô ta.... không phải là...?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn một cái, lạnh nhạt hỏi:

- Sherry, em đã gặp rồi phải không?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, đáp:

- Ừm, ở sở cảnh sát. Cô ấy đã giúp tôi ra khỏi đó.

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt đen láy, nói tiếp:

- Bắt đầu từ bây giờ, cô ta sẽ ở đây!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 653: Tôi Sẽ Đi Một Mình

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, có chút thắc mắc trước lời nói của người đàn ông, nhưng rồi cũng không hỏi gì, chỉ cúi đầu xuống ăn tiếp.

Âu Dương Vô Thần nhìn cô, đôi con ngươi vẫn đen như mực, lên tiếng:

- Cô ấy sẽ thay thế vị trí của Elsa, đồng thời cũng là vệ sĩ riêng đi bên cạnh em.

Đôi tay của Âu Dương Thiên Thiên thoáng khựng lại, cô mím môi, khuôn mặt không biến đổi cảm xúc gì. Vài giây sau, cô mới đáp lại:

- Không cần thiết đâu.

- Cần thiết đấy! - Người đàn ông ngy lập tức phản bác lại.

Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt lên nhìn anh, hai người đối mắt nhau một lúc, cuối cùng cô quay đầu đi, trả lời:

- Tùy anh.

Nói rồi, cô cúi đầu xuống ăn tiếp phần ăn của mình. Âu Dương Vô Thần cũng không nói thêm gì nữa, im lặng dùng bữa.

Sherry đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cô cảm nhận được không khí giữa hai người này đang rất căng thẳng, nên không dám làm gì. Chỉ có thể cố gắng hạ thấp sự tồn tại của bản thân.

Âu Dương Thiên Thiên cắt một miếng trứng, cho vào miệng và nhai thật chậm rãi, trên nét mặt vẫn bình tĩnh không thể hiện điều gì.

Rồi đột nhiên cô bỏ dao nĩa xuống, lên tiếng:

- Ngày mai tôi muốn về nhà.

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, anh ngẩng đầu nhìn cô, hỏi:

- Nhà nào?

Âu Dương Thiên Thiên vươn tay lấy ly sữa, vừa kê vào miệng uống một ngụm vừa đáp:

- Còn nhà nào nữa, là Âu Dương gia.

Người đàn ông nhíu mày khi nghe thấy cái tên đó, anh nhướn môi, nói:

- Tại sao lại muốn về? Không phải lần trước em đã cầu xin tôi đừng đưa em về nơi đó nữa sao, bây giờ lại chủ động muốn đi?

Âu Dương Thiên Thiên nuốt ngụm sữa xuống bụng, cô chớp mắt nhìn anh, trả lời:

- Tôi về lấy một thứ, không phải ở lại luôn đâu.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, mím môi một lúc lâu rồi lên tiếng;

- Vậy để tôi....

- Không cần! - Như biết rõ người đàn ông muốn gì, Âu Dương Thiên Thiên trực tiếp cắt ngang lời anh, nói:

- Anh không cần đi chung với tôi đâu. Tôi sẽ đi một mình.

Âu Dương Vô Thần cau mày, lộ rõ vẻ bất mãn, hỏi:

- Ý của em là gì?

Âu Dương Thiên Thiên nhún vai, thẳng thừng đáp:

- Ý trên mặt chữ, anh đừng giả vờ như không hiểu nữa. Tôi chỉ thông báo cho anh biết thôi, còn bản thân tôi đã tự quyết định rồi. Lần này tôi sẽ về Âu Dương gia một mình. Yên tâm, rất nhanh tôi sẽ trở lại.

Nói rồi, cô cầm khăn quệt một đường ngang miệng mình, sau đó vứt nó lên bàn, rồi đứng dậy rời đi.

"....."

Âu Dương Vô Thần nhìn theo bóng lưng của cô, tức giận hét lên:

- Quyết định rồi còn nói với tôi làm gì? Em muốn tôi tức chết phải không Âu Dương Thiên Thiên?

Người con gái đi thẳng một đường lên trên lầu, bỏ ngoài tai những lời của Âu Dương Vô Thần, cô nhếch môi, thầm nhủ.

Đáng đời, ai bảo anh cứ muốn ép buộc tôi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 654: Đến Lúc Thực Hiện Lời Hứa Rồi

Âu Dương Vô Thần tức đến mức ăn không nổi, anh hậm hực ngồi lý trên ghế, khuôn mặt vắn vẹo, khắp người đều tỏa ra khí tức không ai dám tiến lại gần.

Sherry theo bản năng lùi lại một bước, cô cắn môi đảo mắt suy nghĩ một hồi lâu liền quyết định lên tiếng:

- Boss!

Người đàn ông cau mày, âm u quay sang nhìn cô, hỏi với giọng lạnh lẽo:

- Có chuyện gì?

Giây phút chạm mặt với Âu Dương Vô Thần, lông tóc lông tơ của Sherry đều vô thức dựng ngược lên, cô há miệng, lắp bắp đáp:

- Bos...s..có.... có chuyện....này... tôi muốn...

Thế nhưng lời của cô chưa hết thì người đàn ông đã nói ngang vào một câu:

- Vào đây rồi thì đừng gọi Boss nữa, cứ gọi "cậu chủ" như những người khác là được.

Sherry nghe thấy, liền gật đầu như già tở:

- Vâng, tôi biết rồi.

Nói xong, Âu Dương Vô Thần lại quay đầu lại, tiếp tục gặm nhấm sự khó chịu trong lòng. Sherry toát mồ hôi lạnh nhìn anh, trong lòng đang nổi ra nhiều luồng tranh đấu.

Có nên nói hay không điều đó hay không đây? Nói rồi lỡ có bị đánh vỡ mồm hay thương tích gì trên cơ thể không?

Đừng dại, mở miệng bây giờ là boss, à không, cậu chủ cho một đường vào quan tài ngay. Cứ im lặng để yên chuyện này là được.

Nhưng mà... biết không nói thì còn nặng tội hơn nữa đó. Để ngài ấy tự biết thì..... không dám tưởng tượng kết quả luôn.

Sherry siết tay, cô cắn răng, hạ giọng gọi tiếp một lần nữa:

- Cậu chủ.

Lần này, Âu Dương Vô Thần nghiêng khuôn mặt lãnh khốc không chút máu người của mình qua, anh nheo mắt nhìn cô, quát lớn:

- Cái gì?

"..."

Sherry đã sợ tới mức tứ chi đông cứng như đá, cô đứng im bất động, cứng nhắc đưa tay lên chỉ vào đầu mình, nói:

- Trên trán ngài....

Nửa lời sau cô không dám nói ra, chỉ biết kéo dài âm tiết, đồng thời không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, đưa tay lên sờ trán mình, phát hiện có thứ gì đó ẩm ướt. Anh liếc mắt, nhìn chiếc nĩa mà lúc nãy Âu Dương Thiên Thiên đã ném vào đầu mình, trên đó.... có dính một tí nước sốt pa - tê.

"....."

Một khoảng lặng trôi qua, cả Sherry và người đàn ông đều không lên tiếng, cả hai có những suy nghĩ riêng trong đầu, không dám nói ra ngoài. Thế nhưng vài giây sau đó, có một vật thể không xác định bay thẳng về phía cô gái, đập vào ngay trán cô.

"Rầm" - Thân thể Sherry ngã xuống đất, nhắm mắt bất tỉnh.

Eira đứng một bên nhìn thấy cảnh này, cô thở dài một hơi, đưa tay lên chống trán, lắc đầu lẩm bẩm:

- Đáng lẽ ra không nên gọi cô ta lúc cậu chủ bị Nhị tiểu thư đánh mới phải. Đúng người nhưng sai thời điểm quá rồi.

Nói xong, Eira chậm rãi bước đến, âm thầm trong im lặng, kéo người con gái nằm trên sàn ra ngoài.

=====

Âu Dương Thiên Thiên đi lên lầu, cô vào phòng mình, đi tới nhìn chiếc máy tính trên bàn. Màn hình hiển thị một thanh download đã đạt đến 99%, sau khi thấy nó đạt đến mức tối đa là 100%, cô liền rút chiếc USB bên hông ra.

Gấp máy tính lại, Âu Dương Thiên Thiên nhìn chiếc USB trên tay, đôi con ngươi trong suốt lạnh lẽo.

Đã đến lúc hoàn thành lời hứa đầu tiên rồi.

Không thể để mọi thứ lâu hơn được nữa.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 655: Tại Sao Vẫn Chưa Làm?

Vài ngày trước,

Âu Dương Thiên Thiên đang ở trong phòng, đột nhiên Eira gõ cửa tiến vào, nói:

- Nhị tiểu thư, tôi có chuyện này cần cho cô biết.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô ấy, Âu Dương Thiên Thiên gật đầu nhận lời. Sau đó, Eira liền cho cô nghe một đoạn ghi âm, và xem một số tài liệu.

- Đây là những thứ mà Anna đã tìm được, theo lệnh của Kỳ Ân trước lúc sang Ý. Vốn dĩ là muốn sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ báo với cậu chủ, để ngài ấy xử lý, nhưng mà.... bây giờ phát sinh nhiều chuyện như vậy, tôi nghĩ.... chỉ có thể đưa cho Nhị tiểu thư thôi. - Eira thành thật lên tiếng,

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô chớp mắt, nói:

- Không cần báo với Âu Dương Vô Thần đâu, anh ta đã đủ bận vì chuyện của nhiều người rồi. Cái này... tôi có thể tự xử lý được.

Eira mím môi, cúi đầu đáp:

- Vâng. Vậy tôi xin phép ra ngoài trước.

Dứt lời, cô quay đầu đi ra khỏi phòng. Âu Dương Thiên Thiên ngồi bên trong, cô tháo tai nghe xuống, nhìn màn hình máy tính bằng ánh mắt lạnh

lẽo.

Hóa ra người luôn làm khó Âu Dương Thiên Thiên trong quá khứ chính là Âu Dương Hạ Mạt, cô đã không nghĩ tới cô ta có tính cách này từ khi còn nhỏ như vậy, thậm chí bây giờ cô ta vẫn chỉ là một học sinh, không ngờ, trí óc sớm đã phát triển vượt mức trưởng thành bình thường rồi.

Siết tay, cô mím môi, ánh mắt tràn đầy sự kiên quyết. Có lẽ..... cô đã quá nhân nhượng với đám người này rồi.

Nếu đã thế, cô sẽ không đi từng bước nữa. Cứ trực tiếp.... đánh thẳng vào đầu bọn chúng thôi.

=====

Âu Dương Thiên Thiên đi lạc vào một không gian tối đen, cô bước về phía trước, đầu không ngừng liếc nhìn sang hai bên.

Đây là đâu? Tại sao lại tối như vậy?

Bỗng có một cánh tay đặt lên vai, cô xoay người lại, ánh mắt mở to khi thấy khuôn mặt cô gái quen thuộc, thảng thốt gọi thành tiếng:

- Âu.... Âu Dương Thiên Thiên.

Cái gì thế này? Tại sao Âu Dương Thiên Thiên lại ở trước mặt cô? Vậy cô là ai? Cô đang là người nào? Không lẽ....

Hoảng hốt nhìn lại bản thân, cô chợt phát hiện chính mình đã biến thành Đàm Gia Hi lúc nào không hay. Trang phục, vóc dáng, cơ thể... thậm chí là khuôn mặt.

Cô đã trở lại là Đàm Gia Hi ư? Vì sao?

Trong lúc đang vật lộn với suy nghĩ của chính mình, thì người con gái phía trước đột nhiên xông tới, áp sát vào mặt cô, nói với giọng bất mãn:

" Tại sao cô vẫn chưa hoàn thành nguyện vọng của tôi? Cô đã quên rồi sao? Cô quên rồi có phải không? "

Đàm Gia Hi lắc đầu, theo bản năng đáp:

" Không có, tôi không quên lời hứa với cô, cũng chưa bao giờ quên. "

Âu Dương Thiên Thiên trợn mắt, hỏi:

" Vậy tại sao cô không thực hiện nó? Tại sao không lấy lại những thứ thuộc về tôi? "

Đàm Gia Hi sợ hãi lùi lại, cô mím môi, ngập ngừng trả lời:

" Tôi... tôi vẫn đang cố gắng... tôi không... "

"Đừng chỉ biết cố gắng thôi. Hãy làm đi, dùng năng lực thật sự của cô mà làm đi! " - Âu Dương Thiên Thiên cắt ngang lời của Đàm Gia Hi, quát một tiếng lớn.

Đàm Gia Hi bị dọa, cô xoay người lại, theo bản năng muốn né tránh, thế nhưng khi quay đầu, hình ảnh Âu Dương Thiên Thiên lại xuất hiện trước mắt cô lần nữa:

" Đàm Gia Hi, cô ngày ngày ở trong thân thể của tôi, sử dụng khuôn mặt và giọng nói của tôi, vậy mà cô vẫn chưa thực hiện lời hứa với tôi sao? "

Đàm Gia Hi lắc đầu, giọng bất lực đáp:

" Tôi có, có mà. Tôi chỉ đang tìm cách... "

Âu Dương Thiên Thiên tiến đến gần, một lần nữa cắt ngang, nói:

" Đáng lẽ ra cô phải tìm được cách từ lâu rồi, Đàm Gia Hi. Cô đang làm cái gì vậy? Xoay vòng trong một mớ cảm xúc hỗn độn của mình sao? "

" Hay là cô muốn thực hiện cùng lúc cả hai nguyện vọng? Vừa lấy lại quyền lực, vừa muốn lấy tình yêu từ người đàn ông của tôi? Tại sao cô không thể làm tốt một việc thôi chứ? Chuyên tâm vào một thứ khó lắm sao? "

Đàm Gia Hi lắc đầu, cô xoay người sang chỗ khác, nhưng vẫn bị những lời nói đó tra tấn bên tai, hình ảnh người con gái vẫn cứ xuất hiện khắp bốn phương tám hướng.

Đưa tay lên ôm lấy đầu mình, cô nhắm mắt, lên tiếng:

" Tôi ngay từ đầu đã không muốn dây vào Âu Dương Vô Thần, là anh ta can thiệp vào cuộc sống của tôi. Tôi không hề quên lời hứa lấy lại mọi thứ cho cô Âu Dương Thiên Thiên, nhưng tôi luôn bị cuốn vào chuyện của người đàn ông mà cô yêu, không phải lỗi của tôi! Không phải lỗi của tôi mà. "

Thế nhưng, mặc kệ những lời giải thích bất lực đó, tiếng nói của người con gái vẫn vang lên, vọng vào trong không gian, lấp đầy tâm trí của cô:

" Đàm Gia Hi, lấy lại quyền lực cho tôi, lấy lại thân phận và địa vị cho tôi. Tôi đã mất tất cả, tôi không thể chấp nhận được điều đó. "

" Đàm Gia Hi... "

" Đàm Gia Hi.... "

- A! - Kêu lên một tiếng rồi bật dậy, người con gái mở to mắt, đôi con ngươi trong suốt tràn đầy sợ hãi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 656: Mục Đích Trước Mắt!

Mặt Âu Dương Thiên Thiên trắng bệch, cô há miệng, không ngừng thở dốc.

Đưa tay lên chống trán, cô mấp máy môi lẩm bẩm:

- Là ác mộng, chỉ là ác mộng mà thôi...

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt lại, cố gắng bình tĩnh chính bản thân mình, vài giây sau, cô quay người muốn đi xuống giường.

Ngay lúc đó, rơi vào tầm mắt cô là thân thể của một người đàn ông, Âu Dương Thiên Thiên suýt nữa hét lên, cô nghiêng đầu, nhìn khuôn mặt quen thuộc của Âu Dương Vô Thần, thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Dọa chết cô rồi!

Nhưng mà khoan đã.... tại sao anh ta lại ở đây? Sao lại nằm trên giường cô?

Nhận thức được điều kì quái này, Âu Dương Thiên Thiên liền vươn tay muốn đánh người đàn ông. Thế nhưng, tay giơ lên rồi chợt ngừng giữa không trung, thật lâu cũng không thấy đánh xuống.

Nhìn khuôn mặt Âu Dương Vô Thần ngủ say, cô đột nhiên có chút.... không nổi.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, vài giây sau, cô thu tay về, nhẹ nhàng nằm lại vị trí của mình, đồng thời quay mặt qua đối diện với người đàn ông.

Nhìn ngũ quan xuất chúng của anh ta, Âu Dương Thiên Thiên rất muốn đưa tay lên sờ thử, nhưng nghĩ đến những gì trong cơn ác mộng lúc nãy, cô lại kiềm chế, không làm hành động đó.

Cô đã bị Âu Dương Thiên Thiên cảnh báo rồi, bây giờ không thể để bị tình cảm giữa cô và Âu Dương Vô Thần chi phối nữa. Mục đích trước mắt không phải anh ta.... mà chính là hoàn thành ước nguyện đầu tiên của Âu Dương Thiên Thiên.

Đợi sau khi cô làm xong việc đó, sẽ thẳng thắn nói với anh ấy sau vậy....

Nghĩ rồi, cô gái nhắm mắt, dần dần chìm vào giấc ngủ của mình.

=====

Sáng ngày hôm sau, Âu Dương Vô Thần tỉnh lại trước, anh nhìn Âu Dương Thiên Thiên vẫn ngủ ngon, đoán chắc cô ấy chưa biết chuyện mình mò sang đây, liền nhanh chóng lăn xuống giường, nhẹ nhàng bò ra khỏi phòng.

Âu Dương Thiên Thiên tỉnh lại không lâu sau đó, cô nhìn chỗ bên cạnh trống không, biết rằng Âu Dương Vô Thần đã rời đi rồi.

Lắc đầu không nói gì, cô mím môi bước xuống giường.

Bữa sáng hôm đó cũng trôi qua rất nhanh chóng, Âu Dương Thiên Thiên dùng xong liền lên xe trở về Âu Dương gia.

Lúc đi, Sherry cũng theo sát cô, nhưng Âu Dương Thiên Thiên không muốn cô ấy quá gần với mình, nên cho Sherry ngồi xe riêng, đi phía sau.

Eira dặn dò những gì cần thiết với Sherry xong thì để cô ấy đi, nhìn hai chiếc xe nối đuôi nhau chạy xa, Eira quay đầu lại, ngược lên tầng trên, ánh mắt hướng thẳng đến vị trí của người đàn ông.

Âu Dương Vô Thần đứng ở cửa sổ phòng mình, một bên tai đang nghe điện thoại, giọng lãnh đạm nói:

- Tôi chắc chắn, Thiên Thiên đã trở lại bình thường rồi.

Ở đầu dây bên kia ngay lập tức vang lên tiếng của người phụ nữ đáp lại:

- Thật sao? Không thể tin được, cô ấy làm cách nào để vượt qua chuyện đó chứ?

Vốn nghĩ Âu Dương Thiên Thiên sẽ đau buồn trước cái chết của Elsa một thời gian dài, nhưng không ngờ, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cô ấy lại có thể trở lại bình thường nhanh như vậy.

Cô ấy chỉ mới 22 tuổi, chưa từng có kinh nghiệm trong bất cứ chuyện gì, tại sao lại....

Mã Nhược Anh cắn môi, nói:

- Tôi đã ngạc nhiên khi thấy thái độ bình tĩnh của Thiên Thiên trong tang lễ của Elsa, cứ tưởng cô ấy cố gắng biểu hiện như vậy thôi, không ngờ cô ấy sớm đã vượt qua được rồi.

Âu Dương Vô Thần chớp đôi mắt đen láy, chột lên tiếng:

- Nhưng mà.... Thiên Thiên vẫn lạ lẫm, tôi có cảm giác, cô ấy đã thay đổi rồi. Tuy là tính cách giống trước đây, nhưng dường như... đã kiên quyết hơn hẳn....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 657: Cố Gắng Không Động Thủ!

Mã Nhược Anh mím môi, nghe câu nói của người đàn ông, cô im lặng một lúc mới trả lời:

- Phải chăng... tôi đã nghĩ sai rồi. Nỗi đau, ám ảnh, những thứ đó vốn dĩ không thể làm Âu Dương Thiên Thiên sợ hãi lùi bước.... nó chỉ khiến cô ấy trở nên mạnh mẽ hơn mà thôi.

Với cách vượt qua nỗi đau nhanh như vậy, thật sự không dám nghĩ tới, sự thay đổi sau này của cô ấy... sẽ là như thế nào.

Mã Nhược Anh nói xong, cô nhếch môi, ánh mắt có chút sáng lên. Tâm trạng cũng đột ngột hứng phấn

Thật đáng mong đợi!!!

=====

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên xe, suốt cả quãng đường, cô không làm gì, cũng không nói gì, chỉ hướng mắt ra ngoài ngắm nhìn phong cảnh.

Khi xe dừng trước cổng Âu Dương gia, cô mở cửa bước xuống, rồi đi thẳng vào trong, không chút do dự. Sherry cũng đi theo sau, cô im lặng đảo cặp mắt sắc bén, quan sát mọi thứ xung quanh.

Đúng lúc này, có một cô gái chạy ra, Âu Dương Na Na mang theo khuôn mặt dữ dằn đi tới chỗ của Âu Dương Thiên Thiên, đồng thời giơ tay lên

cao, tựa như muốn đánh cô.

Âu Dương Thiên Thiên quá quen thuộc với kiểu vồn vã ra mặt của cô ta, cô đã dự đoán được điều này, liền lùi lại một bước, chủ động né đi. Sherry bắt lấy tay của Âu Dương Na Na, lên tiếng đánh thếp:

- Dừng tay. Cô đang làm cái gì vậy?

Âu Dương Na Na vùng tay khỏi Sherry, cô ta trừng mắt, hét:

- Âu Dương Thiên Thiên, mày còn dám quay về đây sao? Mày còn mặt mũi để đi vào nhà à?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn thẳng, lãnh đạm đáp:

- Tại sao tôi lại không dám quay về? Mặt mũi tôi không xấu, thì sao không được đi vào nhà của mình chứ?

Âu Dương Na Na thở hắt ra một hơi, nói:

- Mày còn dám hỏi ngược lại à? Mày đã khiến mẹ tao sảy thai, mày là kẻ giết người, mày không có tư cách trở về Âu Dương gia.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi cười nhẹ, nụ cười của cô không chứa bất cứ cảm xúc nào, chỉ nhạt như nước lã:

- À, tôi quên mất chuyện đó nhỉ. Chắc em còn cay cú việc tôi đã khiến mẹ em mất đi một đứa con lắm, nên mới tức giận thế này khi thấy tôi.

- Sao nào, thấy tôi không bị gì cả, thất vọng ư? Còn Bạc Tuyết Cơ sao rồi? Còn sống không?

Âu Dương Na Na tức giận trợn mắt, quát:

- Mày có ý gì hả?

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu, nhướn mày đáp:

- Ý rất rõ ràng mà, nào em không tư duy hay sao mà không hiểu được chứ? Tôi hỏi.... Bạc Tuyết Cơ đã chết chưa, có hiểu rõ không?

Âu Dương Na Na bị lời của cô chọc tức, cô ta một lần nữa giơ tay lên muốn đánh Âu Dương Thiên Thiên, nhưng lại bị Sherry ngăn cản.

- Mày.... mày đúng là đứa con gái độc miệng. Mày không những hại chết em tao, còn dám nguyên rửa mẹ tao, mày độc ác đến tận tận lương tâm.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, không để tâm đến những lời chửi mắng đó. Thấy cô như vậy, Âu Dương Na Na càng căm ghét hơn, cô ta nghiêng răng, hét:

- Mày có giỏi thì thả tao ra, đừng đứng phía sau người khác như một kẻ hèn nhát thế.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt lạnh tanh, cô chậm rãi tiến lên, gỡ cánh tay của Sherry ra, nhìn Âu Dương Na Na nói:

- Em gái, em hiểu lầm rồi, tôi là đang cố gắng không ra tay với em đấy. Người của tôi, chỉ cản em mà thôi, có thể sẽ không trực tiếp đánh em. Nhưng mà.... tôi thì khác,

"Chát" - Dứt xong câu, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức vung tay, đánh thẳng vào mặt của Âu Dương Na Na phía trước.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 658: Bị Đánh Nhiều Lần Rồi Vẫn Không Khôn Ra

Âu Dương Na Na bị Âu Dương Thiên Thiên tát đến mặt lệch qua một bên, cô ta trợn mắt, thét lên:

- Mày đánh tao....

Vừa nói, Âu Dương Na Na vừa xông đến chỗ của Âu Dương Thiên Thiên, vươn tay ra quơ liên tiếp về phía cô. Âu Dương Thiên Thiên không tốn nhiều công sức cũng có thể né hết, cô bắt lấy một tay của cô ta, bẻ ngược ra sau, rồi nắm lấy cần cổ nhỏ gọn, dùng sức bóp chặt một chút.

- A! - Âu Dương Na Na la lên một tiếng theo bản năng, cô ta đưa tay còn lại bấu vào cánh tay Âu Dương Thiên Thiên đang giữ cổ mình, nhưng sức lực cực kì yếu ớt, không có chút tác dụng nào.

Liếc mắt nhìn cánh tay đó bị băng bó, Âu Dương Thiên Thiên khẽ hỏi:

- Bị gãy xương chưa lành nhỉ? Thế mà vẫn còn hồ báo muốn đánh tôi. Có tin tôi cho tay còn lại của em cũng như vậy luôn để đủ cặp không? Hoặc là cổ bị trật khớp một chút nhé?

Vừa nói, tay Âu Dương Thiên Thiên vừa dùng sức, bẻ ngược các ngón tay của Âu Dương Na Na, đồng thời khiến cổ cô ta đau đớn.

- Aaaaaaa..... mày... mày thả tao ra.... Âu Dương Thiê..n Thiên....

Giọng nói có chút ngập ngừng đứt quãng, vừa nhỏ dần, lại vừa khàn, Âu Dương Na Na há miệng ngửa đầu lên cao, không thể phát ra thêm tiếng nói nữa.

Cổ cô ta bị bóp đến đau, thực quản dường như đã bị chặn lại, mặt Âu Dương Na Na đỏ lên nhanh chóng sau đó.

Âu Dương Thiên Thiên lạnh lẽo nhìn cô ta biến sắc, không chút cảm xúc chớp mắt. Cho đến khi thân thể Âu Dương Na Na mất dần đi sức lực, bủn rủn mềm nhũn như sắp ngất thì cô mới thả tay ra.

Ngay lập tức ngã xuống đất, Âu Dương Na Na run rẩy ôm cổ mình, ho sặc sụa, thậm chí cô ta còn không tự chủ được nước dãi trong miệng, khiến chúng chảy nhỏ ra ngoài.

Âu Dương Thiên Thiên lùi chân lại, cô thu tay về như không có chuyện gì, cúi đầu nhìn cô gái phía dưới, lên tiếng:

- Âu Dương Na Na, em bị đánh rất nhiều lần rồi nhưng vẫn không khôn ra nhỉ? Em có phải có âm mưu gì hay không? Chứ người bình thường sao có thể ngu như vậy được chứ?

Quỳ một chân xuống trước mặt cô gái, Âu Dương Thiên Thiên vươn tay nâng cằm Âu Dương Na Na lên, nói với giọng lạnh nhạt:

- Tôi tuy không biết võ, nhưng với mấy động tác quơ loạn như mèo cào đó của em, em nghĩ em đánh được tôi sao? Nhớ lại đi, không có một lần nào em đánh lại tôi cả, toàn bị tôi hành cho thê thảm thôi. Còn không biết tự lượng sức mình nữa.

"Chát" - Tiếp tục một cái tát thẳng mặt của Âu Dương Na Na, Âu Dương Thiên Thiên khiến cô ta phải đưa tay ôm cả má của mình, khóc thét lên:

- Aaaaaa....

Sherry thấy được một màn này, mắt cô mở to, đứng hình trước bóng lưng của Âu Dương Thiên Thiên.

Nhị tiểu thư.... từ khi nào trở nên đáng sợ như vậy?

Đây là một mặt khác của cô ấy sao? Hay là.... cô ấy vốn dĩ đã như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên bình thản đứng dậy, cô chớp mắt nhìn Âu Dương Na Na khóc lóc, nhếch môi khinh bỉ:

- Tôi khâm phục sự hiếu thảo của em khi muốn đòi lại công bằng cho mẹ mình đấy, nhưng mà em gái.... em phải biết mình là ai, biết sức lực mình ở đâu chứ. Đừng như con mèo hoang thấy chuột đồng là lao tới, lỡ như không ăn được, lại trúng độc thì chết ngược đấy.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 659: La Hét Cái Gì Hả?

Âu Dương Na Na cắn răng khóc nức, bây giờ mọi lời nhục mạ của Âu Dương Thiên Thiên đối với cô ta đều là những đả kích lớn đánh nặng nề vào lòng tự trọng.

Ngước ánh mắt đầy thù hận nhìn lên, Âu Dương Na Na gằn giọng:

- Mày là kẻ giết người, độc ác máu lạnh, không khác gì với ma quỷ, mày nhất định sẽ không có kết cục tốt đâu.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, ánh mắt vẫn bình thản không chút gợn sóng, cô nghiêng đầu nhìn cô ta, nói:

- Có kết cục tốt hay không cũng chẳng phải do em định đoạt. Em nên lo cho bản thân mình đi, bây giờ đâu phải lúc quan tâm đến kết cục của tôi.

Nói rồi, cô nhướn mày, lên tiếng:

- Sherry, bắt cô ta đứng lên, giữ hai tay lại cho tôi.

Sherry đứng bên cạnh nghe thấy Âu Dương Thiên gọi mình, có chút ngạc nhiên nhìn sang, gọi:

- Nhị tiểu thư....

Cô ấy muốn làm gì chứ? Âu Dương Na Na vốn dĩ không có sức phản kháng, sao phải làm đến cùng như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt qua, lạnh nhạt hỏi:

- Sao vậy? Không làm được à?

Sherry chớp mắt, lắc đầu đáp:

- Không phải, Nhị tiểu thư. Nhưng mà.... cô ta đã như thế rồi, hay là chúng ta tha cho cô ta đi.

Âu Dương Thiên Thiên nở nụ cười lạnh lẽo, lên tiếng:

- Tha? Âu Dương Na Na đã cùng Âu Dương Hạ Mạt ức hiếp tôi từ nhỏ đến lớn, lúc đó sao không nghĩ tới tha cho tôi? Bây giờ muốn tôi tha cho cô ta sao? Nằm mơ cũng đừng nghĩ tới.

Sherry mím môi, không chủ động nuốt một ngụm nước bọt. Cô không nói nữa, tiến lên kéo người Âu Dương Na Na dậy, rồi cầm lấy hai tay cô ta quặp ngược về sau lưng.

Âu Dương Na Na cắn môi, khuôn mặt quật cường nhìn cô gái tiến gần về phía mình, nói:

- Sao? Mày căm ghét tao đến mức muốn giết tao ư? Nhưng mà cũng phải xem mày có cái gan đó không đã.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn khuôn mặt không sợ chết của Âu Dương Na Na, cô áp sát đến gần, đưa tay lên sờ vào tóc cô ta, rồi dần xuống khuôn mặt, đến cổ, vai....

Ánh mắt cô lạnh lẽo băng giá, giọng cũng không có chút hơi ấm:

- Em gái, em nghĩ tôi không dám ư? Tại sao chứ? Em nói tôi đã giết một đứa bé ngay trong bụng mẹ nó cơ mà, nhỏ như vậy tôi còn động thủ được, thì một đứa lớn như em.... có gì khó khăn chứ?

Tay lướt xuống vai của Âu Dương Na Na, nhưng sau đó lại rời ra, tiến ngang qua bên hông của Sherry phía sau, Âu Dương Thiên Thiên nhanh như cắt rút con dao của cô ấy ra ngoài.

Sherry mở to mắt, có chút khẩn trương nhìn Âu Dương Thiên Thiên.

Nhị tiểu thư lấy nó làm gì? Cô ấy muốn làm thật sao?

Âu Dương Thiên Thiên đưa con dao sắc bén lên, kề vào má của Âu Dương Na Na, sự lạnh lẽo làm cô ta phải rùng mình rụt cổ lại, ánh mắt hoảng hốt.

Thế nhưng sự trốn chạy đó là vô hình trước ánh mắt lạnh lẽo của Âu Dương Thiên Thiên, cô nắm lấy tóc Âu Dương Na Na, ép cô ta phải đứng im, lên tiếng:

- Biết sợ rồi à? Lúc này còn mạnh miệng nói tôi không dám cơ mà, bây giờ sao biết sợ rồi vậy?

Âu Dương Na Na run rẩy nhìn con dao trên má mình, mặt cô ta sớm đã sợ tới mức chuyển màu, lắp bắp gọi:

- Ân...u.... Dương.... Thiê...n Thiên.... mà... mà dám...

"Xẹt" - Vừa dứt lời, con dao đã ngay lập tức liếc một đường trên da thịt Âu Dương Na Na, màu máu đỏ tươi liền xuất hiện, trào ra ngoài.

- A....a....aaaaaaa.

- Nhị tiểu thư! - Cùng lúc đó, Sherry cũng bất ngờ lên tiếng,

"Chát" - Thế nhưng tiếp ngay sau tiếng thét của Âu Dương Na Na, thì Âu Dương Thiên Thiên lại vung tay tát mạnh thêm một cái nữa vào má còn lại, lần đầu tiên quát lớn:

- La hét cái gì hả? Câm miệng!

Lúc này, đám người hầu của Âu Dương gia vừa chạy ra, bọn họ thấy được Âu Dương Thiên Thiên đang làm gì, ngay lập tức chạy tới, gọi:

- Nhị tiểu thư!

- Nhị tiểu thư, cô đang làm gì vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 660: Ai Mới Xứng Đáng!

Đám người hầu hoảng hốt khi thấy Âu Dương Thiên Thiên trên tay cầm dao, họ liền sợ hãi quỳ xuống, không ngừng nói:

- Nhị tiểu thư, cô hãy bình tĩnh lại. Xin cô hãy bình tĩnh lại.
- Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư không có làm gì cô cả, xin cô hãy tha cho cô ấy.
- Nhị tiểu thư...
- Nhị tiểu thư...

Vô số những tiếng la hét vang lên, khiến Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy đình tai nhức óc, cô nhếch miệng, liếc ánh mắt qua nhìn họ, lên tiếng:

- Im lặng.
- Nhị... - Thế nhưng dường như bọn người đã hoảng hốt đến mức không dừng lại được rồi, vẫn ra sức hô lên.

"Phập" - Âu Dương Thiên Thiên vung tay, ngay lập tức con dao phóng tới chỗ đám người, cắm phập xuống nền cỏ, thậm chí còn là ở trước một chỗ quỳ của một người hầu.

Đường lia của con dao sắc bén, sáng lóa làm đám người câm nín, khuôn mặt đồng loạt tái xanh nhìn Âu Dương Thiên Thiên, chỉ thấy cô chớp đôi

mắt lạnh lẽo, nói:

- Tôi bảo các người im lặng.

"...."

Ngay sau đó... là một không gian tĩnh lặng kéo dài, không một ai dám lên tiếng nói nữa, đến thở cũng dường như tắt ngay mũi, không thể thoát ra ngoài.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô quay đầu lại nhìn Âu Dương Na Na, nắm lấy cổ áo cô ta kéo đến trước mặt, gằn giọng lên tiếng:

- Cô khôn hồn thì đừng thách thức tôi, Âu Dương Na Na. Âu Dương Thiên Thiên tôi bây giờ tuyệt đối không nhân nhượng cho ai nữa đâu. Vết cắt này, là để cảnh cáo cô, lời cảnh cáo cả đời cô phải ghi nhớ, đến chết cũng không được quên, Âu Dương Na Na.

- Đừng! Đừng! Đến! Tôi!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên buông tay, dùng lực hất văng thân thể của Âu Dương Na Na qua một bên.

Cô đứng thẳng người, thở ra một hơi có chút gấp, nói:

- Muốn sống thọ, thì từ bây giờ hãy học cách dùng đầu đi, đừng có dùng miệng trước mặt tôi, nếu không, họa là do cái đó mang tới đấy.

- Âu Dương Na Na, là em gái trên danh nghĩa, tôi mới "tốt bụng" nhắc nhở cô. Một chút máu đó trên mặt chỉ như hạt cát bình thường trên sa mạc thôi, cô sẽ không muốn thấy máu chảy.... thật sự là như thế nào đâu.

Nói xong câu, cô liếc qua đám người hầu đang run rẩy quỳ một bên, hỏi:

- Ba tôi có ở nhà hay không?

Đám người hầu bất động như bị đóng băng, nhưng chỉ vài giây sau, bọn họ đều đồng loạt cúi đầu, đáp:

- Có, dạ có Nhị tiểu thư. Lão gia đang ở trên thư phòng, đang ở trên thư phòng.

Nghe thấy, Âu Dương Thiên Thiên dời tầm mắt, nhắc chân rời đi. Sherry bước tới, cúi người rút con dao trên mặt đất ra, rồi cũng theo sau cô.

Đối đầu với Âu Dương Na Na, nét mặt Âu Dương Thiên Thiên không lộ quá nhiều biểu hiện, từ đầu đến cuối hầu hết đều rất lãnh đạm.

Dường như, cô đang để dành thái độ thực sự của mình với một ai khác, mà có thể, chỉ vài giây nữa thôi sẽ được gặp.

Đến lúc đó, cái gọi là xứng tầm đối thủ, mới hiện ra rõ mồn một được....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 661: Bưu Phẩm Được Gửi Đến

Âu Dương Thiên Thiên đi vào trong đại sảnh, đúng lúc nhìn thấy Âu Dương Hạ Mạt đang ngồi trên ghế uống trà, cô chậm rãi bước tới, lên tiếng trước:

- Lâu quá không gặp, em gái.

Âu Dương Hạ Mạt bình tĩnh uống một ngụm trà, cô ta ngược mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên, đáp:

- Lâu không gặp chị. Nhưng mà.... vừa mới về đã làm một trận lớn như vậy, chị có ý gì đây?

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt lạnh nhạt, nói:

- Không có ý gì cả, chỉ là dạy dỗ kẻ hỗn xược với tôi mà thôi.

Âu Dương Hạ Mạt nghe thấy, nhướn mày trả lời:

- Kẻ hỗn xược đúng là cần phải dạy dỗ, nhưng người mà chị vừa đánh đó, chính là Tam tiểu thư của Âu Dương gia. Chị làm như vậy người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ như thế nào chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, giọng châm biếm lên tiếng:

- Thì sao? Liên quan đến tôi à? Tôi là Nhị tiểu thư của Âu Dương gia, trong ngôi nhà này, chỉ dưới quyền của hai người duy nhất là ba tôi và anh

hai mà thôi, đến Bạc phu nhân còn không ngang hàng với tôi, thì Tam tiểu thư là cái thá gì mà tôi không thể dạy dỗ chứ?

- Cũng đừng nói gì Tam tiểu thư, đến một Tứ tiểu thư nhỏ nhoi như em, còn chưa có tư cách ý kiến về chuyện tôi làm đâu.

Âu Dương Hạ Mạt nghe xong, ánh mắt có chút thay đổi, cô ta im lặng tầm vài giây rồi hỏi:

- Chị gái, chị.... thật sự nghĩ chị là Nhị tiểu thư của Âu Dương gia sao?

Câu hỏi của Âu Dương Hạ Mạt, mang theo chút ẩn ý mơ hồ, thế nhưng Âu Dương Thiên Thiên lại không nhận ra, chỉ đáp:

- Không phải tôi thì là em à? Năm mơ cái gì vậy? Trời còn chưa tối nữa.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, đi lướt qua ghế ngồi của Âu Dương Hạ Mạt, thẳng tiến tới cầu thang dẫn lên tầng trên.

Âu Dương Hạ Mạt mím môi không nói gì, chỉ ngồi im lặng tại chỗ của mình. Lúc này, có tiếng điện thoại vang lên, cô ta vươn tay cầm lấy di động đặt trên bàn, nhìn tin nhắn hiển thị trên màn hình, chột cau mày.

Cùng lúc đó, từ phía sau truyền đến giọng nói của Âu Dương Thiên Thiên:

- Âu Dương Hạ Mạt, em có muốn đi cùng tôi lên phòng của ba không?

Cô gái nghe vậy, liền quay đầu nhìn lại, Âu Dương Thiên Thiên đứng trên bậc thang, ánh mắt bình thản nhìn cô ta, nói:

- Tôi có thứ hay ho muốn cho ba biết đây, tất nhiên... là có liên quan đến em đấy. Muốn nghe thử không?

Âu Dương Hạ Mạt nhìn cô một hồi lâu, sau đó đáp:

- Được thôi.

Tôi cũng muốn xem xem, chị có thể giở trò gì.

Âu Dương Thiên Thiên nhận được câu trả lời, cô nhếch môi, xoay người bước tiếp lên cầu thang.

Âu Dương Hạ Mạt nheo mắt nhìn bóng hình của cô, rồi quay đầu lại, ngón tay bấm nhanh một dòng chữ trên bàn phím.

Sherry đi phía sau Âu Dương Thiên Thiên, cô vừa theo sát cô ấy vừa nhìn thật kỹ mọi thứ xung quanh, vô tình thấy được hành động của Âu Dương Hạ Mạt, cô hơi nhú mày, nhưng không lên tiếng nói gì.

Vài giây sau đó, Âu Dương Hạ Mạt để điện thoại lên bàn, rồi đứng dậy rời ghế, bước đi lên tầng trên....

=====

Ở nhà riêng của Âu Dương Vô Thần lúc này, một người hầu mang theo một hộp bưu phẩm đi vào phòng khách.

Eira nhìn thấy ngay lập tức gọi lại, hỏi:

- Cái này là gì vậy?

Người hầu nhìn cô, đáp:

- Đây là bưu phẩm gửi tới cho Nhị tiểu thư, tôi đang định mang lên cho cô ấy.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 662: Muốn Quyền Thừa Kế

Eira nghe người hầu nói xong, cô liếc mắt nhìn hộp bưu phẩm trên tay anh ta, lên tiếng:

- Là của ai gửi tới?

Người kia nghe thấy, đảo mắt nhìn xung quanh thứ đồ vật trong tay mình, rồi lắc đầu trả lời:

- Không thấy ghi ở đây, tôi cũng không biết là của ai.

Eira nghe thấy, liền nhíu mày hỏi:

- Vậy lúc người giao hàng đưa anh không kí xác nhận à? Tại sao lại không biết là của ai chứ?

Người đàn ông nghe xong, hoảng sợ lắp bắp đáp:

- Dạ không, tôi có nhìn phần người gửi, nhưng chỗ đó lại để trống, tôi không thấy gì cả.

Ấn đường Eira nheo càng chặt hơn, cô liếc ánh mắt sắc bén, hỏi tiếp:

- Người giao hàng cũng không nói bưu phẩm là từ nơi nào gửi tới sao?

- Dạ, không có.

Eira mím môi, cô chớp mắt suy nghĩ, im lặng tầm vài giây rồi nói:

- Được rồi, anh tạm thời để nó lên bàn đi, tôi kiểm tra trước rồi sẽ mang lên phòng Nhị tiểu thư sau.

Người đàn ông liền cúi đầu làm theo, không dám ý kiến gì cả, sau khi để hộp bưu phẩm lên bàn, anh ta lập tức rời khỏi phòng khách.

Eira liếc mắt nhìn theo bóng lưng người đàn ông, cho đến khi xác định anh ta đã biến mất hoàn toàn, mới tiến lại phía hộp giấy, nghiêng đầu nhìn qua lại.....

=====

Trở lại với câu chuyện tại Âu Dương gia,

Âu Dương Thiên Thiên đứng trước cửa thư phòng, đưa tay lên lễ phép gõ hai cái, nói:

- Ba, là con - Âu Dương Thiên Thiên đây.

Không đợi quá lâu, bên trong phòng ngay lập tức vọng lại tiếng ngạc nhiên của Âu Dương Chấn Đông:

- Thiên Thiên sao? Mau vào đi.

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt một hơi, cô vận năm tay cửa, nhẹ nhàng mở ra rồi bước vào trong.

Khi vừa đi vào, đập vào tầm mắt cô là bóng hình của một người phụ nữ, mặt mũi có chút nhợt nhạt, đang ngồi phía bên tay trái của Âu Dương Chấn Đông.

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, tỏ vẻ bất ngờ hỏi:

- Bạc phu nhân cũng đang ở đây sao?

Bạc Tuyết Cơ nhìn cô, mím môi cúi đầu, hạ giọng đáp:

- Phải, đã lâu không gặp con rồi.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt lạnh nhạt, lên tiếng:

- Bà và con gái của mình giống nhau thật đấy, lúc nào gặp tôi cũng chỉ biết nói một câu nhạt nhẽo như vậy thôi.

Dừng một chút, cô đi đến ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Bạc Tuyết Cơ, Sherry thì đứng phía sau Âu Dương Thiên Thiên, nghe cô nói tiếp:

- Nhưng có mặt bà ở đây cũng tốt, không cần phải nói đi nói lại quá nhiều, làm một lần cho xong đi.

Bạc Tuyết Cơ không chủ động nuốt một ngụm nước bọt, hỏi:

- Con muốn nói chuyện gì?

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, lạnh nhạt đáp:

- Từ từ đã, không cần quá vội, vẫn còn chưa đủ người.

Vừa dứt lời, Âu Dương Hạ Mạt đã xuất hiện ngay trước cửa phòng, cô ta đi vào, thuận tay đóng cửa lại. Tiến đến gần Âu Dương Chấn Đông, cô ta cúi đầu lên tiếng:

- Ba.

Người đàn ông nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc, thắc mắc hỏi:

- Tại sao con lại lên đây?

Âu Dương Hạ Mạt nghe thấy, vốn muốn trả lời lại nhưng Âu Dương Thiên Thiên đã cướp lời nói:

- Con gọi em ấy lên đây.

Vừa nói cô vừa quay mặt sang nhìn Âu Dương Hạ Mạt, hất cằm về phía Bạc Tuyết Cơ:

- Ngồi đi.

Âu Dương Hạ Mạt chớp mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên vài giây, sau đó thì di chuyển đến ghế của người phụ nữ, chậm rãi ngồi xuống bên cạnh mẹ mình.

Âu Dương Chấn Đông hít vào một hơi sâu, ông đảo mắt, hết nhìn Bạc Tuyết Cơ và Âu Dương Hạ Mạt, lại quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Thiên Thiên, bây giờ thì con có thể nói rồi. Có chuyện gì vậy?

Người con gái há miệng, mấp máy môi đáp:

- Con muốn.... ba giao cho con quyền thừa kế!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 663: Người Xứng Đáng Năm Quyền Thừa Kế

Âu Dương Chấn Đông cùng Bạc Tuyết Cơ đều bất ngờ khi nghe câu nói của Âu Dương Thiên Thiên, cả hai đều không giấu nổi vẻ ngạc nhiên, đến mức phải thốt lên:

- Cái gì?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt bình tĩnh, cô quay mặt sang nhìn người đàn ông, chậm rãi lặp lại lời của mình một lần nữa:

- Con muốn quyền thừa kế gia tộc Âu Dương gia, quyền thừa kế công ty PJH, tất cả mọi thứ.... xin ba hãy giao cho con.

Ấn đường Âu Dương Hạ Mạt giật nảy lên, cơ mặt của cô ta cũng chuyển động, nhưng không nói gì cả, chỉ âm thầm siết chặt tay lại.

Âu Dương Thiên Thiên... cô ta dám....

Âu Dương Chấn Đông mở to mắt, trước những lời của cô gái, ông nhất thời không kịp phản ứng, lắp bắp hỏi:

- Thiên Thiên, con.... có biết mình đang nói cái gì không?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, không ngần ngại trả lời:

- Đương nhiên là biết chứ, con đang đòi hỏi từ ba một thứ quá lớn lao, nhưng con cũng đã suy nghĩ rất nhiều mới dám nói ra điều này.

- Nếu không tính đến anh hai nuôi, thì con chính là trưởng nữ của Âu Dương gia, về thân phận hay địa vị cũng đều rất thích hợp với vị trí thừa kế, không thể bàn cãi được.

- Hơn nữa, con cũng đã có rất nhiều kinh nghiệm trong việc kinh doanh, đặc biệt từ khi đi theo anh hai, con đã học hỏi được rất nhiều, nên con tự tin sẽ có thể đủ sức nắm quyền thừa kế này.

Âu Dương Chấn Đông há miệng, nghe một tràng lời giải thích, ông chớp chớp mắt, lên tiếng:

- Ba biết con rất giỏi, nhưng mà.... xác định quyền thừa kế lúc này... không phải là quá sớm sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, cô dời tầm mắt qua nhìn hai người đối diện, khẽch môi đáp:

- Con thì không cảm thấy sớm, bởi vì Âu Dương gia đã ngày càng phát triển rồi, chúng ta cũng phải chạy kịp theo bước chân của nó. Sớm ngày xác định quyền thừa kế, thì ba có thể đào tạo và truyền thụ năng lực cho con sớm hơn, cũng là làm gia tộc ngày một thịnh vượng hơn mà.

- Con biết ba lo lắng vì con còn trẻ, nhưng tuổi trẻ thì mới tiếp thu nhanh được, mới có thể làm quen với những gánh vác to lớn mạnh mẽ hơn, nỗ lực cũng sẽ nhiều hơn.

Dừng một chút, cô liếc khoé mắt về phía Âu Dương Hạ Mạt, chậm rãi nói tiếp:

- Mà cũng phải nói, lúc trước khi ba trợ cấp tiền cho những người con gái của mình lập nghiệp, không phải con là người phát triển tốt nhất sao? Tuy sau này có chút khó khăn nhỏ, nhưng con đã giải quyết được rồi, bây giờ với số cổ phiếu con đang nắm, con thậm chí còn có thể đặt một chân

đầu tư vào công ty PJH nữa. Năng lực này, hai người em gái của con.... cũng chưa làm được.

- À phải, Âu Dương Na Na thì hình như có chút tiền đồ khi đầu tư vào lĩnh vực thời trang, nhưng còn Âu Dương Hạ Mạt, em ấy vẫn còn là học sinh mà, chỉ mới vừa là sinh viên thôi, kĩ năng và trải nghiệm thực tế có lẽ chưa được nhiều. Và theo như con biết thì... số tiền ba cho Âu Dương Hạ Mạt... hình như vẫn còn nằm trong ngân hàng thì phải.

Nhìn thẳng mặt cô gái ngồi đối diện, Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, lên tiếng:

- Với năng lực như vậy, con nghĩ.... không cần cân nhắc quá nhiều, cũng đã biết ai mới đủ khả năng có quyền thừa kế rồi.

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên nhìn Âu Dương Hạ Mạt đầy thách thức, hiện rõ sự kiên quyết. Lần này, cô đã chuẩn bị tất cả mọi thứ rồi mới dám trở về Âu Dương gia, đưa ra lời đề nghị lớn như vậy.

Toàn bộ tài liệu về Âu Dương Hạ Mạt mà Anna kiếm được, cô đều đã đọc qua không sót một chữ.

Vậy nên.... hôm nay, cô nhất định phải lấy được quyền thừa kế Âu Dương gia!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 664: Tranh Cãi

Âu Dương Hạ Mạt đón nhận trực tiếp ánh nhìn khiêu khích của Âu Dương Thiên Thiên, nhưng cô ta không nói gì, chỉ ngồi im lặng. Bên ngoài tỏ ra vẻ bình thường nhưng trong lòng thực chất đã sớm nổi bão.

Làm sao Âu Dương Thiên Thiên có thể biết được chuyện của cô chứ? Việc cô vẫn giữ số tiền mà Âu Dương Chấn Đông đưa cho 2 năm trước, trong ngân hàng và dưới cái tên Đường Gia Ứng. Đây là chuyện mà chỉ cô và anh ta biết, đến Bạc Tuyết Cơ cũng không nói. Vậy mà....

Rốt cuộc là ai đã giúp Âu Dương Thiên Thiên điều tra chuyện của cô? Âu Dương Vô Thần sao?

Đúng rồi... chắc chắn là anh ta, chỉ có anh ta mới đủ khả năng điều tra chuyện này thôi.

Âu Dương Chấn Đông nghe những lời giải thích hợp tình hợp lý của Âu Dương Thiên Thiên, ông mím môi, có chút đắn đo suy nghĩ.

Vốn ông đã muốn giao toàn bộ tài sản cho Thiên Thiên rồi, nhưng sợ con bé còn nhỏ tuổi, chưa có đủ kinh nghiệm, nên vẫn lưỡng lự, muốn đợi thêm một thời gian nữa. Không ngờ, bây giờ con bé lại yêu cầu như vậy, ông có nên chấp nhận hay không?

Gia nghiệp của Âu Dương gia, sớm hay muộn cũng là của con bé, hiện tại giao cho nó, có khách gì hay không? Liệu tương lai sẽ như thế nào?

Bạc Tuyết Cơ nhìn thấy biểu hiện của Âu Dương Chấn Đông, bà biết ông ấy đã dao động rồi. Siết chặt tay, bà ta quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, chủ động lên tiếng:

- Thiên Thiên, theo ta nghĩ....

- Tôi đang trưng cầu ý kiến của ba tôi, bà là ai mà dám xen vào? - Ngay lập tức cắt lời, Âu Dương Thiên Thiên nói một câu chặn họng người phụ nữ.

Tuy nhiên, Bạc Tuyết Cơ không ngừng lại, mà vẫn tiếp tục nói:

- Thiên Thiên, thật ra chuyện xác định quyền thừa kế là chuyện quan trọng, không chỉ với một mình ba con, mà còn là với cả gia tộc họ Âu Dương. Nó không thể vì một câu nói "cho hay không cho" ngay bây giờ mà khẳng định được.

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, chậm rãi trả lời:

- Đúng là chuyện xác định quyền thừa kế rất quan trọng, nhưng không thể vì điều đó mà kéo dài thời gian như vậy. Tôi đã 22 tuổi rồi, chỉ cách vài tháng nữa sẽ bước sang tuổi 23, bà đã nghĩ đến... lúc ba tôi ở tuổi 23 đã trở thành ai chưa? Ông ấy đã thành gia chủ của tộc Âu Dương gia từ lâu rồi.

- Bây giờ, tôi đã lớn, cũng có đủ trách nhiệm để tập gánh vác trọng trách này, nếu còn kéo dài, vậy bà muốn tôi già cỗi đến bao nhiêu năm nữa thì mới biết cách dẫn dắt gia tộc?

- Bạc Tuyết Cơ, bà không phải người nằm trong gia phả nhà Âu Dương thì đừng lên tiếng ý kiến.

Bạc Tuyết Cơ bị nói đến không đáp trả được, Âu Dương Hạ Mạt thấy vậy, tức giận thay mẹ mình, liền lên tiếng:

- Đủ rồi, Âu Dương Thiên Thiên, cô không thấy mình quá đáng sao? Mẹ tôi dù không mang họ Âu Dương nhưng cũng vẫn là con dâu của cái nhà này, vai vế tuy có thấp hơn cô nhưng luận về số tuổi vẫn cao hơn cô nửa cuộc đời, đừng thấy mẹ tôi nhàn nhịn mà được nước làm tới.

Âu Dương Thiên Thiên liếc ánh mắt sắc bén, lớn tiếng phản bác:

- Con dâu? Bạc Tuyết Cơ là con dâu của Âu Dương gia từ lúc nào vậy? Cô bênh mẹ mình đến quên mất cả thân phận của bà ấy rồi sao? Âu Dương Hạ Mạt, hãy nhớ mẹ cô là người đã bước vào ngôi nhà này với tư cách gì đi.

- Còn đừng nói về tuổi đời với tôi ở đây, trong Âu Dương gia chỉ có vai vế và địa vị, thấp thì chính là thấp, tôi dù có đề đầu cưỡi cổ Bạc Tuyết Cơ thì vẫn là quyền của tôi. Âu Dương Thiên Thiên tôi nói đã nể mặt bà ta lắm rồi, so với những chuyện bà ta đã gây ra với tôi, thì chút quá đáng này... không đủ đâu.

- Cô.... - Âu Dương Hạ Mạt cương cố muốn cãi lại, nhưng đúng lúc này, một tiếng quát đánh thếp vang lên:

- Đủ rồi, cả hai đứa đều dừng lại đi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 665: Cô Ta Không Có Tư Cách

Âu Dương Chấn Đông nhíu mày nhìn cả hai, nghiêm khắc lên tiếng. Nghe vậy, Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Hạ Mạt đều đồng loạt im lặng, không nói gì nữa. Thế nhưng, ánh mắt hai người nhìn nhau vẫn không ngừng xẹt ra tia lửa.

Âu Dương Chấn Đông hít vào một hơi sâu, ông ta trừng mắt về phía Âu Dương Hạ Mạt, nói:

- Hạ Mạt, con đang tiếp chuyện với ai mà lại không có kính ngữ như vậy? Còn dám dùng xưng hô thiếu lễ phép, con muốn làm loạn sao? Cũng không nhìn lại người đang nói chuyện với con là ai đi?

Âu Dương Hạ Mạt cắn môi, cô hơi cúi đầu, không phục đáp:

- Con xin lỗi, thưa ba.

Âu Dương Chấn Đông cau mày, ánh mắt thất vọng lên tiếng:

- Người cần câu xin lỗi này là chị của con, con xin lỗi ba thì có ích gì?

Môi Âu Dương Hạ Mạt run lên, cô ta cắn răng, kiềm chế cơn uất ức của mình lại, nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên:

- Em sai rồi, xin lỗi chị.

Âu Dương Thiên Thiên không đáp lại, chỉ im lặng ngồi đó, dường như không chấp nhận lời xin lỗi của cô ta.

Âu Dương Chấn Đông mím môi, nhìn sang cô, nói:

- Thiên Thiên, con cũng đừng chấp nhặt với Hạ Mạt, con bé còn nhỏ.

- Hơn nữa, ba thấy con nên kiềm chế từ ngữ của mình một chút, dù sao Tuyết Cơ cũng là người phụ nữ chung chă gối với ba nhiều năm, con tôn trọng bà ấy cũng như tôn trọng ba vậy.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, cô dời tầm mắt nhìn sang người đàn ông, đáp:

- Ba với Bạc Tuyết Cơ là hai người khác nhau, trong lòng con cũng chứa ở hai vị trí khác nhau, sao có thể nói là tôn trọng như cùng một người được?

- Con đã nói rồi, nói chuyện như vậy là đã nể mặt bà ta, nể mặt người phụ nữ chung chă gối với ba lắm rồi, đừng ép con đến sự tôn trọng nhỏ nhất này cũng mất luôn. Chuyện ở bệnh viện lần trước, con vẫn còn chưa tính với Bạc Tuyết Cơ đâu.

Âu Dương Chấn Đông mím môi, ông biết Âu Dương Thiên Thiên đang nói đến chuyện gì, nhớ lại, trong lòng ông chỉ cảm thấy có lỗi, liền lên tiếng:

- Thiên Thiên, chuyện đó... ba...

- Thôi được rồi. - Thế nhưng Âu Dương Thiên Thiên đột ngột cắt ngang lời của Âu Dương Chấn Đông, cô chớp mắt, hỏi:

- Con không muốn nhắc đến chuyện đó nữa. Quay lại vấn đề đi, ba suy nghĩ như thế nào về ý kiến của con.

Âu Dương Hạ Mạt và Bạc Tuyết Cơ nghe thấy, cùng hướng mắt về phía người đàn ông, vừa lo lắng vừa chờ đợi câu trả lời của ông ấy,

Âu Dương Chấn Đông thở hắt ra một hơi, ngập ngừng nói:

- Về chuyện thừa kế.... ba biết là con nói đúng, chọn sớm người... sẽ tạo rất nhiều cơ hội....

Những chữ đầu tiên vừa mới thốt ra, đã khiến tay Âu Dương Hạ Mạt run lên, trong đầu cô ta xoay vòng một khả năng. Không kiềm chế được, Âu Dương Hạ Mạt thốt lên:

- Không được.

Tiếng của cô ta khiến ba người còn lại giật mình, đồng loạt hướng ánh mắt nhìn lại, Âu Dương Hạ Mạt đứng bật dậy, trừng mắt nói:

- Âu Dương Thiên Thiên không có tư cách nhận được quyền thừa kế!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 666: Cái Tát Đầu Tiên

Ấn đường Âu Dương Chấn Đông cau chặt lại, ông không hài lòng nhìn về phía cô gái đang đứng la lối, khó chịu hỏi:

- Hạ Mạt, con đang làm cái gì vậy?

Bạc Tuyết Cơ cũng lo lắng, nắm lấy tay cô ta, gọi nhỏ:

- Hạ Mạt...

Thế nhưng bỏ qua tất cả những việc đó, Âu Dương Hạ Mạt chỉ nhìn thẳng cô gái ngồi đối diện, lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên không được nhận quyền thừa kế, cô ta căn bản không có tư cách để nhận nó. Cô ta không xứng.

Lời nói đầy tính khẳng định của Âu Dương Hạ Mạt khiến Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô nheo đôi con ngươi trong suốt lạnh lẽo, nói:

- Không xứng? Tôi không xứng thì ai mới xứng đây? Không lẽ là cô sao? Âu Dương Hạ Mạt?

Âu Dương Hạ Mạt nhướn mày, điệu bộ vô cùng tự tin, trả lời:

- Phải, tôi mới là người xứng đáng nhận quyền thừa kế, cô không hề xứng, mãi mãi cũng không thể xứng.

"Rầm" - Một tiếng động lớn vang lên, cùng với đó là thân ảnh người đàn ông đứng dậy. Âu Dương Chấn Đông tức giận chỉ tay về phía Âu Dương Hạ Mạt, quát:

- Con nói như vậy là có ý gì hả?

Bạc Tuyết Cơ lo lắng đứng dậy theo, bà túm lấy tay cô gái bên cạnh mình, lắp bắp lên tiếng:

- Hạ... Hạ Mạt, con bình tĩnh đi. Ba con tức giận rồi.

- Tức giận thì tức giận, mặc kệ ông ta. - Âu Dương Hạ Mạt vùng tay khỏi người của Bạc Tuyết Cơ, cô ta nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên, đôi mắt sục sôi ngọn lửa thù hận, nói:

- Từ trước đến giờ con đã nhẫn nhịn Âu Dương Thiên Thiên nhiều lắm rồi, bây giờ con sẽ không như vậy nữa. Cô ta không xứng đáng, ngay từ đầu đã không xứng đáng mang họ Âu Dương.

"Xoảng" - Âu Dương Chấn Đông hất văng ly trà trên bàn, tạo nên một tiếng động chói tai. Ông trừng mắt nhìn Âu Dương Hạ Mạt, lên tiếng đánh thếp:

- Đúng là ngông cuồng, Âu Dương Hạ Mạt, bây giờ con không còn coi ai ra gì nữa đúng không?

Cô gái nghe ba mình mắng, liếc nhìn sang Âu Dương Chấn Đông, nhếch môi hỏi:

- Ha! Không coi ai ra gì? Con sao? Ba tự hỏi lại mình đi, ai trong ngôi nhà này mới là người không coi ai ra gì nhất chứ?

Nói rồi, cô ta chỉ tay vào mặt Âu Dương Thiên Thiên, nghiêng răng:

- Là cô ta, chính cô ta mới là kẻ không coi ai ra gì. Cô ta khinh thường mẹ con, khinh bỉ chị con, nói nặng lời với con, thậm chí đến ba cũng có thể bắt bẻ. Nhưng Âu Dương Thiên Thiên làm gì có tư cách đó chứ? Cô ta căn bản không có quyền lực để đối xử với con như vậy, cô ta không phải là.....

- Hạ Mạt!- Một tiếng hét lớn vang lên cắt ngang câu nói của cô gái, Bạc Tuyết Cơ hốt hoảng nắm lấy tay Âu Dương Hạ Mạt, ánh mắt sợ hãi hỏi:

- Hạ Mạt, con đang làm gì vậy? Con đang tính nói cái gì?

Âu Dương Hạ Mạt liếc mắt nhìn người phụ nữ, nhú mào đáp:

- Mẹ biết con định nói gì mà, con sẽ nói sự thật, con không để chuyện này bị chôn vùi trong im lặng đâu.

Dứt lời, cô ta quay phắt sang đối diện Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Cô... cô vốn dĩ không phải người của Âu Dương gia, Âu Dương Thiên Thiên - cô căn bản không phải là Nhị...

"Chát" - Ngay lúc đó, một cánh tay vung tới, tát thẳng vào má của Âu Dương Hạ Mạt, người đàn ông không biết đã chạy đến từ lúc nào, trực tiếp đánh cô ta, giọng gầm gừ:

- Đồ hỗn xược! Con đang muốn nói cái gì hả?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 667: Đánh Liên Tiếp Nhiều Lần

Đừng, Chấn Đông! - Bạc Tuyết Cơ hét lên một tiếng, bà ta nắm lấy tay người đàn ông, lắc đầu cầu xin:

- Đừng đánh, tôi xin ông đừng đánh Hạ Mạt, nó còn nhỏ, không hiểu chuyện.

Âu Dương Chấn Đông trừng mắt, giọng gầm gừ lên tiếng:

- Không hiểu chuyện? Không hiểu chuyện mà lại nói ra những lời như vậy được sao?

Nghĩ rồi, ông cầm lấy áo của người phụ nữ, ánh mắt hung dữ hỏi:

- Có phải bà đã nói gì với nó không? Nếu không làm sao nó dám nói ra chuyện đó?

Bạc Tuyết Cơ mếu méo, giọng run rẩy đáp:

- Không có, tôi không hề nói gì cả.

Âu Dương Chấn Đông nghe xong, hừ lạnh một tiếng, thả tay ra khỏi người phụ nữ một cách thô bạo. Bạc Tuyết Cơ bị mất thăng bằng, thân thể ngã xuống ghế, tự động la đau.

Âu Dương Thiên Thiên thấy ông như vậy, liền đứng lên, vươn tay ra cản lại, nói:

- Ba, bình tĩnh một chút.

Âu Dương Hạ Mạt đưa tay sờ má mình, cô ta nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông, giọng âm u lên tiếng:

- Ba, sao ông dám đánh tôi? Sao ông có thể vì một đứa con gái không cùng....

"Chát" - Tiếp thêm một cái tát nữa vang lên, người đàn ông dường như đã đoán được Âu Dương Hạ Mạt muốn nói gì, quát một tiếng lớn:

- Câm miệng.

- Aaaaaa - Bạc Tuyết Cơ hét ầm lên, bà ta khóc lóc lao tới ôm lấy cô gái, lắc đầu lia lịa gào thét:

- Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.

Âu Dương Thiên Thiên lần này thật sự giật mình, cô không nghĩ tới Âu Dương Chấn Đông lại tức giận như vậy, ra tay đánh Âu Dương Hạ Mạt đến hai lần.

Nhưng mà... có một điều khiến cô thắc mắc. Tại sao lúc cô ta muốn nói gì đó thì ông lại ngăn cản chứ? Ông biết Âu Dương Hạ Mạt muốn nói gì sao? Đó là gì?

Lúc trước, tuy không thể hiện rõ nhưng Âu Dương Thiên Thiên biết Âu Dương Chấn Đông rất hài lòng về Âu Dương Hạ Mạt, một phần là vì cách đối nhân xử thế, một phần là vì tính nhã nhặn hiếu lòng người.

Từ nhỏ đến lớn, ông ấy chưa bao giờ đánh cô ta, vậy mà không ngờ... hôm nay lại ra tay mạnh như vậy. Thậm chí là đến hai lần.

Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra giữa hai người họ?

Âu Dương Thiên Thiên nắm lấy tay người đàn ông, lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì mà ba lại tức giận như vậy? Ba đang giấu con điều gì đó sao?

Âu Dương Chấn Đông thở nặng nề nhìn cô, ánh mắt né tránh, trả lời:

- Không có, con đừng để tâm.

Vừa dứt lời, một tràng cười đột ngột phát ra, Âu Dương Hạ Mạt sừng đỏ cả hai má, nhìn người đàn ông nói:

- Hahaha, ba à, hóa ra ông sợ Âu Dương Thiên Thiên biết chuyện này đến vậy. Nếu đã như thế, thì tôi càng muốn tiết lộ việc đó ra ngoài. Để tôi xem xem, cô ta biết được sự thật rồi, thì liệu có còn xem ông là ba nữa hay không.

Âu Dương Chấn Đông trong chốc lát liền tức giận trở lại, ông ta giơ tay lên, phần nộ hết:

- Mày dám!

Hành động của Âu Dương Chấn Đông quá bất ngờ, khiến Âu Dương Thiên Thiên không kịp phản ứng, tay cô bị ông hất ra, khiến thân thể mất thăng bằng ngã về sau, may mà Sherry đã nhanh tay, kịp thời đỡ lấy cô.

- Nhị tiểu thư, cô không sao chứ? - Sherry nhìn cô gái, lo lắng hỏi.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu không đáp, cô nhú mày, ánh mắt vẫn nhìn về phía Âu Dương Chấn Đông, chứa đầy nghi hoặc.

Đúng lúc người đàn ông giơ tay đánh tới, thì một thân ảnh đã lao về phía ông ta, Bạc Tuyết Cơ ôm lấy cánh tay của Âu Dương Chấn Đông, dùng lực chặn ông ta lại, khóc lóc van xin:

- Đừng mà, Chấn Đông. Tôi xin ông đừng đánh Hạ Mạt, đừng đánh con bé nữa.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 668: Quỳ Gối Van Xin

Âu Dương Chấn Đông không xuống tay với Bạc Tuyết Cơ, ông ta chỉ dùng dằng muốn đẩy ra, thế nhưng bà ta nhất quyết không chịu buông.

Âu Dương Hạ Mạt ở đằng sau thấy vậy, tựa như thấy mình sẽ không bị sao nữa, không sợ chết lên tiếng:

- Ba, ông vì một người phụ nữ mà bao che bí mật động trời cho Âu Dương Thiên Thiên bao năm nay, nếu ngày hôm đó tôi không nghe được cuộc cãi vã giữa ông và mẹ ở bệnh viện, thì ông định giấu đến bao giờ?

Bạc Tuyết Cơ nghe đến đây, bà ta cuối cùng cũng hiểu vì sao Âu Dương Hạ Mạt lại biết bí mật của hai người, và dám nói ra câu đó rồi. Thế nhưng bà ta không hề thấy vui, ngược lại còn cảm thấy kinh hãi tột độ, ngay lập tức quay đầu lại, hét:

- Hạ Mạt, con đừng nói nữa.

Âu Dương Hạ Mạt nhếch môi, ánh mắt chợt trở nên điên cuồng, lắc đầu đáp:

- Không, hôm nay con phải nói ra hết. Con phải nói để Âu Dương Thiên Thiên biết, cô ta vốn dĩ không có chút quyền lực nào trong ngôi nhà này cả. Âu Dương gia là của mẹ, là của con, phải là của chúng ta mới đúng.

Âu Dương Thiên Thiên và Sherry nghe thấy, cả hai mở to mắt nhìn đám người, vẻ mặt rất ngạc nhiên, nhưng trước những lời mơ hồ của họ, hai người không thể hiểu được điều gì cả.

Âu Dương Hạ Mạt nói như vậy là có ý gì? Tại sao Âu Dương Thiên Thiên lại không có quyền lực trong Âu Dương gia? Tại sao cô ta và mẹ mình mới là kẻ xứng đáng chứ?

Âu Dương Chấn Đông biết bí mật đã bị bại lộ, mắt ông trừng lớn, nổi lên những mạch máu màu đỏ tươi. Ông ta dùng lực mạnh vùng tay của người phụ nữ ra, rồi tiến đến chỗ của Âu Dương Hạ Mạt, vừa đi vừa gào thét:

- Câm miệng, mày không được nói ra, mày không được nói.

Âu Dương Hạ Mạt sợ hãi, cô ta lùi người lại theo bản năng. Đúng lúc đó, một bàn tay vươn ra ôm lấy chân Âu Dương Chấn Đông. Bạc Tuyết Cơ một khuôn mặt nước mắt đầm đìa, khóc lóc lên tiếng:

- Đừng, Hạ Mạt sẽ không nói đâu, tôi xin đảm bảo như vậy. Ông đừng đánh nó, Chấn Đông.

Người đàn ông đã không kiềm chế được cơn tức giận của mình nữa, ông ta hất chân, đá văng Bạc Tuyết Cơ qua một bên, nói:

- Cút ra!

- Chấn Đông! - "Chát" - Tiếng gọi thất thanh ngay sau đó cùng tiếng đánh vang lên cùng một lúc, Âu Dương Hạ Mạt bị tát rất mạnh, đến mức khiến cô ta ngã sòng soài xuống đất, miệng phun ra máu.

Bạc Tuyết Cơ khóc thét chạy tới, bà ta quỳ gối ôm chầm lấy Âu Dương Chấn Đông, không ngừng van xin:

- Đừng mà, đừng đánh nữa. Tôi van xin ông Chấn Đông, tôi van xin ông.

Nói rồi, bà ta nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên, đột nhiên bò nhanh qua, vươn tay nắm lấy chân cô, vừa khóc vừa lên tiếng:

- Thiên Thiên, ta cầu xin con, hãy tha thứ cho Hạ Mạt, nó thật sự vẫn chỉ là một đứa trẻ, nhất thời không kiểm soát được lời nói của mình mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên cau chặt mày, nhìn người phụ nữ đáp:

- Bạc Tuyết Cơ, bà đang làm cái gì vậy? Người đánh cô ta đâu phải tôi, bà muốn cầu xin thì hãy cầu xin ba tôi, đừng làm như thế này. Người ngoài nhìn vào sẽ tưởng tôi ức hiếp bà đấy.

Bạc Tuyết Cơ lắc đầu lia lịa, nắm càng chặt chân của Âu Dương Thiên Thiên, trả lời:

- Không, lời ta nói Chấn Đông sẽ không để vào tai đâu, nhưng lời con nói thì khác. Chỉ cần con mở miệng cầu xin cho Hạ Mạt thôi, Thiên Thiên, ta cầu xin con, ta cầu xin con.

Nhìn khuôn mặt đầy đau khổ của Bạc Tuyết Cơ, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, ngược mắt đến hướng của Âu Dương Chấn Đông, tự động nuốt một ngụm nước bọt.

Rốt cuộc chuyện đó là gì mà tất cả những người này lại có thái độ đáng sợ như vậy? Một người như ba cô, tức giận đến mức đánh cả vợ lẽ và con gái ruột của mình, còn một người như Bạc Tuyết Cơ, lại chấp nhận quỳ dưới chân cô, dập đầu van xin như thế?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 669: Chỉ Cần Con Rời Khỏi Đây. Quyền Thừa Kế Sẽ Là Của Con

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, có chút lưỡng lự nhìn Âu Dương Chấn Đông. Thế nhưng đúng lúc đó, ông liền quay sang nhìn cô, lên tiếng:

- Thiên Thiên, con ra ngoài đi.

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ, theo bản năng đáp:

- Dạ?

Người đàn ông nghiêm mặt, nói trực tiếp:

- Con rời khỏi đây đi, ngay bây giờ!

Lời nói của ông không những gây bất ngờ cho Âu Dương Thiên Thiên, mà còn thu hút sự chú ý của Âu Dương Hạ Mạt và Bạc Tuyết Cơ nữa, khiến cả hai người cùng lúc quay đầu nhìn lại.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, chớp mắt dò hỏi:

- Tại sao ạ? Tại sao ba lại muốn con đi? Có chuyện gì mà con không thể nghe chứ?

Âu Dương Chấn Đông hít vào một hơi sâu rồi thở hắt ra, ông lắc đầu, không trả lời mà nói:

- Không tại sao cả, con mau ra khỏi phòng đi.

- Nhưng mà...

- Đừng nhưng gì nữa, đi đi.

- Ba à...

- Ba nói con đi đi mà!

Tiếng quát đánh thép vang lên, khiến Âu Dương Thiên Thiên im bật, cô cắn môi, nhìn Âu Dương Chấn Đông, dù biết mình không thể thuyết phục được nữa, nhưng cô vẫn đứng im, không chịu làm theo lời của ông.

Âu Dương Chấn Đông chớp ánh mắt sắc lạnh, lên tiếng:

- Thiên Thiên, nghe lời ba, đi ra đi.

Dừng một chút, ông nhìn cô gái vẫn không có chút động tĩnh, nói thêm:

- Chỉ cần con rời khỏi đây, thì quyền thừa kế.... ba sẽ giao lại cho con.

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên thay đổi khi nghe thấy ông nói như vậy, cô siết chặt tay, dường như đã có chút dao động.

Thấy vậy, Âu Dương Chấn Đông liền nói thêm một câu khẳng định:

- Toàn bộ những thứ con muốn, ba sẽ giao cho con hết, ba hứa, lời hứa danh dự của người đứng đầu gia tộc Âu Dương.

"...."

Nghe xong lời này, Âu Dương Thiên Thiên đã bị thuyết phục hoàn toàn, cô không có lí do gì để làm trái nữa, nghiêng đầu nói với Sherry phía sau:

- Chúng ta đi.

Dứt lời, liền đi thẳng đến cửa phòng. Bạc Tuyết Cơ thì sau khi nghe thấy câu khẳng định đó đã vô lực thả tay ra, ngồi bệt xuống sàn nhà.

Âu Dương Hạ Mạt chống tay ngồi gượng dậy, lắc đầu lên tiếng:

- Không, Âu Dương Thiên Thiên, cô không được đi. Cô còn chưa nghe tôi nói, cô không được đi!

Tay cầm nắm cửa của Âu Dương Thiên Thiên hơi khựng lại, nhưng cũng chỉ 2 giây, cô liền vặn nó, bước ra bên ngoài, đóng cửa phòng lại.

Âu Dương Hạ Mạt mở lớn đôi đồng tử, cô ta ngay lập tức hét lên:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô sẽ hối hận khi bỏ qua cơ hội này, cô nhất định sẽ hối hận.

"Chát" - Ngay sau lời nói đó là một tiếng đánh nữa vang lên, Bạc Tuyết Cơ la làng, chạy tới ngăn cản hành động của Âu Dương Chấn Đông lại.

Đứng ở bên ngoài, nghe những âm thanh đó đan xen lẫn nhau, Âu Dương Thiên Thiên nhăn mày, nhắm mắt lại.

Sherry ôm lấy vai cô, quan tâm hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô ổn chứ?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, trấn an cô:

- Tôi ổn, không sao cả.

Hít vào một hơi dài, cô mở mắt ra, nhắc chân bước đi, tiếng cuối cùng mà cô còn nghe thấy là tiếng hét của Âu Dương Hạ Mạt, cô ta nói thật lớn:

" Âu Dương Thiên Thiên, tôi có chịu đau đớn thì cô cũng phải nếm trải nó, đừng hòng chạy thoát. Cô và những người bên cạnh cô, tất cả sẽ phải

chịu những điều tương tự mà tôi đã chịu. Tôi nói được làm được, Âu Dương Thiên Thiên! "

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 670: Máu!

Âu Dương Thiên Thiên đi ra khỏi Âu Dương gia, cô ngồi lên xe, thẳng tiến trở về nơi ở của Âu Dương Vô Thần. Lượt về này, vì Sherry muốn an toàn, nên đã đổi chỗ ngồi với tài xế, làm tay lái ngồi chung một xe với Âu Dương Thiên Thiên.

Trên đoạn đường đi, Âu Dương Thiên Thiên ngồi im lặng ở phía sau, Sherry nhìn qua gương chiếu hậu, thấy nét mặt cô suy tư, mím môi gọi:

- Nhị tiểu thư!

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, chớp mắt hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Sherry rút trong túi áo vest ra một chiếc USB, hướng phía cô đáp:

- Thứ này, cô đưa tôi trước khi đến Âu Dương gia, bây giờ chúng ta trở về rồi, tôi nghĩ cô nên cầm lại nó.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn chiếc USB, vốn dĩ đó là vũ khí mạnh nhất của cô, định là để lấy ra làm bằng chứng buộc tội Âu Dương Hạ Mạt nhiều lần bày trò hãm hại cô từ nhỏ đến lớn, nếu trong trường hợp Âu Dương Chấn Đông không chịu giao quyền thừa kế. Và cũng là cho ba cô thấy được bộ mặt thật của Âu Dương Hạ Mạt, để ông ấy cân nhắc ý định giao quyền thừa kế cho người khác.

Thế nhưng... sự việc lại chuyển biến không như cô dự đoán, vậy nên thứ này vẫn chưa được đem ra. Âu Dương Chấn Đông vẫn chưa thể biết bộ mặt thật của Âu Dương Hạ Mạt.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, mím môi nói:

- Tạm thời cô cứ để đó đi, tôi không thích giữ vật quan trọng bên mình, đến lúc nào đó tôi cần dùng, sẽ lấy từ cô.

Sherry nghe xong, gạt đầu thu tay về, bỏ lại USB vào trong túi áo của mình.

Âu Dương Thiên Thiên hướng mắt ra ngoài cửa sổ, cô quay trở lại với những suy nghĩ của riêng mình.

Rốt cuộc, chuyện mà ba cô đang che giấu là gì? Tại sao Âu Dương Hạ Mạt lại muốn nói ra, trong khi Bạc Tuyết Cơ và Âu Dương Chấn Đông lại kiên quyết không cho phép?

Chuyện đông trời liên quan đến cô đó... có thể là gì đây?

=====

Ở căn biệt thự của Âu Dương Vô Thần, Eira vẫn đang loay hoay với chiếc hộp bừa phấm.

Cô cầm nó lên, xem khối trọng lượng của vật bên trong, để thử đoán xem thứ đó là gì. Nhưng chiếc hộp không quá nặng cũng không quá nhẹ, không phải rỗng cũng không phải đầy, lúc lắc lên lại không phát ra tiếng va chạm gì, làm cô không thể liên tưởng được.

Bỏ lại chiếc hộp xuống bàn, Eira thả tay ra, nhìn một lượt xung quanh, lúc này, đột nhiên cảm nhận trong lòng bàn tay ẩm ướt, cô xòe ra nhìn, liền thấy một vệt máu đỏ tươi.

Eira nhúu mày, tự hỏi vết máu này ở đâu ra, rồi một suy nghĩ vụt qua, cô ngược mặt lên, nhìn lại chiếc hộp bưu phẩm, lần này căng mắt quan thật kĩ, cuối cùng cũng tìm thấy chỗ đáng nghi.

Trên vết băng dính của hộp bưu phẩm, có dính một vệt máu không quá lớn.

Eira đưa tay sờ vào vệt máu dính trên đó, phát hiện nó còn ướt, lại có độ dính nhất định, đoán chắc nó chỉ vừa mới xuất hiện, còn chưa kịp khô.

Nhưng mà... điều quan trọng là.... tại sao lại có máu dính trên bưu phẩm chứ?

Nghĩ nghĩ, Eira ngược đầu lên, cô lùi lại một bước, tránh xa chiếc hộp giấy, nheo ánh mắt suy đoán.

Khoan đã, không lẽ... bên trong đó... có thứ liên quan đến vệt máu này? Hay nói một cách khác, là thứ đặt trong hộp bưu phẩm, có khả năng đã tạo nên vết máu, đúng chứ?

10 chương trả xong rồi nha, đăng vào lúc 3h sáng thế này không biết còn ai đọc không, mà thôi kệ, tình dục mọi người đọc cũng chưa muộn. 3 ngày tới bắt đầu tính từ hôm nay (15-16-17/12), đủ 190k phiếu, Tiêu bảo 25 chương nha, trong ba ngày đó sẽ lên 5 chương, hai ngày đầu tiên (15-16) mỗi ngày 2 chương và một ngày cuối (17) một chương. Như vậy là tổng cộng 30 chương bảo nha. Cầu chỉ hơn 7k phiếu thôi (cụ thể là 7.5k phiếu) nên mọi người hãy cố gắng để được bảo nhé.

Chương 670: Người Hầu Đường Gia!

Âu Dương Thiên Thiên đi ra khỏi Âu Dương gia, cô ngồi lên xe, thẳng tiến trở về nơi ở của Âu Dương Vô Thần. Lướt về này, vì Sherry muốn an toàn, nên đã đổi chỗ ngồi với tài xế, làm tay lái ngồi chung một xe với Âu Dương Thiên Thiên.

Trên đoạn đường đi, Âu Dương Thiên Thiên ngồi im lặng ở phía sau, Sherry nhìn qua gương chiếu hậu, thấy nét mặt cô suy tư, mím môi gọi:

- Nhị tiểu thư!

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, chớp mắt hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Sherry rút trong túi áo vest ra một chiếc USB, hướng phía cô đáp:

- Thứ này, cô đưa tôi trước khi đến Âu Dương gia, bây giờ chúng ta trở về rồi, tôi nghĩ cô nên cầm lại nó.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn chiếc USB, vốn dĩ đó là vũ khí mạnh nhất của cô, định là để lấy ra làm bằng chứng buộc tội Âu Dương Hạ Mạt nhiều lần bày trò hãm hại cô từ nhỏ đến lớn, nếu trong trường hợp Âu Dương Chấn Đông không chịu giao quyền thừa kế. Và cũng là cho ba cô thấy được bộ mặt thật của Âu Dương Hạ Mạt, để ông ấy cân nhắc ý định giao quyền thừa kế cho người khác.

Thế nhưng... sự việc lại chuyển biến không như cô dự đoán, vậy nên thứ này vẫn chưa được đem ra. Âu Dương Chấn Đông vẫn chưa thể biết bộ mặt thật của Âu Dương Hạ Mạt.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, mím môi nói:

- Tạm thời cô cứ để đó đi, tôi không thích giữ vật quan trọng bên mình, đến lúc nào đó tôi cần dùng, sẽ lấy từ cô.

Sherry nghe xong, gật đầu thu tay về, bỏ lại USB vào trong túi áo của mình.

Âu Dương Thiên Thiên hướng mắt ra ngoài cửa sổ, cô quay trở lại với những suy nghĩ của riêng mình.

Rốt cuộc, chuyện mà ba cô đang che giấu là gì? Tại sao Âu Dương Hạ Mạt lại muốn nói ra, trong khi Bạc Tuyết Cơ và Âu Dương Chấn Đông lại kiên quyết không cho phép?

Chuyện đông trời liên quan đến cô đó... có thể là gì đây?

=====

Ở căn biệt thự của Âu Dương Vô Thần, Eira vẫn đang loay hoay với chiếc hộp bưu phẩm.

Cô cầm nó lên, xem khối trọng lượng của vật bên trong, để thử đoán xem thứ đó là gì. Nhưng chiếc hộp không quá nặng cũng không quá nhẹ, không phải rỗng cũng không phải đầy, lúc lắc lên lại không phát ra tiếng va chạm gì, làm cô không thể liên tưởng được.

Bỏ lại chiếc hộp xuống bàn, Eira thả tay ra, nhìn một lượt xung quanh, lúc này, đột nhiên cảm nhận trong lòng bàn tay ẩm ướt, cô xòe ra nhìn, liền thấy một vết máu đỏ tươi.

Eira nhú mày, tự hỏi vết máu này ở đâu ra, rồi một suy nghĩ vụt qua, cô ngược mặt lên, nhìn lại chiếc hộp bưu phẩm, lần này căng mắt quan thật kỹ, cuối cùng cũng tìm thấy chỗ đáng nghi.

Trên vết băng dính của hộp bưu phẩm, có dính một vết máu không quá lớn.

Eira đưa tay sờ vào vết máu dính trên đó, phát hiện nó còn ướt, lại có độ dính nhất định, đoán chắc nó chỉ vừa mới xuất hiện, còn chưa kịp khô.

Nhưng mà... điều quan trọng là.... tại sao lại có máu dính trên bưu phẩm chứ?

Nghĩ nghĩ, Eira ngược đầu lên, cô lùi lại một bước, tránh xa chiếc hộp giấy, nheo ánh mắt suy đoán.

Khoan đã, không lẽ... bên trong đó... có thứ liên quan đến vết máu này? Hay nói một cách khác, là thứ đặt trong hộp bưu phẩm, có khả năng đã tạo nên vết máu, đúng chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 671: Nhờ Anna Giúp Đỡ

Eira mím môi, quan sát hộp bưu phẩm một lúc lâu, cô quay người, rời khỏi phòng khách. Thẳng theo một lối mòn, cô đến căn phòng cuối hành lang, mở cửa bước vào.

Hình ảnh đầu tiên xuất hiện trước mắt là một loạt những máy tính, mà trên đó, ghi lại toàn bộ quang cảnh xung quanh căn biệt thự của Âu Dương Vô Thần.

Eira thuận tay đóng cửa lại, cô chậm rãi đi đến, lên tiếng:

- Cho tôi xem máy quay ẩn đặt trước cổng chính. Vào khoảng 10 phút trước.

Người đàn ông ngồi trên ghế phía trước cô nghe thấy, ngay lập tức các ngón tay tự động di chuyển trên bàn phím, miệng đáp:

- Dạ.

Eira đứng vòng tay lại, cô mím môi, ánh mắt nhìn màn hình không chớp. Nơi này là phòng bí mật do chính Kỳ Ân thiết kế, cô ấy đã lập ra một đội bảo an để quan sát tình hình xung quanh căn biệt thự. Đa số thời gian, cô và Lily sẽ ở trong đây, rất ít khi xuất hiện ở bên ngoài.

Tầm vài giây sau, người đàn ông bấm một nút đen trên bàn phím, rồi nói:

- Có rồi, đây là đoạn quay video mà cô cần tìm.

Eira nheo mắt, nhướn đầu tới gần, xem kỹ khoảnh khắc người hầu ra nhận hộp bưu phẩm. Hình ảnh người giao hàng hiện lên khá rõ nét, không khó nhận ra đó là một người đàn ông.

Nhưng mà.... anh ta đội mũ sụp xuống, che đi phần lớn khuôn mặt, khiến người khác không thể nhìn ra được.

Eira cắn môi, hỏi:

- Còn có góc quay nào quay cận mặt được kẻ giao hàng kia không?

Người đàn ông chớp mắt, đáp:

- Để tôi tìm xem thử.

Eira gật đầu, để anh ta tiếp tục lướt các ngón tay trên bàn phím. Một phút sau, người đàn ông dừng lại, nói:

- Đây là góc quay duy nhất có thể thấy được cận cảnh rồi. Cô xem.

Eira nhú mày, cô nhìn màn hình máy tính, chỉ lộ ra hơn phân nửa khuôn mặt của người giao hàng mà thôi, phần mắt dường như không thể thấy rõ được.

Mím môi, cô im lặng vài giây rồi lên tiếng:

- Anh có thể giúp tôi tìm ra hắn ta không?

Người đàn ông chớp ánh mắt phức tạp, tặc lưỡi trả lời:

- Phần lộ ra chỉ có khuôn miệng và mũi như thế này thì sẽ rất dễ trùng lặp với các tướng mặt người bình thường, khó tìm chính xác được lắm. Nhưng mà... cũng không phải không thể tìm ra, chỉ cần người có kỹ năng cao và máy tính được lập trình công nghệ tối ưu nhất thì tôi nghĩ sẽ làm được thôi. Có điều, tôi không có kỹ năng đó.

Eira nghe xong, nhếch môi nói:

- Không sao, tôi biết người có thể làm được việc này. Anh giúp tôi sao chép lại tất cả những góc quay có hình ảnh của người đó, rồi gửi vào email có mã số KLEEA được không?

Người đàn ông gật đầu, đáp:

- Được, dễ thôi mà.

=====

Ở một căn phòng nhỏ, Anna đang ngồi co người trên ghế, một tay cô che mặt, hơi hé mở các ngón để lọt ra một tầm nhìn nhỏ.

Phía trước cô, màn hình máy tính hiện lên hình ảnh một ngôi nhà hoang vu, quang cảnh xung quanh xơ xác, tĩnh lặng.... rồi đột nhiên...

"Ting" - Tiếng tin nhắn vang lên bất ngờ, làm Anna hoảng loạn hét:

- Aaa!

Chiếc tai nghe trên cổ cô rơi xuống đất, Anna nhắm mắt, vươn tay tới bấm nút dừng màn hình, rồi cúi xuống nhặt nó lên, mang vào tai.

Cau mày khó chịu, cô lên tiếng:

- Làm hết hồn, ai vậy?

Từ đầu dây bên kia, Eira thắc mắc hỏi ngược lại:

- Tôi làm gì mà cô hết hồn chứ?

Anna nhận ra được giọng nói này, cô chớp mắt nói:

- Eira hả? Sao cô lại liên lạc với tôi lúc này? Không đợi thêm vài giây được sao, tôi gần thấy con đấy xuất hiện rồi.

Eira nghe một phát, liền biết là điều gì, cô nhướn mày, hỏi:

- Cô lại xem phim ma nữa đúng không? Thật tình, sợ như thế thì đừng xem chứ.

Anna chép miệng, xua tay đáp:

- Kệ tôi đi. Mà cô liên lạc với tôi có chuyện gì vậy?

Eira liếc mắt, mím môi lên tiếng:

- Tôi có một thứ cần cô giúp đây. À không, một người chứ!

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 672: Cuộc Gọi Đến

Anna rướn môi, hỏi:

- Tìm người? Ai?
- Tôi vừa mới gửi cho cô một email đấy, thấy chưa? - Eira lên tiếng.

Anna di chuyển con chuột, cô chớp mắt, nhìn những hình ảnh hiện ra, chậm rãi đáp:

- Thấy rồi. Sao?
- Giúp tôi tìm ra tên đó.

Anna nghe xong, không có một chút ý kiến gì, chỉ nhướn mày nói:

- Chỉ vậy thôi hả? Có trả công gì không?

Eira cau mày, cao giọng trả lời:

- Công lao gì ở đây, việc liên quan đến Nhị tiểu thư đấy, lo làm đi.

Anna chề môi, nghe đến đó chỉ đành đáp:

- Tôi biết rồi. 5 phút nữa tôi gọi lại cho cô nhé.

Dứt lời, Eira liền ngắt kết nối. Anna chẹp miệng, cô vươn tay bấm nút nguồn chiếc máy tính bên cạnh, lên tiếng:

- Tiểu Bạch, có việc cho cậu làm đây~

=====

Trên chiếc xe chở Âu Dương Thiên Thiên, hai cô gái vẫn giữ im lặng suốt đoạn đường, không ai lên tiếng nói gì.

Sherry thỉnh thoảng cũng quan sát nét mặt của Âu Dương Thiên Thiên, nhưng không thể làm gì được.

Lúc này, có tín hiệu trên tai kêu "bíp bíp", Sherry mở kết nối headphone của mình lên, hỏi:

- Là ai vậy?

Ở đầu dây bên kia, vang lên tiếng trầm khàn của một người đàn ông:

- Âu Dương Thiên Thiên, phải không?

Câu hỏi của anh ta làm Sherry bất ngờ, không nghĩ đến lại có người gọi thẳng tên của cô gái phía sau như vậy.

Vì đã là vệ sĩ riêng, nên Sherry được Âu Dương Vô Thần đặc cách cho quyền kiểm soát toàn bộ những chuyện riêng tư của Âu Dương Thiên Thiên, bao gồm cả việc quản lý điện thoại của cô ấy.

Sherry đã nhờ Anna giúp liên thông tín hiệu di động của Âu Dương Thiên Thiên với bộ đàm của mình, vậy nên khi có cuộc gọi đến, cô sẽ là người nhận được đầu tiên. Và đương nhiên, chuyện này Âu Dương Thiên Thiên đã biết, ban đầu cô ấy có phản đối, nhưng sau cùng vẫn đồng ý trước những lời thuyết phục của Âu Dương Vô Thần.

Liếc mắt nhìn cô gái qua kính chiếu hậu, Sherry lên tiếng:

- Tôi không phải, nhưng cho hỏi anh là ai vậy?

....

Sau một hồi đối thoại qua lại, Sherry mới gọi Âu Dương Thiên Thiên đang ngồi phía sau:

- Nhị tiểu thư!

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, đáp lại:

- Hừm? Có chuyện gì sao?

- Cô có điện thoại.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, liền hỏi ngược lại:

- Là ai gọi đến vậy?

Sherry mím môi, im lặng 2 giây mới trả lời:

- Là một người đàn ông, anh ta tự xưng... là chú ruột của cô.

Hai từ "chú ruột" vang lên, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức cau mày, trong đầu cô vụt qua một suy nghĩ.

Chú ruột? Không lẽ là....?

- Đường Gia Ứng sao? - Cô bật thốt thành tiếng.

Nhớ bỏ phiếu để đón bão nha mọi người. Tiện thể, ai chưa liên kết mã mời thì mau liên kết với Tiêu để nhận chìa khóa nhé. Mã mời là 20003338

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 673: Người Hầu Thấm Gia

Nghe cái tên phát ra từ miệng của Âu Dương Thiên Thiên, Sherry gật đầu, đáp:

- Phải, đúng là Đường Gia Ứng.

Nét mặt Âu Dương Thiên Thiên thay đổi hẳn sau câu trả lời này, cô nheo ánh mắt sắc bén, lên tiếng:

- Chuyển máy cho tôi.

Sherry mím môi, cô vươn tay tháo bộ đàm trên tai ra, gắn vào dây loa của radio âm thanh cách tay lái không xa, nhấn nút mở lớn. Ngay lập tức, một giọng nói truyền tới:

- Thiên Thiên, cháu có đang nghe hay không?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt bình tĩnh, lạnh nhạt chào hỏi:

- Nghe rất rõ. Lâu rồi không gặp, chú của cháu!

Người đàn ông cười nhẹ, không nhanh không chậm nói:

- Đúng vậy, thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt một cái cũng đã hơn 10 năm rồi chúng ta không gặp nhau. Mới ngày nào cháu còn là một cô nhóc luôn miệng gào khóc gọi mẹ, vậy mà giờ đây đã ra dáng một tiểu thư khuê các, biết đối đáp lễ nghĩa hơn rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, nhếch môi trả lời:

- Không đối đáp lễ nghĩa, cháu sợ chú lại tức giận vô cớ, sẽ bắt cháu vào sở cảnh sát... ngồi thêm một lần nữa mất.

Sherry liếc mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên qua kính chiếu hậu, thấy nét mặt cô âm trầm.

Hóa ra... Nhị tiểu thư cũng đã phát hiện được, Đường Gia Ứng chính là người đêm đó đứng trong căn phòng đối diện rồi.

=====

Eira nhìn đồng hồ, cô đứng im một chỗ, ngón tay gõ từng nhịp lên vai áo, kiên nhẫn chờ đợi thời gian trôi qua.

Đúng năm phút sau, bộ đàm của cô liền có tín hiệu kết nối. Anna ở đầu dây bên kia, lên tiếng trước:

- Tìm được rồi, có 3 người giống với hình ảnh cô đưa cho tôi nhất. Tôi đã gửi qua email, cô nhìn thấy chưa?

Eira nghe xong, cô hất cằm về phía người đàn ông, ngay lập tức, anh ta di chuyển chuột, mở thư đầu tiên vừa được gửi tới.

Ba người đàn ông hiện lên, Eira chớp mắt nhìn một lượt, lúc này, Anna lại nói tiếp:

- Tôi đã dựa vào khuôn miệng, mũi, làn da, góc nghiêng và một số đặc điểm khác để tìm ra 3 kẻ này, theo số liệu, thì mỗi người đều có trên 80% tỉ lệ giống với hình ảnh cô gửi cho tôi.

- Vì tỉ lệ quá cao và quá sát nhau, nên tôi không thể dựa vào cái này để xác định được chính xác là ai, vậy nên... tôi đã tìm kiếm những thông tin cơ bản về bọn họ.

Eira mím môi, nôn nóng hỏi:

- Vậy sao? Thế cô có phát hiện được gì không?

Anna nhướn mày, nhếch môi đáp:

- Cô sẽ bất ngờ khi nghe điều này đấy!

Dừng một chút, Anna liếc ánh mắt nhìn sang những dòng chữ hiện trên màn hình máy tính bên cạnh, nói:

- Để ý cho tôi người đàn ông đầu tiên bên trái. Công việc của anh ta hiện giờ.... đang là người hầu. Và Eira, cô biết điều thú vị hơn là gì không? Anh ta là người hầu của Đường gia.

Eira mở to mắt kinh ngạc, cô nhúu mày, hỏi ngược lại:

- Thật sao? Cô chắc chắn chứ?

Anna gật đầu, khẳng định đáp:

- 100%. Thông tin tôi kiểm chưa bao giờ sai cả.

Eira nghe xong, im lặng vài giây rồi mới lên tiếng:

- Nhưng mà, Đường gia bây giờ đâu còn ai, tôi nhớ nữ tử duy nhất là Đường Gia Ân cũng đã vào tù rồi mà.

Anna ở bên kia nghe thấy, lắc đầu nói:

- Không, cô quên Đường gia có mấy người con rồi sao? Ngoài hai người con gái, thì phu nhân Đường gia còn sinh được một người con trai nữa. Anh ta là Đường Gia Ứng.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 674: Quà Gửi Tặng

Eira ngắt kết nối vài phút sau cuộc đối thoại với Anna, cô rũ mắt, suy nghĩ cái gì đó rồi quay người đi ra ngoài.

Eira trở lại phòng khách, nhìn chiếc hộp bưu phẩm vẫn nằm im trên bàn, mím môi, ánh mắt đã trở nên sắc lạnh hơn.

Cô luồn tay vào trong áo, lướt xuống dưới hông và rút ra một con dao sáng loáng. Tiến gần tới bàn, cô nắm chặt con dao trong tay, nhìn chiếc hộp giấy một cách đầy nghiêm túc.

Đúng lúc này, một giọng nói vang lên:

- Cô đang làm cái gì vậy?

Eira nghe thấy, theo bản năng quay đầu lại, nhìn người đàn ông đang đứng trên cầu thang, cô cúi đầu, vội lên tiếng:

- Cậu chủ!

Âu Dương Vô Thần chậm rãi đi xuống dưới, anh tiến về phía cô, hỏi:

- Cô định làm gì với thứ đó?

Eira ngược mặt lên, cô theo tầm mắt Âu Dương Vô Thần nhìn đến tay mình, biết anh đang hỏi về chuyện con dao, cô ngay lập tức thu về, đáp:

- Không có gì quan trọng ạ, tôi chỉ đang muốn mở chiếc hộp này ra.

Người đàn ông nghe cô nói, mới phát hiện ra trên chiếc bàn gần đó có một hộp giấy, anh liếc mắt nhìn một lượt khái quát, tùy tiện hỏi:

- Đây là thứ gì?

Eira xoay người sang, trả lời:

- Dạ, đó là bưu phẩm gửi cho Nhị tiểu thư.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, nói:

- Vậy thì sao không mang lên phòng cho cô ấy đi.

Eira mím môi, ngập ngừng đáp:

- Lúc đầu tôi cũng định như vậy nhưng mà cậu chủ.... bưu phẩm này có điểm kì lạ, tôi nghĩ có lẽ nên kiểm tra trước rồi mới mang lên phòng cho Nhị tiểu.

Nghe đến hai từ "kì lạ", ánh mắt người đàn ông đột nhiên thay đổi, anh tiến lên một bước, vươn tay ra, dường như có ý muốn chạm thử vào chiếc hộp.

Eira biết được hành động này, cô cũng bước lên, ngay lập tức nói lời ngăn cản:

- Cậu chủ, hay là để tôi kiểm tra nó cho, ngài không cần.....

- Đưa dao đây! - Thế nhưng, cắt ngang lời của cô là một tông giọng trầm thấp.

Eira đơ mặt vài giây, thốt lên:

- Dạ?

Âu Dương Vô Thần đưa tay ra, nhìn cô lên tiếng:

- Đưa dao đây cho tôi.

"...."

Eira ngạc nhiên một lúc, rồi chậm rãi đưa tay lên, đặt con dao vào trong lòng bàn tay của người đàn ông. Lúc thu về, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn anh.

Âu Dương Vô Thần không để ý đến điều đó, anh chỉ quan tâm tới những thứ liên quan với Âu Dương Thiên Thiên mà thôi. Cầm con dao, anh nhanh chóng đâm "phập" xuống hộp giấy, rạch ra một đường dài.

=====

Vào lúc này, Âu Dương Thiên Thiên đang ngồi trên xe, tiếp tục cuộc trò chuyện với người đàn ông tên Đường Gia Ứng.

Sau lời nói của cô, anh ta im lặng khá lâu mới đáp lại:

- Bị cháu phát hiện rồi sao? Tốc độ nhanh thật.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt lạnh lẽo, nhớ đến chuyện đêm đó, cô liền nói:

- Thật không thể ngờ, người làm ra loại chuyện đáng sợ như vậy. lại là người có chung dòng máu với cháu. Chú à, tại sao vậy?

Đường Gia Ứng nhếch môi, chậm rãi lên tiếng:

- Hỏi chú tại sao, chi bằng hãy hỏi lại chính cháu, tại sao chú phải làm vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, không lên tiếng trả lời. Người đàn ông đợi vài giây rồi đột nhiên hỏi:

- Nhưng trước chuyện đó, chú muốn biết.... quà chú gửi, cháu đã nhận được chưa vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 675: Về Nhà Ngay

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày khi nghe thấy câu hỏi của Đường Gia Ứng, cô chớp đôi con ngươi trong suốt, đáp:

- Chú khách sáo rồi, không cần phải quà cáp gì đâu, cháu chỉ muốn một lời giải thích thỏa đáng mà thôi.

Người đàn ông nhếch môi, không nhanh không chậm lên tiếng:

- Giải thích? Sự việc đã rõ như vậy, cháu cũng đã biết rồi, vậy thì còn muốn giải thích gì nữa?

Âu Dương Thiên Thiên lần này bật cười, nói với giọng chế giễu:

- Vậy hóa ra, chú không cần phân trần bất cứ điều gì sao? Ngay cả việc chú cấu kết với Âu Dương Hạ Mạt để hãm hại cháu ruột của mình, cũng không cần nói gì à?

Đường Gia Ứng thở từng hơi đều đặn, bình thản trả lời:

- Cháu đã biết mọi chuyện, chú phân trần sẽ có tác dụng ư? Không cần phải làm như vậy để tốn thêm thời gian đâu.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, cô mím môi, hỏi:

- Rốt cuộc chú có mục đích gì? Tại sao lại muốn hại cháu? Cháu đã làm gì nên tội?

Người đàn ông chớp mắt, im lặng một lúc lâu mới đáp lại:

- Tội lớn nhất của cháu... chính là đã sinh ra trên đời này, còn là sinh nhầm vào Đường gia.

Gần như là cùng một lúc, Âu Dương Thiên Thiên cau mày lại, thốt lên:

- Cái gì?

Sau lời của cô, Đường Gia Ứng nói tiếp vài câu nữa:

- Chú đã gửi đến chỗ của cháu một món quà, Thiên Thiên. Đường nhiên không phải ở Âu Dương gia, mà là nơi cháu đang sống với một người đàn ông. Hi vọng rằng... cháu sẽ là người đầu tiên mở nó ra, chứ không phải ai khác. Bởi vì bên trong.. chứa thứ có thể làm kẻ đó hoảng sợ đấy.

- Chú đang đợi cháu.... tại nơi bắt đầu. Âu Dương Thiên Thiên.

"Tút.... tut" Tín hiệu bị ngắt một cách đột ngột, cuộc điện thoại đã tắt, giọng nói của người đàn ông cũng biến mất.

Âu Dương Thiên Thiên đứng hình tại chỗ, ánh mắt vẫn chưa hết kinh ngạc. Sherry quay đầu nhìn cô, lên tiếng hỏi:

- Nhị tiểu thư, Đường Gia Ứng nói như vậy là có ý gì?

Âu Dương Thiên Thiên im lặng không trả lời, trong đầu cô cũng hiện lên câu hỏi tương tự như vậy, nhưng không cách nào giải đáp được.

Đúng lúc này, một đường truyền khác kết nối tới, từ bộ đàm phát ra tiếng của Anna:

- Sherry!

Cô gái nghe tên của mình, liền quay ngược lại, đáp:

- Anna? Cô liên lạc với tôi có chuyện gì vậy?

Bộ đàm "rè" một tiếng, rồi vang lên giọng của Anna:

- Sherry, cô đang ở đâu vậy? Có đang ở bên cạnh Nhị tiểu thư không?

Sherry gật đầu, nhanh chóng trả lời:

- Có, tôi đang cùng Nhị tiểu thư ở bên ngoài, làm một số việc.

Anna nghe thấy, liền nói:

- Vậy sao, vậy thì tốt.

Sherry nhú mào, cảm thấy có điểm kì quái, cô nghi hoặc hỏi:

- Nhưng tại sao cô lại hỏi Nhị tiểu thư? Có chuyện gì sao?

Anna chép miệng, "hừm" một tiếng rồi đáp:

- Cũng không có chuyện gì quan trọng cả, chỉ là lúc nãy Eira có liên lạc với tôi, muốn tôi giúp cô ấy điều tra một người giao hàng, còn nói là liên quan đến Nhị tiểu thư, nên tôi có chút lo lắng, muốn gọi cô hỏi thử.

Sherry chớp mắt, lên tiếng:

- Người giao hàng sao?

Anna gật đầu, thành thật nói:

- Phải. Một người giao hàng, hình như là người giao bưu phẩm đến nhà của cậu chủ. Nhưng thân phận có chút đặc thù, nên Eira muốn tôi điều tra thử.

Sherry mím môi, hỏi tiếp:

- Kết quả thế nào?

- Đó là người hầu của Đường gia!

Lời vừa dứt, ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên chợt thay đổi, trong đầu cô liền nhớ lại những câu nói của Đường Gia Ứng lúc nãy.

"Một món quà nhỏ...."

"Không phải gửi đến Âu Dương gia, mà là nơi cháu đang chung sống với một người đàn ông...."

"Hi vọng người đầu tiên mở nó sẽ là cháu, chứ không phải ai khác. Bởi vì.... thứ bên trong có thể làm kẻ đó hoảng sợ đấy!"

Một tia suy nghĩ cực đoan vụt ngang qua tâm trí của Âu Dương Thiên Thiên, cô đột nhiên hét lên:

- Về nhà! Mau về nhà của Âu Dương Vô Thần ngay!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 676: Cái Ôm Bất Ngờ

Âu Dương Thiên Thiên hét lên một tiếng, làm cả hai người con gái phía trước giật mình, Sherry quay đầu lại nhìn cô, thấy gương mặt Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên biến sắc, liền hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô làm sao vậy?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, trong đôi con ngươi tràn đầy sợ hãi, lên tiếng:

- Đi nhanh hơn nữa, tôi muốn về nhà ngay. Mau lên!

Sherry thấy cô như vậy, ngay lập tức đạp chân ga, chiếc xe trong phút chốc lao nhanh hơn về phía trước.

Ngồi trên xe, bàn tay Âu Dương Thiên Thiên vô thức siết chặt, trong đầu cô chỉ nghĩ đến một người duy nhất.

Âu Dương Vô Thần, anh không được có chuyện.... tuyệt đối không được có chuyện!

Chưa đầy năm phút sau, chiếc xe đã dừng trước cổng nhà, Âu Dương Thiên Thiên mở cửa chạy vọt xuống, Sherry thấy cô vồn vã như vậy, cũng nhanh chóng rời xe theo sau.

Rốt cuộc đã có chuyện gì mà Nhị tiểu thư lại hoảng hốt đến thế? Không lẽ trong lời nói của Anna có điểm kì lạ? Nhưng là ở đâu? Sao cô không

phát hiện ra được?

Âu Dương Thiên Thiên chạy một mạch vào trong phòng khách, xuất hiện trước mặt cô là hình ảnh Eira đang đỡ lấy một người đàn ông, thân thể cô ấy che gần hết người đó nhưng Âu Dương Thiên Thiên vẫn thầm nhận ra được. Chính là Âu Dương Vô Thần, dưới chân anh một khoảng cách gần là một chút vết máu bị vấy bẩn ra sàn nhà.

Giây phút ấy, một nơi nào đó trong con tim Âu Dương Thiên Thiên thật sự đã bị đánh mạnh vào, hơi thở cô ngưng trệ trong chốc lát, cảm giác như con tim đã ngừng đập vài giây.

Sherry thấy cảnh này, cô há miệng, gọi:

- Cậu chủ!

Eira là người phản ứng đầu tiên, cô quay lại, nhìn Sherry và Âu Dương Thiên Thiên đứng trước cửa, kinh ngạc lên tiếng:

- Sao hai người lại trở về rồi?

Cùng lúc đó, một người đàn ông đột nhiên lộ đầu ra, anh ta nhìn về phía cô gái đang chết đứng sững sờ, nhíu mày hỏi:

- Thiên Thiên?

Thế nhưng, lúc Âu Dương Vô Thần còn đang bất ngờ vì sự xuất hiện của cô, thì một bóng đen đã vụt tới, nhanh đến mức anh không phản ứng kịp, vươn tay ra ôm lấy cổ anh.

Âu Dương Thiên Thiên không báo trước một lời nào, hành động của cô lại tựa như bộc phát, ánh mắt không biết tại sao lại ngập nước, run rẩy nhắm lại.

Thật may quá, thật may quá, anh ấy không sao! Âu Dương Vô Thần không xảy ra chuyện gì cả....

Mười ngón tay ghì chặt vào tấm lưng của người đàn ông, Âu Dương Thiên Thiên ôm thân thể anh, chính mình không tự chủ được mà run rẩy.

Eira bị hành động của cô làm cho giật mình, cánh tay đang đỡ lấy người Âu Dương Vô Thần cũng thu về, lùi lại phía sau một bước.

Sherry tiến tới, cô và Eira nhìn nhau, đều ngơ ngác không hiểu, rồi cả hai cùng hướng về phía Âu Dương Vô Thần, như muốn tìm tòi từ anh một câu trả lời.

Thế nhưng đến chính người đàn ông cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra mà lại khiến Âu Dương Thiên Thiên hành động như vậy, anh nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy cô, hỏi:

- Thiên Thiên, có chuyện gì vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 677: Đừng Khóc Nữa

Âu Dương Thiên Thiên không đáp lại người đàn ông, cô mím môi, cố ngăn những tiếng nấc phát ra ngoài, nhưng dường như cảm xúc đã quá dâng trào đến mức không thể kiểm soát được, một giọt nước mắt vẫn rơi xuống.

Cảm nhận được dòng nước ấm đột nhiên chạm vào da thịt mình, Âu Dương Vô Thần cau mày, hỏi:

- Thiên Thiên, em khóc sao?

Dứt lời, anh liếc ánh mắt nhìn về phía Sherry, đột nhiên lớn giọng:

- Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở Âu Dương gia? Tại sao cô ấy trở về lại biến thành thế này?

Sherry xanh mặt ngay tức khắc, cô hoảng hốt đáp:

- Không có, cậu chủ. Chuyện ở Âu Dương gia rất bình thường, Nhị tiểu thư xử lý mạnh mẽ, không xảy ra bất cứ vấn đề gì cả. Nhưng mà... không hiểu tại sao khi đang trên đường về, nghe Anna nói vài câu thì lại đột nhiên sợ hãi và muốn chạy về đây ngay.

- Tôi.... tôi cũng không biết là cô ấy bị gì...

Sherry lắp bắp trả lời, mặc dù cô biết mình đang nói sự thật, thế nhưng vẫn không khống chế được sự sợ hãi trước cơn tức giận của người đàn ông,

khiến những giải thích của mình nghe rất không thuyết phục.

Và quả nhiên, Âu Dương Vô Thần đã tức giận hơn nữa trước những lời đó, anh gằn giọng, lên tiếng:

- Nói? Các người đã nói với cô ấy cái gì?

Sherry đổ mồ hôi lạnh, cô chớp mi mắt run rẩy, ngập ngừng đáp:

- Cái này.... Anna chỉ là...

- Không liên quan đến bọn họ! - Đúng lúc đó, tiếng của Âu Dương Thiên Thiên bỗng vang lên.

Cô thả tay ra khỏi người đàn ông, cúi đầu trước mặt anh, nói:

- Là do tôi.... do tôi muốn về đây thôi. Không phải tại Anna, cũng không phải tại Sherry.

Âu Dương Vô Thần đưa tay lên vuốt tóc cô, anh thở hắt một hơi, giọng nhẹ đi nhiều, hỏi:

- Nếu chỉ có như vậy thì tại sao em lại khóc?

Âu Dương Thiên Thiên hít cánh mũi đỏ, cô chớp ánh mắt trong suốt nhìn anh, không đáp. Âu Dương Vô Thần đau lòng khôn xiết, anh sờ má cô, lên tiếng:

- Thiên Thiên, nói tôi biết đi.

Trước câu nói này của anh, người con gái vẫn như cũ, im lặng không chịu trả lời, chỉ giương đôi mắt đẫm nước nhìn anh. Âu Dương Vô Thần hết cách, chỉ đành thở dài:

- Được rồi, được rồi, không nói thì không nói. Em đừng khóc nữa, mắt đỏ hết lên rồi.

Vừa nói, anh vừa lấy tay lau đi những giọt nước mắt chảy trên má Âu Dương Thiên Thiên, đồng thời an ủi cô, cử chỉ vô cùng dịu dàng, chân thành.

Âu Dương Thiên Thiên thấy được điều này, nhưng cô không lên tiếng nói gì, chỉ mím môi rũ mắt nhìn xuống.

Làm sao có thể nói ra được chứ? Rằng cô mang theo nỗi lo sợ trở về là vì Âu Dương Vô Thần? Vì sợ anh sẽ gặp chuyện, sợ anh bị thương, càng sợ sẽ.... mất anh....

Âu Dương Vô Thần đau lòng lau nước mắt cho Âu Dương Thiên Thiên, qua một lúc, cô mới nín khóc. Ngược mặt lên nhìn một lượt xung quanh người anh, đột nhiên cô hỏi:

- Âu Dương Vô Thần, anh không có vấn đề gì, tại sao lại làm như mình bị thương vậy?

Người đàn ông nhú mày, không hiểu đáp:

- Bị thương? Bị thương gì chứ? Tôi đâu có bị thương?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 678: Ngón Tay Và Chiếc Áo Ấm

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô nhìn xuống vết máu dưới chân người đàn ông, lên tiếng hỏi:

- Không bị thương, vậy máu này là gì?

Âu Dương Vô Thần theo tầm mắt cô nhìn xuống, sau đó lại ngược lên, đáp:

- Máu này không phải của tôi.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, đúng lúc đó, Eira liền tiến lên nói:

- Nhị tiểu thư, cậu chủ không có vấn đề gì cả. Máu dưới chân cô cũng không phải của ngài ấy, mà là từ đó.

Vừa nói, tay Kỳ Ân vừa chỉ về phía hộp bưu phẩm, Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng quay đầu nhìn lại, đi tới bàn muốn xem thử.

- Khoan đã, Thiên Thiên.... - Âu Dương Vô Thần gọi một tiếng, muốn ngăn lại nhưng không kịp. Cô ấy đã nhìn thấy được thứ bên trong hộp rồi.

- A! - Ngay sau khi nhận thức được thứ đó, Âu Dương Thiên Thiên chợt lùi lại, cô mở to mắt, nét mặt có chút sợ hãi.

Bên trong chiếc hộp bưu phẩm đã được mở ra, chính là một ngón tay người, phần da thịt ở nơi cắt lộ ra ngoài, lẫn trộn với phần máu, trông vô

cùng ghê rợn.

Âu Dương Vô Thần đi tới ôm lấy vai cô, nói:

- Đừng nhìn.

Âu Dương Thiên Thiên dù thấy kinh tởm nhưng cô không tỏ thái độ quá khích, ngược lại còn hướng Eira hỏi:

- Thứ này... là của Đường Gia Ứng gửi đến sao?

Eira nhướn mày, cô chớp ánh mắt ngạc nhiên, dường như không nghĩ đến Âu Dương Thiên Thiên lại hỏi một câu như vậy, ngập ngừng trả lời:

- Chuyện đó.... tôi cũng không biết có phải do Đường Gia Ứng gửi đến hay không, Nhị tiểu thư. Nhưng quả thực, bưu phẩm này là của Đường gia.

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh kéo người cô gái lại gần, lên tiếng:

- Được rồi, để tôi xử lý cái này, em đừng nhìn nữa.

Dứt lời, liền nhìn Eira ra lệnh:

- Dọn dẹp nó đi.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, cô nhìn thứ bên trong hộp giấy, đột nhiên nói:

- Khoan đã.

Đẩy tay người đàn ông ra, cô đi đến phía bàn, ánh mắt chăm chăm nhìn vào bên trong hộp bưu phẩm.

Ngón tay người này.... kích thích hơi nhỏ, hình như không phải của người lớn. Nó có thể thuộc về trẻ em.

Không chỉ thế, lót bên dưới ngón tay đó, là một chiếc áo khoác lông màu xám tro....

Chờ một chút... cái áo này... trông quen quá.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt trong suốt, cô vươn tay thò vào bên trong hộp, cầm lên chiếc áo với chất vải dày dặn, cùng lúc đó, tâm trí cô thoáng vụt qua một đoạn kí ức.

"Lạnh không? Mang áo khoác của chị vào, sẽ ấm hơn nhiều đấy!"

"Cảm ơn tỷ tỷ! Tỷ tỷ là tốt nhất."

Gương mặt của cậu bé nhỏ nhắn hiện lên trong tâm trí Âu Dương Thiên Thiên, phút chốc khiến cô đứng đờ người, chiếc áo khoác trong tay cô rơi xuống đất, thân thể cũng không vững mà lao đảo ngã về sau.

Âu Dương Vô Thần đỡ lấy người cô, anh cau mày nhìn Âu Dương Thiên Thiên, gọi:

- Thiên Thiên, có chuyện gì vậy?

Ánh mắt cô gái không ngừng liếc nhìn xung quanh, lăm lăm phát thành tiếng:

- Tử Ngạo..... Là Tử Ngạo!

Cho những ai đã quên. Tử Ngạo chính là cậu bé mà Âu Dương Thiên Thiên đã mang về nuôi khi thấy cậu ấy nằm lạnh ngoài đường. Cô chăm sóc và để cậu bé ở nhà Đường gia, chung một chỗ với Đường Gia Huỳnh (con trai của Đường Gia Ân) và đặt tên cậu là Đường Tử Ngạo. Ai không biết có thể quay lại chương 357 để đọc nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 679: Tôi Muốn Quyền Lực Của Cô Ta!

Âu Dương Vô Thần nghe cái tên phát ra từ miệng cô, anh nhú mày, lên tiếng:

- Tử Ngạo là ai?

Eira đảo mắt một lượt, lúc này mới nghĩ tới cái gì đó, cô liền nói:

- Hình như là một đứa bé mà Nhị tiểu thư đã nhận nuôi cách đây vài tháng. Hiện giờ đang ở Đường gia.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, hô hấp cô bắt đầu gấp rút, trong đầu chỉ xoay quanh một hình ảnh duy nhất, chính là khuôn mặt tươi cười của Đường Tử Ngạo.

Rồi cô đột nhiên nhớ đến câu nói của Đường Gia Ứng trong cuộc gọi:

"Chú sẽ đợi cháu... ở nơi tất cả bắt đầu."

Âu Dương Thiên Thiên đứng thẳng người dậy, cô quay mặt, chột lên tiếng:

- Là Đường gia!

Dứt lời, ngay lập tức thoát ra khỏi vòng tay của người đàn ông, cô chạy nhanh như bay về phía cửa.

- Thiên Thiên!

- Nhị tiểu thư!

Âu Dương Vô Thần không kịp phản ứng, anh cùng Sherry và Eira hét lên, rồi đồng loạt chạy theo sau.

Âu Dương Thiên Thiên chạy ra đến cổng, cô mở cửa xe trực tiếp ngồi vào trong, rồi đánh tay lái rời đi.

Ba người khác không thể ngăn tốc độ của cô lại được, chỉ đành lên chiếc xe đang đậu phía sau phóng theo.

=====

Ở tại Âu Dương gia,

Bạc Tuyết Cơ vẫn ôm chầm thân thể của người đàn ông, không cho ông ta tiếp tục đánh Âu Dương Hạ Mạt nữa.

Thế nhưng Âu Dương Chấn Đông không chịu dừng lại, năm lần bảy lượt đẩy ngã bà ta.

Âu Dương Hạ Mạt chống tay đứng dậy, cô nhìn thẳng Âu Dương Chấn Đông, lên tiếng khinh bỉ:

- Ông thật sự là một con người vừa ích kỉ vừa ác độc, ông chỉ nghĩ cho Đường Nhược Vũ và Âu Dương Thiên Thiên, luôn bảo vệ che chở bọn họ, nhưng chưa bao giờ ngó ngàng đến mẹ con chúng tôi. Bao nhiêu năm qua chuyện mẹ tôi làm vì ông, ông không hề để tâm tới, trong đầu chỉ luôn hướng về một người phụ nữ đã chết và đứa con gái riêng của bà ta, con gái ruột thì vứt bỏ ra sau. Ông có tính người, có tình thân hay không hả?

Âu Dương Chấn Đông trừng mắt, cương cổ họng nói:

- Hồn xược, mày nghĩ mày đang nói chuyện với ai? Dám lớn tiếng cãi như vậy?

Âu Dương Hạ Mạt cười mỉa, ánh mắt tràn đầy sự chế giễu, đáp:

- Ha, có gì mà không dám chứ? Ông đừng nghĩ từ trước đến giờ tôi im lặng nghe lời mà tưởng tôi ngoan, tôi thực chất chỉ nhẫn nhịn chờ đợi đến cái ngày lật đổ Âu Dương Thiên Thiên trong cái nhà này thôi.

- Ba, ông có biết tôi đã khao khát vị trí của Âu Dương Thiên Thiên như thế nào hay không? Cái vị trí mà tôi có thể đứng dưới một người nhưng trên vạn người đó, nắm được hết mọi quyền lực trong tay, muốn la mắng ai, hô mưa gọi gió thế nào cũng được hay không?

- Nếu như tôi có được vị trí của cô ta, thì tôi sẽ không cần phải suốt ngày sống trong chỉ trích, càng không phải sống mãi dưới sắc mặt của kẻ khác nữa. Chính là vì lí do đó tôi mới chờ đợi đến bây giờ, tôi muốn đứng trên tất cả, tôi muốn có thứ quyền lực vô hạn đó!!!

Âu Dương Hạ Mạt hét lên, cô ta nói hết mọi dã tâm của mình ra, phơi bày mọi sự thật về con người của mình, dường như đã không còn kiêng dè ai nữa rồi.

Nếu như Âu Dương Thiên Thiên đã biết mọi chuyện, vậy thì sớm muộn Âu Dương Chấn Đông cũng biết mà thôi, cô che giấu làm gì nữa chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 680: Âu Dương Thiên Thiên Phải Chết

Âu Dương Chấn Đông thở dốc từng hơi nặng nề, ông nhìn cô gái đang tỏ ra uất ức kia, lần đầu tiên cảm thấy cô ta nguy hiểm, không giống với vẻ ngoài. Nheo mắt, ông gằn giọng lên tiếng:

- Thiên Thiên... con bé là chị của mày. Mày thêm khát cả địa vị của chị mày sao?

Âu Dương Hạ Mạt nghe thấy, liền cười lớn như nghe một câu chuyện hài, nhướn mày đáp:

- Chị? Cô ta không có chung dòng máu với tôi thì là chị gì chứ? Chị hoang sao? Cuộc đời này tôi chỉ có một người chị do mẹ tôi sinh ra mà thôi, còn Âu Dương Thiên Thiên, chỉ là thứ con hoang do ông mang về ngôi nhà này, không xứng đáng làm chị của tôi.

Bạc Tuyết Cơ mếu máo, thấy người đàn ông đã tức giận đến đỉnh điểm, bà ta nhìn về phía Âu Dương Hạ Mạt, không ngừng lắc đầu lên tiếng:

- Hạ Mạt, đừng nói nữa. Con hãy cầu xin ba con tha thứ đi, đừng nói những lời như vậy nữa.

Âu Dương Hạ Mạt nghe xong, hừm một tiếng nói:

- Cầu xin sự tha thứ của ông ta sao? Tại sao tôi phải làm vậy chứ? Chính ông ta là người có lỗi với chúng ta mà, nếu như muốn xin sự tha thứ thì

phải là ông ta xin tôi đây này.

- Ông ta không những che đậy bí mật về thân thế của Âu Dương Thiên Thiên mà còn biến cô ta một bước trở thành phượng hoàng nữa, để cô ta lộng hành mấy mươi năm qua, dựa vào cái gì chứ? Âu Dương Thiên Thiên có tư cách gì chứ? Cô ta không xứng!

Âu Dương Chấn Đông tức giận, mở to mắt quát:

- Mà nói cái gì? Mà dám nhắc lại một lần nữa?

- Có gì mà tôi không dám chứ. Âu Dương Thiên Thiên là con hoang, là thứ đồ ông nhặt bên ngoài về, căn bản không phải là Nhị tiểu thư của Âu Dương gia. - Âu Dương Hạ Mạt không sợ chết quát ngược lại. Cô ta nhìn Âu Dương Chấn Đông, trợn lớn đôi mắt, điên cuồng nói:

- Cô ta từ đầu đến cuối, từ nhỏ đến lớn đều không có tư cách tranh giành bất cứ thứ gì với tôi, nhất là quyền lực. Nếu không có cô ta, thì Âu Dương Hạ Mạt tôi mới chính là Tam tiểu thư danh chính ngôn thuận của ngôi nhà này, là Nhị tiểu thư của cả gia tộc Âu Dương này. Quyền thừa kế cũng chính là của tôi, cô ta chẳng là cái thá gì cả.

- Âu Dương Chấn Đông, ông nghĩ tôi còn là một con nhóc ngu xuẩn chỉ biết nghe lời ông răm rắp như trước nữa sao? Sau khi biết hết toàn bộ mọi chuyện à? Không đâu, tôi không còn như thế nữa đâu, tôi sẽ giành lại thứ mà vốn dĩ thuộc về tôi, bởi vì tôi là con cháu của gia tộc Âu Dương, tôi là kẻ mang dòng máu nguyên thủy nhất. Những kẻ khác, đến mơ cũng đừng mơ chiếm được vị trí của tôi.

Hô hấp của Âu Dương Chấn Đông bắt đầu rối loạn, ông ngược cổ lên cao, thở dốc từng cơn, ngập ngừng nói:

- Mà.... mà....

Vài giây sau đó, ông ta liền ngã xuống đất, Bạc Tuyết Cơ hoảng hốt đỡ lấy người đàn ông, gào thét:

- Chấn Đông, Chấn Đông!

Âu Dương Hạ Mạt cười mỉa, cô không để tâm đến điều đó, quay đầu đi về phía cửa, mở nó và đi ra ngoài.

Xuống dưới lầu, cô ta đi đến bàn, cầm lấy điện thoại lên, gọi cho một dãy số. Khi bên kia có tín hiệu, cô liền lên tiếng:

- Không cần biết anh làm cách nào, tôi muốn Âu Dương Thiên Thiên phải chết!

Từ trong điện thoại, giọng một người đàn ông vang lên:

- Không phải cô nói muốn chôn vùi cô ta dưới đáy xã hội sao? Vì cái gì mà thay đổi ý rồi?

Âu Dương Hạ Mạt nhướn mày, nhếch môi trả lời:

- Không cần nữa, cô ta đã sống đủ lâu rồi, đáy xã hội không chứa nổi cô ta, vậy nên cứ đưa xuống thẳng địa ngục đi, ở nơi này chỉ thêm chật đất thôi.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 681: Đến Đường Gia

Người đàn ông sau khi nghe xong, đột nhiên cười thầm, rồi nói:

- Được thôi, đúng lúc tôi cũng đang muốn tính toán nợ cũ với Âu Dương Thiên Thiên.

Dừng một chút, anh ta hỏi:

- Cô đến đây không? Tôi có kịch hay muốn cho cô xem đây, và đương nhiên... Âu Dương Thiên Thiên chính là nữ chính.

Âu Dương Hạ Mạt mím môi, nhướn mày đáp:

- Được, tôi sẽ đến ngay.

Dứt lời, cô ta tắt máy, dùng tay vuốt thẳng tóc mình, rồi chỉnh trang lại quần áo, sau đó chùi đi vết máu bên khóe miệng. Quay đầu nhìn lên tầng trên, nơi căn phòng vẫn phát ra tiếng hét thất thanh của người phụ nữ.

"Người đâu, người đâu, mau gọi cấp cứu. Chấn Đông, ông tỉnh lại đi, Chấn Đông."

Nhếch môi cười mỉa, Âu Dương Hạ Mạt thầm mắng:

- Đáng đời, ông chết đi thì càng tốt hơn.

Nói rồi, cô ta quay người đi ra ngoài cổng chính của Âu Dương gia, ngồi vào xe, Âu Dương Hạ Mạt lạnh lùng lên tiếng:

- Đến Đường gia!

=====

Tại Đường gia, người đàn ông ngắt tín hiệu điện thoại, sau đó đưa cho người đứng phía sau mình.

Anh ta nhận lấy nó, hỏi:

- Thiếu gia, ngài muốn xử lý Đại tiểu thư thật sao?

Đường Gia Ứng nhếch đôi lông mày rậm, anh ta chậm rãi vòng tay lại, đặt lên đầu gối, trả lời:

- Đương nhiên. Nợ thì phải trả thôi. Đó là quy luật.

Nét mặt người đàn ông đứng phía sau co lại, dường có chút không nỡ, lên tiếng:

- Nhưng mà, Đại tiểu thư dù sao vẫn là cháu của Đường gia, ngài như vậy....

Như biết anh ta sẽ nói gì, Đường Gia Ứng ngay lập tức ngắt lời:

- Là cháu thì đã sao? Chính cô ta đã gây ra cái kết cho Đường gia như thế nào, không lẽ quản gia Trần quên rồi? Hơn nữa, cũng không phải chỉ có một mình Âu Dương Thiên Thiên mang dòng máu của gia tộc này.

Dứt lời, người đàn ông hướng mắt về phía trước, đối diện tầm nhìn của anh ta, là hai cậu bé nhỏ tuổi đang bị trói chặt ngồi trên ghế. Miệng nhét giẻ lau, nước mắt sớm đã chảy khắp mặt mũi.

- Hôm nay... Âu Dương Thiên Thiên nhất định phải chết!

.....

Âu Dương Thiên Thiên rút điện thoại trong người ra, cô bấm lại cuộc gọi của Đường Gia Ứng, nhưng mãi cũng chỉ vang lên tiếng kết nối tín hiệu, không có ai nhắc máy cả.

"Bốp" - Tức giận đến nỗi vứt điện thoại qua một bên, Âu Dương Thiên Thiên chửi thề một tiếng, rồi nhấn chân ga, chiếc xe lao nhanh như một cơn gió.

Âu Dương Vô Thần phía sau vẫn cách cô một khoảng, dù anh đã đi với tốc độ rất nhanh, nhưng vẫn không thể đuổi kịp Âu Dương Thiên Thiên.

Nhìn cô liều mạng như vậy, trong lòng Âu Dương Vô Thần không những lo lắng mà còn sợ hãi nữa. Rốt cuộc đứa bé đó có ý nghĩa gì làm cô phải điên cuồng chạy đến tìm như thế? Chẳng lẽ cô không nghĩ đến.... có người đang muốn dụ cô đến đó với mục đích xấu hay sao?

Vào một đoạn đường sắt, tiếng chuông báo hiệu xe tàu lửa vang lên âm ỉ, dải phân cách bắt đầu được hạ xuống, ngăn cản dòng người chạy ngang qua.

Âu Dương Thiên Thiên không để tâm đến việc này, cô không những không giảm tốc độ, ngược lại còn nhấn ga dài hơn nữa, khiến chiếc xe lao về phía trước với tốc độ kinh hồn.

Eira nhú mày nhìn, lẩm bẩm lên tiếng:

- Nhị tiểu thư.... đang muốn làm gì vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 682: Lùi Lại

Trong lúc đám người phía sau còn đang thắc mắc về hành động của Âu Dương Thiên Thiên, thì...

"Sầm" - Mui xe đâm thẳng vào dải phân cách, còi báo động ngay lập tức hú lên inh ỏi. Cả thân xe của Âu Dương Thiên Thiên lọt qua đường ray, cuối cùng thoát ra khỏi đường sắt.

- Nhị tiểu thư!!! - Eira và Sherry hoảng hốt gọi thét lên, họ không nghĩ tới Âu Dương Thiên Thiên lại làm đến mức này.

Cô ấy dám vượt qua cả đường sắt sao?

Mắt thấy tàu lửa đã sắp di chuyển đến gần, Eira nhìn lại người đàn ông ngồi phía trước, nói:

- Cậu chủ, ngài phải giảm tốc độ lại. Chúng ta không kịp chạy qua đâu.

Lời của cô nói là thế nhưng Âu Dương Vô Thần không chịu làm theo, mắt anh hướng thẳng đến chiếc xe của Âu Dương Thiên Thiên phía xa, hoàn toàn không để ý đến bất cứ thứ gì xung quanh.

Sherry ngồi bên cạnh đã sợ đến mức xanh mặt, cô quay sang nhìn người đàn ông, lên tiếng:

- Cậu chủ, chúng ta sẽ đâm phải nó mất. Ngài phải giảm tốc độ lại. Cậu chủ!

Eira và Sherry đã hét, nhưng Âu Dương Vô Thần thì vẫn cứ lao đầu không do dự. Cả hai cô gái đành bất lực, nhắm mắt lại chờ điều kinh khủng sắp xảy đến với mình.

"Kítttt" - Thế nhưng ngay khi đến vạch chắn, thì chiếc xe của anh đột nhiên phanh gấp lại, và chỉ sau đó một giây.... đoàn tàu lửa đã vượt qua.

Âu Dương Vô Thần đã dừng tốc độ của mình ngay trong khoảnh khắc sắp va chạm, anh biết mình không thể qua được rồi, nên chỉ trơ mắt nhìn thứ trước mặt chạy dài, che đi tất cả mọi thứ.

Sherry và Eira mở mắt ra, cả hai người thở một cách đầy sợ hãi, rồi nhìn sang người đàn ông ngồi ở ghế lái. Âu Dương Vô Thần nắm mạnh vào tay xe, gầm lên một tiếng:

- Thiên Thiên!!

=====

Sau khi vượt qua khỏi đường sắt, Âu Dương Thiên Thiên chạy thêm một đoạn nữa thì đến nhà Đường gia.

Cô mở cửa xe bước xuống, nhanh chóng di chuyển vào bên trong. Điều đầu tiên làm Âu Dương Thiên Thiên chú ý là, không có một người hầu nào xung quanh đây cả, dường như họ đã bị điều đi, hoặc thậm chí là bị "dọn dẹp" vì một mục đích nào đó rồi.

Bước chân vào đến khu hoa viên, một bóng hình nhỏ nhoi hiện lên trước mắt cô. Âu Dương Thiên Thiên thấy Đường Gia Huỳnh đang bị trói ngồi dưới đất, liền chạy tới, lên tiếng:

- Gia Huỳnh!!!

Thế nhưng ngay lúc đó, một giọng nói trầm thấp đã vọng đến:

- Dừng lại.

Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng ngừng bước chân của mình, cô nghiêng đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói, liền thấy một người đàn ông đang ngồi trên ghế, dáng vẻ nhàn nhã hướng mắt nhìn cô.

Và đương nhiên, kẻ đó không ai khác chính là chú của cô - Đường Gia Ứng.....

Âu Dương Thiên Thiên nhìn anh ta bằng cặp mắt sắc bén, rồi cô nhìn lại cậu bé cách mình vài bước, cắn răng cố chấp tiến lên.

- Dừng lại! Cháu sẽ không muốn tiến lên nữa đâu,

Người đàn ông vừa dứt lời, một loạt những tiếng lên đạn đã phát ra, nòng súng đen ngòm.... ngay lập tức hướng về phía Âu Dương Thiên Thiên,

Động tác của Âu Dương Thiên Thiên liền ngừng lại, cô chậm rãi ngước lên,

đảo mắt nhìn một lượt, phát hiện không biết từ lúc nào.... đã có rất nhiều người mặc áo đen đứng xung quanh, chĩa súng vào cô.

Đường Gia Ứng chớp ánh mắt bình thản, nói:

- Lùi lại!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 683: Thả Cậu Bé Của Tôi Ra!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô nuốt một ngụm nước bọt, tự động lùi chân về phía sau. Ánh mắt nhìn đám người xung quanh hiện lên sự cảnh giác.

Đường Gia Ứng nhếch môi, nheo mắt lên tiếng:

- Tại sao cháu lại đến đây?

Âu Dương Thiên Thiên đứng im một chỗ, chậm rãi trả lời:

- Chú đã nói đợi tôi ở nơi bắt đầu mà, nơi bắt đầu của chú ngoài Đường gia thì có thể là ở đâu nữa? Thân là cháu ruột... tôi không thể để chú đợi tôi quá lâu được.

Người đàn ông nghe thấy, cười mỉa hỏi:

- Cháu biết rõ tôi đang ở đây, mà một mình chạy đến nơi này, chẳng lẽ không sợ có nguy hiểm gì sao? Tôi nên khen cháu quá tự tin về năng lực của bản thân, hay là nên mắng cháu ngu ngốc, tự mình chạy vào miệng cọp đây?

Âu Dương Thiên Thiên siết tay, đáp:

- Nếu như có người đi theo tôi, vậy chú sẽ để kẻ đó vào đây sao? Mục đích của chú suy cho cùng chỉ là muốn tôi tới nơi này mà thôi, thế nên... một mình tôi ở đây là đủ rồi.

Đường Gia Ứng nhướn mày, bật cười lên tiếng:

- Đúng là rất biết nghĩ. Âu Dương Thiên Thiên, cháu thông minh hơn nhiều so với độ tuổi của mình đấy.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi im lặng, không trả lời lại. Cô đương nhiên có thể đoán được Đường Gia Ứng muốn dụ cô tới đây rồi, nhưng cô vẫn cứ đi, chính là vì có hai tính mạng của trẻ nhỏ đang nằm trong tay anh ta, cô không thể mặc kệ được.

Âu Dương Thiên Thiên thừa nhận, lúc cô chạy xe đến đây là vì sự nóng nổi và lo lắng nhất thời của bản thân, nhưng không phải vì thế mà cô đánh mất lí trí của mình. Cô đã nghĩ đến việc nếu có người đi theo, thì nhất định sẽ bị Đường Gia Ứng ra tay. Vậy nên, cô mới bất chấp vượt qua đoạn đường sát lúc này, cắt đuôi đám người Âu Dương Vô Thần, khiến họ đến đây trễ hơn một chút.

Trễ thì Đường Gia Ứng sẽ không thể phòng bị được, trễ thì vẫn tốt hơn cùng cô tới một lúc, dù đến trễ nhưng bọn họ sẽ không phải đối mặt với nguy hiểm, ít nhất... cũng không bị cô làm liên lụy...

Đường Gia Ứng làm tất cả mọi thứ, cũng chỉ vì muốn cô đến nơi này thôi, anh ta sẽ không để cô mới bước vào đã ra tay giết liền đâu. Hơn nữa, cô tin chắc anh ta còn có chuyện muốn nói, nên bây giờ tình cảnh của cô chắc chắn vẫn nằm trong mức an toàn, chỉ là....

- Nhìn cháu như vậy, có lẽ đã nhận được quà của chú rồi. Thấy thế nào? - Đường Gia Ứng hỏi với giọng chế giễu.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, bình tĩnh đáp:

- Không có gì.... ngoài hai chữ "ghê tởm" cả. Sao chú có thể làm như vậy với một đứa bé chứ?

Đường Gia Ứng nhếch môi, nói:

- Sao chú lại không thể? Thằng bé đó cũng đâu phải con cháu Đường gia, tại sao chú phải nhân nhượng với nó? Âu Dương Thiên Thiên, nó là của cháu mang về từ bên ngoài, không phải của chú.

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, không nhanh không chậm trả lời:

- Ý chú là mạng sống của những người Đường gia mới đáng được giữ lại, những kẻ khác không liên quan thì không ư? Vậy chú đang làm gì với Đường Gia Huỳnh - cháu đích tôn của Đường gia đây?

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa chỉ tay về phía cậu bé ngồi dưới đất, cô nhìn người đàn ông với ánh mắt quyết liệt.

- Thả Đường Gia Huỳnh ra, thả cả cậu bé của tôi ra!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 684: Tôi Muốn Đường Gia

Lời nói danh thép của Âu Dương Thiên Thiên vang lên, làm người đàn ông nhìn cô sâu hơn một chút. Anh ta chớp mắt, lên tiếng:

- Cháu gái, có lẽ cháu không hiểu tình thế hiện giờ của mình rồi. Cháu không có quyền lên tiếng ở đây,

Âu Dương Thiên Thiên cười hắt ra một hơi, dáng vẻ có chút như nực cười, đáp:

- Đừng có nói quyền lực với tôi, Âu Dương Thiên Thiên tôi tuy mang họ Âu Dương nhưng trên hộ khẩu vẫn là Đại tiểu thư của Đường gia, ở nơi này, tôi hơn bất kì ai để có thể lên tiếng. Thả người ra, Đường Gia Ưng!

Người đàn ông nghe xong, anh ta đứng dậy, chậm rãi bước về phía của cô gái, từng bước đi, ánh mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên như tăng một tầng lạnh lẽo.

Đối mặt với sự khí thái này, Âu Dương Thiên Thiên vẫn tỏ ra quật cường, không chịu khuất phục. Bởi vì những lời cô nói đều là đúng sự thật, tại sao cô phải sợ chứ?

Đường Gia Ưng dừng chân trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, anh ta nhìn chằm chằm quan của cô, hai người đối mắt nhau vài giây, rồi anh mới lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, bản tính kiêu ngạo này, quật cường không chịu khuất phục này của cháu... quả thật rất giống với Đường Nhược Vũ. Giống đến mức, khiến người khác cảm thấy chán ghét.

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, không sợ hãi đáp:

- Mẹ của tôi trong lời nói của chú, chính là Đại tiểu thư của Đường gia, bà ấy có phong thái như thế nào đương nhiên tôi được thừa hưởng như vậy, chú khen như thế là dư thừa rồi.

Đường Gia Ứng liếc ánh mắt sắc bén, anh ta đưa một tay lên nắm lấy cằm Âu Dương Thiên Thiên, ép cô nhìn trực diện mình, nói:

- Cháu đúng là mang rất nhiều phong thái của Đường gia, thông minh, kiêu hãnh, trưởng thành, suy nghĩ tốt, có sức ảnh hưởng trong từng lời phát ngôn, nhưng mà đáng tiếc.... muốn dùng những thứ đó với người như tôi.... cháu không có cửa đâu.

Dứt lời, người đàn ông hất tay, khiến cằm của Âu Dương Thiên Thiên bị hất sang một bên, mặt cô cũng nghiêng hẳn về phía bên phải.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô quay mặt nhìn lại, giọng vang lên nhẹ nhàng:

- Người như chú? Ý chú là thể loại người bắt tay với kẻ khác dồn ép cháu ruột của mình đến con đường chết sao? Chú nói đúng đấy. Người độc ác như vậy.... tôi làm sao có cửa chơi được chứ?

Đường Gia Ứng nghe xong, đột nhiên nhếch môi, nói:

- Miệng lưỡi của cháu cũng tốt lắm. Nhưng mà..... cháu chọn sai người để nói rồi.

Dừng một chút, anh ta quay người lại, bước đi vài bước đến chỗ của Đường Gia Huỳnh, vươn tay sờ đầu cậu bé, rồi lên tiếng tiếp:

- Tôi sẽ không vòng vo với cháu nữa, nói thẳng mục đích lần này... tôi muốn cháu trả lại Đường gia cho tôi.

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, nét mặt có vẻ như đã biết trước, nên không mang theo sự ngạc nhiên gì cả, trả lời:

- Đường gia đã bị Đường Gia Ân phá hoại đến mức nào, chú còn không thấy hay sao? Bây giờ nó chỉ là một cái vỏ rỗng mà thôi, chú vì giành nó mà muốn dồn tôi vào chỗ chết ư?

Đường Gia Ứng chậm rãi quay đầu lại, anh nhìn Âu Dương Thiên Thiên với ánh mắt nghiêm túc mà lạnh lẽo, nói:

- Không phải Đường gia của bây giờ. Tôi là muốn... cháu trả lại Đường gia của 22 năm trước!

=====

Ở căn biệt thự của Âu Dương Vô Thần, lúc này có một số bóng người đi vào.

Elena và Mã Nhược Anh không biết vì sao lại đi chung với nhau, tiến vào trong phòng khách đại sảnh.

Đám người hầu thấy hai người, liền chạy tới, cúi đầu chào:

- Elena tiểu thư, bác sĩ Mã!

Mã Nhược Anh gật đầu một cái xem như đáp lại, rồi hỏi:

- Vô Thần đang ở đâu?

Người hầu nghe xong, thành thật đáp:

- Cậu chủ không có ở nhà, bác sĩ Mã. Ngài ấy đã ra ngoài cùng với Nhị tiểu thư rồi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 685: Bởi Vì Mẹ Cô!

Mã Nhược Anh nghe người hầu nói xong, cô nhú mào, thuận miệng hỏi:

- Đi rồi? Hai người ấy đi đâu chứ? Hay là có chuyện gì? Anh biết không?

Người đàn ông nhìn cô, có chút lắp bắp không thể trả lời:

- Chuyện này... chuyện này....

Đúng lúc đó, đột nhiên một tiếng gọi vang lên:

- Mã Nhược Anh!

Nghe thấy tên của mình, Mã Nhược Anh theo bản năng quay đầu nhìn sang, phát hiện Elena đang đứng ở bàn hát cầm với cô, nói:

- Cô lại đây xem cái này đi.

Lập tức di chuyển tới, cô nhìn vào trong chiếc hộp giấy để trên bàn, ánh mắt đột nhiên co rút lại, lên tiếng:

- Cái gì đây.

Elena mím môi, đáp:

- Lúc này tôi thấy có người mang khăn dính máu đi ra ngoài, thêm thứ này nữa... tôi nghĩ nguyên nhân khiến hai người đó ra ngoài đột ngột như vậy là vì chuyện này đây.

Mã Nhược Anh cắn môi, cô quay lại nhìn người đàn ông đang cúi đầu, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì? Anh mau nói cho tôi biết.

Người hầu chớp chớp mắt, vừa lo lắng vừa sợ hãi, nhưng vẫn trả lời:

- Chuyện này... đây là bưu phẩm gửi đến cho Nhị tiểu thư, lúc đó cô ấy có việc ra ngoài nên Eira đã nhận nó. Nhưng không biết tại sao lại là cậu chủ mở hộp ra, rồi đến lúc Nhị tiểu thư về, thấy thứ bên trong thì liền chạy đi. Cậu chủ cùng Eira và Sherry thấy vậy cũng đuổi theo.

Mã Nhược Anh nghe người đàn ông kể xong, lại hỏi tiếp:

- Họ đi được bao lâu rồi?

- Cậu chủ và Nhị tiểu thư mới vừa rời khỏi thôi, tầm khoảng 5 phút!

Elena đứng bên cạnh thở hắt ra một hơi, cô nhìn Mã Nhược Anh, nói:

- Thiết bị GPS của tôi có thể dò tìm được điện thoại của Phelan, để tôi xem.

Mã Nhược Anh gật đầu không ý kiến, Elena nói xong liền quay người đi ra ngoài. Cô đứng phía sau, đột nhiên lẩm bẩm một câu:

- Lại chuyện gì nữa đây?

=====

Trở lại với Âu Dương Thiên Thiên ở Đường gia, cô nghe Đường Gia Ưng nói, cảm thấy rất khó hiểu.

Ý của anh ta là gì? Đường gia 22 năm trước là sao? Có gì khác so với bây giờ chứ?

Đường Gia Ứng nhìn cô với ánh mắt lãnh đạm, chậm rãi lên tiếng:

- 22 năm trước, Đường gia từng được xếp là một trong những gia tộc lớn mạnh nhất Trung Quốc, quyền lực ở đất Bắc Kinh này cũng rất nhiều, có thể nói là ngang hàng với Âu Dương gia thời điểm hiện tại.

- Nhưng Âu Dương Thiên Thiên, cô có biết tại sao, vì lí do gì mà Đường gia lại lâm đến bước đường cùng như ngày hôm nay hay không?

- Chính là bởi vì mẹ cô - Đường Nhược Vũ. Chị ta đã phá hoại cả gia tộc này!

Âu Dương Thiên Thiên đứng hình trong chốc lát, lời của người đàn ông nói ra, lọt vào tai cô thật sự nghe như sét đánh, không cách nào chấp nhận được.

Đường Gia Ứng mím môi, gằn giọng nói:

- Chính vì Đường Nhược Vũ đã yêu người không nên yêu, nên tai họa mới đổ sập xuống cả gia tộc nhà họ Đường này, khiến tất cả mọi quyền lực, gia sản, thân phận và địa vị ở đất Trung Quốc trong một đêm đều biến mất hết!

Âu Dương Thiên Thiên chớp mi, cô đảo mắt, cau mày hỏi:

- Mẹ tôi? Yêu ba tôi? Tình yêu của bà ấy thì liên quan gì đến gia tộc nhà họ Đường chứ? Ba tôi cũng chưa từng làm gì Đường gia cả, tại sao chú lại nói ông ấy hại Đường gia thân bại danh liệt?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 686: Âu Dương Chấn Đông Không Phải Ba Ruột Của Cô

Đường Gia Ứng nhếch môi, trước câu hỏi mang tính thơ ngây của Âu Dương Thiên Thiên, anh ta đột nhiên cười nói:

- Âu Dương Chấn Đông ư? Ông ta thì là cái thá gì mà dám động vào Đường gia được chứ? 22 năm trước, Âu Dương gia thậm chí còn chưa có chỗ đứng ổn định ở đất Bắc Kinh này, làm sao có thể khiến Đường gia thanh bại danh liệt?

Âu Dương Thiên Thiên nghe từng câu từng chữ của người đàn ông, đều đan xen mâu thuẫn không thể nói rõ được, nhất thời không kịp suy nghĩ, liền lên tiếng:

- Ý chú là gì? Không phải chú nói ba tôi....

- Đến bây giờ cô vẫn nghĩ Âu Dương Chấn Đông là ba cô sao? Âu Dương Thiên Thiên? - Câu hỏi bất ngờ của Đường Gia Ứng vang lên, khiến cô gái câm nín lại, không thể phản bác.

Anh ta nhếch môi, nói với giọng chế giễu:

- Vậy là cô vẫn chưa biết chuyện gì, thật ngây thơ.

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên giật giật, cô há miệng, một lúc lâu mới có thể nói ra:

- Chú đang.... nói cái gì? Không lẽ ba tôi....

Đường Gia Ứng nhướn mày, trực tiếp trả lời:

- Đúng vậy, Âu Dương Chấn Đông không phải ba ruột của cô. Mà cô..., cũng không hề mang dòng máu Âu Dương.

"...."

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên thật sự chết đứng khi nghe câu nói của Đường Gia Ứng. Trong đầu cô bây giờ chỉ vang vọng một điều duy nhất.

Chính là... cô không phải con gái ruột của Âu Dương Chấn Đông!

Đường Gia Ứng thấy dáng vẻ của Âu Dương Thiên Thiên, anh ta tỏ ra khinh thường, lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô cũng chưa bao giờ nhìn nhận thử, bản thân cô không hề giống với Âu Dương Chấn Đông. Mặc dù khuôn mặt cô rất giống với Đường Nhược Vũ, nhưng không có nghĩa cô thừa hưởng hết mọi đường nét của chị ta.

- Rất dễ dàng nhận ra, cô giống Đường Nhược Vũ ở nụ cười và đôi mắt, cả mái tóc dài, nhưng mà khác.... lại ở chiếc mũi của cô. Đó là chiếc mũi mà người Châu Á không bao giờ có được, và nó chỉ tồn tại trên những người có dòng máu ngoại quốc mà thôi.

- Nói một cách khác, Âu Dương Thiên Thiên, cô là con lai, là đứa con của Đường Nhược Vũ với một người đàn ông ngoại quốc, không phải với Âu Dương Chấn Đông!

Từng lời nói của Đường Gia Ứng đánh mạnh vào lồng ngực Âu Dương Thiên Thiên, cô lắc đầu, theo bản năng phủ nhận:

- Không.... không thể nào.... tôi sao lại...

- Không! Cô chính là như vậy, cô không hề mang dòng máu của nhà Âu Dương. - Đúng lúc này, một giọng nói nữ tính vang lên.

Âu Dương Hạ Mạt nghênh ngang bước vào từ cổng chính Đường gia, nhìn Âu Dương Thiên Thiên với ánh mắt đầy thù hận.

Nghe tiếng nói quen thuộc, Âu Dương Thiên Thiên quay người nhìn lại, liền thấy Âu Dương Hạ Mạt đi tới.

Cô ta đi đến đâu, đám người áo đen thu súng, lùi lại đến đó. Dừng trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, Âu Dương Hạ Mạt cao ngạo trợn mắt:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô không phải con ruột của Âu Dương Chấn Đông. Chính tôi đã nghe ông ta nói với mẹ tôi ở trong bệnh viện, vào đúng cái ngày bà ấy sảy thai!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 687: Tranh Cãi Bùng Nổ!

Cái ngày mà Âu Dương Thiên Thiên bỏ đi cùng Âu Dương Vô Thần, sau khi nói xong điện thoại với Đường Gia Ứng, Âu Dương Hạ Mạt đã vào nhà vệ sinh để điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

Bởi vì cô vẫn còn phải diễn vai một đứa con ngoan, nên tuyệt đối không thể để lộ nét mặt nào với Âu Dương Chấn Đông. Âu Dương Hạ Mạt chăm sóc cho Bạc Tuyết Cơ, cho đến khi bà ấy tỉnh lại. Lúc cô ra ngoài đi lấy nước rồi trở về phòng, thì đột nhiên nghe được cuộc đối thoại giữa bà ta và Âu Dương Chấn Đông.

Khoảnh khắc cô biết được sự thật Âu Dương Thiên Thiên không phải con gái ruột của ông ta, thì cô đã vui sướng đến mức tưởng chừng như mình đã chiến thắng tất cả rồi.

Hóa ra Âu Dương Thiên Thiên không hề có địa vị hơn cô, cô ta có thể thấp hơn cô nữa, hoặc thậm chí là không có gì.

Cô mới chính là tiểu thư danh chính ngôn thuận của Âu Dương gia, cô không phải là con hoang!

Âu Dương Hạ Mạt nhìn thẳng cô gái trước mặt, trong lòng vô cùng hả hê, nhếch môi nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, tôi đã luôn thắc mắc tại vì sao chúng ta lại khác nhau như vậy, ngay cả khi tôi và cô là cùng một gen của Âu Dương

Chấn Đông sinh ra. Tôi với cô đến làn da cũng khác tông, trên mặt không có lấy một điểm chung nào, thì sao có thể là chị em cùng cha khác mẹ được chứ?

- Đặc biệt là chiếc mũi này, đã khiến cho nhan sắc của hai chúng ta khác biệt rõ ràng hơn. Đúng như lời Đường Gia Ứng nói, cô không phải người gốc Châu Á, cô vốn dĩ là con lai.

Âu Dương Thiên Thiên đứng bất động, trước những lời của Âu Dương Hạ Mạt, cô cảm thấy cổ họng mình nghẹn đứng, không cách nào phản bác được.

Hóa ra... đây chính là điều mà Âu Dương Hạ Mạt muốn nói lúc nãy. Nhưng ba cô... Âu Dương Chấn Đông đã ngăn lại.

Ông ta muốn giấu cô, giấu chuyện này 22 năm trời rồi, đến bây giờ vẫn muốn giấu cô!

Âu Dương Hạ Mạt đi lướt qua người của Âu Dương Thiên Thiên, cô ta đi về phía người đàn ông phía trước, vừa đi vừa lên tiếng mĩa mai:

- Về ngoài của cô hoàn toàn khác biệt với tôi, với chị tôi cũng vậy. Cô quá tỏa sáng, giống hệt người mẹ quá cố của mình, nhưng đáng tiếc.... hồng nhan thì bạc mệnh thôi.

- Cũng đến lúc.... cô cần phải đi theo mẹ mình rồi!

Âu Dương Thiên Thiên nghe tới đây, cô chậm rãi xoay đầu lại, không để ý tới Âu Dương Hạ Mạt, mà chỉ nhìn người đàn ông đứng bên cạnh cô ta, hỏi:

- Đường Gia Ứng, là vì điều này.... nên chú mới muốn dồn tôi vào chỗ chết sao? Chỉ vì tôi không phải là con gái ruột của Âu Dương Chấn Đông, nên chú muốn giết tôi sao?

Đường Gia Ứng chớp ánh mắt lạnh lẽo, không nhanh không chậm trả lời:

- Đường nhiên không phải lí do đơn giản như vậy. Cô nên hiểu một điều, tôi không nói đến Âu Dương Chấn Đông, tôi là nói đến ba ruột của cô. Người đã phá tan cả Đường gia.

- Nếu không phải vì hấn ta, Đường gia sẽ vẫn hưng thịnh, vẫn phát triển, vẫn là gia tộc lớn mạnh của Trung Quốc. Nếu không phải vì hấn ta, Đường gia sẽ không chỉ là cái vỏ rỗng như bây giờ, sẽ không bị người đời coi thường. Ba mẹ tôi sẽ không uất phần đến chết, tôi cũng không phải nhục nhã rời khỏi nơi này để ra ngoài sống tự lập.

- Đường gia trở thành như ngày hôm nay, chính là do một tay mẹ cô hủy hoại, vậy nên,.... các người phải trả giá.

Âu Dương Thiên Thiên há miệng, cố gắng thanh minh trước lời buộc tội của người đàn ông:

- Nhưng mẹ tôi cũng chính là người đã giữ lại cái vỏ của Đường gia đến tận bây giờ. Lúc ông từ bỏ nó, là mẹ tôi nhặt lại nó, lúc Đường Gia Ân phá hoại nó, cũng là mẹ tôi bảo vệ nó. Các người luôn miệng nói mọi tội lỗi là do Đường Nhược Vũ, nhưng lúc Đường gia suy sụp, ai mới là người gánh chịu nó?

- Mẹ cô phải gánh chịu là vì chị ta cảm thấy có lỗi, có lỗi vì đã yêu một người đàn ông đến nỗi phá tan cả một gia tộc!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 688: Tôi Đã Có Lỗi Gì Chưa?

Đường Gia Ứng trừng đôi mắt đầy mạch máu đỏ tươi, nói với giọng căm hận:

- Đường Nhược Vũ đã mang tai họa về cho Đường gia, cô ta gánh chịu toàn bộ trách nhiệm là điều đương nhiên, nếu không thì tội lỗi phải đổ lên ai? Lên tôi sao? Hay là lên Đường Gia Ân?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, cảm thấy thật nực cười, đáp:

- Dù cho Đường gia có suy sụp đến mức nào, thì người gánh vác cũng là mẹ tôi, chứ nào đâu phải con trai đích tôn khi đó là ông đâu? Có cho ông nói đúng, mẹ tôi áy náy, mẹ tôi tội lỗi vì điều bà làm, nhưng bà ấy đã chuộc lại điều đó bằng cách giữ lại cơ ngơi của Đường gia, giữ đến tận bây giờ, chính là vì hi vọng có một ngày xây dựng lại nơi này.

- Còn ông? Lúc đó ông đã làm gì? Lúc Đường gia cần một người đứng ra chịu trách nhiệm và gánh vác, ông đã hành động như thế nào? Bỏ trốn, là bỏ trốn!!!

- Ông đã để mặc mẹ tôi chịu chỉ trích, chịu sự soi mói của thiên hạ, còn ông thì hèn nhát lần trốn, đến bây giờ quay lại thì đòi Đường gia của 22 năm trước sao? Nếu như lúc trước ông chịu ở lại, thì bây giờ có thể đã thấy được Đường gia của khi đó rồi!

- Nói tội lỗi toàn bộ là do mẹ tôi sao? Đừng như một đứa con nít đổ hết mọi thứ lên đầu một kẻ khác nữa. Hãy nhìn lại chính bản thân mình đi!

Âu Dương Thiên Thiên nói với giọng mạnh mẽ quyết liệt, nhưng lời nói của cô lại chọc giận Đường Gia Ứng, khiến anh ta gầm gừ thét lên;

- Câm miệng! Cô thì biết gì mà dám giễu võ oai giương? Đứng ở đây chỉ ra lỗi sai của tôi? Đường Nhược Vũ Là kẻ đã gây ra mọi chuyện, nên cô ta phải gánh lấy toàn bộ hậu quả.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, ánh mắt lạnh tanh, lên tiếng:

- Hay cho câu "là kẻ gây ra chuyện thì phải gánh toàn bộ hậu quả". Miệng của ông, từng chữ từng câu nói ra đều phủ nhận trách nhiệm của mình, đến bây giờ lại tỏ vẻ muốn báo thù cho gia tộc. Thật đáng mỉa mai mà.

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên lại nói tiếp:

- Mẹ tôi đã chết rồi, hiện tại ông muốn nói gì mà chẳng được. Đường Gia Ứng, ông nói mẹ tôi có lỗi thì chính là có lỗi, ai có thể biện minh cho bà ấy nữa đây? Nhưng tôi chỉ thắc mắc.... nếu như tội lỗi là do bà ấy, vậy thì tôi có tội lỗi gì? Khiến ông năm lần bảy lượt dồn tôi vào chỗ chết?

Người đàn ông nghiêng răng, gằn giọng trả lời:

- Cô có tội... vì cô đã được sinh ra trên đời này. Cô có tội, là vì đã mang dòng máu lai dơ bẩn. Cô có tội, là vì máu huyết chảy trong người cô là của một tên sát nhân. Là kẻ đã hủy hoại cả Đường gia. Cô cũng phải trả giá, giống như Đường Nhược Vũ vậy.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, lần đầu tiên cảm thấy người đàn ông này thật bệnh hoạn, liền nói:

- Trả giá? Tôi đã làm gì Đường gia để phải trả giá chứ? Chuyện của đời trước, tại vì sao ông lại muốn đổ ập nó chung với đời sau? Để rồi bắt tôi gánh chịu tội danh đó?

- Là bởi vì Đường Nhược Vũ đã chết rồi, cô ta chết rồi thì cô phải thay cô ta tiếp tục đền tội! - Đường Gia Ứng bỗng nhiên quát một tiếng, anh ta trừng đôi mắt dữ tợn nhìn Âu Dương Thiên Thiên, bàn tay đang nắm lấy tóc của Đường Gia Huỳnh phía dưới cũng giật mạnh một cái, khiến cậu bé ngã lăn ra đất, khóc thét lên.

Tóm tắt "sương sương" cho những ai không hiểu. Chính là Đường Nhược Vũ đã yêu một người đàn ông, nhưng người đó lại hủy hoại gia tộc của cô (nguyên nhân sau này sẽ rõ), Đường Gia Ứng khi đó vì chịu không nổi chỉ trích mà bỏ nhà rời đi, nhiều năm sau quay về lại muốn báo thù cho gia tộc của mình, nên mới vạch kế hoạch hãm hại Âu Dương Thiên Thiên. Một nguyên nhân khác nữa là vì anh ta nghĩ rằng, Âu Dương Thiên Thiên mang dòng máu của kẻ đã hủy hoại gia tộc hắn, nên hắn giết cô, cũng chính là giết kẻ đó, trả được thù hận năm xưa.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 689: Cục Diện Thay Đổi

Âu Dương Hạ Mạt ở bên cạnh nghe thấy

Đường Gia Ứng nói chuyện, tỏ vẻ không kiên nhẫn, lên tiếng:

- Anh đừng phí lời với cô ta nữa, mau giết ả đi!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, không đáp lại. Đường Gia Ứng thở hắt ra một hơi, anh liếc mắt dọa Âu Dương Hạ Mạt im lặng, rồi kiềm giọng của mình xuống, nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, có nợ thì phải có trả, nếu muốn trách, hãy trách bản thân mình xui xẻo, sinh nhầm nơi đi, đừng trách bất cứ ai.

Dứt lời, anh ta rút trong người ra một cây súng, đi gần đến trước mặt của Âu Dương Thiên Thiên, dí họng súng ngay trán của cô.

Âu Dương Thiên Thiên siết chặt tay, khuôn mặt vẫn bình tĩnh, nhìn người đàn ông đối diện, cô nhẹ nhàng hỏi:

- Đường Gia Ứng, ông thật sự cho rằng... giết chết tôi... dễ đến như vậy sao?

Đường Gia Ứng nhướn mày, trước thái độ quật cường của cô, anh ta chỉ trả lời:

- Vậy thì cô có thể làm gì? Bây giờ chỉ cần tôi cử động ngón tay một chút, thì cô sẽ trở thành một cái xác không hồn ngay.

Âu Dương Thiên Thiên lúc này đột nhiên bật cười, cô chớp ánh mắt lạnh lẽo, lên tiếng:

- Vậy sao? Muốn giết tôi.... trước tiên anh hãy nhìn lại người của mình đi đã.

Nét mặt Âu Dương Thiên Thiên nghiêm túc, khiến cho Đường Gia Ứng cảm thấy nghi ngờ, anh ta đảo mắt, chậm rãi nhìn thử xung quanh.

Đúng lúc này, Âu Dương Thiên Thiên lợi dụng sơ hở, đưa tay bẻ ngoặt đầu súng của người đàn ông, sau đó cướp luôn cây súng của hắn ta, chĩa ngược lại Đường Gia Ứng.

Đường Gia Ứng bất ngờ đến không kịp trở tay, anh ta lui về sau một bước, rồi nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô đúng là ranh ma.

Người con gái cầm chặt khẩu súng trên tay, nhếch môi đáp:

- Quá khen rồi, chú à!

Đường Gia Ứng mím đôi môi mỏng, nhướn mày hỏi:

- Lừa tôi, cướp súng của tôi... làm nhiều đến như vậy, nhưng cô cũng không thoát được đâu.

Nét mặt Âu Dương Thiên Thiên có chút căng lên, nhưng cô vẫn giữ sự bình tĩnh của mình, trả lời:

- Chuyện đó thì chưa biết được đâu. Bởi vì tình thế đang thay đổi rồi, bây giờ... là tính mạng của anh trong tay tôi.

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên lớn tiếng ra lệnh:

- Kêu đám người của anh bỏ súng xuống, tất cả lùi về sau.

Người đàn ông nhìn cô âm trầm vài giây, rồi hướng mặt về phía đám người, gật đầu một cái nhẹ, ý như muốn họ làm theo lời của cô gái.

Đám người áo đen bối rối nhìn nhau, tuy đã nhận được lệnh, nhưng vẫn còn lưỡng lự, không làm theo ngay.

Âu Dương Thiên Thiên nhíu mày, hỏi với giọng chế giễu:

- Chú à, hình như mệnh lệnh của chú không có nghĩa lý gì với đám thuộc hạ của mình nhỉ? Mở miệng ra, và ra lệnh cho họ đi. Ngay bây giờ!

Đường Gia Ứng nghe lời của cô, cảm thấy bản thân đang bị chèn ép bởi một con nhóc, anh ta nheo đôi mắt sắc, nói:

- Cô đang đe dọa tôi?

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, thẳng thừng khẳng định:

- Phải. Vậy nên ông làm ngay đi, không thì tôi sẽ có lí do để bắn viên đạn đầu tiên trong khẩu súng này đấy.

Đường Gia Ứng nghiêng rằng, anh ta hít vào một hơi sâu, không phục đưa mắt nhìn sang đám người, một lần nữa tỏ ý không kiên nhẫn.

"Pằng" - Ngay lập tức, một phát súng vang lên, viên đạn từ nòng súng của Âu Dương Thiên Thiên cuối cùng cũng đã bắn ra, ghim xuống lòng đất dưới chân của người đàn ông.

- Mở miệng ra, Đường Gia Ứng!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 690: Đánh Cuộc Mạng Sống!

Âu Dương Thiên Thiên quát lên một tiếng đầy kiên quyết, phát súng của cô bắn ra cũng làm đám người xung quanh giật mình, không dám làm gì..

Đường Gia Ứng mím môi, bắt buộc nói:

- Bỏ hết súng xuống!

Đám người áo đen nghe xong, nhìn nhau thêm vài giây nữa rồi đồng loạt thu hết vũ khí về.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn, thấy bọn họ làm xong, cô tiếp tục lên tiếng:

- Kêu bọn họ lùi về sau năm bước, cách xa cây súng ra.

Đường Gia Ứng hít một hơi lạnh lẽo, khoe môi anh ta giật giật, nhưng vẫn nói theo lời cô:

- Lùi về sau năm bước.

"Soạt soạt" - Đám người nhắc từng bước chân, chậm rãi lui lại. Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, nói thêm một tiếng:

- Không cần lùi quá xa, phải ở trong tầm mắt của tôi. Nếu như các người ai dám manh động, thì đừng trách súng đạn của tôi vô tình.

Đám người nghe thấy, im lặng không đáp lại, chỉ đứng yên tại chỗ, không dám cử động.

Đường Gia Ứng cau mày, cảm thấy Âu Dương Thiên Thiên suy tính thật không ngoan, đồng thời cũng cảm thấy không phục, khi thế chủ động của mình bị cướp mất.

Anh đã đánh giá cô ta quá thấp rồi, chỉ cần một chút sơ hở nhỏ, đã có thể khiến cô ta trở được mình, lật ngược tình thế.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, cây súng vẫn chĩa thẳng người đàn ông phía trước:

- Chú.... cũng lui về sau đi, cứ lui đến khi nào tôi bảo ngừng thì mới được ngừng.

Đường Gia Ứng nội tâm kiêu ngạo, nghe lời của Âu Dương Thiên Thiên hai lần đã là vượt mức giới hạn rồi, lần này, anh ta không làm nữa, lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô không có tư cách ra lệnh cho tôi.

Người con gái nhếch môi, đứng đưa cây súng trên tay mình, đáp:

- Thực ra thì... tôi có đấy. Nhất là khi trên tay tôi đang cầm thứ này.

Đường Gia Ứng trừng mắt, nói:

- Cô dám? Bắn chết tôi thì cô cũng không sống được đâu.

Âu Dương Thiên Thiên nghe tới đây, nụ cười trực tiếp nở trên khóe miệng, cô nhướn mày nhìn người đàn ông, trả lời:

- Có thể là vậy, nhưng dù tôi không bắn chết ông thì tôi cũng vẫn khó sống sót để thoát khỏi đây mà? Tôi tha cho ông là một chuyện, nhưng ông

tha cho tôi lại là một chuyện khác nữa. Thế thì tại sao tôi phải nhân nhượng chứ?

- Đường Gia Ứng, tình thế của tôi bây giờ đã là tiến thoái lưỡng nan rồi, tôi không làm gì cũng chết, mà có làm gì cũng sẽ chết, nhưng thứ vũ khí trên tay tôi lại là thứ có thể giúp tôi thay đổi mọi chuyện. Ông nghĩ tôi sẽ làm gì?

Những lời của Âu Dương Thiên Thiên khiến người đàn ông câm nín, không thể phản bác được. Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên thừa cơ nói tiếp:

- Nếu như ông muốn sống, thì bây giờ phải nghe lời của tôi. Còn nếu như ông muốn chết, thì cứ làm ngược lại đi. Đương nhiên... tôi sẽ chết ngay sau ông vài giây thôi.

- Nhưng điều quan trọng là, liệu ông đã sẵn sàng... để đánh cược tính mạng với tôi hay chưa? Chú?

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, lớn giọng ra lệnh:

- Lùi lại. Tôi nói một lần cuối cùng. Đường Gia Ứng!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 691: Quán Gia Ra Mặt!

Đường Gia Ứng nghiêng răng nhìn Âu Dương Thiên Thiên, vài giây sau, hấn ta nhấc chân, bắt đầu lùi lại từng bước. Âu Dương Hạ Mạt nấp hoàn toàn phía sau lưng anh ta, cũng âm thầm lui chân.

Đến một khoảng nhất định, Âu Dương Thiên Thiên liền hô lên:

- Dừng!

Cả hai người không hện mà cùng ngừng lại, Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu, gọi một cái tên:

- Âu Dương Hạ Mạt!

Cô gái đứng phía sau lưng của Đường Gia Ứng nghe thấy, nhả mặt bước chậm rãi ra ngoài.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, nói:

- Cởi trói cho thằng bé đó.

Âu Dương Hạ Mạt cắn môi, theo ánh mắt của cô nhìn xuống, thấy Đường Gia Huỳnh đang nằm trên mặt đất, cô ta vươn tay tới, từ từ cởi sợi dây thừng trên người cậu bé ra.

Đường Gia Huỳnh được giải phóng, cậu ta hốt hoảng chạy về phía Âu Dương Thiên Thiên, ôm lấy eo cô, gọi:

- Chị!

Âu Dương Thiên Thiên thả một tay xuống, cô sờ đầu cậu, đáp nhỏ:

- Đừng sợ, đứng phía sau chị đi.

Đường Gia Huỳnh nghe xong, ngay lập tức chạy ra phía sau của Âu Dương Thiên Thiên, ôm chặt lấy cô.

Âu Dương Hạ Mạt trở về đứng bên cạnh người đàn ông, ánh mắt có chút không phục.

Cái tên Đường Gia Ứng này thật vô dụng, cô đã sai lầm khi tin hắn ta rồi!

Âu Dương Thiên Thiên nhìn về phía hai người, nhướn mày hỏi:

- Còn Tử Ngạo đâu? Các người đã giấu thằng bé ở nơi nào?

Trước câu hỏi của cô, Đường Gia Ứng không trả lời, Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy có chút kì lạ, liền lớn tiếng quát:

- Mang Đường Tử Ngạo ra đây, nếu không đừng trách tôi.

Thế nhưng, dù cô có nói gì thì Đường Gia Ứng cũng không trả lời lại, hắn ta chớp mắt, cố tình im lặng. Cùng lúc đó, đột nhiên một giọng nói trầm thấp vang lên:

- Đại tiểu thư, cô nên dừng lại đi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, theo bản năng liếc mắt nhìn qua, nhưng khi cô còn ngơ ngác chưa kịp nhận ra đó là ai thì một bóng đen đã vụt tới, nhanh như cắt cướp lấy khẩu súng trong tay cô.

Âu Dương Thiên Thiên phản ứng lại thì đã không kịp. Bây giờ, cô mới nhìn rõ một người đàn ông trung niên đứng trước mặt mình, trên tay ông ta cầm một thứ vũ khí.... chính là khẩu súng của cô.

Ông ta là người đã cướp lấy nó.... thân thủ nhanh nhẹn khác hẳn so với bề ngoài già yếu...

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, cô chớp mắt, chậm rãi nói:

- Từ lúc bước vào nơi này, tôi đã biết ông là người không đơn giản. Nhưng thật sự không ngờ tới.... ông lại biết cả võ thuật.

- Lâu rồi không gặp, quản gia Trần!

Người đàn ông trung niên với khuôn mặt nhăn nheo mang theo chút khắc khổ, cùng mái tóc đã ngả hai màu nghe thấy, cúi đầu trước cô, đáp:

- Thất lễ rồi, Đại tiểu thư!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 692: Có Phải Ông Cũng Nghĩ Như Vậy

Đám người áo đen xung quanh thấy tình hình đã chuyển biến, liền tiến lên cầm lấy vũ khí của mình, chĩa súng về phía Âu Dương Thiên Thiên.

Thấy đám người hành động cô theo bản năng ôm lấy Đường Gia Huỳnh phía sau lưng, mà cậu bé cũng rất sợ hãi ôm chặt lấy cô.

- Dừng tay, bỏ súng xuống! - Người đàn ông trung niên đánh thép lên tiếng.

Lời nói của ông dường như rất có động lực, khiến đám người phải làm theo ngay.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn ông ta, trong kí ức của cô, Trần Ninh là quản gia lâu năm của Đường gia. Ông ấy đã đi theo gia tộc cô từ lúc ông bà ngoại cô còn sống. Nhưng sau đó Đường gia suy bại, ông ấy đã rời đi.

Âu Dương Thiên Thiên sinh ra khi Đường gia đã đến giai đoạn kết, vốn dĩ không hề biết đến Trần Ninh. Tuy nhiên, cô lại nhớ những lời mà Đường Nhược Vũ từng kể lúc nhỏ, rằng quản gia của gia tộc này, đã được sắp xếp đi theo con trai đích tôn duy nhất lúc đó, chính là Đường Gia Ứng.

Lúc bước vào đây, cô đã thấy Trần Ninh đứng khép nép bên cạnh Đường Gia Ứng, do ngoại hình già nua và nét mặt xa lạ, nên cô không nhận ra ông. Tuy nhiên sau khi thấy ông ta có tiếng nói như vậy, cô đã biết được... Ông

ấy là quán gia Trần Ninh, người đã đi theo Đường Gia Ứng nhiều năm trước.

Nhưng vẫn là không đoán ra... ông ấy lại biết võ thuật...

Tình hình... một lần nữa lại bị đảo ngược bởi sự xuất hiện của Trần Ninh rồi!

Đường Gia Ứng đứng phía sau, bây giờ mới đi lên, nói với giọng hâm hực:

- Tôi chờ ông hơi lâu đấy, quán gia Trần. Còn tưởng ông sẽ đứng im nhìn tôi chết luôn chứ?

Trần Ninh đứng sang một bên, cúi đầu với anh ta, hạ giọng đáp:

- Tôi xin lỗi, thiếu gia. Là tại tôi quá chậm chạp, mới để ngài gặp nguy hiểm.

Đường Gia Ứng "hừm" lạnh một tiếng, sau đó thẳng thừng cướp lấy khẩu súng trong tay ông ta, đi đến trước Âu Dương Thiên Thiên, vung tay đánh vào mặt cô.

"Bụp" - Cán súng đánh vào quai hàm của Âu Dương Thiên Thiên, khiến mặt cô bị nghiêng hẳn qua một bên, trong khoang miệng ngay lập tức nổi lên một mùi máu tanh.

- Gan to lắm, Âu Dương Thiên Thiên, dám ra lệnh cho tôi. - Giọng Đường Gia Ứng vang lên đầy khiêu khích.

Âu Dương Hạ Mạt phía sau bây giờ mới thấy nhẹ nhõm, cô ta cau mày, nói:

- Anh còn phí lời với cô ta làm gì, muốn bị lật thế chủ động một lần nữa sao? Mau nổ súng giết cô ta đi.

- Câm miệng, tôi không cần cô dạy! - Đường Gia Ứng quát ngược lại Âu Dương Hạ Mạt, khiến cô tức tối quay mặt sang chỗ khác, không nói nữa.

Âu Dương Thiên Thiên há miệng, phun xuống đất một ngụm nước bọt, có pha lẫn cả máu tươi. Cô quay đầu nhìn lại, thấy Đường Gia Ứng đã chìa súng vào trán mình, lên tiếng:

- Bây giờ, thì không ai cứu cô được nữa rồi, Âu Dương Thiên Thiên.

Khóe miệng Âu Dương Thiên Thiên bị rách một đường, máu làm tôn lên làn da trắng của cô, đồng thời cũng làm nó trở nên ma mị hơn.

Không để ý đến Đường Gia Ứng, Âu Dương Thiên Thiên liếc đôi con ngươi về phía người đàn ông trung niên đang cúi đầu đứng bên cạnh, chậm rãi hỏi:

- Quản gia Trần, có phải.... ông cũng giống như ông ta, cũng nghĩ rằng ân oán của mẹ tôi.... bây giờ nên dùng cái chết của tôi để tính hết không?

Trần Ninh không ngẩng đầu nhìn cô, chỉ nhẹ nhàng đáp:

- Đại tiểu thư, tôi đã già, sức cũng đã cạn, so với việc chấp nhận quá khứ... tôi thật sự muốn buông bỏ hết tất cả. Nhưng mà, trách nhiệm của tôi không cho phép tôi làm điều đó, vậy nên... xin lỗi cô. Đại tiểu thư!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 693: Người Phụ Nữ Của Tôi, Ai Dám Đụng Vào?

Trần Ninh đi theo Đường Gia Ứng đã nhiều năm, cũng chỉ là vì trách nhiệm mà cố Đường lão gia và phu nhân giao cho, bảo vệ anh ta, chăm sóc anh ta, sớm đã trở thành nghĩa vụ rồi.

Chuyện báo thù, ông đương nhiên biết, nhưng không thể làm gì được, đây không phải là chuyện mà ông có thể xen vào. Với tư cách một quản gia cũ thì càng không nữa. Thế nên, không thể ngăn cản được những việc làm của Đường Gia Ứng.

Tuy là vậy, nhưng ông cũng không ủng hộ anh ta, đây xem như đã là sự giúp đỡ lớn nhất với Âu Dương Thiên Thiên rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong những lời đó, không còn gì để phản bác nữa. Cô nhìn qua Đường Gia Ứng trước mặt, lên tiếng:

- Tính mạng của tôi bây giờ nằm trong tay ông, vậy nể tình chú cháu trên danh nghĩa, có thể cho tôi một ân huệ không?

Âu Dương Hạ Mạt nghe được, ngay lập tức quát lớn:

- Không được! Đường Gia Ứng, anh đừng nghe cô ta nói nữa, mau giết chết cô ta đi.

Người đàn ông không để ý đến những lời của Âu Dương Hạ Mạt, anh ta nhếch môi, thích thú trước sự bất lực và hạ giọng cầu xin này của Âu

Dương Thiên Thiên, liền đáp:

- Được, cô nói đi.

- Đường Gia Ứng! - Âu Dương Hạ Mạt gào lên, nhưng lại không đủ động được tới anh ta, chỉ có thể dậm chân, cắn môi hậm hực.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ nhàng nói:

- Hãy tha cho Đường Tử Ngạo. Thằng bé vô tội, ông đã dùng một ngón tay của nó để tôi tới đây rồi, vậy thì hãy dùng tính mạng của tôi đổi lại tính mạng của thằng bé. Tôi không yêu cầu ông làm hơn bất cứ điều gì, tôi chỉ hi vọng... ông sẽ tha mạng cho nó mà thôi.

Đường Gia Ứng nheo mắt, hỏi ngược lại:

- Vì sao cô không cầu xin cho Đường Gia Huỳnh? Cô nghĩ tôi sẽ không giết nó sao?

- Sẽ không! Vì ông đã từng nói, tính mạng của người Đường gia... đáng giá hơn tất cả. Tôi tin chắc... ông sẽ không giết Đường Gia Huỳnh. - Âu Dương Thiên Thiên trả lời.

Đường Gia Ứng nghe xong, anh ta gật đầu, sau đó giơ cao cây súng trong tay lên, ngón tay di chuyển đến cò súng, nhếch môi nở nụ cười quái dị nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Còn trăn trối gì thì hãy nói luôn đi, tôi cho cô thêm 3 giây nữa.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, nét mặt trước sau vẫn như một, bình tĩnh lên tiếng:

- Đường Gia Ứng.... ông từng gặp ba ruột của tôi chưa? Liệu ông có biết, ông ấy là ai hay không?

Người đàn ông nhướn mày, mở to mắt cười khoái chí, trả lời:

- Chuyện đó... cô nên để xuống Diêm Vương gặp Đường Nhược Vũ mà hỏi đi!

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt lại, cô siết tay. Lần này.... cô sẽ có kết cục gì nữa đây?

Âu Dương Vô Thần, nếu anh muốn trở thành anh hùng cứu mỹ nhân... thì mau xuất hiện đi, ngay bây giờ....

Ngón tay Đường Gia Ứng đã đặt vào cò súng, thế nhưng, ngay lúc hần dùng sức muốn bóp cò, thì đột nhiên một vật thể sắc nhọn vụt bay trong không khí, thẳng đến hướng của hần ta.

Trần Ninh phát giác được điều này, ông ngay lập tức ôm lấy bả vai Đường Gia Ứng, kéo sang một bên.

Cùng lúc đó, một giọng nói vang lên:

- Người phụ nữ của tôi, ai dám động vào?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 694: Giải Cứu!

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô mở mắt ra, ngay lập tức quay đầu lại. Hiện lên trong tầm mắt, chính là thân hình cao lớn của người đàn ông đang bước vào.

Mặc dù dáng vẻ rất vội vàng, nhưng không thể che lấp đi soái khí phát ra từ người anh.

Âu Dương Vô Thần... cuối cùng cũng tới kịp rồi!

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt một hơi, khoe miệng bất giác nở nụ cười nhẹ nhõm. Cô đã tin tưởng đúng, anh ấy luôn xuất hiện lúc cô cần nhất, luôn như vậy.

Đám người áo đen thấy Âu Dương Vô Thần, đồng loạt hướng mũi súng về phía anh, thế nhưng đạn chưa kịp thoát khỏi vỏ, thì trước mặt đã vụt qua một bóng đen.

Cổ tay kẻ đó bị bẻ ngược, Eira thân thủ nhanh như một bóng ma, hất văng cây súng qua một bên, rồi đánh vào ngực hắn một cú đấm cực mạnh, khiến kẻ đó trực tiếp thổ huyết ra ngoài.

Một vòng tròn quanh sân, một bóng đen khác chạy ngang qua, Sherry như một cơn lốc, nơi cô lướt đi, trên cổ những kẻ mặt áo đen xuất hiện một đường cắt sắc lẹm, máu tuôn chảy xối xa ra ngoài.

Đến kẻ cuối cùng, Sherry dừng chân, cô bắt lại con dao mà lúc nãy mình đã ném về phía Đường Gia Ứng, dùng lực cửa vào cổ người đàn ông đang ngỡ ngác chưa nhận ra được tình hình.

Mọi chuyện diễn ra rất nhanh chóng, gần như là không ai có thể thấy được cả, họ chỉ biết, khi thân thể người mặc áo đen cuối cùng ngã xuống, thì cũng là lúc, xung quanh có thêm hai cô gái trẻ nữa, trên người họ.... không dính một chút máu tươi nào.

Âu Dương Hạ Mạt trắng bệch mặt, cô ta ngã xuống đất, hét toáng lên:

- Aaaaaaa!

Âu Dương Vô Thần đi về phía Âu Dương Thiên Thiên, anh ôm chầm lấy cô, nói với giọng đầy lo lắng:

- Em đang làm gì vậy, có biết là nguy hiểm lắm không?

Âu Dương Thiên Thiên thở hổn hển, cô mím môi, hạ giọng đáp:

- Không sao rồi.... không phải anh đã ở đây rồi sao... tôi không sao nữa rồi.

Âu Dương Vô Thần siết vòng tay, cau mày quát khê:

- Đồ ngốc, em đúng là liều mạng!

Eira và Sherry sau khi xử lý xong đám người, thì liền chạy về phía Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô không sao chứ?

Âu Dương Thiên Thiên thả Âu Dương Vô Thần ra, nhìn hai người đáp:

- Không sao, tôi vẫn ổn.

Sherry một khuôn mặt cau có, nói:

- Ổn gì chứ, Nhị tiểu thư có biết lúc này tôi thấy cô liều mạng chạy qua đường sắt, tôi đã sốc đến mức nào không? Thật không thể ngờ cô lại bất chấp như vậy.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, áy náy trả lời:

- Xin lỗi, tôi lúc đó không nghĩ gì cả, nên....

Trong lúc cả bốn người còn đang nói chuyện, thì một bên, Đường Gia Ứng đứng dậy, anh ta đẩy Trần Ninh qua một bên, quát:

- Tránh ra.

Nói rồi, hắn ta đi về phía Âu Dương Thiên Thiên, Trần Ninh bị đẩy nhưng vẫn chạy tới ngăn cản Đường Gia Ứng lại, ông nghiêm mặt lên tiếng:

- Không được đâu, thiếu gia. Thân thủ đám người đó không phải bình thường.

Đường Gia Ứng giờ phút này không để ý đến bất cứ điều gì nữa, anh ta một lần nữa hất văng Trần Ninh, nói:

- Mặc kệ bọn chúng, ai muốn cứu Âu Dương Thiên Thiên đều phải chết!

Dứt lời, Đường Gia Ứng đi về phía đám người, vừa đi vừa giơ súng lên, bắn liên tiếp nhiều phát.

"Pằng pằng pằng pằng" - Một loạt những tiếng súng vang lên, đạn bắn ra dày đặc như mưa, hướng thẳng đến vị trí của Âu Dương Thiên Thiên....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 695: Phát Tiết

Tiếng súng phát ra, đương nhiên đám người Âu Dương Vô Thần phát giác được, thế nhưng nhanh hơn tất cả, Sherry và Eira mới là hai người hành động trước.

Họ đồng loạt rút dao, di chuyển đến ngăn cản lại từng phát súng.

Ánh mắt sắc bén tinh tế bao quát toàn bộ mọi thứ, viên đạn bay thẳng đến, liền va chạm với miệng dao kim loại, chệch hướng qua phía khác.

Cứ như thế, chỉ với hai người con gái, đã có thể ngăn chặn toàn bộ những phát súng bắn tới, thậm chí họ còn không tỏ ra chột vật hay tổn sức một chút nào.

Đường Gia Ứng bắn đến khi súng của mình không còn đạn nữa, anh ta nhìn về phía đám người, không thấy một kẻ nào bị thương, thì liền nổi đóa, xông thẳng về phía trước.

Lần này, chưa kịp để Eira và Sherry ra tay, thì một bóng đen đã vọt chạy lên, Âu Dương Vô Thần nhanh như chớp tiếp cận Đường Gia Ứng, dùng tay nắm mạnh vào bụng của hắn ta.

Trần Ninh thấy vậy, ngay lập tức tiến lên, giơ tay ra muốn hóa giải chiêu thức của Âu Dương Vô Thần, nhưng đột nhiên bị Eira xông tới ngăn cản.

Trần Ninh bị bắt buộc phải đánh với Eira. Hai cao thủ đụng độ nhau, nhưng rất dễ dàng nhận ra Eira hơn thế, không quá mười chiêu đã hạ gục được người đàn ông.

Thấy cô định ra tay giết ông ấy, Âu Dương Thiên Thiên liền lên tiếng:

- Eira, đừng giết ông ấy!

Câu nói của cô khiến người con gái kia thu tay lại, không đánh nữa, tuy vậy, Eira vẫn giữ lấy hai tay Trần Ninh

từ phía sau, bắt ép ông ta quỳ xuống, không cho tham gia vào trận đánh của Âu Dương Vô Thần với Đường Gia Ứng.

Trần Ninh cắn môi, nhìn Âu Dương Thiên Thiên, thật sự chưa từng ngờ đến cô ấy lại có những người thực lực mạnh bên cạnh.

Kĩ năng của họ, đều là cao thủ trong cao thủ, cực kì hiếm có.

Ông chuyển tầm mắt nhìn về phía Đường Gia Ứng, thấy anh ta đã bị Âu Dương Vô Thần quật ngã xuống đất, theo bản năng hô lên:

- Thiếu gia!

Eira nhú mày, cô liếc con dao trên tay, kề vào cổ của ông, nói với giọng lạnh lẽo:

- Im đi. Còn nói nữa thì tôi sẽ cắt lưỡi của ông đấy, lão già!

Trần Ninh mím môi, vô lực vô phương không cách nào phản kháng, chỉ có thể ngậm miệng, im lặng không nói nữa.

Đường Gia Ứng thì vẫn bị Âu Dương Vô Thần cho "ăn hành", thậm chí là bị hành ra bã. Hắn ta liên tục trúng chiêu thức của anh, đến nỗi mặt mũi, tay chân đều bị thương, thổ huyết ra ngoài.

Âu Dương Vô Thần thì không dùng quá nhiều sức lực, chỉ giống như con mèo đang vờn với con chuột nhỏ, thế nhưng từng quyền anh đánh ra lại rất mạnh, thậm chí là cực mạnh, thấm vào bên trong thân thể của Đường Gia Ứng, khiến lực phủ ngũ tạng bị thương tổn nặng nề.

Eira chớp ánh mắt bình thản, cô chỉ nhìn thôi cũng đủ biết, cậu chủ đã dùng bao nhiêu sức lực cho từng cú đâm của ngài ấy.

Đến một người học võ như cô, có khi cũng không chịu được, chứ đừng nói một kẻ ảo tưởng không có năng lực phản kháng như Đường Gia Ứng.

Sherry cũng không khó nhận ra điều này, cô mím môi, trong lòng thầm khấn cho tên xấu số này.

Cậu chủ tức giận rồi, và ngài ấy đang phát tiết lên người đàn ông đó.

Nhưng là tại hãn thôi, ai bảo động phải người không nên động vào!

Trong lúc tình thế đang hỗn loạn, Âu Dương Hạ Mạt ngồi trên nền đất hoảng sợ đến xanh mặt, cô ta nhìn xung quanh, thấy rằng không có ai chú ý đến mình, liền cuống cuồng ngồi dậy, quay đầu muốn bỏ chạy.

Thế nhưng thật không may, Sherry đã để ý tới cô ta, cô ấy di chuyển nhanh tới, thoáng một cái đã đến trước mặt Âu Dương Hạ Mạt, nhướn mày nhìn cô ta, lên tiếng:

- Muốn đi đâu vậy? Tứ tiểu thư của Âu Dương gia?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 696: Giao Cho "Bà Chủ" Giải Quyết!

Mặt Âu Dương Hạ Mạt trắng bệch, cắt không còn một giọt máu. Cô ta vô thức run rẩy, lắc đầu lia lịa đáp:

- Không phải tôi, không phải tôi, tôi không liên quan gì đến Đường Gia Ưng cả.

Sherry nhếch môi khinh bỉ, hỏi:

- Đây, cô nghĩ tôi ngu ngốc đến mức tin lời của cô sao? Cô và hã ta đã cùng nhau lập mưu bày kế hãm hại Nhị tiểu thư, tưởng tôi không biết gì à?

Âu Dương Hạ Mạt mở to mắt, cô ta quỳ xuống, nói dối một cách trắng trợn:

- Không có, tôi không có làm gì Âu Dương Thiên Thiên cả. Mọi chuyện đều do một mình Đường Gia Ưng bày ra, anh ta mới là người muốn giết chết Âu Dương Thiên Thiên, không phải tôi.

Sherry buồn cười thở hắt ra một hơi, khinh thường nói:

- Lúc gọi điện cho hã ta thì cứ gào lên muốn giết người này, dìm người kia xuống đáy xã hội, bây giờ lại chối bay chối biến đến đồng lõa cũng không nhận. Âu Dương Hạ Mạt, cô cũng mất mặt quá rồi đấy. Đúng là ti tiện đến mức khiến tôi cảm thấy buồn nôn.

- Sao nào, vừa rồi ở Âu Dương gia còn tỏ ra ghê gớm lắm mà, bây giờ quỳ trước mặt tôi thế này, không còn muốn giữ thể diện gì nữa à?

Âu Dương Hạ Mạt lắc lắc đầu, nước mắt sớm đã lưng tròng, cô ta sợ hãi đến tột độ, không còn dáng vẻ kiêu căng như trước đây nữa.

Bây giờ cô ta chỉ muốn giữ mạng của mình, mặt mũi thể diện là cái gì chứ? Sớm đã vứt hết đi rồi.

Sherry đưa tay nắm lấy tóc của Âu Dương Hạ Mạt, cô nhướn mày, lên giọng chế giễu:

- Cô "tiện" như vậy, thảo nào lại hợp tác với Đường Gia Ứng, đôi câu nam nữ các người cũng xứng đôi lắm. Nếu như cậu chủ đã xử lý tên cận bã đó, vậy thì cô... cũng là nên giao cho "bà chủ" của tôi giải quyết mới đúng.

Dứt lời, Sherry liền kéo lê thân thể của Âu Dương Hạ Mạt, chậm rãi đi về phía của Âu Dương Thiên Thiên.

Đúng lúc này, đột nhiên một kẻ áo đen từ đâu xông ra, hắn ta mang theo một cậu bé nhỏ trên tay, cùng với một khẩu súng.

"Pằng" - Bắn một phát chỉ thiên lên trời, hắn ta hét lên:

- Tất cả dừng tay, thả thiếu gia ra.

Tiếng nói của người đàn ông thu hút sự chú ý của đám người, bao gồm Sherry, Eira và Âu Dương Thiên Thiên, Duy chỉ có Âu Dương Vô Thần là vẫn tiếp tục đánh tới tấp vào người Đường Gia Ứng.

Có vẻ lời nói đó chẳng mấy may ảnh hưởng gì đến anh.

Sherry và Eira thì chỉ lạnh nhạt quay đầu lại nhìn, cả hai cô không tỏ ra quá nhiều thái độ. Thế nhưng, Âu Dương Thiên Thiên thì khác, khi cô nhìn

về phía người đàn ông, khuôn mặt của một cậu bé nhỏ tuổi cũng xuất hiện trước mắt cô.

Hình ảnh đôi tay cậu bị trói để phía trước bụng, cả hai bàn tay đều dính đầy máu, mặt mũi sẫm đã trắng bệch, đôi mắt lơ mờ như có thể nhắm lại bất cứ lúc nào.

Nhìn Âu Dương Thiên Thiên với ánh mắt yếu ớt, cậu nhóc mấp máy môi gọi một tiếng nhỏ.

Dù ở xa, nhưng với khẩu hình chậm rãi và khá rõ ràng, cô vẫn biết cậu bé đó nói gì. Cậu ấy đang gọi "tỷ tỷ".....

Âu Dương Thiên Thiên xúc động đến mức đau lòng, môi cô run rẩy hét lên:

- Tử Ngạo!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 697: Mà Đang Nói Với Ai Vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn một thân Đường Tử Ngạo đầy máu, cô tiến về phía trước, muốn đi đến gần cậu bé, thế nhưng gã đàn ông kia không cho cô làm như vậy, hắn ta chĩa súng vào cô, lên tiếng:

- Lùi lại, nếu mày dám bước thêm một bước nữa, tao sẽ giết thẳng nhóc này.

Âu Dương Thiên Thiên ngừng chân, cô hạ giọng, đồng thời đưa tay ra, chậm rãi khuyên nhủ:

- Đừng, đừng hại Tử Ngạo.

Người đàn ông một tay cầm súng, một tay nắm lấy cổ áo cậu bé, mắt liếc nhìn xung quanh, thấy xác người đầy rẫy. Phía xa xa là Trần Ninh và Đường Gia Ứng, đều đã bị đánh đến thảm bại. Còn có hai ả đàn bà từ đâu xuất hiện, đứng hiên ngang giữa đám người nữa.

Chuyện gì đang xảy ra thế này? Tại sao tất cả đều bị đánh đến tơi bời như thế?

Hắn vốn dĩ được thiếu gia chỉ định đem thẳng nhóc Đường Tử Ngạo này đi giấu, đến thời cơ thì mang ra ngoài, thế nhưng chờ mãi vẫn không có tín hiệu gì, nên hắn mang theo đứa bé ra ngoài. Không ngờ lại thấy một màn này.

Rốt cuộc là kẻ nào gây ra chuyện này? Đại tiểu thư Âu Dương Thiên Thiên sao?

Hay là hai ả đàn bà đang đứng ở đây? Hay thậm chí là.... người đàn ông kia?

Hắn ta liếc mắt nhìn về phía Âu Dương Vô Thần, chợt xác định chính anh là người tạo ra tất cả mọi chuyện. Bởi lẽ, vài ba cô gái chân yếu tay mềm này thì có thể làm gì được chứ?

Nghĩ nghĩ, người đàn ông dời nòng súng qua, chĩa vào Âu Dương Vô Thần, đồng dặc ra lệnh:

- Thằng kia, dừng tay lại. Thả thiếu gia ra!

Âu Dương Vô Thần vẫn đang chơi đùa với Đường Gia Ứng, anh chặn hai tay quờ loạn của hắn ta lại, rồi quay đầu nhìn lại, nhưng không nói gì cả, chỉ nhìn vài giây rồi xoay người đánh tiếp.

Có lẽ lần đầu tiên thấy người khác gọi mình là "thằng", nên anh mới có chút phản ứng.

Người đàn ông kia thấy vậy, liền lắc lư súng như dọa muốn bắn, nói:

- Thằng kia, mày không nghe tao nói gì sao? Thả thiếu gia ra!

Eira chớp mắt nhìn, lạnh nhạt không có chút sắc thái nào. Tên này có phải chán sống rồi không? Dám gọi cậu chủ như vậy?

Người đàn ông mặc đồ đen thấy Âu Dương Vô Thần "lơ đẹp" mình, hắn ta "thẹn quá hóa giận" ngay lập tức bóp cò, nổ súng về phía anh.

"Pằng" - Tiếng súng vang lên, làm hai cô gái đồng loạt nhú mày. Sherry buông tay mình ra khỏi tóc của Âu Dương Hạ Mạt, rồi nhanh như chớp di chuyển, chặn đứng viên đạn bay đến phía Âu Dương Vô Thần.

"Keng" - Tiếng kim loại va chạm, viên đạn chệch hướng bay đến một bụi cây. Sherry tiến tới gần người đàn ông, hất tung khẩu súng của hắn ta lên trời, rồi giơ chân đá vào bụng, khiến kẻ đó ngã ngựa ra sau.

Bắt lấy khẩu súng từ trên trời rơi xuống, cô chìa nòng về phía người đàn ông, nhướn mày hỏi:

- Mày nghĩ mày đang nói chuyện với ai vậy? Muốn chết sao?

- Không,... - Gã đàn ông hốt hoảng lắc đầu, bây giờ mới nhận ra điều đáng sợ thì đã quá muộn.

Sherry bắn một phát súng, viên đạn ghim thẳng vào giữa trán hắn ta, trực tiếp lấy đi sinh mạng của tên đó.

Âu Dương Thiên Thiên thấy mọi chuyện đã xong, cô liền chạy về phía Đường Tử Ngạo. Đúng lúc này, Âu Dương Hạ Mạt nhặt được một cây súng bên cạnh, cô ta giơ lên, hướng về phía Âu Dương Thiên Thiên, nhắm bắn.

Trong đôi con ngươi của cô ta tràn đầy sự thù hận, nghiêng răng thầm nghĩ.

Âu Dương Thiên Thiên, tôi không tin cô có thể may mắn hết lần này đến lần khác, bây giờ có thứ này trong tay tôi, thì cô đi chết đi!

Thế nhưng dường như ông trời cũng muốn cản cô ta, ngay khi viên đạn được bắn ra, một thân ảnh khác đã lao tới, vừa vặn che chắn thân người cho Âu Dương Thiên Thiên.

Đường Tử Ngạo vào lúc đó, vì vui mừng khi gặp lại Âu Dương Thiên Thiên, mà mặc kệ sức lực yếu ớt dần cạn kiệt của mình, nhấc chân chạy đến chỗ cô....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 698: Vẫn Có Thể Cứu Được

Âu Dương Thiên Thiên dang hai tay ra, đã sẵn sàng ôm lấy Đường Tử Ngạo, nhưng rồi tiếng súng vang lên, cùng lúc đó, thân thể cậu bé cũng ngã xuống đất.

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, theo bản năng hét thành tiếng:

- Tử Ngạo!

Sherry vừa mới xử xong tên mặc đồ đen kia, cô nghe thấy tiếng bắn thì quay lại, chợt phát hiện Âu Dương Hạ Mạt từ khi nào đã cầm một khẩu súng trong tay, ngay lập tức chạy tới, Sherry dùng chân đá vào mặt cô ta, khiến Âu Dương Hạ Mạt ngã xuống đất.

Dẫn lên bàn tay cầm súng, cô gằn giọng nói:

- Còn muốn giết người? Người chán sống rồi có phải không?

- Aaaaaaa! - Âu Dương Hạ Mạt bị đau, kêu gào lên thảm thiết, Sherry thấy vậy, liền tung một cú đấm ngay vào má phải của cô ta, khiến cô ta ngất đi.

Âu Dương Thiên Thiên lao về phía cậu bé nằm dưới đất, cô hoảng hốt ôm lấy người cậu, run rẩy lên tiếng:

- Tử Ngạo, Tử Ngạo!

Đường Tử Ngạo thở từng hơi nhẹ, vừa yếu ớt vừa mỏng manh, nhìn cô gọi nhỏ:

- Tỷ tỷ.... tỷ đến... rồi.

Âu Dương Thiên Thiên cau mày, gật đầu lia lịa, đáp:

- Phải, tỷ tỷ đến rồi, tỷ tỷ đến cứu em đây, Tử Ngạo.

Cậu bé lơ mờ chớp mắt, vì mất máu quá nhiều mà cậu đã không còn chút huyết sắc nào, bây giờ toàn thân lại vừa đau vừa rã rời, cậu bật khóc, nói:

- Tỷ tỷ, em... đau lắm.... em... rất đau.

Nghe những lời đau xót đến vậy, mắt Âu Dương Thiên Thiên nổi lên một tầng nước mỏng, cô run rẩy ôm người Đường Tử Ngạo, nhìn ngón tay đã bị cắt đi, cộng thêm vết thương do đạn bắn, cô không kiềm được cảm xúc của mình mà bật khóc.

- Tử Ngạo, đừng sợ.... em sẽ không sao đâu, sẽ không sao đâu mà...

Eira thấy tình hình không ổn, cô buông Trần Ninh trong tay ra, lên tiếng gọi:

- Cậu chủ!

Âu Dương Vô Thần đang mải mê phát tiết, không để ý đến lời của cô, Eira liền tiến lên, ngăn cản đòn đánh tiếp theo của anh, nói:

- Cậu chủ, ngài dừng lại đi, Đường Gia Ứng sắp chết rồi. Mau qua xem Nhị tiểu thư.

Âu Dương Vô Thần thở hỗn hển, anh buông cổ áo đã bắt máu của Đường Gia Ứng ra, quay đầu đi về phía của Âu Dương Thiên Thiên. Eira và Sherry cũng đồng thời chạy lại.

Âu Dương Thiên Thiên thấy anh, liền như thấy một chiếc phao cứu sinh, cô nắm tay Âu Dương Vô Thần, cầu xin:

- Vô Thần, anh hãy cứu Tử Ngạo, hãy cứu thằng bé đi.

Người đàn ông cầm tay cô, lên tiếng trấn an:

- Được, em bình tĩnh một chút.

Dứt lời, anh quay mặt lại nhìn Đường Tử Ngạo đang nằm dưới đất.

Sherry ôm lấy vai Âu Dương Thiên Thiên, xoa xoa nói:

- Nhị tiểu thư, cô bình tĩnh đi, cậu bé sẽ không sao đâu.

Âu Dương Vô Thần kiểm tra đồng tử của Đường Tử Ngạo, sau đó xem mạch đập trên cổ tay cậu bé, mặc dù mạch có chút yếu, hơi thở cũng mỏng, nhưng mà....

Âu Dương Vô Thần mím môi, lên tiếng:

- Vẫn có thể cứu được!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 699: Mã Nhược Anh Đến Kịp Lúc

Đám người nghe anh nói, ngay lập tức phản ứng lại. Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, đưa tay lau sạch nước mắt trên mặt, nhìn Âu Dương Vô Thần hỏi:

- Thật sao?

Âu Dương Vô Thần cũng nhìn cô, gật đầu đáp:

- Thật, anh có thể cứu được thằng bé, nó sẽ không chết đâu.

Dứt lời, anh quay sang nhìn Eira và Sherry, lên tiếng:

- Hai người, có ai mang thuốc gây tê không?

Eira và Sherry nghe thấy, ngay lập tức lục tìm trong túi của mình, họ đem ra một gói bột nhỏ, trả lời:

- Cậu chủ, chỉ có thuốc mê thôi. Nhưng liều lượng trong đây rất nặng, không biết có thể dùng được không?

Âu Dương Vô Thần lắc đầu, nói:

- Không được, nếu dùng thuốc có liều lượng mạnh như vậy thì thằng bé sẽ không chịu được, có thể ngất đi rồi sẽ không tỉnh lại nữa. Dù có gia giảm thì cũng rất khó, không dùng thứ đó được.

Âu Dương Thiên Thiên nghe Âu Dương Vô Thần nói, cô mím môi, chột trong đầu vụt qua một suy nghĩ, liền nhìn anh đáp:

- Đường gia có, trong hộp cứu thương của Đường gia chắc chắn có.

Nói rồi, cô vọt dậy, chạy theo con đường dẫn vào phòng khách Đường gia. Sherry nhanh chóng bám theo sau.

Eira ở lại, cô nghe lời căn dặn của Âu Dương Vô Thần, lấy con dao và bật lửa trong túi mình đưa cho anh, sau đó cởi áo của Đường Tử Ngạo ra, để lộ vết thương đạn bắn ra ngoài.

Hơ con dao qua lửa, Âu Dương Vô Thần chậm rãi lên tiếng:

- Một lát sau khi tiêm thuốc vào, cô hãy theo dõi đồng tử của thằng bé, có gì khác thường phải báo với tôi ngay.

Eira gật đầu trả lời:

- Tôi biết rồi, cậu chủ.

Sau vài giây, Âu Dương Thiên Thiên và Sherry đã chạy ra lại, trên tay họ cầm theo hộp thuốc cứu thương.

Lấy từ trong đó ra thuốc gây tê và bông băng, cô đưa cho Âu Dương Vô Thần.

Thao tác của anh nhanh và gọn, sau khi tiêm thuốc cho Đường Tử Ngạo, Âu Dương Vô Thần liền rửa kẹp và khay sắt qua nước khử trùng. Khi thuốc đã bắt đầu có tác dụng, anh dùng dao bắt đầu rạch vào vết thương của cậu bé.

Viên đạn nằm càng lâu trong cơ thể thì nó càng hủy hoại các tế bào của Đường Tử Ngạo nhanh hơn, nên bây giờ điều trước tiên, phải là lấy nó ra ngoài.

Âu Dương Vô Thần rạch con dao theo một đường, sau đó bắt đầu luồn mũi dao vào trong, tìm kiếm viên đạn, chưa đầy 1 phút, anh đã thấy nó. Nhanh chóng dùng kẹp gấp viên đạn ra ngoài.

Mọi việc Âu Dương Vô Thần đều làm rất thành thạo, tựa như đã từng làm nhiều lần, anh lấy băng dè lên vết thương, rồi nói:

- Tạm thời ổn rồi, bây giờ chỉ cần chuyển thằng bé đến bệnh viện gần nhất, khâu vết thương lại là được.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, nhìn người đàn ông hỏi:

- Tại sao lại phải chuyển đến bệnh viện? Anh không khâu được vết thương đó ư?

Âu Dương Vô Thần nhìn cô, nhanh chóng trả lời:

- Anh chỉ có thể sơ cứu vết thương cho thằng bé, khâu lại là việc đòi hỏi chuyên môn, anh không thể làm bù được. Em đừng lo, Tử Ngạo đã qua giai đoạn nguy hiểm rồi, nó sẽ chịu được trên đường vận chuyển.

Người đàn ông vừa nói xong, đột nhiên Eira ở phía sau hét lên:

- Cậu chủ!

Cả hai người đồng thời quay lại, thấy Đường Tử Ngạo đột nhiên thở dốc, hô hấp trở nên rối loạn.

Âu Dương Vô Thần ngay lập tức đặt tay lên vùng cổ của cậu bé, chớp mắt lăm bầm:

- Chuyện gì thế này? Tại sao lại sưng phồng quản?

Đúng lúc này, một giọng nói chột vang lên:

- Là dị ứng thuốc gây tê!

Đám người nghe thấy, theo bản năng nhìn lại, vừa hay....Mã Nhược Anh cùng Elena đã xuất hiện kịp lúc!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 700: Che Chắn!

Mã Nhược Anh thở hỗn hển, cô và Elena đã chạy rất nhanh mới tới được đây, khi vào trong thì đã thấy xác chết nằm la liệt rồi, biết ngay thế nào cũng có người bị thương mà. Nhưng cũng thật may, không phải người của cô bị thương.

Mã Nhược Anh đi tới, quỳ xuống vạch tay áo Đường Tử Ngạo lên, thấy tay cậu đã bắt đầu nổi ban đỏ, liền lên tiếng:

- Nổi ban như thế này thì chắc chắn là bị dị ứng thuốc gây tê rồi, động mạch cổ phù có lẽ do ảnh hưởng của dị ứng nên gây ra co thắt phế quản, dẫn đến đường hô hấp cũng gặp khó khăn, trước tiên dùng ống hô hấp cho cậu bé đã rồi mau đưa đến bệnh viện.

Dừng một chút, cô nhìn xung quanh thân thể Đường Tử Ngạo rồi nói tiếp:

- Còn rất nhiều vết thương khác, để lâu thêm nữa sẽ mất máu đấy, mau di chuyển đi.

Mã Nhược Anh nói hết câu này đến câu khác, làm đám người đơ ra một chút, nhưng rất nhanh phản ứng lại.

Eira và Sherry cùng giúp nhắc bổng Đường Tử Ngạo lên, sau đó theo chân Mã Nhược Anh và Elena đi ra ngoài.

Âu Dương Thiên Thiên thở một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng thằng bé cũng đã không sao rồi. Nếu để nó có chuyện, cô sẽ không tha thứ cho mình cả đời mất.

Âu Dương Vô Thần thấy cô như vậy, liền dang tay ôm Âu Dương Thiên Thiên vào lòng, sờ đầu an ủi:

- Không sao rồi, em đã làm rất tốt.

Âu Dương Thiên Thiên để mặc anh ôm mình, cô nhắm mắt, tựa cằm lên vai anh, đáp:

- Cảm ơn anh, Âu Dương Vô Thần.

Elena quay đầu nhìn lại, đúng lúc thấy cảnh này, cô mím môi, ánh mắt nhìn có chút sâu lắng.

Ở một góc khác, Trần Ninh sau khi được thả ra đã nhanh chóng chạy lại chỗ của Đường Gia Ứng, ông đỡ lấy người anh ta, gọi nhỏ:

- Thiếu gia, ngài không sao chứ? Thiếu gia?

Đường Gia Ứng bị đánh đến bầm nát cả mặt mũi, máu chảy be bét, hắn ta mở đôi mắt sững húp, nghiến răng nói:

- Âu Dương.... Thiên Thiên... cô....

Đường Gia Ứng quay đầu nhìn về phía hai người đang ôm nhau, ánh mắt hiện lên sát khí. Bàn tay hắn lần mò dưới đất, sờ đến một kẻ mặc áo đen nằm gần đó.

Giật khẩu súng trong tay của tên đấy, Đường Gia Ứng giơ cao mũi súng về phía tấm lưng của Âu Dương Vô Thần, nhắm bắn.

Khóe mắt Elena thấy được điều này, cô ngay lập tức hét lên cảnh báo:

- Phelan, cẩn thận!

Tiếng thét của Elena đã làm Âu Dương Thiên Thiên giật mình mở mắt, cô nhìn về phía đối diện, đôi con người phản chiếu hình ảnh Đường Gia Ứng đang chĩa súng về phía mình.

Nhưng mà.... trước người cô, chính là tấm lưng của Âu Dương Vô Thần, nếu như Đường Gia Ứng nổ súng, vậy thì.....

"Pằng" - Một âm thanh quen thuộc đã vang lên, Âu Dương Thiên Thiên không suy nghĩ gì nữa, cô nhướn người, hai tay ôm lấy Âu Dương Vô Thần, di chuyển thân thể mình và anh cùng một lúc, đảo lộn lại vị trí của cả hai.

" Bụp" -Viên đạn thoát ra khỏi nòng súng, theo đường thẳng ghim vào người của Âu Dương Thiên Thiên, vết máu cũng bắn lên từ phía sau lưng cô.

Âu Dương Vô Thần hoảng hốt há miệng, gọi lớn:

- Thiên Thiên!

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên cứng ngắc trong chốc lát, cô từ từ cúi đầu nhìn xuống, phát hiện trước ngực mình có một mảng lớn màu đỏ thẫm. Máu chảy... thấm đẫm qua lớp áo mỏng manh...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 701: Em.... Có Chuyện Muốn Nói (701)

Tiếng súng phát ra cùng với tiếng hét của Âu Dương Vô Thần, đã làm cả đám người quay đầu lại.

Sherry và Eira mở to mắt, đồng thanh lên tiếng:

- Nhị tiểu thư!!

Vừa nói xong, Eira liếc nhìn về phía Đường Gia Ứng, cô di chuyển thân thể trong vòng một giây, đến trước mặt hắn ta, dùng dao rạch một đoạn đường ngay cổ hắn.

Trần Ninh không kịp phản ứng, chỉ biết há hốc miệng gọi:

- Thiếu gia!

Thế nhưng cùng lúc đó, một đường sắc lẹm cũng đã ấn định trên cổ ông, vài giây sau, cả hai thân thể đều ngã xuống đất, không ai còn có thể lên tiếng nữa....

Eira siết con dao đang nhỏ giọt những máu, lẩm bẩm thành tiếng:

- Đáng lẽ ra ta không nên tha mạng cho bất kì ai mới phải.

Sherry buông tay ra khỏi cơ thể Đường Tử Ngạo, cô cùng Eira chạy về phía Âu Dương Thiên Thiên.

Mã Nhược Anh cũng muốn đi xem thử, nhưng trên tay cô vẫn còn Đường Tử Ngạo, cùng vết thương cần được chữa trị ngay lập tức, cô sao có thể đi được đây?

Elena sau khi chứng kiến toàn bộ màn vừa rồi, cô đã đứng sững một lúc lâu, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía Âu Dương Thiên Thiên, đôi mày khẽ cau lại.

Cô ta.... vậy mà có thể đưa thân người mình ra... che chắn cho Phelan...

Cô ta thực sự không sợ chết sao?

Elena mím môi, cô cúi đầu, đột nhiên quay người lại, đi về phía Mã Nhược Anh, lên tiếng:

- Tôi sẽ đưa thằng bé đến bệnh viện, cô nên lại xem Âu Dương Thiên Thiên như thế nào đi.

Mã Nhược Anh nghe vậy, ngập ngừng đáp:

- Cô đưa đi cũng tốt, nhưng nếu lỡ trên đường có xảy ra điều gì, thì có ổn không?

Elena vươn tay bế lấy thân thể của Đường Tử Ngạo, cô né tránh ánh mắt của người phụ nữ, nói:

- Không sao, trên xe tôi có hộp cứu thương, nếu xảy ra vấn đề gì, tôi sẽ trực tiếp sơ cứu và cố cầm cự tình hình của thằng bé khi đến bệnh viện. Hơn nữa, vết thương của nó không nghiêm trọng bằng Âu Dương Thiên Thiên đâu.

- Người bây giờ cần cô nhất, chính là cô ta.

Dứt lời, Elena quay người, mang theo Đường Tử Ngạo rời đi. Mã Nhược Anh mím môi nhìn theo, mặc dù cô thấy có chút lo lắng nhưng không cũng

nghe ngợi gì nhiều nữa, nhanh chân chạy về phía Âu Dương Vô Thần.

Âu Dương Thiên Thiên sớm đã ngã xuống trong vòng tay của người đàn ông, cô há miệng thở hổn hển, nét mặt trong chốc lát trắng bệch.

Eira và Sherry quỳ bên cạnh cô, nét mặt tràn đầy sự lo lắng, đến giọng cũng run rẩy mấy phần:

- Nhị tiểu thư....

Âu Dương Vô Thần ôm lấy thân thể của cô, anh nhìn khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên chuyển sắc, run rẩy lên tiếng:

- Đừng sợ, Thiên Thiên, em đừng sợ... Em sẽ không sao đâu....

Âu Dương Thiên Thiên chỉ cảm thấy lồng ngực mình đau buốt, đến thở cũng cảm thấy thật đau, miệng lắp bắp gọi nhỏ:

- Âu... Âu Dương Vô Thần....

Cố gắng chịu đựng mọi sự đau đớn từ cơ thể, cô cắn môi, nhìn thẳng người đàn ông nói:

- Em.... có chuyện.... muốn nói với anh....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 702: Lời Muốn Nói (702)

Âu Dương Vô Thần lo lắng vết thương của người con gái đến loạn, anh đã không thể phát hiện ra lời nói của cô hoàn toàn thay đổi, ngay cả cách xưng hô, cũng đã khác trước rất nhiều.

Nhìn vết thương vẫn đang chảy máu, anh đưa tay đặt lên nó, ngập ngừng đáp:

- Đừng nói nữa... em đừng nói gì cả.... hãy giữ sức đi....

Âu Dương Thiên Thiên cương cổ, cô cau có mặt mày khi lồng ngực đang truyền đến cơn đau nhói ngày càng lớn hơn.

Sherry và Eira nhìn thấy như vậy, nhưng bản thân lại không thể làm gì, chỉ biết mếu máo gọi:

- Nhị tiểu thư!

Đúng lúc này, Mã Nhược Anh chạy đến, cô quỳ xuống đất, vươn tay cởi cúc áo của Âu Dương Thiên Thiên ra, nhìn vị trí đạn bắn rồi lên tiếng:

- Vết thương ở khoang ngực, từ đây không thể nhìn thấy được gì, cần phải đưa đến bệnh viện thôi.

Dứt lời, cô quay sang nhìn Eira và Sherry, nói gấp:

- Lấy xe của các người đi, xếp ghế khoang sau lên, tôi sẽ đặt Thiên Thiên vào chỗ đó.

Thế nhưng, sau lời của cô, Eira và Sherry lại đứng im tại chỗ, ánh mắt họ nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên lo lắng đến cực độ, chậm chạp không chịu rời đi.

Mã Nhược Anh cau mày, quát lớn:

- Di chuyển đi, bây giờ không phải lúc ngớ ngẩn đau khổ đâu. Các người có biết đạn bắn vào khoang ngực bên trái có tỉ lệ trúng tim cao bao nhiêu không? Còn không mau đi nữa thì chỉ vài phút sau Nhị tiểu thư của các người sẽ chết đấy!

Eira và Sherry nghe thấy, cả hai nhanh chóng lấy lại tinh thần, đứng lên chạy vụt ra ngoài.

Mã Nhược Anh lục tung hộp cứu thương, phát hiện đã hết bông băng, cô đứng dậy, hướng mắt nhìn xung quanh, sau đó chạy một mạch vào trong nhà chính của Đường gia.

Âu Dương Vô Thần mặc kệ tay mình dính đầy máu, anh che vết thương của Âu Dương Thiên Thiên lại, lên tiếng:

- Không sao đâu, có Nhược Anh ở đây rồi, em sẽ không sao đâu. Cố lên Thiên Thiên...

Người con gái nhìn Âu Dương Vô Thần rất thâm tình, cô cho anh một ánh mắt mà trước giờ chưa từng để lộ ra điều này với anh. Mím môi, Âu Dương Thiên Thiên thở từng cơn nặng nề:

- Âu Dương Vô Thần... anh.... nhất định phải nghe em nói... lời này... Em đã muốn... sau khi kết thúc mọi chuyện.... sẽ trực tiếp nói với anh... nhưng mà... không.... nghĩ đến sẽ phải nói trong tình cảnh này...

Âu Dương Vô Thần nghiêng rằng, mắt anh đã đỏ ầu, nhưng vẫn cố kiềm nén, trả lời:

- Không cần phải bây giờ đâu, đợi em khỏe hơn, chúng ta có thể nói chuyện mà. Hiện tại đừng nói gì nữa... anh xin em đấy....

Người đàn ông có thể cảm nhận được lòng bàn tay mình đã ngày một trở nên ướt át hơn, máu của Âu Dương Thiên Thiên đang chảy ra quá nhiều, và vì cô cố hết sức lấy hơi để nói mà nó đã chảy nhiều đến mức không thể kiểm soát được.

Âu Dương Vô Thần vô cùng sợ hãi, anh thật sự sợ... cứ tiếp tục như vậy.. thì sẽ có chuyện không hay xảy ra mất.

Âu Dương Thiên Thiên lắc nhẹ đầu, nói với giọng hỗn hển:

- Không được, không nói bây giờ.... em sợ.... sau này sẽ không thể nói được mất....

Âu Dương Thiên Thiên nhìn vào đôi mắt của người đàn ông, giờ phút này trong đôi con ngươi anh chỉ phản chiếu một mình hình bóng của cô, điều đó làm Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy thật hạnh phúc, chậm rãi lên tiếng:

- Chuyện của Elsa.... là em đã giận dỗi... với anh. Em biết anh không có lỗi... nhưng mà.... em xin lỗi anh. Lúc này... khi nhìn thấy phát súng đó bắn đến, em như.... thấy lại hình ảnh của Elsa vậy... cô ấy... cũng như anh... đứng chắn trước mặt em.... và rồi ra đi trong vòng tay của em... Em đã không thể không làm gì được... em đã đau khổ rất nhiều... Vô Thần...

Người đàn ông nghe cô nói mà trái tim đau đớn khôn xiết, anh liên tục gật đầu, đáp:

- Anh biết, anh biết. Không sao đâu, chỉ cần em thấy tốt là được. Không sao đâu.

Lời của Âu Dương Vô Thần làm Âu Dương Thiên Thiên cười gượng, cô từ từ đưa tay lên chạm vào mặt anh, nói:

- Anh luôn... bao dung em như vậy.... dù người có lỗi luôn không phải là anh.... Anh thật sự rất ngốc.....

- Nhưng mà... Vô Thần.... cảm xúc của em với Elsa.... chỉ là sự áy náy và tự trách.... không giống anh. Em làm điều này.... không phải hoàn toàn vì thấy anh giống Elsa..... mà còn là vì... tình cảm mà em dành cho anh nữa... Nó khác biệt.... nó.... không phải là sự áy náy... hay tự trách đâu....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 703: Em Thích Anh!

Những lời Âu Dương Thiên Thiên nói ra, khiến Âu Dương Vô Thần ngơ người vài giây, anh chớp mắt nhìn cô, ngập ngừng hỏi:

- Em... nói gì?

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, đáp:

- Vô Thần, em đã luôn.... muốn nói lời này với anh... từ lần anh mang theo em... đến Ý..... Nhưng mà... thật sự vẫn chưa nói được. Có quá nhiều chuyện đã xảy ra... quá nhiều thứ mà em phải làm... trên con đường này.... em thật sự đã nợ quá nhiều người... vậy nên bây giờ.... không muốn nợ tiếp một người thật lòng với em nữa.

- Em..... em thích anh, Âu Dương Vô Thần. Thích sự dịu dàng của anh, thích sự.... bao dung của anh... thật sự rất thích anh..... Nhưng mà.... có lẽ bây giờ.... nói ra đã quá muộn rồi..... ừm....

Âu Dương Thiên Thiên căng người, hô hấp của cô bắt đầu rối loạn, vết thương ở trước ngực đột nhiên phụt ra rất nhiều máu, khiến cả cơ thể cô run lên.

Âu Dương Vô Thần sợ đến mức tái mặt, anh hốt hoảng xoay đầu, gào thét:

- Nhược Anh, Nhược Anh, cậu đâu rồi. Đến đây nhanh lên, Mã Nhược Anh!!

Bàn tay Âu Dương Thiên Thiên sờ mặt người đàn ông đã run rẩy không thể kiềm chế được, cô thở dốc từng hơi nặng nề, nói với giọng ngắt quãng:

- Âu Dương.... Vô Thần.... tại sao em.... không nói... điều này sớm hơn... nhỉ.... em xin lỗi.... em thật sự... xin lỗi anh...

Người đàn ông bắt lấy tay cô, đôi mắt anh đỏ ngầu, chứa đầy nước, lần đầu tiên, Âu Dương Vô Thần cảm thấy sợ hãi. anh nắm chặt bàn tay Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu nói:

- Không, em không được có chuyện, anh nhất định sẽ không để em có chuyện. Hãy cố chịu đựng, xem như là cố chịu đựng vì anh, có được không? Đừng bỏ cuộc, anh xin em đấy, Thiên Thiên....

"Két" - Đúng lúc này, Eira và Sherry đã lái xe đến nơi, bọn họ vọt xuống, mở cửa khoang xe sau ra. Mã Nhược Anh cầm theo bông băng và dụng cụ phụ trợ hô hấp chạy tới, cô cùng đám người bế Âu Dương Thiên Thiên đặt lên xe, rồi nhanh chóng phóng đi.

Sherry lái xe với vận tốc cao nhất, cô băng băng chạy trên đường, vọt bay như tên lửa.

Ở phía sau, Mã Nhược Anh tiêm vào người Âu Dương Thiên Thiên một loại thuốc, đặt ống thở lên mũi cô ấy, cô nói:

- Thở chậm thôi, Thiên Thiên, cố thở chậm thôi.

Ngược lại với điều cô nói, Âu Dương Thiên Thiên thở mỗi lúc một nhanh hơn, tiếng thở vừa mạnh lại vừa dốc. Mã Nhược Anh biết chắc khoang ngực đã có vấn đề, nhưng hiện tại cô không thể làm gì được, chỉ cố gắng kéo dài tình trạng của Âu Dương Thiên Thiên ra mà thôi.

Lấy bông băng đặt lên vết thương của cô, Mã Nhược Anh cắn môi, quan sát thật kĩ nét mặt cô ấy.

Vài giây sau, đột nhiên Âu Dương Thiên Thiên thở chậm hơn, ánh mắt cũng bắt đầu mờ đi, mi mắt như muốn kéo xuống.

Mã Nhược Anh ngay lập tức lay người cô, hét lên:

- Đừng ngủ, Thiên Thiên, hãy thở đi. Thiên Thiên.....

Âu Dương Thiên Thiên không điều chỉnh được cơ thể mình nữa, hơi thở của cô đã mỏng hơn, người cũng trở nên nhẹ tênh, tất cả mọi giác quan đều rất mơ hồ, cô dường như không thể nghe rõ điều gì nữa.

Xung quanh chỉ bủa vây bởi một số từ ngữ đan xen nhau... vừa nhỏ... lại vừa xa vời...

- Nhị tiểu thư.... hãy cố gắng lên... Nhị tiểu thư....

- Thiên Thiên, đừng nhắm mắt lại.... cố thở đi....

- Thiên Thiên.... anh không cho phép em xảy ra chuyện....

Giọng nói sao càng ngày càng xa xăm thế này.... cảm giác.... thật giống với lúc đó.....

Khi cô nằm trên đường, hấp hối nhìn người đàn ông đứng nhìn cô, một cách vô hồn.... Cảm giác này... có phải cô sắp chết một lần nữa không?

Thật sự.... sẽ rời đi như thế này sao?

Khóe mắt Âu Dương Thiên Thiên liếc nhìn sang bên cạnh, trong mơ màng, cô thấy ngũ quan của Âu Dương Vô Thần hiện lên trước mắt mình.

Bàn tay đang nắm tay người đàn ông vô thức siết lại, khóe mắt Âu Dương Thiên Thiên đỏ lên nhanh chóng.

Đừng.... đừng bắt tôi đi..... ông trời... xin đừng tước lấy cơ hội này của tôi... tôi không muốn đi... thật sự không muốn đi.

Âu Dương Thiên Thiên.... xin cô hãy cho tôi ở lại.... tôi muốn ở bên cạnh anh ấy.... cầu xin cô..... hãy cho tôi ở lại....

Trong những tiếng thét gọi, mắt cô gái dần nhắm lại, cho đến lúc hoàn toàn bất tỉnh, giọt nước mắt.... cuối cùng cũng trào ra.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 704: Tính Mạng Nguy Hiểm

Thấy thân thể Âu Dương Thiên Thiên không cử động nữa, Âu Dương Vô Thần liền lao đến, anh đẩy Mã Nhược Anh qua một bên, ôm lấy người cô, lay mạnh gào thét:

- Đừng, Thiên Thiên, em không được ngủ, anh không cho phép em ngủ, mở mắt ra nhìn anh đi, mở mắt ra đi, Âu Dương Thiên Thiên!!!

Eira đưa tay lên che miệng, cô cúi đầu, khóc nức không thành tiếng. Ánh mắt Mã Nhược Anh cũng rưng rưng, nhưng cô không bi lụy, vài giây sau, cô vươn tay đẩy Âu Dương Vô Thần ra, lên tiếng:

- Để tôi, Thiên Thiên sẽ không chết đâu.

Dứt lời, cô tháo ống thở của Âu Dương Thiên Thiên, dùng tay há miệng cô ấy ra một khoảng, rồi hít hơi, trực tiếp hô hấp nhân tạo.

Không một bệnh nhân nào có thể chết dưới tay cô.... đó chính là lời thề của Mã Nhược Anh!

=====

Trước phòng cấp cứu của một bệnh viện, Âu Dương Vô Thần ngồi trên hàng ghế lạnh lẽo, hai tay đan vào nhau, chống trán cúi gằm đầu xuống.

Ánh đèn đỏ vẫn sáng, đồng hồ đã đạt tới mốc năm con số, và đã hơn 3 tiếng đồng hồ trôi qua, thế nhưng cuộc phẫu thuật của Âu Dương Thiên

Thiên vẫn chưa kết thúc.

Lúc này, một đám người chạy tới, Andrew, Stefan và Vivian vừa mới biết tin tức, cả ba người đã cấp tốc đến ngay.

Vivian đi tới chỗ của người đàn ông, cô đặt một tay lên vai anh, nhẹ nhàng nói:

- Không sao đâu, Thiên Thiên sẽ ổn thôi. Cô bé đó rất mạnh mẽ.

Andrew và Stefan hỏi Eira đứng gần đó:

- Tình hình Âu Dương Thiên Thiên thế nào?

Đôi mắt Eira đỏ hoe, tựa như đã khóc rất nhiều, cô mím môi, chậm rãi đáp:

- Nhị tiểu thư bị bắn vào ngực, không chắc chắn là có trúng tim hay không. Nhưng bác sĩ Mã hiện đang cấp cứu cho cô ấy, tạm thời đang trong giai đoạn nguy hiểm.

Trên đường di chuyển đến bệnh viện, tim của Âu Dương Thiên Thiên đã ngừng đập trong vài giây, thế nhưng cũng thật may, khi đó Mã Nhược Anh đã hô hấp nhân tạo cho cô, nếu không... bây giờ có lẽ người nằm trên bàn phẫu thuật... đã chỉ còn là một cái xác.

Stefan nghe xong, anh liếc mắt nhìn về phía cửa phòng cấp cứu, nơi mà người con gái đang ở bên trong, cố gắng dùng hết sức lực để cứu bệnh nhân của mình, im lặng không lên tiếng.

Ở một góc khuất khác, bóng dáng một người phụ nữ xuất hiện, Elena nhìn tư thái của Âu Dương Vô Thần sau đó lại nhìn về hướng ánh đèn vẫn sáng đỏ rực, vài giây sau thì quay đầu rời đi.

=====

Trong không gian tối đen, cô gái bước đi về phía trước một cách vô hồn, ánh mắt cô vô định không có tiêu cự nào, dường như không có gì có thể lọt vào đôi con người trong suốt ấy.

Đúng lúc này, phía sau vang lên một tiếng nói:

- Âu Dương Thiên Thiên!

Người phụ nữ với khuôn mặt già dặn hơn hẳn xuất hiện, đi chậm rãi đến gần người con gái, lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, là cô có đúng không?

Cô gái từ từ quay đầu lại, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, không tồn tại một chút khuyết điểm nào nhưng lại phảng phất nỗi buồn không thể diễn tả thành lời. Nhất là đôi mắt trong suốt vô hồn ấy, giống hệt làn nước trong xanh chảy dưới đại dương... nhưng lại bị che mờ bởi lớp sương sớm... mờ ảo, lênh đênh, vô định...

Cô gái nhìn người phụ nữ, mấp máy môi gọi:

- Đàm Gia Hi.

- Âu Dương Thiên Thiên, có thể cho tôi thêm một cơ hội không? Tôi muốn ở lại, tôi muốn ở lại thân thể của cô.

Cô gái chớp nhẹ ánh mắt, trước lời khẩn của người trước mặt, cô không trả lời lại.

Đàm Gia Hi thấy vậy, liền hỏi với giọng thiết tha:

- Không được sao? Thật sự.... không thể để tôi ở lại với anh ấy sao?

Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên cười mỉm, rồi sau đó.... cô lắc đầu....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 705: Ranh Giới!

Đàm Gia Hi thấy biểu hiện của Âu Dương Thiên Thiên, cô mím môi, vài giây sau thì đột ngột quỳ xuống, lên tiếng:

- Tôi xin cô, hãy cho tôi ở lại. Xem như là nể tình giúp cô hoàn thành tất cả mọi ước nguyện, hãy cho tôi thêm một cơ hội nữa, có được không?

Người con gái nhìn Đàm Gia Hi, chậm rãi hỏi:

- Cô đã hoàn thành ước nguyện của tôi?

Đàm Gia Hi cắn môi, hạ giọng trả lời:

- Tuy vẫn còn lỡ dở vài thứ, nhưng quyền thừa kế Âu Dương gia cũng đã gần như hoàn toàn nằm trong tay tôi rồi, chỉ còn cần một chút thời gian nữa thôi. Về phần Âu Dương Vô Thần, tôi cũng đã làm anh ấy yêu cô. Cả hai ước nguyện, tôi thật sự đã hoàn thành xong rồi.

Âu Dương Thiên Thiên chớp đôi mắt lạnh nhạt, nhìn người phụ nữ nói:

- Anh hai yêu tôi? Không phải... anh ấy không đã yêu cô, Đàm Gia Hi!

=====

Ở ngoài cửa phòng cấp cứu, đã trải qua một khoảng thời gian dài, cuộc phẫu thuật của Mã Nhược Anh vẫn chưa kết thúc. Những người đứng bên ngoài đều mang theo tâm trạng lo lắng, có người bất an ngồi đợi, cũng có

người chấp tay cầu nguyện, hi vọng Âu Dương Thiên Thiên thoát khỏi kiếp nạn lần này.

Vivian ngồi suốt bên cạnh Âu Dương Vô Thần, âm thầm an ủi anh, Andrew và Stefan cũng đứng đợi trong lo âu.

Âu Dương Thiên Thiên thực sự đã trải qua rất nhiều chuyện, cô ta bị cuốn vào cuộc sống của quá nhiều người, đi đến bước đường ngày hôm nay, nhóm người của anh cũng phải gánh một phần trách nhiệm. Anh tuy không thích cô ta, nhưng cũng hi vọng... cô ta có thể sống sót.

Ở bên trong căn phòng lạnh toát, Mã Nhược Anh đã đổ mồ hôi vì cuộc phẫu thuật kéo dài hơn dự kiến. Đã 5 tiếng đồng hồ trôi qua, vết thương của Âu Dương Thiên Thiên vẫn rất nặng, không biết tại sao, cô lại cảm thấy có một sức mạnh vô hình nào đó đang muốn cướp người con gái này đi. Tính mạng của cô ấy... đang bị kéo dài ra, không phải chết ngay lập tức, cũng không phải sống lại, mà chính là bị bắt buộc ngừng một chỗ.

Dường như Âu Dương Thiên Thiên đang phải đứng trước ranh giới sự sống và cái chết, cô ấy đang mông lung chẳng? Hay là đang lựa chọn?

"Tít... tít.... tít" - Đúng lúc này, một loạt những âm thanh vang lên, y tá đứng bên cạnh nhìn dòng điện tâm đồ, trợn mắt lên tiếng:

- Bác sĩ, tim của bệnh nhân đột nhiên có dấu hiệu ngừng đập.

Mã Nhược Anh nghe vậy, hoảng hốt nhìn vết thương trên ngực Âu Dương Thiên Thiên. Viên đạn cách tim 5cm, không hề gây ảnh hưởng gì mà, tại sao lại....?

- Chuẩn bị máy kích điện tim. Nhanh lên!

=====

Quay trở lại với cuộc đối thoại của hai cô gái, câu nói của Âu Dương Thiên Thiên làm Đàm Gia Hi im lặng, cô mím môi, không lên tiếng đáp lại.

- Lúc đầu, tôi hi vọng cô có thể dùng thân thể của tôi, thay tôi... yêu Âu Dương Vô Thần. Nhưng mà.... đến cuối cùng... lại là khiến anh ấy yêu cô... với vẻ ngoài của tôi. Đàm Gia Hi, đó là cách hoàn thành ước nguyện của cô?

Đàm Gia Hi cúi mặt, cắn môi trả lời:

- Nhưng tôi lúc đầu không hề yêu anh ấy, sao có thể thay cô yêu được? Hơn nữa.... bản thân tôi ở trong cơ thể của cô.... cũng không được quyền lựa chọn ngoại hình. Cho dù bây giờ Âu Dương Vô Thần yêu cô hay là yêu tôi, thì anh ấy cũng đâu biết tôi là Đàm Gia Hi? Anh ấy sẽ chỉ biết bản thân yêu Âu Dương Thiên Thiên mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, nói với giọng nhẹ nhàng:

- Anh hai.... chưa bao giờ yêu tôi vì ngoại hình, cũng chưa bao giờ yêu cái tên Âu Dương Thiên Thiên. Hiện tại, anh ấy yêu tôi... là bởi vì tôi chính là cô. Đàm Gia Hi, Âu Dương Vô Thần yêu con người của cô, không phải vì ngoại hình hay cái tên của tôi.

Dừng một chút... Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên chuyển chủ đề, hỏi:

- Đàm Gia Hi, cô có biết vì sao... cô lại trọng sinh vào thân thể của tôi không?

Người phụ nữ ngược đầu nhìn lên, thành thật đáp:

- Không biết!

- Nhớ lại một chút, lần đầu tiên cô tỉnh dậy trong cơ thể của tôi... là ở đâu? - Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, hỏi tiếp.

Nghe vậy, Đàm Gia Hi cau mày, đảo đôi mắt một lượt, rồi trả lời:

- Là ở bệnh viện. Bệnh viện... trung ương Bắc Kinh.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu nhìn cô, nói:

- Phải, bệnh viện Trung ương Bắc Kinh. Vậy, cô có còn nhớ, y tá đã nói... nguyên nhân tôi vào viện, là vì sao không?

Đàm Gia Hi mím môi, đáp:

- Nhớ, bọn họ nói, cô là bị tai nạn giao thông, trên đường 5....

Lời đang nói đột nhiên khựng lại, Đàm Gia Hi tròn tròn mắt nhìn cô gái trước mặt, cổ họng đột nhiên nghẹn cứng. Âu Dương Thiên Thiên hạ mắt, lên tiếng:

- Không phải ngẫu nhiên mà tạo hóa cho cuộc đời của hai chúng ta trói buộc vào nhau, Đàm Gia Hi. Trên đoạn đường ngày hôm đó, khi cô bất chợt lao ra, đã đụng trúng phải một chiếc xe, và người trong chiếc xe đó.... chính là tôi!

- Đàm Gia Hi, tôi là người gây ra cái chết cho cô, nhưng cô... cũng là người đã gây ra cái chết của tôi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 706: Trả Lại Cho Tôi Đi

Mã Nhược Anh toát mồ hôi lạnh, cô đưa ống máy kích điện vào hai tâm của trái tim Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- 150J. Kích.

- Đã kích.

Dòng điện tâm đồ vẫn chạy một đường ngang, nữ y tá nhanh chóng nói:

- Không có dấu hiệu hồi phục.

Mã Nhược Anh nghe vậy, liền hô:

- Nâng lên 200J.

- Đã nâng lên 200J.

- Kích!

Nữ y tá mím môi, lặp lại lời vừa rồi:

- Vẫn không có dấu hiệu hồi phục.

- Thêm một lần 200J nữa. Kích!

- Đã kích.

Thế nhưng lần này, câu nói quen thuộc "không có dấu hiệu hồi phục nhịp đập" lại vang lên, Mã Nhược Anh vút máy kích điện qua một bên, cô luồn hai tay vào trong khoang ngực của Âu Dương Thiên Thiên, trực tiếp co bóp trái tim của cô ấy.

Giọt mồ hôi nhễ nhại chảy xuống mi mắt, Mã Nhược Anh cắn môi, miệng lẩm bẩm:

- Đừng bỏ cuộc, Thiên Thiên, gắng lên, em không thể chết được... Tuyệt đối không thể!

=====

Đàm Gia Hi tròn mắt kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt, những lời cô ấy nói ra, thật sự làm cô bất ngờ.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, chậm rãi lên tiếng:

- Nhưng cũng không hoàn toàn trách cô được, khi đó phanh xe của tôi gặp sự cố, không thể kịp thời ngăn cản nên mới để vụ va chạm xảy ra. Tuy nhiên, phần lớn đương nhiên là do cô không chú ý lao ra đường, khiến tôi không kịp trở tay.

Đàm Gia Hi cắn môi, cúi thấp đầu không đáp lại, Lúc đó, tâm trí cô bị rối loạn bởi chuyện ngoại tình của Tống Dật Nhiên, sớm đã không thể giữ bình tĩnh, vậy nên.... mới không để ý xung quanh.

Âu Dương Thiên Thiên liếc đôi mắt buồn, nói với giọng suy tư:

- Tôi khiến cô chết, nhưng là vì lỗi của cô, vậy còn cô khiến tôi chết oan... thì là lỗi của ai? Đàm Gia Hi, cô được tôi cho mọi thứ để sống lại, để được yêu, được trả thù người chồng phụ bạc, còn tôi? Tôi nhờ cô hoàn thành nguyện vọng, chính là để trả lại những gì tôi cho cô mượn, nhưng cô

đã làm gì? Nguyên vọng đầu tiên vẫn dở dang, nguyên vọng thứ hai lại làm tốt hơn cả mong đợi.

- Người đàn ông tôi yêu suốt một đời.... lại yêu cô, không phải yêu Âu Dương Thiên Thiên, mà là yêu Đàm Gia Hi.

Người phụ nữ siết chặt tay, cô cắn môi, nhỏ giọng trả lời:

- Tôi xin lỗi, Âu Dương Thiên Thiên.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, ánh mắt hơi lấp lánh, cô ngồi xuống đối diện người phụ nữ, lên tiếng:

- Một câu xin lỗi, liệu có thể thay đổi được gì? Đàm Gia Hi, nếu như cô thấy có lỗi với tôi, thì hãy làm một việc này.

Đàm Gia Hi chớp mắt, ngược mặt lên nhìn Âu Dương Thiên Thiên. Giây tiếp theo, cô nghe cô ấy nói:

- Trả lại cơ thể cho tôi đi!

=====

Ánh đèn đỏ sáng rực qua gần 7 tiếng đồng hồ cuối cùng cũng tắt, cánh cửa phòng cấp cứu được mở ra, một bóng hình xuất hiện trong ánh nhìn của tất cả mọi người.

Âu Dương Vô Thần nghe tiếng động, anh ngay lập tức bật dậy, tiến về phía trước nắm lấy tay cô gái, anh hỏi:

- Thiên Thiên như thế nào rồi.

Đám người đứng xung quanh cũng hướng toàn bộ ánh mắt về phía Mã Nhược Anh, trong đôi con ngươi hoàn toàn là sự mong đợi.

Thế nhưng, khi cô ấy ngược lên nhìn Âu Dương Vô Thần, đôi mắt của Mã Nhược Anh.... đã phủ một tầng nước mỏng.....

Những chap tiếp theo có rất nhiều bất ngờ, nên mọi người khoan buông lời cay đắng với nhân vật nhé

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 707: Sống Lại Rồi!

Elena đi trên con đường hành lang dài, bước chân của cô rất nặng nề, tựa như đeo chì, nét mặt cũng trông rất khổ sở.

Đến trước một căn phòng, cô mở cửa bước vào. Trên giường bệnh là Đường Tử Ngạo đang nhắm mắt ngủ say, Elena ngồi xuống ghế bên cạnh, ánh mắt chớp nhẹ.

Nhớ lại khoảnh khắc lúc Âu Dương Thiên Thiên đỡ đạn thay cho Âu Dương Vô Thần, trong lồng ngực cô lại nhói lên một cơn đau không rõ lí do.

Như vậy... cô ta đã cứu anh ấy.... đến tận 2 lần.

Âu Dương Thiên Thiên, cô luôn miệng nói mình không có tình cảm với anh ấy.... vậy thì... tại sao lại không sợ chết như vậy?

Lần trước truyền máu đến mức suýt nguy hiểm đến tính mạng, lần này thì còn nghiêm trọng hơn, không lẽ cô vì Âu Dương Vô Thần, có thể không tiếc bản thân mình?

Rốt cuộc cô đã yêu anh ấy đến bao nhiêu.... mới làm được việc như vậy?

Elena hoàn toàn ngỡ người trước những điều mà Âu Dương Thiên Thiên đã thể hiện, không chỉ khâm phục, mà còn có cả sự không thể tin được. Quảng thời gian qua, cô ấy đã không biết, rằng mỗi một chuyện mà Âu

Dương Thiên Thiên trải qua cùng với Âu Dương Vô Thần, đã tích góp tình cảm trong họ quá nhiều.

Và nó nhiều đến mức.... họ sẵn sàng hi sinh vì nhau, ngay cả khi họ vẫn dối lòng, rằng bản thân không yêu đối phương nhiều như vậy.

Lần này, phải xem thử.... liệu tình cảm của hai người... có cứu Âu Dương Thiên Thiên vượt qua kiếp nạn khó khăn nhất hay không.

Elena muốn biết.... đứng trên cây cầu của sinh mệnh, Âu Dương Thiên Thiên sẽ dùng bao nhiêu sức lực để bước qua nó.... cô ta liệu đủ mạnh, đủ tình cảm để cắt đứt sợi dây của tử thần hay không?

=====

Âu Dương Vô Thần nhìn đôi mắt Mã Nhược Anh đỏ hoe, tim anh đập lạch đi một nhịp, ấn đường hơi gập nảy, anh vô thức lên tiếng:

- Nói đi..... xin cậu....

Môi Mã Nhược Anh đột nhiên run rẩy, cô mím chặt, nước mắt đột nhiên trào ra. Thấy cô như vậy, đám người cũng không dám thở, trong đầu bọn họ, bắt đầu hiện lên một suy nghĩ tiêu cực.

Âu Dương Vô Thần dùng lực siết chặt tay Mã Nhược Anh, đột nhiên quát:

- Nói gì đó đi, Mã Nhược Anh!!

Người phụ nữ cắn răng, nấc từng tiếng đáp:

- Tôi xin lỗi... Vô Thần..... Tôi đã cố kiềm nén bản thân không khóc.... nhưng mà..... tôi xin lỗi....

Trái tim người đàn ông như ngừng đập, anh cảm thấy hơi thở của mình bị chặn đứng, nét mặt cứng nhắc một cách trắng bệch:

- Cậu....

Mã Nhược Anh đưa tay lên bám lấy cánh tay Âu Dương Vô Thần, trên khuôn mặt mếu máo đột nhiên nở một cười, nói:

- Thiên Thiên sống được rồi... cô ấy.... đã sống lại rồi.

"....."

Câu nói của Mã Nhược Anh làm đám người nín thở trong chốc lát, nhưng rồi chỉ vài giây sau, bọn họ lại có thể thở được, trong tâm... như nhẹ nhõm khoog thể tưởng tượng.

Sherry và Eira thậm chí còn òa lên khóc, bọn họ đã tưởng....

Vivian cũng bị một phen hú hồn, cô há miệng thở phào, rồi nhìn về phía Âu Dương Vô Thần, thấy anh buông tay Mã Nhược Anh ra, sau đó đưa lên mắt mình, che đi sự hạnh phúc đang dần chảy ra.

Người đàn ông này.... thế mà đã khóc rồi. Sau 23 năm, cậu ta đã khóc.... vì một người có thể làm cậu ấy sợ hãi đến tuyệt vọng.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 708: Người Đã Chọn

Đàm Gia Hi nghe câu nói của Âu Dương Thiên Thiên, nét mặt đứng hình vài giây, lắp bắp lên tiếng:

- Cô.... cô đang nói... cái gì?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn trực diện người phụ nữ, rành rọt lặp lại lời của mình một lần nữa:

- Nếu như cô thấy có lỗi với tôi, vậy thì.... trả lại thân thể cho tôi đi. Tôi sẽ mang linh hồn trở lại với thân phận thật của tôi, là một Âu Dương Thiên Thiên thực sự.

Đàm Gia Hi hoàn toàn bất động trước những lời này, cô chớp đôi con ngươi kinh ngạc, hỏi:

- Tại sao?

Âu Dương Thiên Thiên bình tĩnh trả lời:

- Tại sao là tại sao? Cơ thể của tôi, tại sao tôi không thể trở lại? Thân phận của tôi.... tại sao tôi không thể trở lại? Tôi đã cho cô mượn cơ thể của tôi để sống, vậy tại sao cô không trả lại nó cho tôi? So với một câu hỏi tại sao của cô, thì tôi còn có gấp nhiều lần câu hỏi tại sao hơn nữa.

- Đàm Gia Hi, đáng lẽ ra cô phải chết đi, nhưng lại may mắn được trọng sinh vào một thân thể khác, sống cuộc đời khác, vậy còn tôi? Tôi chết...

chẳng lẽ không đáng có được một cơ hội khác? Cô còn luyến tiếc điều gì sao? Hay cô nghĩ rằng mình ở trong cơ thể của tôi quá lâu.... thì đã trở thành tôi luôn rồi?

Âu Dương Thiên Thiên nói xong, cô đứng lên, liếc mắt nhìn từ trên cao xuống đỉnh đầu người phụ nữ, nói tiếp:

- Đàm Gia Hi, cô sống đủ rồi, cũng đã đến lúc, phải rời đi. Hãy để tôi trở về với thân phận của mình, cô trở về với thân phận của cô.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền quay người lại, nhắc chân muốn bước đi. Thế nhưng đúng lúc đó, đột nhiên từ phía sau.... một giọng nói đã vang lên:

- Tôi xin lỗi. Nhưng mà..... tôi sẽ không rời đi đâu.

Lời nói của cô ta làm Âu Dương Thiên Thiên dừng bước, cô quay đầu lại, nhìn Đàm Gia Hi từ từ đứng dậy, tiến về phía mình, bình tĩnh hỏi:

- Tại vì sao?

Đàm Gia Hi mím môi, ánh mắt cô hiện lên sự kiên quyết, nói:

- Tôi biết sự ích kỉ của mình là quá đáng, nhưng tôi vẫn muốn nói với cô, Âu Dương Thiên Thiên. Tôi sẽ ở lại nơi này. Tôi muốn ở bên cạnh Âu Dương Vô Thần.... và yêu anh ấy.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, lại hỏi tiếp:

- Yêu anh ấy? Cô yêu anh ấy nhiều bao nhiêu?

Bàn tay Đàm Gia Hi nắm chặt lại, lên tiếng:

- Trong mắt tôi, tình yêu không có cách nào định đoạt nhiều hay ít, tôi chỉ biết, mình có thể làm tất cả vì Âu Dương Vô Thần, thậm chí là chết.

Thứ mà Đàm Gia Hi nói, chính là dựa trên thâm tâm thật lòng của cô, và cả những việc cô đã thể hiện ở bên ngoài thế giới thực.

Cô ấy có thể bất chấp tính mạng, không ngại nguy hiểm của chính mình để cứu Âu Dương Vô Thần. Vào những thời khắc quan trọng nhất, thước đo tình yêu của cô, chính là sự hi sinh không ai có thể làm được.

Âu Dương Thiên Thiên nghe Đàm Gia Hi nói, từng lời từng lời đều mang theo sự quyết tâm ngất trời, lúc này, đột nhiên cúi đầu xuống, vài giây sau, cô bật cười, nói:

- Haha, cuối cùng thì tôi cũng có thể yên tâm rồi. Vì người mà tôi đã chọn.... thật sự là không sai. Không sai một chút nào....

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 709: Trả Nợ Một Kiếp

Đàm Gia Hi thấy Âu Dương Thiên Thiên bật cười, nhíu mày khó hiểu:

- Cô.....?

Âu Dương Thiên Thiên ngược lại tỏ ra khá vui vẻ thoải mái, gương mặt đã không còn nét lạnh nhạt xa cách như lúc nãy nữa.

Cô cười mỉm, lên tiếng:

- Đàm Gia Hi, cuối cùng thì tôi cũng chính tai nghe được cô nói cô yêu anh hai tôi, lúc trước thấy cô liên tục giữ khoảng cách với Âu Dương Vô Thần, tôi đã tưởng.... cô không thích anh ấy chứ. Nhưng bây giờ nghe cô nói như vậy, tôi đã yên tâm rồi đi rồi.

Dừng một chút, cô nói tiếp:

- Thật ra, bản thân tôi là kiểu người nhút nhát, có lối sống mờ nhạt và khép kín. Bao nhiêu năm qua, chỉ biết cam chịu sống bình lặng, dù có bị ức hiếp cũng không phản kháng lại. Đến kết cục như ngày hôm nay, đều là do tôi không đủ mạnh mẽ và kiên quyết, hoặc cũng có thể nói, tôi không thích hợp sống trong thế giới gia tộc tranh đấu này.

- May mắn là khi tôi gặp cô, Đàm Gia Hi. Cô đã thay đổi cuộc đời của tôi, tôi thật sự.... rất biết ơn cô.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô nhìn người phụ nữ, ánh mắt trong veo như dòng suối, không nhiễm chút bụi trần nào.

Đàm Gia Hi lần đầu tiên thấy, cô gái này thực giống như một thiên thần, chỉ tiếc sinh nhầm nơi, nên mãi mãi không thể cất cánh bay cao được.

- Đàm Gia Hi, những lời lúc nãy tôi nói.... chỉ là muốn thử cô, xem xem cô muốn ở lại nơi này đến mức nào thôi, không hề có ý gì khác. Tôi sớm đã chết rồi, vốn đã không thể.... quay trở lại thân thể của chính mình nữa. Bây giờ người ở đó.... sẽ là cô, và mãi mãi là cô.

Âu Dương Thiên Thiên cầm lấy tay người phụ nữ, hỏi với giọng khẩn thiết:

- Cô có thể giúp tôi một việc không?

Đàm Gia Hi gật đầu, chân thành đáp:

- Được, dù là yêu cầu gì tôi cũng đáp ứng cô.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, liền nói:

- Tôi cho cô mượn một đời của tôi, Đàm Gia Hi. Chỉ hi vọng... cô có thể trả cho tôi một kiếp!

- Một kiếp người này.... thay tôi yêu thương và bảo vệ Âu Dương Vô Thần. Đừng bao giờ rời xa anh ấy, có được không?

Đàm Gia Hi nắm chặt lấy tay cô, khẳng định trả lời:

- Được. Tôi hứa với cô, nhất định sẽ mãi ở bên cạnh Âu Dương Vô Thần, không bao giờ rời xa anh ấy.

Âu Dương Thiên Thiên mỉm cười gật đầu, nụ cười của cô trong veo thánh thiện, mang toàn bộ sự đẹp đẽ nhất trần đời hiện lên trước mắt Đàm

Gia Hi.

Đến cuối cùng.... người mà Âu Dương Thiên Thiên để tâm nhất vẫn là người đàn ông mang tên Âu Dương Vô Thần. Dù cho anh ta chưa bao giờ chân chính yêu cô, thì cô vẫn.... muốn bảo vệ anh ấy cả một đời. Dù cô không thể trực tiếp làm điều đó, nhưng sẽ có người.... thay cô thực hiện.

Xung quanh thân thể người con gái bỗng sáng lên, mọi thứ thuộc về Âu Dương Thiên Thiên dần tiêu tan, Đàm Gia Hi chớp mắt, cố nắm lại bàn tay của cô ấy, lên tiếng gọi:

- Âu Dương Thiên Thiên....

Không gian đen tối đột nhiên bùng lên một thứ ánh sáng kì ảo, che lấp đi tất cả bóng đen đang bao trùm. Trong sự chói chang huyền diệu của nó, hình ảnh của Âu Dương Thiên Thiên dần biến mất, chỉ đọng lại một nụ cười đơn thuần cùng giọng nói vang vọng xa xăm:

- Đàm Gia Hi, hãy nhớ những gì cô đã nói ở thời điểm này. Con đường phía trước mà cô phải đi, sẽ có rất nhiều chông gai và khó khăn, nhưng hi vọng, mỗi lúc cô gục ngã hoặc muốn bỏ cuộc, có thể nhớ lại điều cô đã hứa với tôi..... Đừng bao giờ buông tay Âu Dương Vô Thần.

.....

Ngày hôm đó, đã có một thiên sứ vỗ cánh bay về trời, vĩnh viễn biến mất khỏi trần gian, thứ cô ấy để lại, tuy không nhiều... nhưng là cả một đời người.

Chỉ hi vọng....cho mượn một đời... có thể hoàn trả một kiếp. Mãi mãi bên nhau.

Câu phiêu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 710: Túc Trực Ngày Đêm!

"Âu Dương Thiên Thiên...."

"Âu Dương Thiên Thiên...."

"Âu Dương Thiên Thiên...."

Trong những tiếng gọi xa xăm, đôi mắt người con gái đột nhiên động đậy, sau đó vài giây.... mi mắt chợt nhấc lên....

Chớp đôi con ngươi trong suốt nhìn những thứ trước mặt, cô gái chỉ thấy một trần nhà màu trắng toát lạnh lẽo. Hơi cau mày lại, cô đảo khéo mắt, liếc nhìn sang bên cạnh.

Đúng lúc này, đột nhiên có hai khuôn mặt lọt vào tầm mắt. Eira và Sherry há miệng, đồng thanh lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, cô tỉnh lại rồi!

Vừa dứt lời, Eira bỗng vỗ tay Sherry, nhanh chóng nói:

- Mau đi báo cho cậu chủ, mau lên.

Sherry nghe thấy, ngay lập tức gật đầu, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cứng nhắc cử động thân thể, cô rướn người, dường như muốn ngồi dậy.

Eira biết được điều này, cô liền vươn tay ra, giúp Âu Dương Thiên Thiên, để cô dựa lưng vào thành giường.

Từ ngực truyền đến một cơn đau nhói, Âu Dương Thiên Thiên vô thức đưa tay đặt lên xoa ngực mình, nét mặt nhăn lại.

Eira thấy thế, liền lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, đừng cử động nhiều quá, vết thương của cô vẫn chưa lành hẳn, nên từ từ thôi.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, đáp:

- Không sao, tôi sẽ chú ý.

Đau như vậy.... mới có cảm giác mình đang sống chứ. Âu Dương Thiên Thiên, thực sự cảm ơn cô, đã cho tôi được quay trở lại.

Ngước mặt lên nhìn Eira, cô nôn nóng hỏi:

- Âu Dương Vô Thần đâu?

Eira đi về phía bàn, rót một cốc nước ấm mang tới, nhìn cô trả lời:

- Nhị tiểu thư xin đợi một lát, Sherry đã đi gọi rồi, cậu chủ sẽ đến ngay thôi. Nhiều ngày qua ngài ấy luôn túc trực bên cạnh cô, vốn vừa mới thuyết phục ngài ấy về phòng nghỉ ngơi, nhưng không ngờ Nhị tiểu thư đã tỉnh lại rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nhận lấy cốc nước, nhưng cô không uống, mà để nó lên chiếc tủ bên cạnh, chớp mắt nghi hoặc:

- Nhiều ngày?

- Đúng vậy, Nhị tiểu thư đã hôn mê tổng cộng 5 ngày rồi, từ lúc đưa cô ở bệnh viện về, cô chưa hề tỉnh lại một lần nào, cậu chủ đã vô cùng lo lắng, luôn ở bên cạnh Nhị tiểu thư túc trực suốt ngày đêm.

Eira vừa đáp xong, đột nhiên có tiếng động vang lên, đồng thời cánh cửa phòng bật ra, thân ảnh người đàn ông xuất hiện ngay trước mặt Âu Dương Thiên Thiên,

Eira thấy anh, ngay lập tức đứng dậy, lên tiếng:

- Cậu chủ, Nhị tiểu thư....

- Âu Dương Vô Thần... - Cùng lúc đó, Âu Dương Thiên Thiên cũng gọi tên anh.

Thế nhưng, mọi tiếng nói đều đột ngột dừng lại, khi mà người đàn ông tiến về phía trước, không nói không rằng, ôm chầm lấy Âu Dương Thiên Thiên.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 711: Em Đau..

Âu Dương Thiên Thiên sững người trước hành động của người đàn ông, Eira cũng kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời, nhưng cô nhanh chóng hiểu ra, liền lùi về sau, mang theo Sherry nhanh chóng ra khỏi phòng.

Đóng cửa lại, Sherry bị lôi cổ ép kéo đi, ai oán lên tiếng:

- Eira, cô làm cái gì vậy? Tôi còn chưa kịp nhìn Nhị tiểu thư thế nào.

Eira cố gắng lôi cô gái đi thật xa, vừa đáp:

- Cô muốn nhìn thì đợi lượt sau, còn bây giờ không được.

- Hả????

Cô mới nghe cái gì thế này? Eira bảo đợi lượt sau mới được vào thăm Nhị tiểu thư à? Từ khi nào muốn nhìn cô ấy đã phải xếp lượt lấy số rồi?

.....

Trong khi đó, Âu Dương Thiên Thiên vẫn bất ngờ không kịp phản ứng với cái ôm đột ngột của người đàn ông, cô từ từ đưa tay lên chạm vào lưng anh, gọi nhỏ:

- Âu Dương Vô Thần?

"...."

Thế nhưng sau lời gọi của cô, lại là một tràng im lặng không có ai trả lời.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, há miệng hỏi:

- Anh.... làm sao vậy?

"....."

Tiếp tục một sự im lặng kéo dài....

Âu Dương Thiên Thiên cau mày, hoài nghi có phải Âu Dương Vô Thần ôm cô đến ngủ luôn rồi không? Sao có thể im lặng không đáp lại vậy chứ?

Đảo mắt suy nghĩ, cô đột nhiên nhăn mặt, giọng yếu ớt nói:

- A.... đau....

Âu Dương Thiên Thiên vừa kêu lên, người đàn ông ngay lập tức thả cô ra, anh quỳ chân xuống, đưa tay sờ vào ngực cô, hỏi với giọng đầy lo lắng:

- Em đau sao? Ở đâu? Để anh xem.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, hai mắt cô nhìn chăm vào anh, lên tiếng:

- Chịu nói chuyện rồi sao? Em còn tưởng anh giận.... không muốn nói chuyện với em nữa chứ?

Động tác tay của người đàn ông thoáng dừng lại, anh liếc mắt nhìn cô, đáp:

- Anh đúng là giận em. Tại sao em lại làm một chuyện mạo hiểm như vậy? Tại sao lại đỡ đạn thay cho anh? Em chỉ là một cô gái thôi, tại sao có thể....

Giọng của Âu Dương Vô Thần có chút lớn, nghe trông rất giống như phần nộ, hét vào mặt của Âu Dương Thiên Thiên.

Âu Dương Thiên Thiên ngược lại im lặng nghe anh nói, không phản bác lại, có vẻ đã sợ hãi.

Nhận ra được mình không kiềm chế lớn giọng, Âu Dương Vô Thần liền dừng lại, anh thở hì hộc nhìn cô gái trước mặt, nét mặt rất tức giận,

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, lên tiếng:

- Đừng kiềm nén, nói tiếp đi, em biết anh rất giận em.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, thở hắt ra một hơi. Anh không làm theo lời cô, chỉ quay mặt sang một bên, bày vẻ giận dữ.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô đưa tay lên chạm vào mặt người đàn ông, nói:

- Em không sao rồi mà.... không phải em đã tỉnh dậy rồi ư, em không có chuyện gì hết, anh đừng giận nữa.

Âu Dương Vô Thần bày ra bộ mặt lạnh lùng, không chịu quay đầu lại, vẫn cứ tỏ ra bản thân thực sự giận đến mức bốc hỏa.

Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên liền lên tiếng:

- Em đau.....

- Đau chỗ nào? - Chưa đầy một giây sau, Âu Dương Vô Thần đã quay lại, hỏi với giọng lo lắng....

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 712: Không Đau... Vì Có Anh Ở Đây Rồi!

Trước câu hỏi và hành động bộc phát của Âu Dương Vô Thần, Âu Dương Thiên Thiên vô thức bật cười. Cô biết anh quan tâm cô mà, nhưng lại không thích thua thế.... đáng yêu thật!

Người đàn ông biết mình đã bị lừa, anh cau có mặt mày, im lặng vài giây sau mới hỏi:

- Tại sao em lại làm vậy?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, tinh nghịch đáp:

- Làm gì?

Nheo ánh mắt sắc bén, Âu Dương Vô Thần nói:

- Em biết anh muốn hỏi gì mà, đừng có giả ngơ.

Âu Dương Thiên Thiên nghe anh dọa, bặm môi trả lời:

- Lúc đó em không nghĩ gì hết, chỉ là làm theo bản năng thôi, bản năng muốn bảo vệ anh.

Âu Dương Vô Thần dường như không tin tưởng câu trả lời này, anh bắt lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, nhìn thẳng vào mắt cô, lên tiếng thật nghiêm túc:

- Đừng đùa nữa, nói thật đi.

Âu Dương Thiên Thiên thu lại nét mặt đùa giỡn, cô chớp mắt nhìn anh, cũng thật nghiêm túc đáp trả:

- Ai bảo là em đùa chứ? Em nói thật mà.

"...."

Lời này của cô ngay lập tức làm Âu Dương Vô Thần sửng người, anh cứng đờ ánh mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên. Cô thì rất chân thành, không ngại ngừng nói tiếp:

- Hành động của em lúc đó... đúng thật là theo bản năng, trong đầu em chỉ nghĩ, là không muốn anh bị thương thôi. Bởi vì anh bị thương... thì em sẽ rất đau đớn. Em nói thật đấy, Âu Dương Vô Thần.

Câu trả lời của Âu Dương Thiên Thiên khiến lòng người đàn ông như mềm nhũn, trong trái tim anh đập mạnh từng nhịp vì những lời nói của cô, mặt cũng theo đó mà nóng bừng.

Mím môi, cố gắng kiềm chế nơi khóe miệng đang câu lên, Âu Dương Vô Thần lên tiếng:

- Lần sau không cho phép làm như vậy nữa.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn biểu hiện của anh, gật đầu đáp:

- Ừm.... em biết rồi!

Âu Dương Vô Thần ho khan một tiếng, anh không nhìn thẳng gương mặt của cô nữa, chuyển tầm mắt xuống vết thương trên ngực, hỏi:

- Đau ở đâu?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, thành thật trả lời:

- Không đau..... có lẽ vì anh ở đây rồi. Nên nó không đau nữa...

Âu Dương Thiên Thiên quả thật là nghĩ sao nói vậy, không hề có chút ý nghĩ xa xôi nào. Nhưng mà... cô đã không biết, lời nói đó của mình đã tác động đến người đàn ông kia như thế nào.

Âu Dương Vô Thần rướn người về phía trước, không nói một lời nào đột nhiên nhắm ngay môi Âu Dương Thiên Thiên hôn xuống....

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 713: Thay Đổi Rồi

Âu Dương Thiên Thiên hơi ngơ người, cảm thấy bất ngờ trước nụ hôn của Âu Dương Vô Thần, nhưng chỉ vài giây sau đó, cô nhắm mắt lại, và đưa tay lên ôm lấy cổ người đàn ông, đáp trả lại anh.

Miết nhẹ môi cô, Âu Dương Vô Thần nghiêng đầu, khiến nụ hôn càng sâu hơn. Âu Dương Thiên Thiên lại chủ động há miệng, để anh thuận lợi tiến vào bên trong, dây dưa với lưỡi của mình.

Cả hai rơi vào một nụ hôn nóng bỏng, cho đến khi từ phía sau truyền đến tiếng ho khan, làm hai người dừng lại, cùng lúc quay đầu nhìn về phía cửa.

Mã Nhược Anh không biết từ khi nào đã đứng trước đó, đỏ mắt nhìn hai người, tay che miệng không ngừng ho khan:

- Khụ... khụ...

- Xin lỗi, tôi không biết cậu với Thiên Thiên đang.... khụ.. làm việc "riêng".

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, hỏi với giọng hơi khàn:

- Có chuyện gì sao?

Mã Nhược Anh đã đến sống ở căn biệt thự này vài ngày trước theo sự sắp xếp của anh, để tiện theo dõi tình hình của Âu Dương Thiên Thiên.

Người phụ nữ nhướn mày, có chút lúng túng đáp:

- Cũng không có chuyện gì nghiêm trọng cả, chỉ là.... tôi nghe báo Thiên Thiên đã tỉnh, nên muốn tới xem thử. Không ngờ lại... xin lỗi, tôi có làm phiền hai người không?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, anh mấp máy môi muốn trả lời, nhưng đột nhiên Âu Dương Thiên Thiên lại cắt ngang:

- Không sao, tôi....

- Có ạ. Chị làm phiền không gian riêng tư của tụi em.... một chút.

"...."

Âu Dương Vô Thần và Mã Nhược Anh sau khi nghe xong, đồng loạt bất động, cứng nhắc đưa ánh mắt về phía Âu Dương Thiên Thiên. Dường như họ đều không nghĩ đến, cô sẽ nói ra một câu như vậy.

Mã Nhược Anh há miệng, chớp chớp mắt nói:

- Chị chỉ... muốn xem tình hình sức khỏe của em... sau khi tỉnh lại thế nào thôi.

- Hiện tại em khá ổn. Kiểm tra thì có thể làm sau ạ. - Âu Dương Thiên Thiên rành rọt đáp.

"...."

Lần này, Mã Nhược Anh trực tiếp câm nín, mà Âu Dương Vô Thần cũng đờ người nhìn cô, không nói nổi nên lên.

Nét mặt Âu Dương Thiên Thiên vô cùng bình tĩnh, mặt không đỏ tay không run, tựa như những lời đó không phải do cô nói ra vậy.

Mã Nhược Anh suýt sặc trước điều này, cô cười gượng, lắp bắp lên tiếng:

- Vậy..... vậy.... chị không còn việc gì nữa... sẽ ra ngoài đây. Kiểm tra thì... chắc để mai cũng được.

Dứt lời, Mã Nhược Anh như con robot, cứng nhắc quay người bước từng bước, mở cửa ra và rời đi.

Bước trên hành lang, cô vẫn há hốc miệng và ánh mắt vẫn còn mở to như thể không tin được.

Chuyện vừa nãy cũng quá sốc rồi, những lời mà Âu Dương Thiên Thiên nói, từ ánh mắt đến nét mặt.... đều vô cùng bình thản.

Sao có thể? Không phải trước đây em ấy hay ngại tiếp xúc thân mật với Âu Dương Vô Thần lắm sao? Bây giờ cứ nhiên thừa nhận như vậy...

Bắn một phát súng vào ngực, chết đi sống lại nhiều lần, đi đến cửa môn quan xong quay về, nên bây giờ.... thần kinh có vấn đề ư?

Hay là.... Âu Dương Thiên Thiên thay đổi rồi??

Đang lúc Mã Nhược Anh suy nghĩ, thì đột nhiên từ đâu hai thân ảnh xông ra đứng trước mặt cô, lên tiếng gọi:

- Phó chủ!

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 714: Anh Không Thích Sao?

Mã Nhược Anh bị tiếng kêu dọa cho giật mình, cô nhú mày nhìn hai cô gái trước mặt, cau có hỏi:

- Các cô làm gì vậy? Đã bảo đừng gọi tôi là phó chủ khi không ở hội nữa rồi mà.

Eira và Sherry nghe thấy, ngay lập tức cúi đầu, đáp:

- Chúng tôi xin lỗi, phó chủ.

Nói rồi, Sherry hơi ngước mặt lên, hỏi nhỏ:

- Nhưng mà... bác sĩ Mã, cô đã... thấy Nhị tiểu thư chưa?

Mã Nhược Anh gật đầu, thành thật trả lời:

- Thấy rồi, sao?

Sherry đảo mắt, liếc Eira bên cạnh một cái, rồi hỏi tiếp;

- Vậy... tình hình của Nhị tiểu thư như thế nào rồi?

Mã Nhược Anh cắn môi, hơi đắn đo nói:

- Tình hình cụ thể thì chưa biết, nhưng mà.... Thiên Thiên có vẻ rất kỳ lạ.

Sherry và Eira nghe đến đây, đột nhiên đồng thanh hô lên:

- Kỳ lạ? Kỳ lạ như thế nào? Không lẽ vết thương của Nhị tiểu thư có vấn đề?

Mã Nhược Anh bị tiếng của hai người làm cho hú hồn lần nữa, cô cau mày, đáp:

- Giật cả mình. Không phải vết thương, là chuyện khác. Nhưng mà.....

Kéo dài âm cuối câu của mình, Mã Nhược Anh tặc lưỡi, chợt quay người bước đi, vừa đi vừa nói:

- Thôi, có nói các cô cũng không hiểu đâu.

Eira và Sherry nhìn nhau, rồi ngay lập tức chạy theo sau người phụ nữ, lên tiếng:

- Đó là chuyện gì vậy ạ? Phó chủ? À không... bác sĩ Mã.

- Cô hãy nói đi, bác sĩ Mã!!!

=====

Ở trong phòng, sau khi Mã Nhược Anh rời đi, Âu Dương Vô Thần vẫn đứng đực mặt ra một chỗ, dường như vẫn chưa thể tin những gì mình vừa nghe thấy.

Cho đến khi Âu Dương Thiên Thiên bước xuống giường, đi đến trước mặt và kéo tay anh, thì Âu Dương Vô Thần mới lấy lại ý thức. Anh nhìn cô, hỏi:

- Em.... có biết mình vừa nói gì.... không vậy?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, ngây thơ hỏi ngược lại:

- Em nói bình thường mà, sao thế?

Âu Dương Vô Thần chớp chớp mắt, nhú mày đáp:

- Nhưng.... anh thấy... nó kỳ lạ lắm.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong liền bật cười thành tiếng, cô bước lên trước một bước, áp sát người đàn ông. Ngược khuôn mặt trong veo xinh đẹp, cô lên tiếng:

- Có gì kỳ lạ đâu. Nào... chúng ta tiếp tục.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên nhón chân lên, trực tiếp chạm môi mình vào môi Âu Dương Vô Thần. Anh không còn chưa kịp phản ứng lại thì đã đón lấy nụ hôn của cô.

Âu Dương Thiên Thiên đơn thuần chỉ là chạm môi một chút, vài giây sau cô lại thả người đàn ông ra, cười cong mắt nhìn anh.

Âu Dương Vô Thần nhìn gương mặt của Âu Dương Thiên Thiên, anh vòng tay ra sau eo cô, kéo sát vào người mình, nói:

- Thiên Thiên, dường như em đã thay đổi một chút ít rồi.

Cô gái mỉm cười, cong môi hỏi:

- Anh không thích sao?

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 715: Nấu Bữa Sáng Cho Em

Người đàn ông nghe cô hỏi, lắc đầu đáp:

- Không phải không thích, chỉ là.... anh có chút thích ứng không kịp thôi.
- Vậy thì cứ từ từ thích ứng, không sao, thời gian của chúng ta... còn dài mà! - Âu Dương Thiên Thiên đồng ý trả lời.

Lần này, lời của cô khiến Âu Dương Vô Thần bật cười, anh cúi đầu xuống, trực tiếp ôm hôn người con gái trong lòng mình một cách cuồng nhiệt.

Âu Dương Thiên Thiên không phản kháng lại, tay cô nắm lấy một góc áo người đàn ông, có chút nhướn người về phía trước, đáp lại nụ hôn của anh.

Bàn tay nắm chặt của cô, dùng lực từ cả năm ngón, cũng là dùng lực từ chính cơ thể của mình, tựa như.... nắm rất chặt. Chặt đến mức tưởng chừng tương lai.... sẽ không bao giờ buông ra nữa.

=====

Ngày hôm sau, Âu Dương Thiên Thiên tỉnh dậy trong mơ màng, cô đảo mắt nhìn xung quanh, chợt giật mình khi thấy Âu Dương Vô Thần ngồi một góc giường bên cạnh.

Chạm rãi ôm ngực ngồi dậy, cô lên tiếng hỏi:

- Anh làm gì vậy?

Chiều ngày hôm qua cô bị Mã Nhược Anh bắt làm kiểm tra tổng quát cơ thể, cuộc kiểm tra kéo dài đến tận tối, khiến cô mệt mỏi vô cùng, cũng không biết mình đã thiếp ngủ lúc nào nữa.

Không thể tin là sức khỏe cô yếu đến vậy, chỉ mới hoạt động một chút mà đã mệt không thể tưởng tượng được, còn toát mồ hôi nữa chứ. Xem ra lần này vết thương thực sự nghiêm trọng, nếu không... cơ thể của cô sao có thể suy nhược đến mức đó? Mã Nhược Anh cũng không làm kiểm tra kĩ đến từng góc ngách như thế này.

Âu Dương Vô Thần ngược mặt lên, anh không trả lời mà rướn người về phía trước, kề sát mặt mình đến mặt Âu Dương Thiên Thiên.

Cô theo bản năng lùi người lại, đưa tay lên đặt trên miệng Âu Dương Vô Thần, nói:

- Anh tính làm gì? Mới sáng thôi.

Người đàn ông chớp mắt nhìn cô, chậm rãi trả lời:

- Hôm nay em trở lại bình thường rồi à? Sao không giống như hôm qua vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, không hiểu hỏi:

- Cái gì mà không giống? Em khác chỗ nào?

Âu Dương Vô Thần bặm môi, đôi mắt lấp lánh đáp:

- Em không cho anh hôn.

"....."

???? Mới sáng thì hôn hít gì cơ? Hôn cũng phải có giờ giấc, có thời cơ chứ?

Âu Dương Thiên Thiên cạn lời trước câu nói của người đàn ông, nhưng rồi cô cũng bật cười, nghiêng đầu đặt lên trán Âu Dương Vô Thần một nụ hôn nhẹ.

- Như thế này được không? Em vẫn chưa đánh răng.

Âu Dương Vô Thần thu mặt mình về, cười như một tên ngốc đáp:

- Được rồi~~~

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu bất lực, cô tháo chăn ra, muốn bước xuống giường để vào nhà vệ sinh. Đúng lúc này, tầm mắt lơ đãng nhìn Âu Dương Vô Thần, thấy trang phục trên người anh, cô cau mày lên tiếng:

- Khoan đã, anh đang.... mặc cái gì vậy?

Eo mang tạp dề, tay cầm vá inox là sao? Tính đóng bà nội trợ hay gì đây?

Âu Dương Vô Thần theo hướng mắt cô nhìn xuống người mình, anh "À" một tiếng rồi trả lời:

- À, anh nấu bữa sáng cho em đấy. Một lát nữa vệ sinh cá nhân xong là có thể xuống ăn.

"...."

- Hả? - Âu Dương Thiên Thiên không nghĩ đến sẽ nghe điều này phát ra từ miệng của Âu Dương Vô Thần, cô theo bản năng hô lên.

Người đàn ông ngược lại không tỏ ra biểu hiện nào, anh đảo mắt, dường như nhớ đến điều gì đó, liền nói:

- Quên mất, nồi cháo của anh còn trên bếp.

Dứt lời, liền quay đầu cong chân chạy ra khỏi phòng.

Âu Dương Thiên Thiên trợn mắt, ngơ ngác nhìn theo bóng hình anh....

"....."

Cái gì vậy? Cô nghe lầm sao?

Âu Dương Vô Thần nấu ăn???

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 716: Ăn Cháo Mà Cũng Sặc?

Sau khi Âu Dương Thiên Thiên làm vệ sinh cá nhân xong, cô đi xuống dưới tầng, chợt nhìn thấy bàn ăn đã được chuẩn bị đầy đủ rồi.

Âu Dương Vô Thần thì đã an tọa ở ghế của mình, nghiêm chỉnh ngồi đợi cô.

Âu Dương Thiên Thiên bước xuống cầu thang, cô ngồi vào chiếc ghế đối diện người đàn ông, lên tiếng:

- Ăn thôi.

Âu Dương Vô Thần gật đầu, nói theo cô:

- Ừm, ăn thôi, ăn thôi.

Âu Dương Thiên Thiên bật cười trước hành động của Âu Dương Vô Thần, cô cầm muống lên, bắt đầu múc từng miếng cháo cho vào miệng.

Hương vị không tệ, xem ra tay nghề của Âu Dương Vô Thần cũng không tới nỗi nào.

Âu Dương Thiên Thiên đang ăn, bỗng có một bàn tay vươn ra, đặt đến trước mặt cô một ly sữa tươi.

Theo tầm mắt nhìn lên, cô chợt thấy khuôn mặt một người phụ nữ quen thuộc, theo bản năng gọi:

- Kỳ Ân?

Người phụ nữ cười mỉm, chậm rãi đáp:

- Nhị tiểu thư, thật tốt vì thấy cô đã khỏe trở lại.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt bất ngờ, hỏi:

- Cô về đây từ khi nào vậy?

Kỳ Ân mỉm môi, cúi đầu trả lời:

- Cũng chỉ mới vài ngày trước thôi, lúc đó Nhị tiểu thư vẫn còn hôn mê, nên mới không biết. Chúc cô dùng bữa ngon miệng.

Nói rồi, Kỳ Ân lui người về sau, lặng lẽ di chuyển ra chỗ khác.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn theo bóng lưng cô, vài giây sau thì dời tầm mắt, liếc sang nhìn người đàn ông đối diện, lên tiếng:

- Em tưởng anh đã cho cô ấy kì nghỉ dài hạn, không phải sao?

Âu Dương Vô Thần ung dung thưởng thức đồ ăn mà mình nấu ra, thuận miệng trả lời:

- Đúng là anh đã cho Kỳ Ân một kì nghỉ dài hạn, nhưng là tự cô ta muốn trở về, anh có thể làm gì ư? Hơn nữa, sớm làm việc cũng không phải không tốt. Dù sao so với chuyện để Kỳ Ân ở một mình, thì quay lại đây làm việc vẫn tốt hơn, chí ít có thể giao tiếp với nhiều người, có thể khiến cô ta... bớt cảm thấy trống vắng.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô bặm môi, gật đầu nói:

- Cũng đúng.

Cô chỉ mong như lời mà anh nói, Kỳ Ân ở chung với nhiều người... có thể phần nào đó vơi đi nỗi cô đơn trong lòng....

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, cô không nói gì nữa, tiếp tục cúi xuống dùng bữa ăn của mình.

Lúc này, Mã Nhược Anh vừa từ bên ngoài đi vào, thấy hai người ngồi trên bàn ăn, liền tiến tới, gọi:

- Thiên Thiên, Vô Thần!

Âu Dương Thiên Thiên nghe gọi, ngay lập tức ngược đầu lên, đáp:

- Chị Nhược Anh.

Người phụ nữ nhìn thấy gương mặt cô đã tươi tắn hơn hẳn, mỉm cười hỏi:

- Hôm nay trông em rất có tinh thần, vết thương thế nào rồi? Còn đau không?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, thành thật đáp:

- Không ạ, chỉ thỉnh thoảng vận động mạnh sẽ hơi nhức một chút thôi, còn lại thì khá bình thường.

"Khục..... khục" - Lời Âu Dương Thiên Thiên vừa dứt, đột nhiên người đàn ông phía trước cô bị sặc, đưa tay lên miệng ho liên tục không dứt.

Điều này khiến hai cô gái chú ý đến, đặc biệt là Âu Dương Thiên Thiên ngây thơ, đưa ly nước ở bên cạnh mình cho Âu Dương Vô Thần, cau mày hỏi:

- Anh làm sao vậy? Ăn cháo mà cũng sặc ư?

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 717: Chuyện Không Trong Sáng..

Âu Dương Vô Thần nhận lấy ly nước từ tay Âu Dương Thiên Thiên, anh đảo mắt, lắp bắp đáp:

- Không.... không sao. Chỉ là trong cháo có ớt, nên... sặc..

Mã Nhược Anh nhướn mày, dĩ nhiên không tin vào điều vô lý này, cô liếc nhìn nét mặt anh ta, vài giây sau thì nói:

- Sặc vì thức ăn... hay là vì thứ khác cũng chưa biết chừng.

Âu Dương Vô Thần nghe những lời của người phụ nữ, anh liếc mắt nhìn cô, ho khan vài tiếng. Mã Nhược Anh nhếch môi, lên tiếng chế giễu:

- Tôi hiểu rõ cậu quá mà, đừng tưởng cậu nghĩ trong đầu thì tôi không biết. Nhưng Vô Thần, trong sáng lên một chút đi, em ấy còn chưa khỏi hẳn bệnh, hiện tại làm việc đó là không được.

Âu Dương Vô Thần cầm khăn lau miệng mình, anh chề môi, ngập ngừng trả lời:

- Thì tôi cũng chưa làm gì mà....

Đâu thể trách anh được chứ, đột nhiên được người phụ nữ mình yêu thể hiện tình cảm nồng nhiệt như vậy, không trách sẽ nghĩ đến những việc.... "thân mật" hơn một chút.

Anh cũng không phải hòa thượng, bảo không nổi phản ứng khi hôn Âu Dương Thiên Thiên ư? Có đấy!!!!

Âu Dương Thiên Thiên ngồi một bên, nhất thời không hiểu hai người đang nói chuyện gì. Cô đánh mắt qua Mã Nhược Anh, ngây thờ hỏi:

- Cái gì không được thế ạ?

Người phụ nữ dời tầm nhìn sang cô, mỉm cười lắc đầu, đáp:

- Không có gì. Em còn nhỏ, chưa hiểu được đâu.

Dứt lời, như nhớ ra mục đích mình tới đây, cô liền đưa tập bìa trong tay mình ra, nói:

- À phải, thời gian tới dùng theo đơn thuốc này nhé, cả việc ăn uống và sinh hoạt thường ngày nữa, đều phải tuân thủ những gì chị đã ghi trong này, biết chưa?

Âu Dương Thiên Thiên nhận lấy từ tay Mã Nhược Anh, cô chớp mắt, hỏi:

- Đây là gì ạ?

- Cơ cấu dưỡng bệnh cao cấp của chị, chỉ dành cho những bệnh nhân VIP thôi, hiệu quả vô cùng cao, đảm bảo chỉ cần em thực hiện theo nó trong vòng 10 ngày, vết thương sẽ lành không còn chút dấu vết nào. - Mã Nhược Anh nhướn mày đáp.

Âu Dương Thiên Thiên "A" lên một tiếng cảm thán, theo bản năng mở thử cuốn tập trên tay ra xem, thấy một loạt những dòng chữ hiện trước mặt, cô bất giác câm nín.

"...."

Đây là.... gì vậy? Nhiều chữ quá.

Nào là thức ăn, đồ uống, thuốc bổ, thứ nên dùng, thứ không nên dùng... tất cả đều được liệt kê ra rất chi tiết.

Còn tận một xấp giấy như vậy nữa.... Đây là số sao?

Âu Dương Thiên Thiên nuốt nước miếng, nghĩ đến viễn cảnh sắp tới cô phải ăn ngủ theo những gì ghi trong này, cảm thấy tương lai khá mù mịt và khó khăn.

Giống thời kì ăn kiêng quá....

Mã Nhược Anh ngược lại thấy rất tự tin, cô cười mỉm nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Chị đã dành cả một đêm qua để xem hết các kết quả kiểm tra của em rồi, nên đừng lo, mọi thứ chị đều tính toán kĩ lưỡng cả, sẽ không có bất cứ điều sai sót nào xảy ra đâu. Yên tâm dưỡng thương đi nhé.

Âu Dương Thiên Thiên nở nụ cười gượng, cô gấp tập giấy lại, nhìn sang Mã Nhược Anh với ánh mắt mang nhiều sự biết ơn, trả lời:

- Cảm ơn chị, chị tốn tâm tư nhiều vì em quá....

Dừng một chút, cô hỏi:

- Bạn rộn như thế, có lẽ chị vẫn chưa ăn sáng đúng không? Hay là chị cùng dùng bữa với em đi. Sáng nay, Âu Dương Vô Thần đã nấu cháo, vị cũng không đến nỗi nào, ăn khá ngon đấy. Đây này.

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa chỉ tay về phía nồi cháo to lớn trước mặt. Cô vốn đang nghĩ thầm trong bụng xem sẽ phải xử hết đồng thức ăn do Âu Dương Vô Thần bày ra như thế nào đây.

Cô đang tính nếu ăn không hết sẽ đem chia cho đám người hầu ăn chung, mà cũng không biết như vậy có hết không nữa. Vì cái nồi cháo này to thật sự luôn.

Âu Dương Thiên Thiên có nghĩ cũng không nghĩ đến việc Âu Dương Vô Thần nấu cháo nhiều như thế, ăn thì chỉ có 2 người, mà nấu như cho cả làng vậy đó, cô cạn lời không muốn chửi luôn.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 718: Không Được Ăn

Mã Nhược Anh nghe vậy, tò mò nhìn về phía nồi cháo, cô nhướn mày, lên tiếng:

- Vậy sao, thế thì đáng để ăn thử đây. Chị cũng muốn xem tay nghề của cậu ta như thế nào.

Nói rồi, Mã Nhược Anh vươn tay ra, chạm vào chiếc nồi như muốn kéo nó lại gần, thế nhưng đúng lúc này, đột nhiên một lực mạnh xuất hiện, giữ chặt lấy chiếc nồi, không cho cô thuận lợi lấy nó.

Ngước mắt lên, Mã Nhược Anh nhìn người đàn ông đối diện, hỏi:

- Cậu làm gì thế? Bỏ tay ra.

Âu Dương Vô Thần chẹp miệng, nhìn cô nói:

- Cậu không được ăn cái này.

"...."

- Hả? - Dường như không thể tin được vào điều mình vừa nghe, người phụ nữ thốt lên ngay sau đó.

Âu Dương Vô Thần lắc nhẹ đầu, tay anh kéo nồi cháo ra khỏi phạm vi của cô, lên tiếng:

- Cái này tôi không nấu cho cậu, ăn thứ khác đi.

Dứt lời, anh nghiêng mặt về sau, ném cho Kỳ Ân một ánh mắt. Kỳ Ân hiểu rõ, liền di chuyển vào bên trong nhà bếp, căn dặn người hầu chuẩn bị thức ăn phụ.

Khỏe miệng Mã Nhược Anh giật giật, bất mãn nói:

- Đây, có cần phải keo kiệt như vậy không?

Âu Dương Vô Thần ngang nhiên múc cháo bỏ vào chén của Âu Dương Thiên Thiên, sau đó đến chén của mình, anh không để tâm đến lời của người phụ nữ, chỉ đáp:

- Có.

"...."

Mã Nhược Anh chớp chớp mắt, cô đứng hình vài giây sau mới có thể lên tiếng:

- Quan... quan hệ của chúng ta đâu phải bình thường, ăn một chút thì...

- Quan hệ giữa chúng ta có gì mà không bình thường? - Âu Dương Vô Thần hỏi với giọng lạnh nhạt.

"...."

Mã Nhược Anh há hốc miệng, không có cách nào phản bác lại, cô thở hắt ra một hơi, tâm trạng dường như sắp bị người đàn ông làm tức chết:

- Cậu.... cậu.... được thôi, cho dù chúng ta không có quan hệ gì thì tôi cũng là bác sĩ riêng của Thiên Thiên mà, tôi đã phải thức đêm thức hôm để tìm cách tốt nhất dưỡng bệnh cho cô ấy, chẳng lẽ không thể vì lí do đó mà xứng đáng dùng một bữa cơm của cậu được sao?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, thẳng thừng trả lời:

- Không thể. Tôi đâu có ép cậu phải vất vả như vậy, là tự cậu muốn làm mà? Hơn nữa.... việc tìm ra cách chữa trị phù hợp với bệnh nhân là trách nhiệm của một bác sĩ, cậu không nên lấy nó làm lí do để "ăn vạ" bữa cơm của tôi.

"....."

Lần này Mã Nhược Anh trực tiếp câm nín, không thể đáp lại được, Cô trở mắt nhìn Âu Dương Vô Thần dùng nắp đậy nồi cháo trong bất lực.

Cậu ta.... nhất định là trả thù cô!!!

Âu Dương Thiên Thiên thấy Mã Nhược Anh như vậy, cô mím môi, lên tiếng giải vây:

- Chị Nhược Anh, chị đừng chấp anh ta. Anh ta lâu lâu... lên cơn vậy đó. Đừng để ý, đừng để ý.

Người phụ nữ bặm môi, hậm hực nuốt sự khó chịu xuống bụng.

Vài phút sau khi cuộc đối thoại kết thúc, Kỳ Ân cho người dọn lên một số thức ăn phụ, để Mã Nhược Anh dùng bữa theo đúng yêu cầu của Âu Dương Vô Thần.

Nhìn người đàn ông ung dung bình thản húp cháo, Mã Nhược Anh liếc mắt, cầm dao và nĩa lên tự ăn đồ của mình.

Âu Dương Thiên Thiên chống trán, có chút không đỡ nổi việc này, cô vốn tưởng tính cách hai người này rất nghiêm nghị, không biết đùa giỡn là gì. Nhưng không ngờ.... cả hai cũng có một mặt trẻ con như thế.

Vì một miếng ăn mà tranh giành như con nít, cô cũng chịu....

Chịu thật sự.

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 719: Muốn Gặp Em?

Âu Dương Thiên Thiên ho khan một tiếng, sau đó quay lại với phần ăn của mình, từ từ nhâm nhi bát cháo chứa đầy tình cảm của Âu Dương Vô Thần.

Mã Nhược Anh liếc mắt, đột nhiên nhớ đến gì đó, cô bỏ dao nĩa xuống, quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Thiên Thiên, có chuyện này chị muốn nói với em.

Cô gái nghe thấy, ngay lập tức nhìn về phía người phụ nữ, hỏi:

- Là gì vậy ạ?

Mã Nhược Anh mím môi, đảo mắt vài cái mới trả lời:

- Thật ra chuyện này cũng khá lâu rồi, vốn muốn tìm thời gian để nói với em, nhưng mãi không thể chọn được thời điểm thích hợp. Chị nghĩ chuyện này chần chừ để lâu thì không tốt, đặc biệt là khi nó có liên quan đến em, vậy nên....

Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy Mã Nhược Anh có chút nghiêm túc, cô bỏ muỗng xuống, xoay hẳn sang nhìn cô ấy:

- Được rồi, chị nói đi.

Mã Nhược Anh thở hắt ra một hơi, dè dặt lên tiếng:

- Ủm... Thiên Thiên, em có quen biết Hứa Sơ Sơ không?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, gật đầu đáp:

- Có biết một chút, em từng gặp qua Thời phu nhân vài lần, sao vậy?

Mã Nhược Anh nghe câu trả lời của cô, cau mày hỏi:

- Em đã từng gặp mặt Hứa Sơ Sơ rồi sao? Ở đâu?

Lúc này, Âu Dương Vô Thần ngồi đối diện đột nhiên nói vào:

- Ở Mỹ, trong một bữa tiệc của giới thượng lưu. Trùng hợp lần đó vợ chồng Thời Cảnh Thường và Hứa Sơ Sơ cũng có mặt, nên cô ấy đã gặp qua họ. Còn có trò chuyện một chút.

Mã Nhược Anh quay sang nhìn người đàn ông, sau đó lại quay lại nhìn cô gái, vồn vã hỏi:

- Hứa Sơ Sơ đâu phải người dễ dàng để mắt tới ai đó, sao cô ta có thể nói chuyện với em vậy?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, nhớ về sự việc đó, cô chậm rãi trả lời:

- Thời phu nhân lúc còn nhỏ từng ngưỡng mộ mẹ em, khi biết bà mất, cô ấy đã rất đau lòng. Sau đó biết được em là con gái ruột của bà, nên đến nói chuyện với em một chút. Nhưng cũng không phải nói chuyện gì quá lớn lao, chỉ là hỏi thăm tình hình của em, và dặn nếu có gì cần giúp đỡ thì đến tìm cô ấy mà thôi. Mà kể từ lần ở Mỹ đó thì em đã không còn gặp lại Thời phu nhân nữa rồi.

Dừng một chút, cô nhìn người phụ nữ, hỏi:

- Nhưng sao đột nhiên chị lại hỏi về Thời phu nhân?

Mã Nhược Anh chớp chớp mắt, cô mím môi, vài giây sau mới đáp:

- Bởi vì Hứa Sơ Sơ từng đến tìm chị. Cô ta nói.... muốn gặp em!

Âu Dương Thiên Thiên nghe tới đây, ấn đường cô chột cau lại, ngạc nhiên lên tiếng:

- Muốn gặp em? Tại sao cô ấy lại muốn gặp em?

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 720: Gửi Đến Một Lời Cảm Ơn

Mã Nhược Anh lắc đầu khi nghe câu hỏi của Âu Dương Thiên Thiên, cô thở hắt ra một hơi, nói:

- Chị cũng không biết lí do Hứa Sơ Sơ muốn gặp em là gì. Lúc đó, nghe nói hình như vì cô ta không tìm được em ở Âu Dương gia, thế nên đến chỗ chị tìm. Thấy chị với em có quan hệ tốt, nên nghĩ em sẽ ở chỗ chị, vì vậy mới đến dò hỏi. Nhưng đáng tiếc là không có.

Nói rồi, khước mắt Mã Nhược Anh hơi liếc về phía người đàn ông, Âu Dương Vô Thần trùng hợp cũng chạm ánh mắt với cô, nhưng nhanh chóng dời đi.

Nếu không phải... lúc đó Âu Dương Vô Thần phong tỏa mọi tin tức liên quan đến cô ấy để Âu Dương Chấn Đông không thể cho người theo dõi, thì lý nào Hứa Sơ Sơ không tìm được Âu Dương Thiên Thiên ở chốn Bắc Kinh này chứ?

Khiến cô ta tìm đến tận nhà cô, còn làm cho cô một trận thót tim nữa. Cậu này thật là....

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, im lặng không lên tiếng. Cô đảo mắt, trong đầu suy nghĩ đến điều mà Mã Nhược Anh đã nói.

Hứa Sơ Sơ không tìm được cô ở Âu Dương gia ư? Sao có thể chứ? Hai tháng sau khi về Mỹ cô đều ở nhà dưỡng thương, sao cô ấy lại không tìm

được?

....

Nếu đã không phải trong thời gian đó.... thì có lẽ Hứa Sơ Sơ đã đến tìm cô vào khoảng tháng 12 năm trước, khi mà cô và Âu Dương Chấn Đông xảy ra xích mích, bản thân cô rời đi khỏi Âu Dương gia, đến khách sạn ở, rồi vô tình gặp lại Âu Dương Vô Thần.

Sống chung với anh ta hầu hết khoảng thời gian sau đó, vậy chắc là Hứa Sơ Sơ đã đến tìm cô đúng lúc đấy rồi.

Nhưng mà... tại sao cô ấy lại tìm cô? Có chuyện gì sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu, nhúu mày nhìn Mã Nhược Anh hỏi:

- Thời phu nhân.... có nói lí do tại sao muốn tìm em không?

Mã Nhược Anh gật đầu, đáp:

- Có. Cô ta nói, có chuyện riêng muốn nói với em. Đặc biệt là yêu cầu gặp trực tiếp, chứ không muốn chị chuyển lời lại.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên im lặng thêm một lúc nữa, cô cau mày, có chút cảm thấy khó hiểu.

Muốn gặp riêng cô nói chuyện? Nói chuyện gì chứ? Nghe có vẻ khá nghiêm trọng.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, vài giây sau thì lên tiếng:

- Em biết rồi, cảm ơn chị đã nói với em. Em sẽ sắp xếp thời gian... đến tìm Thời phu nhân một chuyến.

Mã Nhược Anh nghe xong, gật đầu trả lời:

- Ủm, chị cũng nghĩ em nên tìm gặp Hứa Sơ Sơ một lần, không chỉ riêng việc chị vừa nói, mà còn là để gửi một lời cảm ơn đến cô ta, qua sự việc ở Ý vừa rồi.

Lần này, đến lượt Âu Dương Thiên Thiên không hiểu, thắc mắc hỏi:

- Ý chị là gì?

Mã Nhược Anh bậm môi, há miệng nói:

- Ý chị là Hứa Sơ Sơ cũng có công trong việc giúp em thoát khỏi nhà thờ Siena và đám người Mafia đấy.

- Theo tin tình báo của chị, Thời chủ không hề có ý định cứu em khi biết em đang ở trong hang ổ của bọn chúng đâu. Nhưng vào thời điểm mấu chốt, anh ta đã thay đổi quyết định. Mà nguyên nhân dẫn đến sự thay đổi quyết định này, chính là nhờ có Hứa Sơ Sơ.

- Nghe nói, cô ta đã đến tận nơi làm việc của Thời Cảnh Thường, quây tung chỗ đó một trận, mặc kệ anh ta ra sức khuyên can thế nào, cũng nhất quyết muốn Thời Cảnh Thường cứu em từ trong tay đám Mafia trở về. Nguyên văn chính là: phải bảo đảm an toàn tính mạng cho Âu Dương Thiên Thiên bằng bất cứ giá nào!

Câu phiêu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 721: Ngưỡng Mộ

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ với những lời của Mã Nhược Anh, từng câu từng chữ mà cô ấy nói ra, lọt vào tai cô đều gây kinh ngạc đến cực điểm.

Hứa Sơ Sơ thật sự đã ra sức bảo vệ cô như thế sao? Nhưng... vì lí do gì chứ? Sự quan tâm đó quá đặc biệt rồi, đến cô cũng không nghĩ tới chuyện như vậy nữa....

Lúc này, khi Âu Dương Vô Thần nghe được, anh đảo mắt suy nghĩ, dường như nhận ra điều gì đó, anh lên tiếng:

- Thì ra là như vậy. Chả trách lúc đó tôi lại cảm thấy kì lạ khi Thời Cảnh Thường xuất hiện bên trong nhà thờ Siena. Nếu chỉ là hỗ trợ, anh ta không nhất thiết phải xông vào tận nơi đó, không ngờ còn có nguyên nhân khác.

Mã Nhược Anh gật đầu, đồng tình đáp:

- Đúng vậy, nhiệm vụ của Thời Cảnh Thường chỉ là hỗ trợ chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, vốn dĩ có thể ở một nơi xa, vừa an toàn vừa dễ dàng kiểm soát tình hình để tiện hỗ trợ, chứ không cần phải đến tận nhà thờ Sienna làm gì cả.

- Hơn nữa, bản tính Thời Cảnh Thường rất lãnh đạm lạnh lùng, đặc biệt không thích xen vào chuyện của người khác. Ngoài Hứa Sơ Sơ, anh ta

dường như không để mắt tới bất kì ai, vậy nên, nếu không có sự nhờ cậy của Hứa Sơ Sơ, thì việc cứu em ra khỏi đó, sẽ không dễ dàng như vậy đâu.

Đám Mafia là ai chứ? Chúng có thứ gì trong tay chứ? Vũ khí, đạn pháo, thậm chí là bom cũng không thiếu, Chúng đến nhà thờ Siena cũng có thể phá hủy thì làm sao có thể để đám người Âu Dương Vô Thần thuận lợi chạy trốn được?

Nếu như lúc đấy Âu Dương Vô Thần không xuất hiện kịp thời, không mở ra một con đường máu, thì có lẽ.... cái xác nằm xuống ở nơi đó... sẽ không chỉ có một mình Elsa nữa.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô nghe hai người nói, cũng đã hiểu ra được vấn đề.

Hít một hơi thật sâu, cô lên tiếng:

- Được rồi, em đã biết phải làm như thế nào. Đợi sức khỏe hồi phục, em sẽ sắp xếp thời gian đến gặp trực tiếp Thời phu nhân.

Âu Dương Thiên Thiên nói xong, cô cảm nhận có một ánh mắt cháy bỏng chiếu về phía mình.

Liếc mắt nhìn sang, thấy ánh mắt người đàn ông ngồi đối diện lóe sáng, tràn đầy mong đợi nhìn cô, Âu Dương Thiên Thiên biết anh muốn gì, bật cười nói:

- Em biết mà, đến lúc đó chắc chắn sẽ cho anh theo, được chưa?

Âu Dương Vô Thần gật đầu mạnh, gương mặt vui vẻ như một con cún vừa được chủ quăng cho một cục xương, khiến bầu không khí xung quanh trở nên tươi mới hơn.

Mã Nhược Anh chớp chớp mắt, không nghĩ đến bản thân mới sớm đã bị cho ăn cầu lương ngập mặt như vậy, cô liếc mắt, lên tiếng:

- Này, hai người xác định quan hệ rồi sao?

Âu Dương Thiên Thiên cười xinh đẹp, quay sang nhìn cô, đáp:

- Vâng.

"...."

Còn trực tiếp thừa nhận vậy nữa chứ... Âu Dương Thiên Thiên ngại ngùng dễ xấu hổ lúc trước biến đâu mất rồi?? Mau trả lại cho tôi đi T.T.

- Em cảm thấy không nên lãng phí thời gian nữa. Dù sao trong lòng chúng em đều có nhau, nên sớm xác định quan hệ một chút... sẽ tốt hơn. - Âu Dương Thiên Thiên vừa nói vừa cười nhìn Âu Dương Vô Thần. Người đàn ông thấy vậy cũng tí mắt cười nhìn cô.

Nội tâm Mã Nhược Anh lúc này: "...."

Không xong rồi, không cẩn thận phòng thủ, bị cầu lương thộn cho không còn đường lui rồi.

Bây giờ thì cô đã thấu hiểu cái cảm giác làm bóng đen của Vivian rồi... Đau lòng quá đi mất...

Mã Nhược Anh cười gượng, nhẹ nhàng nói:

- Chúc mừng hai người. Dường như trải qua một cuộc thập tử nhất sinh, suýt soát mất nhau, nên tâm tình liền biến đổi không ít nhỉ? Nhưng như thế cũng tốt, nhận ra được tình cảm của đối phương, cả hai sẽ có nhiều thời gian bên nhau hơn. Sớm thành đôi vậy, tôi ngưỡng mộ hai người lắm đấy.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, cao ngạo lên tiếng:

- Ngưỡng mộ thì kiếm một người thành đôi với mình đi. Tôi biết cậu cũng đang trong một mối quan hệ mập mờ như tôi và Thiên Thiên lúc trước mà.

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 722: Nỗi Sợ Hãi Của Mã Nhược Anh

Mã Nhược Anh chỉ là tùy tiện khen một câu, không ngờ lại bị Âu Dương Vô Thần đáp trả như vậy, cô liền đảo mắt, nói với giọng ngập ngừng:

- Cậu đang nói gì vậy, tôi thì có thể với ai.

Dứt lời, cô cầm ly nước lên, khéo léo nghiêng đầu uống một ngụm, đồng thời tránh đi ánh nhìn của Âu Dương Vô Thần.

Người đàn ông thấy Mã Nhược Anh như vậy, nhếch môi cười, nhưng không nói thêm gì nữa.

Mã Nhược Anh liếm môi, hô hấp có chút thay đổi, vài giây sau, cô đặt ly nước xuống bàn, rồi cầm nĩa và dao lên, tiếp tục dùng bữa sáng của mình.

Khi nghe những lời nói đó của Âu Dương Vô Thần, trong một thoáng.... cô dường như đã nghĩ tới một người.... nhưng lần đầu tiên, lại muốn chối bỏ anh ta khỏi tâm trí của mình.

Mã Nhược Anh từng không có cảm xúc, bây giờ... lại đang dao động.

=====

Quay ngược thời gian một chút,

Khi Âu Dương Vô Thần nghe tin Âu Dương Thiên Thiên đã được cứu sống, anh như trút được nỗi sợ hãi lớn nhất trong lòng, âm thầm thở phào

nhẹ nhõm.

Tuy không thể hiện gì, nhưng anh lại đưa tay lên che mặt mình, cúi đầu ngậm ngùi. Ai cũng biết, đến người răn rỗi nhất cũng đã khóc rồi.

Vivian bước đến gần chỗ người đàn ông, cô cúi người, vỗ vai anh lên tiếng:

- Không sao rồi, mọi chuyện ổn rồi Phelan.

Mã Nhược Anh bặm môi, cô thu tay về, đột nhiên quay người rời khỏi. Đi đến một góc khuất, cô dựa lưng đứng vào bờ tường lạnh lẽo, cúi người thở dốc.

Đưa tay lên tháo khẩu trang y tế ra, người phụ nữ há miệng, nét mặt trông có vẻ khổ sở.

Nhìn bàn tay dính máu run rẩy không ngừng, Mã Nhược Anh đột nhiên bật khóc. Bên tai cô, văng vẳng thứ tiếng nói xa xăm, cùng với hình ảnh một người phụ nữ nằm trên bàn mổ, toàn thân đầy máu, hấp hối nhìn cô:

"Nhược Anh, hứa với mẹ, hãy dùng bàn tay của con để cứu người, chỉ cần là bệnh nhân ở trước mặt, thì dù còn một hơi thở, con cũng phải cố gắng cứu chữa, tuyệt đối... không được bỏ cuộc."

"Nhược Anh, hãy mạnh mẽ, mạnh mẽ tiếp tục sống, mẹ sẽ luôn ở bên cạnh con...."

Mã Nhược Anh cắn răng, đôi mắt trào dâng những hàng lệ.

Mẹ..... con vẫn giữ lời hứa với mẹ, 15 năm qua chưa từng để bất kì ai phải chết trên bàn phẫu thuật của con, nhưng mà.... chỉ mới vừa nãy thôi, con dường như đã không thể cứu nổi cô gái đó.

Lần đầu tiên khi nhìn dòng điện tim chạy một đường thẳng, con sợ hãi đến mức không biết phải làm gì, chỉ có thể cầu nguyện trong từng nhịp thở, hi vọng việc con đang làm sẽ giúp cô gái đó sống sót.

Cảm giác sợ hãi khi mất đi sự tự tin của mình khiến con nhớ đến hình ảnh lúc mẹ mất, thật giống cô ấy, con thật sự đã hoảng loạn. Con gần như.... đã sắp giao tay bệnh nhân của mình cho Thần Chết mẹ ạ.....

Mã Nhược Anh cắn môi, ngăn những tiếng nấc phát ra ngoài, cô siết chặt tay, cúi đầu khóc thầm.

Đúng lúc này, đột nhiên một đôi giày da sáng bóng xuất hiện, dừng trước mặt của cô.....

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 723: Đều Đã Chết Rồi!

Mã Nhược Anh chớp mắt, cô chậm rãi ngược mặt lên, khoanh khắc nhìn thấy gương mặt quen thuộc, môi cô đã bật mở, thở ra một hơi đầy nóng bỏng.

Stefan nhìn Mã Nhược Anh với ánh mắt lạnh nhạt như bình thường, nhưng sâu bên trong, lại tồn tại thứ cảm xúc dịu dàng không hề giống với trước đây.

Vốn là đi theo để xem cô ta như thế nào, không ngờ lại thấy một màn ngoài ý muốn như vậy, làm Stefan không biết phải nói gì.

Ngay lúc đó, đột nhiên Mã Nhược Anh tiến tới, vươn tay nắm lấy vai áo người đàn ông, đồng thời vùi đầu mình vào ngực anh ta, nhỏ tiếng nói:

- Cho tôi mượn.... một chút thôi... chỉ một chút thôi là được....

Stefan ngăn người, nhưng không ngăn cản hành động của Mã Nhược Anh. Anh để im cho cô gái dựa vào ngực mình, đứng yên không động đậy.

Vài giây sau đó, một bàn tay dần đưa lên, chạm vào đôi vai đang run rẩy, nhẹ nhàng ôm lấy.....

=====

Quay trở lại hiện tại, Mã Nhược Anh vẫn nhớ rõ những cảm xúc của ngày hôm đó, nhưng cô không biết tại sao bản thân của lúc ấy lại thể hiện

một mặt yếu đuối như vậy trước Stefan nữa.

Là do anh ta xuất hiện đúng thời điểm cô cần chăng? Hay là....

....

Bữa ăn sáng trôi qua với rất nhiều khung bậc cảm xúc, Âu Dương Thiên Thiên sau khi uống thuốc thì cùng Mã Nhược Anh đi dạo ngoài hoa viên.

Sân vườn biệt thự của Âu Dương Vô Thần không trồng nhiều hoa, bởi vì anh ta không thích chúng nên đa số chỉ trang trí nơi này bằng các cây xanh, quý hiếm hay tầm thường đều có.

Dù không thiêng về mặt thẩm mỹ nhưng nơi này cũng không tồi, màu xanh của lá cây vẫn đủ để tôn lên vẻ đẹp tươi mới thanh thoát của rừng xanh, mang lại một bầu không khí trong sạch mà mát mẻ.

Điều làm Âu Dương Thiên Thiên ngạc nhiên là, khi cùng Mã Nhược Anh đi dạo, vô tình thấy một màu hoa rất quen thuộc.

Chính là.... hoa hồng trắng. Từ khi nào trong sân vườn của Âu Dương Vô Thần lại trồng hoa hồng trắng chứ? Lúc trước cô không hề thấy chúng, là mới được thêm vào gần đây sao?

Âu Dương Thiên Thiên di chuyển đến gần để quan sát, cô ngó nghiêng qua lại, phát hiện bãi đất này vẫn còn mới. Vậy chứng tỏ khóm hoa hồng trắng ấy chỉ vừa xuất hiện ở đây mà thôi.

Nhưng xuất hiện trong sân vườn Âu Dương Vô Thần ư? Thật không thể tin được.

Mã Nhược Anh không hứng thú với hoa lắm, cô chỉ liếc mắt nhìn một chút rồi kéo Âu Dương Thiên Thiên đi ngay. Dạo một lúc, cả hai liền tìm chỗ ngồi, sau đó Mã Nhược Anh căn dặn người hầu pha trà mang tới.

Lúc này, như nhớ đến gì đó Âu Dương Thiên Thiên chợt lên tiếng:

- À phải chị Nhược Anh, Tử Ngạo thế nào rồi? Vết thương của thằng bé không sao chứ?

Mã Nhược Anh nghe cô hỏi, lắc đầu trả lời:

- Không sao, tình trạng của cậu bé ổn rồi, vết thương cũng đã gần hồi phục, một thời gian nữa sẽ khỏi hẳn thôi.

- Vậy bây giờ em ấy đang ở đâu? - Âu Dương Thiên Thiên hỏi tiếp.

Mã Nhược Anh không giấu diếm cô chuyện này, thành thật đáp:

- Chị đã chuyển cậu bé đến bệnh viện trung ương để được chăm sóc tốt hơn rồi. Và lại, cũng cần phải làm phẫu thuật để nối một ngón tay giả, thay cho ngón tay đã bị chặt đứt.

Âu Dương Thiên Thiên nhớ đến chuyện đó, ánh mắt cô chứa chan nỗi xót xa. Nghĩ về kẻ đã gây ra việc này, cô lên tiếng:

- Còn Đường Gia Ứng? Âu Dương Hạ Mạt thì sao?

Vào tình thế hỗn loạn lúc ấy, Âu Dương Thiên Thiên đã không để ý đến đám người đó, bây giờ cô mới nhớ ra, cũng không biết hai kẻ đấy hiện tại như thế nào. Nếu mà trốn thoát, thì sẽ rất bất công.

Mã Nhược Anh chớp mắt, có chút ngạc nhiên hỏi ngược lại:

- Em không biết gì sao? Chị cứ tưởng Âu Dương Vô Thần đã nói với em rồi chứ? Đường Gia Ứng và Âu Dương Hạ Mạt... đều đã chết trong ngày hôm đó rồi!

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 724: Không Nên Thương Hại

- Cái gì? - Ngay sau câu nói của Mã Nhược Anh, Âu Dương Thiên Thiên thốt lên một tiếng đầy bất ngờ. Đôi con người cô ẩn chứa sự ngạc nhiên, dường như không thể tin được điều mình vừa nghe thấy:

- Chị nói.... Âu Dương Hạ Mạt chết rồi?

Người phụ nữ gật đầu nhìn cô, khẳng định đáp:

- Phải.

- Tại... tại sao? - Âu Dương Thiên Thiên ngập ngừng hỏi.

Mã Nhược Anh chớp mắt, chậm rãi trả lời:

- Sau khi đưa em đến bệnh viện, người của Vô Thần đã bí mật tới dọn dẹp tàn cuộc ở Đường gia. Ngoài Đường Gia Huỳnh và Âu Dương Hạ Mạt còn sống, thì tất cả đều đã chết hết. Cậu ấy ra lệnh đưa Đường Gia Huỳnh đến một nơi khác, sắp xếp người chăm sóc thẳng bé, còn Âu Dương Hạ Mạt thì áp giải đến đồn cảnh sát.

- Tuy nhiên, trên đường đi, vì muốn trốn thoát đám người của Vô Thần, Âu Dương Hạ Mạt đã lao ra khỏi xe, kết quả bị một chiếc xe tải chạy vượt đèn đỏ đâm trúng, tử vong ngay tại chỗ.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong những lời Mã Nhược Anh nói, ngạc nhiên càng tăng cao hơn. Cô không thể ngờ được Âu Dương Hạ Mạt lại chết như vậy, không phải chết trong tay cô, cũng không phải chết trong tay của Âu Dương Vô Thần, mà là dưới cán xe của kẻ khác.

Cô luôn nghĩ sẽ phải bắt cô ta trả giá cho những chuyện bản thân đã làm, trả bằng cái giá đắt nhất. Thế nhưng dù ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến việc lấy mạng cô ta. Dù sao thì... đó cũng là một đời người, còn rất trẻ, cô thậm chí từng nghĩ đến khả năng có thể giúp cô ta quay đầu lại.... Đáng tiếc....

Không lẽ đây là sự sắp xếp của ông trời sao? Dùng tính mạng Âu Dương Hạ Mạt... để trả giá cho những gì cô ta đã làm? Cái giá đó... liệu có quá đắt hay không?

Mã Nhược Anh nhìn Âu Dương Thiên Thiên, biết là cô ấy đang nghĩ gì, liền lên tiếng:

- Em không cần phải vì chuyện đó mà phiền lòng đâu, Thiên Thiên. Âu Dương Hạ Mạt là một con người có tâm địa độc ác ích kỉ, dù nhỏ tuổi nhưng bản chất đã sớm hóa đen, bất chấp lí lẽ đúng sai, dùng thủ đoạn cực đoan để đạt được điều mình muốn. Cô ta còn nghĩ đến việc giết chết em, điều đó đã cho thấy tư tưởng lệch lạc đến mức nào rồi.

- Nếu để cô ta sống tiếp, thì không sớm cũng muộn sẽ gây ra nhiều chuyện khủng khiếp hơn nữa. Cái chết... có thể chính là điều duy nhất kiềm hãm được cô ta mãi mãi, và cũng là cách giải quyết triệt để nhất, bảo đảm an toàn tính mạng cho em... và cả những người bên cạnh em nữa.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, ánh mắt có chút lưỡng lự nhìn Mã Nhược Anh, nói:

- Em chỉ....

- Em không nên thương hại cô ta. - Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên truyền đến.

Âu Dương Vô Thần từ phía sau đi tới, anh đến trước mặt của hai cô gái, lên tiếng:

- Thương hại kẻ thù là tàn nhẫn với chính bản thân mình, Thiên Thiên. Ngày hôm nay cô ta có thể nhắm bắn vào em, nhưng viên đạn lệch hướng sang Đường Tử Ngạo. Tuy nhiên, ngày sau có thể sẽ không còn như vậy nữa, viên đạn căm ghét của cô ta sẽ nhắm thẳng vào đầu em, trái tim em và toàn bộ con người em. Em sẽ chết dưới mũi súng thù hận của cô ta. Đến lúc đó, sẽ không có ai thương hại em đâu.

- Hơn nữa, cũng không phải có người cố tình muốn lấy mạng cô ta. Âu Dương Hạ Mạt chết là do cô ta tự làm, tự tìm, hoặc cũng có thể.... đến ông trời cũng không muốn cô ta sống tiếp.

Đúng như lời Âu Dương Vô Thần nói, không phải anh muốn lấy mạng Âu Dương Hạ Mạt, cũng không phải ai muốn giết chết cô ta, mà là do cô ta tự tìm cái chết.

Nếu như không phải muốn thoát khỏi đám người của Âu Dương Vô Thần, thì liệu Âu Dương Hạ Mạt có chết hay không? Anh có thể quả quyết, sẽ không! Nhưng cô ta đã chọn chạy thoát, và chết tức tưởi dưới cán xe của kẻ khác. Đó là kết cục... mà do chính cô ta tự lựa chọn.

Đương nhiên, cũng có một kết cục khác, chính là Âu Dương Hạ Mạt rất có thể chạy thoát được, nhưng mà thật không may, chiếc xe tải lúc đó lại trùng hợp vượt đèn đỏ, như một điều bất ngờ, điều không tưởng đã xảy đến như vậy.... Và dường như, chính nó cũng không muốn cho Âu Dương Hạ Mạt chạy thoát. Chiếc xe tải đã chặn đứt con đường sống của cô ta.

Vậy nên, nói đi cũng phải nói lại, mọi chuyện xảy ra không phải không có lí do của nó, Âu Dương Hạ Mạt dù có làm gì thì cũng không phải không

có người nhìn thấy. Ít nhất, ông trời vẫn có mắt, biết ác giả.... thì ác báo!

Câu phiếu nè, ahihi

Chương 724: Không Nên Thương Hại.

- Cái gì? - Ngay sau câu nói của Mã Nhược Anh, Âu Dương Thiên Thiên thốt lên một tiếng đầy bất ngờ. Đôi con người cô ẩn chứa sự ngạc nhiên, dường như không thể tin được điều mình vừa nghe thấy:

- Chị nói.... Âu Dương Hạ Mạt chết rồi?

Người phụ nữ gật đầu nhìn cô, khẳng định đáp:

- Phải.

- Tại... tại sao? - Âu Dương Thiên Thiên ngập ngừng hỏi.

Mã Nhược Anh chớp mắt, chậm rãi trả lời:

- Sau khi đưa em đến bệnh viện, người của Vô Thần đã bí mật tới dọn dẹp tàn cuộc ở Đường gia. Ngoài Đường Gia Huỳnh và Âu Dương Hạ Mạt còn sống, thì tất cả đều đã chết hết. Cậu ấy ra lệnh đưa Đường Gia Huỳnh đến một nơi khác, sắp xếp người chăm sóc thẳng bé, còn Âu Dương Hạ Mạt thì áp giải đến đồn cảnh sát.

- Tuy nhiên, trên đường đi, vì muốn trốn thoát đám người của Vô Thần, Âu Dương Hạ Mạt đã lao ra khỏi xe, kết quả bị một chiếc xe tải chạy vượt đèn đỏ đâm trúng, tử vong ngay tại chỗ.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong những lời Mã Nhược Anh nói, ngạc nhiên càng tăng cao hơn. Cô không thể ngờ được Âu Dương Hạ Mạt lại

chết như vậy, không phải chết trong tay cô, cũng không phải chết trong tay của Âu Dương Vô Thần, mà là dưới cán xe của kẻ khác.

Cô luôn nghĩ sẽ phải bắt cô ta trả giá cho những chuyện bản thân đã làm, trả bằng cái giá đắt nhất. Thế nhưng dù ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến việc lấy mạng cô ta. Dù sao thì... đó cũng là một đời người, còn rất trẻ, cô thậm chí từng nghĩ đến khả năng có thể giúp cô ta quay đầu lại.... Đáng tiếc....

Không lẽ đây là sự sắp xếp của ông trời sao? Dùng tính mạng Âu Dương Hạ Mạt... để trả giá cho những gì cô ta đã làm? Cái giá đó... liệu có quá đắt hay không?

Mã Nhược Anh nhìn Âu Dương Thiên Thiên, biết là cô ấy đang nghĩ gì, liền lên tiếng:

- Em không cần phải vì chuyện đó mà phiền lòng đâu, Thiên Thiên. Âu Dương Hạ Mạt là một con người có tâm địa độc ác ích kỉ, dù nhỏ tuổi nhưng bản chất đã sớm hóa đen, bất chấp lí lẽ đúng sai, dùng thủ đoạn cực đoan để đạt được điều mình muốn. Cô ta còn nghĩ đến việc giết chết em, điều đó đã cho thấy tư tưởng lệch lạc đến mức nào rồi.

- Nếu để cô ta sống tiếp, thì không sớm cũng muộn sẽ gây ra nhiều chuyện khủng khiếp hơn nữa. Cái chết... có thể chính là điều duy nhất kiềm hãm được cô ta mãi mãi, và cũng là cách giải quyết triệt để nhất, bảo đảm an toàn tính mạng cho em... và cả những người bên cạnh em nữa.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, ánh mắt có chút lưỡng lự nhìn Mã Nhược Anh, nói:

- Em chỉ....

- Em không nên thương hại cô ta. - Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên truyền đến.

Âu Dương Vô Thần từ phía sau đi tới, anh đến trước mặt của hai cô gái, lên tiếng:

- Thương hại kẻ thù là tàn nhẫn với chính bản thân mình, Thiên Thiên. Ngày hôm nay cô ta có thể nhắm bắn vào em, nhưng viên đạn lệch hướng sang Đường Tử Ngạo. Tuy nhiên, ngày sau có thể sẽ không còn như vậy nữa, viên đạn căm ghét của cô ta sẽ nhắm thẳng vào đầu em, trái tim em và toàn bộ con người em. Em sẽ chết dưới mũi súng thù hận của cô ta. Đến lúc đó, sẽ không có ai thương hại em đâu.

- Hơn nữa, cũng không phải có người cố tình muốn lấy mạng cô ta. Âu Dương Hạ Mạt chết là do cô ta tự làm, tự tìm, hoặc cũng có thể.... đến ông trời cũng không muốn cô ta sống tiếp.

Đúng như lời Âu Dương Vô Thần nói, không phải anh muốn lấy mạng Âu Dương Hạ Mạt, cũng không phải ai muốn giết chết cô ta, mà là do cô ta tự tìm cái chết.

Nếu như không phải muốn thoát khỏi đám người của Âu Dương Vô Thần, thì liệu Âu Dương Hạ Mạt có chết hay không? Anh có thể quả quyết, sẽ không! Nhưng cô ta đã chọn chạy thoát, và chết tức tưởi dưới cán xe của kẻ khác. Đó là kết cục... mà do chính cô ta tự lựa chọn.

Đương nhiên, cũng có một kết cục khác, chính là Âu Dương Hạ Mạt rất có thể chạy thoát được, nhưng mà thật không may, chiếc xe tải lúc đó lại trùng hợp vượt đèn đỏ, như một điều bất ngờ, điều không tưởng đã xảy đến như vậy.... Và dường như, chính nó cũng không muốn cho Âu Dương Hạ Mạt chạy thoát. Chiếc xe tải đã chặn đứt con đường sống của cô ta.

Vậy nên, nói đi cũng phải nói lại, mọi chuyện xảy ra không phải không có lí do của nó, Âu Dương Hạ Mạt dù có làm gì thì cũng không phải không có người nhìn thấy. Ít nhất, ông trời vẫn có mắt, biết ác giả.... thì ác báo!

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 725: Âu Dương Chấn Đông Nhập Viện

Mã Nhược Anh đồng tình với ý kiến của Âu Dương Vô Thần, cô cũng nghĩ đến tạo hóa có lẽ cũng muốn chặt con đường sống của Âu Dương Hạ Mạt rồi. Quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, cô nói:

- Thiên Thiên, bản tính em lương thiện, nên cảm thấy việc này khá quá đáng, nhưng mà... đó là điều đúng đấy. Âu Dương Hạ Mạt nhận lấy kết cục như vậy, là do bản thân cô ta chuốc lấy, không có gì đáng phải thương hại cả. Chị cũng giống Âu Dương Vô Thần, khuyên em đừng nên đau lòng vì một người như cô ta, thực sự không đáng.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô hít vào một hơi sâu, rồi gật đầu đáp:

- Em biết rồi.

Sau đó cô quay sang nhìn Âu Dương Vô Thần, cười mỉm với anh. Người đàn ông nhìn lại cô, trao đi một ánh mắt cứng chiều.

Từ trên cao, ánh nắng ấm áp của mặt trời bắt đầu chiếu xuống, thắp sáng quang cảnh vạn vật, trong không khí, tỏa đầy mùi hương ngọt ngào lãng mạn. Mùa đông, dường như đã trôi qua rồi.

****Bạn có thể lương thiện, nhưng sự lương thiện đó nhất định phải có nguyên tắc. Đừng có hoàn cảnh nào cũng đem lương thiện ra làm lí do để**

bào chữa cho sự mềm yếu của bản thân mình. Trên đời này không có Thánh mẫu, và bạn... cũng không cần biến mình thành một Thánh mẫu.

=====

Hai tuần sau đó, vết thương của Âu Dương Thiên Thiên đã khỏi hẳn. Cô làm theo đúng những gì có trong "tờ số" của Mã Nhược Anh, và cứ như vậy sức khỏe ngày càng hồi phục, trở nên tốt hơn rất nhiều.

Hôm nay, Âu Dương Thiên Thiên dùng xong bữa sáng, liền cùng Âu Dương Vô Thần đi ra ngoài. Đương nhiên đã qua sự cho phép của Mã Nhược Anh, nên cô mới được đi lại và ăn uống tự do một chút.

Kỳ Ân trở về làm quản gia như cũ, vậy nên Sherry và Eira sẽ là người đi sát bên cạnh bảo vệ Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên.

Chiếc xe dừng trước bệnh viện trung ương Bắc Kinh, Âu Dương Vô Thần dìu Âu Dương Thiên Thiên xuống xe, rồi cả hai cùng tiến vào bên trong.

Thẳng đến phòng của Đường Tử Ngạo, Âu Dương Thiên Thiên thăm hỏi tình hình của cậu bé rất lâu, còn mua thêm nhiều đồ tới nữa.

Nhìn ngón tay giả được nối vào, Âu Dương Thiên Thiên đau lòng khôn xiết, nhưng Đường Tử Ngạo cũng rất hiểu chuyện, không kể khổ về chuyện đó. Cậu bé chỉ an ủi cô, bảo cô đừng tự trách mình, mọi chuyện đều là do xui xẻo, là do kẻ xấu làm hết.

Âu Dương Thiên Thiên ở lại nói chuyện một lúc lâu mới rời đi, lúc ra khỏi phòng bệnh, cô đột nhiên thấy một người đàn ông trung niên đi ngang qua, nét mặt quen thuộc làm bước chân cô chột dừng lại.

Âu Dương Vô Thần thấy vậy, liền hỏi:

- Làm sao vậy?

Âu Dương Thiên Thiên hướng mắt theo bóng lưng người đó, đáp:

- Kia có phải.... là quản gia của Âu dương gia không?

Âu Dương Vô Thần nghe xong, liếc mắt nhìn theo, rồi lạnh lùng trả lời:

- Hình như là ông ta.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, thuận miệng hỏi:

- Sao quản gia của Âu Dương gia lại xuất hiện ở đây? Theo em nhớ thì ông ấy luôn bên cạnh ba em, rất ít khi tách khỏi ông ấy.

Âu Dương Vô Thần mím môi, lạnh nhạt nói:

- Ông ta ở đây đúng thôi, vì ba nuôi cũng đang ở đây mà.

- Ý anh là gì? Ba em cũng ở bệnh viện này sao? - Âu Dương Thiên Thiên nhú mày nhìn người đàn ông, nghi hoặc hỏi.

Âu Dương Vô Thần gật đầu với cô, đáp:

- Ừm, ba em đang ở trong bệnh viện này. Ông ấy nhập viện hơn nửa tháng trước.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 726: Chỉ Hỏi Vài Việc

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, liền quay sang nhìn người đàn ông, hỏi với giọng vồn vã:

- Tại sao lại nhập viện?

Âu Dương Vô Thần cũng không có ý định giấu cô, anh chớp mắt, chậm rãi trả lời:

- Nghe nói là vì lên cơn kích động nên ngất xỉu. Ba nuôi vào đây cũng khá lâu rồi, nhưng không biết vì sao lại không chịu xuất viện. Bạc Tuyết Cơ bây giờ có lẽ ở Âu Dương gia lo hậu sự cho Âu Dương Hạ Mạt, vậy nên mới không có mặt ở đây. Cũng có thể vì vậy mà quản gia mới đến bệnh viện chăm sóc ông ấy.

Dừng một chút, Âu Dương Vô Thần đột nhiên nhìn về phía cô gái bên cạnh, hỏi:

- Em sẽ không có ý định đi thăm ba nuôi đấy chứ?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, nhỏ giọng đáp:

- Ừm...

- Không được. - Ngay lập tức, như ăn phải thuốc nổ, Âu Dương Vô Thần lên tiếng ngăn cản:

- Ba nuôi đối với em thế nào chẳng lẽ em còn chưa nhận ra? Ông ta không thể bảo vệ em trước mặt mẹ con Bạc Tuyết Cơ, cũng nhiều lần không tin tưởng em, em còn quan tâm ông ta làm gì?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, chậm rãi trả lời:

- Nhưng dù sao em vẫn là con gái trên danh nghĩa của ông ấy, xét về lý hay tình đều nên đến thăm hỏi một chút. Đó không phải việc bắt buộc phải làm nhưng là điều nên làm mà.

Ấn đường Âu Dương Vô Thần cau lại, nói:

- Em đừng có mềm lòng với ông ta.

- Em không có mềm lòng, em chỉ muốn làm tròn trách nhiệm của mình thôi. - Âu Dương Thiên Thiên liền đáp lại, cô ra sức thuyết phục người đàn ông.

- Mặc dù Âu Dương Chấn Đông không phải ba ruột của em, nhưng ông ấy là người đã nuôi nấng em bao nhiêu năm qua, không có ơn cũng có công. Bây giờ đến thăm, là chuyện đạo lý thường tình em nên làm trên danh nghĩa một người con, anh hiểu không?

- Hơn nữa, dù đúng thật tính cách ông ấy có chút nhu nhược, không thể phân rõ rạch ròi mọi chuyện nhưng suy cho cùng ông ấy cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Bị ép ở thế một bên là vợ con máu mủ ruột thịt, một bên khác là con gái của người phụ nữ ông ấy yêu.

- Dù cho em không mang dòng máu Âu Dương gia, nhưng ba đối xử với em rất tốt. Cho em một danh phận, một địa vị cao ngất mà ai cũng mơ ước. Em đã sống một cuộc sống mà đáng lẽ em không thể có được, ở vị trí mà không bao giờ có thể với đến.

- Ba đã cho em tất cả những thứ tốt nhất, thậm chí còn giúp em che giấu bí mật, đến cả vợ con của mình cũng không tiết lộ, đây thực sự là những chuyện không phải một người vô tâm làm.

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên nắm lấy góc áo người đàn ông, hạ giọng nói:

- Vậy nên Vô Thần, anh để em đi gặp ông ấy một chút, có được không?

Thời gian dưỡng thương ở nhà, cô đã nói với Âu Dương Vô Thần toàn bộ chuyện mà Âu Dương Hạ Mạt đã tiết lộ với mình, đồng thời cũng nhờ anh kiểm tra kĩ càng, và xác định... thật sự cô và Âu Dương Chấn Đông không hề có chung huyết thống.

Vì thế, bí mật này bây giờ đến anh ấy cũng biết rồi.

Âu Dương Vô Thần nhíu chặt mày nhìn cô, mím môi không đáp.

Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên liền lay lay cánh tay anh, khuôn mặt tỏ ra đáng thương, giọng nhẹ nhàng cầu xin:

- Chỉ một chút thôi, được không? Em sẽ hỏi ông ấy vài việc rồi đi ngay lập tức, em hứa mà. Được không, được không?

"...."

Cuối cùng, người đàn ông vẫn không cưỡng lại được ma lực của cô ấy, thở dài một hơi lên tiếng:

- Chỉ 20 phút thôi!

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 727: Không Nghĩ Sẽ Yêu

Âu Dương Thiên Thiên được sự cho phép của Âu Dương Vô Thần, nên tiến đến phòng của Âu Dương Chấn Đông, đứng thẳng người, cô nghiêm trang gõ cửa.

"Cốc cốc" - Hai tiếng gõ vang lên, vài giây sau, liền có giọng khàn khàn vang tới:

- Vào đi.

Âu Dương Chấn Đông uống một ngụm nước ấm, ông vừa chớp mắt một cái, liền nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên bước vào.

Tự động ngồi dậy, ông đưa ly nước của mình cho người đàn ông trung niên bên cạnh, rồi lên tiếng:

- Thiên Thiên, sao con lại đến đây?

Người con gái thuận tay đóng cửa lại, sau đó đi tới gần chỗ Âu Dương Chấn Đông, chậm rãi đáp:

- Con nghe nói ba nhập viện, cũng trùng hợp đến thăm một người quen, nên con ghé qua một chút.

Âu Dương Chấn Đông nghe thấy, gật gù nói:

- Vậy sao.... Thế thì ngồi đi, mau ngồi đi, đừng đứng đó.

Âu Dương Thiên Thiên cúi người ngồi xuống chiếc ghế cách giường của người đàn ông một đoạn, hỏi:

- Sức khỏe ba thế nào rồi?

Âu Dương Chấn Đông cười gượng, đảo mắt trả lời:

- Vẫn tốt, chỉ thỉnh thoảng hay mắc phải một số bệnh của người già thôi, con không cần lo lắng.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn người đàn ông đang cố tỏ ra bản thân bình thường, trong lòng đột nhiên dâng lên chút thương cảm. Nhưng rất nhanh kiềm lại, cô lên tiếng:

- Con có một chuyện muốn nói rõ với ba, là chuyện.... liên quan đến mẹ con,

Âu Dương Chấn Đông nghe xong, ông hơi đứng sững vài giây, sau đó quay sang nhìn người bên cạnh, ra hiệu cho ông ta ra ngoài.

Đến khi trong phòng chỉ còn lại hai người, ông mới hỏi cô gái:

- Con đã biết rồi?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, đáp:

- Phải, con biết rồi.

"...."

Một khoảng im lặng kéo dài ngay sau câu trả lời của Âu Dương Thiên Thiên. Âu Dương Chấn Đông nhìn cô một hồi lâu, rồi đột nhiên rũ mắt, thở dài một hơi.

- Thật là.... cây kim trong bọc cũng có ngày lộ ra. Đến cuối cùng, vẫn không thể giấu chuyện đó với con được

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, hỏi ngược lại:

- Tại sao ba lại muốn giấu con? Là vì mẹ sao?

Người đàn ông ngược mặt lên, nhưng lần này không nhìn Âu Dương Thiên Thiên, mà chuyển tầm mắt sang một nơi khác, ông lên giọng trầm trầm:

- Đúng vậy, ba là vì Nhược Vũ nên mới che giấu tất cả sự thật của con. Vì đó là lời hứa trước khi chết của cô ấy.... nên ba phải hoàn thành nó bằng bất cứ giá nào.

Dừng một chút, Âu Dương Chấn Đông chớp ánh mắt đen láy, trong đôi con ngươi như quay về lại những kí ức xa xăm:

- Ba với mẹ con, gặp mặt nhau không phải là một cái duyên. Nhưng đi đến kết thúc, lại là một mối nghiệt duyên. Nói thế nào nhỉ? Chính là...từ lúc bắt đầu, ba chưa từng nghĩ mình sẽ thích mẹ con, bởi vì khi gặp cô ấy, ba đã là một người... có bạn gái.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 728: Chưa Bao Giờ Yêu

- Nhớ năm đó, ba mới chập chững học cách điều hành Âu Dương gia, tuy chưa chính thức tiếp quản những quyền thừa kế gần như đã nằm trong tay triệt để. Bên ngoài, đương nhiên có nhiều phụ nữ chủ động đến với ba. Tuổi trẻ ham thú sự ngưỡng mộ và trải nghiệm, ba cũng có tiến đến với nhiều người, nhưng người quen lâu nhất có lẽ là Bạc Tuyết Cơ.

- Làm người yêu của nhau 3 năm, bắt đầu từ năm nhất đại học, đến khi ra trường, ba với bà ấy vẫn quen nhau, tình cảm khá tốt. Kể cả khi Bạc Tuyết Cơ giới thiệu bạn thân của bà ấy là mẹ con cho ba, ba vẫn rất bình thường.

- Nói thật lúc đó, cái nhìn của ba với Đường Nhược Vũ chỉ là một người phụ nữ xinh đẹp, thông minh, có cá tính riêng. Là một hoa hậu thế giới nhưng không hề kiêu căng, ngược lại hiền lành tốt bụng, rất biết đối nhân xử thế. Cảm xúc khi đó cũng chỉ như bạn bè chào hỏi xã giao, chứ không có bất cứ tình cảm nào khác.

- Một khoảng thời gian sau, mối quan hệ của Bạc Tuyết Cơ và ba bắt đầu rạn nứt, cả hai thường xuyên xảy ra những cuộc cãi vã không có hồi kết, điều đó làm ba thực sự thấy mệt mỏi, đồng thời, khi ấy cũng là lúc ba chính thức tiếp quản Âu Dương gia, vì muốn dồn hết tâm sức vào việc xây dựng sự nghiệp gia tộc, nên ba không muốn để chuyện riêng tư ảnh hưởng đến, vậy nên đưa ra quyết định chia tay.

- Bạc Tuyết Cơ đương nhiên không muốn, gay gắt phản đối, nhưng ý ba đã quyết, cả hai cứ thế đột ngột ngừng lại, không quen với nhau nữa. Tình

cảm trong tim ba đã cắt đứt rất dứt khoát, không hề có chút lưu luyến gì. Một năm sau khi trải qua chuyện đó, ba tình cờ gặp lại mẹ con - Đường Nhược Vũ trong cuộc thi sắc đẹp thế giới. Vì là một nhà đầu tư của cuộc thi đó, nên ba được làm việc với các thí sinh dự thi suốt cả quá trình diễn ra. Đường nhiên với mẹ con, một người ba đã quen biết từ trước, thì ba sẽ để ý đến một chút. Thế nhưng....

- ... một chút dần dần tích góp thành nhiều chút. Không biết từ lúc nào... việc để ý cô ấy đã trở thành một thói quen, đến mức từng nụ cười, từng ánh mắt của cô ấy, đều khắc ghi vào trái tim ba, tâm trí của ba, không cách nào tháo gỡ được. Đường Nhược Vũ cứ như vậy bước vào cuộc đời của ba, tự nhiên một cách lạ thường. Chính ba lúc đó cũng không hiểu tại sao bản thân lại dễ dàng tiếp nhận cô ấy đến thế.

- Cuộc thi kết thúc, mẹ con đăng quang ngôi vị cao nhất, ba lúc đó, dùng hết dũng khí của bản thân để tỏ tình với cô ấy. Đáng tiếc, Nhược Vũ đã từ chối. Nhưng dù vậy ba vẫn không hề bỏ cuộc, tiếp tục ra sức theo đuổi cô ấy, mặc những lời gièm pha bên ngoài. Có lẽ bản năng của đàn ông chính là thế, tính chinh phục quá cao, thứ không có được, lại phải bằng mọi giá lấy được. Tuy nhiên, dù nói là bất chấp tất cả nhưng ba biết, ba đang yêu. Ba yêu người phụ nữ tên Đường Nhược Vũ, và ba muốn có cô ấy. Đó không đơn giản chỉ là bản năng chinh phục của đàn ông, hay là sự mê mẩn nhất thời.... mà đó là tình cảm thật sự của ba, cảm giác.... Yêu thích đến từ bên trong con tim.

....

Âu Dương Chấn Đông kể với giọng hoài niệm, từng lời mà ông nói ra, đều như tái hiện lại trước mắt Âu Dương Thiên Thiên một câu chuyện tình có thật trong quá khứ, khiến cô bị cuốn vào trong đó.

Nghe tới đây, cô chớp mắt, đột nhiên lên tiếng:

- Vậy... mẹ có yêu ba không?

Thường thì với sự theo đuổi dai dẳng nhưng có tình ý như vậy, người phụ nữ sẽ dễ dàng rung động. Giống như rơm gần lửa lâu ngày cũng bén, sẽ dần dần có thể làm trỗi dậy tình cảm với người luôn quan tâm mình.

Nhưng mà....

Âu Dương Chấn Đông lắc đầu, trả lời:

- Không có. Đường Nhược Vũ... cô ấy chưa bao giờ yêu ba. Một giây, một phút.... cũng chưa từng yêu.....

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 729: Người Đàn Ông Của Đường Nhược Vũ

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, kinh ngạc trong giây lát, cô im lặng nhìn người đàn ông, tựa như đang chờ đợi những lời nói tiếp theo.

Âu Dương Chấn Đông bình tĩnh nói tiếp:

- Ngay từ lúc đầu, Nhược Vũ đã không hề có tình cảm gì với ba, nếu miễn cưỡng một chút thì còn coi ba là bạn bè, chứ không hề có ý gì khác cả. Cô ấy cũng chưa biết ba và Bạc Tuyết Cơ đã chia tay, nên nhiều lần tỏ rõ khoảng cách. Thậm chí đến lúc ba nói rằng mình không còn quan hệ gì với Bạc Tuyết Cơ nữa, cô ấy cũng vẫn nói thẳng thừng là không muốn quen ba.

- Nhược Vũ là con người ngay trực, tính tình cô ấy rất thẳng, nhưng không hề gây khó chịu, có chút bướng nhưng nó giống kiêu ngạo hơn, và bởi vì cô ấy sinh ra là một đại tiểu thư khuê các, nên có khí chất như vậy là điều đương nhiên. Ba bị từ chối trực tiếp rất nhiều lần, nhưng vẫn không cảm thấy ghét cô ấy, ngược lại càng thích hơn nữa, cứ tiếp tục theo đuổi không ngừng lại. Những tưởng.... ba sẽ phải dành một khoảng thời gian rất lâu mới khiến Nhược Vũ tin vào tình cảm của mình, nhưng không.... chỉ vài tháng sau đó, cô ấy đã đồng ý làm quen với ba.

- Lúc đầu tuy có bờ ngõ, nhưng ba không quan tâm lí do vì sao, cứ thuận theo tự nhiên tiếp nhận mẹ con. Ba nhớ rõ cảm giác được chấp thuận từ miệng của Nhược Vũ đã khiến bản thân vui mừng như thế nào. Kích động đến mức cả tối hôm đấy không thể ngủ được.

- Khoảng thời gian sau đó, ba bắt đầu hẹn hò với mẹ con, những lần đi ăn uống, rồi xem phim, bước dạo trên đường phố,... làm mọi thứ mà các cặp đôi vẫn thường hay làm. Không giống với khi quen Bạc Tuyết Cơ, lúc đó ba đã chủ động rất nhiều, luôn nghĩ ra những điều mới mẻ để có thể làm cùng với Nhược Vũ, nhưng rồi.... ba phát hiện cô ấy không hề vui khi ở bên cạnh ba.

- Mặc mẹ con vẫn cười, vẫn nói, nhưng nụ cười đó rất buồn, rất bình thường, lời nói... cũng rất lạnh nhạt. Ba từng nghĩ rằng, có phải mình không đủ tốt? Không đủ hài hước? Không đủ duyên dáng? Nên mới không thể làm mẹ con mở lòng với mình?

- Nhưng rồi.... mãi sau đó ba mới biết được. Không phải lỗi ở ba, không phải vì ba mà Nhược Vũ như vậy. Mà là bởi vì... trong tim cô ấy, vốn đã có một người đàn ông khác, nên không thể chứa thêm ba nữa. Ba không biết tại sao Nhược Vũ không chọn đến với người đàn ông đó, mà lại đến với ba, nhưng ba biết một điều.... Dù ba có cô ấy ở ngay bên cạnh, nhưng mà... trái của cô ấy ba vĩnh viễn không có được. Còn người đàn ông kia, dù cách xa cô ấy ngàn vạn trượng, nhưng đã mang được cả con người Đường Nhược Vũ đi rồi.

Âu Dương Chấn Đông mím môi, dừng một chút, ông nuốt một ngụm nước bọt, đôi tay hơi siết lại, nói tiếp:

- Ba biết được điều đó, nhưng ba lựa chọn không nói với mẹ con. Bởi vì... ba thật sự không muốn chia tay với cô ấy, ba chỉ muốn Nhược Vũ ở bên cạnh ba, dù cho đó là cái xác thôi cũng được....

- Thêm một khoảng thời gian ngắn trôi qua nữa, vào một ngày bình thường, mẹ con đột nhiên đề nghị kết hôn với ba, khi hỏi đến nguyên nhân, mẹ con không nói gì, chỉ cúi đầu khóc.... Con biết suy nghĩ đầu tiên khi ba nhìn thấy cô ấy khóc là gì không? Chính là những giọt nước mắt đấy...

không phải vì ba hay vì bản thân mẹ con, mà rất có thể là.... đau khổ vì một người đàn ông khác.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô không cần nghĩ nhiều cũng có thể đoán, người đàn ông trong lời nói của Âu Dương Chấn Đông, là người mà mẹ cô yêu sâu đậm đến mức nào. Và có khả năng cao, người đó chính là ba ruột của cô..

Hơi nắn tay lại, Âu Dương Thiên Thiên siết mép váy, lúc này, liền nghe tiếng Âu Dương Chấn Đông truyền đến:

- Và đúng là như vậy. Mẹ con đã khóc vì người đàn ông đó. Trong tiếng nấc và những giọt nước mắt tuôn rơi, ba đã nghe cô ấy nói....

"Chấn Đông, em mang thai con của anh ta rồi.... nhưng em không thể lấy anh ấy được. Em biết mình rất quá đáng, nhưng xin anh hãy cưới em, có được không?"

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 730: Đồng Ý Cuối

Tay Âu Dương Thiên Thiên run lên khi nghe lời nói của Âu Dương Chấn Đông, mặc dù đã đoán trước được rồi, nhưng cô vẫn cảm thấy khó chấp nhận.

Mẹ cô vậy mà lại có thể... mang thai với người đàn ông khác..... nhưng lại bắt ba cô cưới bà ấy ư? Sao bà ấy có thể làm như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên chưa kịp hoàn hồn thì tiếp tục một bất ngờ khác lại ập đến, khi từ miệng của Âu Dương Chấn Đông, nói tiếp thêm một câu nữa:

- Ba đã đồng ý. Đồng ý cưới cô ấy....

"...."

Âu Dương Thiên Thiên sửng người ngay sau câu khẳng định của ông, cô ngược đôi mắt kinh ngạc lên nhìn Âu Dương Chấn Đông, bất ngờ đến mức không thể thốt thành lời.

Ba cô... nói gì? Ông đồng ý cưới mẹ sao? Ngay cả khi bà ấy không hề yêu ông? Làm chuyện như vậy với ông? Ông vẫn....?

Âu Dương Chấn Đông... ba rốt cuộc yêu mẹ nhiều đến mức nào mới chấp nhận được chuyện đó?

Người đàn ông bày ra nét mặt bình thản, ông chớp mắt, trong kí ức thoáng nhớ lại khuôn mặt lúc đó của Đường Nhược Vũ. Đôi mắt cô đỏ hoe, cắn đôi môi đỏ đến bật máu khi nghe ông trả lời.

"Chấn Đông, em tồi tệ như vậy, anh vẫn muốn cưới em sao? Đáng không?"

Có vẻ như... Đường Nhược Vũ đã không ngờ được ông sẽ đồng ý, vậy nên mới nói ra một câu như vậy. Nhưng Âu Dương Chấn Đông lúc đó đã cầm tay lấy tay cô, thẳng thừng tuyên bố:

"Nhược Vũ, anh mặc kệ nguyên nhân là gì, chỉ cần là điều em muốn, anh sẽ giúp em. Anh.... nhất định sẽ dùng cả đời mình bảo vệ mẹ con em an toàn."

Âu Dương Chấn Đông biết rõ, việc lúc đó ông làm là điều đúng đắn. Bởi vì... cô ấy đáng. Trong mắt ông, Đường Nhược Vũ luôn đáng giá hơn bất cứ thứ gì trên đời.

Mấp má môi, người đàn ông nói tiếp:

- Hôn lễ của ba và mẹ con được diễn ra không lâu sau đó, vào ngày thành hôn, không biết nghe tin từ đâu mà Bạc Tuyết Cơ đến chất vấn cả hai, ta mắng ba và mẹ con là đôi gian phu dâm phụ, đâm sau lưng bà ấy. Nhược Vũ im lặng, nhưng không có nghĩa là ba cũng im lặng, ba đã giải thích rất rõ với Bạc Tuyết Cơ, rằng chuyện tình cảm tan vỡ của cả hai không liên quan đến mẹ con, nhưng là do bà ấy chấp mê bất ngộ, cứ quyết cho là bản thân đã bị phản bội.

- Kì thực, tình cảm của ba với Bạc Tuyết Cơ đã hết, và một thời gian dài sau khi chia tay với bà ấy, ba mới có cảm giác yêu thích Nhược Vũ, xúc cảm hoàn toàn là bình thường, chứ không hề có chuyện phản bội như đã nói.

Lời của Âu Dương Chấn Đông đột nhiên ngừng lại, ông quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng tha thiết:

- Thiên Thiên, ba đối với mẹ con là thật lòng, cô ấy là người phụ nữ duy nhất ba muốn chung sống đến trọn đời. Còn Bạc Tuyết Cơ hoàn toàn chỉ là quá khứ, là tuổi trẻ xốc nổi mà thôi. Con phải tin ba.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn vào ánh mắt người đàn ông, cô biết ba không nói dối, nhưng mà....

- Nếu ba đã muốn chung sống với mẹ đến suốt đời, vậy tại sao... sau đó lại mang Bạc Tuyết Cơ về nhà?

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 731: Đó Không Phải Tình Yêu

Âu Dương Chấn Đông rũ mắt, giọng nói có chút bất đắc dĩ trả lời:

- Là vì ba có lỗi với bà ấy. Vào một đêm uống say, ba đã nhìn nhầm Bạc Tuyết Cơ thành Nhược Vũ, nên đã làm ra chuyện không thể cứu vãn được.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cuối cùng cũng hiểu được nguyên nhân, hóa ra Âu Dương Na Na ra đời là vì sai lầm của Âu Dương Chấn Đông đêm hôm đó.

Gật đầu, cô gái lên tiếng:

- Nếu là vậy, con đoán từ đầu ba không có ý định đưa Bạc Tuyết Cơ về Âu Dương gia, đúng không? Vì mẹ, vì con nên chắc ba đã giấu bọn họ bên ngoài, với tính cách của ba, có lẽ cũng chu cấp sinh hoạt phí cho Bạc Tuyết Cơ. Nhưng sau đó, không may mẹ mất, ba không muốn ruột thịt của mình bên ngoài chịu khổ, nên mới đón bọn họ về Âu Dương gia, đúng chứ?

Âu Dương Chấn Đông mím môi, đáp:

- Đúng, nhưng chỉ một phần thôi. Ba vốn dĩ muốn giấu chuyện của Bạc Tuyết Cơ với Nhược Vũ mãi mãi, nhưng không ngờ bà ấy lại đến nói với mẹ con. Và có thể vì cảm thấy bản thân bị phản bội, nên Nhược Vũ không muốn nhìn mặt ba, lên máy bay rời đi ngay hôm đó, với lí do đến dự sự kiện ở nước ngoài. Nhưng không ngờ.... ngày hôm đó, cô ấy đã một đi không trở lại.

- Nếu Bạc Tuyết Cơ không nói chuyện với Nhược Vũ, thì chắc chắn cô ấy đã không chết, con cũng sẽ không mất mẹ sớm như vậy.

Âu Dương Thiên Thiên cau mày nhìn người đàn ông, đột nhiên hỏi:

- Ba, không lẽ.... ba mang Âu Dương Na Na và Âu Dương Hạ Mạt về nhà, là vì muốn bù đắp cho chúng, còn mang theo Bạc Tuyết Cơ.... thì chính là muốn trả thù sao? Ba hận bà ta... vì đã cướp mất mẹ con?

Âu Dương Chấn Đông siết tay, gằn giọng nói:

- Nếu không phải vậy.... thì còn lí do gì khác để ba đưa bà ta về Âu Dương gia?

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, cô há miệng rất lớn nhưng lại không nói được gì, dường như rất kinh ngạc với những lời của Âu Dương Chấn Đông.

Ông ấy là loại người gì vậy? Tại sao chỉ vừa mới lúc này thôi cô vẫn cảm thấy ba cô là một người si tình, sống tình cảm, còn bây giờ lại trở nên vô tâm tàn nhẫn như vậy?

Đối với con gái ruột, ông chỉ làm tròn trách nhiệm, đối với người đã sinh con cho mình, lại căm ghét đến mức cực đoan, mang bà ta về bên cạnh, ở gần nhất nhưng lại khiến khoảng cách cả hai xa xăm nhất. Còn điều gì tàn nhẫn và đau đớn hơn khi bị người mình yêu căm hận đến mức như thế chứ?

Dù cho cô không thích Bạc Tuyết Cơ, nhưng trong chuyện này cô vẫn thấy cảm thông với bà ta. Suy cho cùng, bà ta cũng đâu phải người trực tiếp giết chết mẹ cô? Nhưng tại sao... lại phải gánh lấy sự trả thù tàn nhẫn đến thấu xương này?

Âu Dương Thiên Thiên cắn răng, cô chợt cảm thấy không thể một lúc tiếp nhận được câu chuyện đầy rẫy những tình tiết gây sốc này, liền đứng

bật dậy, quay đầu muốn đi ra ngoài.

Thế nhưng, ngay lúc đó, đột nhiên Âu Dương Chấn Đông lên tiếng gọi:

- Thiên Thiên, ba chỉ yêu một mình mẹ con, quá khứ cũng vậy, tương lai vẫn vậy, mãi mãi không ai thay đổi được. Người đã làm hại mẹ con, ba tuyệt đối không tha thứ cho kẻ đó, con cũng không nên tha thứ cho bà ta.

Câu nói của ông làm cô gái dừng chân, siết tay, Âu Dương Thiên Thiên quay người lại, nhìn người đàn ông đáp:

- Ba, con cảm thấy tình yêu của ba thật đáng sợ. Sự ích kỉ, sự chiếm đoạt, sự say đắm không chịu dứt,... những thứ mà con cảm nhận được đều chỉ thể hiện rõ một điểm chung duy nhất.... chính là cố chấp. Ba có từng nghĩ... đó chỉ là sự cố chấp của ba hay chưa?

- Như vậy là tình yêu sao? Không.... đó không phải tình yêu.... không phải...

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 732: Đường Ở Bên Cạnh Thăng Bé

Âu Dương Chấn Đông nghiêng răng, cổ chấp lên tiếng:

- Ba không muốn mất mẹ con.

- Nhưng ba đã mất bà ấy rồi. - Âu Dương Thiên Thiên không ngần ngại đáp trả, cô mím môi, nói:

- Chuyện của mẹ chỉ là một tai nạn mà thôi, thời gian trôi qua đã lâu, thay vì cứ chìm đắm trong thù hận, tại sao ba không lựa chọn vứt bỏ nó?

- Ba à, dù tình yêu trong mắt ba như thế nào, con đều không muốn vì nó mà ba trở nên cực đoan hơn nữa. Bởi lẽ nếu như vậy, thì chẳng khác nào chính mẹ con đã vô tình khiến ba trở thành một người tàn nhẫn. Dừng lại thôi ba, cho mọi thứ trở về ban đầu đi. Cả ba, con và cả Bạc Tuyết Cơ nữa.

- Bây giờ bà ta đã mất đi một đứa con gái rồi, ba đừng tàn nhẫn ép bà ta đến bước đường cùng. Nếu có dù chỉ một chút cảm tình nhiều năm qua, xin ba hãy cho bà ấy một ân huệ, trở thành Nhị phu nhân của Âu Dương gia, còn không....hãy cho bà ấy một lối thoát. Đừng tiếp tục dày vò nhau nữa.

Âu Dương Chấn Đông nghe thấy, ông cắn môi, ánh mắt rưng rưng nhìn cô gái không chịu đáp lại, thật giống như không can tâm làm theo lời cô.

Âu Dương Thiên Thiên rũ mắt, cô rút từ trong người ra một vật nhỏ màu đen, rồi tiến gần đến đặt xuống giường của Âu Dương Chấn Đông, nói:

- Đây là thứ con vốn muốn cho ba xem lúc trước, trong đó là tất cả những gì con có về Âu Dương Hạ Mạt. Những chuyện mà cô ta làm với con, từ nhỏ đến lớn, xấu xa không thể kể hết. Lúc đầu cầm thứ này trên tay, con chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chính là vạch trần bộ mặt của cô ta trước ba, để ba nhận ra người em gái này đã hại con như thế nào. Nhưng mà.... bây giờ con để đây, muốn ba xem... và nghĩ thử, liệu nguyên nhân khiến cô ta trở nên như vậy, là do đâu.

- Con bây giờ đã biết sự thật, nên không thể trở về Âu Dương gia được nữa, càng không muốn đến tham dự tang lễ của Âu Dương Hạ Mạt. Thứ này... ba xem xong thì thay con bỏ vào quan tài của cô ta, cứ coi như tất cả mọi chuyện... chấm dứt tại đây.

Thu tay về, Âu Dương Thiên Thiên gấp người cúi đầu với Âu Dương Chấn Đông, nói lời cuối cùng:

- Đối với sự chăm sóc và nuôi nấng nhiều năm qua, con thành tâm cảm ơn ba, sự biết ơn này con sẽ khắc ghi mãi mãi, không bao giờ quên. Hi vọng trong tương lai dù không còn người con gái mang tên Âu Dương Thiên Thiên nữa, ba vẫn sẽ khỏe mạnh và sống hạnh phúc. Hãy sớm ngày lành bệnh, trở về nhà cùng gia đình thật sự của mình.... bác Âu.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên không nhìn Âu Dương Chấn Đông, trực tiếp xoay người bước đi.

Người đàn ông nhìn theo bóng lưng cô, tay siết chặt lại, không kiềm được lòng mà thốt lên:

- Thiên Thiên, ba vẫn còn một chuyện muốn nói với con.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, bất đắc dĩ dừng chân lại. Nhưng lần này, cô không quay đầu nhìn ông, chỉ đứng im một chỗ như vậy, khuôn mặt đối diện với cánh cửa gỗ, thật bình tĩnh.

Âu Dương Chấn Đông chớp mắt buồn bã, giọng có chút trầm nói:

- Ba đã hứa với Nhược Vũ, sau này bất luận xảy ra chuyện gì, cũng sẽ bảo vệ con thật tốt. Nay dù con không còn quan hệ với ba, nhưng ba vẫn sẽ làm như vậy, âm thầm bảo vệ con từ xa. Còn Âu Dương gia, nó luôn luôn thuộc về Âu Dương Thiên Thiên, bởi vì cái tên đó đã khắc trên quyển sổ chủ hộ của gia tộc, con bé là trưởng nữ, và sẽ mãi là người đứng đầu của gia tộc này.

Âu Dương Thiên Thiên siết tay, ép bản thân không xoay người lại, yên lặng tiếp tục nghe ông nói:

- Thiên Thiên, có một chuyện ba bắt buộc phải nói cho con biết. Âu Dương Vô Thần, con không nên ở bên cạnh thằng bé. Bởi vì đó là điều mà mẹ con không mong muốn đâu. Di nguyện cuối cùng của Nhược Vũ trước khi chết, không chỉ mang tên con, mà còn là mang tên của nó nữa. Đừng ở bên cạnh Âu Dương Vô Thần, Thiên Thiên.

Câu phiêu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 733: Tôi Cả Nh CáO Ông

Âu Dương Thiên Thiên nghe đến tên của Âu Dương Vô Thần, cô ngay lập tức quay đầu lại, nhú mày nhìn ông, hỏi:

- Mẹ đã nói gì về anh ấy?

Âu Dương Chấn Đông chớp mắt, chậm rãi lên tiếng:

- Con nghĩ tại sao ta lại phải nhận nuôi thằng bé đó? Lặn lội tìm kiếm khắp thế giới, và thậm chí sang tận Mỹ để mang về đây?....

Nhẹ lắc đầu, người đàn ông nhún nói:

- Mọi chuyện đều có lí do của nó, ba nhận nuôi Âu Dương Vô Thần, là bởi vì mẹ con yêu cầu ba làm như vậy.

- Nhược Vũ sớm đã bàn bạc với ba về chuyện nhận thằng bé làm con nuôi, nhưng ba đã chần chừ không thực hiện. Đến lúc cuối, khi nghe giọng mẹ con hấp hối trong điện thoại, ba mới biết, vào thời điểm chiếc máy bay lao xuống biển Thái Bình Dương, thì bà ấy vẫn bất chấp muốn có thằng bé đó.

- Ngay ngày hôm sau, ba liền tìm kiếm tin tức khắp thế giới, và sau khi biết Vô Thần ở gia tộc Bush, ba đã dùng đủ mọi quan hệ để có thể nhận nuôi nó. Ta đã suy nghĩ nhiều năm qua, rằng tại sao Nhược Vũ lại muốn ta

làm điều này, với sự thông minh của cô ấy, chắc chắn sẽ không với những lý do bình thường.

- Mặc dù cho đến bây giờ ta không biết lý do đó là gì, nhưng Thiên Thiên, có một điều ta có thể chắc chắn, chính là mẹ con không muốn con ở bên cạnh thằng bé ấy, nếu không, đã chẳng xây nên một tầng quan hệ anh em cho hai đứa rồi.

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên cau chặt lại, cô mấp máy môi, ngập ngừng đáp:

- Không thể nào.... sao mẹ... có thể làm như vậy, ba... đừng nói dối.

Âu Dương Chấn Đông nhìn cô bằng ánh mắt quả quyết, nói:

- Ba không hề nói dối con, Thiên Thiên. Tính đến thời điểm hiện tại, mỗi một việc ba làm đều vì mẹ con là tuyệt đối, vậy nên, từng di nguyện của cô ấy ba đều nhớ rõ, và luôn luôn làm theo. Bao gồm cả chuyện ba chấp nhận nhận nuôi Âu Dương Vô Thần, cũng là sự thật.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt. Mắt cô đảo quanh liên tục, dường như có chút không chấp nhận được.

Tại sao mẹ cô lại làm như vậy? Tầng quan hệ anh em này tại sao lại là bà ấy xây dựng nên? Không lẽ chính như lời Âu Dương Chấn Đông nói.... là không muốn cô ở bên cạnh anh ấy?

Người đàn ông chớp mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói tiếp:

- Thiên Thiên, con hãy làm theo tâm nguyện của Nhược Vũ đi, đừng ở bên cạnh Âu Dương Vô Thần nữa. Khoảng thời gian này, mặc dù ba không gặp con, nhưng mọi thông tin về con ba đều nắm được. Ba biết, con và thằng bé đã ở bên cạnh nhau rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, cô ngược mắt lên, nhếch môi hỏi:

- Nếu ba đã biết vậy, thì ba nghĩ, điều ba nói con sẽ làm theo sao?

Âu Dương Chấn Đông mím môi, đôi con ngươi hơi đen lại, lên tiếng:

- Con không làm theo thì cũng phải làm theo, bởi vì đây là tâm nguyện của mẹ con, không nên làm trái. Nhiều năm qua, ta tưởng con và Âu Dương Vô Thần không để ý đến nhau, nhưng không ngờ bây giờ đã tiến triển đến mức ở chung một chỗ rồi.

- Nếu cứ như thế này, thật sự điều mà Nhược Vũ không mong muốn sẽ xảy ra mất. Vậy nên, ba phải ngăn con lại. Thiên Thiên, nếu con không chịu dừng mối quan hệ của hai đứa vậy thì ba sẽ dùng mọi cách để làm điều đó thay con, cho dù là làm việc tổn hại đến Âu Dương Vô Thần, ba cũng sẽ...

- Âu Dương Chấn Đông! - Lời chưa kịp hết thì đột ngột một tiếng thét đã vang lên, Âu Dương Thiên Thiên trừng đôi mắt dữ nhìn người đàn ông, chột quát:

- Tôi cảnh cáo ông, không được động vào Âu Dương Vô Thần!

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 734: Anh Không Bảo Vệ Nổi Tôi

Âu Dương Chấn Đông bị tiếng gầm của Âu Dương Thiên Thiên làm giật mình, ông trở mắt nhìn cô, câm nín không lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên siết tay, giận dữ nói:

- Kể từ bây giờ, tôi không còn là người của Âu Dương gia, vậy nên.... Âu Dương Vô Thần cũng không phải là anh hai tôi, ông mà dám động đến anh ấy, tôi nhất định không tha thứ cho ông, Âu Dương Chấn Đông.

Lời nói của Âu Dương Thiên Thiên khiến người đàn ông kinh ngạc, hoảng sợ không dám lên tiếng nữa.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô trừng ánh mắt sát bén nhìn Âu Dương Chấn Đông, vài giây sau mới quay đầu lại, nhắc chân muốn bước đi. Thế nhưng sau đó đột nhiên dừng thêm một lần nữa, cô liếc mắt, hướng tầm nhìn về phía nhà vệ sinh.

Xoay người đi tới đó, Âu Dương Thiên Thiên mở phắt cửa ra, ngay lập tức, xuất hiện trước mặt cô là một người đàn ông quen thuộc.

Thấy Âu Dương Thiên Thiên, Kiếm Tử liền cúi đầu, kính cẩn lên tiếng:

- Nhị tiểu thư.

Âu Dương Thiên Thiên lạnh lùng nhìn anh ta, nói:

- Tôi vốn nghĩ để yên cho anh đi theo tôi là giúp anh hoàn thành trách nhiệm của mình, nhưng không ngờ, hai chữ "bảo vệ" trong miệng của anh lại bao gồm cả việc điều tra chuyện riêng tư của tôi nữa. Kiếm Tử, anh thật làm tôi thất vọng.

Người đàn ông rũ tầm mắt, không dám nhìn thẳng cô, chỉ đáp:

- Tôi xin lỗi, Nhị tiểu thư. Nhưng những chuyện mà lão gia làm, cũng chỉ là muốn bảo đảm an toàn cho cô mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy lời này, cô nheo mắt, hỏi:

- Đảm bảo an toàn cho tôi? Vậy lúc tôi gặp chuyện thì anh đang ở đâu? Lúc tôi bị thương anh đang ở đâu? Kiếm Tử, khả năng của anh căn bản không thể bảo vệ được tôi trong những tình thế tôi gặp nguy hiểm nhất.

Người đàn ông mím môi, cúi đầu không lên tiếng. Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục nói:

- Anh biết Âu Dương Vô Thần cử bao nhiêu người đi theo bảo vệ tôi không? Nếu không tính ám vệ thì cũng có đến 5 người. Thân thủ của họ đều cực kì tốt, so với anh chắc chắn hơn gấp trăm lần, nhưng đến họ còn không thể bảo đảm an toàn cho tôi, anh nghĩ anh làm được ư?

- Lúc trước, khi anh nói anh phụng mệnh hành sự, chịu trách nhiệm bảo đảm an toàn cho tôi, tôi đã rất cảm kích. Bởi vì kể cả khi tôi rời khỏi Âu Dương gia, thì anh vẫn không quên điều đó, luôn đi theo bảo vệ tôi. Nhưng Kiếm Tử, tôi cho anh đi theo không có nghĩa là anh được quyền giám sát chuyện riêng tư của tôi, và báo về cho Âu Dương gia. Sự cho phép của tôi đối với anh cũng có giới hạn, chứ không phải tôi nhân nhượng cho anh lấn tới.

- Thời thế bây giờ đã khác, tôi không còn là người với thân phận bình thường nữa, bối cảnh của tôi đã trở nên phức tạp, đến người của Âu Dương

Vô Thần, cũng không bảo vệ nổi tôi, thì anh làm được gì chứ?

- Đây là lần cuối cùng tôi bỏ qua cho anh, Kiếm Tử. Sau này, tôi không còn là Nhị tiểu thư của Âu Dương gia nữa, anh cũng không cần làm tiếp trách nhiệm bảo vệ tôi, vậy nên.... đừng đi theo tôi nữa. Nếu lần sau người của Âu Dương Vô Thần phát hiện ra anh, thì tôi sẽ không nói giúp anh nữa đâu. Tôi sẽ để họ, tùy tiện xử lý.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên quay người lại, cô nhìn về phía Âu Dương Chấn Đông, lên tiếng:

- Âu Dương Vô Thần bây giờ là người rất quan trọng đối với tôi, hi vọng ông không có ý nghĩ tổn thương đến anh ấy, bằng không... tôi nhất định như lời mình đã nói, sẽ không tha thứ cho ông.

Âu Dương Chấn Đông siết tay, cau mày nhìn cô, hỏi:

- Thiên Thiên, con biết Vô Thần là người như thế nào, vậy mà.... vẫn chọn ở bên cạnh cậu ta sao?

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 735: Ai Cũng Không Được Động Vào Anh Ấy

Âu Dương Thiên Thiên đối mắt với Âu Dương Chấn Đông, cô nhướn mày, rạch ròi đáp:

- Tôi đã lựa chọn ở bên cạnh Âu Dương Vô Thần, đương nhiên sớm biết con người anh ấy như thế nào. Nhưng như vậy thì sao chứ? Tình cảm của chúng tôi không liên quan đến điều đó, nên tôi đã quyết định sẽ không để tâm tới. Và nếu tôi đã không để tâm tới, thì ông càng không có tư cách để tâm thay tôi. Âu Dương Thiên Thiên tôi đã tự nhủ với lòng mình rồi, chỉ cần là tôi còn sống, ai cũng không được phép động vào Âu Dương Vô Thần.

Người đàn ông lắc đầu, hỏi với giọng như thể không tin được:

- Con điên rồi, đứa trẻ đó là của bóng tối, nếu con dây vào cậu ta, ngày tháng sau này của con sẽ chỉ sống trong nguy hiểm mà thôi.

Âu Dương Chấn Đông từng nghĩ, một ranh giới anh em đã là đủ để khiến hai con người này không thể có quan hệ gì với nhau, nhưng ông sai rồi. Thật sự sai rồi.

Sự dây dưa giữa Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần, đã vượt qua cả những mối quan hệ trên giấy tờ, thậm chí là trên danh nghĩa. Chặt không đứt, cắt cũng không rời được.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, lạnh nhạt trả lời:

- Tôi không sợ. Tôi và anh ấy đã trải qua quá nhiều chuyện để đi đến được bước này, ông làm sao có thể hiểu được chứ. Tôi sẽ không bao giờ rời xa Âu Dương Vô Thần, không bao giờ đâu.

Cô từng sợ hãi anh ấy, đúng. Sợ hãi thể giới của anh ấy, đúng. Nhưng đó là lúc cô với con người Đàm Gia Hi, khi mà có quá nhiều nỗi ám ảnh, quá nhiều sợ hãi bủa vây một tâm hồn mang theo thương tổn.

Còn bây giờ, tuy vẫn chưa hết hẳn, nhưng tâm hồn cô dường như đã được chữa lành rồi. Mọi ám ảnh, sợ hãi đã trải qua khiến cô ngày một mạnh mẽ hơn, đối diện với thực tế càng kiên cường hơn. Cũng trong những lúc đó, người ở bên cô là Âu Dương Vô Thần, chính anh ấy đã bảo vệ cô, chữa lành mọi vết thương. Anh ấy là tâm được, là tâm được của cô.

Con người ấy, từ từ đã trở thành một thứ quan trọng, không biết từ bao giờ chiếm đóng một vị trí trong trái tim cô, không thể thay thế được. Chính trong những lúc chia ly, sinh tử cách biệt, cô mới nhận ra điều này. Khi bản thân mất đi đối phương, thì mới biết họ quan trọng như thế nào với mình.

Vậy nên lần này cô không thể buông tay anh ấy, không bao giờ.

Âu Dương Chấn Đông cắn răng, không thể lên tiếng nói được gì. Ông đã cố gắng suốt nhiều năm qua, vừa tạo khoảng cách giữa Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần, vừa nhắc nhở mối quan hệ anh em trên danh nghĩa của chúng, nhưng ngàn tính vạn tính vẫn không tính được kết quả sẽ đảo ngược như thế này. Rốt cuộc đã sai ở đâu? Ông đã tính sai ở đâu?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô thở hắt ra một hơi, rồi đột nhiên đổi chủ đề:

- Chuyện cần nói tôi nói rồi, chuyện ông cần biết cũng biết rồi. Bây giờ đến lượt tôi hỏi, ba ruột của tôi.... ông có biết.... ông ấy là ai không?

Mặt mày Âu Dương Chấn Đông nhăn nhó, ông lắc đầu, gằn giọng trả lời:

- Không biết.

- Vậy ông từng gặp mặt ba ruột của tôi chưa? - Âu Dương Thiên Thiên hỏi tiếp.

Lần này, Âu Dương Chấn Đông vẫn lắc đầu, giọng có chút bất đắc dĩ đáp:

- Chưa từng.

Dừng một chút, ông ngược mặt lên nhìn cô gái, nói:

- Người đàn ông đó, chưa một lần xuất hiện tại Trung Quốc, cũng chưa từng có mặt ở bất kì nơi nào xung quanh mẹ con. Bao gồm cả lễ tang của cô ấy.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 736: Người Đàn Ông Ngoại Quốc Bí Ẩn

Âu Dương Chấn Đông biết điều này rất khó tin, nhưng ông quả thật chưa từng gặp mặt người đàn ông đó, cũng không biết gì về anh ta cả. Mặc dù đã từng điều tra nhưng kết quả lại không thu được gì, cho nên....

Âu Dương Chấn Đông mím môi, hạ giọng lên tiếng:

- Mọi thông tin về ba ruột của con, ta không thể tra ra được, Nhược Vũ cũng chưa từng nói gì, vì vậy ba không thể cho con câu trả lời nào. Nhưng mà, ba có nghe một tin đồn có thể liên quan đến anh ta. Người bên ngoài từng truyền tai nhau rằng, có một khoảng thời gian ở Mỹ, mẹ con đã quen biết một người đàn ông ngoại quốc, nhưng sau đó không lâu thì chia tay, rồi đột ngột trở về nước.

- Sau khi quay về, Đường gia đột nhiên bị phá sản, một nguồn tin từ chợ đêm bị tung ra ngoài, nói rằng gia thế của người đàn ông kia rất lớn, vì không có được Nhược Vũ nên đã trút cơn giận lên Đường gia, phá hủy cả gia tộc họ Đường, làm họ thanh bại danh liệt. Thế lực của nhà họ Đường vào thời điểm đó vô cùng lớn mạnh, có thể nói là ngang bằng với gia tộc Hứa gia lâu năm, nhưng vẫn không chịu nổi sức ép mà sụp đổ trong một thời gian ngắn.

- Danh tiếng bị hủy hoại nghiêm trọng, Nhược Vũ thân là trưởng nữ của Đường gia, không thể khoanh tay đứng nhìn, nên đã đứng ra gánh vác tất cả. Bảng hiệu của gia tộc nhà họ Đường, cũng là nhờ cô ấy mới giữ được

đến ngày hôm nay, nếu không, sớm đã biến mất trên bản đồ Trung Quốc từ lâu rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, mím môi không nói, cô nhìn Âu Dương Chấn Đông tầm vài giây thì quay đầu, vươn tay mở cửa đi ra ngoài.

=====

Ở trên xe, Âu Dương Vô Thần quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, từ lúc bước ra khỏi bệnh viện đã không thấy cô nói gì, anh rất lo lắng, liền lên tiếng:

- Có chuyện gì vậy? Âu Dương Chấn Đông đã nói gì với em?

Cô gái chớp mắt, mấp máy môi đáp:

- Không liên quan đến ông ấy, em chỉ đang suy nghĩ vài thứ linh tinh thôi.

Người đàn ông nhìn cô, nheo mắt hỏi:

- Thật sao? Nhưng anh lại có cảm giác em đang nói dối anh?

Âu Dương Thiên Thiên bật cười, lắc đầu trả lời:

- Không có, tại sao em phải nói dối anh chứ? Em chỉ hỏi bác Âu vài chuyện cho rõ ràng thôi, không có gì thật mà.

Âu Dương Vô Thần nghe hai chữ "bác Âu", anh mím môi, im lặng một lúc mới nói:

- Được rồi, em nói thế nào thì anh tin như vậy, anh cũng không ở bên trong, đâu thể phán đoán điều gì được. Nhưng mà Thiên Thiên, em không được nói dối anh bất cứ chuyện nào đâu đấy, cái gì cũng phải nói thật.

Âu Dương Thiên Thiên mỉm cười, gật đầu đáp:

- Hiểu rồi, anh hai!

Âu Dương Vô Thần đưa tay véo má cô, lắc lư lên tiếng:

- Nói được làm được đấy, đừng có mơ giấu anh chuyện gì.

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu, bắt chước đưa tay lên kéo má người đàn ông, nói:

- Em không có ý định giấu anh chuyện gì mà, aaaa đau, anh thả tay ra đi.

- Không thả, lúc nãy em gọi anh là gì hả? Anh hai? Đột nhiên gọi như vậy là sao? Có ý gì?

- Có ý gì là có ý gì? Lúc trước không phải anh hay nhắc em phải gọi anh như vậy à? Bây giờ em nhớ nên làm theo, tại sao lại trách em?

- Giỏi thật, chuyện nhắc từ bao lâu rồi mà bây giờ em mới nhớ, Âu Dương Thiên Thiên, có phải em muốn trêu chọc anh?

- Không có, anh nhìn lại xem hiện tại ai đang trêu chọc ai đây? Mau bỏ tay anh ra khỏi mặt em, mau lên.

- Muốn anh làm điều đó thì em bỏ tay em ra khỏi mặt anh trước đi.

- Không bỏ, tại sao anh động thủ trước mà không bỏ xuống trước chứ? Bắt em đầu hàng à? Em không phục.

- Nếu vậy thì cùng chết chung đi.

- Anh.....

.....

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 737: Gặp Một Người Quen Cũ

Eira và Sherry ở phía trước nghe thấy cuộc đối thoại của hai người phía sau, liếc mắt nhìn nhau cười thầm.

Trời ạ, bọn họ là trẻ con sao? Đùa giỡn với nhau như vậy, nếu để Kỳ Ân và đám người Lữ Uyển Thành thấy được, không biết bọn họ có tin nổi không đây. Hình tượng từ trước đến giờ tất cả đều bị hai người đó làm cho bay sạch rồi.

Âu Dương Thiên Thiên vẫn ra sức dùng tay loạn xạ trên khuôn mặt của Âu Dương Vô Thần, đúng lúc này, khước mắt cô chợt nhìn thấy một thứ hiện lên bên ngoài tấm kính cửa sổ.

Chiếc xe di chuyển, vô tình đi ngang qua một nơi quen thuộc, thấy nó, ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên bỗng thay đổi, liền thả tay ra khỏi mặt người đàn ông.

Âu Dương Vô Thần thấy hành động của cô thay đổi, anh bất giác thu tay về, cầm lấy bàn tay cô, nhú mày hỏi:

- Sao vậy?

Vừa nói, người đàn ông vừa quay đầu lại, theo tầm mắt Âu Dương Thiên Thiên nhìn ra phía ngoài, đôi con ngươi liền phản chiếu hình ảnh một tòa nhà lớn nghiêm trang. Đây là.... nhà tù Bắc Kinh.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, đột nhiên lên tiếng:

- Dừng xe.

Sherry nghe thấy, ngay lập tức đạp phanh, chiếc xe nhanh chóng ngừng lại sát bên lề đường.

Âu Dương Vô Thần quay đầu lại, anh cau mày nhìn cô gái, hỏi:

- Em muốn làm gì?

Âu Dương Thiên Thiên gỡ tay ra khỏi người đàn ông, cô cười mỉm trấn an anh, đáp:

- Không làm gì cả, em đột nhiên nhớ mình có một người quen cũ, nên muốn tới thăm anh ta thôi. Nói một vài câu nữa.

Âu Dương Vô Thần nheo mắt, nói:

- Em có người quen trong tù sao? Là đàn ông?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, 2 giây sau mới trả lời:

- Chỉ là... một người quen của một người quen cũ thôi, không thân thiết lắm. Nhưng mà, em có một chuyện muốn nói với anh ta.

Nói rồi, cô quay người lại, vươn tay mở cửa bước xuống xe, trước khi đóng cửa lại, Âu Dương Thiên Thiên hơi nghiêng đầu nhìn Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- Nếu anh muốn về nhà trước thì đi đi, một lát em có thể tự bắt xe về.

Người đàn ông lắc đầu, chớp mắt nói:

- Không, anh sẽ đợi em ngoài này, chúng ta cùng về.

Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy, cười cong mắt đáp:

- Được rồi, vậy đợi em một chút nhé.

Dứt lời, cô liền đóng cửa xe lại, quay người rời đi.

Âu Dương Vô Thần nhìn theo bóng hình người con gái, đến lúc cô khuất hẳn mới thu tầm mắt về. Chớp đôi con ngươi lạnh lẽo, anh lên tiếng:

- Những gì mà Âu Dương Chấn Đông đã nói, các cô đều nghe rõ chứ?

Sherry và Eira cùng lúc gật đầu, đồng thanh trả lời:

- Dạ có, cậu chủ.

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, nói tiếp:

- Tự giải quyết đi.

- Rõ.

Dừng một chút, anh lại lên tiếng:

- Còn nữa, chuyện ba ruột của Thiên Thiên, gửi về tổng bộ, sắp xếp những người giỏi nhất, điều tra cho tôi.

Sherry và Eira nhìn nhau, không hện mà cùng cúi đầu, đáp:

- Rõ, cậu chủ.

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần không nói thêm gì nữa, anh liếc khóe mắt nhìn về phía tòa nhà cao lớn, nơi mà Âu Dương Thiên Thiên vừa bước vào, im lặng tuyệt đối.

Thế lực của Âu Dương Chấn Đông nói nhỏ không nhỏ, nói lớn cũng không lớn, nhưng trong nước hay ngoài nước đều có vị trí nhất định, dù

vậy... không tra ra được ba ruột của Thiên Thiên là ai ư?

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 738: Mang Theo Bộ Mặt Thật Đến

Âu Dương Thiên Thiên đi vào bên trong, cô ngồi trước một tấm kính dày đục những lỗ, lần đến thăm tù này, cô yêu cầu một căn phòng liên lạc không có điện thoại, mà thay vào đó là một tấm kính đục lỗ, để có thể trực tiếp nghe được giọng nói của người kia.

Ngồi im tằm một phút sau, liền có tiếng bước chân vang lên. Người đàn ông tay bị còng bởi thanh sắt lạnh lẽo, được một thanh viên cảnh sát dẫn vào bên trong, cho ngồi xuống trước mặt cô.

Âu Dương Thiên Thiên đã rút cho người đó một số tiền, vậy nên sau khi để người đàn ông kia ngồi xuống, người đó liền ra ngoài, đứng gác trước cửa.

Người đàn ông với thân xác gầy khom, tiều tụy, đôi mắt lơ mờ nhìn cô gái trước mặt, lên tiếng trước:

- Cô là ai?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt lạnh nhạt, bình tĩnh hỏi ngược lại:

- Tống Dật Nhiên, không nhớ ra tôi sao?

Nghe cô gái gọi tên mình, người đàn ông hơi cau mày, rồi chột đáp:

- Tôi không nhớ là trong số các tình nhân của mình có cô gái nào xinh đẹp trẻ trung như cô.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, nở nụ cười khinh bỉ. Đột nhiên đưa tay lên che hai mắt mình, cô chậm rãi nói:

- Thêm chiếc nón đen, mắt kính, vest đen, nhìn khẩu hình miệng tôi đi.... anh nhận ra rồi chứ.

Mắt Tống Dật Nhiên trợn lớn, trong đầu ngay lập tức xẹt ngang những hình ảnh khắc đậm trong tâm trí. Hắn đứng phắt dậy, chạm tay vào tấm kính trước mặt, thốt lên:

- Là cô!

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, bỏ tay xuống, cô ngược mắt nhìn người đàn ông, nhấn mạnh câu từ trong miệng mình:

- Phải, là tôi - người đã mang anh vào đây.

- Lâu ngày không gặp, anh khỏe không? Anh Tống?

Tống Dật Nhiên mặt mày đỏ lên nhanh chóng, hắn găm gù nhìn cô, gằn giọng hỏi:

- Sao cô dám đến đây?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn dáng vẻ kích động của anh ta, không mấy may biểu hiện gì, lạnh nhạt nói:

- Đừng kích động như chó muốn cắn người vậy. Anh không nhận ra tôi đã mang bộ mặt thật của mình đến gặp anh sao? Tò mò muốn biết lí do là gì không?

Lời nói của cô khiến hành động của Tống Dật Nhiên dừng lại, hắn trừng mắt nhìn, không đáp.

Âu Dương Thiên Thiên lợi dụng điều đó, nói tiếp:

- Ngồi xuống đi, hôm nay tôi sẽ nói chuyện với anh. Tất cả.

Người đàn ông nhìn cô một hồi lâu, rồi từ từ thả tay ra khỏi tấm kính, hần lúi về sau, chậm rãi ngồi xuống ghế.

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, bắt đầu lên tiếng:

- Trước tiên, để tiện nói chuyện, tôi sẽ giới thiệu với anh một chút. Tôi tên Âu Dương Thiên Thiên, 22 tuổi, đối với anh không có quan hệ gì, nhưng là đàn em của người vợ quá cố của anh, chị Đàm Gia Hi.

- Ngoài việc là đàn em cùng trường, mà tôi còn là một người bạn rất thân thiết với chị ấy, luôn chia sẻ mọi điều mà chị Đàm Gia Hi phiền muộn trong đời sống. Từ chuyện công việc đến gia đình, bao gồm cả cuộc sống sinh hoạt với chồng, chị ấy đều kể với tôi. Thế nên, tôi hiểu rất rõ về mọi việc xung quanh chị ấy, về cả anh nữa.

- Nói vu vơ như vậy chắc anh không tin nhỉ? Thế thì để chứng minh, tôi sẽ kể một câu chuyện ngắn mà chị Đàm Gia Hi đã kể với tôi lúc trước, sau khi anh nghe xong, có thể suy xét mức độ hiểu biết của tôi về anh. Đồng ý không?

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên nhìn Tống Dật Nhiên, thấy anh ta không nói gì, cô nhếch môi, nở một nụ cười sâu xa....

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 739: Câu Chuyện Xưa

- Đàm Gia Hi và anh quen nhau từ thời đại học, 4 năm đó, anh theo đuổi chị ấy, vô cùng nồng nhiệt. Thanh xuân rực rỡ của hai người kéo dài đến khi cả hai ra trường, bắt đầu công việc.

- Khi còn là một sinh viên, Đàm Gia Hi đã là một thực tập sinh có tiếng, vậy nên 2 năm đầu sau khi ra trường, chị ấy nhanh chóng được nhận vào một tòa soạn lớn, không mất nhiều thời gian để trở thành một nhà báo nổi tiếng khắp Bắc Kinh. Vì quá tài năng và xinh đẹp, mà chị ấy còn có cả fan hâm mộ. Sau này, khi được tiến cử vào làm MC dẫn chương trình, mọi người trên cả nước càng biết đến chị ấy nhiều hơn, fan hâm mộ cũng tăng nhanh đến chóng mặt, độ phủ sóng lúc đó thậm chí còn vượt ra khỏi lãnh thổ đất Trung Quốc, vang đến những nước xa xôi nhất.

- Chỉ trong vòng 1 năm trở lại, chị Đàm Gia Hi đã trở thành nữ MC toàn cầu, danh tiếng phủ sóng khắp thế giới, nhiều đến mức tưởng chừng là đại minh tinh Hollywood cũng không thể bằng. Đi khắp mọi nơi trên địa cầu, Đàm Gia Hi gặp qua vô số người, đàn ông, thanh niên quyến rũ, soái ca cực phẩm đều gặp gỡ, nhưng mà.... chị ấy không để mắt đến một ai, ngay cả cho họ một cơ hội tiếp cận cũng không có. Giữ bản thân mình như vậy, chính là vì chị ấy ý thức được bên cạnh còn có một người bạn trai, tài giỏi và xuất sắc không kém.

- Tống Dật Nhiên, anh bước ra đời khá sớm, mặc dù gia thế không quá nổi trội, nhưng lại được trời ban đầu óc nhanh nhạy, thông minh, biết cách

nắm bắt thời thế. Vậy nên cũng không quá khó khăn để vào được một công ty tốt. Kỹ năng kinh doanh khá tốt giúp anh được trọng dụng, chưa đầy 3 năm sau đã được bổ nhiệm làm tổng giám đốc công ty JH.

- Cả hai đều đứng trên đỉnh cao, công việc đem lại vô số thuận lợi trong cuộc sống, thế nhưng cái gì rồi cũng có khó khăn, nhất là trên thương trường, đường đi không phải lúc nào cũng bằng phẳng. Hơn 6 năm trước, công ty JH gặp khủng hoảng, thân là tổng giám đốc, anh phải đứng ra chịu hết toàn bộ trách nhiệm. Đúng lúc khó khăn ấy, chính chị Đàm Gia Hi đã ở bên cạnh giúp đỡ anh, cùng anh vượt qua những trắc trở, cho đến khi kéo được công ty JH từ dưới vực phá sản trở lên.

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu, hơi đổi tư thế của mình, nhìn người đàn ông hỏi:

- Tống Dật Nhiên, có một câu nói rất hay: Hai người ở bên nhau, tốt nhất là nên có một người ngốc, bởi vì nếu cả hai quá thông minh, thì sẽ không bao giờ giấu được bí mật của mình trước người kia.

- Năm đó, Đàm Gia Hi cùng anh vực dậy công ty JH, nhưng danh tiếng lúc ấy đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng, khiến anh khó có thể điều hành tiếp tục công ty. Vào thời khắc phải lựa chọn một phương pháp để giải quyết điều đó, anh đã lựa chọn... cầu hôn chị ấy.

- Anh biết, danh tiếng của một nữ MC toàn cầu luôn luôn là tốt nhất, sạch sẽ nhất. Vậy nên, nếu như sử dụng hình ảnh của chị ấy, thì công ty JH... sẽ có thể lấy lại được niềm tin của các nhà đầu tư. Mà Đàm Gia Hi là bạn gái của anh, quen nhau bao lâu, anh biết chắc chị ấy cũng muốn đi đến con đường cuối cùng rồi, thế nên mới quyết định cầu hôn.

Nghe tới đây, ánh mắt Tống Dật Nhiên dường như có chút thay đổi, anh ta đảo đôi con ngươi qua lại, tựa như không hiểu tại sao Âu Dương Thiên Thiên lại biết được việc này.

Nhếch môi cười, cô chậm rãi nói tiếp:

- Đừng tưởng Đàm Gia Hi yêu quá mất lí trí, chị ấy vốn là một con người thông minh, nên đương nhiên biết anh muốn cầu hôn chị ấy là vì cái gì. Nhất là với khó khăn khi đó, có thể giải thích được lí do anh vội vàng tổ chức lễ cưới, là chuyện quá dễ hiểu.

- Nhưng mà Tống Dật Nhiên, Đàm Gia Hi dù biết sự thật như vậy, nhưng vẫn chấp nhận lời cầu hôn của anh đấy. Trước sự phản đối của hàng ngàn người hâm mộ trên khắp thế giới, chị ấy vẫn lựa chọn anh. Kể cả khi công danh sự nghiệp đang trên đà thăng tiến, chị ấy vẫn bỏ mặc tất cả, không chút lưu luyến, chấp nhận đi vòng một con đường lớn để ở bên cạnh anh.

- Đàm Gia Hi đã đi ngược sự chỉ trích của cả thế giới này.... để lấy một tên cận bã như anh đấy.

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 740: Kẻ Bị Thời Gian Thay Đổi

Những lời của Âu Dương Thiên Thiên có một sức nặng nhất định, đánh thẳng vào lòng tự tôn của Tống Dật Nhiên, khiến anh ta tức giận, mấp máy môi muốn phản bác:

- Cô....

- Tôi nói không đúng sao? - Không để cho anh ta có cơ hội đó, Âu Dương Thiên Thiên trực tiếp cắt ngang, cô nhướn mày, hỏi với giọng rất châm biếm.

- Hay anh cảm thấy tôi nói sai chỗ nào? Muốn sửa lại sao? Tống Dật Nhiên, anh biết mỗi một lời mà tôi nói ra, có giá trị sự thật cao đến mức nào, bản thân anh tự hiểu rõ. Tôi đối với anh, tuyệt đối chỉ biết đúng hơn chứ không thể kém. Bởi vì đây toàn bộ đều là lời tôi nghe của một người đã chết.

"...."

Một khoảng im lặng diễn ra ngay sau đó, người đàn ông nghiêng rằng, không thể lên tiếng đáp lại. Anh ta trơ mắt ngồi nhìn cô gái, tiếp tục nói ra những điều trong quá khứ, không sai một dòng chữ nào:

- Đàm Gia Hi là người trọng tình nghĩa, mà người trọng tình nghĩa thì rất chung tình. Trong suốt khoảng thời gian quen anh, chị ấy chưa bao giờ thay đổi. Mỗi tình đầu dường như đem đến quá nhiều sự ngọt ngào, quá nhiều

những kí ức đẹp đẽ, khiến chị ấy không nỡ buông, nên sống chết bám lấy. Còn anh? Anh xem trọng tình cảm của hai người như thế không? Hay là nói rằng, anh xem trọng thứ gọi là công danh sự nghiệp hơn? Vì nó, bất chấp cả hạnh phúc của chị ấy?

- Ngày diễn ra lễ cưới, anh thề thốt với trời, với đất, với hàng trăm người có mặt ở nơi đó như thế nào? Ngoài những lời yêu thương, hứa suông bảo vệ lẫn nhau, Đàm Gia Hi còn thêm vào đó một chữ "thề" nữa, anh còn nhớ không?

Trong đầu Tống Dật Nhiên chợt xẹt ngang qua một đoạn kí ức, trôi về cái ngày đầy một bầu trời hoa hồng, với lời nói chân thành của người phụ nữ xinh đẹp.

"Dật Nhiên, để tránh những chuyện không đáng xảy ra trong tương lai, em muốn anh hứa thêm một lời hứa nữa. Xem như đây là lời hứa cuối cùng, mỗi lần anh làm chuyện gì đó cắn rứt lương tâm, có thể nhớ lấy nó mà sửa sai."

"Thề nguyện một đời chung tình, không phản bội lẫn nhau"

Câu nói làm cho người đàn ông cứng đờ, anh ta mở to mắt, không dám chớp nhìn Âu Dương Thiên Thiên. Cô cười khinh bỉ, lên tiếng:

- Đàm Gia Hi lúc đó, vì muốn đề phòng những chuyện không mong muốn xảy ra trong tương lai, mà bắt anh thề một lời hứa mãi chung tình, không được phản bội. Nhưng Tống Dật Nhiên, anh dường như không hề nhớ điều đó nhỉ? Nếu không, sao anh có thể làm những chuyện chà đạp lên lời thề thiêng liêng như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nhướn người về phía trước, ánh mắt cô đối thẳng với người đàn ông, giọng nói vẫn bình tĩnh, không mang theo quá nhiều cảm xúc:

- Tôi hiểu kỳ đấy. Rằng những lúc anh lên giường với người phụ nữ khác, anh ôm ấp cô ta, chìm trong mê muội lạc, tâm trí có bao giờ.... dù chỉ là một giây thôi.... nhớ về lời hứa đó hay không hả?

- Lúc anh ngoại tình, có từng dù chỉ là một khoảnh khắc cảm thấy áy náy với người vợ trên danh nghĩa của mình không? Người đàn bà mà ngày nào cũng nằm trên giường chờ anh về, đợi anh từng bữa cơm, người phụ nữ đã cho anh cả thanh xuân, trao anh tất cả những gì cô ấy có? Có từng cảm thấy ăn năn một lần chưa? Nếu không, sao có thể không biết xấu hổ mà cảm thấy không có lỗi một chút nào như thế hả?

Câu cuối cùng, Âu Dương Thiên Thiên như gằn giọng mình rất nặng để thốt ra, ánh mắt cô rưng rưng, nhưng không hề có nước mắt, trong đôi con ngươi chỉ phản chiếu khuôn mặt tên phản bội đã mang đến cho cô nhiều đau khổ, như thể muốn chôn vùi anh ta trong biển nước trong suốt những chết người đó.

Tống Dật Nhiên cảm thấy sợ hãi, anh ta hơi chùn bước trước ánh mắt của Âu Dương Thiên Thiên, theo bản năng trốn tránh.

Âu Dương Thiên Thiên đan 10 ngón tay lại với nhau, cô không dời ánh nhìn của mình đi, vẫn nhìn người đàn ông, lên tiếng:

- Trong suốt cuộc đời của Đàm Gia Hi, đến khi chết, chị ấy vẫn không tin nổi là anh đã phản bội, không biết bởi vì niềm tin của chị ấy với anh quá lớn, hay là do anh diễn vai một người si tình quá giỏi, khiến chị ấy không thể tin được. Chàng trai ngây ngô của thanh xuân, trước khi trở thành một tổng giám đốc giàu có nhiều quyền lực, đã yêu chị ấy nhiều đến mức nào, nuông chiều chị ấy nhiều đến mức nào. Người đàn ông đó mới là người mà Đàm Gia Hi yêu.

- Tống Dật Nhiên, phải chăng không phải chị ấy, mà chính anh.... mới là kẻ bị thời gian thay đổi không?

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 741: Chỉ Có Phản Bội, Là Không Thể Tha Thứ

Tống Dật Nhiên nghe những lời Âu Dương Thiên Thiên nói, từ đầu tới cuối không lên tiếng phản bác được gì, chỉ biết ngồi im miệng một chỗ.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt lạnh nhạt, một lúc lâu sau mới nói tiếp:

- Tống Dật Nhiên, mọi chuyện bây giờ đã qua rồi, thứ phải trả anh cũng đã trả, đối với Đàm Gia Hi, cũng như trút được lòng căm hận cuối cùng. Nhưng có một điều này tôi cần anh phải biết, câu nói tâm đắc nhất của chị ấy khi còn sống, chính là: Sống phải biết tha thứ, như vậy trong lòng mới thấy thoải mái. Tuy nhiên, anh có từng nghĩ tại sao đến chết chị ấy vẫn không tha thứ cho anh không?

- Nỗi hận chỉ là một chấp niệm, không phải cứ buông xuống rồi là tha thứ đâu. Đúng là mọi thứ chị ấy đều có thể bỏ qua, nhưng mà.... Tống Dật Nhiên, duy chỉ có phản bội, là vĩnh viễn không thể tha thứ.

Nói rồi, cô chủ động đứng dậy, lần này, người đàn ông không làm thêm hành động gì nữa. Âu Dương Thiên Thiên nhìn anh, chậm rãi nói lời cuối cùng:

- Hôm nay tôi đi ngang nơi này, một thoáng nghĩ đến cái chết của chị Đàm Gia Hi mới vào đây, vậy nên có thể đây cũng là lần cuối cùng tôi ngẫu hứng muốn gặp anh. Đối mặt với anh bằng con người thật của mình, tôi nghĩ đó là sự tôn trọng duy nhất mà tôi muốn dành cho anh. Nói ra những

điều này cũng chỉ là muốn anh biết, Đàm Gia Hi thực chất từng yêu anh nhiều đến mức nào, nhưng anh đã không trân trọng được điều đó, mới dẫn đến kết cục như ngày hôm nay. Tống Dật Nhiên, anh đừng nghĩ chị ấy yêu anh nhiều thì sẽ không nỡ bỏ anh đi. Anh lầm rồi, chị ấy nỡ đấy. Thậm chí, đã đi không quay trở về nữa rồi.

- Hi vọng đời đời anh ở nơi đây, có thể suy nghĩ về Đàm Gia Hi như một người tri kỉ đã từng rất thân quen, đem kí ức của chị ấy khắc ghi vào trong đáy lòng, ăn năn sám hối về những tội lỗi mình đã gây ra.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên quay đầu lại, nhắc chân bước đi. Cô từng nghĩ, chỉ cần trả thù người đàn ông này thì bản thân sẽ thấy rất thoải mái, rất thanh thản, nhưng không... chính chấp niệm của cô, lòng căm hận của cô đã khiến bản thân không thể thoát ra được nỗi ám ảnh mang tên Tống Dật Nhiên.

Ngày hôm đó rời đi từ tòa án, mọi thứ không phải chấm hết, mà chính là bắt đầu, bắt đầu cho những cơn chấn tâm lí kéo dài mãi đến sau này. Bây giờ, may mắn có một người giúp cô hóa giải điều đó, nhưng phần lớn vẫn là do bản thân cô đã vượt qua được. Thời gian làm sự thù hận này biến mất, phai mờ, và tình yêu với người mới đã khiến cô buông bỏ được người cũ, xóa đi quá khứ đen tối.

Tống Dật Nhiên, anh vẫn nghĩ tôi không nỡ buông anh xuống sao? Anh sai rồi. Bắt đầu từ lúc tôi hết bệnh, tôi đã buông được anh rồi!

Người đàn ông ngồi phía sau nhìn theo bóng lưng Âu Dương Thiên Thiên, chợt như thấy một người phụ nữ rất quen thuộc, đang rời bỏ anh ngày càng xa. Nước mắt.... đột nhiên rơi....

=====

Âu Dương Thiên Thiên bước ra khỏi cổng nhà tù, cô ưỡn ngực nhìn trời, hít vào một hơi thật sâu.

Lúc này, phía xa bỗng có tiếng người gọi:

- Thiên Thiên.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn về hướng đó, thấy một người đàn ông đang đứng bên lề đường đợi cô, dáng người anh cao ngất, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười cứng chiều.

Bất giác nở một nụ cười, cô tiến tới gần chỗ anh, lên tiếng:

- Sao anh lại ra ngoài này? Không phải em bảo anh đợi em trong xe sao?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, thẳng thắn đáp:

- Nhưng anh muốn đứng đây đợi em, đối diện như vậy, đi ra là sẽ thấy anh ngay.

Âu Dương Thiên Thiên cong mắt, nở nụ cười ngọt ngào hỏi:

- Đợi em lâu không?

Người đàn ông lắc đầu, trả lời:

- Không lâu.

Vừa nói, anh vừa giơ tay ra, lên tiếng:

- Đi thôi, về nhà ăn cơm, anh nấu đồ ngon cho em.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn bàn tay to lớn của Âu Dương Vô Thần, không ngần ngại đưa tay mình ra, đặt lên, gật mạnh đầu đáp:

- Ừm.

.....

"Tổng Dật Nhiên, quên nói với anh rồi. Đàm Gia Hi còn muốn cảm ơn anh đấy, vì chính sự bỏ rơi của anh, mới làm cô ấy gặp được người cô ấy thực sự yêu. Và thật may mắn.... người đó cũng yêu Đàm Gia Hi, nhiều như cái cách cô ấy từng yêu anh....."

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 742: Lén Lút Nửa Đêm

Âu Dương Thiên Thiên cùng Âu Dương Vô Thần trở về nhà, sau khi dùng xong bữa tối, cô đi lên phòng của mình, vệ sinh thân thể một chút rồi lên giường nằm.

Đưa tay sờ ngực, cô cẩn thận kiểm tra vết thương, thấy cơn đau đã giảm rất nhiều, bản thân yên tâm hơn hẳn.

Thả người xuống tấm nệm êm, Âu Dương Thiên Thiên kéo chăn lên ngang bụng, sau đó vỗ tay vài cái, đèn trong phòng liền tắt đi. Nhắm mắt lại, cô theo thói quen quay người sang một bên, rồi bắt đầu chìm vào trong giấc ngủ.

....

Không gian im lặng kéo dài chừng mười phút đồng hồ, cho đến khi.... cánh cửa căn phòng bỗng hé mở. Một bóng đen đang thận trọng lách người vào bên trong, nhẹ nhàng di chuyển về phía giường của người con gái.

Âu Dương Thiên Thiên vốn chưa say giấc nên không khó để nhận ra có điều thay đổi trong không khí, cô mở mắt, cau mày vênh tai lên, chợt nghe được tiếng bước chân bước khẽ.

Một tia ý nghĩ xẹt ngang qua đầu, khóe miệng Âu Dương Thiên Thiên bỗng câu lên, cô lại nhắm mắt, điều chỉnh hơi thở đều đều, tựa như đang giả vờ ngủ.

Cô biết rồi, có một con chuột nhắt đang lén vào phòng của cô. Con chuột mang vẻ ngoài "soái ca" và rất "chăm chỉ", ngày nào cũng mò vào phòng bà đây!!

Âu Dương Vô Thần đi nhẹ thở khẽ, anh nhướn người về phía trước, cẩn thận dò xét Âu Dương Thiên Thiên, sau khi thấy cô đã ngủ, mới dám đặt thân thể mình xuống giường, nằm bên cạnh cô.

Thế nhưng khi bản thân chỉ vừa mới nằm xuống, thì ngay lập tức một cánh tay đã vòng qua ôm lấy eo anh, Âu Dương Thiên Thiên xoay hẳn người sang, một tay một chân quắp vào cơ thể người đàn ông.

Âu Dương Vô Thần bị hành động này làm cho bất ngờ, anh đờ người vài giây, tay đang để giữa không trung cũng bất động. Cứng nhắc cúi đầu nhìn xuống, Âu Dương Vô Thần liền nghe thấy tiếng của cô gái nhỏ:

- Bắt quả tang anh lén vào phòng em.

"...."

Âu Dương Vô Thần câm nín không nói nên lời, anh chớp chớp mắt, ngập ngừng hỏi:

- Em.... em chưa ngủ sao?

Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt lên nhìn người đàn ông, nhướn mày nói:

- Có con chuột vừa to vừa háo sắc như vậy ở bên ngoài lăm le phòng em, chỉ muốn nhân lúc "thần không biết quỷ không hay" mà mò vào trong, nằm lên chiếc giường này, anh nghĩ em có thể ngủ được sao?

"...."

Những lời của Âu Dương Thiên Thiên tuy không trực tiếp nhưng lại mang hình ảnh ẩn dụ, khiến Âu Dương Vô Thần thấy chột dạ. Anh lắc đầu, đáp:

- Anh không háo sắc.

Âu Dương Thiên Thiên chề môi, dĩ nhiên không tin được lời đó, cô bày ra vẻ mặt khinh bỉ, lên tiếng:

- Không háo sắc? Nếu anh thật sự không háo sắc vậy thì nửa đêm lén lút vào phòng em làm gì?

Âu Dương Vô Thần: "....."

Càng giải thích càng lộ, thiết nghĩ mình không nên nói thêm gì nữa....

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 743: Không Ôm Ấp!

Âu Dương Thiên Thiên thấy người đàn ông không nói được gì, cô nhướn mày, lên tiếng:

- Thấy chưa, thấy chưa, không giải thích nổi nữa rồi đúng chứ, anh quả là vào phòng em với ý đồ xấu mà.

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh thu tay về, nằm im một chỗ không nhúc nhích, khẽ đáp:

- Anh chỉ muốn nằm ngủ ở đây thôi, không được sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, hỏi ngược lại:

- Phòng anh có giường sao không nằm? Sang phòng em làm gì?

Người đàn ông đảo mắt, chậm rãi trả lời:

- Nằm một mình... cô đơn.

"...."

Khóe miệng Âu Dương Thiên Thiên giật giật, cô liếc ánh mắt nhìn anh, nói:

- Hả? Từ trước đến giờ không phải đều là ngủ một mình sao? Cô đơn cái quái gì chứ?

Âu Dương Vô Thần lắc đầu, tỏ ra vô tội đáp:

- Lúc trước thì không sao, nhưng sau khi ngủ với em rồi thì không thể ngủ một mình được nữa, cảm thấy.... rất trống vắng.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên chề môi, cảm thấy không tin được những lời nói này. Cô thu tay và chân về, xắt xéo lăm bẫm:

- Em ngủ với anh được bao nhiêu lần đâu mà bây giờ đổ thừa. Ai bảo sắm cái giường cho khủng bố vào rồi than nằm mình thấy trống vắng chứ.

Nói rồi, Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, bất đắc dĩ lên tiếng:

- Cho anh "ở nhờ" một đêm đấy, nằm im cầm động đấy, không được làm gì em, nếu không em đá anh xuống đất.

Kéo chân ra khỏi người mình, Âu Dương Thiên Thiên chia cho Âu Dương Vô Thần một nửa, cô đắp ngang lên ngực anh, rồi nói:

- Ngủ đi.

Dứt lời, cô nhắm mắt lại, bày ra khuôn mặt muốn chìm sâu vào giấc ngủ. Âu Dương Vô Thần chớp chớp mắt, vài giây sau đột nhiên giơ tay lên, vòng qua thân thể bé nhỏ của cô gái, tựa như muốn ôm lấy cô.

Thế nhưng Âu Dương Thiên Thiên có vẻ biết trước được điều này, cô không mở mắt ra, chỉ mấp máy môi nhắc nhở:

- Không ôm ấp, thân ai nấy ngủ đi.

Cánh tay của người đàn ông cứng đờ dừng giữa không trung, Âu Dương Vô Thần cau mày nhìn cô, hỏi:

- Tại sao?

Âu Dương Thiên Thiên chẹp môi, chậm rãi đáp:

- Vết thương của em vẫn còn đau.

Nghe vậy, Âu Dương Vô Thần liền nói:

- Không sao, anh sẽ làm nhẹ nhàng.

Nói rồi, người đàn ông tiếp tục động tay, muốn ôm lấy người cô gái. Âu Dương Thiên Thiên vẫn không mở mắt, nhưng lần này cô lên tiếng rất lực, cổ tình nhấn âm giọng mình thật nặng:

- Dám động vào, em đá anh xuống giường, sau đó sẽ vứt ra khỏi phòng, từ nay không cho anh đến gần cửa phòng em nữa bước.

"...."

Những lời mang đầy tính đe dọa có uy lực như vậy khiến người đàn ông hóa đá, anh mím môi, không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt. Vài giây sau chỉ đành thu tay về, ôm lấy phần chần ít ỏi trên người mình mà uất ức.

Âu Dương Thiên Thiên, em quá đáng lắm. Cho người ta nằm mà không cho sờ, không cho ôm. Vậy thì thà đừng cho nằm luôn đi!!!!

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 744: ChuộtT!

Âu Dương Vô Thần nằm ngủ cùng sự uất ức không thể nói thành lời, trong khi đó Âu Dương Thiên Thiên lại rất vô tư, chìm vào giấc mộng mà không lo sợ điều gì.

Những đêm tiếp sau ấy, người đàn ông tiếp tục "chăm chỉ" mò vào phòng của cô, nhưng vẫn không thể xớ múi được miếng nào, càng không có được chút lợi lộc gì cả, ngược lại đêm nào đêm nấy cũng nằm ngủ trong uất ức.

Sáng hôm nay, Âu Dương Thiên Thiên thức dậy khá trễ, quay đầu sang không nhìn thấy Âu Dương Vô Thần đâu, cô liền rời giường, đi xuống tầng dưới. Hỏi người hầu một chút, mới biết Stefan đến tìm anh từ lúc sớm rồi, dường như để nói chuyện gì đó. Sau khi nói xong thì cả hai đã cùng nhau rời khỏi nhà.

Âu Dương Thiên Thiên nghe rồi gật đầu, không thắc mắc thêm điều gì. Cô trở về phòng mình vệ sinh cá nhân xong thì xuống phòng ăn, vì đã qua giờ buổi sáng rồi nên bây giờ cô chỉ có thể dùng bữa trưa mà thôi.

Đúng lúc bước xuống, đột nhiên nghe đám người hầu đang nháo nhào nói chuyện gì đó, tiếng Sherry và Eira truyền tới, khiến Âu Dương Thiên Thiên dừng chân lại, tò mò vênh tai lên nghe thử:

- Eira, cô có thấy sáng nay cậu chủ hơi lạ không? Bước ra khỏi nhà mà quầng thâm mắt to như thế này này.

- Tôi thấy rồi, nhưng không phải chỉ hôm nay đâu, mấy ngày trước đã hiện quầng thâm ý, nhưng không rõ lắm, hôm nay đặc biệt lớn, đến nỗi nhìn sơ qua cũng đã thấy được.

- Thật ư? Tôi làm việc với cậu chủ bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên thấy ngài ấy có quầng thâm mắt đấy. Hơn nữa, còn đi lắc lư qua lại, dáng vẻ rất thiếu ngủ. Không lẽ dạo gần đây cậu chủ đều "tăng ca" đêm ư?

Eira giơ tay lên cốc đầu Sherry một cái, liền nói:

- Cô ngốc à? Tưởng cậu chủ làm việc giống người thường sao? Chắc gần đây việc trong hội nhiều, nên ngài ấy mới phải thức đêm để giải quyết thôi.

Sherry cau mày, xoa xoa đầu mình đáp:

- Hả? Nhưng không phải "cấp trên" đã cho cậu chủ nghỉ ngơi dài hạn rồi sao? Hôm trước nghe Lữ Uyển Thành nói, hình như là người đó cho ngài ấy nghỉ hẳn 2 năm, không cần làm nhiệm vụ luôn đấy.

Eira tặc lưỡi, lên tiếng:

- Là nghỉ nhiệm vụ thôi chứ đâu phải không giải quyết chuyện trong hội đâu. Đừng quên ngài ấy là gia chủ, rất nhiều chuyện cần phải giải quyết.

Sherry chớp chớp mắt, gật gù trả lời:

- Cô nói vậy cũng có lý, nhưng mà... trước đây dù trong hội có nhiều việc đến mức nào tôi cũng chưa từng thấy cậu chủ thức đêm để xử lý, bây giờ đột nhiên như vậy... có chắc là do chuyện công việc không?

"...."

Eira lần này không giải thích được, cô mím môi, ậm ừ nói không thành câu. Thấy vậy, Sherry liền quay sang nhìn Kỳ Ân, hỏi với giọng nghi hoặc:

- Kỳ Ân, cô là người thức khuya dậy sớm nhất ngôi nhà này, liệu có phải cô sẽ biết được chuyện gì đó đang xảy ra với cậu chủ không? Nói cho cho chúng tôi đi.

Người phụ nữ đang bày biện lên bàn chén đĩa, nghe thấy Sherry hỏi, liền ngược mắt lên, chậm rãi đáp:

- Tôi dù có là người ngủ muộn nhất và dậy sớm nhất ngôi nhà này thì cũng không biết được chuyện gì đâu. Việc mà cậu chủ làm, các cô nghĩ tôi quản nổi sao? Đừng hỏi tôi.

Sherry và Eira nghe xong, chán nản thu sự hứng thú trở về, nhưng chỉ vài giây sau đó, họ liền lấy lại được hứng thú khi nghe Kỳ Ân nói tiếp:

- Nhưng mà.... tôi có biết một chuyện này...

Ánh mắt hai cô gái sáng lên như đèn điện 500Wat, Sherry và Eira chạy lại gần chỗ người phụ nữ, hỏi dồn dập:

- Chuyện gì vậy? Chuyện gì vậy?

Kỳ Ân đảo mắt qua lại, hạ giọng nói nhỏ:

- Ủm.... chính là, dạo gần đây, khi tôi đi kiểm tra an ninh ở tầng trên, phát hiện, cậu chủ rất hay không ngủ ở phòng mình, mà là sang phòng Nhị tiểu thư ngủ.

Sherry và Eira há hốc miệng, không hện mà cùng kinh ngạc thốt lên:

- Hả? Thật sao?

Kỳ Ân gật đầu, chắc nịch trả lời:

- Thật. Các cô cũng biết khi đi kiểm tra an ninh là phải thật im lặng và nhẹ nhàng đúng không? Nhưng mà, tôi phát hiện cậu chủ còn đi im lặng và

nhẹ nhàng hơn tôi nữa. Có hôm, tôi thấy cửa phòng Nhị tiểu thư mở, khoảng cách cánh cửa hẹp lắm, nên cứ nghĩ là con chuột lén vào, nhưng mà chuột nào lại biết mở cửa chứ? Nghĩ vậy nên tôi đến gần nhìn thử, thì thấy là cậu chủ đấy.

- Ngài ấy bò dưới đất, đi vào bên trong phòng, không có chút tiếng động nào luôn.

Âu Dương Thiên Thiên:!!!!

Cậu thiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 745: Yếu Sinh Lý!

Sherry chớp chớp mắt, nghe câu chuyện mà Kỳ Ân kể, không dám tin là Âu Dương Vô Thần cũng có một mặt này. Mấp máy môi, cô lên tiếng:

- Nhưng mà, cô chỉ nhìn thấy cậu chủ vào phòng Nhị tiểu thư buổi tối, có khi nào ngài ấy chỉ muốn xem Nhị tiểu thư ngủ hay chưa thôi không?

Eira cốc đầu Sherry tiếp một cái nữa, nói:

- Cô ngốc à, nếu chỉ muốn xem thôi thì cần gì bò như chuột chứ?

Kỳ Ân gật đầu, đồng tình với lời của Eira:

- Đúng vậy. Hơn nữa, khi tôi đi kiểm tra vào buổi sáng, cũng rất hay thấy cậu chủ đi ra từ phòng của Nhị tiểu thư mà. Chắc hẳn ngài ấy đã ở đó qua đêm.

"...."

Kỳ Ân vừa nói xong, không gian nhất thời im lặng trong giây lát, nhưng rồi đột nhiên cả ba người đều mở to mắt, đồng thanh lên tiếng:

- A!!!!

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy toàn bộ, cô biết chắc đám người này đang nghĩ đến cái gì, liền xông tới, hét lớn:

- Không có, các cô đừng nghĩ bậy!

Kỳ Ân, Sherry và Eira nghe thấy tiếng của Âu Dương Thiên Thiên, giật mình quay đầu lại. Cả ba hoảng hốt cúi đầu, lên tiếng:

- Nhị tiểu thư!

Âu Dương Thiên Thiên đến trước mặt của ba người, nói với giọng khẳng định:

- Chúng tôi cái gì cũng chưa làm.

"...."

Ba cô gái liếc mắt nhìn nhau, rồi cùng ngược mặt lên đối diện với Âu Dương Thiên Thiên, đồng thanh đáp:

- Chúng tôi cái gì cũng chưa nói.

Âu Dương Thiên Thiên liếm môi, nhìn đám người mà trong lòng khẩn trương, cô lắp bắp giải thích:

- Vô Thần... chỉ là nằm ngủ chung với tôi thôi, anh ấy.... không làm gì cả.

Kỳ Ân chớp mắt, thấy biểu hiện của Âu Dương Thiên Thiên, khóe môi hơi cười, hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô xấu hổ sao?

Bị nói trúng tim đen, Âu Dương Thiên Thiên giật mình, theo bản năng lắc đầu, trả lời ngay:

- Tôi không có.

Thế nhưng đáp lại cô, là ba ánh mắt gian manh, không hề tin tưởng, cùng với nụ cười mỉm như nhìn thấu tất cả.

Âu Dương Thiên Thiên: "...."

Xong rồi, cái này thì có nhảy sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được thanh danh.

Sherry cười khúc khích bước lên, cô nắm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, nói với giọng vui vẻ:

- Được rồi, Nhị tiểu thư, có cái gì mà phải xấu hổ chứ? Mọi người đều là người lớn rồi, hiểu được.

Eira gật gật đầu theo, đáp:

- Đúng vậy, huống hồ Nhị tiểu thư và cậu chủ đã xác định quan hệ yêu đương, làm chuyện chăn gối là bình thường mà.

Âu Dương Thiên Thiên há miệng, lắc đầu lên tiếng:

- Nhưng... nhưng mà đúng thật là tôi và Âu Dương Vô Thần chưa làm gì cả. Các người không nên ăn nói tùy tiện.

Sherry cười cong mắt, nói:

- Không sao đâu Nhị tiểu thư, cậu chủ đối với cô rất tốt, chỉ có nhu chứ không hề có cưỡng, đảm bảo lần đầu của cô chắc chắn không đau, đúng chứ?

Âu Dương Thiên Thiên đỏ bừng mặt, cô lắp bắp muốn giải thích, nhưng không thể nào làm đám người xua tan đi ý nghĩ trong đầu. Bí bách cuối đường, cô đành lên tiếng:

- Không có, Âu Dương Vô Thần bị yếu sinh lí, sao có thể làm gì tôi được.

Vừa dứt lời, đột nhiên có một luồng khí lạnh lèo bay tới, làm Âu Dương Thiên Thiên rợn gáy. Không kịp định hình, cô đã nghe thấy một giọng nói:

- Em nói gì?

"...." Tập thể, đóng băng cứng người.

Trả bão 25c + trả lễ giáng sinh 5c + trả quà năm mới 5c + quà tạ lỗi đăng trẻ 5c nữa. Tiêu trả cho mọi người hết nhé T.T

Lí do thì thôi bây giờ Tiêu có nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể hi vọng mọi người thông cảm, vì lí do cá nhân là chủ yếu, mà cũng không biết có phải đầu năm đi dẫm gì không mà xui rủi kéo đến nhiều quá. Xin lỗi mọi người vì đã đăng trẻ nha. Mai vẫn có chương tiếp nhé

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 746: Anh Thả Em Ra Đi

Kỳ Ân, Sherry và Eira nghe thấy tiếng của người đàn ông, ngay lập tức nhận ra giọng nói là của ai, liền quay phắt người lại, đồng thanh lên tiếng:

- Cậu chủ!

Âu Dương Thiên Thiên chỉ thấy gáy lưng mình lạnh toát, cô cứng nhắc xoay người lại, nhìn người đàn ông mà toát mồ hôi lạnh, lắp bắp gọi:

- Vô.... Vô Thần..

Âu Dương Vô Thần nheo mắt lại, chậm rãi tiến gần đến chỗ cô gái. Thấy vậy, đám người liền không hện mà cùng lùi về sau, đến tay đang nắm Âu Dương Thiên Thiên của Sherry cũng không dám cầm nữa, chỉ biết lui người tránh tai họa.

Dừng chân trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, người đàn ông âm u hỏi:

- Em vừa mới nói cái gì?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, tự động nuốt một ngụm nước bọt, lắc đầu đáp:

- Em không nói... cái gì cả.

Âu Dương Vô Thần đương nhiên không chấp nhận câu trả lời này, anh mấp má môi, hỏi với giọng lạnh như băng:

- Hình như anh vừa mới nghe từ miệng em thốt ra, nói anh yếu sinh lý?

Âu Dương Thiên Thiên sợ run người, cô mếu máo nhìn người đàn ông, tiếp tục lắc đầu, trả lời:

- Em không có...

Huhu, sao cô có thể xui xẻo như vậy? Nói xấu mà còn bị bắt quả tang chứ?

Lúc này vì cuống cuồng muốn giải thích cho đám Kỳ Ân hiểu mà vợ đại một lý do, không ngờ cái miệng nhanh hơn cái não, không suy nghĩ tùm lầy một lý do điên khùng như vậy.

Bây giờ thì hay rồi, bị Âu Dương Vô Thần nghe thấy. Phải làm sao đây chứ????

Aaaaaaaaaa, cô kiểm lỗi nào đó chôn thây mình cho rồi.

Âu Dương Vô Thần chớp đôi con ngươi lạnh nhạt, hơi thở chết chóc đều đặn phả ra bao phủ lấy khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên phía trước, sau câu trả lời của cô, anh không hỏi thêm gì nữa, mà Âu Dương Thiên Thiên cũng không dám nói điều gì.

Khoảng không gian im lặng làm cô càng sợ hãi hơn, hơi thở như ngưng trệ, đôi mắt nhìn người đàn ông không chớp.

"...."

Thời gian trôi qua, bốn mắt đối nhau, một bên sợ hãi lo lắng, một bên khác lại lạnh nhạt không nhìn được ra biểu hiện. Thật giống một con thỏ đang đứng trước một con sói, cảnh tượng vô cùng kích thích, mà đám người phía sau cũng hứng thú theo dõi, không bỏ qua một hành động nhỏ nào.

Sau đó tầm mười giây, đột nhiên Âu Dương Vô Thần cúi người, quặp tay ôm lấy chân của Âu Dương Thiên Thiên, một đường bế gập thân thể cô lên. Hành động nhanh chóng của anh làm Âu Dương Thiên Thiên không kịp trở tay, cứ như thế bị nhấc lên vai người đàn ông, cô vô thức hét lên:

- Âu Dương Vô Thần, anh đang làm cái gì vậy? Tính làm gì hả? Thả em xuống, mau thả em xuống.

Người đàn ông không làm theo lời cô nói, hướng về phía cầu thang mà nhấc chân bước đi, trên nét mặt lạnh lùng chỉ đáp lại một câu:

- Không phải em chê anh yếu sinh lý sao? Chưa thử mà có thể nhận định rõ ràng như thế à? Nếu đã vậy, bây giờ anh lập tức cho em biết anh có yếu sinh lý thật hay không.

Âu Dương Thiên Thiên:!!!!

Ê, đừng làm vậy anh.

- Đừng, Âu Dương Vô Thần, anh thả em ra đi!!!! - Trong những bước đi mạnh mẽ của người đàn ông, chỉ có thể nghe thấy tiếng hét thất thanh của cô gái nhỏ, vừa mới muộn màng nhận ra rằng, bản thân mình làm sai chuyện thật rồi.

Thôi xong. Toang rồi!!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 747: Chưa LÀM "ViệC Đó"?

Đám người Kỳ Ân trố mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên bị Âu Dương Vô Thần vác lên vai rời đi, dù rất muốn giúp cô thế nhưng bọn họ lại không có cách nào ngăn cản được, đành cứ thế im lặng nhìn theo với ánh mắt bất lực.

Sherry nuốt một ngụm nước bọt, khẽ lên tiếng:

- Sợ quá, cậu chủ quả nhiên đáng sợ hơn người, tôi sắp bị ánh nhìn của ngài ấy làm nghẹt thở đến chết rồi.

Eira thở hắt ra một hơi, lắc đầu đáp:

- Haizz, lần này... Nhị tiểu thư chạy không thoát rồi.

Kỳ Ân nhếch môi cười thầm, cô liếc mắt nhìn hai người bên cạnh, nhướn mày nói:

- Nhưng điều mà hai cô nghĩ sắp thành hiện thực rồi đấy, còn muốn gì nữa?

Dứt lời, cô quay đầu lại, vung tay với đám người hầu phía sau:

- Dọn hết đi.

=====

Âu Dương Vô Thần mang theo Âu Dương Thiên Thiên đi lên tầng, mặc kệ suốt đường đi cô vùng vẫy thế nào, vẫn cưỡng ép bồng cô vào phòng của mình. Đóng cửa lại, anh vứt thân thể Âu Dương Thiên Thiên xuống giường, rồi đưa tay lên bắt đầu cởi đồ trên người mình.

Âu Dương Thiên Thiên cố gắng chạy trốn nhưng không thành, mắt thấy người đàn ông đã cởi đến cúc áo thứ ba, cô vội vã nhào tới nắm lấy cổ áo của anh, ngăn cản hành động đó lại, nói:

- Đừng, Âu Dương Vô Thần, anh bình tĩnh một chút, chúng ta nói chuyện đi, có được không?

Người đàn ông nghe nhưng không trả lời, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi tiếp tục cởi từng cúc áo của mình ra.

Âu Dương Thiên Thiên phát hoảng, cô dùng sức nắm chặt hai mép áo anh, lên tiếng vồn vã:

- Anh nghe em giải thích đi, mọi chuyện không phải như anh nghĩ đâu.

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt lạnh lẽo, anh hất tay người con gái ra, cúi người dồn ép cô xuống giường, hỏi:

- Có gì để giải thích chứ? Anh nghe hết cả rồi, em nói anh yếu sinh lý? Sao em dám?

Âu Dương Thiên Thiên ra sức lắc đầu, đáp:

- Không phải đâu.

Ấn đường người đàn ông cau lại, anh nheo đôi con ngươi đen kịt bám đầy sát khí, lên tiếng:

- Không phải? Chính tai anh nghe rõ ràng như vậy, em còn muốn chối sao?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, mếu máo trả lời:

- Đó là do lúc ấy em cuống quá nói càn thôi, anh biết thực tâm em không nghĩ như vậy mà.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt lạnh nhạt, anh ngược đầu lên, nói với giọng bất cần:

- Anh không biết thực tâm em thế nào, anh chỉ nghe những gì em nói mà thôi. Sao? Yếu sinh lý ư? Để anh cho em xem rốt cuộc anh có yếu sinh lý thật hay không.

Nói rồi, Âu Dương Vô Thần đưa tay lên sờ vào những cúc áo của mình, thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên lập tức bay tới, cô nắm lấy cổ áo anh, hét lên:

- Được rồi, được rồi, em biết em sai rồi, em xin lỗi có được chưa? Anh đừng làm như vậy nữa.

Âu Dương Vô Thần cau chặt mày, anh đột nhiên thả tay xuống, nhìn Âu Dương Thiên Thiên với ánh mắt nghi hoặc, hỏi với giọng khó chịu:

- Rốt cuộc là em làm sao vậy? Cứ hể nhắc đến chuyện "làm tình" là em phản ứng lên rất thái quá, quỳnh quáng như thế là vì xấu hổ ư?

Âu Dương Thiên Thiên nghe hai từ "làm tình" từ miệng người đàn ông phát ra, mặt cô bỗng chốc đỏ bừng, bối rối đáp:

- Anh... anh có thể đừng nói trực tiếp như vậy được không.

Âu Dương Vô Thần cau có ra mặt, hậm hực lên tiếng:

- Nói như vậy thì đã sao? Mọi người đều là người lớn, ngại gì chứ?

"...."

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cô quay mặt sang một bên, chột im lặng không trả lời câu hỏi của anh.

Nhìn sắc mặt của cô như vậy, một tia ý nghĩ liền xẹt ngang qua đầu Âu Dương Vô Thần, anh nhíu mày, hỏi:

- Thiên Thiên, không lẽ, em vẫn chưa làm "việc đó" sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 748: Anh NhịN Đủ Rồi

Âu Dương Thiên Thiên nghe câu hỏi của người đàn ông, cô mím môi, cúi thấp đầu không đáp.

Âu Dương Vô Thần tiến về phía trước một bước, ngay lập tức ép người Âu Dương Thiên Thiên ngồi lại xuống giường, kề đến sát mặt cô, anh nghiêm túc hỏi:

- Thiên Thiên, không lẽ em.... vẫn còn?

Âu Dương Thiên Thiên cắn răng, đầu càng cúi xuống thấp hơn. Cô chủ động né tránh ánh mắt anh, không dám đối diện.

Aaaa, chuyện này vẫn là xấu hổ quá, cô không muốn nói ra mà.

Mặc dù đã hai đời người rồi, nhưng quả thật cô vẫn còn... còn trinh đó. Ở thân thể Đàm Gia Hi, cô và Tống Dật Nhiên đều chưa làm chuyện chăn gối lần nào. Cả hai đều là người say mê công việc, không phải cô đi công tác dài hạn thì cũng là anh ta đi kí hợp đồng ở nước ngoài, có khi mấy tháng không gặp nhau, chứ đừng nói gì đến chuyện "làm tình".

Vợ chồng với nhau 5 năm mà không có con, thì cũng đồng nghĩa với việc chuyện giường chiếu không mặn nồng, đúng chứ?

Còn ở thân thể của Âu Dương Thiên Thiên, theo trí nhớ mà cô có được thì cô ấy cũng chưa mất trinh, lần đầu cũng vẫn còn nguyên, có thể là vì Âu

Dương Vô Thần mà giữ đến lúc chết không biết chừng.

"...."

Vài giây im lặng trôi qua, Âu Dương Thiên Thiên mới ngược mặt lên nhìn người đàn ông, đáp lí nhí:

- Vẫn còn.

"...."

Lần này đến phiên Âu Dương Vô Thần im lặng, anh bất động tư thế nhìn cô gái, ánh mắt chớp chớp như thể rất kinh ngạc.

Âu Dương Thiên Thiên vậy mà... vẫn còn lần đầu tiên sao?

"...."

Với thời thế hiện đại như bây giờ, tư tưởng bị ảnh hưởng bởi sự phóng khoáng cởi mở của phương Tây, Âu Dương Vô Thần vốn nghĩ không còn những cô gái "quý thân như quý vàng", giữ lần đầu tiên của mình lại cả.

Thật không ngờ, cô ấy....

Khuôn mặt người đàn ông bỗng dịu xuống, Âu Dương Vô Thần nhìn Âu Dương Thiên Thiên bằng ánh mắt thâm tình, anh mím môi, lên tiếng:

- Tại sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, chớp mắt hỏi ngược lại:

- Còn không phải vì anh ư? Anh có biết Âu Dương Thiên Thiên yêu thầm anh từ rất lâu rồi không, là vì anh nên mới giữ đến bây giờ đó.

Âu Dương Thiên Thiên vừa dứt lời, mắt đột nhiên trợn lớn, cô vội ngậm miệng lại, thụt cổ về sau theo bản năng.

Thôi chết, cô lỡ nói ra mất rồi!

Âu Dương Vô Thần nghe câu trả lời của cô, anh há miệng kinh ngạc, thế nhưng sự kinh ngạc đó không thể che lấp đi khóe môi đang câu lên nụ cười, nói:

- Em thích anh từ rất lâu rồi sao? Lâu đến mức nào?

"...."

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, bối rối không đáp thành lời, cô toan đứng dậy, muốn chạy ra khỏi người đàn ông. Thế nhưng Âu Dương Vô Thần đã kịp nhận ra điều đó, anh bắt lấy tay cô, kéo lại về trước mắt mình, hỏi:

- Đừng chạy, nói anh biết đi.

Âu Dương Thiên Thiên cắn răng, cúi thấp đầu trả lời:

- Em từng nói với anh rồi mà, lúc trước... ở Thượng Hải. Khi anh cưỡng.... hôn em. Em có nói em thích anh từ rất lâu rồi....

- Lâu là từ bao giờ? - Người đàn ông cố chấp hỏi tiếp.

Âu Dương Thiên Thiên ngượng ngùng đầy mặt, tay cô bấu vào váy mình, ngập ngừng đáp:

- Thì... thì chính là từ lần đầu tiên. Lần đầu tiên anh về Âu Dương gia đó. Em gặp anh.... nên thích.

Âu Dương Thiên Thiên vừa nói vừa cúi gằm mặt, nhắm chặt mắt lại, cô không bao giờ nghĩ sẽ nói ra bí mật này cả. Cái bí mật đáng xấu hổ đó. Yêu từ cái nhìn đầu tiên mới chết chứ.

Âu Dương Vô Thần đứng hình mất vài giây, một lúc sau mới lên tiếng:

- Nếu đã giữ lâu như vậy, sao bây giờ anh muốn, lại không cho anh?

"...."

Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục cúi đầu, im lặng không trả lời.

Qua vài giây nữa, đột nhiên có tiếng gọi trầm thấp vang lên bên tai cô:

- Thiên Thiên!

Âu Dương Thiên Thiên giật mình mở mắt ra, phát hiện người đàn ông từ khi nào đã cúi xuống ngang mặt mình, kề miệng vào tai gọi tên cô.

Nuốt một ngụm nước bọt, cô theo bản năng lên tiếng:

- Dạ?

Ngay tiếp sau đó, một câu nói truyền tới:

- Anh nhịn đủ rồi....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 749: Cho Anh

Âu Dương Thiên Thiên nghe lời thì thầm của người đàn ông, tai cô đỏ lên trông thấy, mặt cũng nóng bừng, nhiệt độ khuôn mặt trong chốc lát tăng cao như đốt lửa.

Lồng ngực truyền đến từng tiếng đập "thình thịch" thật mạnh, cô mím môi, không lên tiếng đáp lại.

Người đàn ông không để yên, vẫn tiếp tục nói với giọng thì thầm:

- Thiên Thiên, em sẽ không để anh nhịn lâu đến vậy chứ? Anh đã kiềm chế bản thân mình suốt thời gian qua rồi, thậm chí còn cố gắng đợi chờ cho vết thương của em lành lại. Bây giờ bắt anh đợi nữa, thì không bao lâu sẽ biến thành hòa thượng luôn mất.

Thối nhẹ vào tai mẫn cảm của Âu Dương Thiên Thiên, Âu Dương Vô Thần tiếp tục dụ dỗ:

- Cho anh, có được không?

Vừa nói, người đàn ông vừa đưa tay lên, chạm nhẹ vào bờ vai nhỏ nhắn của cô gái.

Âu Dương Thiên Thiên vốn đã rất ngại ngùng, trước lời nói và hành động của anh, cô căn bản không thể chống cự quyết liệt được. Đặc biệt là

khi hơi thở của người đàn ông phả vào tai, bao trùm lên cả khuôn mặt, lan tràn khắp làn da của cô, kích thích lên đến cực điểm.

Bàn tay của Âu Dương Vô Thần vừa chạm đến vai mình, cô liền theo bản năng rụt người lại, nhưng vẫn im lặng cúi thấp đầu, dường như đang tỏ ra cam chịu, không muốn phản kháng.

Trong lồng ngực, trái tim đập nhanh và mạnh đến mức như muốn rớt ra ngoài, Âu Dương Thiên Thiên mím chặt môi, hai tay siết lại, bấu vào chân váy một cách vô thức.

Không nhận thấy sự phản kháng từ người con gái, Âu Dương Vô Thần trong lòng mừng rỡ, anh tưởng Âu Dương Thiên Thiên đã chấp nhận mình, nên ngay lập tức hành động bước tiếp theo, muốn ôm cô nằm xuống giường,

Thế nhưng đúng lúc này, đột nhiên một âm thanh truyền tới.

"Cốc cốc" - Cùng với tiếng gõ cửa ấy, chính là giọng nói quen thuộc của Kỳ Ân:

- Cậu chủ, có người muốn gặp ngài.

"....."

Âm thanh này vô thức trở thành một viên đá to lớn, đánh vào màn kính quyến rũ mê hồn của Âu Dương Vô Thần, khiến những lời dụ hoặc của anh mất đi tác dụng.

Âu Dương Thiên Thiên thì như bị đá chọi trúng, bất giác tỉnh mộng trước những lời đầy mê hoặc của người đàn ông. Cô ngược đầu lên, vung tay thoát khỏi cái ôm hờ hững của Âu Dương Vô Thần, rồi xông về phía cửa, hô lên:

- Đến đây!

Âu Dương Vô Thần nghiêng răng tràn đầy tức giận, anh quay phắt đầu lại, gầm một tiếng lớn:

- Thiên Thiên, đứng lại!

Nói rồi, hướng về phía cửa phòng quát:

- Cút hết, ai tôi cũng không gặp!

Lời vừa dứt, Âu Dương Thiên Thiên cũng vừa vịn chạy đến phía cánh cửa, cô vươn tay mở ra, ngay lập tức, hai bóng người quen thuộc hiện lên.

Ngoài Kỳ Ân đang cúi đầu sợ sệt, còn có một cô gái với khuôn mặt sắc sảo và kiêu ngạo hơn, thần thái rất sang chảnh quý phái.

Khoảnh khắc nhìn thấy người phụ nữ đó, Âu Dương Thiên Thiên và cả Âu Dương Vô Thần đều bất ngờ, hiện rõ sự kinh ngạc lên khuôn mặt. Mà cô gái ấy ngược lại thì không biểu hiện gì, chỉ chớp ánh mắt lạnh nhạt, lên tiếng:

- Chào, lâu quá không gặp, Âu Dương Thiên Thiên.

- E...Elena?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 750: Chúng Ta Hủy Hôn Ước Đi

Elena nhìn Âu Dương Thiên Thiên với ánh mắt lạnh nhạt như bình thường, thấy dáng vẻ ngạc nhiên hiện rõ trên mặt, hỏi:

- Sao vậy? Tôi làm phiền hai người ư?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, liền lắc đầu đáp:

- Không có, cô vào đi.

Dứt lời, liền lướt ngang qua người Elena đi ra ngoài. Kỳ Ân cũng biết ý lui về sau, chạy theo Âu Dương Thiên Thiên.

Elena bước chân vào trong, chớp mắt nhìn người đàn ông đang tỏ vẻ khó chịu, cô nhẹ nhàng lên tiếng:

- Em có chuyện muốn nói với anh.

Âu Dương Vô Thần nhìn cô, cau mày hỏi:

- Chuyện gì? Quan trọng đến mức nào mà em phải đến vào đúng lúc này?

Elena nghe câu hỏi của anh, nhếch môi cười chế giễu, đáp:

- Không cần phải cau có như vậy, chuyện em sắp nói với anh, sẽ thay đổi lớn một số thứ, nên em cảm thấy bản thân cần có trách nhiệm báo cho anh

biết mà thôi. Đặc biệt là khi nó ảnh hưởng đến hạnh phúc cả đời còn lại của anh.

Ấn đường Âu Dương Vô Thần nhú chặt, người thấy mùi quan trọng trong lời nói của Elena, anh quay người lại đứng đối diện cô, lên tiếng:

- Em đang tính làm cái gì?

Elena nhìn người đàn ông, nuốt một ngụm nước bọt rồi mới trả lời:

- Hôn ước của chúng ta.... hãy hủy bỏ nó.

"...."

Một câu này của người phụ nữ, ngay lập tức khiến Âu Dương Vô Thần đứng hình, ánh mắt anh trở nên nghiêm túc đến kì lạ. Nhìn vào gương mặt mang theo sự quyết tâm của Elena khi nói ra điều đó, anh hỏi với giọng nghi hoặc:

- Elena, em có tỉnh táo không vậy? Có biết mình đang nói gì không?

Elena cười hắt ra một hơi, cô chớp mắt bình tĩnh, chậm rãi nói:

- Đương nhiên em rất tỉnh táo, trước mặt anh em chưa bao giờ đánh mất đi sự tỉnh táo của mình, Phelan. Em nói.... chúng ta hãy hủy bỏ hôn ước đi. Hôn ước mà hai nhà Bush và Weithermer định ra từ 6 năm trước.

=====

Âu Dương Thiên Thiên chạy ra khỏi phòng của Âu Dương Vô Thần, cô đứng trước hành lang, cúi đầu thở dốc.

Trong lồng ngực vẫn vang lên những tiếng đập mạnh, cô theo bản năng đưa tay lên sờ thử, cảm nhận nhịp tim đang đập liên hồi.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, đảo mắt thầm nghĩ.

Lúc này, cô dường như đã ngầm thỏa thuận với lời nói của Âu Dương Vô Thần, để bản thân tùy tiện anh chạm lấy. Nếu không phải Elena xuất hiện, thì có phải.... cô sẽ trao thân mình cho anh ấy luôn hay không?

Vừa nghĩ tới điều đó thôi, Âu Dương Thiên Thiên đã thấy vô cùng ngượng ngùng, cô cúi thấp đầu, đưa tay lên ôm mặt mình.

Đúng lúc này, Kỳ Ân vừa kịp chạy tới, cô nhìn Âu Dương Thiên Thiên, hỏi với giọng quan tâm:

- Nhị tiểu thư, cô không sao chứ?

Âu Dương Thiên Thiên xấu hổ không dám ngẩng đầu lên, cô quay mặt sang chỗ khác, vồn vã trả lời:

- Không sao, không có gì hết!

Nói rồi, liền chạy một vèo đến phòng mình, mở cửa ra vọt vào trong, sau đó đóng lại.

Aaaaaa, ngượng quá!!!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 751: Anh Có Biết Hương Vị Của Yêu Đơn Phương Không?

Âu Dương Vô Thần nhìn sâu vào ánh mắt của Elena, anh biết cô đang nói thật. Sự quyết tâm trong từng câu từng chữ, đều thật đến không thể thật hơn. Nhưng mà.... liệu có đáng tin hay không?

Sự im lặng kéo dài tầm vài giây sau, Âu Dương Vô Thần mới lên tiếng:

- Tại sao?

Không phải là anh không tin lời Elena nói, mà là anh không tin cô từ bỏ hôn ước này dễ dàng như vậy. Liệu cô có đang suy nghĩ một thứ gì đó? Thậm chí là một âm mưu khác chăng?

Người phụ nữ tiến tới phía trước một bước, với khoảng cách được rút ngắn như vậy, cô như có thêm dũng cảm để trả lời:

- Tại vì anh không thích em, còn em.... thì không đủ sức để tiếp tục làm anh thích em nữa rồi.

Hơi rũ mắt, giọng nói Elena vang lên có chút suy tư:

- 6 năm, em đã chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ thích anh một khoảng thời gian dài như vậy. Người ta thường nói, thích một người càng lâu, thời gian sẽ càng làm mình nhụt chí, chán nản. Nhưng mà.... sao em lại không như vậy nhỉ? Ngược lại... chỉ càng thích anh nhiều hơn.

- Nhớ lại lúc chúng ta mới gặp nhau, anh cùng anh hai em đang làm nhiệm vụ ở Pháp, phá hủy một trận buôn bán vũ khí của Cơ gia, khi nhìn thấy anh, thật sự con tim em đã rung động. Em cảm thấy anh thật tài giỏi, bất cứ thứ gì cũng rất hơn người. Quen nhau thêm một khoảng thời gian, thì em thích anh luôn rồi.

- Người phương Tây chúng em nghĩ gì thì sẽ nói nấy, thích cũng sẽ nói ra, không có che giấu hay ngượng ngùng điều gì, bởi vì chúng em không kiên nhẫn muốn cho đối phương hiểu được tâm ý của mình. Tuy nhiên, thật không may khi đó anh đã từ chối em, rất thẳng thừng.

- Nghĩ lại, với sự rung động khi đó, em có thể chưa hẳn yêu anh, tình cảm của khoảng thời gian thích anh ấy... giống như một loại ngưỡng mộ vậy. Sự ngưỡng mộ.... của một fan hâm mộ với thần tượng, và mong muốn người đó có thể biết được.

Mím môi, Elena ngược mặt lên, cô nhìn đối diện Âu Dương Vô Thần, đột nhiên mỉm cười, nói:

- Anh tài giỏi, mạnh mẽ, thông minh, tràn đầy cá tính.... mọi thứ thật thu hút, cứ như một con người toàn năng vậy, trên người chẳng có khuyết điểm nào. Anh tuy lạnh nhạt nhưng thực ra rất quan tâm người khác, luôn để ý đến những chi tiết nhỏ nhất của họ. Cách hành xử của anh đôi lúc hơi tàn nhẫn nhưng nó là cần thiết, bởi vì anh biết, như vậy mới là tốt nhất.

- Âu Dương Vô Thần, anh của lúc đó thật sự rất giỏi, và em ngưỡng mộ anh cũng chính là vì điều đó, nên mới dần dần thích anh. Em gia nhập vào hội, là vì muốn được giống như anh, tài giỏi và mạnh mẽ. Em tham gia nhiệm vụ cũng vì muốn giống anh, muốn được sự gan dạ và thông minh đó. Nói tóm lại, em làm mọi thứ, là vì muốn được trở thành một con người đáng ngưỡng mộ như anh, sau đó sẽ tiến xa hơn nữa, chính là muốn có được anh. Vậy nên, tình cảm khi ấy của hai ta chưa hẳn là tình yêu, em và

anh.... chỉ như một fan hâm mộ muốn theo đuổi thần tượng trong lòng mình mà thôi.

- Nhưng anh biết điều này không Âu Dương Vô Thần, tình cảm giữa người hâm mộ và người được hâm mộ... luôn luôn là tình cảm đơn phương. Bởi vì em thì luôn luôn thích anh, còn anh.... mãi mãi cũng không thích em.

- Anh biết hương vị của yêu đơn phương là như thế nào không? Hừm? Chính là rõ ràng một giây thôi cũng chưa từng có được anh, vậy mà em lúc nào cũng cảm tưởng như mình đã mất anh cả trăm ngàn lần vậy. Đau đớn vô cùng.

- Nhưng dù như thế, thứ tình cảm đó vẫn không muốn em anh, không muốn em buông tay anh. Cứ như vầng trăng sáng mỗi đêm vậy, sáng vô ích, vô ích vẫn sáng. Em thích anh, thích vô ích, nhưng vẫn thích. Biết rõ là không thể, nhưng không ngăn được bản thân hóa thành thiêu thân lao vào.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 752: Không Hiểu Được...

Âu Dương Vô Thần đứng lặng người một chỗ, không lên tiếng đáp lại. Dường như, anh đang muốn dành một sự tôn trọng cho cô gái trước mặt, bằng cách thật nghiêm túc nghe cô ấy nói:

- Vì em không muốn thích anh vô ích nữa, không muốn yêu đơn phương thêm nữa, nên em đã nghĩ ra một cách.... chính là nhờ ba giúp đỡ, vừa vận ông ấy cũng muốn có thêm thế lực từ nhà Bush, nên đã đồng ý với em, tìm mọi cách liên hôn với anh. Sáu năm kể từ cái ngày chúng ta định ra hôn ước ấy rồi, nhưng thật nực cười rằng nó chẳng giúp được gì cả. Hôn ước ấy.... chỉ như một sợi dây ràng buộc giữa anh và em mà thôi, không phải kết nối, cũng không làm em thêm gần anh hơn được.

- Và nó quá mỏng manh Âu Dương Vô Thần, sợi dây được tạo ra từ quyền lực quá yếu ớt trước mặt anh, đến nỗi.... chỉ sự xuất hiện của Âu Dương Thiên Thiên thôi, cũng đã khiến anh thẳng thừng cắt đứt nó.

- Khi ở bệnh xá của Vivian, anh nói anh muốn hủy hôn ước với em, mới chỉ cách 2 tháng sau khi anh gặp Âu Dương Thiên Thiên mà thôi. Em đã tức giận, em đã tuyệt vọng, không nghĩ đến anh có thể vì cô ta mà hủy bỏ hôn ước này, đồng nghĩa với việc anh dám đứng ra chống đối lại gia tộc Bush. Sự xuất hiện của cô ta, sự rung động của anh... đã làm em mất hết tất cả, mọi sự cố gắng của em với anh suốt 6 năm qua cũng sụp đổ trong chốc lát. Em không can tâm, Âu Dương Vô Thần, em thật sự không can tâm.

- Em luôn nghĩ tại sao anh lại chọn Âu Dương Thiên Thiên thay vì em. Cô ta xứng đáng ở chỗ nào? Không tài giỏi bằng em, không quyền lực bằng em, thậm chí cũng không ở bên cạnh anh lâu như em, vậy thì có tư cách gì nhận được tình yêu của anh chứ? Em đã thắc mắc như vậy hàng trăm ngày vừa qua, cho đến khi....

Lời nói của Elena bỗng chốc nghẹn lại, lúc này Âu Dương Vô Thần mới nhận ra cô gái đang rơm rớm nước mắt. Nhưng Elena kiên cường kiềm chế, không muốn khóc thành tiếng.

Cô cắn răng, nói tiếp:

- Cho đến khi, em thấy cô ta cứu anh... không tiếc tính mạng mình.

Chớp mắt nhìn người đàn ông ở đối diện, Elena hỏi:

- Anh chưa biết phải không? Khi chúng ta bị thương ở Ý, lúc em đưa được anh trở về, vết thương trên người anh vô cùng nghiêm trọng, khiến anh mất máu rất nhiều, và cần truyền máu gấp. Đoán thử xem.... là ai đã truyền máu cho anh lúc đó?

Âu Dương Vô Thần cau chặt mày, đôi mắt nhìn người phụ nữ không chớp, bỗng đáp:

- Không lẽ....

Elena gật đầu, nói với giọng đau đớn:

- Đúng, chính Âu Dương Thiên Thiên đã làm đấy. Cô ta vừa là người phẫu thuật lấy đạn ra cho anh, vừa người truyền máu. Nói một cách khác, mạng sống của anh khi đó... là một mình Âu Dương Thiên Thiên cứu lấy.

Không phải người tài giỏi Elena, mà là kẻ luôn rất vô dụng và yếu đuối trong mắt cô ta... đã cứu Âu Dương Vô Thần.

"...."

Âu Dương Vô Thần sau khi nghe xong, kinh ngạc đứng bất động, không thể nói nên lời.

Elena hít vào một hơi sâu, tiếp tục lên tiếng:

- Lần đó, em đã nghĩ Âu Dương Thiên Thiên ra vẻ, nhưng không... cô ta thực sự không muốn anh chết. Cô ta thật đã không để tâm đến máu của mình, muốn truyền hết cho anh. Rồi sau đó, khi anh tỉnh dậy, cô ta cũng không tranh giành công lao gì, khi người hầu nói rằng em đã cứu anh vào phút cuối trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, cô ta cũng không phản bác. Sự cao thượng của cô ta khi đó đã khiến em cảm thấy tức giận đến tột độ. Bởi vì nếu là em, em sẽ đứng ra giành lấy công lao của mình, nhưng cô ta thì không? Tại sao cô ta không làm như vậy? Tại sao phải làm em cảm thấy bản thân mình thật nhỏ nhen ích kỉ? Trước mặt cô ta, tấm lòng của em giành cho anh là nhỏ đến không thể so sánh?

- Thậm chí là lần này nữa, khi mà cả em và Âu Dương Thiên Thiên đều muốn cứu anh, nhưng mà..... thay vì giống như em, chỉ cảnh báo cho anh cẩn thận, thì cô ta.... lại lấy thân mình ra đỡ thay anh? Cô ta sao có thể..... không suy nghĩ cho mạng sống của mình như vậy?

- Em không hiểu được.... thật sự không hiểu được....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 753: Em Thua Rồi

Âu Dương Vô Thần rũ mắt, trong đầu anh bây giờ chỉ toàn là lời nói của Elena, rằng Âu Dương Thiên Thiên đã hai lần xả thân cứu anh, vậy mà anh lại không biết được.

Elena mím môi, lắc đầu nói:

- Em luôn tự nói mình hơn cô ta rất nhiều, nhưng rốt cuộc, những cái mà em hơn, đều chỉ là hư vô. Còn Âu Dương Thiên Thiên, thứ mà cô ta cho anh, mới thật sự là điều không ai có thể làm được.

- Em thua rồi, Âu Dương Vô Thần. Thua thật sự... và thua tâm phục khẩu phục. Anh đã lựa chọn đúng. Người con gái đó... mới là người đáng để anh trao cả cuộc đời này.

Nói rồi, Elena cắn chặt răng, ngược mặt nhìn người đàn ông, mạnh mẽ lên tiếng:

- Về phía ba em, em sẽ nói chuyện với ông ấy, cũng sẽ tự động đề nghị hủy bỏ hôn ước trước. Anh chỉ cần thuận theo là được, nhà Bush sẽ không làm gì anh nếu anh không có lỗi. Chúng ta chấm dứt mọi thứ tại đây thôi, Phelan.

- Anh và em, cả sợi dây ràng buộc giữa chúng ta nữa, cắt hết đi. Em tình nguyện trả sự tự do cho anh.

Dứt lời, Elena quay đầu, bước nhanh ra khỏi căn phòng, để lại một mình Âu Dương Vô Thần đứng ở bên trong.

Chạy vội xuống cầu thang, Elena không để ý va phải Sherry đang đi lên, thế nhưng cô không nói gì, cứ thế chạy lướt qua luôn.

- Elena tiểu thư! - Sherry gọi với giọng lo lắng, nhú mào nhìn theo bóng lưng người phụ nữ đang rời đi rất vội vàng.

Liếc mắt nhìn xuống vai mình, cô chợt nhận ra, có một chút nước dính trên áo....

Elena chạy băng ra khỏi nhà của Âu Dương Vô Thần, cô lên xe, ngay lập tức gục đầu xuống tay lái, ngồi im lặng.

"Tách tách tách" - Từng giọt nước mắt cứ thế rơi xuống, cùng với đó là những tiếng nấc nức nở.

Elena kiêu ngạo chưa từng khóc trước mặt ai, bây giờ dù có đang đau khổ nhất cũng tuyệt đối không rơi nước mắt trước mặt kẻ khác.

Siết chặt tay lái, Âu Dương Thiên Thiên cắn răng, mặc cho khóc trong sự uất ức đến tận cùng, cũng không la hét, oán trách một lời.

Nỗi đau này sẽ sớm vượt qua được thôi. Cô không cho phép bản thân yếu đuối vì một người đàn ông, không bao giờ.

=====

Buổi tối hôm đó, sau khi chuẩn bị xong thức ăn, Kỳ Ân cho người lên gọi Âu Dương Thiên Thiên xuống dùng bữa, thế nhưng người hầu vừa lên tầng vài phút sau thì đã đi xuống. Thấy kì lạ, cô liền lên tiếng hỏi:

- Nhị tiểu thư có xuống ăn không?

Người đàn ông lắc đầu đáp:

- Dạ không.

Kỳ Ân nhú mào, nhắc chân tính đích thân đi lên lầu, thế nhưng người hầu kia ngay lập tức nói:

- Quản gia Kỳ, cô đừng lên đó.

Kỳ Ân dừng bước nhìn anh, thắc mắc hỏi:

- Tại sao?

- Tôi có gõ cửa phòng Nhị tiểu thư, nhưng không thấy cô ấy trả lời, mở cửa ra thì thấy Nhị tiểu thư đã ngủ rồi. Đúng lúc đó cậu chủ đi đến, ngài ấy không cho tôi đánh thức Nhị tiểu thư dậy. Hơn nữa, còn căn dặn một chuyện cho quản gia Kỳ. - Người đàn ông chậm rãi trả lời.

Kỳ Ân liếc mắt, lên tiếng:

- Là chuyện gì?

- Cậu chủ nói, đêm nay không ai được phép đi lên lầu, có chuyện gì thì tự giải quyết, trời có sập cũng tuyệt đối không làm phiền ngài ấy và Nhị tiểu thư.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 754: Anh Muốn Em! (H Nhẹ)(

Âu Dương Thiên Thiên nằm trên giường, không biết từ bao giờ đã chìm vào trong giấc ngủ, miệng hơi há ra một cách tự nhiên, hơi thở đều đặn lên xuống.

Trong cơn mê mang, cô cảm thấy thân thể dường như bị ai đó chạm vào. Người đó sờ nhẹ trên khuôn mặt cô, rồi dần lướt xuống cằm, sau đó đến cổ, hơi thở phả ra ấm áp mà nóng bỏng, còn có chút hơi dùng lực hút nhẹ.

Những điều đó không làm Âu Dương Thiên Thiên tỉnh giấc, cô chỉ theo bản năng quay đầu sang một bên, mắt hơi động đậy qua lại.

Bàn tay lớn tiếp tục theo khuôn mặt cô sờ xuống, đến giữa ngực, nhẹ nhàng chạm vào, tiếp theo đó, là một cảm giác thoáng mát ở phần bụng. Dường như áo đã bị vén lên, bàn tay luồn vào bên trong, vừa ôm vừa sờ soạng chiếc eo nhỏ của cô.

Không chỉ thế, khuôn miệng khẽ xuống, hôn lên từng tấc da thịt trắng nõn, rồi dần dần hôn lên phía trên.

Hô hấp Âu Dương Thiên Thiên bắt đầu rối loạn, cô có chút thở mạnh, hai hàng lông mày cũng cau chặt lại.

Bàn tay và khuôn miệng tiếp tục hướng lên, cho đến khi chạm vào phần áo ngực có chút cứng ngắc. Rồi sau đó.... dùng lực bóp nhẹ.

- Ừm... - Âu Dương Thiên Thiên trực tiếp phát thành tiếng, cô theo bản năng đưa tay lên muốn ngăn cản điều làm mình khó chịu này lại.

Thế nhưng không, bàn tay vừa đưa lên liền đã bị một bàn tay khác nắm lấy, bắt ép bỏ xuống.

Sức lực của Âu Dương Thiên Thiên trong lúc ngủ vốn yếu ớt, nên sự phản kháng này không có hiệu quả. Tuy nhiên, chính điều đó đã đả động vào trí óc, khiến cô bắt đầu có dấu hiệu tỉnh giấc.

Một tay còn lại từ khi nào đã luồn ra phía sau lưng Âu Dương Thiên Thiên, nhanh chóng mở chiếc áo ngực vướng víu ra. Ngay sau khi thứ đó được tháo đi, khuôn miệng liền há mở, hướng xuống phía da thịt mềm mại ở dưới, một đường ngậm lấy.

- Ừmm..... mặt Âu Dương Thiên Thiên nhăn lại, cô mơ màng mở mắt ra, đảo đôi con ngươi một lượt nhìn xung quanh.

Đúng lúc nhìn xuống, lại phát hiện thấy một gương mặt đang ở phía trước ngực mình.

Hơn thế nữa, người đó còn đang ngậm lấy thứ đó....

Hoảng hốt mở to mắt, Âu Dương Thiên Thiên há miệng gọi:

- Âu Dương Vô Thần!

Người đàn ông nhả phần thịt mềm mại trong miệng ra, anh ngược đầu nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nhưn người tới trước mặt cô, giọng trầm thấp nói:

- Thiên Thiên, anh muốn em!

Dứt lời, anh liền xông tới, ngậm lấy cánh môi của người con gái...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 755: Anh Yêu Em! (H +)

Âu Dương Thiên Thiên chưa kịp định hình điều gì thì đã bị người đàn ông hôn tới tấp, anh ngậm lấy môi cô, mút và dây dưa vô cùng mạnh mẽ, khiến cô không kịp trở tay.

Đưa tay lên theo bản năng muốn đẩy anh ra, nhưng Âu Dương Thiên Thiên không thể làm được, dù cho cô đã dùng sức, cũng không xoay chuyển được thân thể của người đàn ông.

Âu Dương Vô Thần cuồng dã dây dưa với môi Âu Dương Thiên Thiên, anh cạy miệng cô, đưa lưỡi mình vào bên trong, sống chết quẩn lấy.

Âu Dương Thiên Thiên bị hôn đến không thể phản kháng, đã vậy còn không thở nổi, sau khi Âu Dương Vô Thần rời môi, cô liền mất sức mà nằm lại xuống giường.

Người đàn ông tiếp tục hôn đến cổ cô, mạnh mẽ để lại trên đó những dấu hôn nồng nhiệt.

Âu Dương Thiên Thiên thở từng hơi thật mạnh, cô đưa tay lên chạm vào vai anh, hơi thở đứt quãng hỏi:

- Âu Dương.... Vô Thần, anh.... làm sao vậy? Tại sao đột nhiên....

- Lần trước ở Ý là em truyền máu cho anh? - Chưa kịp nói xong thì một câu hỏi đã vang lên, người đàn ông cắt ngang lời cô.

Âu Dương Thiên Thiên vừa bất ngờ, vừa dồn dập đáp:

- Phải.... nhưng như thế thì... sao?

Âu Dương Vô Thần cắn một miếng ngậm lên xương quai xanh của Âu Dương Thiên Thiên, khiến cô kêu lên, bàn tay ở phía dưới bắt đầu không an phận, lần mò vào trong áo cô, xoa bóp nơi bầu bĩnh.

- Tại sao không nói cho anh biết?

Nghe câu hỏi này, Âu Dương Thiên Thiên cau mày lại, thở mạnh trả lời:

- Nói làm gì? Chỉ là... một chuyện nhỏ thôi mà.... không cần phải.... ưm....

Tiếp tục không nói hết câu, người đàn ông đã nhào đến hôn cô, bắt chắp dây dưa với môi lưỡi. Toàn bộ tiếng nói một lần nữa bị nuốt vào bên trong.

Sau khi nhả ra, Âu Dương Thiên Thiên thở lấy thở để, cả người vô lực không còn sức phản kháng nữa.

Ngực cô phập phồng lên xuống, đôi má ửng màu đỏ hồng ngọt ngào, ánh mắt mê mang đầy quyến rũ, cả một thân toát ra sự mê hoặc ma mị. Âu Dương Vô Thần dường như không chống cự lại được, anh cúi đầu xuống, tiếp tục hôn lên phần ngực mềm mại.

Âu Dương Thiên Thiên giật mình, thân thể hơi run lên, cô thở từng hơi nặng nề, tâm trí đang bị chi phối từng chút một, theo bản năng lên tiếng gọi:

- Âu Dương Vô Thần.....

Người đàn ông nhiệt tình ngậm rồi nhả, nhả rồi ngậm hai nơi mềm mại đầy đặn của Âu Dương Thiên Thiên. Bàn tay anh nâng lên, sờ vào khuôn mặt cô.

Hơi nhướn người, anh đối diện với khuôn mặt mê hoặc đến từng tắc thịt của Âu Dương Thiên Thiên, giọng khàn đặc nói:

- Anh yêu em, Thiên Thiên,

Sau câu nói đó, điều mà cô gái cảm nhận tiếp tục là một đợt dây dưa khác nữa, nhưng lần này, Âu Dương Vô Thần đã luồn tay xuống dưới hông cô, tháo ra phần váy suông dài phía dưới. Tiếp sau đó, chính là thứ đồ mỏng manh bên trong.

- Anh yêu em...

- Anh yêu em...

- Anh yêu em...

Trong tâm trí hỗn loạn dự hoặc lúc đó, Âu Dương Thiên Thiên không nhớ mình đã nghe câu nói ấy phát ra từ miệng của người đàn ông bao nhiêu lần. Cô chỉ biết, anh đã mang đến cho cô từng đợt cảm xúc dâng trào, lần nào cũng rất mãnh liệt.

Trong vòng tay của Âu Dương Vô Thần, cơn đau của lần đầu tiên... được trấn áp nhẹ tênh bởi sự dịu dàng và chân thành của anh.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 756: Một Ngày Một Đêm

Đêm, rất sâu.

Âu Dương Thiên Thiên, đau đớn và sung sướng đan xen, đi theo tiết tấu Âu Dương Vô Thần, bị lẫn lộn đến chết đi sống lại. Tuy anh đã cố gắng kiềm chế, nhưng suy cho cùng vẫn không thể ngừng đúng lúc. Cứ hết lại muốn cô tiếp, cứ dừng lại muốn dây dưa.

Một đêm hoang đường, liều chết quần lấy nhau. Hoang đường đến bánh răng vận mệnh đã xảy ra nghịch chuyển, dây dưa đến cả đời si mê người nào, người nào sẽ dung nhập cốt nhục của người nào.

Trăng lặn mặt trời mọc, một ngày mới bắt đầu. Đợi Âu Dương Vô Thần ngủ một giấc dậy, đã là một buổi nắng chói chang, từng tia nắng len lỏi qua tấm rèm cửa, chiếu vào sâu bên trong căn phòng còn vương vấn mùi vị mê hoặc.

Nằm trên giường, Âu Dương Vô Thần lờ mờ mở mắt, vòng tay anh vẫn ôm lấy thân thể bé nhỏ của người con gái, tựa như trong giấc ngủ cũng muốn cô khảm vào người mình.

Làn da trắng nõn lộ ra ngoài, mang theo nhiều dấu vết đỏ hồng, Âu Dương Vô Thần sợ cô lạnh, liền kéo thêm chăn trên người mình, nhẹ nhàng đắp thêm cho Âu Dương Thiên Thiên.

Lúc này, bên ngoài bỗng có tiếng truyền tới:

- Cậu chủ, đồ ăn sáng của ngài.

Âu Dương Vô Thần liếc đôi mắt sắc bén, lạnh nhạt trả lời:

- Ừm, để trước cửa đi.

- Vâng. - Sherry cầm khay thức ăn mà môi mím chặt, cô nhìn xuống cửa phòng, ở đó có một khay sắt khác, vẫn còn nguyên thức ăn được đậy kín bên trên.

"Haizzz" - Thở dài một hơi, cô cúi người đặt khay thức ăn trên tay mình xuống, sau đó đứng dậy, nhắc chân rời khỏi.

Khi xuống bên dưới cầu thang, Kỳ An và Eira đã đứng sẵn, thấy cô liền hỏi:

- Thế nào rồi?

Sherry lắc đầu đáp:

- Vẫn chưa, thức ăn của tối hôm qua cũng tiếp tục để lại.

Eira há hốc miệng, nhướn mày lên tiếng:

- Đã hơn một ngày một đêm rồi đấy, cậu chủ và Nhị tiểu thư còn không tính ra khỏi phòng ư? Không thấy đói sao?

Kỳ Ân liếc mắt, cũng thở hắt một hơi, nói:

- Mặc kệ đi, đợi hai người đó quyến luyến nhau đủ thì sẽ ra thôi.

Dứt lời, Kỳ Ân quay người đi vào phòng bếp. Sherry và Eira nhìn nhau, không hện mà cùng thở dài. Trong thâm tâm, thầm thán một câu.

Sức lực thật tốt mà!!

=====

Thêm vài giờ nữa trôi qua, Âu Dương Vô Thần vẫn nằm trên giường. Mặc dù đã tỉnh giấc, nhưng anh không đi xuống, mà vẫn nằm trên đó, yên tĩnh ôm lấy Âu Dương Thiên Thiên.

Bàn tay nghịch ngợm làn da mềm mại mơn trớn của cô, sờ từ eo lên đến cánh tay, sau đó lại từ cánh tay lên vai, rồi tiếp tới cổ cô, đến cả tai anh cũng sờ.

Thế nhưng ngay lúc đó, đột nhiên một hình ảnh lọt vào tầm mắt, đôi mày Âu Dương Vô Thần vô thức cau lại, anh sờ vào mang tai của Âu Dương Thiên Thiên, lẩm bẩm thành tiếng:

- Sao lại có cái này?

=====

Cùng lúc đó, ở một nơi khác, đã có một vấn đề khác xảy ra.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 757: Hoa Tai Hình Long Vũ

Mã Nhược Anh đang ăn sáng tại nhà riêng của mình, lúc này người hầu chạy vào, đưa cho cô chiếc điện thoại và nói:

- Tiểu thư, là cuộc gọi có số hiệu từ Đức.

Mã Nhược Anh liếc mắt nhìn sang, nghe thấy thì cầm lấy điện thoại, áp vào tai lên tiếng:

- Là ai vậy?

Từ bên kia, nhanh chóng truyền đến lời đáp:

- Đại tiểu thư, là tôi.

Thanh giọng quen thuộc vang lên, lọt vào màng nhĩ của Mã Nhược Anh, khiến cô thả nĩa trên tay xuống.

Ánh mắt chợt thay đổi, cô hỏi với giọng nghiêm túc:

- Alex, có chuyện gì?

- Đại tiểu thư, gia chủ của gia tộc Rostchild hiện đang ở trên một chiếc máy bay, hướng đích đến là Mỹ.

Mã Nhược Anh nghe xong, ánh mắt có sự chuyển biến rõ rệt, cô nói thêm hai câu với người tên Alex đó rồi đột nhiên tắt máy, quay sang nhìn

người hầu bên cạnh, lên tiếng:

- Chuẩn bị chuyên cơ riêng cho tôi.

Nữ hầu nghe thấy, ngay lập tức cúi đầu đáp:

- Vâng!

Dứt lời, liền quay người bước vội đi.

Mã Nhược Anh nhìn chiếc điện thoại trên tay, cô xoay mặt sau của nó lại, tháo lớp vỏ pin, rồi nhanh như chớp rút chiếc sim ra ngoài, sau đó thả vào trong ly nước lọc bên cạnh. Đứng dậy rời ghế, cô tùy tiện vứt chiếc điện thoại vào sọt rác.

=====

Trở lại với căn nhà của Âu Dương Vô Thần.

Âu Dương Thiên Thiên tỉnh dậy không quá lâu sau đó, cô bị ánh nắng hắt vào mắt, nên ấn đường có chút nhức mỏi, liền mở mắt ra.

Cảm nhận được trên tai mình hơi nặng, Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu nhìn ra sau, phát hiện người đàn ông đang sờ vành tai của mình.

Thấy cô cử động, Âu Dương Vô Thần liền lên tiếng trước:

- Dậy rồi sao? Có khó chịu chỗ nào không?

Âu Dương Thiên Thiên nhúc nhích thân thể, cô gật nhẹ đầu, đáp:

- Một chút, phía dưới..

Âu Dương Vô Thần nghe vậy, liền luồn tay vào trong chăn, lướt xuống hông cô, nhẹ nhàng xoa xoa, vừa xoa vừa hỏi:

- Ở đây sao?

Âu Dương Thiên Thiên lơ mơ gật đầu, hừ giọng mũi trả lời:

- Ừm...

Âu Dương Vô Thần thấy thế, liền ra sức xoa bóp cho hông cô thoải mái. Anh liếc mắt, thuận tiện hỏi:

- Hình xăm đằng sau tai em... là em xăm lên sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhắm nửa mắt, nhỏ giọng nói:

- Hình xăm? Hình xăm nào vậy?

- Là hình lông vũ, phía sau mang tai em. - Người đàn ông chậm rãi trả lời.

Nghe thấy, Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, đáp:

- Có sao?

Âu Dương Vô Thần gật đầu, hỏi tiếp:

- Ừm, là em xem lên à?

Lần này người con gái lắc đầu, nói:

- Không biết, không nhớ nữa. Em không để ý chỗ đó lắm.

Nghe xong câu trả lời của cô, Âu Dương Vô Thần im lặng một lúc sau mới lên tiếng:

- Thiên Thiên, em có biết lông vũ có ý nghĩa gì không? Nó tượng trưng cho quyền lực lớn đến mức vô hạn đấy, trên thế giới này... không mấy người biết xăm lông vũ đâu.

- Hơn nữa, hình xăm trên tai em là lông vũ tuyệt sắc, để có thể xăm được thứ tỉ mỉ đến từng chi tiết này, phải có quyền lực rất lớn mới có thể mời được người đủ sức và đủ năng lực xăm nó. Chỉ có quyền thế là không đủ....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 758: Long Vũ Tuyệt Sắc

Âu Dương Thiên Thiên nghe người đàn ông nói, trong mê mang của cơn buồn ngủ, cô chỉ loáng thoáng nghe được bốn chữ long vũ tuyệt sắc mà thôi, ngay sau đó, lại chìm vào cơn mê một lần nữa.

Lần thứ hai tỉnh dậy, chỉ còn một mình Âu Dương Thiên Thiên nằm trên giường mà thôi, cô quay quắt qua lại nhìn xung quanh, đúng lúc thấy Âu Dương Vô Thần đi ra từ phòng tắm.

- Tỉnh hẳn chưa? Có đói không? Anh lấy thức ăn cho em? - Người đàn ông hỏi với giọng quan tâm.

Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên xoa mặt mình, lắc đầu đáp:

- Không cần đâu, em cũng muốn dậy tắm một chút, lát nữa sẽ xuống nhà ăn.

Âu Dương Vô Thần nghe vậy, chỉ "Ừm" một tiếng rồi thôi. Anh mang theo khăn tắm xoa đầu tóc ẩm ướt, tiến đến phía giường ngồi xuống.

Liếc mắt nhìn cô, anh đột nhiên hỏi:

- Thiên Thiên, em thật sự không nhớ hình xăm trên tai sao?

Âu Dương Thiên Thiên ngồi dậy nhìn anh, cô chớp chớp mắt, đáp:

- Chuyện đó ư... ừm, không nhớ lắm.

Người đàn ông nhíu mày nhìn cô, hỏi tiếp:

- Tại sao em xăm mà lại không nhớ? Hay là không phải do em làm?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, cố gắng lục lại trí nhớ nhưng không thể nhớ nổi Âu Dương Thiên Thiên thật có từng xăm hình lúc nào hay không.

Đưa tay lên sờ trên tai, cô không thấy cộm, có vẻ hình xăm này đã lâu nên in luôn lên da rồi. Mím môi, cô nhìn về mặt mong chờ của người đàn ông, bèn bịa ra một lý do trả lời:

- À... cái này, hình như lúc còn nhỏ đi chơi với đám bạn, thấy mấy đứa xăm hình nên em bắt chước xăm theo. Em thấy hình lông vũ đẹp nên mới nhờ họ vẽ lên đấy.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, nheo mắt nhìn cô, lên tiếng:

- Thật không? Em chắc chứ?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, chắc nịch đáp:

- Thật, lúc đó còn nhỏ ham đua đòi thôi. Em tùy tiện xăm lên cho đẹp đấy, anh đừng để ý.

Dứt lời, cô ngồi dậy, quăn chăn quanh người mình, chậm rãi bước xuống giường, nói:

- Thôi em đi tắm đây, anh nếu đói cứ xuống dưới nhà ăn trước đi, không cần đợi em.

Nói rồi, liền đi vào nhà vệ sinh, đóng cửa lại.

Âu Dương Vô Thần nhìn theo bóng cô, mím môi không lên tiếng.

Vài giây sau, anh đứng dậy, đi đến trước gương, hơi nghiêng đầu, Âu Dương Vô Thần bẻ ngoặt tai của mình ra phía trước, để hiện trước gương là hình ảnh phản chiếu của một hình xăm nhỏ.

Đó cũng là một chiếc lông vũ tuyệt sắc đẹp đến từng chi tiết.

Ánh mắt Âu Dương Vô Thần nhìn hình ảnh trong gương hơi tối lại, có vài phần nguy hiểm hiện lên trong đôi con ngươi đen láy.

Hình xăm này, là ba ruột (của gia tộc Bush) xăm cho anh từ lúc nhỏ. Anh nhớ rất rõ, ông ấy nói đây là hình xăm rất quyền lực, chỉ dành cho những người thừa kế của gia tộc lớn.

Người mời được kẻ xăm hình này, phải có quyền lực rất rất rất lớn mới đủ, hạng tầm thường là không có tư cách.

Ở Mỹ, dường như chỉ có gia tộc Bush là xăm hình lông vũ tuyệt sắc này lên hai cậu con trai, đánh dấu quyền thừa kế ngôi vị gia chủ của gia tộc đó mà thôi.

Đến Stefan, Elena, Andrew hay thậm chí là Vivian của hoàng gia, cũng không thể xăm được hình này.

Vậy nên, hình xăm lông vũ tuyệt sắc.... tuyệt đối không thể là tùy tiện vẽ bậy như lời của Âu Dương Thiên Thiên được.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 759: Kí Ức Mờ NhạT

Âu Dương Thiên Thiên tắm rửa xong thì đi xuống dùng bữa sáng, suốt cả quá trình ăn, cô bị đám người Kỳ Ân soi đến mức không thể nào nuốt nổi bát cơm. Ngược lại với sự ngượng ngùng đó, Âu Dương Vô Thần lại có tâm thái rất tốt, một mình ăn thức ăn dành cho 2 người.

Sau bữa sáng, Stefan đến tìm Âu Dương Vô Thần, hai người nói chuyện một lát rồi đi ra ngoài. Âu Dương Thiên Thiên ngồi một mình buồn chán, nên chủ động đi dạo quanh hoa viên, đúng lúc gặp Kỳ Ân đang ở đó tưới cây, liền tiến đến nói:

- Hoa hồng trắng vốn không khó trồng, nhưng lại rất dễ chăm sai, ví như điều cô đang làm vậy, tưới quá nhiều nước sẽ làm úng rễ cây đấy.

Người phụ nữ nghe thấy tiếng của Âu Dương Thiên Thiên, ngay lập tức dừng hành động của mình lại, cô quay qua, cúi đầu đáp:

- Thật xin lỗi, Nhị tiểu thư, tôi không biết điều này.

Âu Dương Thiên Thiên xua tay, lên tiếng:

- Không sao, chuyện nhỏ thôi mà, lỗi gì chứ, lần sau chú ý là được rồi.

Dứt lời, cô cầm lấy bình nước từ tay của Kỳ Ân, đổ vòi tưới thành dạng nhỏ và nhiều lỗ như vòi hoa sen, sau đó tưới lên những cây hoa hồng:

- Thực ra loài hoa này không cần chăm sóc quá kĩ lưỡng đâu, sau lần tưới đầu tiên thì khoảng vài tuần sau cũng có thể tưới nước lại được. Hơn nữa, không cần cho nhiều nước, chỉ vậy một ít lên lá cây và nụ hoa là được rồi.

Kỳ Ân nghe xong, gật gù trả lời:

- Tôi biết rồi, tôi sẽ lưu ý việc này.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn sang, hỏi với giọng nghi hoặc:

- Quên gia Kỳ, trông cô không giống biết chăm loài hoa này, có phải từ trước đến giờ chưa từng làm không?

Kỳ Ân lắc đầu, nhanh chóng đáp:

- Không phải Nhị tiểu thư, tôi đã học cách chăm hoa hồng rồi, chỉ là.... lúc này trong đầu đang suy nghĩ đến một chuyện, nên nhất thời không để ý tới mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên gật nhẹ đầu, cô tựa như có thể hiểu được người phụ nữ đang nghĩ đến điều gì, nhưng không nói thẳng ra, chỉ trả lời:

- Ừm. Cố gắng lên.

Dừng một chút, cô đột nhiên chuyển chủ đề:

- À phải, tôi thấy dạo gần đây Stefan hay đến tìm Vô Thần, là có chuyện gì xảy ra sao? Cô có biết gì không?

Kỳ Ân chớp mắt, lắc đầu đáp:

- Chuyện này, tôi cũng không rõ Nhị tiểu thư. Ngài ấy không nói gì với tôi cả.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, mím môi thở hắt ra một hơi, cô trả lại bình tưới nước cho Kỳ Ân, nói:

- Được rồi, để tôi tự hỏi anh ấy vậy. Cô cứ làm tiếp việc của mình đi, tôi đi dạo thêm một chút nữa.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền lướt qua người phụ nữ, tiến về phía trước. Thế nhưng khi chỉ vừa bước đi, đột nhiên chân cô ngừng lại, thân thể đứng sững bất động.

Trong đầu, đột nhiên vụt qua một đoạn kí ức mờ nhạt....

"Aurora, cô điên rồi, thả con bé ra..."

"Đừng làm như vậy, cô sẽ hủy hoại cuộc đời của nó...."

"Đứa bé này sinh ra là một sai lầm..."

"Đừng xăm lên.... lông vũ tuyệt sắc.... đừng..."

Trong những tiếng la hét của người phụ nữ, hiện ra những bóng hình bủa vây xung quanh một thân thể bé nhỏ. Đứng bên cạnh, là một người phụ nữ tóc dài màu nâu đen...

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 760: Tiếng La hét Và Tiếng Khóc

Đầu óc Âu Dương Thiên Thiên quay cuồng bởi những tiếng nói, cô đưa một tay lên chống trán, đột nhiên nhắm mắt lại, lẩm bẩm:

- Cái gì vậy? Tiếng đó là gì? Là ai đang nói??

"Aurora, làm ơn dừng, tôi cầu xin cô..."

"Buông tha cho con bé đi...."

"Aaaaaa.... mẹ ơi, con đau..."

"Thiên Thiên... dừng..."

....

Hàng loạt những kí ức vụn vỡ tuôn ra thật nhiều, khiến đầu Âu Dương Thiên Thiên trở nên đau nhức, chân cô loạng choạng, bắt đầu có chút đứng không vững.

Kỳ Ân phát hiện thấy điều kì lạ, cô nhanh chóng chạy tới, đỡ lấy người Âu Dương Thiên Thiên, hỏi với giọng lo lắng:

- Nhị tiểu thư, cô sao vậy?

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên nhắm lại, cô lắc đầu, chậm rãi trả lời:

- Không sao, chỉ là đột nhiên tôi cảm thấy không khỏe, muốn về phòng nghỉ ngơi một chút, cô làm tiếp việc của mình đi.

Nói rồi, Âu Dương Thiên Thiên thả tay Kỳ Ân ra, chập chững bước vào bên trong nhà.

Lên đến phòng của Âu Dương Vô Thần, cô ngồi xuống giường, tay vẫn còn chống trán, mắt thì nhắm tịt lại. Dù cơn đau không còn quá nhiều nhưng nét mặt cô vẫn nhăn nhó, dường như khá khó chịu.

Âu Dương Thiên Thiên cau mày, mở mắt ra, cô lên tiếng thắc mắc:

- Kì lạ, những kí ức đó là gì chứ? Tiếng hét của người phụ nữ, những bóng hình mờ nhạt không thấy rõ, cả tiếng khóc của trẻ con nữa, sao lại phát ra từ trong đầu mình?

Đảo mắt, cô cắn môi lẩm bẩm:

- Người phụ nữ đó là ai? Đứa trẻ khóc đó là ai? Tại sao lại có tên cô trong cuộc đối thoại? Rồi những bóng hình nữa, tất cả bọn họ là ai? Tại sao mình không thể nhìn thấy rõ? Càng không có ấn tượng gì chứ?

Nuốt một ngụm nước bọt, Âu Dương Thiên Thiên bỏ tay xuống, cơn đau trong đầu đã hết hẳn rồi, nhưng lại để lại cho cô quá nhiều nghi vấn, mà đặc biệt chính là... tại sao chuyện này đột nhiên lại xảy ra?

Kí ức này chợt bùng nổ trong đầu, khiến cô không kịp trở tay. Vừa mờ ảo lại vừa rời rạc, tựa như những mảnh kí ức nhỏ vụn vặt, được chấp vá với nhau mà tạo thành vậy.

Hơn nữa, tại sao cô lại không có chút ấn tượng nào nhỉ? Lúc chuyển giao linh hồn, đáng lẽ ra cô đã được hấp thụ hết những kí ức của Âu Dương Thiên Thiên rồi chứ? Sao lại có kí ức không hoàn chỉnh như vậy? Tại sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhíu mày, nét mặt suy tư một hồi lâu, sau đó lại bỗng lên tiếng:

- Khoan đã, Aurora? Tên phụ nữ bằng Tiếng Anh sao? Người nước ngoài?

....

- Còn có... lông vũ tuyệt sắc? Cái này sao nghe quen vậy nhỉ? Hình như mình từng nghe ở đâu đó rồi phải không?

Đảo mắt một lượt, vài giây sau, Âu Dương Thiên Thiên "A" một tiếng, tựa như đã nhớ ra gì đó:

- A, là hình xăm, là hình xăm lông vũ tuyệt sắc, thứ mà Vô Thần vừa nhắc tới với mình sáng nay. Đúng rồi, chính nó.

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa đưa tay lên sờ mang tai mình, cô đứng bật dậy, đi tới trước gương, hơi nghiêng đầu để nhìn rõ hình xăm trên tai....

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 761: Đưa Thẻ Đen

Âu Dương Thiên Thiên vừa liếc mắt, muốn nhìn xem hình xăm trên tai mình như thế nào thì đột nhiên từ phía sau phát ra tiếng động lạ. Cô theo bản năng quay đầu nhìn lại, chợt thấy Âu Dương Vô Thần mở cửa đi vào.

Ngạc nhiên chớp mắt, cô lên tiếng:

- Sao anh lại về rồi?

Âu Dương Vô Thần đi đến, không nói gì đưa tay lên sờ trán Âu Dương Thiên Thiên, sau đó ép cô ngồi xuống giường, hỏi:

- Cho anh biết, em thấy không khỏe chỗ nào? Ở đây sao? Hay là ở đây?

Vừa nói, người đàn ông vừa sờ xung quanh thân thể cô, nét mặt vô cùng lo lắng.

Âu Dương Thiên Thiên lấy tay của anh xuống, lắc đầu đáp:

- Không sao, em rất ổn. Anh trở lại là để hỏi cái này à? Stefan đâu?

Ấn đường Âu Dương Vô Thần cau lại, anh mím môi, lên tiếng:

- Anh để quên đồ quay về lấy thôi, nhưng nghe Kỳ Ân nói em không khỏe, anh mới lên đây xem thử.

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ vài giây nhưng rồi cô xua tay, trả lời với giọng mạnh mẽ:

- Anh đừng nghe cô ấy nói bậy, em đâu có sao đâu. Nhìn này, em rất tốt mà. Chẳng qua lúc này đi dạo nhiều quá, mỗi chân nên lên phòng nghỉ mệt thôi. Anh không cần lo lắng.

Âu Dương Vô Thần nghe cô nói, nét mặt có chút nửa tin nửa ngờ, bèn hỏi lại:

- Có thật không?

Âu Dương Thiên Thiên gật mạnh đầu, chắc nịch đáp:

- Thật hơn chữ thật.

Người đàn ông thấy cô kiên quyết như vậy, chỉ biết thở hắt ra một hơi, nói:

- Được rồi, em không sao là tốt. Nhưng Thiên Thiên, em phải nhớ kỹ, có chuyện gì phải nói với anh ngay lập tức, không được giấu dù chỉ là một chuyện nhỏ, có biết không?

Âu Dương Thiên Thiên cười lấy lòng, gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, trả lời:

- Biết biết, em nhớ rồi mà.

Thấy cô nói như vậy, Âu Dương Vô Thần chỉ có thể ép mình tin tưởng cô, bất đắc dĩ đứng dậy, anh lên tiếng:

- Vậy được, em nghỉ ngơi đi, anh có việc phải ra ngoài với Stefan, tối có thể sẽ về trễ nên không cần đợi anh đâu. Cứ ăn cơm rồi ngủ trước, nếu cảm thấy buồn chán thì mở ti vi xem, hoặc có thể chơi máy tính của anh, đừng đi đâu lung tung đấy.

Âu Dương Thiên Thiên phồng môi, gật đầu đáp:

- Ồ, em biết rồi.

Người đàn ông nghe xong, vươn tay xoa đầu Âu Dương Thiên Thiên, nói với giọng cưng chiều:

- Ngoan lắm.

Dứt lời, anh đi đến phía bàn của mình, rút ngăn kéo và lấy ra một chiếc hộp màu đen, sau đó quay người đi ra ngoài.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn theo cho đến khi cánh cửa đóng lại, cô rũ mắt, lẩm bẩm nhỏ tiếng:

- Không biết là đã xảy ra chuyện gì nữa...

Nói rồi, cô đứng dậy, đi tới trước gương, nghiêng đầu muốn làm tiếp chuyện lúc nãy, thế nhưng chưa kịp nhìn thấy gì thì cánh cửa đằng sau lại một lần nữa mở ra.

Âu Dương Thiên Thiên bỏ tay xuống, giật mình quay đầu lại, thấy Âu Dương Vô Thần đi vào, liền hỏi:

- Sao vậy? Anh lại quên thứ gì nữa à?

Người đàn ông bước về phía cô, rút trong túi áo ra một vật màu đen, rồi đưa đến trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Cầm lấy cái này đi.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, nhìn xuống thứ trong tay Âu Dương Vô Thần, há miệng ngạc nhiên, hỏi ngược lại:

- Thẻ đen? Anh đưa thẻ đen cho em làm gì?

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 762: Thẻ Của Anh!

Âu Dương Vô Thần nghe câu hỏi, bình tĩnh trả lời:

- Anh muốn em cầm thứ này, hãy dùng nó mua những gì em thích.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, lưỡng lự không nhận lấy, nói:

- Nhưng em không có tiền, hơn nữa em cũng có thẻ riêng mà, nếu muốn gì thì em sẽ tự mua.

Âu Dương Vô Thần cau mày, anh cầm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, ép cô phải nhận lấy tấm thẻ, lên tiếng:

- Cứ cầm lấy đi, em tưởng anh không biết em chỉ mới vừa trả xong khoản nợ ngân hàng 3 tháng trước sao? Đừng suy nghĩ nữa, nhận đi.

Âu Dương Thiên Thiên cắn răng, cô ngược mặt lên người đàn ông, nhẹ giọng hỏi:

- Cái thẻ này.... là anh làm cho em à?

Khoảng vài ngày trước, cô có nói với Âu Dương Vô Thần về chuyện mất tấm thẻ đen mà anh cho lúc ở Mỹ. Chuyện đó chỉ là trong lúc luyện thuyên nói ra mà thôi, hoàn toàn không có ý gì khác.

Cô thật không nghĩ anh lại nhớ điều đó, rồi làm lại cho cô một tấm thẻ khác.

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, lắc đầu đáp:

- Không phải, cái này là của anh (thật ra là lấy từ Lữ Uyển Thành). Bây giờ chúng ta đã là quan hệ gì rồi, tiền của anh thì cũng là tiền của em thôi, mình dùng chung đi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, mỉm cười đáp:

- Ừm, em biết rồi.

Nói xong, người đàn ông lại quay lưng rời đi, lần này cánh cửa đóng thật lâu lại cũng không mở ra nữa.

Âu Dương Thiên Thiên mỉm môi nhìn tấm thẻ trong tay mình, sau đó đột nhiên bật cười, nằm xuống giường che mặt lại.

Wa, Vô Thần cho mình thẻ đen của anh ấy, còn bảo mình tiêu tiền chung nữa, hạnh phúc quá đi~~

Đời trước của Âu Dương Thiên Thiên từng rất chú tâm vào công việc, ngày ngày cày từ sáng sớm đến tối muộn, vì thế kiếm ra được không ít tiền. Thế nhưng tiêu xài cũng rất nhiều, vậy nên không dư dả được bao nhiêu.

Đời này, cô được Âu Dương Vô Thần cho dùng tiền thoải mái, thậm chí đến hai lần đưa thẻ đen. Chỉ là, cô gái này đến bây giờ vẫn chưa biết công dụng của chiếc thẻ đen ấy, gia tài bên trong đó là thứ to lớn gì nữa.

Âu Dương thiên Thiên đặt chiếc thẻ lên miệng mình, lẩm bẩm:

- Chiếc thẻ này so với cái lần trước có nhiều tiền hơn không ta? Trong đây sẽ có bao nhiêu nhỉ? Mấy chục triệu tệ? Hay là mấy trăm triệu tệ?

- Nhưng Vô Thần là tỷ phú mà, thẻ của anh ấy chắc là cũng có nhiều lắm, đúng chứ?

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa cười đến cong mắt, trong đầu cô bây giờ chỉ nghĩ đến chiếc thẻ đen, hoàn toàn quên mất việc mình muốn làm ban này là gì....

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 763: Thêm Kí Ức!

"Aurora, làm ơn đừng, nếu để gia tộc đó biết đến sự tồn tại của con bé, nó sẽ gặp nguy hiểm mất."

"Nhưng cô cũng không thể trốn tránh được sự thật đứa trẻ này mang dòng dõi chính thống, máu huyết trên người nó duy nhất, vậy nên sớm muộn cũng sẽ "nước chảy cội nguồn" thôi, cô không ngăn cản được đâu. Tôi còn phải bảo vệ con của mình nữa, Đường Nhược Vũ, nếu con của tôi chết, thì con của cô cũng không thể sống được. Nếu có sống, tất cả phải cùng sống chung"

"Không, cô làm như vậy sẽ giết cả hai bọn chúng, Aurora. Aurora....."

....

- A..... - Âu Dương Thiên Thiên kêu lên một tiếng rồi giật mình bật dậy, cô mở to mắt, đôi con ngươi kinh ngạc chấn động, trên trán đổ một lớp mồ hôi mỏng.

"Hộc hộc hộc"- Thở dốc đến đỏ mặt tía tai, Âu Dương Thiên Thiên đưa tay lên lau trán mình, điệu bộ vô cùng sợ hãi.

Rời khỏi giường, cô chạy một mạch vào nhà vệ sinh, dùng nước xối vào mặt nhiều lần, thở từng hơi một cách nặng nề.

Âu Dương Thiên Thiên ngược lên nhìn gương ở đối diện, bỗng thấy sắc mặt không biết từ bao giờ đã trắng bệch.

Tại sao lại như thế này? Trong một ngày nhớ về cùng một kí ức đến hai lần, nhưng là mỗi lần lại thêm vào một đoạn mới, giống như một bộ phim vậy. Có chuyện gì vậy chứ?

Đầu óc cô có phải xảy ra vấn đề gì hay không?

Âu Dương Thiên Thiên vươn tay tắt vòi nước, hít vào một hơi sâu, cô đi ra khỏi nhà vệ sinh, muốn trở về giường nằm. Lúc này, ánh mắt chợt liếc thấy chiếc thẻ đen rơi dưới sàn, cô liền cúi người xuống nhặt lên, tiện tay đặt trên bàn gần đó.

"Rột rột" - Hai âm thanh kì lạ vang lên, khiến Âu Dương Thiên Thiên đỏ mặt, cô đưa tay xoa xoa bụng mình, bây giờ mới nhớ tới bản thân vẫn chưa ăn tối đã ngủ quên, liền hướng phía cửa đi tới, mở ra rồi men theo cầu thang đi xuống dưới tầng.

Vốn thời gian đã trễ, trăng đêm đã lên cao, nên Âu Dương Thiên Thiên nghĩ rằng tất cả người hầu đã nghỉ ngơi hết rồi, thế nhưng khi đi vào nhà bếp lại phát hiện đèn đang mở, đồng thời còn có một người đứng nấu thức ăn.

Sau khi nhận ra đó là ai, Âu Dương Thiên Thiên tiến lại gần, hỏi với giọng ngạc nhiên:

- Kỳ Ân, sao giờ này cô vẫn còn ở đây? Chưa nghỉ ngơi nữa sao?

Người phụ nữ nghe thấy tiếng của cô, theo bản năng quay đầu nhìn lại, thấy Âu Dương Thiên Thiên, liền hỏi:

- Nhị tiểu thư, có phải tôi đã làm cô thức giấc rồi không?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, chậm rãi đáp:

- Không có, là tự tôi tỉnh dậy thôi.

Dừng một chút, cô đảo mắt nhìn quanh một lượt những thứ mà Kỳ Ân nấu, nói tiếp:

- Thức ăn của đầu bếp không hợp khẩu vị với cô sao?

Kỳ Ân chớp mắt, lắc đầu trả lời:

- Không có, Nhị tiểu thư, tôi nào dám chê bai mỹ vị thức ăn ở đây chứ. Chỉ là...

- Chỉ là cái gì? - Âu Dương Thiên Thiên nheo mắt hỏi.

Kỳ Ân mím môi, thành thật đáp:

- Chỉ là tôi đột nhiên không muốn ăn những thứ đó nữa, hôm nay ngẫu hứng muốn thưởng thức món ăn thanh đạm hơn một chút, nên tự nấu ít thức ăn thôi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, nhướn mày nói:

- Là vậy sao? Thôi được, thế thì làm thêm 1 phần nữa cho tôi đi. Vừa hay, tôi cũng đang đói.

Kỳ Ân chớp mắt ngạc nhiên, liền lên tiếng ngăn cản:

- Như vậy sao được chứ, hay là để tôi đánh thức đầu bếp, bảo họ chuẩn bị thức ăn khác cho Nhị tiểu thư. Đồ mà tôi nấu, sợ sẽ không hợp khẩu vị của cô.

Âu Dương Thiên Thiên bật cười, xua tay đáp:

- Không cần phiền phức vậy đâu, cô ăn gì thì tôi sẽ ăn theo đó, chỉ cần thức ăn không quá tệ, tôi vẫn có thể nuốt được.

- Hơn nữa... tôi cũng muốn nếm thử tay nghề của cô như thế nào, Kỳ Ân. Mau làm đi, tôi đợi.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền xoay người lại, đi về phía bàn và ngồi xuống, bày ra một tư thế chờ đợi.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 764: Từ Khi Nào Trở Nên Khách Khí Như Vậy?

Kỳ Ân biết mình không thể ngăn cản ý kiến của Âu Dương Thiên Thiên, chỉ đành đồng ý, cúi đầu đáp:

- Vậy được, Nhị tiểu thư xin đợi một chút.

Dứt lời, liền quay đầu lại làm nốt phần việc đang dang dở.

Âu Dương Thiên Thiên ngồi ở phía sau, nhìn người phụ nữ không chớp mắt, trong một thoáng, tâm trí cô tự nhiên vụt qua một câu hỏi:

"Ellie, bóng dáng của người vợ đảm đang này, cô đã từng nhìn bao nhiêu lần rồi?"

Âu Dương Thiên Thiên không thể không để tâm đến bức di thư mà Ellie Lennon viết cho mình, vậy nên cô luôn quan sát Kỳ Ân từ xa, bây giờ hiếm có dịp như thế này, cô sẽ thử... hoàn thành một tâm nguyện của cô ấy xem sao. Đầu tiên chính là....

Khoảng mười phút sau, Kỳ Ân mang thức ăn mình nấu đặt trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, nhìn một bàn đầy đủ những món, cô kinh ngạc lên tiếng:

- Khái niệm "đơn giản" của cô cũng long trọng quá rồi đấy, chính phụ có đến 8 món, cô đãi tiệc sao?

Kỳ Ân cười nhẹ, trả lời:

- Một mình tôi thì có thể ăn đơn giản một chút, nhưng có thêm Nhị tiểu thư thì làm sao tôi dám nấu qua loa sơ sài chứ. Vả lại, đây đều là những món rất dễ làm, tôi thấy vẫn chưa đầy đủ lắm, hay Nhị tiểu thư ngồi chờ tôi thêm một chút nữa, Kỳ Ân ngay lập tức làm thêm vài món cho cô.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, ngay lập tức lắc đầu, xua tay nói:

- Thôi được rồi, một bàn nhiều thức ăn như thế, chưa chắc hai chúng ta sẽ ăn hết, cô còn muốn làm thêm à? Không cần nữa đâu, mau ngồi xuống đi.

Vừa nói, cô vừa kéo tay Kỳ Ân, ấn cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Người phụ nữ chỉ có thể làm theo, thuận thế đáp:

- Vâng, mời Nhị tiểu thư dùng bữa.

Âu Dương Thiên Thiên cầm đũa lên, bắt đầu gắp miếng đầu tiên, cho vào miệng, cô chậm rãi thưởng thức hương vị. Vài giây sau, nhướn mày lên tiếng:

- Không tồi đâu, ngon lắm đấy. Cô nấu ăn khá hơn tôi tưởng nhiều.

Kỳ Ân nghe xong, vui mừng gật đầu:

- Đa tạ Nhị tiểu thư khen ngợi, cô thấy ngon là tốt rồi.

Sau khi Âu Dương Thiên Thiên nếm thử xong, Kỳ Ân mới bắt đầu ăn miếng đầu tiên, suốt cả quá trình cô đều rất bền lence, lễ nghi, không dám làm gì quá nhiều.

Âu Dương Thiên Thiên gắp một miếng thịt bỏ vào miệng, cô nhìn những động tác của Kỳ Ân không chớp mắt, vài giây sau thì nói:

- Tôi nhớ lúc trước cô không hay dùng kính ngữ với tôi, từ khi nào lại trở nên khách khí như thế? Làm tôi cảm thấy có chút xa lạ...

Kỳ Ân chậm rãi nếm thức ăn trong miệng, nghe thấy những lời này, cô có chút nhai chậm lại, đáp:

- Nhị tiểu thư nghĩ nhiều rồi, tôi là quản gia, phải làm gương cho người hầu, nếu nói chuyện với cô quá thoải mái, thì sẽ có người dị nghị mất. Tôi chỉ đang giữ khoảng cách để có lợi cho cô mà thôi, chứ nào dám xem Nhị tiểu thư là người xa lạ.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt phần ăn trong miệng xuống, cô buông đũa, nhìn người phụ nữ hỏi:

- Nhưng giờ đây chỉ có hai chúng ta, cô vẫn muốn giữ khoảng cách sao?

"....."

Người phụ nữ mím môi, không lên tiếng đáp lại. Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên nói tiếp:

- Kỳ Ân.... cô không nhận ra ư? Dù là có người ngoài hay không có người ngoài, cô đối với tôi.... cũng đã không thể thoải mái như lúc trước nữa rồi.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 765: Khoản Cách

Kỳ Ân buông đũa, cuối cùng cũng không thể ăn tiếp được nữa. Ngước đầu lên, cô nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Nhị tiểu thư, thật ra giữa chúng ta là quan hệ chủ - tớ, tôi dù có thế nào thì thân phận vẫn thấp hơn cô rất nhiều, giữ khoảng cách là điều đương nhiên. Mặc dù bây giờ cô không còn là Nhị tiểu thư của Âu Dương gia nữa, nhưng trong mắt tôi, cô vẫn là một người rất cao quý. Huống hồ, hiện tại cô đã là người của cậu chủ, tôi tôn trọng cô, cũng chính là tôn trọng cậu chủ mà thôi. Đây là việc Kỳ Ân nên làm.

Âu Dương Thiên Thiên nhún mày, hỏi với giọng tha thiết:

- Kỳ Ân, cô thực sự nghĩ giữa tôi và cô chỉ là mối quan hệ chủ - tớ thôi sao? Nếu là vậy, tôi cần gì quan tâm cô, cần gì để ý đến cảm xúc của cô chứ, cứ trực tiếp dùng quyền lực của tôi ép buộc cô theo ý tôi chẳng phải được rồi ư. Nhưng tại sao tôi lại không làm? Cô biết không?

Người phụ nữ mím môi, hạ giọng đáp:

- Đó là vì... Nhị tiểu thư là một người rộng lượng, lương thiện, không bao giờ ép buộc người khác sống theo cách của mình, cô...

- Thôi ngay những lời lẽ sáo rỗng không có chút giá trị nào như vậy đi, tôi không tin cô không biết tôi đối với cô như thế nào. - Âu Dương Thiên Thiên dứt khoát cắt ngang lời của Kỳ Ân, nói với giọng điệu mạnh mẽ:

- Bắt đầu từ lần gặp đầu tiên, tôi sớm đã xem cô như chị em rồi.

"...."

Kỳ Ân chớp đôi con ngươi đen láy, im lặng không lên tiếng.

Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên lại nói tiếp:

- Nhớ lại lần đầu gặp cô, cũng là ở tại nơi này, lúc đó.... tôi ngay lập tức đã thấy quý mến sự thân thiện của cô, nên liền cho phép bản thân hành xử tự nhiên, cũng cho phép cô có thể thoải mái nói chuyện trước mặt tôi. Mặc dù cô có chút á ngại nhưng cũng không đến nỗi khách sáo như bây giờ.

- Cô nói với tôi rất nhiều, cho tôi biết rất nhiều, cũng dạy cho tôi vô số bài học đáng giá. Lúc đó, tôi thật sự đã xem cô như một người chị gái, một người mẹ.... mà tôi có thể trao cho nhiều điều tâm sự, và lấy được sự an ủi ấm áp. Nhưng mà.... không được bao lâu thì tôi liền phát hiện ra sự thật ở cô... ở cả Âu Dương Vô Thần nữa.

- Kỳ Ân, cô có biết khi tôi nhận định ra được các người là ai tôi đã có thắc mắc nhiều đến thế nào không? Nhưng những câu hỏi đó tôi chỉ muốn hỏi cô, chứ không phải Âu Dương Vô Thần, tôi cũng muốn cô trả lời và nói cho tôi biết sự thật, chứ không phải nghe những lời từ miệng Âu Dương Vô Thần. Tôi tin tưởng cô, nhưng tôi cũng rất sợ cô. Bởi vì sau bao nhiêu chuyện như vậy, cô lại có thể giấu tôi điều động trời mà đáng lẽ ra tôi nên là người biết sớm nhất. Tôi có cảm giác như mình bị lừa, bị chính người tôi tin tưởng nhất vào thời điểm đó lừa.... khiến tôi chẳng thể tin thêm bất cứ ai nữa....

- Vậy nên tôi giận, đặc biệt giận cô rất nhiều, Kỳ Ân. Tôi cố tình tạo khoảng cách với cô, là bởi vì tôi hờn dỗi sự im lặng đáng chết đó, sự im lặng làm cho tôi điêu đứng.... trước lựa chọn có nên tiếp tục giữ mối quan hệ với Âu Dương Vô Thần vào thời điểm đó hay không.

- Tuy vậy, cô vẫn luôn chăm sóc, quan tâm tôi, luôn bên cạnh bảo vệ tôi, có mặt trong mọi lúc tôi gặp khó khăn. Cô bất chấp tính mạng, bất chấp thân thể để cứu tôi, không màng nguy hiểm, nên tôi đã dần quên đi sự giận dữ trẻ con đó. Cũng dần thu hẹp khoảng cách với những người khác, bao gồm cả Âu Dương Vô Thần. Tôi đã nhận ra, cô và anh ấy đối với tôi tốt như thế nào, yêu thương tôi nhiều đến mức nào....

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, nhìn người phụ nữ đối diện, thấy tay cô ấy đã siết chặt, biết chắc lời nói của mình đã có tác động, liền tiếp tục:

- Tình cảm giữa tôi với Âu Dương Vô Thần là tình yêu, nó là thứ quý giá nhất hiện tại, cũng là thứ tôi muốn trân trọng nhất bây giờ. Nhưng tình cảm giữa tôi với cô cũng khiến tôi để tâm không hề thua kém, cô là người thân của tôi, Kỳ Ân. Cô sớm đã trở thành điều tuyệt vời mà tôi nhận được trong kiếp người này.

- Vậy nên tôi quan tâm cô, tôi muốn giữ cô lại ở bên tôi thật lâu, muốn cho cô những điều hạnh phúc nhất trên đời. Nhưng giờ đây, tôi lại thấy một Kỳ Ân đang thay đổi rất tiêu cực, tôi cảm giác mình phải có trách nhiệm tháo gỡ nút thắt trong lòng cô hiện tại.

- Kỳ Ân, chẳng lẽ cô không nhìn ra được sự thay đổi của bản thân mình sao? Bắt đầu từ lúc cô trở về đây, cô đã tạo nên khoảng cách, không chỉ là với tôi... mà còn là với tất cả mọi người....

Câu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 766: Cô Căn Bản Không Hiểu Được Nỗi Đau Đớn Của Tôi

Kỳ Ân ngược mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nhưng không nói gì, trước câu hỏi đó, cũng không lên tiếng đáp lại. Âu Dương Thiên Thiên chỉ đành tiếp tục độc thoại:

- Tôi hiểu cô đã trải qua điều tồi tệ nhất trên đời, chính là mất đi người mình thương yêu, và tôi cũng biết... hiện tại cô vẫn chưa vượt qua được điều đó. Tâm hồn mang nhiều thương tổn của cô vẫn đang chịu nỗi đau từng ngày từng ngày một, tôi biết. Nhưng mà Kỳ Ân.... thay vì lựa chọn vượt qua nó, tại sao cô lại muốn khép kín lại?

- Cô giữ nỗi đau cho riêng bản thân mình, chính là đang giết chết tâm hồn của cô từng chút một đấy.

Âu Dương Thiên Thiên dứt lời, không gian liền trở về với sự im lặng vốn có, người phụ nữ ngồi trước mặt cô chớp ánh mắt đen láy, màu u buồn chiếm hết đôi con ngươi cô không lối thoát. Phải mất một lúc lâu sau, Kỳ Ân mới có thể mở miệng:

- Nhị tiểu thư... đối với cô bây giờ, cậu chủ có ý nghĩa gì thế?

Âu Dương Thiên Thiên bình tĩnh trả lời:

- Là người tôi quan tâm và để ý nhất hiện tại.

Kỳ Ân nghe xong, đột nhiên nhếch môi cười một cái, rồi lên tiếng:

- Với người đàn ông mà cô chỉ vừa nhận định một tuần nay, cô đã nói là "người dễ tâm nhất hiện tại", vậy thì.... cô nghĩ Ellie- người chồng đã chung sống với tôi nhiều năm... có ý nghĩa như thế nào chứ?

"...."

Lần này, đến lượt Âu Dương Thiên Thiên im lặng, cô mím môi, nghe tiếp lời của người phụ nữ:

- Ellie.... là quá khứ, hiện tại... và tương lai của tôi. Cô ấy, cũng là cả thế giới này của tôi nữa. Mất đi cả thế giới của mình trong một thoáng chốc, Nhị tiểu thư... cô có tưởng tượng được, cảm giác đó như thế nào không?

Ánh mắt nhanh chóng dâng lên một tầng nước mỏng, Kỳ Ân mỉm cười một cách chế giễu, lắc đầu nói:

- Cô không hiểu được, cô căn bản không hiểu được hết nỗi đau đớn đó, bởi vì... cô vẫn còn hiện tại của mình, còn cả thế giới của mình, còn tôi..... cái gì cũng mất rồi...

Có đôi khi... cả thế giới chỉ gói gọn vào một con người, người đó còn, thế giới vẫn còn, người đó mất, thế giới cũng liền biến mất...

Có những chuyện không phải người trong cuộc sẽ mãi mãi không thể hiểu được. Người ngoài nhìn vào chỉ nói một cách nhẹ nhàng, rằng cô ấy đi rồi, nhưng họ không bao giờ biết, những chữ ấy nặng nề với người nghe bao nhiêu. Bởi vì họ chưa bao giờ trải qua cái cảm giác đó, cũng chưa từng đặt mình vào trong trường hợp đó để nghĩ, để thử một lần cảm nhận nỗi đau đớn đến thấu tâm can.

Cho nên lời nói ra miệng của họ thật nhẹ nhàng, thật dễ dàng và đơn giản, nhưng mà.... đâu ai biết được thực sự điều đó như thế nào đâu.... Chỉ có người trong cuộc, mới cảm nhận được sâu sắc nhất mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô nhắm mắt, lặng lẽ lên tiếng:

- Phải.... cô nói đúng, Kỳ Ân. Tôi không thể hiểu được hết nỗi đau đớn đó của cô, là vì Âu Dương Vô Thần vẫn còn sống, anh ấy vẫn ở bên cạnh tôi, và tôi thực sự không thể tưởng tượng được bản thân sẽ trở nên như thế nào nếu một ngày nào đó... tôi mất anh ấy.

- Nhưng mà... tôi muốn nói với cô... tôi có thể hiểu được... một phần sự đau khổ mà cô đang gánh chịu. Bởi chỉ ít... tôi đã từng chứng kiến, một người tôi rất yêu mến... chết ngay trước mặt tôi.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 767: Tận Cùng Của Nỗi Đau

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, đảo con ngươi một vòng quanh căn nhà bếp, cô chậm rãi lên tiếng:

- Khoảnh khắc khi tôi chứng kiến Elsa chết, đã nghĩ rằng là khoảnh khắc đau đớn nhất, nhưng rồi... sau này tôi mới nhận ra, đó không phải. Từng ngày tôi sống ở nơi này, mới chính là những giây phút đau khổ nhất trong cuộc đời tôi.

- Mỗi lần nhìn thấy thứ gì liên quan đến Elsa, tôi sẽ nhớ về những câu nói, nụ cười của cô ấy, nó vang vọng bên tai tôi, cứ như sự hiện diện của cô ấy vẫn còn đây, và mọi kí ức như chỉ mới vừa hôm qua vậy. Mỗi khi nghĩ về điều đó, trong lòng tôi lại tràn đầy sự dẫn vật và đau đớn, sự áy náy chiếm lĩnh cả tâm trí tôi không cách nào vơi đi được.

- Khi ấy tôi mới hiểu, tận cùng của sự đau đớn là như thế nào, khi mà bản thân từng ngày phải đối mặt với kí ức của người đó, ám ảnh mãi không dứt.

- Chỉ với một người tôi yêu quý như người bạn thân thiết thôi, tôi cũng đã thấy tồi tệ như vậy, thế thì..... nỗi đau của cô sẽ to lớn bao nhiêu nữa chứ? Khi người mà cô yêu nhất đã ra đi mãi mãi.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, quay sang nhìn Kỳ Ân, nói với giọng chân thành:

- Vậy nên tôi hiểu mà, Kỳ Ân. Tôi có thể tưởng tượng ra được, thứ cô phải chịu đựng... chắc chắn không dễ dàng gì. Nhưng mà.... dù cho nó đau đớn đến mức nào, tôi vẫn hi vọng cô có thể vượt qua, như cái cách mà tôi cố gắng để quên đi sự hi sinh của Elsa vậy.

Người phụ nữ chớp đôi mắt rưng rưng nhìn Âu Dương Thiên Thiên, bỗng nhiên hỏi:

- Nhị tiểu thư.... cô đã làm cách nào vậy? Có thể nói cho tôi biết không?

Âu Dương Thiên Thiên mỉm cười, đáp:

- Hãy tự mở lòng với mọi người, tự nhắc nhở bản thân ổn, tự tỏ vẻ không có chuyện gì, mạnh mẽ, kiên cường tiến về phía trước, cho dù đó chỉ là ngụy tạo thì tất cả những người xung quanh cô cũng sẽ tự nguyện bị đánh lừa, và cả hai bên cùng cố gắng... khắc phục điều đau khổ này. Đó là cách duy nhất, Kỳ Ân.

Người phụ nữ cắn môi, run rẩy lên tiếng:

- Có thể được sao? Vượt qua nỗi đau này? Cô có thể giúp tôi ư?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, khẳng định trả lời:

- Có thể mà, cô tin tôi một lần đi, chúng ta cùng thử.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên đứng dậy, cô chìa tay ra trước mặt Kỳ Ân, nói:

- Đương nhiên, để thử được điều tôi nói, cô phải bắt đầu bằng việc... phá bỏ bức tường khoảng cách giữa chúng ta bây giờ. Năm lấy tay tôi đi.

Kỳ Ân cắn môi, ánh mắt nhìn bàn tay của Âu Dương Thiên Thiên không chớp.

1s....

2s....

3s sau....

Cô đứng lên, chậm rãi vươn tay ra, đặt lên bàn tay của cô gái trước mặt, nắm chặt.

Vào giờ phút đó, nơi rần rở nhất trong con tim người phụ nữ cuối cùng cũng sụp đổ, khoảng cách giữa cả hai trong thoáng chốc hóa thành hư không. Bàn tay của Âu Dương Thiên Thiên bây giờ như chiếc phao cứu sinh, giúp Kỳ Ân thoát khỏi vũng lầy của sự đau đớn khổ ải.

Âu Dương Thiên Thiên mỉm cười, cô bước về phía trước, dang tay ôm lấy người phụ nữ. Khoảnh khắc đó, giọt nước mắt của Kỳ Ân đã rơi xuống, cô ôm chặt lấy Âu Dương Thiên Thiên, bật khóc nức nở.

Phía xa xa, một hình bóng đứng lấp ló trước cửa, nhìn một màn này... im lặng không lên tiếng.

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 768: Cảm Giác Không Tệ

Âu Dương Thiên Thiên an ủi Kỳ Ân một lúc lâu mới buông ra, cả hai ngồi xuống cùng dùng bữa với nhau, đúng lúc có tiếng động truyền tới, Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn sang, vừa vặn thấy Âu Dương Vô Thần mở cửa bước vào.

Kỳ Ân ngay lập tức đứng dậy, cúi đầu gọi:

- Cậu chủ.

Người đàn ông không nhìn cô, anh đi thẳng đến chỗ của cô gái đang ngồi ăn, nhíu mày hỏi:

- Sao giờ này em lại ở đây?

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, miệng ngậm đôi đũa đáp:

- Ăn cơm chứ sao, lúc tối em ngủ quên nên không kịp dùng bữa.

Dừng một chút, cô lên tiếng:

- Anh về trễ như vậy, chắc cũng chưa ăn tối nhỉ? Có muốn ăn chung với em không? Đồ Kỳ Ân nấu không tệ chút nào đâu.

Lời Âu Dương Thiên Thiên vừa dứt, người phụ nữ liền xua tay nói:

- Không không Nhị tiểu thư, đây chỉ là những món ăn đạm bạc, sao có thể để cậu chủ dùng được, tôi sẽ đi gọi người đến làm cho ngài ấy những món ăn khác ngay, xin hãy....

- Không cần. - Giọng của người đàn ông vang lên cắt đi lời của Kỳ Ân, anh tiến gần đến bàn, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Tôi sẽ ăn chung với cô ấy. Lấy bát đũa đi.

Kỳ Ân trợn mắt bất ngờ, theo bản năng hỏi:

- Nhưng mà cậu chủ, ngài sao có thể.....?

Thế nhưng lại thêm một lần không thể nói hết lời nữa, Âu Dương Vô Thần ném cho cô một gương mặt sắc lạnh, làm Kỳ Ân mím môi im lặng, thu hết những lời mình định nói về, rồi cúi đầu đáp:

- Vâng, cậu chủ.

Dứt lời, cô liền quay người đi vào trong phòng bếp, vài giây sau bước ra mang theo một bộ bát đũa mới, đặt xuống trước mặt Âu Dương Vô Thần, sau đó lùi về sau đứng.

Âu Dương Vô Thần trải khăn lên chân mình, rồi vươn tay lấy đũa và chén. Cùng lúc đó, Âu Dương Thiên Thiên để ý đến Kỳ Ân đứng phía sau, cô chớp mắt, lên tiếng:

Cô có thể đi nghỉ được rồi, chỗ này một lát nữa tôi ăn xong sẽ tự dọn dẹp sau.

Kỳ Ân nghe thấy, vốn không đồng tình với điều đó nên tính ngăn cản, nhưng không biết vì lý do gì lại đột nhiên ngừng lại, chỉ cúi đầu trả lời:

- Vâng, Nhị tiểu thư.

Nói rồi, cô lùi người về sau, chậm rãi lui ra khỏi phòng ăn. Cho đến khi trong không gian chỉ còn lại hai người, Âu Dương Thiên Thiên mới nhìn người đàn ông, cô với tay cầm lấy bát anh, ân cần múc vào đó một ít cơm.

Âu Dương Vô Thần nhìn một màn này không nói gì, cứ để yên cho cô làm. Nhìn một lúc, anh đột nhiên lên giọng:

- Cảm giác không tệ.

Âu Dương Thiên Thiên đang xới cơm, nghe thấy thì đảo mắt hỏi:

- Không tệ cái gì?

Khóe miệng Âu Dương Vô Thần hơi câu lên, anh nhìn đối diện cô gái, đáp:

- Cảm giác vừa về đến nơi thì có một người đang chờ mình cùng ăn cơm.... không hề tệ chút nào.

Âu Dương Thiên Thiên chề môi, thẳng thắn nói:

- Ảo tưởng, em đâu có chờ anh đâu, là do đói nên mới xuống ăn mà, nếu không em ngủ lâu rồi.

"...."

"Hahaha" - Người đàn ông cầm nín vài giây thì bật cười, lên tiếng:

- Dù là vậy anh vẫn thấy tốt, cảm giác vô cùng thú vị.

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, cô để chén cơm xuống trước mặt Âu Dương Vô Thần, đáp:

- Vậy sao, em thấy cũng bình thường mà....

Dừng một chút, cô tặc lưỡi nói tiếp:

- Nhưng nếu anh thích thì sau này mỗi ngày em đều sẽ ở nhà chờ anh về ăn cơm, được chứ?

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 769: Anh Thích Thì Em Vui Rồi

Âu Dương Vô Thần nghe cô hỏi, nhếch miệng hỏi ngược lại:

- Em có lòng như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên trợn mắt, đáp:

- Đương nhiên, em quan tâm anh mà.

Người đàn ông không kiềm được sự vui sướng mà câu khoe miệng mình lên cao, đôi mắt anh chứa chan sung sướng dành cho cô gái, nói:

- Thật không?

Âu Dương Thiên Thiên gật mạnh đầu, trả lời:

- Thật hơn chữ thật. Chuyện này có gì khó đâu, em làm được mà. Anh thích thì em vui rồi.

Âu Dương Vô Thần nghe đến mát lòng mát dạ, anh hất cằm, lên tiếng:

- Được, anh biết rồi, mau ăn cơm đi.

Vừa nói, tay người đàn ông vừa di chuyển, đưa đĩa gấp lấy một miếng thịt, đặt vào trong chén của cô gái ngồi phía trước.

Âu Dương Thiên Thiên cười cong mắt, cô vui vẻ ăn hết những thứ mà anh cho cô, không bỏ lại một miếng nào. Mặc dù... trước đó cô đã ăn cùng

Kỳ Ân khá nhiều.

- À phải, vài ngày nữa sẽ đến Tết Âm Lịch rồi, em có dự định gì chưa? Muốn đi đâu chơi không? Anh đưa em đi.

- A, anh nói chuyện này em mới nhớ đấy, hôm nay đã là ngày mấy rồi?

- 28 âm lịch.

- Cái gì? Đã nhanh như thế rồi sao? Vậy là... chỉ còn 2 ngày nữa là đón năm mới rồi.

- Ủm, đúng. Nhưng thế thì đã sao?

- Anh còn nói nữa à? Sao anh không nhắc em sớm hơn, chúng ta còn phải dọn dẹp nhà cửa, sắm sửa trang hoàng lại một chút để đón Tết chứ.

- Làm những thứ đó có ý nghĩa gì? Cứ như bình thường là được rồi.

- Nếu như bình thường thì gọi gì là Tết chứ? Chẳng nhẽ mọi năm anh đều vác bộ mặt lạnh đón xuân, cùng với cái ngôi nhà to lớn trống vắng này ăn mừng năm mới sao? Chẳng có chút không khí gì cả.

- Nhưng mà....

- Không nhưng nhị gì cả, năm nay có em ở bên cạnh anh rồi, vậy thì ngôi nhà này phải thay đổi. Anh yên tâm, em sẽ giúp anh trang hoàng lại nơi đây thật hoành tráng.

- Được thôi, tùy em.

....

Trong không gian chỉ còn lại những tiếng nói cười vui vẻ của đôi tình nhân trẻ, tạo thành cả một bầu trời màu hồng tuyệt đẹp, khiến ai nhìn thấy

cũng phải mỉm cười không ngớt.

Kỳ Ân đi ra khỏi nhà ăn, cô bước lên cầu thang thì đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần nơi xa, bất giác cười theo. Trong ánh mắt, hiện lên chút sự ngưỡng mộ:

Nhị tiểu thư, ghen tị với cô thật đấy. Có một người yêu thương cô như vậy, luôn quan tâm và bảo vệ cô mọi lúc mọi nơi, không bao giờ rời bỏ cô... Nhưng cũng đáng mà, để có được hiện tại như thế này, cô và cậu chủ đã trải qua rất nhiều chuyện, một chút hạnh phúc vậy... coi như là bù đắp được những khoảng thời gian đầy sóng gió trước kia rồi.

Tôi chỉ hi vọng, cô có thể giữ được hạnh phúc này, thật chặt, thật chặt. Đừng để giống như tôi....

Kỳ Ân hơi rũ mắt, cô nhìn xuống tay mình, sờ vào chiếc nhẫn kim cương được đeo trên ngón áp út, lẩm bẩm nói:

"Ellie, em đã không thể bảo vệ được hạnh phúc của chúng ta, vậy thì.... để em bảo vệ hạnh phúc của hai người đó vậy...."

Nói rồi, Kỳ Ân nắm chặt bàn tay đeo chiếc nhẫn, cô đưa nó lên cao, chạm vào làn môi mỏng, khẽ đặt lên trên ấy một nụ hôn nhẹ nhàng. Nhắm mắt, cô thủ thỉ với lòng, lời thề mãi mãi.....

Cầu phiếu nè, ahihi

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 770: Kí Ức NgàY CàNg Rõ

Sáng ngày hôm sau, Âu Dương Thiên Thiên tỉnh dậy khá sớm, nhìn sang bên cạnh lại không thấy Âu Dương Vô Thần đâu, cô mím môi, thầm nghĩ

"Rốt cuộc gần đây đã xảy ra chuyện gì mà anh ấy lại bận như vậy? Về trễ dậy sớm, lại còn tỏ vẻ bí mật với mình, không nói gì cả."

Vốn là Âu Dương Thiên Thiên không muốn tò mò về chuyện của chuyện của Âu Dương Vô Thần, nhưng mà... cô vẫn không kiềm được lòng mà lo lắng, Cô chỉ sợ... có chuyện gì đó không hay với anh ấy mà thôi.....

Âu Dương Thiên Thiên nghĩ bậy bạ vài giây thì không nghĩ nữa, cô lắc đầu, xua đi những ý tưởng tiêu cực trong đầu mình, sau đó quay người bước xuống giường,

Vệ sinh cá nhân xong, Âu Dương Thiên Thiên thay bộ váy ngủ của mình, mặc vào một trang phục thoải mái khác, rồi đi ra khỏi phòng.

Thế nhưng, khi cô mới vừa mở cửa thì đột nhiên có một bóng đen vụt nhanh qua trước mặt với tốc độ kinh người, làm Âu Dương Thiên Thiên giật mình.

Theo bản năng lùi về sau, cô ngạc nhiên nhìn những bóng đen đi qua đi lại trước cửa, sững sờ một lúc lâu. Đợi đến khi đại não hoạt động trở lại, Âu Dương Thiên Thiên nheo mắt nhìn kĩ, mới nhận ra những bóng đen kia chính là người.

Đáng nói... đó lại chính là người hầu. Những người đàn ông lướt qua nhanh như cơn gió, trên tay đều cầm vật dụng và giấy đỏ, không ngừng làm việc tay chân.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cô bước ra khỏi phòng, nhìn đám người vội vã làm việc, kinh ngạc đều hiện rõ trên mặt. Chợt một bóng người đi qua, Âu Dương Thiên Thiên giơ tay ra nắm người đó lại, vô tình trúng phải Sherry.

Cô ấy nhìn cô, lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, cô dậy sớm vậy? Có phải chúng tôi làm cô thức giấc rồi không?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, nhìn những đám người đi nhanh nhưng không phát ra tiếng động, cô suýt tưởng là ma chứ, nói gì mà thức giấc vì bọn họ.

- Không có, là tôi tự tỉnh thôi. Mọi người đang làm gì vậy? - Âu Dương Thiên Thiên hỏi với giọng thắc mắc.

Sherry nghe thấy, ngay lập tức đáp:

- À, thì gần đến Tết rồi, nên cậu chủ nhắc chúng tôi dọn dẹp nhà cửa một chút.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, nhớ đến việc hôm nay đã là ngày 29 cô há miệng nói:

- A, đúng rồi, chỉ còn hôm nay và ngày mai thôi là đến năm mới rồi, đương nhiên phải dọn dẹp, để tôi phụ cô.

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa đưa tay ra, muốn cầm lấy thứ trong tay của Sherry. Thế nhưng Sherry ngay lập tức giật lại, lắc đầu lên tiếng:

- Không Nhị tiểu thư, những chuyện này cứ để cho chúng tôi làm, đây là việc của người hầu mà. Hơn nữa, cậu chủ ra lệnh như vậy cũng là vì không muốn cô dọn dẹp cực khổ. Nếu tôi để cô làm thì chẳng khác nào đi ngược lại với lệnh của cậu chủ?

- Nhị tiểu thư, cô cứ yên tâm giao những việc này cho tôi đi, tôi làm được mà. À phải, để tôi xuống nhà bếp, sai người chuẩn bị bữa sáng cho cô, đợi một chút nhé, Nhị tiểu thư.

Dứt lời, Sherry nhanh chóng rời đi.

Âu Dương Thiên Thiên chỉ biết bậm môi nhìn theo, không thể ngăn cản lại. Cô lắc đầu, lách qua đám người đi đến phía cửa sổ, muốn hít thở một chút không khí trong lành.

Lúc này, đột nhiên tầm mắt lọt vào một đám người ở dưới hoa viên, đang cầm một bình nước to đổ vào trong đám hoa hồng trắng.

Âu Dương Thiên Thiên trợn mắt, hét lên:

- Này, dừng lại.

Nói rồi, cô quay người chạy nhanh xuống tầng, ra đến ngoài vườn, liền lớn tiếng nói:

- Dừng lại, chỗ hoa này tôi vừa tưới hôm qua, bây giờ các người tưới thêm nước, lại tưới nhiều như vậy sẽ chết chúng....

Lời đang nói tự dừng ngắt quãng, Âu Dương Thiên Thiên khựng chân dừng lại, đột nhiên từ đầu cô truyền đến một loạt kí ức.

"Cái thai này là của Alex đúng không? Đường Nhược Vũ, cô nói đi"

"Không phải, con bé là của tôi và Âu Dương Chấn Đông, không phải của Alex."

"Gia chủ gia tộc..... con bé là thế hệ thứ hai... Đứa bé này là của anh ta..."

"Cô giấu không được đâu, bọn chúng có huyết thống"

....

*Một lần nữa bão trỗi, xin lỗi các độc giả rất nhiều. Gần Tết rồi nên Tiêu bận tối mắt tối mũi, thật sự không có thời gian viết truyện để đăng. Vậy nên nếu rảnh thì Tiêu sẽ đăng chương mới nhé, và tạm thời sẽ không có thông báo gì hết. *

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 771: Những Cái Tên Trong Kí Ức

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, trong đầu toàn là những tiếng nói đan xen lẫn nhau, cùng với đó là hình ảnh một người phụ nữ đang bị những bóng đen kiềm hãm.

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên cau lại, đồng tử như mở lớn, cô cố gắng nhìn ra gương mặt người phụ nữ qua lớp kí ức mờ ảo.

Và rồi.... khuôn mặt đó dần hiện ra thật rõ ràng.. Đây là... một khuôn mặt rất giống cô.... Đường Nhược Vũ.... Đây là mẹ cô lúc còn trẻ.

Đúng vậy, chính là Đường Nhược Vũ, bà ấy đang bị một đám người cường chế quỳ xuống đất, đối diện lại có một người phụ nữ khác, lần này lại tóc màu vàng?

Không phải người phụ nữ tóc nâu đen lần trước ư? Không lẽ là hai người khác nhau?

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng rằng, cô lắc đầu, đoạn kí ức tiếp tục hiện ra trước mắt:

"Đường Nhược Vũ, cô nói dối, đứa bé này là của Alex đúng không?"

"Tôi đã nói rồi, không phải"

"Chát" - Một cái tát giáng thẳng xuống mặt Đường Nhược Vũ, người phụ nữ hung ác nói:

"Cô hét vào mặt ai vậy, đúng là không biết trên biết dưới. Cứ cãi đi, đến khi tôi xem kết quả kiểm tra ADN thì sẽ biết ngay có phải đứa con của Alex hay không. Nếu đúng đứa bé đó là của anh ấy, tôi liền giết chết nó lần cô."

"Mary, cô điên rồi."

"Đúng, tôi điên đấy, tôi điên vì dám tiện nam nữ các người."

"Tôi với Alex là trong sạch, 1 chút quan hệ cũng không có, đứa trẻ này cũng không phải của anh ấy. Cô dừng tay lại đi."

"Hừm, còn dám nói là trong sạch? Bây giờ khắp nước Mỹ đều lan truyền tin đồn gia chủ gia tộc.... lén lút qua lại với Tân hoa hậu thế giới hết rồi, cô tưởng tôi không biết gì sao? Đừng xem tôi là con ngốc!"

"Lấy máu nó đi" - Tiếng quát được nói với một người đàn ông khác, nghe thấy, anh ta liền rút ống tiêm ra, đưa gần đến thân thể của một đứa bé gái.

"Không, đừng mà. Mary, dừng tay lại, Mary!!!"

Đoạn kí ức bị cắt ngang, Âu Dương Thiên Thiên bủn rủn chân tay, cô quỳ xuống đất, bắt đầu thở dốc.

Đám người hầu thấy được, ngay lập tức chạy đến, ba bốn người đều lo lắng gọi:

"Nhị tiểu thư"

"Nhị tiểu thư, cô không sao chứ?"

"Nhị tiểu thư"

"Nhị tiểu thư"

...

Vô số những tiếng nói vang lên, thế những Âu Dương Thiên Thiên không để lọt vào tai một chút nào. Trong đầu cô hiện tại quay cuồng bởi những mảnh kí ức vụn vỡ. Lúc này, lại thêm một hình ảnh khác hiện lên.

"Aurora, tôi xin cô, đừng cho ai biết đến sự tồn tại của Thiên Thiên, tôi sẽ đưa nó đi thật xa nơi này, tuyệt đối không lãng vãng ở đây nữa, cô tha cho nó đi."

"Cô có trốn cũng vô dụng thôi Đường Nhược Vũ, cô không đấu lại gia tộc đó đâu."

"Tôi không muốn đấu với bọn họ, tôi chỉ muốn bảo vệ con của mình mà thôi. Tôi cũng không sợ sức mạnh của bọn họ, tôi chỉ sợ con tôi sẽ gặp nguy hiểm vì tôi mà thôi. Vậy nên, Aurora, làm ơn đi...."

"Không bao giờ, tôi sẽ không buông tha cho con của cô đâu. Tôi đã xăm lên nó "lông vũ tuyết sắc", thứ tượng trưng của đế chế gia tộc.... cả đời này cũng đừng mong xóa được. Tôi nói rồi, con tôi sống, thì con cô sống, Nếu như con tôi chết, Âu Dương Thiên Thiên cũng đừng mong toàn mạng."

"Aurora..."

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên cau chặt lại, cô bắt đầu không chịu nổi những kí ức này, đầu của cô đang nổi lên những cơn đau đớn kì lạ, càng ngày càng mạnh, khiến trí óc cô muốn nổ tung...

- Aaaaaaa... - Âu Dương Thiên Thiên đau đớn đến phát thành tiếng, cô đưa tay lên đầu, nắm chặt tóc không buông. Mặc dù vậy, cô vẫn tiếp tục muốn xem những kí ức đó, cố gắng nhìn ra thêm một chút chuyện nữa.

Thế nhưng, thứ cuối cùng cô nghe được vẫn chỉ là một cái tên "Aurora" mà thôi. Cơn đau đã bao trùm lấy toàn bộ tâm trí, khiến cô không thể tiếp

tục nhớ thêm nữa.

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Hét lên một tiếng, Âu Dương Thiên Thiên ngã bịch xuống đất.....

Tối nay rảnh một chút nên viết thêm chương cho mọi người, mai nhà Tiêu tất niên nên có lẽ sẽ không có chương nhé. Tiêu sẽ gặp lại mọi người vào tối 30 Tết, cũng tức là đêm giao thừa, và mừng một Tết với bão mới đầu năm nhé.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 772: Lí Do Sang Mỹ

Đám người hầu thấy Âu Dương Thiên Thiên ngất xỉu, vô cùng hoảng loạn, liên tục lay người gọi tên cô.

"Nhị tiểu thư."

"Nhị tiểu thư, cô làm sao vậy?"

"Nhị tiểu thư."

Kỳ Ân, Sherry và Eira đang ở bên trong, nghe thấy tiếng nháo nhào phía ngoài, ngay lập tức chạy ra.

Nhìn Âu Dương Thiên Thiên nằm dưới đất không chút động đậy, Kỳ Ân liền tiến gần tới, nâng mặt cô ấy lên, gọi lớn:

- Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư!

Gọi mãi nhưng vẫn không thấy cô gái có dấu hiệu tỉnh lại, Kỳ Ân ngược mặt lên nhìn đám người, hỏi:

- Đã xảy ra chuyện gì?

Một người trong số đó nghe hỏi, lắp bắp trả lời:

- Chúng tôi cũng không biết, đột nhiên Nhị tiểu thư ôm đầu và hét lên rất đau đớn, sau đó thì ngất xỉu. Chúng tôi thật sự không biết tại sao.

Kỳ Ân cắn môi, đảo mắt nhìn vài giây rồi nói:

- Đưa cô ấy vào trong trước đi, nhanh lên.

Dứt lời, Sherry và Eira ngay lập tức di chuyển lên, đỡ lấy người Âu Dương Thiên Thiên, cùng đám người nhẹ nhàng đưa thân thể cô ấy vào trong nhà.

=====

Ở một nơi khác, Âu Dương Vô Thần và Stefan đang ngồi trên ghế, nét mặt khá căng thẳng.

- Cô ta đến Mỹ rồi, có lẽ là muốn hành động một mình. - Stefan lên tiếng.

Âu Dương Vô Thần mím môi, nheo mắt đáp:

- Vốn chuyện này là của riêng cậu ta, nên tôi không muốn xen vào, nhưng mà... hành động như vậy thật nguy hiểm, tôi không thể để cậu ta đối mặt một mình được.

Stefan liếc mắt nhìn sang, hỏi:

- Nếu cậu sang Mỹ, thì Âu Dương Thiên Thiên sẽ như thế nào? Cậu định để cô ta ở đây một mình sao?

Người đàn ông lắc đầu, chậm rãi:

- Không biết, có lẽ tôi sẽ phải bàn bạc với cô ấy chuyện này.

Dừng một chút, Âu Dương Vô Thần rút trong người ra một chiếc hộp đen nhỏ, đưa tới trước mặt của Stefan, nói:

- Hôm qua tôi đã định đưa cậu cái này, nhưng cậu rời đi nhanh quá. Cầm lấy đi, giúp tôi chuyển cho Nhược Anh khi đến Mỹ.

Stefan rũ mắt nhìn, không nhận ngay mà hỏi ngược lại:

- Sao cậu không tự đưa? Nhờ tôi làm gì?

Âu Dương Vô Thần ném chiếc hộp lên người Stefan, nhướn mày đáp:

- Cho cậu một lí do qua Mỹ đấy, tôi biết cậu rất muốn gặp cậu ta mà. Hơn nữa... chắc cậu có rất nhiều chuyện muốn nói....

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần đứng dậy, vừa rời khỏi ghế vừa nói:

- Được rồi, tôi đi đây, còn có chút chuyện nữa cần xử lý.

Thế nhưng, khi Âu Dương Vô Thần mới di chuyển vài bước, thì phía sau đột nhiên vang lên tiếng của Stefan:

- Đây, cậu nghe gì chưa? Lão đại ra khỏi "nơi đó" rồi đấy.

Người đàn ông nghe thấy liền khựng chân ngừng lại, anh quay đầu, cau mày hỏi:

- Cái gì?

Stefan liếc mắt nhìn anh, chậm rãi đáp:

- Nghe tin đồn... bố của lão đại tại Pháp đã chết rồi, nên cô ấy được thả ra ngoài. Lần này, là được trả tự do hoàn toàn đấy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 773: Không Được Để Âu Dương Vô Thần Biết

Âu Dương Thiên Thiên tỉnh lại đã là chuyện của 2 tiếng sau, khi cô vừa mới mở mắt, liền thấy một đám người đứng vây xung quanh mình, nét mặt ai nấy đều hiện rõ sự lo lắng.

Kỳ Ân là người nhanh chóng đến bên cô trước, vội vã hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô sao rồi?

Âu Dương Thiên Thiên chống tay ngồi dậy, lắc đầu đáp:

- Tôi vẫn ổn, không sao.

Kỳ Ân căn môi, đỡ lấy người cô, hỏi tiếp:

- Nhị tiểu thư, ngày hôm qua tôi thấy cô cũng đau đầu như vậy, những hôm nay lại nặng hơn, thậm chí đến mức ngất xỉu, rốt cuộc là đã có chuyện gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, qua loa trả lời:

- Chỉ là chút đau nhẹ thôi, cô không cần bận tâm.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên đưa mắt nhìn xung quanh một lượt, rồi nói:

- Vô Thần vẫn chưa về đúng chứ?

Kỳ Ân nghe thấy, cau mày trả lời:

- Cậu chủ vẫn chưa về, nhưng Nhị tiểu thư, bây giờ không phải lúc để cô lo về việc đó đâu, sức khỏe của cô mới là vấn đề quan trọng nhất kìa. Tình hình của cô hiện tại thế nào rồi, nói tôi nghe đi.

Âu Dương Thiên Thiên xua tay, không để ý đến lời mà người phụ nữ nói, cô nhìn liếc qua Sherry và Eira, lên tiếng dặn:

- Nghe tôi nói đây, chuyện ngày hôm nay, tuyệt đối không được cho Vô Thần biết, các người không được phép hé răng nửa lời với anh ấy, rõ chưa?

Ấn đường Kỳ Ân cau chặt lại, cô bắt lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, nghiêm giọng hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô đang nói gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên quay mặt nhìn sang người phụ nữ, mím môi đáp:

- Không thể để Vô Thần biết được chuyện này, anh ấy sẽ lo lắng.

Kỳ Ân há miệng, có chút không thể tin được những lời mình vừa nghe, liền nói:

- Nhị tiểu thư, sao cô có thể....

- Cả cô cũng không được nói, đây là mệnh lệnh. - Âu Dương Thiên Thiên thẳng thừng cắt ngang lời của người phụ nữ, làm cô ấy không thể phản bác lại.

Xong rồi, cô quay sang nhìn đám người, lên tiếng đánh thếp:

- Tôi nhắc lại một lần nữa, chuyện xảy ra với tôi ngày hôm nay không ai được phép nói với Âu Dương Vô Thần, nếu để tôi biết được ai trong số các

người dám hé răng ra, tiết lộ với anh ấy dù chỉ là một chữ thôi, tôi sẽ cho kẻ đó biến mất khỏi căn nhà này... ngay lập tức.

- Đây là mệnh lệnh, và cũng là lời cảnh cáo!

Nói rồi, Âu Dương Thiên Thiên đứng dậy, rời khỏi ghế sofa, lách người qua khỏi đám đông, đi ra ngoài.

Đám người im thin thít nhìn theo bóng lưng cô, sau đó lại nhìn nhau, nhỏ giọng bàn tán.

Sherry đảo mắt nghĩ một lượt, rồi quay sang hỏi Kỳ Ân:

- Tại sao Nhị tiểu thư lại kiên quyết muốn giấu cậu chủ chuyện này? Có phải cô ấy có bí mật gì đó không?

Người phụ nữ nhìn cô, nhỏ giọng đáp:

- Không biết.

Tâm tư của cô ấy, ai đoán ra được chứ?

Sherry nghe xong, liếc mắt nhìn sang Eira, chỉ thấy cô lắc đầu, nói:

- Đừng nhìn tôi, tôi cũng không biết nguyên nhân là gì đâu.

Dứt lời, cả hai cô cùng thở dài, quay đầu không nói gì.....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 774: Gọi Điện Cho Mã Nhược Anh

Âu Dương Thiên Thiên đi vào phòng mình, cô đóng cửa lại, đứng đó một cách bất động. Sau vài giây, cô đột nhiên di chuyển, nhưng cử chỉ lại rất lạ lùng, bước tiến bước lùi, tâm trạng dường như có chút hoang mang,

Hai tay đang vòng lại trước ngực cũng vô thức cử động lên xuống, đôi khi còn gõ ngón tay rất nhanh, không theo nhịp.

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt nhìn một lượt, trong đầu hiện tại đều chỉ có một suy nghĩ.

Kí ức ngày hôm nay là như thế nào? Tại sao lại có đến hai người phụ nữ trong hai hoàn cảnh khác nhau? Hơn nữa, mặc dù cô có thể nhìn thấy mặt mẹ mình, nhưng tại sao khuôn mặt của những người kia cô lại không nhìn thấy được?

Cứ mờ mờ ảo ảo, không thể đoán ra được là ai cả.

Âu Dương Thiên Thiên vò tóc, cô tiến đến ngồi xuống giường, bất giác đưa tay lên cắn móng tay của mình.

Hai ngày nay liên tục có những kí ức vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc xuất hiện trong đầu cô, toàn bộ đều liên quan đến Đường Nhược Vũ và hình xăm "lông vũ tuyệt sắc".

Rốt cuộc hai chuyện này là sao? Tại sao nó lại liên quan đến cô? Kí ức đó là thật hay giả? Và vì sao lại xuất hiện trong đầu cô? Cô từng chứng kiến những việc đó ư? Lúc nào chứ? Và nếu có, thì tại sao cô không có ấn tượng gì?

Không lẽ, kí ức được tiếp thụ từ Âu Dương Thiên Thiên thật vẫn còn thiếu? Nên cô mới không nhớ rõ?

....

Không thể nào, nếu là tiếp thụ kí ức thiếu thì cô đáng lẽ ra không thể nhớ, chứ không phải có chuyện xuất hiện mờ ảo như thế này được.

....

Rốt cuộc là gì đây....

Âu Dương Thiên Thiên đấu tranh tâm lý một lúc lâu vẫn không tìm ra được câu trả lời, cô liếc mắt nhìn đến chiếc điện thoại trên bàn, sau vài giây suy nghĩ thì liền vươn tới, cầm lấy nó.

Chuyện này, tạm thời không nên cho Âu Dương Vô Thần biết, đặc biệt là chuyện liên quan đến hình xăm mà cô không thể nhớ gì này. Cô có cảm giác.... nó chứa bí mật rất to lớn về Đường Nhược Vũ, và rất có thể... liên quan đến ba ruột của cô.

Người đàn ông tên Alex... cái tên duy nhất xuất hiện trong kí ức...

Nhưng mà.... cô cũng không thể giấu Âu Dương Vô Thần quá lâu được, trước lúc anh ấy biết chuyện này, cô phải tìm ra nguyên nhân những kí ức đó xuất hiện là gì.

Những cơn đau mà gần đây cô thường xuyên bị, chỉ có một người mới biết lí do thôi...

Mím môi, Âu Dương Thiên Thiên bấm một dãy số, ngay lập tức gọi đi.

"Tít.....tít.....tít" - Sau một loạt những tiếng chuông vang, cuối cùng đầu dây bên kia cũng có người nhắc máy.

Âu Dương Thiên Thiên thấy có dấu hiện kết nối, liền vội vã lên tiếng trước:

- Chị Nhược Anh!

- "Rè....rè".... Thiên Thiên, có chuyện gì vậy? - Lẫn trong những tiếng rè khó hiểu là giọng nói quen thuộc của người phụ nữ.

Âu Dương Thiên Thiên không để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt, cô vào thẳng vấn đề:

- Gần đây em rất hay đau đầu, tần suất phát tác cũng rất nhiều, chị có biết lí do vì sao không?

Mã Nhược Anh nghe thấy, nhanh chóng trả lời:

- Em bị đau đầu sao? Có phải do thiếu ngủ không? Hay là... em đang áp lực chuyện gì đó?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, đảo mắt đáp:

- Không phải như vậy, em ngủ rất đủ giấc, cũng không có chuyện gì lớn phải suy nghĩ nhiều cả, mọi thứ đối với em đều rất bình thường. Nhưng mà.... cơn đau đầu mà em cảm nhận... nó rất lạ... Mỗi khi cơn đau phát tác, em.... đều nhìn thấy những kí ức rất mơ hồ, về những con người... em không thể nhìn rõ họ là ai cả. Kí ức đó rất lạ, là lần đầu tiên em nhìn thấy... nhưng nó lại mang cho em cảm giác rất quen thuộc. Cứ như... em đã từng chứng kiến việc đó... ngay trước mắt vậy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 775: Âu Dương Thiên Thiên Từ Ng Mất Trí Nhớ?

"...."

Mã Nhược Anh nghe những lời Âu Dương Thiên Thiên nói, cô im lặng vài giây mới đáp lại:

- Em nói.... có những kí ức lẫn lộn trong cơn đau đầu của em ư?

- Vâng, đúng vậy. - Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi trả lời.

Mã Nhược Anh cắn môi, hỏi:

- Bắt đầu từ lúc nào thì em thấy được kí ức?

Âu Dương Thiên Thiên siết tay, thành thật trả lời:

- Từ cơn đau đầu tiên đã thấy, tuy vậy lúc đó không nhiều lắm, và hình ảnh cực kì mơ hồ. Nhưng mà dần dần những cơn đau sau này, kí ức ngày càng dài hơn, cũng rõ hơn... cùng với đó thì cơn đau của em cũng mạnh hơn nữa. Có lúc... em nghĩ đầu mình sắp nổ tung khi nhớ về những kí ức đó.

"...."

Mã Nhược Anh tiếp tục im lặng một lúc lâu, lần này, sự im lặng ấy lại khiến Âu Dương Thiên Thiên thấy lo sợ. Cô mím môi, chờ đợi những lời

tiếp theo của người phụ nữ.

Mã Nhược Anh im đến đâu, Âu Dương Thiên Thiên liền im đến đấy, rồi 30 giây trôi qua, đột nhiên có một câu hỏi vang lên:

- Thiên Thiên, có phải em.... từng bị mất trí nhớ không?

"...."

Câu hỏi này làm Âu Dương Thiên Thiên câm nín trong vài giây, cô chớp chớp mắt, chợt có chút khó tin, theo bản năng thốt lên:

- Dạ?

Mã Nhược Anh liếm môi, chậm rãi giải thích:

- Kí ức trong thuật ngữ y học là một dạng hình ảnh tồn tại bên trong đại não của mỗi con người, giúp người đó nhớ được những chuyện bản thân đã trải qua trong quá khứ, thậm chí là ghi nhớ được hiện tại.

- Nếu kí ức đã trải qua, bản thân nhất định sẽ nhớ, nó có thể không rõ ràng lắm, nhưng chắc chắn không thể khiến chúng ta quên đi được. Vì vậy, nếu hình ảnh đã được ghi lại và sau này bất chợt em nhớ lại nó, thì em nhất định sẽ nhớ được. Nhưng nếu.... em nói em chưa từng nhìn nó, thì có nghĩa đại não của em chưa hề tiếp thụ loại kí ức nào như vậy cả, và em... không có khả năng nhìn được chuyện mà đại não chưa bao giờ tiếp thụ.

- Nhưng em lại có cảm giác quen thuộc với nó, thấy nó vừa quen vừa lạ lắm, giống như bản thân đã từng được chứng kiến, thì chứng tỏ... kí ức này đã từng được ghi lại trong trí nhớ của em rồi. Chỉ là...

"...."

Dừng một chút, Mã Nhược Anh đột nhiên thu lại lời, rồi nói tiếp:

- Thiên Thiên, nói một cách dễ hiểu đi. Cơn đau đầu mà em chịu đựng, thật ra xuất phát từ những kí ức mà em đã quên đi đó. Kí ức lúc đầu mờ nhạt, sau dần càng rõ ràng hơn, thì chứng tỏ chuyện này đã xảy ra rất lâu rồi, và em đã quên đi một cách triệt để trong một khoảng thời gian dài, cho nên khi nó xuất hiện trở lại, em đã không thể tiếp thu được, và đau đầu chính là triệu chứng đi kèm với điều đó.

- Việc trước đây em không hề có những cơn đau đầu đi kèm cùng kí ức không rõ ràng này, là vì em không biết về nó, nhưng bây giờ, nó đột ngột xảy ra trong đầu em, thì có nghĩa... kí ức bị lãng quên này... đã đến lúc trở lại rồi. Trong y khoa, những điều đó thể hiện một dạng bệnh, là bệnh mất trí nhớ.

- Elena đã từng bị mất trí nhớ tạm thời, và cô ta bây giờ đã nhớ lại, triệu chứng khá giống em, nhưng nhẹ hơn một chút. Nhưng còn em, Thiên Thiên, rất có thể... em đã từng bị mất trí nhớ hoàn toàn trong một khoảng thời gian dài rồi. Bây giờ... kí ức của em đang tìm cách quay trở lại đấy!

"...."

Cô gái hoàn toàn sững người trước những lời nói của Mã Nhược Anh, cô chưa từng nghĩ đến bản thân Âu Dương Thiên Thiên lại có thể xảy ra chuyện động trời này,

Cô ấy... từng bị mất trí nhớ ư?

30 Tết, chúc mọi người có một khoảng thời gian đẹp đẽ bên gia đình và người thân nhé, hãy tận hưởng đêm giao thừa ấm áp và hạnh phúc nha.

Như đã hứa, hôm nay Tiêu gặp lại mọi người, với 4 chương, và bảo sẽ đến vào ngày mai - mừng một Tết nhé, Không có thời gian ấn định nên Tiêu sẽ không hứa trước. Happy New Year tất cả mọi người

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 776: NhữNg Cái Tên Không Thể Nào BiếT Đến

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, bàng hoàng đến nỗi không thể thốt nên lời. Cô chưa từng nghĩ Âu Dương Thiên Thiên thật lại bị mất trí nhớ, vậy nên bây giờ không biết phải làm gì cả, cũng không thể tính toán được những điều sắp xảy ra.

Phần kí ức đó quá kì lạ, còn cho cô cảm giác không hề tốt đẹp nữa. Nếu như tiếp nhận nó.... cô sợ... mình sẽ vén màn một bí mật nào đó to lớn đã bị che giấu mất.

Cô sẽ chịu nổi chứ? Và nó có nguy hiểm hay không? Thật khó xác định!

"..."

Sự im lặng của cô gái khiến Mã Nhược Anh ở phía đối diện trở nên lo lắng, liền lên tiếng gọi:

- Thiên Thiên, em không sao chứ?

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cô nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi đáp:

- Em ổn. Chỉ là....

Căn đôi môi run rẩy, Âu Dương Thiên Thiên dè dặt hỏi:

- Chị Nhược Anh, chị có thể giúp em một chuyện không?

Người phụ nữ cau mày, nghi hoặc hỏi ngược lại:

- Em muốn chị không nói với Vô Thần chuyện này?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu thừa nhận:

- Vâng. Em vẫn chưa thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra và thứ gì đang ở trong đầu em nữa, mọi kí ức cũng còn quá mơ hồ và vụn vặt, em cảm thấy... trước khi chuyện này trở nên rõ ràng hơn, thì đừng nên cho Âu Dương Vô Thần biết. Em sợ anh ấy lo lắng. Chị cũng biết tính anh ấy mà... phải không?

"..."

Đến lượt Mã Nhược Anh im lặng vì những lời nói của Âu Dương Thiên Thiên, cô cắn răng, ánh mắt đảo qua lại như có chút suy nghĩ. Vài giây sau, cô mới lên tiếng:

- Được rồi. Tạm thời chị sẽ không nói cho Âu Dương Vô Thần biết chuyện của em, nhưng mà Thiên Thiên.... nếu có chuyện em không thể kiểm soát được xảy ra, thì hãy hứa là gọi cho chị ngay nhé. Tuy chị không có chuyên môn về việc này, nhưng chị sẽ tìm cách giúp em. Biết chưa?

Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục gật đầu, đáp:

- Vâng, em biết rồi.... Em cúp máy đây.

Dứt lời, cô hơi buông lỏng tay, để chiếc điện thoại rơi tự do xuống giường, tự động tắt màn hình.

Rũ mắt, Âu Dương Thiên Thiên thở dài một hơi. Sau đó cô lại ngược đầu lên, gương mặt hiện rõ sự bối rối và bất an.

Giây tiếp theo, Âu Dương Thiên Thiên đứng dậy, cô rời giường và tiến về phía chiếc gương đối diện, nhìn thẳng vào hình ảnh của mình phản chiếu

trong đó. Hơi nghiêng đầu, cô đưa tay lên sờ vào hình xăm trên mang tai mình, lẩm bẩm nói:

- Rốt cuộc thứ này là gì? Nó mang ý nghĩa gì chứ? Bao nhiêu con người xuất hiện trong kí ức.... cũng đều chỉ xoay quanh cái tên của nó? Lông vũ... tuyệt sắc?

=====

Âu Dương Vô Thần trở về không lâu sau đó, thế nhưng vừa bước vào đại sảnh, anh liền bị Kỳ Ân chặn lại.

- Cậu chủ! - Người phụ nữ lên tiếng gọi trước.

Âu Dương Vô Thần dừng chân, nhãn mặt hỏi:

- Cô làm gì vậy?

Kỳ Ân nghe thấy, nhìn anh với ánh mắt nghiêm túc, nói:

- Cậu chủ, tôi có chuyện muốn nói với ngài. Liên quan đến Nhị tiểu thư, rất quan trọng.

Ba từ "Nhị tiểu thư" vừa vang lên, ngay lập tức làm sự chú ý của người đàn ông tập trung đến mức tối đa. Anh mở lớn mắt, hỏi với giọng khác hẳn:

- Thiên Thiên có chuyện gì? Bây giờ cô ấy đang ở đâu?

Kỳ Ân lắc đầu, nhỏ tiếng trả lời:

- Không cậu chủ, Nhị tiểu thư hiện tại rất ổn, cô ấy đang ở trong phòng và không có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng mà....

Đột nhiên ngưng lại một chút, Kỳ Ân liếc mắt, dè dặt nhìn xung quanh, rồi nói tiếp:

- Ở đây không tiện để nói chuyện này, nếu trước mắt cậu chủ không có việc gì quan trọng, xin hãy dành cho tôi vài phút. Chúng ta vào thư phòng của ngài để tôi có thể nói rõ hơn.

Âu Dương Vô Thần nghe vậy, nhăn mày quát khê:

- Còn chuyện gì có thể quan trọng hơn chuyện của Thiên Thiên. Đi mau!

Nói rồi, anh nhấc chân bước đi về phía một căn phòng gần đó. Kỳ Ân quay đầu nhìn Eira và Sherry phía sau, gật đầu như thầm ra hiệu hãy chú ý canh gác cẩn thận, đừng để Âu Dương Thiên Thiên biết được. Hai cô gái cũng nhìn cô gật đầu lại, sau đó cả ba cùng chia nhau rời đi.

...

Vào bên trong thư phòng, Âu Dương Vô Thần không giữ được sự kiên nhẫn, lên tiếng:

- Rốt cuộc đã có chuyện gì? Mau nói đi.

Kỳ Ân cũng không tỏ ra vòng vo nữa, cô nhanh chóng thuật lại mọi chuyện với anh, và đương nhiên không quên kể cả những thứ cô đã nghe thấy.

....

- Chuyện là như vậy, thưa cậu chủ. Nhị tiểu thư dạo gần đây thường xuyên bị đau đầu không rõ lý do, chính cô ấy cũng không biết tại sao lại như vậy. Hơn nữa, lần đau gần đây nhất đã khiến cô ấy ngất xỉu, hoàn toàn rơi vào trạng thái không thể kiểm chế được. Mặc dù Nhị tiểu thư không cho phép bất kì ai tiết lộ với ngài chuyện này, nhưng mà.... tôi cảm thấy ngài nên biết, bởi vì tình trạng của Nhị tiểu thư đã trở nên tệ hơn rồi.

Âu Dương Vô Thần nghe xong những lời mà người phụ nữ nói, anh đảo mắt, hỏi với giọng lo lắng:

- Bắt đầu từ lúc nào? Cơn đau đầu của Thiên Thiên?

Kỳ Ân mím môi, lắc đầu đáp:

- Tôi không biết, nhưng lần tôi nhìn thấy đầu tiên thì là khoảng hai ngày trước, lúc đó Nhị tiểu thư ở ngoài hoa viên, đang đi thì tự dừng lên cơn đau đầu và choáng váng đến mức sắp ngã xuống đất. Lúc đó cô ấy chỉ bảo thấy mệt nên muốn lên phòng nghỉ ngơi, tôi cũng đã nói với ngài về chuyện này rồi.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, nhớ lại điều đó, anh trầm nghĩ.

Đúng rồi, khi Kỳ Ân nói với anh chuyện Âu Dương Thiên Thiên tỏ ra không khỏe, anh đã lên phòng và hỏi cô ấy. Ngay tối hôm đó.... Nhưng mà Âu Dương Thiên Thiên lại tỏ ra bình thường, không lẽ... cô ấy ngay từ đầu vốn đã muốn giấu anh chuyện này?

Người phụ nữ cắn môi, do dự vài giây rồi tiếp tục lên tiếng:

- Và còn một chuyện nữa cậu chủ, ngày hôm nay, khi Nhị tiểu thư lên cơn đau đến mức ngất đi, trong lúc hôn mê, cô ấy có lẩm bẩm một vài cái tên. Tôi không nghe rõ hết, nhưng mà.... trong số đó có tên của phu nhân Mary.

- Cái gì? - Âu Dương Vô Thần dường như thốt lên ngay sau đó, anh không thể tin được điều mà Kỳ Ân nói, theo bản năng lặp lại một lần nữa:

- Mary? Mary FirstFlo?

Kỳ Ân gật đầu, khẳng định một cách chắc chắn:

- Vâng, là Mary FirrstFlo - nữ chủ của gia tộc Bush hiện tại. Sở dĩ tôi biết cô ấy đang nói về phu nhân Mary, là vì... Nhị tiểu thư còn nhắc tới một cái tên đi kèm... là David. Tôi đoán cậu chủ nghĩ đến ai mà phải không? David Bush - gia chủ đứng đầu hiện tại của gia tộc Bush.

"...."

Âu Dương Vô Thần đứng hình trước những lời của người phụ nữ, anh hoàn toàn câm nín không biết phải nói gì nữa. Bởi vì... David Bush - gia chủ đứng đầu hiện tại của gia tộc lớn nhất nước Mỹ... chính là cha ruột của anh. Còn Mary FirstFlo... là mẹ kế của anh....

Điều đáng ngạc nhiên hơn cả, là tại sao Âu Dương Thiên Thiên lại biết đến hai cái tên này chứ? Cô ấy làm sao có thể.....?

Kỳ Ân nhìn biểu hiện của người đàn ông, biết rằng anh đang rất sốc khi nghe được những điều này, nhưng chính cô cũng không biết phải giải thích thế nào nữa, khi điều đó là sự thật.

Nói một cái tên Mary thì rất bình thường, có đến hàng ngàn người trên thế giới mang tên Mary, nhưng mà... nếu nói thêm một chữ David nữa, thì chắc chắn chỉ có thể là cặp đôi quyền lực nhất nước Mỹ mà thôi. David Bush và Mary FirstFlo. Điều này không thể nhầm lẫn được.

Là chính tai cô nghe được, là chính mắt cô nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên mấp máy môi hai cái tên đó trong lúc bất tỉnh. Vậy nên, nó hoàn toàn chính xác. Âu Dương Thiên Thiên biết về hai con người đó!

Âu Dương Vô Thần thở một hơi nặng nề, ấn đường anh sớm đã cau lại, vô thức cảm thấy khó hiểu trước tình thế hiện giờ. Liếc mắt, anh hỏi:

- Ngoài những điều đó, thì còn gì nữa không?

Kỳ Ân lắc đầu, thành thật trả lời:

- Không còn nữa, thưa cậu chủ. Đó là hai cái tên gây chú ý nhất rồi.....

Dừng một chút, như nhớ ra gì đó, Kỳ Ân liền nói tiếp:

- À không, vẫn còn một cái tên nữa. Ngoài phu nhân Mary và gia chủ David được nói tới, thì Nhị tiểu thư còn nhắc đến một cái tên khác....

Hơi cau mày, cô nheo đôi mắt đen láy, cố gắng nhớ ra điều đó:

- Hình như là tên một người phụ nữ, cái tên nghe rất lạ..... là.... Aurora... Đúng rồi, chính là Aurora.

Kỳ Ân vừa dứt lời, đột nhiên người đàn ông phía trước mặt cô di chuyển. Đột ngột sai một bước dài đến trước mặt Kỳ Ân, Âu Dương Vô Thần đưa tay lên nắm lấy bả vai cô, gằn giọng lên tiếng:

- Cô nói gì? Aurora? Cô chắc là Thiên Thiên nói ra cái tên này chứ?

Kỳ Ân mở to mắt nhìn Âu Dương Vô Thần, có chút ngạc nhiên khi thấy anh chú ý đến điều này. Cảm nhận được bàn tay đặt trên vai mình dùng sức, cô lắp bắp đáp:

- Vâng, tôi chắc chắn. Bởi vì.... cái tên này rất lạ, dường như không phải là tên của người Mỹ, cũng không có họ rõ ràng hay quan hệ gì với những cái tên trước đó, thế nên tôi có nhớ nó. Hơn nữa.... cô ấy lặp lại cái tên này rất nhiều lần, dường như rất để ý đến người này.

Âu Dương Vô Thần đảo mắt, đôi con ngươi đầy rẫy sự ngạc nhiên, anh buông tay, hơi lùi về phía sau vài bước, lẩm bẩm nói:

- Không thể nào, Aurora, sao Thiên Thiên có thể biết được cái tên này? Mary là tên mẹ kế của tôi, nhưng Aurora... là tên mẹ ruột của...

- Cậu chủ! - Ngay lúc đó, đột nhiên cánh cửa phòng bật mở ra, Sherry xuất hiện trong căn phòng, nhìn về phía Âu Dương Vô Thần, thái độ có

chút vội vã, lên tiếng:

- Cậu chủ, người của Hứa gia đến!

*Lịch ra chap cho những ngày sắp tới là một ngày một chap nha. Nếu rảnh Tiêu sẽ viết nhiều hơn.

*Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 777: Hứa Á Nhan Đến Thăm

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn về phía của Sherry, nhãn mặt hỏi:

- Người Hứa gia? Là ai?

Sherry nghe hỏi, có chút bất đắc dĩ đáp:

- Tôi cũng không biết, cậu chủ cứ ra ngoài thử xem. Bởi vì cô ta nói...
muốn gặp Nhị tiểu thư.

=====

Âu Dương Thiên Thiên nhìn hình xăm trên tai mình một lúc lâu nhưng vẫn không thể nghĩ ra được điều gì, cô buông thông tay xuống, tỏ vẻ như bỏ cuộc.

Mất trí nhớ rồi, bây giờ có thể nghĩ được gì chứ? Âu Dương Thiên Thiên thật thì đi rồi, cô cũng không thể hỏi cô ấy.

Như vậy, tình thế hiện tại về những kí ức không rõ ràng này... hoàn toàn là bí bách mà. Không lẽ... cô đành phải đợi kí ức lần lượt quay về theo một cách đau đớn như vậy sao?

Điên mất thôi!!

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, quyết định không nghĩ tới nữa, cô quay người tiến về phía cửa, chậm rãi đi ra khỏi phòng.

Ở phía dưới đại sảnh ngay lúc này,

Một cô gái đang đứng đợi trước cửa lớn của nhà Âu Dương Vô Thần, đằng sau cô là hai người đàn ông khác, trên tay cầm theo những giỏ quà lớn. Đối diện là Eira đang đứng tiếp chuyện.

Mắt thấy thân ảnh người đàn ông đã xuất hiện, cô cúi đầu chào một góc 90 độ, kính cẩn lên tiếng:

- Âu Dương thiếu gia, hân hạnh được gặp ngài, tôi là Hứa Á Nhan, được lệnh từ Thời phu nhân mang một ít quà đến thăm Âu Dương Nhị tiểu thư.

Ngước đầu lên, cô nhìn thẳng người đàn ông, nói tiếp:

- Thời phu nhân nghe nói tình hình sức khỏe của Âu Dương Nhị tiểu thư đã trở nên tốt hơn nên rất là vui mừng, vì vậy đã chuẩn bị những món quà này, hi vọng Âu Dương thiếu gia không từ chối.

Hứa Á Nhan vừa dứt lời, hai người đàn ông đứng phía sau liền tiến lên trước với những giỏ quà lớn trong tay, một bên là trái cây tươi ngon, còn một bên là nhân sâm thuốc bổ, nhìn sơ qua cũng biết là đồ đắt tiền.

Âu Dương Vô Thần nhìn ngang qua đám người một lượt, rồi dừng lại tại khuôn mặt của cô gái, đáp với giọng lạnh nhạt:

- Nếu Thời phu nhân đã có lòng như vậy, cho người đến tận đây để đưa đồ, thì tôi có lẽ nên nhận thôi.

Nói rồi, anh liếc mắt về phía Eira, cô ngay lập tức hiểu được, cùng Sherry đi tới cầm lấy những giỏ quà.

Hứa Á Nhan mím môi, cô nhướn mày, quyết định hỏi thẳng:

- Âu Dương thiếu gia, ngoài việc này, Thời phu nhân còn muốn tôi chuyển đến Âu Dương Nhị tiểu thư một số lời, không biết... tôi có thể gặp

cô ấy để nói chuyện được không?

Dừng một chút, như sợ người đàn ông sẽ từ chối, Hứa Á Nhan liền bồi thêm một câu nữa:

- Sẽ không mất nhiều thời gian của Âu Dương Nhị tiểu thư đâu, thế nên xin Âu Dương thiếu gia hãy cho tôi vài phút.

Âu Dương Vô Thần chớp đôi mắt lạnh nhạt, những lời như vậy lọt vào tai anh như gió lùa qua khe, không có chút ảnh hưởng nào. Khuôn mặt không một gợn sóng nhìn Hứa Á Nhan, chậm rãi trả lời:

- Xin lỗi, nhưng có lẽ cô không thể gặp cô ấy bây giờ không được rồi. Thiên Thiên vẫn chưa ngủ dậy.

"..."

Hứa Á Nhan hơi ngơ người vài giây trước câu trả lời của người đàn ông, cô vô thức liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ lớn được treo trong đại sảnh nhà Âu Dương Vô Thần, liền thấy.... đã hơn 10 giờ sáng rồi.

Thời gian này là đã gần trưa, vậy mà.... vẫn còn ngủ sao?

Hứa Á Nhan thu tầm mắt về, cô cười gượng nhìn Âu Dương Vô Thần đối diện, lên tiếng:

- Vậy cũng không sao, tôi có thể....

- Thiên Thiên có thói quen khá xấu là ngủ nướng, đến tôi cũng không biết cô ấy sẽ ngủ đến bao giờ mới dậy nữa. Có ngày... cô ấy đã ngủ đến tận tối mới dậy ăn cơm. Tôi nghĩ rằng người của Hứa gia chắc rất bận rộn với nhiều công việc, thế nên... có lẽ cô cũng không có nhiều thời gian để đợi điều này đâu, đúng chứ? - Lời nói của Hứa Á Nhan bị cắt ngang một cách

trực tiếp bởi Âu Dương Vô Thần, và nó khiến cô câm nín, đến mức không thể trả lời được.

Há miệng vài giây ngay lúc đó, Hứa Á Nhan chậm rãi nuốt những lời mình định nói vào trong, cô gật đầu, bất đắc dĩ đáp:

- Vâng, nếu Âu Dương thiếu gia đã khẳng định như vậy, thì có lẽ hôm nay tôi không thể gặp Âu Dương Nhị tiểu thư rồi. Vậy thì... tôi xin phép.

Vừa nói, cô gái vừa cúi gập đầu chào Âu Dương Vô Thần. Anh chớp mắt bình thản, hơi rũ mắt xem như chào lại, rồi lên tiếng gọi:

- Kỳ Ân, tiễn khách!

Hứa Á Nhan cắn môi, đã bị từ chối thẳng thừng một cách tinh tế như vậy rồi, cô cũng không thể nán lại lâu hơn được nữa, đành ngược đầu lên nhìn người đàn ông, cười mỉm một cách lịch sự, sau đó quay người theo gót Kỳ Ân rời đi.

Nhìn bóng dáng của Hứa Á Nhan từng bước đi xa khỏi đại sảnh, con người Âu Dương Vô Thần đen lại, anh quay sang nhìn Eira và Sherry, âm u ra lệnh:

- Chuyện này không ai được nói với Thiên Thiên, đã nghe rõ chưa?

Hai cô gái nghe thấy, ngay lập tức gật đầu, đồng thanh trả lời:

- Rõ, cậu chủ.

Nói rồi, Âu Dương Vô Thần vươn tay tới cầm lấy một giỏ quà lớn đựng trái cây, ánh mắt ghét bỏ nhìn nó, liền thẳng tay quăng về phía thùng rác.

Đúng lúc này, Âu Dương Thiên Thiên trùng hợp đi xuống cầu thang, mắt thấy người đàn ông vứt đồ vào sọt rác, cô nhíu mày, lớn tiếng ngăn lại:

- Khoan đã.

Hành động của Âu Dương Vô Thần bị tiếng kêu này làm gián đoạn, anh quay mặt sang thì thấy Âu Dương Thiên Thiên chạy xuống cầu thang, tiến về phía anh hỏi:

- Vô Thần, anh đang làm gì vậy? Sao lại vứt hết đồ vào thùng rác?

Người đàn ông vô thức thả tay, anh ném giỏ quà đựng thuốc bổ lại cho Sherry, đáp một cách qua loa:

- Không có gì, đồ không ăn được thì vứt thôi. Mà em sao hôm nay ngủ dậy sớm vậy?

Chuyển đổi chủ đề một cách không tự nhiên khiến Âu Dương Thiên Thiên cau mày, cô nhìn người đàn ông đang đứng chắn trước mặt như muốn che thứ gì đó, chớp mắt khó hiểu hỏi:

- Anh nói gì thế? Mười giờ rồi, mặt trời gần lên đến đỉnh rồi, còn sớm gì nữa chứ?

Dứt lời, cô vươn tay lấy giỏ quà trong thùng rác ra, nhìn thấy những trái cây còn mong nước tươi ngon, cô nhả mặt nói:

- Cái này mà không ăn được sao? Toàn đồ tươi không mà.

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa nhìn xung quanh giỏ quà, thấy thiết kế như vậy trông không giống đồ mua ngoài bình thường, cô liền nghi ngờ hỏi:

- Nhưng... cái này là ai tặng đây? Có người tặng đồ cho em à?

Âu Dương Vô Thần nghe xong, lắc đầu trả lời:

- Không phải, không có của em đâu, đồ người ta tặng cho anh đấy, anh không thích nên muốn vứt.

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên cau lại, cô giật lấy tờ giấy dán trên giỏ quà, đưa tới trước mặt người đàn ông, quát khẽ:

- Anh nói dối không biết ngượng à? Từ khi nào anh tên Âu Dương Thiên Thiên vậy? Hay là anh tưởng em không biết chữ?

"..."

Âu Dương Vô Thần nhìn tờ giấy ghi năm chữ to đùng " Gửi Âu Dương Thiên Thiên", nhất thời không đáp lại.

Thấy biểu hiện trên mặt anh cứng nhắc, Âu Dương Thiên Thiên chẹp miệng, cô liếc mắt nhìn sang Sherry và Eira, hỏi:

- Là ai gửi những thứ này cho tôi?

Hai cô gái chớp mắt nhìn nhau, rồi cùng nhìn về phía Âu Dương Vô Thần, không biết phải trả lời thế nào.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, nghiêm giọng nói:

- Tôi đang hỏi hai cô mà, lời nói của tôi không có trọng lượng vậy sao? Muốn tôi dọa đuổi ra khỏi đây mới chịu nói phải không?

Sherry và Eira nghe thấy, hoảng hốt lắc đầu. Bọn họ cũng muốn nói lắm, nhưng mà ánh mắt của Âu Dương Vô Thần phía trước làm bọn họ không thể nói được. Thật sự khó xử mà!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô quay đầu lại nhìn người đàn ông phía sau, rồi đưa một tay lên ụp thẳng vào mặt anh ta, che đi những biểu hiện đáng sợ ấy.

Giữ nguyên tư thế như vậy, mặc cho Âu Dương Vô Thần ngọ nguậy phản kháng, cô quay đầu nhìn Sherry và Eira, nhướn mày lên tiếng:

- Được rồi, nói đi.

"..."

Sherry và Eira đứng hình vài giây trước hành động của Âu Dương Thiên Thiên, hai cô nhìn nhau rồi cũng quyết định nói:

- Là... người của Hứa gia, thừa Nhị tiểu thư. Bọn họ đến theo lệnh của Thời phu nhân.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, lại hỏi tiếp:

- Họ đến từ lúc nào? Lâu chưa?

Sherry lắc đầu, thành thật đáp:

- Không lâu lắm, vừa mới đây thôi. Nhưng bây giờ thì đã về rồi, Kỳ Ân đang tiễn bọn họ ra cổng chính.

Âu Dương Thiên Thiên quay đầu lại một lần nữa, nhìn về phía cổng chính, thấy thấp thoáng bóng người áo đen đang bước đi. Thả tay ra khỏi mặt Âu Dương Vô Thần, cô nhìn anh hỏi:

- Tại sao anh cứ ngăn cản Hứa Sơ Sơ đến tìm em thế? Lần trước cũng như vậy.

Âu Dương Vô Thần nhăn mặt, trả lời có chút không tình nguyện:

- Ai biết cô ta muốn nói gì với em chứ? Anh cảm thấy cô ta không phải người tốt.

Âu Dương Thiên Thiên neho mắt khinh bỉ, cô thở hắt ra một hơi, quăng giỏ trái cây trên tay vào người anh, rồi xoay người chạy về phía cổng chính.

- Thiên Thiên! - Âu Dương Vô Thần bất giác gọi tên cô, anh ném thứ trong tay mình ngược lại cho Eira phía sau, rồi cũng chạy theo cô ra ngoài.

- Ấy, ấy. - Eira và Sherry phản ứng không kịp, cả hai hoảng hốt nhào về phía trước đỡ lấy giỏ hoa quả, thế nhưng lại mất thăng bằng ngã xuống đất, trái cây trong giỏ cũng rơi vãi hết ra ngoài.

"...."

Haizz, thật khó sống với hai người này mà.

Âu Dương Thiên Thiên chạy ra ngoài cổng chính, mắt thấy cô gái đang mở cửa xe định ngồi vào trong, cô liền lớn tiếng gọi:

- Khoan đã, xin dừng lại một chút.

Hứa Á Nhan nghe giọng của cô, theo bản năng quay đầu lại, sau khi nhận ra đó là Âu Dương Thiên Thiên, liền dừng động tác đang làm lại, lui người trở ra, đi về phía Âu Dương Thiên Thiên.

- Âu Dương Nhị tiểu thư!

*Trong chap trước Tiêu đã viết nhầm tên của một nhân vật, là David Bush. Tên đúng phải là Alex Bush, vậy nên Tiêu đã sửa lại nó rồi nhé, xin lỗi mọi người vì sự nhầm lẫn này.

*Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 778: Chết... Là Đáng!

Âu Dương Thiên Thiên chạy đến trước mặt cô gái, thở hồng hộc nói:

- Xin lỗi.. tôi có chuyện muốn hỏi cô, có thể... cho chút thời gian không?

Hứa Á Nhan xua tay, nhanh chóng đáp:

- Câu này phải để tôi nói mới đúng, Âu Dương Nhị tiểu thư. Tôi được lệnh của Thời phu nhân đến nói với cô một vài lời, nên nếu cô rảnh, thì xin hãy nói chuyện với tôi một chút.

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, cô điều chỉnh lại hơi thở của mình, hỏi:

- Thời phu nhân có lời chuyển cho tôi sao?

Thấy Hứa Á Nhan gật đầu, cô đảo mắt suy nghĩ vài giây rồi lên tiếng đề nghị:

- Thật trùng hợp quá, tôi cũng có chuyện muốn nói với chị ấy. Nhưng mà... nếu để cả hai bên chuyển lời qua lại thì có vẻ bất tiện, hay là.... tôi có thể đến Hứa gia, gặp mặt Thời phu nhân được không? Tôi thực sự có vấn đề muốn hỏi trực tiếp chị ấy.

Hứa Á Nhan nghe thấy, trên mặt không giấu nổi nét vui mừng, liền vội vã đồng ý:

- Vâng, đương nhiên là được rồi. Mời cô lên xe, Âu Dương Nhị tiểu thư.

Vừa nói, cô gái vừa hướng tay về phía chiếc xe đằng sau mình. Kỳ Ân thấy vậy theo bản năng ngăn cản:

- Nhị tiểu thư, khoan đã...

Đúng lúc Âu Dương Vô Thần chạy tới, nghe được điều mà Âu Dương Thiên Thiên nói, anh ngay lập tức phản đối:

- Không được, Thiên Thiên!

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô nhìn Hứa Á Nhan, bất đắc dĩ nói:

- Xin lỗi, cô chờ tôi một chút nhé.

Dứt lời, cô quay đầu lại, đi về phía người đàn ông. Âu Dương Vô Thần bắt lấy tay cô, hỏi với giọng khó chịu:

- Tại sao lại đến Hứa gia? Em muốn tới nơi đó làm gì?

Âu Dương Thiên Thiên thấy người đàn ông lo lắng cho mình, liền hạ giọng trả lời:

- Em muốn gặp Thời phu nhân để cảm ơn chuyện chị ấy đã giúp đỡ lúc ở Ý thôi, đồng thời cũng giải quyết mọi chuyện một lần để còn đón năm mới mà không có vướng bận gì nữa chứ, anh thấy đúng không?

Âu Dương Vô Thần cau mày, mím môi nói:

- Mặc dù là vậy nhưng mà.... hay là để anh đi với em?

Âu Dương Thiên Thiên bật cười lắc đầu, nhìn ra được sự quan tâm của anh, cô lên tiếng trấn an:

- Sẽ không có chuyện gì đâu, anh đừng lo lắng quá. Người Hứa gia rất giỏi mà, anh cũng biết thực lực của họ rồi đấy. Họ sẽ bảo vệ em tốt thôi.

Người đàn ông nghe vậy vẫn không bớt nổi bồn chồn trong lòng, anh siết chặt tay cô:

- Lần nào em cũng nói không sao, nhưng mỗi khi xa anh em đều gặp nguy hiểm hết. Anh sợ...

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, cô nắm thật chặt tay anh, chắc nịch đáp:

- Lần này chắc chắn em sẽ an toàn trở về mà không có bất cứ vấn đề gì xảy ra cả. Bởi vì đó chỉ là một cuộc nói chuyện thôi mà, Vô Thần.

Nói rồi, cô đưa tay lên chạm vào má anh, giọng nhẹ nhàng hơn hẳn:

- Anh ngoan đi, ở nhà giúp em trang trí xong mọi thứ nhé. Đợi em về.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên rút mạnh tay còn lại của mình ra khỏi người Âu Dương Vô Thần, sau đó quay đầu đi về phía Hứa Á Nhan.

Người đàn ông đứng phía sau luyến tiếc gọi theo cô:

- Thiên Thiên à....

Thế nhưng cô gái lại không hề có phản ứng nào, thấy vậy, Âu Dương Vô Thần nghiêm giọng, âm trầm lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên!

"...."

Mặc dù thế, cô gái vẫn rời đi không chút sợ hãi nào, rõ ràng là không bị dọa bởi lời nói của anh.

Âu Dương Thiên Thiên bước lên xe, Hứa Á Nhan liền đóng cửa lại, rồi nhanh chóng ngồi vào ghế trước. Âu Dương Vô Thần bất lực trước hành động của cô, anh thả lỏng cơ mặt, phụng phịu nói:

- Đừng đi mà~~~

"Ruỳnh" - Đáp lại người đàn ông là tiếng nổ máy của chiếc xe ô tô, sau khi kêu lên một tiếng, bốn bánh bắt đầu hoạt động, và chiếc xe nhanh chóng di chuyển, rời khỏi cổng nhà Âu Dương Vô Thần, chạy đi không chút luyến tiếc....

=====

Ở Âu Dương gia lúc này,

Khác hẳn với không khí vui tươi của ngày Tết mà nhân dân Trung Quốc đang hướng tới, nơi đây lại bao trùm bởi màu trắng toát và sự u ám cực kì lạnh lẽo. Ở chính giữa đại sảnh, lễ tang của Âu Dương Hạ Mạt vẫn đang diễn ra, đã hơn 10 ngày rồi nhưng thi thể của cô ta vẫn đặt ở ngôi nhà này, mùi hôi thối vì xác chết bị phân hủy tỏa ra khắp nơi, khiến cho không khí thêm phần quỷ dị. Thế nhưng, mặc cho sự phản đối của người ngoài, Bạc Tuyết Cơ vẫn quyết không hỏa táng thi thể của con gái mình.

Bà ta chỉ suốt ngày ngồi ôm di ảnh của Âu Dương Hạ Mạt, khóc lóc và chìm đắm trong sự đau khổ. Thân thể vì không ăn không uống đầy đủ mà gầy rộc đi trông thấy, khuôn mặt bà ta hóp lại, hai mắt sưng to vì khóc quá nhiều.

Lúc này, có tiếng bước chân vang lên. Hai thân ảnh xuất hiện ngay trước cổng chính nhà Âu Dương, và đương nhiên, không ai khác ngoài Âu Dương Chấn Đông và quản gia của ông ấy. Năm viện lâu như vậy, cũng đến lúc trở về lại đây rồi.

Âu Dương Chấn Đông đi đến gần Bạc Tuyết Cơ, ông nhìn tấm ảnh trong tay của bà ta, ánh mắt đột nhiên hiện lên sự ghét bỏ khác lạ.

- Ông... cũng biết về rồi sao? Tôi cứ tưởng.. ông không muốn dự đám tang của con gái mình, mà trốn trong bệnh viện luôn rồi chứ? - Bạc Tuyết Cơ nói trong từng tiếng nấc nghẹn.

Âu Dương Chấn Đông thở hắt ra một hơi, chậm rãi lên tiếng:

- Đây là nhà của tôi, dù có không muốn làm gì, thì tôi cũng không thể bỏ nó.

Dừng một chút, ông liếc mắt nhìn một lượt xung quanh ngôi nhà, thấy đám người làm giảm đi đáng kể, ông liền nói:

- Thời gian qua tôi không ở đây, có vẻ một số người đã làm việc không tốt phải không? Nên điều chỉnh lại trật tự rồi.

Dứt lời, Âu Dương Chấn Đông nhắc chân đi vào trong nhà. Bạc Tuyết Cơ cắn chặt môi, đột nhiên hét lên:

- Ông không có gì muốn nói với tôi sao? Với cả Hạ Mạt nữa?

Người đàn ông chợt dừng chân, quay đầu nhìn Bạc Tuyết Cơ với ánh mắt lạnh nhạt, ông hỏi đầy hờ hững:

- Vậy bà muốn tôi phải nói gì?

Người phụ nữ run rẩy nhìn Âu Dương Chấn Đông, nước mắt uất ức cứ rơi xuống như mưa, bà ta gào thật lớn giọng:

- Hạ Mạt đã chết rồi, con gái ruột của ông đã chết rồi, vậy mà ông không muốn nói gì sao? Ông có phải là cha không? Ông còn là người không hả?

- Ông không nói, cũng không hề quan tâm đến con bé. Ông không dự đám tang của Hạ Mạt, cũng không hề thắp cho nó một cây hương, một nén nhang. Ông có tính người không? Có tình thân hay không? Nó chết rồi, không phải người ngoài mà là con gái ruột của ông chết rồi!! Âu Dương Chấn Đông!

Bạc Tuyết Cơ gào thét đến khản đặc cả giọng, thế nhưng lọt vào tai Âu Dương Chấn Đông lại như không có chút ý nghĩa nào. Ông ta vẫn đứng im nhìn bà, ánh mắt bình thản. Vài giây sau, ông mới lên tiếng nói một câu:

- Nó đã hại con gái tôi, chết... là đáng!

Quay lưng lại, Âu Dương Chấn Đông rút từ trong người ra một vật màu đen, rồi ném thẳng vào lò lửa bên cạnh. Sự thật mà ông biết được, đã làm cho chút tình thân còn lại nguội lạnh rồi, đến bây giờ, cũng sẽ cháy hết trong đồng tro tàn đó.

- Quản gia, hỏa táng Tứ tiểu thư, và còn....dọn dẹp nơi này đi!

....

- Không, không ai được động vào con gái ta. Không!!!!

Từ bầu trời của Âu Dương gia ngày hôm đó, chỉ còn một màu âm u của sự tuyệt vọng, hòa lẫn vào đó, là tiếng than khóc ai oán của một người mẹ, một người vợ....

=====

Chiếc xe dừng chân tại cổng Hứa gia, Hứa Á Nhan bước xuống trước, cô nhanh chóng mở cửa cho Âu Dương Thiên Thiên, rồi dẫn cô đi vào bên trong.

Ở phòng khách, Hứa Sơ Sơ đang chơi với con trai của mình, mắt thấy từ xa có bóng dáng của người quen, sự vui mừng hiện rõ lên nét mặt. Cô để Thời Hoành Nghị xuống đất, nói với giọng cưng chiều:

- Hoành Nghị, bây giờ mẹ có khách rồi, con vào trong chơi với dì Tâm nhé?

Cậu bé trai kháu khỉnh cười gật đầu, thơm chụt vào má cô một cái, rồi vụt chạy vào trong.

Hứa Sơ Sơ dọn dẹp lại những đồ chơi xung quanh ghế ngồi, vừa vặn sau khi làm xong thì Hứa Á Nhan và Âu Dương Thiên Thiên cũng vào đến nơi.

- Thiên Thiên! - Hứa Sơ Sơ lên tiếng gọi trước.

Nghe thấy giọng của người phụ nữ, Âu Dương Thiên Thiên đi tới, cô hơi cúi đầu, lễ phép chào hỏi:

- Thời phu nhân.

Hứa Sơ Sơ thấy cô hành lễ, ngay lập tức xua tay, nói:

- Không cần làm vậy đâu, vào trong ngồi đi.

Nói rồi, tay kéo tay Âu Dương Thiên Thiên ngồi xuống ghế, Hứa Á Nhan cẩn thận rót trà cho hai người, sau đó từ từ lui ra ngoài.

Hứa Sơ Sơ không tin là Âu Dương Thiên Thiên lại đến đây, cô ngạc nhiên lên tiếng:

- Tôi không nghĩ là em sẽ đến tận đây đâu, nhưng được gặp thế này thật tốt.

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, vui vẻ đáp:

- Thật ra em cũng muốn gặp chị từ lâu rồi, nhưng mà vẫn chưa có cơ hội.

Hứa Sơ Sơ nghe thấy, đảo mắt hỏi:

- Gặp chị sao? Có việc gì à?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, nói tiếp:

- Cũng không có việc gì quan trọng ạ, chỉ là... em muốn cảm ơn chị vì đã giúp đỡ chuyện của em ở Ý. Nhờ có chị mà em đã sống sót được để trở về đây, thật sự trong lòng em rất cảm kích.

Hứa Sơ Sơ bật cười, cô lắc lắc đầu, tỏ ý không quan tâm:

- Không cần phải cảm ơn gì đâu, chị chỉ thuận tay giúp mà thôi. Nhiệm vụ ngày hôm đó chồng chị cũng có tham gia mà, nên nhờ vả tí thôi.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu cười gượng, cô mím môi, hỏi:

- Còn một chuyện nữa... em nghe nói, chị từng đến tìm em phải không? Có chuyện gì vậy ạ?

Hứa Sơ Sơ nhấp một ngụm trà, cô chớp chớp mắt, tựa như kinh ngạc trước những lời của Âu Dương Thiên Thiên. Nuốt vội nước trà xuống cổ họng, cô hỏi ngược lại:

- Vậy là Hứa Á Nhan chưa đưa thứ đó cho em sao?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, tỏ vẻ khó hiểu:

- Là thứ gì ạ?

- Lời chị muốn nói với em, chị đã đưa Á Nhan nhờ chuyển đến rồi mà. - Vừa nói, Hứa Sơ Sơ vừa đặt ly trà xuống bàn, cô xoay người, búng tay một cái. Ngay lập tức, thân ảnh Hứa Á Nhan xuất hiện.

Không cần nghe câu hỏi của cô, Hứa Á Nhan liền đưa thứ trong tay mình ra, giải thích:

- Thời phu nhân, Âu Dương Nhị tiểu thư nói là muốn đến đây nên tôi vẫn chưa kịp đưa cái này cho cô ấy.

Hứa Sơ Sơ gạt đầu, cô cầm lấy cây bút trong tay Hứa Á Nhan, rồi xua tay đuổi cô ấy đi. Quay đầu lại nhìn Âu Dương Thiên Thiên, Hứa Sơ Sơ lên tiếng:

- Chị có thứ này muốn cho em biết đây, trước tiên hãy nghe thử nó đã nhé.

"Bíp" - Âu Dương Thiên Thiên còn chưa kịp hiểu gì thì người phụ nữ đã bấm nút trên đầu chiếc bút máy, ngay lập tức, một âm thanh điện tử vang lên. Không lâu sau đó, một giọng nói hơi rè truyền tới:

"Rè....rè... vù.... vù..."

".... You have to die."

(Cô phải chết đi.)

"Làm cả điều này sao? Cô ta cũng thật độc ác mà?"

Chất giọng quen thuộc vang lên bên cạnh ngôn ngữ khác biệt, lọt vào tai Âu Dương Thiên Thiên, làm cô đứng hình trong giây lát.

Đây.... đây là giọng của Đường Nhược Vũ mà? Là mẹ cô!

*Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 779: Mary Firstflo

Âu Dương Thiên Thiên kinh ngạc khi nghe thấy giọng nói quen thuộc của Đường Nhược Vũ, cô nhìn sang Hứa Sơ Sơ, theo bản năng hỏi:

- Đây là... cái gì?

Người phụ nữ chớp ánh mắt bình tĩnh, chậm rãi đáp:

- Em cứ nghe hết đi đã.

Dứt lời, cả hai cùng hướng mắt về chiếc bút ghi âm trên bàn, giọng nói trong đó tiếp tục truyền đến:

“Rè...rè... đề nghị các hành khách thắt dây an toàn.”

" Rè... Không phải đã biết được rồi sao? Vẫn phải làm đến mức này ư?"

"I just followed orders!"

(Tôi chỉ làm theo mệnh lệnh)

"Ha, mệnh lệnh sao? Thật nước cười, cô ta đến cuối cùng cũng chỉ là muốn tôi chết thôi, dù có biết được sự thật thì vẫn vậy."

"....Right, that's what the lady wanted, so she died. Aurora was one step ahead of her."

(Phải, đó là những điều người phụ nữ đó muốn, vì vậy cô chết đi. Aurora đã đi trước cô một bước rồi."

"Rè...AB2018 đây, bộ chỉ huy có nghe thấy không? Tình hình khẩn cấp.... Yêu...cầu..."

"Aurora chết rồi sao? Cũng phải... cô ấy sao có thể cùng lúc bảo vệ cả mình và đứa con của mình chứ. Con của cô ấy sống rồi, vậy nên... cô ấy phải chết thôi."

"...."

"Nói lại với Mary FirstFlo một câu giúp tôi, cô ta.... sẽ không động được vào Âu Dương Thiên Thiên đâu. Không bao giờ!"

"Rè...rè..."

"Ngày hôm nay, tôi dùng tính mạng của mình và 173 hành khách trên máy bay này để trả cái giá phải bảo vệ đứa bé của tôi, nhưng rồi sau này... con của tôi... nhất định sẽ khiến cô ta phải trả giá cho những tội lỗi cô ta đã gây ra. Nhớ lấy!"

"Pằng"

"Vù....vù.... Uỳnh..."

...

Đoạn ghi âm kết thúc với phát súng đoạt lấy sinh mạng của Đường Nhược Vũ, tiếp sau đó là hàng loạt những tiếng xé gió và cuối cùng... là một âm thanh va chạm cực lớn.

Thật không khó để phán đoán được kết cục... rằng chiếc máy bay đã lao xuống biển Thái Bình Dương, tạo thành vụ tai nạn thảm khốc nhất, thương tâm nhất mười lăm năm về trước.

Hứa Sơ Sơ vươn tay tắt đoạn ghi âm, cô liếc mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên bên cạnh, thấy thân thể cô ấy đã cứng đờ, trên mặt là một mảng kinh ngạc đến sợ hãi.

Mín môi, người phụ nữ nhẹ giọng gọi:

- Thiên Thiên?

Cô gái không phản ứng trước tiếng gọi của Hứa Sơ Sơ, đôi đồng tử vẫn mở lớn đầy thảng thốt, tựa như sự việc mà cô vừa biết nhất thời khiến cô không thể chấp nhận được.

Hơi há miệng, Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, cuối cùng cũng đã có chút hoạt động, cô chậm rãi quay sang nhìn Hứa Sơ Sơ, run rẩy hỏi:

- Mẹ em.... đã.... dùng tính mạng của bà ấy... và hơn một trăm người... để bảo vệ em sao? Vì cái gì?

- Tại sao bà ấy phải dùng biện pháp cực đoan đó? Tại sao lại....?

Hàng ngàn câu hỏi hiện lên trong đầu của Âu Dương Thiên Thiên, thế nhưng tất cả đều thật khó để thốt ra thành lời. Chuyện này khiến cô quá sốc, thật sự quá sốc!

Nhú mào, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên đứng bật dậy, lẩm bẩm nói:

- Rốt cuộc Mary FirtFlo là ai? Cái tên đó sao lại xuất hiện nhiều như vậy? Có phải... chính người đó đã hại chết mẹ em không?..... Không được, em nhất định phải điều tra chuyện này.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên quay người muốn chạy đi, đúng lúc đó, một bàn tay phía sau vươn ra nắm lấy tay cô, dùng lực kéo về lại. Hứa Sơ Sơ ngăn cản hành động của cô gái lại, lên giọng trấn an:

- Thiên Thiên, em bình tĩnh lại một chút đi.

Âu Dương Thiên Thiên bị người phụ nữ kéo ngược, cô quay đầu nhìn Hứa Sơ Sơ, vồn vã đáp:

- Bình tĩnh ư? Sao em có thể bình tĩnh được. Chị... cái chết của mẹ em không phải tai nạn...

Hứa Sơ Sơ gật đầu, nói:

- Đúng, đó không phải là tai nạn, chị biết mà Thiên Thiên. Nhưng em muốn điều tra chuyện này sao? Em... thực sự không biết Mary FirstFlo là ai ư?

Âu Dương Thiên Thiên nghi hoặc nhìn người phụ nữ, cô nheo mắt, hỏi:

- Ý chị là gì? Không lẽ...chị biết cái tên ấy?

Hứa Sơ Sơ mím môi, hơi cúi nhẹ đầu, âm giọng có chút thay đổi:

- Đương nhiên là chị biết. Mary FirstFlo rất nổi tiếng mà, đó là con gái của cựu Tổng thống Mỹ Adrian FirstFlo mười lăm năm trước, quyền lực của gia tộc này tồn tại và lớn mạnh đến tận bây giờ là vì hai đời làm Tổng thống của ông ấy được người dân vô cùng yêu mến. Và hiện tại thì, con trai út của ông ấy cũng đang là Tổng thống Mỹ - Adrio FirstFlo.

- Điều đặc biệt là, Mary FirstFlo đã được gả vào một gia tộc rất nổi tiếng và đầy quyền lực bậc nhất nước Mỹ, gia tộc Bush. Chồng của cô ta, chính là gia chủ hiện tại của gia tộc đó - Alex Bush....

- Khoan đã! - Lời Hứa Sơ Sơ đang nói đột nhiên bị ngăn lại bởi Âu Dương Thiên Thiên, cô nhú mày kinh ngạc, thốt lên một câu khó tin:

- Chị đang nói gì vậy? Gia tộc Bush? Đó không phải là....

Hứa Sơ Sơ biết Âu Dương Thiên Thiên đã nhận ra điều này, cô gật đầu, đáp:

- Đây chính là điều chị đang cố nói với em, Thiên Thiên. Alex Bush... là cha ruột của Elias Bush, cũng tức là... Âu Dương Vô Thần - anh hai của em. À không... bây giờ phải gọi là... người đàn ông bên cạnh em, chứ nhỉ?

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 780: Sự Thật...

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong lời Hứa Sơ Sơ nói, cô không thể tin nổi vào điều đó, bởi dường như... đây là một sự thật quá sốc.

Âu Dương Vô Thần, người đàn ông mà cô yêu thương để tâm nhất hiện tại.... nhưng mẹ kế anh ấy đã....

Hứa Sơ Sơ mím môi, hạ giọng nói:

- Lúc chị biết về sự thật này, chị cũng đã rất bất ngờ. Thật sự không thể nghĩ đến vụ tai nạn năm đó của mẹ em là có uẩn khúc, càng không thể ngờ đến, người đứng đằng sau dàn dựng chuyện này chính là....

Âu Dương Thiên Thiên thở mạnh ra một hơi, cô run rẩy nhìn người phụ nữ, hỏi:

- Làm thế nào chị có được đoạn ghi âm này?

Hứa Sơ Sơ nghe thấy, có chút sững sờ, sau vài giây, cô ngáp ngừng trả lời:

- Chỉ là một sự trùng hợp thôi. Trong vụ rơi máy bay năm đó, ông nội của chị (làm quân nhân) đã từng tham gia vào việc tìm kiếm tín hiệu sống sót trên không trung biển Thái Bình Dương và khoảng cách mực nước biển 500 mét. Ông ấy đã vô tình nghe thấy những tiếng nói này trong lúc khôi phục lại bộ kỹ thuật trên máy bay. Và bằng một cách nào đó, cuộc đối thoại

của mẹ em... đã lọt vào máy điều khiển chính và được ghi lại đan xen với tiếng nói của cơ trường.

- Vì một số lí do cơ mật và vụ việc có liên quan đến người ảnh hưởng tới nền chính trị thế giới, nên ông nội của chị đã xóa đoạn ghi âm đó và báo cáo là một vụ tai nạn bình thường do lỗi kĩ thuật. Đương nhiên, ông ấy đã ghi âm lại nó trước khi phi tang mọi bằng chứng của vụ việc.

Dừng một chút, Hứa Sơ Sơ liếc mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên, thấy sắc mặt cô đã trắng bệch, liền lên tiếng:

- Nhưng Thiên Thiên, đó không phải là trọng điểm, điều quan trọng là mẹ của em đã chết vì một âm mưu, và hung thủ là Mary FirstFlo. Bà ta cũng chính là mẹ kế của Âu Dương Vô Thần - Elias Bush!

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, cô nhắm mắt, lẩm bẩm:

- Không thể nào, không thể nào....

Hứa Sơ Sơ nắm chặt tay của cô gái, căn răng nói tiếp:

- Em có nghĩ Âu Dương Vô Thần cũng biết chuyện này hay không? Nếu biết, vậy thì việc cậu ta tiếp cận em có lẽ...

- Đừng nói nữa... - Hô hấp của người con gái bắt đầu trở nên rối loạn, cô liên tục lắc đầu, giọng run rẩy van xin:

- Em xin chị, dừng lại đi.... đừng nói nữa...

Thế nhưng, Hứa Sơ Sơ vẫn không làm theo lời Âu Dương Thiên Thiên, vẫn ra sức hỏi dồn dập:

- Thiên Thiên, chị biết điều này thật khó chấp nhận, nhưng em cần phải tỉnh táo lại ngay, suy nghĩ về người đàn ông bên cạnh mình đi.

- Đủ rồi, đừng nói nữa!- Một tiếng hét thất thanh vang lên khiến những lời của người phụ nữ bắt buộc phải dừng lại. Âu Dương Thiên Thiên mở mắt nhìn thẳng Hứa Sơ Sơ, trong đôi con ngươi không biết từ lúc nào đã ánh lên hai hàng nước mắt.

Cô cắn môi run rẩy, chậm rãi thốt thành tiếng:

- Em không quan tâm Âu Dương Vô Thần và Mary FirstFlo rồi cuộc là có quan hệ gì, cũng không quan tâm anh ấy có biết chuyện này hay không, nhưng em biết một điều.... mẹ của em... bà ấy điên rồi!

Hứa Sơ Sơ kinh ngạc nhìn cô gái nhỏ, không thể tin được vào điều mà mình nghe thấy, cô há miệng, hỏi với giọng bất ngờ:

- Em đang nói cái gì vậy? Người chết trong âm mưu đó là mẹ em, kẻ chết dưới tay Mary FirstFlo là mẹ của em, không phải ai khác mà là Đường Nhược Vũ - là mẹ của em đấy! Sao em có thể nói là không quan tâm? Nếu không quan tâm thì em khóc vì cái gì?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, cô rút mạnh tay ra khỏi người Hứa Sơ Sơ, đáp:

- Chị không hiểu, chị không hiểu đâu.

Dứt lời, cô liền quay người lại, vọt chạy ra ngoài.

- Thiên Thiên! - Hứa Sơ Sơ không kịp phản ứng trước hành động này, cô trợn mắt gọi lớn, thế nhưng cũng không thể ngăn lại những bước chân của cô gái kia.

Căn môi, người phụ nữ nói:

- Á Nhan, đuổi theo Thiên Thiên, đảm bảo con bé không xảy ra chuyện gì, mau lên!

Hứa Sơ Sơ vừa nói xong, một bóng đen ngay lập tức chạy vụt qua người cô, thẳng ra khỏi cổng nhà Hứa gia.

Đứng một mình phía sau, Hứa Sơ Sơ nhìn theo đầy lo lắng. Trong đầu cô đang hiện lên một loạt những câu hỏi trước tình huống khó hiểu vừa rồi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Âu Dương Thiên Thiên lại có biểu hiện kì lạ như vậy?

Cô ấy không quan tâm đến cái chết của mẹ mình, lại quan tâm đến một thứ khác ư?

Cô ấy không khóc vì sự thật của Đường Nhược Vũ, mà là khóc vì một điều khác nữa sao?

Đó là điều gì? Là bí mật gì? Phải chăng... là một sự thật khác kinh khủng hơn? Khó tin hơn?

Liệu sự thật đó.... sẽ liên quan đến ai đây?

"Mọi bí mật luôn bị một cánh cửa che lấp, đóng kín. Cánh cửa đó có thể là một lá chắn, nhưng đôi khi cũng có thể là một loại vũ khí. Để mở được nó, con người phải trả giá tương ứng và xứng đáng. Lần này, cánh cửa của bí mật mười lăm năm trước, liên quan đến những con người quyền lực bậc nhất thế giới đang dần được mở ra rồi. Nhưng mà.... cái giá phải trả để biết được nó... sẽ lớn như thế nào đây?"

*Gần đây Tiêu đang bị cảm, và không thể ra chương đều như lịch hẹn được, Tiêu sẽ cố ra thêm chap nữa trong ngày mai nhé.

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 781: Âu Dương Thiên Thiên Biết Được

Âu Dương Thiên Thiên chạy ra khỏi nhà Hứa gia, bước chân của cô lúc đầu di chuyển rất nhanh nhưng rồi dần chậm lại, từng bước đi sau đó đều nặng tựa như mang chì.

Hô hấp Âu Dương Thiên Thiên rối loạn, cô thở không theo nhịp điệu, trong tâm trí hoàn toàn là những suy nghĩ khiến cô phát điên lên.

Thì ra là vậy. Chính Mary FirstFlo là người đã lên kế hoạch giết chết Đường Nhược Vũ mười lăm năm trước. Bởi vì... chồng của bà ta - Alex Bush đã có tư tình với mẹ của Âu Dương Thiên Thiên, vậy nên.... năm đó là người nhà FirstFlo lật đổ Đường gia, là vì muốn tuyệt mọi con đường sống của Đường Nhược Vũ. Bọn họ đã ép bà ấy đến chết.

Còn cái tên Aurora hiện lên trong kí ức của cô, rất có thể là mẹ ruột của Âu Dương Vô Thần. Và nếu đúng như vậy thì.... lông vũ tuyệt sắc... là do người phụ nữ của gia tộc đó xâm lên!

Aurora đã bảo vệ đứa con của mình đến chết, vậy nên... Đường Nhược Vũ cũng phải đánh đổi tính mạng để lấy sự sống cho Âu Dương Thiên Thiên. Giống như những lời nói trong kí ức đó.... "Con của tôi sống, thì con của cô sống, nhưng nếu con của tôi chết.... thì Âu Dương Thiên Thiên chắc chắn không thể sống". Điều đó là ám chỉ...

Và vì như vậy, nên Đường Nhược Vũ mới tốn nhiều công sức, bất chấp nguy hiểm cầu xin Âu Dương Chấn Đông mang Âu Dương Vô Thần về Âu

Dương gia, nhận làm con nuôi, xây nên một tầng quan hệ với cô. Chính là vì....

Mọi thứ hoàn toàn được giải thích rồi! Tất cả...

- Ha! - Âu Dương Thiên Thiên kêu lên một tiếng, bước chân của cô dừng hẳn, nhưng lần này nó lại giống như không có chút sức lực nào, không thể đứng vững được mà loạng choạng ngã xuống đất.

Vậy ra không phải tự nhiên mà người đàn ông đó xuất hiện trong cuộc đời của Âu Dương Thiên Thiên, không phải ngẫu nhiên mà có chung một nhóm máu... thật sự... không phải là trùng hợp! Bởi vì Âu Dương Vô Thần thực chất là....

Đúng lúc thân thể của cô gái khụy xuống, một bóng đen đã lao đến, kịp thời vươn tay ra đỡ lấy người cô. Hành động của Hứa Á Nhan nhanh như chớp, nên đã không để Âu Dương Thiên Thiên ngã. Cô nhú mào lo lắng, lên tiếng gọi:

- Âu Dương Nhị tiểu thư, cô không sao chứ?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô nhắm mắt lại, tự điều chỉnh cơn run rẩy của bản thân, vài giây sau mới trả lời:

- Xin lỗi, nhưng cô có thể để tôi ở một mình hay không? Tôi tạm thời không muốn gặp hay nói chuyện với bất kì ai, làm ơn.

Hứa Á Nhan chớp ánh mắt nghi hoặc, nói:

- Tôi không thể làm vậy, Âu Dương Nhị tiểu thư. Tôi có trách nhiệm đảm bảo an toàn cho cô, nếu như để xảy ra chuyện gì, tôi có mười cái mạng cũng không bù đắp đủ.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, lẩm bẩm đáp:

- Không, đủ rồi, đã quá nhiều người chết rồi... quá nhiều thứ...

Hứa Á Nhan vẫn không hiểu Âu Dương Thiên Thiên nói gì, cô muốn lên tiếng hỏi nhưng cô ấy lại đột nhiên đứng dậy, giật tay ra khỏi người cô.

- Cô muốn làm tròn trách nhiệm bảo vệ tôi, thì đi phía sau đi. Ngay lúc này... làm ơn đừng làm phiền tôi. - Âu Dương Thiên Thiên nói với giọng nặng nề nhưng quyết đoán, dứt lời, lập tức tự mình đi đến chiếc xe phía trước, lôi người lái xe bên trong ra, cô ngồi vào ghế lái, trực tiếp nhấn ga rời đi.

=====

Tại ngôi nhà của Âu Dương Vô Thần, đám người hầu vẫn bận rộn với công việc trang trí chuẩn bị đón mừng năm mới. Eira và Sherry phải di chuyển liên tục để nâng cao công suất làm việc, kịp thời hoàn thành nó trong ngày.

Riêng Âu Dương Vô Thần thì lại ở trong phòng, lúc này, anh đang loay hoay với đồng giấy đỏ trên bàn.

Di chuyển chiếc kéo trong tay theo những đường nét mượt mà, người đàn ông chậm rãi cắt đi tờ giấy đỏ.

Thế nhưng... "Rẹt" - Một âm thanh vang lên sắc bén, chiếc kéo trong tay đã cắt phẳng một đường thẳng vào tờ giấy đỏ, làm hỏng tất cả bố cục.

- Cậu chủ, ngài lại làm sai rồi. - Kỳ Ân chớp chớp mắt, nói với giọng cảm thông.

Ấn đường Âu Dương Vô Thần cau lại, anh thả tay, dứt khoát vứt chiếc kéo xuống bàn, lên tiếng:

- Tôi không làm nữa.

"...."

Nghĩ sao mà lại bảo anh cắt chữ tết chứ? Nhìn đôi tay này giống khéo léo lắm sao? Nãy giờ cắt hỏng không biết bao nhiêu lần rồi đấy!

Nếu không phải Thiên Thiên bảo anh ở nhà chuẩn bị giúp cô ấy, thì còn lâu anh mới động vào những thứ này. Máy thứ như thế, căn bản không hợp với anh mà!

Kỳ Ân cười hắt ra một hơi, cô lắc đầu ngao ngán, chậm rãi gom đồng giấy đỏ về phía mình, nhẹ nhàng nói:

- Được rồi, ngài cứ để tôi làm là được.

Nói xong, người phụ nữ tiếp tục dùng kéo trong tay, cắt mảnh giấy đỏ theo đường nét cong tuyệt đẹp.

Âu Dương Vô Thần bất lực ngả lưng ra sau ghế, anh ngửa cổ lên cao, lẩm bẩm một ý nghĩ trong đầu:

- Thiên Thiên khi nào mới về đây? Ở Hứa gia có gì vui mà cô ấy đi lâu như vậy chứ? Đã hơn một tiếng rồi...

"Bru...bru.." - Đang độc thoại một mình, đột nhiên có tiếng điện thoại vang lên, phát hiện là của mình, Âu Dương Vô Thần rút nó từ trong túi ra, chán nản không nhìn số mà trực tiếp bắt máy.

- Là ai vậy? - Lạnh nhạt hỏi một câu, Âu Dương Vô Thần tựa như không quan tâm lắm đến cuộc gọi này, thế nhưng chỉ một giây sau đó, anh liền thay đổi sắc mặt, bật dậy ngồi thẳng lên ghế.

Hành động bất ngờ khiến cả Kỳ Ân đối diện cũng kinh ngạc, cô giật mình nhìn người đàn ông, đúng lúc nghe anh thốt lên một câu:

- Lão đại!

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 782: Kẻ Hủy Hoại Âu Dương Thiên Thiên

Sau tiếng gọi của Âu Dương Vô Thần, từ đầu dây bên kia vang lên giọng của một người phụ nữ:

- Hi Phelan!

(Chào, Phelan!)

Người đàn ông vội vàng chỉnh lại tư thái của mình, chậm rãi hỏi:

- Lão đại, có chuyện gì mà cô gọi cho tôi vậy?

Người phụ nữ nhếch môi cười, không nhanh không chậm trả lời:

- Không có chuyện gì thì không thể gọi cho cậu sao?

Nói xong, cô cười một tràng sảng khoái. Âu Dương Vô Thần thì mím môi, đáp:

- Tôi không phải có ý đó, lão đại.

- Được rồi, đùa cậu thôi, căng thẳng thế làm gì? Tôi gọi chỉ là muốn nói với cậu một chuyện. Hãy đến Mỹ đi, mang theo cả Âu Dương Thiên Thiên nữa. - Người phụ nữ nói với giọng bình tĩnh.

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, kinh ngạc hỏi:

- Đến Mỹ? Tại sao lão đại muốn tôi đến Mỹ? Hơn nữa... mang theo Thiên Thiên là có ý gì?

Người phụ nữ chớp đôi mắt sắc bén, nhướn mày lên tiếng:

- Tôi đã nghe qua việc của Selina(Mã Nhược Anh) rồi, tôi muốn cho cô ta một vài lời khuyên trước khi cô ta bắt đầu cuộc chiến mà thôi. Tiện thể, tôi cũng muốn họp mặt với mọi người một chút, dù sao cũng hơn 10 năm rồi chưa gặp lại, tôi nhớ từng người trong nhóm các cậu lắm đấy!

- Còn về.... Âu Dương Thiên Thiên, tôi đơn giản chỉ muốn gặp mặt cô ta chút thôi, bởi vì tôi khá là tò mò... về cô gái của cậu, Phelan ạ!

=====

Âu Dương Thiên Thiên lái xe ra khỏi nhà Hứa gia, cô cứ chạy trên những con đường một cách vô thức, không rõ mục đích, thậm chí cô cũng chẳng biết mình đang đi đâu nữa. Hành động của cô giống như đang bỏ trốn khỏi thứ gì đó vậy, không hề có phương hướng.

Chạy mãi rồi cũng đến lúc dừng lại, cuối cùng Âu Dương Thiên Thiên dừng xe bên một bờ sông vắng. Cô mở cửa bước xuống, đi đến phía dòng nước đang xuôi chảy êm ái, trong thâm tâm cực kì rối loạn.

Rốt cuộc tại sao mọi chuyện trở nên như thế này? Tại sao bí mật mà Đường Nhược Vũ muốn che giấu lại có thể kinh thiên động địa đến như vậy?

Âu Dương Vô Thần và cô thực sự có quan hệ huyết thống với nhau ư? Thực sự... là cùng một cha sinh ra? Khác mẹ?

...

Cô và anh ấy, mới chỉ vừa xác định quan hệ, cũng chỉ mới ở bên nhau. Qua bao nhiêu khó khăn rồi, nhưng bây giờ vì sao lại...

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cố gắng ngăn những cảm xúc tiêu cực ở trong lòng mình lại, thế nhưng vẫn không cách nào kiềm hãm được chúng. Nước mắt... đột nhiên tuôn rơi. Một giọt.. rồi một giọt... cuối cùng... hóa thành cơn mưa rào ào ạt lăn dài xuống má.

Cô ngồi sụp xuống đất, vỡ òa trong chính nỗi đau đớn của mình. Mạnh mẽ nghĩ đến điều tốt đẹp hơn... là điều không thể trong lúc này.

Âu Dương Thiên Thiên ôm mặt, tâm hồn của cô giờ đây cực kì yếu đuối, dường như chỉ cần một động chạm nhỏ thôi cũng sẽ khiến cô rơi vào vũng lầy đáng sợ. Nghĩ đến Đường Nhược Vũ, trái tim càng đau thắt hơn. Khi chính bà ấy... đã tạo nên nỗi đau đớn này.

Đường Nhược Vũ, cô có nghe tôi oán không? Cô điên rồi, cô đã làm sai rồi!

Cô vì một người đàn ông, đã hủy hoại cuộc đời của con gái cô, cô thực sự đã phá nát tất cả của Âu Dương Thiên Thiên!

Tiếng khóc bất lực vang lên đầy thương cảm của cô gái giữa không gian tĩnh lặng càng làm mọi thứ trở nên đau buồn hơn, thế nhưng không cách đó không xa, một chiếc xe màu đen khả nghi chậm rãi dừng lại. Bên trong, người đàn ông nhìn về phía cô, im lặng thật lâu không lên tiếng.

Người tài xế liếc đôi mắt nhìn gương chiếu hậu, trầm giọng hỏi:

- Thiếu gia, ngài có muốn xuống đó an ủi tiểu thư không? Tôi thấy cô ấy trông không ổn lắm.

Người đàn ông ngồi phía sau ghế cao mày, vài giây sau mới trả lời:

- Không cần, có lẽ bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Dừng một chút, anh chớp mắt nhìn về hướng Âu Dương Thiên Thiên phía xa, trong đầu thầm nghĩ.

Đến thời điểm thích hợp, em tin chúng ta sẽ được trùng phùng, chị!

=====

Tại nhà riêng, Âu Dương Vô Thần sau cuộc nói chuyện với người phụ nữ thì lâm vào tình trạng im lặng. Anh ngồi yên trên ghế, khuôn mặt mang theo nhiều nét suy tư.

Kỳ Ân không dám làm phiền đến anh, cô thu dọn giấy đồ ra khỏi căn phòng, tự mình sắp xếp mọi chuyện chu toàn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chẳng mấy chốc trời đã sẩm tối, Âu Dương Vô Thần bấy giờ mới bước ra ngoài. Theo thói quen, anh đi về phòng mình, thế nhưng mở cửa lại thấy căn phòng vắng tanh, anh chợt nhớ đến một việc.

Chạy ngay xuống tầng dưới, Âu Dương Vô Thần nhìn đám người đang tập trung ở đại sảnh, lớn tiếng hỏi:

- Thiên Thiên đâu, cô ấy vẫn chưa trở về sao?

Kỳ Ân, Eira và Sherry nghe thấy, bây giờ mới chú ý đến chuyện của Nhị tiểu thư, liền bối rối nhìn người đàn ông, đáp:

- Vẫn... vẫn chưa, cậu chủ.

Âu Dương Vô Thần cau mày, ngay lập tức cảm thấy tức giận, anh nghiêng răng đánh thóp lên tiếng:

- Lũ vô dụng, còn không mau liên lạc với Hứa gia!

Dứt lời, đám người sợ hãi liền cúi đầu làm theo ngay, đúng lúc này, một giọng nói chột vang lên:

- Không cần phải làm vậy đâu.

Âu Dương Vô Thần nghe âm thanh quen thuộc, ánh mắt theo bản năng nhìn về hướng phát ra thì thấy một hình bóng đứng trước cửa nhà.

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm nhìn anh, chậm rãi đáp:

- Em về rồi, Vô Thần!

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 783: Cùng Nhau Đi Mỹ

Âu Dương Vô Thần thấy cô gái liền thở phào nhẹ nhõm, tựa như mới trút được một gánh nặng khó khăn. Anh bước vội về phía cô, lo lắng hỏi:

- Tại sao em lại về trễ như vậy? Ở Hứa gia làm gì đến giờ này chứ?

Âu Dương Thiên Thiên cười nhẹ nhàng, cô lắc đầu, bình tĩnh đáp:

- Không có gì, tại em với Thời phu nhân nói chuyện hợp ý, nên nhất thời không quan tâm đến thời gian, về muộn một tí thôi, anh đừng giận.

Người đàn ông cau mày, hạ giọng nói:

- Anh không giận, nhưng anh lo lắng cho em.

Âu Dương Thiên Thiên cười càng tươi hơn, thế nhưng nụ cười của cô chỉ đạt nơi khóe môi, cầm lấy tay Âu Dương Vô Thần, cô trả lời:

- Được rồi, được rồi, không phải em đã an toàn về rồi đây sao, em không có gì cả mà.

Dừng một chút, cô hướng mắt về phía đám người Kỳ Ân, lên tiếng:

- Mọi người hôm nay chắc đã dọn dẹp vất vả rồi, nhanh chóng ăn tối rồi nghỉ ngơi đi.

Nói xong, cô lại quay đầu nhìn Âu Dương Vô Thần:

- Anh cũng ăn cơm đi, lúc này em đã ăn ở Hứa gia với Thời phu nhân rồi, bây giờ bụng rất no. Em về phòng nghỉ một chút.

Người đàn ông mím môi, ánh mắt nhìn cô sâu thêm vài phần, nhưng cuối cùng vẫn gật đầu, đáp:

- Được.

Nghe thấy câu trả lời của anh, Âu Dương Thiên Thiên mới xoay người rời đi, cô bước thẳng lên cầu thang, vô cùng bình thường trở về phòng ngủ.

Âu Dương Vô Thần nhìn theo bóng lưng cô, ấn đường đột nhiên cau lại.

Lúc này cầm tay Thiên Thiên, cảm giác cô ấy có chút run, là anh ảo giác sao?

Hơn nữa, nụ cười dường như hơi miễn cưỡng, trông giống như.... đang gồng vậy!

"..."

Đám người thấy Âu Dương Vô Thần đứng ngơ ngác một lúc lâu, dè dặt gọi anh:

- Cậu chủ?

Lần này, Âu Dương Vô Thần liếc nhìn sang bọn họ, lạnh nhạt nói:

- Nghỉ ngơi đi.

Kỳ Ân và những người hầu nghe xong, liền cúi đầu và rời đi....

=====

Âu Dương Vô Thần tự xử bữa tối của mình nhanh gọn, sau đó thì lên phòng ngay. Mở cửa bước vào, anh nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên nằm

trên giường, đắp chăn xoay người về một bên, nghĩ rằng cô đã ngủ, anh nhẹ nhàng đi khẽ vào trong, lấy quần áo và vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Sau khi vệ sinh toàn thân xong xuôi, anh trở ra lại, cũng thật cẩn trọng bật đèn ngủ, rồi chậm rãi leo lên giường.

Thế nhưng ngay lúc đó, đột nhiên cô gái bên cạnh bỗng cử động, quay sang ôm lấy thân thể của người đàn ông, khiến Âu Dương Vô Thần đứng hình trong chốc lát.

Anh chớp mắt, nhỏ giọng hỏi:

- Anh làm em thức giấc sao?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, cô dụi dụi chiếc trán nhỏ vào lồng ngực anh, đáp:

- Không có, là em này giờ vẫn chưa ngủ.

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, tay nhẹ nhàng ôm lấy người cô, vỗ về lên tiếng:

- Thiên Thiên ngoan, nhắm mắt ngủ đi, ngày mai có đủ sức đón giao thừa với anh.

Lời nói của người đàn ông làm Âu Dương Thiên Thiên bật cười, cô nhếch môi trả lời:

- Anh tưởng em là con nít sao, dễ đến dễ dàng như vậy. Yên tâm, chút thức đêm đó em vẫn làm được mà. Đảm bảo ngày mai sẽ đủ sức chơi với anh cả đêm giao thừa.

Dứt lời, cả hai cùng phá ra cười. Dẫu vậy, chút đùa vui đó cũng không làm bớt đi phiền muộn trong lòng của người con gái.

Âu Dương Thiên Thiên hít vào một hơi sâu, cô mím môi, tỏ vẻ vu vơ hỏi:

- Vô Thần, anh có gì muốn nói với em không?

"...."

Âu Dương Vô Thần kinh ngạc khi nghe câu hỏi của cô, nghĩ đến cuộc điện thoại lúc sáng, anh đảo mắt, không ngờ Âu Dương Thiên Thiên tinh ý như vậy, nhìn ra anh có chuyện muốn nói.

- Ủm, Thiên Thiên. Sau khi đón Tết xong, có thể anh sẽ phải sang Mỹ một chuyến, em muốn đi cùng anh không? - Âu Dương Vô Thần thận trọng lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, nghe đến chữ nước "Mỹ", trong lòng cô vô cớ đập mạnh một tiếng "Thịch", có vẻ như, điều này bây giờ đã trở thành một từ nhạy cảm với cô.

Vài giây sau, Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, đáp:

- Muốn đi, anh đi đâu thì em đi đó.

Dừng một chút, cô hỏi ngược lại người đàn ông:

- Nhưng mà.. tại sao lại đi Mỹ vậy? Có... việc gì ư?

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, thản nhiên trả lời:

- Ủm, đúng là có việc, nhưng không quan trọng lắm. Tuy nhiên, có một người anh muốn em gặp.

Lần này, thâm tâm Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên run lên, cô cắn môi, cố khống chế những cơn run lay lan ra ngoài cơ thể, hỏi tiếp:

- Là.. là ai vậy?

Người đàn ông cười mỉm không đáp, chỉ ôm lấy cô nói:

- Bí mật, đến lúc đó em sẽ biết.

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên vẫn không nhịn được mà có chút run rẩy, tay cô vô thức ôm chặt vòng eo của Âu Dương Vô Thần, ngập ngừng lên tiếng:

- Vậy... khi nào thì chúng ta đi Mỹ?

Âu Dương Vô Thần đảo mắt, suy nghĩ mấy giây rồi mới trả lời:

- Khoảng hai tuần nữa, bởi vì anh có chút chuyện phải sắp xếp xong ở đây, hoàn thành nốt mới có thể đi được.

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên không nói thêm gì, cô vui đầu sâu vào lòng anh, ôm chặt thân thể người đàn ông một cách bất chấp. Âu Dương Vô Thần có chút ngạc nhiên với hành động này của cô, nhưng vẫn vô tư nghĩ là Âu Dương Thiên Thiên dựa dẫm vào mình, kéo tấm chăn lên cao hơn, anh ôm cô gái cùng chìm sâu vào giấc ngủ....

=====

Sáng hôm sau, Âu Dương Thiên Thiên thức dậy khá muộn, như một thói quen, cô đưa mắt tìm kiếm hình bóng người đàn ông xung quanh, thế nhưng lại không thấy Âu Dương Vô Thần đâu. Nghĩ đến anh đã ra ngoài rồi, cô uể oải ngồi dậy, lê thân người muốn rời giường.

Đúng lúc này, ánh mắt lơ đãng chợt nhìn đến chiếc gối mà Âu Dương Vô Thần đã nằm ngủ tối hôm qua, cô vô thức ngừng lại.

Vươn tay đến cầm lấy một sợi tóc ngắn ở trên đó, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, trong đầu bỗng nghĩ đến một chuyện.

Muốn biết thực hư quan hệ của cô và anh ấy, phải chăng... nên làm một cuộc điều tra? Và đơn giản nhất đương nhiên là.... xét nghiệm ADN?

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 784: Âu Dương Na Na Gây Chuyện

Âu Dương Thiên Thiên nhìn chăm chăm sợi tóc trên tay mình, trong đầu lúc này chỉ có một ý nghĩ duy nhất. Tuy nhiên, có một cảm giác sợ hãi đan xen trong đó, khiến cô... do dự.

Nếu kết quả là thứ mà cô nghi ngờ, vậy thì sẽ phải làm sao đây? Nếu cô và Âu Dương Vô Thần thật sự là anh em, thì mọi chuyện... sẽ thành thế nào đây?

Kết cục phải chăng sẽ xấu không thể tưởng tượng nổi? Hay là...?

"Cốc cốc" - Một âm thanh vang lên trong không gian làm Âu Dương Thiên Thiên giật mình, sự tỉnh khỏi suy nghĩ đang chiếm lấy tâm trí cô. Sợi tóc trên tay rơi xuống đất, Âu Dương Thiên Thiên ngồi dậy, theo bản năng lên tiếng:

- Là ai?

Sau câu hỏi của cô, bên ngoài vang vọng tiếng của một người phụ nữ:

- Nhị tiểu thư, là tôi - Kỳ Ân đây.

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, cô vuốt tóc, nói hỗn hển:

- Là cô sao... tôi, tôi biết rồi, tôi sẽ xuống ngay đây.

Dứt lời, cô liền rời giường, đi thẳng một mạch vào nhà vệ sinh.

Kỳ Ân ở bên ngoài nghe xong, đứng im lặng vài giây rồi mới xoay người đi.

...

Âu Dương Thiên Thiên có mặt dưới tầng đã là chuyện của 20 phút sau, cô ngồi vào bàn, nhanh chóng giải quyết bữa ăn của mình. Sau khi ăn xong, cô ra ngoài vườn đi dạo một chút, tiện thể suy nghĩ lại chuyện khi nãy, đúng lúc này, có tiếng động ồn ào truyền tới.

- Âu Dương Thiên Thiên đâu? Cô ta ở đâu? Gọi cô ta ra đây ngay cho tôi!

- Tam tiểu thư, cô bình tĩnh một chút. Đây không phải nơi cô có thể làm loạn.

- Buông ra, đám người hầu các người là cái thá gì mà dám động vào tôi? Gọi Âu Dương Thiên Thiên ra đây, mang ngay kẻ tiện nhân đó ra trước mắt tôi, nhanh lên!

- Tam tiểu thư, xin cô cẩn trọng lời nói, nếu còn phát ngôn thiếu tế nhị về Nhị tiểu thư chúng tôi như thế, chúng tôi sẽ...

"Chát"

- Sẽ làm cái gì? Anh mà cũng dám đe dọa tôi sao? Cút đi!

...

Tiếng cãi vã um xùm vang lên khiến Âu Dương Thiên Thiên bắt buộc phải chú ý tới, cô đưa mắt nhìn sang, chợt thấy một đám người đang đứng vây trước cổng chính. Loáng thoáng nhìn ra trong những bóng đen có một cô gái với diện mạo quen thuộc, Âu Dương Thiên Thiên liền di chuyển chân đi đến.

- Âu Dương Na Na, cô đang làm cái gì ở đây vậy? - Âu Dương Thiên Thiên nhanh chóng xuất hiện tại nơi của đám người đứng, lời nói của cô vang lên cũng khiến cuộc tranh cãi nảy lửa giữa đám người ngừng lại, mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô.

Đám người hầu thấy Âu Dương Thiên Thiên, ngay lập tức cúi đầu hành lễ, lên tiếng:

- Nhị tiểu thư!

Âu Dương Na Na vừa nhìn vừa nghe, khuôn mặt thoáng chốc nổi cơn tức giận, gầm gừ nói:

- Nhị! Tiểu! Thư! Mà còn dám dùng cái danh phận đó sao?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt bình thần nhìn cô ta, trong đôi con ngươi hoàn toàn là lạnh nhạt, hỏi ngược lại:

- Tại sao tôi lại không dám dùng chứ?

Âu Dương Na Na nghiêng răng, gằn giọng quát:

- Mà căn bản không phải người Âu Dương, mà chỉ là kẻ mang dòng máu lai dơ bẩn thôi, vậy mà còn không biết xấu hổ dùng nó sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, khuôn mặt không tỏ ra quá nhiều thái độ, ngang nhiên gật đầu đáp:

- Cô nói đúng, tôi không phải người Âu Dương. Nhưng mà... cô đừng quên mẹ tôi là con dâu của gia tộc đó, xét về mọi phương diện, dù tôi có là con riêng, thì cũng lớn hơn cô một bậc, ăn nói cho cẩn thận một chút đi. Hơn nữa, danh phận là từ khi tôi sinh ra chính gia chủ của Âu Dương gia cho tôi, cuộc đời tôi gắn liền với nó hơn 22 năm rồi, không phải trong một câu nói của cô là biến mất không còn tác dụng.

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên mím môi, hạ giọng nói:

- Nhưng cô yên tâm, Âu Dương Na Na, tôi đã nói chuyện này với gia chủ nhà Âu Dương rồi, cũng đã cắt đứt quan hệ với ông ấy, bây giờ hoàn toàn không còn liên can gì. Danh phận "Nhị tiểu thư Âu Dương gia", kể từ lúc này không còn mang tên Âu Dương Thiên Thiên nữa rồi.

Âu Dương Na Na cười hắt ra một hơi, nhếch mày châm biếm hỏi:

- Cắt đứt ư? Không còn liên can ư? Nếu đã như vậy tại sao đám người này lại gọi mày là "Nhị tiểu thư"? Âu Dương Thiên Thiên, mày xem tao là con cóc sao? Không nghe được à?

Âu Dương Thiên Thiên chẹp miệng, không nhanh không chậm đáp:

- Âu Dương Na Na, cô có thể hiểu tình hình một chút được không? Đây không phải Âu Dương gia, ở nơi này, ba chữ "Nhị tiểu thư" không hề nói lên tôi là Nhị tiểu thư của Âu Dương gia, nó chẳng qua chỉ là một cách xưng hô mà thôi. Vả lại, tôi không quản ai gọi tôi bằng cách gì, nên tôi không để ý đến điều đó. Mà nếu như tôi đã không để ý, thì cô cũng đừng nên để ý làm gì.

Nói rồi, Âu Dương Thiên Thiên hít vào một hơi sâu, cô vòng tay lại, nhẹ lên tiếng:

- Về đi, hôm nay tôi không có tâm trạng cãi nhau với cô đâu. Đừng để ngày cuối cùng của năm mới mà bắt tôi "nghịch", nơi đây không phải Âu Dương gia đâu, tôi mà nổi giận, thì chắc chắn không ai có thể ngăn cản, cũng không ai có thể cứu cô như lần trước đâu.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên quay người muốn rời đi, Âu Dương Na Na đứng phía sau cắn môi căm hận, cô ta như không sợ chết, bất chấp hét lớn lên:

- Đứng lại, Âu Dương Thiên Thiên. Mà bây giờ là cái thá gì mà dám cao ngạo với tao chứ? Mà không có địa vị gì để lên mặt với tao cả!! Đứng lại!!

Âu Dương Thiên Thiên mệt mỏi lắc đầu, cô bỏ ngoài tai những lời chửi rủa của cô gái phía sau, chân vẫn bước tiếp về phía trước. Thế nhưng Âu Dương Na Na lại giống như phát điên, cô ta mặc kệ đám người đang vây bắt khống chế mình, không ngừng thốt ra những câu khó nghe, cuối cùng còn gào lên một tiếng:

- Trả mạng em gái lại cho tao, Âu Dương Thiên Thiên, mày là kẻ giết người!

Câu nói này vô tình làm Âu Dương Thiên Thiên ngừng bước, không những vậy, còn khiến cô quay đầu lại nhìn Âu Dương Na Na, hỏi:

- Cô nói cái gì?

Âu Dương Na Na gào đến khan cả cổ, nhưng để thu hút sự chú ý của Âu Dương Thiên Thiên, cô ta đều bất chấp:

- Thế nào? Tao nói không đúng sao? Mày là kẻ giết người, chính mày là kẻ đã hại chết em gái tao, tại sao mày có thể tỏ ra như không hề biết như vậy? Mày sống mà không thấy áy náy ư? Mày không biết tội lỗi ư?

Âu Dương Thiên Thiên chớp đôi mắt trong suốt, cô nhếch môi, đột nhiên nở một nụ cười lạnh, lên tiếng:

- Ai nói với mày.... là chính tao giết Âu Dương Hạ Mạt

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 785: TrừNg PhạT!

Âu Dương Na Na giật mình trước sự chuyển biến bất ngờ của Âu Dương Thiên Thiên, người cô ta căng cứng lên khi thấy ánh mắt đầy sắc lạnh đó, thế nhưng bất chấp sự sợ hãi, miệng vẫn cố chấp lên tiếng:

- Mà... không phải mà thì là ai nữa? Mà đừng nghĩ tao không biết những chuyện mà đã gây ra. Chính mà đã giết chết Hạ Mạt, rồi dàn dựng thành một vụ tai nạn, bản tính mà vốn xấu xa, làm ra chuyện này tao không lạ đâu.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch mà, lạnh nhạt đáp:

- Vậy sao?

Nói rồi, đột nhiên cô di chuyển chân, tiến một bước đến gần Âu Dương Na Na. Mỗi bước đi của cô, ánh mắt càng tăng thêm sát khí dày đặc, cả người tỏa ra khí tức đáng sợ và lạnh lẽo. Thậm chí, đến đám người hầu xung quanh cũng cảm thấy run rẩy.

Âu Dương Na Na cắn môi, miệng không tự chủ nói:

- Đúng vậy, tao chắc chắn mà đã làm ra chuyện vô nhân tính đó. Mà đã giết người, nhưng vẫn ung dung tự tại sống, mà chính là ác quỷ, mà vốn dĩ không phải con người, mà căn bản không hề có trái tim.

- Âu Dương Thiên Thiên, mày tưởng tao không biết gì cả sao? Không, tao biết, tao biết hết! Hạng người như mày tao đã gặp nhiều rồi, bên ngoài thì mang vẻ thánh thiện, nhưng bên trong thực chất lại đội lốt ác quỷ, luôn muốn trèo cao, muốn được chú ý, muốn tất cả mọi người phục tùng mày. Mày chỉ là một đứa con hoang, nhưng lại thích một bước bay thành phượng hoàng, mày chỉ là một kẻ không có thân phận địa vị nhưng lại muốn đứng trên cao chót vót. Mày dã tâm, khẩu phật tâm xà, hèn nhát và dơ bẩn, mày không xứng đáng được tồn tại trên thế giới này.

- Âu Dương Thiên Thiên, mày tranh giành đàn ông với tao (ý ở đây là nói ADVT), còn lấy đi thân phận địa vị của tao, mày thực sự lạnh lùng, đê tiện và nham hiểm như mẹ của mày vậy. Đều là loại hồ ly tinh không biết xấu hổ, không có mặt mũi! Bây giờ, mày thậm chí còn giết chết em gái tao, làm gia đình tao tan nhà nát cửa, tình thân đứt gãy, mày đúng thật là tai họa mà!!

Câu cuối cùng, Âu Dương Na Na như dùng toàn lực hét lớn lên, đến nỗi giọng khàn đặc và cổ họng đau đớn như sắp rách. Âu Dương Thiên Thiên lúc này đã đi tới trước mặt cô ta, những lời đó cô đều nghe không sót một chữ nào. Bước chân cuối cùng cũng dừng lại, Âu Dương Thiên Thiên đứng đối mặt với Âu Dương Na Na, nhìn khuôn mặt căm hận như hận không thể xé chết cô, lên tiếng hỏi:

- Chửi được nhiều như vậy... đã thỏa mãn chưa?

Âu Dương Na Na nuốt xuống một ngụm nước bọt, cổ họng truyền đến cảm giác đau rát, cô ta nhìn Âu Dương Thiên Thiên muốn phản bác, nhưng há miệng rồi lại phải ngậm vào, có vẻ như hết xon nhất thời chưa lấy lại được hơi thở.

Đúng lúc này, Âu Dương Thiên Thiên bỗng đưa tay lên, một đường bắt gọn lấy chiếc cằm nhỏ của Âu Dương Na Na, ánh mắt nhìn thẳng cô ta, nói:

- Âu Dương Na Na, thấy vết sẹo trên mặt cô còn chưa lành hẳn tôi vốn là muốn tha cho cô, nhưng xem ra... không dạy dỗ cô thực sự là không được rồi.

Dừng một chút, cô lên tiếng ra lệnh:

- Bỏ tay ra đi!

"..."

Đám người hầu đứng xung quanh đơ ra vài giây rồi mới biết Âu Dương Thiên Thiên nói tới cái gì, bọn họ ngay lập tức thả tay đang giữ chặt người Âu Dương Na Na ra, lui hết về phía sau.

Âu Dương Thiên Thiên bóp chặt quai hàm mảnh mai, cô bước lên một bước, bất giác khiến Âu Dương Na Na phải lùi về sau một bước. Vừa đi, cô vừa nói:

- Âu Dương Na Na, mày nói những chuyện tao làm là vô nhân tính, vậy mày nghĩ những chuyện mày làm là thiện đức sao? Đừng quên, chính mày đã bắt tay với Âu Dương Hạ Mạt hại tao rất nhiều lần. Từ lúc tao mất chỗ dựa là mẹ, cho đến tận bây giờ, số lần bị chúng mày bắt nạt tao đếm không hết đâu. Sơ trung, cao trung, đại học, thậm chí là khi tao đã ra khỏi Âu Dương gia, chúng mày vẫn không tha cho tao, hết lần này đến lần khác bày kế hãm hại tao, phá hoại công việc của tao, còn dám âm mưu giết chết tao nữa. Chúng mày mới là những kẻ cặn bã bại hoại đáng sợ nhất. So với chúng mày, việc tao làm chẳng là gì cả...

Bước tiếp một bước nữa, người con gái kia lại phải lùi thêm một bước, quai hàm của cô ta bị bóp đến đau đớn. Âu Dương Thiên Thiên dùng lực mạnh hơn, miệng vừa lẩm bẩm:

- Mày gọi tao là ác quỷ, mày nói tao trèo cao, khẩu phật tâm xà, vậy còn mày và gia đình mày? Gia đình mày là thể loại gì khi muốn cướp đi mạng

sống của tao chứ? Bạc Tuyết Cơ gián tiếp làm mẹ tao chết, không ít lần đánh tao, làm tao bị thương. Âu Dương Hạ Mạt thì trực tiếp bắt tay với Đường Gia Ứng muốn lấy mạng tao, mà có biết em gái mà đã làm những chuyện gì hay không? Nếu mà biết, mà chắc chắn sẽ không gọi tao là ác quỷ đâu, bởi vì lớp mặt nạ ghê tởm đó phải là dành cho em gái mà mới đúng!

Xương hàm của Âu Dương Na Na bị ép đến tường chừng sắp nát rồi, cô ta run rẩy đưa tay lên, dường như muốn đẩy Âu Dương Thiên Thiên ra, thế nhưng...

"Pặc" - Năm lấy cánh tay của cô ta một cách nhanh gọn, Âu Dương Thiên Thiên cắt đứt hành động của Âu Dương Na Na, cô bước tiếp một bước, tay dùng thêm lực, lần này đã khiến da miệng bên trong cô ta rách ra, máu chảy loang ra cả khoang miệng.

- Mà nói tao đê tiện, nói tao phá nát cả gia đình của mà, nhưng thực chất... tao chẳng làm gì cả. Chính mà, em gái mà và Bạc Tuyết Cơ mới là những kẻ đã tự tay hủy hoại thứ được gọi là gia đình!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên dùng sức quăng Âu Dương Na Na xuống, khiến cả thân thể cô ta nằm sòng xoài trên mặt đất.

- Chuyện chúng mà làm, thì tự chúng mà hiểu, có được kết cục như ngày hôm nay, chính là báo ứng chúng mà đáng được nhận!

Âu Dương Na Na run rẩy thở hỗn hển, mùi máu nồng nặc trong khoang miệng khiến cô ta thấy nhợn, cúi đầu nôn hết mọi thứ ra ngoài. Ngắc đầu lên nhìn Âu Dương Thiên Thiên, quai hàm cô ta run đập cầm cập vào nhau, ánh mắt tràn đầy căm hận.

Âu Dương Thiên Thiên siết tay, đồng dục nói:

- Thay vì ở đây oán trách thứ bất công đã xảy đến với mình, tao khuyên mày... nên về nhà lo toan cho tang lễ của Âu Dương Hạ Mạt thật chu toàn đi, và nếu được, hãy ngày ngày thắp hương khấn Phật, thay cô ta trả toàn bộ tội lỗi. Đừng gây thêm chuyện nữa, nếu không, đường xuống hoàng tuyền, tao chắc chắn cho mày đi thử giống như cô ta, một đi... không bao giờ quay lại!

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 786: Khử Cô Ta Đi!

Âu Dương Thiên Thiên nói xong, liền quay mặt rời đi, để lại một mình Âu Dương Na Na nằm dưới đất, đau đớn với những tổn thương trên cơ thể mình. Cùng lúc này, phía xa xa, Âu Dương Vô Thần đang đứng ở một góc khuất, hướng mắt nhìn một màn vừa xảy ra.

Kỳ Ân đến từ phía sau, chậm rãi lên tiếng:

- Cậu chủ, có vẻ như Nhị tiểu thư lần này đã rất cứng rắn, tôi tin chắc Tam tiểu thư sẽ không dám gây sự với cô ấy thêm lần nào nữa đâu.

Âu Dương Vô Thần chớp đôi mắt đen láy, lạnh nhạt thốt ra một câu:

- Vô nghĩa!

"..."

Kỳ Ân kinh ngạc khi nghe thấy câu nói của người đàn ông, cô mở to mắt nhìn anh, dường như có chút khó hiểu với từ ngữ đó.

"Vô nghĩa"? Là ý gì cơ?

Đôi con ngươi Âu Dương Vô Thần phủ một mảnh sương giá, anh mấp máy môi mỏng bạc, lên tiếng:

- Khử Âu Dương Na Na đi!

- Dạ? - Gần như là ngay lập tức, người phụ nữ phía sau đáp lại với lời thảng thốt. Kỳ Ân không thể tin được mà tròn tròn mắt, hỏi:

- Cậu chủ, ngài nói gì?

Âu Dương Vô Thần liếc ánh mắt sắc bén, lạnh lùng quăng một câu:

- Cần tôi lặp lại một lần nữa sao?

Kỳ Ân sợ hãi lắc đầu, cô hạ giọng, cố tỏ vẻ bình tĩnh trả lời:

- Không cậu chủ, chỉ là tôi.... cảm thấy không hiểu lắm... Tại sao ngài lại muốn giết Âu Dương Na Na?

Người đàn ông mím môi, không nhanh không chậm nói:

- Thiên Thiên lương thiện hơn tôi nghĩ nhiều, mặc dù cô ấy luôn tỏ ra cứng rắn và quyết liệt, nhưng bản tính cô ấy vốn không thể làm chuyện xấu được. Cô ấy đã tha thứ quá nhiều cho những kẻ không đáng.

Kỳ Ân nhú mày, cô hướng mắt về phía Âu Dương Na Na phía xa, ngập ngừng đáp:

- Mặc dù vậy... tôi không nghĩ đây là chuyện xấu. Tam tiểu thư căn bản không thể làm tổn hại đến Nhị...

- Cô quên chuyện của Âu Dương Hạ Mạt rồi? - Lời đang nói của Kỳ Ân trực tiếp bị cắt ngang bởi Âu Dương Vô Thần, đồng thời, câu hỏi của anh cũng khiến cô câm lặng.

Đúng vậy, cũng đã từng có một Âu Dương Hạ Mạt tưởng chừng như không thể làm tổn hại đến Âu Dương Thiên Thiên, bởi vì đáng về yếu đuối như không hề có sức lực mà cô ta thể hiện, thế nhưng... sự thật chứng minh... cô ta đã có thể!

Không những có thể, mà còn làm ra thứ nghiêm trọng không tưởng tượng được. Âu Dương Hạ Mạt đã tàn nhẫn đến mức... dồn Âu Dương Thiên Thiên vào con đường chết. Cũng vẻ bề ngoài đó, nhu nhược và vô dụng, cũng sức lực đó, yếu ớt không có chút phản kháng, nhưng mà... nó vốn chẳng biểu hiện điều gì cả.

Nếu ý chí đã quyết, thì người nào cũng có thể thay đổi, nếu lương tâm đủ thối nát, thì chuyện gì cũng có thể làm, ngay cả việc giết người. Vì vậy...

Không gian xung quanh như lặng đi, Âu Dương Vô Thần đứng im một lúc sau mới lên tiếng:

- Tôi sẽ không để Âu Dương Na Na trở thành Âu Dương Hạ Mạt thứ hai, có thể đe dọa đến người phụ nữ của tôi. Không bao giờ!

Dứt lời, người đàn ông quay đầu rời đi, lúc ngang qua người Kỳ Ân, tưởng chừng một cơn rét lạnh như vụt sang, khiến cô bất giác run rẩy.

Lời nói của Âu Dương Vô Thần quá lạnh lẽo, mang theo hàn khí như không có chút tình người nào. Giờ phút này, anh đã quyết tâm bảo vệ Âu Dương Thiên Thiên rồi, bất chấp tất cả mọi thứ. Chỉ cần kẻ đó có thể đe dọa đến cô ấy, anh sẽ trực tiếp tiêu diệt sạch sẽ. Thậm chí là một mầm non chưa kịp có nụ, anh cũng tuyệt tình... chặt đứt!

...

Kỳ Ân đứng tại chỗ một lúc thật lâu, đến khi cô bình tâm lại mình mới lên tiếng:

- Đã nghe cả rồi chứ? Hãy làm đi!

Cùng lúc đó, bộ đàm trên tai người phụ nữ nhấp nháy tín hiệu đèn màu đỏ, qua vài giây thì phát ra giọng nói:

- Rõ!

Lần này.... đã không còn là lời nói suông nữa rồi, đó là mệnh lệnh!

=====

Suốt cả ngày hôm đó, Âu Dương Thiên Thiên dành nhiều thời gian để chuẩn bị cho đêm giao thừa, cô tự trang trí phòng ngủ của mình và Âu Dương Vô Thần, còn cắt dán chữ Tết và đặt bánh chúc mừng năm mới.

Khi trời gần tối, Âu Dương Thiên Thiên còn đích thân xuống bếp, nấu một mâm cơm đơn giản và cùng trải qua bữa ăn ấm áp với tất cả mọi người trong ngôi nhà.

Sau khi cho phép tất cả người hầu nghỉ ngơi, cô lên phòng, chủ động tắm rửa và thay bộ đồ ngủ xinh xắn.

Vệ sinh thân thể xong xuôi, Âu Dương Thiên Thiên ra ngoài ban công đứng hóng mát, cô nhìn lên bầu trời sao, cùng tận hưởng những phút giây cuối cùng của năm cũ.

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên được mở ra, Âu Dương Vô Thần trên tay cầm một hộp bánh đi vào trong. Anh liếc nhìn xung quanh, khi xác định cô gái đang ở đâu, liền đi đến đó, nói:

- Có bánh rồi đây.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, vội quay đầu lại phía sau, nhìn người đàn ông đang tiến gần đến chỗ mình và đặt hộp bánh lên bàn, cô tung tăng đi tới, vô cùng vui vẻ lên tiếng:

- Cũng may là đến kịp, em cứ nghĩ sẽ không thể ăn thứ này trước khi sang năm mới nữa chứ.

Âu Dương Vô Thần tháo chiếc nơ xinh xắn, anh cẩn thận mở chiếc hộp bên ngoài, để lộ ra phần thức ăn mơ ước của Âu Dương Thiên Thiên. Đó là... một chiếc bánh gạo nếp.

Và đương nhiên, nó chính là chiếc bánh gạo nếp niaoga*. Loại bánh thay cho một lời chúc năm mới phát tài, xui xẻo qua đi và may mắn sẽ đến trong một tương lai không xa.

*Bánh gạo nếp niaoga là bánh truyền thống của Trung Quốc, phát âm của nó thay cho lời tạm biệt năm cũ và chúc mừng năm mới, thường được dùng trong dịp Tết nguyên đán. Ở Việt Nam, loại bánh này thường được gọi là bánh Tొ.

Âu Dương Vô Thần lấy dao xắn ngang chiếc bánh được trang trí đẹp mắt, trước khi đưa nó đến tay Âu Dương Thiên Thiên, anh lấy ra một thứ khác, hỏi:

- Có phải em dùng thứ này để mua bánh không?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn chiếc thẻ màu xanh trên tay người đàn ông, cô nhướn mày, đáp:

- Phải, thì sao vậy?

Âu Dương Vô Thần nheo mắt nguy hiểm, nói tiếp:

- Tại sao em không dùng thẻ của anh?

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 787: Chúc Mừng Năm Mới

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, ngập ngừng trả lời:

- Thì... cái này có bao nhiêu đâu, cần gì phải phân chia mua bằng thẻ của anh hay thẻ của em chứ.

Người đàn ông cau mày, nói với giọng không vui:

- Không chỉ cái bánh này, anh còn biết những thứ em mua để trang trí đồ trong nhà cũng được trả bằng thẻ của em hết. Thiên Thiên, không lẽ thẻ của anh trong tay em là thứ vô dụng sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy liền lắc đầu, cô mím môi nói:

- Không phải đâu, anh nghĩ cái gì vậy. Chẳng qua là những thứ này đều là đồ rẻ tiền, bản thân em có thể tự chi trả được thì em trả thôi. Hơn nữa, thẻ của anh em đã suy tính kĩ rồi, lúc nào cần dùng, dùng vào thứ gì mới đáng,... toàn bộ em đều đã có sắp xếp, cho nên anh không cần lo, sau này sẽ có dịp cho thẻ của anh có cơ hội thể hiện thôi!

Âu Dương Vô Thần nhìn vào mắt người con gái, anh đột nhiên hạ giọng, lên tiếng:

- Thiên Thiên, tại sao em lại luôn tỏ ra hiểu chuyện như vậy? Đến việc chi tiêu cũng rạch ròi, em làm anh thấy bản thân mình vô dụng đấy.

Âu Dương Vô Thần ở bên cạnh Âu Dương Thiên Thiên đã lâu, hiểu được cô cũng không ít chuyện. Anh đôi khi hay tự hỏi, tại sao trong mỗi lời nói, mỗi quyết định của cô ấy lại mang vẻ khác biệt như vậy. Không phải là khác biệt với người khác, mà là khác biệt với chính bản thân của Âu Dương Thiên Thiên cơ.

Luận về tuổi tác, cô nhỏ hơn anh nhiều, và đáng lý với cái tuổi này, cô ấy nên là một cô gái của thanh xuân, mang nét trẻ trung và trong sáng vốn có mới phải. Thế nhưng, Âu Dương Thiên Thiên lại thể hiện ra một mặt vô cùng trưởng thành, mặc dù đôi lúc còn tinh nghịch trong một số chuyện, nhưng hầu hết, mọi quyết định của Âu Dương Thiên Thiên đều rất lý trí. Trải qua nhiều chuyện, cô ấy càng trưởng thành hơn nữa, thậm chí anh cảm thấy mình đối với cô ấy có vẻ còn thua kém ở nhiều mặt. Cô ấy thực sự... mang nhiều hơi hướng của phụ nữ độc lập hiện đại. Sống tình cảm nhưng cũng rất lý trí!

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, có chút cảm nín không thể đáp lại ngay. Cô đảo mắt, vài giây sau mới trả lời:

- Vô Thần, thật ra em cảm thấy chuyện này rất bình thường. Đồ em ăn, thứ em dùng, thì em tự chi trả, thẻ của anh không phải vô dụng, chỉ là nó chưa tới lúc em cần xài mà thôi. Hơn nữa... em bây giờ chỉ là bạn gái của anh, nói cho đúng thì chưa có danh phận chính thống gì, em không nghĩ tiêu tiền của anh lúc này là điều cần thiết. Vậy nên, em sẽ không tiêu tiền của anh, cho đến khi... em chính thức trở thành vợ của anh!

Người đàn ông nghe xong, trong đôi con ngươi chợt ánh lên thứ ánh sáng kì lạ, khóe môi không tự động mà câu lên, anh hỏi:

- Theo như lời em nói, thì có phải anh nên biểu hiện gì đó để em có thể an tâm dùng thẻ của anh không?

Âu Dương Thiên Thiên lè lưỡi, cô vươn tay cầm lấy đĩa bánh nhỏ, cười cong mắt đáp:

- Anh đoán xem!

Dứt lời, cô há miệng cắn một miếng bánh, vị ngon ngọt mà không ngấy hòa tan trong lưỡi khiến Âu Dương Thiên Thiên thích thú, ăn tiếp không ngừng lại.

Âu Dương Vô Thần đứng phía sau, trên nét mặt hiện lên suy nghĩ. Một lúc sau, ý nghĩ đó vẫn chưa tan đi.

Âu Dương Thiên Thiên hướng mắt nhìn lên bầu trời, thấy ánh đèn phía xa xa, cô biết đã đến thời gian đếm ngược, liền quay người lại nhìn Âu Dương Vô Thần phía sau, gọi lớn:

- Vô Thần, năm mới vui vẻ!

Vừa nói xong, từ phía sau lưng Âu Dương Thiên Thiên tỏa ra những đốm sáng lớn, bay tít lên bầu trời, cuối cùng nổ tung thành những bông hoa đẹp mắt. Cô cười vui vẻ nhìn người đàn ông, trong thâm tâm cầu chúc anh lời cầu nguyện chân thành.

Âu Dương Vô Thần cũng tự động cười theo, anh tiến tới trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, nâng cằm cô lên, nhỏ giọng thì thầm:

- Năm mới vui vẻ!

Dứt lời, người đàn ông nghiêng đầu, đặt một nụ hôn lên môi cô. Âu Dương Thiên Thiên không phản kháng lại, làm nụ hôn của cả hai cứ như vậy tỏa ra sự lãng mạn dưới bầu trời muôn ngàn vì sao lấp lánh.

.....

Ở một góc khác, Kỳ Ân nhìn những pháo hoa nở dưới trời đêm, đôi tay vô thức siết chiếc nhẫn ngọc trị nơi áp út, lăm lăm không thành tiếng:

"Nhược Hàm.... năm mới vui vẻ...."

Sherry đứng bên cạnh thì tỏ ra bình thường, nhưng sâu trong đôi mắt cô từ lúc nào đã nghĩ đến một người đàn ông, chúc anh ấy... một năm mới bình an.

Eira im lặng quay đầu, cô đứng ngược lại với mọi người, trong thâm tâm chỉ có một câu nói duy nhất: "Lily.... cô đang ở đâu?"

Thời khắc chuyển giao năm cũ sang năm mới... tất cả đều có những thứ mà bản thân để tâm đến, nhớ về người đã mất có, trông đợi người sẽ trở về có, và đương nhiên... cũng có người trân trọng hạnh phúc ngay trước mắt. Hi vọng thời gian này sẽ mãi mãi tốt đẹp như vậy...

....

Mười phút sau,

Âu Dương Vô Thần ôm lấy thân thể Âu Dương Thiên Thiên đứng nơi ban công, cùng cô tận hưởng những giây phút của ngày đầu năm mới. Lúc này, người đàn ông đột nhiên lên tiếng:

- Thiên Thiên, đoạn tương lai sắp tới, anh mong chúng ta có thể cùng nhau bước đi, hi vọng em sẽ luôn luôn ở bên cạnh anh, để anh bảo vệ em, yêu thương em suốt đời suốt kiếp. Em đồng ý với anh không?

Cô gái nghe Âu Dương Vô Thần nói liền quay đầu lại nhìn anh, mỉm cười đáp:

- Ừm, em đồng ý.

Dừng một chút, cô siết chặt tay người đàn ông, nói tiếp:

- Nhưng Vô Thần, anh cũng phải hứa với em một chuyện, sau này.... không có sự cho phép của em, tuyệt đối không được để bản thân có chuyện, không được bỏ rơi em, có thể không?

Âu Dương Vô Thần gật đầu, vòng tay ôm chặt lấy cô, khẳng định trả lời:

- Có thể, nhưng chưa chắc anh đã làm được. Bởi vì... trải qua chuyện vừa rồi, anh nhận ra một điều, cái chết hóa ra có thể đến nhanh và gần như vậy, cả anh và em đều không thể biết trước được. Nhưng anh có thể hứa với em một điều...

Vừa nói, anh vừa hướng mắt nhìn lên bầu trời cao, thủ thỉ lên tiếng:

- Đất trời có thể làm chứng cho anh, dù sau này có xảy ra chuyện gì, dù hoàn cảnh khắc nghiệt thế nào, cơ hội mong manh đến đâu, anh cũng sẽ sinh tồn vì em, nhất định vì em mà chiến đấu đến hơi thở cuối cùng...

=====

Hai tuần sau, Âu Dương Thiên Thiên cùng Âu Dương Vô Thần lên máy bay sang Mỹ, chuyến đi lần này, còn có một người đi chung chuyên cơ riêng với hai người, đó là Stefan. Cả ba đều đáp xuống một đường bay tại thủ đô Washington D.C.

Sau khi đến nơi, ba người cùng nhau đi ăn sáng rồi tới đặt phòng ở khách sạn PJH chi nhánh tại Mỹ. Trong thời gian đợi Âu Dương Vô Thần và Stefan làm thủ tục, Âu Dương Thiên Thiên đi dạo một vòng xung quanh khách sạn, đúng lúc này, chợt một tiếng gọi vang lên phía sau lưng cô:

- Thiên Thiên!

Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng dừng chân, cô nhú mào, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu chính là.... có người biết nói tiếng Hoa ở đất nước này?

Mang theo sự thắc mắc và có chút bất ngờ, cô chậm rãi quay đầu lại, thế nhưng khi Âu Dương Thiên Thiên còn chưa kịp định hình gì thì một bóng đen đã lao đến, vươn tay ôm chầm lấy cô.

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

Tuần này Tiêu vẫn còn đi làm nên chưa thể báo được nha, tuần sau Tiêu nghỉ sẽ tranh thủ sắp xếp thời gian báo(nếu được) nhé. Có gì Tiêu sẽ thông báo với mọi người sau.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 788: BạN Từ Thuở Nhỏ

- Thiên Thiên, quả nhiên là cậu rồi, mình còn tưởng mình nhìn nhầm nữa chứ.

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ trước hành động lẫn lời nói của cô gái kia, cô không thoải mái đẩy người đó ra, lên tiếng:

- Khoan đã, cô... cô là ai vậy?

Cô gái kia nghe xong liền cau mày, bữu môi đáp:

- Gì thế? Cậu không nhận ra mình sao? Mình là Oa Oa đây.

Âu Dương Thiên Thiên nheo mắt, tựa như có chút suy nghĩ. Cố gắng lục lại phần kí ức trong đầu, chợt... một cái tên xuất hiện lên tâm trí cô.

Oa Oa? Bạch Oa Oa, cô bạn lớn lên từ thuở nhỏ của Âu Dương Thiên Thiên sao?

Liếc mắt nhìn lại cô gái đứng trước mặt, Âu Dương Thiên Thiên bây giờ mới nhớ ra. Đúng là cô ấy rồi, Bạch Oa Oa, người bạn thân duy nhất mà Âu Dương Thiên Thiên thật có trong kiếp người này.

Cả hai chơi thân với nhau từ nhỏ đến lớn, nhưng đến năm 15 tuổi thì cả gia đình cô ấy di dân sang Mỹ. Tuy ở hai nơi cách xa nhau, nhưng Bạch Oa Oa và Âu Dương Thiên Thiên vẫn luôn liên lạc qua thư và email. Thậm

chí, cô nhớ trong phòng mình cũng có một số bức thư tay do Bạch Oa Oa gửi về từ Mỹ.

Nhớ ra được điều này, Âu Dương Thiên Thiên lập tức thay đổi sắc mặt, cô giả vờ tỏ ra ngạc nhiên, lên tiếng:

- Cậu là Oa Oa sao? Trời ạ, trông cậu khác nhiều quá, mình nhận không ra đấy!

Bạch Oa Oa thở hắt ra một hơi, không nghi ngờ gì đáp:

- Dọa chết rồi, mình còn tưởng cậu không nhận ra mình nữa chứ.

Dừng một chút, cô nhú mày nhìn một lượt thân thể Âu Dương Thiên Thiên rồi nói:

- Ngược lại, Thiên Thiên, nhiều năm không gặp, cậu xinh lên nhiều quá, nếu lúc này không phải nhìn thấy cậu đi chung với anh nuôi là Âu Dương Vô Thần, mình thực sự cũng không nhận ra cậu luôn. Gu ăn mặc cũng thay đổi rồi sao, trông sang chảnh quá vậy?

Nghe nhắc đến hai chữ "anh nuôi", Âu Dương Thiên Thiên hơi chột dạ, ngập ngừng trả lời:

- À, phải phải, vì có công việc ở Mỹ nên mình cùng với... anh hai sang đây giải quyết.

Vừa dứt lời, Bạch Oa Oa liền trợn mắt ngạc nhiên, cô ấy đột nhiên tiến tới gần, nhỏ giọng hỏi:

-Ồ, hóa ra là cậu với Âu Dương Vô Thần có bước phát triển rồi sao? Đến mức đi chung rồi hả?

"..."

Âu Dương Thiên Thiên cảm nín trong chốc lát, không ngờ đến là Bạch Oa Oa cũng biết chuyện tình cảm giữa cô và Âu Dương Vô Thần, nên nhất thời không biết phải nói gì.

Nở một nụ cười gượng, Âu Dương Thiên Thiên đáp:

- Vẫn, vẫn vậy thôi.

Nghe xong, Bạch Oa Oa đột nhiên lắc đầu, thở dài lên tiếng:

- Haizz, cậu cần phải chủ động lên, cứ im im như vậy thì làm sao có gì đó với Âu Dương Vô Thần được chứ? Giống như tớ này, mặt dày ở bên cạnh Trịnh Gia Dĩnh 7 năm, cuối cùng cũng có thể trở thành bạn gái của anh ấy rồi.

"..."

Âu Dương Thiên Thiên cười xem như đáp lại, cô đảo mắt, nhớ đến Bạch Oa Oa từng kể về chuyện tình này trong một bức thư nào đó rồi. Hình như là cô ấy âm thầm ở bên cạnh một người đàn ông tên Trịnh Gia Dĩnh - học trưởng lớp trên cô ấy ba khóa, vì anh ta mà chấp nhận trở thành một người bạn, một người tri kỉ, thậm chí là thư kí riêng, giúp anh ta chu toàn trong công việc.

Bạch Oa Oa nổi danh là học bá từ thời còn đi học với Âu Dương Thiên Thiên ở Trung Quốc, vậy nên, khi sang Mỹ, cô ấy đã học nâng cấp và tốt nghiệp ra trường sớm hơn so với những người cùng tuổi. Lấy thêm nhiều bằng cấp khác và đạt được danh vị xuất sắc trong ngành học thuật kinh doanh, Bạch Oa Oa đã trở thành một trong những nhân tài được săn đón nhiều nhất. Tuy nhiên, cô ấy lại không màng đến bao lời mời, cảm dỗ hoa lệ của các công ty, nhân vật nổi tiếng mà chấp nhận lời thỉnh cầu của Trịnh Gia Dĩnh, khi ấy chỉ là một phó giám đốc của công ty nhỏ.

Trở thành thư ký của anh ta ở độ tuổi 20, Bạch Oa Oa dùng toàn bộ thanh xuân của mình để giúp Trịnh Gia Dĩnh bước lên cao hơn, trở thành một tổng giám đốc quyền lực như hiện tại.

Về phương diện tình cảm, Bạch Oa Oa đã biết Trịnh Gia Dĩnh có bạn gái từ thời trung học rồi, nhưng cô không ra tay đập chấu cướp hoa, chỉ là âm thầm ở bên cạnh giúp đỡ anh ta, khiến bản thân tự thấy mãn nguyện là đủ.

Cho đến 1 năm trước, khi Trịnh Gia Dĩnh chia tay với bạn gái, Bạch Oa Oa mới dám thổ lộ lòng mình, cuối cùng không quá 2 tháng sau thì hai người đến với nhau.

Âu Dương Thiên Thiên thì chưa từng gặp mặt người đàn ông này, mọi chuyện đều chỉ là nghe kể từ những bức thư Bạch Oa Oa gửi về.

...

Âu Dương Thiên Thiên nhìn cô gái trước mặt mình, làn da của cô ấy trông không được bảo dưỡng tốt, dường như trong một khoảng thời gian dài đã chịu nhiều cực khổ vậy. Quần áo trên người lại có chút đơn giản, sơ sài, tóc khá thô và mắt cũng có quần thâm đen, trên tay cầm những cuốn tập nhỏ, nhìn liếc qua cũng biết là tài liệu dành cho ai rồi.

Cô gái này... mới chỉ 22 tuổi thôi mà, tại sao lại có vẻ ngoài như vậy chứ? Không biết chăm sóc bản thân mình, hay là do... dành quá nhiều thời gian chăm sóc cho người khác đây?

Trong lòng đột nhiên dâng lên sự thông cảm khó hiểu, Âu Dương Thiên Thiên lên tiếng đề nghị:

- Khó có dịp gặp nhau ở nơi này như vậy, hay là chúng ta kiếm một quán cafe nào đó, cùng ngồi nói chuyện một chút đi?

Bạch Oa Oa nghe thấy, có chút lưỡng lự nhìn đồng hồ, sau vài giây thì lắc đầu đáp:

- Xin lỗi nha Thiên Thiên, mình còn có việc cần phải về công ty giải quyết. Hôm nay Gia Đình đi gặp khách hàng rồi, nên mình phải thay anh ấy quản việc, để lần sau mình mời cậu đi ăn nha.

Dứt lời, Bạch Oa Oa rút trong người ra một tấm danh thiếp đưa cho Âu Dương Thiên Thiên, rồi quay đầu luyến tiếc bước đi, trước khi hoàn toàn rời khỏi cô, Bạch Oa Oa còn quay lại hô lớn:

- Cho cậu chọn địa điểm đấy, chọn được rồi thì nhắn cho mình, mình nhất định đãi cậu một bữa thật ngon.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn theo bóng hình cô gái nhỏ, thấy dáng vẻ vội vàng của Bạch Oa Oa, cô như thấy chính mình của lúc trước. Lúc còn là một Đàm Gia Hi, cũng vì một người nào đó mà cố gắng...

Cười hắt ra một hơi, cô lắc đầu quên đi chuyện mình đang nghĩ, nhìn tấm danh thiếp trong tay, cô mím môi, cất nó vào trong túi xách. Lúc này, có tiếng điện thoại vang lên, Âu Dương Thiên Thiên liền lấy đưa lên tai, đầu dây bên kia ngay lập tức vang giọng của người đàn ông:

- Thiên Thiên, em đang ở đâu vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, chậm rãi đáp:

- Em đi dạo bên ngoài một lát, anh đã đặt phòng xong chưa?

Âu Dương Vô Thần nghe xong, bình thản nói tiếp:

- Đã xong rồi, nhưng anh đang có chút việc cần xử lý, em đến quầy tiếp tân lấy chìa khóa rồi lên phòng trước đi, mã số VIP là ngày sinh nhật của em.

Âu Dương Thiên Thiên nhíu mày thắc mắc, liền hỏi:

- Có chuyện gì vậy? Anh bây giờ đang ở đâu?

Người đàn ông chớp mắt lạnh nhạt, hạ giọng trả lời:

- Trên tầng 40 của khách sạn, trong nhà hàng chính. Bên công ty PJH có chút việc cần nhờ anh làm, đợi anh giúp họ kí hợp đồng xong sẽ về phòng sau. Em mệt thì lên nghỉ ngơi chút đi.

Âu Dương Thiên Thiên đã hiểu ra vấn đề, cô lắc đầu, nói:

- Không cần đâu, em bây giờ lên cùng với anh. Dù sao cũng chỉ là một bản hợp đồng, đợi anh làm xong việc, chúng ta cùng về phòng luôn.

Nói rồi, cô ngắt máy, quay người lại rời đi.

=====

Trên tầng 40 của khách sạn PJH ngay lúc này,

Âu Dương Vô Thần đang ngồi ở một bàn ăn sang trọng, trước mặt anh là hai người một nam một nữ. So với họ nói chuyện duyên thuyên không dứt, thì anh ngược lại không mở miệng, chỉ nhìn với đôi mắt lạnh nhạt.

Bấy giờ, Âu Dương Thiên Thiên vừa vặn đi tới, Âu Dương Vô Thần thấy cô, ngay lập tức đứng dậy, kéo ghế bên cạnh ra, nói:

- Em đến rồi sao? Ngồi đợi anh một lát, sắp xong rồi!

Âu Dương Thiên Thiên mỉm cười gật đầu, thuận thế đặt người ngồi xuống ghế.

Người đàn ông đối diện thấy một màn này, không cần đoán cũng biết địa vị Âu Dương Thiên Thiên trong lòng Âu Dương Vô Thần có tầm ảnh

hưởng như thế nào, liền đứng dậy, chủ động chào hỏi trước:

- Âu Dương phu nhân, xin chào, tôi là đối tác của Âu tổng ở dự án lần này - Trịnh Gia Dĩnh, rất vui được gặp cô!

Âu Dương Thiên Thiên ban đầu không nhìn, nhưng nghe đến cái tên của anh ta, cô bất giác ngước mặt lên, vừa vận chạm trúng ánh mắt của người đàn ông kia.

Trịnh Gia Dĩnh.... cái tên này sao quen quá? Không phải chính là bạn trai hiện tại của Bạch Oa Oa sao?

Não bộ Âu Dương Thiên Thiên vận hành có chút chậm lại, cô chớp mắt nhìn người đàn ông kia, không nói gì.

Không lẽ trùng hợp như vậy? Vừa gặp mặt Bạch Oa Oa xong lại gặp liền bạn trai của cô ấy ư? Có phải trùng tên không đây?

Sự ngượng ngùng chợt dâng lên, anh ta rút trong người ra một tấm danh thiếp. Lần này, Âu Dương Thiên Thiên có thể xác định được rồi. Anh ta.... chính là Trịnh Gia Dĩnh, bởi vì... tấm danh thiếp này.... giống hệt tấm danh thiếp mà Bạch Oa Oa vừa đưa cho cô cách đây vài phút!

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi cầm lấy tấm danh thiếp, cô theo bản năng liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh Trịnh Gia Dĩnh, ánh mắt mang theo sự nghi hoặc.

Cô ta là ai? Tại sao lại đi chung với Trịnh Gia Dĩnh? Đến hợp tác.. nếu không mang theo thư ký... thì có phải là...

Người đàn ông kia thấy vậy, đưa tay sang giới thiệu:

- Đây là thư ký của tôi, Tuyệt Lệ!

Người phụ nữ tên Tuyết Lệ nghe nói xong, cũng gật đầu chào Âu Dương Thiên Thiên một cái, rồi nói:

- Xin chào Âu phu nhân.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên vẫn như cũ không đáp lại, cô chỉ gật đầu nhẹ xem như có chào hỏi. Thu tấm danh thiếp về, Âu Dương Thiên Thiên có chút dùng sức, miết nhẹ nó.

Hóa ra Bạch Oa Oa nói Trịnh Gia Đình hôm nay đi gặp khách hàng, chính là gặp Âu Dương Vô Thần. Đúng là oan gia ngõ hẹp! Nhưng mà...

Với cách nói chuyện, ánh mắt nhìn nhau, hành động khoác tay thế này, cô thật chắc.... người phụ nữ tên Tuyết Lệ này... không đơn giản chỉ là một "thư ký" trong lời anh ta nói.

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 789: Hẹn Gặp

Đợi Âu Dương Thiên Thiên an tọa, Âu Dương Vô Thần lại cho tiếp tục cuộc trao đổi. Trịnh Gia Dĩnh đưa ra hàng loạt những đề xuất mà công ty anh ta có thể mang đến, đồng thời chỉ ra những lợi ích mà phía PJH có thể nhận được. Âu Dương Thiên Thiên ngồi nghe được hết, thế nhưng những điều đó trong mắt cô đều không có ý nghĩa gì, quan trọng chỉ là... người đàn ông tên Trịnh Gia Dĩnh này.

Về ngoài không được tính là đẹp xuất sắc nhưng cũng thuộc dạng ưa nhìn, giọng nói nhã nhặn, hành động có chừng mực, có thể loáng thoáng đoán được tính cách người đàn ông này không tệ, nhưng mà.... nếu đã tốt tại sao lại làm ra loại chuyện sau lưng người yêu mình như vậy chứ?

Trịnh Gia Dĩnh chưa hề gặp Âu Dương Thiên Thiên nên không biết cô ấy là bạn của Bạch Oa Oa, giới thiệu Tuyết Lệ là thư kí của mình nhưng thực chất cô biết là không phải. Hơn ai hết, cô biết ai mới là thư kí thực sự của anh ta mà.

Còn người phụ nữ tên Tuyết Lệ này nữa, khuôn mặt rất xinh đẹp, vóc dáng vừa phải không thuộc dạng quá nóng bỏng, nhìn qua là biết kiểu người đơn giản, thanh khiết, trang điểm nhẹ nhàng, hành động thực nữ, lời ăn tiếng nói vô cùng lễ phép, tuy không tỏ ra quá thân thiết với Trịnh Gia Dĩnh nhưng ánh mắt và những hành động quan tâm nhỏ nhặt đã bán đứng cô ta. Cô ta vốn rất để tâm đến người đàn ông bên cạnh mình, hay nói đúng hơn.... cô ta có tình ý với Trịnh Gia Dĩnh.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, ấn đường có chút cau lại. Với con mắt nhìn người của cô bao năm nay, tuyệt đối có thể nhìn ra hai người này là thuộc dạng gì, người đàn ông có tình, người đàn bà có ý, chắc chắn là họ đang yêu nhau. Nhưng nếu đã vậy thì tại sao... Trịnh Gia Dĩnh còn qua lại với Bạch Oa Oa? Còn cho cô ấy cơ hội trở thành bạn gái chứ?

Là cô nhìn lầm... hay là do bọn họ diễn quá giỏi? Có thể không phải là tình yêu đơn thuần mà là... tra nam tiện nữ?

Âu Dương Thiên Thiên bấu tay, có chút suy nghĩ không thông, đúng lúc này, người phục vụ mang thức uống ra cho Âu Dương Thiên Thiên, là thứ mà Âu Dương Vô Thần đã gọi cho cô từ trước - ca cao sữa tươi nóng.

Người phục vụ vừa đặt thức uống xuống trước mặt Âu Dương Thiên Thiên thì Tuyết Lệ liền chỉ tay vào tách cà phê của Trịnh Gia Dĩnh bên cạnh, lên tiếng:

- Sorry, can you help me warm up this cup of coffee, it's cold.

(Xin lỗi, có thể giúp tôi hâm nóng tách cà phê này được không? Nó nguội rồi?)

Người phục vụ nghe thấy, ngay lập tức gật đầu đáp:

- Yes, please wait a moment.

(Vâng, xin vui lòng chờ trong giây lát.)

Vừa nói, người đó vừa cầm theo thức uống của Trịnh Gia Dĩnh đi. Ban đầu anh ta có vẻ không để ý, lên tiếng:

- Không cần đâu, tôi vẫn dùng nó được.

Thế nhưng Tuyết Lệ vẫn khẳng khái mang đổi tách cà phê, còn nói:

- Không được, anh vốn không thể uống đồ lạnh mà.

Âu Dương Thiên Thiên nghe một màn này, cô bình tĩnh cầm ly sữa tươi đổ vào trong tách ca cao của mình, rồi dùng muỗng khuấy lên, đáng vẻ rất tự nhiên, tựa như không để ý đến điều trước mặt. Khuấy vài vòng, cô cầm đưa lên miệng uống một ngụm, lúc đặt ly nước xuống bàn, khóe miệng bỗng nhếch lên.

Hóa ra là vậy, rốt cuộc thì cô cũng biết người phụ nữ này là ai rồi.

Hành động quan tâm mà không gây phản cảm cho Trịnh Gia Dĩnh này, chứng tỏ anh ta đã quen với việc làm của Tuyết Lệ, mới dung túng cho cô ta. Còn nữa, Tuyết Lệ biết rõ anh ta uống được gì, không uống được gì, cho thấy cô ta biết rõ về sở thích của Trịnh Gia Dĩnh. Nếu như việc uống cà phê mà chỉ có thể uống nóng đã trở thành một thói quen, vậy thì chắc chắn thói quen này đã có từ lâu rồi, và luôn được cả hai duy trì. Là như vậy, thì Tuyết Lệ chỉ có thể....

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt trong suốt, chợt nhớ đến một điều. Một năm trước, Trịnh Gia Dĩnh đã chia tay bạn gái, thấy anh ta đã quay trở lại làm người độc thân, Bạch Oa Oa liền chủ động tiến tới, không quá 2 tháng thì hai người chính thức quen nhau.

Như vậy có nghĩa.... người mà biết rõ mọi sở thích của Trịnh Gia Dĩnh, còn khiến anh ta dung túng cho hành động của mình, ngoài Bạch Oa Oa là bạn gái hiện tại, thì chỉ có thể là... bạn gái cũ mà thôi. Không nghi ngờ gì nữa, Tuyết Lệ... chính xác là bạn gái cũ mà Trịnh Gia Dĩnh đã chia tay cách đây 1 năm!

Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục lấy ly sữa tươi đổ vào tách ca cao của mình, cô dùng muỗng khuấy lên, hành động này vô tình lọt vào mắt của Âu Dương Vô Thần bên cạnh, nhưng anh cũng chỉ nhìn chứ không nói gì.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô ngước lên nhìn người đàn ông đối diện, trong đôi con ngươi lộ ra chút khinh thường.

Được lắm, đã quay lại với bạn gái cũ, mà còn dám giấu diếm Bạch Oa Oa, loại nam nhân như thế này... dù tính có tốt đến mức nào... cũng phải giết chết không tha!

Dứt ý nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên liền bỏ muống xuống, cô quay sang nhìn Âu Dương Vô Thần, đột nhiên lên tiếng:

- Vô Thần, em thấy dự án này không tệ, hình như có thể suy nghĩ một chút, cho công ty của anh Trịnh đây... một cơ hội hợp tác.

Âu Dương Vô Thần nhìn cô, thái độ vẫn bình tĩnh, hỏi:

- Em thấy được?

Âu Dương Thiên Thiên nở nụ cười mỉm, thản nhiên trả lời:

- Ừm, lợi nhuận thu về cho công ty không tồi, có thể đáng để suy nghĩ.

Người đàn ông nghe cô nói xong, im lặng vài giây rồi đáp:

- Nếu em đã nói như vậy thì dự án lần này em quyết định đi, anh theo ý em.

Trịnh Gia Đình và Tuyết Lệ thấy vậy, ngay lập tức mừng rỡ, nói:

- Âu phu nhân, cô thật có mắt nhìn, dự án lần này đối với tập đoàn PJH nói chung hay với công ty PJH chi nhánh ở Mỹ nói riêng đều rất có lợi, nếu hợp tác thành công, chắc chắn sẽ là tiền đề phát triển cho một tương lai vô cùng rộng mở.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, cô quay sang nhìn Trịnh Gia Đình, lên tiếng:

- Tôi cũng mong là vậy. Tuy nhiên, dù sao đây cũng là dự án lớn, tôi cần thật cẩn trọng khi quyết định, không thể tùy tiện được. Vậy nên, có thể sẽ phải nghe anh trình bày lại một lần nữa từ đầu đến cuối dự án này, xem có chỗ nào khiến tôi không hài lòng hay không.

Dừng một chút, cô đảo mắt, nói tiếp:

- Hay là như vậy đi, ngày mai 8 giờ tối tại nhà hàng này, chúng ta gặp nhau thêm lần nữa, tôi muốn cùng anh và thư ký Tuyết đây nói về vấn đề này... chi tiết hơn.

Trịnh Gia Đình nghe xong, không cần suy nghĩ gì đáp ngay:

- Được, mọi thứ đều nghe theo sắp xếp của Âu phu nhân.

Âu Dương Thiên Thiên nhận được câu trả lời, cô chớp mắt trào phúng, nhếch môi cười đầy ẩn ý. Nhướn người đứng dậy, cô nói:

- Vậy thì làm như thế đi. Xin lỗi, tôi xin phép vào nhà vệ sinh một lát.

Dứt lời, cô liền đứng dậy, quay người rời đi. Âu Dương Vô Thần vẫn ngồi im một chỗ, anh nhìn ly ca cao nóng trên bàn rồi lại liếc nhìn chiếc túi xách của Âu Dương Thiên Thiên, mím môi không nói.

Nếu như anh không nhìn lầm thì trước khi đứng lên, Âu Dương Thiên Thiên có rút điện thoại cùng một thứ gì đó ra khỏi túi xách. Nếu là đi vệ sinh, thì cầm theo điện thoại làm gì chứ?

=====

Âu Dương Thiên Thiên đi vào trong nhà vệ sinh, cô đóng cửa lại, nhìn tờ danh thiếp trên tay rồi bấm một dãy số vào điện thoại.

Thực hiện một cuộc gọi đi, đợi đầu dây bên kia vang giọng nói của một cô gái trẻ, Âu Dương Thiên Thiên liền lên tiếng trước:

- Oa Oa, là mình, Thiên Thiên đây!

....

- Phải, mình chọn được địa điểm rồi. Khu nhà hàng chính ở khách sạn PJH, cậu biết chứ?

...

- Đây là khách sạn mình ở trong thời gian sắp tới, nên sẽ tiện hơn nếu chúng ta gặp nhau tại đây luôn.

....

- Được, vậy ngày mai 7 giờ nhé, mình đợi cậu.

...

Cuộc đối thoại dừng lại sau lời đồng ý của Bạch Oa Oa, Âu Dương Thiên Thiên ngắt máy, cô lưu số vào trong điện thoại của mình, rồi để nó sang một bên, dùng tay rửa mặt, chỉnh trang lại vẻ ngoài một chút.

Làm xong hết mọi thứ, cô mới mở cửa bước ra ngoài. Thế nhưng khi tay vừa mở chốt cửa ra, thì đột nhiên một bóng đen xông vào, khiến cô không kịp trở tay.

Âu Dương Vô Thần đẩy ngược Âu Dương Thiên Thiên vào lại bên trong, anh đóng cửa, ép thân thể cô lên tường, nói:

- Em có hứng thú với Trịnh Gia Dĩnh?

"..."

Âu Dương Thiên Thiên cau mày ngạc nhiên, theo bản năng thốt lên:

- Hả?

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 790: Ghen

Âu Dương Thiên Thiên cau mày, không hiểu người đàn ông này đang nói đến vấn đề gì, cô hơi động đậy thân thể, lên tiếng:

- Vô Thần, anh làm loạn cái gì vậy? Mau thả em ra.

Thế nhưng người đàn ông không hề làm theo ý cô, ngược lại ép chặt người Âu Dương Thiên Thiên vào tường, nói:

- Đừng có đánh trống lảng, trả lời anh đi, em có hứng thú với Trịnh Gia Dĩnh?

"..."

Âu Dương Thiên Thiên rất bất lực với sự cố chấp của Âu Dương Vô Thần, cô thở hắt một hơi, hỏi:

- Con mắt nào của anh thấy em hứng thú với Trịnh Gia Dĩnh?

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, thản nhiên trả lời:

- Cả hai mắt đều thấy.

"...."

Trả lời như mẹ thiên hạ vậy!

Âu Dương Thiên Thiên tặc lưỡi một cái, hỏi tiếp câu nữa:

- Vậy... anh cảm thấy so với người bạn trai hiện tại của em là anh, thì với chút nhan sắc và năng lực đó của Trịnh Gia Đình, có thể khiến em hứng thú sao?

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt đen láy, chậm rãi đáp:

- Sẽ không.

Âu Dương Thiên Thiên hài lòng gật đầu, nhướn môi nói:

- Đúng vậy, con mắt thâm mỹ của em cực kì tốt, nên chắc chắn sẽ không thể để mắt đến ai khi đã có một người đàn ông hoàn mỹ như anh bên cạnh đâu. Huống hồ, Trịnh Gia Đình còn chưa đẹp đến mức đó.

Người đàn ông nghe xong, im lặng một chút tựa như đang suy nghĩ gì đó, vài giây sau anh lại lên tiếng:

- Nhưng anh thấy em nhìn cậu ta, rất nhiều.

"...."

What? Bồi thêm hai chữ "rất nhiều" vào là có ý gì vậy? Cô chỉ nhìn Trịnh Gia Đình có 2 lần thôi mà, nhiều hơn chỗ nào cơ? Hay ý của anh ấy là nhìn hơn 1 lần là nhiều rồi?

Cạn lời luôn!

Âu Dương Thiên Thiên nở nụ cười bất đắc dĩ, lắc đầu trả lời:

- Không mà, anh tin em đi có được không?

Âu Dương Vô Thần mím môi, vẫn không chịu bỏ qua cho cô, tiếp tục tra hỏi:

- Vậy tại sao em lại muốn tham gia vào dự án? Anh cảm thấy em có vẻ thích gặp mặt Trịnh Gia Dĩnh một lần nữa lắm?

"..."

Âu Dương Thiên Thiên lần này thực sự hạn hán lời, cô há miệng, cố gắng giải thích:

- Không phải như anh nghĩ đâu, em chỉ là muốn cho Trịnh Gia Dĩnh một bài học vì anh ta đã đắc tội với một người bạn của em thôi mà. Hoàn toàn không có tình cảm gì với tên đó hết.

Người đàn ông đối diện với ánh mắt của Âu Dương Thiên Thiên, hỏi một cách khẳng định:

- Thật không? Không còn lí do nào khác?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu chắc nịch, rành rọt đáp:

- Thật hơn chữ thật. Tuyệt đối không có lí do nào khác...

Dừng một chút, cô liếm môi, quay đầu đi tỏ vẻ như giận dữ:

- Nếu anh không tin, vậy thì lấy lại dự án đi, em không cần nữa.

Lần này đến lượt Âu Dương Vô Thần xuống nước, anh bỏ tay xuống, hạ giọng nói:

- Không đâu, anh tin em. Muốn làm gì cứ làm đi, em vui là được.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn người đàn ông, âm thầm bật cười.

Âu Dương Vô Thần mặc dù nói vậy nhưng khuôn mặt vẫn tỏ ra khó chịu, anh bặm môi, lẩm bẩm thành tiếng:

- Nhưng mà... sau này em đừng nhìn ai nữa, có vẻ tính chiếm hữu của anh lớn hơn anh tưởng, nên anh không thích em nhìn người đàn ông nào khác ngoài anh đâu.

"..."

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, trêu chọc nói:

- Anh cũng biết tính chiếm hữu của mình cao à? Em tưởng anh không nhận ra chứ. Chạy đến tận nhà vệ sinh nữ để tra hỏi thế này thì.... thật đúng hết nói nổi.

Dứt lời, cô quay người lại, tính mở cửa đi ra bên ngoài, thế nhưng đúng lúc này, đột nhiên một cánh tay vươn tới, lại chặn tiếp cánh cửa muốn mở đó. Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, chưa kịp nghĩ gì thì người đàn ông phía sau đã xoay thân thể cô lại, cúi đầu ngậm lấy đôi môi cô.

Âu Dương Thiên Thiên kinh ngạc trước hành động của Âu Dương Vô Thần, cô đưa tay lên, theo bản năng đẩy anh ra, nghi hoặc hỏi:

- Anh làm gì vậy? Không phải chuyện giải quyết xong rồi sao?

Âu Dương Vô Thần liếm môi một cách lưu manh, anh há miệng ra, không báo trước mà cắn lấy môi trên của cô gái, đáp:

- Anh cắn cái miệng hư của em, không ngoan ngoãn chút nào.

Âu Dương Thiên Thiên giật vai như bị kiến cắn, cô đẩy người đàn ông ra thêm một lần nữa, lên tiếng:

- Người không ngoan ngoãn bây giờ là anh đấy, chúng ta còn có người đang đợi bên ngoài kia kìa (ý chỉ Trịnh Gia Đình và Tuyết Lệ)

Âu Dương Vô Thần cười nham hiểm, trả lời:

- Không sao đâu, không thấy chúng ta quay lại bọn họ sẽ tự động rời đi thôi. Dù sao cuộc hẹn em cũng đã sắp xếp xong rồi, không còn lí do gì để bàn thêm nữa.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, lại nói tiếp:

- Nhưng túi xách em còn ở ngoài đấy, vẫn chưa...

Chưa kịp dứt lời, người đàn ông đã giơ chiếc túi nhỏ trong tay mình lên, ám chỉ đồ của cô anh đã cầm cả rồi.

"..."

Âu Dương Thiên Thiên có chút câm nín, giọng ngập ngừng:

- Nhưng mà... đây là nhà vệ sinh nữ, lỡ như có ai vào thì làm thế nào? Anh trước bỏ em xuống đi đã.

Âu Dương Thiên Thiên mơ hồ cảm nhận được mùi nguy hiểm, thế nhưng đến lúc cô nhận ra thì đã quá muộn, Âu Dương Vô Thần đã nhắc bóng cô lên, nói:

- Không sao, chúng ta đổi chỗ khác là được.

!!!

Dứt lời, anh liền mang theo Âu Dương Thiên Thiên, di chuyển thật nhanh ra khỏi nhà vệ sinh, thậm chí là với vận tốc "ánh sáng", trong chớp mắt, Âu Dương Vô Thần đã đưa cô lên đến tầng 40.

Vừa vào trong phòng của hai người, anh không chịu đựng được mà ngay lập tức ép cô lên cánh cửa, hôn tới tấp mọi nơi trên cơ thể của Âu Dương Thiên Thiên. Mắt, môi, cổ, xương quai xanh.... toàn bộ đều mút sạch, những nơi miệng anh đi qua, đều bị đánh dấu những vết chủ quyền riêng biệt.

Âu Dương Thiên Thiên ngẩng đầu lên cao, cô cắn môi, tận hưởng cảm giác sung sướng mà người đàn ông mang lại.

"Roẹt" - Một mảnh áo trước ngực Âu Dương Thiên Thiên bị xé rách, Âu Dương Vô Thần có chút thô bạo nâng hông cô lên, để hai chân cô kẹp vào hông mình, rồi cúi mặt chôn sâu vào nơi mềm mại.

- A.... - Âu Dương Thiên Thiên rên lên một tiếng khoái cảm, hai tay cô vô thức nắm lấy tóc người đàn ông, thậm chí, vì quá kích thích mà cúi đầu xuống cắn lấy tai anh, dường như không thể chịu nổi những cảm giác này.

Hành động tưởng nhỏ như vậy lại vô tình tác động đến Âu Dương Vô Thần, anh cắn răng, ôm lấy Âu Dương Thiên Thiên đi về phía giường, đặt cô nằm xuống rồi cởi hết toàn bộ thứ vướng víu trên người cả hai ra.

Âu Dương Vô Thần triển miên trên cơ thể của Âu Dương Thiên Thiên, giờ phút đó, cả hai như lạc vào thế giới hồng hoan, không còn chút suy nghĩ gì tồn tại ở thế giới hiện thực nữa. Mặc dù lúc ân ái, Âu Dương Thiên Thiên có đôi khi vô tình nghĩ đến chuyện gì đó, nhưng rồi cũng bị những khoái cảm mãnh liệt của người đàn ông mang đến chôn vùi hết tất cả.

Không nghĩ nữa, không sợ nữa, khoảnh khắc này... bọn họ chỉ là hai người yêu nhau say đắm nhau mà thôi...

=====

Ngày hôm sau, gần 7 giờ tối, tại nhà hàng PJH...

Âu Dương Thiên Thiên đã đến đợi từ sớm, cô ngồi trên ghế, an an tĩnh tĩnh chờ đợi. Ngày hôm nay, khoác trên người một chiếc váy đỏ, kết hợp với những phụ kiện tinh tế đã tôn lên nhan sắc của cô, đưa sắc đẹp lên một tầm cao mới, vừa mạnh mẽ, vừa tự tin lại toát ra sự thông minh quyến rũ.

Âu Dương Thiên Thiên liếc nhìn đồng hồ một chút, vừa lúc kim phút chạm đến số 12, một thân ảnh đã xuất hiện ngay trước mắt cô. Bạch Oa Oa đến rồi!

Nở một nụ cười mỉm, Âu Dương Thiên Thiên ngẩng mặt nhìn lên, nói:

- Đúng giờ thật đấy!

Bạch Oa Oa cúi mặt cười gượng, cô ngồi xuống chiếc ghế đối diện, chậm rãi đáp:

- Xin lỗi, vì hôm nay gặp cậu nên mình cố ý lựa trang phục trông chỉnh chu một chút, nên mới mất nhiều thời gian. Cũng may là còn kịp, không trễ giờ hẹn với cậu.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn Bạch Oa Oa một thân váy trắng thanh lịch, nhẹ thở một hơi lên tiếng:

- Không sao đâu, nhìn hợp với cậu lắm.

Vừa nói, cô vừa cầm chiếc túi bên cạnh mình đặt lên bàn, đẩy nó về phía trước:

- Lúc này đi dạo phố mình có mua một số thứ, cảm thấy những cái này sẽ hợp với cậu nên mình đem tới, cậu nhận đi. Xem như đây là quà mình tặng cậu sau nhiều năm không gặp.

Bạch Oa Oa chớp mắt ngạc nhiên, nhìn nhãn hiệu in trên túi hàng mà sửng sốt.

Đây không phải là Lancome, nhãn hiệu mỹ phẩm nổi tiếng thế giới của tập đoàn L'Oreal - Pháp sao?

Liếc mắt nhìn những thứ bên trong, toàn là son và những sản phẩm dành cho da, nhìn sơ qua cũng biết là hàng hiệu rồi. Những thứ này... chưa chắc

ai cũng mua được.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, chậm rãi nói:

- Là con gái, nên chăm sóc bản thân mình thật tốt. Ở nơi tha hương xứ người này, yêu thương bản thân chính là cách để tồn tại lâu dài nhất. Cậu còn trẻ, lại đam mê công việc như vậy, mình nghĩ những thứ mình mua này, có thể sẽ giúp cậu nhiều lắm đấy!

Bạch Oa Oa vừa cảm động vừa xấu hổ, cô ngược mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên, ghen ngào trả lời:

- Như vậy sao được chứ, cậu đến đây mình đã không mua được gì cho cậu rồi, ngược lại sao có thể nhận quà từ cậu chứ?

Âu Dương Thiên Thiên biết trước Bạch Oa Oa sẽ nói những lời này, cô nhếch môi, tỏ ra tình nghịch đáp:

- Ai nói là cậu không mua gì cho mình? Không phải cậu nói sẽ đãi mình một bữa thật ngon sao? Tối hôm nay, mình sẽ ăn những món ngon nhất trong nhà hàng này, để vợ vét hết túi tiền của cậu luôn. Rồi cậu sẽ thấy, cái giá để đánh đổi "món quà" của mình.

Bạch Oa Oa bật cười trước sự hài hước của Âu Dương Thiên Thiên, cô gật đầu mạnh, lên tiếng:

- Được, vậy thì gọi món đi. Hôm nay mình sẽ làm "kim chủ", bao cậu một bữa hoành tráng.

Dứt lời, cả hai cùng cười phá lên. Âu Dương Thiên Thiên ngoắc tay với người phục vụ, xem qua một lượt thực đơn rồi gọi món, đặc biệt, cô còn gọi thêm một chai rượu vang với nồng độ cồn thấp, để cả hai cùng uống.

...

Không đợi quá lâu, các món ăn nhanh chóng được dọn lên, Âu Dương Thiên Thiên như bình thường ăn bát tết chín 4 phần, cô cầm dao nĩa cắt từng miếng bằng phẳng, đẹp mắt, động tác vô cùng thành thạo.

Bạch Oa Oa ăn cũng rất khí chất, vì tính chất công việc nên cô vốn quen với chuyện ăn uống phải thanh lịch rồi, nhưng nhìn phong thái mà Âu Dương Thiên Thiên tỏa ra, vẫn là không nhịn được lên tiếng:

- Thiên Thiên, 7 năm rồi không gặp, cậu thay đổi nhiều quá. Bây giờ đã là một tiểu thư thuê các thật sự rồi.

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, hỏi ngược lại:

- Mình vẫn vậy thôi, có gì khác đâu chứ.

Bạch Oa Oa lắc đầu, ánh mắt có chút sâu xa, đáp:

- Không đâu, cậu thay đổi như thế nào mình nhận ra được mà. Lúc nhỏ chúng ta thường chơi chung với nhau, tính cậu vừa nhút nhát vừa dễ khóc, lại rất hay sợ người lạ, thú thật khi đó không nghĩ cậu sẽ lớn được đâu. Không ngờ... chớp mắt một cái, cậu đã trưởng thành hơn rất nhiều. Bây giờ, cậu tự tin, xinh đẹp, vừa trầm tĩnh vừa dịu dàng, đến cách nói chuyện cũng ý tứ, mình bất ngờ lắm đấy.

Âu Dương Thiên Thiên nghe Bạch Oa Oa nói, cô hơi ngừng tay, nhưng rồi rất nhanh lại tiếp tục cắt miếng thịt của mình, nói:

- Con người rồi ai cũng lớn, cũng cần phải học cách trưởng thành, đâu ai có thể mãi như lúc nhỏ, đúng không?

Bạch Oa Oa cười hắt ra một hơi, cúi đầu trả lời:

- Phải, cậu nói rất đúng. Con người ai cũng cần lớn, không ai là không thay đổi....

Âu Dương Thiên Thiên nuốt miếng ăn trong miệng mình xuống, cô buông dao nĩa, vươn tay cầm lấy ly rượu bên cạnh, hớp một ngụm nhỏ.

Liếc nhìn đồng hồ trong tay, cô nhìn về phía Bạch Oa Oa, hỏi:

- Oa Oa, nếu như cậu phát hiện bạn trai hiện tại của cậu lừa dối cậu, thì cậu sẽ làm gì?

Bạch Oa Oa nhướn mày, đảo mắt đáp:

- Bạn trai hiện tại? Ý cậu nói là Gia Dĩnh sao? Không thể nào đâu, anh ấy rất tốt, sẽ không bao giờ lừa dối mình chuyện gì đâu.

Âu Dương Thiên Thiên lắc chiếc ly trong tay, mỉm cười nói:

- Cậu có vẻ tin tưởng tuyệt đối bạn trai mình quá nhỉ, nhưng mình chỉ bảo "nếu" thôi mà. Nếu như có một ngày, cậu phát hiện Trịnh Gia Dĩnh phản bội cậu, cậu sẽ làm gì?

Bạch Oa Oa hơi nheo mắt, im lặng như có chút suy nghĩ, tầm vài giây sau, cô nhìn sang chai rượu vang bên cạnh, lên tiếng:

- Ưm... nếu như là vậy...

Kéo dài âm cuối câu, Bạch Oa Oa vươn tay cầm lấy chai rượu vang, đồng dục trả lời:

- Thì mình sẽ dùng cái chai này, đập vỡ đầu anh ta. Có đúng ý cậu không? Hahaha.

Dứt lời, Bạch Oa Oa cười một cách tinh nghịch. Âu Dương Thiên Thiên cũng cười theo, nhưng trong mắt cô lại không hề hiện lên sự phấn khích như thế, chỉ rũ mắt, nói nhỏ:

- Thật vậy sao.

Âu Dương Thiên Thiên vừa nói xong, từ phía cửa, xuất hiện hai bóng hình quen thuộc khoác tay nhau, đang thản nhiên bước vào bên trong. Bạch Oa Oa ngồi đối diện Âu Dương Thiên Thiên, với góc nhìn của cô, vô tình nhìn thấy được khung cảnh này. Khoảnh khắc đó, nụ cười trên môi Bạch Oa Oa cứng đờ, ánh mắt... cũng hoàn toàn đứng hình.

Âu Dương Thiên Thiên không cần nhìn cũng biết lí do Bạch Oa Oa ngừng cười, cô liếc mắt xuống đồng hồ trên tay, còn 5 phút nữa là đến 8 giờ. Như vậy... có lẽ là cũng tới rồi.

Ngẩng mặt lên, Âu Dương Thiên Thiên bình thản đặt ly rượu xuống bàn, đôi con ngươi nhìn thẳng Bạch Oa Oa.

Oa Oa, mình thắc mắc đấy. Liệu cậu... sẽ thật sự làm như điều mình nói chứ?

Bão sắp tới Tiêu ấn định là vào thứ bảy tuần này nha, 5 chương. Những ngày tiếp theo, không biết Tiêu có ra chương hay không, nên các bạn cứ kiên nhẫn đợi nhé.

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 791: Đá Nh

Bạch Oa Oa kinh ngạc đứng lên, cô mở to mắt nhìn hai người một nam một nữ đang đi tới, trong thâm tâm như chết lặng.

Trịnh Gia Dĩnh và Tuyết Lệ ban đầu không để ý tới, nhưng đi gần đến thì cuối cùng cũng phát hiện ra Bạch Oa Oa đang đứng. Anh ta dường như rất bất ngờ trước sự xuất hiện của cô, không kiềm chế được mà gọi:

- Oa Oa?

Tuyết Lệ nghe thấy cái tên quen thuộc cũng quay sang nhìn, vô tư lên tiếng chào hỏi:

- Oa Oa, lâu quá không gặp, cô đến đây ăn tối sao?

Thân thể Bạch Oa Oa run lên, cô liếc nhìn hai cánh tay đang nắm chặt lấy nhau, ngập ngừng nói:

- Hai người... hai người... không phải đã chia tay rồi ư?

Trịnh Gia Dĩnh đảo mắt, không dám nhìn thẳng vào mặt của cô gái, ngược lại, Tuyết Lệ lại tỏ ra rất thân thiện, vui vẻ ôm lấy cánh tay của người đàn ông bên cạnh, cười đáp:

- À, về chuyện đó, chúng tôi đã quay lại rồi.

Bạch Oa Oa siết tay, cô cắn răng, hỏi tiếp:

- Từ... từ lúc nào vậy?

Trịnh Gia Đình vẫn không đối diện với cô, câu trả lời tiếp tục là Tuyết Lệ nói thay anh ta:

- Mới đây thôi, cũng gần 2 tháng rồi, Gia Đình không nói với cô sao?

Bạch Oa Oa nghe xong, đột nhiên cười hắt một hơi, ánh mắt cô có chút lấp lánh. Cô nhìn lên người đàn ông, đôi môi mấp máy:

- Nói? Nếu nói... tôi cũng đâu bất ngờ như thế này.

Tuyết Lệ bây giờ mới nhìn ra Bạch Oa Oa có vấn đề, cô ta nhú mày, hỏi với giọng nghi hoặc:

- Oa Oa, cô làm sao thế? Cảm thấy không khỏe ở đâu?

Dừng một chút, Tuyết Lệ liếc nhìn chai rượu trên tay của Bạch Oa Oa, hỏi tiếp:

- Cô cầm cái này... là tính làm gì vậy?

Bạch Oa Oa nghe người phụ nữ nói, theo bản năng rũ mắt nhìn xuống, bấy giờ, liền nhớ đến câu hỏi của Âu Dương Thiên Thiên lúc nãy...

"Nếu có một ngày, cậu phát hiện bạn trai mình phản bội, thì cậu sẽ làm gì?"

Căn đôi môi run rẩy, Bạch Oa Oa ngược mắt nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên, chợt thấy cô quay sang nhìn mình.

"Nếu là vậy, thì mình sẽ dùng cái chai này... đánh vỡ đầu anh ta!"

Âu Dương Thiên Thiên dùng đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng nhìn Bạch Oa Oa, tựa như muốn xem thử, cô sẽ làm như thế nào đây. Nhìn sâu

vào đôi mắt đó, thực sự có thể cảm nhận được hải hùng.

Trịnh Gia Dĩnh im lặng một hồi lâu rồi cuộc cũng đủ can đảm ngược lên nhìn Bạch Oa Oa, anh mím môi, nói:

- Lỗi là anh phạm phải, em muốn đánh... thì cứ đánh anh.

Câu nói này như một chất xúc tác, khiến trái tim đóng băng của Bạch Oa Oa vỡ vụn thành từng mảnh, lời thú tội đầy đau đớn đó... thật sự đã phá vỡ sự lưỡng lự cuối cùng của cô ấy.

- Anh im miệng đi! - Bạch Oa Oa vừa hét vừa giơ tay đang cầm chai rượu vang lên, dường như thật sự muốn đánh vào đầu của Trịnh Gia Dĩnh.

Tuyết Lệ đứng bên cạnh ngay lập tức hoảng hốt, trợn mắt thốt lên:

- Oa Oa, cô muốn làm gì? Đừng làm bậy!

Cũng vào lúc đó, đột nhiên cánh tay Bạch Oa Oa chuyển hướng, khiến chai rượu không chĩa ra ngoài nữa, mà là chuyển hướng vào bên trong. Trước ánh mắt của tất cả mọi người, nó va đập vào đầu một người thật mãnh liệt.

"Choang" - Tiếng va chạm vang lên, đồng thời những mảnh vỡ thủy tinh cũng rơi vãi xuống mặt đất. Thế nhưng... thật đáng kinh ngạc, người bị đánh lại không phải là Trịnh Gia Dĩnh, cũng không phải Tuyết Lệ, mà chính là Bạch Oa Oa!

Cô ấy... đã tự đánh vào đầu của chính mình!!

- Oa Oa!

- Oa Oa!

Hai tiếng gọi đồng thanh vang lên, cả Trịnh Gia Dĩnh và Tuyết Lệ đều kinh ngạc đến mức không thể tin nổi, bọn họ hoàn toàn sốc trước hành động của Bạch Oa Oa.

Âu Dương Thiên Thiên cũng bất ngờ đứng dậy, cô mở to mắt nhìn cô gái đang nín nhịn nước mắt của chính mình, nghe tiếng cô nói:

- Không phải anh.... lỗi là ở tôi mới đúng. Tất cả là do tôi mù, mới không nhìn ra được sự phản bội của anh. Lần này... tôi sáng mắt rồi!

Dứt lời, Bạch Oa Oa chậm rãi quay người, khoảnh khắc cô xoay đầu lại, giọt lệ trên mi mắt... cuối cùng cũng rơi xuống.

Đúng! Là do cô mù, là do cô ngu, nên mới tin là Trịnh Gia Dĩnh hết yêu Tuyết Lệ rồi. Cô vì quá yêu anh ta mà dường như đã quên mất một điều, bọn họ đã yêu nhau 8 năm, tình cảm vốn đã trở nên bền bỉ như sắt đá, sao có thể nói hết là hết?

Cô ngu, cô đúng là ngu mà!!

Trịnh Gia Dĩnh kinh hoàng nhìn theo bóng lưng của Bạch Oa Oa, anh tiến lên phía trước một bước, vươn tay ra gọi lớn tên cô:

- Oa Oa!

- Đứng lại, anh căn bản không có tư cách gọi tên cậu ấy! - Đúng lúc đó, Âu Dương Thiên Thiên bên cạnh liền lên tiếng.

Trịnh Gia Dĩnh quay qua nhìn cô, ánh mắt có chút kinh ngạc:

- Âu phu nhân?

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi bước đến trước mặt của người đàn ông, ánh mắt thật lạnh lẽo nhìn anh ta:

- Trịnh Gia Dĩnh, anh còn mặt mũi gọi tên Oa Oa sao? Chẳng lẽ, anh không để ý đến cảm nhận của người bạn gái bên cạnh anh bây giờ?

Lời Âu Dương Thiên Thiên vừa xong, Trịnh Gia Dĩnh liền nhìn sang Tuyết Lệ, chỉ thấy cô một khuôn mặt mù mờ không hiểu, hỏi:

- Âu phu nhân, cô đang nói cái gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, bình thản đáp:

- Tiếc cho cô gần một thập kỉ ở bên cạnh anh ta, mà vẫn không thể hiểu được mọi thứ về anh ta. Đến bây giờ, thậm chí còn bị lừa. Tuyết Lệ, người bạn trai này của cô, trong những năm tháng không có cô bên cạnh, đã âm thầm trao cho một cô gái khác cơ hội, trở thành bạn gái của anh ta. Người đó, chính là Bạch Oa Oa!

Tuyết Lệ nghe xong, tay đang nắm lấy Trịnh Gia Dĩnh chợt buông lỏng, cô cứng nhắc quay đầu nhìn người đàn ông mình yêu thương hết mực, lắp bắp lên tiếng:

- Không thể nào, Gia Dĩnh... anh đã nói là anh chỉ yêu em... chỉ đợi em, không thể nào.... anh sẽ không...

Âu Dương Thiên Thiên cười nửa miệng, đáp với giọng cực kì mỉa mai:

- Lời hứa của đàn ông... luôn là lời xàm xí và phù phiếm nhất, vậy mà cô cũng tin sao? Thật là ngây thơ.

Dứt lời, cô quay sang nhìn lại người đàn ông đứng bên cạnh Tuyết Lệ, châm biếm nói:

- Trịnh Gia Dĩnh, nếu như đã muốn yêu một người, thì nên tự biết kiềm chế bản thân, đừng ra ngoài ban phát tình yêu cho người khác. Nếu muốn đợi một người, thì phải chịu được sự đau đớn của tâm hồn, chịu đựng được

từng cơn gặm nhấm của nỗi nhớ, chứ đừng mở cánh cửa trái tim đang mềm yếu cho người phụ nữ khác. Trong lúc cô đơn, anh đi tìm một người có thể chữa được nỗi đau cho anh, vậy anh có từng nghĩ, hậu quả sẽ như thế nào không?

- Người con gái đã ở bên cạnh anh 7 năm, chấp nhận đi phía sau anh, không đáng phải nhận tình yêu từ một người thay thế đâu. Trịnh Gia Dĩnh, anh chưa bao giờ đặt mình vào trong hoàn cảnh của cô ấy, nghĩ cho cô ấy dù chỉ là một lần. Bạch Oa Oa đã dành cả thanh xuân để giúp đỡ anh, cho dù là với lí do gì thì việc anh làm với cô ấy đều không công bằng!

Nói xong, Âu Dương Thiên Thiên liếc nhìn sang Tuyết Lệ, lạnh nhạt lên tiếng:

- Còn cô nữa, cô yêu anh ta lâu như vậy rồi, thế mà không thể nhận ra được bạn trai mình có người phụ nữ khác bên ngoài sao? Chẳng lẽ trước khi quay lại, cô không tìm hiểu kĩ càng mọi chuyện sao? Chia tay đã 1 năm, cô nghĩ anh ta vẫn đợi cô ròng rã 12 tháng mà không có mối tình mới à? Cứ cho rằng người đàn ông này muốn giấu đi, nhưng đã có bạn gái thì có cố che giấu cũng sẽ bị lộ thôi, vậy mà cô cũng không nhận ra? Tuyết Lệ, tôi ngược lại muốn xem xem, hôm nay cô biết được chuyện này, thì sẽ xử trí như thế nào đây!

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt lạnh lẽo, cô giật lấy cuốn hợp đồng trên tay của Trịnh Gia Dĩnh, rồi tung nó lên trời cao:

- Làm việc cũng giống như làm người, việc có thể làm sai, nhưng tâm thì không thể làm bẩn. Học cách làm người trước, rồi hãy ra đời làm việc.

Dứt lời, cô quay người mạnh mẽ bước đi, trên cao, từng giờ giấy tung bay lên trời rồi cuối cùng cũng rơi xuống đất. Dường như, sự bắt đầu ngăn ngui đầy tham lam này... cũng đã đến lúc kết thúc rồi.

====Hãy yêu khi bạn sẵn sàng, đừng yêu khi bạn thấy cô đơn
quá=====

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 792: Thứ ĐáNg Từ Bỏ

Âu Dương Thiên Thiên đi ra khỏi nhà hàng, bấm nút thang máy xuống tầng dưới của khách sạn, cô đảo dác nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng hình của Bạch Oa Oa.

Lúc này, nhiều người đi ngang qua cô đều thì thầm bàn tán cái gì đó và hướng mắt chỉ về phía cửa ra vào. Âu Dương Thiên Thiên theo hướng đó mà chạy, cuối cùng cũng phát hiện ra Bạch Oa Oa. Thấy cô ấy đang lững thững đi từng bước nặng nề, cô ngay lập tức bước đến, cầm lấy tay Bạch Oa Oa kéo lại, hỏi:

- Cậu không sao chứ?

Lúc này thấy Bạch Oa Oa tự lấy chai thủy tinh đập vào đầu, cô thật sự cảm thấy kinh ngạc, nếu nói là không sao, cô thật sự không tin. Và quả nhiên, đúng như điều Âu Dương Thiên Thiên nghĩ, chiếc váy trắng tinh trên người Bạch Oa Oa đã hoàn toàn bị nhiễm bẩn, những màu đỏ thẫm loang lổ trên từng tấc vải, không thể nhận ra đây là màu của rượu vang hay là màu của máu nữa.

Liếc mắt nhìn lên, Âu Dương Thiên Thiên thấy một vệt máu dài đang chảy xuống từ một bên đầu của Bạch Oa Oa, cô vươn tay vén mái tóc trước của cô ấy lên, cau mày nói:

- Cậu bị thương rồi, mình đưa cậu đến bệnh viện.

Vừa nói, cô vừa cầm lấy tay người con gái muốn kéo đi, thế nhưng ngay lúc đó, đột nhiên Bạch Oa Oa hất văng tay của Âu Dương Thiên Thiên ra, hét lên:

- Cậu đừng động vào mình.

Âu Dương Thiên Thiên không phòng bị nên nhất thời lui về sau vài bước, cô giữ vững thân thể, chậm rãi thu tay về, đáp:

- Được rồi, mình không động vào cậu, chúng ta đến bệnh viện đi.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên rút trong túi ra một vật màu đen, cô bấm nút đỏ trên đó, từ đằng xa một tiếng "Bíp" kêu lên, chiếc xe đậu bên đường đã được mở khóa. Nhắc chân bước đi tới, bất ngờ phía sau cô vang lên giọng nói:

- Cậu biết rồi phải không? Chuyện Trịnh Gia Dĩnh đã lừa mình, cậu đã biết trước rồi đúng chứ?

Âu Dương Thiên Thiên quay lưng lại, cô nhìn Bạch Oa oa, mím môi gọi:

- Oa Oa, mình...

- Nếu không sao có thể trùng hợp như vậy? Cậu vừa hỏi mình câu hỏi đó thì cũng là lúc mình biết được sự thật? - Bạch Oa Oa cắt ngang lời của Âu Dương Thiên Thiên, giọng ghen ngào nói.

"..."

Âu Dương Thiên Thiên chớp đôi mắt trong suốt, cô im lặng vài giây rồi gật đầu trả lời:

- Phải, mình biết trước rồi. Và chính mình cũng là người sắp xếp mọi chuyện, để Trịnh Gia Dĩnh cùng Tuyết Lệ đến nơi của chúng ta, và cũng để cho cậu nhận ra bộ mặt thật của hắn.

Đôi mắt Bạch Oa Oa ngân ngấn nước, cô run run đôi môi khô nứt, lên tiếng hỏi:

- Tại sao cậu lại làm như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên cau mày, rành rọt đáp:

- Bởi vì mình muốn cậu biết được sự thật.

Bạch Oa Oa siết chặt tay, gằn giọng gầm một tiếng:

- Tại sao?

- Bởi vì mình muốn cậu nhận ra cậu yêu sai người rồi, đồ ngốc! - Âu Dương Thiên Thiên lần này cũng hét lên, cô nhướn mày, chỉ thẳng mặt của Bạch Oa Oa, nói:

- Cậu vì một tên cặn bã mà khiến bản thân thảm hại như thế nào cậu biết không? Cậu vì một kẻ không yêu mình mà tàn nhẫn với chính bản thân như thế nào cậu biết không? Cậu vì Trịnh Gia Đình mà tàn phá thanh xuân của mình như thế nào cậu biết không? Cậu KHÔNG BIẾT! Căn bản là không biết chính mình thay đổi đến thất bại như thế nào cả.

- Có sự thật nào là không khó chấp nhận chứ? Có sự thật nào là dễ dàng nhìn nhận chứ? Nhưng vì mình muốn cậu biết nhanh một chút, sẽ đau một lần rồi thôi, còn hơn đến khi tình cảm quá sâu đậm, cậu sẽ không dứt ra được, nên mình mới phải làm như vậy. Thậm chí, mình tính hết mọi đường, mọi chuyện có thể xảy ra nếu cậu thực sự không thể chịu được chuyện này, nhưng ngàn tính vạn tính mình lại không nghĩ đến cậu sẽ tự làm tổn thương mình vì một kẻ không đáng như vậy, Bạch Oa Oa!

Người con gái bị chỉ trích, uất ức đến khóc thành tiếng, há miệng gào thét:

- Cậu thì biết gì chứ? Cậu vốn không ở trong hoàn cảnh của mình, cậu không biết điều đó đối với mình kinh khủng đến mức nào đâu.

Âu Dương Thiên Thiên trừng mắt, mạnh mẽ phản bác:

- Đúng! Mình không biết gì hết, không biết tình cảm cậu dành cho Trịnh Gia Dĩnh nhiều như thế nào, cũng không biết anh ta có ý nghĩa gì lớn lao đối với cuộc sống của cậu, nhưng mình biết, anh ta không xứng với sự hi sinh của cậu, Bạch Oa Oa! Trịnh Gia Dĩnh bắt cả hai tay, cùng một lúc quen 2 người phụ nữ, vừa muốn có cậu vừa muốn có người mình yêu, lừa dối và phản bội, hắn ta thực sự là tên cặn bã, dù có tốt đến mức nào thì việc mà hắn làm cũng đều là đê tiện!

- Cậu nói điều này đối với cậu là kinh khủng, sự thật này đối với cậu là tàn nhẫn. Nhưng cậu có biết thế giới ngoài kia còn có biết bao nhiêu phụ nữ trải qua việc kinh khủng hơn cậu không? Có người từng trao trọn vẹn cả thanh xuân, cả sự nghiệp, cả một cuộc đời vì một tên giống như Trịnh Gia Dĩnh đấy, đi đến cuối con đường của hôn nhân cùng hắn ta nhưng kết quả là gì cậu biết không? Người phụ nữ đó đã bị chồng của mình phản bội, thậm chí là bị hắn ta giết chết! 12 năm của cô ấy đã cống hiến hết sức như thế nào, so với cậu chỉ có 9 tháng, nhiều nhất cũng chỉ 7 năm cậu nhận ra được sự chênh lệch kinh khủng này chưa? Việc của cậu, căn bản chẳng là gì cả!

Bạch Oa Oa cắn răng, không thể nói lại được, cô ta siết chặt tay, móng tay đâm sâu vào da thịt đau rất.

Âu Dương Thiên Thiên nói xong, cô thở hắt ra một hơi, điều chỉnh lại hơi thở của mình rồi mới nói tiếp:

- Oa Oa, mình biết chấp nhận một sự thật tàn nhẫn là rất khó khăn, nhưng thế giới này là vậy mà, đâu phải vì cậu là phụ nữ mà nương tay với cậu đâu. Nếu người đàn ông đó đã không đáng, thì cậu nên vứt bỏ anh ta

thật dứt khoát đi. Dám yêu dám hận, dám vấp ngã dám đứng lên, đó mới là điều mà cậu cần làm, chứ không phải vì một tên cặn bã mà ra tay tổn thương chính bản thân mình.

- Từ bỏ không bao giờ là điều dễ dàng, Oa Oa. Nhưng nó đáng!

Âu Dương Thiên Thiên đã trải qua gần hai đời người, cô cũng từng vì một tên cặn bã mà đau khổ, vậy nên cô thấu hiểu cảm giác của Bạch Oa Oa rõ hơn bất kì ai hết. Nhưng cô khác cô ấy ở một điểm, chính là cô lựa chọn mạnh mẽ đối đầu lại, không phải uất ức cam chịu. Cô biết đối với tình yêu sâu nặng, rất khó khăn để làm theo lý trí, nhưng phụ nữ phải biết tỉnh táo đúng lúc, nhìn ra cái gì đáng, cái gì không đáng mà buông bỏ. "Dám yêu dám hận" thực sự là lựa chọn của cô lúc đó, đến bây giờ đều chưa từng hối hận. Bởi vì chính nhờ quyết định ấy, mà sau này cô mới gặp được người thật lòng yêu cô, khiến cô muốn tồn tại tiếp tục ở thế giới đáng sợ này, dù cho con đường phía trước bây giờ vẫn còn rất chông gai. Nhưng vì người đó, cô vẫn đang sống, vẫn đang đấu tranh từng ngày với "sự thật" để bảo vệ tình yêu của cả hai.

Âu Dương Thiên Thiên dứt lời, cô đi đến chiếc xe ô tô, mạnh mẽ mở cánh cửa nơi ghế phụ ra, lên tiếng:

- Lên xe đi, mình sẽ không để cậu vì tên đó mà mất máu đến chết đâu.

Lần này, Bạch Oa Oa không còn gì để cãi nữa, cô ta cuối cùng cũng nhấc chân, bước từng bước đến chỗ của Âu Dương Thiên Thiên, rồi ngồi vào trong xe. Đóng cửa lại, Âu Dương Thiên Thiên đi vòng sang bên kia, ngồi vào ghế lái, sau đó nhấn ga chạy đi.

=====

Lúc này, ở một nơi khác...

Mã Nhược Anh đang ở trong một căn phòng, chợt có tiếng điện thoại vang lên, cô vươn tay cầm lấy di động của mình, không nhìn màn hình mà trực tiếp hỏi:

- Có chuyện gì?

Từ đầu dây bên kia, giọng một người phụ nữ truyền đến:

- Phó chủ, người của hội vừa mới liên lạc, báo đến một tin tức. Lão đại của cô đã tới Mỹ rồi, cô ấy phát lệnh đến toàn bộ thành viên tổ Satan, muốn gặp mặt tất cả vào ngày mai. Đồng thời căn dặn, không được thiếu một ai!

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 793: Vị Lão Đại Bí Ẩn

Âu Dương Thiên Thiên lái xe đến bệnh viện, trên đường đi, cô và Bạch Oa Oa không nói chuyện với nhau nữa, cả hai đều lựa chọn cách im lặng, mỗi người một suy nghĩ riêng biệt. Bạch Oa Oa tựa đầu vào ghế, cô nhắm mắt lại, dường như có chút mệt mỏi. Liếc nhìn thấy điều này, Âu Dương Thiên Thiên lấy từ trong túi xách ra một chiếc khăn tay, đưa cho cô, nói:

- Cầm cự chút đi, một phút nữa thôi là sẽ đến bệnh viện.

Bạch Oa Oa hươ tay, dè dặt nhận lấy chiếc khăn rồi đưa lên trán. Thở một hơi dài, cô đột nhiên lên tiếng:

- Thiên Thiên, nếu như sau này, cậu phát hiện người đàn ông của cậu cũng phản bội cậu, vậy thì... cậu sẽ làm gì? Liệu có giống như những lời cậu nói ngày hôm nay, dám yêu, dám hận?

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt bình tĩnh, cô mím môi, chậm rãi đáp:

- Nếu tình yêu của mình với anh ấy đủ lớn, thì sẽ không bao giờ xảy ra chuyện đó. Cuộc đời này, một người thật lòng yêu cậu, sẽ luôn biết gạt bỏ mọi loại quan hệ với người khác giới, và luôn cố gắng để được ở bên cạnh cậu.

Âu Dương Thiên Thiên nói xong, Bạch Oa Oa không hỏi thêm gì nữa, cô ta quay đầu sang một bên, an tĩnh ngồi im.

Đúng vậy, vì sao cô không nhận ra được điều này nhỉ? Tình yêu là phải đến từ hai phía thì mới có thể tạo nên kết quả. Nếu như chỉ một người cố gắng, thì chẳng khác nào tự biên tự diễn trong chính mối quan hệ của mình?

=====

Âu Dương Thiên Thiên đưa Bạch Oa Oa đến bệnh viện để chữa trị, sau đó đưa cô ấy về nhà. Vết thương của Bạch Oa oa không nhẹ khi phải khâu 6 mũi, thế nhưng Bcô ấy lại không chịu nhập viện mà kiên quyết về nhà, Âu Dương Thiên Thiên cũng hết cách.

Bạch Oa Oa về đến nhà là lên giường ngủ ngay, Âu Dương Thiên Thiên giúp cô thay xong quần áo và dọn dẹp nhà cửa một chút rồi mới rời đi. Lái xe về lại khách sạn PJH, Âu Dương Thiên Thiên muốn về phòng của mình, không ngờ vừa vào cổng khách sạn thì đụng phải Trịnh Gia Dĩnh. Anh ta đứng đó như một bức tượng, thấy cô thì liền tiến tới, hỏi:

- Oa Oa như thế nào rồi?

Âu Dương Thiên Thiên chẹp miệng, không buồn nhìn anh ta, đáp:

- Sao anh còn ở đây? Không phải nên đưa bạn gái của mình về nhà sao? Cô ấy đâu rồi?

Trịnh Gia Dĩnh biết những lời mỉa mai này là nhắm vào anh nhưng vẫn cố ngó lơ, tiếp tục hỏi:

- Oa Oa có bị thương nặng không? Cô ấy đang ở bệnh viện nào vậy?

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên cau lại, cô nhướn môi, nói với giọng lạnh lẽo:

- Tôi nói rồi, anh căn bản không có tư cách gọi tên Bạch Oa Oa, càng không có quyền hỏi về cô ấy đâu. Tránh ra đi!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên thô bạo đẩy người đàn ông qua một bên, nhắc chân đi về phía trước. Trịnh Gia Dĩnh bị sức của cô làm lão đảo đứng sang bên mép, anh ta quay phắt người lại, hét lên:

- Bạch Oa Oa đã đi theo tôi rất lâu, sự hi sinh âm thầm của cô ấy dành cho tôi không phải tôi không biết. Tôi đồng ý làm bạn trai của cô ấy cũng chỉ vì muốn bù đắp cho những điều đó thôi, từ đầu đến cuối tôi chưa từng có ý làm tổn thương Bạch Oa Oa. Tôi định sau này sẽ nói rõ với cô ấy chuyện với Tuyết Lệ, rồi chia tay trong êm đẹp, nhưng Âu phu nhân, cô đã lựa chọn một cách tàn nhẫn hơn để cô ấy biết được sự thật.

- Tôi biết cô làm tất cả mọi chuyện cũng chỉ vì muốn Bạch Oa Oa và Tuyết Lệ quay lưng lại với tôi thôi, bây giờ thì giống như ý cô muốn rồi, tôi đã mất cả hai người bọn họ rồi. Vậy nên cô hãy trả lời câu hỏi của tôi đi, Âu phu nhân!

Những lời nói của Trịnh Gia Dĩnh lọt vào tai Âu Dương Thiên Thiên, khiến bước chân của cô ngừng lại. Chậm rãi quay đầu, cô nhìn người đàn ông đang tỏ vẻ quan tâm kia, nhếch môi nói:

- Anh biết Bạch Oa Oa đã thích anh 7 năm, vậy mà anh dùng cách điên rồ gì để đáp lại tình cảm của cô ấy vậy? Sao? Đồng ý làm bạn trai vì muốn bù đắp sao? Từ đầu đến cuối chưa từng có ý làm tổn thương sao? Định sau này nói rõ rồi chia tay trong êm đẹp ư? Anh bị điên à? Anh tưởng làm như vậy là hay, là cao thượng lắm sao? Không có, anh chỉ đang làm cô ấy tổn thương nặng hơn mà thôi. Nếu tôi để anh làm như cái cách mà anh dự định thì Bạch Oa Oa của sau này chắc chắn sẽ chịu nỗi đau đớn gấp trăm lần bây giờ nữa, anh biết vì sao không? Bởi vì lúc đó tình cảm của cô ấy dành cho anh đã sâu đậm lắm rồi, cô ấy sẽ cố chấp níu kéo mối tình vốn không có kết quả này và sẽ làm ra những chuyện anh không thể tưởng tượng nổi, thậm

chí là làm mình bị thương, giống như lúc này vậy. Đó mới là điều tàn nhẫn nhất đấy!

- Đừng nói anh làm chuyện như thế là vì Bạch Oa Oa, anh chỉ vì chính bản thân anh mà thôi,Trịnh Gia Đình. Còn nữa, đừng quan tâm đến cô ấy, cũng đừng cho cô ấy hi vọng, anh vốn là tên tra nam cặn bã không hơn không kém, nên hãy ngừng tỏ ra tốt bụng được rồi. Buông tha cho Bạch Oa Oa đi, đó chính là câu trả lời của tôi!

Nói xong, Âu Dương Thiên Thiên dứt khoát quay người bước đi, không phí thêm giây phút nào với Trịnh Gia Đình nữa.

Lên đến phòng của mình, cô dùng thẻ mà Âu Dương Vô Thần mới đưa cho mình sáng nay, thuận lợi mở được cửa. Nhẹ nhàng đi vào bên trong, Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng hình của người đàn ông, đúng lúc có tiếng nói truyền tới:

- Biết rồi, báo lại với lão đại tôi sẽ đến. Không còn việc gì nữa thì tôi cúp máy đây. - Nhận ra được âm giọng quen thuộc, Âu Dương Thiên Thiên nở nụ cười tinh nghịch, cô rón rén đi ra ngoài ban công, khi thấy Âu Dương Vô Thần đang đứng thì bất ngờ dang tay ra, ôm chặt lấy eo anh, lên tiếng:

- Hù! Có giật mình không?

Người đàn ông bật cười, anh quay đầu lại nhìn cô, đáp:

- Không giật mình gì cả.

Âu Dương Thiên Thiên chề môi, lắc đầu nói:

- Anh đúng là chẳng thú vị gì, toàn làm mất hứng thôi.

Âu Dương Vô Thần nhếch môi, hỏi ngược lại:

- Vậy hay em hù anh một lần nữa đi, đảm bảo lần này anh sẽ giật mình!

"...." Rảnh quá hả?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, dứt khoát từ chối:

- Thôi thôi. Trò vui chỉ nên chơi 1 lần thôi chứ.

Dừng một chút, cô liền đổi chủ đề:

- À, mà lúc này anh nói chuyện với ai vậy?

Âu Dương Vô Thần nghe cô hỏi, đảo mắt trả lời:

- Không có gì, chuyện công việc thôi. Mai em có thời gian không? Anh đưa em đi gặp một người.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, không nghi ngờ gì đáp:

- Có, nhưng là ai vậy? Có phải người anh nói với em lúc trước không?

Âu Dương Vô Thần lần này thừa nhận:

- Phải, là lão đại của anh. Cô ấy vừa được thả tự do nên đến Mỹ, và muốn gặp mặt tất cả mọi người vào ngày mai.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, lão đại của Âu Dương Vô Thần? Cô có từng nghe anh nhắc về người này khi ở Ý rồi nhưng mà tại sao người đó lại muốn gặp cô chứ? Hơn nữa... câu sau của anh nghe sao sai sai?

Âu Dương Thiên Thiên nheo mắt, có chút khó hiểu lên tiếng:

- Thả tự do là ý gì, không lẽ lão đại của anh... từng đi tù sao?

Âu Dương Vô Thần bật cười, lắc đầu đáp:

- Không hẳn là như vậy, lão đại của anh trong quá khứ từng bị giam giữ vì một số lí do, nhưng bây giờ người giam giữ cô ấy đã chết nên được thả

ra ngoài. Chuyện cũng đã hơn 10 năm rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, lại hỏi tiếp:

- Hơn 10 năm? Vậy còn bang hội của anh và những nhiệm vụ thì sao?

Âu Dương Vô Thần đảo mắt, thành thật trả lời:

- Bang hội được thành lập từ trước khi lão đại bị bắt giữ, anh là thành viên gia nhập sau nên cũng không biết bang hội có từ bao giờ nữa, chỉ biết là nó tồn tại rất lâu rồi. Sau khi hoàn thành khóa huấn luyện cấp S, lão đại đã phân chia bang hội làm 5 tổ, và anh là một trong số các đội trưởng, thành viên của tổ đội anh chắc em biết cả rồi (bao gồm Mã Nhược Anh, Elena, Stefan, Andrew và Vivian). Phân chia xong thì cũng là lúc lão đại rời đi, tuy nhiên, bằng một cách nào đó mà cô ấy vẫn có thể nắm trong tay mọi hoạt động của bang hội, và điều hành nó hơn 10 năm nay.

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 794: Gặp Gỡ

Âu Dương Thiên Thiên há hốc mồm khi nghe những lời mà Âu Dương Vô Thần nói, cô đảo mắt nghĩ, lên tiếng:

- Như vậy là... những nhiệm vụ mà anh nhận đều là lệnh trực tiếp từ lão đại của anh sao? Mặc dù cô ấy đang bị... giam giữ?

Người đàn ông gật đầu, đáp:

- Đúng thế. Nhưng khá hiếm trường hợp lão đại trực tiếp ra lệnh, chỉ có những nhiệm vụ đặc biệt thì cô ấy mới liên lạc với anh thôi, giống như vụ giao dịch của Mafia ở Ý vừa rồi vậy, còn không thì đều là anh tự nhận nhiệm vụ riêng để làm. Tổ đội của anh cũng không mấy khi cùng làm chung một nhiệm vụ, đa số đều là hoàn thành riêng và nhận thù lao độc lập khi xong nhiệm vụ. Bọn anh đã duy trì việc này hơn 10 năm nay, nó sớm giống như một thói quen rồi.

Âu Dương Vô Thần nói xong, nhìn sang Âu Dương Thiên Thiên thì thấy cô một mặt mờ mịt, tựa như vẫn còn chưa hiểu rõ hết được. Nhếch môi cười, anh vươn tay xoa đầu cô, nói:

- Được rồi, đến đây thôi, khi nào có thời gian anh sẽ kể với em mọi chuyện. Vào trong đi, bên ngoài trời nổi gió lạnh lắm.

Dứt lời, anh ôm thân thể của Âu Dương Thiên Thiên đi vào trong. Ở một góc khuất khác phía dưới nhà của hai người, một chiếc xe đen đậu ở đó đã

5 phút, kể từ khi theo chân Âu Dương Thiên Thiên ở bệnh viện trở về, nhìn xong một màn đó, chiếc xe lăn bánh chạy đi...

=====

Sáng ngày hôm sau, như dự kiến, Âu Dương Thiên Thiên cùng Âu Dương Vô Thần rời nhà để đến nơi hẹn đã định ra. Địa điểm là ở một nhà hàng sang trọng ngay chính giữa trung tâm thành phố Washington. Khi đến nơi, có điều khiến cô ngạc nhiên là nhà hàng vô cùng vắng vẻ, bên trong hầu như không có ai, ngay cả nhân viên phục vụ cũng không quá 2 người. Hơn nữa, bố trí nhà hàng có chút khác biệt, bàn ghế thì không thấy đâu, chỉ có một bộ salon màu trắng đơn giản ở bên một góc cửa sổ, còn lại thì hoàn toàn trống không.

Âu Dương Thiên Thiên: "..."

Cái gì đây? Đến nhầm nhà hàng à? Sao không có bóng ma nào thế này?

Âu Dương Thiên Thiên còn đang thắc mắc chưa hiểu được thì lúc này, bỗng có một tiếng nói truyền tới:

- Đến rồi sao?

Hướng mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh quen thuộc, Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên nhìn thấy Vivian đi ra từ một cánh cửa, trên tay là hai chai rượu ngoại, hơi mỉm cười nhìn bọn họ. Vivian nhếch môi, hất cằm về phía chỗ ngồi duy nhất trong nhà hàng, nói:

- Ngồi đi, lão đại vẫn chưa tới đâu.

Dứt lời, cô nhắc chân bước đi, bấy giờ, Âu Dương Thiên Thiên mới nhìn thấy, hóa ra phía sau Vivian còn có một đám người khác nữa, bao gồm Elena, Stefan, Andrew và Mã Nhược Anh, trên tay bọn họ vừa cầm ly vừa cầm rượu. Riêng Mã Nhược Anh lại cầm một khay bánh ngọt, khi cô đi

ngang qua người của Âu Dương Thiên Thiên, miệng vừa nhai bánh vừa lên tiếng:

- Hi!

(Chào em!)

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ xen lẫn vui mừng, nhanh chóng đáp lời:

- Chào chị, lâu quá không gặp, em cứ nghĩ chị vẫn còn ở Trung Quốc chứ?

Mã Nhược Anh cười mỉm, nháy mắt trả lời:

- Hiếm có dịp tụ tập thế này, sao chị bỏ lỡ được chứ, huống hồ lần này còn là lão đại đích thân ra lệnh. Ngược lại, người gây bất ngờ là em đấy, đi theo Vô Thần đến đây à?

Âu Dương Thiên Thiên gượng lắc đầu, bất đắc dĩ nói:

- Không phải, em là...

- Là lão đại nói muốn gặp Thiên Thiên, nên tôi đưa cô ấy tới. - Không để Âu Dương Thiên Thiên khó xử, Âu Dương Vô Thần đứng bên cạnh ngay lập tức giải thích giúp cho cô.

Mã Nhược Anh nghe xong, gật đầu như đã hiểu:

- Vậy sao. Mà đừng đứng nữa, mau đến ngồi đi.

Nói rồi, cả ba cùng tiến đến chỗ ghế ngồi, tụ hội cùng đám người. Âu Dương Vô Thần vừa ngồi xuống đã lên tiếng hỏi trước:

- Lão đại vẫn chưa đến sao? Cô ấy không mấy khi trễ hẹn như thế này.

Vivian mạnh mẽ dùng tay không mở nắp rượu ra, cô vừa rót rượu vào ly, vừa nhìn anh đáp:

- Không biết.

Andrew bên cạnh cũng lắc đầu theo, nói:

- Tôi cũng không biết.

Âu Dương Vô Thần nhíu mày, quét mắt nhìn những người còn lại, nhưng chỉ nhận được những cái lắc đầu từ họ. Mím môi, anh hỏi tiếp:

- Hay là có chuyện gì xảy ra rồi?

Vivian hớp một ngụm rượu, cau mày trả lời:

- Không có chuyện đó đâu, cậu tưởng lão đại là ai chứ. Chúng ta thì có thể nhưng cô ấy sẽ không bao giờ bị gì đâu. Thân thể của lão đại là bất khả xâm phạm mà. Hơn nữa, chuyện của cô ấy chúng ta không thể quản nổi, nên thôi, cứ làm theo lệnh là được rồi. Nếu lão đại đã nói hôm nay đến thì chắc chắn cô ấy sẽ đến thôi....

Âu Dương Thiên Thiên ngồi bên cạnh Âu Dương Vô Thần, cô quay sang Mã Nhược Anh, nhỏ giọng lên tiếng:

- Chị Nhược Anh, chị có cảm thấy gì lạ không? Nhà hàng này trông hơi khác.

Mã Nhược Anh vừa nhai bánh cookies vừa liếc mắt nhìn một lượt, rồi bật cười đáp:

- À, cái đó hả, nhà hàng này khá nổi tiếng nên bình thường cũng có nhiều khách lắm, hôm nay là do bọn chị bao rồi nên mới vắng như vậy. Vả lại em biết gì không? Nhà hàng này thuộc sở hữu của Andrew đấy, nên cậu ta có quyền biến nó thành mọi hình dạng mình muốn.

"..."

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cô nhìn về phía Andrew, không quá kinh ngạc khi biết anh ta là chủ của nhà hàng này, bởi vì đơn giản, anh ta giàu có mà!

Mã Nhược Anh lấy cho Âu Dương Thiên Thiên một cái bánh, cả hai vừa ăn vừa ngồi nói chuyện, không nhận ra một ánh mắt phía đối diện đang chiếu tới. Stefan an tĩnh ngồi yên một chỗ, anh không lên tiếng nói gì, thật có chút không giống với tác phong thường ngày.

Khoảng vài phút sau đó, cánh cửa nhà hàng lại được mở ra một lần nữa, nghe thấy tiếng động, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn ra ngoài, cùng lúc ấy, một thân ảnh từng bước đi vào.

Người phụ nữ mặc chiếc váy đen bó sát, ôm trọn ba vòng cơ thể đầy đặn, vừa khoe ra vóc dáng gợi cảm đúng chuẩn "tỉ lệ vàng" lại vừa không quá thô, ngược lại những đường cong trên cơ thể cô ấy khiến bất cứ ai nhìn vào cũng phải trầm trồ, phụ nữ thì ghen tị, đàn ông thì tham muốn.

Chưa kể, chiếc boots cao cổ lên đến đầu gối tạo cho cô ấy cảm giác mạnh mẽ và quyền lực, người phụ nữ này còn khéo léo phối thêm một chiếc vòng choker ở cổ, làm tăng sự quyến rũ và thần thái sang chảnh. Chỉ cần nhìn một lượt như vậy thôi, Âu Dương Thiên Thiên cũng đã loáng thoáng đoán ra đó là một người phụ nữ xinh đẹp, không những vậy, càng có thể là một mỹ nhân vạn người mê.

Tuy nhiên, giây phút khuôn mặt người phụ nữ đang bước tới trở nên rõ ràng hơn thì đột nhiên, từ phía mang tai Âu Dương Thiên Thiên truyền đến một cơn đau nhói nhẹ nhàng, đồng thời, trong đầu cô cũng vụt qua một kí ức rất nhanh...

"Cô bé ngoan, đừng sợ...."

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 795: Tiêu Tử Du

Âu Dương Thiên Thiên thoáng cau mày, cô rũ mắt suy nghĩ, trong đầu ngay lập tức hiện lên câu hỏi.

Cái gì vậy? Giọng nói này là của ai? Tại sao lại đột nhiên lại hiện ra như vậy?

Mặt khác, đám người Âu Dương Vô Thần sau khi nhìn thấy người phụ nữ liền chủ động đứng lên, nhắc chân đi tới phía trước, bỏ lại Âu Dương Thiên Thiên đằng sau với những sắc thái lạ thường trên khuôn mặt, duy chỉ có Mã Nhược Anh là ở lại. Lúc này, cơn đau lại một lần nữa nhói lên, Âu Dương Thiên Thiên nhăn mặt, theo bản năng đưa tay lên sờ mang tai mình. Hành động này khiến Mã Nhược Anh chú ý đến, cô quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng gọi:

- Thiên Thiên, không sao chứ?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, dường như không nghe thấy câu hỏi của Mã Nhược Anh, cô không đáp lại, trong tâm trí chỉ quanh quẩn tiếng nói xa lạ, thêm vào đó là đôi môi đỏ của một người phụ nữ, không ngừng mấp máy...

"Đây là hình xăm quyền lực, tôi không thể xóa nó được."

"Nhưng.."

"Đó là do tôi nợ..."

"Tôi không thể giúp cô."

"Elias Bush là một lựa chọn tốt, thằng bé sẽ là tấm bùa hộ mệnh. Nhưng cô phải cẩn trọng khi đưa ra quyết định này, bởi vì nó có thể khiến đứa con gái mà cô yêu thương nhất, bị cuốn vào trận chiến của quyền lực khốc liệt."

"Hi vọng sẽ được gặp lại cô, Đường Nhược Vũ. Mặc dù tôi biết điều này là không thể, nhưng vẫn chúc cô... may mắn nhé."

"Tạm biệt, cô bé ngoan."

...

Đoạn kí ức kết thúc sau lời tạm biệt của người phụ nữ, Âu Dương Thiên Thiên cũng không thể nhìn ra thêm điều gì khác nữa, nhưng cơn đau nhói trên thân thể vẫn còn, không hiểu vì lí do gì mà nó như vậy.

Mã Nhược Anh đặt một tay lên vai Âu Dương Thiên Thiên, nghi hoặc hỏi:

- Thiên Thiên, em lại nhìn thấy những kí ức đã mất sao?

Cô gái ngẩng đầu lên nhìn Mã Nhược Anh, cắn răng trả lời:

- Vâng, nhưng thật kì lạ là đã một thời gian rồi em không thấy nó, bây giờ không hiểu tại sao lại đột nhiên...

Người phụ nữ mím môi, rút trong túi ra một viên thuốc trắng, rồi đưa nó cho Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Uống cái này đi, em sẽ thấy tốt hơn đấy.

Âu Dương Thiên Thiên nhanh chóng cầm lấy viên thuốc và cho vào miệng, đồng thời vươn tay lấy ly rượu trên bàn uống một ngụm lớn, nuốt nó xuống.

Mã Nhược Anh chớp ánh mắt lo lắng, lên tiếng:

- Đây là một loại thuốc giảm đau thần kinh, có thể giúp em dễ chịu hơn sau mỗi lần kí ức ủa về. Một lát nữa chị sẽ kê theo đơn cho em, nhớ luôn mang bên mình nhé!

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, trả lời:

- Vâng, em biết rồi.

Ở một diễn biến khác, đám người Âu Dương Vô Thần đi đến chỗ người phụ nữ, đồng thanh gọi:

- Lão đại.

Người phụ nữ nghe xong không biểu hiện gì đặc biệt, cô chỉ tháo mắt kính đen ra, nhìn một lượt rồi nói:

- Nhiều năm không gặp, các người phát triển tốt thật đấy, ai nấy cũng đều "đẹp mã" như vậy.

Andrew cười mỉm, đáp:

- Lão đại quá khen rồi, cô cũng giống như xưa, vẫn rất xinh đẹp.

Người phụ nữ nhếch môi, tùy ý lên tiếng:

- Là mỹ phẩm hiện đại cứu vớt thôi!

Nói rồi, cô nghiêng đầu, ánh mắt hướng về phía hai người đang ngồi đằng xa, hỏi:

- Cô gái bên cạnh Selina có phải là bạn gái của Phelan không?

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, ngay lập tức quay đầu lại nhìn, trả lời:

- Phải, lão đại.

Dứt lời, người phụ nữ liền đẩy đám vây quanh ra, nhắc chân đi về phía đó. Mã Nhược Anh và Âu Dương Thiên Thiên nhận ra được điều này, nhanh chóng đứng dậy. Người phụ nữ dừng chân trước mặt bọn họ, Mã Nhược Anh hơi cúi đầu, lên tiếng trước:

- Lão đại.

Người phụ nữ giơ năm ngón tay với cô ta, mắt không nhìn Mã Nhược Anh mà nhìn hướng Âu Dương Thiên Thiên.

Âu Dương Thiên Thiên liếc đôi con ngươi về phía Âu Dương Vô Thần đằng xa, thấy anh gật đầu, cô thu ánh mắt lại, đưa tay ra chủ động chào hỏi:

- Xin chào, đã nghe danh cô từ lâu, tôi tên Âu Dương Thiên Thiên.

Người phụ nữ nhếch đôi môi mỏng, vươn tay ra nắm lấy tay cô, từ tốn trả lời:

- Chào, tôi là Tiêu Tử Du.

Làn da Bạch Tử Du vừa chạm vào tay Âu Dương Thiên Thiên, ngay lập tức như có một dòng điện chạy xẹt ngang người cô, hết như thân thể này đang phản ứng với cái tên đó vậy. Đồng thời, đại não Âu Dương Thiên Thiên cũng truyền đến tín hiệu, cho thấy... nó biết cái tên này. Ba chữ "Tiêu Tử Du" đối với cơ thể Âu Dương Thiên Thiên là quen thuộc.

Người phụ nữ cảm nhận thân thể Âu Dương Thiên Thiên có chút cứng ngắc, nhướn mày hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên sức tỉnh bởi câu nói của Tiêu Tử Du, cô vội thu tay về, lắc đầu đáp:

- Không... không có gì.

Người phụ nữ chậm rãi thu tay về, không hỏi thêm gì nữa, cô hạ mắt nhìn những thứ trên bàn rồi liếc qua đám người Âu Dương Vô Thần đang đứng, lên tiếng:

- Mới sáng sớm mà đã uống rượu rồi sao? Lấy chút gì đó ăn trước đi.

Đám người kia nghe thấy, tự động chia nhau ra làm theo. Andrew và Elena cùng lúc quay người đi kiếm thức ăn, còn Âu Dương Vô Thần và Stefan thì về lại chỗ ngồi.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn theo hành động của Tiêu Tử Du, không nhanh không chậm ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Vô Thần. Thấy biểu hiện khuôn mặt cô hơi lạ, anh hỏi nhỏ:

- Em vẫn ổn chứ? Sắc mặt kém quá.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn anh cười gượng, lắc đầu trả lời:

- Không có, em chỉ là hơi bất ngờ thôi, khi anh nói với em về lão đại của anh, em cứ nghĩ đó là một người trưởng thành rồi, có thể sẽ lớn tuổi hơn anh nhiều, nhưng mà.... cô ấy trông trẻ tuổi hơn em nghĩ. Nhìn thoáng qua, cùng lắm thì cũng chỉ xấp xỉ tuổi chị Nhược Anh mà thôi (nếu như không muốn nói là ngang với Âu Dương Thiên Thiên).

Âu Dương Vô Thần đảo mắt, tựa như đã quen với điều này, anh bình thản đáp

- Không phải đâu, lão đại đã hơn 30 tuổi rồi, về chính xác thì anh không biết là bao nhiêu, nhưng cô ấy quả là trẻ hơn nhiều so với tuổi thật. Khuôn mặt của lão đại bây giờ gần như hoàn toàn không thay đổi so với 10 năm trước.

Âu Dương Thiên Thiên mở to mắt, hỏi:

- Anh chắc chắn?

Người đàn ông gật đầu, khẳng định nói:

- Chắc chắn. Ngoại trừ kiểu tóc và cách trang điểm ra, khuôn mặt lão đại thật sự không hề thay đổi gì cả. Mỹ phẩm Trung Quốc thật rất lợi hại.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, không hỏi thêm nữa. Cô dè dặt nhìn về phía Tiêu Tử Du, trong lòng liền nổi lên nghi vấn.

Dù mỹ phẩm Trung Quốc thực sự có tốt đến mức nào thì cũng không có tác dụng giữ nguyên thanh xuân của một người phụ nữ. Mặc kệ là nhiều hay ít, miễn là người từng bị thời gian trôi qua cuộc đời thì nhất định nhan sắc sẽ có biến đổi. Huống hồ, với một người xinh đẹp như Tiêu Tử Du, cả người toát ra khí chất mà không phải ai cũng có được, chắc chắn đã tích lũy qua rất nhiều năm, mà khuôn mặt lại không hề có dấu tích thâm mỹ, 10 năm trước hệt như mười năm sau thế này, thì con số 30 thật sự đáng nghi ngờ.

Liệu có phải... thời gian đã làm một điều gì đó với Tiêu Tử Du, như cái cách đã làm với cô không? Hay là như lời cô ấy nói, chỉ đơn thuần là bảo dưỡng quá tốt?

Còn một nghi vấn nữa, nếu như cơ thể Âu Dương Thiên Thiên có phản ứng với cái tên của cô ấy, thì có lẽ kí ức cô vừa mới tiếp nhận cũng có thể liên quan đến Tiêu Tử Du. Nhưng mà, nếu thật sự người phụ nữ với đôi môi đỏ xuất hiện trong kí ức của cô là Bạch Tử Du, vậy thì chuyện 15 năm

trước, Bạch Tử Du tham gia với tư cách một lão đại.... chẳng lẽ lúc đó, cô ấy chỉ hơn 15 tuổi thôi ư? Một cô gái nhỏ như vậy... có thể ảnh hưởng gì đến cả một thế hệ trước chứ?

Vị lão đại này... rốt cuộc có thân phận gì?

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 796: HứNg Thú

Âu Dương Thiên Thiên càng nghĩ càng không thể tìm ra được lời giải thích hợp lí nào, tất cả mọi suy đoán hay hoài nghi đều đi vào bế tắc, lúc này, dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, người phụ nữ đối diện đột nhiên liếc sang, hành động của cô ta khiến Âu Dương Thiên Thiên giật mình, không tự nhiên chuyển tầm nhìn qua chỗ khác.

"..."

Thật là dọa người, Tiêu Tử Du này giống như có giác quan thứ sáu vậy, rõ ràng đang nói chuyện với một người khác, thế mà lại có thể đột ngột chuyển hướng nhìn cô. Ánh mắt của cô ta tuy bình thường nhưng mang nét sắc bén hết như tia laser, một cái quét ngang qua cũng đủ khiến người khác không tự chủ mà run rẩy.

Người phụ nữ này... thật sự rất không đơn giản!

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, không suy nghĩ tiếp nữa, cô vươn tay cầm lấy ấm trà trên bàn, rồi tự rót cho mình một ly trà nóng. Lúc này uống rượu có chút kích thích dạ dày của cô, với cả sáng nay cô vẫn chưa ăn cái gì, đột ngột uống rượu rất không quen, cứ nên uống trà nóng cho lành bụng.

Elena và Andrew cùng lúc đi vào, đến trước mặt Tiêu Tử Du, Elena nhìn cô, lên tiếng:

- Lão đại, đã dọn đầu bếp chuẩn bị bữa sáng rồi, vài phút nữa sẽ mang lên.

- Những thứ được gọi đều là món cô thích ăn nhất, tôi đã hỏi qua ý của lão Tứ rồi. - Andrew nói thêm vào.

Tiêu Tử Du nghe thấy, hơi liếc mắt về phía người đàn ông trung niên phía sau mình (lão Tứ), hờ hững trả lời:

- Được rồi, ngồi đi.

Dứt lời, Andrew và Elena cùng ngồi xuống ghế. Không lâu sau đó, các món ăn nhanh chóng được dọn lên, người phục vụ cẩn thận đặt những phần ăn khác nhau trước mặt từng người, ai nấy cũng đều là sơn hào hải vị, bào ngư di cá hạng tốt nhất. Khẩu vị của Âu Dương Thiên Thiên sớm đã được Âu Dương Vô Thần ghi nhớ kỹ và căn dặn trước với Andrew, vậy nên phần ăn của cô như thường lệ vẫn là bít tết với salad rau củ quả.

Tuy nhiên, có một điều không ngờ tới chính là khẩu phần ăn của Bạch Tử Du cũng giống như vậy, cũng là một đĩa bít tết với salad rau củ y hệt Âu Dương Thiên Thiên. Nếu có khác, phải chăng chỉ là độ chín tái của thịt mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên không nghĩ đến sẽ trùng khẩu vị với người phụ nữ này, cô bất giác ngược mặt nhìn Tiêu Tử Du, vừa vặn thấy nét mặt thoáng thay đổi của cô ấy. Biểu hiện vẫn lạnh nhạt bình thường nhưng mi mắt hơi nhíu lại, dường như đang tỏ vẻ không hài lòng với thứ gì đó. Âu Dương Thiên Thiên theo tầm mắt Tiêu Tử Du nhìn xuống đĩa thức ăn, vài giây sau thì vươn tay đến kéo phần bít tết của cô ấy về phía mình, sau đó chuyển phần của mình sang ngược lại.

Trước hành động này, đám người xung quanh đồng loạt kinh ngạc nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên, Âu Dương Vô Thần bên cạnh cũng bất ngờ không kém, vội vã hỏi:

- Thiên Thiên, em làm cái gì vậy?

Cô gái không nhìn anh, ánh mắt bình tĩnh đối diện với Tiêu Tử Du, chậm rãi nói:

- Của tôi chín 7 phần.

"..."

Bầu không khí im lặng sau lời nói của Âu Dương Thiên Thiên, đám người xung quanh không chỉ nhìn cô ấy, mà còn hướng ánh mắt hoài nghi về phía người phụ nữ đối diện. Lúc này, người đàn ông trung niên phía sau mới chợt nhận ra điều bất thường, liền cúi đầu lên tiếng:

- Đại tiểu thư, là sơ suất của tôi, tôi...

- Vì sao cô biết tôi không ăn được thứ đó? - Trực tiếp cắt ngang lời của lão Tứ, Tiêu Tử Du nhìn thẳng Âu Dương Thiên Thiên hỏi.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, thản nhiên đáp:

- Đoán! Tôi vô tình thấy cô có vẻ không hài lòng khi nhìn đĩa thịt này, nên mới phỏng đoán cô không thích ăn bít tết quá sống.

Tiêu Tử Du nghe xong, trên khuôn mặt không thay đổi bất cứ biểu hiện gì, nhướn mày nói:

- Chỉ là phỏng đoán mà cũng tự tin như vậy?

Dừng một chút, cô nhếch môi, liếc mắt nhìn sang đám người, đột nhiên hỏi:

- Khi này, có ai trong các người nhìn thấy tôi tỏ vẻ không hài lòng với phần ăn bữa sáng này không?

Andrew, Elena, Stefan và Âu Dương Vô Thần đồng loạt nhìn nhau vài giây nhưng không nói gì, rõ ràng họ đã không nhận ra được. Riêng Mã Nhược Anh lại đảo mắt một hồi mới trả lời:

- Hình như... lão đại có nhú mày một lần... rất nhanh.

Mã Nhược Anh nói xong, Tiêu Tử Du không đáp trả lại, cô di chuyển tầm mắt, một lần nữa đặt nó lên người Âu Dương Thiên Thiên, tựa như đang đợi câu trả lời từ cô.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt bình tĩnh, chậm rãi lên tiếng:

- Không phải nhú mày, mà là nheo mắt. Là một cái nheo mắt thoáng qua rất nhanh.

Câu nói của Âu Dương Thiên Thiên thu hút sự chú ý của tất cả những người xung quanh, bọn họ không hện mà cùng hướng ánh nhìn về phía cô, Tiêu Tử Du thì vẫn ngồi nghe một cách im lặng. Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên liền giải thích:

- Cụ thể thì là mắt phải của cô, khi nhìn vào phần thức ăn, hai mi mắt đã bất giác di chuyển, dẫn đến đầu lông mày và ấn đường có chút nhăn lại. Đôi con ngươi phản chiếu trọng tâm là miếng bít tết nên không khó nhận ra nó chính là mấu chốt khiến cô không hài lòng. Liên quan đến một miếng thịt có thể khiến người dùng bữa không hài lòng, thì chỉ có thể là độ chín của nó mà thôi. Miếng bít tết trong đĩa của cô nhìn sơ qua cũng biết chỉ được nướng tái, nói dễ hiểu thì nó hầu như vẫn còn sống, vậy nên cô mới không hài lòng. Cô cần thứ đó chín hơn nữa, đúng không?

Tiêu Tử Du nghe xong những lời mà Âu Dương Thiên Thiên nói, ánh mắt hơi đen lại, sau vài giây im lặng, cô ta đột nhiên nhếch môi, lên tiếng:

- Quan sát tốt thật, nhưng mà... cô dường như quên mất một điều rồi, Âu Dương Thiên Thiên. Đây là món ăn yêu thích của tôi, vậy nên, đối với độ

chín tái, tôi luôn biết và đòi hỏi đạt ở mức độ hoàn hảo nhất. Cô nghĩ rằng, tôi không nhìn ra giá trị của một miếng thịt khi nó ở mức độ nào sao? Chín ba phần so với chín bảy phần, cô nghĩ tôi sẽ lựa chọn phần ăn như thế nào?

Những lí lẽ từ miệng của người phụ nữ phát ra khiến Âu Dương Thiên Thiên câm nín, nhất thời không biết phải phản bác như thế nào. Đúng là đối với một phần bít tết hoàn hảo, thì độ tái ba phần sẽ thưởng thức ngon nhất. Tiêu Tử Du nếu đã yêu thích món ăn này, chắc chắn yêu cầu sẽ rất cao, làm sao có thể chịu ăn một miếng thịt gần như chín hằm của cô chứ?

Chẳng qua bình thường Âu Dương Vô Thần không cho cô ăn đồ sống vào bữa sáng, vậy nên đối với món ăn yêu thích là thịt cũng đặc biệt dặn dò độ chín nhiều hơn, lúc này khi thấy Tiêu Tử Du thể hiện vẻ mặt không hài lòng, cô liền thay đổi ngay, cứ nghĩ như vậy là đúng, hóa ra lại...

Haizz, cô thật đã quá tự tin rồi. Cái bản năng quan sát của cánh “chó săn” và tính chắc chắn này, cô cần phải kiểm chế nó lại thôi.

Lão Tứ đứng đằng sau thấy một màn này, nhanh chóng quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Âu Dương Nhị tiểu thư quan sát thật tốt, chỉ là có chút sai sót nhỏ mà thôi. Thật ra bình thường tiểu thư nhà chúng tôi vẫn luôn thích ăn món bít tết chín 3 phần, nhưng với bữa sáng, cô ấy phải điều chỉnh mức độ sống thấp hơn, việc này suy cho cùng là tôi không cẩn thận, nhất thời quên mất không nói kĩ với Andrew thiếu gia, nên mới dẫn đến sự việc này, thật sự xin lỗi.

Vừa nói, người đàn ông trung niên vừa cúi gập người, Âu Dương Thiên Thiên lần này đã hiểu ra vấn đề, thì ra... không phải cô nói sai. Vậy thì...

- Quan sát tốt, nắm bắt tình hình tốt, có đủ sự tự tin nhưng cô cần phải tỉ mỉ hơn nữa. Đôi khi chỉ một sai sót nhỏ thôi, có thể dẫn đến một kết quả khác, thậm chí là lật ngược cả một ván bài cũng có thể xảy ra. Lần này là

may mắn, nhưng cô nên chú ý... cho lần sau. - Tiêu Tử Du chậm rãi lên tiếng, cô không nhìn Âu Dương Thiên Thiên, chỉ vươn tay cầm lấy dao nĩa rồi từ từ cắt từng miếng thịt, nhàn nhã thưởng thức bữa sáng của mình.

Âu Dương Thiên Thiên thở phào một hơi nhẹ nhõm, cười mỉm đáp:

- Vâng, tôi biết rồi.

Dứt lời, cũng không còn chuyện gì khác nữa, đám người xung quanh nhìn nhau nhún vai rồi quay lại với bữa ăn của mình. Andrew và Elena không lên tiếng, Stefan càng im lặng hơn, anh lặng lẽ ăn phần của mình, khuôn mặt không có biểu hiện gì trước sự việc vừa rồi. Không ngạc nhiên, không bất ngờ, dường như anh sớm đã đoán được rồi.

Stefan biết, Âu Dương Thiên Thiên có thiên phú về mảng này. Anh đã tiếp xúc rồi, không chỉ một mà rất nhiều lần, đặc biệt là lúc đó... khi ở hòn đảo hoang... khi anh và cô gái đó một mình trong hang động, dù là đã nguy trang kĩ nhưng vẫn bị nhìn ra được, anh vì cái gì mới tiếp cận cô ta.

Âu Dương Vô Thần đương nhiên không muốn để Âu Dương Thiên Thiên ăn thịt sống, anh lấy đĩa của cô, rồi đổi bằng đĩa thức ăn đậm chất dinh dưỡng của mình:

- Em dùng cái này đi.

Âu Dương Thiên Thiên không làm trái ý anh, cô gật đầu, cầm muống lên từ tốn ăn phần của người đàn ông.

Âu Dương Vô Thần nhìn cô vài giây, trong đôi con ngươi có chút suy nghĩ. Khóe mắt bất giác liếc về phía Tiêu Tử Du đối diện, anh chợt thấy cô ấy cũng đang nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên, trên miệng... nhếch một vòng đầy ẩn ý.

Mã Nhược Anh là bác sĩ, mặc dù không chuyên về tâm lý nhưng ít nhiều cũng có chút tinh mắt, nhìn ra phản xạ của cô là bình thường. Nhưng mà, cùng lắm thì chỉ thấy được một cái nhú mày, không đến nỗi chi tiết như Âu Dương Thiên Thiên. Cách nhìn nhận và bản năng phát hiện của cô ta rất nhanh, hơn nữa còn rất nhạy bén, cách phân tích tỉ mỉ như vậy, không có mấy người làm được.

Cô gái này.... rất có tiềm năng!

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 797: Kim Cương Đen

Dùng xong bữa sáng của mình, đám người cùng nhau trò chuyện uống rượu, Âu Dương Thiên Thiên chỉ ngồi im bên cạnh Âu Dương Vô Thần, nhâm nhi tách trà nóng riêng lẻ. Tiêu Tử Du cũng không nói chuyện nhiều, đa số đều là Mã Nhược Anh, Vivian và Andrew báo cáo những chuyện trong hội những năm nay cho cô nghe. Âu Dương Vô Thần và Stefan đôi khi cũng nói thêm vào mấy câu.

Một khoảng thời gian nữa trôi qua, lão Tứ sau khi nhìn đồng hồ thì liền tiến lên, ghé sát vào tai Tiêu Tử Du, thì thầm điều gì đó. Người phụ nữ nghe xong chỉ gật đầu nhẹ đáp lại, quét ánh mắt qua đám người, cô lên tiếng:

- Lần này gặp mặt, tôi có một ít quà cho các người đây.

Vừa nói cô vừa phất tay với người đàn ông đứng phía sau:

- Lão Tứ, mang lên đi.

Dứt lời, người đàn ông trung niên ngay lập tức di chuyển, ông ta rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, rồi đặt lên bàn. Dưới ánh mắt của những người xung quanh, lão Tứ chậm rãi mở nắp, thứ bên trong cũng dần lộ ra ngoài. Thế nhưng, cho đến khi nhận ra được thứ bên trong là cái gì, thì đám người lại tỏ vẻ rất ngạc nhiên.

Nhẫn? Là những chiếc nhẫn màu đen được thiết kế vô cùng tỉ mỉ, nhìn sơ qua cũng có thể biết là loại được chế tác cực kỳ công phu.

Tiêu Tử Du nhướn mày, nhẹ nhàng ra lệnh:

- Mỗi người hãy lấy một cái đi.

Sau tiếng nói của cô, đám người không ngần ngại mà vươn tay lấy trong hộp ra một chiếc nhẫn. Stefan nhìn kĩ những đường nét của thứ trong tay mình, vài giây sau thì nghiêng đầu nhìn người phụ nữ, lên tiếng:

- Lão đại, đây là kim cương đen mà.

Tiêu Tử Du liếc ánh mắt về phía anh, lạnh nhạt hỏi:

- Nói cho tôi nghe, cậu biết gì về kim cương đen, Stefan?

Stefan chớp mắt nghiêm túc, bình tĩnh đáp:

- Kim cương đen còn được biết đến dưới tên khoa học là Carbonado, là một dạng thù hình cứng nhất và không tinh khiết của kim cương đa tinh thể bao gồm kim cương, than chì và carbon vô định hình. Cấu tạo đặc biệt này khiến cho kim cương đen tự nhiên có màu mờ đục, bề mặt rỗ, xộp và có rất nhiều các tạp chất bên trong. Cũng bởi vì vậy mà loại kim cương này rất khó để chế tác và đánh bóng.

- Kim cương đen sau khi chế tác vẫn chứa rất nhiều khiếm khuyết trên bề mặt cũng như những tạp chất lẫn bên trong, làm cho nó có màu đen mờ đục và hầu như ánh sáng không xuyên qua được. Tuy nhiên, kim cương đen thể hiện một điểm kỳ dị đặc biệt, màu đen là kết quả của sự bao gồm than chì cảm ứng trong quá trình hình thành kim cương dưới bề mặt Trái đất. Kim cương đen tự nhiên thể hiện cấu trúc “đa tinh thể”, tạo ra màu đen mờ mà hầu như không có sự phản chiếu. Do đó, sự kết cấu thành phần bao gồm

than chì là khía cạnh duy nhất phân biệt Kim cương đen với bất kỳ kim cương nào khác

- Theo truyền thuyết Ấn Độ thì mỗi khi có mâu thuẫn hay chiến tranh giữa các bộ tộc, người ta chỉ cần chạm vào viên đá màu đen thì mọi mâu thuẫn sẽ được hóa giải hoàn toàn. Chính vì vậy người Ấn Độ tin rằng, kim cương đen ẩn chứa một sức mạnh đặc biệt, dung hòa những mặt đối lập giữa vạn vật của tạo hóa. Còn trong thuật phong thủy, kim cương đen sở hữu một nguồn năng lượng mạnh mẽ. Nguồn năng lượng này sẽ mang lại tiền tài, danh vọng và quyền lực cho người sở hữu.

Tiêu Tử Du nghe xong, nhếch môi nói:

- Học thuộc bài tốt lắm, về cơ bản thì quả thật như cậu nói, kim cương đen rất quý hiếm và mang ý nghĩa khá đặc biệt. Nhưng điều khiến tôi tặng nó cho các cậu, không phải là thuộc về phong thủy hay theo một truyền thuyết nào cả.

Nói rồi, người phụ nữ quay đầu nhìn đám người, từ từ lên tiếng:

- Gần một phần ba cuộc đời tôi bị giam lỏng ở Brazil - nơi có sự xuất hiện nhiều nhất của kim cương đen, thì tôi đã phát hiện ra một chuyện nữa. Không giống như các loại đá quý khác, kim cương đen hình thành ở vụ nổ sao băng và rơi xuống trái đất theo các cơn mưa thiên thạch. Chính vì vậy kim cương đen mang ý nghĩa như báu vật của chúa trời. Và khi nhìn thấy nó, tôi đã nghĩ ngay đến các cậu, những đứa con được lai tạo độc nhất trên thế giới này. Mỗi người một nơi, nhưng lại quy tụ về chính nơi đây, bởi vì suy cho cùng, dù có là độc nhất vô nhị thì các cậu vẫn giá trị đặc biệt.

- Từng người trong các cậu, tôi biết đang có những cuộc chiến của riêng mình, có thứ trên vai cần phải gánh vác. Các cậu không giống nhau, thứ cần chịu trách nhiệm cũng không giống nhau, vậy nên kết quả của mỗi người chắc chắn sẽ khác. Nhưng tôi muốn các cậu nhớ một điều, dù phía

trước con đường có tối tăm bao nhiêu, khó khăn đến mức nào, thì các cậu cũng nhất định phải vượt qua, và sống sót. Tôi không cần biết là kế thừa gia tộc hay tranh chấp địa vị, hay thậm chí là chiến tranh hoàng thất, tôi cũng không quan tâm. Điều tôi muốn, chỉ là các cậu phải sống sót....

Từng lời Tiêu Tử Du nói ra, đám người xung quanh đều im lặng lắng nghe một cách chăm chú. Khi nói đến câu cuối, ánh mắt cô hơi quét sang Mã Nhược Anh, nhìn thấy được ẩn ý của người phụ nữ, cô ấy chỉ rừ mắt không đáp. Mã Nhược Anh biết, cô chính là người đầu tiên trong bọn họ, bắt đầu cuộc chiến của mình, vậy nên... lời nói đó cũng là dành cho cô.

Tiêu Tử Du không tham gia vào những chuyện ân oán riêng biệt này, nhưng lời nói của cô là sự chúc phúc dành cho bọn họ. Hơn tất cả, lời nói đó còn là một mệnh lệnh, mệnh lệnh phải sống sót.

- ...Giống như cách tôi đã tạo ra những chiếc nhẫn này, dù trên bề mặt nó thật sự không đẹp, không sáng lấp lánh, và trải qua nhiều quá trình cắt dũa mới tạo ra được thành phẩm nhưng mà, thứ tồn tại đến cuối cùng vẫn là giá trị nguyên thủy không có thứ nào sánh được, là có một... không có hai.

Lời nói của Tiêu Tử Du vang vọng trong không gian, đánh mạnh vào tâm trí của những con người xung quanh, len lỏi sâu vào từng tế bào của bọn họ, kể cả những nơi mềm mại, yếu đuối nhất, tạo thành nguồn động viên to lớn và vững chắc, đồng thời tiếp thêm sự tự tin và hăng hái cho tất cả.

Elena và Stefan cùng cuộc tranh đoạt địa vị từng ngày để giành lại quyền thừa kế chính thống của mình, Andrew với cuộc chiến giữa người thân và hai bên gia tộc hoàn toàn đối lập nhau, còn Vivian, phải dùng tất cả những gì mình có, bao gồm cuộc sống này và cả tuổi đời của cô để gìn giữ ngôi vị và quyền độc lập của một nữ hoàng, bên cạnh đó, không thể không kể đến Mã Nhược Anh và mối thù hận sâu nặng với gia tộc đã cướp đi quyền làm người của cô, còn Âu Dương Vô Thần, Âu Dương Thiên Thiên... với

những bí mật về ân oán của đời trước, sự dây dưa và nguyên nhân gắn kết giữa họ... đều đang dần được hé lộ.

Tiêu Tử Du chớp ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, cô hít vào một hơi sâu, rồi nói tiếp:

- Ngoài ra, tôi cũng đặc biệt cấy vào chiếc nhẫn của các cậu một thứ khác nữa, chính là thiết bị định vị mới nhất mà đội C của hội vừa thiết kế. Những thiết bị này không đơn lập mà được liên kết chặt chẽ với nhau, tạo ra một mạng lưới rất rộng, cho phép các cậu có thể liên lạc với tôi trực tiếp bất kể không gian. Loại định vị này cũng có khả năng chống lại các thiết bị gây quấy nhiễu sóng tín hiệu tầm cao, vậy nên trừ phi là các cậu nằm dưới mặt đất với độ sâu hơn 2000m, bằng không, ở bất cứ nơi nào trên Trái Đất, các cậu đều có thể liên lạc được với tôi và ngược lại.

- Hơn nữa, đây cũng là món quà "khuyến mãi" tôi tặng thêm cho các cậu, nhưng chỉ có hạn sử dụng một lần duy nhất mà thôi. Trong khoảng thời gian sắp tới, nếu các cậu gặp khó khăn muốn tôi giúp đỡ, tôi cho phép các cậu được liên lạc với tôi qua bộ đàm chính và bất kể yêu cầu đó là gì, tôi cũng sẽ chấp nhận. Hãy xem như đây là phần thưởng tôi cho các cậu thay lời cảm ơn vụ việc ở Ý vừa rồi.

Dứt lời, đám người mở to mắt nhìn nhau, dường như rất ngạc nhiên trước câu nói của Tiêu Tử Du, đến mức Vivian không tin nổi mà thốt lên:

- Lão đại, cô chắc chắn ư? Một yêu cầu vô điều kiện.

Tiêu Tử Du nhếch môi cười, gật đầu khẳng định:

- Tôi chắc chắn!

Nói rồi, cô ngoắc tay với người đàn ông trung niên phía sau, lên tiếng:

- Nhưng thiết bị đó sẽ cần một chút kỹ thuật để kích hoạt, vì vậy các cậu hãy đi theo lão Tứ, ông ấy sẽ là người thiết lập nó đến bộ đàm chính của tôi. Lão Tứ, giúp bọn họ đi!

Người đàn ông trung niên nghe thấy, ngay lập tức cúi đầu làm theo, ông ta chỉ tay đến cánh cửa bên ngoài rồi nhắc chân đi trước, đám người phía sau liền đứng lên đi theo, Âu Dương Vô Thần vỗ vai Âu Dương Thiên Thiên một cái rồi cũng đứng dậy bước theo. Căn phòng trong chớp mắt chỉ còn lại hai người phụ nữ.

Âu Dương Thiên Thiên dè dặt nhìn Tiêu Tử Du, cô cầm lấy tách trà uống một ngụm nhỏ, nghĩ đến những thắc mắc trong đầu, vài giây sau cô quyết định hỏi:

- Tiêu tiểu thư, cô đã từng nghe về một hình xăm... có tên là "lông vũ tuyệt sắc" chưa?

Người phụ nữ chớp mắt nhìn Âu Dương Thiên Thiên, hơi khó hiểu đáp:

- Vì sao Nhị tiểu thư Âu Dương lại đột nhiên hỏi tôi về cái này? Cô có hứng thú với hình xăm sao?

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi lên tiếng:

- Bởi vì tôi thắc mắc, tại sao cô lại không thể xóa thứ đó? Và vì sao mẹ tôi... lại gặp cô.

Ấn đường Tiêu Tử Du chợt cau lại, cô ta nhíu mày, giọng có chút thay đổi hỏi:

- Mẹ cô? Ý của cô là gì? Tôi không hiểu lắm.

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên từ từ đặt tách trà xuống bàn, nhìn thẳng ánh mắt Tiêu Tử Du, nói với giọng nghiêm túc:

- Ý của tôi là... cô đã gặp bà ấy, Hoa hậu thế giới mười lăm năm trước....
à không, nên nói là... mẹ tôi đã tìm tới cô chứ, đúng không?

Người phụ nữ đảo mắt, dường như có chút suy nghĩ, rồi như nhớ ra điều gì đó, cô hơi khựng lại, đôi đồng tử đột nhiên co rút, Tiêu Tử Du nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên với ánh mắt bất ngờ, mấp máy môi thành tiếng:

- Mười lăm năm trước... Hoa hậu thế giới... không lẽ, cô là con gái... của Đường Nhược Vũ?

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 798: Người Xăm Hình

Âu Dương Thiên Thiên nghe được thứ mình muốn nghe, cô liền gật đầu không chút do dự, đáp:

- Đúng vậy, tôi chính là con gái của Đường Nhược Vũ - Hoa hậu thế giới nổi tiếng nhất năm đó.

Tiêu Tử Du chớp ánh mắt ngạc nhiên, nhếch môi lên tiếng:

- Tôi nhớ ra rồi, thật không ngờ đứa trẻ của cô ấy bây giờ lại lớn như thế này rồi, chuyện tính ra đã qua quá nhiều năm, tôi không nghĩ em vẫn còn nhớ đâu.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, thành thật nói:

- Thật ra tôi cũng không nhớ cô là ai... bởi vì, tôi đã bị mất trí nhớ về khoảng thời gian mười lăm năm trước rồi. Chuyện tôi từng sang Mỹ, từng gặp ai, hay mẹ tôi từng dẫn tôi đi đâu, xảy ra chuyện như thế nào, tôi đều không thể nhớ gì cả.

Tiêu Tử Du cảm thấy trong lời của Âu Dương Thiên Thiên có chút mâu thuẫn, hơi nhíu mày hỏi:

- Vậy tại sao...?

- Bởi vì cô cho tôi cảm giác quen thuộc ngay lần gặp gỡ đầu tiên, thậm chí vừa nãy khi tiếp xúc với cô, kí ức đã mất trong tôi lại hiện về, cùng với

thứ này... - Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa vén tóc ra đằng sau, cô nghiêng đầu, ngón tay chạm vào vành tai phải của mình, để lộ ra hình vẽ nhỏ trước mặt Tiêu Tử Du.

Người phụ nữ nhìn thấy, nhưng không lên tiếng, chỉ im lặng hướng mắt về phía cô gái đối diện. Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi buông tay xuống, cô quay đầu, nhìn Tiêu Tử Du nói tiếp:

- "Lông vũ tuyệt sắc" là thứ trọng tâm trong kí ức của tôi, mọi vấn đề từ con người đến sự việc mà tôi đã mất hầu như đều chỉ xoay quanh nó, vậy nên khi biết bản thân tôi có phản ứng với cô, tôi đã rất kinh ngạc, đặc biệt là khi mẹ tôi từng nhờ cô xóa thứ hình xăm này. Trực giác trong tôi mách bảo, cô có liên quan đến nó, và có lẽ.... cũng liên quan đến cái chết của mẹ tôi mười lăm năm trước.

Lần này, người phụ nữ mở miệng, bình tĩnh lên tiếng:

- Em biết sự thật về cái chết của mẹ mình?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, nghẹn ngào trả lời:

- Cũng vừa mới đây thôi, nói thật... nó quả là một cú sốc. Tôi không thể tin nổi mối quan hệ năm đó của mẹ tôi lại phức tạp như vậy, càng không tin được những chuyện trong quá khứ hệ lụy đến hiện tại quá nhiều, khiến tôi cảm thấy lo ngại về tương lai của chính mình.

Tiêu Tử Du hít vào một hơi, hỏi với giọng nghiêm túc:

- Nếu đã nhận ra được điều đó, vậy thì em cũng nên biết những chuyện xảy ra với Đường Nhược Vũ, những người xoay quanh cuộc đời của cô ấy đều có thân phận không hề nhỏ, cô ấy đã không thể đấu lại được bọn họ, thì với địa vị của em hiện tại, căn bản cũng không đấu lại được.

Âu Dương Thiên Thiên mím chặt môi, không phủ định đáp:

- Tôi biết, tôi biết rất rõ. Đến việc sắp xếp một hành vi giết người thành một vụ tai nạn máy bay mà đám người đó cũng làm được, không tiếc hi sinh biết bao nhiêu mạng sống vô tội, chà đạp lên cả công lý và sự thật, vậy thì chứng tỏ thân phận của họ chắc chắn không đơn giản, quyền lực cũng có thể rất lớn. Nhưng mà, tôi không thể để cái chết của mẹ tôi trở nên oan uổng, và sự hi sinh của những người vô tội trên chuyến bay đó nữa. Sự ách náy đối với họ, là điều sẽ theo tôi suốt cả cuộc đời này nếu như tôi không tìm ra sự thật.

- Cô nói đúng, mẹ tôi tài giỏi như vậy, một mình bà ấy từng gánh vác cả Đường gia, đối đầu với nhiều thế lực đáng sợ, mạnh mẽ cực kỳ, đến bà ấy cũng không thể đấu lại bọn họ, thì một cô gái như tôi có thể làm gì chứ? Thân phận của tôi nói cho lớn một chút chính là có quyền lực ở đất Bắc Kinh, dựa vào cái danh nhiều nhất chỉ có thể khiến người khác cảm thấy sợ hãi trên đất nước Trung Quốc mà thôi. Ra bên ngoài, nó chỉ là một con số 0, thậm chí... chẳng là gì cả. Nhưng mà.... chí ít thì tôi cũng có quyền được biết sự thật chứ. Tôi không thể... ngày ngày sống trong nơm nớp lo sợ được, cũng không thể chịu sự dày vò của trí nhớ mười lăm năm về trước, từng chút một từng chút một.... cả sự ách náy trong tâm hồn nữa. Nếu sống như vậy, tôi thà tìm cho ra lẽ mọi chuyện rồi đối đầu với nó thật oanh liệt, như cái cách mà mẹ tôi từng làm. Dù cho có thật sự phải đổi cả tính mạng, thì tôi cũng không cảm thấy hối tiếc.

Tiêu Tử Du nghe những lời mà Âu Dương Thiên Thiên nói, ánh mắt cô đen lại, trong đôi con ngươi như phản phát hình ảnh của một cô gái... cũng đã từng quật cường như vậy, mạnh mẽ như vậy. Tuy tài hèn sức mọn, nhưng vẫn làm ra những chuyện khiến người khác phải nể phục, kẻ thù lao đao khốn khổ.

Đường Nhược Vũ.... đưa con gái này của cô....

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt nhìn thẳng người phụ nữ đối diện, thẳng thắn lên tiếng:

- Vậy nên Tiêu tiểu thư, tôi hi vọng cô có thể cho tôi biết toàn bộ sự thật, xin đừng giấu diếm tôi nữa.

Đi đến bước này, gặp được người có liên quan đến chuyện năm xưa, đối với Âu Dương Thiên Thiên chính là một món quà to lớn. Cô tuyệt đối không thể bỏ lỡ được!

Tiêu Tử Du rũ mắt, vài giây sau, cô ngược lên nhìn Âu Dương Thiên Thiên, gật đầu nói:

- Được, nếu em đã muốn biết đến vậy, thế thì tôi sẽ nói. Nhưng mà... tôi phải nhắc trước một điều. Chuyện của Đường Nhược Vũ là cả một quá trình, sự đấu tranh của cô ấy cũng là dùng cả một đời, mà tôi thì chỉ là một người từng quen, từng nói chuyện với cô ấy mà thôi. Vậy nên, những điều mà tôi biết sẽ không phải là sự thật, điều mà tôi nói cũng chỉ là một phần ý nhỏ, chứ không phải bao quát tất cả, em hiểu không?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, gật đầu đồng ý:

- Tôi hiểu.

Tiêu Tử Du nghe xong, hơi điều chỉnh lại tư thế ngồi của mình, từ tốn lên tiếng:

- Vậy thì, nên bắt đầu từ đâu đây nhỉ.....

Vừa nói, người phụ nữ vừa đảo mắt suy nghĩ, khi tầm nhìn chạm đến mái tóc của Âu Dương Thiên Thiên, cô liền nhếch môi, nói:

- À... có lẽ là từ hình xăm "lông vũ tuyệt sắc" - thứ hình xăm đại diện cho quyền lực của những người thừa kế, vô cùng quý hiếm. Tính trên toàn thế giới hiện tại, có lẽ người mang hình xăm này chưa đến con số mười, bởi vì chỉ có những người thực sự có quyền lực lớn, thân phận lớn, địa vị cao,

và tầm ảnh hưởng rộng trong xã hội mới có thể đủ năng lực chi trả cái giá cho nó mà thôi.

- Hình xăm "lông vũ tuyệt sắc" ra đời từ rất lâu rồi nhưng phải đến hơn hai mươi năm trước, mới được biết đến rộng rãi trong cộng đồng những gia tộc có gia thế "khủng" trên thế giới. Người vẽ hình này có nghệ thuật tay rất chuyên nghiệp và khéo léo, cùng kĩ năng xăm hình thượng thừa không mắc một chút sai sót nhỏ nào, vì nếu không, hình xăm có thể trở thành một thứ vũ khí giết người (vì vị trí xăm hình khá hiểm, ở trên mang tai của con người - nơi có rất nhiều dây thần kinh và mô tế bào yếu.).

- Hình xăm "lông vũ tuyệt sắc" thể hiện sự cao quý cùng thân phận đặc biệt, không giống với người thường. "Lông vũ" ở đây cũng là chỉ bộ lông của phượng hoàng, hoặc là vảy của rồng, vậy nên ý nghĩa của nó giống như vua chúa - những bậc cửu ngũ chí tôn trong thế giới cổ đại. Các gia tộc ở tầng lớp thượng đẳng từng rất xem trọng thứ hình xăm này và mong muốn được có nó, nhưng vì không thể đáp ứng được cái giá phải trả nên đành đứng ở bên ngoài nhìn một cách ngưỡng mộ. Hơn nữa, người biết xăm hình này vô cùng hiếm, vì vậy muốn xăm là một chuyện, còn có tìm được người xăm nó hay không lại là một chuyện khác. Cho đến hơn hai mươi năm trước, khi trên thế giới, có hai người biết vẽ hình xăm này xuất hiện....

- Khoan đã Tiêu tiểu thư, dù tôi biết cô có liên quan đến hình xăm quyền lực này, nhưng mà, tôi vẫn cảm thấy thắc mắc. Tại sao cô... lại biết rõ về nó như vậy? - Âu Dương Thiên Thiên lên tiếng cắt ngang lời của người phụ nữ, cô nhíu mày, dường như rất hoài nghi về sự hiểu biết của Tiêu Tử Du.

Tiêu Tử Du không tỏ vẻ giấu diếm gì, cô ta mỉm cười, nhìn Âu Dương Thiên Thiên đáp:

- Bởi vì tôi là người vẽ nó mà. Nói chính xác hơn thì... tôi từng vẽ hình xăm đó rồi, trên tai của em đấy, cô bé nhỏ!

Đọc xong nhớ like chap cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 799: Sự ThậT Hé Lộ

Âu Dương Thiên Thiên trợn tròn mắt kinh ngạc, theo bản năng thốt lên:

- Là cô?

Người phụ nữ ngược lại tỏ vẻ rất bình thường, thản nhiên thừa nhận:

- Đúng vậy, tôi chính là người xăm hình lông vũ trên tai em đây. Thiên Thiên a, chẳng lẽ trong những kí ức đang hiện về của em, em không nhận ra rằng, tôi cũng ở trong đó sao?

Lời nói của Tiêu Tử Du khiến Âu Dương Thiên Thiên vô cùng bàng hoàng, cô đảo mắt, thầm nhớ lại những kí ức đã trôi qua. Rồi như chợt nghĩ ra được điều gì đó, mắt cô lập tức sáng lên.

Đúng rồi, cô ta là một trong những người đã đi cùng với người phụ nữ tên Aurora. Trong kí ức cô chỉ chú tâm vào người phụ nữ với mái tóc màu nâu đen đặc trưng, vậy nên không để ý đến những kẻ còn lại, nhưng mà... có một giọng nói đã văng vẳng bên tai cô khi đó... cái cách mà người đó đã gọi..."cô bé nhỏ".... chính xác là khi đó... khi Tiêu Tử Du xăm hình lên tai cô và thủ thi như vậy.

"Cô bé ngoan, đừng sợ... "

Nhìn mặt Âu Dương Thiên Thiên, Tiêu Tử Du biết cô ấy đã nhận ra, liền lên tiếng:

- Nhớ rồi sao? Thế thì mọi chuyện trở nên dễ dàng hơn rồi. Lần đầu tiên tôi gặp mẹ em... cũng là vào ngày hôm đó...

=====

Mười lăm năm về trước, lúc này Âu Dương Thiên Thiên chỉ mới gần 8 tuổi.

Cô bị ép ngồi lên ghế, xung quanh đều là những người cao to với trang phục đen và khuôn mặt lạnh lẽo đáng sợ. Phía đối diện, Đường Nhược Vũ đang quỳ dưới đất, hai tay bị hai người đàn ông kiềm lại, ánh mắt hướng người phụ nữ với những tiếng thét:

- Aurora, cô điên rồi, thả con bé ra.

Người phụ nữ được gọi là Aurora đứng lặng thinh, ánh mắt sắc bén liếc một đường nhìn cô ta, chậm rãi đáp:

- Đường Nhược Vũ, chuyện đến nước này rồi cô không giấu được nữa đâu, chi bằng để đưa con của cô cùng "đồng cam cộng khổ" với con của tôi đi.

Đường Nhược Vũ một khuôn mặt đau thương, lắc đầu lia lịa nói:

- Không, dù cho tôi không giấu được nữa thì tôi cũng không để con bé đi vào con đường đó. Trước mắt gia tộc đó vẫn chưa biết về sự tồn tại của Thiên Thiên, nhưng một khi cô khắc thứ đó lên thì tất cả mọi chuyện sẽ vỡ lở, thân phận của nó sẽ bị đưa ra soi mói rồi bị truy diệt, tôi chỉ muốn con bé được sống, Aurora!

Người phụ nữ cắn môi, đôi con ngươi hiện lên sự quyết liệt, gằn giọng quát:

- Đứa bé này sinh ra là một sai lầm! Nếu cô muốn nó sống, thì sẽ phải đánh đổi tính mạng của mình cô có biết không? Và nếu cô chết, cũng sẽ không còn ai bảo vệ nó nữa đâu.

Dứt lời, người phụ nữ chuyển tầm nhìn sang phía Âu Dương Thiên Thiên, sự quyết tâm trong đáy mắt dường như đã đạt đến đỉnh điểm. Đường Nhược Vũ vùng vẫy trong bất lực, gào thét ngăn cản:

- Aurora, làm ơn đừng, nếu để gia tộc đó biết đến sự tồn tại của con bé, nó sẽ gặp nguy hiểm mất. Tôi cầu xin cô, đừng làm như vậy, cô sẽ hủy hoại cuộc đời của nó... tôi cầu xin cô mà...

Aurora mím môi, tỏ ra cứng rắn lên tiếng:

- Nhưng cô cũng không thể trốn tránh được sự thật đứa trẻ này mang dòng dõi chính thống, máu huyết trên người nó duy nhất, vậy nên sớm muộn cũng sẽ "nước chảy cội nguồn" thôi, cô không ngăn cản được đâu. Tôi còn phải bảo vệ con của mình nữa, Đường Nhược Vũ, nếu con của tôi chết, thì con của cô cũng không thể sống được. Nếu có sống, tất cả phải cùng sống chung.

Nói rồi, người phụ nữ hướng thẳng ánh mắt về phía cô gái đứng bên cạnh Âu Dương Thiên Thiên, dứt khoát ra lệnh:

- Xăm nó lên!

Lời vừa dứt, cô gái liền quay người sang, cúi đầu xuống nhìn Âu Dương Thiên Thiên đang ngồi trên ghế, phải, đây chính xác là Tiêu Tử Du.

Thân người đứa trẻ run lên bần bật, hai mắt long lanh ánh nước, sợ hãi đến cực độ. Tiêu Tử Du cười mỉm, đưa tay lên sờ vào khuôn mặt của Âu Dương Thiên Thiên, nhỏ giọng dỗ:

- Cô bé ngoan, đừng sợ....

Vừa nói, ngón tay Tiêu Tử Du vừa di chuyển đến phía sau tai trái của Âu Dương Thiên Thiên, vuốt ve một chút, cùng lúc đó, một tay khác lặng lẽ rút ra cây kim nhỏ, nhanh như chớp găm vào gáy của đứa trẻ.

Âu Dương Thiên Thiên phản ứng với hành động của Tiêu Tử Du, theo bản năng nhìn về phía Đường Nhược Vũ, hét lên:

- Mẹ ơi, cứu con... con đau..

Đường Nhược Vũ lúc này đã khóc ra nước mắt, mặt khắc khổ gọi tên cô:

- Thiên Thiên...

Tiêu Tử Du di chuyển người ra phía sau Âu Dương Thiên Thiên, cô liếc nhìn đám người áo đen xung quanh, lạnh lùng nói:

- Phần trên tôi đã cố định huyết vị rồi, các người giữ chặt một chút đi. Nếu có sai sót gì, tôi không chịu trách nhiệm đâu.

Dứt lời, Tiêu Tử Du lại cúi người, trên tay cô lúc này đã cầm đầy đủ dụng cụ. Khi tiến gần sát đến gáy Âu Dương Thiên Thiên, cô nhẹ nhàng lên tiếng:

- Cô bé nhỏ, ngoan đi, không đau lắm đâu. Một lát em sẽ không thể nói được nữa, vậy nên đừng cầu mong kêu cứu được ai, chịu đựng một chút, tôi sẽ không để em im lặng mãi mãi.

Cùng với lời nói đó, Âu Dương Thiên Thiên hoàn toàn rơi vào sợ hãi, mọi chuyện sau đó, cô không còn nghe được gì nữa, tất cả các giác quan dường như đều ngừng hoạt động, xung quanh đều không phát ra tiếng động nữa. Đôi mắt nhỏ long lanh lúc ấy, cũng chỉ còn thấy người mẹ trước mặt mình vùng vẫy và gào thét trong tuyệt vọng mà thôi.

- Đừng... đừng xăm lên, lông vũ tuyệt sắc.... Đừng.....

Đọc xong nhớ like chap cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 800: VẤN BẾ TẮC...

Âu Dương Thiên Thiên nghe Tiêu Tử Du kể xong, cau mày hỏi:

- Hết rồi sao?

Người phụ nữ gật đầu, thản nhiên đáp:

- Hết rồi, sau khi tôi làm xong việc của mình thì liền về luôn, chuyện sau đó như thế nào tôi cũng không rõ nữa.

Âu Dương Thiên Thiên bối rối chớp mắt, hỏi tiếp:

- Chỉ có như vậy thôi?

Tiêu Tử Du nhướn mày, khuôn mặt rất thành thật trả lời:

- Phải, chỉ có vậy thôi. Không thì em muốn sao nữa?

Âu Dương Thiên Thiên hơi lắc đầu, cảm thấy có chút khó tin. Như thế này thì khác gì với kí ức của cô chứ? Chuyện cô thấy được cũng là chuyện mà Tiêu Tử Du kể rồi, chỉ thêm vào một số chi tiết nhỏ thôi, căn bản đâu có hữu ích gì?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, đảo mắt lên tiếng:

- Thế thì... Aurora là ai? Cô ta có quan hệ gì với cô?

Người phụ nữ chậm rãi ngả lưng ra sau, nheo mắt đáp:

- Ừm.... Aurora à? Tôi không biết cô ta là ai cả.

"..."

What? Cái gì vậy? Cô ta đang nói cái gì thế? Lừa cô à?

Âu Dương Thiên Thiên bị dẫn dắt từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, ấn đường cô cau chặt lại, nhìn người phụ nữ đối diện, hỏi thẳng:

- Nếu không biết Aurora là ai, vậy tại sao cô còn làm việc cho cô ta? Như cô đã nói, những kẻ mời được người xăm hình "lông vũ" phải trả cái giá rất lớn mà. Tôi tin chắc người phụ nữ đó có thân phận không hề nhỏ, và nếu là thế, thì tại sao cô lại không biết Aurora là ai chứ?

Tiêu Tử Du chớp mắt bình tĩnh, nói:

- Đúng là tôi không biết Aurora là ai, nhưng tôi biết em gái của cô ta. Trong quá khứ, do một số lần chạm mặt mà chúng tôi có duyên nợ với nhau, việc giúp Aurora xăm "lông vũ tuyệt sắc" lên người em là một cuộc giao dịch giúp tôi trả nợ, vì vậy tôi mới làm. Nói đúng thì, Aurora không phải khách hàng của tôi, nên tôi không biết gì về cô ta cả, ngoại trừ cái tên mà thôi.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên cảm lạnh trước lời giải thích của Tiêu Tử Du, mọi thứ trước mắt cô tưởng chừng như đang mở ra một con đường mới nhưng hóa ra lại chỉ là ngõ cụt, khiến cô cảm thấy khó chịu.

- Vậy... còn cuộc nói chuyện với mẹ tôi thì sao? Tôi từng thấy cô gặp gỡ bà ấy. - Âu Dương Thiên Thiên cố gắng thả lỏng cơ thể, tiếp tục hỏi những điều mình muốn biết.

Tiêu Tử Du ngược lại vẫn bình tĩnh như nước, chậm rãi đáp lại từng câu hỏi một cách nhẹ nhàng:

- Không lâu sau khi tôi xăm hình lên người của em thì Đường Nhược Vũ đã tìm đến, nói muốn xóa hình xăm. Nhưng tôi không đồng ý.

- Tại sao? - Âu Dương Thiên Thiên hỏi tiếp. Tiêu Tử Du cũng ngoan ngoãn trả lời:

- Bởi vì đó là hình xăm quyền lực, đại diện cho cả một gia tộc thượng đẳng, nếu muốn xóa, phải được sự đồng ý của người đứng đầu gia tộc, hoặc chính khách hàng đã đề nghị từ trước cho phép. Đường Nhược Vũ biết rõ về việc này nên mới sống chết phản đối, tuy nhiên vẫn không được. Dù vậy, cô ấy vẫn mang theo một hi vọng đến tìm tôi, muốn tôi giúp, nhưng thật đáng tiếc, lần này, tôi không thể giúp được. Cuộc nói chuyện giữa hai chúng tôi diễn ra không lâu lắm, kết thúc rất nhanh chóng, và từ lần đó đến bây giờ, tôi không còn gặp lại Đường Nhược Vũ nữa, lí do... có lẽ em cũng biết rồi.

Người phụ nữ nói xong, không gian liền trở nên im lặng. Liếc mắt qua nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nhận ra được cảm xúc của cô bây giờ, Tiêu Tử Du từ từ lên tiếng:

- Âu Dương tiểu thư, kí ức của em về tôi không nhiều, nhưng gần như là toàn vẹn, bởi vì tôi chỉ tiếp xúc với em hai lần, vậy nên kí ức cũng rất rõ ràng, đâu ra đó, không bị xáo trộn, hơn nữa đây không phải trọng tâm, nên dòng kí ức trở về rất xuôi. Việc tôi kể với em những chuyện mà tôi biết suy cho cùng cũng giống việc em nhớ lại kí ức đã mất mà thôi, vốn dĩ không khác gì nhau.

- Tôi nói rồi, tôi đối với Đường Nhược Vũ chỉ là người qua đường, từng gặp mặt nhau vài lần, từng nói vài câu, không có mối quan hệ gì đặc biệt, nên xin lỗi, tôi không phải người cho em biết sự thật.

Âu Dương Thiên Thiên ngồi lặng im, cô rũ mắt, tay vô thức siết chặt lại.

Đến cuối cùng... vẫn là không có gì. Vẫn là bế tắc. Tại sao? Tại sao vậy?

Một lúc sau, khi Tiêu Tử Du tưởng như Âu Dương Thiên Thiên không nói nữa, vươn tay đến lấy ly rượu trên bàn thì đột nhiên nghe thấy giọng của cô:

- Cô biết Âu Dương Vô Thần cũng có hình xăm "lông vũ tuyệt sắc" đúng không? Trong kí ức của tôi, tôi từng nghe cô nói... Elias Bush là một lựa chọn tốt. Tại sao cô lại nói như vậy? Cô biết về cuộc chiến của các gia tộc, vậy tại sao còn cho mẹ tôi "lời khuyên" đó?

Người phụ nữ nghe thấy, tay đang cầm ly rượu hơi khựng lại, nhưng cũng chỉ vài giây thoáng qua, Tiêu Tử Du liền đưa lên húp một ngụm rượu, đáp:

- Việc này thực chất chỉ là trùng hợp, hơn nữa... tôi không cho mẹ em lời khuyên về Elias, mà là mẹ em... đã hỏi tôi về lựa chọn đó. Cuộc chiến giữa những thế lực lớn đấu đá nhau đã là chuyện không mấy xa lạ trong giới thượng lưu, đặc biệt là nội bộ các gia tộc cầm quyền tối thượng, có ai trong thế giới ngầm là không biết chứ? Với tình hình khi ấy, Elias chính xác là một lựa chọn tốt, có thể giúp em bảo toàn mạng sống, nên tôi chỉ nói một cách khách quan mà thôi. Nhưng trước đó, tôi không hề biết Elias cũng mang hình xăm, cậu ta đã có nó trước cả em, và không phải do tôi xăm, mà là một người khác. Sau này khi Elias gia nhập hội của tôi, tôi mới biết.

Âu Dương Thiên Thiên ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Tử Du, cảm thấy người phụ nữ này dường như có điều gì đó muốn che giấu. Trong những lời nói của cô ta luôn có mâu thuẫn và thi thoảng sẽ lộ mở một số thứ không cần thiết. Dẫu linh tính mách bảo cô ta không đơn giản, nhưng việc úp mở "vừa dấm vừa xoa", vừa thành thật vừa giả tạo như thế này là có ý gì chứ?

Căn rằng, Âu Dương Thiên Thiên nghĩ tới vấn đề gì đó, liền hỏi trực tiếp:

- Tiêu tiểu thư, dường như cô biết đúng không? Về mối quan hệ giữa tôi và Âu Dương Vô Thần? Có phải....

Tiêu Tử Du vẫn trưng ra bộ mặt lạnh nhạt bình thản, thậm chí còn ngậy thơ lên tiếng:

- Có phải cái gì?

Âu Dương Thiên Thiên đối mắt với cô ta, siết tay tự tạo dũng khí cho mình, cuối cùng hỏi thẳng:

- Có phải.... tôi và Âu Dương Vô Thần là anh em cùng cha khác mẹ không?

Đọc xong nhớ like chap cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 801: Sợ Cái Gì?

Trước câu hỏi của Âu Dương Thiên Thiên, Tiêu Tử Du đột nhiên im lặng, trên khuôn mặt cô không biểu hiện sắc thái khác thường, khiến Âu Dương Thiên Thiên không nhìn ra được điều gì. Không gian trong thoáng chốc lại trở về với sự lặng đọng, người phụ nữ nhìn cô một hồi rất lâu, ánh mắt sắc lẹm từng đường như đâm vào trong thân thể, rất khó chịu, rất áp đảo.

Khí thế này thật sự không đùa được, giống như của bậc vương giả vậy, từ trước đến nay, đây là lần đầu tiên cô cảm nhận tràng lực mạnh mẽ như vậy đến từ một con người. Chả trách sao, đám Âu Dương Vô Thần lại sợ cô ấy đến thế.

Âu Dương Thiên Thiên siết tay, khiến những móng nhọn đâm sâu vào trong da thịt, nhưng cô không hề thấy đau, chỉ là... đang cố kiềm cơn run rẩy mà thôi.

Đúng vậy, chính là run rẩy. Cô đang sợ, vừa sợ ánh mắt của Tiêu Tử Du, vừa sợ câu hỏi mà mình vừa đưa ra sẽ có có câu trả lời, mà câu trả lời đó... rất có thể là điều cô không mong muốn. Thế nhưng, sau tất cả, Tiêu Tử Du khi nhìn đủ thì chợt lên tiếng:

- Thiên Thiên, điều này là ai nói cho em?

Câu hỏi ngược lại một cách bất ngờ khiến Âu Dương Thiên Thiên không kịp phản ứng, theo bản năng thốt lên:

- Hà? Không... không ai nói hết.

Tiêu Tử Du chớp mắt bình tĩnh, lại hỏi tiếp:

- Vậy em có xét nghiệm ADN của hai người không?

Âu Dương Thiên Thiên một bộ mặt ngẩn ngơ, lắc đầu đáp:

- Cũng không.

Người phụ nữ nghe xong, đột nhiên nhếch môi nói:

- Thế thì Thiên Thiên, em dựa vào cái gì mà phán đoán... em với cậu ấy là anh em có cùng huyết thống?

"..."

Âu Dương Thiên Thiên bối rối trước câu hỏi của Tiêu Tử Du, cô chớp vội mắt, ngập ngừng trả lời:

- Em... em đoán.

- Đoán sao? Một câu trả lời không thể ngu ngốc hơn. - Tiêu Tử Du lên tiếng một cách quyết liệt. Âu Dương Thiên Thiên càng tỏ ra lúng túng hơn, cô nuốt một ngụm nước bọt, vội vã giải thích:

- Nhưng mà, tất cả mọi thứ đều chỉ ra rằng chúng tôi là như vậy. Suy đoán của tôi có cơ sở, và tôi sợ... nếu như...

- Sợ cái gì? Nếu như thật sự em và Âu Dương Vô Thần là ruột thịt, vậy thì em bỏ cậu ta sao? Chia tay? Em làm được không? - Tiêu Tử Du lên tiếng ngắt lời Âu Dương Thiên Thiên đang nói, mặc dù vậy, nó lại có tác dụng, khiến cô gái ấy đứng sững lại, thâm tâm chột bất động.

Từ bỏ Âu Dương Vô Thần sao? Sao có thể...

Tiêu Tử Du nhướn mày, trực tiếp hỏi:

- Trả lời tôi đi, em làm được không?

Âu Dương Thiên Thiên rũ mắt, cắn môi đáp:

- Không làm được.

Từ lúc ở bên cạnh Âu Dương Vô Thần, cô đã không muốn rời khỏi rồi. Mỗi một ngày trôi qua, cô đều chỉ tham lam hi vọng được ở bên anh ấy, được mãi sống cùng anh ấy. Từ bỏ... là điều mà cô chưa bao giờ nghĩ tới!

Tiêu Tử Du nhìn Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu, chậm rãi lên tiếng:

- Vậy thì em còn sợ cái gì? Nếu em đã chấp nhận được việc không thể mất Âu Dương Vô Thần, thế thì cần gì sợ một phán đoán chỉ có vài phần trăm tỉ lệ trúng chứ? Cho dù tất cả những chứng cứ đều chỉ ra điều đó, nó vẫn không có nghĩa là sự thật, em việc gì phải bận tâm về thứ chưa rõ ràng? Cuộc đời này sống cho bản thân mình là đủ rồi, em yêu người nào thì hãy cố gắng nắm giữ người đó, đừng để vì những ngoại cảnh tác động mà làm mất đi tình cảm của hai người. Suy cho cùng, cuộc sống của em cũng đâu phải bất tử, có những đoạn thời gian bỏ lỡ rồi thì chính là bỏ lỡ, nhiều lúc sẽ không có cơ hội quay lại đâu.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, vài giây sau liền ngước đầu lên nhìn người phụ nữ, nói:

- Tôi không mong mình với cuộc sống bất tử, tôi chỉ muốn có được tình yêu thật sự.

Tiêu Tử Du nghe thấy, ánh mắt lần đầu tiên biến đổi, nhưng cũng chỉ vài giây thoáng qua rồi cũng trở lại bình thường:

- Vậy thì cố gắng trân trọng hiện tại đi, cái gì rồi cũng sẽ đến, lúc đó quyết định như thế nào... bản thân em sẽ rõ thôi. Và hãy nhớ thêm một điều này nữa Thiên Thiên, nếu như mọi sự tình xảy ra không được như mong muốn, em hãy tin rằng ông trời còn có một sự an bài khác, cuộc đời cũng sẽ mở cho em một lối đi khác. Thuyền đến ắt cầu sẽ thẳng, xe đến chân núi ắt có đường, ông trời không tuyệt đường sống của bất kì ai, đôi khi sự kết thúc cũng sẽ là sự mở đầu. Chỉ cần có lòng tin, em sẽ còn tất cả.

Lời vừa dứt, cánh cửa phòng bỗng được mở ra, từ bên ngoài, đám người Âu Dương Vô Thần dần tiến vào bên trong cùng lão Tứ. Tiêu Tử Du đặt ly rượu lên bàn, chồm người đứng dậy, dường như muốn rời đi. Đúng lúc đó, Âu Dương Thiên Thiên chợt đứng dậy theo, lên tiếng:

- Khoan đã, Tiêu tiểu thư, có thể cho tôi hỏi một câu cuối không? Rốt cuộc cô là ai? Cô có liên quan đến chuyện từ mười lăm năm trước nhưng bây giờ vẫn sống bình thường như vậy, quá khứ cô có phải cũng....

Lần này, dứt khoát cắt ngang lời nói của Âu Dương Thiên Thiên, Tiêu Tử Du bày ra nét mặt lạnh lùng như bình thường, đáp lại:

- Âu Dương tiểu thư, câu hỏi của em, tôi cảm thấy đã đi xa trọng tâm của chủ đề ban đầu rồi. Hẹn một tương lai không xa, chúng ta sẽ gặp lại.

Nói rồi, người phụ nữ ngay lập tức quay đầu bước đi, khiến Âu Dương Thiên Thiên không kịp làm gì, chỉ biết thu lại thắc mắc của mình. Âu Dương Vô Thần vừa vịn đi tới, anh liếc nhìn Âu Dương Thiên Thiên rồi nhìn sang Tiêu Tử Du, nghĩ đến gì đó liền lên giọng:

- Lão đại, Thiên Thiên còn nhỏ, vẫn chưa hiểu chuyện, nếu có nói điều khiến cô không vui, xin cô đừng để bụng.

Tiêu Tử Du nhếch môi, ung dung trả lời:

- Cậu đánh giá người phụ nữ của mình hơi thấp rồi đấy. Tôi không sao, chỉ là có chuyện nên phải đi trước thôi, không liên quan đến Âu Dương Thiên Thiên.

Người đàn ông nghe thấy, trong tâm thở một hơi nhẹ nhõm. Vivian đứng bên cạnh nhìn Tiêu Tử Du, hỏi:

- Lão đại, cô phải đi sao? Vậy khi nào chúng tôi có thể gặp lại cô?

Tiêu Tử Du đảo mắt, có chút suy nghĩ đáp:

- Chuyện đó thì chưa biết, tôi vẫn còn muốn đi vòng quanh thế giới, tận hưởng sự tự do một thời gian nữa, vậy nên trước mắt sẽ không có gì cố định. Các người không phải có hai năm nghỉ ngơi sao, lo mà chơi cho thỏa thích đi, những chuyện khác không cần phải để tâm đến, tạm thời cứ như vậy đi, sau này khi tôi về hội rồi sẽ giải quyết sau.

Nói xong, cô đảo mắt nhìn một lượt đám người, thấy trên tay họ đều đã đeo nhẫn, trong lòng cũng cảm thấy yên tâm hơn rồi. Nhắc chân muốn đi, Tiêu Tử Du chợt nhớ đến điều gì đó, lại quay đầu sang nhìn Stefan, lên tiếng:

- Cậu ra ngoài, nói chuyện với tôi một chút.

Dứt lời, người phụ nữ cùng lão Tứ liền đi thẳng một mạch ra khỏi phòng. Stefan phía sau không nói gì, chỉ là ánh mắt nhìn theo có chút kiên trì. Elena đứng bên cạnh ngay lập tức đẩy vai anh, gọi:

- Anh hai, ngờ ngẩn cái gì vậy? Lão đại gọi anh kìa.

Stefan liếc cô một cái, sau đó thì quay người đi ra theo.

Mã Nhược Anh nhìn bóng lưng của người đàn ông, trong ánh mắt hiện lên suy nghĩ, nhưng không lên tiếng....

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 802: BàY Tỏ Tâm Ý

Tiêu Tử Du bước ra khỏi nhà hàng, cô ngoắc mắt ra hiệu cho lão Tứ đi lấy xe trước, còn mình thì đứng lại. Quay đầu nhìn phía sau, vừa vặn chạm trúng Stefan đang đi tới. Người đàn ông dừng chân trước mặt cô, thế nhưng chưa kịp nói gì thì đã nghe Tiêu Tử Du lên tiếng:

- Cậu khi nào mới định chữa bệnh vậy? Tại sao lại không tham gia trị liệu.

Stefan ngạc nhiên chớp mắt, anh dè dặt nhìn người phụ nữ, hỏi:

- Lão đại, sao cô lại biết chuyện về căn bệnh của tôi?

Tiêu Tử Du liếc mắt, bình thản đáp:

- Có chuyện gì của các người mà tôi không biết chứ? Đừng tưởng tôi bị giam giữ mấy năm là không thể kiểm soát được ai, tất cả mọi thứ tôi đều nắm được hết, nên đừng hòng qua mặt tôi. Ngay ngày mai, cậu, tham gia trị liệu đi.

Người đàn ông mím môi, rũ mắt vài giây rồi ngược lên nhìn cô, thanh âm có chút trầm trầm:

- Lão đại, nếu đã biết về chuyện trị liệu, vậy chắc cô cũng biết nó chỉ là một cuộc thí nghiệm, tỉ lệ tìm ra cách chữa trị không cao.

Tiêu Tử Du hơi cau mày, lạnh lùng hỏi:

- Thì sao? Cậu sợ?

Stefan lắc đầu, chậm rãi đáp:

- Tôi không sợ, nhưng tôi lại cảm thấy nó không cần thiết. Căn bệnh của tôi vốn là nan y, định sẵn không có thuốc chữa, bao nhiêu năm qua tìm kiếm hết mọi phương pháp, đông tây tôi đều đã thử qua, nhưng kết quả vẫn không hề khả quan, vậy nên sớm đã từ bỏ rồi, tôi cũng... chuẩn bị tinh thần sống như thế đến cuối đời, bây giờ mặc dù tham gia trị liệu có thể giúp tìm ra được cách chữa bệnh, nhưng đó chỉ là thí nghiệm. Nếu chấp nhận, tôi sẽ bị đem ra làm một vật để phân tích, ngày ngày sống trong việc bị người khác xem là vật thí nghiệm, tôi không thích, hơn nữa, cũng không biết sẽ tốn bao nhiêu thời gian cho cuộc thí nghiệm đó. Một năm, hai năm... tôi có thể không sao, nhưng tôi không đủ kiên nhẫn để chờ nếu nó kéo dài đến mười năm, hai mươi năm sau. So với việc đó, tôi thà không tham gia, cứ sống như bây giờ là được rồi. Bình thường như từ trước đến giờ vẫn làm...

Tiêu Tử Du nghe xong những lời người đàn ông nói, ấn đường dần dần ra, im lặng vài giây sau mới lên tiếng:

- Tôi có nghe Selina nói rằng tỉ lệ tìm ra được phương pháp là trên dưới 20%, mặc dù khá nhỏ, nhưng cô ấy vẫn rất tự tin có thể nâng cao phần trăm lên với điều kiện cậu đồng ý tham gia. Stefan, dù cậu không tin cô ấy, nhưng cũng phải tin năng lực của Selina chứ? Cô ấy rất giỏi, và tôi có thể khẳng định cô ấy giỏi hơn bất kì bác sĩ nổi tiếng nào trên thế giới này, bởi vì cô ấy mang dòng máu nhà họ Mã. Selina được truyền lại rất nhiều y học của Mã gia trước khi gia tộc này chính thức bị xóa sổ, cô ấy là truyền nhân cuối cùng, và cũng có thể là người duy nhất giúp được cậu. Cô ấy đã tự tin như vậy thì cậu hãy tin cô ấy một lần đi, Stefan.

Người đàn ông cắn răng, tỏ vẻ bất đắc dĩ nói:

- Nhưng bây giờ tôi... thực sự tôi...

- Cậu có vấn đề khác cần quan tâm ở hiện tại sao? Hơn cả cuộc sống tương lai của cậu? - Tiêu Tử Du hỏi một cách thẳng thắn.

Stefan nuốt ngụm nước bọt, dè dặt gật đầu:

- Phải.

Nghe vậy, Tiêu Tử Du hơi nheo mắt, hỏi tiếp:

- Liên quan đến Selina?

Câu hỏi của cô khiến người đàn ông chột dạ, không tự nhiên đáp:

- Làm sao... cô biết?

Tiêu Tử Du: "..."

Sao có thể không biết chứ? Lúc này ánh mắt cậu nhìn Nhược Anh mãnh liệt như vậy, muốn tôi không đoán ra cũng khó!

Stefan đảo mắt, ngập ngừng nói:

- Lão đại, cô cũng biết chuyện gia tộc của Selina mà, cô ấy đang muốn đổi đầu với họ, tôi lo là... tôi sợ rằng...

- Stefan, có phải... cậu thích Selina đúng không? - Tiêu Tử Du trực tiếp hỏi một câu, ban đầu chỉ là hơi nghi ngờ mà tự động thốt ra như vậy, thế nhưng... không ngờ câu hỏi của cô lại làm người đàn ông đối diện á khẩu.

Stefan quả thực im lặng, ánh mắt của cậu ta vừa bối rối vừa chân thành nhìn cô, khiến Tiêu Tử Du hết hồn.

Thích... thích thật sao? Đừng đùa chứ, nói đâu trúng đó à?

Stefan siết tay, im lặng vài giây rồi lên tiếng:

- Tôi không thể nói dối cô, lão đại, vậy nên... cô nói đúng rồi... tôi thích Selina.

"..."

Tiêu Tử Du lần này đứng hình, đến lượt cô không thể nói nên lời, ánh mắt nhìn Stefan cũng có chút bất ngờ không tin nổi.

Thế mà thừa nhận rồi, Stefan và Selina? Ôi, thời gian cô ở trong "trại" thật sự lâu quá rồi, không nghĩ đến bên ngoài biết bao chuyện đã phát sinh thế này. Ôi quý thần thiên địa hột vệt lộn ời, Phelan thích phụ nữ thì không nói, nhưng mà đến cả Stefan cũng có ngày biết yêu một cô gái thì đúng là... lớn thật rồi! Mấy đứa nhóc của cô đều trưởng thành cả rồi, biết yêu rồi!!!

Tiêu Tử Du tự vui với nỗi niềm trong lòng của mình, Stefan thấy cô im lặng, liền nói tiếp:

- Lão đại, cô cũng biết đấy, đối với Selina, không có gì quan trọng hơn việc báo thù, ngay cả chuyện tình cảm. Cô ấy luôn độc lập, thích hành động một mình, dù có bị thương cũng không muốn nói cho ai biết, dù có nỗi khổ cũng không muốn ai hay, đến cả trận chiến của riêng mình cũng không muốn người nào bị liên lụy, cứ im lặng, âm thầm làm. Nhưng gia tộc Rostchild đâu phải dạng vừa, càng không dễ đối phó. Bao năm nay, gia tộc đó chỉ có ngày càng mạnh hơn, nhiều lần tranh chấp với Bush để chiếm thế mạnh nhất thế giới ngầm. Selina chỉ là một cô gái, trong tay không có gì cả, gia tộc của cô ấy đã mất, một mình sống trong xã hội này, lấy quyền thế gì để đấu với Rost chứ?

- Tôi lúc đầu chỉ biết rằng Selina là một người mạnh mẽ, tài giỏi, cái gì cũng biết, cũng tốt. Nhưng khi nhìn những giọt nước mắt của cô ấy, tôi đã nhận ra, cô ấy đến cuối cùng cũng chỉ là một cô gái bình thường. Có lúc mạnh mẽ, thì sẽ có lúc yếu đuối, là cô ấy luôn tự tạo vỏ bọc trước mắt mọi người mà thôi. Khi tôi nghe Phelan kể mọi chuyện về Selina, tôi thực sự đã

động tâm, không phải vì tôi thương hại cô ấy, mà tôi thấy đau, nơi này của tôi... đã đau đớn khi biết cô ấy một mình chịu những nỗi khổ như vậy.

Stefan vừa nói vừa chỉ tay vào ngực mình, cau chặt ấn đường lại, anh như chìm trong nỗi khổ ấy, như thực sự hòa vào tình cảnh của Mã Nhược Anh. Tiêu Tử Du đưa mắt nhìn theo nhưng không lên tiếng, mím môi nghe anh nói tiếp:

- Lão đại, tôi không nghĩ mình còn đủ dũng khí để đứng yên nhìn Selina khóc thêm một lần nữa, vậy nên... Có thể cô sẽ nghĩ rằng tôi đang nói đùa, kết luận tình cảm của mình một cách vội vàng, nhưng tôi biết tôi đang nghĩ cái gì, hiểu thứ gì, cũng rất nghiêm túc. Tôi nghiêm túc muốn giữ một người ở lại, muốn để cô ấy quên đi... những chuyện không nên do cô ấy gánh vác, muốn cô ấy bên cạnh tôi cười, tận hưởng một cuộc sống đơn thuần mà một người phụ nữ nên có. Và khi tôi nhìn Selina, ở bên cạnh cô ấy càng lâu thì ý chí đó càng mãnh liệt hơn, tôi rất muốn làm như vậy. Nhưng bây giờ cô ấy không để ý đến điều đó, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm trả thù mà thôi, nếu tôi tham gia trị liệu ngay lúc này, sẽ đồng nghĩa với việc tôi sẽ phải rời khỏi cô ấy.

- - Lão đại, cô có từng nghĩ đến, nếu tôi đi rồi, ai sẽ bảo vệ Selina trước những điều mà cô ấy sắp sửa phải đối mặt không? Tương lai của tôi có thể chậm lại một chút, hoặc cũng có thể không có cái gọi là "chữa bệnh", nhưng tôi không thể tưởng tượng nó sẽ như thế nào nếu không có Selina. Nếu như vì quyết định bây giờ của tôi mà cô ấy có mệnh hệ gì, thì quãng đời còn lại.... mỗi ngày tôi đều sẽ sống trong địa ngục, vậy... còn cần tương lai làm gì chứ?

Đọc xong nhớ like chap cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 803: Sẽ Còn Gặp Lại

Tiêu Tử Du nghe xong những lời mà Stefan nói, ngây người nhìn anh một lúc lâu. Thật ra cô không nghĩ tới tình cảm đơn phương sẽ đi xa được đến mức này, sợ hãi một người sẽ mất đi... ngay cả khi chẳng biết người đó có yêu mình hay không ư? Tại sao lại phải sâu đậm đến thế? Tại sao lại tự mình áp đặt bản thân vì một người nhiều như vậy chứ? Selina cũng chẳng thể biết được... cô ấy sẽ vẫn chỉ xem cậu là một người bạn, một đồng đội mà thôi, trừ phi.. chính cậu phải thổ lộ lòng mình trước mặt cô ấy.

Nhưng mà... một người khép kín như Stefan, liệu có đủ can đảm muốn nắm tay một cô gái hay không? Quan tâm đến cả việc trả thù của cô ấy, vậy thì có lẽ, cậu ta cũng sẽ bận tâm nhiều về chuyện của mình lắm.

Tiêu Tử Du thở hắt ra một hơi, cô quay đầu nhìn về phía trước, chậm rãi lên tiếng:

- Thế thì bây giờ cậu định làm gì, khi mà Selina đang bắt đầu kế hoạch của mình rồi?

Stefan rũ mắt, nhỏ giọng trả lời:

- Đứng đằng sau bảo vệ cô ấy, âm thầm nhưng hết sức mình, tôi chỉ có thể làm vậy thôi.

Trở thành một lá chắn, che chở cho người mình yêu ư? Đây đâu phải là "chỉ có thể" chứ, đây là... tất cả của cậu rồi.

Tiêu Tử Du chớp mắt, đột nhiên khóe miệng câu lên một nụ cười, cô quay lại nhìn người đàn ông, nói:

- Được rồi, cứ làm những điều cậu muốn đi. Nhưng mà Stefan, cậu phải hứa với tôi, khi xong chuyện của Selina, cậu nhất định phải tham gia trị liệu, được chứ?

Stefan ngược mặt lên nhìn cô, nhẹ gật đầu đáp:

- Được, tôi đồng ý với cô.

Nghe xong câu trả lời này, Tiêu Tử Du cũng không còn gì để nói nữa, cô nhắc chân đi về phía trước, nhưng chỉ vừa đi vài bước thì đột ngột dừng lại. Không quay đầu, cô lẳng lẳng lên tiếng:

- Stefan, học cách quên mình để bảo vệ cho người khác là điều rất dũng cảm, nhưng mà... cũng đừng quên học cách bảo vệ chính mình. Hẹn gặp lại, cậu nhóc của tôi!

Dứt lời, người phụ nữ tiến thẳng về phía chiếc xe đỗ gần đó, ngồi vào bên trong và rời đi. Stefan đứng sau nhìn theo bóng chiếc xe, ánh mắt chứa chan những suy nghĩ sâu xa.

Bảo vệ chính mình sao? Đây chính là điều tôi không cần nhất...

.....

Tiêu Tử Du ngồi lặng im trên ghế xe, cô liếc mắt nhìn chiếc gương chiếu hậu, thấy rõ rằng Stefan đứng nhìn theo mình vài giây rồi quay người đi vào trong. Thu lại tầm mắt, nét mặt không biểu hiện bất cứ cảm xúc nào.

Stefan, từ khi cậu sinh ra, đã có trách nhiệm phải bảo vệ người khác rồi, từ mẹ đến em gái, bạn bè, anh em, có quá nhiều người nằm trong sự bao bọc, tính toán kỹ lưỡng của cậu. Đã đến lúc, cậu nên biết cách bảo vệ chính

mình đi. Nếu muốn trọn đời với một người, thì trước tiên.. hãy học cách sống sót!

Tiêu Tử Du nhếch môi, ngã đầu ra sau ghế, cô chậm rãi nhắm mắt lại.

Tình yêu thật thú vị, có thể khiến những người không tưởng thay đổi một cách ngoạn mục như vậy. Đầu tiên là Phelan, giờ thì tới Stefan, tiếp theo sẽ là ai đây? Selina? Hay là Elena? Hay thậm chí là người không thể nhất trong bọn họ - Vivian? Thật tò mò quá... những đứa trẻ của cô. Tương lai của chúng... thật đáng mong đợi.

Người đàn ông trung niên ngồi phía trước, vừa lái xe, ông ta vừa nhìn cô gái đằng sau qua kính chiếu hậu, rồi đột nhiên lên tiếng:

- Đại tiểu thư, tôi đã thấy cô nói chuyện với Âu Dương Thiên Thiên, cô thấy cô gái đó thế nào?

Tiêu Tử Du vẫn giữ nguyên tư thế, không mở mắt đáp:

- Đương nhiên tôi có hứng thú với cô ta rồi. Còn nhỏ tuổi mà đã nhạy bén như vậy, cô ta rất có năng khiếu, sau này sẽ có thể làm nên chuyện nếu được đào tạo đúng cách. Đằng nào bên cạnh tôi vẫn còn thiếu một chỗ trống... hình như chưa có người nào học tâm thuật* thì phải.

*Tâm thuật: một dạng tâm lý học nhưng sâu rộng hơn.

Lão Tứ cũng nhìn ra được dụng ý của Tiêu Tử Du, nhưng vẫn có chỗ không hiểu, liền hỏi:

- Vậy tại sao cô không thu phục cô ta về hội? Tôi cảm thấy Âu Dương Thiên Thiên rất có thiên phú, hơn nữa, dám qua lại với Phelan thì chắc cô gái đó cũng biết rõ mọi thứ và chuẩn bị tinh thần đối mặt rồi.

Tiêu Tử Du hơi cau mày, trả lời:

- Tôi muốn chứ, nhưng mà không được, Phelan đã nhìn ra tôi có hứng thú với cô bé đó rồi. Nếu cậu ta thực sự yêu Âu Dương Thiên Thiên, nhất định sẽ không muốn cô ta bước vào con đường của mình.

Dừng một chút, cô hỏi ngược lại người đàn ông phía trước:

- Lão Tứ, ông có biết điều cơ bản của tâm thuật là gì không?

Người đàn ông lắc đầu, thành thật trả lời:

- Dạ không, Đại tiểu thư.

- Không phải tự nhiên mà tâm thuật ít phổ biến trên thế giới, một phần là vì chúng quá khó, còn lại thì là vì... người học bộ thuật đó không đủ tố chất. Điều cơ bản của tâm thuật là phải đọc được tâm lý của người khác, nhưng đó đối với con người gần như là điều bất khả thi. Để tôi luyện được bộ thuật này, người học nó phải có thêm một giác quan khác, giống như bản năng vậy, giác quan càng mạnh thì tỉ lệ trúng sẽ càng cao. Vậy nên, không phải chỉ có thiên phú là được đâu. Ngoài ra, người học được tâm thuật còn phải thông hiểu mọi dạng tâm lý, đau buồn, vui khổ, bi ai, tuyệt vọng... tất cả mọi thứ đều phải trải qua hết mới có thể thấu hiểu được, nhưng ông biết rồi đấy, muốn trải qua được mọi nỗi đau, thì một đời người chưa chắc đã nếm đủ, đây cũng chính là nòng cốt của tâm thuật - một trái tim mang nhiều sắc thái, đã từng chịu nỗi bi thương khắc sâu tận xương tủy. Âu Dương Thiên Thiên chưa có được những điều đó, thì thiên phú không giúp ích được đâu, dù có học, cô ta cũng sẽ chỉ là đồ vô dụng.

Tiêu Tử Du giải thích một tràng dài, lão Tứ không còn gì thắc mắc nữa, im lặng trở về với công việc lái xe của mình. Rồi đột nhiên vài giây sau, người phụ nữ bỗng mở mắt ra, nụ cười trên môi cô cũng tan đi. Quay đầu nhìn về phía cửa sổ, miệng không tự chủ lẩm bẩm một câu:

- Nhưng mà... tôi có cảm giác sẽ gặp lại cô ta... vào một ngày nào đó không xa..

Lúc này, ánh mắt Tiêu Tử Du có chút thay đổi, trong đầu chợt thoáng qua lời nói của Âu Dương Thiên Thiên: "Tôi không mong mình với cuộc sống bất tử, tôi chỉ muốn có được tình yêu thật sự. "

Tình yêu thật sự.... điều khó có nhất trên thế gian này... khó tồn tại nhất với thời gian....chính là nó!

=====

Âu Dương Vô Thần đưa Âu Dương Thiên Thiên trở về khách sạn sau một ngày chơi bời ở nhà hàng của Andrew, vừa vào phòng, Âu Dương Thiên Thiên liền tiến đến và nằm ườn xuống chiếc giường nhỏ của mình, tâm trạng khá mệt mỏi. Âu Dương Vô Thần rót một cốc nước ấm mang đến cho cô, anh ngồi xuống giường, nhìn cô hỏi với giọng quan tâm:

- Làm sao vậy? Cả ngày nay không cười không nói, em có tâm sự sao?

Âu Dương Thiên Thiên bật người ngồi dậy, tay nhận lấy cốc nước của anh, vừa trả lời:

- Không có, chỉ là trong đầu có vài thứ rối rắm, không giải thích được thôi.

Âu Dương Vô Thần nhướn mày, hỏi tiếp:

- Liên quan đến lão đại của anh à?

"Ừc" - Nuốt một hớp nước, Âu Dương Thiên Thiên nhìn anh gật đầu, đáp:

- Phải, sao anh biết vậy?

Người đàn ông bật cười, nheo mắt nói:

- Từ lúc nói chuyện với lão đại xong thì em đã trưng ra bộ mặt có chuyện suy nghĩ rồi, còn khó đoán lắm sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghe những lời chế giễu của Âu Dương Vô Thần, bĩu môi lên tiếng:

- Cái gì mà trưng ra, em rõ ràng có thái độ rất tốt cả ngày nay đấy.

Âu Dương Thiên Thiên quả thật không thể hiện bất cứ điều gì kì lạ khi ở trước mặt đám người, còn tỏ ra rất tự nhiên là đằng khác, diễn cực kì giỏi. Nhưng nếu như đã bị phát hiện, thì chỉ có thể là Âu Dương Vô Thần đã luôn quan sát cô, mới để ý được những biểu hiện khác thường mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, một ý nghĩ thoáng vụt qua trong đầu, cô chớp đôi con ngươi trong suốt nhìn về phía người đàn ông đối diện, hỏi:

- Không phải anh nói sẽ kể cho em nghe về lão đại của anh sao? Hay là bây giờ làm liền cho nóng luôn đi?

"..."

Âu Dương Vô Thần thừa biết cô sẽ nói đến vấn đề này, mặc dù cũng đã phòng bị trước, nhưng cứ nghe giọng nũng của Âu Dương Thiên Thiên và nhìn vào đôi mắt "nai tơ" như đứa trẻ của cô ấy, thì bức tường phòng bị đó cũng nhanh chóng sụp đổ, không quá năm giây sau, anh đã đồng ý:

- Được, kể cho em nghe hết! Nhưng mà trước tiên em cần phải đi tắm đã, mau xuống giường đi, anh lấy đồ cho em.

Âu Dương Thiên Thiên vừa vui mừng đã hệt hắng ngay sau đó, cô lắc đầu, nắm lấy tay người đàn ông đứng đưa:

- Thôi mà, kể ngay đi, kể ngay đi~~

Âu Dương Vô Thần đấu tranh tư tưởng, lí trí và cảm xúc như hai ngọn lửa bùng lên không bên nào chịu nhường nhau, trước "nữ nhân kế" của Âu Dương Thiên Thiên, anh gần như đồng ý ngay tức khắc:

- Được được, anh sẽ kể cho em mà. Nhưng chuyện rất dài, có thể sẽ mất nhiều thời gian, nếu nghe xong em lại ngủ mất thì sẽ qua ngày hôm sau luôn đấy. Đến lúc đó, đừng có đánh anh, nói anh không nhắc nhở em đi tắm nhé?

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên nghe đến bị thuyết phục, cô hậm hực vài tiếng, cuối cùng cũng đứng dậy, rời khỏi giường và tiến đến tủ quần áo, lấy đồ ngủ ra rồi vào phòng tắm. Âu Dương Vô Thần cười bất đắc dĩ nhìn theo, sau đó đi tới lấy từ bên trong tủ ra đồ ngủ của mình và cả máy sấy tóc, chuẩn bị hết mọi thứ thật đầy đủ.

Lúc này, đột nhiên có tiếng chuông vang lên, Âu Dương Vô Thần lấy điện thoại ra, đưa lên tai nghe. Ngay lập tức, đầu dây bên kia vang lên một giọng nói:

- Boss, tôi mang đồ của ngài đến rồi đây!

Đọc xong nhớ like chap cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 804: Lữ Uyển Thành Đến

Âm giọng quen thuộc truyền đến, không cần suy nghĩ Âu Dương Vô Thần cũng đoán ra được đó là của ai, anh thở ra một hơi, lạnh nhạt nói:

- Đưa nó cho Kỳ Ân đi, cậu không cần lên đây đâu.

Lữ Uyển Thành nghe thấy, tỏ vẻ tủi thân đáp:

- Boss à, anh có cần tuyệt tình vậy không? Tôi đã đi một đoạn đường xa đến đây đấy.

Âu Dương Vô Thần nhếch môi cười nhạt, lên tiếng:

- Thì sao? Cũng đâu phải tôi bảo cậu đích thân mang đến. Đưa nó cho Kỳ Ân đi, cô ấy sẽ biết phải làm gì.

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần không một câu thừa nào ngắt máy, Lữ Uyển Thành với âm thanh "tít tít" kéo dài đành tắt điện thoại trong thất vọng. Thở ra vài hơi bất đắc dĩ, anh bấm một dãy số, sau đó gọi đi. Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy, cùng với giọng nói của người phụ nữ:

- Alo, Lữ Uyển Thành, cậu gọi tôi có việc gì vậy?

Người đàn ông nghe câu hỏi của cô liền khóc một tràng dài, trông vô cùng thương cảm:

- Huhu, Kỳ Ân, tôi bị ông chủ bỏ rơi rồi!!

"...."

Kỳ Ân cau mày, cô gỡ điện thoại ra, nhìn dãy số hiển thị trên màn hình, đúng là số của Lữ Uyển Thành rồi. Nhưng mà cậu ta đang nói cái gì vậy? Cô nghe không hiểu cái mô tê gì cả.

- Tại sao cậu chủ lại bỏ rơi cậu? Hiện giờ cậu đang ở đâu?

Người đàn ông mếu máo khuôn mặt, đáp:

- Tôi đang ở dưới sảnh khách sạn PJH, nếu cô muốn cứu vớt tâm hồn đang tổn thương của tôi thì mau xuống đây đi.

"...."

- Hả?

=====

Âu Dương Vô Thần sau khi nghe điện thoại xong thì đứng dậy muốn đi vào phòng tắm, chợt một ý nghĩ bỗng lướt qua đầu, anh đột ngột xoay người, cầm điện thoại lên và gọi đi một cuộc, thế nhưng lần này tiếng chuông reo rất lâu cũng không có ai nhắc máy. Nhíu mày, Âu Dương Vô Thần lại gọi thêm một cuộc điện thoại khác, nhưng rồi cũng như cũ, vẫn không có ai nghe.

"...."

Gì vậy? Nhược Anh sao lại không bắt máy? Đến cả Stefan cũng không chịu nghe điện thoại nữa?

Không biết hai người họ đã về đến nhà chưa? Lúc này, trông cả hai say lắm, không biết có tỉnh táo để nhớ đường về hay không đây! Stefan thì anh không lo lắng, nhưng Mã Nhược Anh thì...

Đảo mắt qua lại, Âu Dương Vô Thần bỗng nảy ra một ý nghĩ. Hay là... gọi thử cho Elena nhỉ? Nhưng cô ấy đang đưa Andrew về, liệu đã kịp trở lại chưa?

Đắn đo một hồi lâu, người đàn ông cuối cùng cũng quyết định gọi cho Elena, thế nhưng ngay khi anh vừa chuẩn bị, thì cửa nhà tắm lại đột nhiên bật mở, Âu Dương Thiên Thiên cầm theo khăn tắm đi ra, nhìn Âu Dương Vô Thần nói:

- Em tắm xong rồi, anh vào đi.

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn cô, đáp:

- À được.

Nói rồi, anh buông điện thoại xuống, cầm theo đồ ngủ trên giường đi về phía nhà tắm, trong lòng thầm nghĩ.

Thôi, lát nữa gọi cũng được.

Âu Dương Thiên Thiên bước tới, chậm rãi ngồi xuống chiếc nệm êm, từ từ dùng khăn lông xoa xoa mái tóc ướt mềm mại. Đúng lúc này, một âm thanh vang lên, chính là tiếng chuông điện thoại của cô.

Âu Dương Thiên Thiên vươn tay đến chiếc túi xách trên bàn, thò vào trong và lục lọi, vài giây sau thì lấy điện thoại ra, nhìn dòng chữ hiện trên màn hình, cô ngạc nhiên bắt máy:

- Oa Oa?

Từ bên kia, một giọng nói nhẹ nhàng trả lời:

- Thiên Thiên, gọi cho cậu giờ này thật phiền quá, không biết... cậu đã ngủ chưa?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, lắc đầu đáp:

- Vẫn chưa, nhưng mà cậu gọi cho mình có việc gì không?

Bạch Oa Oa nuốt một ngụm nước bọt, mím môi lên tiếng:

- Mình có chuyện muốn nói với cậu, chúng ta gặp nhau một chút được không?

=====

"Ting" - Cánh cửa thang máy được mở ra, Kỳ Ân bước chân ra ngoài, đảo mắt một lượt thì phát hiện Lữ Uyển Thành đang ngồi một góc ở bàn chờ của đại sảnh. Tiến gần đến chỗ anh, cô lên tiếng:

- Có chuyện gì vậy? Sao đột nhiên cậu lại đến đây?

Người đàn ông đứng dậy, đưa chiếc túi trong tay mình cho cô, nhướn mày đáp:

- Tôi mang thứ này đến cho boss.

Kỳ Ân nhận chiếc túi, thắc mắc hỏi:

- Đây là cái gì?

Lữ Uyển Thành thu tay về, chậm rãi trả lời:

- Là thuốc, phó chủ đã kê cho Nhị tiểu thư một ít thuốc bổ, cô ấy đã nói với boss rồi, cô chỉ cần đưa đến tận tay ngài ấy thôi.

Kỳ Ân nghe xong, gật đầu như đã hiểu, cô nhìn lướt một lượt những thứ trong chiếc túi, rồi nói:

- Được rồi, cứ giao cho tôi.

Lữ Uyển Thành gật đầu, dù đã làm xong nhiệm vụ nhưng anh không vội đi ngay, vẫn đứng lại hỏi thăm người phụ nữ một chút:

- Nghe nói hôm nay boss cùng Nhị tiểu thư đi gặp bang chủ, mọi chuyện như thế nào?

Kỳ Ân nghe anh hỏi, vênh môi đáp:

- Tôi không biết, lần này địa điểm gặp mặt ở nhà hàng thuộc quyền sở hữu của Andrew thiếu gia, nên những ám vệ của ngài ấy đã phụ trách phần bảo vệ, chúng tôi không cần đi theo. Mà cậu chủ và Nhị tiểu thư cũng mới vừa về thôi, trông họ có vẻ mệt mỏi nên tôi chưa hỏi gì cả.

Lữ Uyển Thành "À" lên một tiếng, định hỏi tiếp gì đó nhưng liền bị Kỳ Ân cắt ngang:

- Không còn việc gì thì tôi lên đây, tạm biệt.

Dứt lời, người phụ nữ quay đầu chạy đi, Lữ Uyển Thành phía sau ngạc nhiên nhìn theo cô, hô lên:

- Đi vội vậy? Bạn gì à?

Kỳ Ân vừa chạy vừa quay đầu nhìn anh, nháy mắt đáp:

- Nhiệm vụ cũ, canh gác thôi. Nhưng ca tối nay là do tôi trực, nên không thể đi lâu được. Cậu về đi, không tiễn nhé!

Lí do chính đáng của Kỳ Ân làm Lữ Uyển Thành không muốn thừa nhận cũng phải thừa nhận, anh bất đắc dĩ quay đầu, nhấc chân rời đi.

Kỳ Ân đi thang máy lên tầng, vừa vặn nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên đi ra khỏi phòng, cô đi tới, hỏi nhỏ:

- Nhị tiểu thư, cô đi đâu vậy?

Âu Dương Thiên Thiên vừa nói vừa lướt ngang qua người phụ nữ, đi về phía thang máy:

- Tôi đi gặp bạn một chút, ngay tầng trên thôi, sẽ về liền, cô không cần theo tôi đâu.

Nói rồi, không kịp để Kỳ Ân phản ứng, thân ảnh Âu Dương Thiên Thiên mất hút sau cửa thang máy. Kỳ Ân cau mày nhìn theo, hét lớn:

- Nhị tiểu thư, cô mang đồ đó đi sao?

Đọc xong nhớ like chap cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 805: Cảm Ơn Và Xin Lỗi

Âu Dương Thiên Thiên đi thang máy lên tầng trên, cô tìm đến tiệm cà phê mà Bạch Oa Oa đã hẹn trong cuộc gọi, lúc đi vào trong, vừa kịp nhìn thấy cô ấy ngồi vào bàn. Bước gần đến, Âu Dương Thiên Thiên vội vã hỏi:

- Cậu không sao chứ?

Bạch Oa Oa ngạc nhiên nhìn dáng vẻ lo lắng của cô, lắc đầu đáp:

- Mình không có vấn đề gì cả, xin lỗi, đột nhiên hẹn làm cậu sợ sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, thở hắt một hơi, nói:

- Không sao thì tốt rồi, là do mình hay lo lắng vậy thôi.

Bạch Oa Oa cười gượng, cô liếc mắt nhìn trang phục của cô gái đối diện, bây giờ mới nhận ra Âu Dương Thiên Thiên chỉ mang duy nhất một bộ đồ ngủ, phía trước ngực vì quá rộng mà để lộ ra một mảng da thịt mềm mại. Ngay lập tức đứng dậy, Bạch Oa Oa mở chiếc áo khoác trong tay ra, vòng qua vai của Âu Dương Thiên Thiên, che đi "cảnh đẹp" trước mắt.

- Nhìn cậu kìa, hấp tấp như vậy. Mau ngồi xuống đi.

Âu Dương Thiên Thiên bây giờ mới phát hiện ra mình đang mang đồ gì, cô bối rối kéo hai mép áo sát vào nhau, đồng thời đưa tay lên xoa tóc xuống, che ngực lại.

Ngồi vào chỗ của mình, Âu Dương Thiên Thiên chủ động lên tiếng:

- Đã tối rồi mà cậu còn làm gì ở đây vậy? Đến tìm mình có việc gì sao?

Bạch Oa Oa ngồi xuống ghế đối diện, chậm rãi đáp:

- Mình đi gặp khách hàng, rồi dùng cơm ở đây luôn. Trùng hợp là khách sạn chỗ cậu ở nên mình mới gọi điện, không ngờ cậu đồng ý ra thật.

Âu Dương Thiên Thiên nghe những lời khách sáo của cô gái, cau mày hỏi:

- Nói cái gì vậy? Chúng ta chơi với nhau bao nhiêu năm, còn cần phải dè dặt hẹn gặp sao?

Bạch Oa Oa cười thành tiếng, gật đầu trả lời:

- Phải, là mình sai rồi. Nhưng thật sự mình không ngờ cậu sẽ đồng ý gặp mình mà, mình sợ... cậu giận rồi.

Âu Dương Thiên Thiên trừng ra bộ mặt khó hiểu, hỏi ngược lại:

- Tại sao mình phải giận cậu? Là vì... chuyện lần trước sao?

Bạch Oa Oa, rũ mắt, mím môi nói:

- Ừm... thật ra hôm nay mình hẹn cậu, là vì... có vài lời muốn nói. Mình nghĩ, những lời này phải trực tiếp nói, mới biểu đạt được hết tâm ý của mình.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, cô chớp nhẹ mắt, không lên tiếng đáp lại. Trước sự im lặng đó, Bạch Oa Oa chậm rãi lên tiếng:

- Điều đầu tiên... chính là xin lỗi. Xin lỗi cậu, Thiên Thiên. Lần trước, tâm trạng mình không tốt lắm, nên có nói một số câu quá đáng, cậu đừng

để trong lòng nhé.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, nhẹ đáp:

- Không đâu, là do mình quá nóng vội thôi. Cậu gặp phải một cú sốc lớn như vậy, đáng lý mình không nên nói những điều sáo rỗng, lí lẽ vô nghĩa vào thời điểm đó.

- Không phải, cậu mới là người làm đúng. - Gần như ngay lập tức, Bạch Oa Oa lên tiếng phủ định. Cô nhướn mày, nói tiếp:

- Phụ nữ không nên trách đàn ông vô tình, chỉ nên trách mình gặp không đúng người mà thôi. Thanh xuân như một cơn mưa rào, kẻ thì muốn trú, kẻ lại không, Là do mình cố chấp với thế giới màu hồng đó, nên mới dẫn đến sự việc như ngày hôm nay. Cậu nói đúng, gặp đúng người, một cái nhìn thôi cũng thấy an toàn, còn nếu gặp sai người, thì dù có ở cạnh gần trong lòng cũng xa muôn trùng vạn dặm. Mình quen Trịnh Gia Dĩnh đã nhiều năm, tâm tư như thế nào sớm đã thấu hiểu vài phần, chỉ là mình cố chấp với tình yêu này, nên nhiều lần nhắm mắt bỏ qua nó.

- Thiên Thiên, cậu nghĩ mình không nhận ra sao? Không phải, thực ra mình đã thấy những điều kì lạ trên người anh ấy vài tháng gần đây rồi. Mình yêu anh ấy như vậy, luôn để ý đến những điều nhỏ nhặt nhất, thì sao có thể không nhìn ra được sự khác biệt nào chứ? Nhưng mình đều làm ngơ, đều tự lừa dối mình là bản thân quá đa nghi, đều đưa ra những lí do để bác bỏ. Có lẽ chính điều này đã tiếp tay cho Trịnh Gia Dĩnh, khiến anh ấy không e ngại mình mà làm ra những việc trái với đạo lý đó. Suy cho cùng, có lẽ điều tồi tệ nhất trong cuộc tình này, không phải là phản bội, mà chính là sự cố chấp về tất cả của mình.

Âu Dương Thiên Thiên nghe những lời mà Bạch Oa Oa nói, cô thoáng rủi mắt, trong đầu đột nhiên thông qua một đạo lý. Phải, có lẽ điều tồi tệ nhất trong tình yêu, chính là bạn rõ ràng nhận ra sự thay đổi ở người đó, nhưng

vẫn cố chấp bỏ qua, cố chấp tìm mọi lí do để biện hộ cho sai lầm của anh ta. Nếu chấm dứt mọi chuyện sớm hơn, có lẽ... kết quả sẽ khác.

Bạch Oa Oa nhếch môi, tự bắt mình cười trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Còn việc thứ hai, chính là cảm ơn. Cảm ơn cậu, Thiên Thiên. Cậu đã cho mình một cú đánh thật mạnh, khiến mình thức tỉnh khỏi mộng tưởng rất nhanh chóng, và cậu luôn ở bên mình, cho mình biết ranh giới giữa tình yêu và mù quáng là như thế nào. Vậy nên, bây giờ mình đã buông bỏ được rồi, thật sự... đã có thể đứng dậy được sau lần vấp ngã này.

Nói rồi, Bạch Oa Oa xoay người, cầm lấy chiếc túi bên cạnh đặt lên bàn, rồi đẩy về phía cô gái đối diện:

- Đây là quà cảm ơn.

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ trước hành động của Bạch Oa Oa, cô vươn tay cầm lấy chiếc túi, ngạc nhiên hỏi:

- Quà?

Bạch Oa Oa gật đầu, đảo mắt đáp:

- Phải, là quà. Thật ra mình đã xin nghỉ việc ở công ty cũ rồi, đồng thời cũng tìm được một công việc mới phù hợp hơn. Hôm nay mình đã kí được một hợp đồng lớn, vậy nên đã nghĩ đến việc mua quà cảm ơn cậu.

Âu Dương Thiên Thiên đẩy chiếc túi qua một bên, cô dường như không để tâm đến nó mà chỉ nhìn cô gái trước mặt, hỏi:

- Công việc mới là gì vậy? Có tốt không? Cậu thích nó chứ?

Bạch Oa Oa cười cong mắt, chắc nịch trả lời:

- Có, mình rất thích. Vừa mới nhận việc thôi nhưng mình đã được sắp xếp vào chức cố vấn chính của tập đoàn PJH rồi đấy. Lúc trước, công ty luôn tìm mọi cách để mời mình về, còn đưa ra rất nhiều "cám dỗ" nữa, nhưng mình đã vô tình bỏ qua, bây giờ thật may mắn là họ vẫn còn cần mình.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, điều này đối với cô không khó hiểu. Bởi vì nhân tài thì không bao giờ bị vùi lấp mà, có thực lực thì thiếu gì cơ hội để tỏa sáng chứ. Bạch Oa Oa vốn tài năng từ bé, là "nhân tài trong nhân tài", tương lai định sẵn rộng mở, nếu không phải vì một Trịnh Gia Dĩnh, thì cô ấy sớm đã ở nơi mà anh ta không ngược đầu nhìn nổi rồi.

Âu Dương Thiên Thiên vươn tay đến nắm lấy tay của Bạch Oa Oa, nhấn âm giọng nói:

- Oa Oa, cậu thật sự rất mạnh mẽ! Chào mừng cậu trở lại với thế giới.

Dứt lời, cả hai cùng phá lên cười.

Cười xong, Bạch Oa Oa nhìn Âu Dương Thiên Thiên hỏi:

- Phải rồi, cậu có muốn uống gì không? Mình mời.

Âu Dương Thiên Thiên không phản đối, trả lời:

- Được thôi.

Vừa nói, Bạch Oa Oa vừa nghiêng đầu, cô giơ tay về phía người phục vụ, lên tiếng:

- Please, I want to order a drink.

(Làm ơn, tôi muốn gọi đồ uống.)

Người phụ nữ phía xa nghe thấy, ngay lập tức đi đến, đưa menu cho hai cô gái.

Bạch Oa Oa nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên, hỏi trước:

- Cậu muốn uống gì? Coffe nhé?

Âu Dương Thiên Thiên dán mắt vào những dòng chữ trên tờ giấy, ánh mắt suy nghĩ, vài giây sau mới trả lời:

- Ừm, mình không quen uống coffe buổi tối. Có lẽ mình sẽ uống trà để ngủ ngon hơn, còn cậu thì sao?

Vừa hỏi, Âu Dương Thiên Thiên vừa hướng mắt lên cô gái đối diện, thế nhưng lại không nghe thấy Bạch Oa Oa nói gì. Lúc này, gương mặt của cô ấy ngược lại có chút đờ cứng, đôi đồng tử cũng co thắt lại.

Theo tầm mắt, Âu Dương Thiên Thiên quay đầu nhìn ra sau, đúng lúc bắt gặp thân thể của một người đàn ông.

Trịnh... Trịnh Gia Đình? Sao anh ta lại ở đây?

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 806: Từ Khi Nào...?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn Trịnh Gia Dĩnh đứng bên cạnh mình, ngay lập tức sự khó chịu nổi lên, liền đứng dậy hỏi:

- Anh làm gì ở đây? Theo dõi Oa Oa sao?

Trịnh Gia Dĩnh từ lúc đến chỉ hướng mắt về phía Bạch Oa Oa, nghe những lời nồng nặc mùi súng đạn của Âu Dương Thiên Thiên mới nhìn sang cô, đáp:

- Âu Dương phu nhân nói lời khó nghe rồi, tôi chỉ tình cờ có mặt ở đây mà thôi. Nhưng nếu đã gặp có duyên Oa Oa, tôi cũng muốn đến chào hỏi.

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉa, giọng thẳng thừng chế giễu:

- Chào hỏi? Chào hỏi cái gì chứ? Anh lấy thân phận gì đến để chào hỏi với cậu ấy? Bạn trai cũ sao? À không, nói bạn trai cũ thì đánh giá cao anh quá, nói tra nam thì đúng hơn nhỉ, anh Trịnh?

Trước những lời mỉa mai từ Âu Dương Thiên Thiên, người đàn ông rũ mắt không nói, vài giây sau, anh quay sang phía Bạch Oa Oa, hỏi:

- Anh có thể nói chuyện với em không? Một lần thôi.

Vừa nói, Trịnh Gia Dĩnh vừa tiến lên một bước, dường như muốn đến gần Bạch Oa Oa, nhận ra hành động này của anh ta, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức giơ tay ra ngăn lại, quát lớn:

- Đủ rồi, Oa Oa không có gì để nói với anh đâu. Anh Trịnh, tôi nhớ mình đã cảnh cáo anh rồi mà, đừng đến gần Bạch Oa Oa nữa, rốt cuộc anh còn muốn cố chấp không buông tha cho cậu ấy đến bao giờ đây? Các người đã chấm dứt rồi.

Trịnh Gia Đình cắn răng, vẫn khăng khăng lên tiếng:

- Tôi không muốn làm gì tổn hại đến Oa Oa cả, tôi chỉ muốn nói chuyện với cô ấy mà thôi, chẳng lẽ bây giờ đến giao tiếp một tên khốn như tôi cũng không có tư cách sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, gay gắt nói:

- Anh cũng biết mình là tên khốn sao? Vậy thì còn không...

Bạch Oa Oa ngồi trên ghế, chứng kiến màn tranh cãi qua lại giữa hai người, tay của cô vô thức siết chặt, cuối cùng đành lên tiếng:

- Thiên Thiên!

Âu Dương Thiên Thiên vốn đang phản đối gay gắt với Trịnh Gia Đình, nhưng khi nghe thấy tiếng gọi này, cô ngay lập tức ngừng lại. Liếc mắt nhìn về phía Bạch Oa Oa, chợt thấy cô ấy bình tĩnh nói:

- Thiên Thiên, mình ổn mà, cậu về phòng đi, hôm khác mình sẽ mời cậu đi ăn.

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên cau chặt, cô mím môi, không đáp lại. Bạch Oa Oa cười mỉm nhìn cô, gật đầu như tỏ vẻ bản thân không sao, lúc này, Âu Dương Thiên Thiên mới chịu thu tay về. Cầm theo chiếc túi trên bàn, Âu Dương Thiên Thiên liếc một đường lạnh lẽo ngang qua người Trịnh Gia Đình, rồi mới quay đầu rời đi.

Đến khi bóng hình cô khuất hẳn, Bạch Oa Oa mới nhìn sang người đàn ông vẫn đứng tại bàn cô này giờ, lạnh nhạt lên tiếng:

- Ngồi đi.

=====

Âu Dương Thiên Thiên đi thang máy trở về tầng của mình, Kỳ Ân vừa thấy cô ngay lập tức chạy đến:

- Nhị tiểu thư, cô vừa đi đâu vậy?

Âu Dương Thiên Thiên dừng chân, nhìn người phụ nữ đáp:

- Đi gặp bạn thôi, cô ấy gửi quà cho tôi. - Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa giơ chiếc túi trong tay lên.

Kỳ Ân nhìn chiếc túi một lượt thì không thấy gì khả nghi, nhưng rồi một điều khác đập vào mắt, cô liền hỏi:

- Nhị tiểu thư, chiếc áo này là của ai vậy?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, thản nhiên đáp:

- Là của bạn tôi.

Dừng một chút, cô lên tiếng:

- À phải rồi Kỳ Ân, này giờ Vô Thần có tìm tôi không?

Người phụ nữ dán mắt vào chiếc áo khoác trên vai Âu Dương Thiên Thiên, theo bản năng lắc đầu trả lời:

- Không có, từ lúc cô đi đến giờ cậu chủ vẫn chưa ra khỏi phòng.

Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy liền gật đầu, nói:

- Vậy có lẽ anh ấy chưa tắm xong. Thôi tôi vào trong nhé!

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên nhắc chân bước đi, Kỳ Ân phía sau không kịp ngăn cản, chỉ có thể ú ớ nhìn theo, hét:

- Ấy, khoan đã, Nhị tiểu thư, cô...

"Sầm" - Tiếng đóng cửa cắt ngang hoàn toàn lời nói tiếp theo của Kỳ Ân, cô mở to mắt, thân thể đứng bất động một chỗ, tay vẫn còn giơ cao giữa không trung. Lúc này, trong đầu chỉ có một ý nghĩ duy nhất.

Nhị tiểu thư, cô đang mang áo khoác của đàn ông đấy? Cô có nhận ra không vậy? Còn dám vào phòng sao?

=====

Ở nơi của Bạch Oa Oa, sau khi được sự cho phép của cô, Trịnh Gia Dĩnh liền ngồi vào chỗ trống. Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại của Bạch Oa Oa vang lên, cô liếc mắt nhìn cái tên hiện trên màn hình, ngay lập tức vươn tay cầm lấy, đưa lên tai mình:

- Hi, Mr. Justin, do you have a call for me?

(Chào, Ông Justin, ngài gọi cho tôi có việc gì không?)

Từ đầu dây bên kia, nhanh chóng truyền đến giọng nói của một người đàn ông:

- Hi Jennie. Like this, when I signed the contract earlier, I left my shirt at the table. Now I returned home and found that I had left it at a restaurant. I called the receptionist, and they told me you took it, didn't you?

(Chào Jennie. Là thế này, lúc nãy khi tôi ký hợp đồng, tôi đã để áo ở bàn. Bây giờ tôi trở về nhà và thấy rằng tôi đã quên nó ở nhà hàng. Tôi gọi cho nhân viên tiếp tân, và họ nói với tôi rằng bạn đã lấy nó, phải không?)

Bạch Oa Oa nở một nụ cười tiêu chuẩn, chậm rãi đáp:

- Yes, I did have that shirt. But I think I'll send it to you later, because it's too late now, okay?

(Vâng, tôi đã cầm chiếc áo đó. Nhưng tôi nghĩ rằng tôi sẽ gửi nó lại cho ngài sau, vì bây giờ đã quá muộn rồi, có được không?)

Người đàn ông tỏ ra rất thoải mái, vui vẻ nhận lời của Bạch Oa Oa:

- Okay, bother you. Goodbye and good night, Jennie.

(Được thôi, làm phiền cô rồi. Tạm biệt và chúc cô ngủ ngon, Jennie.)

Bạch Oa Oa mím môi, lịch sự trả lời:

- Good night, Mr Justin.

(Chúc ngủ ngon, ngài Justin.)

Dứt lời, Bạch Oa Oa không nhanh không chậm tắt máy, cô đặt điện thoại xuống bàn, rồi ngược mắt nhìn về phía người đàn ông trước mặt. Đối diện với ánh mắt của cô gái, Trịnh Gia Đình đột nhiên không nói nên lời, cả hai cứ thế im lặng nhìn nhau.

Vài giây trôi qua, không khí dường như bị bao trùm bởi sự im lặng ngượng ngùng, lúc này, người phục vụ đứng bên cạnh mới bỗng lên tiếng, phá tan không gian tĩnh mịch:

- Excuse me, would you like a drink?

(Xin lỗi, quý khách có muốn gọi thức uống không?)

Sự chú ý bây giờ đã dồn vào người nhân viên đứng bên cạnh Bạch Oa Oa, Trịnh Gia Đình ngáp ngừng nhìn sang cô ta, thế nhưng chưa kịp nói gì

thì Bạch Oa Oa đã quay đầu qua, lên tiếng:

- Sorry, bother me two cups of hot, unsweetened black coffee. Thank you.

(Xin lỗi, làm phiền cho tôi hai ly cà phê đen nóng, không đường. Cảm ơn.)

Người nhân viên nghe thấy, ngay lập tức cúi đầu đáp rồi rời đi.

Bạch Oa Oa nói xong, lại quay sang nhìn Trịnh Gia Dĩnh, lần này, cô lên tiếng trước:

- Anh bảo có chuyện muốn nói với tôi mà? Sao lại im lặng?

Người đàn ông mím môi, ánh mắt không nhìn thẳng Bạch Oa Oa, vài giây sau, anh ta mới chậm rãi mở miệng:

- Em... từ khi nào đã uống cà phê đen vậy? Anh nhớ lần đầu gặp, em nói không thích uống cà phê.

Những lời của Trịnh Gia Dĩnh lọt vào tai của Bạch Oa Oa, khiến trái tim cô vô thức đập mạnh. Khẽ siết tay, cô chậm rãi đáp:

- Bắt đầu từ khi nào thì tôi không còn nhớ nữa, nhưng có lẽ là từ lúc anh nói anh thích uống cà phê đen, tôi cũng đã đổi sang uống nó rồi.

Đúng vậy, đến bản thân Bạch Oa Oa thật sự cũng không nhận ra mình uống cà phê đen từ lúc nào nữa, nhưng cô lại có thể nhớ rõ, câu nói vu vơ của người đàn ông năm xưa, từng nói... thích cà phê đen.

Khi đó, có một cô gái nhỏ, tuổi chưa tròn 15 nhưng ngày nào cũng đến quán cà phê, gọi một tách cà phê đen và tập uống thử. Cà phê nóng, không đường và đắng ngắt, nhưng cô gái vẫn cố làm quen với nó, cho đến một ngày thực sự đã uống được thì cũng là lúc nó trở thành một thói quen trong

cuộc sống luôn rồi. Mỗi lúc thức đêm làm việc, thay vì uống trà, cô sẽ lựa chọn ly cà phê đen nóng, vừa nhâm nhi vừa viết dự án, thời gian cứ theo đó mà trôi xa đến tận bảy năm sau...

====Tháng năm ấy, từng có cô gái chỉ vì một người nói thích màu xanh mà đem lòng yêu luôn cả bầu trời.=====

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 807: Thay Đổi Vì Một Người

Trịnh Gia Đình mím môi, rũ mắt đáp:

- Em không cần thiết phải nhớ chúng đâu, đó chỉ là sở thích riêng của anh. Anh không ép buộc em...

- Đúng là anh không ép buộc tôi, nhưng tôi vẫn muốn nhớ chúng, giống như việc tôi thích anh, dù anh không phải là của tôi, tôi vẫn thích anh. Nó sớm đã là thói quen của tôi rồi, học trưởng! - Bạch Oa Oa lên tiếng cắt ngang câu nói của người đàn ông, những lời của cô, khiến anh ta phải im lặng suy ngẫm.

Lúc này, người phục vụ mang cà phê lên, đặt xuống trước mắt hai người thức uống mà họ đã gọi, rồi nhanh chóng rời đi. Bạch Oa Oa chớp mắt, bình tĩnh cầm muống lên và khuấy ly cà phê, nói tiếp:

- Uống đi, để lâu nguội, anh sẽ không uống được đâu.

Trịnh Gia Đình bấy giờ mới ngược mặt lên nhìn cô, trong đôi con ngươi thấp thoáng ánh buồn, nhẹ giọng hỏi:

- Sao em có thể nhớ hết được, mọi sở thích của anh?

Tay Bạch Oa Oa vẫn di chuyển theo vòng tròn thật đều, dường như không bị câu hỏi này làm tác động đến, cô chậm rãi trả lời:

- Sao có thể không nhớ được, những thứ đó đều là những tích góp nhỏ trong suốt những năm tôi đi theo anh mà. Anh không ăn được đồ lạnh, nên lần nào đến nhà hàng cũng phải gọi thức ăn nóng, dạ dày anh không tốt nên không uống được nhiều rượu bia, cũng không ăn được cay. Anh thích uống cà phê đen, không đường, và phải thật nóng, anh thích mang trang phục tối màu, không thích những nơi đông người ồn ào, không thích náo nhiệt, cũng rất ghét tiệc tùng. Anh còn thích biển, nơi muốn đến nhất là Thụy Điển, thích ẩm thực Trung Hoa, thích văn hóa cổ truyền của Úc..... rất nhiều nữa, tôi không kể hết được, nhưng tôi nhớ được tất cả, có phải thần kì lắm không?

Trịnh Gia Dĩnh nhìn cô gái trước mặt mình, nơi lồng ngực không hiểu vì sao lại nổi lên cơn đau nhói nhẹ. Nghĩ lại thì, Bạch Oa Oa nhớ hết tất cả về anh, nhưng anh chưa bao giờ nhớ điều gì về cô cả. Thứ cô ăn được, không ăn được, muốn làm gì, không muốn làm gì... anh đều không có ấn tượng.

Bạch Oa Oa nhếch môi cười giễu, nói tiếp:

- Nực cười lắm phải không? Sở thích của tôi đến tôi cũng không nhớ, nhưng lại nhớ mọi thứ của anh rất rõ. Mỗi lần chúng ta đi gặp khách hàng, tôi luôn là người lựa món cho anh, bởi vì tôi biết khẩu vị của anh, và cũng rất thích cảm giác chăm sóc anh, nên cứ muốn làm điều đó. Tôi nhớ có một lần vì có việc nên tôi đã đến trễ buổi kí hợp đồng, lúc đến nơi thì anh đã gọi món rồi, đó là lần đầu tiên anh gọi thức ăn giúp tôi, nhưng Trịnh Gia Dĩnh, anh biết gì không? Những thứ trên bàn ăn ngày hôm đó, đều là những món tôi không thể ăn được, thậm chí có món tôi bị dị ứng nữa. Nhưng cuối cùng tôi vẫn ăn hết, không phải vì tôi cố gắng nuốt cho qua bữa, mà là vì đó là lần đầu tiên anh gọi món cho tôi, kể cả khi anh không biết khẩu vị của tôi là gì, tôi cũng vẫn muốn ăn hết. Tôi cứ như một con ngốc vậy, vui vẻ ăn hết mọi thứ dù sau đó phải xin nghỉ phép ba ngày với lí do ngộ độc thức ăn.

- Sau lần đó, tôi dần tập thích nghi với khẩu vị của anh, anh ăn cái gì thì tôi sẽ ăn cái đó. Anh thích cái gì tôi cũng liền thích cái đó. Tôi cứ nghĩ như vậy sẽ thu hẹp khoảng cách và sự khác biệt của chúng ta, nhưng mà... không phải, anh vẫn không bao giờ để tâm đến tôi. Trong thanh xuân của tôi, anh gần như là duy nhất, thật đáng tiếc, trong thanh xuân của anh, tôi lại giống như triệu người qua đường khác, mãi mãi không nhận được sự chú ý.

Những lời Bạch Oa Oa phát ra, từng câu từng chữ như đâm thẳng vào trái tim của Trịnh Gia Dĩnh, khiến anh ta càng đau đớn nhiều hơn. Siết chặt tay, anh ta run rẩy hỏi:

- Tại sao... em lại làm như vậy? Thay đổi tất cả mọi thứ của mình.. chỉ vì anh?

Bạch Oa Oa ngừng tay đang khuấy cà phê lại, cô hạ mắt nhìn vòng xoáy đen chạy quanh trong ly của mình, đáp:

- Đúng vậy, là vì anh, nên tôi mới thay đổi tất cả của mình. Vì anh, nên thích uống cà phê đen, vì anh mới thích ẩm thực Trung Hoa, vì anh, mà thích biển, và cũng vì anh mà muốn trở thành người trưởng thành sớm hơn, giỏi hơn, tốt hơn. Nhưng Trịnh Gia Dĩnh, thật đau đớn rằng kết quả tôi nhận được lại không như tôi mong muốn. Bởi vì kể cả khi tôi đã thay đổi bản thân mình vì anh, anh vẫn không thuộc về tôi.

Dứt lời, Bạch Oa Oa ngược mặt lên nhìn người đàn ông, nhìn vào sâu trong đôi mắt Trịnh Gia Dĩnh, cô lên tiếng:

- Trịnh Gia Dĩnh, tôi đã từng ước mơ mình là Tuyết Lệ, để được có anh trong cả thanh xuân của mình, nhưng bây giờ tôi nhận ra rồi, tôi không thể là cô ấy, và cũng không muốn làm bản sao của cô ấy. Vậy nên, tôi sẽ không thay Tuyết Lệ, nhớ mọi thứ về anh nữa. Lần trước khi rời đi tôi đã không

nói ra được, lần này... xem như là vì tự tôn của chính mình, tôi chính thức nói... Chúng ta chia tay đi.

Lời cuối của Bạch Oa Oa như một giọt nước rơi xuống mặt biển rộng mênh mông, sau đó lan tỏa ra những vòng tròn nhỏ bình lặng, nhưng lặng đến đáng sợ. Ngay giờ phút này, Trịnh Gia Dĩnh cuối cùng cũng đã nhận ra, Bạch Oa Oa thật sự quyết tâm buông bỏ rồi, cô ấy... buông được anh rồi.

Bạch Oa Oa hít vào một hơi sâu, nhẹ nhàng nói:

- Chị Tuyết Lệ là một cô gái tốt bụng, hiểu chuyện, nếu anh giải thích mọi chuyện thật rõ ràng với chị ấy, có lẽ sẽ nhận được sự tha thứ, hi vọng anh biết nắm bắt cơ hội. Tình yêu thật sự cần thời gian để thử thách, nếu chưa sẵn sàng rời xa đối phương thì đừng tính đến chuyện bỏ rơi nhau, cũng đừng vì quá cô đơn mà vội nắm tay ai đó, anh hiểu chứ?

Dừng một chút, cô chớp mắt nói tiếp:

- Còn chuyện tôi xin nghỉ việc, có lẽ anh đã biết rồi, hiện tại tôi đã tìm được công việc mới, sau này trên thương trường có thể chúng ta sẽ đối mặt với nhau, lúc đó, mong anh đừng tỏ ra quen biết tôi. Đừng hỏi tại sao, bởi vì sau khi chia tay, chúng ta đã không còn quan hệ nữa rồi. Tôi muốn hoàn toàn không còn dính líu gì đến anh, vậy nên... Trở lại làm người đứng qua đường, có lẽ sẽ tốt cho tất cả. Tạm biệt.

Nói xong, Bạch Oa Oa liền đứng dậy, cầm theo túi xách của mình, nhắc chân rời đi. Giây phút thân ảnh cô bước ngang qua người của Trịnh Gia Dĩnh, anh ta đã có xúc cảm muốn vươn tay ra giữ cô lại, nhưng cuối cùng vẫn không thể làm được.

Thật sự có những người được sinh ra và đi ngang qua cuộc đời bạn, nhưng chỉ là để mất đi. Định mệnh cho bạn và họ gặp nhau, nhưng không cách nào giúp họ ở lại bên mình.

====Khi thực lòng muốn yêu thương một người, chúng ta không bao giờ ngại quên đi bản thân mà cố gắng. Cái chúng ta sợ, là khi đánh mất cả chính mình, họ vẫn không thuộc về chúng ta.=====

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 808: Dám Ra Ngoài Gặp Đàn Ông?

Âu Dương Thiên Thiên mở cửa đi vào trong phòng, cô cởi áo khoác và để chiếc túi xuống bàn, đúng lúc này, Âu Dương Vô Thần cũng từ phòng tắm bước ra. Nhìn Âu Dương Thiên Thiên đứng đó, anh lên tiếng hỏi:

- Em vừa mới đi đâu về sao?

Cô gái gật đầu nhìn anh, thành thật đáp:

- Ừm, em vừa mới ra ngoài gặp bạn.

Âu Dương Vô Thần nghe cô nói, nhíu mày hỏi:

- Em đi ra ngoài với bộ dạng đó sao?

Tóc thì ướt nhẹ dính chặt vào da trắng nõn, hai má hây hây ửng hồng, váy ngủ dài nhưng cổ áo lại xẻ hơi sâu, như có như không để lộ ra ngoài nơi mềm mại trước ngực. Cô ấy đang mang cái gì đây? Mặc cái này ra ngoài vào ban đêm? Cô ấy muốn quyến rũ đàn ông phạm tội à??

Âu Dương Thiên Thiên không để tâm đến điều này, cô đưa tay gãi đầu, cười gượng trả lời:

- Xin lỗi, là do em vội quá, nhưng anh đừng lo, bạn em có cho em mượn áo khoác. Em đã mang nó suốt đến khi về đây mới cởi ra.

Ấn đường Âu Dương Vô Thần giật giật, anh cau chặt mày, ngay lập tức cầm khăn tiến về phía cô. Trùm nó lên đầu Âu Dương Thiên Thiên, anh di chuyển tay mình, vừa cau có nói:

- Sau này không cho ra ngoài trong bộ dạng như thế này nữa, đặc biệt là vào ban đêm.

Âm giọng người đàn ông thay đổi, Âu Dương Thiên Thiên nghe mà bật cười, cô vén chiếc khăn đang che mắt mình ra, nhìn anh lên tiếng:

- Anh giận sao?

Âu Dương Vô Thần lạnh lùng chớp mắt, phủ chiếc khăn xuống lại, đáp:

- Không giận.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên tự cười thầm, như thế này mà không giận sao? Nhìn thôi cũng biết là anh ấy đang khó chịu rồi, còn cứng miệng.

Âu Dương Thiên Thiên đứng yên để Âu Dương Vô Thần vò tóc mình, lúc này, người đàn ông vu vơ di chuyển tầm nhìn, chợt một thứ đập vào mắt anh. Âu Dương Vô Thần nhìn chiếc túi trên bàn, liền quay sang hỏi Âu Dương Thiên Thiên:

- Cái túi đó là gì vậy? Bạn em đưa?

Âu Dương Thiên Thiên không cần nhìn cũng biết anh đang nói đến cái gì, liền trả lời:

- Ủm, đó là quà bạn em tặng. Em cũng không biết bên trong là gì nữa, vẫn chưa mở ra.

Người đàn ông nghe xong, liếc mắt nhìn sang cái khác, rồi bỗng nhiên, đôi con ngươi Âu Dương Vô Thần ngừng lại thứ được đặt bên cạnh chiếc túi, khóa chặt mục tiêu, trong đại não ngay lập tức cho rằng đó là thứ nguy hiểm.

Ánh mắt chột đen như mực, xung quanh Âu Dương Vô Thần nổi lên một tầng sát khí, nhưng cố bình tĩnh, anh chậm rãi lên tiếng:

- Áo khoác mà em mặc, chính là cái trên bàn sao?

Âu Dương Thiên Thiên chưa phát giác được điều gì, vẫn ung dung đáp:

- Phải, nó là của bạn em cho mượn đấy.

Dừng một chút, như nhớ ra gì đó, cô vội lấy chiếc khăn trên đầu mình xuống, quay đầu nói:

- Thôi chết, lúc này em quên trả cho...

Lời đang nói đột ngột dừng lại, Âu Dương Thiên Thiên tròn mắt khi nhìn thấy chiếc áo đặt trên bàn. Bây giờ cô mới để ý đến thứ mình vừa mang về, nhưng mà.... tại sao lại là áo của đàn ông chứ?

Đúng lúc này, một luồng khí lạnh lẽo bỗng truyền đến, Âu Dương Thiên Thiên cảm nhận được sống lưng mình lạnh toát, cô vô thức run rẩy, từ từ xoay mặt sang nhìn người đàn ông. Khuôn mặt Âu Dương Vô Thần đen đến mức không thấy được biểu hiện gì, nhiệt độ xung quanh anh như giảm đi đến mấy độ, thậm chí đến tay đang cầm chiếc khăn cũng siết chặt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh.

Âu Dương Thiên Thiên sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, cô mấp máy môi, ngập ngừng nói:

- Vô Thần, anh nghe em nói, chuyện không phải như anh nghĩ đâu...

Âu Dương Vô Thần lúc này như hiện thân của quỷ Satan từ địa ngục, anh dùng ánh mắt sắc bén như có thể chặt đứt mọi thứ nhìn Âu Dương Thiên Thiên, bây giờ đã không còn gì ngoài ý nghĩ trong đầu nữa, anh gầm gừ lên tiếng:

- Thiên Thiên, em dám ra ngoài gặp đàn ông?

!!!!

Oan ức quá đại ca, em mới không có!

=====

Ở bên ngoài, Kỳ Ân trở về với công việc canh gác của mình. Đang đứng, đột nhiên vai cô hơi run lên, khiến Kỳ Ân giật mình.

Cái gì vậy? Sao tự dưng thấy sống lưng lạnh lạnh?

Tự thắc mắc với chính mình, Kỳ Ân đưa mắt nhìn không gian xung quanh, nhưng không nhận ra được điều kì lạ nào. Lúc này, cửa thang máy chọt mở ra, thân ảnh một người đàn ông bỗng xuất hiện tại tầng dành cho khách VIP. Kỳ Ân phát giác được sự hiện diện này, liền quay ngoắt lại nhìn, thấy anh ta, cô mở to mắt hỏi:

- Lữ Uyển Thành, sao cậu lại lên đây?

Lữ Uyển Thành chậm rãi bước đến chỗ của người phụ nữ, đáp:

- Lúc này đưa thuốc của Nhị tiểu thư, quên mất còn một thứ này chưa đưa cho cô.

Kỳ Ân cũng tự nhiên bước về phía anh, lên tiếng:

- Là thứ gì mà cậu lên tận đây vậy?

Lữ Uyển Thành thở hắt một hơi, anh chìa tay ra, để lộ một chiếc lọ trong suốt, bên trong đựng con chip nhỏ màu đen, rồi nói:

- Đây là chip theo dõi Anna vừa cải tiến, có thể phát tín hiệu dù ở khoảng cách xa nhất trên mặt đất, cô tìm thời gian đổi nó với con chip trong điện thoại của Nhị tiểu thư đi.

Kỳ Ân nhìn thứ trong tay của người đàn ông, chớp mắt hỏi:

- Bây giờ Nhị tiểu thư đã ở bên cạnh cậu chủ, cô ấy an toàn khi chúng tôi luôn phía sau theo dõi mà, vẫn cần thứ này sao?

Lữ Uyển Thành mím môi, chậm rãi trả lời:

- Tôi không phải không tin vào khả năng của cô và Sherry, nhưng đây cũng là đề phòng bất trắc mà thôi. Cậu chủ muốn Nhị tiểu thư được an toàn tuyệt đối.

Kỳ Ân nheo mắt, có chút không muốn nói:

- Là ý của ngài ấy sao?

Người đàn ông gật đầu, đáp:

- Phải.

Kỳ Ân cắn môi, tỏ vẻ bất đắc dĩ:

- Nhị tiểu thư mà biết, cô ấy sẽ không vui đâu.

- Vậy nên tôi mới bảo cô làm trong bí mật, hãy tìm thời điểm thật thích hợp để cấy nó vào, càng sớm càng tốt. - Lữ Uyển Thành nói lí lẽ đầy thuyết phục.

Những lời của anh, khiến Kỳ Ân không thể không nghe theo, cô buộc phải nhận lấy con chip đó.

Lữ Uyển Thành làm xong nhiệm vụ, anh nhướn mày, nói:

- Thôi tôi đi đây, lần này thực sự không còn gì quên nữa rồi. Hẹn gặp cô sau nhé.

Người phụ nữ chớp mắt nhìn anh, gật đầu đáp:

- Ừm.

"Rầm" - Đúng lúc đó, một âm thanh vang lên dữ dội, khiến bước chân của Lữ Uyển Thành ngừng lại, đồng thời quay đầu nhìn về phía căn phòng của Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên. Kỳ Ân cũng giật mình, nhưng cô không tỏ vẻ ngạc nhiên, ánh mắt ngược lại như biết trước điều này sẽ xảy ra.

Thôi rồi, đến rồi!!

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 809: Gặp Lại

Kỳ Ân nghe tiếng động liền biết chuyện gì đã xảy ra, cô hít vào một hơi sâu, nhìn người đàn ông đang tỏ vẻ kinh ngạc trước mặt nói:

- Không sao đâu, là chuyện tôi tiên đoán được, cậu về đi.

Lữ Uyển Thành nhú chặt mày, lơ mơ đáp:

- Hả? Chuyện gì cô tiên đoán được cơ?

Kỳ Ân lắc đầu, đưa tay xô đẩy anh ta về phía thang máy:

- Được rồi, nằm trong tầm kiểm soát hết, cậu mau về đi, nhanh lên.

Lữ Uyển Thành bị người phụ nữ dồn ép đến mức không thể không đi, cuối cùng đành phải bước vào trong thang máy, mang theo nỗi nghi ngờ rời khỏi đó.

Kỳ Ân thở hắt ra một hơi, thầm nghĩ. Haizz, đây chính là lí do cô sẽ đưa thuốc vào ngày mai chứ không phải bây giờ đó. Bên trong căn phòng ấy đang là một "trận đại hồng thủy" của một hủ giấm chua ử ngàn năm, cô mà vào thì chẳng khác nào tự sát? Vậy nên, bên ngoài lập đàn phù hộ cho Nhị tiểu thư bình an là tốt rồi, không nên dẫn thân vào, mất công... rước họa vào người.

=====

Ở bên trong căn phòng....

Âu Dương Thiên Thiên hoảng hốt khi nhìn thấy chiếc túi trên bàn không cánh mà bay với tốc độ ánh sáng đến bên tường, cô mở to mắt nhìn người đàn ông vừa ném nó đi, lớn tiếng hỏi:

- Vô Thần, anh làm cái gì vậy?

Âu Dương Vô Thần mặt mũi hầm hừ nhìn cô, cau có đáp:

- Thứ rác rưởi, anh không muốn nhìn thấy nó.

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên cau lại, cô vứt chiếc khăn xuống đất, lên tiếng:

- Thứ rác rưởi gì chứ? Anh đừng có chưa nghe em nói hết đã nổi điên được không? Sự việc không phải như anh nghĩ đâu, em thực sự là ra ngoài gặp bạn, nhưng mà....

Âu Dương Vô Thần hừ lạnh, liếc mắt nói:

- Bạn? Anh biết, bạn là đàn ông chứ gì?

Dứt lời, anh mạnh tay cầm chiếc áo khoác từ trên bàn, một đường ném nó xuống đất. Cứ nghĩ đến việc Âu Dương Thiên Thiên ra ngoài gặp đàn ông, còn là với bộ dạng dễ khiến người khác "phạm tội" này, anh đã điên tiết lên rồi. Tên đó nhìn được bao nhiêu, nhìn thấy cái gì, chỉ cần tưởng tượng ra thôi cũng đủ khiến anh phát khùng.

Dám chiếm tiện nghi người phụ nữ của anh, anh sẽ móc mắt hắn ta!

Âu Dương Thiên Thiên hết nói nổi với người đàn ông đang lên cơn ghen này, cô cúi xuống, nhặt chiếc áo khoác lên và để sang một bên. Sau đó nhìn Âu Dương Vô Thần, muốn mở miệng giải thích, nhưng chưa kịp nói gì thì anh ấy đã tiến lên, nắm lấy vai cô, thô bạo hỏi:

- Nói đi, Thiên Thiên, người đàn ông em gặp là ai? Hắn là ai?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, vùng vẫy phản kháng:

- Anh làm gì vậy? Thả em ra.

Âu Dương Vô Thần không làm theo lời cô, vẫn một mực khẳng khẳng hỏi tiếp:

- Nói đi, hắn là ai?

Âu Dương Thiên Thiên không thể độ lại sức của Âu Dương Vô Thần, cô cắn môi, thầm nghĩ vài giây rồi bất chợt tỏ ra yếu đuối, hơi khụy người đáp:

- A, đau quá.

Dường như là ngay tức khắc, chiêu này liền gây hiệu quả đến người đàn ông đối diện. Âu Dương Vô Thần vô thức thả tay ra khỏi cơ thể của Âu Dương Thiên Thiên, sự hung dữ trong ánh mắt cũng tan biến không chút dấu vết, thay vào đó là sự lo lắng đầy quan tâm.

- Đau, đau sao? Em đau ở đâu?

Âu Dương Thiên Thiên thừa cơ thoát ra khỏi vòng tay của Âu Dương Vô Thần, cô nhanh như chớp giơ chân lên, đá ngay vào khoảng không giữa chân của anh.

"Hự" - Nét mặt người đàn ông ngay lập tức co rúm lại, cảm giác thốn lan rộng ra toàn thân, khiến hai chân anh mềm nhũn, bất giác quỳ xuống đất.

- Hay thật Vô Thần, hôm nay anh dám lớn tiếng với em sao? Con người anh một khi nổi điên lên đúng là không ai cản nổi mà. - Âu Dương Thiên Thiên vuốt tóc ra đằng sau, cô "hứ" một tiếng rồi xoay người đi về phía bước tường, cúi xuống cầm lấy chiếc túi.

Âu Dương Vô Thần một tay ôm nơi "ngàn vàng" của mình, ngược mắt lên nhìn cô, cổ rướn cổ quát:

- Không được nhặt!

Âu Dương Thiên Thiên ngược lại không để tâm đến, vẫn cầm chiếc túi đứng lên, rồi quay đầu đi về chỗ cũ. Đặt nó lên bàn, cô khoanh tay nhìn người đàn ông đang đau khổ quỳ dưới chân mình, chậm rãi ra lệnh:

- Anh đứng lên đi.

Âu Dương Vô Thần cau nhúm mặt mày, cố gắng chống tay đứng dậy theo lời của cô gái. Áp chế cơn đau, anh nói:

- Thiên Thiên, em...

- Em cái gì mà em? Im lặng đi! - Bất chợt quát lớn một tiếng, Âu Dương Vô Thần ngay lập tức ngậm miệng, hai mắt chớp chớp đầy vẻ vô tội nhìn cô gái trước mặt.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, lạnh lùng lên tiếng:

- Sao nào? Thấy oan ức hả? Vậy thì anh đáp trả lại đi? Lớn lối không cho ai nói giống như lúc nãy ấy? Làm đi, làm nhanh lên!!

Âu Dương Vô Thần kinh sợ trước những lời phát ra từ Âu Dương Thiên Thiên, anh vô thức bặm môi, im bất không dám ho he thêm một chữ nào.

Tình thế bây giờ đột nhiên bị đảo ngược, Âu Dương Thiên Thiên ở thế bị động chuyển sang thế tấn công, vô cùng mạnh mẽ đến áp chế người rất hung dữ vừa rồi.

- Trong mắt anh, em đã bao giờ tự ý để mình thân thiết với người đàn ông nào chưa? Chỉ nhìn lâu ai đó một chút thôi là anh đã khó chịu ra mặt

rồi, anh nghĩ em dám đi gặp đàn ông vào ban đêm sao? Khi vẫn ở chung một phòng với anh? Không có, em không ngu ngốc đến mức ấy đâu!

- Nhưng mà, điều khiến em thấy tức giận không phải là điều này, mà chính là cách làm của anh trong khi còn chưa phân rõ sự việc với em đấy. Tại sao anh không cho em giải thích? Tại sao anh không nghe em nói? Cứ một mực nhận định suy nghĩ của anh lên đầu em, anh làm như thế có thấy công bằng hay không hả?

Nghe Âu Dương Thiên Thiên hỏi, Âu Dương Vô Thần nhẹ lắc đầu, như thầm trả lời cô. Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên liền nói tiếp:

- Thấy không công bằng chứ gì? Vậy thì bây giờ anh im lặng, và nghe em giải thích tường tận mọi việc đây, có được không?

Âu Dương Vô Thần mím môi, sau vài giây, anh gật đầu đồng ý.

=====

Ở một diễn biến khác, Lữ Uyển Thành sau khi bị đẩy vào thang máy vẫn đứng ngây ngốc trong đó, dường như chưa thể tiêu hóa hết chuyện vừa xảy ra.

Lắc đầu, không nghĩ ra được gì, anh liền bỏ qua nó. Lúc này, đột nhiên một hành động lọt vào mắt của anh. Do đứng phía sau cùng và lợi thế về chiều cao, nên tầm nhìn của Lữ Uyển Thành có chút rộng, bao quát gần hết mọi góc ngách trong thang máy. Vì thế nếu ai làm chuyện gì anh đều nhìn thấy hết, thế nhưng không ngờ đến... lại có một chuyện như vậy xảy ra ngay trước mắt.

Người phụ nữ đang đứng cách anh một hàng, cúi thấp đầu như rất ngượng ngùng, dáng đứng lại có chút run rẩy, hai tay nắm chặt vào nhau, cả thân thể đều tỏ ra rất không thoải mái. Nhướn cao mày, Lữ Uyển Thành nhìn thấy trên lông cô ta có một bàn tay đặt lên, theo hướng tay đó, anh

nhìn đến người đàn ông trung niên đứng phía trước mặt mình, chính là ông ta - một kẻ sàm sỡ!

Không những thế, lại còn là tên sàm sỡ công khai, dám giữa thanh thiên bạch nhật mà ra tay sờ một người phụ nữ? ông ta tưởng không ai thấy sao?

Nheo đôi mắt nguy hiểm, Lữ Uyển Thành tiến về phía trước một bước, muốn lên tiếng vạch trần người đàn ông kia, thế nhưng, ngay lúc đó, một giọng nói khác đã vang lên nhanh hơn anh:

- What are you doing?

(Ông đang làm cái gì thế?)

Cùng lúc, cánh tay của người đàn ông trung niên đó vô thức rút lại, nhưng hành động đó đã không thành công. Một cánh tay mảnh mai đã kịp thời vươn ra, giữ chặt lấy, khiến ông ta không thể nhúc nhích được.

Lữ Uyển Thành bất ngờ nhìn về phía phát ra tiếng nói, bây giờ, anh mới để ý đến người đứng bên cạnh mình, đó là... một cô gái.

Nhưng mà khoan đã, tại sao ngũ quan này lại quen như vậy? Cô ta... không phải là Bạch Oa Oa sao?

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 810: BạCh Oa Oa Ra Tay

Bạch Oa Oa đứng ngang hàng với Lữ Uyển Thành, cô sớm đã để ý đến người đàn ông ngoại quốc phía trước rồi, tư thế đứng rất mờ ám, cứ dí sát vào người phụ nữ đằng trước, khuôn mặt còn nở nụ cười rất phóng đảng nữa. Không ngờ, hắn ta dám giở trò đồi bại ngay trong thang máy, để cô bắt được tận tay thì chết chắc rồi.

Người đàn ông quay đầu lại nhìn Bạch Oa Oa, khuôn mặt hung dữ quát:

- What are you doing? Release my hand.

(Cô đang làm gì? Mau thả tay tôi ra.)

Bạch Oa Oa nhếch môi, nở một nụ cười lạnh lẽo, chậm rãi đáp:

- In a place like this, you dare to play a promiscuous game? Want to die?

(Ở nơi như thế này mà dám chơi trò sàm sỡ sao? Muốn chết à?)

Vừa nói, tay cô vừa dùng sức, ngay lập tức gã đàn ông kia kêu lên một tiếng đau đớn. Tiếng hét của hắn ta thu hút sự chú ý của đám người trong thang máy, người phụ nữ đứng nép sang một bên, vẻ mặt sợ hãi lên tiếng:

- It was him, he molested me.

(Chính là anh ta, anh ta đã quấy rối tôi.)

Lời của người phụ nữ như tiếp thêm dầu vào lửa, khiến những kẻ xung quanh xì xào bàn tán, thậm chí là buông ra những lời ác ý, nhắm thẳng về phía người đàn ông ngoại quốc. Quá xấu hổ, hắn ta liền giơ tay lên, hướng Bạch Oa Oa quát:

- Shit, bastard...

(Chết tiệt, con khốn này...)

Lữ Uyển Thành đứng bên cạnh nhìn ra được hành động tiếp theo của người đàn ông, anh liền tiến tới muốn ngăn lại. Thế nhưng một lần nữa ý tốt này lại "chậm một bước", ngay khi cánh tay đến gần sát mặt của Bạch Oa Oa, tay còn lại của cô đã kịp đưa lên, nhanh như chớp chặn được cú đâm đó. Đồng thời giơ chân lên, Bạch Oa Oa dùng chính đầu gối của mình một đường húc thẳng vào bụng của người đàn ông kia, khiến hắn ta ngã bật ra sau. Nhưng đó chưa phải là kết thúc, khi thân thể người đàn ông lão đảo sắp ngã vì đau đớn thì Bạch Oa Oa lại dùng sức kéo hắn ta lại, lực mạnh làm kẻ đó nhào về phía trước, khuôn mặt và ngực đâm sầm vào tường, cùng lúc thì cô bẻ ngoặt cánh tay hắn ra đằng sau, tạo thành thế kiềm cặp.

Lữ Uyển Thành kinh ngạc với những động tác của Bạch Oa Oa, khác với đám người la hét thất thanh xung quanh, anh tròn tròn mắt nhìn cô gái, trong đầu chỉ có duy nhất một suy nghĩ.

Loại võ công này... là Triệt Quyền Đạo!

=====

Trở lại với cuộc nói chuyện giữa Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần, sau khi nghe cô kể hết tường tận mọi việc, cơn ghen trong người Âu Dương Vô Thần mới bắt đầu giảm xuống. Anh chậm rãi lên tiếng:

- Nói vậy là, em đi gặp bạn thân từ lúc nhỏ của mình, Bạch Oa Oa sao? Là phụ nữ, không phải đàn ông?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, thở hắt ra một hơi đáp:

- Đúng vậy, là PHỤ NỮ, một điểm cũng không giống đàn ông! Bây giờ thì anh tin em rồi chứ?

Âu Dương Vô Thần nghe hỏi, liếc mắt nhìn đi chỗ khác, nhỏ giọng trả lời:

- Ừm... thì tin. Nhưng còn chiếc áo này là sao?

Phụ nữ đi mặc áo đàn ông? Logic nơi đâu?

Âu Dương Thiên Thiên bậm môi, tỏ vẻ không biết phải giải thích như thế nào:

- Em không biết, để khi nào hỏi thử Oa Oa xem sao.

Âu Dương Vô Thần nghe xong đột nhiên hắng giọng nói:

- Được rồi, tạm thời tin em. Nhưng mà sau này không cho phép mặc đồ như thế ra ngoài nữa.

Âu Dương Thiên Thiên nheo mắt, chề môi "xì" một tiếng:

- Em biết rồi.

Dứt lời, cô quay người lại với lấy chiếc túi mà Bạch Oa Oa đã tặng cho mình, cẩn thận mở ra xem thứ bên trong. Không biết có phải đồ dễ vỡ không, cú ném lúc nãy của Âu Dương Vô Thần thực sự quá mạnh rồi, sợ là thứ gì cũng tan nát hết.

Tâm trạng Âu Dương Vô Thần vui vẻ trở lại như cầu vồng sau cơn mưa, anh cầm chiếc khăn tiếp tục lau đầu cho Âu Dương Thiên Thiên, vừa tìm chủ đề nói với cô:

- Nếu là bạn lâu năm gặp lại, em nên trò chuyện với cô ấy nhiều hơn, sao về sớm như vậy?

Thời gian Âu Dương Thiên Thiên gặp Bạch Oa Oa chỉ vừa đủ thời gian tắm của Âu Dương Vô Thần, ước tính nhiều lắm chắc cũng chỉ tầm 20 phút, bạn bè lâu năm gặp lại không phải nên ở cùng với nhau lâu hơn sao?

Âu Dương Thiên Thiên tặc lưỡi, lắc đầu đáp:

- Cũng muốn lắm nhưng không được, Oa Oa có chuyện rất rắc rối cần phải giải quyết. Mà có lẽ bây giờ cũng xong rồi, chắc cậu ấy đang trên đường về nhà đấy.

Âu Dương Vô Thần nhướn mày, nói tiếp:

- Một cô gái nhỏ sao có thể đi về trời khuya như vậy được, rất là không an toàn. Hay để anh cho người đưa cô ấy về giúp em.

Âu Dương Thiên Thiên biết dụng ý của người đàn ông, cô nhanh chóng phản bác:

- Không cần đâu, ai chứ Oa Oa thì không thể nào bị nguy hiểm được. Biến thái đêm gặp cậu ấy có khi còn bị đánh cho tơi bời.

- Lợi hại vậy sao?

- Đương nhiên, trong trí nhớ của em, Oa Oa là thứ nữ xuất thân từ danh tộc có tiếng lâu đời về võ truyền thống Trung Quốc. Mẹ của cô ấy là truyền nhân đời thứ 45 của gia tộc họ Lý, mà tổ tông của họ, chính là Lý Tiểu Long - huyền thoại đã sáng tạo môn võ Triệt Quyền Đạo.

Đọc xong nhớ like chap cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 811: Xui Xẻo

Triệt Quyền Đạo là môn võ xuất hiện đầu tiên ở Trung Quốc, do huyền thoại võ sĩ Lý Tiểu Long sáng tạo nên. Môn võ này lúc đầu được truyền bá rất phổ biến tại đất nước tỉ dân bởi tính chất gần như vô hại, và chỉ được dùng để phòng thân. Thế nhưng qua nhiều thập kỉ, Triệt Quyền Đạo đã dần được cải tiến và ngày càng trở nên dũng mãnh, uy lực so với các loại võ hiện đại bây giờ chỉ có hơn chứ không kém. Do vậy mà người theo học môn võ thuật này cũng từ từ ít dần đi, trình độ quá khó khiến họ bỏ cuộc nhưng tấm lòng ngưỡng mộ đối với Lý gia vẫn không hề thay đổi.

Bạch Oa Oa lớn lên trong võ quán Lý gia, được thừa hưởng gen trội từ mẹ là Lý Mẫn nên võ công của cô rất tốt. Sau này, khi quyết định sang Mỹ, cô vẫn giữ thói quen tập võ mỗi ngày, thậm chí còn học thêm karate để tăng sức tấn công, vậy nên chuyện bảo vệ bản thân là việc dễ dàng. Bây giờ thấy thị phi ngay trước mắt, cô không thể không xen vào, ra tay hành hiệp trượng nghĩa, không ngại giúp đỡ người cũng là một trong những ý nghĩa của võ thuật mà cô thừa hưởng.

"Ting" - Tiếng chuông thang máy vang lên, cánh cửa sắt được mở ra, Bạch Oa Oa liếc nhìn bảng số, là tầng 22, cô hướng mắt về phía đám người, lên tiếng:

- Get out! All.

(Ra ngoài đi, tất cả.)

Đám người đã chứng kiến màn vừa rồi của Bạch Oa Oa nghe vậy liền làm theo, sợ hãi bước ra khỏi thang máy, thậm chí có người còn bỏ chạy. Chỉ riêng Lữ Uyển Thành là vẫn đứng bên trong, dường như anh không có ý định ra ngoài.

Bạch Oa Oa đương nhiên cảm nhận được sự hiện diện của anh, hỏi:

- Why don't you go?

(Tại sao anh không đi?)

Lữ Uyển Thành một khuôn mặt bình tĩnh, chậm rãi đáp:

- The place I want to go down isn't this floor, so I'll still be here. Besides, what are you going to do with him?

(Nơi này không phải là tầng tôi muốn xuống, vì vậy tôi vẫn sẽ ở đây. Bên cạnh đó, cô định làm gì với anh ta?)

Bạch Oa Oa chớp mắt nhìn anh, không biểu hiện gì trả lời:

- You will not want to see it. So, go out.

(Anh sẽ không muốn nhìn thấy đâu, vậy nên, hãy ra ngoài đi.)

Lữ Uyển Thành nghe xong, nhếch môi cong lên một đường thích thú. Anh đứng dựa lưng vào tường, nhướn mày nói:

- Don't worry, I won't bother you, do whatever you want.

(Đừng lo lắng, tôi sẽ không làm phiền cô đâu, cứ làm những gì cô muốn đi.)

Dứt lời, Lữ uyển Thành tỏ vẻ rất an phận, lặng lẽ đứng một góc nhìn cô. Bạch Oa Oa chớp mắt nhìn anh, vài giây sau thì quay đầu lại, dùng chân đá

và dúi người đàn ông ngoại quốc kia, khiến hắn ta đau đớn ngã xuống đất.

Quay người, Bạch Oa Oa tiến đến nhấn nút xuống tầng một, lúc này, người phụ nữ bị sàm sỡ lúc nãy liền lên tiếng:

- Girl, what are you going to do? Will you take him to the police station?

(Cô gái, cô định làm gì? Sẽ đưa anh ta đến đồn cảnh sát sao?)

Bạch Oa Oa mím môi, trước khi cánh cửa thang máy đóng lại, cô chỉ đáp gọn một câu:

- In the future, don't be a modest woman, speak out loud and someone will help you.

(Sau này, đừng vì là phụ nữ mà chịu nhún nhường, cứ nói to lên và sẽ có người giúp được cô thôi.)

Lời vừa dứt, cánh cửa cũng đóng lại, Bạch Oa Oa từ từ xoay mặt lại nhìn người đàn ông. Cô đưa tay lên búi tóc mình thật cao, rồi nói bằng tiếng Trung:

- Hôm nay xem như ông xui xẻo đi, gặp phải một kẻ mới chia tay người yêu là tôi.

Người đàn ông ngoại quốc kia vừa đau đớn vừa không nghe hiểu lời mà Bạch Oa Oa nói, chỉ biết lắc đầu cầu xin cô:

- Please, spare me.

(Làm ơn, xin hãy tha cho tôi.)

Bạch Oa Oa lạnh lùng nhìn ông ta, cô giơ nắm đấm lên, bình tĩnh phun ra mấy chữ:

- Bỏ tật biến thái đi mà làm người.

"Bụp" - Cùng với đó, nắm tay hướng thẳng đến mặt của người đàn ông, không chút lưu tình đánh xuống với lực đạo cực mạnh.

Lữ Uyển Thành đứng một bên nhìn Bạch Oa Oa đánh người, không hề có ý muốn can ngăn, ngược lại, dường như rất thích thú trước hành động này của cô. Vui vẻ vòng tay lại, anh ngắm nhìn "màn biểu diễn đặc sắc" trước mắt.

"Ting" - Cửa thang máy một lần nữa mở ra, nhưng vẫn chưa phải là nơi mà họ muốn đến. Thấy Bạch Oa Oa hăng say đánh người, Lữ Uyển Thành liếc mắt lên nhìn những kẻ đứng trước thang máy với ánh mắt hoảng hốt, chậm rãi nói:

- Sorry, the elevator is fixing.

(Xin lỗi, thang máy đang sửa chữa.)

Cứ như thế, cánh cửa một lần nữa được đóng lại với tiếng thét kinh hoàng của người đàn ông trung niên, cái giá mà hắn ta phải trả cho hành vi của mình, chính là được hưởng cảm giác lên thiên đường rồi xuống địa ngục trong tay của Bạch Oa Oa.

=====

Ở một diễn biến khác, Âu Dương Thiên Thiên sau khi mở chiếc túi ra thì phát hiện bên trong là một set nước hoa cao cấp, thế nhưng tất cả đã bị bể tan tành cả rồi. Âu Dương Vô Thần đứng bên nhìn thấy, chớp chớp mắt vài cái rồi lên tiếng:

- Hay là... anh mua đèn em cái khác?

Âu Dương Thiên Thiên một mặt âm u quay sang nhìn anh, cô nở nụ cười khiến Âu Dương Vô Thần rợn người:

- Không cần, thứ quý giá nhất trong món quà đã bị anh phá hư rồi, không cần nổi đâu.

Dứt lời, cô xoay người rời đi, Âu Dương Vô Thần tội lỗi đi theo sau, nói:

- Nhưng mà.... không phải tặng quà quan trọng nhất là tấm lòng sao? Em đừng để ý đến vật chất...

"Bang" - Chưa kịp nói xong, một chiếc gối đã phang ngay vào mặt của người đàn ông, Âu Dương Thiên Thiên hùng hổ đứng trước cửa phòng mình, ánh mắt viên đạn quát:

- Tối nay cút ra sofa ngủ.

Nói rồi, cô mạnh tay đóng cửa lại....

=====

Trở lại với "hành trình" của người đàn ông ngoại quốc kia, sau khi bị Bạch Oa Oa dẫn cho tới bởi, cô mang theo ông ta đến quầy tiếp tân của khách sạn PJH, nói thật đồng dặc:

- He committed a crime of harassing women in an elevator. I've called the police, they'll be here in ten minutes. Please hand him over to them, okay?

(Ông ta phạm tội quấy rối phụ nữ trong thang máy. Tôi đã liên lạc với cảnh sát rồi, họ nói sẽ đến đây trong mười phút nữa. Hãy giao ông ta cho họ, được chứ?)

Người tiếp tân bối rối nhìn Bạch Oa Oa, lắp bắp đáp:

- Guests, but this... will affect our hotel. Please consider resolving in peace.

(Quý khách, nhưng việc này... sẽ làm ảnh hưởng đến khách sạn chúng tôi. Xin cô hãy suy xét giải quyết trong hòa bình.)

Bạch Oa Oa như đã đoán trước được điều này, cô lạnh lùng rút trong túi ra một tấm danh thiếp rồi đưa cho nữ tiếp tân, nói:

- I know this is not a trivial matter, but not doing so will not teach him the proper lesson. And if there were people like him who continued to harass other female guests at this hotel, then it would be even bigger. Choose wisely. If the police are looking for witnesses, they can contact me. Do not lie.

(Tôi biết đây không phải là một vấn đề tầm thường, nhưng không làm như vậy sẽ không dạy cho ông ta bài học thích đáng. Và nếu có những người như ông ta tiếp tục quấy rối những vị khách nữ khác tại khách sạn này, thì vấn đề sẽ còn lớn hơn nữa. Hãy lựa chọn một cách khôn ngoan đi. Nếu cảnh sát đang tìm kiếm nhân chứng, họ có thể liên hệ với tôi bằng phương thức này. Đừng nói dối đấy.)

Dứt lời, Bạch Oa Oa ngay lập tức bước đi, không nán lại ở quầy tiếp tân thêm một phút nào nữa.

Lữ Uyển Thành bây giờ mới đi tới, anh liếc mắt nhìn người đàn ông đang tơi tả nằm trên mặt đất, rồi lại nhìn nữ nhân viên, lên tiếng:

- Please provide the camera in the elevator to the police and make the girl's words clear, I want that man to receive the heaviest punishment, to pay the price for his behavior.

(Hãy cung cấp camera trong thang máy cho cảnh sát khi họ đến và nói rõ ràng như những điều cô gái kia vừa nói, tôi muốn người đàn ông đó

phải nhận mức án nặng nhất, để trả giá cho hành động của mình.)

Nữ nhân viên bất lực nhìn anh, lắc đầu trả lời:

- But this will greatly affect our hotel image. We cannot do that.

(Nhưng điều này sẽ gây ảnh hưởng đến hình ảnh công ty chúng tôi. Chúng tôi không thể làm thế.)

Lữ Uyển Thành cười mỉm, chậm rãi nói:

- Actually, you can.

(Thật ra, cô có thể đấy.)

Vừa nói, Lữ Uyển Thành vừa rút trong người ra một chiếc thẻ màu đen đính kim cương, đưa đến trước mặt của người nhân viên. Nhìn thấy nó, cô ta tỏ ra rất kinh ngạc, đến mức không thốt nổi thành lời. Đây là thẻ đen hạng cao nhất, hơn gấp ngàn lần những thẻ đen tầm thường, trên thế giới không mấy người có được.

Lữ Uyển Thành nheo mắt, tỏ vẻ thần bí lên tiếng:

- This card is real or fake you can also see it. And if you know it, you should know what I can do. I will make sure the information about this man doesn't get out, and so will the police. The image of the hotel will look like new, provided that... you follow the words the girl said. Naturally, if you choose the opposite, the price also changes. Don't tell me until tomorrow, right now I can spread the news to the press and for sure, tomorrow will be like the end of the world with PJH hotel. Believe me or nothing, think carefully when making decisions..

(Chiếc thẻ này là thật hay giả chắc cô cũng có thể nhìn ra được, và nếu đã nhìn ra nó, thì cô nên biết tôi có thể làm những gì. Tôi sẽ đảm bảo

những thông tin về hành động của người đàn ông kia không bị truyền ra ngoài, và phía cảnh sát cũng vậy. Hình ảnh công ty sẽ được giữ nguyên như mới, với điều kiện... cô làm theo những gì mà cô gái kia đã nói. Đương nhiên, nếu cô chọn ngược lại, cái giá cũng thay đổi. Đừng nói là đến ngày mai, ngay bây giờ tôi có thể tung tin đồn với cánh báo chí, và chắc chắn rằng, ngày mai sẽ chẳng khác gì là ngày tận thế của khách sạn PJH. Tin tôi hoặc không còn gì, hãy suy nghĩ trước khi đưa ra quyết định nhé.)

Nói xong, Lữ Uyển Thành cười trừ một cái, sau đó quay người đi về phía cửa. Chạy ra đến phía ngoài, Lữ Uyển Thành đảo mắt nhìn xung quanh nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Bạch Oa Oa đâu. Bốn phương tám hướng đều hoang vắng không bóng người, Lữ Uyển Thành thở hắt ra một hơi, thầm chửi thề.

Chết tiệt, lạc mất cô ấy rồi.

Về phần Bạch Oa Oa, vừa đi ra khỏi khách sạn cô liền gọi điện và giải thích với Âu Dương Thiên Thiên về việc chiếc áo khoác, rồi hẹn gặp để lấy lại nó. Sau khi cúp máy, cô chuyên tâm lái xe về nhà của mình. Trên đường đi, ngoài những chuyện vu vơ thì có một suy nghĩ chợt lọt vào trong tâm trí cô.

Người đàn ông trong thang máy đó, hình như có chút quen mắt. Không phải về ngoại hình, mà là giọng nói cơ. Chất giọng đó rất quen thuộc, giống như... cô đã từng nghe được từ rất lâu rồi vậy.

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 812: Học Trò

Sáng ngày hôm sau, Âu Dương Thiên Thiên thức dậy khá trễ, cô đi ra phòng khách thì không nhìn thấy Âu Dương Vô Thần đâu, nghĩ đến anh chắc có việc bận rồi, Âu Dương Thiên Thiên liền tự mình vệ sinh cá nhân, sau đó thay đồ và chuẩn bị đi ăn sáng một mình. Đúng lúc này, đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên, Âu Dương Thiên Thiên ngoái đầu nhìn ra, lên tiếng:

- Ai vậy?

Từ bên ngoài, giọng nói quen thuộc của một người phụ nữ vang lên:

- Nhị tiểu thư, là tôi - Kỳ Ân đây.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy tiếng của cô, ngay lập tức quay người đi về phía đó. Mở cửa ra, cô nhìn Kỳ Ân hỏi:

- Có việc gì vậy?

Kỳ Ân mỉm cười lịch sự, đưa chiếc túi trong tay cho Âu Dương Thiên Thiên, đáp:

- Chào buổi sáng, Nhị tiểu thư. Đây là thuốc bổ mà bác sĩ Mã đã kê cho cô, cô hãy dùng nó thật đều đặn nhé.

Có chút ngạc nhiên nhìn người phụ nữ, Âu Dương Thiên Thiên liếc xuống chiếc túi trong tay cô ấy, thoáng thắc mắc.

Hả, thuốc bổ? Thuốc bổ gì cơ? Cô không biết vụ này.

Rồi trong đầu chợt nghĩ vụt qua điều gì đó, Âu Dương Thiên Thiên vô thức nhớ đến câu nói của Mã Nhược Anh hôm qua.

" Đây là một loại thuốc giảm đau tinh thần, giúp em cảm thấy tốt hơn. Chị sẽ kê đơn cho em nhé."

Không lẽ, thuốc trong lời của chị ấy... chính là cái này? Vậy có phải là vì lời hứa không nói với Vô Thần nên chị ấy mới gán mác nó bằng thuốc bổ không?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, im lặng vài giây sau mới lên tiếng:

- À, cảm ơn chị. Em sẽ dùng nó.

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa đưa tay ra nhận lấy chiếc túi từ Kỳ Ân.

Giao đồ xong, Kỳ Ân cũng không còn chuyện gì khác, chỉ hỏi thăm như thường lệ một chút:

- Nhị tiểu thư, cô là đang chuẩn bị đi ăn sáng sao?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, thành thật trả lời:

- Vâng.

- Vậy chúc cô dùng bữa ngon miệng, Nhị tiểu thư. Một lát Sherry sẽ đến và cùng cô lên nhà hàng, tôi có việc nên sẽ tới sau. - Nói rồi, Kỳ Ân cúi đầu chào Âu Dương Thiên Thiên, sau đó quay người trở về vị trí cũ của mình.

Âu Dương Thiên Thiên đóng cửa lại, cô mang chiếc túi để lên bàn, lấy một hộp bên trong mở ra, cô cẩn thận nhìn viên thuốc, xác định nó chính là

loại ngày hôm qua mình uống. Vậy đúng là của Mã Nhược Anh đưa cho cô rồi.

"Cốc cốc" - Tiếng gõ cửa một lần nữa vang lên khiến Âu Dương Thiên Thiên giật mình, cô bỏ vội thuốc vào lại chiếc túi, rồi giấu nó xuống dưới ngăn tủ.

Chạy đến mở cửa, Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ khi nhìn thấy người đang đứng trước mặt mình:

- Chị Nhược Anh?

Mã Nhược Anh cười gượng nhìn cô, không tự nhiên lên tiếng:

- Chào.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, hỏi với giọng kinh ngạc:

- Tại sao chị lại đến đây? Tìm Vô Thần sao? Nhưng anh ấy đã đi...

Mã Nhược Anh lắc đầu, đột nhiên ngắt lời cô:

- Không phải, chị không đến tìm Vô Thần, chị là đến tìm em, Thiên Thiên.

"...."

Sự kinh ngạc tiếp tục tăng lên khi Âu Dương Thiên Thiên nghe câu trả lời của Mã Nhược Anh, cô mím môi, chậm rãi đáp:

- Vậy sao. Thế thì chị vào trong đi.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên chủ động dịch thân thể qua một bên, nhường đường cho người phụ nữ. Mã Nhược Anh bình tĩnh bước vào bên

trong căn phòng, ở một góc không nhìn thấy, ánh mắt cô đã thoáng thay đổi.

Trong phòng không có ai ngoài Âu Dương Thiên Thiên, cô biết mà. Bởi vì cô đã đợi ở bên ngoài rất lâu, cho đến khi tận mắt thấy Âu Dương Vô Thần rời đi mới dám vào đây. Vậy nên, đây chính là điều nằm trong tính toán của cô, không phải vô ý.

Âu Dương Thiên Thiên đóng cửa lại, cô đi đến gần Mã Nhược Anh, nhướn mày hỏi:

- Chị đến tìm em có chuyện gì sao?

Người phụ nữ chớp mắt bình tĩnh như không có chuyện gì, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Là thế này, sáng nay chị có liên lạc với Vô Thần, muốn lấy một thứ đồ từ cậu ấy. Nhưng mà đột ngột có chuyện đột xuất từ công ty, nên Vô Thần đã phải đi trước, cậu ta có nói với chị là để nó ở phòng của mình, nên chị đến đây lấy đi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe những lời giải thích từ Mã Nhược Anh, vừa thấy có lý lại vừa cảm nhận có chút sai sai. Nhíu mày, cô đảo mắt đáp:

- Nhưng mà... em không nghe Vô Thần nói gì cả. Em cũng.. không biết đồ anh ấy để ở đâu nữa. Thứ chị muốn lấy là cái gì vậy?

Mã Nhược Anh mím môi, đáp:

- Là một chiếc hộp hình vuông màu đen, bên ngoài khảm vải nhung trơn láng, bên trên có khắc một chữ R bằng vàng, cắt ngang bởi một thanh kiếm.

Âu Dương Thiên Thiên cau mày càng chặt hơn, lên tiếng hỏi ngược lại:

- Chiếc hộp hình vuông màu đen sao?

Mã Nhược Anh gật đầu, cô nhìn ra được sự hoài nghi trong ánh mắt của Âu Dương Thiên Thiên. Nuốt một ngụm nước bọt, cô nói:

- Phải, đó là thứ rất quan trọng với chị, và hôm nay chị phải lấy nó để dùng cho việc gấp của mình. Em có thể giúp chị tìm nó được không?

Trước sự cầu xin của người phụ nữ, Âu Dương Thiên Thiên có chút mềm lòng, dù trong lòng có chút nghi ngờ nhưng cô vẫn trả lời:

- Được rồi, để em tìm thử xem sao.

Dứt lời, Kỳ Ân gật đầu, Âu Dương Thiên Thiên liền quay người đi tìm. Cô nhìn xung quanh, rồi tiến về phía bàn làm việc của Âu Dương Vô Thần. Cúi đầu, Âu Dương Thiên Thiên mở các hộp tủ ra, ngăn đầu tiên không có gì ngoài giấy tờ và tài liệu, ngăn thứ hai thì chỉ có bút và một số thứ linh tinh, hai ngăn đối diện cũng không thấy cái hộp nào cả. Đến ngăn tủ thứ ba, Âu Dương Thiên Thiên phát hiện ra một chiếc hộp hình vuông màu đen đúng theo lời mô tả của Mã Nhược Anh. Cô ngay lập tức đứng dậy, reo lên:

- Tìm thấy rồi.

Giọng nói của cô thu hút sự chú ý của Mã Nhược Anh. Âu Dương Thiên Thiên cầm theo nó đi đến trước mặt người phụ nữ, hỏi:

- Là chiếc hộp này đúng không?

Mã Nhược Anh cầm lấy chiếc hộp từ tay Âu Dương Thiên Thiên, cô nhìn kí hiệu chữ R sáng lấp lánh phía trên, liền vui mừng đáp:

- Đúng là nó rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy thì cười một tiếng, trong lòng yên tâm vì mình đã tìm đúng thứ mà chị ấy muốn. Ngược lại, biểu hiện khuôn mặt

Mã Nhược Anh thay đổi nhanh hơn hẳn, cô nhìn Âu Dương Thiên Thiên, vỗ vai cô nói:

- Cảm ơn em, Thiên Thiên, bây giờ chị có việc phải đi. Hẹn gặp em lần sau chị sẽ cảm tạ

Nụ cười trên môi Âu Dương Thiên Thiên tắt ngúm, cô nhìn dáng vẻ của Mã Nhược Anh, lắc đầu trả lời:

- A, không cần phải vậy đâu, chuyện nhỏ mà....

Thế nhưng khi câu chưa kịp nói xong thì người phụ nữ đã quay người muốn đi. Âu Dương Thiên Thiên ở phía sau thẫn thờ nhìn theo, không biết phải nói gì. Mắt thấy Mã Nhược Anh đã hướng về phía cửa, cô liền lớn tiếng:

- Khoan đã, chị Nhược Anh, có thể cho em vài phút không? Em có chuyện muốn hỏi chị.

Câu nói của Âu Dương Thiên Thiên lọt vào tai của Mã Nhược Anh, khiến cô ngừng chân. Quay đầu nhìn lại, cô thấy Âu Dương Thiên Thiên bước về phía mình, hỏi:

- Chị trông rất vội vàng, có chuyện gì gấp sao? Không thể cho em vài phút được ư?

Mã Nhược Anh nuốt một ngụm nước bọt, tỏ ra bình tĩnh đáp:

- Không có gì, chỉ là chuyện riêng thôi. Nhưng em muốn hỏi chị cái gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, chậm rãi lên tiếng:

- Là Tiêu tiểu thư, lão đại của anh chị.

Mã Nhược Anh nghe xong, đột nhiên cau mày hỏi:

- Lão đại ư? Tại sao em lại hỏi về cô ấy?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, có chút ngập ngừng trả lời:

- Thật ra... từ lúc gặp Tiêu tiểu thư ngày hôm qua đến bây giờ, em vẫn luôn nghĩ về cô ấy, có một số chuyện em không hiểu lắm, nên muốn nhờ chị giải đáp.

Khuôn mặt Mã Nhược Anh vẫn bình thường như không có gì, cô chớp đôi con ngươi đen láy, lên tiếng:

- Cái này có lẽ chị không giúp em được rồi, vì nếu tính cả ngày hôm qua thì chị chỉ mới gặp lão đại sáu lần thôi. Hơn nữa, chị không thân với cô ấy lắm, nên không biết gì nhiều. Nếu em muốn thì có thể thử hỏi Vô Thần đi, cậu ấy biết về lão đại nhiều hơn các thành viên khác trong đội đấy.

Lần này đến lượt Âu Dương Thiên Thiên nhăn mày, cô nheo mắt, khó hiểu hỏi tiếp:

- Vô Thần ư? Tại sao ạ?

- Bởi vì cậu ấy là học trò đầu tiên của lão đại mà, cũng là người vào hội sớm nhất, trong tất cả. - Mã Nhược Anh thành thật đáp.

Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục thắc mắc, lên tiếng:

- Học trò? Không phải anh chị làm việc cho cô ấy sao?

Ấn đường Mã Nhược Anh hơi cau lại, cô nhận ra Âu Dương Thiên Thiên không giả vờ tỏ ra ngạc nhiên, dường như chuyện này với cô ấy là lần đầu được nghe vậy.

- Hình như Vô Thần vẫn chưa kể với em chuyện về lão đại nhỉ? Cô ấy chính là người "nhật" bọn chị từ những nơi khác nhau mang về hội, mặc dù không phải tất cả nhưng đa số những người do lão đại mang về đều được huấn luyện để trở nên hữu ích với cô ấy và hội. Trong quá trình huấn luyện, có một số bài tập chính sẽ do cô ấy trực tiếp dạy, vậy nên bọn chị đều gọi lão đại bằng một cái tên khác nữa, là "sư phụ". Và dĩ nhiên, nó cũng đồng nghĩa với việc bọn chị là học trò của cô ấy. Mà theo chị biết thì, học trò đầu tiên được lão đại tận tình huấn luyện nhất, nhiều tiếp xúc giảng dạy nhất... chính là Vô Thần.

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 813: Stefan Tìm Đến

Âu Dương Thiên Thiên không ngờ đến lại còn có chuyện này, cô nhú mày, hỏi:

- Không phải chị và Vô Thần lớn lên với nhau từ nhỏ sao? Làm thế nào một người vào trước còn người khác lại vào sau được chứ?

Mã Nhược Anh đảo mắt, trả lời tiếp:

- Đúng là hai tụi chị rất thân thiết, từ nhỏ đã có nhau nhưng vì hoàn cảnh nên cách trưởng thành đã khác biệt. Vô Thần gặp lão đại từ lúc cậu ấy còn rất nhỏ, được đào tạo vào hội sớm nhất trong tất cả, đương nhiên cậu ấy sẽ biết nhiều điều về lão đại hơn.

- Vô Thần gặp được lão đại khi còn nhỏ? Nhưng anh ấy nói với em đến năm 16 tuổi mới được gia nhập vào hội mà? - Âu Dương Thiên Thiên vẫn rất thắc mắc.

Mã Nhược Anh thở hắt ra một hơi, giải thích:

- Thành viên được gia nhập hội chỉ khi hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên được nhận, Vô Thần chính thức nhận nhiệm vụ năm 16 tuổi, nên cậu ấy mới gia nhập lúc đó. Còn thực chất, cậu ấy đã vào lò đào tạo từ sớm rồi, cùng với Andrew và Stefan. Sau này mới đến Elena, Vivian và người cuối cùng vào hội là chị - 6 năm trước. Lão đại luôn nhìn ra được thể mạnh và điểm yếu của các học viên cô ấy đào tạo, nên biết cách giúp bọn chị đi theo

đúng hướng. Giống như mỗi người trong tổ đội của Vô Thần, ai cũng có một điểm mạnh nhất định, năng lực của chị là về y dược, vậy nên lão đại đã biến nó thành một loại vũ khí "độc nhất vô nhị", không giống bất kì ai.

Những lời của Mã Nhược Anh khiến Âu Dương Thiên Thiên ngẩn ngơ, cô mở to mắt, dường như có chút không tin được.

Tiêu Tử Du này rốt cuộc là có thân phận gì? Thật sự lợi hại đến thế ư?

Mã Nhược Anh đã nói thì nói cho hết, cô tiếp tục lên tiếng:

- Lão đại rất mạnh, là người mạnh nhất trên thế giới mà tôi có thể nhận định đến bây giờ. Cô ấy không những uyên bác, mà còn có nhiều tài năng khác nhau, trung hòa vô cùng tốt. Hơn hết, địa vị của cô ấy cực kì cao, rất có quyền lực, chị hay thậm chí là em đều chỉ có một thế lực là chỗ dựa sau lưng nhưng mà còn lão đại, sau lưng cô ấy là rất nhiều sự chống đỡ mà chúng tôi không biết hết được. Cô ấy thông minh, bản lĩnh và giỏi, y thuật mà tôi học cũng là do lão đại đích thân giảng dạy, nhưng mà điều này chỉ là một trong số những tài năng bình thường mà thôi, vậy nên mỗi khi so sánh, tất cả chúng tôi căn bản đều không phải đối thủ ngang tầm cô ấy. Cũng vì điều này mà các thành viên trong hội rất thán phục lão đại, tự nguyện đứng dưới chân cô ấy nghe lệnh, và thực thi mọi nhiệm vụ vô điều kiện.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, đại não giống như vừa trải qua một loạt những cú sốc lớn, cô rũ mắt, lắc đầu nói:

- Được rồi, nếu chị đã nói như vậy thì chắc vị lão đại đó rất lợi hại, nhưng mà... vì sao lại là chị và Vô Thần chứ? Andrew, Stefan, Elena, và cả Vivian nữa. Tất cả đều phải người bình thường, thân phận của mọi người trên thế giới vốn đã có địa vị nhất định rồi, tại sao vẫn phải vào hội? Đào tạo để được mạnh mẽ như bây giờ, chắc chắn khoảng thời gian trước đó rất cực khổ nhưng vì sao vẫn làm? Cả những nhiệm vụ nguy hiểm sau này, hoàn thành nó để đổi lấy cái gì chứ?

Mã Nhược Anh siết tay, ánh nhìn có chút sâu xa, cô im lặng vài giây sau mới trả lời:

- Chị đã nói rồi, hoàn cảnh đã đẩy bọn chị vào những vòng xoáy cuộc đời khác nhau, vậy nên cách đến với lão đại cũng khác nhau. Đằng sau những hào quang mà em thấy được, thực sự chỉ là những bóng đêm vô cực. Bọn chị có lí do mới đi đến bước đường này, em sẽ không hiểu đâu.

Âu Dương Thiên Thiên cau mày, chậm rãi lên tiếng:

- Lí do của chị là gì? Nếu chị đã vào hội trể như thế vậy có phải quá khứ từng....?

- Xin lỗi Thiên Thiên. - Không để Âu Dương Thiên Thiên nói xong, Mã Nhược Anh liền cắt ngang lời của cô.

- Chị nghĩ chị không thể giúp em thêm được gì nữa đâu. Chị có việc bận rồi, đi trước đây.

Dứt lời, người phụ nữ lùi bước về sau rồi quay người vụt đi, Âu Dương Thiên Thiên không ngăn được cô lại, chỉ có thể đứng phía sau gọi thật lớn:

- Khoan đã, chị Nhược Anh, chị Nhược Anh!

Mã Nhược Anh chạy khỏi căn phòng đó rất nhanh, cô lao ngang qua người Kỳ Ân, không nói không rằng đi thẳng vào phòng vệ sinh. Đóng sầm cửa lại, Mã Nhược Anh khóa trái cửa, cô đứng dựa vào bờ tường lạnh lẽo và thở hỗn hển, ánh mắt có chút lấp lánh.

Phải qua vài giây sau mới bình tâm lại mình, cô đi đến trước gương, nhìn chính bản thân trong gương, lẩm bẩm thành tiếng:

- Mẹ, con không thể hoang mang về điều gì lúc này được, chúng ta đã đợi quá lâu cho ngày hôm nay rồi. Lần này, con nhất định phải khiến bọn

họ trả giá cho tất cả.

Nỗi đau của con, nỗi khổ của mẹ, sự hi sinh của cả gia tộc ta và còn.... nỗi sỉ nhục của dòng máu trong người con, tất cả.... đều phải hoàn trả hết!!!

Dứt lời, Mã Nhược Anh giơ nắm tay lên, một đường đâm thẳng vào tấm kính trong suốt trước mặt.

"Choang" - Âm thanh chói tai vang vọng trong không gian, cùng với đó... là sự rơi vãi của những mảnh thủy tinh nhỏ, như một điềm báo... cho sự đổ vỡ đầy hào nhoáng trong một tương lai không xa...

=====

Từ sau khi Mã Nhược Anh rời đi, Âu Dương Thiên Thiên vẫn đứng ngây một chỗ, đầu cô còn quay vòng với những điều mà mình vừa được nghe.

Mặc dù là từ chính miệng chị Nhược Anh nói, nhưng cô vẫn có chút không tin được. Tiêu Tử Du có năng lực tài giỏi đến mức khiến những người vốn rất mạnh này phục tùng theo ư? Thật tò mò. Cô ấy lợi hại như thế nào chứ?

Sự tài giỏi là thuộc về thiên bẩm, hay là... cô ấy có năng lực huyền bí nào đó? Giống như cô vậy? Chết đi và rồi sống lại? Sự nhầm lẫn của tạo hóa?

Ý nghĩ này vừa mới tuôn ra, Âu Dương Thiên Thiên đã ngay lập tức bác bỏ nó, cô lắc lắc đầu, xua đi những điều không tưởng.

Không đâu không đâu, sao có thể có chuyện hi hữu như thế lần thứ hai được chứ? Ông trời đã ban làm cơ hội cho một con người kém may mắn như cô rồi, chắc sẽ không làm ra điều gì hơn nữa đâu.

Vừa lẩm bẩm, Âu Dương Thiên Thiên vừa đi về phía cửa ra vào, đóng nó lại. Quay đầu, cô buồn bực vì trong lòng vẫn chưa thông những chuyện

mình thức mắc, vô tình làm mất hết cảm giác ăn sáng. Tính về giường nằm nghỉ một chút, nhưng không ngờ vừa mới xoay người thì lại có tiếng gõ cửa vang lên.

À không, nói gõ cửa thì khiêm tốn quá, là có ai đó đang đập cửa cô thì đúng hơn.

"Rầm rầm" - Âm thanh "gõ cửa" vang lên rất dữ dội, cùng với là một giọng nói của người đàn ông:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô có ở bên trong không? Âu Dương Thiên Thiên, mau mở cửa đi.

Tiếng gọi này.... sao nghe quen quá vậy? Hình là của...

Mang theo sự hoài nghi, Âu Dương Thiên Thiên quay người lại và mở cửa ra, thân ảnh người đàn ông xuất hiện trước mắt, khiến cô kinh ngạc hỏi:

- Stefan, anh làm gì ở đây vậy?

Stefan thở từng hơi gấp, nhìn cô lên tiếng:

- Âu Dương... Thiên Thiên, giúp tôi... lấy đồ của Vô Thần đi, nhanh lên.

- Đồ của Vô Thần? Anh ấy tạm thời không có ở đây, không thể lấy được.

- Âu Dương Thiên Thiên nhíu mày đáp.

Nghe rồi, Stefan nheo mắt khó chịu, nói:

- Tôi biết cậu ấy không có ở đây nên tôi mới bảo cô lấy nó giúp, nghe không hiểu sao?

Âu Dương Thiên Thiên mới sáng tự dưng đã bị "ăn mắng", cô cau mặt hỏi:

- Vậy thứ đó là gì? Để tôi tìm thử cho.

Stefan nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi trả lời:

- Là một chiếc hộp hình vuông màu đen, trên nắp hộp có chữ R bằng vàng, được cắt ngang bởi một thanh kiếm.

"..."

- Hả? - Gần như là ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên phản ứng lại với câu nói của người đàn ông. Cô mở to mắt đầy ngạc nhiên.

Stefan thấy thế liền lên tiếng:

- Gì? Cô làm sao vậy?

Âu Dương Thiên Thiên há miệng, lắp bắp hỏi lại một lần nữa:

- Chiếc... chiếc hộp hình vuông màu đen, bên trên có chữ R bị cắt bởi một thanh kiếm sao? Anh chắc chứ?

Người đàn ông khó hiểu nhìn cô, gật đầu mạnh như khẳng định:

- Chắc, cô mau tìm đi.

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục không thể hiểu nổi, ngập ngừng đáp:

- Nhưng mà... chiếc hộp đó... lúc này đã có người đến lấy đi rồi.

Rốt cuộc là... chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 814: Cải Trang

Stefan nghe câu nói của Âu Dương Thiên Thiên, ngay lập tức trợn mắt hỏi:

- Là ai? Ai đã mang nó đi?

- Thì là... - "Reng" - Ngay lúc Âu Dương Thiên Thiên định trả lời lại, thì đột nhiên chuông điện thoại vang lên, cô vội vã rút từ trong người ra, vừa nhìn Stefan vừa nói:

- Chờ tôi một chút.

Nhìn màn hình hiển thị cái tên quen thuộc, cô liền bắt máy:

- A Thần, anh đang ở đâu?

Từ đầu dây bên kia, giọng nói người đàn ông truyền tới:

- Thiên Thiên, em dậy rồi sao? Khi sáng thấy em ngủ ngon nên anh đi mà không đánh thức, công ty có việc gấp nên gọi anh một chút, em tự mình giải quyết bữa sáng nhé?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, xua tay lên tiếng:

- Khoan nói đến chuyện đó đã, Stefan đang ở đây, anh ấy muốn lấy thứ gì đó của anh, có thật không?

Âu Dương Vô Thần gật đầu, thản nhiên đáp:

- Ủm, nhưng bây giờ anh không tiện, em giúp anh lấy nó cho cậu ta nhé. Là một chiếc hộp hình vuông màu đen, trên nắp khắc chữ R bằng vàng và hình thanh kiếm, anh cất nó trong ngăn tủ thứ ba ở bàn làm việc.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, đứng hình mất vài giây, cô há miệng, mắt có chút mở to nói:

- Là chiếc hộp đó sao? Nhưng mà...

- Nhưng mà cái gì? - Nhận ra sự ngập ngừng của cô, Âu Dương Vô Thần hỏi ngược lại.

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, chậm rãi trả lời:

- Nhưng mà... chiếc hộp đó chị Nhược Anh vừa cầm đi rồi. Chị ấy nói rằng là theo lời của anh đến lấy, vì rất gấp nên em đã giúp chị ấy tìm nó, sau đó thì chị Nhược Anh mang đi rồi.

Lời Âu Dương Thiên Thiên vừa dứt, Stefan bỗng di chuyển thân thể, anh không nói không rằng chạy vụt đi rất nhanh. Âu Dương Thiên Thiên không kịp phản ứng lại, cô hướng mắt nhìn theo, hét lớn:

- Này đợi đã, Stefan, anh đi đâu vậy? Stefan!

Âu Dương Thiên Thiên hét nhiều đến mức khan cổ nhưng cũng không gọi được người đàn ông quay lại, cô cắn môi, hướng điện thoại lên tiếng:

- A Thần, rốt cuộc là đang có chuyện gì xảy ra? Tại sao sáng nay mọi người đều kì lạ như vậy? Anh nói em biết đi.

Cách một lớp màn hình, có tiếng ồn ào vang vọng truyền đến tai của cô, Âu Dương Vô Thần ngược lại bình tĩnh trả lời:

- Thiên Thiên, đừng hoảng, không có chuyện gì đâu. Em bây giờ ở yên trong phòng, anh lập tức trở về. - Nói rồi, tiếng của người đàn ông cũng mất hút sau những âm thanh kéo dài....

=====

Stefan chạy dọc theo đoạn hành lang, anh đưa mắt nhìn xung quanh nhưng vẫn không tìm ra Mã Nhược Anh, nghĩ nghĩ, anh dứt khoát xông vào nhà vệ sinh nữ tìm kiếm. Vừa đi vào, đập vào mắt anh là tấm kính bị vỡ thành nhiều mảnh, vụn kính rơi vãi xuống bồn rửa tay, thấp thoáng còn có máu hòa lẫn trong đó.

Bất giác siết tay, Stefan nghiêng răng không nói, trong lòng thầm nhận định.

Cô ấy vừa ở đây, chắc chắn là như vậy.

Đưa mắt nhìn sang chỗ khác, Stefan di chuyển đến từng căn phòng, mở cửa và kiểm tra hết mọi thứ bên trong. Đến căn phòng cuối cùng, anh tìm thấy một túi đồ với phục trang của phụ nữ, nhìn qua một lượt có thể nhận ra đây là của Mã Nhược Anh, bởi nó hoàn toàn là phong cách mà cô vẫn mặc hằng ngày. Thế nhưng bên cạnh đó, Stefan lại tìm được một bộ tóc giả ngắn màu đen nằm lẫn trong đó, trông không có vẻ là dành cho nữ giới.

Cô ấy đã thay đồ? Tại sao?.... Gia tộc đó....

Mím môi, Stefan cầm theo chiếc túi, một lần nữa chạy vụt ra khỏi nhà vệ sinh nữ.

Dưới tầng sảnh của khách sạn PJH lúc này, một người đàn ông chậm rãi tiến từng bước về phía cổng chính, ngoại hình của anh ta thoát nhìn vô cùng soái, khiến không ít nữ nhân xung quanh phải ngoái nhìn. Ra khỏi khách sạn, người đàn ông rút trong người ra một chiếc điều khiển màu đen và bấm nút. Cách đó không xa, đèn trước của một chiếc xe cũng sáng lên.

Người đàn ông đi qua vạch trắng, tựa như muốn sang đường để đến với chiếc xe của mình, thế nhưng ngay lúc đó, một cánh tay chột vươn ra, nắm lấy vai của anh ta kéo lại. Bất giác ngừng chân, anh ta quay đầu nhìn lại, hiện lên trước mắt là khuôn mặt của Stefan với những tiếng thở dốc, người đàn ông liền nhíu mày hỏi:

- Anh đang làm gì vậy?

Stefan không nói không rằng, dùng lực tay kéo người đàn ông kia đi theo mình, đến một gốc cây vắng người, anh thô bạo quăng kẻ đó về phía trước, nhìn chăm chăm với ánh mắt tức giận.

Người đàn ông kia loạng choạng đứng không vững trước hành động của Stefan, anh ta định hình thân thể mất vài giây rồi lên tiếng:

- Anh là ai? Muốn làm gì?

Stefan chớp đôi con ngươi lạnh lẽo, đáp:

- Đừng giả vờ với tôi.

Nghe câu trả lời, người đàn ông càng tỏ ra khó chịu hơn, nhắm mắt nói:

- Tôi không hiểu anh đang nói gì.

Dứt lời, anh ta tiến lên một bước, muốn lách qua người Stefan rồi đi. Nhưng rồi một lần nữa, Stefan lại vươn tay ra chặn lại. Lần này, không còn là nắm vai nữa, anh trực tiếp nắm lấy cánh tay của người đàn ông, lực đạo tuy không mạnh như lúc nãy nhưng vẫn đủ khiến hắn ta phải dừng chân.

- Tôi đã bảo là đừng giả vờ nữa rồi mà. - Stefan nghiêng răng lên tiếng.

Người đàn ông vùng vẫy thoát khỏi sự khống chế của Stefan, anh ta gằn giọng quát:

- Anh làm cái gì vậy? Mau thả tôi ra.

Những lời đó truyền đến tai Stefan, vừa khiến anh không làm theo, ngược lại còn dùng sức mạnh hơn. Nắm lấy tay người đàn ông giơ lên cao, anh chậm rãi nói:

- Cô thực sự nghĩ tôi không nhận ra cô sao? Mã Nhược Anh?

Stefan vừa dứt lời, người đàn ông kia chợt ngừng hành động trong giây lát, thậm chí thân thể anh ta cũng cứng ngắc, như phản ứng lại với câu nói ấy. Rồi bằng một cách đột ngột, anh ta dùng tay còn lại đánh về phía Stefan. Stefan như đã biết trước được điều này, ngay lập tức tung chiêu chặn lại. Hai người đàn ông bất ngờ giao đấu, khiến quang cảnh xung quanh trở nên hỗn loạn, một vài người đứng gần đó thấy liền chủ động rời đi thật nhanh, trong thoáng chốc đã không còn ai nữa.

Stefan nhanh nhẹn tránh mọi chiêu thức của người đàn ông kia, đa số đều là nhắm đến huyết bì ở vai và tay anh nhưng không thành. Thế trận một chiêu nhanh chóng được hình thành, người đàn ông kia bị Stefan khống chế áp vào thân cây, cả hai tay đều bị nắm giữ, không cách nào phản kháng được.

Stefan một tay ấn ngang vai người đàn ông, một tay khác giữ chặt hai cổ tay của hắn ta, không để lộ con đường nào chạy thoát. Người đàn ông lúc này mới nhìn thẳng mắt anh, không phục lên tiếng:

- Tại sao anh nhận ra tôi?

Stefan cũng không ngần ngại đối mắt với hắn ta, trước câu hỏi đó, anh bình tĩnh trả lời:

- Bởi vì tôi luôn nhìn cô, Mã Nhược Anh. Nhìn lâu đến mức quen thuộc với từng chi tiết, cho dù là cô ở đâu, trong bộ dạng nào, chỉ cần một ánh nhìn thôi tôi cũng có thể nhận ra cô.

Dừng một chút, Stefan di chuyển tay đang đặt trên vai của người đàn ông, anh giật bung chiếc nút áo sơ mi ngay cổ hăn ta, để lộ ra một khoảng trống, lấp ló chiếc cổ mảnh mai và xương quai xanh quyến rũ.

Ánh mắt Stefan đục ngầu bởi sự lạnh lẽo, anh mở tiếp cúc áo thứ 2 và thứ 3, lần này, thứ lộ ra ngoài lại là một dây băng quấn quanh ngực, ôm lấy hai nơi mềm mại mà chỉ nữ nhân mới có. Không chỉ như vậy, làn da dưới ánh sáng còn để hở những dấu vết màu đỏ ám muội, chứng minh cho thứ đã từng lướt qua nơi đó, và để lại "sự đánh dấu lãnh thổ" kiêu ngạo - vết hôn.

Stefan nhìn thẳng người đàn ông, gằn từng chữ nói:

- Hơn nữa thân thể này, cũng là thứ mà tôi vương vấn đến không nỡ buông suốt cả đêm hôm qua. Cô trong lòng bàn tay tôi, làm sao tôi có thể quên được.

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 815: Để Xem Đến Cuối Cùng Là Ai Chơi Không Nổi?

Âu Dương Thiên Thiên ở trong phòng theo lời dặn của Âu Dương Vô Thần, nhưng trong lòng cứ bồn chồn không dứt.

Chiếc hộp đó có chứa cái gì? Tại sao Mã Nhược Anh lại nói dối và muốn đem nó đi? Nếu là vật quan trọng thì tại sao Vô Thần lại là người giữ nó? Còn cả hành động khó hiểu của Stefan nữa?

Vô số những câu hỏi hiện lên khiến Âu Dương Thiên Thiên đứng ngồi không yên, cuối cùng, không thể chịu đựng được nữa, cô đứng bật dậy, lên tiếng:

- Không được, mình nhất định phải điều tra cho rõ chuyện này.

Dứt lời, cô lao người ra khỏi căn phòng, những biểu hiện ngày hôm nay của Mã Nhược Anh đã khiến cô rất lo lắng, bất luận là vì lí do gì, cô cũng có cảm giác phải ngăn chuyện mà chị ấy muốn làm lại. Cảm giác này... thật sự rất lạ.

Chạy ra ngoài, Âu Dương Thiên Thiên bắt gặp Sherry và Eira bước ra từ thang máy, cô liền tiến đến, hỏi:

- Hai người có thấy chị Nhược Anh không?

Hai cô gái nhìn nhau, cùng lắc đầu trả lời:

- Không thấy, Nhị tiểu thư.

Dừng một chút, Eira lại lên tiếng:

- Phó chủ thì không thấy nhưng chúng tôi có gặp Stefan thiếu gia đấy.

Nghe vậy, Âu Dương Thiên Thiên liền nói:

- Ở đâu? Cô gặp Stefan ở đâu?

Đến phiên Sherry chỉ tay về phía thang máy, đáp:

- Là trong đó, lúc chúng tôi đi lên đây thì bắt gặp Stefan thiếu gia đi xuống, trông ngài ấy có vẻ vội vã lắm, còn không cẩn thận làm rơi cái này chỗ thùng rác nữa.

Vừa nói, Sherry vừa giơ chiếc túi trong tay mình lên, Âu Dương Thiên Thiên thấy thế toan cầm lấy, cô nhìn một lượt những thứ bên trong, ánh mắt chợt thay đổi.

Đây là đồ của phụ nữ mà, tại sao Stefan lại cầm nó? Mà khoan đã, thứ này có chút quen mắt, hình như... chính là trang phục mà Mã Nhược Anh đã mang lúc sáng mà. Không lẽ, anh ta tìm được chị ấy rồi?

Nghĩ nghĩ, Âu Dương Thiên Thiên đưa chiếc túi cho Sherry, rồi chạy đến phía thang máy, vừa bấm nút vừa nhìn hai cô gái, lên tiếng:

- Tôi xuống tầng sảnh.

Dứt lời, cửa thang máy liền đóng lại. Sherry quăng chiếc túi cho Eira đứng bên cạnh, nói:

- Cô ở đây canh gác, tôi theo Nhị tiểu thư.

Nói rồi, Sherry nhìn dòng số đang chạy phía trên cửa thang máy, quay đầu chạy về phía cửa thoát hiểm, với những đoạn cầu thang dài ngoằn dẫn xuống dưới.

Eira ngơ ngác vài giây sau mới phản ứng lại, cô há miệng, không biết phải biểu lộ ra khuôn mặt nào. Thở dài một hơi, cô quay đầu đi về phía căn phòng của Âu Dương Thiên Thiên, đúng lúc Kỳ Ân cũng vừa vặn đi tới.

Nhìn cánh cửa bị mở ra, bên trong lại không có ai, Kỳ Ân liền hỏi:

- Mới đến à? Nhị tiểu thư đâu?

Eira nhún vai, bất đắc dĩ đáp:

- Xuống dưới rồi, Sherry đã đi theo cô ấy. Mà cô vừa đi đâu vậy?

Kỳ Ân há miệng ngáp, nheo mắt trả lời:

- Đi vệ sinh, không biết ai làm kính trong đó vỡ nữa, tôi phải gọi nhân viên khách sạn lên sửa chữa, tốn ít thời gian.

Eira nghe vậy, thương cảm lên tiếng:

- Được rồi, tôi đã tới, cô cũng về nghỉ đi, chuyện ở đây tôi và Sherry sẽ lo liệu.

Kỳ Ân lắc lư cần cổ thon dài, nói:

- Ừm, nhưng trước khi đi, tôi phải làm một việc này đã, nhân lúc Nhị tiểu thư không có ở đây.

Eira nhìn người phụ nữ với ánh mắt nghi ngờ, hạ giọng hỏi:

- Việc gì vậy.

Kỳ Ân nhìn cô không đáp, chỉ cười một tiếng rồi thôi, sau đó rút trong túi ra một vật nhỏ, tiến vào bên trong căn phòng....

=====

Thân thể bị lộ ra ngoài, Mã Nhược Anh không còn cách nào phản bác nữa, chỉ đành im lặng như ngấm ngầm thừa nhận. Ngược lại, sự im lặng của cô khiến Stefan không hài lòng, anh đưa mặt đến gần sát chiếc cổ trắng ngần của Mã Nhược Anh, lên tiếng:

- Thế nào? Quên chuyện hôm qua rồi sao? Có cần tôi làm cho cô nhớ lại không?

Người phụ nữ nghiêng răng nhìn anh, trợn to mắt nói:

- Stefan, anh đừng làm vậy, sự việc đêm qua chỉ là một tai nạn... Ưm...

Lời đang nói bỗng dừng bị ngắt quãng, trong tình thế không kịp phòng bị, Stefan liền cúi đầu xuống, một đường hướng đến cần cổ trắng ngần của Mã Nhược Anh, mút mạnh. Hành động của người đàn ông khiến Mã Nhược Anh vô cùng kích động, cô bộc phát một lực đạo lớn, hung hãn vùng khỏi sự khống chế của Stefan, thành công đẩy anh ta ra khỏi thân thể của mình.

"Chát" - Vung tay đánh thật mạnh, Mã Nhược Anh tức giận lên tiếng:

- Hồn đản, anh đang làm cái gì vậy?

Bất ngờ bị đánh khiến mặt Stefan nghiêng hẳn sang một bên, lực đạo của người phụ nữ cũng khiến khóe miệng tóe máu, nhưng anh không kêu la, ngược lại có chút giống như cam chịu ăn cái tát đó.

Mã Nhược Anh thu tay về, cô dường như biết mình đã ra tay hơi mạnh, vội vàng cài lại cúc áo sơ mi, cô lấy áo vest bên ngoài che đi dấu vết trên cổ, hạ giọng nói:

- Chuyện tối hôm qua, cả hai chúng ta đều trong tình trạng không tỉnh táo, cộng thêm tác động của men rượu càng khiến tôi và anh mắc phải sai

lầm, nên mới dẫn đến kết cục như vậy. Tôi không còn nhớ gì nữa rồi, hi vọng anh cũng hãy mau chóng quên đi, có được không?

Stefan liếm khóe môi, chậm rãi quay mặt sang nhìn cô, hỏi:

- Vậy nếu tôi nói tôi không quên được thì sao?

Người phụ nữ hít vào một hơi, chớp chớp mắt đáp:

- Stefan, chúng ta đều là người trưởng thành, chuyện gì cũng nên biết chừng mực, hơn nữa, tôi và anh còn là đồng đội với nhau, ở chung một tổ chức, tôi không muốn vì việc này mà nảy sinh những thứ không nên có, anh hiểu không? Bất kể là vì lí do gì, tôi cũng xin anh quên đi chuyện hôm qua, và đừng nhắc lại nữa, xin anh đấy.

Người đàn ông mím môi, nuốt một ngụm nước bọt. Anh im lặng vài giây sau mới lên tiếng:

- Không nói chuyện này nữa, giao thứ cô lấy được từ Âu Dương Thiên Thiên cho tôi.

Mã Nhược Anh liếc mắt, lạnh nhạt đáp:

- Tôi không biết anh đang nói đến cái gì, tôi không lấy thứ nào từ Thiên Thiên cả.

Nói rồi, người phụ nữ toan bước đi. Stefan nhanh như chớp bắt lấy tay cô, gằn giọng nói:

- Đừng nói dối, cô đã đến và lấy nó đi sáng hôm nay đúng không? Chiếc hộp chứa ấn kí đã thất lạc hơn 15 năm của gia tộc Rostchild.

Mã Nhược Anh nghe đến đây, cô nhú chặt mày nhìn Stefan, nghi hoặc hỏi:

- Tại sao anh biết về ấn kí của Rost?

- Bởi vì chính tôi và Vô Thần là người tìm ra nó. Mã Nhược Anh, cô có biết một khi cô cầm vào thứ này thì chuyện gì sẽ xảy ra không? Cô dám lấy cắp nó, cô không sợ chết sao? - Stefan hỏi với giọng tức giận.

Mã Nhược Anh mím môi, cô trừng mắt nhìn người đàn ông, lạnh lẽo quát:

- Không liên quan đến anh.

Stefan thở mạnh một tiếng, nói tiếp:

- Ấn kí này thất lạc nhiều năm, cô có biết gia tộc Rostchild đã tìm kiếm nó bao lâu rồi không? Nếu để bọn chúng biết được thứ này trong tay cô, cô nhất định chết chắc. Mã Nhược Anh, tôi đã nghe Vô Thần kể chuyện của cô rồi, và tôi biết cô hận gia tộc đó đến mức nào, nhưng cô không thể làm liều được. Cầm thứ này trong tay, chính là đang tuyên chiến với gia tộc mạnh nhất thế giới ngầm, cô đi một nước cờ lớn như vậy, cô chơi lại bọn họ sao?

Mã Nhược Anh nghiêng răng, siết chặt tay đáp:

- Tôi đã đợi ngày này hơn mười lăm năm rồi, anh nghĩ tôi sẽ bỏ cuộc sao? Vì sợ gia tộc đó? Không! Tôi sớm đã không sợ bất cứ ai nữa rồi. Dù có thật sự phải chơi lớn, trả cái giá đắt như thế nào, lần này tôi cũng nhất quyết sống chết với chúng. Anh mau buông tôi ra.

Vừa nói, người phụ nữ vừa vùng ra khỏi sự khống chế của Stefan. Người đàn ông dường như đã có phòng bị, không để cô thoát ra như lần trước nữa, anh nắm chặt tay cô, quát:

- Tôi không buông. Mã Nhược Anh, cô chơi lớn như vậy, tôi chỉ sợ đến cuối cùng cô chơi không nổi mà thôi.

- Tôi không sợ, cùng lắm chỉ là một cái chết mà thôi, tính mạng này của tôi đáng lẽ phải nên chết từ mười lăm năm trước rồi. - Như vượt qua khỏi giới hạn chịu đựng của mình, Mã Nhược Anh dùng hết sức hét lên thật lớn. Khắp người cô run rẩy, âm giọng càng thêm đáng sợ:

- Anh nói anh biết nỗi hận của tôi như thế nào, nhưng thực chất anh không hiểu gì cả. Mười lăm năm trước tôi đã mất những thứ gì, anh biết không? Chỉ trong một ngày, tôi mất toàn bộ người thân của mình, Mã gia bị thiêu rụi, sụp đổ hoàn toàn, thậm chí tôi còn phải chứng kiến cái chết của mẹ tôi trên bàn phẫu thuật, trong khi chính bản thân mình lực bất tòng tâm, anh có biết điều đó kinh khủng như thế nào với một đứa bé chưa đầy 11 tuổi hay không? Tôi đã mất tất cả, không còn lại gì, đến chính bản thân cũng phải sống cô độc và lang thang khắp nơi, chỉ để thoát khỏi sự truy lùng của gia tộc đó. Đã mười lăm năm rồi Stefan, mười lăm năm rồi không một ngày nào tôi không nhớ về đêm hôm đó, đêm mà tất cả bị thiêu cháy bởi ngọn lửa của Rost. Và cũng từ lúc đó, nó đã thắp trong tôi một ngọn lửa, ngọn lửa của hận thù. Tôi sẽ không thể nào sống yên nếu không giết chết bọn chúng, những kẻ đã phá hủy Mã gia và cướp đi mọi thứ của tôi.

Nói rồi, Mã Nhược Anh trừng mắt nhìn người đàn ông đối diện, sâu trong đôi con ngươi toàn bộ đều chứa đựng lửa hận:

- Anh nhìn kĩ đi, Stefan, đừng nói là tuyên chiến với ai, bây giờ ngay cả tính mạng của mình tôi cũng không cần nữa rồi, để xem đến cuối cùng là ai chơi không nổi!

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 816: Âu Dương Thiên Thiên PháT Hiện

Stefan đối diện với ánh mắt mãnh liệt của người phụ nữ, anh vô thức buông lỏng tay, hạ giọng hỏi:

- Mã Nhược Anh, cô thực sự phải làm đến thế này sao? Ôm mỗi hận suốt cả một thập kỉ, đợi đến lúc giết chết tất cả những người đã từng làm hại cô, cô mới cảm thấy vui?

Mã Nhược Anh nhướn mày, trong đôi con ngươi hiện lên một tầng nước mỏng nhưng nó rất quả quyết không chảy xuống, chỉ lơ lửng ở nơi đó:

- Đúng, thời điểm mà tôi trả hết ân oán với Rostchild chắc chắn sẽ là khoảnh khắc vui vẻ nhất cuộc đời tôi. Tôi tồn tại trên cõi đời này, cũng chỉ là vì mục đích đó thôi.

Ấn đường Stefan cau chặt lại, anh đột nhiên nhìn Mã Nhược Anh với ánh mắt thâm tình, vươn tay nắm lấy bả vai cô, anh nói:

- Nhược Anh, chẳng lẽ trên đời này không còn điều gì để cô luyện tiếc sao? Chẳng lẽ không có một ai đủ sức để níu kéo cô ở lại sao?

Người phụ nữ cuộn tay thành quả đấm, đôi mắt tràn đầy sự kiên quyết đáp:

- Không có thứ gì cả.

Nghe câu trả lời từ cô, trái tim người đàn ông bỗng đau nhói, anh mím môi, hỏi tiếp:

- Vậy nếu như tôi nhất định ngăn cản điều đó, thì cô sẽ giết luôn tôi sao?

Mã Nhược Anh siết chặt nắm đấm, khiến móng tay đâm sâu vào da thịt cô đau rát, nhưng vẫn là gương mặt ngẩng cao đó, không chút biến đổi nói:

- Tôi sẽ không giết anh, bởi vì anh là đồng đội của tôi, nhưng nếu như hôm nay anh kiên quyết ngăn cản, vậy thì....

Vừa nói, Mã Nhược Anh vừa rút trong người ra chiếc hộp nhỏ màu đen, đưa đến trước mặt người đàn ông, chậm rãi lên tiếng:

- Muốn lấy nó... chỉ bằng tự tay anh kết liễu mạng sống của tôi luôn đi!

Bàn tay đang đặt trên vai người phụ nữ đột nhiên siết lại, cấu thật chặt vào những mảnh vải trơn nhẵn, Stefan nhìn Mã Nhược Anh với ánh mắt như có hàng ngàn điều muốn nói, nhưng lại không cách nào thốt nổi nên lời.

Cô ấy đang ép anh, thực sự là đang muốn ép anh!

Cuối cùng, sau một lúc giằng co trong tâm trí, cuối cùng Stefan cũng buông lỏng tay, anh nghiêng răng, hạ giọng nói:

- Cô biết tôi không thể mà.... Mã Nhược Anh, cô thật sự rất tàn nhẫn....

Người phụ nữ nghe anh nói, mím môi không đáp. Lòng bàn tay âm thầm dùng sức lên chiếc hộp, chôn chặt những câu nói thật lòng trong tâm hồn.

Xin lỗi, tôi không thể cho anh hi vọng, cũng không muốn tạo thêm cơ hội nữa. Tôi không thể kéo ai vào cuộc chiến của mình được.

Không gian quanh hai người lúc này dường như trôi chậm lại, sự tĩnh lặng giữa họ càng làm khoảng cách vô hình trong mối quan hệ của cả hai trôi xa nhau hơn, và đây có thể là khoảnh khắc đầu tiên họ cảm nhận được tình cảm của đối phương rõ ràng hơn bao giờ hết, nhưng mà.... tại sao là ở trong tình cảnh này chứ? Tại sao cứ phải éo le và ngặt nghèo như vậy?

Thời gian trôi qua, sự im lặng càng kéo dài, không ai lên tiếng nói câu nào khiến bầu không khí trở nên nặng nề, đúng lúc này, một tiếng gọi vang lên:

- Stefan!

Giọng nói thu hút sự chú ý của hai người, khiến cả hai quay đầu sang nhìn. Chợt thấy Âu Dương Thiên Thiên đang chạy về phía mình, Mã Nhược Anh vội quay ngược lại, điều chỉnh biểu hiện trên khuôn mặt và cả trang phục trên cơ thể.

Âu Dương Thiên Thiên đi đến trước mặt người đàn ông, vội vã hỏi:

- Stefan, anh tìm được chị Nhược Anh chưa?

Nét mặt của Stefan đã trở về với biểu cảm lạnh lùng thường ngày, anh chớp mắt, tỏ vẻ không có gì đáp:

- Vẫn chưa.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy câu trả lời, tâm trạng có chút hụt hẫng, thất vọng nhìn đi chỗ khác, nhưng khi đảo mắt lại vô tình nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt, cô nhú mày lên tiếng:

- Đây là... ai vậy?

Stefan theo ánh mắt cô liếc sang nhìn người đàn ông, nhưng chỉ dừng ở đó vài giây rồi không nói gì quay đầu rời đi.

Sự chú ý của Âu Dương Thiên Thiên dồn hết lên người đàn ông nên không quan tâm đến Stefan nữa, cô đảo mắt, cẩn thận quan sát người trước mặt mà không hề hay biết đó chính là Mã Nhược Anh.

Người đàn ông này là ai? Có tầm ảnh hưởng gì mà khiến một người đang vội vã tìm kiếm Mã Nhược Anh và chiếc hộp bí ẩn kia phải dừng lại? Mọi câu hỏi hiện lên trong đầu Âu Dương Thiên Thiên rất nhiều, và không có lời giải đáp nào hợp lí. Lúc này, phía sau cô đột nhiên xuất hiện một bóng người, Sherry nhanh như một cơn gió đến bên cạnh Âu Dương Thiên Thiên, thở gấp nói:

- Nhị tiểu thư, cô muốn đi đâu vậy?

Âu Dương Thiên Thiên không trả lời câu hỏi của Sherry, chỉ liếc nhìn cô ta một cái rồi trở lại với người đàn ông kia, lên tiếng:

- Excuse me?

(Xin lỗi?)

Mã Nhược Anh cắn môi, biết không thể trốn tránh được, cô từ từ quay mặt lại, đối diện với Âu Dương Thiên Thiên, đáp:

- May I help you?

(Tôi có thể giúp gì cho cô?)

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt bình tĩnh, hỏi:

- Who are you? What is your relationship with the man who just left?

(Anh là ai? Có quan hệ gì với người đàn ông mới vừa rời đi vậy?)

Mã Nhược Anh tỏ vẻ lạnh nhạt, rất thản nhiên trả lời:

- Stefan is my friend. What is the matter?

(Stefan là bạn của tôi, có vấn đề gì sao?)

Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy, ánh mắt hiện lên chút nghi hoặc, nhưng vẫn cười trừ đáp:

- No, I'm just curious.

(Không có, tôi chỉ tò mò thôi.)

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên chủ động vươn tay ra, lên tiếng:

- I am also Stefan's friend, nice to meet you.

(Tôi cũng là bạn của Stefan, rất vui được gặp anh.)

Mã Nhược Anh nhìn xuống bàn tay của Âu Dương Thiên Thiên, có ý không muốn đáp lại, nhưng nghĩ đến tình thế bây giờ, cô không thể làm điều bất bình thường được. Vì thế nên Mã Nhược Anh cũng đưa tay lên muốn chào hỏi, thế nhưng khi chỉ vừa mới giơ tay phải, thì Mã Nhược Anh đột nhiên nhận ra trong tay mình đang cầm thứ gì, cô bất giác thu về, nhanh chóng chuyển chiếc hộp sang một tay khác rồi cho vào trong túi áo.

Hành động này thoáng qua cực kì nhanh nhưng lại không thể thoát khỏi mắt của Âu Dương Thiên Thiên, đặc biệt là ở khoảng cách gần, mặt đối mặt thế này, cô không muốn thấy cũng khó. Nhưng điều làm cô ngạc nhiên hơn cả, chính là thứ trong tay của người đàn ông. Đó... hình như là chiếc hộp màu đen mà cô đã đưa cho Mã Nhược Anh lúc nãy mà?

- Wait, that box...

(Chờ đã, chiếc hộp đó...) - Âu Dương Thiên Thiên vô thức thốt lên.

Mã Nhược Anh lập tức phản xạ có điều kiện trước lời nói của Âu Dương Thiên Thiên, nhanh chóng nắm lấy tay cô và nói:

- That's my stuff, my personal item.

(Đó là đồ của tôi, vật riêng tư.)

Ba chữ "vật riêng tư" lọt vào tai Âu Dương Thiên Thiên liền khiến cô cứng họng, những lời của Mã Nhược Anh đã chính thức tước lấy cơ hội hỏi của cô, đồng thời cũng ngăn chặn sự nghi ngờ một cách hợp pháp. Tuy nhiên, nó chỉ càng khiến suy nghĩ trong đầu Âu Dương Thiên Thiên có cơ sở chắc chắn hơn, khi mà cô cho rằng nó chính là chiếc hộp mà Stefan đang tìm kiếm.

Nhưng nếu nghĩ theo cách này, thì người đàn ông đó sao lại có được chiếc hộp ấy chứ? Anh ta vừa gặp Mã Nhược Anh sao? Chị ấy đã đưa cho anh ta? Để làm gì chứ?

Thêm một loạt những câu hỏi được vạch ra nữa, nhưng vẫn như cũ không có lời giải đáp. Âu Dương Thiên Thiên không thể hiểu nổi, cô bất giác siết tay, ngay lúc này, bỗng từ lòng bàn tay truyền đến xúc cảm trơn nhẵn, khiến cô cau mày, theo bản năng rũ mắt nhìn xuống. Và cũng lúc đó, một vật đã lọt vào tầm mắt của Âu Dương Thiên Thiên, đó chính là... một chiếc nhẫn.

Điều đáng ngạc nhiên hơn cả, là chiếc nhẫn này thật quen mắt. Nó... không phải là chiếc nhẫn được làm bằng kim cương đen mà Tiêu Tử Du vừa tặng cho đám Âu Dương Vô Thần ngày hôm qua sao? Những chiếc nhẫn được thiết kế tinh tế đến từng chi tiết và là thứ có một không hai, độc nhất trên thế giới.

Tại sao? Tại sao anh ta lại có chiếc nhẫn này chứ? Cô đã từng tận mắt chứng kiến những chiếc nhẫn do Tiêu Tử Du mang đến rồi, nên chắc chắn

cả hai là cùng một loại, nhưng mà... tại sao anh ta có được nó? Anh ta có mặt ở buổi gặp gỡ ngày hôm qua sao? Không thể nào!

Đó là buổi gặp mặt riêng biệt của nhóm Âu Dương Vô Thần, ngoài Stefan, Andrew và người đi theo Tiêu Tử Du thì làm gì còn đàn ông nào khác nữa chứ? Anh ta đối với cô là hoàn toàn xa lạ.

Những câu hỏi chen chúc nhau lẫn lộn trong đầu Âu Dương Thiên Thiên, khiến cô như muốn nổ tung. Nhíu chặt ấn đường, Âu Dương Thiên Thiên chớp đôi con ngươi trong suốt, nhìn thật kĩ càng chiếc nhẫn trên tay người đàn ông, từ chiếc nhẫn... rồi đến tay. Bấy giờ, một ý nghĩ đột nhiên vụt qua trong đầu cô.

Bàn tay này sao lại nhỏ như vậy? Vừa trắng vừa mềm mịn, nhìn qua có chút... không giống với tay đàn ông. Không lẽ....

Suy nghĩ đó vừa hiện lên, đồng tử Âu Dương Thiên Thiên liền mở lớn. Không thể nào, cô đang nghĩ cái gì vậy? Điều đó thật phi lý.

Mã Nhược Anh thấy cô gái im lặng không nói nữa, liền lên tiếng:

- Hey...

(Này...)

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, vài giây sau, toàn thân cô đột nhiên run rẩy, bàn tay đang nắm lấy Mã Nhược Anh cũng buông lỏng ra, cúi đầu xuống rên rĩ:

- Aa....

Mã Nhược Anh bất ngờ trước biểu hiện của Âu Dương Thiên Thiên, hoảng hốt hỏi

- Are... are you ok?

(Cô... cô ổn chứ?)

Âu Dương Thiên Thiên ngược lại như không nghe thấy điều đó, đưa tay lên chống đầu mình và la lớn hơn:

- Aaaaaa....

Sherry đứng bên cạnh bị dọa cho hết hồn, vội đỡ lấy thân thể Âu Dương Thiên Thiên, sợ hãi gọi:

- Nhị tiểu thư, cô làm sao vậy? Đừng làm tôi sợ, Nhị tiểu thư!!!

Âu Dương Thiên Thiên cúi gập người, mái tóc dài che đi toàn bộ nét mặt của cô, nhưng thông qua những tiếng rên rỉ có thể phần nào đoán được cô đang rất đau đớn.

Mã Nhược Anh đến lúc này không thể đứng nhìn được nữa, với tâm thế của một bác sĩ, cô ngay lập tức rút trong người ra một chiếc lọ nhỏ, đổ thứ bên trong lên tay mình. Và thật ngạc nhiên, đó chính là thứ thuốc mà cô đã cho Âu Dương Thiên Thiên uống hôm qua.

Hơi hạ người, Mã Nhược Anh đưa thuốc đến trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, vội vàng nói:

- Uống nó đi, mau lên.

Sau khi Mã Nhược Anh phát ra thứ tiếng thuần nhất của mình, Âu Dương Thiên Thiên đột ngột ngừng rên rỉ lại, cô chậm rãi ngược mặt lên nhìn người đàn ông, hỏi:

- Tại sao? Rõ ràng là biết nói tiếng Trung, tại sao phải giả vờ nói bằng tiếng Anh? Tại sao lại biết tôi cần thứ thuốc này?

Mã Nhược Anh bất ngờ bị gài vào bẫy, theo bản năng đáp:

- Hà?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn cô với ánh mắt nghi hoặc, lên tiếng:

- Về căn bệnh của tôi, chỉ có một người biết chuyện này. Và tôi có cần nói đó là ai không... khi chị ấy đang ở ngay đây... Mã Nhược Anh?

Đọc xong nhớ like chap cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 817: Nếu Được Sinh Ra Trong Một Thân Phận Khác

Lời nói của Âu Dương Thiên Thiên đã khiến Mã Nhược Anh câm nín, hoàn toàn không thể đáp trả được gì. Đợi đến khi nhận ra bản thân đã bị lừa, thì mọi chuyện cũng bại lộ mất rồi.

Sherry nhìn Âu Dương Thiên Thiên với khuôn mặt vẫn chưa hiểu mô tê gì, vài giây trước còn thấy cô ấy quẫn quại trong đau đớn, vài giây sau lại đột nhiên không có gì? Còn nói những điều rất phi lý nữa?

- Nhị tiểu thư, cô đang nói gì thế?- Lắm bầm một câu hỏi, Sherry vừa đảo mắt nhìn sang người đàn ông kia, chợt thấy anh ta thở dài một hơi, rồi chậm rãi đưa tay lên vùng da sát tai mình, sau đó.... lộ ra một lớp mặt nạ cực kì nhẹ nhàng.

Sherry: "...."

Quách tờ phắc? Cái quái gì đang xảy ra đây?

Không thể kiềm được cảm xúc, cô bất giác thốt lên:

- Phó... phó chủ!!!

Mã Nhược Anh tháo bỏ lớp mặt nạ, đồng thời cũng lấy bộ tóc giả trên đầu xuống. Vò vò mái tóc dài đen tuyền, cô lên tiếng:

- Từ khi nào em nhận ra chị vậy?

Âu Dương Thiên Thiên đứng thẳng người, không trả lời Mã Nhược Anh mà hỏi ngược lại:

- Tại sao chị lại ở trong bộ dạng này?

Người phụ nữ rũ mắt, liếc nhìn sang hàng ghế dài cách đó không xa, chậm rãi đáp:

- Chúng ta qua đó ngồi chút đi.

Dứt lời, Mã Nhược Anh nhắc chân bước đi trước, Âu Dương Thiên Thiên thấy thế cũng liền đi theo sau. Sherry thì vẫn còn mơ hồ với loạt chuyện vừa xảy ra, cô nắm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, lo lắng gọi:

- Nhị tiểu thư, chuyện này...

- Không sao đâu, chị ấy sẽ không làm hại tôi. Cô đứng ở đây đi, tôi ở ngay trước mặt thôi. - Âu Dương Thiên Thiên vỗ vai Sherry rồi nhanh chóng di chuyển, cùng với Mã Nhược Anh đi về một phía.

Khi cả hai ngồi xuống ghế, Mã Nhược Anh lập tức cởi áo vest ra và đặt lên đùi của Âu Dương Thiên Thiên, tinh tế che đi những chỗ cần thiết. Hành động này của cô cũng khiến Âu Dương Thiên Thiên ngạc nhiên, ánh mắt nhìn chằm chằm với sự ngưỡng mộ.

Mã Nhược Anh xoa tóc che đi những "dấu vết" ở cần cổ, cô chậm rãi xắn tay áo sơ mi lên, lúc này, cảm nhận được ánh nhìn của người bên cạnh, cô liền quay sang, hỏi:

- Tại sao lại nhìn chị như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, nhẹ nhàng đáp:

- Mặc dù không biết lí do của chị là gì, nhưng vẫn phải chấp nhận một sự thật rằng chị thật sự rất soái, đặc biệt là trong bộ dạng này.

Mã Nhược Anh nghe xong, nhếch môi lên tiếng:

- Đôi khi chị cũng nhận được những ý kiến như vậy từ người khác, họ hay nói rằng chị sẽ rất tuyệt nếu là một người con trai. Vậy nên rất nhiều lần chị tự hỏi, nếu được sinh ra trong hình hài một người đàn ông, thì có phải cuộc đời của chị sẽ khác không?

=====

"Ting" - Tiếng chuông thang máy vang lên, đồng thời cánh cửa cũng mở ra. Thân ảnh Âu Dương Vô Thần xuất hiện ngay trước mắt của Eira, khiến cô bối rối lên tiếng:

- Cậu... cậu chủ.

Âu Dương Vô Thần bỏ qua cô gái, anh bước nhanh về phía phòng của mình, nhưng vừa đi vào chưa đầy năm giây đã đi ra lại, nhìn Eira hỏi thẳng:

- Thiên Thiên đâu rồi?

Eira chớp chớp mắt, bình tĩnh trả lời:

- Nhị tiểu thư đã đi rồi ạ, nhưng cậu chủ không cần lo lắng, Sherry đang theo bên cạnh cô ấy.

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, cau chặt mày nói:

- Đi rồi? Cô ấy đi đâu?

Eira cắn môi, có chút không thể đáp lại. Đúng lúc không biết phải trả lời thế nào thì một giọng nói chột vang lên:

- Âu Dương Thiên Thiên không sao, cô ta có lẽ sẽ về đây ngay thôi, khi không tìm được Mã Nhược Anh.

Vì quá lo lắng cho người con gái của mình mà Âu Dương Vô Thần đã không để ý đến còn có một người khác ở đây, anh theo hướng phát ra âm thanh mà quay đầu nhìn về phía Stefan, nhần mặt hỏi:

- Vậy cậu tìm ra Nhược Anh chưa?

Stefan chớp mắt bình tĩnh, đứng yên một chỗ trả lời:

- Tìm được rồi.

Nghe vậy, người đàn ông lại hỏi tiếp:

- Còn chiếc hộp đó? Cậu lấy lại được không?

Lần này, Stefan im lặng vài giây rồi mới đáp:

- Không lấy lại được.

- Tại sao? - Gần như là ngay lập tức, Âu Dương Vô Thần lên tiếng thắc mắc.

Stefan mím môi, anh liếc mắt nhìn sang Âu Dương Vô Thần, chậm rãi nói:

- Nếu cô ta lấy tính mạng ra để cược với thứ ấy, thì cậu sẽ làm như thế nào? Tôi không có lựa chọn cho lúc đó.

Nói rồi, người đàn ông xoay người, có ý như muốn rời đi. Nhìn theo bóng lưng anh, Âu Dương Vô Thần lên tiếng:

- Vậy cậu cứ để cô ấy mang theo chiếc hộp đó đi vào chỗ chết sao?

Stefan không dừng chân, chỉ lặng lẽ đáp lại:

- Sẽ không. Tôi không thể chống đối lại Mã Nhược Anh, thế thì chỉ bằng... trở thành đồng minh của cô ấy.

Lời của Stefan vừa dứt, Âu Dương Vô Thần không còn câu nào để nói thêm nữa. Anh chỉ đành đứng đó, nhìn mọi chuyện càng lúc càng trôi xa, vượt dần ra khỏi ranh giới... và mất kiểm soát...

.....

Một giờ sau, Âu Dương Vô Thần không thể ngồi im đợi được nữa, anh dứt khoát đứng dậy, lên tiếng:

- Không phải cậu ta nói Thiên Thiên sẽ về ngay ư? Tại sao hơn một tiếng đồng hồ rồi cô ấy vẫn chưa quay lại? Không được, tôi phải đi tìm Thiên Thiên.

Vừa nói, Âu Dương Vô Thần vừa hướng người về phía cửa, Eira đứng trước lối ra vào, ngay lập tức chặn đường anh lại:

- Cậu chủ, ngài đừng vội vàng, bây giờ ngài không thể tùy tiện đi đâu một mình mà không có sự kiểm tra trước ở nơi đến.

Ấn đường Âu Dương Vô Thần cau chặt, khó chịu đáp:

- Lúc này đó là điều quan trọng à? Mau tránh ra.

Người đàn ông hung dữ là vậy nhưng Eira không những không sợ mà ngược lại còn vươn tay ra, gắt gao ngăn cản:

- Rất quan trọng, thưa cậu chủ. Bởi vì chúng ta đang ở trên đất Mỹ, đây không phải Trung Quốc. Ngài nên nhớ kỹ nơi này thuộc địa bàn của ai, nếu không cẩn thận chúng ta sẽ bị lộ ngay trước mũi giáo ở phía phu nhân Mary. Ngài đã rất bí mật di chuyển đến Mỹ mà, cũng rất cất công ẩn náu ở nơi này, tại sao lại vì một phút nông nổi mà phá hỏng mọi thứ chứ? Chúng tôi thay phiên nhau canh gác ngày đêm không dám lơ là chính là hi vọng có thể đảm bảo an toàn tuyệt đối cho ngài và Nhị tiểu thư, cho đến khi người

của chúng ta chính thức kiểm soát được tình hình, vậy nên xin ngài hãy kiểm chế bản thân, cậu chủ.

Âu Dương Vô Thần nghe những lời của Eira, sự bức bối trong lồng ngực ngày càng khó chịu hơn, anh gằn giọng hỏi:

- Vậy thì cô tìm cách đi, mau liên lạc với Anna định vị vị trí của Thiên Thiên ngay cho tôi.

Eira chớp mắt, bình tĩnh trả lời:

- Việc làm này là vô dụng, Nhị tiểu thư không mang theo điện thoại bên người, cậu chủ.

- Cái gì? Nếu vậy thì liên lạc trực tiếp với Sherry đi, tôi muốn biết tình hình của Thiên Thiên.

- Tôi cũng muốn biết lắm thưa cậu chủ, nhưng bộ đàm của Sherry đã tắt tín hiệu, chúng tôi không thể liên lạc với cô ấy.

....

- Cái này không được, cái kia cũng không được, rốt cuộc cô có thể làm được chuyện gì hả? - Không kiểm chế được nữa, Âu Dương Vô Thần lớn tiếng quát.

Eira cắn môi chịu đựng, chỉ biết cố hết sức khuyên nhủ:

- Tôi xin lỗi thưa cậu chủ nhưng xin ngài hãy bình tĩnh. Bộ đàm của Sherry tuy tắt tín hiệu nhưng trạng thái báo động của cô ấy vẫn chưa được kích hoạt, điều này cho thấy hiện tại không có nguy hiểm đến với Sherry cũng như Nhị tiểu thư. Nếu thật sự có chuyện không hay xảy ra, cô ấy chỉ cần chưa đến 1 giây là có thể kích hoạt hệ thống báo động rồi, vậy nên xin ngài hãy tin tưởng Sherry, tiếp tục ở đây chờ đợi đi ạ.

- Cô... - Âu Dương Vô Thần không còn cách nào nói lại Eira nữa, anh liên tục cứng họng. Đúng lúc này, cánh cửa thang máy lại mở ra, bên trong đó, xuất hiện hai thân ảnh quen thuộc.

Âu Dương Vô Thần và Eira đang giằng co cũng bất giác nhìn sang, thấy Âu Dương Thiên Thiên và Sherry cùng trở về, Âu Dương Vô Thần liền gạt tay Eira sang một bên, rồi chạy về phía cô.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn thấy anh, há miệng gọi:

- A Thần!

Âu Dương Vô Thần như trút được tảng đá đè nặng trong lòng, anh đến trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, nhìn kĩ càng qua lại rồi hỏi:

- Em không sao chứ? Không phải anh bảo em ở yên trong phòng sao? Em chạy loạn đi đâu vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, hạ giọng đáp:

- Em ở gần khách sạn thôi, không đi đâu xa cả, hơn nữa em có đưa Sherry đi cùng mà.

Cô cũng không phải ngu ngốc đến mức vì lo cho người khác mà bất chấp sự an toàn của mình, cô đã nói nơi muốn đến cho Sherry biết và cho cô ấy đi theo, thậm chí còn luôn ở trong tầm mắt cô ấy nữa.

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên nói tiếp:

- À phải, em đã gặp chị Nhược Anh rồi, nhưng mà... xin lỗi anh...

Âu Dương Vô Thần nhú mày nhìn cô, giọng cũng đã dịu đi mấy phần, lên tiếng:

- Vì cái gì?

- Vì em.... để cho chị ấy mang nó đi rồi... chiếc hộp. Dù em đã biết mọi chuyện, nhưng em lại không thể ngăn cản được.

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 818: Nhất Định Bảo Vệ Em

- Chị được sinh ra trong một gia tộc không coi trọng thân phận của phụ nữ, đối với họ, đàn ông mới có sức mạnh hơn cả, và có thể đem về nhiều quyền lợi. Vì thế, những đứa con trai sẽ được trọng dụng, còn con gái thì bị vứt bỏ như một thứ đồ vật, thậm chí là bị tiêu diệt. Con dâu trong gia tộc cưới về tất cả đều không có tiếng nói, và phải sống một cuộc đời hạ đẳng, thế nhưng bù lại, họ sẽ có sự đảm bảo tuyệt đối nếu sinh ra được con trai nối dõi tông đường.

- Mẹ của chị là người duy nhất đi ngược lại với mọi điều lệ của Rostchild, bà ấy không được công nhận là con dâu mặc dù đã được cưới hỏi làng hoàng, nhưng vì cố chấp sinh ra chị, mà bà ấy đã đối đầu với họ. Suốt nhiều năm tranh đấu, mẹ chị đã phải dốc toàn lực để bảo vệ mạng sống của đứa con gái duy nhất, nhưng mà đến cuối cùng... bà ấy vẫn không đấu lại nổi.

- Gia tộc Rostchild đã phá hủy hoàn toàn Mã gia, cướp đi mạng sống của hàng trăm người vô tội, và còn... truy sát mẹ con chị rất gắt gao. Những người bên cạnh chị từng chút một từng chút một đều ngã xuống, rồi đến mẹ.... khoảnh khắc bà ấy nhắm mắt lại, thân thể với thương tích đầy mình nằm trên bàn phẫu thuật, chị đã không thể làm gì được. Với nguyện vọng cuối cùng, bà ấy đã mong chị có thể cứu giúp nhiều người hơn, tiếp tục con đường còn dang dở của gia tộc. Vậy nên chị đã sống với thân phận là một bác sĩ đến tận bây giờ, dù chỉ là bác sĩ đen trong thế giới ngầm. Bao nhiêu năm nay, chị vừa sống cuộc sống mà mẹ chị mong muốn, cũng vừa nuôi

một con quỷ hận thù trong người, chị đã thề, phải tận tay giết chết tất cả những kẻ đã gây ra nỗi đau thương năm đó, giết đến khi gia tộc Rostchild không còn một ai nữa.

- Thiên Thiên, em là người ngoài, mà người ngoài thì vĩnh viễn không bao giờ hiểu cảm giác của kẻ trong cuộc, vậy nên em mới có thể bình thản nói rằng "dừng lại đi, đã là quá khứ rồi.". Nhưng mà, chị không làm như thế được đâu. Vết thương mà Rost tạo ra cho chị quá nặng, và nó vẫn đang rỉ máu trong tim chị dù cho đã qua nhiều năm, chị không dừng lại được, cũng không muốn dừng lại. Vậy nên, em đừng khuyên chị thêm nữa, nếu muốn ngăn cản, thì cứ thẳng tay giết chị, còn nếu không... xin hãy để chị đi, thực hiện mục đích sống của mình.

...

Âu Dương Thiên Thiên nằm trên giường, cô ôm chặt eo Âu Dương Vô Thần, chậm rãi kể lại mọi chuyện cho anh nghe, những lời mà Mã Nhược Anh đã nói với cô, không sót một chỗ nào.

- Hóa ra cậu ta đã làm đến mức đó, em không ngăn cản cũng là bất đắc dĩ. - Người đàn ông nghe xong, lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, hạ giọng đáp:

- Xin lỗi anh, em đáng lẽ ra không nên mềm lòng, có lẽ chị Nhược Anh cũng chỉ nói như vậy để hù dọa mà thôi.

Âu Dương Vô Thần chột lắc đầu, nói:

- Không, không phải nói đùa đâu, cậu ta dám lấy mạng ra để trao đổi thì sẽ dám làm thật đấy. Trong tình thế lúc đó, em là người bị ép, vốn dĩ không có lựa chọn.

Giống như Stefan vậy, anh chắc rằng Mã Nhược Anh cũng đã lấy mạng sống ra để ép Stefan phải thả mình, nếu không... sao có thể làm cậu ấy buông tay được chứ?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cô vùi đầu vào lòng người đàn ông, nhỏ giọng lên tiếng:

- A Thần, Rostchild thực rất đáng sợ sao? Có thể giết nhiều người như vậy vẫn không bị trừng trị?

Âu Dương Vô Thần thở một hơi dài, chớp mắt trả lời:

- Ừm, gia tộc Rost có sức ảnh hưởng rất nhiều đến nền kinh tế của thế giới, sự phân bố của gia tộc đó cực kỳ mạnh mẽ khi qua từng năm đều giữ được chiếc ghế của mình trong Nhà trắng, thậm chí là thêm người vào. Hoạt động trong giới xã hội càng lan rộng và có sức nặng với ngành chính trị nên họ có vô số quyền hạn để che giấu mọi hành động xấu mình gây ra. Điều này làm chính phủ Mỹ dè chừng nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, họ không thể làm gì được Rost cả. Cho đến bây giờ, Rostchild vẫn là một cái tên có sức ảnh hưởng, là gia tộc mà pháp luật không thể bao quát được, vậy nên có thể nói họ không có địch thủ. Nhưng mà... có lẽ kẻ đủ khả năng đấu lại chúng... cũng sắp xuất hiện rồi.

Mã Nhược Anh - Grainne Rostchild... có thể cô gái ấy, chính là sự trừng trị của họ.

Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên cảm thấy sợ hãi, cô rất lo lắng về tương lai của đám người Âu Dương Vô Thần, đặc biệt là Mã Nhược Anh. Bọn họ ngoài làm việc cho Tiêu Tử Du còn có cuộc chiến của riêng mình, mà trong những trận chiến ấy, không có thắng có thua, chỉ có sống hoặc chết. Một là trở thành người thừa kế, người nắm quyền cao nhất, còn không chính là kẻ thua cuộc.

Bây giờ cô đã hiểu vì sao Vivian nói tranh đoạt hào môn ở nước ngoài kinh khủng hơn so với những gì cô tưởng, bởi vì ở đây không có khái niệm người đứng thứ hai, người đứng thứ ba, cũng không có thân phận người đứng trước người đứng sau, chỉ có kẻ thắng làm vua kẻ thua đổ máu mà thôi. Thứ chờ họ ở phía trước, ngoài ngai vàng ra.... còn có mạng sống nữa. Nếu thắng, sẽ giữ được mạng, có được quyền lực, nhưng nếu thua... đừng nói đến thân phận, một cái mạng thôi cũng không giữ nổi.

Âu Dương Vô Thần cảm nhận được người con gái trong lòng mình đang run rẩy, anh biết bây giờ trong đầu cô đang nghĩ gì, liền cúi người đặt lên trán cô một nụ hôn. Khẽ dùng lực, anh ôm chặt thân thể của Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Em đừng lo lắng, Nhược Anh sẽ không sao đâu, anh cũng sẽ không sao. Anh đã nói sẽ ở bên cạnh bảo vệ em, thì nhất định không để bản thân mình có chuyện. Tranh đoạt quyền thế là điều không thể tránh khỏi ở trong gia tộc lớn, nhưng anh biết cách phải làm thế nào mà, anh đã được dạy về điều đó rồi, em đừng suy nghĩ nhiều nữa.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, cô nhắm mắt lại, lên tiếng:

- A Thần, hứa với em, dù sau này có xảy ra chuyện gì, nhất định cũng phải giữ được mạng sống. Em không cho phép anh vì bất cứ lí do nào mà rời xa em, biết không?

Âu Dương Vô Thần nhếch môi, trong lòng không tự chủ mà vui sướng, đáp:

- Được, anh hứa với em.

.....

Tối hôm đó, khi Âu Dương Thiên Thiên đã hoàn toàn chìm vào giấc ngủ, thì Âu Dương Vô Thần vẫn còn thức. Không biết suy nghĩ cái gì mà anh rơi vào trầm tư rất lâu, đến một lúc sau mới di chuyển. Cầm lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, anh nhẹ nhàng luồn một chiếc nhẫn vào ngón giữa của cô gái, đó là chiếc nhẫn được làm bằng kim cương đen mà Tiêu Tử Du đã cho anh vài ngày trước.

Mang vào xong, Âu Dương Vô Thần chậm rãi luồn các ngón tay mình vào tay của Âu Dương Thiên Thiên, siết thật chặt.

Thiên Thiên, mọi thứ trên đời này với anh đều không quan trọng, em mới là người mà anh muốn yêu thương và bảo vệ suốt đời, vậy nên bằng mọi giá, nhất định sẽ không để em xảy ra chuyện.

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 819: Không Thể

Sáng ngày hôm sau, Âu Dương Vô Thần tiếp tục có việc phải ra ngoài, để lại Âu Dương Thiên Thiên một mình trong căn phòng. Lúc này, có điện thoại gọi đến, Âu Dương Thiên Thiên theo lẽ thường bắt máy, từ đầu dây bên kia liền có giọng một người phụ nữ truyền đến:

- Thiên Thiên, cậu có đang ở khách sạn không?

Nghe câu hỏi của Bạch Oa Oa, Âu Dương Thiên Thiên lập tức có tinh thần, trong đầu nhớ đến việc gì đó, cô nhanh chóng trả lời:

- À mình đang ở trong phòng đây, cậu đến lấy áo khoác lần trước đúng không? Chọn địa điểm đi, mình đem đến cho cậu.

Bạch Oa Oa lắc đầu, cười nói:

- Không cần đâu, hôm nay mình có việc ở khách sạn của cậu, đang trên đường đến đó đây, tầm 5 phút nữa mình tới nơi rồi, mình sẽ lên thẳng phòng cậu lấy nhé?

Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy, có chút hụt hẫng đáp:

- Được thôi, mình ở phòng XXXX đợi cậu.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên và Bạch Oa Oa cùng ngắt máy. Cô đứng dậy, đảo mắt tìm kiếm xung quanh nhưng không tìm ra chiếc áo khoác hôm nọ. Đúng lúc này, đột nhiên tầm nhìn rơi vào chiếc giỏ rác để trong góc

phòng. Đứng im tầm vài giây, cô cúi người, thò tay vào bên trong và lấy ra một chiếc áo vest.

"..."

Cái này.... là ai vứt vào đây vậy?

....

Không lâu sau đó, Bạch Oa Oa xuất hiện trước cổng chính khách sạn PJH, cô mang bộ đồ công sở ôm sát thân hình mảnh khảnh, tạo nên nét quyến rũ hiện đại, tay cầm theo một tập tài liệu nhỏ, vẻ ngoài rạng rỡ và xinh đẹp khiến nhiều người phải ngoái nhìn. Bạch Oa Oa như lột xác hoàn toàn so với trước đây, trở nên tự tin và trưởng thành hơn.

Lên đến tầng chỉ định, Bạch Oa Oa bước ra khỏi thang máy, đi tới căn phòng mà Âu Dương Thiên Thiên đã nói trong điện thoại, lịch sự đưa tay gõ cửa.

"Cốc cốc cốc" - Âm thanh vang lên, vài giây sau cánh cửa được mở ra, khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên cười vui vẻ xuất hiện, cả hai chào hỏi nhau rất thân mật rồi từ từ di chuyển vào bên trong.

Cánh cửa khép lại, bấy giờ ở một góc khuất đột nhiên thò ra hai cái đầu nhỏ. Eira và Sherry chớp chớp mắt nhìn nhau, lẩm bẩm:

- Bạn của Nhị tiểu thư xinh thật, còn rất trẻ trung nữa.

- Đúng đấy, nhìn từ xa thế này cũng thấy cô ấy rất đẹp rồi, không biết nhìn gần sẽ có cảm giác như thế nào.

- Không không Eira, chúng ta không được lộ mặt đâu, cô quên lời dặn của Nhị tiểu thư lúc nãy rồi à? Chúng ta không được phép làm cho cô ấy quá đặc biệt trước mặt bạn của mình, hãy để họ có không gian riêng đi.

- Ai da, tôi biết rồi, không cần cô nhắc. Tôi chỉ là tò mò chút thôi, nhan sắc của Nhị tiểu thư và bạn cô ấy thật khiến người khác ghen tị mà.

- Ấy, cái này thì tôi đồng tình. Có phải thiên thần đều chơi với nhau theo bầy thế không? Bọn họ đều xinh quá, ngưỡng mộ thật a~~

....

Những tiếng líu ríu cứ như chim chích phát ra từ một góc nhỏ, cuộc thảo luận của hai cô gái về vẻ ngoài thu hút của Bạch Oa Oa và Âu Dương Thiên Thiên cứ thế trôi dần theo thời gian....

Bên trong căn phòng, Bạch Oa Oa tự nhiên ngồi xuống ghế, Âu Dương Thiên Thiên thì rót cho cô một cốc nước ấm. Mang theo chiếc áo khoác từ trong phòng ra, cô đặt nó vào trong một chiếc túi nhỏ, đưa cho cô gái trước mặt.

Bạch Oa Oa cẩn thận cầm lấy, cô nhìn lướt qua một chút, hiếu kì lên tiếng:

- Cậu giặt nó rồi sao? Mùi thơm quá.

Âu Dương Thiên Thiên cười ngượng ngùng, đáp:

- Ừm, vì mình từng mang qua mà, phải giặt chứ.

"..."

Nói đùa chứ cô mới xịt hết cả chai nước hoa lên chiếc áo đó đấy. Nhặt nó từ trong thùng rác bốc mùi chắc cô dám đưa cho Bạch Oa Oa ư? Không thể được đâu T.T

Nói thật có khi bị ăn chửi nữa thì khổ. Cơn ghen của Âu Dương Vô Thần quả nhiên đáng sợ mà, lúc diễn ra thì bão bùng dữ dội, hậu quả để lại thì vô cùng "nặng nề", sau này có lẽ cô phải cẩn thận hơn rồi.

Âu Dương Thiên Thiên ngồi xuống đối diện Bạch Oa Oa, theo thói quen, cô buộc tóc lên cao, để lộ ra cần cổ trắng ngần. Lúc này, dường như để ý đến điều gì đó, Bạch Oa Oa chợt lên tiếng:

- O, hình xăm trên tai cậu vẫn còn sao? Không tính xóa đi à?

Âu Dương Thiên Thiên bất ngờ với câu nói của Bạch Oa Oa, cô vô thức đưa tay lên sờ vào hình xăm của mình, hỏi:

- Oa Oa, cậu biết về hình xăm của mình ư?

Bạch Oa Oa nhướn mày, bình thản đáp:

- Đương nhiên biết rồi, không phải cậu nói rằng có vết sẹo đằng sau tai nên xăm hình lên để che đi à? Tính ra lúc đó cậu còn nhỏ thế mà chịu được cũng dũng cảm thật đấy.

"..."

Cái gì? Vì che vết sẹo mới xăm hình ư? Vết sẹo nào? Làm gì có vết sẹo nào trên tai cô chứ? Cô là bị ép xăm lên mà. Lí do quái quỷ gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên đứng hình mất mấy giây, cô chớp chớp mắt, nghi hoặc lên tiếng:

- Mình nói với cậu về việc đó... là lúc nào vậy? Từ khi nào??

Bạch Oa Oa nghe xong, nhếch môi trả lời:

- Cậu nói mớ cái gì thế? Là lúc chúng ta bảy tuổi đấy, mẹ cậu đưa mình và cậu sang Mỹ chơi một lần mà, không nhớ à?

- Mẹ mình? - Âu Dương Thiên Thiên ngạc nhiên thốt lên.

Bạch Oa Oa gật đầu, nói với giọng khẳng định:

- Đúng vậy, mẹ cậu, Đại tiểu thư của Đường gia, cũng là Âu Dương phu nhân - Đường Nhược Vũ.

=====

Cùng lúc đó, ở tại sân bay quốc tế Washington Dulles,

Tiêu Tử Du xuất hiện trên dãy ghế chờ, bên cạnh cô là Andrew đang ngồi, phía xa còn có Elena và lão Tứ làm thủ tục xuất nhập cảnh.

Đảo mắt nhìn một chút, người phụ nữ lên tiếng trước:

- Sao vậy? Suốt cả đoạn đường đi không thấy cậu và Elena nói chuyện, hai người cãi nhau sao?

Andrew mím môi, lắc đầu đáp:

- Không có gì lỗi đại, chỉ là... tôi đã làm ra một chuyện vượt giới hạn thôi, và hiện tại đang rất hối hận.

Đúng vậy, ngay lúc này anh đang rất hối hận về những chuyện mà đêm hôm trước đã làm ra với Elena, vì một phút nông nổi... mà anh đã tự tay kéo dài thêm khoảng cách với cô ấy.

Tiêu Tử Du nhướn mày, chậm rãi hỏi:

- Vẫn chưa nói ra sao, chuyện cậu thích Elena đó?

Andrew rũ mắt, âm giọng có chút hạ thấp, lặng lẽ lên tiếng:

- Mấy năm qua, tôi dần dần hiểu ra, muốn ở bên một người mãi mãi, thì thân phận bạn bè là thích hợp nhất. Vậy nên, tôi vẫn đang cố giữ ranh giới giữa mình và cô ấy, nhưng mà...

"Hahaha" - Lời người đàn ông vừa dứt, Tiêu Tử Du bên cạnh liền bật cười sáng khoái, cô ngửa cổ lên cao, môi hơi nhếch:

- Thật ngu ngốc khi cậu nghĩ rằng bản thân mình sẽ kiểm chế được điều này đến cuối đời, Andrew, cậu nghĩ cậu che giấu tình cảm của mình với Elena được sao? Không đâu, thực tế đã chứng minh, cậu không làm được. Vì thời gian trôi qua, tình yêu cậu dành cho Elena chỉ có nhiều hơn, sâu đậm hơn, chứ không có giảm đi.

Người phụ nữ thở hắt ra một hơi, cô đột nhiên di chuyển thân thể, nói:

- Muốn tôi chỉ cậu cách để thoát khỏi điều này không, Andrew? Có một cách đơn giản để biến tình bạn thành tình yêu đấy.... đó là một trong hai người, quyết định tiến đến trước 1 bước nữa. Một bước đó, sẽ làm thay đổi mối quan hệ của cả hai! Như thế này...

Vừa nói, Tiêu Tử Du vừa đưa khuôn mặt đến gần thân thể người đàn ông, Andrew nghe không hiểu ý cô, liền quay mặt nhìn sang, trùng hợp chạm trúng ngũ quan của người phụ nữ. Hai khuôn mặt chỉ cách nhau vài centimet, và nó gần đến mức, Andrew có thể cảm nhận được hơi thở của Tiêu Tử Du... rất gần.

Đúng lúc này, Elena và lão Tứ làm xong thủ tục xuất nhập cảnh, họ quay lại nhưng bất ngờ nhìn thấy cảnh tượng đáng kinh ngạc phía sau...

Đọc xong nhớ like chap cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 820: Mọi Thứ Sẽ Khác Nếu Người Chịu Tổn Thương Là Âu Dương Thiên Thiên

Andrew nhìn Tiêu Tử Du với ánh mắt kinh ngạc, đôi con ngươi vô thức mở lớn, trong cổ họng lúc này lại như bị nghẹn, không cách gì có thể mở miệng ra được. Ở khoảng cách gần như vậy, dường như chỉ một centimet nữa là môi hai người chạm nhau, nhưng ánh mắt người đàn ông vẫn rất bình tĩnh, ngoài bất ngờ ra, hoàn toàn không có sự chuyển biến gì cả.

Tiêu Tử Du nhìn chăm chăm vào Andrew một lúc lâu, không thấy thêm biểu hiện nào, cô nhếch môi lên tiếng:

- Thế nào? Tiếp xúc với phụ nữ như vậy, tim không đập mắt không chớp nổi sao?

Andrew âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi đáp:

- Tôi không dám, lão đại. Có thể là do cô quá xinh đẹp nên mới khiến tôi nhìn không chớp mắt thôi.

Người phụ nữ nghe xong, hừ lạnh một tiếng. Cô lùi người ra sau, nói với giọng thản nhiên:

- Đừng nói những lời thừa thãi, anh biết rõ ý của tôi là gì. Một người đàn ông khi ở trước mặt một người phụ nữ, nhưng không thể rung động cho dù cô ta xinh đẹp tuyệt sắc, là mỹ thế giai nhân, ngoài việc cô ta không hấp dẫn thì chỉ có thể vì trong lòng kẻ đó đã có một người khác mà thôi.

Andrew, tình cảm là điều rất khó che giấu, nhất là tình cảm đơn phương. Cậu có thể giấu nó nhất thời, một năm hai năm, nhưng vĩnh viễn không thể không bộc lộ ra ngoài. Trong vô thức, một phần trong anh vẫn sẽ quan tâm đến cô ấy, lo lắng cho cô ấy, dù cô gái đó có ngốc nghếch đến thế nào, nhất định cũng sẽ có lúc nhận ra sơ hở.

- Anh muốn bên cạnh Elena với thân phận một người bạn, tôi không phản đối, nhưng tôi cần nói cho anh biết một điều, Andrew. Chỉ cần còn một ngày anh có tình cảm, thì anh và cô ấy... vĩnh viễn cũng không thể làm bạn được.

Dứt lời, Tiêu Tử Du liền đứng dậy, cô nhìn về phía lão Tứ, hất cằm rồi đi. Người đàn ông nhận tín hiệu của cô, cúi đầu rồi chạy theo sau.

Andrew quay mặt sang, vừa vặn chạm ánh nhìn của Elena, nhưng cô không tỏ ra biểu hiện gì, chỉ nhìn anh tầm vài giây rồi cũng quay người bước đi.

=====

Ở một nơi khác, Âu Dương Vô Thần và Vivian đang ngồi chung với nhau, cả hai nói chuyện nhưng khuôn mặt hiện lên vài phần nghiêm túc, trông có vẻ nghiêm trọng.

Vivian thở hắt ra một hơi, cô dựa người ra sau, chậm rãi nói:

- Người của cậu vẫn chưa sang hết, có lẽ cần phải đợi thêm một thời gian nữa thôi. Mọi hành động của Mary hiện tại vẫn đang nằm trong tầm kiểm soát, tôi nghĩ cậu chưa cần vội vàng bây giờ đâu.

Âu Dương Vô Thần liếc đôi mắt sắc bén, lạnh nhạt lên tiếng:

- Không, tôi lại cảm thấy mọi chuyện đang xảy ra rất lạ, sự yên tĩnh từ phía Mary chính là điều không ổn nhất. Trước đây bà ta từng cho ám vệ

theo dõi tôi và Thiên Thiên, nhưng từ sau khi hấn ta bị Nhược Anh giết chết, Mary liền im hơi lặng tiếng cho đến bây giờ, tại sao phải vậy chứ?

Người phụ nữ nheo mắt, nghi hoặc hỏi:

- Có thể là bà ta sợ cậu chẳng?

Dù sao thì Âu Dương Vô Thần cũng nằm trong vòng tay che chở của gia tộc Bush, đặc biệt là sự bao bọc từ bà nội và ba ruột cậu ta, Mary có lẽ là e dè việc này nên không dám hành động?

Ý kiến vừa được đưa ra, Âu Dương Vô Thần ngay lập tức bác bỏ:

- Sợ sao? Mười lăm năm trước thì có thể như vậy, nhưng bây giờ, cô nghĩ bà ta còn sợ Bush sao? FirstFlo đang dần có được địa vị trong nền chính trị toàn cầu, em trai của bà ta đã chắc suất Tổng thống Mỹ nhiệm kỳ sắp tới, ghế Nhà trắng đã lên đến 2 con số, quyền lực như được nâng lên một bậc, hậu thuẫn lớn như vậy, Mary gần như đã có sức mạnh ngang với ba tôi rồi.

Âu Dương Vô Thần không nghĩ ra được điều gì có thể ngăn cản được Mary FirstFlo hiện tại, nếu như e dè, có lẽ cũng chỉ đến từ sức ép của bà nội anh mà thôi. Nhưng so với điều đó, thì việc ra tay với anh vẫn còn rất khó hiểu, tại sao bà ta lại "án binh bất động" chứ?

Bao nhiêu năm nay, Mary âm thầm thao túng rất nhiều người trong gia tộc Bush, không nghi ngờ gì khi bà ta muốn con trai mình lên nhận quyền thừa kế, và nếu như ngăn cản được sự phát triển của anh, bà ta sẽ nắm trong tay nhiều phần thắng hơn nữa.

Vivian thở hắt ra một hơi, mím môi nói:

- Nghĩ cũng đúng. Hôn ước của cậu với Elena bị hủy rồi, phần hậu thuẫn đến từ gia tộc Weithermer đã mất, lợi thế của cậu chắc chắn sẽ yếu hơn,

trong lúc này mà làm chút gì đó, thì tuyến phòng ngự của cậu rất dễ lung lay, vậy mà Mary FirstFlo lại không làm gì, đúng là quá đáng nghi.

Dừng một chút, như nghĩ đến điều gì đó, người phụ nữ nói tiếp:

- Nhưng khoan đã, liệu có phải bà ta đang có âm mưu gì đó không? Thay vì động trực tiếp đến cậu, có thể bà ta sẽ.... động đến người bên cạnh cậu.

Âu Dương Thiên Thiên... đó là cái tên đầu tiên hiện lên trong đầu của Vivian, cũng chính là suy nghĩ của Âu Dương Vô Thần hiện tại, niềm lo lắng của anh.

Người đàn ông bất chợt đứng dậy, anh quay người, bỏ một tay vào túi, không khí xung quanh như len lỏi vài phần lạnh lẽo, giảm đi mấy độ ấm áp. Vivian nhìn bóng lưng cao lớn của anh, chậm rãi lên tiếng:

- Phelan, dù cậu có nghĩ gì thì cũng đừng hành động vội vàng, Mary đang có thế lực rất lớn, đối đầu với bà ta hiện tại là rất bất lợi. Không tính toán kỹ càng, cậu nhất định sẽ thua cuộc, đến lúc đó, không chỉ đơn giản là cậu mất quyền thừa kế thôi đâu, cậu có thể sẽ mất mạng đấy.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, giọng bình tĩnh đáp:

- Tôi không quan tâm đến chuyện quyền thừa kế rơi vào tay ai, cũng không để ý việc bản thân có bị thương hay không, nhưng... mọi chuyện sẽ khác nếu như vì việc này mà Âu Dương Thiên Thiên phải chịu tổn thương. Tôi không cho phép bất kì ai động vào cô ấy, cuộc chiến này là của riêng tôi.

Vivian thở dài một hơi, cô nghiêng rằng, hạ giọng hỏi:

- Vậy bây giờ cậu tính như thế nào?

Nghe câu hỏi của cô, người đàn ông thản nhiên phun ra hai chữ:

- Lộ diện!

- Cái gì? - Gần như là ngay tức khắc, Vivian liền thốt lên, vẻ mặt hết sức ngạc nhiên.

- Cậu điên rồi sao?

Nét mặt Âu Dương Vô Thần ngược lại không tỏ ra biểu hiện gì, anh rút trong người ra chiếc điện thoại, chậm rãi trả lời:

- Nếu đã không thể đợi bà ta hành động, thì chúng ta phải đánh phủ đầu thôi. Lần này tôi sẽ đích thân ra mặt, trong thân phận.... là trưởng tôn đã được công nhận của Bush!

Ngón tay lướt nhanh trên màn hình, Âu Dương Vô Thần bấm một dãy số dài, rồi đưa điện thoại lên cao, áp vào tai mình. Sau một loạt những âm thanh kéo dài, cuối cùng đầu dây bên kia cũng có người nhấc máy. Âu Dương Vô Thần không đợi người đó nói, anh liền lên tiếng trước:

- Grandma, how have you been?

(Bà nội, dạo này bà thế nào?)

Đọc xong nhớ like chap cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 821: Người Đàn Ông Bí Ẩn

Vivian nhìn Âu Dương Vô Thần nói chuyện điện thoại, rũ mắt không lên tiếng. Đây là lần đầu tiên cô thấy cậu ta chấp nhận hi sinh nhiều thứ như vậy vì một người. Mặc cho bản thân có bao nhiêu nguy hiểm, cũng chỉ muốn bảo vệ thật tốt cho cô gái trong lòng.

Phelan, hóa ra cậu cũng có mặt này. Lúc trước lạnh lùng lãnh đạm bao nhiêu, bây giờ lại ôn nhu quan tâm bấy nhiêu. Tôi những tưởng cậu sẽ mãi mãi là tảng băng không bao giờ tan chảy, ai ngờ.... gặp được định mệnh lại hóa thành nham thạch tỏa nhiệt suốt bốn mùa. Có thể tôi đã nhận định sai rồi, cậu không phải vô tâm, chỉ là... tâm của cậu không hướng về tôi mà thôi.

Âu Dương Vô Thần nói chuyện điện thoại xong, anh tắt máy, khuôn mặt trở về với sự lạnh lùng vốn có. Vivian thở hắt ra một hơi, cô ngược mắt lên nhìn người đàn ông, nói:

- Cậu muốn Âu Dương Thiên Thiên nhận được sự bảo vệ từ Bush sao? Bằng cách đưa cô ấy đến gặp bà nội và cha cậu?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, lãnh đạm trả lời:

- Phải, một trong những tấm khiên chắc chắn nhất chính là có được sự bảo vệ của Bush, gia tộc của tôi từng có một lời thề, không ai được động đến người có mối quan hệ mật thiết với tất cả các thành viên trong gia tộc, đặc biệt là quan hệ nam nữ. Bây giờ Thiên Thiên là người của tôi, và nếu

như bà nội tôi cũng nhận định điều này, thì dưới cái vỏ được bao bọc bởi lời thề ấy, Thiên Thiên.... nhất định sẽ an toàn. Nhưng để làm được điều đó, tôi buộc phải tự mình ra mặt, về lại ngôi nhà mà chính tôi đã rời đi nhiều năm....

=====

Trở lại với câu chuyện của Âu Dương Thiên Thiên và Bạch Oa Oa, hai cô gái tiếp tục kể về chuyến đi đến Mỹ của mình năm 8 tuổi...

- Lúc đó, Âu Dương phu nhân đưa mình và cậu sang Mỹ chơi, chúng ta còn đi đến rất nhiều nơi nữa. Có một lần, cậu và Âu Dương phu nhân cùng ra ngoài, còn một mình mình ở lại trong khách sạn. Nhưng mà... sau khi hai người trở về thì kì lạ lắm. Mắt của cô ấy đỏ hết lên, trông giống như vừa mới khóc vậy, còn cậu thì cả khuôn mặt đều trắng bệch, mắt cứ mở to và toàn thân thì run rẩy không thôi. Ngay tối hôm đấy, Âu Dương phu nhân đã đặt vé máy bay và cả ba đều trở về Trung Quốc. Sau này, khi mình thấy hình xăm trên tai cậu mình có hỏi, nhưng cậu lại tỏ vẻ như không biết gì, còn Âu Dương phu nhân lại giải thích với mình rằng là đằng sau tai cậu có một vết sẹo xấu, nên xăm hình lên để che đi thôi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô đảo mắt, trong lòng thầm nghĩ. Có lẽ thời điểm đó chính là lúc Đường Nhược Vũ đưa cô sang Mỹ, gặp được Aurora và Tiêu Tử Du.

Mím môi, Âu Dương Thiên Thiên hỏi tiếp:

- Vậy... trong suốt thời gian bên Mỹ, cậu có thấy chuyện gì lạ không? Hoặc là... gặp một người nào đó không quen chẳng hạn?

Bạch Oa Oa nhướn môi, im lặng tỏ vẻ suy nghĩ. Vài giây sau, cô chậm rãi lên tiếng:

- Chuyện lạ thì không thấy, nhưng mình có gặp một người rất lạ đấy.

- Là ai? - Gần như là ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên thốt lên.

Bạch Oa Oa nhướn mày, cố nhớ lại nói:

- Đó là một người đàn ông, đã đến khách sạn tìm Âu Dương phu nhân đúng vào cái ngày mà cô ấy và cậu ra ngoài. Khi đó mình ở trong phòng, nghe thấy tiếng gõ cửa nên chạy ra thử. Vì chiều cao có hạn nên mình đã phải lấy ghế và đứng lên đó, nhìn qua lỗ ban xem bên ngoài. Mình còn nhớ lúc đó bản thân rất ngạc nhiên, vì có rất nhiều người đàn ông mang đồ đen đứng trước cửa, thân hình họ rất cao to, khí thế lại vô cùng áp đảo. Đặc biệt, có một người đứng rất gần chiếc cửa, liên tục nói gì đó bằng tiếng Trung nhưng không chuẩn, rất là khó nghe, mình không hiểu được mấy câu, chỉ có thể loáng thoáng hiểu là ông ấy đến tìm mẹ cậu mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, hỏi với giọng hiếu kì:

- Vậy cậu có thấy được mặt của ông ta không?

Bạch Oa Oa lắc đầu, thành thật trả lời:

- Không thấy được, vì là người Tây nên ông ta rất cao, lại đứng gần cửa, vì vậy khuôn mặt không lọt vào tầm nhìn của mình. Thứ mình thấy khi đó, chỉ có một tấm ngực rất to mà thôi, vai cũng rất rộng nữa.

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, một ý nghĩ vụt qua trong đầu, cô lập tức đặt nghi vấn luôn:

- Liệu có phải.... tên của ông ta... là Alex không?

Bạch Oa Oa nghe cái tên phát ra từ miệng của cô, nét mặt không có phản ứng gì, nói:

- Mình không biết, ông ta không giới thiệu tên, chỉ liên tục gọi Âu Dương phu nhân thôi, tâm trạng rất không bình tĩnh.

Dừng một chút, cô nheo mắt nói tiếp:

- Nhưng mà... mình có nghe những người xung quanh gọi ông ta bằng một chức vị, hình như là.... gia chủ. Đúng vậy, chính là gia chủ, có vẻ như người đàn ông đó rất có địa vị, khiến những kẻ xung quanh luôn phải cúi đầu và tỏ vẻ cung kính. Mình đoán ông ta có thân phận không hề nhỏ.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, tiếp tục chìm trong im lặng. Gọi bằng "gia chủ" sao? Đó là chức vị cao nhất trong một gia tộc, và thường thì chỉ có ở những gia tộc lớn và lâu năm mà thôi. Người đàn ông đến tìm Đường Nhược Vũ đã được gọi như thế, vậy thì chắc chắn địa vị rất cao. Lẽ nào....

Bạch Oa Oa uống một ngụm nước, cô liếc mắt nhìn đồng hồ trên tay, chợt thấy thời gian đã trôi qua hơn dự định, liền đứng dậy, cầm lấy chiếc túi và lên tiếng:

- Ôi đến giờ rồi, mình phải đi làm việc đây, Thiên Thiên a, cảm ơn cậu nhé.

Âu Dương Thiên Thiên tạm gác suy nghĩ qua một bên, cô cùng Bạch Oa Oa đi về phía cửa, gật đầu đáp:

- Ừm, chuyện nhỏ mà. Mình còn phải cảm ơn cậu vì hôm đó đã cho mình mượn áo khoác nữa đấy.

Âu Dương Thiên Thiên vươn tay mở cửa, vừa nhìn cô gái vừa hỏi:

- Cậu đi làm ở đâu? Có xa lắm không? Có cần mình nhờ người đưa cậu đi không?

Bạch Oa Oa cũng nhìn cô, cong mắt cười từ chối:

- Không cần phiền phức vậy đâu, mình có buổi kí hợp đồng ngay tại khách sạn của cậu. Là nhà hàng trên tầng thượng PJH.

Cả hai vô cùng tự nhiên nói qua lại, bất giác không chú ý đến một bóng hình đứng bên ngoài cánh cửa phòng Âu Dương Thiên Thiên. Lúc này, dường như bất ngờ trước sự xuất hiện của ai đó, người đàn ông liền lên tiếng:

- Bạch Oa Oa?

Ba chữ nhẹ nhàng mà thu hút sự chú ý từ phía hai người con gái, khiến họ đồng loạt hướng mắt sang. Âu Dương Thiên Thiên nhìn thấy người đàn ông, đôi con ngươi hiện lên sự ngạc nhiên:

- Anh là ai?

Nói rồi, cô nhìn sang Bạch Oa Oa, nhỏ giọng hỏi:

- Người quen của cậu sao?

Bạch Oa Oa lắc đầu, từ chối chấp nhận. Khuôn mặt biểu hiện sự mù mờ khó hiểu, liền đối mắt với người đàn ông:

- Anh là ai? Tại sao lại biết tên tôi?

Người đàn ông chớp mắt nhìn Bạch Oa Oa, có vẻ tình cảnh này cũng không nằm trong sự tính toán của anh. Rồi bỗng nhiên vài giây sau, anh ta quay sang Âu Dương Thiên Thiên, cúi đầu gọi:

- Lần đầu gặp mặt Nhị tiểu thư, tôi là người của cậu chủ.

Bấy giờ, Âu Dương Thiên Thiên mới chợt nhớ đến một việc, rằng Âu Dương Vô Thần từng nhắc với cô về một "cánh tay đắc lực" khác làm việc cho anh, ngoài nhóm người bảo vệ của Kỳ Ân. Đó là người dẫn dắt đội thông tin, điều khiển hàng loạt hacker tài năng. Tên của người đó là...

- Có phải... anh là Lữ Uyển Thành không?

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 822: BạN HọC Cũ

Người đàn ông ngẩng đầu lên, chậm rãi trả lời:

- Vâng Nhị tiểu thư, tôi chính là Lữ Uyển Thành.

Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy, theo bản năng hỏi:

- Anh làm gì ở đây? Đến tìm Vô Thần sao?

Lữ Uyển Thành gật đầu, ngập ngừng đáp:

- Đúng là tôi đến tìm cậu chủ, nhưng mà... có vẻ như ngài ấy không có ở đây.

Dứt lời, người đàn ông vô tình mà hữu ý liếc ánh mắt sang nhìn cô gái đứng bên cạnh Âu Dương Thiên Thiên. Không biết... cô ấy có nhớ ra anh không?

Lúc này, Sherry và Eira ở trong góc tối, vì một phút lơ đãng mà không thấy sự xuất hiện của Lữ Uyển Thành, cả hai cuống cuống chạy ra, lên tiếng:

- Anh đến lúc nào? Đến làm gì vậy? Mau đi đi, không thấy Nhị tiểu thư đang bận sao?

Vừa nói, hai người vừa kéo tay Lữ Uyển Thành lôi đi, đúng lúc này, đột nhiên Bạch Oa Oa giơ tay ra, nắm lấy góc áo người đàn ông, nói:

- Khoan đã!

Tiếng gọi của cô thu hút sự chú ý của đám người, khiến cả Âu Dương Thiên Thiên, Eira, Sherry và Lữ Uyển Thành cùng lúc quay lại.

Bạch Oa Oa mím môi, nhìn người đàn ông trước mặt với ánh mắt nghi hoặc, ngập ngừng hỏi:

- Lữ Uyển Thành? Không lẽ.... cậu là lớp trưởng?

- Lớp trưởng?? - Ngay lập tức, không hẹn mà cả ba cô gái còn lại cùng đồng thanh thốt lên.

Lữ Uyển Thành chớp mắt nhìn Bạch Oa Oa, nhếch môi đáp:

- Tôi còn tưởng cậu không nhận ra tôi chứ?

Bạch Oa Oa há hốc mồm, cứ như không nghĩ đến sẽ có tình huống này, cô đứng hình vài giây sau mới có thể lên tiếng:

- Thật... thật sự là cậu sao?

Sự bất ngờ được tạo ra bởi hai người nhưng nó cũng làm cho những kẻ xung quanh cảm thấy không thể "thông nã", Âu Dương Thiên Thiên không nhịn được đành xen vào:

- Khoan đã khoan đã, tôi vẫn chưa hiểu được. Hai người... là bạn học của nhau sao?

Really? Nhìn Lữ Uyển Thành trông trưởng thành như thế, sao có thể là ngang hàng với cô được chứ? Đều 22 tuổi à?

Người đàn ông chớp mắt, bình tĩnh trả lời:

- Phải, chúng tôi là bạn cùng học thời đại học.

Eira thấy thế, đảo mắt suy nghĩ, liền hỏi:

- Không thể nào, anh lớn hơn tôi 3 tuổi mà? Năm nay tôi 23 tuổi, tức là anh đã 26 tuổi rồi, sao anh có thể... là bạn học với bạn của Nhị tiểu thư được chứ?

Dứt lời, cả hai nhìn Lữ Uyển Thành với khuôn mặt trông đợi một lời giải thích hợp lí. Âu Dương Thiên Thiên thì hướng mắt về phía Bạch Oa Oa bên cạnh, nét mặt cũng hiện lên sự chờ mong. Đúng lúc này, đồng hồ trên tay Bạch Oa Oa bỗng vang lên âm thanh, từng tiếng "tít tít" kéo dài khiến cô phải tắt nó đi. Thở hắt ra một hơi, Bạch Oa Oa buông tay đang nắm áo người đàn ông ra, rồi quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Để sau đi, bây giờ mình thật sự trễ giờ rồi, mình đi trước đây.

Vừa nói, Bạch Oa Oa vừa xoay người chạy đi, giây phút vụt ngang qua thân thể của Lữ Uyển Thành, đôi con ngươi cô vô thức liếc nhìn anh, nhưng điều đó không làm cản bước chân của cô lại.

Cũng thời khắc đó, không ai có thể ngờ rằng, chính cuộc gặp gỡ đầu tiên này, đã làm mối quan hệ giữa hai người, dây dưa đến mãi mãi về sau.

....

Bạch Oa Oa rời đi, đám người còn lại chỉ biết ngơ ngẩn nhìn về phía Lữ Uyển Thành, thế nhưng người đàn ông lại không đưa ra câu trả lời nào, mà kiểm cớ chạy thật nhanh:

- Cậu chủ không có ở đây, vậy tôi đi về. Tạm biệt.

Nói rồi, anh ta cúi đầu với Âu Dương Thiên Thiên, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của ba cô gái còn lại. Eira và Sherry trở mắt nhìn nhau, vô tư thì thầm:

- Chắc không phải Lữ Uyển Thành khai gian tuổi với cậu chủ đấy chứ?
- Không thể nào, cô nghĩ anh ta có cái gan đó hả?
- Nhưng tại sao lại có chuyện hi hữu như thế chứ? Anh ta mà là bạn học của bạn Nhị tiểu thư á?
- Tôi cũng không biết nữa...

...

Âu Dương Thiên Thiên đứng phía sau, ánh mắt có chút suy tư. Qua vài giây, cô đột nhiên lên tiếng:

- Lữ Uyển Thành, anh ta đi theo Vô Thần bao lâu rồi, các cô có biết không?

Sherry và Eira nghe câu hỏi, cả hai cùng quay đầu lại nhìn Âu Dương Thiên Thiên, đáp:

- Đương nhiên chúng tôi biết rồi, anh ta vào đội trẻ nhất mà, mới chỉ khoảng 6 năm thôi. Nhưng rất có tài, nên khá nhanh đã được cậu chủ cho làm đội trưởng đội thông tin tuyệt mật.

Âu Dương Thiên Thiên cau mày, hỏi tiếp:

- Sáu năm? Như thế rất ít sao?

Sherry gật đầu, thành thật trả lời:

- Đúng vậy Nhị tiểu thư, đội bảo vệ chúng tôi theo chân cậu chủ đã gần 10 năm, nhưng trong đó thời gian huấn luyện đã chiếm hơn một nửa, khoảng thời gian theo bảo vệ cậu chủ tính ra chỉ vồn vẹn 4 năm. Còn Lữ Uyển Thành thì khác, anh ta vào hội sáu năm trước, và chỉ mất 2 năm để

hoàn thành huấn luyện thôi, sau đó liền đã có nhiệm vụ để làm. So với chúng tôi, quả thực là rất ít.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, không hỏi thêm gì nữa. Cô rũ mắt, trong đầu trầm nghĩ.

Sáu năm? Tức là Lữ Uyển Thành đi theo Âu Dương Vô Thần vào năm 20 tuổi? Nhưng mà... lúc đó cậu ta chỉ mới vừa vào Đại học thôi mà, không phải ư?

=====

Bạch Oa Oa đi thang máy lên tầng thượng của khách sạn PJH, đứng trước cửa một nhà hàng, cô chỉnh sửa lại trang phục trên người, hít vào một hơi sâu rồi mới chậm rãi tiến vào. Đến quầy tiếp tân, Bạch Oa Oa nói với họ về số bàn đã đặt trước của mình, sau đó một người phục vụ đã dẫn cô đi.

Thế nhưng có một điều khiến cô không thể ngờ, chính là khi bước đến căn phòng được đặt riêng, cô lại gặp một người cực kì thân quen. Và người đó... không ai khác chính là Trịnh Gia Dĩnh.

- Jennie, thank god, you're here. Come on in. - Một người đàn ông nhìn thấy Bạch Oa Oa, liền thở phào nhẹ nhõm.

(Ôn trời Jennie cô đây rồi. Mau vào đây đi)

Bạch Oa Oa cười gượng, đáp:

- Sorry, general manager, I was a bit late because of the traffic jam.

(Xin lỗi anh, tổng giám đốc, do kẹt xe nên tôi đến hơi muộn.)

Người đàn ông xua tay, thoải mái nói:

- It's okay, sit down.

(Không sao đâu, cô ngồi đi.)

Dứt lời, người đàn ông lịch sự kéo ghế cho cô. Bạch Oa Oa chậm rãi ngồi vào chỗ của mình, lúc này, một người khác đã lọt vào tầm mắt cô.

- Hi Jennie.

(Chào, Jennie.)

Bạch Oa Oa nhìn thấy người đàn ông, mắt mở to trông giống như rất ngạc nhiên, lên tiếng:

- Mr. Justin, surprisingly, why are you here?

(Ngài Justin, thật bất ngờ, tại sao ngài lại có mặt ở đây?)

Người đàn ông cười khăng khắc một cách sáng khoái, có vẻ như ông ta đã uống khá nhiều rượu, khuôn mặt hơi đỏ bừng trả lời:

- I am working here and meeting your director. I know you will not be absent from PJH's contract signing sessions and currently, you seem to be keeping my stuff.

(Tôi đang làm việc ở nơi này thì tình cờ gặp giám đốc của cô. Tôi biết cô sẽ không vắng mặt ở những buổi kí kết hợp đồng của công ty PJH mà, và hơn nữa, hiện tại có lẽ cô vẫn đang giữ đồ của tôi.)

Bạch Oa Oa mỉm cười lịch sự, cô giơ chiếc túi trong tay mình lên và nói:

- Coincidentally, I'm carrying it here. It's been cleaned, I'll give it to you right now.

(Thật trùng hợp là tôi đang mang nó theo đây. Nó đã được làm sạch rồi. Tôi sẽ đưa cho ngài ngay bây giờ.)

Dứt lời, cô đặt chiếc túi lên bàn và đẩy về phía người đàn ông. Ông ta nhận nó rồi tiếp tục cười lớn. Lúc này, liếc nhìn sang Trịnh Gia Dĩnh, Bạch Oa Oa thản nhiên hỏi:

- This is...?

(Đây là...?)

Câu hỏi của Bạch Oa Oa ngay lập tức thu hút sự chú ý của người đàn ông kia, liền lên tiếng giải thích:

- Oh, I haven't introduced you, this is Mr. Jack Cony, the representative of the ABX655 partner, and the one who will work with us today. Say hello, Jennie.

(Oh, tôi vẫn chưa giới thiệu với cô, đây là ngài Jack Cony, đại diện cho kế hoạch ABX655 phía đối tác, và cũng là người làm việc với chúng ta ngày hôm nay. Cô hãy chào hỏi đi, Jennie.)

Bạch Oa Oa kinh ngạc trước câu trả lời của người đàn ông, cô nhìn Trịnh Gia Dĩnh, không nghĩ đến anh ta lại là đại diện cho phía đối tác trong hợp đồng lần này.

- But, isn't this ILY's plan? Why is the director of JH company representative?

(Nhưng mà, đây không phải là kế hoạch của hãng ILY sao? Tại sao giám đốc công ty JH lại là đại diện được?)

Người đàn ông nghe vậy, gật đầu đáp:

- It is true that the plan ABX655 belongs to ILY, but their raw materials are imported mainly from JH, and partly invested by this company, so under the contract, they are a cooperative relationship. Therefore, it is

possible to appoint participants to sign the contract. ILY also agrees that Mr. Jack can sign the contract.

(Đúng là kế hoạch ABX655 thuộc về ILY, nhưng nguyên liệu thô của họ được nhập khẩu chủ yếu từ JH, và được đầu tư một phần bởi công ty này, vì vậy theo hợp đồng, họ là mối quan hệ hợp tác. Do đó, họ có thể chỉ định người tham gia ký hợp đồng. Phía hãng ILY cũng đồng ý rằng ông Jack có thể đại diện ký hợp đồng rồi.)

Dừng một chút, người đàn ông nói tiếp:

- This time, I can count on you a lot, because Mr. Jack is also of Chinese descent, it will be easier to communicate. The two of you are compatriots, the signing of the contract will be more convenient, right?

(Lần này, tôi có thể tin tưởng vào cô nhiều hơn rồi, bởi vì ngài Jack cũng là người gốc Trung Quốc, điều đó sẽ dễ dàng cho giao tiếp hơn. Hơn nữa hai người là đồng hương, việc kí hợp đồng có thể sẽ thuận lợi hơn, phải không?)

Bạch Oa Oa nghe xong, không còn lời nào để phản bác nữa, cô mím môi, im lặng hai giây sau rồi hướng người về phía Trịnh Gia Đình, cúi đầu chào hỏi:

- Xin chào, tôi là Bạch Oa Oa, cố vấn làm việc của công ty PJH chi nhánh Mỹ, ngài có thể gọi tôi là Jennie.

Người đàn ông chớp mắt nhìn cô, đôi con ngươi đen láy phản chiếu gương mặt xinh đẹp của Bạch Oa Oa, sau lời chào hỏi trước từ cô, anh gật đầu nhẹ đáp lại:

- Chào, tôi là Trịnh Gia Đình, tên nước ngoài là Jack.... Jack Cony.

Cái tên được vang lên, lọt vào tại Bạch Oa Oa làm dấy lên những kí ức cũ về thuở đầu tiên cô và Trịnh Gia Dĩnh bắt đầu lập nghiệp, nhưng nó không làm ảnh hưởng quá nhiều đến cô, ngược lại khuôn mặt vẫn bình tĩnh trả lời:

- Rất vui được gặp ngài.

Đồng thời chìa tay ra, Bạch Oa Oa tuân thủ hình thức lịch sự đối với khách hàng của mình, một cách rất tự nhiên. Trịnh Gia Dĩnh rũ mắt nhìn bàn tay của cô, nhớ đến lời nói lúc trước, anh bất động một lúc sau mới đưa tay ra bắt lấy:

- Rất vui được gặp mặt.

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 823: Không Quay Trở Lại

Sau màn chào hỏi ngắn gọn và có chút kì lạ giữa Bạch Oa Oa và Trịnh Gia Dĩnh, đám người ngay lập tức bắt tay vào công việc. Suốt khoảng thời gian sau đó, bốn người không ngừng thảo luận về chủ đề chính của buổi gặp gỡ, mặc dù không ít lần vấp phải những ý kiến trái ngược nhau nhưng đến cuối cùng, bản kí hợp đồng vẫn rất thành công.

Bữa ăn cũng dần kết thúc trong sự vui vẻ của đám người, và sau khi trao nhau những cái bắt tay thân thiện, cả bốn cùng đứng dậy rời khỏi phòng. Người đàn ông tên Justin có vẻ như đã uống quá nhiều rượu nên bước chân có chút không vững, phải dựa vào một người khác. Khi đi đến cổng nhà hàng, ông ta chợt nhớ ra mình đã quên chiếc túi mà Bạch Oa Oa đưa cho lúc nãy, liền tỏ ý muốn quay lại.

Bạch Oa Oa nhìn tình hình không ổn, cô trấn an người đàn ông và giao cho tổng giám đốc của mình, sau đó xoay người đi lại vào trong. Mở cửa, Bạch Oa Oa nhẹ nhàng đi về phía chỗ ngồi của ông ta, cúi người cầm lấy chiếc túi để phía dưới. Đúng lúc này, đột nhiên một giọng nói vang tới:

- Anh vừa mới bàn công việc với đối tác, đang chuẩn bị về.

...

- Đây là buổi kí hợp đồng quan trọng, thời gian có kéo dài hơn dự kiến một chút.

...

- Không có phụ nữ.

...

- Sao em biết anh kí với công ty PJH? Có phải đêm qua em xem lên điện thoại anh không?

....

Âm thanh quen thuộc truyền đến, khiến Bạch Oa Oa vô thức ngược mặt lên, chợt phát hiện Trịnh Gia Dĩnh đang đứng ở một góc phòng nói chuyện điện thoại. Vốn không để tâm đến anh ta, cô dự định quay người rời khỏi đó ngay, thế nhưng bất ngờ nghe đến cái tên mình, cô đứng sững lại.

- Em đang nói gì vậy, Bạch Oa Oa thì có liên quan gì đến chuyện này? Đây là công việc của anh.

...

- Lệ Lệ, em có thể đừng hoài nghi anh như vậy được không? Anh đã nói anh với cô ấy chia tay rồi. Đã kết thúc thật rồi. Dù cho hôm nay có thật sự gặp lại, anh với Oa Oa cũng chỉ là mối quan hệ hợp tác mà thôi!

...

- Em không tin? Vậy thì anh cũng hết cách.

....

- Đừng nói tiếp nữa, anh cúp máy đây.

Dứt lời, Trịnh Gia Dĩnh dứt khoát tắt điện thoại, anh gồng vai thở ra một hơi dài, tựa như có chút mệt mỏi. Mang theo tâm trạng không vui quay đầu

lại, anh đột nhiên nhìn thấy Bạch Oa Oa đứng phía sau. Hai ánh mắt vô tình chạm nhau, tạo nên một tình huống khó xử.

Bạch Oa Oa chớp mắt nhẹ nhàng, lên tiếng đánh tan bầu không khí tĩnh lặng:

- Là chị Tuyết Lệ sao?

Người đàn ông hơi cúi đầu, giống như ngầm trả lời câu hỏi của cô. Bạch Oa Oa thấy vậy, nói tiếp:

- Có vẻ như anh vẫn chưa lấy lại được sự tin tưởng của chị ấy.

Trịnh Gia Đình mím môi, chậm rãi đáp:

- Kể từ sau khi biết chuyện giữa anh và em, Tuyết Lệ ngày càng trở nên khó tính, cô ấy luôn hoài nghi về những mối quan hệ bên ngoài xã hội của anh, đặc biệt là với phụ nữ. Đạo gần đây bọn anh rất hay cãi nhau vì những chuyện này, thậm chí một điều nhỏ nhặt cũng trở thành một vấn đề lớn.

Khuôn mặt của Bạch Oa Oa vẫn bình tĩnh, cô đảo mắt, lên tiếng:

- Bản chất của một người phụ nữ vốn đa nghi, chỉ cần một hành động nhỏ thôi cũng đã làm họ suy nghĩ rất nhiều, huống hồ chuyện anh làm ra căn bản không phải vấn đề nhỏ, vậy nên mới ảnh hưởng tiêu cực đến chị Tuyết Lệ như vậy. Bây giờ chị ấy không những mất sự tin tưởng ở anh mà còn mất sự an toàn anh tạo ra nữa, và một khi đã làm mất bức tường an toàn của chị ấy rồi, thì rất khó để xây dựng lại.

Dừng một chút, cô thản nhiên nói:

- Hãy để ý đến chị Tuyết Lệ, dành thời gian hơn nữa và dùng sự quan tâm để tái tạo lại an toàn đã mất ở chị ấy, anh sẽ phải cố gắng thật nhiều. Hơn nữa, anh cũng nên tránh những vấn đề liên quan đến phụ nữ đi, bất kể

là trong công việc hay ngoài đời sống. Điều này có thể sẽ hơi khó khăn nếu nói tránh né hết nhưng hãy giảm nó xuống mức tối thiểu, đây có thể là cách duy nhất rồi đấy.

Nói xong, Bạch Oa Oa nhìn người đàn ông, đôi con ngươi bình thản như một người chân thành ngoài cuộc góp ý một cách thẳng thắn vậy. Trịnh Gia Dĩnh cũng nhìn cô, anh im lặng một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Oa Oa, trông em thật bình tĩnh, có vẻ như em đã buông bỏ được anh rồi.

Cô gái chớp mắt, chột bật cười:

- Không có, tôi vẫn chưa buông được anh hoàn toàn đâu, dù gì anh cũng là mối tình đầu tôi theo đuổi nhiều năm, tình cảm dành cho anh cũng không phải là giả, sao có thể nói buông là buông trong chốc lát được. Nhưng mà... thực sự nói, lòng tự tôn của tôi có chút cao, nên một chút vương vấn đó không đáng để tôi phải quay lại tìm anh.

Đúng là vậy, Bạch Oa Oa là con người yêu nhưng rất lý trí, bản thân cô cũng có tự tôn cao, dù ở hoàn cảnh nào, con tim đau khổ tới đâu cũng không để bản thân gục ngã. Lúc trước, cô can tâm ở bên cạnh Trịnh Gia Dĩnh, giúp đỡ anh, âm thầm yêu anh, dẫn cho cô biết anh đã có bạn gái, nhưng không ra tay cướp đoạt, không phải chỉ vì cô không muốn làm con gái thứ 13 mà cô còn muốn quang minh chính đại có được anh, có được tình yêu của anh từ một trái tim đang độc thân, chứ không phải thân xác từ tay một cô gái khác. Tự tôn của cô còn không cho phép cô hành xử thiếu suy nghĩ khi biết chuyện Trịnh Gia Dĩnh phản bội mình. Cô không khóc lóc oán rủa anh, cũng không mắng chửi hay mĩa mai anh, cô chỉ đơn giản cho rằng đó là sai lầm của bản thân, và tự trách chính mình nhìn lầm người. Dù trong tư thế bị người khác cầm chừng nhưng cô vẫn hiên ngang nói lời chia tay, Bạch Oa Oa chính là như thế, dù không phải dám yêu dám hận nhưng

cũng không là kiểu người làm nô lệ cho tình yêu, vì nó mà can tâm quỳ xuống cầu xin một ai.

Hiện tại, cô vẫn còn tình cảm với Trịnh Gia Dĩnh, đó là điều chắc chắn, cô hiểu. Nhưng nó rất nhỏ, nhỏ đến mức trọng lượng trong mắt cô không là gì cả. Cô chỉ cần thời gian để quên đi mà thôi.

Người đàn ông siết tay, trong một phút suy ngẫm, anh buộc miệng lên tiếng:

- Nếu bây giờ anh nói anh còn cần em, thì em... có quay về bên cạnh anh không?

Bạch Oa Oa đứng hình trong vài giây, cô mím môi, hỏi ngược lại:

- Quay về để làm gì? Bạn gái anh? Hay là thư kí của anh? Nếu như tôi quay lại, vậy chị Tuyết Lệ sẽ như thế nào?

Trịnh Gia Dĩnh cắn răng, rũ mắt không đáp. Không hiểu tại sao anh lại hỏi một câu ngớ ngẩn như vậy, trong khi tình hình hiện tại, anh biết rõ sẽ không có cơ hội.

Bạch Oa Oa nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi nói:

- Lúc trước tôi hay không hiểu tại sao trái tim đàn ông lại có thể cùng lúc thương nhiều người như vậy, nhưng có lẽ bây giờ tôi hiểu rồi. Là vì các anh quá tham lam, muốn có được mọi thứ mình thích, nhưng mà anh biết gì không? Muốn có được một thứ thực sự có giá trị, anh phải đánh đổi một thứ khác với cái giá tương tự, đó là quy luật công bằng. Anh không thể tham lam muốn có cả hai, bởi vì đến cuối cùng, thay vì thỏa mãn, có thể anh sẽ mất tất cả trong sự tiếc nuối.

Dừng một chút, Bạch Oa Oa hít vào một hơi sâu, nói tiếp:

- Hãy đối xử tốt với chị Tuyết Lệ, đừng biến chị ấy thành một người như tôi nữa. Xin anh đấy!

Dứt lời, cô gái liền quay đầu rời đi, không chần chừ thêm một giây phút nào nữa.

Trịnh Gia Đình đứng đó, bàn tay siết điện thoại rất chặt. Anh ngẩng đầu lên, nhìn về hướng Bạch Oa Oa vừa bước ra, trong lòng nặng trĩu.

Hóa ra là vậy, Bạch Oa Oa mà anh từng quen biết thì ra là một người phụ nữ có ý chí kiên cường và mạnh mẽ như vậy. Cô ấy tựa như không trả lời, nhưng thực chất đã gián tiếp từ chối. Dù cho tất cả có quay lại điểm bắt đầu, hay Tuyết Lệ ra đi, thì cô ấy... cũng không quay lại với anh. Không bao giờ quay đầu nữa...

.....

Bạch Oa Oa mang theo chiếc túi của người đàn ông đi ra khỏi nhà hàng, nhưng cô phát hiện không thấy giám đốc của mình đâu, ngược lại Justin vẫn đang đứng một mình ở nơi cũ, đầu có chút cúi xuống đất, thân người dựa hẳn vào bờ tường.

Ngay lập tức chạy đến, cô đỡ lấy cánh tay ông ta, hỏi:

- Mr.Justin, are you okay?

(Ngài Justin, ông ổn chứ?)

Người đàn ông trung niên nghe tiếng của cô, ngược khuôn mặt đỏ bừng lên nhìn, rồi chợt nở nụ cười đáp:

- Ah, Jennie, you here.... I have been waiting for a long time.

(Ah, Jennie, cô đây rồi. Tôi đã chờ cô rất lâu đấy.)

Vừa nói, ông ta vừa nhấc thân thể ra khỏi bức tường, bất ngờ đổ hướng về phía cô. Bạch Oa Oa theo bản năng muốn né tránh nhưng không kịp. Ở khoảng cách gần, cô không thể lách được, vì vậy chỉ đành đưa tay ra đỡ.

Chống thân thể nặng nề của người đàn ông, cô khó khăn nói:

- Mr.Justin, stand firm, i I will call the car for you.

(Ngài Justin, hãy giữ vững, tôi sẽ nhanh chóng gọi xe cho ngài.)

Thế nhưng người đàn ông lại tỏ vẻ không nghe thấy, cố gắng dựa sát vào thân thể cô, lên tiếng nhẽo:

- I don't like. I want... you to take me home, okay?

(Tôi không thích, tôi chỉ muốn.... cô đưa tôi về thôi, có được không?)

Ấn đường Bạch Oa Oa cau lại, cô cắn răng, thầm nghĩ.

Nếu không phải ông ta là khách hàng lâu năm của công ty cô, cô đã sớm quăng ông ta vào một xô nào rồi, chứ đừng nói đến việc lịch sự gọi giúp xe về. Tên già dê này!!

Bạch Oa Oa nghiêng rằng, cố gắng đẩy ông ta ra khỏi người mình, nhưng sức lực lại bị hạn chế bởi trên tay đang cầm nhiều đồ. Cô cắn môi, có chút lớn tiếng:

- Mr.Justin, Please respect, if not beaten then I am not responsible.

(Ngài Justin, xin hãy tự trọng, nếu không bị ăn đánh thì tôi không chịu trách nhiệm đâu.)

Người đàn ông nghe như "đàn gảy tai trâu", chẹp chẹp khuôn miệng to lớn, không đáp lại. Ông ta dựa đầu vào vai Bạch Oa Oa, tay có chút không ý thức mà sờ dọc theo lưng cô.

Lần này kiên nhẫn đã hết, Bạch Oa Oa tức điên với hành động của ông ta, ngay lập tức hét lên:

- Tên khốn này!

Cùng lúc đó, cô dùng lực cố định ở hông, muốn giơ chân lên đá vào hạ bộ của người đàn ông đó. Thế nhưng thật không ngờ, đúng vào thời khắc ấy, có một bóng người đã lao đến, tốc độ còn nhanh hơn cả cô, giơ tay của mình một đường bắt lấy kẻ quấy rối, rồi hất văng ông ta với sức lực cực mạnh.

Lão già Justin bị bắt bất ngờ, không chút phòng bị mà văng người ra sau, lực đạo mạnh mẽ của người đó còn khiến ông ta đập người vào bức tường sau lưng, trực tiếp ngã xuống đất, ngất đi.

Bạch Oa Oa đứng hình, cô tròn mắt nhìn người đàn ông bị hạ đo ván chỉ với một cú đấm, ánh mắt tràn vẻ không tin. Lúc này, một giọng nói chột truyền đến:

- Không nghe cô ấy nói gì sao, tên khốn?

Thanh âm quen thuộc cùng chất giọng đặc biệt trầm thấp vang lên, khiến Bạch Oa Oa vô thức quay đầu lại. Giây phút nhìn thấy Lữ Uyển Thành, lồng ngực cô đã vang lên một tiếng đập mạnh.

Anh ta... sao lại ở đây?

Lữ Uyển Thành liếc mắt, nhìn Bạch Oa Oa với ánh mắt bình tĩnh. Sau vài giây, anh chột vờn tay ra, nắm lấy cánh tay cô ấy kéo đi.

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 824: Người Từ Ng Bỏ Lỡ

Lữ Uyển Thành kéo Bạch Oa Oa ra khỏi nhà hàng, đứng vào trong thang máy, anh dứt khoát nhấn vào nút số một. Cánh cửa khép lại, bên trong chỉ có hai người, Bạch Oa Oa lặng lẽ rút ra, xoa xoa cổ tay có chút đau của mình, đồng thời lên tiếng:

- Cảm ơn anh, nhưng lúc này anh không cần can thiệp đâu, tôi có thể tự giải quyết được người đó.

Lữ Uyển Thành đứng nghiêm chỉnh, chớp mắt nói:

- Tự giải quyết được của cô là muốn dùng bạo lực giống như lần trước sao?

Bạch Oa Oa mím môi, nhớ lại ngày hôm đó, cô đảo mắt hỏi:

- Không phải anh cũng mới vừa dùng bạo lực ư?

Người đàn ông tỏ ra khí tức trầm tĩnh, chậm rãi giải thích:

- Tôi chỉ khống chế ông ta, chứ không muốn đánh.

"..."

Bạch Oa Oa cạ lời, chẹp miệng đáp:

- Sao cũng được. Dù thế nào thì Mỹ cũng không giống Trung Quốc, đánh người một chút không đến mức phải chịu trách nhiệm pháp lý.

Bạch Oa Oa vặn cổ tay một vòng, bây giờ mới phát hiện mình vẫn còn cầm chiếc túi đựng áo vest của lão già Justin đó, cô bất giác thở hắt một hơi.

Điên thật, cô không muốn gặp lại ông ta nữa. Cái này có lẽ phải nhờ đến chuyển phát thôi. Mà còn... để lão già ở nhà hàng đó không biết có xảy ra chuyện gì không? Hi vọng sau khi tỉnh lại ông ta sẽ không nhớ gì, bằng không cô sẽ có buổi "gặp mặt" với tổng giám đốc.

Mới vào làm không lẽ bị đuổi ngay thì....

Bạch Oa Oa nghĩ đến đây, cô vô thức vuốt tóc, khuôn mặt có chút nhăn nhó. Lúc này, giọng nói của người đàn ông bên cạnh lại vang lên:

- Tại sao ngày hôm đó cô không nhận ra tôi?

Bạch Oa Oa nhú mày, cô ngược đầu lên nhìn Lữ Uyển Thành, hỏi ngược lại:

- Hôm đó là hôm nào?

Lữ Uyển Thành xoay người đối diện với cô, rành rọt đáp:

- Trong thang máy, lúc cô đánh một kẻ sàm sỡ ngoại quốc.

Ấn đường Bạch Oa Oa cau lại, cô đảo mắt suy nghĩ, vài giây sau mới trả lời:

- Lúc đó tôi chưa nhận ra anh, dù sao thì... cũng phải nói anh lớn lên đẹp mã như vậy, thay đổi nhiều thế làm sao tôi nhận ra được chứ.

Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng cô biết rõ lí do là gì. Và đương nhiên, đó là vì lúc ấy cô đang hăng máu, đánh tên biến thái đó đến không biết trời trăng mây gió, thế nên... sao để ý anh ta được chứ?

Lại nói Lữ Uyển Thành chỉ là bạn thời đại học mà thôi, khi đó vì quá chuyên tâm học hành để nhanh chóng tốt nghiệp mà cô không quan tâm ai cả, nếu không phải anh ta là lớp trưởng thì cô có lẽ đến tên cũng không nhớ chứ đừng kể việc có nhận ra hay không.

Bạch Oa Oa vừa nói xong, thân thể Lữ Uyển Thành đột nhiên di chuyển, anh ta xoay người, bước gần sát về phía cô gái. Bất ngờ trước hành động của anh, Bạch Oa Oa hơi nhú mào, theo bản năng cô lùi về sau, lưng đụng trúng vách thang máy, cảnh giác lên tiếng:

- Anh làm gì vậy?

Lữ Uyển Thành đã dẫn cô gái đến cuối đường, anh đặt tay lên vách thang máy, cúi đầu nói:

- Mới sáu năm thôi mà đã quên tôi rồi, bạn bè là như thế sao?

Bạch Oa Oa nhướn mày, hỏi ngược lại:

- Bạn bè trong ý của anh là từng học chung thì bắt buộc phải nhớ à?

Người đàn ông nhếch môi, ẩn ý đáp:

- Bạn học thì có thể không nhớ, nhưng không lẽ... đến người từng theo đuổi cũng quên sao?

!!

Câu nói của Lữ Uyển Thành chợt làm không gian xung quanh trở nên im ắng hơn hẳn. Đến cả hai con người trong đó cũng đứng bất động, không hề nhúc nhích. Nếu không phải những con số trên bảng hiển thị vẫn đang giảm

dần thì thật sự đây giống như một bức hình tĩnh, không có bất cứ sự chuyển động nào.

Bạch Oa Oa đứng sững nhìn người đàn ông, qua vài giây sau cô mới chớp mắt, bật thốt thành tiếng:

- Hà?

Cùng lúc đó, trong đầu cô đột nhiên hiện ra một chuyện. Chính là về khoảng thời gian lúc trước, khi cô học năm cuối đại học. Khi ấy... a... cô nhớ ra rồi. Chính là lúc đó, trong số những người từng theo đuổi cô thời còn ghế nhà trường, có một người để lại ấn tượng rất lớn. Thanh niên vàng trong làng nghiêm túc... học bá của những học bá ngành IT - Lữ Uyển Thành!

Nhưng mà khi ấy, trong mắt cô chỉ có một mình Trịnh Gia Đình, nên không để ý đến ai cả, cứ trực tiếp từ chối. Mặc dù Lữ Uyển Thành là người may mắn khiến cô có ấn tượng, thế nhưng kết cục vẫn là người dưng.

Trong những tháng năm của tuổi trẻ, tôi đã vì thương một người mà khước từ những người thương mình.

Lần này.. sẽ khác chứ?

=====

Thời gian trôi qua, rất nhanh đến buổi tối, Âu Dương Vô Thần đã trở về khách sạn. Trên đường đi, anh có mua một ít bánh ngọt về cho Âu Dương Thiên Thiên, lúc này cả hai đang cùng ngồi trên ghế thưởng thức nó.

Âu Dương Thiên Thiên dạo gần đây có chút thèm ngọt, vậy nên rất vui vẻ khi ăn bánh. Nhớ đến chuyện lúc sáng, cô vừa ăn vừa lên tiếng:

- A Thần, anh còn nhớ cô bạn lúc nhỏ em đã kể với anh không?

Âu Dương Vô Thần tỉ mỉ bóc vỏ bánh, vừa đút cô ăn vừa đáp:

- Nhớ, tên là Bạch Oa Oa đúng chứ?

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, nói tiếp:

- Ủm, chính là cô ấy. Nghe nói đã được chọn vào làm việc ở công ty PJH rồi, anh có thể giúp em nhắc người đứng đầu bên đó... chiếu cố Oa Oa một chút được không?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, bình tĩnh trả lời:

- Việc này anh có biết rồi. Nghe nói bên bộ phận pháp luật mới có thêm người vào, dù là người mới nhưng đã giữ chức cố vấn chính. Ngày đầu tiên đi làm còn mang về cho công ty bản hợp đồng lớn nên rất được xem trọng. Có lẽ là bạn em đấy.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt miếng bánh trong miệng, điên cuồng gật đầu:

- Phải phải, chính là cậu ấy.

Âu Dương Vô Thần tiếp tục đưa bánh đến trước mặt cô, thở một hơi nói:

- Vậy thì em không cần lo lắng, PJH rất xem trọng nhân tài. Hơn nữa những người có năng lực thực sự thì không cần ai giúp đỡ đâu.

Âu Dương Thiên Thiên há miệng, ngậm lấy miếng bánh từ tay người đàn ông, chớp chớp lên tiếng:

- Em không phải không tin vào năng lực của Oa Oa, nhưng với cương vị là bạn từ nhỏ, em vẫn muốn cậu ấy có thể bước trên con đường thẳng tiến thật thuận lợi. Và lại môi trường làm việc của cậu ấy rất cạnh tranh, nhiều lúc có thể vì một bản hợp đồng mà gây chuyện xấu, hãm hại lẫn nhau,

không phải là không có khả năng. Em chỉ không muốn Oa Oa bị tổn hại mà thôi.

Âu Dương Thiên Thiên từ nhỏ đến lớn chỉ có một cô bạn duy nhất này, vui buồn gì cũng chia sẻ với cô ấy, Bạch Oa Oa còn là người tốt bụng, chân thành, người duy nhất yêu thương và không lợi dụng Âu Dương Thiên Thiên, vì vậy cô muốn đối xử thật tốt với cô ấy.

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên hơi hạ giọng, nói:

- Đạo gần đây Oa Oa gặp vài chuyện không vui, vì bạn trai ngoại tình mà trong lòng thường xuyên buồn bã. Cậu ấy đã thay đổi mình, cũng thay đổi mọi thứ xung quanh, với hi vọng có thể bắt đầu lại từ đầu. Em muốn Oa Oa có thể có chỗ dựa vững chắc, ít nhất không chỉ có em, mà còn có trong công việc.

Âu Dương Vô Thần nghe đến đây, không còn gì để phản bác nữa, anh chỉ đành đồng ý:

- Được rồi, anh sẽ khéo léo nhắc nhở người bên công ty, để ý đến cô bạn đó của em một chút, vừa ý chưa?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô ôm lấy tay người đàn ông, dụi dụi khen:

- Anh là tốt nhất!

Nói rồi, cả hai lại vui vẻ ăn bánh ngọt. Một lúc sau, nhân cơ hội tâm trạng Âu Dương Thiên Thiên đang tốt, Âu Dương Vô Thần liền lên tiếng:

- Vài ngày nữa em có thời gian không? Cùng đi với anh một chuyến?

Âu Dương Thiên Thiên thản nhiên ăn bánh ngọt, đáp:

- Từ ngày sang đây ngoài việc đi gặp mặt lão đại anh thì em có gì bận chứ? Anh muốn đưa em ra ngoài chơi sao? Đi đâu?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, chậm rãi nói:

- Về nhà của anh.

Câu trả lời của Âu Dương Vô Thần khiến Âu Dương Thiên Thiên chột ngừng lại, khóe miệng cô hơi hạ xuống, nhìn người đàn ông hỏi:

- Tại sao... đột nhiên lại về nhà của anh?

Âu Dương Vô Thần đảo mắt, rất tự nhiên đáp:

- Bà nội anh muốn gặp em, hơn nữa anh cũng muốn giới thiệu em với mọi người trong gia đình.

"Thích" - Lồng ngực Âu Dương Thiên Thiên vô thức đập mạnh. Cô mím môi, bất giác im lặng.

"Mọi người trong gia đình"... có phải bao gồm ba của A Thần không? Người đàn ông vẫn chưa chắc chắn đó... liệu khi gặp cô sẽ như thế nào? Bí mật về Đường Nhược Vũ... có khi nào sẽ bị lộ ra lúc đó?

Âu Dương Thiên Thiên dời tầm mắt, có chút lo lắng nổi lên trong lòng. Thấy cô như vậy, người đàn ông cũng nhận ra sự thay đổi, hỏi:

- Em không muốn sao?

Âu Dương Thiên Thiên siết tay, không tự chủ rũ mắt. Nói thật ra thì... cô sợ. Cô vẫn chưa tìm ra cách để có thể đối diện với sự thật. Nếu như ngày hôm đó trở thành một ngày không may mắn và mọi chuyện bị bại lộ, vậy thì cô sẽ đối mặt với Âu Dương Vô Thần như thế nào?

Không nghe thấy câu trả lời, Âu Dương Vô Thần bắt đầu nghi ngờ, anh nhú mày, gọi tên cô gái:

- Thiên Thiên?

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt lại, cô bặm môi, cố nghĩ ra một điều gì đó. Có thể là lời từ chối cũng được, thế nhưng... đầu óc lúc này hoàn toàn trống rỗng, cô không nghĩ được gì cả. Ngay lúc đó, đột nhiên một âm giọng vang lên, câu nói mà Tiêu Tử Du từng nói với cô...

"Cuộc đời này sống cho bản thân mình là đủ rồi, em yêu người nào thì hãy cố gắng nắm giữ người đó, đừng để vì những ngoại cảnh tác động mà làm mất đi tình cảm của hai người.... Cái gì đến rồi sẽ đến, lúc đó bản thân quyết định như thế nào... em sẽ biết thôi."

Cái gì đến rồi sẽ đến... đúng vậy, sự thật luôn luôn phải lộ diện, sớm hay muộn thì có khác gì? Cô cũng đâu có chạy trốn được..

Nghĩ đến đây, tâm hồn cô đột nhiên thấy nhẹ nhõm. Hít vào một hơi sâu, Âu Dương Thiên Thiên ngẩng mặt lên nhìn Âu Dương Vô Thần, mỉm cười nói:

- Được, em đi cùng anh.

Câu chuyện kéo dài 15 năm này, có lẽ đến lúc nên rõ ràng rồi. Dù là ân hay oán, là nhân duyên hay là nghiệp duyên, thì cũng phải đối mặt mới biết được.

Sự lựa chọn của ta khi ấy... sẽ là sự kết thúc cho mọi chuyện của đời trước!

Đọc xong nhớ like chap cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 825: Giải Đáp Những Thắc Mắc

Vài ngày sau đó, vào một buổi sáng đẹp trời, Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần hiếm khi cùng thức giấc một lúc, cả hai như một đôi tình nhân trẻ, thân mật rời giường. Sau khi vệ sinh cá nhân xong xuôi, Âu Dương Thiên Thiên ngồi đợi trên ghế, bỗng trong lồng ngực xuất hiện một cảm giác rất lạ, khiến cô không ngừng bồn chồn.

Đêm qua cô đã ăn cái gì không vệ sinh ư? Bụng tại sao cứ cảm thấy khó chịu thế nhỉ??

Âu Dương Thiên Thiên một tay xoa bụng mình, lẩm bẩm không thành lời. Lúc này, Âu Dương Vô Thần từ trong phòng bước ra, anh mặc một bộ đồ thoải mái, lên tiếng:

- Hôm nay nhà hàng của khách sạn đóng cửa, anh ra ngoài mua đồ ăn sáng cho em, vẫn như cũ đúng chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, liền đảo mắt vài giây rồi đáp:

- Ừm, hôm nay có thể thay đổi chút ít được không, em không ăn bất cứ thứ gì, thay vào đó, anh hãy mua cho em thứ gì đó thanh đạm một chút.

Âu Dương Vô Thần nhìn cô với ánh mắt hoài nghi, hỏi:

- Tại sao lại đổi?

Âu Dương Thiên Thiên nở nụ cười như không có chuyện gì, nhún vai trả lời:

- Không có gì, chỉ là đột nhiên em muốn vậy thôi, không được sao?

Vừa nói, cô vừa bày ra vẻ mặt nũng nịu với người đàn ông trước mặt, đến cuối cùng, vẫn là không kháng cự lại được, Âu Dương Vô Thần bất đắc dĩ phải đồng ý.

Dù sao thì.. thay đổi một chút cũng tốt mà.

Và với ý nghĩ đó, anh rời khỏi căn phòng. Thế nhưng ngay sau khi anh đi ra, Âu Dương Thiên Thiên đột ngột đứng bật dậy, cô lao đến bồn rửa mặt gần đó, cúi đầu nôn thốc nôn tháo.

Trong dạ dày vốn không có gì nên thứ ra ngoài chỉ có nước, dù vậy Âu Dương Thiên Thiên cũng phải nôn đến mấy lần. Sau một lúc, cô ngẩng mặt lên, mở vòi nước, đưa tay hứng một ít rồi rửa sạch miệng mình. Khuôn mặt vẫn chưa giãn ra, dường như sự khó chịu trong người chưa tiêu tan hết vậy.

Không hiểu tại sao lúc này vừa nghĩ đến món bún tết sống 3 phần mà cô vẫn thường ăn vào buổi sáng thì liền cảm thấy buồn nôn rồi, bình thường đó là món cô luôn đòi Âu Dương Vô Thần mua cho, thế nào hôm nay lại cảm thấy nó khó chịu như vậy? Cảm tưởng như... có chút kinh tởm... Mặc dù chỉ có 3 phần sống thôi, còn chưa là gì so với lúc trước cô ăn sống 7 phần nữa đấy! Tại sao vậy chứ?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, cảm thấy bản thân dạo gần đây cứ kì lạ, độ nhạy cảm cũng nhiều hơn bình thường, không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

"Ting" - Đúng lúc này, tiếng chuông cửa bỗng vang lên, Âu Dương Thiên Thiên không nói không rằng quay đầu, đi thẳng về phía đó. Mở cửa ra, cô trực tiếp lên tiếng:

- Sao anh đi nhanh..... - Lời đang nói bỗng dừng ngừng lại, Âu Dương Thiên Thiên kinh ngạc khi phát hiện người đứng trước mặt mình không phải Âu Dương Vô Thần, liền thốt lên:

- Nữ hoàng Vivian?

Người phụ nữ đứng trước cửa, cười gượng đáp:

- Chào buổi sáng, Thiên Thiên!

....

Sau màn chào hỏi ngoài ý muốn, Âu Dương Thiên Thiên mời Vivian vào trong, ngồi xuống ghế, cô cẩn thận rót nước, vừa nói:

- Thật xin lỗi nữ hoàng, lúc này tôi cứ tưởng A Thần về, nên....

Vivian lắc đầu, bình tĩnh đáp:

- Không sao đâu, là do tôi đến mà không báo trước thôi.

Dừng một chút, cô lên tiếng:

- À phải, đừng dùng từ "nữ hoàng" nữa, gọi tôi Vivian được rồi. Ở đây cũng không có người ngoài.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, không tự nhiên gạt đầu. Đẩy ly nước về phía người phụ nữ, cô bắt đầu kiếm một chủ đề:

- Kể từ lần gặp mặt trước đến giờ tôi không nghe tin về mọi người nữa, tôi cứ tưởng mọi người đã về nước cả rồi.

Vivian nhẹ nhàng cầm ly nước lên hớp một ngụm, đồng thời trả lời:

- Cũng không hẳn là tất cả, trước mắt chỉ có Elena và Andrew về Trung Quốc thôi, họ tiễn lão đại chúng tôi một đoạn đường, nên tiện thể trở về

luôn. Selina và Stefan có việc riêng cần làm, tôi thì còn muốn ở đây "chơi" thêm chút nữa, và lại... cũng là muốn đi cùng cô và Âu Dương Vô Thần.

Âu Dương Thiên Thiên bày tỏ vẻ mặt ngạc nhiên, lên tiếng:

- Đi cùng em và A Thần?

Người phụ nữ gật đầu, rồi chậm rãi nói:

- Phải, là cùng hai người về nhà của Phelan. Em định đi vào sáng nay đúng không?

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, đôi con ngươi rất bất ngờ nhìn Vivian, hỏi:

- Tại sao... chị biết chuyện này?

Vivian cười mỉm, thoáng ý che giấu đáp:

- Đừng thắc mắc gì cả, tôi chỉ cần em biết, sẽ có thêm một người nữa đi chung là được rồi. Và đương nhiên, sự có mặt của tôi là với mục đích tốt, tôi không bao giờ làm tổn hại đến em, càng không có ý nghĩ xấu với Phelan.

"..."

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, bất giác im lặng một lúc, qua vài giây, cô nhỏ giọng trả lời:

- Được rồi.

Cuộc nói chuyện không lâu sau đó rơi vào tĩnh lặng, Vivian không nói thêm gì, chỉ bình thản ngồi đó uống nước. Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô đảo mắt, muốn tìm một chủ đề để phá đi bầu không khí ngưng ngùn. Lúc này, như nhớ đến chuyện gì đó, cô bèn lên tiếng:

- Vivian, tôi có nghe nói về việc mọi người trong hội từng trải qua khoảng thời gian đào tạo, rồi sau đó mới gia nhập chính thức, có phải không?

Người phụ nữ gật đầu, thành thật đáp:

- Đúng vậy, chúng tôi đa số đều được huấn luyện trong nhiều năm trước khi gia nhập hội, có chuyện gì sao?

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cẩn trọng dò hỏi:

- Vậy... tại sao mọi người lại gia nhập hội? Tại sao lại chịu trải qua huấn luyện?

Vivian lần này nhú mày, bất giác hỏi ngược lại:

- Ý em là gì?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, hai tay không tự chủ đan vào nhau, nói:

- Tôi không biết thực chất hai từ "huấn luyện" có sức nặng như thế nào, nhưng tôi có thể phần nào đoán ra sự khắc nghiệt của nó qua những điều mà mọi người đã thể hiện. Để có được những kỹ năng về mọi thứ như bây giờ, có lẽ mọi người đã chịu không ít gian khổ, bồi dưỡng và tu luyện bởi những hình thức khắc khe, nhưng mà.... tại sao mọi người phải cần như vậy?

- Tôi không hiểu... mọi người gần như... đã có tất cả. Gia tộc, địa vị, thân phận, tiền bạc hay quyền lực đều không thiếu, thậm chí cô còn là một nữ hoàng của một đất nước, của vương quốc Anh to lớn, nhưng mà tại sao.... lại cần phải học những điều khó khăn thế? Rồi sau đó thực hiện những nhiệm vụ rất nguy hiểm nữa, để được gì chứ? Mọi người không sợ sao?

Nghe những lời của Âu Dương Thiên Thiên, Vivian đã hiểu ra vấn đề, cô rũ mắt, giọng bỗng thay đổi:

- Thiên Thiên, theo em nghĩ, con người sợ nhất là điều gì?

- Có lẽ là sợ chết? - Âu Dương Thiên Thiên trả lời.

Vivian nhếch môi, tán thành nói:

- Đúng, là sợ chết. Nhưng đó chỉ là với những người bình thường, còn với chúng tôi... trở thành một kẻ bỏ đi còn là nỗi sợ lớn hơn thế.

"...."

Người phụ nữ ngược mắt lên, nhìn thẳng Âu Dương Thiên Thiên ngồi phía trước, nói tiếp:

- Chúng tôi không phải người bình thường, không được sinh ra trong gia đình bình thường, không được lựa chọn để trở thành một người bình thường, có một công việc bình thường và kiếm ra tiền. một cách bình thường. Chúng tôi là những đứa trẻ được chọn ngay từ khi trong bụng mẹ, mục đích để chúng tôi sinh ra và tồn tại chính là vì việc lớn hơn và có ảnh hưởng hơn đến thế giới này. Chúng tôi được nuôi dưỡng khác những đứa trẻ bình thường, lớn nhanh hơn, biết mọi thứ sớm hơn và phải vào đời sớm hơn. Chúng tôi là những người mang cái danh "thừa kế", là những kẻ được chọn để trở thành một phần có ý nghĩa với xã hội. Chúng tôi được học để kế thừa ngai vàng, không phải chỉ để sống. Nhưng mà... em nghĩ sẽ có bao nhiêu người... làm được điều đó? Trong hàng trăm người? Ngai vàng chỉ có một, vậy nên chúng tôi cũng chỉ có một con đường, chính là chiếm được nó. Đương nhiên, con đường đến đó chưa bao giờ là điều dễ dàng, và chúng tôi phải học cách bỏ ra rất nhiều thứ.

Dừng một chút, Vivian hơi thở ra, giọng có chút buông lỏng:

- Khi còn nhỏ, chúng ta luôn nghĩ về một thế giới màu hồng như nhau, nhưng càng lớn, chúng ta sẽ càng hiểu, thế giới xung quanh tồn tại quá nhiều chuyện mà chỉ có thể tập cách chấp nhận, chứ làm cách nào cũng không thể thay đổi được. Chuyện buồn càng nhiều, nỗi thất vọng càng lớn, rồi cứ thế biến thành tuyệt vọng, chúng ta sẽ tôi luyện được cách trơ lì với tất cả những gì xảy ra, thậm chí đối diện với đau thương cũng trở nên rất vô cảm. Chúng tôi là những người như thế, lớn lên như thế, và không có lựa chọn, vậy nên chúng tôi bắt buộc phải trở nên mạnh mẽ, phải chấp nhận đánh đổi những cái giá đắt nhất để có thể tồn tại. Nói một cách khác, sự hiện diện của chúng tôi trên đời này chỉ có hai mục đích, một là thành kẻ ngồi trên ngai vàng, hai là kẻ bỏ đi. Đối với một số gia tộc, sự bỏ đi đó... có khi chính là việc kết thúc của một sinh mạng.

- Vì vậy, chúng tôi tìm sự sống trong chính con đường chết, chúng tôi phải tự xây vỏ bọc cho chính mình, và cũng tự học cách bảo vệ chính mình. Cái gia tộc cho chúng tôi chỉ là cái danh, nó không đại diện cho việc chắc chắn sẽ thành "người thừa kế", hoặc nó chỉ là cái đích để chúng tôi cố gắng đạt được, còn để làm được, thì chúng tôi phải tìm cách khác. Và cách mà chúng tôi chọn...

- Chính là đánh đổi mình để mạnh mẽ hơn. - Âu Dương Thiên Thiên bỗng lên tiếng, lời nói của cô như thể một câu trả lời đúng, vang lên khẳng định.

Vivian gật nhẹ đầu, không phủ nhận đáp:

- Đúng, chính là đánh đổi mình để mạnh mẽ hơn. Chúng tôi cần điều đó, so với việc chết trong một thân phận bỏ đi, chúng tôi có thể chấp nhận bất cứ khó khăn nào, chỉ để trở nên mạnh mẽ hơn. Gia tộc không cho chúng tôi quyền lực khi chúng tôi chưa là người thừa kế, không cho chúng tôi chỗ dựa, càng không cho chúng tôi cái gọi là năng lực bảo vệ bản thân mình, vậy nên chúng tôi chỉ có thể tự tạo cho mình mà thôi. Và người đã giúp chúng tôi trở thành như ngày hôm nay, chính là lão đại.

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 826: Cuộc Gặp Gỡ Đầu Tiên

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, tâm tư được khai phá không ít, cô không ngờ các hào môn nước ngoài tranh giành quyền lực lại kinh khủng như thế, càng không nghĩ đến Tiêu Tử Du lại có phần liên hệ lớn như vậy trong cuộc sống của những người này. Giúp đỡ bọn họ có được những kỹ năng của bây giờ, "lão đại" đó thật sự lợi hại hơn cả tưởng tượng của cô.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, chậm rãi hỏi tiếp:

- Tôi nghe nói... A Thần là học trò đầu tiên của Tiêu Tử Du, bọn họ đã gặp nhau như thế nào, cô có biết không?

Vivian nhướn mày, đáp với giọng lạnh nhạt:

- Về chuyện này, tôi đoán chắc Phelan vẫn chưa nói với em đúng chứ? Cậu ta không muốn cho em biết, vậy thì hẳn có lý do riêng, em không cần cố tìm hiểu sâu để làm gì.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, liền phản bác:

- Tôi không phải cố tình muốn tìm hiểu, tôi chỉ muốn biết thêm về mối quan hệ của anh ấy với lão đại mà thôi. Tôi luôn cảm thấy giữa họ, có mối liên hệ rất đặc biệt, là thứ mà giữa chúng tôi không có.

Người phụ nữ nghe đến đây, ánh mắt có chút đánh lại, lên tiếng:

- Thiên Thiên, em rất thông minh, tôi nghĩ em đã phải nhận ra chứ? Rằng Phelan không muốn em bước vào thế giới của cậu ta, cũng không muốn em liên can gì đến lão đại của chúng tôi.

- Tôi biết. - Ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên trả lời:

- A Thần luôn trốn tránh những vấn đề liên quan đến Tiêu Tử Du, chính là vì anh ấy không muốn tôi hiểu quá nhiều về cái thế giới mà anh ấy đang sống, không muốn tôi giống như anh ấy, trải qua khoảng thời gian khó khăn và nguy hiểm. Nhưng mà Vivian, tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ là một trong số các cô, nhưng bây giờ tôi đang ở đây rồi, bên cạnh cô và bên cạnh Âu Dương Vô Thần, tôi không còn là Âu Dương Thiên Thiên với khoảng cách như lúc trước nữa. Nếu tôi đã ở đây rồi, thì tôi muốn biết mọi việc liên quan đến anh ấy, và nếu như có một phần nào đó quá khứ mà tôi không biết, thì tôi hi vọng cô có thể nói cho tôi, ít nhất điều đó khiến tôi hiểu rõ hơn về người đàn ông tôi yêu.

"..."

Vivian nghe xong, bất giác im lặng. Cô nhìn Âu Dương Thiên Thiên với ánh mắt do dự. Một lúc sau, buông ly nước trong tay ra, cô nhẹ nhàng nói:

- Nếu em đã muốn vậy thì... được rồi.

Dừng một chút, cô lên tiếng:

- Đây là chuyện không có bao nhiêu người biết cả, nhưng tôi lại rất may mắn khi là người trong số ít đó nghe được chuyện này từ chính miệng Phelan. Khoảng 10 năm trước, khi tôi trốn chạy khỏi nước Anh và lạc sang biên giới Mỹ, tôi đã tình cờ gặp cậu ta. Lúc đó, tôi bị thương rất nặng, tâm lý cũng không ổn định. Khoảng thời gian vài tuần sau khi tôi tỉnh dậy, tôi đã bị stress nghiêm trọng, đỉnh điểm là khiến bản thân rơi vào trầm cảm trong một thời gian dài. Phelan đã phải thuê bác sĩ tâm lý chữa trị cho tôi, và trong suốt khoảng thời gian đó, cậu ta là người duy nhất bên cạnh nói

chuyện với tôi. Phelan nói với tôi rất nhiều thứ, tôi không nhớ hết tất cả, duy chỉ có câu chuyện về cậu ấy và lão đại là tôi nhớ rất rõ. Cậu ta kể, vào một đêm đông mười sáu năm trước....

....

Âu Dương Vô Thần lúc bấy giờ chỉ là một đứa trẻ 10 tuổi, đang đứng dưới trời tuyết và chịu đựng mức nhiệt độ cực thấp. Cái giá rét của mùa đông làm cậu bé như biến thành đá, thân hình cứng ngắc và sắc mặt thì tái xanh. Chưa hết, cậu bé đứng một mình trong khu rừng hoang vu và bao quanh bởi những tiếng động của thú hoang, thế nhưng Âu Dương Vô Thần lại không tỏ ra sợ hãi, ngược lại chỉ an tĩnh đứng một chỗ. Không biết vì cái lạnh đã làm cậu bé không nhúc nhích được, khuôn mặt không thể biến đổi cảm xúc, hay là do chính bản thân cậu ấy không hề sợ hãi những thứ xung quanh nữa.

Lúc này, từ trong màn đêm bỗng xuất hiện một thứ ánh sáng chói lóa, hai thân ảnh chậm rãi tiến về phía trước, nhưng gần đến cậu bé thì dừng chân lại. Chậm rãi nhả chiếc đèn pin xuống, người đàn ông lộ diện khuôn mặt mờ ảo trong màn đêm, tay vừa cầm chiếc xe kéo vừa lên tiếng:

- Đại tiểu thư, ở đây có người.

Khi nghe câu nói của anh ta, người phía sau liền tiến lên một bước, trong bộ đồ được bao bọc bởi lông thú dày dặn, cô gái chớp mắt nhìn Âu Dương Vô Thần, sau vài giây thì chột hỏi:

- Nó chết chưa vậy?

"..."

Người đàn ông nhíu mày, tỏ vẻ nghi hoặc. Anh ta bước về phía Âu Dương Vô Thần, dường như có ý muốn kiểm tra, thế nhưng chưa kịp làm gì thì cậu bé đó bỗng lên tiếng:

- Cút đi!

Giọng nói khàn đặc nhưng mang theo sự nguy hiểm không hề nhỏ, khiến người đàn ông bất giác đứng sững, không nói nên lời.

Đúng lúc này, từ xa truyền đến những tiếng hô vang lớn:

- Hurry up, split up and find your master.

(Mau lên, chia nhau ra và tìm cậu chủ đi.)

- The last signal is that he is here, find it quickly.

(Tín hiệu cuối cùng cho thấy ngài ấy đang ở nơi này, mau chóng tìm đi.)

- Hurry!!!

(Nhanh lên!!)

...

Hàng loạt những giọng nói của nhiều người vang vọng trong không gian đêm tối, cùng với đó là những ánh sáng chiếu loạn xạ, tiếng bước chân dồn dập và mặt đất rung chuyển nhẹ nhàng.

Cô gái quay đầu nhìn lại, thấy những thân ảnh di chuyển xa xa, cô chớp mắt lạnh nhạt.

Cái gì đây? Tìm người sao? Tìm người nào vào giờ này vậy?

Đoạn hội thoại lúc này chắc đang nói về một người nào đó ở trên này. Vậy không lẽ...?

Cô gái lại quay đầu nhìn về phía Âu Dương Vô Thần, nhàm chán suy diễn.

À, vậy ra "cậu chủ " trong những lời đó là chỉ thằng nhóc này sao? Nó bỏ nhà đi? Chạy lên trốn nơi rừng rú? Tuổi trẻ bồng bột, chưa trải sự đời hả?

Với ý nghĩ đó, cô gái nhặt nhẽ thở hắt ra một hơi, rồi lên tiếng:

- Mặc kệ nó, tiếp tục đi.

Ngày hôm nay đủ phiền rồi, nhanh chóng đem sổ thuốc này lên cho tên biến thái kia rồi về ngủ thôi.

Dứt lời, cô nhấc chân tiến về phía trước, khoanh khắc đi ngang qua người Âu Dương Vô Thần, hai luồng khí lạnh như chạm nhau, khoảng cách gần trong tích tắc. Vốn là không muốn để ý đến cậu bé đó, nhưng câu nói tiếp theo đã khiến bước chân cô ngừng lại:

- Như thế này... có phải đã trở nên mạnh mẽ hơn?

Âm thanh nhỏ gần như chỉ là lẩm bẩm nhưng trong đêm tối lại phát ra sự to lớn kinh hồn, dội thẳng vào tai hai con người đang đứng gần đó. Cô gái chớp mắt bình tĩnh, liếc một đường sắc bén nhìn sang cậu nhóc bên cạnh, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là:

"Gì đây? Lên rừng đứng để nói nhảm thế này à?". Thế nhưng rồi ngay sau đó, một thắc mắc khác đã hiện ra.

Mà khoan đã, thằng nhóc này nói tiếng Hoa à? Nó là người Trung Quốc sao? Nhìn mặt cũng hơi lai đấy!

Âu Dương Vô Thần vẫn đứng im như tượng, khuôn mặt trắng bệch và lạnh tanh, miệng vẫn mấp máy:

- Không được... vẫn chưa đủ, tôi cần.... trở nên mạnh hơn nữa....

"..."

Khóe môi cô gái hơi giật giật, trong lòng thầm nghĩ đã gặp phải một đứa điên rồi, cô tặc lưỡi, thân thể di chuyển như muốn rời đi.

- Mạnh hơn... để giết chết tất cả.... - Ngay sau đó, một câu từ tiếp tục phát ra. Giây phút lời nói không ai có thể tưởng tượng này thoát khỏi miệng của Âu Dương Vô Thần, cô gái kia đã dừng chân thêm một lần nữa.

Dời tầm nhìn về lại chỗ cũ, cô nhìn thẳng đứa trẻ đứng bên cạnh. Ở một góc độ, ánh mắt cô bắt được những gì rõ ràng nhất từ cậu ta. Một đôi mắt to, bên trong ẩn chứa con người đen như mực, khóe mắt lại dài, rất sắc. Đôi mắt này rất sắc bén, nó sắc đến mức trong bóng đêm cũng toát ra thứ ánh sáng không thể xem thường. Thế nhưng mà... thứ ánh sáng đó lại xuất phát từ.... sát ý?

Đúng vậy, thứ sát ý nồng đậm được bao trọn bởi lòng thù hận, là thứ sát ý mang ý nghĩ muốn hủy diệt. Ánh mắt này... đến từ một đứa nhóc vài tuổi sao? Phải có bao nhiêu hận thù... mới khiến một đứa trẻ mang ánh mắt này chứ? Thú vị đấy.

Nghĩ đến đây, khóe môi cô gái hơi nhếch lên, há miệng, cô chậm rãi nói:

- Không được đâu, dù người có đứng ở đây thêm vài tiếng nữa, thì người cũng không thể trở nên mạnh mẽ hơn được.

Câu nói này ngay tức khắc thu hút sự chú ý của Âu Dương Vô Thần, khiến cậu ta có chút phản ứng, cứng nhắc quay đầu về phía cô gái.

Thấy vậy, cô nhướn mày, bày ra vẻ mặt khinh bỉ, nói tiếp:

- Người không hiểu hết ý nghĩa của từ "mạnh mẽ" đúng chứ? Thế nên mới đứng đây như vậy. Nếu chỉ nghĩ được đến thế thì kết cục của người sẽ chỉ có chết thôi, chết như một tên ngốc vậy. Không có chút gì là mạnh mẽ ở đây cả.

Âu Dương Vô Thần lần đầu chớp đôi mắt có hồn, cậu ta nhìn cô gái trước mặt, bất giác im lặng.

Khóe miệng càng câu lên cao hơn, cô gái hơi cúi đầu, nghiêng người về phía cậu bé, hỏi:

- Ta biết cách để khiến người trở nên mạnh mẽ hơn, theo đúng cái cách mà người muốn. Có hứng thú nghe thử không?

Âu Dương Vô Thần nhìn chính diện cô gái, trả lời một cách ngắn gọn:

- Có!

- Người phải loại bỏ tất cả những cảm xúc không quan trọng khác, thay vào đó, nâng cao ý chí của mình. Hãy sống bằng mắt, đừng sống bằng trái tim. Thấy thôi, đừng cảm nhận, bởi vì thấy thì sẽ không đau, còn cảm nhận.... sẽ lưu lại vết thương lòng không dứt. Chỉ có như vậy, người mới trở nên mạnh mẽ hơn, mới có thể làm được điều người muốn làm, có hiểu không?

- Tuy nhiên, trước khi thực hiện được điều đó, người phải làm một việc khác. Chính là quay đầu và trở lại nơi người thuộc về, muốn điều gì, đầu tiên người phải học được cách sống sót đã, nhóc!

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 827: NhữNg BiếU HiệN

Vivian kể xong, không khí trong căn phòng thay đổi đi hẳn, dường như tâm trạng của cả hai cô gái đều ảnh hưởng bởi câu chuyện của Âu Dương Vô Thần, khi mà hoàn cảnh dẫn đến nó lại vô cùng éo le, ngang trái.

Hóa ra anh ấy đã từng có một quá khứ tệ đến vậy, đứng một mình dưới tuyết trong đêm đông sao? Âu Dương Thiên Thiên tự hỏi điều gì khi đó đã xảy ra khiến một đứa bé tuyệt vọng đến mức phải làm như thế?

Vivian đã kể thì kể cho hết, cô nuốt một ngụm nước bọt rồi nói tiếp:

- Lão đại nhận Phelan làm học trò từ đó, cô ấy vì cậu ta mà làm rất nhiều thứ, mở trường học, thành lập hội, đào tạo nhân tài... dường như mọi thứ đều từ cậu ấy mà có.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, mở to mắt kinh ngạc, hỏi:

- Hội cũng là vì A Thần mới thành lập sao?

Vivian gật đầu, lên tiếng:

- Đúng vậy, điều này là tôi vô tình biết được. Phelan cứ ngỡ hội đã thành lập từ rất lâu nhưng không, là khi cậu ấy gặp được lão đại thì mới có nó, cậu ấy là lí do hội được ra đời. Không chỉ thế, vì để qua mắt nhà Bush, lão đại còn mua lại một ngôi trường có tiếng ở Mỹ, rồi dùng nó làm nơi để dạy cậu ta. Trong suốt những năm tháng học ở đó, dưới lớp vỏ bọc một học

sinh thường xuyên đi đi về về, cậu ấy đã trải qua những lớp huấn luyện và đào tạo vô cùng khắc nghiệt, có những lúc sẽ để lại vết thương nhưng Phelan luôn biết cách che giấu, và những kì kiểm tra, lão đại sẽ chủ trương tổ chức những đợt "cắm trại" dài hạn, cứ như thế, họ làm việc đó trong nhiều năm, mà ngay dưới con mắt của gia tộc mạnh nhất nhì thế giới ngầm, cũng thần không biết quỷ không hay.

Âu Dương Thiên Thiên lần này trực tiếp há hốc mồm, cô không thể nghĩ đến những chuyện như vậy lại có thể xảy ra.

Tiêu Tử Du.... thật sự... vượt ngoài sức tưởng tượng của cô!

Thành lập hội? Để tiếp nhận và đào tạo những con người này? Mua trường học? Làm tất cả mọi thứ mà không e ngại ai? Tiêu Tử Du có quyền lực đến mức nào nữa chứ?

Cô ấy còn không sợ hãi một gia tộc mạnh nhất nhì thế giới ngầm, vậy thì thân phận... chắc chắn rất lớn. Thậm chí, nó có thể còn lớn hơn cả những gì mà cô biết.

Vivian thở ra một hơi, nói:

- Thiên Thiên, đây là chuyện bí mật, hi vọng em sẽ giữ trong lòng một mình, đừng nói với bất kì ai.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, gật đầu đáp:

- Em biết rồi.

Vivian nhận được câu trả lời, đột nhiên im lặng vài giây, sau đó lại lên tiếng:

- Còn nữa... có một chuyện tôi nghĩ tôi nên giải thích rõ ràng với em. Đó là về mối quan hệ giữa tôi và Phelan.

Vế sau của người phụ nữ làm Âu Dương Thiên Thiên chú ý đến, cô bắt giắc nhìn Vivian, tựa như nghiêm túc muốn nghe. Thấy vậy, Vivian chớp mắt nói:

- Tôi và Phelan là những người hiếm hoi có cùng hoàn cảnh với nhau, mặc dù tôi không quen biết cậu ta lâu như Stefan hay Andrew nhưng trong lòng chúng tôi đều có một chỗ nhất định dành cho đối phương. Đó không phải là tình yêu hay một thứ gì đó đặc biệt, nó đơn giản chỉ là sự đồng cảm... rất có ý nghĩa mà thôi. Chúng tôi có bóng tối giống nhau, vậy nên luôn khao khát việc tìm ra một loại ánh sáng có thể xóa đi tất cả những tổn thương đã chịu đựng. Khoảng thời gian gặp em như thế nào, tôi không hề biết, nhưng tôi đã biết rất rõ một Phelan khi không có em, vậy nên... đối với tôi cậu ấy rất giống tri kỉ. Tôi đã được Phelan cứu giúp, trong những khoảnh khắc tôi khó khăn nhất, trong những giây phút tôi chìm vào bóng tối của tuyệt vọng, thế nên khi cậu ấy gặp nguy hiểm tôi nhất định cũng sẽ giúp lại. Nói đúng hơn, những khi cậu ấy gặp hoạn nạn, sẽ nghĩ đến tôi đầu tiên và ngược lại.

- Chúng tôi hỗ trợ nhau mọi lúc và điều đó dần như một thói quen, nhưng đây chính xác không phải tình cảm nam nữ, nó chỉ là sự thương cảm xuất phát từ quá khứ mà chúng tôi đã trải qua thôi. Nó không giống em....

Dừng một chút, người phụ nữ kiềm chế những cảm xúc trong lòng, nhẹ giọng nói tiếp:

- Khoảng bốn năm trước, một người phụ nữ đã từng tiếp cận Phelan, đối với những kẻ như vậy, chúng tôi luôn rất đề phòng, nhưng mà... chỉ vì cô ta có gương mặt giống mẹ ruột của cậu ấy, nên Phelan đã cho cô ta ở lại bên cạnh mình. Có lẽ nguyên nhân ban đầu khiến cậu ấy gặp lão đại, chính là vì đã chứng kiến mẹ mình ra đi trong đêm đông, vì vậy khi thấy cô ta nằm co rúc trước cổng nhà trong hoàn cảnh tương tự, cậu ấy đã mềm lòng nhận làm người hầu.

- Sau này, chúng tôi biết được cô ta là nội gián do Mary FirstFlo cài vào, ngay khi đến nhà Phelan định giết chết cô ta thì phát hiện cậu ấy bị thương rất nặng. Trước khi chết, tên nội gián và Phelan đã xảy ra ẩu đả, cô ta dùng súng bắn Phelan, viên đạn xuyên vào gan làm máu chảy rất nhiều, chúng tôi phải đưa cậu ấy đến bệnh viện gấp. Cuộc phẫu thuật kéo dài hàng tiếng đồng hồ và cuối cùng cậu ấy đã sống sót. Đó là lần đầu tiên tôi thấy Phelan bị thương, và cũng là lần cuối cùng. Mãi cho đến sau này gặp em, tôi mới thấy cậu ta bị thương thêm lần nữa.

- Thế nên Thiên Thiên, lúc đầu không phải chúng tôi khó khăn với em, mà là chúng tôi sợ, sợ quá khứ một lần nữa tái hiện, và Phelan sẽ vì một người phụ nữ nào đó mà làm tổn thương bản thân mình. Chúng tôi chỉ muốn bảo vệ cậu ấy, vậy nên mới nhiều lần gây khó dễ để thử thách em. Nhưng mà sau này, chúng tôi đều nhận ra những điểm tốt ở em cũng như lí do khiến Phelan chọn em. Chúng tôi bây giờ tin tưởng, và cũng thật lòng mong hai người có thể ở bên nhau, mong rằng em có thể mang đến hạnh phúc cho Phelan, bù đắp quá khứ mang nhiều thương tổn của cậu ấy.

Vivian cũng từng giống những người khác, không hiểu vì sao Âu Dương Vô Thần lại chọn Âu Dương Thiên Thiên - một cô gái tầm thường và thua kém hơn bọn họ nhiều lần, nhưng rồi dần dần, ở bên cạnh cô ấy, họ nhận ra những cái mà họ chưa bao giờ nhìn ra ở chính mình hay những người phụ nữ khác, nó đến từ con người thật sự của Âu Dương Thiên Thiên, và tính cách chân thật nhưng thu hút, chính là lí do khiến cô ấy xứng đôi với Âu Dương Vô Thần!

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cô mím môi, không biết phải nói gì. Đảo mắt một lượt, cô lên tiếng:

- Tôi có thể hiểu, tuy là hiện tại không thể nói trước với cô điều gì, Vivian, nhưng tôi có thể chắc chắn một điều. Tương lai của tôi rất muốn có mặt A Thần, vậy nên trừ khi là anh ấy chủ động bỏ rơi tôi, bằng không... tôi

nhất định sẽ ở bên cạnh anh ấy mãi mãi. Và đương nhiên, tôi sẽ đem đến sự hạnh phúc mà tất cả chúng ta, cả tôi và cô... đều mong muốn.

Dứt lời, cả hai cùng nhìn nhau, thông qua ánh mắt, họ có thể nhận ra sự chân thật sâu tận đáy lòng. Vivian bất giác mỉm cười, thốt lên:

- Cảm ơn em.

Cuộc trò chuyện giữa hai cô gái kết thúc bằng nụ cười mãn nguyện cùng sự tin tưởng tuyệt đối đến từ cả hai phía, họ dường như đã có chung một suy nghĩ, ít nhất là vào thời điểm này.

Một lúc sau, Âu Dương Vô Thần mang theo bữa sáng quay về, khi đi vào, nhìn thấy Vivian ngồi trên ghế, anh vô thức nhú mày, hỏi:

- Tại sao cô ở đây?

Người phụ nữ nhìn anh, tỏ vẻ thản nhiên trả lời:

- Lần trước tôi nói với cậu rồi mà, tôi sẽ đi chung với hai người. Dù sao tôi cũng chưa có dịp nhìn thấy gia tộc nổi tiếng nhất nước Mỹ, nên muốn đi xem một lần cho biết.

"..."

Âu Dương Vô Thần nghe Vivian nói, anh chớp mắt vài giây nhưng không đáp lại, sau đó quay đầu về phía Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Anh mua bánh bao và súp, còn có thêm bánh ngọt cho em đấy.

Âu Dương Thiên Thiên thấy túi bánh trong tay anh, hai mắt tự động sáng rỡ, vui vẻ nói:

- Thật sao, vậy để em soạn ra đĩa.

- Không cần, để anh làm, em ngồi đó đi. - Ngay lập tức, Âu Dương Vô Thần đưa tay ra ngăn cản, anh liếc Vivian bên cạnh cô một cái rồi xoay người đi vào bếp.

Vivian biết rõ ánh mắt đó là gì, nhưng cô không quan tâm. Quay qua nhìn Âu Dương Thiên Thiên, người phụ nữ vu vơ hỏi:

- Em thích ăn bánh ngọt sao? Lúc trước không hay thấy em để ý những thứ này.

Âu Dương Thiên Thiên phì cười, tự nhiên đáp:

- Không phải thích, chỉ là dạo gần đây hay thèm ăn thôi. Hơn nữa, tôi phát hiện ăn đồ ngọt làm tâm trạng tốt hơn hẳn. Nữ hoàng, cô cũng nên thử đi.

"..."

Vivian nghe xong, chỉ ừ nhẹ coi như trả lời, không suy nghĩ gì nhiều. Vài phút sau, Âu Dương Vô Thần mang từ trong bếp ra một đĩa thức ăn và một tô súp, đặt nó lên bàn, anh nhìn người phụ nữ hỏi:

- Trước khi đến cô đã ăn sáng chưa?

Vivian nghe hỏi, liền biết dụng ý của người đàn ông, xua tay từ chối:

- Không cần đâu, tôi uống nước được rồi, hai người cứ tự nhiên đi.

Âu Dương Vô Thần nhú mày, đặt câu nghi vấn:

- Vậy là chưa ăn phải không? Để tôi pha cho cô ly sữa.

Nói rồi, không cần nghe câu trả lời từ Vivian, anh trực tiếp quay đầu đi lại vào trong. Người phụ nữ thấy vậy liền muốn đứng lên ngăn cản, thế nhưng lại bị Âu Dương Thiên Thiên dùng tay kéo về, nói:

- Cứ để anh ấy làm đi, cô tốt xấu cũng nên có chút gì đó lót dạ chứ, không thể nhịn bữa sáng được đâu.

Dứt lời, cô hướng mắt về phía đĩa bánh bao, nhanh nhẩu vươn tay ra cầm lấy một cái. Vivian không làm gì được, chỉ biết thở dài một hơi. Lúc này, chợt thấy bánh bao trên tay Âu Dương Thiên Thiên, cô thắc mắc lên tiếng:

- Không phải bình thường em hay ăn bít tết sao? Hôm nay đổi món à?

Âu Dương Thiên Thiên cười cười nhìn cô nhưng không đáp, tay nhanh nhẹn đưa nó lên cắn một miếng lớn. Thế nhưng chỉ vừa nhai chóp chép vài miếng, khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên đã đột nhiên thay đổi, biểu hiện như có chút khó chịu.

Vivian thấy vậy, ngay lập tức hỏi:

- Em sao thế?

Âu Dương Thiên Thiên không nói không rằng cau mày, sau vài giây, cô rút khăn giấy trên bàn đưa lên miệng mình, nhả ra miếng ăn bên trong. Ánh mắt đánh lại, cô nhìn thứ trong tay mà cau có.

Thịt? Bánh bao nhân thịt ư? Vị của nó như thế nào lại lạ vậy, thật khó chịu!

Ăn đường Âu Dương Thiên Thiên cau chặt lại, cô nhận ra có một xúc cảm trong lồng ngực như muốn bùng nổ, tràn lên đến cổ họng.

"Uhm" - Bất giác đưa tay lên che miệng, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên nôn khan. Hành động của cô khiến Vivian ngồi bên cạnh kinh ngạc, bất ngờ thốt lên:

- Thiên Thiên?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô bình tĩnh nuốt một ngụm nước bọt, cố trấn an lại bản thân, rồi ngược mặt lên nói:

- Tôi không sao, chỉ là... đột nhiên có chút nhẹn. Có lẽ bình thường hay ăn bữa tối cao cấp nên bây giờ ăn thịt bình thường thấy vị khác nhau quá.

Mặc dù nghe thấy những lời nửa đùa nửa thật như vậy, nhưng Vivian vẫn tỏ ra khá lo lắng, cô bối rối rót một ly nước đưa đến trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, quan tâm hỏi:

- Thật sự không sao chứ? Sắc mặt em hơi kém đấy.

Âu Dương Thiên Thiên cười gượng, xua tay đáp:

- Không sao thật mà, nhưng tôi nghĩ... có lẽ phải lấy nhân bên trong ra thôi, tôi sẽ chỉ ăn phần bánh bên ngoài.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên rút thêm vài tờ khăn giấy nữa, rồi cẩn thận tách những lớp vỏ của cái bánh bao ra. Vivian ở bên cạnh nhìn một màn này, ánh mắt sâu vài phần, im lặng không lên tiếng....

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 828: Dự Cảm Của Vivian

Sau khi hoàn thành xong bữa sáng, Âu Dương Thiên Thiên cùng Âu Dương Vô Thần và Vivian rời khỏi khách sạn, họ lên chung một chiếc xe rồi phóng ga đi mất.

Chiếc xe bọn họ di chuyển vừa vài giây, từ phía sau đã có những chiếc xe khác âm thầm nối đuôi. Trên hàng ghế lái, Kỳ Ân ngồi một cách nghiêm túc, cô liên tục quan sát mọi thứ xung quanh với ánh mắt sắc bén. Nhìn sang gương chiếu hậu, cô đưa tay lên bấm nút trên bộ đàm của mình, nói:

- Chia ra làm 3 ngã đường, kiểm tra một chút.

Từ đầu dây bên kia, giọng nói của hai cô gái khác vang lên:

- Rõ.

Sherry và Eira ngồi ở hai chiếc xe riêng biệt, sau khi nghe xong mệnh lệnh liền tự động tách ra, quẹo vào hai ngã đường, theo sau họ là vài chiếc xe khác nữa.

Kỳ Ân giữ vẻ mặt lạnh lùng, khác hẳn với biểu hiện thường ngày. Cô dường như đang rất tập trung cho một việc quan trọng, đến mức không để mình phạm một chút sai lầm nhỏ nào.

- Đội ám vệ đến đâu rồi? - Kỳ Ân hỏi.

Sherry liếc mắt quan sát tình hình bên ngoài thông qua cửa kính của mình, vừa đáp:

- Đội ám vệ xuất phát từ 10 phút trước, bây giờ có lẽ đã gần đến nơi rồi.

Kỳ Ân mím môi, lạnh lùng nói:

- Quá chậm, báo với họ trong vòng 1 phút nữa gửi tình hình về cho tôi. Nhất định phải kiểm tra kỹ càng trước khi cậu chủ đặt chân lên địa bàn của Bush.

Sherry cắn môi, nuốt một ngụm nước bọt trả lời:

- Rồi.

Eira mặt khác đi chậm hơn so với Kỳ Ân và Sherry, cô rất cẩn thận với mọi thứ trên đường đi của mình, không bỏ qua bất kì chi tiết nào. Lúc này, chợt một thứ gì đó đập vào tầm mắt, khiến biểu hiện trên khuôn mặt Eira biến đổi.

....

Chiếc xe của Âu Dương Vô Thần chạy êm trên đường, băng qua vài khúc cua, Âu Dương Thiên Thiên liền cảm nhận một không khí khác luôn vào bên trong xe. Nó có hương vị rất mát mẻ và tươi mới, giống như... mùi của biển.

Theo bản năng quay sang cửa sổ, cô nhìn cảnh vật xung quanh mình, vẫn là những con đường dài và um tùm cây cối, làm gì có biển ở đây chứ? Nhưng mà... hình như cô đã đi ra khỏi trung tâm thành phố rồi đúng không?

Vivian ngồi ghế lái đằng trước, cô liếc mắt nhìn gương chiếu hậu, âm thầm quan sát dáng vẻ của hai người đằng sau. Âu Dương Thiên Thiên tỏ

ra khá thoải mái, nhưng còn Âu Dương Vô Thần thì ngược lại, có vẻ như hơi căng thẳng khi thân thể cứng nhắc ngồi im một chỗ. Mặc dù không tỏ quá rõ ràng, nhưng chỉ cần một ánh mắt cô cũng nhận ra cậu ta đang lo lắng rồi.

Cũng phải, đưa Âu Dương Thiên Thiên về cái nơi mà bản thân ghét nhất, sao có thể không lo lắng được chứ?

Âu Dương Vô Thần đã rời Bush từ rất lâu rồi, năm năm. Một quãng thời gian dài đối với một đứa con xa nhà. Khi đó, cậu ta ra đi vì nỗi căm ghét bố cùng gia tộc tột độ, thế mà.... bây giờ lại quay trở về chỉ vì muốn bảo vệ một cô gái.

Phelan... cậu thực sự yêu Âu Dương Thiên Thiên quá nhiều, khi mà cho đi tất cả của mình như vậy.

Liếc tầm mắt xuống dưới, Vivian nhìn đôi bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, đôi con người đặc biệt phản chiếu thứ nhỏ nhắn trên ngón tay của Âu Dương Thiên Thiên. Sau vài giây, cô thu ánh mắt về lại, nhìn xuống chiếc nhẫn trên bàn tay mình. Khi đến gặp Âu Dương Thiên Thiên, cô đã phát hiện ra chiếc nhẫn đó, nó là thứ lão đại đã tặng, vậy nên cô không thể nhầm được. Và điều đáng ngạc nhiên hơn nữa, chính là trước khi lên xe, cô bí mật hỏi Âu Dương Vô Thần tại sao lại đưa nó cho Âu Dương Thiên Thiên, thì nhận được câu trả lời.... rất đau lòng.

"- Thiên Thiên cần nó hơn tôi.

- Cái gì gọi là cần hơn chứ? Cậu bảo vệ Âu Dương Thiên Thiên quá mức rồi Phelan. Đầu tiên là ám vệ, rồi đến đám vệ sĩ riêng của cậu (ý chỉ đám người Kỳ Ân), sau đó là Bush và bây giờ là chiếc nhẫn? Nó là thứ duy nhất lão đại cho chúng ta, cũng là đặc ân riêng mang tính bảo vệ độc nhất của cậu.

- Chính vì vậy nên tôi mới đưa cho Thiên Thiên. Có được sự bảo đảm của Bush là rất tốt, nhưng tôi sẽ càng yên tâm hơn nếu như có thêm "phương án dự phòng" của lão đại nữa.

- Phelan!

- Được rồi, Vivian, tôi không sao, tôi có thể tự lo cho mình được, cô thừa biết năng lực của tôi mà. Hơn nữa, không phải bên cạnh tôi còn có cô và những người khác nữa sao? Thoải mái đi, khi nào còn các người thì tôi sẽ không chết được đâu. "

...

Vivian nhớ lại đoạn hội thoại đó, cô bất giác nhắm mắt, đồng thời thở ra một hơi ngắn.

Phải, Phelan trong trí nhớ của cô là người đàn ông rất tài giỏi mà, sao có thể xảy ra chuyện gì được chứ? Mặc dù biết vậy nhưng mà... tại sao tâm trạng vẫn khó chịu thế này? Đặc biệt là câu nói cuối cùng của cậu ta, mang đến cho cô cảm giác rất khác so với bình thường. Nó khiến cô... rất bất an, dẫn đến chính cô cũng không biết mình đang bất an vì điều gì nữa.

Những cơn sóng ngầm của mỗi người đang từ từ dâng lên cao, mang đến cho họ lần đầu tiên biết sợ hãi là gì. Liệu những điều xảy ra sắp tới... có đem đến một mất mát nào nữa hay không?

=====

Khoảng mười phút sau, chiếc xe chở ba người dừng trước một con đường nhỏ, Âu Dương Thiên Thiên tự động mở cửa bước xuống, cô tiếp tục đưa mắt nhìn xung quanh. Vẫn là những hàng cây đan xen vào nhau cao ngút lên trời, nhưng lại len lỏi vào đó chút hương vị biển.

Cái này là sao đây? Mũi cô hồng rồi à?

Âu Dương Vô Thần đi vòng qua xe, tiến về phía cô gái. Biết Âu Dương Thiên Thiên đang nghĩ gì, anh liền lên tiếng:

- Ở gần đây có biển, nên không có gì lạ khi em ngửi được mùi nước mặn đâu.

Âu Dương Thiên Thiên nghe anh nói, đảo mắt hỏi:

- Gần đây có ư? Ở đâu?

Người đàn ông quay đầu, hướng mặt về phía trước, hất cằm nói:

- Sau lưng đồi này, nhà anh được xây gần đây, cổng trước hướng mặt ra biển, nó tên là Fort Funston.

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên cau lại khi nghe đến cái tên phát ra từ miệng của Âu Dương Vô Thần, cô theo bản năng thốt lên:

- Khoan đã, Fort Funston? Đó không phải là danh lam thắng cảnh sao? Đúng là có một bãi biển nhưng đồng thời cũng gần với khu vực tự nhiên và động vật hoang dã mà. Tại sao nhà anh lại xây ở đây được?

Âu Dương Vô Thần gật đầu, thành thật giải thích:

- Đó là do một số thỏa thuận giữa Bush và tổng thống Mỹ mười năm trước, gia tộc anh ở nơi này là điều bí mật, không công khai với thế giới, vì vậy không có mấy người biết. Nhưng em yên tâm, khu vực này nằm trong tầm kiểm soát, rất an toàn. Về phần động vật hoang dã, nó ở những cánh rừng bên kia đồi, cực kì xa nơi này, nên sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

"...."

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, cảm nín đến mức không nói nên lời. Cô thực sự thấy sốc khi biết được chuyện "bí mật" này đấy. Xây nhà trên khu danh lam thắng cảnh, phía trước là biển, bên cạnh là rừng chứa động

vật hoang dã và phía sau là đồi núi ư? Gu sở thích gì mà đắm mình vào trong thiên nhiên quá vậy?

Vivian ngồi bên trong xe, cô nghiêng đầu nhìn ra, lên tiếng:

- Được rồi, hai người mau đi đi, tính đứng đây nói chuyện đến tối à? Vừa đi vừa kể cũng được.

Nghe giọng người phụ nữ, Âu Dương Thiên Thiên quay phắt lại, nhíu mày hỏi:

- Cô không đi cùng chúng tôi sao?

Vivian lắc đầu, chớp mắt đáp:

- Không, tôi sẽ ở đây đợi hai người.

Âu Dương Thiên Thiên không hiểu, thắc mắc hỏi tiếp:

- Tại sao?

Không phải cô ấy nói muốn đi cùng ư? Tự nhiên bây giờ đòi đợi ở đây là sao? Khó hiểu??

Vivian nhún vai, thản nhiên trả lời:

- Tôi chỉ nói muốn đến xem thôi mà, bây giờ thấy rồi, đâu còn lí do gì đi vào nữa, thế thôi.

Âu Dương Thiên Thiên: "...." Okay, cô vui là được. Tôi thực sự là cặn lời rồi, không nói gì được nữa.

Âu Dương Vô Thần không để tâm đến Vivian, anh quay sang nhìn cô gái bên cạnh, lên tiếng:

- Được rồi, chúng ta đi thôi.

Vừa nói, anh vừa chìa bàn tay ra trước mặt Âu Dương Thiên Thiên. Thấy vậy, cô nhẹ nhàng gạt đầu, rồi đặt tay mình lên. Hai người cứ thế cất bước đi về phía trước.

Vivian nhìn theo phía sau, ánh mắt cô sâu vài phần, há miệng lẩm bẩm:

- Chào mừng cậu trở về nhà... Phelan!

.....

Năm phút sau, cũng tại nơi đó, hai chiếc xe khác cùng lúc đi tới. Dừng lại bên ven đường, Sherry và Kỳ Ân đồng thời bước xuống xe, thấy Vivian đang đứng dựa người vào cánh cửa, họ ngay lập tức di chuyển đến.

- Mọi việc thế nào? - Hai người vừa dừng chân trước mặt, Vivian đã vội vàng lên tiếng,

Kỳ Ân mím môi, thành thật báo cáo:

- Tạm thời không có gì khả nghi, không có ám vệ cũng không có sát thủ xuất hiện trên đường đi. Xung quanh đây 500m cũng đã có người của ta, nhưng không phát hiện điểm bất thường gì cả.

Vivian nghe thấy, nhếch môi nói:

- Biết rõ hôm nay Phelan trở về mà Mary lại không có hành động gì sao? Thật là chuyện hiếm có.

Dừng một chút, cô nói tiếp:

- Kêu đám ám vệ lùi lại 100m, tránh vào sâu gây bất động rừng, dặn dò bọn chúng ẩn thân thật kỹ, đừng để ám vệ bên Bush phát hiện được. Dù không có gì khả nghi cũng không được lơ là, tiếp tục kiểm tra kỹ càng mọi thứ và thắt chặt an ninh lên mức tối đa.

Kỳ Ân gật mạnh đầu, nghiêm túc đáp:

- Tôi đã hiểu.

Vivian nói xong, liếc mắt nhìn hai cô gái một lượt, bỗng thấy gì đó thiếu thiếu, cô liền hỏi:

- Eira đâu?

Sherry đã để ý đến điều này, ngay lập tức lên tiếng giải thích:

- Tính của Eira có chút kỹ lưỡng, thường không bỏ qua chi tiết nhỏ nào nên có lẽ kiểm tra xong sẽ đến trễ một chút.

- Vả lại, nếu có chuyện gì xảy ra thì cô ấy sẽ liên lạc ngay với chúng tôi.

- Kỳ Ân bồi thêm vào một câu.

Nghe vậy, Vivian cũng không hỏi thêm gì nữa. Cô quay đầu đi, vu vơ nhìn ngắm khung cảnh xung quanh. Lúc này, đột nhiên một thứ gì đó lọt vào tầm mắt....

"Pip píp" - Âm thanh từ bộ đàm phát ra khiến Kỳ Ân giật mình, cô đưa tay bấm nút mở mic, lên tiếng:

- Có chuyện gì?

- Kỳ Ân, là tôi đây. - Ngay khi được kết nối, giọng của cô gái trẻ đã vang lên.

Nhận ra được nó thuộc về ai, Kỳ Ân liền hỏi:

- Eira? Cô đang ở đâu, vì sao vẫn chưa đến?

Từ đầu dây bên kia, Eira vừa lái xe vừa đáp:

- Tôi gần đến nơi rồi, nhưng mà Kỳ Ân, tôi cần nói cho cô cái này. Tôi đã gặp một người rất lạ, mà đáng lẽ ra không nên xuất hiện ở đây mới phải. Hơn nữa, bây giờ người đó đang theo tuyến đường đến chỗ của cô.

Ấn đường Kỳ Ân cau lại, giọng nghiêm túc nói:

- Là ai?

- Phó chủ, Mã Nhược Anh! - Ngay lập tức, Eira trả lời vào trọng tâm.

Nghe đến đây, Kỳ Ân bỗng kinh ngạc, mở to mắt thốt lên:

- Phó chủ? Không phải vài ngày trước có tin cô ấy về Đức rồi ư? Tại sao hôm nay lại xuất hiện ở đây?

Eira nhướn mày, lắc đầu trả lời:

- Tôi cũng không biết, nhưng điều quan trọng là phó chủ đang đến chỗ của cô, cũng tức là nơi ở của gia tộc Bush, tôi không thể phán đoán lí do cô ấy đến đó làm gì. Tôi đã đi theo cô ấy một đoạn đường hiện tại tôi mất dấu rồi.

- Còn nữa., có người đi cùng với phó chủ. Không nhiều lắm, tôi chắc chắn họ là ám vệ nhưng không phải của hội, rất có thể đó là người riêng mà phó chủ mang đến.

Kỳ Ân nheo mắt, hỏi ngược lại:

- Người riêng?

Eira gật đầu, nói tiếp:

- Phải, và tôi đang khá lo lắng đây. Bởi vì một trong số những ám vệ đó tôi có thể nhận ra một người, rất cao cấp. Là tổng chỉ huy đội ám vệ tinh nhuệ của gia tộc Rostchild, Asia Pourpon - người gốc Đức.

"..."

Kỳ Ân nghe xong những lời từ Eira, cô bất giác im lặng. Ngược mặt lên nhìn Sherry, ánh mắt hai cô gái tỏ vẻ nghiêm trọng. Sau vài giây, cô lên tiếng:

- Được, tôi biết rồi, trước tiên cô mau đến đây đã.

Dứt lời, Kỳ Ân trực tiếp tắt bộ đàm. Sherry cũng tắt tín hiệu của mình. Cô cắn môi, nói:

- Việc phó chủ ở đây là nằm ngoài tính toán của chúng ta, rốt cuộc cô ấy đến đây làm gì chứ? Nếu bị lộ thì chúng ta cũng có thể bị liên lụy.

Kỳ Ân nuốt một ngụm nước bọt, lắc đầu đáp:

- Tôi không biết, nhưng dù sao phó chủ cũng đang ở đây rồi, chúng ta phải mau chóng tìm ra cô ấy, trước khi ám vệ của Bush kịp nhận ra có kẻ xâm nhập, nếu không sẽ có rắc rối lớn đấy. Liên lạc với đội ám vệ đi, bảo bọn họ để ý.

Sherry gật đầu, ngay lập tức làm theo. Kỳ Ân xoay người lại, muốn thông báo cho Vivian, thế nhưng đúng lúc đó, cô lại phát hiện ra, đằng sau mình chẳng có ai cả....

- Nữ hoàng Vivian?

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 829: Sự Xuất Hiện Của Mã Nhược Anh

Âu Dương Thiên Thiên nắm chặt tay Âu Dương Vô Thần, mỗi bước cô đi, trong lồng ngực đều đập từng tiếng "thình thịch" rất mạnh. Bởi vì biết phía trước là cánh cổng mở ra bí mật, nên trái tim cô cứ không ngừng cảm thấy bồi hồi.

Hai người men theo lối nhỏ, càng đi, cây cối xung quanh càng thưa dần, cho đến cuối con đường, họ bắt gặp hình ảnh một tòa biệt thự to lớn, ngự trị trên đỉnh đồi.

Âu Dương Vô Thần dẫn Âu Dương Thiên Thiên đi tiếp, vòng qua một đoạn đất được xây dựng khéo léo theo hình xoắn ốc, và rất nhanh chóng, họ đến trước cổng chính của tòa biệt thự.

Gió thổi ngang qua làm mái tóc của Âu Dương Thiên Thiên bay lên. Cô mím môi, đưa tay lên vén tóc mình, đồng thời quét mắt nhìn xung quanh một lượt, dù đã trực tiếp nhìn thấy thứ trong tầm mắt mình nhưng cô vẫn không thể tin được.

Đúng thật là... có biển thật này, ở ngay lối chính diện của tòa nhà luôn. Sao họ có thể sống được ở đây khi gió biển cứ thổi vù vù thế này chứ?

Âu Dương Vô Thần đứng trước cửa vài giây, ngay sau đó nó tự động mở ra, bên trong là hai hàng người đứng một cách nghiêm chỉnh. Thấy anh, họ cúi đầu một góc 90 độ, đồng thanh lên tiếng:

- Master!

(Kính chào cậu chủ.)

Âu Dương Thiên Thiên giật mình trước cách chào hỏi đầy trang trọng này, cô vô thức lùi về sau, nhích thân thể vào sát người đàn ông bên cạnh. Âu Dương Vô Thần ngược lại tỏ ra rất bình thường, anh dường như đã quen với việc này, trên khuôn mặt cũng không biểu hiện điều gì. Nắm chặt lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, anh cất bước đi vào trong.

=====

Ở một góc trong khu rừng cách đó không xa, một bóng đen đang đứng lấp ló sau thân cây, cứ cách vài giây hắt ta lại lộ mặt ra, dùng chiếc ống nhòm nhìn về phía căn biệt thự trên đỉnh đồi. Chính lúc này, đột nhiên hắt cảm nhận được có thứ gì đó lạnh toát đang kề vào gáy mình, ngay lập tức, hắt đứng bất động tại chỗ.

Không dám quay đầu, kẻ đó lên tiếng:

- Who are you?

(Người là ai?)

Người phụ nữ phía sau nghiêng đầu sang một bên, lộ ra khuôn mặt lạnh lùng đáng sợ, chậm rãi nói:

- That question must be me asking you. Who are you?

(Câu hỏi đó phải là ta hỏi người mới đúng chứ. Người là ai?)

Người đàn ông sợ hãi nuốt một ngụm nước bọt, hắt ta từ từ bỏ chiếc ống nhòm xuống, thế nhưng khi chỉ mới động đậy một chút thì đã bị thứ vũ khí sắc bén đằng sau ấn sâu vào da thịt. Vivian chớp đôi mắt lạnh lẽo, lên tiếng:

- Don't do stupid things if you don't want your head to leave your neck. With my skills, being able to make you die without moaning, and in a place like this, no one knows for sure what will happen. Obediently answer my question.

(Đừng làm những điều ngu ngốc nếu người không muốn đầu của mình lìa khỏi cổ. Với kỹ năng của ta, có thể dễ dàng khiến người chết mà không kịp rên luôn đấy, và ở một nơi như thế này, sẽ không ai biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu. Ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của ta đi.)

Người đàn ông nghe vậy, dừng ngay mọi hành động của mình lại, lắp bắp đáp:

- Wait, I'm just a passerby, I don't mean to do anything.

(Đợi đã, tôi chỉ là một người qua đường thôi, tôi không có ý làm gì cả.)

Vivian nhếch môi cười nhạt, giả hoạt nói:

- Passers? Don't fool me. The number of people who know this place is not small, but not many people know whose territory it is. Especially when someone is snooping outside the territory of America's largest clan, along with a binoculars.

(Người qua đường? Đừng có lừa ta. Số người biết nơi này không ít, nhưng cũng không nhiều người biết đây là lãnh thổ của ai đâu. Đặc biệt là khi có kẻ nào đó đang rình mò bên ngoài lãnh thổ của gia tộc lớn nhất nước Mỹ, cùng với một chiếc ống nhòm.)

- Will I give you one last chance, say or not?

(Ta sẽ cho người cơ hội cuối cùng, nói hay không nói?)

Dứt lời, Vivian hơi dùng lực ở tay, khiến lưỡi dao in sâu vào gáy người đàn ông, nó sắc bén đến mức... một đường cắt màu đỏ đã hiện ra ngay trên da thịt kẻ đó.

Người đàn ông vô cùng sợ hãi, thế nhưng lại không chịu mở miệng đáp. Hắn ta mím môi, quyết không trả lời, đồng thời nhắm mắt lại, tựa như đã sẵn sàng cho cái chết.

Vivian nhìn ra được điều này, khóe mắt cô lóe lên sự giễu cợt. Là một kẻ sợ chết nhưng lại rất kín miệng, nếu đã không chịu nói, vậy thì.... để cô tiễn hắn xuống suối vàng.

Nghĩ rồi, cô siết chặt cán dao, lạnh lùng ra tay.

- Khoan đã! - Đúng lúc này, một âm thanh đột ngột vang lên, chất giọng của người đó khiến Vivian bất giác ngừng tay, quay phắt đầu lại.

Một đám người áo đen đã đứng xung quanh cô, trong đó, kẻ ở giữa tháo khăn choàng đầu xuống, để lộ gương mặt xinh đẹp quen thuộc.

- Selina? - Vivian thẳng thốt kêu lên.

Mã Nhược Anh nhăn mày, đưa một ngón tay lên miệng, như ám chỉ Vivian hãy nhỏ giọng. Liếc nhìn con dao trên tay người phụ nữ, cô nhẹ nhàng nói:

- Đây là người của tôi, cô thả vũ khí xuống đi.

Vivian kinh ngạc nhìn Mã Nhược Anh, sau vài giây lưỡng lự, vẫn là chậm rãi thu con dao về. Quay sang đối diện trực tiếp, cô lên tiếng:

- Selina, tại sao cô lại ở đây?

Mã Nhược Anh mím môi, hỏi ngược lại:

- Tôi có việc ở gần nơi này, vậy còn cô?

Câu trả lời qua loa của Mã Nhược Anh khiến Vivian hoài nghi, nhưng vẫn thành thật đáp:

- Đây là nhà của Phelan, nên tôi cùng cậu ta và Âu Dương Thiên Thiên đến đây...

- Cô nói cái gì? - Cắt ngang lời của người phụ nữ, Mã Nhược Anh trợn mắt hỏi.

Hành động này của cô càng khiến Vivian nảy sinh nghi ngờ, bất giác im lặng, không nói nữa.

Thấy vậy, Mã Nhược Anh có chút lớn tiếng:

- Tôi hỏi cô vừa mới nói cái gì?

Ấn đường Vivian cau chặt lại, sự khó chịu biểu hiện rõ ràng trên khuôn mặt, cô nheo mắt nguy hiểm:

- Selina, cô nghĩ mình đang quát vào mặt ai vậy hả?

Mã Nhược Anh dường như rất kích động, vươn tay ra nắm lấy bả vai Vivian, gằn giọng:

- Trả lời tôi đi!

Vivian lần này thực rất tức giận, nhưng lí trí mách bảo cô Mã Nhược Anh có vấn đề, vì vậy cô cố gắng áp chế cơn giận trong lòng mình lại, nghiến răng đáp:

- Tôi nói... nơi này là nhà của Phelan, là chỗ ở của Bush. Cô lớn lên cùng cậu ta mà không biết điều này sao?

- Không, câu sau. Tôi không hỏi thứ đó. - Gần như là ngay lập tức, Mã Nhược Anh phản bác.

Vivian bực bội cau mày, cộc cằn trả lời:

- Tôi đi cùng Phelan và Âu Dương Thiên Thiên, họ có buổi gặp mặt với Bush ngày hôm nay. Vừa ý cô chưa?

Hất văng tay của Mã Nhược Anh ra khỏi vai mình, Vivian ghét bỏ lùi về sau. Lúc này, bộ đàm trên tai Mã Nhược Anh kêu lên hai tiếng "rè rè", rồi xuất hiện một giọng nói:

- Boss, he come.

(Cô chủ, hắn đến rồi.)

"Phạch, phạch, phạch" - Cùng khi đó, một loạt cây cối xung quanh đột nhiên chuyển động mạnh, và âm thanh nặng nề vang lên trong không trung, sức gió là từ trên hướng xuống dưới.

Mã Nhược Anh chậm rãi ngửa cổ lên trời, đôi con ngươi phản chiếu hình ảnh một chiếc trực thăng bay ngang qua, tiến thẳng về phía ngôi biệt thự đằng xa. Trên thân của nó, khắc lên một hình ảnh mà cô cực kì căm ghét.

Chữ R, bị cắt ngang bởi một thanh kiếm - Kí hiệu của Rostchild!

=====

Bên trong ngôi biệt thự, Âu Dương Thiên Thiên đứng ở sảnh chính, có chút bối rối nhìn xung quanh.

Bên ngoài đã nhiều người đón tiếp lắm rồi, bên trong... còn nhiều hơn nữa. Phải có bao nhiêu người hầu đang ở trong cái sảnh rộng lớn này đây? Nhìn sơ qua cũng biết không dưới 30 người rồi. Có cần phải long trọng thế không?

Âu Dương Vô Thần tùy tiện liếc mắt nhìn về phía một hầu nữ, hỏi:

- Bà nội và ba tôi đang ở đâu?

Trước câu hỏi của anh, người đó cung kính cúi đầu, dường như không bất ngờ trước ngôn ngữ của anh, thành thạo đáp:

- Thưa đại thiếu gia, lão gia chủ đang ở trong thư phòng. Còn gia chủ đã ra ngoài từ sáng, vẫn chưa trở về. Đại thiếu gia có cần tôi cho người vào thông báo với lão gia chủ hay không?

Âu Dương Vô Thần nghe thế, lạnh nhạt trả lời:

- Được, người đi đi.

Nhận được lệnh, nữ hầu giữ nguyên tư thế cúi đầu, sau đó lùi dần về sau và rời đi. Âu Dương Vô Thần vẫn một mặt băng lãnh, anh ung dung dắt tay Âu Dương Thiên Thiên đi về phía trước, thản nhiên ngồi xuống ghế. Đối với những người anh lướt qua, ai nấy cũng đều cúi thấp đầu, tựa như cực kì cung kính, cho đến khi anh an tọa, mới ngược mặt lên. Dù vậy, cũng không biểu hiện bất cứ cảm xúc gì ra bên ngoài. Việc họ làm, cứ như là những con rô bốt, nghiêm trang và không phạm lỗi nhỏ nào.

Âu Dương Thiên Thiên: "...". Đột nhiên có cảm giác mình lạc vào động băng rồi.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, bình tĩnh thích ứng với mọi việc. Cô cẩn thận đảo mắt, quan sát một lượt những thứ bên trong căn nhà. Nhìn bên ngoài thì biết nó rất rộng rãi, nhưng nhìn trực tiếp thế này lại càng thấy nó rộng nhiều hơn nữa. Một cái đại sảnh, gần như ngang bằng với mấy ngôi nhà của Âu Dương Vô Thần ghép lại, có khi mở một show diễn thời trang ở đây cũng không hết chỗ nữa.

Các cột nhà rất to, bao quanh bởi đá cẩm thạch nên rất sáng và bắt mắt. Trên những bức tường, gần hàng loạt các bức tranh, rìa của nó đều làm bằng vàng. Có tranh của Pablo Picasso, Edouard Manet, thậm chí là Leonardo da Vinci.... đều là những tác phẩm của các họa sĩ nổi tiếng thế giới. Và còn...

Đang nhìn đến bức tường treo đầy tranh bằng vàng thì ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên chợt khựng lại, bởi vì cuối bức tường đó... là đến đoạn cầu thang nối giữa tầng một và tầng hai. Đây cũng là điểm nhấn của đại sảnh, bởi thiết kế cầu thang của biệt thự này theo phong cách cổ điển sang trọng. Kiểu dáng cầu thang được xây theo mô hình xòe cong hình nan quạt vô cùng duyên dáng và mềm mại, tạo được sự long trọng, tráng lệ đầy kiêu kì.

Thế nhưng, đây không phải lí do khiến Âu Dương Thiên Thiên ngừng mắt, sự chú ý của cô là đặt vào người đang bước xuống từ cánh cầu thang bên trái.

Một người phụ nữ trung niên, tóc xoăn màu vàng nhạt, khoác trên mình bộ váy hoa đỏ dài đến gót chân. Dáng người cao gầy, thần thái kiêu ngạo, quý phái.

Người phụ nữ đó chỉ bước vài bước, sau đó thì dừng lại. Từ trên cao, bà ta chậm rãi quay mặt nhìn xuống dưới, khoảnh khắc đó, lồng ngực Âu Dương Thiên Thiên bỗng đập mạnh một tiếng "thịch".

Phải rồi, ngoài Aurora, còn có một người khác xuất hiện trong kí ức của cô, với thân phận rất rõ ràng. Mái tóc màu vàng nhạt... Mary.

Chúng ta gặp nhau rồi, Mary FirstFlo.

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 830: Sự Thật Chính Thức Hết Lộ

Âu Dương Thiên Thiên nhìn chăm chăm người phụ nữ đứng trên cao, bao nhiêu cảm xúc đều đang dâng lên trong lòng. Mười lăm năm rồi, cuối cùng... cô cũng có thể gặp được hung thủ đã giết chết mẹ của mình. Tất cả nỗi oán hận, tức giận và căm phẫn đan xen trong lồng ngực, tựa như muốn nổ tung.

Mary FirstFlo, mười lăm năm trước bà giết mẹ của tôi, có nghĩ đến mười lăm năm sau sẽ gặp lại tôi không? Đứng trước con gái của Đường Nhược Vũ, tôi rất có hứng thú muốn biết liệu bà sẽ cảm thấy thế nào?

Người phụ nữ không ngần ngại đáp lại cái nhìn của Âu Dương Thiên Thiên, nhưng trong đôi con ngươi không hiện lên sự kinh ngạc nào, cứ như đã biết trước về sự tồn tại của cô vậy. Mà nếu có, cũng phải chăng chỉ là một chút bất ngờ... về khuôn mặt đó.

Gương mặt của Âu Dương Thiên Thiên, thật giống với Đường Nhược Vũ, hệt như một khuôn đúc ra vậy. Chỉ trừ cái mũi cao....

Quả là đứa con lai tạp chủng, đến hình hài cũng như mẹ của nó, nhan sắc vừa có thể biến hóa thanh thuần vừa diễm lệ quyến rũ, đường nét lai tạo hài hòa đến mức trông giống như vô thực, đúng bản chất hồ ly tinh lẳng lơ.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn Mary FirstFlo, tay bất giác siết chặt lại. Lúc này, một giọng nói trầm thấp bỗng chốc vang lên:

- Đừng để ý đến bà ta, cũng không cần chào hỏi, cứ xem như người vô hình đi.

Quay sang bên cạnh, Âu Dương Thiên Thiên nhìn người đàn ông, chớp chớp mắt như có chút kinh ngạc. Âu Dương Vô Thần ngồi nhàn nhã trên ghế, mặc dù biết đến sự xuất hiện của Mary FirstFlo nhưng lại không quan tâm, ngay cả một ánh mắt cũng không cho bà ta.

Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên không nói gì, cô chỉ quay đầu nhìn về phía người phụ nữ thêm vài giây nữa rồi cũng dời tầm mắt đi.

Cứ như vậy, đám người giữ nguyên tư thế của mình, không ai nói chuyện với ai, cũng không ai hành động cái gì. Mary FirstFlo không bước xuống, mà hai người dưới sảnh cũng không nhìn lên, không gian trôi dần theo thời gian, cho đến khi... một người khác chậm rãi xuất hiện.

Nữ hầu cẩn thận dìu một thân thể chống gậy đi ra ngoài, đó là một bà lão già nua lớn tuổi, những nét trên khuôn mặt tuy đã bị thời gian khai phá, thế nhưng không thể che lấp đi hết thần thái cao quý sang giàu của bậc tôn gia, đặc biệt là đôi mắt, vẫn còn rất tinh anh.

Sự xuất hiện của lão gia chủ Bush đã mang đến một nguồn không khí mới, khiến đám người không cùng hện mà đều nhìn sang. Âu Dương Vô Thần thậm chí chủ động đứng dậy, anh tiến gần về phía người đó, lên tiếng gọi:

- Bà nội.

Lão gia chủ nghe thấy, ngay lập tức lộ vẻ mặt mừng rỡ, cao giọng nói:

- Elias, cháu của ta.

Phát âm có phần không chuẩn và hơi khó nghe, thế nhưng vẫn có thể hiểu được. Người phụ nữ bắt lấy tay Âu Dương Vô Thần, khóe miệng cứ

câu lên, dường như tâm thực sự cao hứng. Xung quanh, ai ai cũng nhìn ra, sự vui mừng trên mặt bà ấy không phải là giả, qua đó có thể thấy tầm quan trọng của Âu Dương Vô Thần trong lòng người phụ nữ không hề nhỏ. Dù cho đã qua nhiều năm, sự gặp gỡ vẫn làm bà ấy động tâm thật lòng.

- Elias, cháu có biết bà nhớ cháu lắm không? Đã bao nhiêu lâu cháu không trở về nơi đây rồi? Dù có ghét ngôi nhà này đến mức nào, ít nhất cũng phải về thăm bà một lần chứ? - Người phụ nữ lên tiếng trách yêu.

Âu Dương Vô Thần hơi mỉm cười, bình tĩnh đáp:

- Xin lỗi bà nội, là do cháu quá bận rộn, nên không có thời gian để về thăm bà.

- Được rồi được rồi, không cần xin lỗi, về là tốt rồi! - Người phụ nữ không mắng quá hai câu thì đã hạ giọng, bà đưa tay lên sờ vào khuôn mặt của Âu Dương Vô Thần, ghen ngào nói:

- Cháu lớn thêm nhiều quá, mới năm năm... mà đã đẹp trai hơn nhiều rồi, với vóc dáng này.. có lẽ đã cao hơn cả ba cháu rồi.

Âu Dương Vô Thần lạnh nhạt chớp mắt, anh cầm lấy tay của người phụ nữ, chậm rãi vỗ về. Qua một lúc, anh lên tiếng:

- Bà nội, hôm nay cháu không về đây một mình, cháu có mang theo một người nữa. Đó là... bạn gái của cháu.

Lão gia chủ nghe vậy, mắt mở lớn bất ngờ, đáp:

- Bạn gái? Chính là người mà cháu nhắc đến trong điện thoại phải không? Cô bé đó đang ở đâu?

Âu Dương Vô Thần quay đầu hướng về phía ghế salon, nhẹ nhàng trả lời:

- Ở đằng kia, tên cô ấy là Thiên Thiên.

- Thiên Thiên? Cái tên rất đẹp. - Người phụ nữ vừa hướng theo tầm mắt Âu Dương Vô Thần, vừa lẩm bẩm khen.

Âu Dương Thiên Thiên thấy thế, ngay lập tức đứng dậy. Cúi đầu đầy lịch sự, cô lễ phép chào hỏi:

- Chào bà nội, cháu là Âu Dương Thiên Thiên, rất vinh hạnh được gặp bà.

Lão gia chủ vút tay, cho phép cô ngẩng mặt lên, thế nhưng vì tuổi tác đã cao, nên mắt bà không thể nhìn rõ khuôn mặt của Âu Dương Thiên Thiên, liền lên tiếng:

- Cô bé, lại gần đây một chút, ta muốn nhìn rõ cô.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu làm theo, cô bước ra khỏi chỗ ngồi, nhắc chân đi về phía đó. Mỗi một bước cô tiến tới, đôi con ngươi người phụ nữ càng nheo lại, nhưng rồi đến một khoảng cách nhất định, khi mà hình ảnh Âu Dương Thiên Thiên lọt vào tầm mắt bà ấy đã trở nên sắc nét hơn, thì...

- Aaaaa Đường Nhược Vũ, cô làm gì ở đây?

Âu Dương Thiên Thiên bất giác đứng sững lại, thân thể bất động trong giây lát, đôi mắt mở to tràn đầy kinh ngạc, tựa như không thể tin nổi những gì mình vừa nghe thấy.

Người này vừa mới gọi cô là gì? Đường Nhược Vũ? Tại sao bà ấy biết cái tên đó?

Âu Dương Vô Thần cũng bất ngờ không kém, anh cầm lấy tay bà ta, vội vàng hỏi:

- Bà nội, bà đang nói gì vậy?

Người phụ nữ hoảng sợ lắc đầu, vừa nắm chặt tay Âu Dương Vô Thần vừa dùng sức kéo anh lùi lại, nói:

- Elias, chính là cô ta, Đường Nhược Vũ. Nữ nhân dê tiện đến từ Trung Quốc, chính cô ta đã quyến rũ ba con, làm mẹ con uất ức đến chết.

Nói rồi, bà ta trừng đôi mắt giận dữ về phía Âu Dương Thiên Thiên, chỉ tay vào mặt cô quát:

- Cô, cô đến đây làm cái gì? Cô đã hại chết con dâu tôi, còn dám đến đây sao? Cô muốn hại chết cháu của tôi mới vừa lòng sao? Mau cút đi!

- Người đâu, lôi cô ta ra ngoài. Người đâu!!!

Tiếng la hét của người phụ nữ rất lớn, nhưng hoàn toàn không lọt vào tai Âu Dương Thiên Thiên, bởi lẽ, cô đã chết lặng khi nghe bà ấy nói câu trước đó rồi.

Kẻ đã hại chết mẹ của Âu Dương Vô Thần... là Đường Nhược Vũ sao? Không thể nào... sao chuyện này có thể....

Ở một góc khác, Mary FirstFlo đứng từ trên lầu nhìn xuống, bà ta chống tay trước cằm, khước miệng hơi câu lên, lẩm bẫm:

- Biết ngay mà!

Âu Dương Thiên Thiên tái mặt nhìn người đàn ông phía trước, cô vô thức lắc đầu, lên tiếng:

- A Thần, em không..

"Vụt" - Ngay lập tức, một đồ vật bay về phía Âu Dương Thiên Thiên, cô theo bản năng đưa tay lên phòng thủ, thế nhưng sức nặng của nó đập vào tay cô rất mạnh, buộc thân thể phải lùi về sau.

Chiếc gậy rơi xuống đất tạo thành một âm thanh chói tai, Âu Dương Thiên Thiên hạ tay xuống, bối rối nhìn về phía lão gia chủ. Bà ta đang rất cảm phần:

- You don't have the right to speak here, get out of my house.

(Cô không có quyền được nói ở đây, mau rút ra khỏi nhà tôi.)

Âu Dương Thiên Thiên không kịp phản ứng lại thì hai tay đã bị bắt lấy, đám người hầu xung quanh mạnh mẽ giữ chặt tay cô, đồng thời lôi kéo ra phía ngoài.

Âu Dương Thiên Thiên cố gắng dùng sức, nghiến răng nói:

- Bỏ tôi ra.

- Thiên Thiên! - Âu Dương Vô Thần thấy một màn này, biểu hiện trên khuôn mặt biến dạng, liền tiến lên muốn ngăn cản, thế nhưng người phụ nữ bên cạnh vẫn cứ nắm chặt lấy anh không buông:

- Elias, con không được đi. Cô ta là kẻ đã hại chết mẹ con, cô ta là kẻ thù của chúng ta.

Âu Dương Vô Thần không thể đẩy bà ta ra, bức bối đáp:

- Bà nội, người lầm rồi, cô ấy không phải Đường Nhược Vũ.

Dù đã giải thích như vậy nhưng người phụ nữ cũng không chịu buông tay, bà ta dùng toàn bộ thân thể mình để ngăn Âu Dương Vô Thần lại, bắt ép không cho anh tiến lên. Âu Dương Thiên Thiên không thể đo lại sức của đám người xung quanh, thân thể bị lôi kéo cực kì bạo lực.

- Dừng tay! - Đúng lúc này, một giọng nói trầm hùng vang lên, khiến tất cả hành động đang diễn ra ngừng lại. Họ cùng lúc qua đầu về phía phát ra âm thanh đó, chợt thấy một người đàn ông đứng trước cửa đại sảnh.

Sự xuất hiện của ông ta, không những làm tất cả kinh ngạc, mà còn gây ra một áp lực vô hình rất lớn lên đám người hầu. Họ ngay lập tức quỳ rạp xuống, gọi:

- Gia chủ!

Âu Dương Thiên Thiên đứng hình nhìn người đàn ông, khuôn mặt sắc bén góc cạnh, đẹp đến từng chi tiết. Thần thái của ông ta, từ cái nhíu mày đến một câu nói, đều toát ra bá khí áp đảo. Nhưng mà khuôn mặt này... thật giống với một người. Không lẽ....

Người đàn ông bước gần về phía Âu Dương Thiên Thiên, ông ta chớp đôi mắt sắc bén lạnh nhạt, nhìn cô một lúc lâu mới lên tiếng:

- Quả thật rất giống.

Nhưng đáng tiếc, người không phải cô ấy....

Người phụ nữ đứng bên cạnh Âu Dương Vô Thần sau khi thấy ông ta, liền lớn giọng nói:

- Alex, con về rồi. Mau nói với Elias đi, Đường Nhược Vũ đến đây là để hại thằng bé.

Người đàn ông được gọi là Alex xoay mặt qua nhìn bà, chậm rãi trả lời:

- Mẹ, mẹ nhìn lầm rồi, đây không phải Đường Nhược Vũ, mà là con gái của cô ấy. Con bé tên Âu Dương Thiên Thiên.

Người phụ nữ nghe vậy, biểu hiện đột nhiên thay đổi. Bà ta cẩn thận nhìn lại Âu Dương Thiên Thiên, nhăn mày hỏi:

- Không phải sao? Là con gái? Sao có thể giống như vậy?

Dừng một chút, bà lớn tiếng:

- Nhưng mà... tại sao con biết cô ta là con gái của Đường Nhược Vũ, đừng nói... nó là của con, Alex!

Câu nói của người phụ nữ khiến cả Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên cùng lúc căng thẳng, cả hai nhìn về phía Alex Bush, ánh mắt rất hoảng sợ.

Alex Bush ngược lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh, ông ta há miệng, muốn nói gì đó nhưng ngay giây phút ấy, một người khác đã chen vào cướp lời:

- Lão gia chủ Bush có phải già rồi nên lú lẫn hay không? Con bé không hề có chút dính dáng gì đến các người, nó là con gái của ta.

Cùng với giọng nói mạnh mẽ rắn rỏi, một người đàn ông khác tiến vào, và cũng trong khoảnh khắc đó, khi mà gương mặt của người ấy dần hiện rõ trước tất cả mọi người, thì sâu trong cơ thể Âu Dương Thiên Thiên, đã phát ra một tín hiệu kì lạ.

"Thình thịch" "Thình thịch" - Nhịp đập trong lồng ngực cô đang mạnh hơn bao giờ hết, dường như đây chính là cái được mệnh danh là "huyết thống tương thông", khi mà chính cơ thể cô cũng đang gào thét vì được gặp lại đồng loại của mình.

Đọc xong nhớ like chap cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 831: Chị!

Âu Dương Thiên Thiên sững sờ nhìn người đàn ông đang tiến gần về phía mình, thân hình cao lớn vạm vỡ, ngũ quan trên gương mặt ông ta đẹp như điêu khắc, hoàn mỹ đến mức không thể hoàn mỹ hơn. Giọng nói trầm thấp nhưng từ tính mạnh mẽ, đôi mắt màu xanh biển, trong vắt như đại dương, thậm chí đến khí chất trên người ông ta cũng rất đặc biệt, hoàn toàn khác xa với những người cô đã từng gặp.

Người đàn ông này... là cha của cô? Vậy... không phải là Alex Bush, không phải cha ruột của Âu Dương Vô Thần, cô với anh ấy là không cùng huyết thống!

Người đàn ông đứng trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, ánh mắt lộ vẻ dè dặt khó hiểu, há miệng lên tiếng:

- Thiên Thiên, ta là...

"Soạt" - Ngay lúc đó, giọng nói đột nhiên bị cắt ngang bởi một tiếng động lạ, trong lúc tất cả còn đang bất ngờ không phản ứng kịp, thì một thân ảnh màu đen bỗng nhiên xuất hiện sau lưng người đàn ông, đồng thời đặt lên gáy ông ta khẩu súng lạnh toát.

- Ông vừa mới nói gì? - Âm thanh phát ra vô cùng quen thuộc, khiến Âu Dương Thiên Thiên kinh ngạc, ở phía đối diện, cô gần như có thể nhìn ra người đang cầm súng đó là ai.

Chính là... Mã Nhược Anh. Chị ấy đang làm gì ở đây? Tại sao lại chĩa súng vào ông ta?

Vô số những thắc mắc hiện lên trong đầu Âu Dương Thiên Thiên, nhưng không có câu hỏi nào có thể thoát ra khỏi miệng. Cô vẫn đứng bất động nơi đó, im lặng nhìn mọi chuyện diễn ra.

Mã Nhược Anh chậm rãi tháo khăn trùm đầu xuống, cô đi vòng qua thân thể người đàn ông, đối mặt với ông ta, gằn giọng quát:

- Lặp lại, Cadira Rostchild!

Người đàn ông được gọi là Cadira đối diện với khẩu súng của Mã Nhược Anh, nét mặt vẫn rất bình tĩnh, không tỏ vẻ sợ hãi hay lo lắng, ngược lại, ông ta chỉ nhìn chằm chằm vào đôi mắt đỏ ngầu của Mã Nhược Anh, nói:

- Grainne, con vẫn còn sống.

Mã Nhược Anh mím môi, tay có chút siết chặt lại. Không hiểu tại sao khi nghe cái tên đó phát ra từ miệng của Cadira, trong lòng cô bỗng run lên.

Cái tên mang theo nỗi ám ảnh, mang tất cả mọi sợ hãi... và lòng căm thù, nhưng nó.... cũng thật lâu rồi cô chưa nghe ai gọi mình bằng cái tên ấy. Nó làm cô nhớ lại... những thứ vốn dĩ không nên nhớ....

Âu Dương Thiên Thiên đứng bên cạnh Mã Nhược Anh, cô cảm nhận được sự thay đổi nhỏ đó, liền quay đầu nhìn sang. Đúng lúc này, một cơn gió biển thổi vào, hất tung mái tóc của Mã Nhược Anh, và rồi... để lộ ra một bí mật khác.

Trên mang tai trái cô ấy, có một hình xăm nhỏ, rất đẹp, rất tinh tế... nhưng cũng rất quen thuộc. Ở góc độ của Âu Dương Thiên Thiên, điểm khuất ấy hoàn toàn lọt vào mắt cô, đôi con người phản chiếu thứ hình vẽ mà đến trong mơ cô cũng bị ám ảnh. Hình xăm lông vũ tuyệt sắc!

Thứ đó.... không thể nào.... Mã Nhược Anh cũng có hình xăm giống cô, còn là cùng một bên.... sao có thể?

Mặt Âu Dương Thiên Thiên tái mét khi nhìn thấy hình xăm trên tai của Mã Nhược Anh, nó khiến cô cực sốc, đến mức thân thể không tự chủ mà lùi về sau. Thế nhưng ngay lập tức, trong đầu cô hiện ra một loạt những kí ức...

"Aurora, làm ơn dừng, nếu để gia tộc đó biết đến sự tồn tại của con bé, nó sẽ gặp nguy hiểm mất.

Nhưng cô cũng không thể trốn tránh được sự thật đứa trẻ này mang dòng dõi chính thống, máu huyết trên người nó duy nhất, vậy nên sớm muộn cũng sẽ "nước chảy cội nguồn" thôi, cô không ngăn cản được đâu. Tôi còn phải bảo vệ con của mình nữa, Đường Nhược Vũ, nếu con của tôi chết, thì con của cô cũng không thể sống được. Nếu có sống, tất cả phải cùng sống chung.

Không, cô làm như vậy sẽ giết cả hai bọn chúng, Aurora. Aurora....."

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên cứng ngắc khi nghe lại những giọng nói quen thuộc đó, nhưng lần này, cô không chỉ nhớ lại, mà còn nghe được tất cả mọi thứ, bao gồm những đoạn kí ức đã mất một cách rời rạc, tất cả.... đều đang trở về hết.

"Cái thai này là của Alex đúng không? Đường Nhược Vũ, cô nói đi.

Không phải, con bé là của tôi và Âu Dương Chấn Đông, không phải của Alex.

Đường Nhược Vũ, cô còn không nói nữa thì tôi không giúp được cô đâu, Bush cũng sẽ không tha cho cô.

Tôi đã nói rồi Aurora, con bé không phải của Bush.

Vậy thì nó là của ai?

Là của Cadira....

Cô nói gì?

Thiên Thiên, là của tôi và Cadira.... Cadira Rostchild.

Gia chủ gia tộc Rostchild, Cadira? Con bé là thế hệ thứ hai.... Đứa bé này là của anh ta..."

Âu Dương Thiên Thiên bắt đầu nhớ ra mọi thứ một cách rõ ràng hơn, thế nhưng nó cũng đồng nghĩa với việc cơn đau trong đầu cũng lớn hơn. Những kí ức đang lũ lượt ùa về khiến cô không thể chịu nổi, vô thức đưa tay lên nắm tóc, đau đớn phát thành tiếng:

- A.... aaaa.... aaaa

" Đường Nhược Vũ, cô điên rồi? Cô dám sau lưng Rostchild hạ sinh đứa bé này... nếu để họ biết, nó sẽ không thể sống nổi đâu.

Tôi không thể bỏ nó Aurora, giống như cô vậy.

Nhưng sự tồn tại của nó là một sai lầm, tôi đã làm sai rồi... tại sao cô cũng như vậy?

Đây là tình mẫu tử Aurora, chúng ta giống nhau, đều không thể bỏ mặc được...."

Trán Âu Dương Thiên Thiên nổi đầy gân xanh, đầu cô căng như dây đàn, tựa như muốn nổ tung. Không thể chống chịu nổi nữa, cô quỳ rạp xuống đất, nghiêng rống la hét một cách đầy đau đớn. Âu Dương Vô Thần dù không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng không cách nào đứng yên nhìn Âu Dương Thiên Thiên như vậy, anh cuối cùng dùng lực của mình thoát ra khỏi vòng tay của bà nội, rồi lao đến chỗ cô.

Nắm chặt đôi vai đang run rẩy, anh hoảng hốt gọi:

- Thiên Thiên, em làm sao vậy? Thiên Thiên?

Mã Nhược Anh lúc này vẫn đứng bất động một chỗ, mũi súng cô chĩa thẳng người đàn ông, chưa từng dịch đi. Nghe thấy tiếng thét của Âu Dương Thiên Thiên, trong đầu cô như nghĩ đến thứ gì đó. Chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt Mã Nhược Anh nổi lên một hàng nước mỏng. Cuối cùng thì...

"Aurora, tôi cầu xin cô, làm ơn dừng tay lại, Thiên Thiên còn quá nhỏ để chịu đựng những việc này.

Đừng van xin vô ích nữa Đường Nhược Vũ, một khi xăm lên rồi, thì thân phận đã định, cô không thể dừng lại, cũng không thể xóa nó.

Tại sao cô lại làm như vậy Aurora? Tôi chỉ muốn con bé được an toàn, lớn lên một cách bình thường, sống một cuộc sống bình thường thôi mà, tại sao cô nhất định phải lôi nó vào chuyện này?

Con của cô không thể sống bình thường được, giống như con của tôi vậy, bởi vì nó mang dòng máu của Rostchild. Tôi đã chạy trốn gia tộc đó bao nhiêu năm rồi, là vì chưa tìm ra được biện pháp nào, nhưng bây giờ, tôi đã biết cách để con của tôi có cơ hội được sống tiếp.

Ý cô là gì, Aurora?

Không phải Cadira rất yêu cô sao Đường Nhược Vũ? Tôi muốn xem xem, anh ta có vì cô và đứa bé này... mà chống lại gia tộc của mình hay không? Nếu anh ta bảo vệ Âu Dương Thiên Thiên, vậy thì.... Mã Nhược Anh cũng có thể! Long vũ tuyệt sắc là thứ tượng trưng, cũng là sự kết nối giữa chúng, nếu con của cô sống được, thì con tôi hiển nhiên cũng sẽ sống, nhưng nếu không.... thì cùng làm bạn với nhau dưới tuổi vàng."

Đoạn kí ức cuối cùng kết thúc, cơn đau trong đầu Âu Dương Thiên Thiên cũng dần tiêu tan. Tay chân đều bủn rủn không còn chút sức lực, nhưng cô vẫn cố gắng gượng ngồi dậy. Thở từng hơi dồn dập, Âu Dương Thiên Thiên từ từ ngước mặt lên, mọi thứ cô đều đã nhớ lại, đương nhiên đến cái tên cuối cùng cô cũng biết.

Hóa ra.... đó lại là Mã Nhược Anh. Aurora, cũng là vì bảo vệ cô ấy mà cường ép xăm "lông vũ tuyết sắc" lên cô, bà ta không phải là mẹ ruột của Âu Dương Vô Thần, mà là mẹ ruột của Mã Nhược Anh. Vậy nên... cô ấy cũng chính là...

Giây phút hai đôi mắt chạm nhau, Âu Dương Thiên Thiên run rẩy đôi môi mỏng, chột gọi:

- Chị!

Xin chào, xin chào tất cả mọi người, Tiêu đã comeback rồi đây. Hai tháng rồi không đăng truyện, thật sự sợ bị la lăm luôn, nhưng mấy hôm trước admin bên Mangatoon nhắn tin nhắc nhở nên Tiêu phải ngoi lên đăng lại đây. Và Tiêu cũng đã giải thích với bên admin rồi, hai tháng vừa rồi không thể đăng truyện là bởi vì Tiêu bị hư máy tính ngay thời điểm đang dịch và cách ly xã hội. Vậy nên phải đợi khi hết dịch, Tiêu mang máy tính đi sửa rồi mới viết truyện lại được, mong mọi người thông cảm. Hôm nay bảo truyện như đã hứa (trước đó) đồng thời cũng thông báo comeback lại. Hi vọng những chap bảo này sẽ làm mọi người nguôi giận và không mắng Tiêu nữa T.T. Truyện đã gần đến hồi kết và cực kì cao trào, mọi người nhớ theo dõi thường xuyên nha, và cùng chờ đón những diễn biến mới nhất nhé.

Đọc xong nhớ like chap cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 832: Suy Đoán

Âu Dương Thiên Thiên có năm mơ cũng không ngờ mình và Mã Nhược Anh là chị em cùng cha khác mẹ, càng không ngờ đến lại tương đồng trong cảnh ngộ như thế này. Cô biết chị ấy có mối hận thù với Rostchild, còn từng thề sẽ giết hết tất cả đám người đó đến tuyệt tử tuyệt tôn mới thôi, vậy bây giờ.... khi biết cô cũng mang dòng máu của Rost, chị ấy sẽ làm gì?

Sẽ giết luôn cô sao?

Âu Dương Thiên Thiên run rẩy nhìn người phụ nữ, ngập ngừng gọi:

- Chị...

Mã Nhược Anh vẫn là khuôn mặt lạnh lùng đó, nhưng đôi mắt lại ngập đầy nước, vừa đỏ vừa ẩm ướt, tựa như đang cố kiềm nén gì đó, cũng giống như.... đang tức giận. Nhìn cô gái ngồi phía dưới, cô gằn giọng nói:

- Câm miệng, nếu còn muốn sống.

"..."

Câu nói này của Mã Nhược Anh khiến Âu Dương Thiên Thiên hoảng hốt, lần đầu tiên cô cảm thấy chị ấy đáng sợ như vậy. Từ ánh mắt, đến biểu hiện trên khuôn mặt, đều lạnh lẽo vô cảm như băng tuyết, thật sự rất đáng sợ.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, cố chấp muốn giải thích:

- Chị Nhược Anh, em...

"Vụt" - Chưa kịp nói xong câu, tay cầm súng của người phụ nữ đã nhanh như cắt di chuyển, ngay lập tức xuất hiện trước mi tâm của Âu Dương Thiên Thiên.

Âu Dương Vô Thần bên cạnh nhìn thấy, không do dự mà đưa người ra chắn trước mặt cô, lên tiếng:

- Nhược Anh, cậu muốn làm gì?

Đối diện với hành động của người đàn ông, Mã Nhược Anh không dám làm gì tiếp theo. Tay cầm súng của cô run lên, ngón tay vẫn đặt nơi cò súng nhưng mãi không thể bóp được.

Cô biết, cô không thể xuống tay với Âu Dương Vô Thần, nhưng làm sao đây... cô thực sự rất muốn bắn chết người được cậu ta che chở phía sau, bởi vì... bởi vì...

Đúng lúc này, Vivian từ ngoài chạy vào, nhìn thấy một màn không thể tưởng tượng được, cô ngay lập tức lao đến chỗ của Âu Dương Vô Thần, hốt hoảng lên tiếng:

- Selina, cô đang làm cái gì vậy? Bỏ súng xuống.

Vivian chỉ vừa nói chuyện với Mã Nhược Anh ngoài kia, nhưng sau khi nhìn thấy chiếc máy bay thì cô ta liền chạy như điên về phía căn biệt thự này, và phải mất một lúc thì cô mới đuổi kịp cô ta đến đây. Ấy thế mà vừa vào đã thấy cảnh súng đạn rồi. Mà điều làm cô ngạc nhiên hơn nữa, chính là Mã Nhược Anh lại chĩa súng vào Âu Dương Vô Thần?

Cô ta nghĩ gì mà làm vậy? Có đủ tỉnh táo để biết người mình đang nhắm bắn là ai hay không?

Âu Dương Vô Thần nhìn thẳng vào mắt Mã Nhược Anh, biết rõ cô đang nghĩ gì ngay lúc này, nhưng dựa trên tình thế hiện tại, anh không dám làm gì khinh suất. Để đảm bảo an toàn cho Âu Dương Thiên Thiên phía sau, anh đành nói với Vivian:

- Vivian, nhờ cô giúp tôi đưa Thiên Thiên rời khỏi đây.

Người phụ nữ liếc mắt nhìn cô gái phía sau anh, giờ mới nhận ra Âu Dương Thiên Thiên cũng ở ngay đây, hơn nữa, sắc mặt còn có vẻ không tốt, khuôn mặt vừa tái mét, vừa tràn đầy sự sợ hãi.

Cắn môi, cô lên tiếng:

- Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Âu Dương Vô Thần lắc đầu, đáp:

- Không có thời gian giải thích, cô mau đưa Thiên Thiên ra khỏi đây đi.

- Còn cậu thì sao? - Vivian hỏi ngược lại.

Âu Dương Vô Thần mím môi, bất đắc dĩ trả lời:

- Đây là nhà tôi, sẽ không ai làm hại được đến tôi đâu.

Mặc dù biết vậy, nhưng Vivian vẫn rất lo ngại, đặc biệt là khi Mã Nhược Anh đang thể hiện những hành động vô cùng kì lạ.

Do dự một hồi lâu, cuối cùng Vivian cũng phải cắn răng chấp nhận. Cô quỳ nửa người xuống, đỡ thân thể Âu Dương Thiên Thiên dậy, sau đó liếc Mã Nhược Anh một cái rồi mới rời đi.

Từ trên cao, Mary FirstFlo nhìn thấy, liền quay đầu nói nhỏ cái gì đó với người đàn ông mặc đồ đen phía sau, người đó nghe xong, cúi đầu dời đi.

Lúc bà ta quay trở lại, ánh mắt vừa vắn chạm với Alex Bush, phát hiện ông ta đang nhìn mình, không thể hiện điều gì, Mary chỉ nhếch môi cười nhẹ.

Dù gì cũng đã gặp mặt, làm nghi thức chào hỏi như Đường Nhược Vũ mười lăm năm trước thôi, chồng à!

Xác định Âu Dương Thiên Thiên đã ra khỏi tầm mắt của mình, Âu Dương Vô Thần chậm rãi đứng dậy, đối diện trực tiếp Mã Nhược Anh nói:

- Nhược Anh, tôi nghĩ cậu cũng nên đi đi.

- Đi? Nơi này dễ ra vào như vậy sao? - Lão gia chủ từ nãy im lặng bây giờ mới lên tiếng, bà trừng mắt về phía Mã Nhược Anh và Cadrira Rostchild, giọng phần nộ:

- Cũng không nghĩ đến đang đặt chân trên địa bàn của ai, dám ngang nhiên đột nhập vào đây, làm hỗn loạn mọi chuyện, còn dám mang theo vũ khí. Nếu thả các người đi chẳng khác nào mang mặt mũi Bush ra chê cười? Người đâu, bắt hết bọn chúng lại.

Dứt lời, đám người xung quanh ngay lập tức làm theo, thế nhưng Âu Dương Vô Thần không để điều đó xảy ra, anh lớn giọng đánh thếp:

- Ta xem ai dám!

Câu nói của Âu Dương Vô Thần khiến đám người không dám làm gì, bất động đứng yên một chỗ. Lão gia chủ thấy vậy, tức giận đến đỏ mặt:

- Elias, con....

- Bà nội, đây là chuyện của con, con sẽ tự giải quyết, bà đừng can thiệp vào nữa. - Cắt ngang lời của người phụ nữ, anh xoay mặt nhìn về phía cửa lớn, không biết từ bao giờ nơi đó đã xuất hiện bóng dáng của một người đàn ông, chính là Stefan.

Cuối cùng cũng thấy cậu ta, anh biết thế nào Stefan cũng sẽ có mặt ở đây mà. Bởi vì... cậu ta luôn đi theo phía sau Mã Nhược Anh, cô ấy ở nơi đâu cậu ta cũng sẽ ở nơi đó.

Mím môi, anh lên tiếng:

- Đưa cậu ấy đi đi.

Mã Nhược Anh vẫn đứng yên một chỗ, còn chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã bị một lực mạnh kéo đi, ép buộc rời khỏi ngôi biệt thự.

Về phần Cadira, sau khi chứng kiến mọi việc đã vượt khỏi tầm kiểm soát, ông nhận một ánh mắt ẩn ý từ phía Alex Bush, không còn lựa chọn nào đành một mình đi ra.

Lão gia chủ không chấp nhận được việc này, tức giận đến nổi huyết áp dâng cao, ngất xỉu ngay tại chỗ. Alex Bush chớp ánh mắt lạnh nhạt, nhẹ giọng nói:

- Mẹ, muốn bắt người đó, chúng ta chưa có đủ tư cách đâu.

=====

Sau khi đưa Âu Dương Thiên Thiên ra khỏi đại sảnh, Vivian men theo con đường cũ đi xuống núi, nhưng nửa đường lại bị một đám ám vệ vây bắt. Không cần nghĩ cũng biết chủ ý này của ai, cô trừng mắt chửi thề:

- Shit, Mary.

Vivian bắt đặc dĩ bày ra tư thế muốn đánh trả, đúng lúc đám người Kỳ Ân chạy đến, kịp giúp cô giải vây.

- Nữ hoàng Vivian, mau đưa Nhị tiểu thư đi đi, chúng tôi yểm trợ phía sau. - Kỳ Ân đứng chắn đường, hô lên.

Không suy nghĩ thêm nữa, người phụ nữ liền làm theo, kéo tay Âu Dương Thiên Thiên chạy như bay.

=====

Về đến khách sạn là cả một quá trình khó khăn, Vivian cẩn thận đưa Âu Dương Thiên Thiên lên phòng, để cô ngồi xuống ghế, rồi nhanh chóng kiểm tra trên cơ thể cô có thương tích gì không. Phát hiện trên tay Âu Dương Thiên Thiên có một mảng bầm tím, Vivian ngay lập tức chạy vào phòng bếp, lấy ra hộp sơ cứu.

Lúc cầm theo nó ra ngoài, Vivian không nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên đâu nữa, thay vào đó, có tiếng nôn mửa phát ra từ trong phòng bên cạnh.

Mang theo nghi hoặc đi đến, cô mở cửa nhà vệ sinh, chứng kiến Âu Dương Thiên Thiên nôn thốc nôn tháo vào bồn rửa mặt. Cô ấy gần như nôn hết những thứ trong bụng mình ra ngoài, tất cả bữa sáng đều trôi sạch.

Cau mày suy nghĩ, cô nhìn Âu Dương Thiên Thiên một lúc lâu cũng không lên tiếng. Đợi đến khi cô ấy dừng nôn, mở nước ra rửa mặt, Vivian tiện tay cầm một chiếc khăn gần đó đưa tới, tiện thể hỏi:

- Làm sao vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nhận lấy chiếc khăn, nghẹn giọng đáp:

- Không có gì, chỉ là bụng có chút khó chịu. Có lẽ lúc nãy chạy nhanh quá nên hơi bị xốc.

Vivian nhìn Âu Dương Thiên Thiên vẫn còn thở gấp, hỏi tiếp:

- Bụng em khó chịu như thế từ trước đến nay sao? Thường xuyên?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, nhả mặt trả lời:

- không phải, chỉ gần đây thôi.

- Chính xác là bao lâu? - Vivian vẫn cố hỏi.

Nuốt một ngụm nước bọt, Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt suy nghĩ, vài giây sau mới lên tiếng:

- Tầm 4 5 tuần trước, bụng đôi khi khó chịu một cách vô lý, tôi hay cảm thấy muốn nôn nữa. Khi đến Mỹ, việc này còn xảy ra thường xuyên hơn.

Vivian liếc mắt, nói:

- Phelan biết chuyện này không?

- Không, tôi không nói với A Thần, sợ anh ấy sẽ lo lắng.

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên quay sang nhìn Vivian, hỏi:

- Mà tại sao cô lại hỏi những việc này? Cô biết nguyên nhân ư?

Vivian chớp mắt nghiêm túc, đáp:

- Tôi nghĩ có lẽ mình biết, nhưng vẫn chưa chắc chắn. Tôi hỏi em thêm một câu nữa, suy nghĩ thật kỹ rồi trả lời.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, im lặng như ngầm đồng ý. Thấy vậy, Vivian liền nói:

- Kinh nguyệt dạo gần đây của em như thế nào?

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên cau lại, cô nheo mắt, cố nhớ:

- Tháng vừa rồi không có, tháng này cũng chưa đến. Tôi nghĩ có lẽ mình bị chậm kinh.

Vivian nghe xong, bất giác thở một hơi khó hiểu, lắc đầu nói:

- Không, không phải chậm kinh.

- Vậy rốt cuộc tôi bị cái gì? - Âu Dương Thiên Thiên không kiên nhẫn lên tiếng

Căn môi, người phụ nữ nhìn thẳng cô, hỏi một cách nghiêm túc:

- Thiên Thiên, em có nghĩ rằng.... mình đang mang thai không?

Đọc xong nhớ like chap cho Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 833: Tại Sao Lại Ngay Lúc Này?

Âu Dương Thiên Thiên đứng hình trước câu hỏi của Vivian, cô bối rối nói:

- Không thể nào, sao tôi có thể...

- Bụng thường xuyên khó chịu, không ăn được thức ăn nồng mùi hoặc đồ sống, hay nôn mửa, kinh nguyệt chậm... đều là những dấu hiệu của thai phụ. - Vivian lên tiếng chắc chắn, như thể cô đã khẳng định việc Âu Dương Thiên Thiên mang thai là thật vậy.

Nhìn ánh mắt hoang mang trước mặt, Vivian cắn môi suy tính, sau vài giây thì hỏi:

- Mặc dù tôi không phải bác sĩ nhưng tôi có cách giúp em kiểm tra, muốn thử không?

Âu Dương Thiên Thiên lo lắng mím môi, cô âm thầm nuốt một ngụm nước bọt, không đáp....

=====

Ở một diễn biến khác, Stefan kéo theo Mã Nhược Anh ra khỏi căn biệt thự, anh dắt cô đi một con đường riêng biệt với Vivian, nhằm tránh xa đám ám vệ của Bush.

Đi được một đoạn, Mã Nhược Anh bỗng ngừng lại, cô hất tay Stefan ra, lạnh giọng lên tiếng:

- Tại sao anh lại ở đây?

Người đàn ông chậm rãi thu tay về, bình tĩnh đáp:

- Em muốn tôi trả lời thế nào?

- Anh theo dõi tôi? - Mã Nhược Anh hỏi tiếp.

Stefan mím môi, thẳng thắn thừa nhận:

- Phải.

Mã Nhược Anh ngược đầu lên, đôi mắt hung dữ đáp:

- Stefan, rốt cuộc tôi phải làm thế nào anh mới buông tha cho tôi? Anh không nhìn rõ tình hình hiện tại sao? Tôi muốn giết chết Cadira, muốn tiêu diệt cả gia tộc Rostchild, tôi có thể làm bất cứ việc gì để thực hiện ước muốn đó, thậm chí là đến đây, không quan tâm nơi này là đâu cả. Tôi đã không để ý đến Bush, thì anh cũng nên hiểu, anh căn bản không thể ngăn cản tôi.

Người đàn ông chớp đôi mắt đen láy, vững vàng nói:

- Tôi không ngăn cản em, tôi chỉ muốn bảo vệ em.

- Tôi không cần sự bảo vệ của anh. - Gần như là ngay lập tức, Mã Nhược Anh quát lớn. Cô không kiềm chế tâm trạng của mình nữa, cứ thế trút hết tất cả sự tức giận ra ngoài:

- Anh là ai chứ? Anh có tư cách gì muốn xen vào chuyện của tôi? Muốn bảo vệ tôi? Anh theo dõi tôi đã hỏi ý kiến tôi chưa? Có quan tâm đến cảm nhận của tôi không? Anh mở miệng ra là nói muốn tốt cho tôi, vậy tại sao

không cho tôi làm chuyện mà tôi muốn làm? Anh ngăn cản tôi hết lần này đến lần khác, gây trở ngại cho kế hoạch của tôi là anh, làm hỗn loạn tôi cũng chính là anh, tại sao con người anh có thể xấu xa đến vậy?

- Cuộc chiến này là của tôi, tôi có quyền tự quyết định, vì sao anh cứ muốn can thiệp vào? Elena em gái anh đã đi rồi tại sao anh vẫn còn chưa đi đi, về nơi vốn dĩ anh nên về, cứ luẩn quẩn bên cạnh gây phiền toái cho tôi? Stefan, anh làm ơn có thể tránh xa tôi ra được không? Anh càng muốn làm những việc như "bảo vệ" đó thì chỉ càng làm tôi thấy anh đáng ghét hơn mà thôi.

Nói xong một tràng dài, Mã Nhược Anh thờ dốc nhìn Stefan, mắt cô đỏ ầu, tâm trạng cực kì kích động. Thế nhưng người đàn ông trước mặt vẫn im lặng không nói gì, cứ trơ mắt nhìn cô, càng khiến sự bức bối trong lòng dâng cao không dứt. Siết chặt tay, Mã Nhược Anh gằn giọng lên tiếng:

- Đúng là phiền phức.

Dứt lời, cô quay người muốn chạy đi, nhưng ngay lúc đó, đột nhiên giọng nói của Stefan phía sau vang lên, bất giác khiến cô dừng chân:

- Tôi thích em, Mã Nhược Anh, thích đến mức không thể ngừng lại, tôi biết tôi là một kẻ xấu xa, nhưng mà... em có thể đừng ghét tôi được không?

...

Câu nói của Stefan vang lên làm không gian xung quanh như ngừng hẳn, âm giọng của anh vừa trầm thấp, vừa chân thành, thực sự lột tả toàn bộ tâm ý của mình qua những câu từ đó. Anh không oán trách, cũng không phủ nhận, anh chỉ lặng lẽ xem mình là một kẻ xấu xa, và cầu xin... đừng ghét bỏ.

Dường như, Stefan có thể chấp nhận việc bị Mã Nhược Anh mắng là một kẻ bám đuôi, không liêm sỉ đi theo cô, nhưng anh không chịu nổi việc bản

thân bị cô chán ghét, bởi vì như vậy, cô sẽ không bao giờ thích anh.

Người đàn ông này... ấy vậy mà thâm tình đến thế...

Mã Nhược Anh mím môi, ngăn những cảm xúc khác lạ đang dâng trào trong mình, ép bản thân không được quay đầu lại. Bây giờ, cô không cần nhìn cũng có thể tưởng tượng ra vẻ mặt của Stefan khi nói những lời ấy, và nếu cô mềm lòng quay đầu nhìn một lần thôi, thì.....

Vừa nghĩ, người phụ nữ vừa cuộn chặt tay, móng tay đâm sâu vào da thịt, làm cô đau đớn, nhưng càng làm cô tỉnh táo hơn.

Lúc này, chợt một đám người áo đen xuất hiện trong tầm mắt Mã Nhược Anh, họ tiến gần đến chỗ cô, lên tiếng phá đi bầu không khí tĩnh lặng:

- Đại tiểu thư, tìm được cô rồi. Âm vệ của Bush đang truy tìm những kẻ đột nhập, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.

Mã Nhược Anh nghe xong, không ngần ngại gật đầu, sau đó liền nhấc chân rời đi. Cô tuyệt tình như vậy, không cho người đàn ông phía sau một cơ hội nào, cứ thế mà bỏ anh lại.... bỏ luôn sự chân thành của anh ở đằng sau.

=====

Kỳ Ân, Eira cùng Sherry sau khi thoát khỏi đội âm vệ của Bush liền lái xe trở về khách sạn, họ đi một mạch lên tầng, đến trước cửa phòng Âu Dương Thiên Thiên, dồn dập đập cửa phòng cô, lớn tiếng:

- Nhị tiểu thư, cô có trong đó không? Nhị tiểu thư!

Vivian bước đến mở cửa, nhìn ba người với khuôn mặt đỏ đầy mồ hôi, chậm rãi trả lời:

- Thiên Thiên ở cùng tôi, tôi đã đưa em ấy về an toàn rồi.

Kỳ Ân thở dốc hồng hộc, cô đảo mắt nhìn một lượt trong phòng, hỏi:

- Nhị tiểu thư không bị thương chứ? Cô ấy đang ở đâu?

Vivian hất cằm về phía phòng riêng, thản nhiên đáp:

- Trong nhà vệ sinh, em ấy chỉ bị thương nhẹ thôi, tôi sẽ xử lý nó.

Dừng một chút, cô liếc mắt nhìn từ trên xuống dưới ba người, cau mày nói:

- Mà các cô cũng nên đi thay đồ đi, trên áo toàn là máu, muốn dọa người sao? Thiên Thiên cứ để tôi trông coi được rồi.

Nói xong, Vivian không đợi đám Kỳ Ân đáp lại, dứt khoát đóng cửa. Đi lại vào trong, cô đến trước cửa nhà vệ sinh, áp đầu dựa vào bờ tường, hỏi:

- Kết quả thế nào?

Đoán chừng vài giây sau, từ bên trong vọng ra tiếng nói của Âu Dương Thiên Thiên:

- Cô đã đúng.... tôi có thai rồi.

Âu Dương Thiên Thiên đứng trước gương, trên tay cầm chiếc que thử thai mà Vivian vừa mua cho cô, đôi con ngươi phản chiếu hai vạch màu đỏ rất rõ ràng.

Khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên biến đổi khi nhìn thấy nó, sắc mặt cô trắng bệch, vừa bất ngờ vừa sợ hãi.

Cô... mang thai rồi? Sao có thể... sao có thể chứ?

Bên ngoài, Vivian không biểu hiện gì, dường như điều này đã nằm trong dự đoán, cô chỉ bình thản hỏi:

- Bây giờ em muốn làm thế nào? Có báo cho Phelan biết không?

- Không được, không thể nói với anh ấy! - Ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên phản bác.

Cô đưa tay lên vò tóc mình, mặt bất đắc dĩ nói:

- Cô không nhận thấy tình hình hiện tại đang không thích hợp ư? Mọi chuyện đã đủ phiền toái rồi, tôi không thể tạo thêm rắc rối cho A Thần được.

Người phụ nữ liếc mắt, hỏi tiếp:

- Có phải em suy nghĩ hơi nhiều rồi không? Đó là con của em và Phelan, sao có thể là rắc rối?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, giọng nhỏ dần đáp:

- Không phải... cô không hiểu đâu....

Tại sao đưa bé lại đến ngay lúc này chứ? Khi mà mọi thứ đang dần trở nên phức tạp và khó khăn hơn? Tại sao... tại sao lại là lúc này?

Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu, thực quá khó cho cô khi phải tiếp nhận nhiều chuyện trong cùng một lúc. Cô chỉ vừa mới biết mình và Mã Nhược Anh có chung huyết thống, cũng chỉ vừa mới thấy mặt cha, gặp mặt kẻ đã hại chết mẹ mình.... Tất cả chỉ mới vừa bắt đầu, nhưng mà... sẽ là như thế nào nếu có ai đó biết đến sự tồn tại của đứa bé trong bụng cô chứ?

Nó quá nguy hiểm, và cô không dám tưởng tượng kết quả sẽ như thế nào một khi chuyện này bị lộ.

Cô đã từng nghĩ đến, việc mình sẽ có con với người đàn ông cô yêu, lúc đó cô nhất định rất vui mừng, nhưng mà... ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng chưa từng nghĩ đưa bé lại đến ở thời điểm này. Cô thậm chí còn không thể vui

mừng vì mình đang mang thai, thay vào đó chỉ là mớ cảm xúc hỗn loạn và sợ hãi.

Âu Dương Thiên Thiên vùi đầu vào trong mái tóc mình, cố gắng kiềm chế cơn run rẩy và những ý chí tiêu cực của bản thân. Đúng lúc này, Vivian bỗng gõ cửa phòng vệ sinh, nói:

- Thiên Thiên, em có điện thoại, là của Phelan.

Âu Dương Thiên Thiên ngẩng mặt nhìn ra ngoài, nuốt một ngụm nước bọt, cô từ từ mở cửa ra, nhận lấy chiếc điện thoại từ tay người phụ nữ. Vivian đưa cho cô xong, biết rằng cần có không gian riêng, cô liền quay người đi ra ngoài, tiện thể đóng cửa lại.

Âu Dương Thiên Thiên đi đến ngồi xuống giường, cô hít vào một hơi sâu, vuốt tay bắt máy.

- A Thần!

Từ đầu dây bên kia, giọng của người đàn ông vang lên:

- Thiên Thiên, em thế nào rồi? Đang ở đâu? Có bị thương không?

Âu Dương Thiên Thiên bặm môi, cố tỏ ra thật tự nhiên, đáp:

- Em không sao, em... về khách sạn rồi, đang ở trong phòng. Vivian ở cùng em, rất an toàn.

Âu Dương Vô Thần nghe thấy, thở phào một hơi nhẹ nhõm. Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên liền dò hỏi:

- Chị Nhược Anh... thế nào rồi?

Người đàn ông không giấu diếm cô, rất thành thật trả lời:

- Cô ấy không sao, được Stefan đưa đi rồi.

Nghe vậy, Âu Dương Thiên Thiên cũng không hỏi gì thêm nữa, cô cần môi, nghĩ đến chuyện lúc này, đảo mắt nói:

- A Thần, em cảm thấy... hay là tạm thời... chúng ta đừng nên gặp nhau nữa?

Lời nói của cô khiến Âu Dương Vô Thần đứng hình trong chốc lát, anh theo bản năng thốt lên:

- Em đang nói cái gì vậy?

"Sờ poi chap sau:

- Ông là... Cadira Rostchild? Tại sao ông đến đây?

- Vivian, không sao đâu, ông ta... là ba của em!"

Đọc xong nhớ lik chap giúp Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 834: Cadira TÌM ĐẾN

Nghe câu hỏi của người đàn ông, Âu Dương Thiên Thiên biết anh định nói gì, liền giải thích:

- Không phải như anh nghĩ đâu A Thần, em không có ý định chia tay hay là rời xa anh đâu, chắc chắn đấy. Em chỉ là... cảm thấy anh có rất nhiều việc phải giải quyết, chuyện của bà nội anh, lần gặp mặt đầu tiên đã có ấn tượng không tốt rồi, nó còn liên quan đến quá khứ của mẹ em nữa, rất phức tạp. Hơn hết, em biết anh bận tâm đến mối quan hệ giữa chị Nhược Anh và em, vì vậy... em sẽ cho anh thời gian, em cũng sẽ đợi anh quay trở lại.

Âu Dương Thiên Thiên nói xong, đầu dây bên kia không vang tiếng đáp lại, mặc dù điện thoại vẫn còn kết nối, nhưng Âu Dương Vô Thần lại im lặng, không nói gì cả. Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cắn môi nói tiếp:

- Khoảng thời gian tới em vẫn ở chỗ cũ, và sẽ ở trong phòng, không đi đâu cả. Anh yên tâm, Vivian ở cùng em, và anh có thể liên lạc với Kỳ Ân để hỏi về tình hình của em mỗi ngày, em không để ý đâu...

- Thiên Thiên... - Lời của cô chưa hết thì Âu Dương Vô Thần đã lên tiếng cắt ngang, giọng anh trầm thấp nhẹ nhàng khiến Âu Dương Thiên Thiên bất giác ngưng lại, đáp:

- Dạ?

- Em của hiện tại không phải là bộ dạng mà anh mong muốn khi quyết định bên nhau, em thật sự rất hiểu chuyện, hiểu chuyện đến mức khiến người khác phải đau lòng...

Âm giọng của Âu Dương Vô Thần có chút trầm lắng, khiến Âu Dương Thiên Thiên không biết phải nói gì.

Có thể không hiểu chuyện được sao? Khi mà... muốn ở bên cạnh người đàn ông như Âu Dương Vô Thần lại quá khó khăn?

Những thứ về anh, về thế giới của anh... không phải chuyện đùa, một câu chuyện xảy ra, có thể kéo theo nhiều hậu quả khôn lường. Nếu như cô không hiểu chuyện, thì có lẽ sẽ không ở bên cạnh anh lâu được mất. Đây vốn là cái giá phải trả mà.

Ở đầu dây bên kia, Âu Dương Vô Thần khẽ hít một hơi, lên tiếng:

- Hứa với anh em sẽ tự chăm sóc bản thân mình thật tốt, khi anh không có ở đó, đừng làm ra chuyện gì khiến những người khác phải lo lắng, luôn đặt sự an toàn của bản thân lên hàng đầu, không gây chuyện, cũng không xen vào việc của ai, có được không?

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, chậm rãi gật đầu:

- Được, em hứa với anh.

- Ngoan ngoan chờ đợi, anh sẽ mau chóng quay về. Nhất định....

=====

Vài ngày sau, Vivian tỉnh giấc từ khá sớm, cô như thường lệ đi ra khỏi phòng, mơ màng muốn lấy nước uống. Cầm ly nước trên tay, Vivian mắt nhắm mắt mở đi về phía phòng bếp, đúng lúc này, đột nhiên cảm nhận được

luồng gió nhẹ thổi qua, cô theo bản năng quay đầu nhìn về phía phát ra, chợt thấy cửa ban công đã mở.

Tò mò di chuyển đến gần, cô phát hiện bên ngoài có bóng lưng người đứng, nhìn kĩ.... thì ra chính là Âu Dương Thiên Thiên.

- Tôi làm cô thức giấc sao? - Vừa tiến tới một bước, Vivian giật mình khi nghe Âu Dương Thiên Thiên hỏi. Cô cau mày, đi thẳng đến bên cạnh, hỏi ngược lại:

- Sao em biết là tôi?

Âu Dương Thiên Thiên nhẹ nhàng chớp mắt, đáp:

- Mùi nước hoa.

Nghe vậy, Vivian bất giác hếch mũi, cô cúi đầu ngửi tay mình, đúng là có chút mùi nước hoa. Nhưng chỉ là hương lưu lại, bởi vì cô đã xịt nước hoa từ sáng hôm qua rồi, đến giờ gần như đã bay đi hết. Hơn nữa, nước hoa cô dùng là loại đặc chế, số lượng có hạn, mùi hương vừa thanh vừa nhẹ, dễ chịu không khác xịt toàn thân là mấy. Vốn dĩ mùi hương này nhẹ như nước, qua một ngày lại gần như đã tiêu tan, vì sao Âu Dương Thiên Thiên vẫn ngửi ra nhỉ?

Mũi cô ta là chó sao? Nhạy như vậy?

Lâm bầm một hồi, Vivian quyết định bỏ qua chuyện đó, lên tiếng:

- Sao hôm nay em dậy sớm vậy? Mặt trời còn chưa lên mà.

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, chậm rãi trả lời:

- Cũng gần rồi, vài phút nữa là có.

Dừng một chút, cô nói tiếp:

- Hôm qua có lẽ uống hơi nhiều trà, buổi tối ngủ không sâu lắm. Thức dậy thì phát hiện trời gần sáng rồi, vậy nên muốn ra ngoài hóng mát một chút, cũng tiện thể đón bình minh.

Vivian nghe Âu Dương Thiên Thiên nói, khước mắt khẽ liếc nhìn cô, im lặng không đáp. Câu sau vốn dĩ rất hợp lí, nhưng câu trước lại làm bại lộ rồi.

Một người không thường xuyên ngắm bình minh sao có thể biết chính xác thời điểm mặt trời mọc chứ? Huống hồ, giờ giấc ở nơi này khác Trung Quốc, vậy nên thời điểm mặt trời lên cũng thay đổi. Nếu không phải người sống ở đây mà vẫn tính toán được thời gian bình minh xuất hiện thì chỉ có một giải thích, chính là người đó thường xuyên thức dậy sớm, hoặc làm việc thâu đêm, mới có thể nhìn thấy cảnh mặt trời đi lên.

Âu Dương Thiên Thiên những ngày gần đây đều nhốt bản thân ở trong phòng, ngoài việc dùng bữa, cô hầu như không bước ra ngoài. Mặc dù mỗi sáng đều 9h mở cửa đi ra, nhưng trên mắt lại xuất hiện quầng thâm nhạt, không giống với người ngủ dậy trễ. Cộng thêm câu nói lúc này, có lẽ... cô ấy rơi vào trường hợp thường xuyên thức dậy sớm, thậm chí là bị mất ngủ trong một khoảng thời gian, ngồi ở trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn cảnh bình minh đến quen thuộc, vô tình nhớ luôn cả giờ giấc mặt trời mọc.

Nghĩ đến đây, Vivian chậm rãi thu tầm mắt lại, cô mím môi, nói:

- Em bây giờ đâu phải ăn ngủ vì một người, mà còn có một đứa con trong bụng nữa, tự ý thức bản thân chút đi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe ra hàm ý của cô, nhưng vẫn tỏ ra thản nhiên, đáp:

- Tôi biết.

Sau lời đó, không ai nói thêm gì nữa. Cả hai đứng một lúc ngăm bình minh thì đột nhiên có tiếng chuông cửa vang lên. Vivian theo bản năng quay đầu lại, cau mày lăm bầm:

- Mới sáng sớm mà ai đến vậy?

Liếc sang Âu Dương Thiên Thiên một cái, cô nói tiếp:

- Để tôi đi mở cửa.

Dứt lời, Vivian cầm theo ly nước đi ngược vào trong, tiến về phía cánh cửa, không một chút hoài nghi mà mở nó ra. Ngay lập tức, một khuôn mặt hiện ra trước mắt cô, thế nhưng điều kì lạ là, người đó lại làm Vivian rất bất ngờ, đến mức mắt cô đột nhiên mở lớn.

Người đàn ông nhìn cô với dáng vẻ lạnh nhạt, khuôn mặt không biểu cảm lên tiếng:

- Thật vinh hạnh khi được gặp cô, nữ hoàng Vivian.

Vivian dường như không ngờ đến sự xuất hiện của ông ta, ấn đường có chút nhăn lại, hỏi:

- Ngài là... Cadira Rostchild? Tại sao ngài lại ở đây?

- Trước khi trả lời câu hỏi đó, cô có thể giúp tôi giải thích một tiếng với bọn họ không? - Nghe người đàn ông nói, Vivian mới chợt nhận ra đám người Kỳ Ân cũng đang ở đây, trên tay họ cầm vũ khí sắc bén, chĩa thẳng vào người đàn ông, thậm chí khuôn mặt cũng rất nghiêm trọng.

Vivian đánh mặt, lạnh giọng nói:

- Còn không mau bỏ vũ khí xuống, các người không biết đây là ai sao?

Kỳ Ân ngược lại không làm theo lệnh của người phụ nữ, chậm rãi nói:

- Tôi không cần biết đây là ai, khoảng thời gian này dù là người nào cũng không được phép tiếp xúc với Nhị tiểu thư, đây là lệnh của cậu chủ.

Vivian nghe nói, cau mày quát:

- Nhưng đây không phải người mà các cô có thể đụng vào, mau bỏ vũ khí xuống.

Trước những lời có trọng lượng của người phụ nữ, Kỳ Ân vẫn điềm nhiên như không, bình tĩnh đáp:

- Nữ hoàng Vivian, hình như cô quên rồi, chúng tôi là người của cậu chủ, không phải cấp dưới của cô, vậy nên... không có nghĩa vụ phải làm theo mệnh lệnh cô đưa ra.

Dừng một chút, Kỳ Ân nheo ánh mắt sắc lạnh, nhìn người đàn ông nói:

- Bất kể ông là người có thân phận như thế nào, chúng tôi cũng không quan tâm, trước khi điều tra rõ ràng, hi vọng hiện tại ông có thể rời khỏi đây, bằng không, chúng tôi cũng hết cách.

Vừa nói, cánh tay đang cầm dao của Kỳ Ân siết chặt lại, Vivian hốt hoảng, liền lên tiếng:

- Khoan đã!

Mặc dù không thể cãi lại Kỳ Ân nhưng Vivian cũng không thể để Cadira có chuyện, cô cắn môi, hỏi:

- Ngài Cadira, rốt cuộc ngài đến đây có chuyện gì?

Người đàn ông chớp mắt lạnh nhạt nhìn cô, im lặng không đáp. Thấy vậy, Vivian bất đắc dĩ giải thích:

- Ngài Cadira, nếu ngài không nói thì tôi không thể giúp ngài được. Những cô gái này là người mà Elias Bush sắp xếp, họ sẽ ra tay thật đấy.

Cadira Rostchild nghe thế, chậm rãi trả lời:

- Tôi muốn gặp người đang ở bên trong đó.... là người mà cô đang bảo vệ.

Vivian bất ngờ với những lời của người đàn ông, cô nhún mắt, theo bản năng hỏi:

- Tại sao?

Đến tìm cô thì không có gì, nhưng liên quan đến Âu Dương Thiên Thiên thì có vấn đề thật đấy. Đây là chuyện cực kì nhạy cảm, nhất là trong khoảng thời gian này.

Cadira lần này lại giữ im lặng, khiến Vivian vô cùng khó chịu, đám người Kỳ Ân thì đang tỏa ra sát khí nồng nặc, cô sợ tình thế này cứ tiếp diễn thì nhất định sẽ có một trận đổ máu cho mà xem. Đảo mắt suy nghĩ, Vivian lên tiếng:

- Ngài Cadira, người mà tôi đang bảo vệ bây giờ thực sự không thể có bất kì sơ suất nào, nếu ngài muốn gặp cô ấy, xin hãy đưa ra lí do, tôi sẽ xem xét, còn nếu không... tôi cũng giống bọn họ, dù có dùng đến biện pháp cực đoan nhất cũng không thể cho ngài vào.

Vivian nói xong, không khí xung quanh có chút chùng xuống, cô và người đàn ông đối mắt nhau, vừa thăm dò vừa tỏ ra khí thế không ai xem thường được. Giữa lúc mọi chuyện đang chuyển biến căng thẳng như vậy, từ đằng sau Vivian, một bóng người chậm rãi tiến đến, nhẹ nhàng nói:

- Để ông ấy vào đi.

Sự xuất hiện cùng câu nói của Âu Dương Thiên Thiên khiến đám người đồng loạt Kỳ Ân bất ngờ, đến Vivian cũng không thoát khỏi ngạc nhiên, quay đầu nhìn cô:

- Thiên Thiên, nhưng mà...

- Không sao đâu, Vivian. Ông ấy... là ba ruột của tôi.

=====

=

Cùng thời gian đó, ở một nơi khác, cuộc gặp gỡ bí mật giữa Âu Dương Vô Thần và Mã Nhược Anh đã âm thầm diễn ra. Hai người đứng ở hai nơi khác xa, đối diện nhau, không biết vô tình hay hữu ý mà ở giữa họ có một khoảng cách lớn, giống như một bức tường vô hình đang hiện hữu giữa hai con người.

Một ngọn gió bay ngang, thổi tung mái tóc dài của Mã Nhược Anh, thấp thoáng hiện thứ hình xăm ẩn giấu bên tai cô. Nhìn Âu Dương Vô Thần với ánh mắt bình tĩnh, cô lên tiếng:

- Vô Thần, nếu như cậu vẫn kiên quyết bảo vệ Âu Dương Thiên Thiên, vậy thì.... cậu sẽ mất đi tôi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 835: NhữNg CuộC ChiếN NgầM

Âu Dương Vô Thần đứng nhìn Mã Nhược Anh, một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Tôi từng nói với cậu, Thiên Thiên là người mà tôi rất trân trọng, tôi bằng lòng hi sinh tất cả mọi thứ để có thể được ở bên cạnh cô ấy. Cuộc sống của tôi ngay từ lúc đầu vốn không hề tốt đẹp, nhưng từ khi có cô ấy, tôi mới cảm thấy việc tồn tại như thế này là một điều có ý nghĩa. Thiên Thiên là người đầu tiên không khiến tôi phải thấp thỏm và cảnh giác mỗi ngày, một người có thể cho tôi khoảng không và cảm giác được tự do, thậm chí là sự ấm áp, sưởi ấm trái tim đã nguội lạnh từ lâu của tôi.

- Vì vậy Nhược Anh, tôi có thể mất đi bất kì ai... nhưng Âu Dương Thiên Thiên thì không thể!

Người phụ nữ nghe thấy những lời nói kiên quyết của Âu Dương Vô Thần, trong thâm tâm dâng lên từng đợt sóng ngầm, cô chớp đôi mắt lạnh lẽo, đáp:

- Thế nên, vì không thể mất cô ta mà cậu muốn quay lưng với tôi? Vô Thần, chúng ta quen biết nhau từ nhỏ, cùng nhau lớn lên, dù có khoảng thời gian xa cách cũng vẫn luôn hỗ trợ giúp đỡ lẫn nhau, cậu là người ủng hộ tôi làm điều tôi muốn, vậy mà bây giờ... cậu vì một người phụ nữ đứng về phía đối ngược với tôi? Hai mươi lăm năm tình nghĩa bạn bè.... trong mắt cậu thật sự không bằng một năm quen biết Âu Dương Thiên Thiên sao?

- Cậu thừa biết tôi đã trải qua những gì, thừa biết tôi đã mất những gì, cũng thừa biết tôi sống đến tận bây giờ là vì lí do gì mà. Lời thề với mẹ tôi, với gia tộc của tôi vẫn ở đó, chỉ cần một ngày tôi còn sống, tôi nhất định phải thực hiện. Tôi sẽ không từ bỏ vì bất cứ ai cả, cậu không, Âu Dương Thiên Thiên càng không.

Âu Dương Vô Thần thở mạnh một hơi, lần đầu tiên, ánh mắt trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ, hơi rũ mắt, anh trầm giọng nói:

- Những việc tôi ủng hộ cậu là trước khi biết Âu Dương Thiên Thiên cũng mang chung dòng máu của Rost, bây giờ tôi không thể làm như vậy được nữa. Tôi sẽ làm bất cứ việc gì để bảo đảm sự an toàn cho cô ấy, kể cả việc giết cậu.

Mã Nhược Anh nghe đến đây, tay cô bỗng siết chặt lại. Nhếch môi một cách khinh bỉ, cô lên tiếng:

- Được, hãy nhớ những lời cậu nói hôm nay, Elias.

Nói rồi, Mã Nhược Anh quay phắt người lại, không chút do dự trực tiếp bước đi. Ở phía xa, một bóng người sau khi chứng kiến sự việc cũng lặng lẽ quay đầu rời khỏi.

=====

Trở lại với câu chuyện của Âu Dương Thiên Thiên, sau khi Cadira vào trong, Vivian được yêu cầu ra ngoài, vừa vặn nghe đám người Kỳ Ân kể cặn kẽ mọi chuyện lần trước, bao gồm cả chuyện cô ấy cùng Mã Nhược Anh có chung huyết thống, cùng cha khác mẹ.

Vivian lần này thực sự kinh ngạc, cô chưa bao giờ nghĩ đến thân phận của Âu Dương Thiên Thiên lại đặc thù đến thế. Dẫu cho từng nghi ngờ cô ấy khác biệt, nhưng không đến mức là con ruột của gia chủ gia tộc mạnh nhất thế giới ngầm - Rostchild.

Rostchild là gia tộc rất lâu năm ở Đức, không giống như Bush có dính dáng đến Bạch đạo, họ hoàn toàn thuộc phe hắc đạo, là một thế lực vô cùng đen tối, có quan hệ với tất cả xã hội đen trên khắp thế giới. Không những vậy, bản thân Rost vốn rất cổ hủ, cái nhìn với thế giới này cũng là một điều gì đó khó giải đáp, bởi họ có những quan niệm riêng được truyền từ đời này sang đời khác, mà không ai có thể thay đổi được. Đặc biệt là khái niệm "trọng nam khinh nữ", tầm nhìn của họ trong phương diện này rất hạn hẹp, quy củ và truyền thống, thậm chí, truyền thống đến mức khiến người khác phải e dè, sợ hãi.

Mã Nhược Anh chính là một ví dụ điển hình, một nạn nhân dưới cái quan niệm đó. Sinh ra là một người con thuộc dòng dõi cao nhất, dòng máu chảy trong con người cô ấy là thuần huyết, đồng thời là hậu duệ của trưởng nữ Rostchild (Aurora là vợ chính thức của Cadira, được gia tộc Rost công nhận là con dâu, Cadira là trưởng nam, hiển nhiên vợ của ông ấy cũng là con dâu trưởng), nhưng không được công nhận chỉ vì là con gái. Một cái nhìn phiến diện đến đáng sợ.

Vivian thở dài một hơi, cô tựa đầu vào bờ tường phía sau, trầm nghĩ.

Xem ra... cuộc sống sắp tới của Âu Dương Thiên Thiên, thực sự không hề dễ dàng gì.

....

Bên trong, Cadira và Âu Dương Thiên Thiên ngồi đối diện nhau, cô thản nhiên rót một ly nước mời ông, lên tiếng:

- Tôi biết ông sẽ đến, chỉ không ngờ là đến nhanh như vậy.

Khách sạn này thuộc phạm vi của Âu Dương Vô Thần, cô biết anh ấy đã chặn đứng mọi thông tin hoạt động, với những người dưới trướng tài giỏi, rất khó cho kẻ ngoài moi được điều gì ở đây, đến Mary FirstFlo cũng không biết, thì việc Cadira tìm đến được đủ chứng minh ông ấy có năng lực tới

mức nào. Nhưng đúng thật là cô không ngờ ông ta đến nhanh như thế. Mới chỉ 4 ngày thôi, biết khách sạn, biết cả số phòng,.... thật ấn tượng.

Cadira ngồi im trên ghế, mặc dù không tỏ nhiều thái độ nhưng khí tức ông ta tỏa ra vẫn khiến người khác phải dè chừng. Tuy vậy, khác với mọi thứ, giờ phút này, Cadira lại lộ ra một ánh mắt rất dịu dàng, nhìn Âu Dương Thiên Thiên một cách rất ôn nhu.

Nghe câu nói của cô, ông chậm rãi đáp:

- Ta đã tìm kiếm con từ lâu, Thiên Thiên. Con thực sự rất giống Nhược Vũ, đặc biệt là đôi mắt.

Âu Dương Thiên Thiên không xa lạ gì với những lời này, ai lần đầu gặp cô chẳng nói cô giống Đường Nhược Vũ, đến cả bà nội của Âu Dương ô Thần cũng nhầm lẫn, thì có thể biết "lời khen" ấy không ngoa chút nào.

- Ông đến đây chỉ để nói vậy thôi sao? - Âu Dương Thiên Thiên lạnh nhạt hỏi.

Cadira nghe vậy, bất đắc dĩ phải trả lời:

- Ta nghĩ... có lẽ con xứng đáng được biết mọi thứ, về câu chuyện của mẹ con, và về cả ta nữa.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, không đáp lại. Cadira biết cô muốn nghe, liền chỉnh lại âm giọng của mình rồi nói:

- Khoảng ba mươi năm trước, ta từng gặp mẹ con tại một bữa tiệc thượng lưu ở Đức, khi ánh mắt hai chúng ta vô tình chạm nhau, tiếng sét ái tình đã chiếu xuống. Và như một điều hiển nhiên, ta cùng Nhược Vũ ở bên nhau ngay sau đó. Thời gian càng dài, chúng ta càng yêu nhau một cách say đắm hơn, vì cô ấy, ta không ngại một ngày bay nhiều lần đến Trung Quốc, không ngại làm việc liên tục trong nhiều giờ, rồi góp nhặt một chút thời

gian sau đó, chỉ để gặp cô ấy thêm một lần nữa. Nhược Vũ cũng vì ta không ít lần bay đến Mỹ, lịch trình dù có dày đặc đến thế nào cũng dành một chút thời gian gặp ta. Khi ấy, trong mắt cả hai thực sự chỉ có nhau, chúng ta yêu rất cuồng nhiệt, cũng yêu hết sức mình, nhưng mà... điều đó lại không thể kéo dài....

Âu Dương Thiên Thiên ngồi yên lặng, nghe đến đây, cô bất giác mím môi, trong đầu hiện lên ngay hai chữ. Chính là "trở ngại".

Không có thứ gì trên đời này là diễn ra thuận lợi cả, đặc biệt trong tình yêu, trở ngại sẽ luôn luôn xuất hiện, chỉ là nó lớn hay nhỏ mà thôi. Câu chuyện tình của Cadira và Đường Nhược Vũ là một kết quả của tạo hóa, họ yêu nhau ngay từ cái nhìn đầu tiên, và xem đó là định mệnh đời mình. Một thứ tự nhiên, dĩ lễ không bao giờ an toàn, và trở ngại ở đây, đôi khi lại xuất phát từ những thứ xung quanh họ.

Thứ có thể gây trở ngại cho Cadira, có lẽ chỉ có một, là gia tộc của ông ta. Mà nói đến một gia tộc truyền thống, thì trong tình huống này, dễ dàng nhận ra thứ gây trở ngại cho ông ấy và mẹ cô, chỉ có thể là quan niệm "môn đăng hộ đối". Một gia tộc truyền thống đến mức cổ hủ như Rostchild, sẽ chấp nhận một đứa con dâu xuất phát từ showbiz? Câu trả lời.... chắc chắn là không!

Người đàn ông như chìm vào kí ức nhiều năm trước, mơ màng nói:

- Ngay lần đầu đưa Nhược Vũ về ra mắt gia đình ta, cô ấy đã bị từ chối một cách thẳng thừng. Gia tộc ta không chấp nhận xuất thân của cô ấy, nên phản đối vô cùng gay gắt, thế nhưng chúng ta đã không bỏ cuộc, luôn chiến đấu để giữ lại tình yêu của mình, chúng ta thậm chí còn nghĩ đến việc cùng nhau bỏ trốn, nhưng mà....

Đi đâu để trốn được Rostchild chứ?

Lời nói của Cadira như nghẹn lại, ông ta cắn răng, dặn lòng kể tiếp:

- Nhưng mà... Rostchild đã không buông tha, thậm chí, họ còn động đến gia tộc của Nhược Vũ tại Trung Quốc. Không thể chịu nổi áp lực, cô ấy đã đơn phương chia tay, một mình quay lại quê nhà để giữ lại gia tộc của mình. Đường gia còn đến ngày hôm nay, là thành quả suốt hai năm nỗ lực chống đỡ của Nhược Vũ, cô ấy đã cố gắng một cách triệt để, thậm chí đã hi sinh rất nhiều thứ.

Âu Dương Thiên Thiên nghe người đàn ông kể về mẹ của mình, lại tựa như đang kể về một người hùng vậy. Ông ta dùng những lời lẽ rất hoa mỹ, rất có cánh cho bà ấy. Mà có lẽ cũng không sai khi ví Đường Nhược Vũ như thế, bởi vì... mấy ai có thể chống lại một gia tộc mạnh nhất nhì thế giới ngăm thời điểm đó chứ? Mã Nhược Anh còn từng mất tất cả dưới tay của Rost, vậy thì một cô gái như Đường Nhược Vũ, đã phải dùng những gì để Rost không thể phá hủy được mọi thứ của bà?

Có thể... vĩnh viễn sẽ không ai biết được rốt cuộc năm ấy Đường Nhược Vũ đã đánh đổi thứ gì để giữ lại được Đường gia đến ngày hôm nay.

- Hai năm Nhược Vũ ở Đường gia, ta không thể bên cạnh cô ấy, càng không thể giúp đỡ cô ấy. Ta bị cấm túc ngay tại ngôi nhà của mình, thậm chí là bị giam cầm. Quyền lực của ta lúc đó chưa đủ để có sự tự chủ, vì vậy ta đã không làm gì được. Mãi cho đến một ngày, khi những người đứng đầu của gia tộc đến gặp ta, và đưa ra một điều kiện. Kết hôn với con gái thứ của một gia tộc lừng danh về y học, người mang hai dòng máu Mỹ và Trung Quốc - Aurora Banner, gia tộc của cô ấy hơn phân nửa là người có xuất thân và sở hữu kiến thức sâu rộng về y học Trung Hoa, vậy nên cô ấy còn có một cái tên khác nữa, là Mã Liên Hi.

- Phản ứng đầu tiên của ta lúc đó đương nhiên không đồng ý và Rostchild đã phải ra sức thuyết phục, ta lợi dụng điều đó tìm cách lén ra ngoài, bay đến Trung Quốc. Ta muốn đi tìm Nhược Vũ, nhưng mà.... lúc đó lại bắt gặp một người đàn ông khác đứng bên cạnh cô ấy, hẳn ta từng là cha trên danh nghĩa của con, Thiên Thiên - Âu Dương Chấn Đông.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, vẫn im lặng không nói. Suy cho cùng thì, thật không khó đoán những tình tiết như một lẽ thường tình này.

Cadira bị giam giữ, Đường Nhược Vũ về Trung Quốc, khoảng cách 2 năm giữa họ cũng là một con số khá lớn, một điều quá dài để thử thách tình yêu. Và hiển nhiên, không có trở ngại nào lớn bằng con người, khi mà có đến tận hai kẻ tham gia vào cuộc chiến tình cảm này, một Mã Liên Hi của Cadira, và một Âu Dương Chấn Đông của Đường Nhược Vũ.

Mà trong trí nhớ của cô, Âu Dương Chấn Đông đã gặp Đường Nhược Vũ trong một show diễn thời trang, và ông ấy... cũng trùng tiếng sét ái tình ngay từ lần đầu tiên. Điều này thật trùng hợp, định mệnh quả nhiên kì diệu đến bất ngờ, Cadira yêu một người con gái từ một cái nhìn, hai năm sau, vẫn cái nhìn đó.... một người đàn ông khác đi vào mối quan hệ của họ.

Có lẽ đây mới chính là bắt đầu, định mệnh cho Cadira và Đường Nhược Vũ gặp nhau, vào khoảng thời gian họ xa cách, cũng đã âm thầm sắp xếp một cuộc chơi khác.

Đang mùa thi cử nên chắc mọi người rất bận, Tiêu cũng vậy. Viết được chap nào đọc chap đó nhé, sau mùa thi Tiêu sẽ bù những chap hấp dẫn mãi mãi cho mọi người

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 836: Tư Cách

Âu Dương Thiên Thiên vẫn giữ thái độ im lặng, nghe người đàn ông nói tiếp:

- Ta không biết khoảng thời gian hai năm đó, mẹ con và Âu Dương Chấn Đông vì sao mà gặp nhau, cũng không biết giữa hai người bọn họ đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà.... khi nhìn thấy cả hai ở chung, ta như đã sụp đổ. Ta tức giận, ta cảm thấy bản thân mình giống như bị phản bội. Suốt hai năm ta một mình đấu tranh thì cô ấy lại quen biết một người đàn ông khác, ta thậm chí không thể tưởng tượng họ đã làm những gì trong lúc ta không hề hay biết. Rồi một cuộc cãi vã diễn ra, và tình cảm cả hai bắt đầu rạn nứt từ đó. Ta quay lại Đức, chìm đắm trong những cơn say không ngớt, ta đã đau khổ rất nhiều, thật sự... rất đau khổ...

Cadira ghen giọng kể lại, dường như nỗi đau ngày đó tới tận bây giờ vẫn chưa tiêu tan, nó vẫn để lại trong lòng ông một vết thương, mà mãi mãi không thể lành lại được.

Âu Dương Thiên Thiên vươn tay rót một ly nước cho chính mình, cô đưa lên hớp một ngụm, chớp mắt hỏi:

- Nếu đã yêu nhiều như vậy, thì tại sao lại đồng ý lấy Mã Liên Hi?

- Ta không thể không lấy người phụ nữ đó, bởi vì.... chính mẹ con là người muốn như vậy. - Cadira nói với giọng ngập ngừng. Ông rũ mắt, cắn răng lên tiếng:

- Nhược Vũ đã vừa khóc vừa nói... cô ấy mệt rồi, mệt mỏi vì phải đối đầu với Rostchild, mệt mỏi vì yêu ta. Vì vậy khuyên ta hãy cưới Aurora đi, cưới người con gái yêu ta và có thể giúp đỡ ta trên con đường phía trước. Nhược Vũ còn nói... nếu ta thật sự yêu cô ấy, thì hãy buông tha cho cô ấy, cũng là buông tha cho Đường gia, buông tha cuộc tình không thể có hồi kết.

- Nhược Vũ đã nói như thế đang cầu xin ta, và nó khiến ta đau lòng đến cùng cực. Mọi chuyện sau đó, cứ như một lẽ tự nhiên mà diễn ra. Vì một vài lí do ngoài ý muốn nữa, mà ta bắt buộc phải lấy Aurora Banner. Ta những tưởng, tất cả đến đây là chấm dứt rồi, sau khi ta lấy Aurora, thì Nhược Vũ có lẽ cũng sẽ đến với Âu Dương Chấn Đông, nhưng thật sự không ngờ, họ không có gì cả. Ta đã chờ đợi, nhưng vẫn không hề có chuyện gì xảy ra, mãi cho đến năm năm sau, trong một lần tình cờ đến Trung Quốc, ta đã gặp lại cô ấy. Sự nhớ nhung, tình yêu mà ta chôn chặt suốt năm năm một lần nữa trỗi dậy, khiến ta mất lí trí, và ta thực sự không ngờ, chuyện đêm đó, con... lại chính là hệ quả.

- Khi biết bản thân mang thai con, Nhược Vũ đã rất tức giận, cô ấy không nói với ta, cũng không cho ai biết. Nhưng khi bị ta phát hiện, thì cô ấy lại nói nó là của Âu Dương Chấn Đông. Tâm can ta lại đau đớn thêm một lần nữa, ta cứ thế bị mẹ con lừa gạt mà trở lại Đức. Trên sóng truyền hình, khi cả thế giới đều nghi ngờ một Hoa hậu danh tiếng với đời tư trong sạch chưa có chồng mà đã có con, thì Âu Dương Chấn Đông đã đứng ra nhận cái thai ấy là của mình. Vào khoảnh khắc đó, sự tuyên bố của hắn ta, đã chấm dứt tất cả mọi thứ.

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi uống một hớp nước, nhưng cô lại cảm thấy thật khó khăn. Chưa bao giờ cô nghe một câu chuyện mà "khó nuốt" như thế này cả, tại sao diễn biến lại có thể đi xa đến vậy? Sự hiểu nhầm đến như một điều kì diệu, mà ngay cả cô cũng cảm thấy thật vô lý, vô lý đến

mức khó chấp nhận. Đây là sự thật ư? Một câu chuyện tình yêu như thế lại xảy ra ngoài đời thực ư?

- Lí do ngoài ý muốn của ông khi chấp nhận lấy Mã Liên Hi, chính là vì Mã Nhược Anh, có phải không? Sự ngoài ý muốn khi đó, là vì bà ấy đã mang thai? - Âu Dương Thiên Thiên bình tĩnh hỏi tiếp.

Người đàn ông cũng không giấu diếm gì,坦然 trả lời:

- Đúng vậy, lúc đó Aurora đã mang thai, đứa con của cô ta, cũng chính là Grannie - Mã Nhược Anh. Nhưng đó chỉ là một sai lầm của gia tộc ta, không phải lỗi của ta.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, bất giác nhếch môi, một nụ cười khinh bỉ đặt ngay khóe môi cô.

Sai lầm ư? Giống như Âu Dương Chấn Đông dù yêu Đường Nhược Vũ nhưng vẫn "sai lầm" với Bạc Tuyết Cơ à? Tại sao đàn ông lại luôn lấy cái có "sai lầm" để biện hộ cho ham muốn của mình chứ? Thật nực cười.

Cadira không nhìn thấy nụ cười châm biếm của Âu Dương Thiên Thiên, vẫn tiếp tục nói:

- Ta lấy Aurora là vì sự ép buộc từ cả gia tộc và từ cả mẹ của con, dù đã chung sống nhiều năm nhưng ta thật sự chưa bao giờ để tâm đến cô ta, thậm chí một chút cảm tình cũng không có. Kể cả Grannie nữa, ta cũng không có hứng thú hay yêu thích với đứa con do Aurora sinh ra, đứa trẻ đó chỉ là một sai lầm, một sai lầm mà ta không đáng phải nhận.

Nghe đến đây, Âu Dương Thiên Thiên lần đầu tiên khựng lại, cô nhún mày, nhìn về phía người đàn ông, hỏi:

- Ông nói gì?

Cadira nhìn cô, thẳng thắn đáp:

- Từ đầu đến cuối, ta chưa bao giờ yêu Aurora, người ta yêu và chấp nhận chỉ có một mình mẹ con. Cho nên ngay khi nhận ra con là con của ta, ta đã ngay lập tức tìm kiếm. Còn Grainne, lúc trước là trách nhiệm, bây giờ vẫn là trách nhiệm, ta đã không thể bảo vệ nó trước móng vuốt của gia tộc ta, vậy nên thứ cảm xúc ta có, chỉ là áy náy và tội lỗi. Ta chỉ yêu mẹ của con, Thiên Thiên, và ta có thể chấp nhận sống với tình yêu của cô ấy đến hết cuộc đời này dù là trong cô độc, ta không cần người phụ nữ khác.....

- Im đi, sao ông dám nói như vậy? - Lúc này, đột nhiên Âu Dương Thiên Thiên quát một tiếng thật lớn. Khuôn mặt cô tràn ngập nổi tức giận, đan xen sự kinh ngạc không thể tưởng tượng nổi.

- Ông có biết người phụ nữ mà ông không hề yêu đó vì làm vợ của ông, làm con dâu của Rostchild mà đã mất những gì không? Cô ta đã mất cả gia tộc của mình, thậm chí là mất mạng. Vậy mà ông dám nói là không để tâm sao? Vì sai lầm của ông, bà ta mới sinh ra Mã Nhược Anh, ông lại nói không thấy hứng thú? Sao ông dám nói như thế về đứa con gái ruột thịt của mình chứ?

- Cadira, ông có biết, Mã Nhược Anh vì sao mà hận ông, hận Rostchild không? Là vì gia tộc của ông đã cướp hết mọi thứ của chị ấy, gia đình, người thân, thân phận, địa vị, thậm chí là quyền tự do. Chị ấy đã phải trốn chạy suốt mười mấy năm, vừa đấu tranh với thế giới bên ngoài vừa đấu tranh với con quỷ trong chính bản thân mình, vậy mà ông không một chút nào thương cảm sao? Mã Nhược Anh có thể không thích ông, nhưng ông có quyền gì mà ghét chị ấy chứ?

Ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên bùng lên ngọn lửa dữ dội, sự tức giận của cô bây giờ gần như tràn ra ngoài cả cơ thể, sát khí bao quanh ngút ngàn:

- Chị ấy từng nói, giá như bản thân có thể sinh ra trong hình hài một người con trai, có lẽ tất cả mọi thứ sẽ trở nên dễ dàng hơn, nhưng mà... chị ấy căn bản không được chọn, không được chọn giới tính của mình ngay từ khi thành hình trong bụng mẹ. Chính ông là người đã để chị ấy đến thế giới này, sai lầm của ông là hệ quả của chị ấy, vậy mà ông lại tỏ ra dửng dưng như thế sao? Không lẽ, trong mắt của ông, sự ra đời của Mã Nhược Anh là vô nghĩa ư? Sao ông có thể tàn nhẫn và máu lạnh đến như vậy, Cadira?

Từng lời trách móc nặng nề của Âu Dương Thiên Thiên đều lọt vào tai người đàn ông, như những con dao chí mạng đâm vào tận sâu tâm can, dẫu bản thân bị những lời nói đó làm tổn thương, nhưng Cadira không hề phản bác lại, ông nhìn Âu Dương Thiên Thiên vài giây rồi gật đầu thừa nhận:

- Đúng, ta là một người như vậy, sẽ không để tâm đến bất kì ai, nhưng mà... dù cho những điều ta làm trong mắt con là tàn nhẫn, thì đó vẫn là sự thật. Sự thật người ta yêu nhất là mẹ con, suốt đời này sẽ không bao giờ thay đổi.

Âu Dương Thiên Thiên cười khinh thường, cô nhướn mày, trầm giọng nói:

- Đừng nói về mẹ tôi như thế ông sẽ từ bỏ tất cả mọi thứ trên thế giới này để có được bà ấy, bởi vì thực tế đã chứng minh, ông vốn không làm được, nếu ông làm được, mẹ tôi đã không chết rồi.

Dừng một chút, cô lại lên tiếng:

- Bây giờ cuối cùng tôi cũng hiểu tại sao năm đó mẹ tôi quyết định chọn Âu Dương Chấn Đông mà không phải chọn ông rồi, không phải chỉ bởi vì bảo vệ tôi, mà còn là vì ông không xứng đáng, Cadira. Chắc ông luôn tự hỏi Âu Dương Chấn Đông đã làm những gì mà mẹ tôi lại chấp nhận ở bên ông ta, để tôi nói ông biết, vì ông ấy là một người xứng đáng.

- Ai cũng biết hai năm đầu mẹ tôi cố thủ Đường gia, đó là khoảng thời gian cốt lõi giữ gia tộc của tôi tồn tại đến tận bây giờ, mặc dù ông bà ngoại tôi đã không còn, người thân cũng dần ra đi, nhưng tiếng tăm Đường gia vẫn được lưu giữ trọn vẹn. Lúc đó, người xuất hiện kịp thời và ở bên cạnh mẹ tôi, chính là Âu Dương Chấn Đông. Còn ông? Ông ở đâu? Ông chỉ biết lấy lí do bị giam cầm ra để che giấu cho sự bất lực của mình mà thôi, sự đấu tranh mà mẹ tôi cần khi đó không phải là tình yêu, mà là gia đình.

- Ông không hiểu sao? Kể cả khi đã trôi qua thêm năm năm nữa ông vẫn không hiểu thứ mẹ tôi cần là gì sao? Khi mà toàn thế giới đang nghi ngờ bà ấy, thứ cứu vớt vẫn không phải tình yêu, mà chính là trách nhiệm. Ông không dám công khai, nhưng Âu Dương Chấn Đông đã dám làm điều đó, dù cho biết rõ đứa bé trong bụng mẹ tôi khi ấy không phải là của mình, ông ấy vẫn đứng trước hàng ngàn con mắt mà bảo vệ danh tiếng của mẹ tôi. Còn ông? Ông đã làm gì? Ngoài đổ kị và ghen tuông, chìm đắm trong yêu hận đan xen, ông cũng không ra mặt mà giúp đỡ mẹ tôi một lần. Vào những khoảnh khắc mà mẹ tôi cần ông nhất, ông đều không làm được gì cả... vậy thì, ông không xứng đáng được ở bên cạnh bà ấy đâu.

- Cadira, có thể ông đã có được tình yêu của mẹ tôi, nhưng mà... ông không bao giờ có được bà ấy, trong tương lai của mình. Còn Âu Dương Chấn Đông, dẫu ông ấy không có được tình yêu của mẹ tôi, nhưng sự chân thành, và cho đi không cần nhận lại, đã khiến mẹ tôi quyết định trao cả bản thân của mình. Tình yêu thật sự, không nhất thiết phải quá nỗ lực, nhưng mà... lại cần lòng can đảm để chịu đựng những nỗi đau, và chấp nhận thử thách. Ông không bảo vệ được người mình yêu, thì có tư cách gì ở bên cạnh người đó cả đời chứ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 837: Gặp Lại

Âu Dương Thiên Thiên nói xong, Cadira không phản bác thêm gì nữa, ông ta chần chờ một lúc rồi đứng dậy. Trên khuôn mặt hiện lên vài phần buồn bã, cất giọng trầm trầm:

- Thiên Thiên, mọi chuyện đã trôi qua rồi, ta biết có làm thế nào cũng không thay đổi được cái nhìn của con, ta cũng không trách. Cho đến bây giờ, điều khiến ta tiếc nuối nhất, là đã không bảo vệ được Nhược Vũ, nhưng con yên tâm, lần này ta nhất định sẽ bảo vệ con... thay cho phần của cô ấy.

Nói rồi, người đàn ông nhấc chân bước đi, không do dự rời khỏi căn phòng. Âu Dương Thiên Thiên một mình ngồi ở đó, khóe mắt chỉ liếc nhìn bóng lưng Cadira vài giây rồi cũng thu lại.

Đường Nhược Vũ ơi Đường Nhược Vũ, tại sao cô lại có thể yêu người đàn ông như thế này? Máu lạnh, tàn nhẫn, đến chính con ruột của mình cũng không muốn nhận, kẻ này xứng làm cha ư?

Tôi cứ nghĩ cô là người thông minh, lí trí, nhưng hóa ra trong tình yêu lại chỉ là một kẻ ngốc, cả hai người mà cô chọn, đến cuối cùng... vẫn không được một ai cả.

Vivian bên ngoài đợi, nhìn thấy Cadira sắc mặt âm trầm đi ra ngoài, cô không dám nói gì, chỉ thầm nghiêng đầu xem như chào hỏi. Đợi ông ta đi

khuất, cô mới tiến vào bên trong, tới gần Âu Dương Thiên Thiên, nhìn sắc mặt không tốt của cô ấy, bèn lên tiếng:

- Thiên Thiên, thư giãn đi, đừng xúc động quá, tránh ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng.

Âu Dương Thiên Thiên đặt ly nước trong tay lên bàn, nhả mày đáp:

- Tôi biết, chỉ là...

Ngập ngừng trả lời nhưng biểu hiện vẫn không thể khá hơn, thấy vậy, Vivian liền nói:

- Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, tôi thấy mấy ngày nay em ở trong nhà quá bí bách, có lẽ tâm trạng ít nhiều cũng bị ảnh hưởng. Tôi giúp em tìm một quán cafe, cho em ra ngoài thư giãn đầu óc một chút, được chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, quay ngoắt sang nhìn Vivian, hỏi:

- Ra ngoài lúc này liệu có nguy hiểm gì hay không? Tôi đã hứa với A Thần sẽ ở đây đợi anh ấy.

- Em đã ở đây gần một tuần rồi, ở thêm nữa nơi này sẽ là nhà tù đấy. Nghe lời tôi, ra ngoài nhìn thế giới một chút, hít thở thông khí của đường phố một chút, mọi suy nghĩ sẽ thông suốt thôi, tâm trạng em cũng sẽ vì thế mà khá nhiều hơn.- Vivian ngay lập tức đáp trả.

Những lời nói hợp lí của cô cuối cùng cũng khiến Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, đồng ý làm theo.

Vivian đứng dậy, nhìn Âu Dương Thiên Thiên trở về phòng thay đồ rồi mới đi ra phía cửa, nơi đám người Kỳ Ân đang đứng canh gác.

- Gần đây có một quán cafe tên I-land, nằm trong góc khuất của phố Black, đường Baetrice, các người chia nhau đến đó kiểm tra, phân phối một

số ám vệ cải trang thành dân thường, đảm bảo an toàn xung quanh. Mười phút nữa tôi sẽ cùng Thiên Thiên xuất phát.

Kỳ Ân mím môi, thận trọng dò hỏi:

- Nữ hoàng, bây giờ xuất hiện bên ngoài liệu có lộ liễu quá không? Tôi sợ tai mắt của Mary sẽ phát hiện, hơn nữa, cũng không biết người của phó chủ Mã...

- Không cần lo, phía Mã Nhược Anh tôi đã cho người thám thính, nếu cô ta có hành động gì tôi sẽ là người biết đầu tiên. Vả lại, người của chúng ta đều sang đây đủ rồi, có hỗ trợ từ hội, tôi không sợ phải đánh trực diện với bất cứ ai trên đất Mỹ này. - Cắt ngang lời của Kỳ Ân, Vivian nghênh ngang đáp lại.

Cô vốn dĩ khá lo lắng cho Âu Dương Thiên Thiên, bởi vì có rất nhiều kẻ thù bủa vây tứ phía cô ấy, nhưng mà.. nói gì thì Âu Dương Thiên Thiên cũng đang nhận được sự bảo vệ tốt nhất, không chỉ đến từ cô, từ Âu Dương Vô Thần, mà còn đến từ lão đại, và cũng có thể... là từ Cadira. Người muốn làm hại cô ấy nhiều, nhưng kẻ bảo vệ cũng không phải ít, cô bây giờ lo lắng cho một người nhiều hơn, chính là Âu Dương Vô Thần!

=====

Mười phút sau, một đám người cùng nhau rời khỏi khách sạn PJH, Vivian chủ động lái xe, Kỳ Ân và Sherry ngồi phía sau, còn Âu Dương Thiên Thiên ngồi ghế phụ. Khi chiếc xe lăn bánh, những ô tô khác cũng chậm rãi đi theo sau.

Eira ở trên cao nhìn một màn này, bất giác thở dài một hơi. Kéo rèm cửa lại, cô xoay người đi ra khỏi phòng của Âu Dương Thiên Thiên. Nhẹ nhàng đóng cửa, vốn là muốn tiếp tục việc canh gác, không ngờ Eira lại bắt gặp một người đàn ông đi ra từ thang máy.

- Lữ Uyển Thành? - Nhận ra khuôn mặt của người đó, cô cất bước tiến về phía anh ta, hỏi.

Lữ Uyển Thành một thân điềm tĩnh, chậm rãi trả lời:

- Tôi đến tìm boss, ngài ấy có ở đây không?

Eira dừng chân trước mặt anh, lắc đầu đáp:

- Không có, anh chưa biết gì sao? Cậu chủ có việc cần giải quyết phía Bush, có lẽ vài ngày nữa mới quay lại.

Dừng một chút, cô nheo mắt hỏi:

- Nhưng mà, tại sao anh lại tìm cậu chủ? Lần trước đến hình như cũng là lí do này, có chuyện gì sao?

Người đàn ông mím môi, do dự một lúc mới trả lời:

- Đúng thật là có chuyện, nhưng mà nó khá quan trọng, tôi muốn gặp trực tiếp boss để nói với ngài ấy.

Eira nhăn mặt, chớp ánh mắt sắc lẹm, lên tiếng:

- Rốt cuộc là có chuyện gì?

Lữ Uyển Thành hắng giọng, bất đắc dĩ nói:

- Là chuyện liên quan đến Âu Dương gia, lần trước sau khi hạ thủ với Âu Dương Na Na, xác của cô ta đã được đưa về cho Bạc Tuyết Cơ, nghe nói bà ta làm âm một trận rất lớn, khiến cảnh sát phải vào cuộc. Mặc dù tôi và Anna đã phong tỏa mọi thông tin, đồng thời tạo hiện trường tai nạn giả nhưng Bạc Tuyết Cơ vẫn cố chấp theo đến cùng. Không lâu sau đó thì đột nhiên dừng lại, đến bây giờ vẫn im lặng, cứ như chưa hề có chuyện gì xảy ra vậy?

Eira nghe xong, nhú mồm hỏi:

- Vậy thì sao?

- Cô không thấy lạ ư? Tại sao Bạc Tuyết Cơ đột nhiên dừng việc điều tra dù trước đó cố chấp muốn tìm sự thật? Tôi chỉ sợ... bà ta đang có âm mưu gì đó. Hơn nữa... tôi cũng có nghe nói, dạo gần đây... Âu Dương Chấn Đông không còn xuất hiện bên ngoài nữa, ở nơi làm việc, các buổi tiệc xã giao, ông ta đều không tham dự, Âu Dương gia.... dường như đang có sự chuyển biến, và tôi không nghĩ đó là điềm tốt. Eira, hãy báo cáo lại với Kỳ Ân về chuyện này, còn nữa, thời gian sắp tới... bằng mọi giá, đừng để Nhị tiểu thư trở về Trung Quốc!

=====

Chiếc xe của đám người Âu Dương Thiên Thiên chạy êm trên con đường Baetrice nhộn nhịp, đi qua vài con phố, bọn họ rẽ vào một hẻm nhỏ, tiến vào phố Black - một nơi yên tĩnh có chút khác biệt với sự nhộn nhịp bên ngoài. Chạy đến cuối đường, tạt vào một góc khuất, Vivian dừng xe.

Kỳ Ân và Sherry mở cửa bước xuống trước, đảo mắt nhìn một lượt xung quanh rồi cúi người ra hiệu với Vivian qua cửa kính. Mọi thứ an toàn.

"Ring...." - Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, Vivian nhìn dãy số hiện lên ở màn hình hiển thị, khuôn mặt chột ngơ ra vài giây. Sau đó, cô quay sang Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Em vào quán cafe trước đi, chị sẽ vào sau.

Âu Dương Thiên Thiên không nghi ngờ gì gật đầu, rồi tự mở cửa xuống xe, cùng Kỳ Ân và Sherry tiến đến quán cafe nhỏ nằm phía bên kia đường.

Bấy giờ, Vivian mới nhấn nút nghe máy trên vô lăng, giọng thay đổi lên tiếng:

- Lại có chuyện gì đây, Sophia?

Từ trong bộ đàm, tiếng nói quen thuộc của người phụ nữ chậm rãi truyền tới:

- Queen, I think you have to go back to England. We have a trouble.

(Nữ hoàng, tôi nghĩ người phải trở lại Anh rồi. Chúng ta có một rắc rối.)

.....

Bên trong quán cafe, Âu Dương Thiên Thiên vừa đi vừa quan sát cảnh vật xung quanh, trong lòng thầm thán. Nơi này thật tuyệt vời.

Một không gian nhỏ gọn, được trang trí theo phong cách Âu Mỹ nhẹ nhàng, đầm ấm nhưng cũng có chút vui tươi, hài hòa. Không khí trong lành, vừa ấm áp vừa dễ chịu, lại rất yên bình, thật là một nơi lí tưởng cho những ngày mưa rỉ rích, có thể ngồi ở đây nhâm nhi một tách cafe nóng hổi. Ngược lại, vào mùa xuân như thế này cũng rất thích hợp cùng bạn bè đến vui chơi, tâm sự.

Không ngờ một nơi như thế này lại có trên đất Mỹ phồn hoa, mà còn ngay giữa lòng thành phố Washington nhộn nhịp nữa chứ.

Kỳ Ân từ lúc đi vào vẫn không ngừng dò xét, sau khi nhìn thấy người của mình, cô mới yên tâm hạ thấp một chút phòng ngự. Quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, cô hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô muốn dùng cái gì? Tôi gọi giúp cô.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, hơi cười mỉm đáp:

- Không cần, tôi tự gọi. Cô và Sherry tìm chỗ ngồi trước đi. À phải, hai người muốn uống gì?

Kỳ Ân nhún vai, tùy tiện trả lời:

- Giống Nhị tiểu thư là được rồi.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, quay người đi về phía quầy tiếp khách. Kỳ Ân và Sherry nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng đi lại một chỗ gần cửa sổ. Vừa ngồi xuống ghế, bộ đàm trên tai bỗng phát ra tín hiệu, thu hút sự chú ý của hai cô gái.

Âu Dương Thiên Thiên đứng trước quầy, cô chớp mắt nhìn một lượt bảng hiển thị, suy nghĩ vài giây mới lên tiếng:

- Please, give me three Americano coffee cups and a cup of Capuchino.

(Làm ơn, cho tôi ba ly cafe Americano và một tách Capuchino)

Nữ tiếp tân nghe thấy, gương mặt niềm nở đáp:

- \$ 30, do you want anything else?

(Của quý khách hết 30 đô la, xin hỏi bạn có dùng thêm gì không?)

Âu Dương Thiên Thiên nhìn những chiếc bánh ngọt được bày trong tủ kính, mím môi nói:

- Give me some grape mousse cake and....

(Cho tôi thêm một bánh mousse vị nho và...)

Lời đang nói bỗng ngừng lại, như nghĩ đến gì đó, Âu Dương Thiên Thiên đưa tay đặt lên bụng mình, một lúc sau mới lên tiếng:

- No, give me some cookies and yogurt.... And, can you please add a little cup of Capuchino milk?

(Không, lấy cho tôi một ít bánh quy và sữa chua... và, bạn có thể thêm vào ly Capuchino nhiều sữa hơn được không?)

Những hôm ở khách sạn, Âu Dương Thiên Thiên đều lên mạng để tìm hiểu về khẩu vị của phụ nữ mang thai, và những thực phẩm nên ăn hoặc không nên ăn. Cô có nhớ không thể ăn bánh ngọt vì nó có nhiều vi khuẩn và dễ tăng cân, sẽ gây hại cho thai nhi, hơn nữa cũng không thể uống quá nhiều cafe.

Nữ nhân viên cười vui vẻ gật đầu, Âu Dương Thiên Thiên sau đó lấy trong túi ra một chiếc thẻ, đưa cho cô ấy thanh toán. Trong lúc chờ đợi, Âu Dương Thiên Thiên nhìn những chiếc bánh qua lồng kính mà không tự chủ nuốt nước bọt, thân thể cũng bất giác di chuyển theo, mắt dán chặt vào đó không rời.

"Ouch" - Không ngờ sự lơ đãng của Âu Dương Thiên Thiên khiến cô va vào người khác, không kịp phản ứng, thân thể cô vì mất cân bằng mà loạng choạng sắp ngã. Đúng lúc này, một cánh tay từ đâu vươn tới, nắm lấy bàn tay của Âu Dương Thiên Thiên, kịp thời kéo giữ cô lại.

Chớp chớp mắt, Âu Dương Thiên Thiên như vừa trải qua một cú thót tim, cô vô thức đưa tay còn lại sờ bụng mình, thầm thở phào nhẹ nhõm.

May mà không ngã, nếu lỡ có mệnh hệ gì, cô chắc chắn sẽ không tha thứ cho mình mất.

Cùng lúc đó, một giọng nói trầm thấp bỗng vang lên:

- I meet you again, angel.

(Tôi lại gặp cô nữa rồi, thiên thần.)

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 838: Nhớ Một Người

Giọng nói trầm thấp vang lên khiến Âu Dương Thiên Thiên chợt nhận ra chính mình vừa được một người khác giúp đỡ, cô theo bản năng ngẩng mặt lên, liền nhìn thấy một người đàn ông ngoại quốc cực kì đẹp trai. Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, mỉm cười nói:

- It is true that you, angel.

(Đúng là cô rồi, thiên thần.)

- Hà - Ngay tức khắc, Âu Dương Thiên Thiên bật thốt lên. Cô dùng ánh mắt hoài nghi nhìn anh ta, trong đầu vẫn chưa có nhận thức gì rõ ràng cả.

Phải mất vài giây sau, Âu Dương Thiên thiên mới kịp phản ứng, lẩm bẩm hỏi:

- Anh biết tôi sao?

- Who are you?

(Anh là ai?)

Người đàn ông nghe cô nói, bật cười đáp:

- Hóa ra cô là người Trung Quốc, tôi cũng biết tiếng Trung, lần này có thể dễ dàng trò chuyện với cô rồi.

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên cau lại, im lặng không trả lời, dường như cô vẫn chưa hiểu rõ tình thế hiện tại cho lắm. Thấy vậy, người đàn ông tự giới thiệu:

- Tôi là người đã đưa khăn tay cho cô lần trước, tại lễ cưới của nữ hoàng Vivian nước Anh, lúc đó... tôi đã thấy cô khóc.

Bấy giờ, Âu Dương Thiên Thiên dường như mới nhớ ra, cô mở to mắt, vội vã chào hỏi:

- À, thì ra là anh, tôi nhớ rồi. Xin chào, tôi là Âu...

Đang nói thì bỗng dừng lại, Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, nghĩ về thân phận hiện giờ có lẽ không thích hợp tiết lộ với người khác, liền chuyển chủ đề:

- Lần trước rất cảm ơn anh, lần này... cũng vậy.

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, cô liếc mắt nhìn bàn tay đang nắm tay mình, muốn dùng lực rút ra, thế nhưng ngay lúc đó, một giọng nói khác lại truyền đến:

- Thiên Thiên!

Vivian đứng lúc mở cửa bước vào, nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên đứng cùng một kẻ lạ mặt, lại còn nắm tay nhau, biểu hiện không khỏi ngạc nhiên.

Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức rút tay ra, gọi:

- Vivian!

Người đàn ông chậm rãi thu tay về, cũng nhìn theo tầm mắt Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Thì ra cô đi cùng nữ hoàng, quan hệ của hai người chắc hẳn rất thân thiết.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, không phủ nhận:

- Cũng tạm.

Vừa dứt lời, nữ nhân viên bán hàng tiến đến trước mặt người đàn ông, đưa bánh cho anh ta. Nhận lấy nó, người đàn ông nhìn đồng hồ trên tay mình rồi quay sang nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Thật ngại quá, tôi có việc phải đi trước.

Cứng nhắc gật đầu Âu Dương Thiên Thiên ngập ngừng đáp:

- À, vậy anh... đi đi.

Người đàn ông mỉm cười gật đầu theo, sau đó quay người muốn đi, nhưng rồi chỉ mới động lại đột nhiên dừng lại, anh ta một lần nữa xoay đầu nhìn Âu Dương Thiên Thiên, hỏi:

- Tôi có thể còn gặp lại cô không?

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu, không tự chủ thốt lên:

- Hả?

Người đàn ông bậm môi, hỏi tiếp:

- Ngày mai... cô có đến đây nữa không?

Vô thức lắc đầu, Âu Dương Thiên Thiên mơ hồ trả lời:

- Không biết nữa, tôi không hay đến đây lắm.

Nghe vậy, biểu hiện trên mặt người đàn ông có chút thất vọng, rũ mắt đáp:

- Vậy... có duyên gặp lại.

Dứt lời, anh ta buồn bã xoay người, hướng tới phía cửa đi ra ngoài. Giây phút lướt ngang qua Vivian, cô liếc mắt nhìn người đàn ông, nhưng anh ta không nhìn cô, chỉ đi thẳng một mạch. Khoảnh khắc đó, trong đầu cô chợt có một suy nghĩ.

Ngũ quan người này... hình như hơi quen thuộc, giống một người mà cô từng gặp.

Thế nhưng chỉ lúc đó thôi, ý nghĩ kia liền bị Vivian bỏ qua, cô nhấc chân bước về phía Âu Dương Thiên Thiên, chủ động hỏi:

- Thiên Thiên, em với anh ta là quan hệ gì vậy?

Âu Dương Thiên Thiên nheo mắt, không hiểu đáp:

- Quan hệ gì là quan hệ gì? Lúc này tôi suýt bị ngã, may mắn được anh ta giúp đỡ thôi.

Vivian nghe thấy, nhướn mày lên cao, nói:

- Ồ... giúp đỡ cũng cần phải nắm tay sao?

Nhìn biểu cảm người phụ nữ nham hiểm, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức biết cô ta đang nghĩ cái gì, liền giải thích:

- Cô đừng có suy diễn lung tung, anh ta chỉ tình cờ giúp đỡ tôi thôi. Hơn nữa, là tôi suýt ngã, không đỡ lấy một bộ phận trên cơ thể tôi thì làm sao giúp được? Tôi cảm thấy cầm tay là còn may mắn lắm, còn chưa đến mức ôm là tốt rồi.

Vivian chề môi, giọng vẫn chế giễu:

- Ai mà biết được.

Xem ra không chỉ Âu Dương Vô Thần có số đào hoa, thu hút ong bướm mà cô gái này cũng giống hệt như vậy nữa. Chỉ một ánh mắt, một cái tình cờ thôi là chết con nhà người ta rồi, chàng trai kia xem ra... cũng bị dính thính Âu Dương Thiên Thiên từ cái nhìn đầu tiên. Sắc mặt biểu hiện rõ đến vậy mà!

Dừng một chút, Vivian chợt nhớ đến điều gì đó quan trọng hơn, vội lên tiếng:

- Khoan đã, em vừa nói suýt ngã? Có bị gì không? Không ảnh hưởng đến *nó chứ?

*Nó: ý chỉ em bé.

Âu Dương Thiên Thiên chẹp miệng, khinh bỉ đáp:

- Cô phản ứng cũng chậm quá đấy.

Nói rồi, Âu Dương Thiên Thiên quay người, vừa kịp thấy nữ nhân viên bê khay thức uống lên.

Vivian lo lắng thực sự, lớn tiếng nói:

- Đừng có bất cẩn như vậy, hãy đi đứng cho cẩn thận vào, bây giờ không phải một mình em ngã là chuyện nhỏ đâu.

Vừa nhận lại thẻ của mình vừa cảm ơn, Âu Dương Thiên Thiên bê khay thức uống lên, quay đầu lại nhìn Vivian, tùy tiện trả lời:

- Được rồi, được rồi, tôi biết rồi, cô đừng có càm ràm nữa, như bà già vậy.

Đảo mắt nhìn xung quanh, Âu Dương Thiên Thiên hất cằm về phía Kỳ Ân và Sherry đang ngồi, lên tiếng:

- Qua đó ngồi đi.

Vivian chưa kịp nói gì thì cô gái đã di chuyển, chỉ đành hậm hực theo sau:

- Âu Dương Thiên Thiên, em mắng ai là bà già? Tôi nói thế là tốt cho em đấy, tưởng tôi muốn cảm rằm sao? Tôi vì ai chứ?

- Đây, để tôi cầm thứ đó cho, nặng lắm.

- Không cần, không nặng.

"..."

Chốc lát, trong quán cafe nhỏ, chỉ còn vang lại tiếng trêu chọc của hai cô gái....

=====

Eira sau khi báo cáo cho Kỳ Ân, quay sang nhìn Lữ Uyển Thành, bây giờ mới thấy trên tay anh cầm thứ gì đó, liền hỏi:

- Đây là cái gì?

Người đàn ông giơ tay mình lên, đưa ra một chiếc hộp sang trọng, đáp:

- À, đây là quà sinh nhật tôi chuẩn bị cho Nhị tiểu thư, cô giúp tôi đưa cho cô ấy nhé.

Eira nghe thấy, ấn đường bất giác cau lại:

- Sinh nhật Nhị tiểu thư? Ai nói với anh vậy?

Lữ Uyển Thành nghe thế, chớp mắt trả lời:

- Là Anna, tôi tưởng các cô đã biết rồi chứ. Cuối tuần sau chính là sinh nhật của Nhị tiểu thư, vì ở xa nên tôi và Anna mua chung một món quà gửi đến đây. Bây giờ cô biết rồi thì nói lại với boss, bảo ngài ấy dù có bận việc gì cũng hãy dành thời gian vào ngày hôm đó, đón sinh nhật cùng Nhị tiểu thư đi.

Eira mím môi, chậm rãi nhận lấy món quà rồi gật đầu:

- Tôi biết rồi.

=====

Âu Dương Thiên Thiên cùng đám người đã ở quán cafe rất lâu, đến gần tối mới trở về khách sạn. Ngày hôm sau, trong bữa ăn sáng, Vivian nói phải trở về Anh để giải quyết việc riêng, Âu Dương Thiên Thiên không ngăn cản, còn trấn an cô mình sẽ tự bảo vệ bản thân an toàn.

Trước khi lên máy bay, Vivian gặp riêng đám người Kỳ Ân, dặn dò mọi thứ rất kĩ lưỡng. Dù đã chu toàn tất cả mọi chuyện, nhưng giây phút rời khỏi đất Mỹ, trong tâm cô vẫn không thể yên lòng. Dự cảm không lành, vẫn nổi lên không nguôi.....

...

Ba ngày tiếp sau đó, Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục ở lại khách sạn, cô không ra ngoài, cũng không đến quán cafe hôm trước nữa. Sinh hoạt cứ đều đều như thường, ngày nào cũng giống ngày nào. Sáng thức dậy, rồi ăn, rồi ngồi, xem tivi, đọc tin tức, sau đó lại ăn, lại ngủ. Chưa bao giờ cô cảm thấy những ngày sống của bản thân lại nhàm chán và tẻ nhạt đến vậy. Tuy nhiên, thâm tâm Âu Dương Thiên Thiên vẫn biết rõ như thế là tốt cho hiện tại, vì vậy cũng không kêu ca gì.

Đám người Kỳ Ân vẫn thay phiên nhau trò chuyện với cô, nhưng dù thế nào cũng không dụ được Âu Dương Thiên Thiên nói quá 10 câu. Họ không biết cô đang nghĩ gì, cũng không hiểu cô đang có cảm giác thế nào, chỉ thấy mỗi ngày... cô ấy lại nói chuyện ít đi một chút, ăn ít đi một chút, buồn... cũng nhiều hơn một chút.

Căn phòng này vốn có rất nhiều kỉ niệm, mà đa số lại là của Âu Dương Thiên Thiên với Âu Dương Vô Thần, bây giờ chỉ có một mình Âu Dương Thiên Thiên sống, hằng ngày sinh hoạt đều không tránh khỏi tình trạng nhìn cảnh nhớ người. Âu Dương Vô Thần chưa quay lại, Vivian cũng đã đi, dù có làm cách nào thì bọn họ cũng không thể lấp đầy những chỗ trống còn thiếu. Bởi vì có những chuyện, chỉ những người đó mới có thể làm được.

Vivian mặc dù tính khí không tốt, nhưng bản chất thẳng thắn và lạc quan khiến Âu Dương Thiên Thiên rất thoải mái. Đôi lúc còn hay giả vờ chọc tức, khiến cô mắng đến nhiều hơn cả nói chuyện. Dẫu vậy đó cũng là cách làm Âu Dương Thiên Thiên trở nên tốt hơn, không lạc lõng giữa một căn phòng.

Có đêm nằm ngủ, Âu Dương Thiên Thiên cảm giác như có người bước vào phòng của mình, nằm xuống bên cạnh cô, rất dịu dàng vuốt ve tóc cô. Mùi hương trên thân thể ấy rất thoải mái, rất thân thuộc, khiến cô muốn chiếm lấy, đến mức không tự chủ mà dang tay ra bắt. Thế nhưng khi tỉnh dậy lại không thấy ai, chỗ bên cạnh trống không, trong tay... cũng không có gì.

Không biết tại sao lúc đó cô lại khóc, bật khóc như một đứa trẻ. Rõ ràng lúc trước không có như vậy, dù có nhớ Âu Dương Vô Thần đến mức nào cô cũng có thể kiềm được, chưa từng mất kiểm soát mà rơi lệ, nhưng hôm đó... lại như vỡ òa, không thể kiểm soát nổi bản thân nữa. Cô tự chôn mình vào giữa hai chân, cắn răng khóc thầm, tiếng khóc cực kì nhỏ, nhưng rất đau đớn... rất giằng xé.

Từ trước đến nay, đều là Âu Dương Vô Thần ở bên cạnh cô, ăn cùng cô, nằm ngủ cùng cô, làm mọi thứ cùng cô. Ở thế giới này, Âu Dương Thiên Thiên vốn không có ai cả, chỉ có một mình anh ấy thôi, nhưng mà... bây giờ đột ngột mất đi vòng tay của Âu Dương Vô Thần, cô thực sự cảm thấy cô đơn, có cảm giác như bản thân đã bị bỏ rơi vậy. Cứ mỗi lần làm chuyện gì đó, cô sẽ vô thức nhìn thấy bóng dáng của anh ấy, đến ngủ thôi cũng rất khó khăn, bởi vì sợ trong giấc mơ cũng gặp lại.

Những ngày đầu khi Âu Dương Vô Thần rời đi, Âu Dương Thiên Thiên cảm thấy rất bình thường, cũng không phải trước đây hai người chưa từng ở xa nhau, vậy nên dù có nhớ cô cũng có thể tự khuyên nhủ bản thân, anh ấy sẽ về nhanh thôi. Nhưng rồi ngày ngày cứ tự thăm với lòng như thế khiến cô mất dần đi động lực, cuối cùng không thể chống chịu được nữa mà ngã quy.

Hóa ra nhớ một người, giống như uống một ly nước lạnh lớn, sau đó dùng thời gian rất dài để rơi thành giọt lệ nóng hổi.

Đó cũng là lần đầu tiên Âu Dương Thiên Thiên biết được, hóa ra bản thân thực sự có thể nhớ một người, nhớ đến mất ngủ.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 839: RàNg BuộC

Đêm hôm nay, lại là một đêm gác dài của Kỳ Ân. Ba giờ sáng, sau khi đi vệ sinh, cô quay lại chỗ của mình, phát hiện một bóng đen đang mở cửa đi vào phòng của Âu Dương Thiên Thiên. Tiến tới gần, cô nhận ra đó là Âu Dương Vô Thần, anh như thế đã mấy hôm rồi, lần nào cũng tới xem Nhị tiểu thư, nằm bên cạnh cô, ôm cô, nhưng không lâu.

Đứng trước cửa, Kỳ Ân dựa đầu vào bức tường lạnh lẽo phía sau, âm thầm chờ đợi. Một lát trôi qua, cánh cửa mở, và Âu Dương Vô Thần đi ra ngoài. Đứng thẳng người, cô lên tiếng:

- Cậu chủ, chỉ mới có năm phút, không ở lại thêm chút nữa sao?

Người đàn ông nhẹ lắc đầu, khẽ đáp:

- Không cần, tôi còn có việc, phải đi ngay.

Kỳ Ân nhìn khuôn mặt Âu Dương Vô Thần, thấy anh giống như đã không ngủ mấy ngày, không nhìn được mà lo lắng:

- Cậu chủ, dù có nhiều việc như thế nào, ngài cũng nên chăm sóc bản thân, dành thời gian nghỉ ngơi một chút.

Chớp đôi mắt lạnh nhạt, Âu Dương Vô Thần nói:

- Tôi đang cố hết sức, Kỳ Ân.

Người phụ nữ gật đầu, lên tiếng:

- Tôi biết, nhưng ngài cũng không thể để mình quá sa sút được. Xem như không phải vì bản thân, ngài cũng hãy vì Nhị tiểu thư, nếu như gặp lại, liệu cô ấy có đau lòng hay không? Cậu chủ, ngài cũng muốn nhanh chóng gặp lại Nhị tiểu thư mà, xin hãy giữ gìn sức khỏe, chí ít thì vì cô ấy cũng được.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, im lặng vài giây mới trả lời:

- Ừm.

Dứt lời, anh nhắc chân bước đi. Vừa đến trước thang máy, phía sau Kỳ Ân đã chạy tới, nói:

- Cậu chủ, cuối tuần này là sinh nhật của Nhị tiểu thư, vì thời gian ở Mỹ và Trung Quốc khác biệt, nên tối hôm đó đến tối ngày hôm say mới trọn vẹn một ngày sinh thần, chúng tôi muốn tổ chức một bữa tiệc nhỏ cho Nhị tiểu thư, ngài có về tham gia không?

Âu Dương Vô Thần quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt anh lấp lánh, lên tiếng:

- Có, nhất định tôi sẽ về.

Kỳ Ân mím môi, vui mừng đáp:

- Được, chúng tôi cùng Nhị tiểu thư sẽ đợi ngài. Xin ngài hãy giữ lời hứa, cậu chủ.

Âu Dương Vô Thần không nói thêm gì, đến khi cửa thang máy mở ra, anh bước thẳng vào trong, sau đó chậm rãi biến mất. Kỳ Ân cung kính cúi đầu chào, ngược mặt lên thì anh đã đi rồi. Cô đứng lặng người một chỗ, trong đầu thầm nghĩ.

Cậu chủ, Nhị tiểu thư đã một mình nửa tháng rồi, ở cái thời đại này, người ta rất sợ hãi với cô đơn, không ai là ngoại lệ. Vì vậy lần này, ngài nhất định phải trở về, cùng cô ấy!

=====

Ngày hôm sau, Âu Dương Vô Thần trở về nhà của mình, anh đi thẳng vào trong phòng của bà nội, đúng lúc Alex Bush cũng có mặt ở đây.

- Ba, bà nội. - Vừa nói vừa cúi đầu, Âu Dương Vô Thần chào hỏi cả hai người.

Người phụ nữ ngồi trên ghế nghiêm nghị, thấy anh, bà chậm rãi lên tiếng:

- Elias, cháu về rồi.

Âu Dương Vô Thần rũ mắt, đáp:

- Bà nội gọi con về, đương nhiên con phải về.

- Vậy nếu ta muốn cháu bỏ đứa con gái đó, cháu cũng sẽ làm chứ? - Người phụ nữ hỏi.

Âu Dương Vô Thần ngược mặt lên nhìn bà, thẳng thắn trả lời:

- Sẽ không, con có thể làm bất cứ điều gì bà nội muốn, nhưng riêng việc đó, thì không thể.

- Tại sao?

Âu Dương Vô Thần mím môi, im lặng vài giây rồi mới nói:

- Bởi vì cô ấy là người quan trọng nhất với con hiện tại, nếu là lúc trước, cuộc sống của con đơn giản chỉ trôi qua như một kẻ được nuôi dạy đến mức

hoàn hảo, có thể con sẽ ngoan ngoãn làm theo lời của bà nội mà không chút phản kháng. Con tưởng bản thân có thể cưới một người con không yêu, có thể giống như ba, củng cố quyền lực mà không cần bất cứ thứ gì, nhưng... bây giờ con không thể làm được, vì con đã rung động, sự rung động của con... khiến con có thể đánh đổi mọi thứ, thậm chí là quyền thừa kế.

- Elias! - Quát một tiếng thật lớn, người phụ nữ đứng bật dậy, khuôn mặt hiện rõ sự tức giận:

- Sao cháu dám nói ra những lời như vậy? Ta tốn công dạy dỗ cháu bao nhiêu năm, nâng đỡ, hỗ trợ, cho cháu quyền lực từ nhiều phía, nhưng bây giờ, cháu lại đang vì một đứa con gái mà từ bỏ tất cả. Trong mắt cháu, rốt cuộc còn xem ta là bà nội nữa hay không?

- Nếu như trong mắt con không có bà nội, thì con đã không trở về nơi này rồi. - Ngay tức khắc, Âu Dương Vô Thần lên tiếng phản bác.

- Bà có biết vì sao con rời khỏi đây hay không? Bởi vì con không thể chịu đựng được những nỗi đau do chính cái được gọi là "ngôi nhà" này mang lại. Năm năm rồi, mặc dù con đã ở bên ngoài năm năm rồi, nhưng mọi thứ vẫn ám ảnh con không cách nào quên được. Cái chết của mẹ, bởi sự lạnh nhạt của ba và ép buộc đến từ bà. Sự kiểm soát, ích kỉ của mọi người khiến con thật sự mệt mỏi. Con đã luôn sống trong một thế giới mà người người nhìn nhau bằng nhiều bộ mặt, và con ghét điều đó.

- Nhưng khi con gặp Âu Dương Thiên Thiên, chính cô ấy là người nhìn nhận con như một người đàn ông bình thường, chỉ kém may mắn khi phải sống trong thế giới này. Cô ấy cho con những thứ mà từ trước tới nay, ngôi nhà này chưa bao giờ cho được. Cô ấy thậm chí... còn có thể hi sinh tính mạng để bảo vệ con, một người như vậy, bà nội cảm thấy như thế nào? Có đáng hay không?

Người phụ nữ nhú mày, đánh thếp hỏi:

- Loại người như cô ta, chỉ hiếm chứ không phải không có, là do cháu chưa gặp được thôi.

Âu Dương Vô Thần siết chặt tay, nghiêng răng đáp:

- Đúng, có thể trên đời này còn nhiều người giống như cô ấy, nhưng con không cần. Bà nội nghĩ con chưa bao giờ thử thích một ai đó sao? Không phải, con từng thử, thậm chí là thử với cô gái mà bà đã chọn cho con, nhưng vẫn không được. Đến cuối cùng con mới hiểu, con không chỉ thích người như Âu Dương Thiên Thiên, mà nhất định phải là cô ấy!

- Bà nội, nếu bà thật sự nghĩ cho con, thì xin hãy bao dung con, chấp nhận suy nghĩ và quyết định của con. Từ lúc mẹ mất, đây là lần đầu tiên con mong muốn bà hiểu hơn bất cứ khi nào, Thiên Thiên, là người con gái mà con nhận định, con sẽ ở bên cạnh cô ấy. Nếu bà nội kiên quyết muốn chia cách, vậy thì... dù là Elias Bush hay là người thừa kế... bà nội cũng sẽ mất hết.

Người phụ nữ tức đến mức thân thể run lên bần bật, nhìn Âu Dương Vô Thần với đôi mắt náy lửa, nhưng lại không nói câu nào cả. Alex Bush vẫn đứng im như một bù nhìn, dường như ông ấy đang lẳng lặng chờ đợi, nhưng chờ đợi cái gì thì không ai biết.

Cuối cùng, người phụ nữ trung niên ngồi lại xuống ghế, bà ấy tự điều chỉnh tâm trạng của mình một cách vô cùng chuyên nghiệp, bình tĩnh lên tiếng:

- Được, nếu cháu đã hết lời nói tốt cho đứa con gái đó như vậy, thế thì hãy đem nó về đây gặp ta, thêm một lần nữa.

Ấn đường Âu Dương Vô Thần cau lại, bật thốt:

- Bà nội...

- Ta sẽ không làm gì cả, ta chỉ muốn xem xem... bộ mặt thật của của con bé đó thôi. - Không cho Âu Dương Vô Thần có cơ hội từ chối, người phụ nữ nói một cách kiên quyết.

Dứt lời, còn không chừa một đường lui nào mà trực tiếp cho anh ra ngoài. Âu Dương Vô Thần không thể cãi được, chỉ đành ngậm ngùi cúi đầu, quay người đi ra khỏi phòng.

Bên trong, chỉ còn lại hai người, không khí sớm đã trở nên căng thẳng, nay lại càng khó thở hơn. Tuy vậy, nét mặt cả hai vẫn bình tĩnh, thậm chí đáy mắt cũng không có một gợn sóng. Người phụ nữ đan hai tay vào nhau, chậm rãi lên tiếng:

- Nói thật đi, con bé đó có phải của con hay không?

Alex Bush phiền não chớp mắt, lạnh nhạt đáp:

- Mẹ, con phải nói thêm bao nhiêu lần nữa mẹ mới tin, gia chủ của Rostchild cũng đã đến nhận con rồi, chẳng lẽ phải làm đến xét nghiệm ADN mẹ mới tin sao?

Người phụ nữ liếc ánh mắt sắc bén, nói với giọng trầm trầm:

- Không phải ta không tin con, nhưng năm đó quả thật con từng vì Đường Nhược Vũ mà làm quá nhiều chuyện, ta chỉ sợ con lỡ một bước sa cơ, cuộc đời của Elias sẽ bị hủy hoại.

Alex Bush thở nhẹ một hơi, điềm tĩnh trả lời:

- Mẹ cũng nghe Elias nói rồi, nếu thật sự có ai đó đủ năng lực hủy hoại cuộc đời của nó, thì chỉ có thể là ngôi nhà này mà thôi. Còn chuyện của Nhược Vũ, sớm đã trở thành quá khứ, mẹ đừng đem điều đó ra để thăm dò con nữa, vô dụng thôi.

Nói rồi, người đàn ông nhắc chân hướng đến phía cửa, dường như có ý định muốn đi ra ngoài. Thế nhưng tay vừa mới đặt lên nắm cửa, phía sau đã truyền đến giọng nói:

- Alex, ta cũng là vì muốn tốt cho con, tốt cho Elias. Nếu như có thể khiến hai đứa đứng ở trên đỉnh cao thế giới, có một cuộc sống được người người ngưỡng mộ, thì có gì là sai chứ?

Alex Bush ngừng chân lại, ông đứng một chỗ tầm vài giây rồi chợt quay đầu nhìn người phụ nữ, lên tiếng:

- Mẹ, đến bây giờ mẹ vẫn chưa biết mình sai ở đâu sao? Năm đó vì muốn con hoàn toàn tập trung vào sự nghiệp, mẹ đã tước đi toàn bộ những thứ con thích, kể cả tình yêu. Con đã buông tay Đường Nhược Vũ theo ý mẹ, cũng đã cưới người con dâu mẹ muốn, thậm chí sống một cuộc đời mẹ sắp đặt, nhưng những thứ đó vẫn chưa đủ sao? Vì tương lai của con, mẹ đã kéo bao nhiêu người vô tội vào vũng lầy này? Chúng ta đều ép đến mức Jenifer (mẹ ruột của ADVT) phải chết, chúng ta đã hại nát cả một gia đình, chúng ta đã phá tan tuổi thơ của một đứa trẻ, vẫn chưa vừa ý mẹ ư?

- Kể từ lúc con đồng ý với mẹ không bảo vệ Đường Nhược Vũ nữa, chỉ vì con không muốn nhìn thấy có thêm một kẻ thù tạo nguy hiểm cho cô ấy, thì con trai của mẹ cũng đã chết rồi. Con đã sống không cảm xúc từ khi đó, sống như một cái xác, tùy ý để mẹ điều khiển, nhưng rồi con lại hại thêm một mạng người chết trong vô vọng, đến cuối cùng, con cũng mất luôn người con yêu. Chỉ vì mẹ... mà cuộc đời của rất nhiều người đã bị hủy hoại, mẹ vẫn không thấy mình sai sao?

- Con có thể chịu được tất cả mọi chuyện, bởi vì bây giờ thân thể con đã nguội lạnh rồi, nhưng Elias, nó vẫn còn là một đứa trẻ. Khi nhìn nó cố hết sức bảo vệ người mình yêu, con đã tự hỏi nếu bản thân con năm ấy cũng dừng cảm như thế thì mọi chuyện có khác đi hay không, nhưng mà.... con biết thời gian không thể quay ngược trở lại nữa rồi. Đến bây giờ, đã có một

người vì làm vữa lòng mẹ mà sống, thì xin mẹ hãy... bỏ qua cho nó đi. Một mình con chịu đựng là đủ rồi, một mình con gánh vác ước nguyện của mẹ là đủ rồi, hãy tha cho con của con, xin mẹ đấy!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 840: Sự Thật

Alex Bush nói xong, trực tiếp mở cửa bước ra ngoài. Vừa quay mặt sang, lại nhìn thấy Âu Dương Vô Thần đứng ở đó, đối diện ông.

- Con đời ta sao? - Người đàn ông bình tĩnh hỏi.

Âu Dương Vô Thần bỏ một tay vào túi, không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Người phụ nữ Trung Quốc mà ba yêu, là Đường Nhược Vũ, mẹ của Thiên Thiên?

Alex chớp mắt, gật đầu đáp:

- Đúng vậy, là cô ấy.

- Vậy nên... mới lạnh nhạt với mẹ? Đến cuối cùng, để lại một mình bà ấy chết trong phòng một cách cô độc. - Âu Dương Vô Thần hỏi tiếp.

Người đàn ông không phủ nhận cũng không thừa nhận, ông im lặng vài giây rồi nói:

- Năm đó, ta là một kẻ tệ bạc, khi chính ta lại yêu người phụ nữ của bạn mình (Cadira), nhưng ta chưa bao giờ vượt quá cảm xúc với Đường Nhược Vũ, đó chỉ là một mối tình thâm kín. Không chủ động giống như Cadira, ta chỉ âm thầm ở đằng sau bảo vệ cô ấy, cho đến khi chuyện này bị bà nội con phát hiện, và ta bắt buộc phải lấy mẹ con, để củng cố quyền lực của mình, cũng là để bà nội con không làm hại đến Nhược Vũ.

- Ta với mẹ con là hôn nhân chính trị, ngay từ đầu đã không hề có tình cảm. Ta biết con hận ta, nhưng ta thực sự không có cách nào cả, xin lỗi con, Elias.

Âu Dương Vô Thần biết rõ, hôn nhân không có tiền đề từ tình yêu, thì mãi cũng không bền lâu, nhưng anh vẫn hận Alex Bush, bởi vì ông ta....

- Ba, nguyên nhân cái chết của mẹ suy cho cùng không phải hoàn toàn đến từ Đường Nhược Vũ, nên con không thể đổ mọi tội lỗi lên cô ta, nhưng con vẫn hận ba vì tình yêu của ba quá ích kỉ. Ích kỉ đến mức, trái tim của ba... không thể bao dung mà đón nhận mẹ con lấy một lần.

Anh luôn tự hỏi đàn ông trên thế giới có vô số người trái tim nhiều ngăn, có thể chứa được rất nhiều tình yêu, nhưng tại sao người đàn ông này lại không như vậy? Trái tim của ông ta, chỉ có một ngăn duy nhất, lại chỉ thuộc về một người đã chết, nhưng bất hạnh thay, người đó... vĩnh viễn cũng không phải mẹ của anh...

=====

Âu Dương Vô Thần bước ra khỏi đại sảnh, trên con đường đi qua hoa viên, anh bất chợt gặp một người đàn ông, trên tay cầm một hộp bánh. Thấy anh, người đó lễ phép cúi đầu, lên tiếng:

- Anh hai.

Âu Dương Vô Thần chỉ liếc mắt một cái, không trả lời lại mà cứ thế đi lướt qua. Người đàn ông mím môi, giữ nguyên tư thế đó một lúc lâu rồi mới ngước mặt lên. Quay đầu lại, anh nhìn bóng lưng cao lớn của Âu Dương Vô Thần, khuôn mặt có chút xịu xuống.

Bỏ đi, cũng không phải là lần đầu.

Thở hắt ra một hơi, anh ta xoay người đi vào trong. Theo lối cầu thang dẫn lên trên lầu, người đàn ông dường như rất quen thuộc nơi này, vô cùng tự nhiên dừng trước một căn phòng, rồi mở cửa bước vào.

Đúng lúc đó, một giọng nói vang lên:

- Con lại đi đâu nữa vậy?

Người đàn ông có chút giật mình, quay đầu cười trừ, đáp:

- Con mua bánh cho mẹ.

Khuôn mặt người phụ nữ hiện lên với nhiều nét sắc sảo tinh tế, thật khó để có thể che bai sự xinh đẹp mặn của Mary FirstFlo ngay cả khi bà đã bước sang tuổi ngũ tuần.

Nhìn chiếc bánh trên tay cậu con trai, Mary cau mày hỏi:

- Lại mua bánh? Tại sao dạo gần đây con mua bánh nhiều thế? Ngày nào cũng ra ngoài là vì mục đích này sao?

Người đàn ông mím môi, ngập ngừng trả lời:

- Con thấy mẹ thích ăn bánh ở tiệm này, nên muốn mua nhiều một chút.

- Mẹ thích ăn bánh ở đây đâu phải chuyện ngày một ngày hai, lúc trước cũng không thấy con nhiệt tình như thế. - Mary khó hiểu nói.

Lần này, chàng trai kia không trả lời lại, đưa tay lên gãi đầu, anh chỉ cười cho qua.

Cũng không thể nói mấy ngày nay anh đến tiệm bánh là để trông đợi cô gái đó được.

Người phụ nữ thở dài một hơi, lên giọng:

- Sym, con đã lớn rồi, đừng chỉ biết đi loanh quanh thế giới nữa, con đi du lịch mấy tháng nay cũng đủ rồi, bây giờ nên trở về quy cũ thôi.

Người đàn ông tên Sym nghe thấy, rũ mắt hỏi:

- ,Mẹ, thực sự phải như thế sao? Con không muốn, cảm thấy mệt lắm...

Ấn đường Mary cau chặt, đột nhiên lớn tiếng:

- Con nói gì vậy Sym, quyền thừa kế đang ở ngay trước mặt rồi, Elias đã mất hậu thuẫn của nhà Weithemer, con sẽ có nhiều cơ hội giành lấy nó đấy.

Sym chớp đôi mắt đẹp long lanh, nhưng khuôn mặt không còn tươi tắn như lúc đầu nữa. Mỗi lần nghe đến ba chữ "quyền thừa kế", anh lại chỉ muốn trốn đi thật xa, đến nơi nào mà không có sự hiện diện của nó.

Từ nhỏ đến lớn, anh chưa bao giờ muốn tranh giành quyền thừa kế, mặc kệ bà nội và ba có sắp xếp thế nào, anh cũng chưa từng quan tâm. Trong mắt anh, chỉ có anh hai là xứng đáng với vị trí ấy, nhưng không biết tại sao mẹ lại không nghĩ như vậy, cứ luôn muốn giành lấy nó.

- Con biết rồi. - Cảm thấy cuộc trò chuyện có thể sẽ tệ hơn, Sym đành trả lời cho qua.

Anh mang bánh đặt lên bàn của Mary, rồi đánh trống lảng sang chuyện khác:

- Mẹ, vài ngày trước, con đã gặp lại thiên thần rồi.

Người phụ nữ liếc mắt, không quan tâm lắm nói:

- À, là cô gái mà con đã gặp trong lễ cưới của nữ hoàng Anh? Thiên thần ngày nhớ đêm mong?

Sym gật đầu, nhớ lại khuôn mặt của Âu Dương Thiên Thiên, khóe môi anh không tự chủ câu lên:

- Đúng vậy, chính là cô ấy. Qua một thời gian rồi nhưng cô ấy vẫn rất xinh đẹp, con cũng mới biết cô ấy là người Trung Quốc, giọng vô cùng dễ nghe.

Mary FirstFlo nhặt nhẻo nhếch môi, không nói thêm gì nữa. Sym ngược lại rất nhiệt tình, khuôn mặt không ngừng cười kể:

- Tính cách cô ấy cũng rất đáng yêu, nụ cười thì ấm áp như ánh mặt trời, đặc biệt nhất là đôi mắt, trong suốt như nước, khi ánh sáng chiếu vào thực sự đẹp đến không thể tả nổi luôn. Chỉ tiếc là con chưa thể hỏi tên của cô ấy..

- Sym! - Lời đang nói bỗng bị cắt ngang bởi một tiếng gọi, buộc người đàn ông phải ngừng lại.

Mary vốn chẳng để tâm đến thiên thần gì đó của con trai mình, bà cũng không có hứng nghe anh kể về đứa con gái ngoại quốc ấy, liền lên tiếng:

- Mẹ không cần biết con ở bên ngoài đã gặp ai, quen biết với bao nhiêu cô gái, thậm chí là nhớ nhung một người phụ nữ nào đó, nhưng mà con hãy nhớ kĩ, tuyệt đối đừng tiến quá xa. Con chơi bời như thế nào cũng được, nhưng không được dùng đến con tim, bởi vì sau này con sẽ phải lấy một người môn đăng hộ đối với con, đặc biệt là có thể giúp đỡ cho tương lai phía trước, tình yêu sẽ cản bước của con rất nhiều, và mẹ không muốn nó trở thành một mối đe dọa. Nói tóm lại, nhu cầu của đàn ông mẹ sẽ không ép buộc, nhưng con tuyệt đối không được lưu lại một mầm mống nào bên ngoài, nghe rõ chưa?

"..."

Khóe miệng lại tự chủ kéo xuống, Sym chột cúi đầu, che đi ánh buồn trong đôi mắt, anh nhỏ giọng đáp:

- Con biết, mẹ.

Nói rồi, anh quay người lại, lặng lẽ đi ra ngoài. Ở thế giới này, địa vị của Sym cũng được xem như các hoàng tử thời cổ đại Trung Quốc, nhưng mà tại sao, một người có thân phận tôn quý như thế, lại mất đi thứ quan trọng nhất... chính là tự do?

Cánh cửa khép lại, dường như cũng đóng chặt ranh giới của người đàn ông ấy. Ranh giới mà anh luôn đi tìm kiếm... tự do thực sự của bản thân.

Con người được sinh ra tự do, nhưng ở bất cứ đâu cũng sẽ bị xiềng xích. Vậy tại sao khi đã là một người có tất cả mọi thứ... tự do vẫn là một điều khó lấy như thế? Rốt cuộc thì... tự do anh đang tìm kiếm là gì?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 841: Âu Dương Vô Thần Trở Về

Tối hôm nay, Kỳ Ân đặc biệt vào bếp, cô nấu một bữa ăn thịnh soạn, rồi tự dọn ra bàn.

"Bịch" - Chợt có một tiếng động lạ truyền tới, âm thanh nghe giống như một cái gì đó rơi xuống đất, và nó phát ra từ phòng của Âu Dương Thiên Thiên. Ngay lập tức, Kỳ Ân bỏ vội chiếc đĩa xuống bàn, chạy đến phía cửa, gọi lớn:

- Nhị tiểu thư!

Cửa mở ra, đập ngay vào mắt cô là hình ảnh một thân thể đang bò lồm cồm từ dưới đất lên. Âu Dương Thiên Thiên một tay ôm chiếc chăn trắng, một tay chống đất, mắt nhắm mắt mở chưa tỉnh hẳn.

- Nhị tiểu thư, cô không sao chứ? - Kỳ Ân hoảng hốt gọi.

Âu Dương Thiên Thiên từ từ ngồi dậy, dường như cô không nghe thấy câu hỏi của Kỳ Ân, chỉ lẩm bẩm nói:

- Phải mau quay trở lại giấc mơ thôi, không được để A Thần chờ quá lâu.

"..." Kỳ Ân nhìn đến ngơ ngác.

Không lẽ... Âu Dương Thiên Thiên nằm mơ thấy Âu Dương Vô Thần ư? Hành động như thế có phải là đang muốn quay lại giấc ngủ để gặp anh ấy không?

Nghĩ đến đây, Kỳ Ân bất giác cầm nín, rồi vài giây sau lại bật cười, lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, cô đã ngủ cả buổi chiều rồi, mau tỉnh dậy đi thôi.

Bấy giờ, Âu Dương Thiên Thiên mới xoay đầu nhìn cô, nhìn một lúc thì tự động vứt chiếc chăn trên người ra, đáp:

- Tôi biết rồi.

...

Bữa tối sau đó diễn ra như những ngày bình thường, nhưng khác là cả ba người Kỳ Ân, Sherry và Eira cũng dùng bữa cùng Âu Dương Thiên Thiên, và điều này khiến cô không khỏi ngạc nhiên, tuy vậy, cũng không hỏi gì cả. Càng đông càng vui mà.

Thế nhưng, có một chuyện không nằm trong dự tính, chính là.... tại sao bữa tối lại là trứng chiên chứ? Không những thế, còn là trứng chiên lòng đào hoàn hảo.

Âu Dương Thiên Thiên như hóa đá khi nhìn thấy đĩa thức ăn của mình, cô thậm chí có thể cảm nhận được lòng đỏ ở bên trong có thể chảy ra ngay khi dao của cô chạm vào nó. Chỉ nghĩ như vậy thôi... cô đã muốn nôn rồi.

Đám người Kỳ Ân vẫn chưa biết chuyện Âu Dương Thiên Thiên mang thai, không thể ăn được đồ sống hay ngửi mùi tanh hôi, nên làm như thế này cô không thể trách họ được. Nhưng mà... cô cũng không thể ăn nó một cách bình thường như trước, nếu không sẽ...

Sherry ngồi đối diện thấy Âu Dương Thiên Thiên mãi vẫn chưa cầm dao nĩa, liền thắc mắc hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô không thích món này sao?

Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng lắc đầu, tay tự động cầm đồ lên, trả lời:

- Không có, tôi rất thích.

Nói rồi, cô nuốt một ngụm nước bọt, từ từ đưa nĩa lên, chậm rãi dùng bữa. Khoảng thời gian sau đó là cả một quá trình khó khăn với Âu Dương Thiên Thiên, nhưng cuối cùng cô vẫn vượt qua được.

Sau khi ăn xong, Âu Dương Thiên Thiên nhanh chóng trở lại phòng mình, Kỳ Ân cùng hai người còn lại thì phụ trách phần dọn dẹp. Sherry cầm lấy đĩa của Âu Dương Thiên Thiên, nhíu mày lên tiếng:

- Kỳ Ân, Nhị tiểu thư không thích ăn lòng đỏ trứng à?

Người phụ nữ quay sang nhìn cô, lắc đầu đáp:

- Đâu có.

Sherry cầm chiếc đĩa hướng đến tầm mắt của Kỳ Ân, hỏi:

- Vậy tại sao cô ấy lại chừa phần lòng đỏ lại? Cô xem đi, đến cả salad cũng hết sạch này, nhưng lòng đỏ thì vẫn còn nguyên. Hay là Nhị tiểu thư không thích cách chiên trứng lòng đào?

Kỳ Ân bất ngờ khi thấy phần lòng đỏ trứng vẫn y nguyên trên chiếc đĩa của Âu Dương Thiên Thiên, cô cau mày, tỏ ra khó hiểu:

- Kì quái, trước đây Nhị tiểu thư vẫn ăn bình thường mà.

"Píp" "Cạch" - Đúng lúc này, âm thanh mở cửa đột nhiên vang lên, khiến cả hai người cùng lúc quay đầu lại, tỏ vẻ ngạc nhiên khi có người tự mở cửa đi vào.

Eira cầm theo phần đĩa của mình đang đi về phía phòng bếp cũng bất ngờ dừng chân, cô nghiêng đầu nhìn về nơi phát ra tiếng động, sau đó biểu cảm trên mặt chợt thay đổi, mắt mở to như thể không tin được.

Chiếc đĩa trên tay cô bị thả lỏng, vô thức rơi xuống đất, tạo nên một âm thanh chói tai. Thế nhưng ánh mắt Eira lại cứng nhắc không chớp, miệng mấp máy gọi:

- Cậu... cậu chủ.

Kỳ Ân và Sherry phía sau dường như cũng bị dọa một trận, đứng đực ra hết hai bức tượng, không chớp mắt nhìn người đàn ông đang đứng ngay trước cửa.

Ngay sau khi nghe tiếng đổ vỡ, Âu Dương Thiên Thiên cũng nhanh chóng xuất hiện, cô đi ra từ phòng của mình, thản nhiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy, tôi nghe thấy...

- Thiên Thiên! - Lời đang nói bỗng bị một chất giọng trầm thấp cắt ngang, Âu Dương Thiên Thiên bất giác ngừng bước, nét mặt chợt thay đổi, thân thể cũng không tự chủ mà run lên.

Giọng nói này... giọng nói mà cô luôn nhớ ngày đêm, nhớ đến mức nằm mơ cũng nghe thấy, Nó.... bây giờ... đang vang lên, ngay nơi đây.

Âu Dương Thiên Thiên kiềm chế sự run rẩy của mình, cô ngấp ngừng từng chút một quay đầu lại, đến khi ánh mắt chạm phải hình bóng quen thuộc của người đàn ông, một cảm xúc lập tức trào lên nơi lồng ngực đang đập thình thịch.

Đôi con ngươi trong suốt liền dâng lên màn nước mỏng, khuôn miệng hé mở gọi:

- A Thần!

Âm giọng thốn thức như đã kiềm nén từ rất lâu rồi, bộc phát một cách đầy chân thật, dường như, tất cả nỗi nhớ, ước muốn đều được gói gọn trong một tiếng gọi đó của Âu Dương Thiên Thiên.

Người đàn ông đứng đối diện nhìn cô với ánh mắt dịu dàng trìu mến, chậm rãi câu lên nơi khóe miệng, anh nở một nụ cười nhẹ nhàng, đáp:

- Anh về rồi!

Sau lời nói ấy, Âu Dương Thiên Thiên nhấc chân lao về phía Âu Dương Vô Thần, cô chạy nhanh như một mũi tên, và dang tay ôm chầm lấy anh. Có lẽ, cô vẫn chưa tin được đây là sự thật, nên muốn cảm nhận hơi ấm từ chính thân thể ngay trước mắt. Cho đến khi biết người đàn ông này thực sự đang hiện hữu, vòng tay cô càng siết chặt, và rồi... Âu Dương Thiên Thiên bật khóc, cô vùi đầu vào sâu trong lồng ngực Âu Dương Vô Thần, khóc như một đứa trẻ.

Cuối cùng... cuối cùng anh cũng trở về rồi.... Âu Dương Vô Thần...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 842: Không Ngủ

Kỳ Ân cúi xuống nhặt những mảnh vỡ, vừa nhìn Eira vừa hỏi:

- Chỉ là cậu chủ về thôi mà, làm cô sợ đến mức này luôn sao?

Eira dùng tay gãi gãi đầu, cười gượng đáp:

- Xin lỗi, lúc nãy vì tôi bất ngờ quá.

Sherry ở bên cạnh liếc mắt nhìn sang, nói thêm vào:

- Tôi cũng rất ngạc nhiên đấy, lần trước cậu chủ nói còn rất nhiều việc phải giải quyết, có lẽ phải đến tháng sau mới trở về, vậy mà hôm nay ngài ấy đã quay lại rồi, sớm hơn dự tính tận nửa tháng.

Eira gật đầu, tỏ vẻ cùng ý kiến:

- Đúng không? Lúc đó tôi còn tưởng mình hoa mắt, nhớ cậu chủ đến phát điên rồi chứ. Cũng không biết ngài ấy đã giải quyết mọi việc ổn thỏa hết chưa mà quay về nữa.

Sherry nhướn mày, ánh mắt nham hiểm lên tiếng:

- À, nhớ cậu chủ sao? Tôi không biết là cô còn có tình cảm như thế đấy.

- Tình cảm gì chứ? Không phải như cô nghĩ đâu.

- Haha, được rồi.

....

Kỳ Ân mím môi, mặc kệ hai cô gái đang bàn luận sôi nổi, quay đầu nhìn về phía cửa phòng của Âu Dương Thiên Thiên, ánh mắt có chút lo lắng. Không biết... Nhị tiểu thư có còn khóc hay không?

....

Đằng sau cánh cửa ấy, một đôi nam nữ đang ôm nhau ngồi trên giường, Âu Dương Vô Thần không ngừng dùng tay vỗ về đôi vai run rẩy của Âu Dương Thiên Thiên, nhẹ nhàng nói:

- Được rồi, đừng khóc nữa. Anh về rồi mà.

Âu Dương Thiên Thiên vẫn vùi đầu trong ngực anh, thút thít đáp:

- Em không khóc...

"..."

Rõ ràng là đang khóc mà, phủ nhận gì chứ?

Âu Dương Thiên Thiên ngẩng mặt lên nhìn người đàn ông, hai mắt lấp lánh ánh nước, giọng khàn khàn lặp lại:

- Em không có khóc...

"..."

Âu Dương Vô Thần câm lặng nhìn cô, sau vài giây, anh gật đầu nói:

- Được được, em nói không khóc thì chính là không khóc. Chỉ là tâm trạng có chút xúc động, nên tuyến lệ bị kích thích thôi đúng không?

Âu Dương Thiên Thiên mếu máo gật đầu, cô "ừm" một tiếng rồi lại dang tay ôm lấy cổ anh, òa khóc thêm một lần nữa

Âu Dương Vô Thần bất đắc dĩ ôm cô vỗ về, không tự chủ cười hỏi:

- Em sao vậy? Chỉ là vài ngày không gặp liền biến thành một đứa trẻ mít ướt rồi, còn làm nũng với anh.

Âu Dương Thiên Thiên xụ mắt xuống vai người đàn ông, nhỏ giọng trả lời:

- Bởi vì em nhớ anh....

Âu Dương Vô Thần đưa tay xoa đầu cô, chậm rãi lên tiếng:

- Anh đã ở đây rồi mà.

Âu Dương Thiên Thiên siết tay, khuôn mặt như rất ủy khuất, nói:

- Em cảm thấy, nếu làm như thế này thì anh sẽ đau lòng... và lúc anh mềm lòng rồi, thì sẽ thương xót em, không rời đi nữa.

Người đàn ông nghe đến đây, trong lồng ngực có chút nhói lên, tựa như những lời vừa rồi của Âu Dương Thiên Thiên thực sự đã làm anh đau lòng. Nuốt một ngụm nước bọt, Âu Dương Vô Thần lên giọng thâm tình:

- Xin lỗi em, Thiên Thiên, vì anh đã đi lâu như vậy. Sau này, anh sẽ không làm như thế nữa, không rời xa em nữa.

Âu Dương Thiên Thiên thả lỏng đôi tay ra, đối diện với khuôn mặt của Âu Dương Vô Thần, hỏi:

- Thật không?

- Thật. - Người đàn ông khẳng định chắc chắn.

Dứt lời, anh đưa tay lên lau đi những vệt nước trên má cô gái, nói tiếp:

- Vì thế em đừng khóc nữa, nhìn xem mặt như mèo rồi này.

Vừa nói, Âu Dương Vô Thần vừa bế Âu Dương Thiên Thiên đứng dậy, anh đi đến phòng vệ sinh, cầm lấy một chiếc khăn mềm nhúng nước, sau đó lau mặt cho cô. Âu Dương Thiên Thiên thì vẫn bám dính trên thân thể anh, không chịu dứt ra.

Sau khi lau mặt xong, Âu Dương Vô Thần lại ôm cô đi ra ngoài, tiến về phía giường, rồi trực tiếp nằm xuống. Anh ôm chặt người Âu Dương Thiên Thiên, tay không ngừng vuốt ve vai cô, lên tiếng:

- Ngoan, ngủ đi, tối nay em sẽ không ngủ một mình nữa đâu, có anh bên cạnh em rồi.

Âu Dương Thiên Thiên tựa đầu lên cánh tay người đàn ông, chậm rãi nhắm mắt, rất ngoan ngoãn làm theo lời anh. Và rồi, cùng với màn đêm yên bình, cả hai chìm vào giấc ngủ.

=====

Sáng hôm sau, Âu Dương Vô Thần thức dậy từ khá sớm, thế nhưng anh không xuống giường mà nằm im tại chỗ, ngắm nhìn gương mặt lúc ngủ của cô gái bên cạnh.

Khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên lúc ngủ rất ngoan, hơi thở vừa nhẹ vừa đều đặn, hệt như một con mèo nhỏ. Một lúc sau, chợt nhớ ra hôm nay là một ngày đặc biệt, Âu Dương Vô Thần nhướn người đến trước, khẽ đặt lên trán cô gái một nụ hôn rồi chống tay ngồi dậy. Động tác của anh vô cùng nhẹ nhàng, tựa như sợ kinh động đến giấc ngủ của Âu Dương Thiên Thiên, nhưng mà...

Đột nhiên cánh tay bị giữ lại bởi một lực đạo, Âu Dương Vô Thần giật mình, theo bản năng quay đầu nhìn lại. Một cánh tay nhỏ nhắn đang cố sức giữ lấy tay anh, hóa ra... đó chính là của Âu Dương Thiên Thiên.

Không biết từ lúc nào, cô gái ấy đã mở to đôi mắt trong suốt đó nhìn chăm chăm anh, nói:

- Đừng đi.

Âu Dương Vô Thần đối diện với ánh mắt của cô, cảm nhận đôi con ngươi trong vắt sáng lấp lánh, không một chút gợn sóng, thế nhưng... nó cũng thật khác biệt. Bởi vì nó không giống đôi mắt của một người mới thức dậy.

Chần chừ vài giây, Âu Dương Vô Thần lên tiếng:

- Thiên Thiên, không lẽ.... đêm qua em không hề ngủ?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 843: Nụ Hôn Nhớ Nhung

Âu Dương Thiên Thiên rũ mắt, giọng nhẹ đi không ít:

- Có ngủ, nhưng em cứ sợ rằng anh sẽ đi mất, vậy nên mỗi lần đều thức dậy trông chừng.

Âu Dương Vô Thần nhìn cô rất lâu, anh không biết từ khi nào mà cô ấy trở nên sợ hãi đến vậy. Từ trước tới nay, Âu Dương Thiên Thiên luôn là người rất kiên cường, trong mắt anh, sự nhỏ tuổi bên ngoài là hoàn toàn đối lập với sự trưởng thành bên trong. Cô ấy không dựa vào người khác, không sợ chống chọi một mình, không sợ đau, thậm chí là không sợ chết, nhưng mà... tại vì sao bây giờ lại sợ mất đi anh như vậy? Điều gì đã xảy ra với cô ấy trong quãng thời gian anh không có ở đây?

Nhìn một lúc, Âu Dương Vô Thần quay hẳn người lại, chậm chậm nằm xuống chỗ của mình. Âu Dương Thiên Thiên bấy giờ mới ngược mặt lên, cô đưa tay chạm vào má người đàn ông, lên tiếng:

- A Thần, em ước rằng trong mắt anh, trong lòng anh bây giờ chỉ có một mình em thôi, như vậy thì sẽ không cần quan tâm đến quá nhiều chuyện bên ngoài, nhưng thật đáng tiếc...

Theo âm lượng nhỏ dần, bàn tay của Âu Dương Thiên Thiên cũng buông lỏng xuống, thế nhưng ngay lúc đó, Âu Dương Vô Thần đã cầm lại bàn tay cô, anh áp nó vào má mình, thậm chí dùng miệng hôn lên mu bàn tay của cô, rất âu yếm, rất chân thành.

- Thiên Thiên, em luôn luôn ở trong mắt anh, hiện tại như vậy, tương lai cũng mãi như vậy. - Thủ thi lời thật lòng, Âu Dương Vô Thần rướn người về phía trước, bắt lấy cánh môi Âu Dương Thiên Thiên hôn thật sâu.

Bao nhiêu sự nhớ mong ủa về, hòa cùng thương xót của người đàn ông, đều đặt hết trên đầu lưỡi cô gái. Âu Dương Vô Thần còn chủ động dùng một tay ôm lấy eo Âu Dương Thiên Thiên, tay còn lại ấn chặt đầu cô, khiến nụ hôn càng sâu hơn.

Âu Dương Thiên Thiên không phản kháng, ngược lại rất tự nguyện đón nhận nụ hôn ấy, cô nhắm mắt, tay tự động níu chặt góc áo anh như thể không bao giờ muốn buông ra. Nụ hôn của hai người vừa mãnh liệt, vừa tràn đầy yêu thương. Nó như thay cho tất cả lời họ muốn nói, đồng thời... cũng biểu hiện tấm lòng chung thủy khó giải bày hết trước đối phương.

Quả thật giống như lời thủ thi của Âu Dương Vô Thần, trong mắt anh luôn luôn chứa người con gái tên Âu Dương Thiên Thiên, bởi vì cô chính là điều quan trọng nhất mà anh muốn giữ lại cho mình. Hơn hết, sự an toàn của cô chính là điều tiên quyết anh luôn hướng tới, anh đã từng chấp nhận mất tất cả để có được cô, thì cũng sẽ dùng toàn bộ sinh mạng của mình để bảo vệ cô.

Vì Âu Dương Thiên Thiên, Âu Dương Vô Thần đã mặc kệ gia tộc của mình, mặc kệ sự phản đối của một người anh rất kính trọng, anh sử dụng hết khả năng, hết tất thảy điều có thể làm để bảo vệ cô, thậm chí, anh đã hi sinh cả tình bạn đã gắn bó lâu năm với Mã Nhược Anh, và bỏ luôn cả mối thù hận với người đã gián tiếp gây ra cái chết của mẹ.

Nếu nói không hận Đường Nhược Vũ vậy thì Âu Dương Vô Thần đã nói dối rồi, bởi vì dù sao người đàn bà ấy cũng là nguyên do khiến ba anh lạnh nhạt với mẹ, nhưng nếu bản thân hận người cha ruột chín phần, thì một phần còn lại chắc chắn đến từ người phụ nữ mang tên Đường Nhược Vũ. Nhưng rồi sau tất cả, Âu Dương Vô Thần phải tự nhủ với lòng mình điều

đó không đáng, và dùng tình yêu với Âu Dương Thiên Thiên để xóa lấp đi một phần thù hận đã chất chứa từ rất lâu ấy.

Vậy nên, Âu Dương Vô Thần rất yêu Âu Dương Thiên Thiên, tình yêu của anh không chỉ có chiếm đoạt, mà còn có sự hi sinh. Trong lòng anh, cô ấy luôn luôn tồn tại và mãi mãi không ai có thể thay thế được.

=====

Ở bên ngoài, Kỳ Ân hôm nay tiếp tục vào bếp chuẩn bị bữa sáng. Rút kinh nghiệm từ phần ăn hôm qua của Âu Dương Thiên Thiên, cô đã nấu những món thanh đạm hơn nhưng vẫn đầy đủ chất dinh dưỡng cần thiết.

Sherry và Eira cùng bày bộ dụng cụ ra bàn, hai người vừa liếc nhìn đồng hồ vừa bàn luận:

- Đã 8 giờ rồi mà phòng của Nhị tiểu thư và cậu chủ vẫn chưa có động tĩnh gì, có phải chúng ta nên đi gọi họ hay không?

- Ấy da Eira, cô đúng là không tinh ý gì cả, Nhị tiểu thư và cậu chủ lâu ngày mới gặp lại, một đêm sao có thể đủ để họ quyến luyến nhau chứ.

- Nhưng cũng đã trễ rồi mà, cậu chủ không định ăn sáng cũng phải để Nhị tiểu thư ăn chứ, cô không thấy dạo gần đây cô ấy ốm đi nhiều sao.

...

Kỳ Ân cũng để ý đến vấn đề này, cô mím môi, nhìn nồi súp trên bếp tầm vài giây mới lên tiếng:

- Được rồi, đừng cãi nhau nữa. Không cần gấp gáp vào gọi đâu, chúng ta đợi thêm một chút nữa đi.

....

Trong căn phòng, sau khi kết thúc màn khóa môi cuồng nhiệt say đắm, Âu Dương Vô Thần ôm chặt người con gái mình yêu vào lòng, anh tựa cằm lên đầu cô, mười ngón tay hai người đan vào nhau.

Âu Dương Thiên Thiên nằm trong lồng ngực rộng lớn của người đàn ông, bây giờ mới bình tĩnh lại. Thời gian gần đây cô vì cái thai trong bụng mà bị ảnh hưởng không ít, tâm trạng đôi lúc thất thường, lúc vui thì vui đến phát ngốc, lúc buồn lại buồn đến mức không thể vực dậy được. Giống như lần trước, khóc rất nhiều.

Cô đã đọc trên mạng, cũng biết rằng phụ nữ khi mang thai sẽ trở nên rất nhạy cảm, chỉ là không ngờ nó lại nhạy cảm đến mức này. Biến cô thành một con người ích kỉ hơn hẳn, chỉ muốn giữ Âu Dương Vô Thần bên mình.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, thầm nghĩ đến đứa bé trong bụng, cô chần chừ vài giây rồi lên tiếng:

- A Thần, em có... chuyện này muốn nói với anh.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt bình thản, đáp:

- Vậy sao? Trùng hợp thật, anh cũng có chuyện muốn nói với em.

Nghe vậy, Âu Dương Thiên Thiên liền ngược mặt lên, ở góc độ của mình, cô nhìn chăm chăm khuôn cằm góc cạnh của anh, hỏi:

- Là chuyện gì? Anh nói trước đi.

- Em đến gặp bà nội anh... thêm một lần nữa đi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 844: Tuyên Bố Bảo Vệ

Âu Dương Thiên Thiên sửng người khi nghe câu nói của Âu Dương Vô Thần, sự im lặng của cô khiến anh phải cúi đầu xuống nhìn, hỏi:

- Sao vậy? Em không muốn?

Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng lắc đầu, ngập ngừng đáp:

- Không phải, chỉ là em... cảm thấy lần đầu tiên em đã không tạo được ấn tượng tốt rồi, nếu cứ gượng ép gặp mặt, lỡ như sẽ làm bà nội ghét em thì sao?

Người đàn ông nghe thấy, bất giác bật cười thành tiếng, nói:

- Không có đâu, lần này là bà nội chủ động muốn gặp em. Hơn nữa, anh đã nói rõ ràng mọi chuyện rồi, sẽ không có hiểu nhầm nào nữa đâu. Bà nội chỉ đơn giản muốn gặp em và nói chuyện thôi, đừng căng thẳng quá.

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt, tựa như đang suy nghĩ. Sau vài giây, cô mới gật đầu trả lời:

- Được, em biết rồi.

Ở bên ngoài, thức ăn sáng đã được chuẩn bị đầy đủ ra bàn, cả ba cô gái cũng đang đứng một chỗ chờ đợi khá lâu rồi. Eira nhìn đồng hồ, không thể đợi nổi nữa, liền lên tiếng:

- Kỳ Ân, chúng ta còn phải đợi đến bao giờ đây? Thật sự không thể vào gọi Nhị tiểu thư và cậu chủ ư?

- Đúng vậy, tuy tôi không muốn làm phiền thời gian quý báu của họ, nhưng mà.. đồ ăn sắp nguội cả rồi! - Sherry bên cạnh cũng không kiên nhẫn nói thêm vào.

Kỳ Ân lần này không còn cách nào khác, bất đắc dĩ hướng đến phòng của Âu Dương Thiên Thiên, đưa tay lên gõ cửa:

- Cậu chủ, Nhị tiểu thư, đã đến giờ dùng bữa sáng rồi ạ.

"..."

Lúc đầu bầu không khí rất yên lặng, nhưng chỉ qua một lúc thì có tiếng nói đáp lại:

- Biết rồi!

Nghe được âm giọng của người đàn ông, Kỳ Ân không dám hỏi thêm gì nữa, quay người đi về chỗ cũ.

Âu Dương Vô Thần ôm Âu Dương Thiên Thiên từ từ ngồi dậy, anh vốn định xuống giường trước nhưng đột nhiên nhớ lại lúc này cô có chuyện muốn nói, liền hỏi:

- À phải, lúc này em muốn nói gì?

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, cười gượng đáp:

- Xin lỗi, em quên mất rồi.

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần cũng không nghi ngờ gì, chỉ đưa tay xoa đầu cô, khẽ mắng yêu:

- Ngốc quá!

Sau đó, anh quay lưng đi vào nhà vệ sinh.

Một mình Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên giường, cô rũ mắt nhìn xuống bụng mình, bất giác thở dài một hơi.

Haizz, không biết thời cơ đã tới chưa nữa, cứ chần chừ như vậy cũng không phải cách.

Cẩn môi, cô đưa tay lên xoa xoa phần bụng vẫn còn nhỏ, lẩm bẩm:

- Bé con, kiên nhẫn thêm một chút nữa thôi. Đợi mọi chuyện kết thúc, mẹ nhất định sẽ nói với ba về sự tồn tại của con. Lúc đó, nhất định ba con sẽ rất vui.

=====

Bên cạnh những diễn biến về cuộc sống của Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên, cũng có một số người đã và đang phải đối mặt với những sóng gió riêng của cuộc đời mình.

Hôm nay, gia tộc Rostchild có một buổi họp khẩn, tất cả những người có quyền lực nhất đều tụ họp về nhà chính, và đương nhiên bọn họ đều là đàn ông. Mười chỗ ngồi tối cao nhanh chóng được lấp đầy, duy chỉ có chiếc ghế số hai vẫn còn trống.

Đám người xung quanh đối với việc này cũng không tỏ ra biểu hiện gì, dường như đó là một điều xảy ra thường xuyên, đến mức họ quen thuộc mà không có chút nghi ngờ nào. Chiếc ghế số hai vốn là dành cho người thừa kế được chủ gia tộc định sẵn mấy năm nay, nhưng cậu ta có bệnh từ nhỏ nên thường không tham dự được, mọi việc quan trọng đều sẽ cử người đến thông báo riêng.

Lúc này, một bóng người dần tiến vào, những nơi ông ta đi qua, người người đều cúi đầu bày tỏ sự cung kính, dù biết đây là nhân vật có tầm cỡ như thế nào. Chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế độc tôn số một, khuôn mặt người đàn ông hiện ra rõ nét hơn, và hiển nhiên, đó chính là Cadira Rostchild - gia chủ sở hữu quyền lực tối cao nhất của gia tộc.

Những người khác sau một lúc mới dám ngồi xuống vị trí của mình, một trong số đó mạnh dạn lên tiếng:

- Gia chủ, ngài gọi mọi người tụ tập về đây, là có việc gì quan trọng sao?

Cadira liếc mắt nhìn một lượt đám người, với phong thái của kẻ cầm đầu đầy uy quyền, ông nói:

- Hôm nay tập hợp tất cả các người là vì ta có một chuyện muốn thông báo. Ta... đã tìm ra trưởng nữ của gia tộc Rostchild rồi.

!!!

Một câu nói phát ra tựa như một quả bom nổ lớn ngay chính giữa căn phòng, khiến những người có mặt ở đó vừa kinh ngạc vừa bàng hoàng không thôi.

"Cái gì? Trưởng nữ?"

"Là con gái sao? Con gái của gia chủ?"

"Tại sao lại có con gái trong gia tộc chúng ta được chứ? Nó là ai?"

"Thật không thể tin được mà."

...

Vô số tiếng bàn luận vang lên, sôi nổi đến mức Cadira cảm thấy phiền phức, ông liền đánh mặt lại, gầm một tiếng:

- Câm miệng!

Đám người nghe tiếng quát của ông, ngay tức khắc ngậm miệng lại, không dám hó hé thêm lời nào. Thế nhưng, trong số họ vẫn có một người không chịu được bức xúc mà phản bác:

- Gia chủ, ý của ngài là gì? Tại sao lại có con gái được sinh ra trong gia tộc của chúng ta? Mẹ của đứa bé đó rốt cuộc là ai?

Cadira chớp mắt, bình tĩnh trả lời:

- Mẹ của con bé... chính là Đường Nhược Vũ, và con gái ta có tên... là Âu Dương Thiên Thiên!

Thêm một phát ngôn gây chấn động nữa của Cadira khiến tất cả những người khác bất ngờ, thậm chí có kẻ không tự chủ thốt lên:

- Đường Nhược Vũ? Không phải là Hoa hậu thế giới hai mươi năm trước sao? Cô ta đã chết từ lâu rồi mà?

- Đúng thế, trước khi chết cô ta cũng đã lấy chồng là người Trung Quốc và có con, Âu Dương Thiên Thiên là tên của tiểu thư Âu Dương gia.

Một người dám lên tiếng, kéo theo dũng khí của những người còn lại, đồng loạt nói không chút e ngại:

- Gia chủ, Âu Dương Thiên Thiên là con gái của Đường Nhược Vũ và gia chủ Âu Dương gia, ngài không thể tùy tiện nhận làm con được. Hơn nữa, gia tộc Rostchild không bao giờ chứa chấp con gái.

- Đúng vậy gia chủ!

"Rầm" - Cánh tay Cadira đập mạnh xuống bàn tạo nên một âm thanh kinh động, làm đám người kia giật mình sợ hãi. Ánh mắt ông quét qua bọn họ còn mang theo khí thế cực kì áp đảo, khiến đám người buộc phải im thin

thít. Đến khi không gian trở lại với sự tĩnh lặng, Cadira mới vươn tay về phía tập giấy đã được chuẩn bị sẵn trước mặt bọn họ, nói:

- Đây là giấy xét nghiệm huyết thống do chính những người đứng đầu bộ y tế Đức thực hiện, trên đó có cả dấu ấn của trưởng nhiệm, các người hãy xem xét thật kĩ đi.

Đám người nghe thấy, liền nhanh chóng cầm tập giấy lên xem, nét mặt của bọn họ thay đổi từ đen sang trắng, há hốc kinh ngạc:

- Không thể nào...tỉ lệ là 99,98%...xác nhận có quan hệ huyết thống cha con.

- Như vậy có nghĩa là... Âu Dương Thiên Thiên là con gái ruột của gia chủ, cũng tức là... trưởng nữ của gia tộc chúng ta?

- Không thể nào!!!

Cadira mặc cho đám người không tin vào sự thật trước mắt, ông vươn vai, chậm rãi lên tiếng:

- Hôm nay, ta không chỉ muốn tiết lộ danh tính của Âu Dương Thiên Thiên, mà còn muốn thông báo với các người.... Ta - Cadira Roschild - người đứng đầu của gia tộc Rostchild, sẽ thiết lập quan hệ cha con với Âu Dương Thiên Thiên, và nhận làm con gái!

*Giải thích về việc ADTT là trưởng nữ, ngay từ khi xác định giới tính trong bụng mẹ, nếu là con trai thì sẽ được sinh ra, còn nếu là con gái thì gia tộc Rost sẽ phá bỏ nó ngay lập tức, vậy nên tiền lệ sinh ra con gái là chưa từng có từ trước đến nay trong gia tộc này. Tuy nhiên, cũng có một ngoại lệ duy nhất là Mã Nhược Anh, nhưng khi đó gia tộc này đã truy cùng giết tận rồi, đến mức tru di cả Mã gia thì cũng tưởng rằng cô ấy đã chết, vậy nên không còn con gái nào khác nữa. Đến bây giờ thì ADTT xuất hiện, và cô ấy đương nhiên sẽ là trưởng nữ đầu tiên của Rostchild.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 845: Xung ĐộT(1)

Gia chủ!!!

Đám người đồng loạt kêu lên một tiếng, dường như tâm trạng rất kích động trước lời tuyên bố của Cadira.

Thiết lập quan hệ cha con với một đứa con gái ư? Đó là điều không thể!

Gia tộc Rostchild bao nhiêu đời nay luôn giữ truyền thống nam nhân là thượng đẳng, đầu đội trời chân đạp đất, thậm chí có sức mạnh để cứu thế giới này, trong mắt họ, nữ nhân là loại hạ đẳng, yếu đuối và không có gì cả, vậy nên mới là kẻ phải bị loại bỏ. Bây giờ người đứng đầu gia tộc lại muốn nhận một đứa con gái, há chẳng phải đi ngược lại với truyền thống, phá vỡ quan niệm chung của cả gia tộc?

Một người đàn ông ngồi ở ghế số 9 đứng bật dậy, đồng dục lên tiếng:

- Gia chủ, ngài không thể làm như vậy!

Cadira liếc ánh mắt sắc bén nhìn về phía anh ta, chậm rãi hỏi:

- Tại sao ta lại không thể?

Người đàn ông cương mặt, không sợ hãi nói:

- Gia tộc chúng ta đã nhiều đời xem việc đàn ông mới là người đủ sức gánh vác trách nhiệm, và người phụ nữ thì ngược lại. Ngài không thể làm

trái với quan niệm của tổ tông.

Cadira nhếch môi, âm giọng trầm trầm đáp:

- Tổ tông? Vậy người có biết, người đã sinh ra tổ tông là ai hay không? Chính là phụ nữ! Nếu không có họ, tổ tông vốn dĩ sẽ không xuất hiện. Đàn ông trên thế giới này, có ai là không do phụ nữ sinh ra? Các người là từ đá nứt ra sao? Hay là từ nước tạo thành? Nếu không có phụ nữ, các người và ta liệu có được đứng ở đây không? Bây giờ, các người vì giữ cái quan niệm cũ nát đó của gia tộc, mà muốn ngăn cản ta nhận lại con ruột của mình, vậy nếu người phụ nữ mang danh nghĩa là mẹ của ta, các người cũng đem ra xử chết hết sao!

Lớn giọng đáp trả, Cadira tức giận đứng thẳng người lên, khiến ai nấy đều hoảng hốt, đồng loạt rời ghế và cúi đầu dập xuống đất. Chỉ riêng một nam thanh niên vẫn ngồi trên chiếc ghế số sáu của mình, im lặng nhìn đám người đang run rẩy kia.

Người đàn ông ghế số chín sớm đã sợ đến mức quỳ xuống, nhưng vẫn ngoan cố ngăn cản quyết định của Cadira:

- Tôi không dám, gia chủ, nhưng mà... đây là truyền thống của gia tộc, ngài không thể hủy hoại nó được. Xin ngài hãy suy nghĩ lại, thưa gia chủ.

Cadira mím môi, ánh mắt như mang theo sát khí nồng đậm, nhìn đám người nói:

- Ta là hiện tại của Rostchild, vậy nên lời của ta cũng chính là mệnh lệnh, các người không thể không nghe theo. Hôm nay, ta không nói ra điều này để hỏi ý kiến của các người, ta thông báo và cũng là gửi lời cảnh cáo đến tất cả những người mang dòng họ của Rost, Âu Dương Thiên Thiên kể từ giờ khắc này, chính là con gái của ta, trưởng nữ của gia tộc Rostchild.

Dứt lời, ông nghiêng đầu nhìn về phía sau, lên tiếng:

- Lynn, mang Kỷ Chiếu Tử lên, đọc cho bọn họ nghe.

Đám người nghe đến ba chữ "Kỷ Chiếu Tử", toàn thân hết như phát run, không ngờ rằng Cadira lại dùng đến cả thứ này.

Kỷ Chiếu Tử là một dạng thông ngôn giống với chiếu viết của hoàng đế thời xưa, nó rất cao quý và chỉ có người đứng đầu một gia tộc mới được phép sử dụng mà thôi. Từ khi thành lập đến nay, Rostchild chỉ có hai lần sử dụng nó để ban mệnh lệnh, những thứ được ghi vào Kỷ Chiếu Tử sẽ được ban bố đến toàn bộ những người thuộc dòng họ Rostchild và bắt buộc họ phải nghe theo. Uy quyền của nó là đại diện cho tiếng nói của gia chủ, cũng là đại diện cho sự phục tùng tuyệt đối.

Người đàn ông phía sau nghe theo lời của Cadira, tiến lên trước một bước, đồng đọc lớn những dòng chữ:

- Hỡi các nhân tử của Rostchild, mệnh lệnh của ta chính là chúa trời, bắt đầu từ thời khắc này, Âu Dương Thiên Thiên chính là nữ chủ nhân của các ngươi. Hãy bảo vệ, trân trọng và không bao giờ được phản bội ngài chừng nào các ngươi còn sống trên cõi đời. Hãy lập lời thề và nguyện trung thành với người được xưng tên bằng tất cả trái tim và thân xác của các ngươi.

Cadira dùng khí thế của mình lan tỏa khắp căn phòng, gây nên một sức ép cực kì mạnh mẽ, khiến những người khác không dám ngẩng đầu. Ông tỏ ra vô cùng cao ngạo, bá đạo lên tiếng:

- Các ngươi đã nghe thấy rồi đấy, kể từ giờ phút này, Âu Dương Thiên Thiên chính là con gái của ta, trước khi ai đó trong số các ngươi muốn động đến con bé, tốt nhất nên cân nhắc kĩ lưỡng rằng bản thân có bao nhiêu phân lượng, bằng không, thứ mà các ngươi trả giá, nhất định sẽ rất đắt. Đã nghe rõ cả chưa?

Lời tuyên bố của Cadira là cú chót hạ cuối cùng, đưa lời cảnh cáo đạt đến đỉnh cao nhất. Ý của ông rất rõ ràng, nếu có ai dám làm trái mệnh lệnh,

thì đừng nói là chiếc ghế của mình, có thể đến tám mạng đời nhà hần cũng không giữ nổi.

Lần này, không còn bất kì con đường nào để lựa chọn nữa, đám người ngoan cố ấy cuối cùng chỉ có thể cúi đầu, đồng thanh chung một lời:

- Rõ, thưa gia chủ!

Cuộc họp... cứ như vậy đi đến kết thúc.

Đám người dần dần ra về, ai nấy đều thể hiện nét mặt không mấy vui vẻ. Bấy giờ, bên trong căn phòng kia chỉ còn lại ba người, trong số đó có Cadira và một nam thanh niên ngồi trên chiếc ghế số sáu.

Anh ta là người duy nhất không nói gì trong buổi họp hôm nay, không ngạc nhiên cũng không lên tiếng ngăn cản, thậm chí không quỳ xuống khi chứng kiến cơn phẫn nộ của Cadira. Anh ta đơn giản chỉ đến tham dự, ngồi im một chỗ mà nhìn khung cảnh đó diễn ra ngay trước mắt.

Cadira ngồi ở chiếc ghế số một, ông liếc mắt nhìn nam thanh niên đó một lúc rồi nghiêng đầu nói với Lynn phía sau:

- Cậu ra ngoài đi.

Người đàn ông đó cúi đầu, ngay lập tức lùi người và nhanh chóng biến mất khỏi căn phòng. Trong chốc lát, nơi ấy chỉ còn lại hai thân ảnh.

Lúc này, nam thanh niên ngồi ở chiếc ghế số sáu mới cử động một chút, anh ta rũ mắt nhìn tập giấy xét nghiệm trên bàn, chậm rãi nói:

- Là con gái ruột thật rồi.

Cadira nghe thấy nhưng không phản bác gì, sự thật đã ở ngay trước mắt rồi, muốn phủ nhận cũng không thể, ông ta chỉ im lặng nghe người đó nói tiếp:

- Không ngờ, ông có thể vì đứa con gái đó mà làm đến mức này. Cadira Roschild.... ông thật sự yêu người phụ nữ đó như thế ư?

Nam thanh niên quay mặt sang nhìn Cadira, ánh mắt như nãy lửa, anh đứng lên, rời khỏi chiếc ghế của mình và tiến gần đến vị trí của người đàn ông kia. Vừa đi, vừa lên tiếng:

- Đã ba mươi năm rồi, nhưng ông vẫn không thể quên được Đường Nhược Vũ, còn vì cô ta mà chống đối cả gia tộc của mình, bây giờ... lại muốn che chở cho con gái của hai người, phá bỏ luật lệ của Rost, ông quả nhiên dũng cảm, dũng cảm đến mức khiến người khác thấy căm ghét.

- Cadira Rostchild, tại sao ông không làm như vậy sớm hơn? Lúc trước, cũng đã từng có một người phụ nữ vì ông mà mất tất cả, nhưng tại sao.... ông lại không dùng quyền lực của mình để bảo vệ bà ấy, hả?

Nghiến răng gần từng chữ một, nam thanh niên bước đến bên cạnh người đàn ông, rồi chậm rãi đi vòng ra sau lưng, âm giọng ngày càng âm trầm:

- Ông có biết, người phụ nữ vì ông mà mất tất cả là ai không? Bà ấy là con dâu được công nhận bởi Rost, là nữ phu nhân được cả gia tộc này dùng sính lễ rước về, là người vợ duy nhất của gia chủ được ghi tên vào gia phả, nhưng mà.... cuối cùng bà ấy lại nhận lấy cái chết, và cả gia tộc của bà ấy... cũng bị diệt vong. Cadira, ông nhớ được tên bà ấy không? Người đó chính là Aurora Banner - Mã Liên Hi!

Cadira vẫn ngồi im một chỗ không động đậy, ánh mắt ông hướng thẳng về phía trước, khuôn mặt lạnh như tiền. Nam thanh niên ngược lại rất kích động, không ngừng phát tác sự giận dữ qua lời nói:

- Tôi đã đợi mười lăm năm.... đánh đổi mọi thứ quay trở lại nơi đáng ghê tởm... chính là đợi đến lúc này!

Dứt lời, anh ta rút từ trong người ra một vật sắc nhọn, nhanh như cắt kề lên gáy của Cadira, nhưng không hiểu tại sao nam thanh niên đó không kết liễu ngay mạng sống của ông ta, mà chỉ giữ nguyên tư thế ấy.

- Không ngờ đến phải không? Có một ngày... tính mạng của ông lại nằm trong tay tôi!

Cadira chớp mắt, đứng trước ranh giới sinh tử ông vẫn giữ nguyên sự điềm tĩnh của mình, không hề kêu la hay cầu xin tha mạng. Sự im lặng từ đầu đến giờ cuối cùng cũng kết thúc, ông há miệng nói câu đầu tiên:

- Ta biết là con.... Grannie. Mà không, có vẻ như con không thích cái tên này... đúng chứ? Mã Nhược Anh?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 846: Xung ĐộT (2)

Nam thanh niên bật cười trước lời khẳng định của Cadira, trầm giọng nói:

- Mã Nhược Anh? Mã gia? Không thể tin được là ông còn nhớ cái tên ấy. Đó chỉ là tên của một đứa con gái, một nỗi ô nhục của gia tộc này, vậy mà lại được thốt ra từ miệng của người đứng đầu Rostchild, có phải quá châm biếm rồi không?

Dừng một chút, anh ta hơi cúi người, thì thầm lên tiếng:

- Nếu như ông nhớ được cái tên đó, vậy chắc... ông cũng nhớ được chuyện xảy ra với Mã gia đúng chứ? Mười lăm năm trước, chính gia tộc này... đã giết sạch những người thuộc dòng dõi họ Mã, truy lùng diệt tận đến mầm mống cuối cùng. Mã Nhược Anh trong miệng của ông.... vốn đã chết dưới ngọn lửa của Rostchild năm đó rồi.

Cadira ngồi bất động, chậm rãi lên tiếng:

- Phải. Có lẽ con nói đúng, Mã Nhược Anh đã thật sự chết mười lăm năm trước rồi. Nhưng mà... bây giờ ta không biết phải gọi con bằng gì cả, ta đã theo dõi con rất lâu, cũng biết những việc mà con làm. Grannie, bao năm qua con ở dưới mắt ta, cải trang, xâm nhập, âm thầm gây lực đực nội bộ không phải ta không biết, ta chỉ không muốn vạch trần con, ta khuyên con đừng tự dẫn thân vào nguy hiểm nữa.

Nhìn nhưng giống như không thấy, biết nhưng giống như không quan tâm, bỏ qua.. là vì Cadira muốn giữ lại tính mạng cho cô. Mã Nhược Anh đã trốn chạy cả một thập kỉ, nhưng vì quyết định báo thù mà quay lại nơi đây, không tiếc nguy hiểm xâm nhập vào hội đồng tối cao. Giết người, chiếm lấy chiếc ghế số sáu, ông có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, vì đó suy cho cùng cũng chỉ là một chiếc ghế mà thôi, không đáng để ông bận tâm. Âm thầm gây ra mâu thuẫn giữa những người khác, ông vẫn có thể bỏ qua, bởi vì điều đó ông xử lý được. Cadira đã gồng gánh Rostchild bao nhiêu năm, vài thứ xung đột này thì có là gì, nhưng ông chỉ có thể dừng ở mức đó thôi, giới hạn bao che cho Mã Nhược Anh, cũng chỉ đến đây.

Nam thanh niên nghe những lời của Cadira, anh nhếch môi, giọng có chút lạ:

- Hóa ra.... ông đã biết hết tất cả. Tôi còn nghĩ mình khá thông minh, có thể qua mặt được ông, nhưng thật đáng tiếc.... là tôi tự đánh giá cao mình rồi!

Dứt lời, anh ta đưa tay lên, chậm rãi lột lớp da từ trên trán xuống, và một khuôn mặt thanh tú hơn dần dần hiện ra trước mắt. Tiếp sau đó, tóc giả cũng được tháo một cách thuận thực, để lộ mái tóc dài rũ xuống bồng bềnh. Cuối cùng, những ngón tay mở từng cúc áo cao ở cổ, giật ra thiết bị chuyển đổi giọng nói, vứt xuống đất.

Mã Nhược Anh hoàn toàn rũ bỏ lớp mặt nạ của mình, lộ liễu xuất hiện với con người thật một cách đường đường chính chính.

"Rầm" - Đúng lúc này, cánh cửa bật mở bởi một lực đạo mạnh mẽ, một đám người áo đen cầm theo súng nhanh chóng di chuyển vào, chĩa về phía Mã Nhược Anh nói lớn:

- Người là ai, mau bỏ vũ khí xuống, tránh xa gia chủ ra!

Mã Nhược Anh nhìn đám người với thái độ bất cần, nhếch môi đáp:

- Ta nghĩ các người đang không hiểu tình hình rồi, người nên bỏ vũ khí xuống, là các người mới phải.

Đám người áo đen mặt mày nghiêm trọng, lớn giọng quát:

- Ta nói một lần nữa, bỏ vũ khí xuống. Nếu không người sẽ chết!

Mã Nhược Anh chớp đôi mắt sắc lạnh, nhướn mày thách thức:

- À, vậy thì chúng ta cùng cược thử xem, súng của người bắn trúng ta nhanh hơn, hay là.... con dao trên tay ta cắt đứt động mạch chủ của gia chủ các người nhanh hơn?

Đám người nghe những lời đó của cô, thâm tâm vô cùng hoảng loạn, đứng im không dám nhúc nhích. Thấy vậy, Mã Nhược Anh liền nói tiếp:

- Yên tâm đi, tay nghề của ta vô cùng cao, đảm bảo chỉ một đường nhẹ là có thể khiến ông ta chết ngay lập tức. Vậy nên, các người hãy cân nhắc cho thật kĩ, bởi lẽ.. dù hôm nay ta có chết ở nơi này... nhất định cũng sẽ kéo người đứng đầu Rostchild đi theo.

- Người.... - Kẻ cầm đầu hoảng hốt trước thái độ của Mã Nhược Anh, đồng thời cũng cứng họng, không biết phải nói thế nào. Tình hình bây giờ bọn họ không thể làm càn, trong tay cũng không có quyền chủ động, tiến không được mà lùi cũng không xong.

Bấy giờ, Cadira đột ngột giơ tay lên, ám chỉ đám người im lặng, không được động thủ. Ông từ từ đứng dậy, quay mặt đối diện với Mã Nhược Anh. Nhìn khuôn mặt của cô tràn đầy ý hận, ông bình tĩnh lên tiếng:

- Có phải... con rất hận ta?

Tay Mã Nhược Anh vẫn cầm con dao chĩa thẳng mặt người đàn ông, hỏi ngược lại:

- Ông nói xem?

Cadira mím môi, giọng thoáng chốc như buông lỏng đi:

- Vậy nếu ta dùng tính mạng của mình... để trả hết tất cả ân oán, thì con sẽ tha thứ cho gia tộc này và Thiên Thiên chứ?

- Gia chủ! - Gần như là ngay lập tức, đám người áo đen hoảng sợ với quyết định của Cadira, đồng thanh gọi.

Thế nhưng Cadira lại không mảy may để ý đến bọn họ, ông vẫn nhìn thẳng Mã Nhược Anh, chờ đợi một câu trả lời từ cô.

Ngoài dự đoán, Mã Nhược Anh lần này lại im lặng, cô dùng đôi mắt mình đối diện trực tiếp với đôi mắt của người đàn ông phía trước, sâu trong con người vững vàng đầy quyết tâm đó, cô nhận ra... ông ta nói thật.

Tại sao? Tại sao lại là thật? Tại sao?

Tay cầm dao đột nhiên có chút run rẩy, Mã Nhược Anh nghiêng răng nhìn Cadira, lên tiếng:

- Ông... lặp lại một lần nữa.

- Grannie.... con có thể lấy mạng của ta... nhưng xin con hãy tha cho gia tộc này.... và Âu Dương Thiên Thiên!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 847: Tiến Thoái Lữ Ng Nan

Đôi mắt Mã Nhược Anh lấp lánh ánh nước, cô cắn môi, cố kiềm nén nỗi đau trong lòng, lên tiếng:

- Tại sao? Tại sao đến cuối cùng vẫn là cầu xin cho đứa con gái đó? Bọn họ đã làm được gì cho ông? Đường Nhược Vũ và Âu Dương Thiên Thiên rốt cuộc đã làm gì cho ông mà ông xem họ như báu vật, hết lần này đến lần khác bảo vệ họ? Ngay cả khi tính mạng của bản thân nằm trong tay tôi, ông cũng không màng cầu xin cho chính mình mà lại cầu xin tôi tha cho Âu Dương Thiên Thiên, rốt cuộc là tại sao?

- Trong mắt ông, tôi và mẹ của tôi là gì chứ? Tại sao ông có thể máu lạnh như vậy? Ông vì Âu Dương Thiên Thiên, sẵn sàng tìm đến căn nhà của Bush để nhận lại, còn vì bảo vệ cô ta mà về đây, trước mặt gia tộc tuyên bố thiết lập quan hệ, lập Kỷ Chiếu Tử, dùng cả bản thân ông để bảo vệ cô ta. Vậy tôi thì sao? Ông để tôi lưu lạc bên ngoài mười mấy năm, không mẹ, không nhà, không người thân, bao che cho tôi một hai chuyện thì đã nói là đến giới hạn, cùng là con gái tại sao ông lại đối xử khác biệt như vậy? Chẳng lẽ tôi không phải con gái của ông sao?

Cadira rũ mắt, chậm rãi nói:

- Grannie, chuyện này... suy cho cùng chỉ là chuyện giữa ba người chúng ta (bao gồm cả mẹ của MNA), không liên quan đến người vô tội. Là ta năm đó không thể làm tròn trách nhiệm một người chồng một người cha, là ta không thể bảo vệ tốt cho hai mẹ con, tất cả mọi tội lỗi... đều là ta đáng

nhận. Con muốn đổ lỗi, cứ đổ hết lên đầu ta, chỉ xin con tha cho Âu Dương Thiên Thiên và gia tộc này một con đường sống.

Cadira thân là gia chủ của Rost, ông có trách nhiệm giữ gìn và bảo toàn nó cho đến khi không còn đủ sức lực mới thôi. Nó là nghĩa vụ, và cũng là thứ ông không bao giờ được phép từ bỏ. Còn Âu Dương Thiên Thiên, con bé là kết tinh tình yêu của ông và Đường Nhược Vũ, là món quà duy nhất cô ấy để lại trên cõi đời này, bảo vệ nó là điều ông nên làm trên tư cách một người cha. Đứng ở lập trường tình cảm hay lí trí, hai điều này ông nhất định phải giữ lại. Ông có thể chết, tự nguyện chết dưới tay của Mã Nhược Anh, nhưng gia tộc và Âu Dương Thiên Thiên thì không thể.

Mã Nhược Anh cuối cùng cũng không kiềm được chính mình nữa, nước mắt cứ thế chảy dài xuống má, tay đang cầm dao của cô không ngừng run rẩy, nhưng cô không thể thu nó lại, đối mặt với người đàn ông kia, trong thâm tâm cô tràn đầy đau đớn:

- Ai là người vô tội chứ? Bắt đầu từ lúc ngọn lửa của Rostchild thiêu rụi Mã gia thì không có ai là vô tội cả. Những người ra lệnh, những kẻ đứng nhìn, những tên khốn ra tay giết người, và cả những đứa con sinh ra từ dòng máu dơ bẩn này đều không ai là vô tội hết.

- Tại sao ông lại là bố của tôi được chứ? Tại sao tôi lại là con của ông? Tôi không cần... tôi thà chấp nhận không được sinh ra trên cõi đời này, cũng không muốn làm con gái của ông, Cadira, ông quá tàn nhẫn, quá vô tình!!

Những lời oán hận phát ra từ Mã Nhược Anh như những con dao hai lưỡi, vừa làm tổn thương người trước mặt cô, vừa làm bị thương chính mình. Dù thật sự cô đã sống mười mấy năm trong thù hận, nhưng cô vẫn nghĩ đến Cadira như nghĩ về một người bố đã từng rất tuyệt vời, những khoảnh khắc ông cùng cô vui đùa thuở nhỏ, cùng cô ngồi bàn luận về những chuyện xảy ra trên đời, đó đều là hồi ức rất đẹp, nhưng cũng rất

đáng hận. Bây giờ thì sao? Người đàn ông trên danh nghĩa bố của cô, bây giờ chỉ lo lắng cho một người duy nhất mà thôi, mà người đó...

Cadira nhắm mắt, dường như có chút xúc động, nhưng ông vẫn kiềm nén được bản thân, bình tĩnh nói tiếp:

- Grannie, ta biết ta không phải một người cha tốt, vậy nên cả con và Âu Dương Thiên Thiên đều không muốn nhận lại ta, nhưng mà... đối diện với sự việc năm đó, ta thật sự chỉ có áy náy và hối tiếc. Nếu như cái chết có thể làm con cảm thấy thoải mái hơn, và hận thù biến mất, thì ta... cam tâm tình nguyện chịu trừng phạt, nhất định không phản kháng.

Mã Nhược Anh cắn môi, tự ngăn những tiếng khóc yếu đuối, trong lòng cô sớm đã chất chứa hàng tấn vết thương, đau phết tâm can. Đôi mắt bởi vì tức giận mà đỏ ngầu nhưng lại lấp đầy bởi những giọt lệ mặn chát, cay đắng đến tận cùng.

Mã Nhược Anh bây giờ rất muốn thẳng tay đâm chết Cadira, nhưng mà... bên cạnh lời cầu xin của ông ta, hình ảnh Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên lại hiện lên trong đầu cô, hai con người ấy.. khiến cô không cách nào xuống tay được...

- Cadira, ông có biết... khi mẹ tôi chết, tôi đã đứng trước phần mộ của bà và nói cái gì hay không? Tôi đã thề, nhất định sẽ giết chết tất cả những người mang dòng máu Rostchild, chắc chắn không tha cho một ai. Tôi sẽ giết hết đến mức gia tộc này tuyệt tử tuyệt tôn rồi mang xác của các người đến gặp mẹ tôi. Tôi phải làm điều đó thì mới có tư cách gặp lại mẹ, nhưng mà... bây giờ nếu tôi làm như thế, nếu tôi giết ông... thì đồng nghĩa với việc tôi cũng sẽ phải giết Âu Dương Thiên Thiên. Tôi có thể bỏ mặc lời cầu xin của ông, giết ông và cả gia tộc này dù hôm nay có phải liều cả cái mạng của tôi, nhưng.... nếu tôi xuống tay với một người thôi, thì tôi bắt buộc phải thực hiện lời thề đó, và Âu Dương Thiên Thiên nhất định phải chết.

- Ông có nhớ người bạn duy nhất của tôi, đứa trẻ mà bạn của ông - Alex Bush hay dẫn qua nhà chúng ta lúc còn nhỏ - Elias Bush không? Cậu ấy... là người duy nhất chơi với tôi, không phân biệt tôi là nam hay nữ, không kì thị tôi như Rostchild. Chúng tôi đã bên cạnh nhau từ khi năm tuổi đến tận bây giờ, cậu ấy luôn ủng hộ việc tôi làm, luôn là hậu phương phía sau giúp đỡ tôi, nhưng chỉ vài ngày trước thôi, cậu ấy đã trở mặt với tôi, ông có biết là vì ai không? Chính là vì Âu Dương Thiên Thiên! Cô ta... là người phụ nữ mà Elias yêu nhất, là cả thế giới của cậu ấy, là giới hạn cuối cùng mà tôi không thể đụng đến. Nếu như tôi giết cô ta, thì chẳng khác nào tự tay tôi phá hủy thế giới của Elias. Ông nói tôi phải làm sao đây Cadira? Tôi phải làm sao đây??

Mã Nhược Anh gào lớn câu hỏi của mình, một câu hỏi mà cô không tài nào trả lời được, bởi vì dù là lựa chọn gì, thì nó cũng khiến cô đau khổ không nguôi.

Nếu giết Cadira Rostchild thì cô cũng phải giết Âu Dương Thiên Thiên, giết người phụ nữ Âu Dương Vô Thần yêu hơn cả mạng sống, còn nếu không, cô sẽ thất hứa với mẹ, lời thề mười lăm năm cũng sẽ bị phá vỡ, nỗi thù hận, ân oán của cả gia tộc, cả Mã gia đều sẽ tan biến. Một chuyện làm, nhưng lại hệ lụy đến hàng trăm chuyện khác, rốt cuộc cô phải làm gì? Phải làm gì mới tốt? Phải lựa chọn thế nào mới toàn vẹn đôi đường đây?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 848: Không Thể

Ngày đầu tiên Mã Nhược Anh quen biết Âu Dương Thiên Thiên, đó là một cô gái rất ngây thơ, hiền lành, tính cách tốt bụng, có chút trưởng thành hơn những người đồng trang lứa khác, sau này càng ở cạnh nhau lâu, cùng trải qua nhiều chuyện, cô càng thấy yêu mến cô gái đó nhiều hơn. Cô ấy rất kiên cường, rất bản lĩnh, sống tình cảm nhưng không nhu nhược, lúc mạnh mẽ thì có thể mạnh mẽ hơn cả đàn ông. Âu Dương Thiên Thiên cũng là người đầu tiên khiến cô cảm thấy khâm phục khi sống thì sống hết mình, yêu cũng yêu hết mình.

Cô ấy vì Âu Dương Vô Thần, chưa từng tiếc bản thân, nhiều lần cứu cậu ấy thoát khỏi cái chết, thậm chí là hi sinh chính mình. Khi nhận ra những đức tính tốt đẹp đó của cô ấy, Mã Nhược Anh thậm chí còn cố vũ Âu Dương Vô Thần theo đuổi tình yêu của mình, dũng cảm dành lấy Âu Dương Thiên Thiên, nhưng mà... đó đều là những chuyện trước khi cô biết Âu Dương Thiên Thiên mang cùng dòng máu với mình. Nếu trước kia sớm biết, cô chắc chắn sẽ không bao giờ để cậu ta động lòng với cô gái ấy.

Bàn tay cầm dao của Mã Nhược Anh run rẩy, cô đau khổ nhìn Cadira trước mặt, trong một phút, quyết tâm như dâng cao, cô siết chặt thứ vũ khí sắc bén ấy. vùng thật mạnh về phía ông ta.

Cadira như chấp nhận điều sẽ xảy đến với mình, ông nhắm mắt, tự nguyện không chút phản kháng. Mặc cho những tiếng la hét của đám người

đứng phía xa kia, ông cam tâm giao phó tính mạng cho thời gian, chờ đợi "lưỡi hái" của tử thần gieo xuống, kết thúc tất cả mọi thứ, thế nhưng....

Một giây...

Hai giây....

Ba giây...

Năm giây sau vẫn không có một chuyển biến gì cả, cơ thể Cadira không cảm nhận được bất cứ nỗi đau nào, giống như... không có thứ gì làm hại đến ông.

Chậm rãi mở mắt, Cadira nhìn thấy Mã Nhược Anh vẫn ở phía đối diện, và tay cô đặt ngay trên cổ ông, nhưng mà con dao ở bàn tay ấy lại dừng ngay trước da thịt của ông một khoảng cách rất nhỏ, dường như chỉ cần dùng đưa một milimet nữa thôi là thứ vũ khí đó sẽ cắt đứt động mạch cổ của ông ngay.

Mã Nhược Anh... đã không xuống tay. Cô ấy thực sự đã dừng lại, trước ranh giới của việc giết kẻ đầu tiên.

"Leng keng" - Bàn tay cô chợt buông lỏng và con dao đó rơi xuống đất, tạo nên tiếng va chạm lớn giữa cả căn phòng tĩnh lặng.

Mã Nhược Anh lắc đầu, cô lùi về sau vài bước, âm giọng như hòa lẫn với nước mắt:

- Tôi không thể... không thể... không thể!!!!

Hai chữ cuối cùng, Mã Nhược Anh hét lên rất to, rồi thân thể cô ngã phịch xuống đất, gào khóc rất thống khổ. Tiếng khóc của Mã Nhược Anh vang khắp cả căn phòng, thậm chí vượt qua tầng tầng lớp lớp mái nhà trên

cao, vang thẩu đến tận trời xanh. Nỗi đau khi phải lựa chọn điều trái ngược với lương tâm, khiến cô thật sự đau đớn, sống không bằng chết.

Cadira đứng trước những tiếng khóc ai oán này, lần đầu tiên rơi nước mắt, ông siết chặt bàn tay, lặng lẽ cúi đầu trước Mã Nhược Anh.

Lúc này, đám người áo đen chạy nhanh về phía hai người, họ bắt Mã Nhược Anh lại, không cho cô có cơ hội chạy thoát. Một trong số đám người đó tức giận đến mức chĩa súng vào đầu cô muốn bắn, thế nhưng Cadira đã ngăn lại.

Ông nắm lấy khẩu súng của kẻ đó, âm trầm lên tiếng:

- Không được bắn con bé khi ta chưa cho phép.

Người đàn ông kia quay mặt sang nhìn Cadira, bất mãn đáp:

- Nhưng gia chủ, cô ta vừa muốn giết ngài.

Cadira chớp mắt, bình tĩnh trả lời:

- Là ta cho phép nó.

- Gia chủ!!

- Câm miệng, đây là mệnh lệnh!

Cuối cùng, người đàn ông kia không thể chống lại được, đành buông súng xuống.

Mã Nhược Anh bấy giờ ngược mắt lên nhìn Cadira, đôi mắt đỏ ngầu ngập nước, nói:

- Cadira, ông tốt nhất là nên giết tôi đi, bằng không.... sau này tôi phát điên, nhất định sẽ không giống như ngày hôm nay, tôi sẽ thật sự giết chết

ông.

Cadira nhìn khuôn mặt cố chấp của Mã Nhược Anh, ông mím môi, ra lệnh:

- Nhốt con bé vào nhà giam, chu cấp đầy đủ thức ăn và nước uống, không có sự cho phép của ta, không ai được làm tổn thương đến nó.

Đám người nghe lệnh, ngay lập tức thi hành, áp giải Mã Nhược Anh ra khỏi căn phòng. Nhưng cô ấy dường như không phục với mệnh lệnh của ông, trừng mắt hét lớn:

- Không dám sao, Cadira? Ông không giám giết tôi sao? Hãy giết tôi đi, làm điều tương tự như đã làm với Mã gia, giết tôi đi, Cadira!!!!

Cho đến lúc hình bóng của cô đi xa khỏi căn phòng đó, thì những tiếng hét vẫn còn đọng lại, và cả lời chế giễu dành cho người đàn ông:

- Đáng đời, một kẻ tàn nhẫn như ông... đến cuối cùng không một người con nào muốn nhận làm cha. Đúng là quả báo, là quả báo!!

=====

Khách sạn PJH, 9 giờ sáng,

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần cùng lúc đi ra ngoài, cả hai ngồi vào bàn, bắt đầu bữa sáng của mình.

Nhìn một lượt những món ăn được chuẩn bị hôm nay, cộng thêm ba cô gái đứng vây quanh, Âu Dương Thiên Thiên khó hiểu lên tiếng:

- Có phải tôi bỏ lỡ cái gì rồi không? Sao dạo gần đây các cô hay đích thân vào bếp vậy?

Kỳ Ân đứng bên cạnh, nghe hỏi liền tiến lên một bước, trả lời:

- Nhị tiểu thư, không thể nào cô lại quên một việc quan trọng như vậy. Cô không nhớ hôm nay là ngày trọng đại gì hay sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, quay sang nhìn Âu Dương Vô Thần với ánh mắt mờ mịt, hỏi:

- Ngày trọng đại? Cô ấy đang nói cái gì vậy?

Âu Dương Vô Thần bật cười với biểu hiện của Âu Dương Thiên Thiên, anh vươn tay xoa đầu cô, đáp:

- Em quên thật hay giả vờ quên vậy? Hôm nay là sinh nhật em mà.

- Sinh nhật? - Ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên thốt lên một cách đầy kinh ngạc. Mắt cô mở lớn, hệt như rất bất ngờ:

- Hôm nay? Sinh nhật? Em sao?

Đọc xong nhớ like chap giúp Tiêu nha

Ngày đầu tiên Mã Nhược Anh quen biết Âu Dương Thiên Thiên, đó là một cô gái rất ngây thơ, hiền lành, tính cách tốt bụng, có chút trưởng thành hơn những người đồng trang lứa khác, sau này càng ở cạnh nhau lâu, cùng trải qua nhiều chuyện, cô càng thấy yêu mến cô gái đó nhiều hơn. Cô ấy rất kiên cường, rất bản lĩnh, sống tình cảm nhưng không nhu nhược, lúc mạnh mẽ thì có thể mạnh mẽ hơn cả đàn ông. Âu Dương Thiên Thiên cũng là người đầu tiên khiến cô cảm thấy khâm phục khi sống thì sống hết mình, yêu cũng yêu hết mình.

Cô ấy vì Âu Dương Vô Thần, chưa từng tiếc bản thân, nhiều lần cứu cậu ấy thoát khỏi cái chết, thậm chí là hi sinh chính mình. Khi nhận ra những đức tính tốt đẹp đó của cô ấy, Mã Nhược Anh thậm chí còn cố vũ Âu

Dương Vô Thần theo đuổi tình yêu của mình, dùng cảm dành lấy Âu Dương Thiên Thiên, nhưng mà... đó đều là những chuyện trước khi cô biết Âu Dương Thiên Thiên mang cùng dòng máu với mình. Nếu trước kia sớm biết, cô chắc chắn sẽ không bao giờ để cậu ta động lòng với cô gái ấy.

Bàn tay cầm dao của Mã Nhược Anh run rẩy, cô đau khổ nhìn Cadira trước mặt, trong một phút, quyết tâm như dâng cao, cô siết chặt thứ vũ khí sắc bén ấy. vung thật mạnh về phía ông ta.

Cadira như chấp nhận điều sẽ xảy đến với mình, ông nhắm mắt, tự nguyện không chút phản kháng. Mặc cho những tiếng la hét của đám người đứng phía xa kia, ông cam tâm giao phó tính mạng cho thời gian, chờ đợi "lưỡi hái" của tử thần gieo xuống, kết thúc tất cả mọi thứ, thế nhưng....

Một giây...

Hai giây....

Ba giây...

Năm giây sau vẫn không có một chuyển biến gì cả, cơ thể Cadira không cảm nhận được bất cứ nỗi đau nào, giống như... không có thứ gì làm hại đến ông.

Chậm rãi mở mắt, Cadira nhìn thấy Mã Nhược Anh vẫn ở phía đối diện, và tay cô đặt ngay trên cổ ông, nhưng mà con dao ở bàn tay ấy lại dừng ngay trước da thịt của ông một khoảng cách rất nhỏ, dường như chỉ cần đưa một milimet nữa thôi là thứ vũ khí đó sẽ cắt đứt động mạch cổ của ông ngay.

Mã Nhược Anh... đã không xuống tay. Cô ấy thực sự đã dừng lại, trước ranh giới của việc giết kẻ đầu tiên.

"Leng keng" - Bàn tay cô chọt buông thông và con dao đó rơi xuống đất, tạo nên tiếng va chạm lớn giữa cả căn phòng tĩnh lặng.

Mã Nhược Anh lắc đầu, cô lùi về sau vài bước, âm giọng như hòa lẫn với nước mắt:

- Tôi không thể... không thể... không thể!!!!

Hai chữ cuối cùng, Mã Nhược Anh hét lên rất to, rồi thân thể cô ngã phịch xuống đất, gào khóc rất thống khổ. Tiếng khóc của Mã Nhược Anh vang khắp cả căn phòng, thậm chí vượt qua tầng tầng lớp lớp mái nhà trên cao, vang thấu đến tận trời xanh. Nỗi đau khi phải lựa chọn điều trái ngược với lương tâm, khiến cô thật sự đau đớn, sống không bằng chết.

Cadira đứng trước những tiếng khóc ai oán này, lần đầu tiên rơi nước mắt, ông siết chặt bàn tay, lặng lẽ cúi đầu trước Mã Nhược Anh.

Lúc này, đám người áo đen chạy nhanh về phía hai người, họ bắt Mã Nhược Anh lại, không cho cô có cơ hội chạy thoát. Một trong số đám người đó tức giận đến mức chĩa súng vào đầu cô muốn bắn, thế nhưng Cadira đã ngăn lại.

Ông nắm lấy khẩu súng của kẻ đó, âm trầm lên tiếng:

- Không được bắn con bé khi ta chưa cho phép.

Người đàn ông kia quay mặt sang nhìn Cadira, bất mãn đáp:

- Nhưng gia chủ, cô ta vừa muốn giết ngài.

Cadira chớp mắt, bình tĩnh trả lời:

- Là ta cho phép nó.

- Gia chủ!!

- Câm miệng, đây là mệnh lệnh!

Cuối cùng, người đàn ông kia không thể chống lại được, đành buông súng xuống.

Mã Nhược Anh bấy giờ ngược mắt lên nhìn Cadira, đôi mắt đỏ ngầu ngập nước, nói:

- Cadira, ông tốt nhất là nên giết tôi đi, bằng không.... sau này tôi phát điên, nhất định sẽ không giống như ngày hôm nay, tôi sẽ thật sự giết chết ông.

Cadira nhìn khuôn mặt cố chấp của Mã Nhược Anh, ông mím môi, ra lệnh:

- Nhốt con bé vào nhà giam, chu cấp đầy đủ thức ăn và nước uống, không có sự cho phép của ta, không ai được làm tổn thương đến nó.

Đám người nghe lệnh, ngay lập tức thi hành, áp giải Mã Nhược Anh ra khỏi căn phòng. Nhưng cô ấy dường như không phục với mệnh lệnh của ông, trừng mắt hét lớn:

- Không dám sao, Cadira? Ông không giám giết tôi sao? Hãy giết tôi đi, làm điều tương tự như đã làm với Mã gia, giết tôi đi, Cadira!!!!

Cho đến lúc hình bóng của cô đi xa khỏi căn phòng đó, thì những tiếng hét vẫn còn đọng lại, và cả lời chế giễu dành cho người đàn ông:

- Đáng đời, một kẻ tàn nhẫn như ông... đến cuối cùng không một người con nào muốn nhận làm cha. Đúng là quả báo, là quả báo!!

=====

=====

Khách sạn PJH, 9 giờ sáng,

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần cùng lúc đi ra ngoài, cả hai ngồi vào bàn, bắt đầu bữa sáng của mình.

Nhìn một lượt những món ăn được chuẩn bị hôm nay, cộng thêm ba cô gái đứng vây quanh, Âu Dương Thiên Thiên khó hiểu lên tiếng:

- Có phải tôi bỏ lỡ cái gì rồi không? Sao dạo gần đây các cô hay đích thân vào bếp vậy?

Kỳ Ân đứng bên cạnh, nghe hỏi liền tiến lên một bước, trả lời:

- Nhị tiểu thư, không thể nào cô lại quên một việc quan trọng như vậy. Cô không nhớ hôm nay là ngày trọng đại gì hay sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhú mày, quay sang nhìn Âu Dương Vô Thần với ánh mắt mờ mịt, hỏi:

- Ngày trọng đại? Cô ấy đang nói cái gì vậy?

Âu Dương Vô Thần bật cười với biểu hiện của Âu Dương Thiên Thiên, anh vươn tay xoa đầu cô, đáp:

- Em quên thật hay giả vờ quên vậy? Hôm nay là sinh nhật em mà.

- Sinh nhật? - Ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên thốt lên một cách đầy kinh ngạc. Mắt cô mở lớn, hệt như rất bất ngờ:

- Hôm nay? Sinh nhật? Em sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 849: Anna Đến

Âu Dương Thiên Thiên chờ dẫn nhìn Âu Dương Vô Thần và ba người xung quanh, có chút không thể tin được. Hôm nay là sinh nhật của cô ư? Really?

Từ lúc cô đến thân xác này, mọi kí ức của nguyên chủ căn bản là được giữ nguyên, nhưng trong đó không có kí ức nào dính dáng đến sinh nhật cả, nên cô cũng không để ý. Âu Dương Thiên Thiên trước đây rất nhút nhát, tính tình lại khép kín, vậy nên không khó hiểu khi cô ấy cố tình giấu ngày sinh nhật hoặc là.. không tổ chức chẳng hạn, có thể nói nó đối với cô ấy không quan trọng nên không để lại kí ức ấn tượng nào cả.

Kỳ Ân mỉm cười nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nói tiếp:

- Vâng, Nhị tiểu thư, hôm nay đúng là ngày sinh nhật của cô. Nhưng do múi giờ khác biệt, nên bắt đầu từ 6 giờ tối nay đến 6 giờ tối mai mới là một ngày sinh thần hoàn chỉnh.

"..."

Âu Dương Thiên Thiên chớp chớp mắt, dường như vẫn chưa hết bất ngờ, cô lên tiếng:

- Thật sao?

Âu Dương Vô Thần lại cười thêm một lần nữa, anh vò mái tóc cô, gật đầu đáp:

- Thật mà, đồ ngốc này, sao em đến sinh nhật của mình cũng có thể quên được chứ.

Sau lời nói đó, cả đám người cùng bật cười, khiến không khí trong căn phòng trở nên vui vẻ đầy sức sống hơn. Một buổi sáng... cứ thế trôi qua.

=====

Cùng buổi chiều hôm đó, có một chiếc xe dừng trước cổng khách sạn PJH, người đứng gác cổng nhìn thấy, nhanh chóng chạy ra mở cửa. Từ bên trong, một cô gái trẻ trung xinh đẹp bước ra ngoài, dùng một ngón tay hạ mắt kính xuống, cô nhướn mày nhìn về bên ngoài của khách sạn, không nói gì chỉ nhếch môi cười một cái, rồi nhấc chân đi vào trong.

Thang máy đi lên đến tầng XX thì dừng lại, cô gái chậm rãi bước ra, hơi nghiêng đầu nhìn ngó xung quanh một lúc. Đi đến một căn phòng, cô vươn tay gõ cửa, nhưng ngay sau đó liền đứng nép mình sang một bên.

Tầm vài giây sau, một giọng nói truyền đến:

- Là ai vậy?

Chất giọng quen thuộc cùng với tiếng bước chân chạy ra mở cửa, Eira nhanh chóng xuất hiện, thế nhưng lại không có ai trong tầm mắt của cô cả. Còn đang suy nghĩ là kẻ nào rảnh rồi gõ cửa phòng thì đột nhiên một khuôn mặt khế nghiêng ra, chiếc kính to lớn đã được tháo xuống, cô gái nở nụ cười tươi tắn lên tiếng:

- Eira, lâu quá không gặp.

Eira nghe gọi, vừa bất ngờ vừa tỏ ra vui mừng, reo lên:

- Anna? Sao cô lại ở đây?

Đúng vậy, cô gái này chính là Anna, thành viên sở hữu khả năng vi tính đỉnh cao trong đội bảo vệ các cô. Anna thông thạo rất nhiều kỹ thuật, đa dạng mọi hình thức, vừa là nguồn cung cấp liên lạc chính vừa là hacker ẩn đầy tiềm năng, trình độ của cô ấy có thể đem ra so sánh với tổng năng lực các hacker dưới trướng Lữ Uyển Thành, thật sự là vô cùng tài giỏi.

Anna không hay xuất hiện bên ngoài, nói đúng hơn thì là không thể, bởi vì cô ấy là người trung gian liên lạc giữa tất cả mọi người, từ cậu chủ đến nhóm của Kỳ Ân, từ đội ám vệ đến đám người Lữ Uyển Thành, thậm chí là nắm giữ liên lạc với hội, vậy nên cô ấy thường xuyên phải ngồi cạnh máy tính, không thể đi ra ngoài, vì vậy việc xuất hiện ở đây quả là bất ngờ. Hơn nữa, ai mà biết được, người có kỹ năng tuyệt đỉnh về kỹ thuật lại là một cô gái xinh đẹp và phong cách như thế này chứ?

Anna cười xinh đẹp, chậm rãi đáp:

- Tôi nghe nói các cô sẽ tổ chức tiệc sinh nhật cho Nhị tiểu thư, đúng chứ? Một dịp hiếm có như vậy đương nhiên tôi phải đến góp vui rồi.

Eira nhướn mày, có chút ngạc nhiên hỏi:

- Hả? Nhưng không phải lần trước Lữ Uyển Thành nói vì ở xa nên cô và anh ta không đến được sao? Còn gửi quà chung tới nữa.

Anna phất tay, lắc đầu trả lời:

- Là lúc trước thôi, hôm qua tôi vừa nghĩ lại rồi, bữa tiệc vui thế này tôi mà ngồi ôm máy tính thì phí lắm. Vả lại, tôi cũng muốn chào hỏi Nhị tiểu thư, cô ấy bây giờ có ở đây không?

Vừa hỏi, Anna vừa thò đầu vào nhìn bên trong, đảo mắt tìm kiếm. Eira mím môi, nhún vai nói:

- Cô đến trễ rồi, Nhị tiểu thư cùng cậu chủ một tiếng trước đã ra ngoài, hiện tại chỉ có mình tôi ở đây thôi.

Anna cau mày, quay phắt sang nhìn cô, thắc mắc lên tiếng:

- Ra ngoài rồi? Hai người đó đi đâu?

Eira đảo mắt, ngập ngừng đáp:

- Cậu chủ không nói rõ lắm, nhưng... hình như là về nhà Bush, nghe nói bà nội ngài ấy muốn gặp Nhị tiểu thư nói chuyện gì đó. Kỳ Ân và Sherry đều đi theo họ rồi, còn tôi thì ở lại canh gác, sẵn tiện...

Lời đang nói bỗng ngưng lại, Anna chớp chớp mắt nhìn cô, khó hiểu hỏi:

- Sẵn tiện cái gì? Sao không nói tiếp đi.

Vừa dứt lời, hai mắt Eira đột nhiên sáng lên, nở nụ cười nham hiểm nhìn cô gái đối diện. Anna nghiêng đầu ra sau, có chút cảm giác nguy hiểm, liền cười gượng nói:

- Cô có thể... đừng dùng ánh mắt có ý đồ đó nhìn tôi được không? Lộ liễu quá thể!

Eira há miệng cười ẩn ý, một giây sau, cô nắm lấy tay Anna kéo vào trong phòng, rồi nhanh chóng đóng cửa lại. Anna bị ép buộc đi vào trong, bấy giờ cô mới nhìn thấy "quang cảnh" đang diễn ra ở nơi đây. Căn phòng ngập tràn bởi bong bóng, giấy dán, xốp, hoa... đó đều là những dụng cụ tổ chức tiệc sinh nhật. Không lẽ Eira đang...

Cứng nhắc quay đầu nhìn lại, Anna nhìn Eira cười cong mắt với mình, lên tiếng:

- Nếu đã đến rồi thì mau giúp tôi đi, một mình tôi vật lộn với chúng rất khó khăn đấy.

Anna cau mày khó chịu, đáp:

- Này, tôi không đến đây để làm mấy thứ đó, tôi đến để dự tiệc mà.

Eira nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm:

- Ai bảo cô đến giờ này chứ, thôi, đừng kêu ca nữa, cô phụ trách phần bơm bong bóng đi, tôi vào phòng Nhị tiểu thư sắp cho xong hoa hồng nữa.

Nói rồi, Eira nhảy nhót tiến vào căn phòng Âu Dương Thiên Thiên, để lại Anna một mình giữa mớ hỗn tạp bao xung quanh.

Bên trong căn phòng ấy, mọi thứ sớm đã được dọn dẹp sạch sẽ, ga giường và gối đều được đổi mới, trắng sạch tinh tươm. Eira tiếp tục trải hoa hồng đỏ lên giường, cô căn chuẩn góc đẹp, cố ý sắp chúng thành hình trái tim. Vừa xếp từng cánh hoa vào, cô vừa hỏi lớn:

- Anna, cô đi như vậy không sợ ảnh hưởng đến công việc sao?

Tiếng nói vọng cả ra ngoài, vang đến tận chỗ của cô gái đang ngồi bơm hì hục từng chiếc bong bóng, Anna trả lời

- Không cần lo lắng, tôi có ý định ở đây vài ngày nên đã thuê một căn phòng, đồ dùng thiết yếu đều chuyển đến đây rồi, và những thông tin đã được truyền vào bộ đàm của tôi, nên có việc gì quan trọng tôi cũng sẽ biết được. Hơn nữa, dạo gần đây không có chuyện gì cả, liên lạc của hội rất im lặng, của các cô cũng ít hơn, tôi ngồi một mình buồn chán lắm.

Eira nghe thấy, chỉ cười chứ không nói gì. Anna lúc không có việc làm thì là người rảnh rỗi nhất, nhưng lúc có chuyện lại là kẻ bận rộn hơn ai cả, đúng thật là trái ngược mà.

Sau đó, hai cô gái không nói chuyện nữa mà tập trung vào việc của mình. Eira sắp xếp xong phần hoa hồng trên giường thì đi vào phòng vệ sinh, đem

số hoa còn lại thả hết vào trong bồn tắm, rồi chỉnh nước vòi sen luôn ở mức độ ấm. Quay người lại tính đi ra ngoài, cô vô tình đụng trúng giỏ rác, khiến những thứ bên trong rơi vãi ra ngoài.

Cúi xuống, cô tặc lưỡi mắng thầm:

- Mình đúng là hậu đậu, lúc này dọn dẹp mà không cầm rác trong này đi đồ.

Thu nhặt những giấy rác bỏ vào trong giỏ, Eira bất giác khựng lại, biểu hiện trên mặt cô chợt biến đổi khi thấy thứ gì đó.

Lăn trong những thứ tạp nham, có một cây que bằng nhựa, mà vẻ ngoài của nó... thật giống với một thứ. Đây là... que thử thai?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 850: Quay Trở Lại

Một tiếng trước, trên chiếc xe chạy dọc tuyến đường 32, Âu Dương Thiên Thiên ngồi ở ghế đằng sau, cô đưa ánh nhìn hướng ra ngoài cửa sổ, chợt thấy quang cảnh đường phố có chút khác ngày thường. Hai bên đường treo rất nhiều lồng đèn, trên những cái cây, ngôi nhà, thậm chí là bắt dây ra tận đường lớn. Lồng đèn thì cũng không phải chỉ có một loại, mỗi cái đều có hình dáng và kích cỡ khác nhau, màu sắc rất sặc sỡ. Đường phố mỹ mà lại như thế này, trông có chút giống...

- Tối nay là lễ hội lồng đèn, nên người dân ở đây mới chuẩn bị nhiều vậy đấy.

Nghe tiếng Âu Dương Vô Thần giải thích, Âu Dương Thiên Thiên liền quay phắt sang nhìn anh, hỏi:

- Lễ hội lồng đèn? Em tưởng nó chỉ là ngày lễ phổ biến ở Trung Quốc thôi chứ?

Âu Dương Vô Thần nhìn cô, chậm rãi đáp:

- Khu phố này tập trung rất nhiều người di cư từ Trung Quốc sang, họ đôi khi vẫn giữ lại một số nét truyền thống của quê nhà, điển hình như lễ hội này. Đây là một trong những lễ hội lớn của Trung Quốc, thường được tổ chức vào những dịp năm mới. Anh nhớ mỗi năm họ đều tổ chức nó, còn cùng lúc với lễ hội hoa xuân nữa. Những cái cây ấy đều được họ sử dụng từ năm này sang năm khác, trồng từ rất lâu rồi.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, vẫn còn một thắc mắc khó hiểu:

- Nhưng mà, làm như thế không sợ chính quyền Mỹ sao? Một lễ hội thường tập trung đông người, có thể gây loạn đấy.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, nói tiếp:

- Vậy nên mới phải tổ chức lễ hội ở một khu phố nhỏ và với khoảng cách, thời gian nhất định. Lễ hội diễn ra duy nhất trên một con đường này thôi, hơn nữa chỉ được phép tổ chức từ 7 giờ tối và phải kết thúc trước sáng ngày hôm sau, hạn chót là đến 12 giờ đêm. Nếu người dân ở đây muốn chơi thêm một chút thì có thể đút một ít tiền cho cảnh sát, làm họ trể nãi thêm hai đến ba tiếng nữa. Đương nhiên, việc tổ chức lễ hội có quy mô như thế thì phải chi một khoản tiền không nhỏ. So với kinh phí duy trì nó thì số tiền bỏ ra đút lót cũng không mất nhiều bao nhiêu.

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên đã hoàn toàn hiểu hết, cô gật đầu, quay lại nhìn con đường với ánh mắt ngưỡng mộ, cây hoa đã nở ra rất đẹp, đến tối mà cùng sáng với đèn lồng nữa thì thực sự... là khung cảnh đẹp nhất rồi.

Âu Dương Vô Thần nhìn theo cô, một lúc sau, anh đặt nhẹ tay mình lên tay Âu Dương Thiên Thiên, khẽ nắm lại, lên tiếng:

- Nếu tối nay có thời gian, anh sẽ đưa em đến đây tham gia, còn nếu không được, vậy thì chúng ta sẽ quay lại vào năm sau.

Âu Dương Thiên Thiên quay đầu nhìn người đàn ông, trước lời nói của anh, cô nở một nụ cười hạnh phúc, đáp:

- Ừm, chúng ta nhất định sẽ không bỏ lỡ nó.

Dứt lời, cả hai cùng cười dịu dàng, đôi bàn tay đang nắm cũng siết chặt hơn.

Sherry lái xe phía trước, qua kính chiếu hậu, cô nhìn một màn phía sau, nhỏ giọng lên tiếng:

- Cuối cùng tôi cũng có thể nhìn thấy nụ cười của Nhị tiểu thư rồi, quả nhiên vẫn là chân thật nhất khi ở bên cạnh cậu chủ.

Kỳ Ân ngồi ở ghế kế bên, đồng tình nói:

- Đúng vậy, cũng đã nửa tháng rồi tôi mới thấy lại nụ cười này.

Hai tuần qua, Âu Dương Thiên Thiên mặc dù vẫn sinh hoạt, vẫn nói vẫn đi như bình thường, nhưng cô ấy lại rất ít khi cười. Mà dù có cười được, cũng chỉ là một cái mỉm nhẹ, không chứa bao nhiêu niềm vui thật sự. Hiện tại, khi Âu Dương Vô Thần đã trở về, cô ấy dường như cười nhiều hơn, chỉ trong một buổi sáng có thể cười đến hai lần. Thật mong khoảng thời gian vui vẻ này có thể kéo dài thật lâu, thật lâu...

....

Chiếc xe dừng trước con đường nhỏ quen thuộc, cả bốn người cùng bước xuống, thận trọng đi theo lối mòn, xuyên qua khu rừng đến thẳng ngôi biệt thự tọa lạc trên đỉnh đồi. Như lần đầu tiên, Âu Dương Vô Thần dẫn Âu Dương Thiên Thiên đến cổng nhà của mình, cửa tự động mở ra, cả hai hiên ngang đi vào dưới con mắt của những người hầu khác. Vì một số lý do nên Kỳ Ân và Sherry phải dừng chân tại đó, hai cô chỉ có thể đứng bên ngoài hoa viên đợi, không thể trực tiếp đi vào bên trong.

Ở một góc độ khác từ trên tầng, Mary FirstFlo đang ngồi thưởng trà ngoài ban công phòng của mình, nhìn đám người phía dưới di chuyển, bà ta nhếch môi, nụ cười ẩn hiện như có như không.

Lại đến rồi à? Tại sao con nhóc đó cứ xuất hiện trước mặt bà như thế chứ? Đúng là thật là đáng ghét!

Lúc này, một người đàn ông chậm rãi tiến đến, cẩn thận rót trà vào tách của Mary FirstFlo. Bà ta nhướn mày, tùy tiện hỏi:

- Sym đâu?

Người đàn ông nghe hỏi, hơi cúi đầu đáp:

- Thưa phu nhân, Nhị thiếu gia đã ra ngoài từ sớm rồi, vẫn chưa trở về.

Mary nghe vậy, hai mày chau vào nhau, nói:

- Ra ngoài? Nó lại đi mua bánh nữa à? Cái thằng này...

...

Đến đại sảnh, Âu Dương Vô Thần buông tay Âu Dương Thiên Thiên ra, anh hướng mắt về cánh cửa ở phía xa, lên tiếng:

- Đó là phòng của bà nội anh, em vào đi. Bà nội chỉ muốn gặp em, nên anh không thể vào chung được.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, hít vào một hơi sâu, cô nhắc chân bước đi. Ở phía sau, ánh mắt Âu Dương Vô Thần nhìn theo cô không rời.

Dừng chân trước căn phòng đã chỉ định, Âu Dương Thiên Thiên giơ tay lên muốn gõ cửa, nào ngờ nó đã tự mở ra. Từ bên trong, một người đàn ông lừng lững xuất hiện, đó là... Alex Bush.

Người đàn ông nhìn thấy cô, không nói gì, ánh mắt chỉ dừng lại vài giây rồi tự khắc di chuyển. Alex Bush nghiêng người sang một bên, chủ động lướt qua thân thể Âu Dương Thiên Thiên đi ra ngoài. Vì quá bất ngờ nên Âu Dương Thiên Thiên không kịp suy nghĩ gì, lúc hoàn hồn lại thì người đàn ông đã đi mất, cô không chần chừ nữa, bước thẳng vào bên trong, đồng thời đóng cửa lại.

Alex Bush đi ra đến đại sảnh, ánh mắt vô tình chạm với Âu Dương Vô Thần, nhưng lạnh lùng hơn Âu Dương Thiên Thiên, nó chỉ dừng một giây rồi dời đi, và kết quả... hai người lướt qua nhau như hai kẻ xa lạ.

Dường như có công việc nên Alex Bush thẳng một đường đi ra đến cổng chính, khi lướt ngang qua hoa viên, ông chợt dừng lại, không nói không rằng quay đầu nhìn về phía sau, hướng chếch lên 45 độ, trực diện nhìn Mary FirstFlo.

Khoảnh khắc hai đôi mắt đối đầu nhau, không nói gì nhưng cả hai vẫn có thể hiểu dụng ý của đối phương. Mary FirstFlo cười nhạt, bà ta biết đó là ánh mắt cảnh cáo, ông ấy đang cảnh cáo bà đừng động đến Âu Dương Thiên Thiên. Chuyện ám vệ động thủ lần trước, có lẽ đã đến tai ông ta rồi.

Nhưng không sao, dạo gần đây tâm trạng của bà đang tốt vì đứa con trai yêu quý vừa trở về, nên bà sẽ không động đến cô ta theo ý muốn của Alex, chỉ cần cô ta an phận mà thôi.

Người đàn ông nhìn Mary FirstFlo vài giây rồi quay đầu lại, không biết vô tình hay hữu ý mà ông đã dừng chân trước mặt hai cô gái, Kỳ Ân và Sherry đều đang đứng bên cạnh ông. Khuôn mặt vẫn hướng thẳng về phía trước, Alex Bush đột ngột lên tiếng:

- Hãy bảo vệ tốt cho Âu Dương Thiên Thiên.

Dứt lời, ông ta bước đi một mạch ra khỏi hoa viên, để lại Kỳ Ân và Sherry với những thắc mắc khó hiểu.

Sherry bặm môi, nghiêng đầu về phía cô gái bên cạnh, nói nhỏ:

- Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ba của cậu chủ, không thể tin được là ông ấy nói chuyện với chúng ta. Nhưng mà... lời lúc này là có ý gì vậy? Nhắc nhở tôi sao?

Kỳ Ân không đáp lại, cô im lặng nhìn theo hướng đi của Alex Bush một lúc lâu mới thu tầm mắt lại, nhưng ngay sau đó... đôi mắt ấy liền liếc về phía người phụ nữ ở trên cao kia.

Mary FirstFlo, tôi còn có chuyện... chưa tính sổ với bà đâu!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 851: Bấ Ngờ GặP MặT

Ba mươi phút trôi qua, Âu Dương Vô Thần vẫn ngồi đợi Âu Dương Thiên Thiên ở phòng khách, anh liên tục hướng mắt về phía căn phòng của bà nội, nhưng không thấy động tĩnh gì cả. Một điều đáng mừng là hình như cuộc nói chuyện giữa họ diễn ra rất thuận lợi, không có lời nói to tiếng hay hành động nào khác, nhưng mà... hai người đó nói chuyện gì mà lâu đến vậy? Đã nửa tiếng trôi qua rồi.

Âu Dương Vô Thần mím môi, tự nhủ bản thân kiên nhẫn thêm một chút nữa, lúc đó, đột nhiên trong đầu nảy sinh một ý nghĩ, anh đứng bật dậy, bước nhanh ra ngoài. Kỳ Ân và Sherry vẫn đứng đợi ở hoa viên, nhìn thấy người đàn ông đi về phía mình, có chút ngạc nhiên gọi:

- Cậu chủ?

Âu Dương Vô Thần dừng chân trước mặt hai người, hỏi:

- Đã chuẩn bị đến đâu rồi? Tiệc sinh nhật của Thiên Thiên.

- À việc đó, cậu chủ yên tâm, Eira đang chuẩn bị ở khách sạn rồi. - Kỳ Ân thành thật đáp.

Mím môi, Âu Dương Vô Thần hỏi tiếp:

- Vậy còn bánh kem, đã đặt chưa?

Nghe đến đây, Kỳ Ân mới ngộ ra việc đó, cô ngơ ngác trả lời:

- Cái này... hình như vẫn chưa, tôi quên mất, xin lỗi cậu chủ. Bây giờ tôi lập tức đi đặt bánh ngay.

Vừa nói, Kỳ Ân vừa quay người muốn đi, thế nhưng lại bị Âu Dương Vô Thần ngăn lại, anh vươn tay, nói:

- Không cần, để tôi đi, tôi muốn đích thân lựa bánh chúc mừng Thiên Thiên.

Nghe thế, Kỳ Ân cũng không cố chấp nữa, cô gật đầu, đáp:

- Vâng được, cậu chủ đi sớm về sớm.

- Tôi biết rồi. - Dứt lời, người đàn ông nhắc chân bước thẳng về phía cổng.

Kỳ Ân nhìn theo bóng lưng anh, mím môi không nói. Nhưng rồi cô chợt nhận ra chìa khóa xe đang nằm trong túi mình, liền lên tiếng:

- Khoan đã cậu chủ, chìa khóa...

Âu Dương Vô Thần đã đi xa nên không thể nghe thấy, Kỳ Ân chỉ đành chạy theo ra đến cổng chính để đưa cho anh.

Sherry đứng ở chỗ đó một mình, cũng thắc mắc không biết Eira đã chuẩn bị bữa tiệc đến đâu rồi, cô liền bật bộ đàm bên tai lên, muốn liên lạc với Eira xem thử. Thế nhưng tín hiệu lại cứ chập chờn không kết nối, còn có tiếng "rè rè" phát ra rất chói tai.

Cau mày, Sherry đảo mắt nhìn một lượt xung quanh hoa viên, lẩm bẩm:

- Kì quái, tại sao bộ đàm không kết nối được chứ? Không lẽ... bên trong này gần máy làm nhiễu tín hiệu?

Nói rồi, Sherry đưa tay ấn vào bộ đàm, cố gắng liên lạc thêm một lần nữa, nhưng vẫn không thể. Cô căn môi, chần chờ một lúc rồi quay người đi ra khỏi hoa viên. Chỉ vài giây sau khi bóng lưng của Sherry rời nơi ấy, một người đàn ông khác đã đi vào, trên tay anh ta cầm một hộp bánh.

Bấy giờ, cuộc nói chuyện giữa Âu Dương Thiên Thiên và lão gia chủ của gia tộc Bush dường như đã kết thúc, cô mở cửa bước ra ngoài, nhìn xung quanh không thấy Âu Dương Vô Thần đâu, nghĩ rằng anh đợi mình ở cổng, Âu Dương Thiên Thiên liền theo lối đại sảnh trở ra ngoài. Vừa đi, cô vừa suy nghĩ về những chuyện đã nói với lão gia chủ. Lúc đầu, bà ấy nhìn cô rất lâu, tựa như đang so sánh diện mạo của cô với Đường Nhược Vũ, còn thốt lên một câu "Thật quá giống!" nữa. Cứ tưởng mọi chuyện sẽ diễn ra khó khăn khi mà ác cảm của bà ấy với Đường Nhược Vũ là rất cao, nhưng rồi... sự thật lại đảo ngược hoàn toàn.

Giống như lời Âu Dương Vô Thần nói, bà nội của anh ấy đã phân chia cô và Đường Nhược Vũ rất công bằng, cô là cô, Đường Nhược Vũ là Đường Nhược Vũ, vậy nên bà ấy đã chào hỏi lại từ đầu, và nói chuyện.... như hai người gặp nhau bình thường. Bà nội đã thận trọng hỏi cô một câu hỏi:

"Cô nghĩ... Elias là một người như thế nào?"

....

Như mọi ngày, Sym ra ngoài từ sáng sớm, đến tiệm bánh lần trước và chờ đợi một ai đó xuất hiện, thế nhưng kết quả vẫn như cũ, anh không thể gặp lại cô gái thiên thần ấy, và khi biết thêm một ngày nữa cô gái đó không đến, anh cũng chỉ có thể trở về nhà với một chiếc bánh trên tay cùng với nỗi thất vọng.

Đi trên con đường mòn của hoa viên, Sym thở dài bước từng bước, ánh mắt lơ đãng nhìn mọi thứ, cho đến khi... một hình bóng lọt vào tầm mắt của

anh.

Mary FirstFlo vốn không để tâm đến hai cô gái đi theo Âu Dương Vô Thần, nên hầu hết đều không nhìn xuống dưới, chỉ ngồi thưởng thức trà của mình. Thế nhưng chuyện sẽ khác đi nếu người đó là con trai bà yêu quý. Ngay khi nhìn thấy Sym, Mary đã muốn hét lớn gọi tên cậu, nhưng hành động của cậu ta khiến bà ngưng lại.

Tại sao Sym lại lộ ra vẻ mặt đó? Thăng bé đã thấy gì?

Nghĩ rồi, Mary đứng bật dậy, đi đến gần lan can ban công để quan sát. Theo hướng tầm mắt của người đàn ông, bà đã nhìn thấy dáng người của một cô gái, đó là... Âu Dương Thiên Thiên!

Âu Dương Thiên Thiên vẫn cúi đầu đi một mình một đường, tâm trí cô còn vương vấn cuộc nói chuyện với lão gia chủ nên không để ý những thứ xung quanh. Mắt nhìn chân, chân bước đất, cứ thế đi thẳng. Đúng lúc này, một đôi giày đen sáng bóng chợt hiện ra trước mắt Âu Dương Thiên Thiên, khiến cô ngừng lại. Nghĩ đến Âu Dương Vô Thần, cô bất giác ngược mặt lên, nào ngờ chạm trúng một gương mặt xa lạ.

Giật mình, Âu Dương Thiên Thiên mắt mở lớn, theo bản năng lùi về sau. Ấy nhưng cánh tay cô đã bị người đàn ông kia kéo lại, ngay lập tức lên tiếng:

- Thiên thần!

Âu Dương Thiên Thiên hoảng hồn nhìn anh ta, vốn dĩ đối với những người lạ lướt qua, cô không có ấn tượng gì cả. Nhưng mà khi nghe hai chữ "thiên thần" vang lên, cô lại nghĩ ngay đến một người. Chớp chớp mắt, Âu Dương Thiên Thiên dần hồi tưởng lại kí ức, và rồi... cô chợt nhận ra người đàn ông này chính là kẻ mà mình đụng phải trong quán cafe lần trước.

- Thiên thần, tại sao cô lại ở đây? - Sym không thể kiềm chế được sự hưng phấn của bản thân, cười hỏi.

Âu Dương Thiên Thiên bất động trong giây lát, cô nhìn người đàn ông trước mặt, cảm thấy có chút vi diệu. Khi nghe câu hỏi của anh ta, trong lòng cô cũng gào thét một câu hỏi khác.

Tôi cũng đang muốn hỏi tại sao anh lại ở đây đây!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 852: Bất Ngờ Hé Lộ

Âu Dương Thiên Thiên ngậy ra vài giây rồi mới hoàn hồn lại, cô hất tay người đàn ông ra, đồng thời lùi về sau, giãn khoảng cách giữa cả hai xa một chút.

Nhìn một lượt từ trên xuống dưới, cô lên tiếng:

- Anh... tại sao anh lại ở đây? Anh có biết nơi này là đâu không mà dám vào vậy?

Sym nhìn hành động của Âu Dương Thiên Thiên nhưng không nói gì, vẫn tươi cười đáp:

- Đây là nhà tôi mà, không sao đâu.

"..."

Chỉ một câu nói phát ra từ miệng anh ta thôi, mà khiến Âu Dương Thiên Thiên kinh ngạc đến há hốc mồm. Mắt cô mở lớn, lắp bắp hỏi:

- Anh..... anh nói cái gì? Đây là... nhà của anh?

Không thể nào, nếu đây là nhà của anh ta vậy... anh ta cũng là con cháu của Bush sao? Nhìn trẻ tuổi như thế thì chắc không phải là con của lão gia chủ rồi, vậy chỉ còn khả năng còn lại, chính là... con của Alex Bush, anh em với Âu Dương Vô Thần?

Ôi trời ơi, cái thông tin này mới "kinh thiên động địa" nè, cô còn thấy sốc hơn khi biết mình đang đứng trên một mảnh đất thuộc danh lam thắng cảnh nữa ấy!

Nhưng mà khoan đã, con của Alex Bush? Âu Dương Vô Thần chưa từng đề cập với cô việc anh ấy có anh em ruột, vả lại, mẹ của anh ấy đã mất từ sớm nên không thể nào có chuyện người đàn ông này là anh em ruột thịt của A Thần được. Nhưng nếu không phải như thế thì... chỉ còn một người... một người phụ nữ có khả năng sinh ra anh ta mà thôi. Không lẽ... người này là con trai của Mary FirstFlo?

Khuôn mặt của Âu Dương Thiên Thiên biến đổi vô cùng linh hoạt, cô từ ngạc nhiên chuyển sang ngờ vực, cuối cùng lại cảm thấy rất hoảng hốt. Bởi vì suy nghĩ của cô... thật sự có rất nhiều khả năng đúng!

Sym nhìn cô gái đối diện mình, không hiểu tại sao gương mặt cô ấy có chút xanh, liền hỏi:

- Cô không sao chứ?

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, chớp mắt đáp:

- Không... không sao, tôi ổn.

Thấy vậy, người đàn ông đảo mắt suy nghĩ, hỏi tiếp:

- Có phải cô rất bất ngờ khi gặp lại tôi không?

- Ừ... ừm... đúng vậy. - Âu Dương Thiên Thiên rũ mắt, không tự nhiên tránh ánh nhìn của Sym.

Ngược lại chàng trai ấy cảm thấy rất háo hức, miệng không ngừng cười:

- Chúng ta đã gặp nhau ba lần rồi, cô có thấy thật giống định mệnh không?

- Hà? - Gần như là ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên ngược mắt nhìn anh ta, thốt lên.

Sym càng cười vui vẻ hơn trước biểu hiện đáng yêu ấy, anh nắm lấy tay của cô, kéo đi ngược lại vào bên trong đại sảnh. Vừa đi anh vừa nói:

- Tôi cảm thấy chúng ta nhất định là có duyên, hôm nay tôi sẽ không để vụt mất cô như những lần trước nữa đâu.

Âu Dương Thiên Thiên không kịp phản ứng với hành động của người đàn ông, thân thể cứ thế bị dẫn đi, cô luống cuống tháo tay anh ta ra nhưng không được, chỉ biết bối rối đáp:

- Này.. khoan đã... tôi nghĩ anh hiểu nhầm rồi... này... dừng lại...

Mary FirstFlo đứng nhìn từ trên cao, không nghĩ đến lại thấy một màn lôi kéo ngoài tưởng tượng như vậy. Bà rất hiểu con người của Sym, thẳng thắn dù tính tình có chút phóng khoáng thoải mái nhưng cũng chưa đến mức thân thiện với người mới chạm mặt lần đầu, nhưng tại sao khi gặp Âu Dương Thiên Thiên lại tỏ ra niềm nở như vậy? Nó có biết con bé ấy là ai hay không?

Ấn đường người phụ nữ nhú chặt lại, bà ta cắn môi, tay siết chặt lan can, rồi bỗng một ý nghĩ vụt ngang qua tâm trí.

Chờ một chút... lần trước, hình như Sym từng đề cập đến một cô gái người Trung Quốc đã bắt gặp trong lễ cưới của Vivian, còn nói là đã gặp lại cô ta ở Mỹ, không lẽ... cô gái Trung Quốc trong miệng của nó chính là Âu Dương Thiên Thiên?

Theo miêu tả của Sym, đứa con gái ấy mang khuôn mặt của thiên thần lai, vô cùng xinh đẹp... không sai rồi, người đó chắc chắn là Âu Dương Thiên Thiên!

Con tiểu tiện nhân này, đến con của ta cũng dám quyến rũ.

Rít khẽ một tiếng, Mary FirstFlo quay đầu đi vào trong.

Ở phía dưới, Sherry vừa ra ngoài cổng thì bắt gặp Kỳ Ân đi vào, nhìn cô hỏi:

- Tại sao cô lại ra đây?

Nghiêng đầu, Sherry điều chỉnh lại bộ đàm trên tai, đáp:

- Tôi muốn liên lạc với Eira để hỏi tình hình một chút, nhưng không hiểu tại sao bộ đàm không bắt được tín hiệu.

Kỳ Ân đảo mắt, nhỏ giọng nói:

- Cái này tôi có nghe cậu chủ dặn rồi, quên mất chưa nói với cô, ngôi biệt thự này được lắp thiết bị gây nhiễu sóng điện tử thông minh, nó sẽ tự động làm nhiễu tín hiệu các thiết bị nghe lén hoặc liên lạc không có định vị, chỉ có bộ đàm thiết kế riêng với định vị đã đăng ký của Bush mới dùng được thôi. Nếu cô muốn liên lạc thì ra khỏi cổng chính, đi thêm 50m nữa mới bắt được tín hiệu của chúng ta.

Sherry nghe xong, cau mày hỏi:

- Phức tạp thế sao? Vậy nếu như có chuyện gì thì làm sao Eira liên lạc với chúng ta được?

Kỳ Ân mím môi, chậm rãi giải thích:

- Đó là lí do vì sao cậu chủ đưa điện thoại mới cho chúng ta, bên trong điện thoại có chip điện tử đã được đăng ký với sóng của Bush, vả lại cô quên rồi sao? Lần trước Anna có gửi đến một con chip định vị mới, tôi đã gắn vào điện thoại của Nhị tiểu thư, cấu trúc của nó cũng giống như chúng ta, đều được đăng ký tránh nhiễu tín hiệu với Bush. Vậy nên nếu đang ở nơi

này, thứ chúng ta dùng liên lạc không phải bộ đàm chung mà là điện thoại, và những lúc thật sự cần thiết mới dùng đến thôi. Đây đều là sắp xếp của cậu chủ.

Dứt lời, Kỳ Ân rũ mắt nhìn đồng hồ trên tay, lên tiếng:

- Được rồi, chúng ta mau quay lại thôi, đã rời vị trí ba phút rồi.

Nói xong, cả hai cùng xoay người đi vào trong, về lại chỗ đứng cũ, Kỳ Ân quan sát xung quanh một lúc, nhưng không phát hiện ra điều gì bất thường. Khóe mắt cô vô thức liếc nhìn lên trên, lại không thấy bóng dáng người phụ nữ kia.

Mary FirstFlo, bà ta đi đâu rồi?

=====

Âu Dương Thiên Thiên bị người đàn ông kia lôi kéo vào tận đại sảnh, anh ta ép cô ngồi xuống ghế, hỏi:

- Tại sao cô không quay lại tiệm cafe lần trước vậy? Tôi đã đến đó đợi cô rất lâu đấy.

Âu Dương Thiên Thiên cau mày, đáp:

- Tôi đâu có hứa sẽ quay lại đó, là anh tự biên tự diễn thôi.

Sym nghe vậy, gương mặt thoáng buồn nhưng vẫn nói:

- Ủm... cứ cho là thế đi. Nhưng thiên thần, cô thích bánh ở tiệm đó sao? Lần trước tôi thấy cô đứng xem ở quầy bánh rất lâu, hôm nay tôi có mua bánh này, hay chúng ta cùng ăn đi.

Vừa nói, Sym vừa đưa hộp bánh trên tay mình đến trước mặt cô gái, lắc lư mời gọi.

Âu Dương Thiên Thiên lập tức nghiêng đầu né tránh, lên tiếng:

- Không cần, tôi không muốn ăn.

Thấy cô từ chối, người đàn ông vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục hỏi:

- Thế cô có thích cafe không? Cafe ở tiệm đó rất ngon.

Trước những câu hỏi dồn dập của anh ta, Âu Dương Thiên Thiên lộ biểu cảm khó chịu, cô nhíu chặt mày, trả lời:

- Cũng tạm.

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên hỏi ngược lại:

- Nhưng mà, tại sao anh cứ gọi tôi là thiên thần vậy? Nghe thật kì cục.

Cô biết bản thân có vẻ ngoài không tệ, nhưng cũng đâu có đến mức phải gọi bằng cái biệt danh đó chứ? Nghe thôi là muốn nổi da gà.

Sym nghe thấy, nhướn mày nói:

- Tôi thấy nó rất đúng mà, kì cục chỗ nào chứ? Nhưng nếu cô không thích, vậy thì... cho tôi biết tên của cô đi.

"..."

Âu Dương Thiên Thiên câm nín không biết phải trả lời như thế nào, sau vài giây, cô phui tay, đáp:

- Thôi bỏ đi, tôi có việc gấp phải đi bây giờ rồi, tạm biệt anh.

Vừa dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên đứng phắt dậy, hướng cửa ra vào rời khỏi, thế nhưng ngay lúc đó, Sym lại một lần nữa ngăn cản cô, Anh ta thoát một cái đứng trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, chặn lại lối đi, lên tiếng:

- Khoan đã, tại sao cô không cho tôi biết tên?

- Tại sao tôi phải cho anh biết tên chứ? - Âu Dương Thiên Thiên hỏi ngược lại.

- Chúng ta.. quen biết nhau mà? - Người đàn ông ngập ngừng biện minh

- Khi nào? Ai nói? Tôi không quen anh! - Âu Dương Thiên Thiên cũng không khoan nhượng, phũ phàng bác bỏ.

- Chúng ta gặp nhau ba lần rồi, không tính là gì sao?

- Ừ, không tính là gì hết! - Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục từ chối. Cô bước sang phải rồi lại bước sang trái, nhưng vẫn bị Sym chặn đủ đường.

- Không phải cô cho tôi biết tên thì chúng ta sẽ dễ dàng nói chuyện hơn à? Tôi cũng sẽ giới thiệu lại, và chúng ta có thể thân thiết hơn.

- Ai muốn thân thiết với anh, bị bệnh à? - Quá khó chịu, Âu Dương Thiên Thiên cục súc mắng một tiếng. Cô đẩy mạnh thân thể người đàn ông ra, nhắc chân bước đi.

Vẫn không từ bỏ, Sym bắt lấy cánh tay của cô giữ lại. Đúng lúc này, một giọng nói vang lên:

- Sym, con đang làm gì vậy?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 853: Mary Firstflo Ra Tay

Người đàn ông nghe thấy tiếng nói quen thuộc, ngay lập tức hướng mắt về phía đó, gọi:

- Mẹ.

Âu Dương Thiên Thiên cũng nhận ra chất giọng này, cô từ từ quay đầu lại, nhìn người phụ nữ đứng trên những bậc thang, ánh mắt thoáng lạnh lẽo. Quả nhiên là bà ta - Mary FirstFlo!

- Sym, con đứng ở đây thôi kéo qua lại với một người lạ, còn ra thể thống gì nữa? - Người phụ nữ nghiêm khắc nói.

Nghe vậy, Sym liền thả tay của Âu Dương Thiên Thiên ra, anh đi về phía Mary, bối rối giải thích:

- Mẹ, cô gái đó không phải người lạ, con có quen biết, cô ấy chính là...

- Con về phòng đi. - Không để cho chàng nói hết lời, Mary trực tiếp cắt ngang, lạnh lùng ra lệnh.

Điều này khiến Sym rất bất ngờ, nụ cười trên mặt anh dần biến mất, nhỏ giọng gọi:

- Mẹ...

Ngay tức khắc, Mary FirstFlo phóng ánh mắt sắc lẹm về phía anh ta, lớn tiếng quát:

- Ta bảo con về phòng!

Lần này, Sym đích thực hoảng sợ, anh không thể cãi lại lời của Mary, bất đắc dĩ đành phải làm theo. Đi lướt qua người bà ta, Sym bước từng bước lên bậc thang, đến lúc đặt chân tới tầng một, anh quay đầu lại nhìn Âu Dương Thiên Thiên, vài giây sau thì âm thầm thu tầm mắt về, lặng lẽ biến mất khỏi nơi đó.

Âu Dương Thiên Thiên đứng thẳng lưng nhìn Mary FirstFlo, không sợ hãi trước khí thế của bà ta. Nhìn một hồi, cô không nói không rằng mà quay người bước đi.

- Đứng lại! - Phía sau, giọng của Mary uy nghiêm vang lên thế nhưng điều đó không làm Âu Dương Thiên Thiên dừng bước, chân cô vẫn hướng đi ra ngoài.

Lúc này, một người đàn ông không biết từ đâu xuất hiện, đứng chặn ngay trước lối ra vào cổng chính, không cho Âu Dương Thiên Thiên được đi tiếp, khiến cô bắt buộc phải dừng lại.

- Phu nhân gọi, cô không nghe thấy sao? - Người đàn ông mang kính đen làm Âu Dương Thiên Thiên không nhìn ra ông ta như thế nào, nhưng khí tức xung quanh thân thể rất lạnh lẽo, khiến cô bất giác lùi lại.

Người đàn ông này... mang theo sát khí nồng đậm, không hề giống đám ám vệ bình thường.... nguy hiểm! - Đó là từ đầu tiên hiện lên trong tâm trí cô.

Âu Dương Thiên Thiên tự nhắc bản thân tránh xa người đàn ông đó, cùng lúc nghe thấy tiếng giày cao gót đang tiếng đến gần mình, cô mím môi, quay lại đối diện với Mary FirstFlo:

- Bà muốn làm gì?

Người phụ nữ dừng chân trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, nhếch môi trả lời:

- Ta làm gì... người sẽ biết ngay thôi.

Âu Dương Thiên Thiên vừa nghe xong, cau mày muốn nói gì đó nhưng chưa kịp lên tiếng thì sau gáy đã truyền đến một cơn đau, mí mắt cô ngay tức khắc sụp xuống, thân thể bất chợt ngã quy ra sàn, ngất đi.

Mary đứng nhìn Âu Dương Thiên Thiên từ trên cao, lạnh lùng ra lệnh:

- Mang cô ta đến nhà riêng của ta, không được để bất kì ai trông thấy.

Người đàn ông đứng trước mặt nghe lệnh, cúi đầu xem như đã hiểu. Anh quỳ xuống bế bổng Âu Dương Thiên Thiên lên, ánh mắt chột liếc sang nhìn bên cạnh, phía xa xa có một đám nữ hầu đang tùm lại, dường như đã chứng kiến toàn bộ sự việc.

Mary cũng đã thấy điều này, nhưng bà ta không tỏ vẻ lo lắng gì, chỉ nói:

- Cứ đi đi, việc còn lại ta sẽ giải quyết.

Lần này, người đàn ông không còn sợ gì nữa, nhanh chóng mang theo Âu Dương Thiên Thiên rời đi.

Đến lúc người đó hoàn toàn biến mất, Mary FirstFlo vẫn đứng nguyên tại chỗ, bà ta rũ mắt nhìn chiếc túi xách nằm trên mặt đất, dùng chân đá nó vào một góc, rồi mới tiến lại gần đám nữ hầu kia. Quét ánh mắt lạnh như băng nhìn một lượt đám người, Mary nghiêng răng cảnh cáo:

- Chuyện vừa xảy ra, hãy xem như không thấy, ta cấm các người truyền ra bên ngoài một lời nào. Nếu như để ta biết được, có kẻ to gan dám tiết lộ dù chỉ là một chữ thôi thì.... tự gánh hậu quả.

=====

Âu Dương Vô Thần đi đến một tiệm bánh ngọt, anh xem xét đủ các loại bánh kem, còn lựa chọn mẫu trang trí vô cùng kỹ lưỡng. Cuối cùng, thành quả sau hơn hai mươi phút tìm kiếm cũng được đền đáp khi một chiếc bánh đã lọt vào mắt Âu Dương Vô Thần. Đó chính là bánh mousse chocolate ba lớp rất đẹp mắt, phần trang trí bên trên bao gồm hoa hồng đỏ được nặn bằng kem và những thanh chocolate hình trái tim xinh xắn, điểm nhẹ một ít trái cây, tạo nên vẻ hài hòa nhưng không kém phần tươi tắn. Nguyên nhân chiếc bánh này lọt được vào mắt Âu Dương Vô Thần có vẻ bởi vì nó giống Âu Dương Thiên Thiên, một cô gái với sự kết hợp giữa vui tươi, xinh đẹp và quyến rũ, ngọt ngào.

Âu Dương Vô Thần mang theo chiếc bánh đến nhờ người nhân viên gói lại thật đẹp cho mình, sau khi thanh toán, anh đứng đợi ở trước quầy tiếp tân, nhưng tâm thái có chút không kiên nhẫn. Anh liên tục nhìn đồng hồ, tính toán không biết Âu Dương Thiên Thiên đã nói chuyện cùng bà nội xong chưa, có vấn đề gì xảy ra hay không...v.v..

Lúc này, nữ nhân viên đã gói bánh xong, ngay lập tức mang đến cho Âu Dương Vô Thần. Anh nhìn thấy, cũng vội nhận lấy, thế nhưng khoảnh khắc vừa cầm vào hộp bánh, sợi dây buộc đột nhiên bị đứt, khiến chiếc hộp vô lực rơi xuống đất. Sự việc xảy ra quá bất ngờ khiến nữ nhân viên không phản ứng kịp, còn Âu Dương Vô Thần dù đã cố gắng nắm lấy sợi dây nhưng vẫn không thể cứu vãn được tình hình.

Cú va chạm khiến chiếc hộp rơi mạnh xuống đất, phần bánh bên trong đều vỡ vụn, đến mức văng hẳn ra khỏi hộp đựng, nát tươm.

Nữ nhân viên vô cùng hoảng hốt, vội quỳ xuống xem xét, lắp bắp nói:

- Sorry, sorry I... I will immediately exchange for another cake, please forgive me. Sorry customer..

(Xin lỗi, xin lỗi, tôi sẽ lập tức đổi một chiếc bánh khác cho ngài, xin hãy thứ lỗi cho tôi. Rất xin lỗi quý khách.)

Vừa nói, nữ nhân viên vừa ngược mặt lên nhìn Âu Dương Vô Thần thế nhưng anh ấy lại đứng bất động tại chỗ, khuôn mặt cứng đờ chuyển sang trắng bệch, tựa như đang sợ hãi điều gì đó.

Nữ nhân viên nuốt một ngụm nước bọt, nhẹ giọng gọi:

- Customer?

(Quý khách?)

Âu Dương Vô Thần không đáp lại, vẫn đờ đẫn đứng một chỗ, và rồi trong tâm trí như nghĩ đến ai đó, anh bất ngờ quay người, chạy vụt ra ngoài trong sự ngỡ ngàng của kẻ ở lại....

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 854: Tình Thế Nguy Hiểm

Kỳ Ân và Sherry tiếp tục đứng đợi ở chỗ cũ, nhưng thời gian trôi qua, hai người vẫn không thấy bóng dáng Âu Dương Thiên Thiên bước ra. Sherry nhìn đồng hồ, có chút lo lắng lên tiếng:

- Đã hơn 40 phút rồi mà cuộc nói chuyện vẫn chưa xong hay sao? Có phải hơi lâu rồi không?

Kỳ Ân mím môi, mắt đảo dác nhìn xung quanh, trong lòng cũng bồn chồn giống hệt Sherry. Đặc biệt là khi cô không thấy Mary FirstFlo trong tầm mắt của mình nữa. Đó không phải là một dấu hiệu tốt.

Không biết có xảy ra chuyện gì hay không.

Cẩn môi, Kỳ Ân tính toán muốn vào thẳng bên trong biệt thự, đúng lúc này, chợt cô nhìn thấy hai bóng người bước ra từ đại sảnh, đó chính là... lão gia chủ. Kỳ Ân nheo mắt lại, còn thấy thêm một kẻ khác đi bên cạnh bà ấy nữa, nhưng mà... không phải là Âu Dương Thiên Thiên, đó chỉ là một nữ hầu.

Trong đầu ngay lập tức hiện lên ý nghĩ không hay, Kỳ Ân quay sang nhìn Sherry, nói:

- Chia nhau ra tìm Nhị tiểu thư đi, mau lên.

Dứt lời, hai cô gái cùng chia ra hai phía, dùng tốc độ tối đa tìm kiếm Âu Dương Thiên Thiên. Sherry chạy đến cổng sau của căn biệt thự, vừa lúc nhìn thấy hai chiếc xe ô tô đang rời đi, cô hét lớn một tiếng gọi "Kỳ Ân" sau đó phi thân ra chặn chiếc xe thứ hai lại. Người phụ nữ xuất hiện ngay sau lời gọi của Sherry, cô cố chạy theo chiếc xe đầu tiên, nhưng nó đã đi xuống đoạn dốc phía dưới rồi.

Kỳ Ân nhìn thấy hàng rào gần đó, không nghĩ nhiều, cô lấy đà chạy đến, tự gieo mình xuống đoạn dốc với khoảng cách cao. Nhắm vào nóc ô tô màu đen, cô đáp xuống ngay chiếc xe ấy, thế nhưng tên lái xe rất ma mãnh, khi phát hiện ra Kỳ Ân đã nhảy xuống xe của mình, hắn ta di chuyển chiếc xe qua lại, khiến cô loạng choạng không thể bám vững, rồi sau đó chột phanh gấp lại, làm thân thể Kỳ Ân theo quán tính văng ra khỏi xe, tiếp đất bằng vài vòng lăn quay.

Cũng may điều này nằm trong tính toán nên Kỳ Ân biết cách để bản thân không bị va chạm với mặt đất quá mạnh, cô chỉ lăn vài vòng rồi dừng lại, lấy thể đứng lên ngay sau đó, mặc dù trên cơ thể không tránh khỏi vài vết xây xước nhẹ. Nhịp thở có chút rối loạn, Kỳ Ân trừng mắt nhìn một đám người bước ra từ trong xe, bọn họ đều mang theo sát khí nồng đậm, không nói một lời nào mà lao về phía cô.

"Choang" - Đập vỡ cửa kính xe ô tô bằng tay, Sherry nắm lấy tóc của người bên trong, đập mạnh đầu hắn vào vô lăng nhiều phát liên. Vặn chốt mở cửa xe, cô kéo thân thể kẻ đó ra ngoài, sau đó giơ thẳng chân, đá bay tên ngồi kế bên. Quay đầu nhìn về phía sau, một người phụ nữ đập ngay vào mắt cô.

Mary FirstFlo ngồi ở đó, nhếch môi lên tiếng:

- Thân thủ cũng tốt đấy.

Sherry không thấy ai ngoài bà ta ngồi ở ghế sau, cô xoay người lại, đúng lúc có kẻ nhào tới muốn đánh. Nghiêng đầu né cú đâm, cô bắt lấy cánh tay hắn bẻ ngoặt lại, rồi dùng cửa xe đập mạnh vào đầu tên đó. Bấy giờ, đột nhiên phía sau gáy truyền đến một cơn tê liệt, làm tay chân Sherry cứng ngắc, thân thể không cử động được. Mary FirstFlo không biết từ khi nào đã đến gần cô, dùng thứ gì đó áp vào sau gáy, khi nhận ra đó là dụng cụ chích điện thì cũng là lúc Sherry không còn sức phản kháng nữa. Cô nhắm mắt, ngã ngục hoàn toàn xuống vô lăng.

Về phía Kỳ Ân, một mình đánh với năm tên sát thủ chuyên nghiệp, sức lực như chia ra nhiều phần, bị thương cũng không ít. Trình độ của chúng có thể nói là ngang hàng với cô, vậy nên khi lấy một chọi số đông, Kỳ Ân gần như không có khả năng thắng. Chống đỡ được vài phút thì cô bị một chiếc xe khác lao tới, cố ý đâm vào người, Kỳ Ân văng ra đường một khoảng cách xa rồi ngất hẳn.

Đám sát thủ sau đó mang Kỳ Ân vút lên xe rồi nhanh chóng rời đi. Ở một góc phía xa, Eira đã chứng kiến toàn bộ vụ việc, bàn tay cô đặt trên vô lăng siết chặt lại, hiện rõ những mạch máu. Sau khi nghi ngờ Âu Dương Thiên Thiên mang thai cô đã chạy ngay đến đây, trên đường dù nhiều lần liên lạc với Kỳ Ân và Sherry nhưng không được, từ bộ đàm đến điện thoại họ đều không trả lời. Không ngờ khi đến nơi thì thấy...

Eira biết mình thế đơn không thể làm được gì, chỉ đành ngậm ngùi nhìn bọn chúng rời đi. Đợi khi chiếc xe đó di chuyển, cô liền tính toán khoảng cách chạy theo sau.

.....

Âu Dương Vô Thần trở về nhà đã là chuyện của mười phút sau, anh vì muốn mua cho Âu Dương Thiên Thiên một chiếc bánh ngon nên cố tình chạy xe đến một tiệm bánh nổi tiếng ở trung tâm thành phố, vì vậy đường

đi có chút xa, lúc quay lại dù đã lái xe với tốc độ cao nhất nhưng vẫn không thể quay lại sớm được.

Âu Dương Vô Thần xông thẳng vào phòng của lão gia chủ, hỏi:

- Bà nội, Thiên Thiên đâu?

Người phụ nữ giật mình nhìn anh, ngạc nhiên đáp:

- Con bé không có ở đây, nó đã về từ lâu rồi.

Mặt mày Âu Dương Vô Thần càng xanh hơn sau khi nghe câu trả lời của bà ấy, anh quay người lại, chạy tìm cô khắp mọi ngõ ngách trong nhà. Anh đã gọi điện cho cô nhưng không thấy cô bắt máy, liên lạc với đám Kỳ Ân cũng không được, thậm chí khi trở về còn không thấy cô ta và Sherry đâu, anh đoán chắc họ đã biết gì đó rồi nên mới tự ý rời khỏi chỗ như vậy.

Đảo mắt liên tục tìm kiếm, chợt một vật thể lọt vào tầm nhìn của Âu Dương Vô Thần, anh bước đến, cúi người nhặt nó lên.

Cái này là... túi xách mà Thiên Thiên đã mang theo khi đến đây. Tại sao nó lại nằm ở nơi này? Trong một góc xó?

Siết chặt chiếc túi, Âu Dương Vô Thần nghiến răng, lạnh lùng lên tiếng:

- Tập hợp... tất cả người hầu trong nhà lại đây!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 855: Âu Dương Vô Thần Tàn Nhẫn

Âu Dương Thiên Thiên mơ màng tỉnh giấc sau cơn mê, vừa cựa quậy một chút sau gáy liền truyền đến cơn đau nhức, cô theo bản năng đưa tay lên xoa nhẹ, đồng thời chống người từ từ ngồi dậy. Chân vô tình đụng vào một thứ mềm mại, Âu Dương Thiên Thiên bất giác nhìn sang, kinh ngạc khi thấy Kỳ Ân nằm bất động bên cạnh mình. Trên người cô ấy có rất nhiều vết thương, thậm chí có chỗ máu còn đang rỉ ra. Không những thế, nắm sát Kỳ Ân là Sherry cũng trong tình trạng bất tỉnh, tay chân đều bị trói bằng dây thừng.

- Kỳ Ân, Sherry! - Âu Dương Thiên Thiên khẽ lay thân thể của hai người, nhưng không có chút phản ứng nào cả.

Bất chợt, một giọng nói vang lên:

- Yên tâm đi, bọn chúng chưa chết đâu.

Âu Dương Thiên Thiên nhận ra âm giọng đó, cô ngước mặt lên, phát hiện Mary FirstFlo cũng đang ở đây. Bà ta đứng đối diện cô, ánh mắt kiêu ngạo nhìn từ trên cao xuống:

- Thân thủ không tồi, nhưng cũng chỉ là hai đứa con gái, căn bản không thể đấu lại đám vệ sĩ của ta. Thế mà vẫn mạo hiểm cứu người, đúng là không biết tự lượng sức.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, lấy lại bình tĩnh, cô chậm rãi lên tiếng:

- Bà cũng đang mạo hiểm đấy, dám bắt tôi ngay tại lãnh thổ của Bush.

Mary nghe thấy, nhếch môi nói:

- Có gì mà ta không dám chứ? Nơi đó suy cho cùng cũng chỉ là một ngôi nhà, mà ta... từ lâu đã không còn sợ ngôi nhà đó nữa rồi.

=====

Âu Dương Vô Thần tập hợp tất cả người hầu trong tòa biệt thự lại, anh đứng nơi chính giữa đại sảnh, giọng trầm trầm:

- Ta sẽ chỉ hỏi một lần, Âu Dương Thiên Thiên... đang ở đâu?

Đám người hầu nhìn nhau, từ quản gia đến kẻ làm vườn đều tỏ ra ngơ ngác, những nữ hầu cũng chỉ biết lắc đầu, đáp:

- Chúng tôi không biết, thưa thiếu gia.

"Pằng" - Một viên đạn bay ra khỏi nòng súng trên tay Âu Dương Vô Thần, ngay lập tức làm đám người hầu hoảng sợ quỳ xuống. Bọn họ run rẩy cúi đầu trước người đàn ông, lắp bắp gọi:

- Đại thiếu gia...

- Đại thiếu gia...

Âu Dương Vô Thần chớp ánh mắt lạnh lẽo của mình, đôi con ngươi âm u như mang màu sắc của địa ngục, tàn khốc và khát máu. Anh thẳng tay trừng trị tất cả những ai ở trong ngôi nhà này và không có ý định sẽ tha cho bất kì kẻ nào biết về Âu Dương Thiên Thiên mà không nói ra.

Phát súng của Âu Dương Vô Thần đã làm náo loạn cả ngôi nhà, hiển nhiên cũng kinh động đến lão gia chủ, khiến bà ấy phải xuất hiện. Nhìn viên đạn cắm vào sàn nhà, làm gạch đá nứt vỡ thành nhiều mảnh, bà nhíu mày hỏi:

- Elias, cháu đang làm cái gì vậy?

Âu Dương Vô Thần vứt chiếc túi xách của Âu Dương Thiên Thiên xuống đất, thấp giọng trả lời:

- Thiên Thiên đã biến mất ngay trong ngôi nhà này, vậy mà không một ai thấy cô ấy, bà nội nghĩ xem là cháu nên làm gì?

Lão gia chủ nhìn Âu Dương Vô Thần, lần đầu tiên thấy nét mặt anh nghiêm trọng đến đáng sợ như vậy, trong lòng cũng dâng lên chút sợ hãi. Bà quay qua nhìn người quản gia, nói:

- Đại sảnh là nơi dù thời gian nào cũng sẽ có người, tại sao không một ai thấy Âu Dương Thiên Thiên?

Người đàn ông cúi đầu, vội đáp:

- Thưa lão gia chủ, đúng là ở đại sảnh lúc nào cũng có người hầu, nhưng từ trưa nay phu nhân Mary đã điều một số người đến nông trại, nên trong nhà không còn bao nhiêu nữa. Công việc buổi chiều cũng rất bận rộn, chúng tôi phải chia nhau quán xuyến. Nếu nói thời gian Âu Dương tiểu thư đến thì trong đại sảnh chỉ có một số nữ hầu quản mà thôi, nhưng tôi không chắc chắn giữa chừng bọn họ có trốn việc hay không.

Âu Dương Vô Thần nghe xong, nhắm mắt hỏi:

- Nữ hầu... Những nữ hầu phục trách ở đại sảnh chiều hôm nay là ai?

Quản gia xoay lưng lại nhìn, rồi vươn tay chỉ về một đám nữ hầu dưới hàng cuối cùng, lắp bắp trả lời:

- Chính... chính là bọn họ.

Bấy giờ, Âu Dương Vô Thần mở mắt ra, bên trong đôi con ngươi đã phủ hoàn toàn một màu đen tà khí, anh bước tới trước một bước, những kẻ khác lập tức dạt ra, đến khi anh dừng chân trước mặt những nữ hầu được chỉ định.

Âu Dương Vô Thần rũ mắt nhìn bọn họ từ trên cao, giọng ảm chứa sự nguy hiểm:

- Trả lời!

Những nữ hầu cúi thấp đầu, thân thể không ngừng run rẩy, nhưng không ai trong họ dám nói gì.

"Pằng" - Ngay lập tức một tiếng súng nửa vang lên, thế nhưng lần này viên đạn không cắm xuống sàn nhà mà ghim thẳng vào chân của một nữ hầu.

- Aaaaaaaaaaaaaa - Những tiếng la hét vang lên, âm thanh náo loạn đan xen giữa nữ hầu bị trúng đạn và cả những người khác nữa.

Đến lão gia chủ cũng bị dọa cho đứng hình, bà không ngờ Âu Dương Vô Thần sẽ ra tay dứt khoát như thế, liền gọi lớn:

- Elias!!

Âu Dương Vô Thần ngược lại không mảy may chớp mắt lấy một cái, đôi mắt của anh nhìn thẳng vào đám người, gây nên một nỗi khiếp sợ vô hình, khiến bọn họ không ngừng run rẩy.

Nữ hầu bị trúng đạn kia đau đớn quằn quại trên nền nhà, cô ta vái dập trước người đàn ông, hoảng loạn nói:

- Đại thiếu gia, tôi không biết gì cả, tôi thật sự không biết gì cả, xin ngài hãy tha mạng, xin hãy tha mạng.

Khuôn mặt Âu Dương Vô Thần lãnh đạm không biến chuyển, lạnh lùng lên tiếng:

- Ta đã nói sẽ chỉ hỏi một lần duy nhất..... trả lời... hoặc chết!

Đám nữ hầu đã sợ đến mức khóc thành tiếng, bọn họ không ngừng cúi đầu trước Âu Dương Vô Thần, run lấy bấy trả lời:

- Đại thiếu gia... chúng tôi không thể nói... thật sự không thể nói... nếu nói chúng tôi sẽ chết... người nhà của chúng tôi cũng sẽ chết hết....

- Đại thiếu gia, xin hãy tha mạng...

Đứng trước những giọt nước mắt đau khổ và lời van xin tha thiết ấy, Âu Dương Vô Thần vẫn không lay động dù chỉ một chút, ánh mắt anh đen như vực, mặt lạnh như băng, cả người toát ra khí tức như quỷ tu la, giờ phút này, anh chính là hiện thân của Thần Chết, reo rắc bi thương tuyệt vọng.

Và rồi... "Pằng" - Một phát súng nữa vang lên, một thân thể gục xuống đất, máu chảy lênh láng....

- Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa - Tiếng hét đã trở nên kinh hoàng hơn bao giờ hết, một mạng người bị tước đoạt ngay trước ánh nhìn của tất cả, nỗi khiếp sợ thật sự tràn lan cả tòa biệt thự rộng lớn.

Âu Dương Vô Thần không dừng lại ở đó, anh di chuyển nòng súng đến nữ hầu tiếp theo, chậm rãi nói:

- Nếu như các người đã sợ kẻ đe dọa đó đến vậy, sợ hơn cả ta.... thì để ta cho các người đi trước một bước!

Lúc này, nữ hầu bên cạnh đã hoảng loạn đến mức không thể im lặng được nữa, cô ta ôm lấy đầu mình, trợn mắt hét lên:

- Aaaaa đại thiếu gia, tôi nói, tôi nói cho ngài, xin ngài đừng giết người nữa. Đó là phu nhân, là phu nhân Mary, bà ấy đã bắt cô gái đó đi.

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn sang cô ta, băng lãnh hỏi:

- Đi đâu?

Thân thể nữ hầu run rẩy dữ dội, đến hô hấp cũng trở nên gấp gáp, đáp:

- Tôi... tôi không biết, nhưng phu nhân đã nói với một người mặc đồ màu đen... là đem cô gái ấy đến nhà riêng. Tôi chỉ biết đến đó thôi, đại thiếu gia.

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần thu súng lại, không nói không rằng quay phắt người, nhanh chân rời khỏi ngôi biệt thự ấy như một cơn gió.

Lão gia chủ bị dọa một trận xanh mặt, bà ta nhìn sang người hầu đứng chờ mình từ nãy đến giờ, nói:

- Nhà riêng của Mary, có phải nơi đó...

Người đàn ông nuốt một ngụm nước bọt lấy hơi, gật đầu nhìn bà trả lời:

- Đúng vậy, lão gia chủ, đó là nơi duy nhất trong lãnh thổ chúng ta thuộc quyền kiểm soát riêng biệt của phu nhân Mary. Chúng ta không thể xâm phạm vào nhà riêng của phu nhân.

Nghe xong, người phụ nữ từ từ quay đầu nhìn đám người vẫn còn sợ hãi chưa dứt, trong đôi mắt phản chiếu hình ảnh nữ hầu nằm trên vũng máu đằng xa, bà lên tiếng:

- Liên lạc với Alex đi, nói với nó.... trở về ngay.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 856: Kẻ Không Được Yêu Thương

Mary FirstFlo đứng thẳng lưng, hai tay chấp ra sau, tư thế kiêu ngạo của quý tộc khiến bà không giống với những người phụ nữ bình thường. Hưởng mắt nhìn phía bầu trời xa xăm, bà ta vừa tận hưởng cảnh hoàng hôn xuống núi, vừa nói:

- Ta không biết người còn nhớ chỗ này hay không, nhưng người đã từng đến đây một lần rồi. Hình như lúc đó, cũng là vào một buổi chiều tà thế này.

Âu Dương Thiên Thiên vẫn ngồi im một chỗ, cô liếc mắt nhìn theo hướng của bà ta, bây giờ mới biết nơi mình đang ngồi thì ra là ở trên một ngọn đồi rất cao, phía trước còn đối diện với biển. Không... không phải biển, nó giống vực thẳm hơn. Cô có thể nhìn thấy cảnh mặt trời đi xuống nhưng không thể nhìn thấy được điểm kết thúc, vực thẳm này... chắc hẳn rất sâu.

Có lẽ bởi vì ngọn đồi này quá cao nên không khí cũng loãng hơn, lạnh hơn, gió liên tục thổi nhưng không mang theo mùi nước biển, mà mang theo những mùi hương kì lạ, có lẫn tạp chất nên cô không thể đoán ra được mùi nào nhất định.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, chậm rãi đáp:

- Làm sao tôi có thể quên được, nơi này... là do bà bắt ép tôi cùng mẹ đến mà.

Mary nhướn mày, tỏ vẻ bất ngờ với lời nói của cô:

- Người có trí nhớ tốt thật, ta thậm chí còn không nhớ lúc đó là ta dùng vũ lực ép các người đến đây nữa.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi chế giễu, nói tiếp:

- Tôi không những nhớ được điều đó, mà còn nhớ được những việc bà đã làm. Lúc ấy, bà đã khống chế mẹ tôi lại, cưỡng ép lấy máu của tôi. Nhưng có một chuyện tôi không hiểu, tại sao sau khi biết rõ tôi không phải con cháu của Bush, bà vẫn ra tay giết mẹ tôi?

Lần này, người phụ nữ quay đầu lại nhìn cô gái, lên tiếng:

- Xem ra... người đã biết rất nhiều chuyện.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, đối diện với ánh mắt của bà ta vẫn điềm nhiên đáp:

- Giống như bà nói đấy, tôi có một trí nhớ tốt. Mà người có trí nhớ tốt, so với người có trí nhớ không tốt.... đương nhiên khác nhau.

Âu Dương Thiên Thiên trước khi mất trí nhớ chỉ là một kẻ mù, nhìn không hiểu chuyện gì, nhưng sau khi có lại trí nhớ, mọi chuyện dường như đã thông suốt hết, xâu chuỗi chúng lại với nhau, rồi từ đó suy luận ra kết quả, đối với cô không có gì khó cả.

Mary FirstFlo cười nhạt, bà ta bước đến gần Âu Dương Thiên Thiên, giọng có chút thay đổi:

- Thật không nhìn ra đứa nhóc yếu đuối chỉ biết khóc lóc nhiều năm trước lại trở nên kiên cường tự tin như thế này. Biết ta ghét điều gì nhất ở người không, Âu Dương Thiên Thiên? Chính là người quá giống mẹ của người - Đường Nhược Vũ.

Vươn tay chạm vào mái tóc của cô, Mary di chuyển ngón tay của mình theo từng đường nét trên khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên, từ trán xuống mắt rồi vòng sang hai má:

- Người giống cô ta đến nỗi cả bản chất hồ ly tinh cũng là di truyền, quyến rũ đàn ông một cách lẳng lơ, thứ giống nòi hạ đẳng.

"Ủm" - Mary đột ngột bóp chặt khuôn cằm của Âu Dương Thiên Thiên, khiến cô phải kêu lên. Bắt lấy cánh tay của bà ta, cô ghì chặt lên tiếng:

- Cái gì mà hồ ly tinh, cái gì mà quyến rũ đàn ông? Mẹ tôi chưa bao giờ làm chuyện đó, tôi cũng không.

Mary nghiêng rằng, độc ác dùng sức như muốn bóp nát khuôn cằm của Âu Dương Thiên Thiên:

- Hai mươi lăm năm trước, là Đường Nhược Vũ quyến rũ chồng ta, hai mươi lăm năm sau, người quyến rũ con trai ta, còn dám xảo biện bản thân không có?

Âu Dương Thiên Thiên không chịu được cơn đau, cô dùng hết sức hất mạnh tay người phụ nữ ra, nhả mặt trả lời:

- Tôi biết bà từng nghi ngờ mẹ tôi có quan hệ mờ ám với Alex Bush, nhưng bà ấy không có. Và sự thật cũng đã được bà đích thân chứng minh, tôi không phải con gái ông ấy. Còn...

- Nhưng Alex đã yêu cô ta, anh ấy đã yêu Đường Nhược Vũ. - Mary cắt ngang lời phản bác của Âu Dương Thiên Thiên, bà ta dường như đang tức giận, gầm lên một tiếng dữ dội.

- Đường Nhược Vũ có được tình yêu của anh ấy, còn ta thì không. Mặc dù ta chiếm được thân xác của Alex, chiếm được vị trí đứng bên cạnh anh ấy, nhưng ta mãi mãi không có được trái tim người đàn ông đó. Còn mẹ của

người? Cô ta căn bản không yêu Alex, ta biết, nhưng tại sao.... lại có thể có được sự bảo vệ từ anh ấy?

- Alex cũng biết rõ điều đó, nhưng vẫn không ngừng yêu Đường Nhược Vũ, hết lần này đến lần khác bảo vệ cô ta. Anh ấy cưới ta là để củng cố quyền thừa kế của mình, nhưng rồi lại dùng quyền lực của ta để bảo vệ cho người phụ nữ không hề yêu mình. Thậm chí đến con trai trưởng của bản thân, Alex cũng không hề ngần ngại sử dụng nó cho mục đích bảo vệ đứa con của Đường Nhược Vũ, chính là người.

Mary chỉ thẳng tay vào mặt Âu Dương Thiên Thiên, trừng mắt nói:

- Chính là vì người - Âu Dương Thiên Thiên.

"..."

Âu Dương Thiên Thiên đối diện với sự khẳng định của bà ta, sốc đến nỗi không nói nên lời. Cô bất động ngồi im một chỗ, ánh mắt cứng đờ nhìn Mary FirstFlo, cả đại não dường như đều ngừng hoạt động, không gian xung quanh phút chốc rơi vào tĩnh lặng. Cô mấp máy môi nhìn người phụ nữ, âm thanh trong cổ họng như bị chặn lại, thật lâu sau mới lên tiếng:

- Cái... bà nói cái gì?

Mary nở nụ cười có chút điên dại, trả lời ánh mắt cuồng dã:

- Ta căm ghét Đường Nhược Vũ, căm ghét người phụ nữ có thể chiếm được trái tim của Alex Bush, ta căm hận đến mức muốn giết chết cả cô ta và người. Nhưng cô ta đã không cho ta làm được điều đó. Đường Nhược Vũ rất ranh mãnh, cô ta đã dùng Elias để bảo vệ người, khiến ta không thể đụng vào. Người nghĩ tại vì sao Elias có thể trở thành Âu Dương Vô Thần? Người nghĩ tại sao một gia tộc nhỏ nhoi ở Trung Quốc lại có thể thu nhận đứa trẻ mang quyền thừa kế của gia tộc lớn hơn gấp trăm lần làm con nuôi?

Đó là bởi vì mẹ của người, Đường Nhược Vũ rất ranh mãnh, cô ta đã dùng Elias để bảo vệ người, khiến ta không thể đụng vào.

- Gia tộc Bush có một luật lệ, chính là không ai được động đến người có mối quan hệ mật thiết với tất cả các thành viên trong gia tộc. Đường Nhược Vũ đã lợi dụng điều đó, đến cầu xin Alex, bảo anh ấy hãy giúp cô ta. Và ta không thể ngờ được... anh ấy lại đồng ý. Alex đã dùng con trai ruột của mình.... để bảo vệ đứa con của người phụ nữ anh ấy yêu, cũng là xây dựng một tấm khiên chắc chắn mà ta không bao giờ được phép động vào.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 857: Kẻ Đáng Thương

Mary FirstFlo siết chặt tay, thân thể có chút run lên. Cho đến bây giờ bà vẫn nhớ như in ngày hôm đó, cái ngày mà bà bắt gặp Alex Bush và Đường Nhược Vũ nói chuyện với nhau trong hoa viên, kí ức đó chỉ như mới vừa hôm qua mà thôi....

Quay ngược thời gian trở về kí ức của Mary FirstFlo,

Đường Nhược Vũ đứng nhìn những bông hoa đang khoe mình dưới ánh nắng, thế nhưng đôi mắt cô lại không thể hiện niềm vui, ngược lại mang nét buồn rầu như ẩn chứa nỗi tâm sự không thể diễn tả.

Alex Bush đứng bên cạnh, chậm rãi lên tiếng:

- Ta đồng ý với cô, khi nào Âu Dương Chấn Đông đến mở lời, ta sẽ giúp đỡ ông ta, thuận lợi nhận Elias làm con nuôi.

Đường Nhược Vũ rũ mắt, nhẹ nhàng đáp:

- Cảm ơn.

Dừng một chút, cô mắt lên, quay sang nhìn người đàn ông, hỏi:

- Tại sao anh không hỏi lí do tôi làm như vậy?

Phong thái Alex vẫn điềm tĩnh như bình thường, từ tốn trả lời:

- Nếu đã đến nhờ sự giúp đỡ của ta, có lẽ chuyện này rất nghiêm trọng. Hơn nữa, ta cũng mong có thể...

- Alex! - Đường Nhược Vũ đột ngột cắt ngang lời nói của người đàn ông, dường như cô biết rõ anh định nói gì, nhưng lại không muốn nghe.

Alex Bush quay sang nhìn Đường Nhược Vũ, mắt hai người chạm nhau, giờ phút này họ như có thể nhìn thấy chính mình trong đối phương. Lần đầu tiên, chỉ duy hình bóng của anh hiện hữu trong đôi con ngươi trong suốt ấy của cô, không phải Cadira, cũng không phải bất kì ai, mà chính là một mình anh, duy nhất anh.

Đường Nhược Vũ đối diện với ánh mắt thâm tình ấy, lần đầu tiên không trốn tránh, cô nói:

- Alex, cả đời tôi chưa từng nợ ai bao giờ, nhưng tôi lại nợ anh quá nhiều, đến bây giờ không biết làm cách nào để đền đáp. Tôi hiểu những việc anh làm, cũng biết tình cảm của anh, nhưng mà... tôi xin lỗi. Nếu như có kiếp sau, tôi nguyện dùng cả bản thân mình... trả lại cho anh.

- Hãy sống thật tốt.

Nói xong, Đường Nhược Vũ quay người lại, nhắc chân bước đi. Alex đứng nhìn theo phía sau, khoảnh khắc đó anh thật sự rất muốn vươn tay ra bắt lấy cô gái, ôm thật chặt vào lòng, không cho cô rời xa mình. Anh muốn ở bên cạnh cô ấy, muốn cô ấy trở thành người phụ nữ của mình, nhưng mà... so với điều đó, anh càng mong cô được sống theo ý mình muốn, sống trong vui vẻ...

Người đàn ông đã suy nghĩ đơn giản như vậy, nhưng anh đâu nào biết đó lại chính là lần cuối cùng, anh nhìn thấy Đường Nhược Vũ trước khi cô hoàn toàn biến mất...

.....

Âu Dương Thiên Thiên không ngờ đến giữa Đường Nhược Vũ và Alex Bush lại có một đoạn quan hệ như vậy, điều này không nằm trong kí ức của cô, cũng không ai kể cho cô nghe cả. Không một ai biết về mối quan hệ của họ, trừ những người trong cuộc.

- Thế nên... bà mới âm thầm đẩy Nhị tiểu thư vào chỗ chết? - Một giọng nói bất ngờ vang lên, khiến cả Âu Dương Thiên Thiên và Mary FirstFlo cùng quay sang nhìn.

Kỳ Ân và Sherry đã tỉnh dậy, hai người cố gượng thân thể ngồi lên, nhìn Mary FirstFlo với ánh mắt cảnh giác. Nuốt một ngụm nước bọt, Kỳ Ân chậm rãi nói tiếp:

- Những sát thủ, ám vệ, đều là do bà phái tới, không những để điều tra Nhị tiểu thư mà còn muốn giết cô ấy. Cả lần chúng tôi bị bắt vứt vào hang ổ của Mafia, người đứng đằng sau cũng chính là bà. Bà muốn mượn tay đám người đó... để giết Nhị tiểu thư.

Chính bởi vì không thể động tay trực tiếp nên Mary mới thông qua những kẻ thù bên ngoài của Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần để giết cả hai người, đương nhiên, trọng tâm vẫn nhắm vào Âu Dương Thiên Thiên, điều đó quá rõ ràng.

Âu Dương Thiên Thiên hết sức kinh ngạc trước lời giải thích của Kỳ Ân, vậy hóa ra... lần đó chị ấy đã biết Mary là kẻ đứng sau đẩy cô vào chỗ chết? Nhưng mà... lúc đó thậm chí cô còn chưa biết đến quá khứ của mình và Đường Nhược Vũ, Mary đã muốn giết cô từ lâu như vậy rồi ư?

Trước sự khẳng định của Kỳ Ân, Mary FirstFlo không phủ nhận, ngược lại đáp:

- Đúng vậy, tất cả là do ta làm, sát thủ cũng là do ta thuê, ám vệ là do ta phái đến, ta muốn giết Âu Dương Thiên Thiên, đã muốn giết từ mười lăm năm trước rồi!

- Những ngày đầu khi Elias được nhận làm con nuôi của Âu Dương gia, ta đã tức giận đến phát điên lên, ta không thể động đến đứa bé đó nếu nó được sự đảm bảo từ một người thừa kế. Ta căm ghét, ta oán hận, nhưng rồi ông trời đã ban cho ta một món quà khác để xoa dịu điều ấy, chính là Sym. Khi ta biết được trong người ta đã mang một mầm giống của Bush, người không biết ta vui như thế nào đâu. Ta thậm chí đã bỏ qua những nỗi căm ghét với người để hạnh phúc sinh ra thằng bé, đứa con của ta và Alex. Khoảng thời gian đó, người hoàn toàn biết mất khỏi tâm trí ta, ta gần như đã quên mất người và sống một cách bình thường. Nhưng rồi mười lăm năm sau, khi người xuất hiện bên cạnh Elias, khi người lại đến đây và làm náo loạn cuộc sống của ta một lần nữa, đặc biệt khi người tiếp cận Sym của ta, ta không thể đứng im được nữa.

- Ta là mẹ của Sym, con trai của ta như thế nào ta là người rõ nhất, cách nó kể cho ta nghe về người, cách nó nhìn người, những lời nó nói và những hành động nó làm, ta biết nó có hứng thú với người, nhưng ta sẽ không để người được như ý đâu. Đường Nhược Vũ đã cướp người đàn ông mà ta yêu thương, bây giờ ta sẽ không để người làm điều tương tự, cướp mất Sym của ta. Ta cũng... tuyệt đối không để Sym trở thành một Alex thứ hai, vì yêu thích một đứa con gái mà làm trái lời của ta. Thằng bé phải làm người thừa kế, người không được cản đường của nó, Âu Dương Thiên Thiên.

Vươn tay đến nắm lấy cổ áo Âu Dương Thiên Thiên, Mary đọc ác ra lệnh:

- Đó cũng là lí do khiến ta thay đổi quyết định, ta sẽ không để người sống nữa, người phải chết.

Âu Dương Thiên Thiên đối mắt với Mary FirstFlo, cô đột nhiên im lặng vài giây rồi lên tiếng:

- Đáng thương thật.

- Cái gì? - Người phụ nữ không hiểu Âu Dương Thiên Thiên nói gì, cau mày hỏi.

Cô mím môi, thản nhiên trả lời:

- Bà thật đáng thương Mary, cả con trai của bà, Sym cũng đáng thương y như vậy. Bà luôn nghĩ mọi thứ phải là của mình, nhưng bà không hiểu một đạo lý, đã không phải là đồ của mình, thì mãi mãi cũng không chiếm được.

- Tôi luôn tự hỏi, tại sao những ân oán chưa thể giải quyết giữa bà và mẹ tôi lại liên quan đến tôi, tôi đâu phải người nhận được tình yêu của Alex Bush, cũng không phải người được ông ấy quan tâm, nhưng tôi lại là thứ để bà trút hết mọi oán hận vào người. Bà không nhận ra sao Mary? Bà thực chất là một kẻ đổ kị, bà đổ kị với tình yêu mà Alex Bush dành cho Đường Nhược Vũ. Bà luôn nghĩ rằng bà hơn người khác, nên cho rằng người gặp người thích, ai thấy cũng phải yêu bà, khi một kẻ nào đó đi ngược lại với lý lẽ của bà, thì bà tức giận, oán trách họ. Bà đem nỗi căm hận một người vấy lên một kẻ ngoài cuộc, ép bức họ đến con đường cùng. Chỉ tiếc là mẹ tôi đã chết quá sớm, lòng hận thù không được giải tỏa nên sự căm hận ấy lại hiển nhiên đổ hết lên đầu tôi.

- Mary FirstFlo, tình yêu của bà là vũng lầy cực đoan, bà chỉ muốn khống chế và áp đặt người khác, bà thực chất chỉ yêu bản thân mình mà thôi. Một kẻ ích kỉ, thật đáng thương.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 858: MạO HiếM

Bàn tay người phụ nữ đang nắm cổ áo Âu Dương Thiên Thiên chặt siết mạnh, lực đạo lớn đến nỗi gân xanh đều nổi rõ lên, cho thấy Mary FirstFlo đang chịu một kích thích cực kì mạnh. Nhận ra điều đó, Kỳ Ân và Sherry đều tỏ ra lo lắng cho Âu Dương Thiên Thiên, liền nhỏ giọng khuyên nhủ:

- Nhị tiểu thư, dừng lại đi... đừng nói nữa...

Âu Dương Thiên Thiên không có ý định dừng lại, tiếp tục nói thật rõ ràng:

- Còn Sym, đứa con trai yêu quý của bà, tôi chỉ gặp cậu ta vài lần, căn bản không có bất kì cảm xúc nào, càng chưa từng nghĩ đến việc vượt quá giới hạn. Mặc dù vậy, tôi vẫn có thể nhìn ra anh ta khác hoàn toàn với bà, hoặc có thể nói là đối lập. Trong con người anh ta, mang một loại năng lượng tích cực, anh ta rất nhiệt tình, rất hiền lành, rất thật thà, quá trái ngược khi có một người mẹ đầy tham vọng và mưu mô. Tôi đoán bà rất muốn anh ta vượt qua Âu Dương Vô Thần, trở thành người thừa kế nhưng mà... anh ta lại không hề hứng thú với điều đó, thậm chí là không thích. Anh ta căn bản là một người muốn sống bình thường, không muốn tranh giành với ai.

- Sym giống như một đứa con của ánh sáng, nhưng nghiệt ngã là lại được sinh ra trong một gia đình không trọn vẹn và có một người mẹ thuộc về bóng tối. Chính vì sống như thế, mà anh ta không bao giờ được là chính mình, không bao giờ được tiếp xúc với người chân thành, thật lòng. Đến cả

việc anh ta không dám cãi lại lời của bà thì tôi đã biết, bà khống chế toàn bộ con người ấy, bắt ép phải đi theo con đường mà bà đã chọn. Tôi cảm thấy Sym không giống con trai bà, anh ta giống như một loại thú cưng thì đúng hơn, được nhốt trong một cái lồng hoa lệ của Bush, và bị rút mòn ánh sáng bởi bà. Đáng tiếc Mary, không phải như bà nghĩ rồi, tôi không thích Sym, tôi thương hại anh ta!

- Câm miệng!!!! - Mary FirstFlo lần này như phát tiết, bà ta vung vào mặt Âu Dương Thiên Thiên một cái tát thật mạnh, sau đó đẩy cô ngã xuống đất.

Khuôn mặt méo mó một cách đáng sợ, bà ta dùng chân liên tục đá vào người cô gái, vừa quát lớn:

- Câm miệng, người biết gì mà nói. Ta không đổ kị, ta không áp đặt, ta là quý tộc, ta sinh ra được định sẵn khác các người, chính người và Đường Nhược Vũ mới là kẻ có lỗi, ta không làm sai, không làm điều gì sai!!!

Mary FirstFlo mang giày cao gót, vì vậy khi dùng mũi chân đá vào người Âu Dương Thiên Thiên, sức lực mạnh mẽ như tăng lên gấp nhiều lần, khiến mỗi cú đá đều đau đến thấu xương. Đến người học võ còn không chịu được loại vũ khí ấy thì một thân thể bình thường yếu ớt như Âu Dương Thiên Thiên làm sao chịu đựng nổi? Cô nhanh chóng bị đánh đến bật máu, nhưng lại cắn răng không phát thành tiếng, chỉ dùng hai tay ôm chặt bụng lại, che chở cho một sinh mạng khác trong cơ thể mình.

Cô biết cô hành động thiếu suy nghĩ rồi, những lời cô nói dù đúng sự thật nhưng nó đã kích thích sự hung bạo của Mary, khiến bà ta phát điên. Nhưng mà... cô không thể kiềm chế được, bà ta là một kẻ độc đoán, những người dù không liên quan đến rồi cũng bị tính cách đó áp chế, đổ lỗi giống như chính bản thân cô vậy. Âu Dương Thiên Thiên làm gì có lỗi trong chuyện này chứ, cô ấy là người vô tội!

Kỳ Ân và Sherry nhìn Âu Dương Thiên Thiên bị đánh đến tái xanh mặt mày, cả hai cùng muốn lao lên để che chắn cho cô nhưng bị những ám vệ khác giữ lại, không thể làm được gì ngoài việc bất lực gào thét:

- Dừng lại, dừng lại đi!

- Đừng đánh cô ấy nữa, dừng lại. Dừng lại!!!

Âu Dương Thiên Thiên trúng một cú đá vào ngực, cô lập tức phun ra một búng máu, đỏ mặt ho sặc sụa. Cảm giác như lồng ngực vừa bị một cây búa lớn đập vào vậy, xương cốt đều vỡ vụn thành từng mảnh, đau buốt đến toàn thân. Cô không thể chịu nổi nữa rồi, cô phải xin lỗi và cầu xin bà ta dừng lại, nếu không... đứa con trong bụng cô sẽ...

- Dừng tay! - Đúng lúc này, một âm giọng to lớn vang lên, làm ngưng đọng thời gian và không gian, khiến toàn bộ những người có mặt tại đó đều dừng hành động của mình lại.

Kỳ Ân và Sherry đồng loạt quay đầu nhìn lại, nhận ra giọng nói đó, cả hai không hẹn mà cùng lẩm bẩm:

- Cậu chủ.

Âu Dương Vô Thần lặng lẽ bước ra từ trong những tán cây đen tối, sự xuất hiện của anh làm đám người liên tưởng đến hình ảnh một con báo đen đi ra từ hang động âm u, mang theo sát khí có sức nặng nề khiến người khác phải dè chừng. Âu Dương Vô Thần dừng lại một khoảng, anh hướng mắt về phía người phụ nữ đang đứng đằng xa, lên tiếng:

- Mary, bà điên rồi phải không? Dám động vào người phụ nữ của tôi.

Mary FirstFlo bấy giờ mới chịu dừng lại, khuôn mặt cũng thu dần sự đáng sợ, nhưng bà ta không thu chân về, ngược lại để nó lên ngực Âu Dương Thiên Thiên đang thở dốc, trả lời:

- À... ta chỉ đang dạy lại một con chó cả gan dám cắn ta mà thôi, nhưng hình như ta quên mất... chủ nhân của nó là ai.

"Roạt" - Nhanh như cắt giường khẩu súng về phía người phụ nữ, Âu Dương Vô Thần trầm giọng cảnh cáo:

- Bà đang đùa giỡn một cách mạo hiểm đấy, Mary. Đừng động vào cô ấy... một lần nữa.

Mary FirstFlo chợt bật cười, trong không gian bủa vây bởi màn đêm đang chìm dần xuống, nụ cười ấy càng trở nên quái dị. Nghiêng đầu nhìn về phía anh, ánh mắt Mary lóe sáng:

- Người mới là kẻ đang mạo hiểm, Elias. Dám đơn thân độc mã bước vào địa phận của ta, người không nghĩ rằng... mình có thể đi vào mà không có cửa đi ra hay sao?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 859: Lựa Chọn

Mary nhếch môi, khóe miệng biểu đạt sự khinh bỉ, dưới màn đêm, bà ta trông như một con quạ đen kiêu ngạo, vừa thâm hiểm khó đoán, vừa âm u đáng sợ.

Dùng thêm sức vào đôi chân của mình, Mary khiến gót giày đâm vào ngực Âu Dương Thiên Thiên sâu hơn, nỗi đau xuyên qua cả chiếc áo mỏng manh, chạm vào da thịt bật máu, khiến cô phải đau đớn kêu lên. Nhìn về phía người đàn ông đang giương súng kia, Mary nở nụ cười thách thức.

Âu Dương Vô Thần không thể chịu được điều đó, cuối cùng cũng phải đầu hàng. Anh buông tay, khẩu súng rơi tự do xuống đất, bước tới một bước, anh lên tiếng:

- Rốt cuộc bà muốn gì?

Người phụ nữ nhướn mày, thản nhiên đáp:

- Muốn gì sao? Điều ta muốn... ta nghĩ con hiểu rõ chứ?

Âu Dương Vô Thần mím môi, anh im lặng tầm vài giây rồi trả lời:

- Bà muốn quyền thừa kế đúng chứ? Được, tôi cho bà. Tôi sẽ rút lui, không cạnh tranh nữa. Tôi sẽ để Sym thuận lợi có được quyền thừa kế mà không gặp chút trở ngại nào.

Mary cười nham hiểm, bấy giờ mới chịu thu chân về. Bà ta quay hẳn người sang nhìn Âu Dương Vô Thần, nói:

- Nếu như đã dễ dàng từ bỏ như vậy, ta nghĩ điều kiện của con là muốn ta thả con nhóc này ra phải không? Nhưng làm sao đây... ta lại không muốn.

Ấn đường Âu Dương Vô Thần cau chặt lại, anh nhéo mắt, quát khê:

- Mary!

- Quyền thừa kế ta có thể cạnh tranh một cách công bằng, hưởng hồ bấy giờ hậu thuẫn của con đã yếu đi nhiều, thế lực của ta lại ngày càng vững chắc, ta tự tin Sym có thể dễ dàng nắm chắc chiếc ghế đó, vậy thì còn cần con nhường nữa làm gì? - Gần như ngay lập tức, người phụ nữ danh thếp đáp trả.

Quả thực bây giờ Âu Dương Vô Thần đã không còn khó đối phó như trước nữa, kể từ sau khi hôn ước với nhà Weithermer bị hủy bỏ, trở ngại dường như đã giảm bớt đi một nửa, với tình hình hiện tại, anh không còn là đối thủ ngang hàng của Sym nữa rồi.

Âu Dương Vô Thần siết tay, nghiêng răng nói:

- Bà có biết Thiên Thiên có thân phận như thế nào hay không? Cô ấy là người mang dòng máu của người đứng đầu Rostchild, bà dám động vào cô ấy, chính là đụng chạm đến gia tộc lớn nhất thế giới ngầm.

Trước lời hù dọa của anh, Mary vẫn tỏ ra điềm nhiên, bình tĩnh trả lời:

- Elias, ta nghĩ con đã biết rõ Rostchild là một gia tộc như thế nào rồi chứ? Âu Dương Thiên Thiên chỉ là một đứa con gái, nó vốn dĩ là một vết dơ của gia tộc quyền lực đó, con nghĩ họ sẽ vì nó mà đối đầu với ta hay sao? Dám mang cô ta đến đây, ta đương nhiên đã suy tính kĩ càng. Đừng mang thứ ấy ra hù dọa ta, Elias, nhất là khi ta vẫn còn là nữ phu nhân

quyền lực của gia tộc Bush. Dù thật sự Rostchild có khai chiến, ta cũng sẽ kéo theo cả gia tộc của con đi cùng.

Bàn tay của Âu Dương Vô Thần sớm đã cuộn tròn thành nắm đấm giận dữ, nhưng anh phải cố kiềm nén cảm xúc trong lòng, không cho phép bản thân manh động lúc này. Nhắm mắt lại, anh nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi lên tiếng:

- Rốt cuộc phải làm gì bà mới chịu thả cô ấy? Nói đi, tôi sẽ đáp ứng tất cả.

Mary FirstFlo bước đến trước mặt Âu Dương Vô Thần, nhếch môi hỏi:

- Elias, chẳng lẽ con không biết tùy tiện đặt lời hứa với người khác là rất nguy hiểm sao? Con có thể không trả giá nổi đâu.

Người đàn ông mở mắt ra, đôi con ngươi nhìn thẳng Mary, quả quyết đáp:

- Bà ép tôi phải làm như thế mà. Đừng tỏ vẻ một người tử tế nữa, ra điều kiện đi.

Mary mím môi, ánh mắt lóe sáng sự sắc bén, lúc này, trong đầu bà ta chợt hiện lên một suy nghĩ. Nếu như Âu Dương Vô Thần hoàn toàn biến mất.... thì có phải mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn?

- Vậy... nếu như ta muốn con tự kết liễu chính mình thì sao? - Mary đọc ác lên tiếng.

- Không! - Ngay sau lời nói đó, một tiếng hét dữ dội vang lên. Âu Dương Thiên Thiên đằng sau gượng người ngồi dậy, cương cổ nói thật lớn:

- A Thần, nếu anh dám đồng ý, em sẽ hận anh suốt đời.

Người phụ nữ bỏ ngoài tai những lời nhạt nhẽo ấy, tiếp tục nói:

- Đằng sau ta là một vực thẳm rất sâu, ở bên dưới có thể là nơi sinh sống của bgwbfx loài động vật hoang dã nào đó mà thế giới chưa phát hiện ra, hoặc cũng có thể là một vũng lầy, ta không biết. Nếu con tự nguyện nhảy xuống đó, ta sẽ tha cho Âu Dương Thiên Thiên một con đường sống. Một mạng đổi một mạng, rất công bằng phải không?

Âu Dương Vô Thần chớp mắt nhìn Mary, cẩn trọng hỏi:

- Làm sao tôi biết được bà có giữ lời hay không?

Mary nhún vai, bày ra vẻ không quan tâm:

- Giờ điều đó quan trọng sao? Ở đây ta mới là người có quyền, con chỉ có thể lựa chọn, một là chết, hai là Âu Dương Thiên Thiên chết.

Dừng một chút, bà nhướn mày thách thức:

- Thế nào? Không dám? Sợ chết à?

Âu Dương Vô Thần nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt cương nghị trả lời:

- Được, tôi làm.

- A Thần! / - Cậu chủ! - Hai âm thanh cùng lúc vang lên, phát ra từ phía Âu Dương Thiên Thiên và hai người con gái kia. Đường như bọn họ rất sung sướng trước lời đồng ý của Âu Dương Vô Thần.

Sao anh ấy có thể đồng ý với yêu cầu đó chứ? Mary FirstFlo là hạng người nào? Anh thật sự tin bà ta sẽ tha mạng cho bọn họ sao?

Âu Dương Vô Thần dời tầm mắt nhìn về cô gái phía sau người phụ nữ, anh lướt qua người bà ta, đi đến gần Âu Dương Thiên Thiên, quỳ xuống trước mặt cô.

Đôi mắt Âu Dương Thiên Thiên mở lớn nhìn theo hành động của anh, hơi thở trong người như ngưng trệ, cảm giác bây giờ đau đớn đều tan biến, trong cơ thể trống rỗng, không cảm nhận được gì cả.

- A Thần... - Khẽ gọi tên người đàn ông, Âu Dương Thiên Thiên vô thức lắc đầu.

Nắm lấy bàn tay cô, Âu Dương Vô Thần nở nụ cười dịu dàng, nói:

- Thiên Thiên, đừng sợ, em sẽ không sao đâu.

Hai chữ "đừng sợ" vang lên, kí ức trong đầu Âu Dương Thiên Thiên như ùa về, lúc trước cũng có một người từng ôn nhu nói với cô như vậy, nhưng rồi sau đó... cô ấy đã không bao giờ nói được nữa.

"Tách" - Một giọt nước mắt bỗng rơi xuống, Âu Dương Thiên Thiên bấu lấy cánh tay người đàn ông, giọng khàn đặc:

- Đừng... đừng mà, em xin anh A Thần, đừng làm như vậy... Còn có cách khác, nhất định còn có cách khác mà, chúng ta sẽ cùng đi, có được không....

Âu Dương Thiên Thiên bật khóc nức nở, cô òa lên như một đứa trẻ, dùng hai tay bấu víu Âu Dương Vô Thần, liên tục cầu xin:

- Đừng bỏ lại em... em sẽ không sống nổi mất.... em xin anh... đừng đi...

Âu Dương Vô Thần đau lòng nhìn Âu Dương Thiên Thiên rơi nước mắt, anh ôm chặt cô vào lòng, cố kiềm nén những giọt lệ của chính mình.

- Không phải anh đã hứa.... sẽ cùng em....đi xem lễ hội mùa xuân sao? Không phải... anh đã nói sẽ ở bên cạnh em... không bao giờ... đi nữa sao? Đừng thất hứa có được không? Hãy giữ lời đi mà... hãy giữ lời đi.... A Thần.... - Âu Dương Thiên Thiên vừa ôm người đàn ông vừa khóc, không ngừng cầu xin anh.

Âu Dương Vô Thần chậm rãi đưa tay lên xoa đầu cô, anh cắn răng, bật thốt từng chữ:

- Thiên Thiên.... anh yêu em...

Dứt lời, anh buông lỏng tay, nhìn khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên tràn đầy nước mắt, nhẹ hướng người về trước, đặt lên trán cô một nụ hôn, cùng với đó là lời thì thầm: "Anh xin lỗi."

Anh xin lỗi.... vì đã không giữ đúng lời hứa... để lại em một mình

Xin lỗi em... vì đã không chăm sóc tốt cho bản thân... không thể cùng em đến cùng trời cuối đất...

Anh xin lỗi....

Âu Dương Thiên Thiên run rẩy nhận lấy nụ hôn từ biệt, vừa xong, hơi ấm trong vòng tay cô chợt biến mất, thân thể Âu Dương Vô Thần cũng đột ngột rời khỏi. Lê thân thể về phía anh, Âu Dương Thiên Thiên hét lớn:

- Làm ơn đừng, đừng mà... đừng mà.....

Từ phía sau, đám người áo đen ngay lập tức bắt lấy Âu Dương Thiên Thiên, cố gắng khống chế không cho cô lao lên. Hai tay Âu Dương Thiên Thiên đập xuống đất, cả thân thể đều bị người khác giữ chặt, nhưng cô vẫn cố chấp bò về phía Âu Dương Vô Thần, gào thét không ngớt.

Mary FirstFlo đứng nhìn một màn này, nuốt không trôi trước tình cảm bi lụy của Âu Dương Thiên Thiên. Bà ta liếc mắt về phía một tên sát thủ, ngầm ra ám hiệu.

Âu Dương Vô Thần đã đứng trước bờ vực, thế nhưng những tiếng khóc thét phía sau lại níu chân anh. Quay đầu nhìn lại, Âu Dương Thiên Thiên vẫn khóc như mưa, liên tục la lớn:

- Đứng... A Thần... đứng..... em xin cầu xin anh... đứng....đứng...

Ngay lúc đó, một bóng đen chợt vút ngang qua, động vào thân thể Âu Dương Vô Thần, lập tức làm anh mất thăng bằng. Âu Dương Thiên Thiên mắt mở to, đôi con ngươi trong suốt phản chiếu hình ảnh người đàn ông ngã dần về phía sau, cuối cùng... rơi xuống vực thẳm... biến mất...

- Khôngggggg!

Bàn tay của cô cuối cùng cũng không vươn được đến chỗ của anh, không nắm được anh...

- Aaaaaaaaa Vô Thần.... Vô Thần....

- Aaaaaaaaa.....

Tiếng gào thét vang lên trong đêm đen, tạo nên một âm thanh bi thương thấu trời, cô gái ấy... ngày hôm nay đã nhận một nỗi đau đớn tuyệt vọng mà không ai có thể hiểu được....

"Khục khục" - Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên ho dữ dội, thân thể vô lực ngã rầm xuống đất. Trước khi hoàn toàn bất tỉnh, trước mắt cô hiện lên nhiều màu sắc lập lòe sặc sỡ, và âm thanh duy nhất cô còn nghe thấy là tiếng khóc gầm của Kỳ Ân và Sherry... hòa cùng với tiếng pháo nổ.

Hi, chào mọi người, hôm nay Tiêu lại ngồi lên đăng truyện đây. Bảo chap ngày hôm nay xong, phải đến ngày 1/8 Tiêu mới comeback lại nha, cùng với đó là những chương gần cuối của truyện này, và một thông tin vui nữa, chính là ngày hôm đó Tiêu sẽ đăng tải truyện mới lên. Câu chuyện riêng về Tiêu Tử Du, và cũng là bộ truyện cuối cùng trong chuỗi Hào môn của Tiêu. Cốt truyện hấp dẫn không kém, hứa hẹn sẽ làm các bạn thích thú ngay từ những chap đầu tiên. Cùng chờ đón nhé.

*Mọi người có muốn đoán xem tình tiết tiếp theo như thế nào không? Và có lẽ cái kết mà Tiêu viết sẽ không làm hài lòng các bạn đấy ^^

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 860: Thân Phận (1)

Lễ hội mùa xuân đã bắt đầu, những tia pháo hoa bay lên trời, bung tỏa tuyệt đẹp trong màn đêm, người dân đổ xô ra đường, cùng nhau ngắm nhìn khoảnh khắc lung linh hiếm có. Trái ngược với bầu không khí ấm áp vui vẻ, ở một nơi khác, có những người đang phải trải qua giây phút đau khổ của cuộc đời mình.

Âu Dương Thiên Thiên đã không thể gắng gượng được nhiều, cộng thêm quá sốc mà thổ huyết, cuối cùng ngất đi. Lúc này, một tên áo đen chột tiến về phía Mary, nói:

- Phu nhân, ám vệ thông báo, có người đã xâm nhập vào lãnh thổ của chúng ta. Hình như là người của gia chủ.

Mary nghe thấy, im lặng vài giây sau rồi lên tiếng:

- Mang bọn chúng nhốt vào tầng hầm, canh gác thật cẩn thận. Đợi ta giải quyết xong với Alex, sẽ trực tiếp đến tiễn bọn chúng!

Dứt lời, bà ta xoay người rời đi, đám sát thủ còn lại nhanh chóng làm theo mệnh lệnh, đánh ngất Kỳ Ân cùng Sherry rồi biến mất.

=====

Quay lại với những diễn biến tại gia tộc Rostchild, Mã Nhược Anh đã bị nhốt lại hai ngày, những người đứng đầu mười ghế ngồi tối cao một lần nữa

tự hợp, quyết tâm bắt Cadira phải phán tội và giết chết cô.

Ngồi trên chiếc ghế số một, Cadira dùng khí thế của mình đàn áp ham muốn của những người đó, ông nghiêm mặt, lên tiếng:

- Đủ rồi, các người ngoài ý nghĩ muốn giết người ra thì còn cái gì khác nữa không?

- Nhưng gia chủ, đứa con gái ấy đã có ý định ra tay với ngài, chúng ta không thể để yên được. - Người đàn ông an tọa nơi chiếc ghế số bốn đáp.

Nghe thế, đám người thay phiên nhau nói tiếp:

- Đúng vậy gia chủ, một đứa con gái lại dám đột nhập vào đây, còn ngang nhiên dùng vũ khí đe dọa, ngài mau ra lệnh xử tử nó đi.

- Không những vậy, nó còn giết chết và cải trang thành Bill - người nắm giữ chiếc ghế số sáu, ngài nhất định phải lấy lại công bằng cho anh ta.

- Nghe nói đứa con gái đó là hậu duệ cuối cùng của Mã gia, gia tộc của nó đã bị tiêu diệt rồi, thế mà nó vẫn sống sót.

- Đúng là dòng máu hạ đẳng.

...

Vô số lời khinh bỉ, nhục mạ Mã Nhược Anh được phát ra từ miệng của những người đàn ông đó, bọn họ không tiếc dùng những lời lẽ nặng nề và thô tục để nói về cô, tựa như Mã Nhược Anh thực sự không có chút giá trị nào trong mắt họ.

Cadira không thể chịu đựng được nữa, ông đập tay lên bàn, quát lớn:

- Câm miệng!!

Ngay lập tức, đám người đang xì xào bàn tán liền im bật, bọn họ không hện mà cùng ngậm miệng lại, không dám hé răng nửa lời. Thế nhưng dường như chưa từ bỏ ý định của mình, họ đồng loạt nhìn chăm chăm về phía người đàn ông đứng đầu, chờ đợi một quyết định từ ông.

Cadira thở hắt ra một hơi, khuôn mặt tràn đầy sự mệt mỏi. Ông cảm thấy đuối sức vì những con người này, mệt đến mức không muốn tranh cãi với họ.

Cadira im lặng đến đâu đám người cũng im lặng đến đấy, ông cố ý kéo dài thời gian để tìm một vài lí do, vừa để đám người này cảm thấy hợp lí, đồng thời cũng phải đảm bảo sự an toàn cho Mã Nhược Anh.

Cả căn phòng bao trùm bởi sự yên tĩnh, bỗng lúc này, tiếng động cơ vang lên ầm ầm, khiến tất cả những người ở đó đều ngạc nhiên. Cadira ngược mặt lên, âm thanh ì ầm vang bên tai nghe rất quen, giống như là tiếng cánh quạt trực thăng bay. Đồng loạt đứng dậy, Cadira và đám người cùng đi ra ngoài, tìm hiểu xem chuyện gì đang xảy ra...

....

Trong một căn phòng tối kín thiếu ánh sáng, Mã Nhược Anh ngồi co ro ở một góc, cô cúi đầu, mái tóc dài rũ xuống che đi toàn bộ khuôn mặt, không nhìn ra được cô đang có biểu hiện gì. Tay chân đều bị trói bằng dây xích cỡ lớn, Rostchild dường như đã hạn chế quyền hoạt động của Mã Nhược Anh đến mức tối đa.

Bấy giờ, cánh cửa căn phòng đột nhiên mở ra, từ bên ngoài, xuất hiện một thân hình cao gầy, chậm rãi tiến vào bên trong. Mã Nhược Anh vẫn như cũ không nhúc nhích, cô không quan tâm ai đến, cũng không buồn cho họ một ánh mắt.

Người kia đi vào, dừng chân cách Mã Nhược Anh một khoảng, liếc nhìn khay thức ăn được đưa đến vẫn còn nguyên, bất ngờ lên tiếng:

- Thật ngu ngốc, cô không ăn thì làm sao có sức chạy khỏi đây được?

Câu nói này ngay lập tức thu hút sự chú ý của cô gái, Mã Nhược Anh cuối cùng cũng có chút động đậy, từ từ ngược mặt nhìn lên. Thế nhưng, vào giây phút chạm mắt với người đó, khuôn mặt cô đã biến đổi lợi hại.

Hai mắt Mã Nhược Anh trừng lớn, mấp máy môi gọi:

- Thiên Thiên!

*Mọi người có muốn đoán xem chuyện gì xảy ra tiếp theo không?

Tình hình là Tiêu bị đau rồi mọi người ơi, thế nên sẽ nghỉ học và làm thêm vài ngày tới. Vì lẽ đó mà tuần này lịch up truyện sẽ là mỗi ngày 2 chương nhé, tối nay sẽ có thêm một chap nữa. Lần đầu tiên cảm thấy ở nhà quá rảnh nên quyết định viết truyện, và ngày 1/8 sẽ không bão nữa nha. Nhưng ngày đó vẫn lên truyện mới nhé.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 861: Thân Phận (2)

- Âu Dương Thiên Thiên....không phải...người là...

Mã Nhược Anh kinh ngạc khi nhìn kẻ đứng trước mắt cô có khuôn mặt giống y đúc Âu Dương Thiên Thiên, nhưng mà... lại là trong cơ thể một người đàn ông? Hẳn là ai?

Người kia tiến lên một bước, chậm rãi chớp mắt nhìn cô gái, nói:

- Ngạc nhiên lắm đúng không? Nhìn thấy tôi như thế này...

Mã Nhược Anh mím môi, cảnh giác hỏi:

- Người là ai? Tại sao lại cải trang thành Âu Dương Thiên Thiên.

Người đàn ông đột nhiên bật cười, khẽ lắc đầu đáp:

- Không, cô đoán sai rồi, tôi không hề cải trang, gương mặt của tôi là thật, và thân thể này cũng là thật.

Ấn đường Mã Nhược Anh cau lại, cô há miệng thốt lên:

- Không thể nào....

Người đàn ông nhếch môi, bình tĩnh trả lời:

- Có vẻ như tôi nên giới thiệu một chút nhỉ? Tôi là Adelric Rostchild.... em trai song sinh của Âu Dương Thiên Thiên.

Mã Nhược Anh nghe đến bốn chữ "em trai song sinh", không tự chủ mà há hốc mồm, cô chưa bao giờ nghe Âu Dương Thiên Thiên nhắc đến việc mình có em ruột chứ đừng nói là em sinh đôi. Ngoài Âu Dương Na Na và Âu Dương Hạ Mạt từng là em gái cùng cha khác mẹ với Âu Dương Thiên Thiên thì việc có một đứa em trai song sinh chưa bao giờ được Âu Dương gia tiết lộ, không lẽ đây là bí mật mà họ đã chôn giấu ư? Nhưng mà.... khoan đã...

Mã Nhược Anh dường như nhận ra được điều gì đó kì lạ, cô nhú mày, ngập ngừng lên tiếng:

- Chờ một chút... Adelric Rostchild? Đây không phải là...

- Đúng vậy, là tôi... ngoài việc là em trai song sinh của Âu Dương Thiên Thiên, tôi vẫn còn một thân phận khác nữa, chính là... chủ nhân của chiếc ghế số hai - Adelric Rostchild, người thừa kế tiếp theo của gia tộc này.

....

Cadira cùng đám người chạy ra đến ngoài sân, phát hiện một chiếc trực thăng đang bay giữa bầu trời, nó di chuyển ở độ cao khoảng 100m so với mặt đất nhưng chỉ dừng ở đó chứ không đáp xuống.

- Nhìn kìa, chiếc trực thăng đó có kí hiệu riêng, nó là của ai vậy? - Một người đàn ông chỉ tay lên trời nói.

Cadira cũng nhìn ra kí hiệu được khắc trên chiếc trực thăng ấy, là hình một cây rìu bằng bạc, nó là một trong những vũ khí đầu tiên của loài người và đại diện cho sự phồn thực*. Ông biết có một gia tộc trên thế giới đã lấy hình ảnh này làm biểu tượng nhưng mà... tại sao lại xuất hiện ở đây chứ? Nói đúng hơn thì... gia tộc sở hữu biểu tượng ấy nằm ở một nơi khá xa xôi và không nên có mặt ở đây mới phải.

(*Phồn thực: Nghĩa tiếng Việt là sinh sôi nảy nở, trong trường hợp này, nó còn mang nghĩa sâu rộng hơn, ý chỉ sự xâm chiếm.)

Một người đàn ông khác đã nhận ra kí hiệu đó, liền lên tiếng:

- Tôi biết rồi, đó là kí hiệu của nhà Weithemer - một gia tộc có tiếng ở Mỹ!

Cadira nheo mắt, hình như ông nhìn thấy có một thanh niên trẻ tuổi đang đứng ở ngay cửa trực thăng, trên tay cầm một ống nhòm. Đó là ai?

...

Ở một nơi khác, Mã Nhược Anh vẫn còn choáng váng vì một thông tin vừa được tiết lộ bởi chính người đàn ông trước mặt cô. Anh ta không những là em trai song sinh của Âu Dương Thiên Thiên, mà còn là người nắm giữ chiếc ghế quyền lực số hai. Bất kì ai của gia tộc Rostchild cũng biết người ngồi chiếc ghế đó chính là người thừa kế tiếp theo, quyền lực của nó cao hơn bất kì chiếc ghế nào, duy chỉ đứng sau số một.

Adelric Rostchild là người thuộc chiếc ghế ấy, nhưng chưa bao giờ tham gia các buổi hội họp nên Mã Nhược Anh không biết mặt cậu ta. Hóa ra là vì như vậy, vì khuôn mặt ấy nên cậu ta mới trốn trong bóng tối.

- Tại sao cậu lại đến đây? - Mã Nhược Anh cố gắng lấy lại bình tĩnh, từ từ từng bước thăm dò.

Adelric nhướn mày, chậm rãi đáp:

- Không phải tôi đã nói rồi sao, cô phải ăn thì mới có sức chạy.

Hỏi một đằng nhưng câu trả lời lại một nẻo của người đàn ông khiến Mã Nhược Anh khó hiểu, cô nghiêng đầu nói:

- Là ý gì?

- Rất rõ ràng mà, tôi đến đây để giúp cô. - Dứt lời, một người khác đứng phía sau Adelric liền tiến lên, dùng chìa khóa tháo xiềng xích cho Mã Nhược Anh, làm xong thì lại trở về chỗ cũ.

Chống tay đứng dậy, Mã Nhược Anh vẫn tỏ ra đề phòng với người đàn ông, hỏi tiếp một lần nữa:

- Tại sao?

Sự kiên nhẫn của Adelric dường như đã đến cực hạn, anh nheo mắt nhìn cô, lên tiếng hoài nghi:

- Tôi nghe nói cô rất thông minh nhưng hình như không phải vậy nhỉ? Ý nghĩa của việc thả một "phạm nhân" đương nhiên là để hã trốn chạy rồi, nếu không thì cô nghĩ tôi đến đây làm gì?

Mã Nhược Anh nghe ra được sự chế giễu của cậu ta, cau mày nói:

- Rốt cuộc là ai đang không hiểu ở đây? Nếu muốn thả tôi, cậu đâu cần đích thân ra mặt, tùy tiện cử một người tới là được. Cậu đến đây nhưng không phải là người mở trói cho tôi, vậy sự có mặt này là mang một ý nghĩa khác, tôi đoán cậu có chuyện muốn nói nên mới hỏi câu hỏi đó.

Adelric nghiêng đầu, đảo mắt đáp:

- Nếu như tôi đến là để cô nhìn thấy được bộ dạng này thì sao?

- Thế thì nó là một việc vô nghĩa. - Mã Nhược Anh đánh thép phản bác.

- Tại sao cậu lại phải đến tận đây chỉ vì muốn cho tôi nhìn thấy khuôn mặt đó? Đến mà không có mục đích? Tôi không tin! Không ai làm một việc vô nghĩa, không có tác dụng như vậy, với cậu - một kẻ đã trốn tránh nhiều năm nay thì việc đó càng đáng ngờ hơn. Cậu nhất định có chuyện muốn nói

với tôi, không đơn giản chỉ là việc tiết lộ mối quan hệ giữa cậu và Âu Dương Thiên Thiên.

Alderic lần này không thể chối cãi được nữa, đành cười gượng đáp:

- Xin lỗi, cho tôi được rút lại lời chê bai vừa nãy, cô quả thật rất thông minh.

Mã Nhược Anh phát tay, lạnh lùng lên tiếng:

- Được rồi, rốt cuộc là cậu tìm tôi có chuyện gì?

Alderic thôi đùa giỡn, anh ta thu lại nét mặt bốn cột, nói:

- Mã Nhược Anh, thật ra... có những chuyện cô thấy chưa chắc đã là sự thật, cô nên dừng việc trả thù lại, bởi vì dù là trong cuộc chiến tình cảm hay tính mạng, ba tôi cũng đều không có lỗi.

Mã Nhược Anh nghe xong, chợt hiểu ra vấn đề, cô nhếch môi cười khinh:

- Tôi còn tưởng là chuyện gì lớn, hóa ra là đến để bệnh cha cậu. Alderic, khỏi cần tẩy trắng cho ông ta, đối với Cadira tôi sẽ không bao giờ tha thứ đâu.

Người đàn ông lắc đầu, nghiêm túc trả lời:

- Không phải vì Cadira là ba ruột của tôi mà tôi bệnh ông ấy Mã Nhược Anh, cô vốn dĩ không có quyền trả thù ông ấy.

- Tại sao? - Cô gái nhướn mày hỏi thách.

Alderic mím môi, tiếp tục giải thích:

- Ba của tôi từng nói, người ông yêu nhất là Đường Nhược Vũ, cũng chính là mẹ tôi, ông có thể mất bà ấy mãi mãi nhưng trái tim ông sẽ không bao giờ trao cho ai ngoài bà. Một người nhất kiến chung tình như ba tôi, thà chấp nhận sống một cuộc sống cô độc đến già cũng nhất quyết không chịu yêu người phụ nữ khác. Vậy nên... ông ấy sẽ không bao giờ yêu mẹ cô.

Mã Nhược Anh hít một hơi sâu, lời nói này đương nhiên đã động vào vết thương lòng của cô, mặc dù cô là người hiểu nó rõ hơn bất kì ai, nhưng vẫn không tránh khỏi nhói lòng. Khẽ gật đầu, Mã Nhược Anh lên tiếng hỏi tiếp:

- Tôi biết ông ta chưa bao giờ yêu mẹ tôi, nhưng việc đó thì nói lên cái gì?

Alderic nhíu mày, giọng trầm hẳn:

- Cô vẫn chưa hiểu sao Mã Nhược Anh? Một người đàn ông chung tình vĩnh viễn sẽ không lên giường với người phụ nữ khác. Nói trắng ra, cô không phải sai lầm của ba tôi, mà ba tôi cũng chưa bao giờ động vào mẹ cô. Cô không phải con ruột của Cadira, Mã Nhược Anh. Cô không phải chị của tôi, chúng ta không có cùng huyết thống.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 862: CẦU CỨU SỰ GIÚP ĐỠ

- Cậu... cậu đang nói bậy bạ gì vậy? - Mã Nhược Anh không khỏi sửng sốt, đơ người lên tiếng.

Cô không phải con gái ruột của Cadira? Tại sao? Không thể nào!

Adelric chớp mắt nghiêm túc, đáp:

- Tôi không nói bậy, đây là sự thật. Ba tôi chưa bao giờ động vào người phụ nữ nào khác ngoài mẹ tôi, vậy nên ông ấy cũng không có bất kì người con nào ngoài tôi và Âu Dương Thiên Thiên.

Mã Nhược Anh lắc đầu, theo bản năng chối bỏ:

- Không thể nào, sao có chuyện đó được? Cậu nói dối, nếu tôi không phải con gái của Cadira thì tại sao Rostchild năm lần bảy lượt muốn giết tôi? Nếu tôi không mang dòng máu này thì tại sao...

- Tôi chưa bao giờ phủ định dòng máu trên người cô, Mã Nhược Anh, nó đúng là thuộc về Rostchild, nhưng không phải của ba tôi, mà là của một người khác. - Adelric cắt ngang lời cô gái, kiên định nói.

- Cô đã từng nghĩ về việc này một cách khách quan chưa Mã Nhược Anh? Hay là vì bị lòng hận thù che mắt nên cô không nhìn ra được lỗ hổng? Tại sao Rostchild lại muốn truy giết cô đến tận cùng? Tại sao

Rostchild lại tiêu sống Mã gia? Chỉ vì cô là con gái thôi sao? Không phải, mạng cô không đáng giá như vậy đâu.

Đúng thế, Mã Nhược Anh chỉ là một đứa con gái, trong mắt Rostchild cô cũng lắm chỉ là một vết bẩn, có rất nhiều cách để xóa đi vết bẩn ấy, giết chết chỉ là phương pháp nhanh nhất mà thôi, nhưng tại sao... gia tộc ấy vẫn truy đuổi cô đến tận cùng? Dù sau khi Mã gia đã tiêu tán, Aurora đưa cô chạy trốn, họ vẫn nhất quyết đuổi theo đến cùng?

Mã Nhược Anh lần này không thể cãi lại được, cô cắn môi môi run rẩy, đứng bất động một chỗ. Cả thân thể đều cứng nhắc, máu huyết trong người như ngưng đọng. Cho đến tận bây giờ cô vẫn không tin được những lời người đàn ông này nói. Cô từng nghĩ đến hàng vạn khả năng nhưng trăm nghĩ ngàn nghĩ cũng chưa từng nghĩ đến việc mình đặt lòng hận thù sai chỗ.

Cô đã nung nấu sự căm ghét bao nhiêu năm nay, mối thù của gia tộc, mối hận của mẹ... không thể nào có chuyện sai người được!!

Adelric mím môi, bên tai đã nghe thấy tiếng gì đó, anh vội nói:

- Mã Nhược Anh, tôi có bằng chứng có thể chứng minh điều mình nói hoàn toàn là sự thật.

Nghe được lời đó, ngay lập tức Mã Nhược Anh bắt lấy tay cậu ta, hỏi:

- Ở đâu? Bằng chứng ở đâu? Mau đưa cho tôi.

Người đàn ông khẽ lắc đầu, đáp:

- Không phải bây giờ, Mã Nhược Anh. Hoàng tử đã đến cứu công chúa, tôi không thể ở lại đây được nữa. Cô cũng phải đi thôi.

Tiếp tục là những câu nói đầy ẩn ý khiến Mã Nhược Anh không hiểu được, cô cau mày thốt lên:

- Cái gì?

Adelric dùng sức thoát khỏi bàn tay của cô gái, tự động lùi về sau vài bước:

- Nhưng chúng ta sẽ còn gặp lại, nếu như cô muốn biết sự thật... cô sẽ đến tìm tôi.

Âm giọng dần dần nhỏ lại, cho đến khi thân thể Adelric hòa lẫn vào trong bóng tối rồi biến mất không chút dấu vết.

Mã Nhược Anh đứng đó sững sờ, vẫn không kịp hiểu tại sao cậu ta lại đột ngột bỏ đi, đúng lúc này, chợt một tiếng nổ lớn vang lên, trần nhà bỗng nhiên bị nứt vỡ và đất đá bất ngờ rơi xuống. Mã Nhược Anh giật mình nhìn lên, thân thể vô thức phản ứng, nhanh nhẹ tránh sang một bên.

Cùng khi ấy, một bóng người thoát xuất hiện từ trên cao xuống, vọt vào bên trong căn phòng trước sự chứng kiến của Mã Nhược Anh. Cô dùng tay phủ lớp bụi mù trước mặt, khi nhìn thấy rõ người đó là ai, biểu hiện bỗng thay đổi:

- Stefan.... tại sao anh đến đây?

Người đàn ông không nói gì, đi đến vòng tay ôm eo cô, sau đó dùng một sợi dây quấn quanh thân thể Mã Nhược Anh, buộc cô cùng chung với mình. Đám người Rostchild đuổi đến nơi thì không còn kịp nữa, cả Stefan mà Mã Nhược Anh đều đã được trực thăng kéo lên trời, họ chỉ có thể đứng đó ngược nhìn lên, nhìn hai người trước mắt rời đi mà không thể làm được gì.

Ở trên cao, Stefan một tay giữ sợi dây, một tay khác ôm chặt lấy Mã Nhược Anh, thở dốc nói:

- Không sao, có tôi ở đây rồi.

Mã Nhược Anh không trả lời lại, một lúc sau, chỉ thấy hai tay cô dần ôm lấy người anh, siết lại...

=====

Kỳ Ân mơ màng tỉnh dậy sau lần thứ hai bị đánh ngất, cô chống tay ngồi lên, phát hiện Sherry đã tỉnh trước mình, đang ở bên cạnh chăm sóc Âu Dương Thiên Thiên.

Gắng gượng đi đến chỗ hai người, cô lên tiếng hỏi:

- Nhị tiểu thư sao rồi?

Sherry nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi đáp:

- Không sao, chỉ là quá kích động nên ngất đi thôi.

Kỳ Ân nghe thấy, âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Nhưng rồi một giọt nước không biết từ đâu nhỏ xuống tay cô, Kỳ Ân bất giác quay đầu nhìn qua, hóa ra nó là của Sherry, cô ấy... khóc rồi.

- Sherry. - Kỳ Ân khẽ gọi tên cô gái nhỏ.

Sherry vội đưa tay lau đi những giọt lệ, kiềm chế nói:

- Xin lỗi, tôi không có ý định khóc đâu, nhưng mà... cậu chủ...

Kỳ Ân đặt một tay lên vai cô, đôi vai ấy đang run run, mặc dù rất nhẹ nhưng cô vẫn cảm nhận được.

- Mạnh mẽ lên, bây giờ không phải lúc để khóc, nếu như để Nhị tiểu thư nhìn thấy, tinh thần cô ấy sẽ suy sụp mất.

Sherry cắn răng cúi đầu, có chút nắc nứn trả lời:

- Tôi biết rồi.

Kỳ Ân thu tay về, cô ngửa cổ lên cao, ngăn không cho hàng nước mắt nhỏ giọt. Không phải cô không biết khóc, cô là người đi theo Âu Dương Vô Thần lâu nhất, đương nhiên cũng rất đau khổ trước sự ra đi của anh ấy, nhưng bây giờ cô không thể yếu đuối được. Cô là người đứng đầu dẫn dắt bảo vệ Âu Dương Thiên Thiên, cô phải làm gương trước, cô không thể khóc.

Một lúc sau, Kỳ Ân sốc lại tinh thần, một tay ôm ngang hông, một tay cô chống đất, khó khăn đứng dậy. Đi một vòng quanh không gian nơi bọn họ đang ở, cô nhận ra đây là một căn hầm, xung quanh đều bị vây bởi gạch đá chắc chắn, không có cửa sổ, không thể nhìn được thời gian bên ngoài, đây giống như một căn hầm biệt lập vậy, hoàn toàn không có lối thoát.

Bấy giờ, đột nhiên có tiếng động nhỏ vang lên, Kỳ Ân quay phắt nhìn về hướng phát ra, liền thấy một bóng người đang đi đến chỗ của mình.

Sherry và Kỳ Ân chủ động đứng chặn trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng trước:

- Là ai?

Bóng người đó dần đến trước mắt, Kỳ Ân và Sherry càng căng thẳng, nhưng rồi đột nhiên họ nghe thấy một âm giọng quen thuộc:

- Kỳ Ân, là tôi.

- Eira! - Kỳ Ân và Sherry đồng thanh kêu lên, vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên

Eira đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu cho cả hai im lặng, cô đứng trước cánh cửa sắt ngăn cách với bọn họ, nhỏ giọng nói:

- Đám sát thủ canh gác đang đổi ca, chúng ta có chừng một phút. Tình hình Nhị tiểu thư thế nào rồi? Cô ấy có bị thương không?

Kỳ Ân lắc đầu, nhanh chóng trả lời:

- Chỉ là vài vết xây xát nhỏ thôi, không sao cả. Eira, cô mau quay về khách sạn, tập hợp người rồi đến cứu Nhị tiểu thư, phải hành động nhanh lên.

Eira gật đầu, lên tiếng:

- Tôi biết, tôi sẽ làm ngay, nhưng Kỳ Ân, tôi có chuyện cần nói cho cô biết, hãy cẩn thận, Nhị tiểu thư đang mang...

- Eira! - Đúng lúc đó, một giọng nói từ phía sau vang lên.

Kỳ Ân và Sherry cùng quay người lại, phát hiện Âu Dương Thiên Thiên đã tỉnh, đang gắng gượng đứng dậy. Ngay lập tức đỡ lấy thân thể cô đi đến, Âu Dương Thiên Thiên đưa tới trước mặt Eira một vật, nói:

- Mang cái này ra ngoài, tìm Anna bảo cô ấy giúp tôi liên lạc với một người.

Eira vươn tay cầm lấy, nhìn vật thể trong tay, cô nhận ra đó là một chiếc nhẫn màu đen. Ngước mắt lên, Eira có chút khó hiểu nhìn Âu Dương Thiên Thiên. Thấy vậy, cô nói tiếp:

- Khi cô đưa cái này, Anna sẽ hiểu thôi, nói cô ấy hãy liên lạc với tần số duy nhất bắt với chiếc nhẫn, người đó tên là Tiêu Tử Du. Nhẫn với cô ấy, Âu Dương Vô Thần cầu cứu sự giúp đỡ.

Bình luận cho xôm nào mọi người, có ai đoán được tiếp theo diễn biến thế nào không?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 863: Giải Thoát (1)

- Mau đi đi, không còn thời gian nữa đâu. - Âu Dương Thiên Thiên nói xong, liền phất tay đuổi Eira đi.

Biết rõ bản thân không thể nấn ná ở lại quá lâu, Eira siết chặt chiếc nhẫn trong tay, nói xong lời từ biệt với ba người thì dứt khoát quay đầu đi. Mà Âu Dương Thiên Thiên dường như cũng không chịu được nữa ngã khụy xuống đất, Kỳ Ân lo lắng đỡ lấy cô, hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô không sao chứ?

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, bình tĩnh đáp:

- Không sao, mong rằng Eira sẽ không làm tôi phải thất vọng, đây là cơ hội duy nhất của chúng ta.

Sherry ngồi bên cạnh nhìn theo, gật đầu kiên định:

- Nhất định là như vậy.

Kỳ Ân nhìn trán Âu Dương Thiên Thiên đỏ đầy mồ hôi, khuôn mặt cô trắng bệch không chút huyết sắc, liền cau mày lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, cô có cảm thấy khó chịu ở đâu không? Trông cô có vẻ không ổn...

Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu, cô nhìn cánh tay đang ôm chặt bụng mình, cắn môi đáp:

- Ổn, tôi rất ổn.

Vì đứa con trong bụng, cô nhất quyết phải ổn, cô không cho phép mình gục ngã, càng không thể để mất thêm đứa bé này nữa.

....

Thời gian trôi qua không biết là bao lâu, trong căn phòng vẫn chỉ có ba cô gái, Sherry vì quá mệt mà tựa vào vai Âu Dương Thiên Thiên ngủ thiếp đi, Kỳ Ân ngược lại không dám chợp mắt, trạng thái đề phòng cảnh giác rất cao.

Cô ngồi bên cạnh Âu Dương Thiên Thiên, vừa canh gác vừa suy nghĩ tìm cách thoát ra ngoài, thế nhưng dù nhìn Đông nhìn Tây cũng không phát hiện được lỗ hổng nào. Căn hầm này quá kín, đến không khí lưu thông cũng khó khăn, nếu như không phải còn có những kẽ hở của cửa chính thì chắc các cô đã chết ngộp từ lâu rồi. Nhưng cũng không thể thoát ra bằng đường đó, bởi vì ở đây có rất nhiều ám vệ canh gác, bọn họ đều đang thương tích đầy mình, căn bản không đủ sức đánh trả lại.

Đang suy nghĩ, chợt một tiếng nói vang lên:

- Căn hầm này được xây dựng dưới mặt đất, độ sâu có lẽ tầm 500m, với cấu trúc kín như thế, chúng ta không thể xác định được thời gian hay không gian.

Kỳ Ân giật mình quay sang, chợt nhận ra những lời đó là do Âu Dương Thiên Thiên nói:

- Tại sao Nhị tiểu thư biết?

Âu Dương Thiên Thiên dựa đầu vào bức tường lạnh lẽo, chậm rãi trả lời:

- Tiêu Tử Du từng nói, chiếc nhẫn đó bắt tín hiệu ở khắp mọi nơi trên thế giới, dù là ở độ cao hay độ sâu, chỉ cần không vượt quá 2000m, nhất định có thể liên lạc được. Khi tôi thử kích hoạt nó, chiếc nhẫn đã phát sáng, đó chính là tín hiệu. Vậy nên tôi biết độ sâu ở đây chưa đạt đến 2000m, dựa vào không khí và cấu trúc địa hình, nơi này cùng lắm chỉ sâu 500m thôi. Chiếc nhẫn đó có năng lượng tín hiệu quá lớn, tần số như vậy rất dễ dàng bị người khác phát hiện, nên tôi không thể kích hoạt ở đây được, phải nhờ Eira mang nó ra ngoài.

Kỳ Ân bất ngờ khi nghe Âu Dương Thiên Thiên giải thích, điều này dường như đã được cô suy tính rất kỹ càng mới quyết định dùng đến chiếc nhẫn. Trong tình cảnh này vẫn có thể nghĩ ra cách toàn vẹn như thế, cô ấy....

- Nhị tiểu thư, cô đã dùng nó từ lúc nào vậy? Tại sao chúng tôi không thấy? - Kỳ Ân nhẹ giọng hỏi.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, bình tĩnh đáp:

- Tôi đã tỉnh dậy trước hai người một lúc, trong khoảng thời gian đó... tôi đã tìm rất nhiều cách để thoát khỏi đây, nhưng cô thấy đó... không có con đường nào cả. Sử dụng chiếc nhẫn ấy là cách duy nhất, cũng là cơ hội cuối cùng của chúng ta.

Kỳ Ân nhìn Âu Dương Thiên Thiên, trong đôi con ngươi của cô hiện lên sự ưu tư và đau buồn, nhưng cô không thể hiện ra ngoài. Vẫn vẻ mặt ấy, giọng nói ấy, sự bình tĩnh ấy... nhưng tại sao cô lại cảm giác Âu Dương Thiên Thiên đang gồng mình chống chọi?

Ai trong số bọn họ cũng đều đau khổ bởi chuyện của Âu Dương Vô Thần, thậm chí là đến Eira lúc này, cô đã thấy mắt cô ấy sưng đỏ, cô biết điều đó nghĩa là gì. Cô ấy đã biết, đã khóc. Nhưng dù bọn họ có đau đớn

hiều như thế nào, thì cũng không thể bằng Âu Dương Thiên Thiên được. Cô đã từng trải qua khoảng thời gian mất đi người mình yêu nhất, đó là những giây phút tối tăm nhất cuộc đời cô, cô yếu đuối, cô gục ngã, thậm chí là nghĩ đến cái chết. Nhưng Âu Dương Thiên Thiên lại không như thế, cô ấy đang ở đây, đang tìm cách để sống sót, đang làm mọi thứ hết sức mình, sự mạnh mẽ này.... quả thực khiến người khác đau lòng...

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, chậm rãi lên tiếng:

- Tôi biết, Sherry và cô đã khóc, nhưng tôi không thể mở mắt ra nhìn hai người được, bởi vì tôi sợ... sợ lớp vỏ bọc của mình sẽ bị những giọt nước mắt đó làm tan vỡ. Giống như cô nói Kỳ Ân, chúng ta không thể gục ngã bây giờ, hơn bất kì lúc nào hết, chúng ta phải tìm cách sống sót trước đã.

- Nhị tiểu thư... - Kỳ Ân đau lòng gọi.

- Anh ấy chưa chết. - Âu Dương Thiên Thiên quay sang nhìn Kỳ Ân, cô nở một nụ cười miễn cưỡng nhưng nó thậm chí còn khó coi hơn.

- Tôi tin là như thế, anh ấy đã từng nói... sẽ không để lại tôi một mình, anh ấy sẽ không chết đâu... nhất định...

Âu Dương Thiên Thiên nói với giọng run rẩy như sắp khóc, âm quang cô nhỏ dần, giống như sự hi vọng mỏng manh từ từ tan biến. Dẫu biết điều đó là rất khó, nhưng chính niềm tin ấy lại đang là động lực cuối cùng giúp Âu Dương Thiên Thiên trụ được đến bây giờ. Cô ấy đang ép mình không tin vào sự thật, đang cố gắng... bình tĩnh.

Tình thế hiện tại, sự bình tĩnh mới là điều làm Kỳ Ân lo lắng, không hiểu tại sao bây giờ cô lại mong Âu Dương Thiên Thiên sẽ không bình tĩnh, giống như lúc Elsa mất vậy. Cô ấy cứ la hét và đổ lỗi là được, hoặc chí ít là hãy khóc thật to, đừng như lúc này, nuốt tất cả nước mắt vào trong, đến một phần yếu đuối cũng không cho phép lộ ra ngoài.

...

Thêm một khoảng thời gian nữa trôi qua, không biết là đã bao lâu, cánh cửa căn hầm cuối cùng cũng mở ra. Nghe thấy tiếng động, Sherry lập tức mở mắt, cùng Kỳ Ân tự động đứng lên. Mary FirstFlo và một đám người tiến vào bên trong, bà ta hướng thẳng ánh mắt về phía Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Chịu đựng tốt đấy, vẫn chưa chết.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn bà ta, bây giờ mới chống tay đứng dậy, khuôn mặt vô cảm lên tiếng:

- Chưa nhìn thấy bà trả giá, thì làm sao tôi chết được.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 864: Giải Thoát (2)

Mary bật cười trước sự cứng rắn của Âu Dương Thiên Thiên, liền nói:

- Ta sẽ chết, nhưng không phải bây giờ, trái lại người nên lo cho mình đi, sắp chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng.

Tiến lên trước một bước, Mary kiêu ngạo ngẩng đầu, nói tiếp:

- Thật tiếc khi mười lăm năm trước ta không thể chứng kiến cái chết của mẹ người, nhưng lần này thì không, ta sẽ không bỏ lỡ người đâu.

Dứt lời, bà ta phất tay, đám người đứng phía sau liền tiến lên, bước về phía cửa phòng giam. Kỳ Ân và Sherry tự động đứng chắn trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, bày ra tư thế phòng thủ.

- Đừng lo lắng Nhị tiểu thư, tôi nhất định sẽ bảo vệ cô đến hơi thở cuối cùng. - Kỳ Ân nói với âm giọng chỉ ba người nghe được, ánh mắt kiên định, dường như đã hạ quyết tâm rất lớn.

Âu Dương Thiên Thiên không nói gì, cô đứng phía sau âm thầm siết chặt tay, trong đầu bây giờ chỉ có duy nhất một suy nghĩ.

Eira, tại sao cô vẫn chưa đến? Mau lên, ngay lúc này... hoặc là không bao giờ!

Ánh mắt Mary FirstFlo nhìn Âu Dương Thiên Thiên núp sau hai kẻ bảo vệ, khóe môi cong lên khinh bỉ. Xuyên qua tất cả mọi chướng ngại, ánh

nhìn khinh bỉ chiếu thẳng vào cô gái ấy, Mary vui sướng lên tiếng:

- Vĩnh biệt, con gái... của Đường Nhược Vũ.

- Aaaaaa, mau chạy đi...- Người phụ nữ vừa nói xong, đột nhiên một tiếng la thất thanh vang lên.

Tên áo đen chạy từ bên ngoài vào, trên người dính đầy máu, không ngừng gào thét:

- Phu nhân, mau chạy đi, mau chạy đi.

Giọng nói của hắn đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong căn phòng ấy, thế nhưng không một ai kịp suy nghĩ điều gì thì mặt đất đã rung lên dữ dội, kèm theo đó là tiếng "ầm ầm" vang vọng cực lớn.

Kỳ Ân và Sherry cùng bám chặt lấy Âu Dương Thiên Thiên, hoang mang hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra vậy?

"Ầm ầm ầm" - Tiếng động càng ngày càng lớn, mặt đất cũng rung chuyển ngày càng dữ dội hơn, đến mức căn hầm gần như không chịu được sức nặng mà bắt đầu có dấu hiệu nứt vỡ. Rồi sau đó, một cảnh tượng khủng khiếp đã xảy ra trước mặt Âu Dương Thiên Thiên.

Bức tường nơi cánh cửa chính bị một vật sắc nhọn to lớn đâm xuyên thủng, đất đá rơi vụn vỡ như cát bụi, và một thiết bị điện tử to lớn xuất hiện lừng lừng ngay đó. Nó là... một chiếc máy khoan hầm cỡ đại. Nhưng mà... hình dáng của nó hình như có chút kì lạ, rõ ràng là một chiếc máy khoan nhưng lại được gắn lên chiếc xe tăng, với những bánh xe di chuyển có thể cán nát tất cả mọi thứ.

Máy khoan hầm kết hợp với xe tăng chiến đấu bọc thép? Đây là cái tổ hợp gì vậy?

Sự xuất hiện của nó đã gây nên một trận hỗn loạn không hề nhỏ, đám người của Mary thậm chí đã phải lui về sau, tránh đi về ngoài đồ sộ có tính sát thương cao ấy. Đất đá rơi đã tạo nên những lớp bụi mù dày đặc, phủ toàn bộ vào bọn họ.

Từ trong chiếc xe lớn đó, một người con gái nghiêng đầu ra, nhìn về phía Âu Dương Thiên Thiên hét to:

- Kỳ Ân, Sherry, mau đưa Nhị tiểu thư đi đi.

Nghe tên gọi của mình, Kỳ Ân nheo mắt nhìn sang, chợt nhận ra người con gái ấy chính là Anna, biểu hiện trên khuôn mặt không khỏi hào hứng. Cả hai cùng tiến về phía trước, dùng võ thuật của mình phá bay cánh cửa sắt.

Âu Dương Thiên Thiên đứng im một chỗ, trong tình cảnh hỗn loạn, ánh mắt cô vẫn chỉ hướng về một người, và thật may mắn, người đó cũng đang nhìn về phía cô. Mary đứng giữa đám thuộc hạ của mình, trong đám bụi mù vây quanh, bà ta thấp thoáng thấy hình bóng Âu Dương Thiên Thiên. Khuôn mặt cô trắng bệch, ánh mắt lạnh tanh, nhếch môi quỷ dị nhìn bà nói gì đó. Vì quá nhiều tạp âm nên không thể nghe ra cô nói cái gì, nhưng qua khẩu hình miệng, Mary nhận ra đó là một câu nói tiếng Anh.

Âu Dương Thiên Thiên đã nói với thứ tiếng mẹ đẻ của bà ta, để chắc chắn rằng bà sẽ biết được, kể cả khi không nghe thấy.

"Mary FirstFlo, I will die but not now, we will meet again and the day I return, hell will come to the FirstFlo family.

(Mary FirstFlo, tôi sẽ chết nhưng không phải bây giờ, chúng ta sẽ còn gặp lại nhau và vào ngày tôi trở về, địa ngục sẽ đến với gia đình FirstFlo.)

Dứt lời, Kỳ Ân kéo theo Âu Dương Thiên Thiên chạy đi, Mary tức đến đỏ mắt, toàn thân bà ta phát run, gào thét thật lớn:

- Đuổi theo, giết hết bọn chúng cho ta!!!!

Anna ngồi bên trong chiếc xe đồ sộ, nở nụ cười tinh nghịch, cô dường như rất thích thú với thứ đồ chơi mà Tiêu Tử Du cho mượn. Thấy đám người đuổi theo Kỳ Ân chạy ra ngoài, Anna liền gạt cần, di chuyển mũi khoan xoay quanh căn hầm, khiến nhiều nơi đổ vỡ, cấu trúc bị ảnh hưởng nặng nề, nơi đó bắt đầu sụp xuống.

Người đàn ông đứng bên cạnh Mary, vội vã lên tiếng:

- Phu nhân, mau chạy thôi, nơi này sắp sụp rồi, chúng ta sẽ bị chôn sống.

Mary ngược lại không để ý đến điều đó, ánh mắt vẫn hừng hực ngọn lửa tức giận, quát lên:

- Không, giết chết Âu Dương Thiên Thiên, mau giết chết nó!!!

...

Kỳ Ân và Sherry dẫn theo Âu Dương Thiên Thiên chạy ra khỏi nơi giam cầm, vừa vặn chạm phải Eira đang đánh nhau bên ngoài, cả bốn người cùng hợp chung lại, chạy vào trong khu rừng để lẩn tránh sự truy sát.

"Pằng pằng pằng" - Tiếng súng dày đặc vang lên, đồng loạt bắn về phía bốn người tháo chạy. Sherry và Eira đành phải tách nhau sang hai bên, phân tán mục tiêu của những viên đạn, Kỳ Ân vẫn chạy theo sau Âu Dương Thiên Thiên Thiên, không ngừng che chắn thân người cô.

Âu Dương Thiên Thiên dùng hết sức để chạy, nhưng bụng của cô lại truyền đến cơn đau thắt. Dù đã cố gắng kiềm chế nhưng nó lại đang trở nên nặng hơn, cô thậm chí có thể cảm nhận sự ứ đọng chảy ra từ hai chân mình.

Kỳ Ân phát hiện di chuyển của Âu Dương Thiên Thiên có phần loạn choạng, cô bất giác nhìn xuống, liền thấy giữa hai chân cô ấy đang chảy đầy máu.

Bước di chuyển chậm chạp của Âu Dương Thiên Thiên đã khiến một trong số đám sát thủ đuổi gần đến, hắn ta nhắm súng thật chuẩn xác, bắn liên tiếp về phía cô. Khoảnh khắc những viên đạn bay thẳng về phía Âu Dương Thiên Thiên, Kỳ Ân đã lao lên, ôm lấy người cô ngã xuống đất.

Sherry và Eira đang chạy nhìn thấy, ngay lập tức quay ngược lại, đánh chết tên sát thủ kia. Sherry chạy đến chỗ Âu Dương Thiên Thiên, lật người Kỳ Ân ra, cả hai phát hiện cô ấy đã trúng đạn.

- Kỳ Ân! - Sherry thất thanh gọi một tiếng.

Người phụ nữ nằm trên mặt đất, hơi thở gấp gáp nhìn về phía hai cô gái, giọng thều thào:

- Mau đi... đưa Nhị tiểu thư chạy đi...

Âu Dương Thiên Thiên run rẩy bò dậy, cô nhìn giữa ngực Kỳ Ân loang một vũng máu đặc, hoảng hốt nói:

- Kỳ Ân, đứng dậy đi, đi cùng tôi...

Người phụ nữ nhìn cô lắc đầu, đáp:

- Không được, tôi không thể... Nhị tiểu thư... cô mau chạy đi...

Ở một vạt áo bị hất lên do va chạm, Eira nhìn thấy phần da thịt của Kỳ Ân đỏ bầm như máu, vết thương này...không lẽ chính là lúc đó?

Khi Eira đến nơi, đã nhìn thấy Kỳ Ân bị một chiếc xe đâm mạnh vào người, vết thương này là do nó gây ra. Nặng đến như vậy, có lẽ nội tạng cô ấy đã bị ảnh hưởng nghiêm trọng rồi. Kỳ Ân đã chịu đựng vết thương đó

suốt quãng thời gian đợi Eira và Anna đến cứu, chính điều ấy đã làm vết thương nặng hơn, và bây giờ cô ấy bị trúng đạn... Kỳ Ân căn bản không thể đi được nữa rồi...

Đối diện với ánh mắt của Eira, người phụ nữ mím môi nói:

- Cô biết mà... tôi không thể... nên mau đưa Nhị tiểu thư đi đi... mau lên....

Eira nhìn thương thế của Kỳ Ân, sau đó lại nhìn sang Âu Dương Thiên Thiên, cô ấy cũng đang chảy máu, đứa bé trong bụng.... Lúc này, bên tai cô lại vang tiếng bước chân của đám sát thủ kia, chúng đã gần đuổi đến rồi. Eira bất đắc dĩ rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, nhưng cô không có lựa chọn nào khác bây giờ cả. Mục tiêu cứu sống Âu Dương Thiên Thiên mới là tối ưu của bọn họ, cô phải chọn cô ấy.

Căn môi, Eira siết tay nói:

- Sherry, mau đưa Nhị tiểu thư đi.

Sherry cũng biết lúc này không thể làm khác, cô ngay lập tức đứng lên, kéo Âu Dương Thiên Thiên ra khỏi người Kỳ Ân, bất chấp cô ấy vùng vẫy.

- Kỳ Ân, Kỳ Ân! - Âu Dương Thiên Thiên gọi lớn tên người phụ nữ, cô không chấp nhận việc đó, không thể chấp nhận việc mất thêm một ai nữa.

Eira nghiêng rằng, quay đầu đi cùng Sherry, cô giơ tay đánh mạnh vào gáy Âu Dương Thiên Thiên, khiến cô ấy ngất đi, rồi tiếp tục chạy trốn. Đến cuối cùng, tất cả đã bỏ lại Kỳ Ân.

Cô ấy nằm giữa khu rừng đầy lá, xung quanh lúc này không còn nghe thấy điều gì nữa. Tiếng gọi, tiếng hét, tiếng súng... đều đã không còn ý nghĩa.

Nhìn bầu trời trên cao, ánh mắt Kỳ Ân ngập nước, hơi thở hấp hối:

- Em xin lỗi... Ellie, em đã... không thể bảo vệ hạnh phúc của hai người đó... như lời đã hứa... Đợi em... em đi cùng anh...

Dứt lời, Kỳ Ân chậm rãi nhắm mắt lại, trước khi hoàn toàn chìm sâu vào giấc ngủ, cô đã nhìn thấy một bóng đen tiến đến bên cạnh mình, người ấy mang một chiếc áo choàng dài màu đen nhưng cô không thể thấy khuôn mặt. Có phải... Thần Chết đã đến đón cô đi không?

Vào giây phút tất cả lựa chọn quyết định của riêng mình, Âu Dương Thiên Thiên đã hoàn toàn rơi xuống đáy tuyệt vọng, đó cũng là lần đầu tiên cô tự nhủ với lòng...

"Nếu biết trước sẽ có nhiều người phải chết vì mình, tôi nhất định sẽ không ước bản thân được sống lại một lần nữa."

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 865: ĐỪNG THÍCH TÔI

Lữ Uyển Thành đứng trước cổng công ty PJH, anh dựa người vào chiếc xe ô tô màu trắng, trên tay cầm điện thoại, khuôn mặt có chút lơ đãng. Nghe xong, anh chậm rãi cúp máy, nhưng không nói một lời nào cả chỉ đứng im như vậy, tựa như đang suy nghĩ điều gì đó.

Bạch Oa Oa vừa đi ra khỏi cổng liền nhìn thấy Lữ Uyển Thành, cô bất giác bước đến, hỏi:

- Sao anh lại ở đây?

Người đàn ông không trả lời, tự động mở cửa xe ra, nói:

- Lên đi.

Bạch Oa Oa chớp mắt ngạc nhiên, còn chưa kịp hỏi cái gì thì đã bị Lữ Uyển Thành nhét vào trong xe.

- Này, anh làm gì vậy hả?

Không thể chống trả lại được, Bạch Oa Oa đành hộc hắc ngồi vào chỗ của mình, nhìn người đàn ông phóng xe chạy. Trưng ra bộ mặt khó chịu một cách rõ ràng, cô lên tiếng:

- Anh hôm nay bị cái gì vậy? Rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu?

Khuôn mặt Lữ Uyển Thành lạnh tanh không chút biểu cảm, đáp:

- Trung Quốc!

- Trung Quốc? Tại sao đột nhiên lại về Trung Quốc? - Nhíu mày, Bạch Oa Oa bất ngờ hỏi.

- Không tại vì sao cả, cô chỉ cần biết là hiện tại không thể ở Mỹ được nữa, tôi sẽ đưa cô về Trung Quốc tiếp tục việc làm ở chi nhánh chính, cuộc sống của cô vẫn được đảm bảo bình thường, chỉ là đổi môi trường một chút thôi.

=====

Lữ Uyển Thành đứng trước cổng công ty PJH, anh dựa người vào chiếc xe ô tô màu trắng, trên tay cầm điện thoại, khuôn mặt có chút lơ đãng. Nghe xong, anh chậm rãi cúp máy, nhưng không nói một lời nào cả chỉ đứng im như vậy, tựa như đang suy nghĩ điều gì đó.

Bạch Oa Oa vừa đi ra khỏi cổng liền nhìn thấy Lữ Uyển Thành, cô bất giác bước đến, hỏi:

- Sao anh lại ở đây?

Người đàn ông không trả lời, tự động mở cửa xe ra, nói:

- Lên đi.

Bạch Oa Oa chớp mắt ngạc nhiên, còn chưa kịp hỏi cái gì thì đã bị Lữ Uyển Thành nhét vào trong xe.

- Này, anh làm gì vậy hả?

Không thể chống trả lại được, Bạch Oa Oa đành hộc hằn ngồi vào chỗ của mình, nhìn người đàn ông phóng xe chạy. Trông ra bộ mặt khó chịu một cách rõ ràng, cô lên tiếng:

- Anh hôm nay bị cái gì vậy? Rốt cuộc anh muốn đưa tôi đi đâu?

Khuôn mặt Lữ Uyển Thành lạnh tanh không chút biểu cảm, đáp:

- Trung Quốc.

- Trung Quốc? Tại sao đột nhiên lại về Trung Quốc? - Nhíu mày, Bạch Oa Oa bất ngờ hỏi.

- Không tại vì sao cả, cô chỉ cần biết là hiện tại không thể ở Mỹ được nữa, tôi sẽ đưa cô về Trung Quốc tiếp tục việc làm ở chi nhánh chính, cuộc sống của cô vẫn được đảm bảo bình thường, chỉ là đổi môi trường một chút thôi.

=====

Stefan thuận lợi đưa Mã Nhược Anh thoát khỏi Rostchild, thậm chí là ra khỏi nước Đức. Anh đưa cô đến nhà riêng của mình, dành rất nhiều thời gian bên cạnh cô, quan tâm chăm sóc cả về thân xác lẫn tinh thần.

Hai ngày sau, cuối cùng tâm trạng Mã Nhược Anh cũng đã trở nên tốt hơn, cô tự cải thiện khả năng ăn uống của mình, cũng tự đi ra ngoài hoạt động chân tay thay vì cứ nhốt mình trong phòng.

Đi bộ quanh vườn hoa sau nhà, Mã Nhược Anh chợt bắt gặp Stefan, khi ánh mắt hai người chạm nhau, bước chân của cô đã dừng lại.

Stefan theo bản năng bước gần tới chỗ cô, lên tiếng:

- Em cảm thấy tốt chứ?

Mã Nhược Anh gật đầu, chậm rãi đáp:

- Ừm, tốt.

Dừng một chút, cô nhìn anh hỏi:

- Stefan, tại sao anh biết tôi ở chỗ đó? Nhà giam của Rostchild rất bí mật, ngay trong bản đồ gia tộc cũng không vẽ, làm sao mà anh biết tôi đang ở đó vậy?

Hành động chỉ một lần mà đã có thể nhảy xuống nơi của Mã Nhược Anh chứng tỏ Stefan biết chắc chắn cô đang ở đó. Anh dùng thuốc nổ để phá mái nhà, không phải ở chính giữa mà là ở một bên cố định, cho thấy anh biết rất rõ vị trí của cô ở đâu. Nhưng câu hỏi đặt ra ở đây là, làm thế nào anh ta biết?

Stefan mím môi, đột nhiên nở một nụ cười mỉm, nói:

- Tôi biết em sẽ hỏi, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Nói rồi, anh rút trong người ra một tờ giấy đưa đến trước mặt cô, lên tiếng:

- Vài ngày trước có một kẻ nặc danh đã gửi tin tức em bị giam giữ tại Rostchild đến chỗ tôi, hẳn ta chỉ dẫn rất chi tiết nên tôi mới có cơ hội cứu em ra khỏi đó. Hẳn còn đặc biệt nhắc tôi, em có hỏi thì hãy đưa cho em cái này, cùng với một câu nói. Nếu muốn tìm ra sự thật, em nhất định sẽ đến tìm hẳn.

Câu trả lời của Stefan khiến Mã Nhược Anh bất ngờ, đồng thời trong đầu cô thấp thoáng vang lên một câu nói: "Nhưng chúng ta sẽ còn gặp lại, nếu như cô muốn biết sự thật... cô sẽ đến tìm tôi."

Không lẽ... kẻ nặc danh báo tin cho Stefan... chính là Adelric?

Mã Nhược Anh cắn môi, cô rũ mắt nhìn mảnh giấy trên tay người đàn ông, liền vươn tay đến muốn lấy, thế nhưng ngay lúc đó, Stefan lại đột

nhiên thu tay về. Hành động của anh khiến cô ngược mắt nhìn lên, đôi con người phản ánh sự khó hiểu.

Stefan nhìn chăm chăm cô gái đối diện, ở khoảng cách gần, anh dường như có thể nhìn thấy chính mình trong đôi mắt của cô. Mấp máy môi, giọng nói anh có chút nhẹ đi:

- Nhược Anh, tôi biết em là một người có tâm tư thâm sâu, nhưng tôi hi vọng có một ngày em sẽ vứt bỏ được hận thù trong lòng, đi tìm hạnh phúc cho riêng mình. Tôi không biết ngày đó khi nào mới đến, nhưng dù có bao lâu, tôi cũng sẽ ở đây đợi em, đợi ngày em hoàn toàn hướng về tôi.

...

Mã Nhược Anh nghe những lời nói thâm tình đó, sâu tận trong nội tâm một khắc ấy đã thật sự rung động. Lần đầu tiên sau nhiều năm, có một người nói lời yêu thương với cô, muốn cô chạm được đến hạnh phúc của chính mình. Nhưng mà... phải làm sao đây? Hiện tại... cô không thể.

Mã Nhược Anh nhìn thẳng người đàn ông, rất lâu sau mới lên tiếng:

- Stefan.... đừng thích tôi.

Dứt lời, cô dang tay rút mảnh giấy từ phía Stefan rồi quay người rời đi. Đó là lần đầu tiên cô thấy những bước chân của mình trở nên nặng nề như vậy, trong lòng... cũng rất đau đớn.

Stefan, anh là một người đàn ông tốt, anh xứng đáng có được thứ tình yêu đẹp đẽ hơn, chứ không phải chờ đợi từ một người sớm đã không còn cảm xúc gì nữa. Bây giờ, thứ tồn tại trong cơ thể này chỉ có thù hận, vậy nên thật xin lỗi... tôi không thể đáp lại tình cảm của anh. Chấp niệm của tôi quá lớn, tôi không muốn.... làm lỡ cuộc đời của anh...

"Sẽ rất đau đớn khi bạn yêu một người nào đó mà không được đáp lại. Nhưng còn đau đớn hơn khi bạn yêu một ai đó mà không đủ dũng cảm để nói cho người đó biết bạn đã yêu như thế nào."

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 866: Sự Thật ẨN GIẤU (1)

Cùng buổi chiều ngày hôm đó, Mã Nhược Anh đến một quán cafe nhỏ, vừa bước vào cửa, cô đã nhìn thấy Adelric ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ. Đi đến, cô ngồi xuống ghế phía đối diện, chậm rãi lên tiếng:

- Cậu đến nhanh thật.

Mảnh giấy mà Adelric nhờ Stefan đưa cho cô hóa ra là cách thức liên lạc với anh ta, cô dựa theo số điện thoại trên đó bí mật nhắn tin tới, kết quả chưa đến vài phút thì đã nhận được câu trả lời. Adelric cũng không lựa chọn thời gian quá lâu, chỉ đưa ra một địa điểm cho cô, rồi nói gặp mặt sau bảy tiếng nữa.

Adelric nhấp một ngụm nước, bình tĩnh đáp:

- Trước hết cô cứ gọi nước uống đã.

Người đàn ông vừa dứt lời, nữ phục vụ đã tiến đến đặt lên bàn một tách cà phê đen, ngay trước mặt của Mã Nhược Anh.

"..."

Adelric nhướn mày, nhếch môi nói:

- Có vẻ như cô rất nóng vội muốn biết mọi chuyện.

Mã Nhược Anh chớp mắt, lạnh nhạt đáp:

- Đừng vòng vo nữa, mau vào vấn đề đi.

Nghe vậy, người đàn ông cũng không chần chừ nữa, trực tiếp lấy ra một tờ giấy đưa đến trước mặt Mã Nhược Anh. Cô liếc mắt nhìn xuống, quả nhiên chính là tờ giấy xét nghiệm ADN. Muốn biết giữa cô và Cadira có quan hệ huyết thống hay không, đây chính xác là cách nhanh nhất. Nếu nói đến bằng chứng, cũng chỉ có thứ này mới là thuyết phục nhất thôi.

Mã Nhược Anh chậm rãi cầm tờ giấy lên xem, qua vài giây, cô thả nó xuống, nhìn người đàn ông hỏi:

- Tại sao cậu biết được chuyện này?

Adelric ngạc nhiên khi thấy cô mặt không biến sắc, nghi hoặc lên tiếng:

- Có vẻ như cô đã chấp nhận được rồi, không còn mất kiểm soát như lần trước nữa.

Mã Nhược Anh mím môi, từ tốn đáp:

- Hai ngày qua là khoảng thời gian giúp tôi nhìn lại mọi việc thật rõ ràng, đúng như cậu nói, khi đứng ở một vị trí khách quan nhìn nhận vấn đề, trong chuyện này quả thật có nhiều lỗ hổng. Tôi đã không thể nhận ra chúng, nhưng mà.. tôi cũng không thể giải thích được lí do, tại sao Cadira lại chấp nhận cưới mẹ tôi?

Adelric gật đầu, anh nghĩ bây giờ đã có thể nói chuyện dễ dàng hơn được rồi, cô gái này đã khống chế bản thân mình rất tốt, năng lực kiềm hãm bản thân trước hận thù cũng mạnh hơn anh tưởng nhiều.

Hít vào một hơi sâu, Adelric nhìn thẳng Mã Nhược Anh, nói:

- Năm đó ba tôi lấy mẹ cô vì quyền lực là thật, sức ép của vị trí đứng đầu quá lớn khiến ông không thể từ chối việc móc nối quan hệ, tuy nhiên... còn

có một chuyện được che giấu đằng sau cuộc hôn nhân chính trị đó nữa, chính là việc mẹ cô có tình cảm với Adrian Rostchild - em trai họ của ba tôi, người nằm giữa chiếc ghế số ba. Ban đầu, khi Rostchild biết được chuyện này, họ đã rất phẫn nộ, bởi vì hôn ước đã được định ra không thể tùy tiện rút lại. Mà việc vụng trộm với người phụ nữ của nhà thừa kế tương lai càng làm họ tức giận hơn, đối với gia tộc, đó là vết nhơ cực kì đen tối. Mâu thuẫn nội bộ chính vì thế mà diễn ra ngày càng căng thẳng hơn, cho đến khi giải pháp cuối cùng được đưa ra để có thể giải quyết chuyện này trong hòa bình. Chính là ba tôi... sẽ lấy người con út của Mã gia - Mã Liên Tâm, cũng chính là em gái của mẹ cô. Còn Aurora, sẽ có thể tiếp tục mối quan hệ cùng Adrian Rostchild, nhưng nếu muốn tiến đến hôn nhân, phải chờ đợi sau ba năm khi ba tôi đã vững vàng ngồi lên ghế thừa kế.

- Sở dĩ mọi việc đến đây là kết thúc, khi chỉ cần thay đổi cô dâu trong hôn ước là được, nhưng mà lúc đó, lại có một sự việc phát sinh ngoài ý muốn...

- Chính là tôi. - Mã Nhược Anh đột ngột ngắt lời của Adelric.

Anh mím môi, dừng tầm hai giây rồi gật đầu trả lời:

- Đúng vậy, chính là cô, Aurora đã mang thai cô... ngay trước khi hôn ước bị thay đổi. Lúc nhận ra bản thân mang thai con gái, Aurora đã rất tuyệt vọng, vì dù có được gả cho người đàn ông mình yêu thật sự, thì cũng không thể sinh cô ra được, bởi vì cô là con gái. Aurora đã bàn bạc điều này với Adrian, nhưng kết quả nhận lại chỉ là hai chữ "phá thai". Cũng chính vì điều đó nên Aurora buộc phải tìm cách khác để giữ lại mạng sống của cô, và bà ta đã đến tìm ba tôi, dùng mọi cách ép buộc và bắt ông chấp nhận cuộc hôn nhân ấy, đồng thời Mã gia cũng không thay đổi người nữa. Mọi chuyện sau đó diễn ra như thế nào chắc cô cũng biết rồi, thuận lợi nhưng vẫn khó khăn, vì cô là con gái nên Rostchild nhiều lần muốn xử tử cô, tuy vậy, ba tôi đã đứng ra bảo vệ, dù sau khi ông ấy biết chuyện cũng không tuyệt đường sống của hai người. Có lẽ khoảng thời gian bên cạnh cô lúc

nhỏ đã khiến ông nảy sinh bản năng phụ tử, và dùng sức mạnh của mình để bảo vệ cô.

Mã Nhược Anh ngồi đối diện im lặng lắng nghe, hai bàn tay cô sớm đã đan vào nhau siết chặt. Hóa ra... Cadira đã từng thương yêu cô, ông ấy thật sự.. đã từng xem cô là con gái của mình, hết lòng che chở. Vậy mà cô lại.... thù hận ông ấy, thù hận người từng bảo vệ cô.

Adelric chớp mắt, đột nhiên thở dài một hơi, lên tiếng:

- Rostchild rất căm ghét nữ nhân, nên không ít lần gây sức ép với ba tôi, muốn ông loại bỏ cô. Quyền lực của ba tôi tuy mạnh nhưng không phải bao giờ cũng có thể chống lại tám chiếc ghế tối cao. Mặc dù vậy, ông ấy vẫn dùng hết khả năng để làm, nhưng mà ông không ngờ... Aurora - mẹ của cô lại tự tay phá đi lớp bảo vệ đó.

Thân thể Mã Nhược Anh cứng đờ khi nghe lời nói của người đàn ông, cô cắn răng, ngập ngừng hỏi:

- Cậu..... cậu có ý gì?

Adelric nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi đáp:

- Tôi đã từng rất ngưỡng mộ Aurora, bà ấy vì cô mà đã đánh đổi hạnh phúc của mình, dù chọn một con đường không dễ đi nhưng bà ấy vẫn dùng sự thông minh và tài giỏi để tận lực che giấu cho cô, bảo vệ cô, nhưng mà... tôi không nghĩ một người lí trí như thế... lại hóa một kẻ ngốc trong tình yêu. Bà ta vì yêu Adrian, cam tâm bị lợi dụng, dám lấy cặp ấn kí của ba tôi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 867: Sự Thật ẨN GIẤU (2)

- Ẩn kí? - Mã Nhược Anh bật thốt theo bản năng.

Tại sao ẩn kí lại liên quan đến chuyện này chứ? Nó là vật đã thất lạc từ lâu rồi mà? Nhưng anh ta nói mẹ cô lấy cắp nó, tại sao... không lẽ... không phải, tuyệt đối không phải đâu...

Adelric mím môi, nhìn biểu hiện trên khuôn mặt cô gái rồi quyết định nói tiếp:

- Mười lăm năm trước, Adrian âm mưu lật đổ chiếc ghế của ba tôi, ông ta đã nhân lúc sức ép từ phía gia tộc lên người cô đang lớn, tiến hành nhiều cuộc tấn công nội bộ. Mẹ cô lúc đó, bị hãm lợi dụng đánh cắp đi ẩn kí, vốn là muốn cướp nó về cho mình nhưng nửa chừng kế hoạch này lại phá sản, tôi không rõ tại sao Aurora lại không mang ẩn kí về cho Adrian mà lựa chọn chạy thoát cùng với nó, nhưng cũng nhờ vậy mà cuộc chiến này mới kết thúc trong êm đẹp, cuối cùng Adrian đã bị bắt và buộc tội phản đồ, lưu đày vĩnh viễn đến một vùng đất chết.

- Nhưng đáng tiếc... đối với cô thì nó là sự bắt đầu của một chuỗi bi kịch. Sau khi biết Aurora lấy cắp ẩn kí, Rostchild quy Mã gia vào tội đồng lõa nên mới truy sát đến tận cùng. Thiêu cháy tất cả, diệt cỏ tận gốc, tru di cửu tộc, không một ai có quyền được sống. Nếu không phải Aurora nhanh trí đưa cô chạy trốn, có lẽ cô cũng đã chết dưới ngọn lửa của Rost năm đó rồi. Mã Nhược Anh, cô luôn trách Rostchild tuyệt đường sống của cô, của Mã

gia, nhưng thật ra, không có lửa thì làm sao có khói? Suy cho cùng, là do mẹ của cô khơi mào trước, mới dẫn đến kết cục không thể cứu vãn.

Rostchild là một gia tộc mạnh mẽ, họ có những quan niệm riêng nhưng cũng có quy tắc riêng của mình, mặc dù nó rất cổ hủ nhưng họ vẫn tuân thủ đạo lý "người không động ta ta không động người". Là Aurora lừa dối gia tộc đó trước, chỉ bằng việc che giấu danh tính của Mã Nhược Anh, làm trái quy tắc của Rost thì cũng đủ khiến họ phải đền bằng mạng sống rồi. Huống hồ, cô ta còn dám ăn cắp ấn kí của người đứng đầu gia tộc, tiếp tay cho kẻ phản đồ mưu nghịch. Cho dù đến cuối có thay đổi, thì cũng đã quá muộn rồi, họ phải trả giá bằng sinh mạng của hàng trăm người Mã gia.

Ánh mắt Mã Nhược Anh cứng đờ khi nghe Adelric thuật lại mọi chuyện, cô thật sự chưa từng nghĩ đến lỗi lầm là do mẹ cô gây ra. Từ trước đến nay, cô luôn nghĩ hận thù là bắt đầu từ Cadira, từ gia tộc Rostchild máu lạnh tàn nhẫn, nhưng mà... không phải sao? Không phải như vậy sao?

Mã Nhược Anh rũ mắt, đôi bàn tay bên dưới vẫn siết chặt không buông, thậm chí móng tay đâm vào lòng da thịt cô mạnh đến mức các đốt ngón đều trắng bệch, in hằn thành từng dấu bán nguyệt.

Người đàn ông trước mặt chậm rãi chớp mắt, lên tiếng:

- Nhưng có một chuyện cho đến giờ tôi vẫn không hiểu, tại sao năm đó, mẹ của cô lại đột ngột thay đổi ý định, làm phá sản kế hoạch của Adrian. Bà ta chấp nhận mang theo ấn kí chạy trốn, chấp nhận sự truy đuổi tàn sát nhưng lại không mang nó đến cho Adrian? Hay là do tôi đã quá đề cao tình yêu của Aurora? Thực chất... bà ta không yêu Adrian đến vậy?

Mã Nhược Anh cúi đầu không đáp, bởi lẽ chính cô cũng không hiểu lí do gì nữa. Cô thật sự không biết lúc đó mẹ cô tại sao lại làm như vậy, thật sự...

Đúng lúc này, một suy nghĩ chợt xẹt ngang qua đầu Mã Nhược Anh, nó làm cô nhớ đến... những lời cuối cùng của mẹ trước khi mất.

"Nhược Anh, hứa với mẹ, hãy dùng bàn tay của con để cứu người, chỉ cần là bệnh nhân ở trước mặt, thì dù còn một hơi thở, con cũng phải cố gắng cứu chữa, tuyệt đối không được bỏ cuộc. Con nhất định phải sống, tiếp tục kế nghiệp của gia tộc chúng ta."

"Nhược Anh, mẹ xin lỗi... mẹ thật sự xin lỗi... xin đừng hận ba con... anh ấy.. là một người tốt... là mẹ... là mẹ đã...."

Mẹ của cô đã tắt thở trước khi nói hết câu nói đó, khi ấy cô vì quá sốc mà đem nỗi hận thù đặt lên trên đầu, không để tâm đến những lời cuối cùng, nó mang một ý nghĩa khác.

Đúng vậy, bây giờ thì cô hiểu rồi... là trả nợ. Bởi vì Cadira đã bảo vệ mẹ con cô trong suốt những năm tháng sống khó khăn ở Rostchild, vậy nên đến phút cuối, bà mới quyết định thay đổi, mặc dù yêu Adrian nhưng không mang ấn kí đến cho người đàn ông đó chính là sự trả ơn duy nhất bà dành cho Cadira.

Nhưng tại sao.. tại sao lại phải bắt cả Mã gia trả giá cùng bà? Hàng trăm sinh mạng vô tội, tại sao phải trả giá đắt như vậy? Không lẽ, đây chính là ý trời? Mã gia phải diệt vong là số mệnh? Cô không tin....

Kì thực, gia tộc này quá đoan mệnh khi sai lầm của một cá nhân lại gây ra hậu quả quá lớn, liên lụy đến nhiều thế hệ. Nếu bây giờ Mã gia còn tồn tại, chắc chắn sẽ là một trong những gia tộc mạnh mẽ, khiến những tổ chức khác phải e dè bởi khả năng về y thuật đỉnh cao. Tuy nhiên... điều đó đã không thể xảy ra.

Nói đến cùng, có lẽ sự diệt vong của gia tộc họ Mã bắt đầu từ lúc họ tham lam muốn móc nối cùng Rostchild, bi kịch của Mã gia... tất cả đều xuất phát từ đây.

Cuộc nói chuyện giữa Mã Nhược Anh và Adelric dần rơi vào im lặng, sau câu hỏi của người đàn ông, không có câu trả lời nào, cũng không có

vấn đề gì khác nữa. Mã Nhược Anh thì vẫn giữ nguyên tư thế cúi đầu, không chịu ngẩng lên. Bỗng lúc này, có một ánh sáng lóe lên từ ngay chính bàn tay của người con gái.

Mã Nhược Anh theo bản năng buông lỏng tay, cô chợt phát hiện chiếc nhẫn trên ngón giữa của mình đang phát sáng. Đây là...

Cùng thời gian đó, ở những nơi khác trên thế giới, Andrew, Elena, Stefan và Vivian cũng đồng loạt nhận được tín hiệu từ chiếc nhẫn đen, khi họ chủ động kết nối lại, một thông điệp đã được gửi đến, đó là âm thanh quen thuộc của một người phụ nữ mà khiến tất cả bọn họ phải chú ý.

- Lão đại!

"Phelan xảy ra chuyện rồi!"

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 868: Trở Về

Ba năm sau,

Tại buổi tiệc rượu đang diễn ra trong một khách sạn nổi tiếng ở thành phố Vancouver (Canada), Mary FirstFlo đứng ở một bàn tiệc tập trung toàn phu nhân quý tộc, nói cười một cách vui vẻ. Lúc này, người đàn ông bước ra chính giữa sân khấu, cầm micro lên tiếng:

- Ladies and gentlemen, today's auction is about to begin. Please look at the stage to see the valuables we have prepared. All proceeds from today's auction will be donated to disadvantaged children around the world, wish the ladies and gentlemen a happy and meaningful evening.

(Thưa các quý ông và quý bà, buổi đấu giá hôm nay xin phép được bắt đầu. Xin hãy nhìn lên sân khấu để xem những đồ vật có giá trị mà chúng tôi đã chuẩn bị. Toàn bộ số tiền thu được từ buổi đấu giá hôm nay sẽ được quyên góp cho trẻ em có hoàn cảnh khó khăn trên khắp thế giới, chúc các quý ông và quý bà có một buổi tối vui vẻ và ý nghĩa.)

Chương trình bắt đầu ngay sau lời giới thiệu của người đàn ông, các đồ vật được trưng bày đấu giá với sự tham gia vô cùng nồng nhiệt từ các quý bà giới thượng lưu. Mary FirstFlo đứng ở một bên xem xét, bà ta không tham gia vào, nhưng thi thoảng có đồ vật được đấu giá cao, trên môi sẽ bắt giắc nở nụ cười ẩn ý.

Đến món đồ thứ sáu, một chiếc vòng cổ đá quý Saphie được mang ra, ngoại hình bắt mắt của nó thu hút không ít sự chú ý của phụ nữ, ngay lập tức đẩy giá thành lên cao chót vót. Đỉnh điểm là khi hai quý bà vì tranh giành chiếc vòng cổ đó mà đã chịu chi đến hơn bốn mươi ngàn đô la Mỹ. Cuối cùng, một người trong số đó đã không thể theo được, đành phải dừng lại. Người đàn ông cầm lấy chiếc búa, bắt đầu ra hiệu lệnh:

- Forty - three thousand dollars for the first time. (Bốn mươi ba ngàn đô la lần một.)

- Forty - three thousand dollars a second time. (Bốn mươi ba ngàn đô la lần hai.)

- Forty - three thousand dollars a...

- One hundred thousand dollars. (Một trăm ngàn đô la.)

Lời của người đàn ông bị ngắt quãng bởi một âm thanh trong trẻo, không khó nhận ra nó xuất phát từ một phụ nữ trẻ tuổi, thế nhưng điều làm bất ngờ hơn chính là mức giá mà người đó đưa ra, một trăm ngàn đô la Mỹ cho một chiếc vòng cổ? Là ai mà chịu chi đến như vậy?

*100 ngàn đô: khoảng hơn 2 tỷ 3 VND.

Trong chốc lát, sự thu hút đổ dồn về phía phát ra tiếng nói, Mary FirstFlo cũng không ngoại lệ, bà ta quay đầu nhìn theo đám đông, nhưng khi ánh mắt chạm phải hình bóng của cô gái đứng gần cửa ra vào, nét cười trên mặt bà ta đã hoàn toàn tan biến. Đôi con ngươi như mở to gấp hai lần, Mary vô thức thốt lên:

- Âu Dương Thiên Thiên!

Lẫn trong đám người mang trang phục rực rỡ, Âu Dương Thiên Thiên xuất hiện với bộ đồ thanh nhã bình thường, cô bước về hướng người phụ

nữ, lạnh nhạt lên tiếng:

- Hello Mary, long time no see.

(Chào Mary, lâu rồi không gặp.)

Người phụ nữ đứng bất động một chỗ, dường như vẫn chưa thoát ra được cú sốc khi nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên. Phải mất một lúc lâu sau, bà ta mới có thể nói:

- Tại sao... tại sao người có thể vào đây? Bảo vệ đâu?

Khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên lạnh tanh không chút cảm xúc, trước câu hỏi của Mary, cô chỉ rừ mắt đáp:

- Bảo vệ? À... đám người vô dụng đứng chặn tôi ngoài cổng....

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa nâng tay lên, các ngón tay vuốt ve một thứ vũ khí đen ngòm, trên thân nó dính vài chất lỏng nhờn nhờn:

- chúng chết rồi... Hiện tại tới lượt bà chứ nhỉ?

Nhẹ nhàng thốt ra từng chữ, Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt nhìn lên, sau đó dứt khoát giơ súng về phía Mary đối diện.

- Aaaaaaa - Hành động của cô khiến đám người xung quanh hoảng loạn, vừa la hét vừa dẫm đạp lên nhau chạy trốn.

Cả không gian đông đúc bỗng chốc chỉ còn lại hai người, Âu Dương Thiên Thiên đứng đối mặt với Mary FirstFlo, lạnh nhạt nói:

- Có vẻ bây giờ bà sống không được sung sướng như lúc trước nữa rồi, đến mức phải mang đồ của mình ra đấu giá như thế, người khác mà biết cái lí do "quyên góp" kia thực chất chỉ là bịa đặt thì không biết mặt mũi của FirstFlo sẽ phải dùng thứ gì bù đắp cho hết, đúng không Mary?

Người phụ nữ nghiêng răng nhìn Âu Dương Thiên Thiên, gầm gừ lên tiếng:

- Người... đồ xác xược chết tiệt!

Nói rồi, Mary nâng cao tay muốn đánh cô, nhưng bàn tay chưa kịp hạ xuống thì đã bị ngăn lại. Âu Dương Thiên Thiên dùng sức bóp chặt cổ tay người phụ nữ, khiến bà ta đau đớn đến mức la hét, chưa dừng ở đó, cô còn đưa họng súng vào lòng bàn tay Mary, lạnh lùng bắn một phát súng. Viên đạn bay xuyên qua bàn tay bà ta, đục khuấy một lỗ ghê tởm ngay chính giữa gân cốt, tức khắc làm máu văng tung tóe.

- Aghhhh.

Mary gào lên như một con thú bị thương, thân thể đau đớn ngã khụy xuống đất, không ngừng ôm lấy bàn tay mình khóc ròng. Âu Dương Thiên Thiên bình thản ngồi hõm xuống, cô chĩa họng súng ngay thái dương người phụ nữ, giọng không âm sắc nói tiếp:

- Suyt... đừng la lớn như vậy, bà chưa chết ngay được đâu. Tôi đã cảnh báo bà rồi mà, ngày tôi quay trở lại, địa ngục sẽ đến với FirstFlo, mặc dù bây giờ không cần tôi ra tay, bà cũng sẽ bị Bush và Rostchild bóp chết một cách dễ dàng, nhưng mà... đừng lo lắng, tôi không để chuyện đó xảy ra quá nhanh đâu. Bà... và cái gia tộc đáng chết đó.... tôi sẽ cho các người chết dần chết mòn... trong đau đớn, đến mức các người phải quỳ xuống dập đầu tôi cầu xin được chết.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên thu súng về, cô chậm rãi đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Mary với ánh mắt lạnh ngắt không độ ấm, bà ta cũng run rẩy nhìn cô, giờ phút này mới chợt giật mình nhận ra, khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên từ nãy đến giờ vẫn không hề chuyển đổi, dù bị máu bắn văng tung tóe, cũng không mấy may chớp mắt một cái. Cô ta... thay đổi

rồi... thành một con người hoàn toàn khác. Cô ta đã không còn là Âu Dương Thiên Thiên của ba năm trước nữa.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 869: Lão Đại

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, lơ đãng ngược mặt lên, rồi bất ngờ, cô đột ngột nghiêng đầu qua một phía, sau đó nhanh như cắt nắm lấy tay người đàn ông từ đâu hướng tới, cúi người vật lộn hấn một vòng trên không, và thân thể nặng nề của kẻ đó đập mạnh xuống đất, ngay trước mũi Mary FirstFlo

Nhắc chân dẫm lên ngực tên đó, Âu Dương Thiên Thiên chĩa súng, đẩy mắt lộ ra sự băng giá cùng cực.

"Pằng pằng pằng" - Ba phát súng vang lên liên tiếp, ba viên đạn ghim chặt vào lồng ngực của người đàn ông, chết ngay lập tức.

Mary hoảng hốt lùi lại, người vừa bị Âu Dương Thiên Thiên kết liễu là One - ám vệ luôn đi theo bảo vệ bà, cũng là sát thủ giỏi nhất. Ba năm trước, đứng trước mặt hấn, Âu Dương Thiên Thiên là một con chuột nhắt thụ động, chỉ biết hoảng sợ, vậy mà bây giờ... không những có thể cảm nhận được tốc độ của hấn, cô ta còn có thể trong một chiêu hạ gục, nhanh gọn kết thúc một sát thủ.

Không thể tin được, ba năm, chỉ trong vòng ba năm mà cô ta có thể đạt được đến trình độ như thế này. Rốt cuộc là ai, là thứ gì đã làm thay đổi Âu Dương Thiên Thiên?

Âu Dương Thiên Thiên khẽ chớp mắt, cô đưa tay chùi đi vết máu dính nơi khóe miệng mình, âm u nói:

- Mary, nước Mỹ hiện nay... đã không còn là thiên hạ của bà và FirstFlo nữa rồi, nó không bảo vệ nổi các người đâu. Hãy chuẩn bị tinh thần đi.

=====

Âu Dương Thiên Thiên bước ra khỏi khách sạn, cô lên một chiếc ô tô đồ gàn đó, ngồi vào ghế sau. Phía trước, Sherry và Anna đã chờ đợi được một lúc, nhìn thấy cô, cả hai bất giác thở phào nhẹ nhõm.

- Đến đó đi - Âu Dương Thiên Thiên chỉ nói một lời, hai cô gái đã hiểu phải làm gì, nhanh chóng nhả ga rời đi.

Vươn tay cầm lấy chiếc túi bên cạnh, Âu Dương Thiên Thiên lấy ra một bộ đồ mới, chậm rãi thay quần áo dính đầy máu trên người. Khoác thêm một chiếc áo da bên ngoài, cô liếc mắt nhìn qua cửa sổ, sau khi nhìn thấy gì đó bỗng lên tiếng:

- Dừng lại.

Anna đạp chân phanh, chiếc xe ngay lập tức ngừng lại. Âu Dương Thiên Thiên không nói không rằng mở cửa bước xuống, tiến vào trong một cửa hàng bán hoa tươi.

Người bán hàng thấy cô liền đi đến đón tiếp niềm nở, giới thiệu cho cô rất nhiều loại hoa khác nhau, Âu Dương Thiên Thiên chỉ nhìn lướt qua một lượt những thứ ấy, thái độ không hứng thú lắm, cho đến khi cô dừng tầm mắt trước một giỏ nhựa, nói:

- Lấy cho tôi một bó hoa đó.

Người phụ nữ theo tầm mắt Âu Dương Thiên Thiên nhìn đến, háo hức đáp:

- Cô gái, cô quả thật có mắt nhìn, bó hoa hồng trắng này vừa mới được chuyển đến sáng nay, vô cùng tươi, vô cùng đẹp. Loại hoa này còn có mùi hương nhẹ nhàng nhưng cũng độc đáo đặc trưng, rất thích hợp dùng làm quà tặng. Cô muốn tặng nó cho ai đó phải không?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn bó hoa hồng trắng không chớp mắt, chậm rãi trả lời:

- Phải, là tặng cho một người rất quan trọng.

Người phụ nữ nghe thấy, lập tức bật cười, gật đầu:

- Được, tôi biết rồi. Tôi sẽ gói cho cô một bó hoa hồng thật đẹp, xin hãy đợi một chút.

Nói rồi, cô ta quay người muốn đi, nhưng đúng lúc đó, Âu Dương Thiên Thiên lại lên tiếng ngăn cản:

- Không, tôi không lấy những màu khác.

Câu nói của cô khiến người bán hàng bất ngờ xoay lại, theo bản năng hỏi:

- Cái gì?

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn người phụ nữ, đôi con ngươi trong suốt như dòng nước không pha lẫn tạp chất, nhưng lại vô hồn trống rỗng:

- Tôi chỉ cần hoa hồng trắng thôi.

Người phụ nữ có chút kinh ngạc, dường như không nghĩ đến Âu Dương Thiên Thiên lại chỉ cần hoa hồng trắng. Cô đã từng gặp qua rất nhiều khách hàng rồi, và đối với người mua hoa hồng, đa số đều mua kèm hoa theo màu, nếu mua đơn lập, cũng sẽ chỉ mua hoa hồng đỏ hoặc xanh, chưa bao giờ có ai muốn mua một bó hoa hồng trắng cả. Bởi vì màu của nó... có chút

hơi trang trọng, và thường thì không phù hợp để làm quà tặng, ngược lại... nó dùng để viếng thăm ai đó thì đúng hơn. Đương nhiên điều ấy chắc chắn không phải một chuyện vui.

- Nhưng mà... hoa... - Người phụ nữ mím môi nhìn Âu Dương Thiên Thiên, ngập ngừng trả lời

Rút ra một chiếc thẻ màu đen, Âu Dương Thiên Thiên đẩy nó về phía trước:

- Tôi sẽ trả giá gấp năm, xin hãy gói cho tôi bó hoa hồng trắng đẹp nhất.

....

Sau khi mua hoa xong, Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục lên xe di chuyển đến địa điểm tiếp theo. Nửa tiếng sau, chiếc xe của cô quẹo vào một con dốc, đi sang tuyến đường riêng biệt, vắng người hơn. Khi lướt ngang qua, đầu đoạn đường ấy có một chốt sắt cấm, trên đó ghi dòng chữ "Vancouver Cemetery" (Nghĩa trang Vancouver.)

Dừng xe ở trước lối đi vào, Anna và Sherry mở cửa xuống trước, Âu Dương Thiên Thiên phía sau cũng chậm rãi bước xuống, thuận tay đóng cửa xe lại.

Cầm theo bó hoa trong tay, cô nhắc chân đi bước đầu tiên, lúc này đột nhiên hai bóng người lọt vào tầm mắt Âu Dương Thiên Thiên, theo bản năng cô ngừng lại, chớp mắt nhìn người đó, cho đến khi nhận ra... đấy là một người quen.

Tiêu Tử Du xuất hiện cùng một người đàn ông, đang di chuyển từ bên trong nghĩa trang đi ra, thấy Âu Dương Thiên Thiên, cô không nhanh không chậm tiến gần đến, dừng chân ngay trước mặt cô ấy.

Âu Dương Thiên Thiên đứng thẳng người, hơi cúi thấp đầu, cô há miệng gọi:

- Lão đại!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 870: Liều Mạng

Tiêu Tử Du chớp mắt nhìn cô gái, lạnh nhạt hỏi:

- Đến rồi sao?

Âu Dương Thiên Thiên ngẩng mặt lên, lễ phép đáp:

- Vâng.

- Nghe nói cô vừa "quậy" một trận với Mary, thế nào, thỏa mãn chứ? -
Tiêu Tử Du nhếch hàng lông mày thanh tú, trầm giọng hỏi tiếp.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, không phủ nhận:

- Tin tức của lão đại thật nhạy bén, chuyện chỉ mới xảy ra vài phút trước mà cô đã biết rồi.

Tiêu Tử Du vòng tay lại, đôi con ngươi đen láy xoáy sâu khuôn mặt bình tĩnh của cô gái đối diện, nheo mắt lên tiếng:

- Tin tức của tôi có nhanh đến đâu cũng không bằng việc cô xuất hiện ở nơi này, không phải cô đang huấn luyện ở Úc sao? Bỏ giữa chừng chạy đến đây?

Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức lắc đầu, nói:

- Không có lão đại, tôi đã hoàn thành xong chương trình huấn luyện rồi.

- Đó mới chính là vấn đề đấy, người vừa mới hoàn thành xong huấn luyện thì tại sao không nghỉ ngơi mà lại đến đây? Cô là người máy à? Tại sao có thể bất chấp cả bản thân như vậy? Hả? - Tiêu Tử Du đột nhiên quát một tiếng lớn, âm giọng của cô khiến đám người xung quanh bất giác co rụt lại, ngay cả lão Tứ cũng không dám lên tiếng nói đỡ cho Âu Dương Thiên Thiên.

Có ai mà không biết chương trình huấn luyện của Tiêu Tử Du khắc nghiệt đến mức nào? Mỗi lần hoàn thành xong nó nếu không phải thương tích đầy mình thì cũng bị kiệt sức đến ngất xỉu, thậm chí còn từng có người chết vì không chịu nổi. Chính vì lẽ đó mà Tiêu Tử Du đã đưa ra một luật lệ, phàm là bất kì ai sau khi hoàn thành xong huấn luyện đều phải nghỉ ngơi dưỡng sức một tháng, sau đó mới được phép hoạt động. Cô đào tạo họ, chứ không phải ép chết họ.

Chưa nói, Âu Dương Thiên Thiên là người đầu tiên chịu sự huấn luyện liên tục trong suốt ba năm, những chương trình đào tạo dành cho đám người Âu Dương Vô Thần cô đều trải qua hết không sót một cái nào. Mười năm, khóa huấn luyện mà mười năm trời Âu Dương Vô Thần theo học đã gói gọn thành ba năm cho Âu Dương Thiên Thiên, liệu ai tưởng tượng được cô ấy đã phải làm những gì để vượt qua nó không?

Đã có người từng nghĩ Âu Dương Thiên Thiên sẽ chết trong chuỗi huấn luyện khắc nghiệt ấy, nhưng không, cô vẫn vượt qua được. Ba năm, ba mươi sáu tháng, cứ một tháng Âu Dương Thiên Thiên sẽ vượt qua một kì huấn luyện, nhưng rồi cô ấy không nghỉ ngơi mà lại tiếp tục cửa huấn luyện tiếp theo. Cô ấy cứ như vậy ba năm, bây giờ vẫn liệu mình vì hận thù như thế, sức lực con người cũng có giới hạn chứ? Tiêu Tử Du không ép chết cô thì chính cô cũng tự ép chết bản thân mình rồi.

- Rose, điều cơ bản của một người học tâm thuật là sự kiên nhẫn, cô vì hận thù mà nóng vội như vậy thì còn học làm gì nữa? Hay là cô đang cho

tôi cơ hội hối hận vì năm đó đã nhận cô làm học trò của mình? - Tiêu Tử Du đánh thép lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt bối rối, cắn môi đáp:

- Lão đại xin đừng hiểu lầm, tôi không hề có ý đó.

- Vậy thì ý của cô là gì? Tôi dạy tâm thuật là mong muốn cô có thể kiểm soát tâm tính của mình, chứ không phải để nó trói buộc cô. Nếu những gì cô học được trong ba năm qua không thể dùng để kiềm chế nổi lí trí và cảm xúc của bản thân cô, vậy thì rời khỏi hội đi, tôi không cần kẻ vô dụng. - Tiêu Tử Du không khoan nhượng, tiếp tục lớn tiếng phản bác.

Khí thế của Tiêu Tử Du hoàn toàn áp đảo tất cả, khiến ai nấy đều khiếp đảm, không dám thở mạnh.

Âu Dương Thiên Thiên lần này không thể chối cãi được nữa, chỉ đành cúi đầu nhận lỗi:

- Tôi sai rồi, là lỗi của tôi, xin lỗi lão đại.

Tiêu Tử Du hít vào một hơi, cô nhìn Âu Dương Thiên Thiên trong tư thế như vậy một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Chỉ một lần này thôi, lần đầu tiên cũng như lần cuối cùng, nếu còn để xảy ra tình trạng tương tự.... đừng trách ta không niệm tình thầy trò.

Âu Dương Thiên Thiên cắn răng, kiên định đáp:

- Tôi đã rõ, lão đại.

- Ngẩng mặt lên đi. - Tiêu Tử Du nhẹ nhàng ra lệnh.

Âu Dương Thiên Thiên nhanh chóng làm theo, từ từ ngược mắt lên, chợt thấy cô ấy đang nhìn bó hoa trong tay mình.

- Đến thăm cậu ta? - Khuôn mặt Tiêu Tử Du đã quay lại mức bình thường, giọng cũng đã cói chút âm sắc, từ tính hỏi.

Âu Dương Thiên Thiên gật đầu, tay vô thức siết lấy bó hoa, trả lời:

- Vâng.

Tiêu Tử Du nghe vậy, không hỏi gì thêm nữa. Cô vươn tay đến chạm vào cần cổ Âu Dương Thiên Thiên, quẹt một đường ẩm ướt rồi nói:

- Đi đi, Selina cũng đang ở bên trong.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên liền cúi đầu chào cô, rồi cùng hai người khác đi theo lối mòn vào bên trong.

Lão Tứ tiến lên trước một bước, nhìn thấy trong tay Tiêu Tử Du dính máu, ngay lập tức rút ra một chiếc khăn tay. Tiêu Tử Du cầm lấy nó lau đi vết máu dính trên ngón tay mình, vừa nói:

- Gửi cho cô ta một ít thuốc bổ và thuốc chữa thương loại C, Rose đang bị thương, vết thương khá nặng đấy.

Khi này lau vết máu trên cổ Âu Dương Thiên Thiên, cô đã cố tình ấn xem động mạch cổ của cô ta, phát hiện có điểm bất thường. Mạch đập vừa yếu vừa chậm, chứng tỏ cô ta đang bị bệnh, thân nhiệt trên người có chút lạnh, mặt hơi tái nhưng nhìn chung khách quan cả người đều ổn, vậy thì cô ta chỉ có thể bị thương thôi, rõ ở đâu thì cô không biết nhưng vết thương chắc là mới đây, còn khá nặng. Là trong lúc huấn luyện chăng? Hay là..

Lão Tứ nghe hiểu, liền gật đầu đáp:

- Tôi biết rồi, tiểu thư.

Nói xong, Tiêu Tử Du ném chiếc khăn tay lại cho người đàn ông, sau đó đi về phía chiếc xe của mình, mở cửa ngồi vào phía sau.

Lão Tứ cũng nhanh nhẹ ngồi lên ghế lái, đạp chân ga rời khỏi đó. Trên đường đi, ông đột nhiên hỏi:

- Tiểu thư, tôi có chuyện không hiểu.

Tiêu Tử Du ngồi dựa đầu vào ghế, nhắm mắt lên tiếng:

- Đến bây giờ người vẫn chưa hiểu, tại sao năm đó ta nhận cô ta sao?

....

Ba năm trước,

Tiêu Tử Du đứng trong một căn phòng, cùng với lão Tứ và Anna vừa trở về từ cuộc hỗn loạn, trước mắt cô, một thân xác đang nằm trên giường trắng toát, cả thân thể be bét máu, khắp người chằng chịt vết thương, hơi thở yếu ớt, không rõ sống chết. Người đó... chính là Âu Dương Vô Thần!

Tôi nay có tiếpchap nha.

Truyện mới đã được duyệt rồi, mọi người mau qua đọc review rồi lợt hớ đi nè, đảm bảo chỉ có hay hơn chứ không dở hơn nhé, bỏ qua là cực uổng phí. Truyện có tên "Tình Ngàn Năm", là bộ truyện viết riêng về lão đại Tiêu Tử Du.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 871: Không Giữ Được

Tiêu Tử Du đứng khoanh tay nhìn người đàn ông, ánh mắt cô lộ vài phần lạnh nhạt, nhưng vẫn ẩn chứa sự quan tâm nhẹ nhàng. Lúc này, cánh cửa căn phòng bỗng bật mở, một đám người ồa vào, Elena, Stefan, Vivian, Andrew và thậm chí đến Mã Nhược Anh đều đồng loạt xuất hiện cùng một lúc.

Vừa xông vào trong, đập ngay trước mắt họ là hình ảnh một thân thể be bét máu nằm trên giường, khuôn mặt quen thuộc không ai khác chính là Âu Dương Vô Thần.

Cả đám trợn tròn mắt lao tới, không ngừng hô lớn:

- Phelan! Phelan! Phelan!

- Vô Thần! Vô Thần!

Chỉ là hai cái tên vang lên nhưng lại làm không gian ồn ào đến kì lạ, nó khiến Tiêu Tử Du cực kì khó chịu, cô cau mày, trầm giọng lên tiếng:

- Các người đang làm cái gì vậy? Cậu ta vẫn chưa chết đâu.

Elena sợ đến tái xanh mặt mày, cô hùng hổ nhìn lên, hỏi:

- Lão đại, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Phelan lại thành ra thế này? Là ai đã làm anh ấy như vậy?

Andrew thấy Elena kích động chất vấn Tiêu Tử Du, ngay lập tức tiến đến ngăn lại:

- Elena, bình tĩnh đi.

- Còn nói một lời nữa tôi sẽ cho cô ra ngoài. - Tiêu Tử Du liếc một đường ánh mắt sắc bén, làm hai người hoảng hốt lùi lại. Quay sang nhìn Mã Nhược Anh, cô nói:

- Dấu hiệu sống vô cùng yếu, cậu ta bị thương rất nặng, cả trong lẫn ngoài, cô nên xem xét đến việc phẫu thuật toàn diện.

Mã Nhược Anh mặt trắng bệch không giọt máu, run rẩy đáp:

- Tôi biết rồi, cần phải làm ngay thôi, tôi sợ Vô Thần không cầm cự được lâu.

Tiêu Tử Du gật đầu, nói tiếp:

- Tôi đã chuẩn bị phòng phẫu thuật và một số số người phụ trợ, hai phút nữa là có thể chuyển cậu ta vào. Selina, cô phải bình tĩnh, đừng để sự sợ hãi làm loạn bản thân.

Mã Nhược Anh nghiêng răng, cắn môi trả lời:

- Tôi biết.

Stefan ở bên cạnh, nhìn thấy đôi tay cô vừa dính đầy máu vừa không ngừng run rẩy, anh liền vươn bàn tay to lớn của mình nắm lấy, giọng trầm trầm trấn an:

- Không sao, em sẽ làm được, đừng sợ

Mã Nhược Anh quay mặt sang đối diện với người đàn ông, đôi mắt cô đỏ lên rất nhanh, lấp thành hai hàng nước trong suốt, tựa như chực chờ sắp

chảy xuống bất cứ lúc nào.

Đây là Âu Dương Vô Thần, là bạn của cô, là người thân của cô, là người rất quan trọng với cô. Nếu như có sơ suất gì xảy ra dù chỉ là một việc nhỏ thôi, cô sợ....

- Mạnh mẽ lên, tin vào bản thân mình, em nhất định sẽ làm được. - Stefan dùng ánh mắt kiên định nhìn Mã Nhược Anh, đôi tay vô thức siết chặt, đem cả máu của cô hòa lẫn cùng chính mình.

Dù có chuyện gì xảy ra, anh cũng sẽ cùng cô đối mặt, anh sẽ luôn ở bên cạnh, luôn là hậu phương vững vàng, tiếp thêm sức mạnh cho cô. Vì vậy hãy mạnh mẽ lên, và an tâm, vì anh... luôn ở đây.

Tiêu Tử Du đứng nhìn một màn này, chỉ chớp mắt một cách lạnh nhạt chứ không lên tiếng nói gì cả. Bấy giờ, dường như nghĩ đến thứ gì đó, Vivian đứng bật dậy, hỏi:

- Khoan đã, còn Âu Dương Thiên Thiên? Phelan ở đây, vậy cô ấy đang ở đâu?

Câu hỏi của Vivian thu hút sự chú ý của đám người, bọn họ bất giác chuyển tầm mắt về phía Tiêu Tử Du, Anna đứng phía sau thấy vậy, liền bước lên trả lời:

- Nhị tiểu thư cũng đang ở đây, chúng tôi vừa thành công cứu được cô ấy về từ chỗ Mary FirstFlo.

Elena nghe đến cái tên quen thuộc ấy, đôi mắt trừng lớn nói:

- Mary FirstFlo? Lại là bà ta? Có phải chính bà ta đã làm Phelan thành như vậy? Có phải không?

Tiếng quát của Elena khiến Anna giật mình, gật đầu đáp:

- Phải, chính là bà ta.

- Thiên Thiên thế nào? Em ấy không bị thương chứ? Bây giờ em ấy đang ở đâu? - Vivian không để tâm đến Mary FirstFlo, ngược lại lo lắng một vấn đề khác.

Anna nuốt một ngụm nước bọt, cắn môi trả lời:

- Nhị tiểu thư... vẫn ổn, chỉ là cô ấy cũng bị thương, không nặng lắm, vừa mới ra khỏi phòng phẫu thuật vài tiếng trước.

Vivian mím môi, khuôn mặt biểu hiện lo lắng thật sự, lên tiếng:

- Vậy đứa bé...

Dường như biết mình lỡ nói ra điều không nên, Vivian ngừng lại, ánh mắt có chút bối rối. Nhưng thật không may cho cô, đám người xung quanh đã nghe được những gì không nên nghe, liền lớn tiếng hỏi:

- Đứa bé? Đứa bé gì?

Lúc này, một giọng nói bất chợt vang lên:

- Thì ra cô cũng biết Âu Dương Thiên Thiên đang mang thai.

Tiêu Tử Du đứng im lặng này giờ đột nhiên lên tiếng, lời nói của cô đưa tất cả những người có mặt trong căn phòng đến một bất ngờ gây sốc khác. Mã Nhược Anh cũng bị thu hút nhìn sang, cau mày kinh ngạc:

- Thiên Thiên mang thai sao? Từ lúc nào?

Vivian liếm môi, cô đảo mắt bối rối, có chút ngập ngừng đáp:

- Khoảng hơn hai tháng, tôi cũng mới phát hiện ra gần đây thôi.

- Cô biết nhưng không nói cho tôi? - Mã Nhược Anh nghi ngờ chất vấn.

Vivian không biết phải giải thích thế nào, điều đó là bí mật, mà cũng chính Âu Dương Thiên Thiên bắt cô không được nói ra. Huống hồ, Mã Nhược Anh lúc đó đang quay cuồng trong trận chiến của mình, nếu biết Âu Dương Thiên Thiên mang thai, nỗi thù hận của cô ấy có thể sẽ khiến đứa bé gặp nguy hiểm. Đây là giữ bí mật chính đáng.

Nghe được một tin động trời, Elena gần như không nói được gì, cô há miệng một lúc lâu sau mới lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên mang thai... Phelan có biết hay không?

Vivian rũ mắt, chậm rãi lắc đầu:

- Không biết, Thiên Thiên vẫn chưa kịp nói với cậu ấy.

Dừng một chút, cô ngược mặt lên nhìn về phía Tiêu Tử Du, giọng nói có chút run rẩy:

- Lão đại, vậy đứa bé trong bụng Thiên Thiên... thế nào rồi?

Câu hỏi của cô cũng là nỗi thắc mắc của tất cả mọi người, bọn họ hướng ánh mắt về cùng một nơi, đều đang trông chờ một câu trả lời.

Tiêu Tử Du đứng lặng người trong đám đông, cô im lặng vài giây sau mới nói:

- Âu Dương Thiên Thiên bị nhốt trong hầm tối một ngày, không được cho ăn uống, bản thân cô ta cũng không ngủ, bị kiệt sức, thiếu nước, thiếu dinh dưỡng. Trước đó còn bị đánh đập, một số thương tích gây ảnh hưởng đến nội tạng, gây xuất huyết trong, đứa bé... sớm đã không giữ được rồi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 872: Đồng Ng Ý

Lời nói của Tiêu Tử Du như một đòn đánh chí mạng vào những người có mặt ở đó, khiến ai nấy đều tỏ ra kinh ngạc, bần thần, buồn bã....

Đứa con của Âu Dương Thiên Thiên vậy mà mất rồi, một sinh linh vô tội đã ra đi, ba của nó còn chưa kịp biết đến sự tồn tại ấy, thậm chí hiện tại còn đang phải đấu tranh với sống chết, ranh giới vô cùng mong manh.

Đau... đau lòng. Tại sao bọn họ lại cảm thấy đau lòng như vậy? Dù chỉ là một người ngoài cuộc, nhưng trong tim cứ nhói lên từng cơn âm ỉ, nỗi đau này... Âu Dương Thiên Thiên phải trải qua như thế nào? Mà không, cô ấy đã và đang trải qua nó rồi, với gấp nhiều lần nỗi đau mà họ cảm nhận được.

Vivian cắn môi, đôi tay bất giác siết chặt, lên tiếng:

- Vậy, cuộc phẫu thuật vừa rồi...

- Là để lấy đứa bé ra khỏi cơ thể Âu Dương Thiên Thiên, nó đã chết, còn trong bụng cô ta ngày nào sẽ càng gây hại cho cô ta ngày nấy, nên giải quyết sớm thì hơn. - Tiêu Tử Du bình tĩnh trả lời.

Dứt lời, cô liếc mắt nhìn về phía Mã Nhược Anh, nói:

- Mau đưa Phelan vào phòng phẫu thuật đi.

...

Ngay sau đó, Âu Dương Vô Thần được chuyển đi, Mã Nhược Anh cũng tiến vào phòng phẫu thuật, ngọn đèn đỏ thắp sáng lên, kéo dài cuộc chiến giữa sự sống và cái chết suốt sáu tiếng đồng hồ.

Tiêu Tử Du cùng với những người khác đều đứng bên ngoài đợi, ai nấy cũng mang tâm trạng lo lắng, nửa buồn nửa hi vọng.

Lúc này, một bóng người bỗng tiến đến, hướng phía Tiêu Tử Du gọi:

- Tiêu lão đại.

Cô gái chạy tới với giọng điệu vội vàng, khuôn mặt hốt hải nói:

- Tiêu lão đại, Nhị tiểu thư vừa tỉnh dậy nhưng tâm trạng rất kích động, cứ luôn miệng nói muốn gặp cô, cô mau đến xem đi.

Đám người nghe chuyện liên quan đến Âu Dương Thiên Thiên, ngay lập tức xúm lại, Tiêu Tử Du không nói gì, nhắc bước đi trước, những người khác nhìn thấy cũng nhanh chóng theo sau.

Trong thoáng chốc, nơi đó chỉ còn lại hai người, Elena bắt lấy tay cô gái, đột nhiên hỏi:

- Khoan đã, cô là... Lily?

=====

Tiêu Tử Du đến phòng tìm Âu Dương Thiên Thiên, vừa mở cửa bước vào đã nhìn thấy đồ vật đổ bể khắp sàn, Sherry và Eira thì đang trấn an cô ấy, tâm trạng thật sự như cô gái kia nói, rất kích động.

Âu Dương Thiên Thiên nhận ra được Tiêu Tử Du, đột nhiên nhào tới, giọng khàn khàn lên tiếng:

- Tiêu tiểu thư, hãy cứu lấy Vô Thần, xin cô hãy cứu lấy anh ấy...

Âu Dương Thiên Thiên vừa khóc vừa gào thét, đôi tay không ngừng bấu bám vào Tiêu Tử Du, Vivian nhìn cảnh này đến rưng rưng nước mắt, liền bắt lấy tay Âu Dương Thiên Thiên, nói:

- Thiên Thiên, bình tĩnh đi.

Sức lực của cô bây giờ tựa như rất lớn, khiến cả Vivian, Sherry và Eira đều rất chật vật ngăn cản. Thế nhưng Âu Dương Thiên Thiên vẫn hướng về phía Tiêu Tử Du, đôi mắt đỏ ngầu ngập nước:

- Cứu lấy Vô Thần, làm ơn hãy cứu lấy anh ấy...

Lời cầu xin của Âu Dương Thiên Thiên nghe vô cùng thảm thiết, truyền đến tai bất cứ ai cũng chạm vào đáy lòng sâu thẳm của họ, rất náo lòng, rất đau đớn...

Tiêu Tử Du chớp mắt nhìn cô, bình tĩnh lên tiếng:

- Phelan là người của tôi, dù cô không nói tôi cũng sẽ cứu cậu ta. Âu Dương Thiên Thiên, hiện tại tâm trạng của cô đang không tỉnh táo, quay lại nghỉ ngơi đi, cô chỉ mới vừa phẫu thuật xong, không thể hoạt động mạnh.

Nói rồi, Tiêu Tử Du muốn quay đầu rời đi, nhưng đúng lúc đó, Âu Dương Thiên Thiên đột ngột di chuyển, nắm lấy tay áo của cô, gọi lớn:

- Lão đại!!

Tiêu Tử Du bất giác dừng chân, cau mày quay đầu nhìn lại:

- Tôi không phải...

Nhưng rồi đập ngay vào mắt cô là hình ảnh Âu Dương Thiên Thiên quỳ xuống trước mặt, Tiêu Tử Du bất ngờ ngừng lời, hỏi:

- Âu Dương Thiên Thiên, cô đang làm gì vậy?

Đôi tay bé nhỏ không ngừng run rẩy nắm chặt lấy vạt áo của người phụ nữ, Âu Dương Thiên Thiên ngược mắt nhìn lên, nói:

- Lão đại, tôi biết cô rất tài giỏi, xin cô... hãy thu nhận tôi, có được không?

- Thiên Thiên!

- Nhị tiểu thư! - Vivian cùng hai cô gái đồng thanh hô lên, đôi mắt mở lớn như rất ngạc nhiên với quyết định ấy.

Âu Dương Thiên Thiên bỏ qua mọi ánh mắt nghi hoặc, cô chỉ nhìn chằm chằm một mình Tiêu Tử Du, nói:

- Tôi không thể tiếp tục trở thành gánh nặng của Vô Thần, không muốn là điểm yếu của anh ấy nữa, tôi cũng không đủ dũng cảm để nhìn thêm người nào ngã xuống vì tôi, tôi không nhìn nổi nữa rồi. Tôi đã mất đi gần như tất cả, Tiêu tiểu thư, bây giờ... chỉ còn báo thù, là dũng khí duy nhất khiến tôi muốn sống tiếp, xin cô hãy giúp tôi trở nên mạnh hơn, xin cô.

- Âu Dương Thiên Thiên tôi trước nay chưa từng quỳ gối trước mặt ai, nhưng lần này, tôi thật sự cầu xin cô, Tôi có thể làm bất cứ điều gì... chỉ để trở nên mạnh mẽ hơn.

Cả căn phòng hóa im lặng trước lời thỉnh cầu của Âu Dương Thiên Thiên, ai nấy cũng đều tỏ ra thương cảm. Một cô gái đã từng rất lạc quan, rất uy dũng, rất kiên cường, nhưng bây giờ... lại rơi vào tình thế tột cùng đến mức phải tuyệt vọng van xin. Thật tội nghiệp.

Tiêu Tử Du không trả lời ngay, cô chỉ đứng đó nhìn Âu Dương Thiên Thiên thật lâu. Đối diện với đôi mắt trong suốt đẹp đẽ nhưng chứa đầy sự thống khổ bi ai, vũng lầy của nỗi đau đã nuốt chửng cô ấy rồi. Âu Dương Thiên Thiên... đang bị sa đọa....

Elena đứng lúc đi đến, vừa vặn nghe thấy những lời Âu Dương Thiên Thiên đã nói, cô vô thức nhìn Tiêu Tử Du, nội tâm có chút căng thẳng. Qua vài giây, cuối cùng cô ấy cũng lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, nếu như cô hiểu Phelan, thì nên biết rằng cậu ta không bao giờ muốn cô bước vào thế giới này. Tôi cũng sẽ không bao giờ làm điều mà cậu ta không muốn, nhưng mà... nếu đây là mục đích duy nhất khiến cô có thể tiếp tục sống, vậy thì.... tôi sẽ làm.

- Lão đại!! - Andrew và Vivian đồng thanh gọi.

Tiêu Tử Du trực tiếp không để ý đến hai người, nói tiếp:

- Nhưng cô cũng nên nhớ Âu Dương Thiên Thiên, một khi đi theo tôi, cô sẽ phải chấp nhận mọi kết quả, và không thể lùi bước. Sẽ không còn con đường nào cho cô quay lại khi đã bắt đầu.

Âu Dương Thiên Thiên siết chặt bàn tay đang nắm lấy vạt áo người phụ nữ, cúi đầu đáp:

- Tôi đồng ý... tôi đồng ý...

Hòa lẫn với câu trả lời ấy, tiếng khóc của cô càng trở nên thảm thương và đau khổ hơn, nó vọng khắp căn phòng, thậm chí vang ra cả không gian tăm tối của nơi trú ẩn tồi tàn ấy.

Ánh đèn chập chờn, bốn bề tối sáng lẫn lộn, khóe mắt người đàn ông chảy giọt lệ, một đường thẳng sinh mạng khẽ chạy dài, vang.... tí... tí.... títttt

*Xin chào mọi người, mình là Tiêu đây. Cũng như mọi người đã biết, Đà Nẵng hiện đang là nơi nhân dân cả nước hướng về bởi dịch bệnh Covid-19 đã quay lại và mạnh hơn xưa. Thân là một công dân ở giữa tâm dịch, Tiêu cảm thấy mình nên có trách nhiệm với cuộc sống này nhiều hơn một chút,

thay vì chỉ ở nhà, ăn chơi, viết truyện và ngủ. Khi nhìn thấy những bài thông báo "có người mất", thật sự Tiêu rất buồn, vì vậy mình đã đăng kí tham gia làm tình nguyện viên để giúp đỡ một chút công sức cho Đà Nẵng, cũng như góp phần đẩy lùi dịch bệnh nhanh hơn. Thế nên có lẽ truyện sẽ không thể ra đều đặn như những ngày gần đây nữa, nhưng Tiêu Hứa với các bạn 1 ngày sẽ ra ít nhất một chap, nếu như không có,. mình sẽ đăng thông báo để mọi người khỏi ngóng.

Tiêu biết mọi người đã đợi truyện lâu rồi, và nó cũng đang dần đến hồi kết, thật sự Tiêu không giữ lại cho mình làm gì đâu nhưng ở bên ngoài thế giới thực này, còn đang có rất rất nhiều người cần sự giúp đỡ, và hơn bao giờ hết, lúc này điều đó quan trọng thật sự. Tiêu có thể viết truyện chậm lại, hoặc có thể viết tiếp trong tương lai, tháng sau, năm sau, nhưng dịch bệnh thì không thể kéo dài như thế, vậy nên, xin mọi người hãy hiểu và thông cảm cho Tiêu.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 873: Không TiNh Lại

Tiêu Tử Du mở mắt, chậm rãi hỏi:

- A Tứ, người có nhớ ta từng nói điều kiện nòng cốt khi học tâm thuật là gì không?

Người đàn ông chớp mắt, gật đầu đáp:

- Dạ nhớ, tiểu thư nói người học tâm thuật phải thông hiểu mọi dạng tâm lý, có một trái tim mang nhiều sắc thái, từng chịu nỗi tổn thương khắc sâu tận xương tủy.

Tiêu Tử Du nhếch môi, nói:

- Còn điều gì đau khổ hơn khi chứng kiến người mình yêu thương chết trước mặt mình, hay là cái cảm giác đau đớn khắp tâm can khi đứa con trong bụng bị hành hạ đến biến mất? Âu Dương Thiên Thiên đã trải qua hai nỗi đau lớn nhất thế gian này, vậy nên nỗi bi thương và tuyệt vọng mà cô ta chịu đựng chính là lí do ta chọn cô ấy. Hơn nữa, sự hận thù với kẻ đã cướp đi tất cả sẽ cho cô ta có thêm dũng khí để sống, để có thể quay về.

Khi chứng kiến quá nhiều cái chết trước mắt mình, Âu Dương Thiên Thiên thậm chí đã từng ước bản thân sẽ không bao giờ được sống lại một lần nữa, và khi đứa con của cô chính thức ra đi, nỗi tuyệt vọng ấy lại lớn hơn, cô gần như không còn thiết sống nữa. Nhưng lúc đó, khi Tiêu Tử Du xuất hiện, cô đã được kéo ra khỏi vùng lầy đen tối và có thêm dũng khí để

tiếp tục sinh tồn. Dù nó là thù hận thì cũng thể phủ nhận chính điều ấy đã cho cô có mục tiêu sống sót. Và bây giờ... quay lại để trả hết tất thảy.

Lão Tứ nghe xong, không còn điều gì nghi ngại nữa, ông tặc lưỡi, bất giác cảm thán:

- Âu Dương Thiên Thiên cái gì cũng tốt, chỉ là thật cố chấp. Nhưng tôi khâm phục sự cố chấp của cô ta, có thể vượt qua tất cả chương trình huấn luyện của tiểu thư trong vòng ba năm, cô ta là người đầu tiên làm được. Phải thừa nhận cô ta rất tài giỏi.

Tiêu Tử Du chớp mắt, cô hướng tầm nhìn ra ngoài cửa sổ, lặng lẽ lên tiếng:

- A Tứ, người biết không, khi một người đàn ông thực sự yêu một người phụ nữ, cô ta trở thành điểm yếu của anh ấy. Nhưng khi một người phụ nữ thật sự yêu một người đàn ông, anh ta sẽ trở thành sức mạnh của cô gái đó.

Đúng vậy, cái nứ giữ Âu Dương Thiên Thiên ở lại với thế giới này, không chỉ có hận thù, mà còn là vì... Âu Dương Vô Thần vẫn còn sống. Mặc dù...

=====

Âu Dương Thiên Thiên cùng Sherry và Anna đi theo lối mòn vào nghĩa trang, nhưng rồi họ lướt qua tất cả ngôi mộ, đến một đường đi khác phía sau khu nghĩa trang Vancouver, đi bộ thêm một đoạn nữa, họ dừng lại tại một ngôi nhà nhỏ, mà không... nên nói đó là một bệnh xá nhỏ mới đúng. Đó chính là nơi... Tiêu Tử Du đã xây dựng bí mật để che giấu cho một người.

Sherry và Anna đứng bên ngoài canh gác, một mình Âu Dương Thiên Thiên bước vào trong, vừa mở cửa một căn phòng, đập ngay vào mắt cô là chiếc giường lớn trắng toát, bên cạnh đó còn có một bóng người đang ngồi.

Nghe tiếng động, Mã Nhược Anh quay người lại, nhận ra đó là ai, cô ngạc nhiên gọi:

- Thiên Thiên, em về rồi sao?

Âu Dương Thiên Thiên bước một bước vào trong, cô thuận tay đóng cửa lại, vừa đáp:

- Phải, chương trình huấn luyện kết thúc rồi nên em đến đây.

Mã Nhược Anh đứng bật dậy, nhìn bó hoa trong tay cô, liền hỏi:

- Đến thăm cậu ấy?

- Ừm. - Cô gái gật nhẹ đầu trả lời.

Thấy vậy, Mã Nhược Anh nói tiếp:

- Vào đi, chị đi lấy cho em một chút nước.

Dứt lời, người phụ nữ lướt qua Âu Dương Thiên Thiên đi ra ngoài. Đứng ở đó vài giây sau mới di chuyển, Âu Dương Thiên Thiên tiến gần đến chiếc giường bệnh, cô vươn tay cầm lấy lọ thủy tinh ở bàn bên cạnh, nhẹ nhàng cầm những bông hoa hồng trắng mình vừa mua được vào.

Làm xong, cô ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường bệnh, nhìn người đàn ông đang nằm trên đó, nhẹ nhàng lên tiếng:

- A Thần.... em đến rồi đây.

Âu Dương Vô Thần nằm im trên giường bệnh lạnh lẽo, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc, ống thở ngực trị nơi cánh mũi sắc sảo, điều tiết từng hơi thở yếu ớt. Trên tay anh gắn vài dây truyền nước, cũng không thiếu những liều thuốc giúp kéo dài mạng sống.

Đúng vậy, ba năm trước, Mã Nhược Anh đã thành công cứu sống Âu Dương Vô Thần, cô ấy đã chiến đấu suốt mười hai tiếng đồng hồ trong phòng phẫu thuật, trải qua nhiều lần thập tử nhất sinh mới có thể mang anh quay lại, nhưng mà... Âu Dương Vô Thần đã hôn mê từ lúc đó đến tận bây giờ, chưa hề tỉnh lại. Ba năm rồi... dấu hiệu sống vẫn như vậy... nhưng hi vọng tỉnh lại... không hề có.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 874: ĐỪNG Nuốt LỜI

Mã Nhược Anh cầm theo hai cốc nước đi vào, đưa cho Âu Dương Thiên Thiên một ly, cô ngồi xuống ghế, lên tiếng:

- Vừa mới về sao không nghỉ ngơi một chút? Thân thể em có chịu nổi không?

Âu Dương Thiên Thiên đặt ly nước lên bàn, nhẹ nhàng đáp:

- Không sao, so với việc đó thì em muốn nhanh gặp anh ấy hơn.

Vừa nói, cô vừa hướng mắt về phía người đàn ông nằm trên giường. Anh an tĩnh như thế, im lặng như thế, thật khác với trước đây...

Mã Nhược Anh mím môi, đôi tay siết chặt chiếc cốc thủy tinh trong suốt, nhìn một màn này lúc lâu mới lên tiếng:

- Thiên Thiên a, chị biết em đang nghĩ gì, nhưng mà... Vô Thần chưa chết nào, ngày nào cậu ta còn ý thức, thì hi vọng sống sót vẫn rất cao. Chị sẽ tận lực giúp cậu ấy, em đừng lo lắng nhiều quá, ngược lại... nên chăm sóc bản thân mình một chút, em trông gầy hơn nhiều rồi, và...

- Chị có thể ra ngoài không? Em muốn ở riêng với A Thần! - Âu Dương Thiên Thiên bỗng cắt ngang lời nói của Mã Nhược Anh, cô lạnh lùng đưa ra một lời đề nghị, âm giọng cũng không mang chút sắc ấm nào.

Mã Nhược Anh có chút giật mình, miệng đang mở muốn nói tiếp gì đó liền ngưng lại, cuối cùng cô cũng không mấp máy thành tiếng, đành lặng lẽ thu về. Gật đầu, Mã Nhược Anh đứng dậy, trả lời:

- Được rồi.

Quay người bước về phía cửa, Mã Nhược Anh đột nhiên dừng lại, như nhớ ra điều gì đó, cô nghiêng đầu nhìn về sau, hỏi:

- À phải, vài ngày tới em có thời gian không? Chị có một người rất muốn gặp em.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, lạnh nhạt đáp:

- Để sau đi.

Vẫn như cũ không có thu hoạch gì, Mã Nhược Anh nuốt một ngụm nước bọt, cô rử mắt "Ủm" một tiếng trả lời rồi mở cửa bước ra ngoài. Nhìn đồng hồ trên tay, Mã Nhược Anh biết cũng đến lúc phải về rồi, cô tùy tiện đặt ly nước vào một chỗ, sau đó hướng phía cửa chính rời đi. Ai ngờ vừa mới mở cửa đã thấy một đám người đứng tùm phía trước.

Lúc Âu Dương Thiên Thiên đến thì chỉ mang theo Sherry và Anna, nhưng không biết từ lúc nào Lily và Lữ Uyển Thành cũng đã có mặt ở đây. Thấy cô, bọn họ đồng thanh gọi:

- Phó chủ!

Mã Nhược Anh nhướn mày, nghi ngờ hỏi:

- Các người tập trung ở đây làm gì? Không có việc làm sao? Lười biếng?

Đám người liếc mắt nhìn nhau, rồi một người trong số họ đại diện đáp:

- Không phải phó chủ, chúng tôi nghe nói Nhị tiểu thư đã trở về, nên muốn đến gặp cô ấy. Nói gì thì cũng đã ba năm rồi, chúng tôi không biết bây giờ Nhị tiểu thư thế nào.

Mã Nhược Anh nghe vậy, dường như có chút đồng cảm, cô thở hắt ra một hơi, gật đầu nói:

- Được rồi, Thiên Thiên còn ở bên trong, các người muốn làm gì thì làm, nhưng chú ý nhỏ tiếng một chút. Ta có việc phải đi trước, ở lại chăm sóc em ấy thật tốt, đừng quên siết chặt an ninh.

Đám người nghe nói thế, đồng loạt cúi đầu, trả lời:

- Rõ.

Dứt lời, Mã Nhược Anh nhắc chân, lướt qua đám bọn họ rời đi. Lily đứng đó, chợt vỗ vai Anna nói:

- Thôi, không nói với mấy cô nữa, tôi cũng có việc rồi, đến giờ phải đi đón chị ấy. Đi đây, lát nữa gặp lại nhé.

Ba người còn lại đưa mắt nhìn theo, gật đầu đáp:

- Ủm, đi đi, lát nữa gặp.

Sau khi Lily rời khỏi, Anna quay sang nhìn hai người còn lại, tặc lưỡi lên tiếng:

- Haizz, chúng ta cứ phải như thế này đến bao giờ nữa chứ. Tôi muốn được nghỉ ngơi...

Sherry mím môi, vòng tay hỏi:

- Cô tưởng một mình cô muốn nghỉ ngơi sao, ai chẳng làm việc quần quật suốt ba năm qua, tôi thấy mình sắp kiệt sức chết rồi đây.

Thở một hơi dài, Sherry phồng miệng, gương mặt lộ ra sự mệt mỏi. Cô liếc nhìn sang người đàn ông bên cạnh, chớp chớp mắt:

- Dù nói thế thì tôi thấy trong chúng ta anh mới là người chịu thiệt thòi nhất.

Lữ Uyển Thành nghe gọi, bất giác quay đầu nhìn sang, trên khuôn mặt anh mang vài nét phong trần, khác rất nhiều so với vẻ ngoài lãng tử trước đây:

- Ai cũng vậy mà, tôi giống các cô thôi.

Sherry nhếch môi, chế giễu nói:

- Chúng tôi cùng lắm chỉ là chạy qua chạy lại giữa các nơi, nào là phòng thí nghiệm, bệnh viện, bang hội... mặc dù mệt mỏi nhưng chí ít còn được tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Còn anh, ba năm qua luôn phải ở đây cùng cậu chủ, vừa chăm sóc ngài ấy vừa quản lí người của chúng ta, không thể đi đâu. Thật sự cực khổ cho anh nhiều rồi.

Lữ Uyển Thành hạ tầm mắt, anh mím môi, im lặng vài giây rồi mới lên tiếng:

- Thật ra.. tôi không thấy vất vả, làm việc vì cậu chủ thì ngại gì khó khăn. Hơn nữa.. tôi cảm thấy.. người vất vả nhất... chính là Nhị tiểu thư.

"..."

Người đàn ông nói xong, không gian xung quanh chợt rơi vào tĩnh lặng, hai cô gái còn lại im bật như tờ, không nói gì cả.

Sherry cắn môi, không nói không rằng quay đầu nhìn về hướng căn phòng của Âu Dương Vô Thần, ánh mắt buồn bã. Có lẽ... đúng là như vậy...

=====

Ở bên trong căn phòng, Âu Dương Thiên Thiên ngồi lặng nhìn người đàn ông, đôi con ngươi trong suốt lần đầu tiên hiện lên chút ánh sáng mỏng manh. Anh vẫn nhắm mắt an tĩnh nằm đó, dù là ai xuất hiện, ai làm gì cũng không cựa quậy.

Ba năm rồi, cô tự hỏi khoảng thời gian đã qua ấy Âu Dương Vô Thần có bao giờ nghĩ đến cô, dù là trong vô thức hay không? Nếu có... tại vì sao bây giờ cô đã ở đây rồi... anh vẫn không mở mắt ra nhìn cô?

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi vươn đôi bàn tay gầy gò nhiều vết thương của mình chạm vào bàn tay người đàn ông, cô di chuyển rất nhẹ nhàng, tựa như đang nâng niu bảo vật quý giá trong tay.

Thối nhẹ một làn hơi ấm từ miệng mình vào bàn tay to lớn của Âu Dương Vô Thần, cô đan những mười ngón tay vào nhau, giọng thì thầm:

- A Thần, em về rồi đây. Anh... có biết không?

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu, cô áp tay Âu Dương Vô Thần vào má mình, mắt nhìn về phía anh, nói tiếp:

- Trước đây anh từng nói... dù sau này có xảy ra chuyện gì, dù hoàn cảnh khắc nghiệt đến thế nào, cơ hội mong manh đến đâu, anh cũng sẽ sinh tồn vì em, nhất định vì em mà chiến đấu đến hơi thở cuối cùng...Bây giờ... có phải anh cũng đang làm như vậy, vì em mà cố gắng không? A Thần.... đừng bỏ cuộc... Vì ai cũng được... đừng rời đi, em sẽ đợi anh... ở đây.... luôn ở đây đợi anh...

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt, trong đầu như văng vẳng lời hứa hẹn lần đó, vào đêm hôm ấy, dưới bầu trời đầy sao với muôn vàn hoa sắc, cô nằm trong lòng anh, được bao phủ bởi cả thân thể của anh. Anh rất dịu dàng, rất ấm áp, còn thủ thỉ vào tai cô một câu hứa:

"Thiên Thiên, đất trời có thể làm chứng cho anh, dù sau này có xảy ra chuyện gì, dù hoàn cảnh khắc nghiệt thế nào, cơ hội mong manh đến đâu, anh cũng sẽ sinh tồn vì em, nhất định vì em mà chiến đấu đến hơi thở cuối cùng..."

Âu Dương Vô Thần, anh đừng nuốt lời...

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 875: Bất Ngờ ChạM

Lúc này, tại Bắc Kinh, Trung Quốc.

Một chiếc xe dừng trước cổng nhà trẻ KidSun, người đàn ông mở cửa bước xuống, lộ ra khuôn mặt hài hòa tuấn tú - đó là Trịnh Gia Dĩnh. Bao nhiêu năm sống và làm việc ở nước ngoài, cuối cùng anh cũng đã có cơ hội trở về Trung Quốc, vốn là muốn về thăm nhà thăm bố mẹ, rốt cuộc vừa ra khỏi sân bay thì nhận được một cuộc gọi của em gái, nhờ anh đón giúp con của nó.

Ngập ngừng bước vào bên trong nhà trẻ, Trịnh Gia Dĩnh theo chỉ dẫn trong tin nhắn mà em gái đã gửi tìm đến một căn phòng, mắt thấy một cô gái đang đứng trước cửa, anh ngay lập tức đi đến, lên tiếng:

- Xin hỏi đây có phải lớp 3A không?

Cô gái đứng quay lưng lại với anh, nghe hỏi, theo bản năng xoay người nhìn lại, đồng thời trả lời:

- Đúng vậy.

Vào khoảnh khắc đó, biểu hiện người đàn ông đột nhiên thay đổi, anh nhìn chăm chăm cô gái trước mặt mình và rất nhanh nhận ra gương mặt xinh đẹp quen thuộc ấy. Cô gái đó... chính là Bạch Oa Oa.

Trái ngược với sự ngạc nhiên của Trịnh Gia Dĩnh, Bạch Oa Oa tỏ ra rất tự nhiên, cô bình tĩnh nói:

- Xin chào, lâu rồi không gặp.

Trịnh Gia Dĩnh đơ người chớp mắt, bối rối đáp:

- Chào, lâu rồi không gặp.

Bạch Oa Oa nhếch môi mỉm cười nhẹ, cô liếc mắt về phía căn phòng với những đứa trẻ đang nô đùa cùng nhau, lên tiếng

- Hôm nay có buổi tập đánh vần chữ cái Tiếng Anh nên lớp học sẽ kết thúc muộn một chút, anh ra ghế ngồi chờ đi.

Nói rồi, Bạch Oa Oa nghiêng người đi về phía hàng ghế ngoài hành lang, bình thản ngồi xuống. Nhưng còn Trịnh Gia Dĩnh thì phải mất một lúc mới định hình lại được tâm trạng, sau đó cũng đi theo hướng của cô ngồi xuống ghế, còn rất tinh ý ngồi cách xa Bạch Oa Oa một khoảng.

...

Không gian dường như tĩnh lặng hơn sau hành động của hai người, không ai lên tiếng nói gì cả, chỉ đưa mắt nhìn vào lớp trẻ đối diện.

Trong lòng Trịnh Gia Dĩnh sớm đã loạn xạ cả lên, trước sự im lặng này lúng túng càng bộc lộ rõ trên khuôn mặt nhiều hơn, anh mím môi, cuối cùng cũng thốt lên một câu:

- Anh đến đây đón cháu mình, nó là con của em gái anh.

Bạch Oa Oa nghe thấy, bình tĩnh đáp:

- Vậy sao. Là con của Lăng Song à? Mấy năm trước em có nghe tin cậu ấy đã lấy chồng, không ngờ nhanh như thế đã có con.

"..." Trịnh Gia Dĩnh nhắm mắt, dường như có chút hối hận vì đã nói ra câu trước đó, nghe cứ như là anh đang giải thích với cô ấy điều gì đó vậy, mặc dù anh chẳng biết tại sao mình cần phải làm như thế. Hơn nữa... anh quên mất là Bạch Oa Oa cũng quen biết Lăng Song, hai người còn từng là bạn học cùng chung cấp hai, và chính con bé cũng là người giới thiệu Bạch Oa Oa cho anh.

Đôi tay bất giác siết chặt lại, Trịnh Gia Dĩnh hỏi tiếp:

- Vậy, còn em thì sao? Em đến...

- Em đến đây đón con của mình. - Người đàn ông chưa kịp nói hết lời thì Bạch Oa Oa đã lên tiếng cắt ngang, sự chú ý của cô đặt toàn bộ vào lớp học trước mặt, thậm chí còn chỉ dẫn rất chi tiết:

- Đưa bé mặc áo xanh lam đứng ngay hàng đầu tiên đó, nó tên Thiệu Hàm - là con trai của em.

Lời nói của Bạch Oa Oa đưa người đàn ông đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác không dứt, thân thể anh bất động, gương mặt cứng đờ quay sang nhìn Bạch Oa Oa, đôi mắt kinh ngạc như không dám tin.

Cô ấy... có con rồi? Đã kết hôn sao?

Theo hướng nhìn của Bạch Oa Oa, Trịnh Gia Dĩnh đưa mắt về phía đám trẻ trong lớp học đó, ở hàng đầu tiên, ngay chính giữa, áo màu xanh lam, một đứa bé trai với khuôn mặt bầu bĩnh, làn da trắng nõn mềm mại đang há miệng đọc theo cô giáo, thi thoảng nở nụ cười lém lỉnh động lòng người. Dù ở trong đám đông, đứa bé ấy vẫn tỏa sáng như ánh mặt trời, rất chói lóa.

- Thật... thật đáng yêu, thằng bé trông rất lanh lợi. - Trịnh Gia Dĩnh cố giữ giọng nói của mình ở mức bình thường nhất, khen lịch sự.

Bạch Oa Oa nghe vậy, liền bật cười đáp:

- Cảm ơn.

Đôi mắt của cô cong như lưỡi liềm, nụ cười tràn đầy chân thành và ấm áp, giống như đóa hoa hướng dương luôn hướng về mặt trời vậy. Trong mắt cô hiện tại, toàn bộ thế giới đều chỉ là đứa bé ấy.

Trịnh Gia Đình thu tầm nhìn trở về, anh cúi đầu, đột nhiên nói:

- Anh và Tuyết Lệ chia tay rồi.

Lần này, nụ cười trên mặt Bạch Oa Oa tắt ngúm, khóe môi đang dâng cao của cô dần dịu xuống, khuôn mặt không còn ý vui nữa, nhưng cũng không có thêm biểu hiện khác nào cả, rất bình thường.

Người đàn ông cắn răng, tiếp tục lên tiếng:

- Ba năm trước, không lâu sau khi em nói lời chia tay, anh với cô ấy... cũng buông bỏ mối quan hệ này.

Vốn tưởng sau khi Trịnh Gia Đình và Bạch Oa Oa chấm dứt tình cảm thì Tuyết Lệ sẽ không còn bận tâm gì nữa, nhưng không. Cô ấy mặc dù đã tha thứ cho việc nói dối của anh nhưng kể từ đó trở đi, Tuyết Lệ cũng không còn tin anh bất cứ điều nào nữa.

Cô ấy luôn luôn đa nghi, cứ muốn kiểm soát anh, từ điện thoại cho đến những mối quan hệ bên ngoài, từ trong nhà cho đến nơi làm việc, những người phụ nữ tiếp cận anh dù là ai cũng khiến cô ấy lo sợ, thậm chí còn vì họ vô cớ nổi nóng với anh. Không biết bao nhiêu lần cả hai đã xảy ra tranh cãi chỉ vì những suy đoán ngớ ngẩn của cô ấy, mỗi một lần lại càng lớn hơn, vết sẹo dần hình thành giữa mối quan hệ của bọn họ, tạo ra khoảng cách, rồi cuối cùng... vỡ tan. Không còn cách nào cứu vãn được tình cảm khi niềm tin đã mất, hai người đành dừng bước, cho nhau lối đi riêng.

Vào cái ngày Tuyết Lệ thu dọn đồ đạc rời khỏi nhà Trịnh Gia Dĩnh, cô ấy đã nói với anh một câu mà cho đến tận bây giờ anh vẫn còn nhớ:

"Có người từng nói với em, trên thế gian này có hai loại đàn ông không nên dây vào, thứ nhất là kẻ vì người trước làm tổn thương người đến sau, thứ hai là kẻ vì người đến sau mà làm tổn thương người đã đợi sẵn phía trước, tại sao đến bây giờ em mới nhận ra, anh đều thuộc hai loại đó nhỉ?"

Đến cuối cùng trong cuộc tình tay ba của họ, người đau khổ nhất, chịu nhiều đắng cay nhất và phải quyết định rời đi... đều không phải Trịnh Gia Dĩnh.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 876: Bao Vây!

Bạch Oa Oa chớp đôi mắt tĩnh lặng, lên tiếng:

- Vây... bây giờ anh cảm thấy thế nào? Ổn chứ?

Đôi tay Trịnh Gia Dĩnh run lên, anh cố ghì chặt nó vào chân mình, tự thân ngăn lại những cơn run rẩy, đáp:

- Vẫn khá tốt. Những năm nay sống một mình với công việc, đôi khi cảm thấy cô đơn nhưng rồi cũng bị những bận bịu xung quanh làm quên đi, nhiều lúc ngồi một mình, anh lại vô thức nhớ em, rồi chợt nhận ra rất nhiều điều. Trước đây là anh đối xử không tốt với em.... xin lỗi.

Hai chữ cuối cùng, người đàn ông phải rất lâu mới nói ra được, nhưng kì lạ thay nó lại làm anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Có lẽ nhiều năm tích trữ trong lòng, hiện tại nói ra, giống như đã gỡ được một tảng đá đè nặng trong tim, rất... rất nhẹ nhõm, rất thoải mái.

Bạch Oa Oa rũ mắt, nghe hết những lời của Trịnh Gia Dĩnh, cô bất giác thở dài một hơi, vài giây sau mới nói:

- Học trưởng, nếu anh là vì chuyện ba năm trước mà cảm thấy áy náy với em đến tận bây giờ... thì không cần đâu. Em đã vượt qua nó rồi, còn là vượt qua rất nhanh nữa, không đau khổ như anh nghĩ đâu. Hơn hết, chúng ta chỉ là rời xa nhau để trở lại với cuộc sống bình thường của chính mình mà thôi, dù là ba năm trước hay hiện tại em cũng đang sống rất tốt, không có anh,

em vẫn vui vẻ, nên hãy buông thả chính mình một chút đi, đừng đặt nặng những chuyện trong quá khứ nữa. Với em.... chuyện của anh... không đáng.

"..."

Bạch Oa Oa dút lời, không gian xung quanh bỗng trở nên lặng thinh, đôi tay của Trịnh Gia Dĩnh không hiểu vì lí do gì mà đã ngừng run rẩy, anh ta vẫn cúi đầu, che đi những cảm xúc trên khuôn mặt, không ai biết được anh ta đang cảm thấy như thế nào, chỉ là.. bàn tay năm ngón siết chặt từ nãy đến giờ cuối cùng cũng duỗi thẳng ra, thả lỏng.

- Mẹ của Thiếu Hàm! - Đúng lúc này, tiếng nói của một người phụ nữ bỗng truyền đến.

Bạch Oa Oa ngược mặt lên, nhìn thấy liền đứng bật dậy, đi đến gọi:

- Cô giáo Trương.

Người phụ nữ với khuôn mặt phúc hậu cười hiền từ, vẫy tay nói:

- Tôi còn tưởng lúc này mình nhìn lầm, đúng là cô rồi. Sẵn tiện, tôi có việc liên quan đến Thiếu Hàm muốn trao đổi với cô, có thể vào trong nói chuyện một chút được không?

- Được thôi. - Bạch Oa Oa mỉm cười gật đầu, ngay lập tức đi theo người phụ nữ.

...

Trên hành lang vắng tanh chỉ còn lại một mình Trịnh Gia Dĩnh ngồi đó, bấy giờ, một cánh tay trắng nõn nhỏ nhắn khẽ vươn ra, vỗ vai anh hỏi:

- Chú, chú bị đau bụng sao?

Người đàn ông lúc đầu có chút giật mình, nhưng rồi anh nhanh chóng ngược mặt lên, giọng khàn khàn trả lời:

- Không có, chú không...

Khi nhìn thấy đứa trẻ đang đứng trước mắt mình, Trịnh Gia Đình có chút bối rối không nói hết lời. Vậy mà lại là con của Bạch Oa Oa đến hỏi han anh.

Cậu bé nghe vậy, chớp đôi mắt to tròn long lanh của mình, hỏi:

- Chú.. chú quen mẹ con sao? Lúc nãy... lúc nãy cháu đã thấy chú nói chuyện với mẹ.

Giọng điệu có chút ngọng nghịu nhưng rất đáng yêu, khiến Trịnh Gia Đình bất giác bật cười, anh gật đầu, đáp:

- Ừm, một chút.

- Vậy... vậy chú có thể nói cho con biết... ba con đang ở đâu không? - Cậu bé mím môi hỏi tiếp. Thế nhưng câu hỏi này lại làm Trịnh Gia Đình vô cùng bất ngờ, anh vô thức đưa tầm mắt hướng về Bạch Oa Oa ở phía xa, bên tai vẫn nghe văng vẳng tiếng nói của đứa trẻ nhỏ.

- Các bạn trong lớp đều chọc ghẹo Tiểu Hàm không có ba, nhưng Tiểu Hàm không tin, sao cháu không có ba được chứ? Chú nói cho cháu biết... ba cháu đang ở đâu có được không? Chú!

=====

Tại Canada,

Trong một con hẻm nhỏ tăm tối ở góc phố xó xỉnh nào đó, Mary FirstFlo đứng dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo, trên tay bà ta cầm một điếu thuốc lá khê phe phẩy, miệng nhả ra một làn khói trắng vô hồn.

Mary tựa như đang chờ đợi một ai đó, mắt không ngừng đảo qua lại xung quanh, đôi chân có chút không kiên nhẫn mà rung rung.

Một lúc sau, có bóng người quẹo vào con đường đó, nhìn thoáng qua dáng vẻ là đàn ông, rất cao lớn. Hắn ta mang áo khoác đen, đội mũ lưỡi trai, cúi gằm mặt đi về phía người phụ nữ.

Dừng chân ngay trước mặt Mary, bà ta cau mày lên tiếng:

- Arriving so late? Where's the money?

(Đến trễ vậy? Tiền đâu?)

Người đàn ông ngược mặt lên, để lộ ra ngũ quan sắc bén, trùng hợp hẳn ta chính là MC buổi đấu giá vừa diễn ra mấy ngày trước. Rút túi ra một bao tiền đưa cho Mary, hắn nói:

- Here.

(Đây.)

Mary FirstFlo giật lấy túi tiền từ tay người đàn ông, bà ta nhìn số lượng bên trong một lượt, rồi lại nhìn hắn ta, lớn tiếng hỏi:

- Just this much? Don't think I'm stupid, all the items in the auction that day are mine, are real diamonds, all real. Just this much money? Alms begging?

(Chỉ có nhiêu đây sao? Đừng tưởng tôi là con ngu, tất cả những món đồ trong buổi đấu giá ngày hôm đó đều là của tôi, tất cả đều là hàng thật, kim cương thật. Chỉ nhiêu đây tiền? Bớt thí ăn xin à?)

Người đàn ông liên tục liếc mắt nhìn xung quanh, trừng mắt nói:

- This is your part. I must also have a part. Take it and go away.

(Đây là phần của bà, tôi cũng phải có một phần nữa. Cầm lấy và biến đi.)

- What the fuck are you talking about? It's all mine, my money.

(Mày đang nói cái quái gì vậy? Tất cả là của tao, tiền cũng là của tao.)

Mary kích động quăng điều thuốc lá xuống đất, bà ta nắm lấy cổ áo người đàn ông, trợn mắt mắng.

Đúng lúc này, vài bóng người thấp thoáng xuất hiện trước ngõ hẻm, nhìn về phía hai người đang tranh chấp, lên tiếng:

- Không ngờ phu nhân của Bush lại có ngày phải lang thang ở nơi đây, bán đồ của chính mình để sống qua ngày. Cảm giác tự kiếm tiền thế nào? Hả? Mary FirstFlo?

Giọng nói âm u vang lên trong đêm tối mang đến một loại đáng sợ nhất định khiến Mary và người đàn ông kia chú ý đến, bà ta nhìn về hướng phát ra âm thanh, đôi đồng tử chợt mở to gấp bội lần khi nhận ra người đàn ông đứng đầu là ai.

Cadira Rostchild!

Không chỉ vậy, một thân ảnh khác đứng lập lờ bên cạnh ông ta, đôi mắt nguy hiểm lạnh lùng như quỷ từ địa ngục chiếu thẳng vào Mary, giọng không chút âm sắc:

- Còn nghĩ là mình chạy thoát được sao? Mary?

Người phụ nữ càng kinh ngạc hơn khi thấy khuôn mặt hiện dưới ánh đèn mờ ảo đỏ, bà ta hoảng sợ hét lên, đồng thời quay người bỏ chạy về hướng ngược lại. Thế nhưng khi vừa mới động chân, Mary lại nhìn thấy một đám người khác không biết từ lúc nào đã đứng chặn ở lối thoát còn lại.

Cô gái đứng thẳng người, mái tóc dài được cột bồng lên bay phất phơ trong gió, dưới ánh trăng, khuôn mặt dần hiện rõ nét.... là Âu Dương Thiên Thiên.

Chớp đôi mắt lạnh nhạt vô hồn, cô nhìn xuyên qua Mary FirstFlo, thẳng hướng đến đám người đối diện, lên tiếng:

- Là ai... muốn cướp con mồi của ta?

Khi ánh nhìn của cả hai bên chạm phải nhau, Âu Dương Thiên Thiên đã nhận ra người đàn ông đứng đầu chính là Cadira, khuôn mặt cô không mấy may thay đổi cảm xúc, chỉ là... khi nhìn đến người đứng bên cạnh ông ta, đôi ngươi của cô.... lần đầu tiên biểu hiện một sắc thái hoàn toàn khác.

Dưới ánh trăng trắng sáng, hai nơi, hai con người, nhưng lại chung một khuôn mặt. Người đàn ông nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nhếch môi gọi:

- Chị.

...

Cùng lúc đó, ở trên mái một tòa nhà cao lớn cách con hẻm nhỏ không xa, cô gái ngồi quan sát mọi việc với chiếc ống nhòm trong tay, khi thấy Mary FirstFlo bị kẹt giữa góc xó, khóe miệng cô câu lên một đường xinh đẹp:

- Bắt được rồi.

Từ phía sau, Lily bước đến đứng bên cạnh, không nói không rằng giật lấy ống nhòm từ tay cô gái, nói:

- Mary chạy không thoát đâu, Kỳ Ân!

*Hế lô các bạn, hôm nay Tiêu lại ngoi lên đăng truyện rồi đây, nửa tháng không gặp nhớ mọi người lắm luôn. Ở Đà Nẵng dịch bệnh đã được kiểm soát hết rồi nên một số nơi đã trả tình nguyện viên về, Tiêu cũng nằm trong

số đó, bây giờ có thời gian rảnh sẽ cố gắng viết truyện đến kết thúc luôn nha. Sẵn tiện mời mọi người lột hố một bộ truyện mới rất tâm huyết của Tiêu, tên "TÌNH NGÀN NĂM" - câu chuyện viết về nữ chính Tiêu Tử Du siêu hay, siêu hấp dẫn. Nhớ sang đọc ủng hộ Tiêu nhé. Lịch ra truyện tuần này, mỗi ngày đều ra cha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 877: KẾT Hôn

Quay ngược thời gian trở lại vài ngày trước khi sự việc diễn ra,

Mã Nhược Anh về khách sạn sau chuyến thăm Âu Dương Vô Thần, cô ngồi trên ghế, đôi tay điêu luyện múa trên bàn phím máy tính, dáng vẻ rất tập trung.

Ba năm trước Tiêu Tử Du đã bí mật đưa Âu Dương Vô Thần đến Canada để Mary lẫn Bush không truy tìm được tung tích của cậu ấy, để che đậy, cô còn đặc biệt dùng nghĩa trang Vancouver làm vỏ bọc, xây dựng một bệnh xá nhỏ ở phía sau, làm căn cứ để chữa trị vết thương và chăm sóc Âu Dương Vô Thần, đương nhiên, chuyện dùng khu vực này đã được Tiêu Tử Du âm thầm giải quyết với chính quyền Canada.

Cứ cách một khoảng thời gian, những người trong đội của Âu Dương Vô Thần lại đến thăm anh một lần, nhưng vì để tránh tai mắt mà họ phải chia nhau ra, di chuyển rất lén lút. Mã Nhược Anh thì khác, cô là bác sĩ chính của Âu Dương Vô Thần nên thường xuyên phải có mặt ở nơi này để kiểm tra tình hình của anh ấy. Một năm trở lại đây, Vivian và Elena đều không có thời gian đến, bọn họ dường như rất bận bịu với công việc riêng của gia tộc, thế nên chỉ nhận tin tức qua email Mã Nhược Anh gửi/ Andrew thì càng hiếm xuất hiện hơn, lúc đến thăm Âu Dương Vô Thần cũng không để ai biết cả, chẳng người nào hiểu cậu ta nghĩ gì nữa.

Lần này, Mã Nhược Anh đến đây đã hai tháng, cô xây một phòng khám tử ở thủ đô Vancouver nhằm ngụy tạo vỏ bọc cho mình tại Canada, như thế

cũng rất thuận tiện cho việc đi lại.

Gửi đi hai phần thư điện tử, Mã Nhược Anh căn môi, đột nhiên nhớ đến chuyện gặp lại Âu Dương Thiên Thiên lúc chiều, cô lại ngẩn ra một lúc.

Bấy giờ, đột nhiên có tiếng mở cửa truyền đến, Mã Nhược Anh giật mình tỉnh táo, cô bất giác quay đầu lại, liền nhìn thấy Stefan đang bước vào.

Gập máy tính xuống, Mã Nhược Anh để nó lên bàn, rồi chạy lại phía người đàn ông, cười hỏi:

- Anh về rồi, hôm nay hóa liệu thế nào?

Stefan tháo giày ra, anh vươn tay ôm lấy cô gái, giọng có chút ỉu xiu:

- Một lần, không còn tí sức nào. Không đi nổi nữa.

Vừa nghe âm điệu này Mã Nhược Anh đã biết người đàn ông đang làm nũng, cô bật cười, xoa đầu anh nói:

- Được rồi, làm gì đến mức ấy, mau ngồi đi.

Vừa nói, Mã Nhược Anh vừa di chuyển người đàn ông đến ghế sofa, thân thể anh cứ ôm chặt lấy cô khiến việc làm có chút khó khăn. Ngồi được xuống ghế, Mã Nhược Anh gỡ tay Stefan ra, sau đó đứng dậy đi rót một cốc nước, mang đến cho anh.

Stefan cầm ly nước uống một hơi, rồi nhìn Mã Nhược Anh hỏi:

- À phải, anh nghe nói Âu Dương Thiên Thiên đến đây rồi, có thật không?

Mã Nhược Anh gật đầu, không giấu diếm đáp:

- Ủm, em đã gặp cô ấy chiều nay, vừa mới hoàn thành xong huấn luyện thì lập tức đến bệnh xá thăm Vô Thần.

Stefan nhướn mày, có chút bất ngờ nói:

- Trâu bò như thế? Cô ta không đột nhiên ngất đi đấy chứ?

Mã Nhược Anh nghe xong, lườm người đàn ông một cái. cô đặt ly nước lên bàn, quát khẽ:

- Đừng có nói như vậy, dù gì cũng đã xa Vô Thần ba năm, Thiên Thiên muốn mau chóng gặp cậu ấy là chuyện bình thường. Nhưng mà, em còn nghe nói trước khi đến, cô ấy đã quậy một trận với Mary, rất lớn đấy, chúng ta đều biết Mary đã trốn sang Canada để thoát khỏi sự truy đuổi của Bush và Rostchild, vốn là muốn đích thân xử lý bà ta nhưng không ngờ Thiên Thiên lại xuất hiện ở đây, phen này hai gia tộc kia sẽ đánh hơi được thôi, sớm muộn gì họ cũng sẽ tìm đến nơi này.

Stefan dựa đầu ra ghế, thở hắt lên tiếng:

- Tính cách của Âu Dương Thiên Thiên thế nào anh hiểu, làm ra chuyện như vậy cũng không lấy làm lạ. Chỉ là anh ngạc nhiên thôi, ba năm qua nghe tin từ hội, cô ấy vượt kì huấn luyện của lão đại nhanh như điên, từ khóa này sang khóa khác, anh còn không tin, sức người làm sao có thể không biết mệt chứ? Nhưng bây giờ nghe nói cô ấy vừa trở về đã làm một trận ra trò, có lẽ đúng thật là thay đổi không ít.

Mã Nhược Anh theo đà dựa vào ngực người đàn ông, cô ôm eo anh, mím môi nói:

- Hôm nay gặp lại em cũng không tin đó là Âu Dương Thiên Thiên em từng biết, không chỉ một ít đâu, cô ấy thay đổi rất nhiều đấy. Người thì ốm, trông rất yếu ớt, tay thì đầy vết chai, chắc là do luyện súng quá nhiều. Cô ấy rất ít nói, thậm chí còn không buồn nói với em vài câu, ánh nhìn thì vô

hồn, khuôn mặt lãnh đạm xanh xao, quá khác so với một Âu Dương Thiên Thiên hay cười lúc trước. Em thực sự không biết, thời gian ba năm lại tàn phá một con người nhiều đến thế.

Stefan ôm lấy bả vai cô, vuốt ve đáp:

- Đến mức vậy sao? Có lẽ Phelan đã ảnh hưởng đến cô ấy nhiều hơn chúng ta tưởng.

Chưa gặp lại Âu Dương Thiên Thiên nhưng qua lời kể của Mã Nhược Anh, Stefan cũng đã tưởng tượng ra được phần nào bộ dạng của cô ấy bây giờ. Nghe thôi đã thấy xót xa rồi, những người yêu thương cô ấy nhìn thấy thì đau đến mức nào nữa?

Mã Nhược Anh ôm chặt lấy người đàn ông, cứ nhớ đến hình ảnh Âu Dương Thiên Thiên, trong lòng cô lại đau thắt, đó vốn dĩ chỉ là một cô gái trẻ tuổi bình thường, cớ sao lại bị dồn ép đến bước đường này? Đã từng là một thiên sứ, nay lại giống như ác quỷ từ địa ngục, lạnh lẽo vô tình, âm u khát máu.

Những câu chuyện hắc hóa căn bản chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết, không ngờ thiên thần sa ngã, lại có ngoài đời thực.

Âu Dương Thiên Thiên gãy cánh rồi, còn bị nhúng vào vũng lầy tối tăm, hóa ra ranh giới của sự biến chất lại mong manh như thế, một khi thiên thần gãy cánh, thì không có kết cục nào ngoài việc biến thành ác quỷ.

Stefan cảm nhận được sự thay đổi của cô gái trong ngực mình, anh đảo mắt, chuyển chủ đề:

- Được rồi, đừng nói chuyện của Âu Dương Thiên Thiên nữa, đến thời gian bàn chuyện của chúng ta rồi.

Mã Nhược Anh ngược mặt lên, cô tách khỏi thân thể người đàn ông, chớp mắt hỏi:

- Chuyện của chúng ta? Chúng ta thì có chuyện gì?

Stefan nhếch môi cười ẩn ý, anh bắt lấy tay cô, nói:

- Đừng hòng ra vẻ ngây thơ với anh, A Mã. Là chuyện mà em đã trì hoãn suốt hai năm nay, kết hôn!

Bình luận cho vui đi mọi người ơi, đăng truyện mà không ai bình luận chắc Tiêu tui thân buồn khóc T.T

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 878: ChúNg Ta Kết Hôn Đi

Mã Nhược Anh nghe đến hai từ "kết hôn", khuôn mặt cô vô thức đỏ lên, ngập ngừng đáp:

- Chuyện... chuyện đó... không phải chúng ta đã bàn bạc xong rồi sao?

Stefan nheo đôi mắt ranh mãnh, anh biết mỗi khi nói đến vấn đề này cô ấy đều rất hay xấu hổ, nên đôi lúc không có chuyện gì anh làm sẽ dùng nó trêu chọc cô, chỉ nhìn biểu cảm ngại ngùng của Mã Nhược Anh thôi cũng đã đủ giải trí rồi, đáng yêu vô cùng

- A Mã, anh biết là em muốn đợi Vô Thần tỉnh lại rồi mới giải quyết chuyện của chúng ta, nhưng mà... phải đến bao giờ cậu ấy mới tỉnh lại đây? Chúng ta vì cậu ấy trì hoãn hai năm rồi, hai năm trước anh tôn trọng ý muốn của em, cũng là tôn trọng Vô Thần, nhưng bây giờ, anh thực sự không còn đủ kiên nhẫn nữa. Ngay cả em cũng không biết chính xác bao giờ cậu ấy tỉnh lại, một năm hai năm có thể chờ, nhưng nếu kéo dài đến năm năm, mười năm thì sẽ như thế nào?

Stefan nắm chặt bàn tay Mã Nhược Anh, ánh mắt anh thâm tình, hạ giọng nói tiếp:

- A Mã, chúng ta có cuộc sống riêng của mình, không thể vì người nào khác mà làm chậm trễ thời gian của chính bản thân được. Thực tình, anh không thể chờ đợi nổi việc cùng em có chung tên trên sổ hộ khẩu, anh muốn... đường đường chính chính nắm tay em đi đến hết cuộc đời này.

Lồng ngực Mã Nhược Anh bỗng dâng trào những cảm xúc mãnh liệt khi nghe những lời đó từ Stefan, cô không ngăn được nụ cười tự nở trên môi mình, nhưng cũng rất bối rối hỏi:

- Sao hôm nay anh có vẻ nghiêm túc vậy? Lúc trước em không nhận ra anh còn biết nói loại câu này đấy!

Ánh mắt người đàn ông vẫn đặt ở nơi Mã Nhược Anh không rời đi, và anh cũng không bị lay chuyển trước câu đánh trống lảng của cô, khuôn mặt vẫn một nét chân thành nghiêm túc.

- Anh không biểu đạt không có nghĩa là anh không biết nói những lời này, nhưng nếu nó có thể khiến em động tâm, vậy anh không ngại thổ lộ thêm nhiều lần nữa...

Dừng một chút, Stefan lấy hơi, trịnh trọng lên tiếng:

- A Mã, chúng ta kết hôn đi.

Mã Nhược Anh nghe xong, đột nhiên cúi thấp đầu, khiến người đàn ông không nhìn thấy được nét mặt của cô. Tay bất giác siết chặt, Stefan không ép buộc, không hối thúc, anh chỉ âm thầm chờ đợi lời hồi đáp.

Mã Nhược Anh hai năm trước đứng trước câu nói này, cô đã từ chối. Lí do không hoàn toàn là vì Âu Dương Vô Thần, mà còn là vì cô muốn xem mối quan hệ này có thể bền lâu hay không. Trải qua nhiều chuyện, cô sớm đã đối với Stefan rất đặc biệt, không chỉ đơn giản là thích nữa, mà chính là yêu anh ấy, yêu rất nhiều. Nhưng giữa tình yêu và tình bạn, cô vẫn không thể chấp nhận khi Âu Dương Vô Thần lúc đó còn nằm trên giường bệnh, hơi thở yếu ớt nhờ vào máy móc mà sống qua ngày, nếu cô nhận lời cầu hôn khi ấy, chẳng khác nào vui vẻ trên nỗi đau của người khác.

Bây giờ, tình hình của Âu Dương Vô Thần đã tốt hơn, cô vẫn luôn mong đến ngày cậu ấy tỉnh lại và dắt tay cô vào lễ đường, người bạn tri kỷ đáng

quý của cô, cũng là người thân duy nhất của cô. Nhưng xét đi cũng phải xét lại, nếu cô nghĩ cho Âu Dương Vô Thần một phần, thì cũng phải nghĩ cho Stefan một phần. Anh ấy đã đợi cô hai năm rồi, chưa kể đến khoảng thời gian trước vì cô mà làm không ít chuyện, đã đến lúc, cô nên báo đáp anh ấy rồi.

Thời gian trôi qua, Stefan vẫn im lặng chờ đợi, bên ngoài mặt có vẻ khá thoải mái nhưng trong lòng lại hoàn toàn ngược lại, anh sớm đã hồi hộp đến nghẹt thở. Từng giây phút qua đi, lồng ngực anh lại đập mạnh một nhịp, cuối cùng... cũng đợi được đến lúc Mã Nhược Anh ngẩng đầu lên nhìn, ánh mắt cô lấp lánh, nở một nụ cười nói:

- Được, chúng ta kết hôn đi.

Cô gái vừa dứt lời cuối cùng, Stefan đã lao đến ôm chầm lấy cô, liên tục cười lớn, dường như thật sự rất vui sướng, rất thỏa mãn. Mã Nhược Anh cũng vòng tay ôm chặt người đàn ông, khoe miệng không tự chủ mà câu lên cao.

Không gian xung quanh bỗng chốc tràn ngập hương vị thanh mát và vui vẻ, sức sống bừng sáng mãnh liệt trong khung cảnh ấm áp hài hòa, giống như một bức tranh tình yêu lãng mạn, cuối cùng cũng đã có hồi kết. Dưới màn đêm se lạnh của tiết trời mùa thu sắp sửa sang đông, có một ánh sáng le lói tỏa ra kì diệu, dần lui ra xa, tất cả chỉ còn đọng lại tiếng cười cùng những lời nói vui đùa của đôi trẻ.

- Chúng ta sẽ cưới ngay trong năm nay, anh sẽ tự tay chuẩn bị tất cả mọi thứ.

- Không cần gấp gáp như vậy, em không chạy đâu mà~

- Không được, hay là ngày mai chúng ta tổ chức đám cưới luôn?

- Đồ ngốc này, phải xem ngày trước chứ.

....

=====

Âu Dương Thiên Thiên dành nhiều thời gian ở cùng với Âu Dương Vô Thần, đến khi trời tối cũng không ra ngoài, đám người Sherry không đợi được, chủ động làm một bữa cơm đơn giản mang vào cho cô.

Lily mang theo khay thức ăn bước vào, để xuống bàn, lên tiếng gọi:

- Nhị tiểu thư, cô ăn một chút gì đi.

Âu Dương Thiên Thiên không nhìn cô gái, chỉ lãnh đạm đáp:

- Không cần, tôi không đói.

Lily mím môi, cố gắng khuyên giải:

- Nhị tiểu thư, dù cô không đói thì cũng cần sức để duy trì cơ thể của mình, ăn đôi khi đâu phải để no, chỉ là để thân thể không bị ngã quỵ mà thôi. Thức ăn chúng tôi nấu tuy không quá xuất sắc, nhưng chắc chắn không tệ đâu, cô cứ thử một ít đi đã.

Bấy giờ, Âu Dương Thiên Thiên mới liếc mắt qua, đối diện với ánh nhìn của người con gái, cô đột nhiên lên tiếng:

- Nếu tôi nhớ không lầm, cô là... Lily phải không? Năm trước mất tích trong cuộc chiến với Mafia Ý, cô làm nhiệm vụ chung với Eira, nhưng sau cùng chỉ có một mình cô ấy trở về, lúc đó tôi cứ tưởng, cô đã chết rồi.

Lily cười nhẹ, bình tĩnh trả lời:

- Thật vinh hạnh khi Nhị tiểu thư còn nhớ tên tôi, chúng ta vốn ít tiếp xúc, không ngờ cô vẫn để tâm đến tôi như thế.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt lạnh nhạt, nói:

- Chuyện quá khứ tôi nhớ không nhiều, nhưng người nào vì tôi làm những gì, tôi sẽ luôn khắc ghi trong tim. Ba năm trước gặp cô ở Mỹ, biết được cô là người cứu A Thần, thực sự tôi đã vô cùng ngạc nhiên, vốn là muốn hỏi rất nhiều chuyện, chỉ là lúc đó thời thế không cho phép, mãi cũng chưa có cơ hội gặp lại. Bây giờ cô có hứng thú nói cho tôi biết không?

Lily ngay lập tức gật đầu, cô cầm theo một đĩa thức ăn nhẹ mang đến trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, đáp:

- Có thể nói cho Nhị tiểu thư biết mọi chuyện, nhưng tôi cũng có điều kiện. Câu chuyện của tôi khá dài, chúng ta vừa ăn vừa nói được không?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn Lily rồi lại liếc nhìn xuống đĩa thức ăn trong tay, qua vài giây vờn ra nhận lấy.

Đạt được mục đích của mình, Lily mỉm cười nhẹ nhàng, cô quay về chỗ cũ, tìm một cái ghế ngồi xuống đối diện Âu Dương Thiên Thiên, bắt đầu kể:

- Hơn ba năm trước, tôi cùng Eira làm nhiệm vụ đưa thông tin đến cho Thời gia, yêu cầu chi viện cho đội của cậu chủ, trên đường đi, chúng tôi bị bắn rơi máy bay, phút cuối, vì muốn hoàn thành nhiệm vụ cậu chủ đã giao, tôi và Eira đã sao chép thông tin làm hai bản, đồng thời chia nhau ra thoát sự truy lùng của sát thủ. Tôi rơi xuống biển, vì vụ nổ quá mạnh đã đẩy văng tôi ra rất xa, ký ức cuối cùng tôi còn nhớ là mình chìm dần xuống đáy đại dương trong vô lực, khi ấy, bản thân tôi cứ tưởng mình sẽ chết chắc, không ngờ.. đến khi tỉnh lại phát hiện mình nằm trong một căn chòi lá của một ngư dân, hỏi ra mới biết tôi bị sóng đánh trôi dạt lên bờ, may mắn được người ở đó nhìn thấy và cứu giúp.

- Tôi ở đó dưỡng thương suốt một tháng trời, sau khi khỏe lại thì liền trở về Trung Quốc tìm mọi người, cứ nghĩ Nhị tiểu thư và cậu chủ đều ở đấy,

nhưng không ngờ mọi người vẫn còn ở Mỹ chưa về. Bây giờ, tôi lại bắt gặp một người khác, cô ấy sau khi nghe tôi kể mọi việc đã khuyên tôi không nên lộ mặt vội, đồng thời yêu cầu tôi gia nhập đội ám vệ của cô ấy, âm thầm làm theo những sắp xếp mà cô ấy vạch ra.

Âu Dương Thiên Thiên nghe đến đây, dường như đoán ra được điều gì đó, cô nhướn mày hỏi:

- Là lão đại?

Lily gật đầu, nhếch môi trả lời:

- Đúng vậy, chính là Tiêu lão đại - Tiêu Tử Du.

Mọi người đã có ai đọc truyện về Tiêu Tử Du chưa? Ai đọc rồi thì biết nó hấp dẫn cỡ nào đấy, ai chưa đọc thì nhanh chóng lướt hốt đi nè. Truyện tên "TÌNH NGÀN NĂM" nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 879: Hội Ngộ

- Tôi đã gặp Tiêu lão đại ở Trung Quốc, cô ấy chỉ ra cho tôi rất nhiều ý kiến hay, một trong số đó là giấu bí mật việc tôi còn sống, âm thầm đi theo bảo vệ cậu chủ. Tiêu lão đại đưa tôi đến tổ chức Ảnh, gia nhập hội ám vệ. Đội ám vệ của cô ấy không giống với chúng ta, không có năng lực về sức mạnh hay trí tuệ, thay vào đó, họ là những con người cực kì nhạy với thông tin, họ biết tất cả mọi thứ dù luôn luôn ẩn thân rất kĩ. Tốc độ di chuyển của họ nhanh hơn bất kì sát thủ nào, và bộ não cũng làm việc rất mau lẹ. Khi đó tôi mới nhận ra, Tiêu lão đại thật sự quá khác biệt, ngay cả cậu chủ cũng không có trình độ ngang bằng để có thể mang ra so sánh với cô ấy. Chúng tôi được đào tạo để trở nên toàn diện, không chỉ về một thứ mà là về mọi mặt, vì thế người bên cạnh cậu chủ không nhiều, nhưng còn Tiêu lão đại, cô ấy là đào tạo cả một đội quân, và mỗi một người trong số họ phụ trách một mặt, còn nhất định là phải xuất sắc nhất.

- Tôi chỉ ở đội ám vệ vài ngày, học được từ họ một chút kinh nghiệm trong việc ẩn thân và thu thập tin tức, nhưng kết hợp nó với những kĩ năng của mình, tôi đã có thể trở nên mạnh hơn. Sau đó, tôi sang Mỹ, tự do phát huy năng lực của mình. Tôi tìm được Nhị tiểu thư và cậu chủ, biết được mọi hành trình của hai người, vào ngày tất cả di chuyển đến Bush, tôi cũng đã bí mật đi theo. Thấy Nhị tiểu thư bị bắt đi, tôi không thể làm được gì, mọi hành động khi đó sẽ có thể là vô nghĩa nếu tôi liều lĩnh ra mặt, vì vậy tôi đã liên lạc với Tiêu lão đại nhờ giúp đỡ, không may rằng tại thời điểm đó cô ấy không có mặt ở Mỹ. Xâm nhập vào lãnh thổ của Mary rất khó khăn, tôi đã phải lựa chọn một con đường khác, khi nhìn thấy Mary

FirstFlo dừng lại một cách đột ngột trên đỉnh đồi cùng Nhị tiểu thư, tôi đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, bèn tìm đường đi xuống chân vực thẳm.

- Quãng đường đi không mấy thuận lợi nhưng cũng không có nguy hiểm gì, con vực đó tuy sâu nhưng bên dưới lại là một vùng đất chết, có lẽ chính vì vậy mà không có thú dữ hay bất kì sinh vật nào sống được, tuy nhiên, ở đây có một dòng sông chảy xiết, nước rất bẩn và bốc mùi, tôi không thể đoán ra được bên trong nó chứa cái gì, chỉ biết nó rất độc hại. Chờ một lúc thì bên trên có tiếng động, tôi nghi hoặc ngửa đầu nhìn lên, không ngờ thấy một người nhảy từ trên đó xuống, cứ nghĩ Mary độc ác đến mức đẩy Nhị tiểu thư, nhưng không ngờ... đó lại là cậu chủ. Ngài ấy rơi rất cao, rất nhanh, cuối cùng thì rớt xuống dòng sông chảy xiết. Tôi đã rất hoảng sợ, ngay lập tức liền muốn tiến ra cứu ngài ấy, nhưng không được, tôi ngừng lại, bởi vì bên trên người của Mary FirstFlo vẫn còn đang đứng nhìn xuống, xác thực tình trạng của cậu chủ.

- Tôi bấm bụng, cố kiềm chế bản thân mình, chỉ biết nhìn theo thân thể cậu chủ chảy xuôi dòng nước, hi vọng ngài ấy không bị trôi đi quá xa. Phải chờ sau khi Mary rút người rời đi tôi mới có thể chạy ra khỏi nơi ẩn náu, lúc đó cậu chủ bị giữ lại bởi một tảng đá lớn, nên may mắn không chảy ra ngoài sông lớn. Lúc tôi đưa ngài ấy lên bờ, khắp thân thể của cậu chủ đều có vết thương, mặc dù đã hình thành thể phòng thủ khi rơi xuống nhưng ngài ấy vẫn ngất đi do trọng lực và áp lực nước quá mạnh. Cộng thêm ngâm trong nước độc hại quá lâu, khiến hơi thở cậu chủ yếu đi rất nhiều. Tôi sơ cứu một vài vết thương nặng bên ngoài, rồi chuyển ngài ấy đi trước khi đám người của Mary tìm đến. Tiêu lão đại cũng đã xuất hiện rất nhanh sau đó, cô ấy dùng những cách duy nhất để giữ lại tính mạng cho cậu chủ, đồng thời liên lạc gấp với phó chủ Mã Nhược Anh.

- Diễn biến tiếp theo, có lẽ Nhị tiểu thư cũng đoán được rồi, Tiêu lão đại đã nhận được tín hiệu của cô, ngay lập tức điều người đi cứu, tôi cũng ra

mặt thời điểm đó, tìm đến Anna và Eira, cùng giúp đỡ họ, cuối cùng đã cứu được cô trở về.

Lily dứt lời, câu chuyện đến đây đã gần như kết thúc, mọi vấn đề đều được giải đáp. Âu Dương Thiên Thiên ngồi đối diện, im lặng không lên tiếng. Mặc dù bên ngoài cô vẫn tỏ ra bình thản nhưng nếu nhìn kĩ thì có thể phát hiện thân thể cô có chút cứng ngắt, bàn tay bên dưới đĩa thức ăn siết rất chặt. Mỗi khi nhắc về đêm hôm ấy, nó vẫn là một nỗi kinh hoàng với Âu Dương Thiên Thiên, cô đã mất tất cả chỉ trong một ngày hôm đó.

Lily mím môi, tiếp tục nói:

- Không chỉ Nhị tiểu thư, mà khi tất cả hội tụ đông đủ, cậu chủ cũng đã được cứu sống, đó mới là thành công lớn nhất của chúng tôi...

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, vẫn tỏ vẻ lạnh nhạt khi nghe những lời của Lily, cô rũ mắt nhìn xuống chiếc đĩa thức ăn trong tay, nghĩ vài giây rồi bốc lên một cuốn mận ăn thử, đây chỉ là hành động thể hiện sự tôn trọng và công bằng với Lily, cô ấy đã kể thì cô cũng nên giữ lời hứa ăn nó, nhưng mà... khi cảm nhận được hương vị lan tỏa trong miệng mình, Âu Dương Thiên Thiên đã rất kinh ngạc. Cô bất giác nhìn về phía Lily, hỏi:

- Cái này là do ai nấu?

Vốn là một câu hỏi không liên quan với tình hình hiện tại, nhưng nó dường như đã nằm trong sự tính toán của Lily, cô ấy mỉm cười nhìn Âu Dương Thiên Thiên, nụ cười mang ý nghĩa giống như cuối cùng cô đã đợi được Âu Dương Thiên Thiên hỏi câu này vậy.

Lily liếc mắt, nhìn cô lên tiếng:

- Chị ấy nói chỉ cần Nhị tiểu thư thử thì sẽ nhận ra ngay, tôi còn không tin, bây giờ thì tôi tin rồi. Nhị tiểu thư, thật ra tôi vẫn chưa nói hết, ba năm trước, ngoài cô và cậu chủ, tôi còn cứu được một người nữa, là người mà

Sherry và Eira đã phải cắn rút lương tâm để bỏ lại, một mình mang theo cô bỏ chạy. Chị ấy chính là người đã nấu bữa cơm này cho cô, chị ấy cũng đang ở đây.

Lily nói xong, cánh cửa đột nhiên mở ra, Âu Dương Thiên Thiên theo bản năng nhìn qua, ngỡ ngác khi thấy một bóng người xuất hiện trước lối ra vào. Đó là... Kỳ Ân!

Chiếc đĩa trên tay Âu Dương Thiên Thiên rơi xuống đất, cô đứng dậy, rời khỏi ghế và đi về phía người phụ nữ đó.

Đây là sự thật sao? Kỳ Ân... Kỳ Ân vẫn còn sống? Cô ấy không chết?

Kỳ Ân đứng đối diện với cô, mỉm cười gọi:

- Nhị tiểu thư.

Dứt lời, cô lao đến ôm chầm lấy Âu Dương Thiên Thiên, nước mắt chảy dài xuống má, bật khóc nhanh chóng. Âu Dương Thiên Thiên cứng nhắc đứng im một chỗ, phải mất một lúc sau, đôi tay cô mới chậm rãi đưa lên, ôm lấy Kỳ Ân.

Thật may mắn, thật may mắn, vì Kỳ Ân đã không chết.

=====

Sau cuộc hội ngộ đó, đám người Âu Dương Thiên Thiên nhận được tin của Mary, họ di chuyển ngay trong đêm tới bắt bà ta, nhưng không ngờ lại chạm trán với nhà Rostchild.

Giữa lúc đó, một chiếc xe khác cũng đi đến, dừng ngay sau lưng hai người Sherry và Eira. Âu Dương Thiên Thiên nghe tiếng động, xoay đầu nhìn lại.

Những người đàn ông bước ra từ chiếc xe đó, chính là Alex Bush và Sym Bush. Cứ như vậy, nhà Bush cũng có mặt.

Và một tình thế mà không ai trong số họ lường trước được, chính là sau ba năm, cuối cùng tất cả đã lại gặp nhau.

*Nhớ ủng hộ truyện mới "TÌNH NGÀN NĂM" của Tiêu nha, chap mới đều được cập nhật mỗi ngày.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 880: Thuốc

Những người quyền lực đều tập hợp chung một chỗ, bỗng chốc biến con hẻm nhỏ thành một nơi náo nhiệt. Âu Dương Thiên Thiên nhìn qua lại đám người một lúc, cô không nói không rằng tiến về phía Mary, nhanh như chớp tóm lấy bà ta bằng một tay, đồng thời rút súng chĩa về phía Alex và Sym Bush.

- Đứng im. - Khi nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên di chuyển, hai người đã có ý muốn động thể nhưng cô đã tính đến điều này, ngay lập tức giành thế chủ động trước.

Mary FirstFlo là con mối của cô, cô tuyệt đối không cho phép ai cướp bà ta đi, dù là Rostchild hay là Bush có mặt ở đây cũng không thể thay đổi điều này.

- Dám động đây, tôi sẽ bắn chết bà ta ngay lập tức. - Âu Dương Thiên Thiên lạnh lùng đưa ra lời cảnh cáo.

Sym thấy vậy, theo bản năng nhích về trước một bước, lo lắng gọi:

- Khoan đã, Âu Dương Thiên Thiên.

"Cạch" - Tiếng kéo cò vang lên rất dứt khoát, Âu Dương Thiên Thiên di chuyển nòng súng đến bên người Mary, chĩa thẳng vào thái dương bà ta, nói:

- Đừng thách thức tôi, Sym Bush. Đục một lỗ vào đầu mẹ cậu bây giờ đối với tôi không còn là chuyện khó nữa. Biết điều thì nên an phận một chút, bằng không đến xác của bà ta cậu cũng không mang về được đâu.

Giọng của Âu Dương Thiên Thiên lạnh như băng, không mang chút sắc ấm nào khiến người đàn ông kia rất hoảng hốt, lúc này, Alex Bush đứng bên cạnh liền dang tay ra ngăn lại, nhỏ tiếng nói:

- Đừng im đi, con bé đó sẽ làm thật đấy.

Âu Dương Thiên Thiên lôi cổ Mary về phía sau, bà ta sợ hãi đến mức dù đau thế nào cũng cắn răng chịu đựng, không dám la hét. Nhìn về phía Cadira và chàng trai đứng bên cạnh ông ta, cô lạnh nhạt lên tiếng:

- Ngày mai, 8 giờ sáng, tại quán rượu Ignis, chỉ hai người thôi.

Dừng một đoạn, cô quay đầu nhìn lại Alex Bush, nói tiếp:

- Muốn nói về Mary, tôi sẽ cho hai người một cơ hội, đến điểm hẹn đó và gặp tôi, và nếu tôi là các người, thì sẽ khôn ngoan mà lựa chọn đi một mình. Trước lúc đó, tôi sẽ giữ bà ta.

Âu Dương Thiên Thiên vừa dứt lời, Kỳ Ân và Lily bỗng từ đâu nhảy xuống, vung tay phun ra một loại khí trắng dày đặc. Vì bất ngờ, đám người xung quanh không kịp phòng bị, chỉ biết đưa tay lên bịt miệng lại, đồng thời quay đầu sang chỗ khác. Đến lúc làn khói đó tan đi, tất cả nhìn lại thì Âu Dương Thiên Thiên cũng không còn ở đó nữa rồi, cả Mary và người của cô ấy... đều đã biến mất.

Adelric Rostchild nhếch môi, đáy mắt hiện lên sự hứng thú nho nhỏ:

- Dù không muốn thừa nhận, nhưng bây giờ... chị ấy có phong cách thật đấy.

Cadira đứng bên cạnh không nói gì, ông nhìn hướng đối diện, tầm mắt vừa vặn chạm phải Alex Bush, liền phát hiện ông ta cũng đang nhìn mình. Vài giây sau, Cadira nghiêng đầu, nói:

- Đi thôi.

Cứ như thế, một đám người tụ họp rất nhanh, rời đi cũng nhanh y như vậy.

=====

Âu Dương Thiên Thiên mang theo Mary FirstFlo về nơi ở của mình, cô không thuê khách sạn, chỉ mua lại một căn nhà nhỏ gần nghĩa trang Vancouver. Đánh ngất bà ta, Âu Dương Thiên Thiên giao cho Eira, Sherry và Lily xử lý, ba người trói Mary lại bằng dây thừng, sau đó ném bà ta vào căn hầm nhỏ dưới lòng đất, tiện thể cắt cử người canh gác.

Âu Dương Thiên Thiên đi lên bậc thang, nhìn thấy phòng mình có đèn sáng, cô nhanh chân tiến tới. Vừa mở cửa đã nhìn thấy Mã Nhược Anh bên trong.

- Sao chị lại ở đây? - Âu Dương Thiên Thiên hỏi với giọng kinh ngạc.

Mã Nhược Anh quay người nhìn cô, hai tay chấp ra sau, tư thế thản nhiên đáp:

- Nơi này đối với chị không quá khó tìm đâu, đặc biệt là với tâm lý muốn ở gần Vô Thần của em, thật sự không mất nhiều thời gian phán đoán.

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, cô chớp mắt, lạnh nhạt hỏi:

- Chị tìm em có chuyện gì?

Mã Nhược Anh nhắc chân bước về phía cô, vừa đi vừa chậm rãi trả lời:

- Với biểu hiện này của em chắc bắt được Mary rồi nhỉ? Chị nghe nói Bush và Rostchild cũng có mặt ở đó, thế nào? Gặp được người có khuôn mặt giống hệt mình, ngạc nhiên chứ?

Âu Dương Thiên Thiên rũ mắt, trong đầu như nghĩ đến chuyện gì đó, cô im lặng một lúc sau mới lên tiếng:

- Vậy ra người mà chị nói muốn giới thiệu với em lần trước chính là người đó à? Không tồi, em đã rất kinh ngạc đấy.

Nói rồi, cô nhắc chân đi về phía chiếc tủ mà Mã Nhược Anh vừa đứng, mở một ngăn kéo ra, nhưng bên trong không có gì. Thấy vậy, cô tiếp tục mở thêm những ngăn khác ra nữa.

Mã Nhược Anh dừng chân, cô xoay người lại, nhìn cô gái đang lục lọi hết chỗ này đến chỗ khác, mím môi không nói. Vài giây sau, cô giơ tay lên, hỏi:

- Tìm cái này sao?

Âu Dương Thiên Thiên ngừng hành động của mình khi nghe thấy câu hỏi của Mã Nhược Anh, cô quay phắt lại, phát hiện trên tay cô ấy từ lúc nào đã cầm một lọ thuốc trắng tinh, không có nhãn, không có bao bì, rất khó nhìn ra đó là loại thuốc gì.

- Nói cho chị biết, em dùng nó bao lâu rồi? - Mã Nhược Anh đánh mặt, dáng vẻ trông rất nghiêm trọng.

"Rằm" - Âu Dương Thiên Thiên bỗng đóng một ngăn kéo rất mạnh tay, cô nheo mắt nhìn người phụ nữ đối diện, hỏi ngược lại:

- Ai cho phép chị động vào đồ của tôi?

- Chị hỏi em dùng nó bao lâu rồi? - Ngay lập tức, Mã Nhược Anh quát một tiếng lớn.

Tranh cãi bùng nổ một cách bất ngờ, nhanh chóng thu hút sự chú ý của những người khác, Kỳ Ân và đám người chạy lên, phát hiện Mã Nhược Anh đang ở đây, bất ngờ gọi:

- Phó chủ?

Thế nhưng, khi mà bọn họ còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra thì Âu Dương Thiên Thiên đã lao đến, dùng vũ lực muốn cướp lấy thứ trong tay Mã Nhược Anh.

Mã Nhược Anh ngạc nhiên, nhưng rất nhanh phản ứng, cô bắt lấy tay Âu Dương Thiên Thiên bẻ ngoặt lại, đồng thời lùi về sau một bước.

- Động thủ với cả chị, em muốn giấu thứ này đến vậy sao?

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng răng, gằn giọng nói:

- Trả cho tôi.

Dứt lời, cô đưa tay còn lại đến, một lần nữa muốn cướp hộp thuốc từ người phụ nữ. Mã Nhược Anh ném nó lên cao, cô thả tay còn lại ra, lộn người né đi chiêu thức của Âu Dương Thiên Thiên, đồng thời đá chân, khiến hộp thuốc văng trúng bờ tường, rơi xuống đất. Âu Dương Thiên Thiên bị vồ hụt, cô theo đà chống tay, lộn nhào một vòng ra đằng sau Mã Nhược Anh rồi đứng dậy.

Nghe sơ qua cuộc hội thoại, Kỳ Ân có thể hiểu được vài phần, biết được có liên quan đến hộp thuốc đó, Kỳ Ân liền cúi người nhặt lên, còn chủ động mở nắp, lấy ra một viên thuốc màu trắng. Nhíu mày, cô nghĩ nghĩ rồi bỏ vào miệng nếm thử, Sherry đứng bên cạnh thấy vậy, hốt hoảng nói:

- Kỳ Ân, cô làm gì vậy?

Thế nhưng vừa bỏ viên thuốc vào miệng không bao lâu thì Kỳ Ân đã thấy có gì đó bất thường, cô nghiêng đầu, phun nó ra khỏi miệng mình.

Mã Nhược Anh bấy giờ mới đứng lên, cô phúi tay áo, liếc mắt về phía đám người, hỏi:

- Nhận ra nó chứ, Kỳ Ân? Nhị tiểu thư của các cô đã dùng thứ đó đấy!

Người phụ nữ trợn mắt kinh ngạc, ngược lên nhìn Âu Dương Thiên Thiên, dường như có chút không thể tin được.

- Nhị tiểu thư...

- Đó là thuốc của tôi. - Âu Dương Thiên Thiên lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Mã Nhược Anh bỗng bật cười, cô nhướn mày, lên tiếng:

- Thuốc? Heroin từ khi nào đổi tên thành thuốc rồi? Hay là em nghĩ thuốc phiện cũng là một loại thuốc?

Bình luận cho vui nhà vui cửa đi mọi người ơi, nhớ ghé sang ủng hộ truyện mới của Tiêu nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 881: Trừ Phi Tôi Chết Đi

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, cô vuốt tóc, có chút khó chịu lên tiếng:

- Không giống như chị nghĩ đâu, lượng heroin trong đó đã được điều chỉnh rồi.

Mã Nhược Anh nhếch môi, lắc đầu đáp:

- Điều chỉnh? Em đang xem thường khả năng nhận biết của chị đó à? Nếu thật sự lượng thuốc phiện trong đó không nhiều thì Kỳ Ân vừa ném thử đã có thể ngay lập tức biết được hay sao? Nó chắc chắn chiếm đến năm mươi phần trăm nguyên liệu một viên thuốc bình thường đấy, đừng lừa chị.

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng răng, gầm gừ như đang tức giận, nói:

- Chị nghe không hiểu tiếng người sao? Tôi nói nó đã được điều chỉnh rồi, tôi sẽ không chết được đâu.

- Em có thể bị nghiện đấy! - Gần như ngay tức khắc, Mã Nhược Anh quát lớn thành tiếng.

Cùng lúc đó, Âu Dương Thiên Thiên cũng phát tiết lên, hét ngược lại cô:

- Tôi sẽ không chết được đâu!

Đây mới là trọng điểm mà Âu Dương Thiên Thiên muốn trình bày, dù cho lượng heroin cô đang dùng thật sự nhiều thì nó cũng không khiến cô chết được, không chết nổi.

Cả gian phòng bỗng im phắc sau tiếng hét của Âu Dương Thiên Thiên, đám người đứng trước cửa dường như không ngờ rằng cô ấy sẽ nổi cáu đến vậy, trong lòng vừa ngạc nhiên vừa có chút sợ hãi. Khuôn mặt này của Âu Dương Thiên Thiên, bọn họ chưa từng thấy, nó thật xa lạ... thật đáng sợ.

Âu Dương Thiên Thiên nuốt một ngụm nước bọt, cố gắng tự điều chỉnh lại hơi thở đang rối loạn của mình. Vài giây sau, cô nhắc chân đi về phía Kỳ Ân, giơ tay ra nói:

- Đưa cho tôi.

Người phụ nữ thu lọ thuốc về, trực tiếp từ chối câu lệnh của cô, nhưng ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn Âu Dương Thiên Thiên, hỏi:

- Nhị tiểu thư, làm thế nào mà cô có thứ này? Cô dùng nó bao lâu rồi?

Bàn tay lơ lửng giữa không gian một cách vô định, không nhận được gì liền bất giác cuộn chặt lại thành nắm đấm, thấy vậy, Kỳ Ân hỏi tiếp:

- Cô muốn động thủ với cả tôi sao, Nhị tiểu thư?

Đối diện với khuôn mặt đầy thương cảm chân thành của người phụ nữ, Âu Dương Thiên Thiên nhìn một lúc lâu rồi thả tay xuống, cô lùi lại vài bước, nhắm mắt thở một hơi dài. Một khắc sau, có giọng nói vang lên:

- Mấy người thì hiểu cái gì chứ?

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi mở mắt ra, bên trong đôi con ngươi là một mảnh vô hồn lạnh đênh, cô nghiêng đầu nhìn Mã Nhược Anh, nói:

- Chị muốn biết tôi dùng nó bao lâu à? Gần ba năm rồi, bắt đầu từ kì huấn luyện thứ hai tôi đã dùng đến nó, mãi đến tận bây giờ. Câu trả lời này đã vừa lòng chị chưa?

Mã Nhược Anh mím môi, ấn đường đau thương cau chặt lại, xót xa hỏi:

- Tại sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, tỏ vẻ nực cười đáp:

- Chị nghĩ tôi phải làm cách gì để vượt qua tất cả những khóa huấn luyện của lão đại? Chị nghĩ cơ thể này làm thế nào mà không biết đau đớn? Tôi dùng nó, bắt buộc phải dùng nó, nếu không có thứ thuốc ấy, Âu Dương Thiên Thiên tôi đã chết từ lâu rồi.

Lồng ngực Mã Nhược Anh như bị ai đó đánh mạnh vào, khiến cô vô cùng khó thở. Tại sao cô chưa từng nghĩ đến điều này? Hơn ai hết, cô biết rõ là những chương trình đào tạo của lão đại khắc nghiệt như thế nào mà, một cô gái có thể hoàn thành nó trong ba năm, thay vì mười năm rèn luyện? Tại sao cô không nghĩ đến, có một thứ sẽ giúp thân thể con người kéo dài được năng lực chịu đựng, không cảm nhận được nỗi đau thực thể, không còn đau đớn hay sợ hãi... Tại sao cô không nhận ra sớm hơn chứ?

Mã Nhược Anh cắn đôi môi run rẩy, ánh mắt cô đau lòng nhìn Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Thiên Thiên, có rất nhiều cách để giải quyết vấn đề của em mà, tại sao lại phải dùng tới hạ sách đó?

- Tôi không ngủ được. - Ngay lập tức, Âu Dương Thiên Thiên phản bác, cô há miệng, ngập ngừng trả lời:

- Tôi.. không thể ngủ được... không tài nào chợp mắt nổi. Những đêm đầu tiên, cứ hể nhắm mắt thì hình ảnh A Thần nhảy xuống vực sẽ hiện lên

ngay trước mặt, những lời nói của Mary FirstFlo cứ bủa vây xung quanh, thậm chí dù tôi có ngủ được thì lại có một đứa bé đến và nói chuyện với tôi trong giấc mơ.

Âu Dương Thiên Thiên đưa cánh tay đang run rẩy lên sờ bụng mình, thanh âm phát ra ngày càng khó khăn hơn:

- Nó liên tục hỏi tôi... vì sao nó không có mẹ, vì sao nó không có cha, vì sao nó lại bị bỏ rơi, vì sao nó không được sinh ra, không được nhìn thấy thế giới này. Nó trách tôi, tôi không biết... không biết phải làm thế nào cả. Rồi sau đó.... nó chạy đi, tôi vươn tay ra muốn giữ nó lại, nhưng không làm được... tôi vùng vẫy và tỉnh giấc, cuối cùng chẳng còn lại gì cả. Xung quanh tôi... không có một ai... tôi chỉ có một mình, ngồi giữa màn đêm cô độc... Tôi không chịu nổi.. không thể chịu nổi...

Âu Dương Thiên Thiên siết tay, nghiến răng nói tiếp:

- Vì vậy tôi quyết định không ngủ nữa, tôi sẽ tập luyện, và tập luyện điên cuồng. Tôi dùng thuốc để không còn phải chịu những cảm giác đau đớn nào nữa, rồi tôi lao mình về phía trước, không còn sợ hãi hay tuyệt vọng, chỉ còn tôi và những thử thách chết người mà thôi. Tôi cứ tập luyện... đến khi nào thân thể lẫn tinh thần không chống cự được nữa và ngã xuống, lúc đó tôi sẽ ngủ được. Mệt mỏi và đau đớn sau khi thuốc tan hết... sẽ giúp tôi chìm vào trong giấc mộng mà không còn một chút tỉnh táo nào cả, chỉ khi ấy... tôi mới ngủ được.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên ngược mặt lên, cô nhìn một lượt những người xung quanh, đôi mắt lấp lánh ánh nước như chực trào xuống:

- Các người thì hiểu cái gì chứ? Các người đâu phải tôi, làm sao có thể biết được ba năm qua tôi đã phải chịu đựng cái gì... những dày vò thấu tâm can, dẫn vật tôi cả ngày lẫn đêm, nếu không có thứ thuốc đó, đừng nói là còn tỉnh táo như bây giờ, tôi sớm đã phát điên từ lâu rồi.

Nói xong, Âu Dương Thiên Thiên lướt qua đám người, chạy nhanh ra khỏi căn phòng....

=====

Ngày hôm sau, chưa đến 8 giờ sáng, tại quán rượu Ignis mang đậm phong cách cổ điển châu Mỹ, Sym Bush là người xuất hiện đầu tiên.

Anh ta vừa đi vào đã nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên ghế cạnh cửa sổ, liền tiến lại gần.

Ngồi xuống chiếc ghế đối diện, Sym chưa kịp nói gì thì cô gái trước mặt anh đã mở mắt ra, lên tiếng:

- Đến sớm quá đấy.

Sym gật đầu, theo thói quen nhìn một lượt Âu Dương Thiên Thiên, chợt thấy bàn tay phải cô quần băng, anh lịch sự hỏi:

- Tay cô làm sao vậy?

Âu Dương Thiên Thiên vòng tay lại, cô ngồi ngửa ra sau ghế, lạnh nhạt đáp:

- Không liên quan đến anh. Vào chủ đề chính đi, hôm nay đến đây, còn đi một mình thế này, không có Alex Bush.... hai người không cùng chung mục đích à?

Sym rũ mắt, im lặng tầm vài giây rồi mới nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, xin cô hãy giao mẹ tôi cho tôi.

Cô gái ngồi đối diện nghe thấy, khóe môi hơi nhếch lên, hỏi:

- Sym Bush, anh có biết mình đang nói cái gì không vậy?

Người đàn ông gật đầu, đáp một cách rõ ràng:

- Có, tôi biết rất rõ là đằng khác.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cô gật nhẹ đầu, rồi đột nhiên nhướn người về phía trước, thu hẹp khoảng cách với anh ta, nói:

- Sym Bush, anh biết mình đang nói cái gì, vậy thì anh cũng nên hiểu mình đang nói chuyện với ai. Muốn tôi thả Mary FirstFlo? Trừ phi tôi chết đi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 882: Tranh ChấP Quyết Liệt

Sym Bush đối diện với ánh mắt kiên định của cô gái, thân thể bất động ngồi một chỗ, mím môi nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, hận thù sẽ chỉ khiến cô đau khổ hơn mà thôi, hãy buông bỏ đi. Ba năm nay, mẹ tôi cũng đã chịu rất nhiều khổ cực rồi, bà ấy bị đuổi khỏi Bush, bị trục xuất bởi chính gia tộc của mình, thậm chí còn bị truy đuổi bởi Rostchild, chạy trốn bao nhiêu năm, cũng xem như chuộc lại lỗi lầm đã gây ra rồi.

Nghe đến đây, Âu Dương Thiên Thiên bỗng bật cười, cô tựa như đang nghe một câu chuyện hài, cười đến thành tiếng, thế nhưng... âm thanh của nụ cười ấy lại vô cùng quý dị, vô cùng lạnh lẽo:

- Ba năm? Chạy trốn? Chuộc lại lỗi lầm? Chỉ có như vậy mà muốn tôi tha thứ sao? Vậy còn tôi? Còn Âu Dương Vô Thần? Còn những tính mạng vô tội bà ta đã hại thì phải tính như thế nào đây? So với những gì mà bà ta đang gánh chịu, những thứ tôi phải chịu suốt ba năm qua còn nhiều hơn gấp trăm ngàn lần nữa. Thứ mà tôi đã mất, tôi đau đớn đến mức muốn chết đi, tôi chỉ hận không thể rạch thịt lóc xương bà ta cho hả dạ, đừng nói đơn giản chỉ dùng hai chữ "tha thứ" là có thể bỏ qua được. Nợ máu phải trả bằng máu, đây chính là quy luật công bằng, tôi nhất định phải khiến Mary FirstFlo chịu những cái giá đắt nhất!

Âu Dương Thiên Thiên gầm một tiếng giận giữ, lời nói của cô chất chứa sự phẫn nộ vô cực, không từ ngữ nào có thể diễn tả hết được. Nếu bây giờ

Mary FirtFlo ở ngay trước mắt, có lẽ cô sẽ làm giống như lời mình nói thật, tự tay rạch thịt lóc xương bà ta. Tất cả nhần nhin suốt ba năm qua của cô, đều phát tiết hết lên người phụ nữ đó.

Người đàn ông nhìn đến run sợ, anh ta chưa bao giờ tưởng tượng Âu Dương Thiên Thiên lại nghĩ đến những điều đáng sợ như thế, dùng những từ ngữ man rợ như thế.

- Âu Dương Thiên Thiên, trước đây cô không phải người như vậy! - Sym bất giác thốt lên một câu, ánh mắt không tin nổi nhìn cô gái.

Âu Dương Thiên Thiên thu nét mặt đăng đăng sát khí lại, cô ngồi xuống ghế, lạnh lùng hỏi:

- Ồ, vậy trong mắt anh, trước đây tôi là người như thế nào?

Sym Bush nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi trả lời:

- Cô lúc trước rất hiền lành, rất thân thiện và hiếu chuyện, dù chúng ta không tiếp xúc với nhau quá nhiều nhưng tôi biết cô có một tấm lòng lương thiện, trái tim của cô vốn rất ấm áp, tại sao bây giờ lại thay đổi đến mức này?

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, vẫn là đôi con ngươi trong suốt không chút nhiễm bụi trần đó nhưng sâu bên trong lại không có chút ánh sáng nào, ngược lại âm u vô hồn, lạnh lẽo như băng. Cô chớp mắt nhìn người đàn ông, bình tĩnh lên tiếng:

- Đúng, tôi trước đây là một con người như vậy, từng rất ngây thơ hồn nhiên, sống chỉ vì mình, không quan tâm đến người khác, nhưng thế gian này vốn không bao dung với tôi, hết lần này đến lần khác, hết người này đến người khác muốn làm tổn thương tôi, thậm chí là muốn tôi chết. Tôi chỉ đơn thuần muốn sống một cuộc sống bình thường, ân oán đời trước thì có liên quan gì đến tôi nhưng là các người đổ hết mọi tội lỗi lên tôi, bắt

buộc tôi phải sống khác thường, là các người ép tôi phải đi đến bước đường này.

- Anh hỏi tôi vì sao lại thay đổi? Tôi cũng muốn hỏi chính mình vì sao lại biến thành như thế này. Nhưng tất cả... là chính các người ép tôi, tấm lòng và trái tim của tôi cũng là bị chính các người vò nát, vắt kiệt đến tan vỡ, không còn một chút sức sống. Ba năm trước, khi tôi còn là Âu Dương Thiên Thiên, các người không ai cho tôi lương thiện, bây giờ, khi tôi đã không còn là chính mình ngày ấy nữa, thì lại đòi hỏi sự lương thiện từ tôi, muốn tôi buông bỏ? Các người rốt cuộc có tư cách gì hả?

Người đàn ông nghe những lời của Âu Dương Thiên Thiên, trong tâm vô thức đau nhức. Một cô gái... đã từng là thiếu nữ rất xinh đẹp, giờ đây lại biến thành cánh hoa khắp người đầy gai độc, nói cho cùng... cũng là bị ép đến mức phải biến chất. Anh tuy không có giao tình gì đặc biệt với Âu Dương Thiên Thiên, nhưng nhìn cô như vậy cũng cảm thấy rất xót xa.

Ba năm trước, anh vì thích cô ấy ngay từ cái nhìn đầu tiên, không ngại nói dối mẹ đi du lịch vòng quanh thế giới, tìm cho ra cô ấy. Vì một lần gặp gỡ tình cờ, không ngại đi đến đó chờ đợi để được gặp thêm nhiều lần nữa. Bây giờ thời gian đã trôi qua lâu rồi, tình cảm sớm đã phai nhạt, hình bóng trong lòng cũng không còn, anh căn bản không có tư cách nói cô phải làm gì. Chỉ có điều.... tại sao người reo rắc nỗi đau cho cô ấy lại là mẹ anh? Tại sao người khiến cô ấy thay đổi lại là mẹ anh?

Mary FirstFlo dù có tàn nhẫn với người bên ngoài như thế nào, cũng chưa từng tàn nhẫn với đứa con trai của mình, bà ấy sinh anh ra, cho anh cuộc sống này, đó là ân huệ lớn nhất. Thậm chí là khi bị đổi khỏi Bush, bị trục xuất khỏi gia tộc FirstFlo, mẹ cũng một mình gánh vác, quyết không liên lụy với anh.

"Hỗ dừ không ăn thịt con". Anh có thể mặc kệ những tổn thương bà ấy gây ra với người ngoài, nhưng không thể làm ngơ trước điều Âu Dương

Thiên Thiên sắp làm với bà ấy. Anh không thể khoanh tay đứng nhìn mẹ mình chết mà không làm gì được.

Hiện tại, trong người Sym Bush đều là những xúc cảm áy náy xen lẫn thương xót, trên chữ tình là một chữ nghĩa, trên chữ nghĩa lại là một chữ hiểu, sức nặng tựa núi Thái Sơn, không cách nào gỡ xuống được.

Anh siết tay, cuối cùng cũng lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, tôi biết tội lỗi mà mẹ tôi gây ra với cô là rất lớn, không có cách nào bù đắp được, nhưng suy cho cùng... bà ấy vẫn là mẹ tôi. Nếu cô thật sự muốn trừng phạt, Sym Bush tôi can tâm tình nguyện thay bà ấy gánh chịu. Chỉ xin cô tha cho mẹ tôi một con đường sống, có được không?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn anh, lắc đầu một cách dứt khoát, nói:

- Không thể, hận là hận, xưa nay không cho chuyện hận rồi lại tha thứ. Tôi là người có học, càng là kẻ công tư phân minh, chia xét rạch ròi. Người nào có lỗi với tôi, tôi sẽ truy diệt đến tận cùng, người nào không có lỗi với tôi, dù cầu xin ngàn lần tôi cũng không tổn thương họ. Sym Bush, tuy bây giờ tôi trong mắt anh là kẻ bị hận thù che mờ mắt, không tiếc bản thân chấp nhận đối phó với gia tộc lớn mạnh, nhưng tôi vẫn đủ tỉnh táo và lí trí để phân biệt ai tốt ai xấu với mình, oan có đầu nợ có chủ, nợ ai người nấy tính, tôi sẽ không liên lụy đến người vô tội.

- Anh nói tôi buông bỏ hận thù, tôi ngược lại nói với anh... hãy học cách buông bỏ thứ không thể đi.

Sym lần này không thể đáp trả được gì nữa, anh đã xuống nước cầu xin nhưng là Âu Dương Thiên Thiên nhất quyết không đồng ý, nếu đã nhu không được, vậy thì....

- Nếu tôi nhất quyết phải cứu mẹ tôi thì sao?

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, cô rũ mắt, im lặng tầm một giây rồi ngược lên nhìn người đàn ông, ánh mắt hoàn toàn thay đổi, đồng dục nói:

- Sym Bush, bắt đầu từ khoảnh khắc tôi trở về, tôi đã định sẵn, thế gian này, Mary FirstFlo sống, vậy thì Âu Dương Thiên Thiên tôi chết, hoặc là bà ta chết và tôi sống, chúng tôi nhất định không đội trời chung. Nếu anh quyết muốn cứu bà ta, thì cứ bước qua xác của tôi trước.

"Nhu không được, hãy dùng cương, nhưng phải cẩn thận... không phải ai cũng có thể dùng đến loại hình thức này. Có những người... cương với họ, họ sẽ cương cùng bạn đến cùng."

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 883: Một Đôi Một Trăm

Sym đã nói hết lời nhưng rốt cuộc vẫn không thể lay chuyển được quyết định của Âu Dương Thiên Thiên, anh nghiêng rằng, hơi thở có chút nặng nề:

- Âu Dương Thiên Thiên, nhất định phải làm đến mức này sao? Giết được mẹ tôi rồi, cô sẽ vui ư?

Cô gái chớp đôi mắt lạnh lùng, bình tĩnh đáp:

- Không vui, nhưng nó sẽ khiến linh hồn tôi thanh thản. Dù sao tôi sớm đã mất đi niềm vui thực sự của mình rồi, không còn quan trọng nữa.

Âu Dương Thiên Thiên đã không biết thế nào là cười ba năm rồi, trái tim của cô tàn úa, vốn đã không còn sắc thái như ban đầu, ngoài đau khổ, thì chẳng còn gì cả. Bây giờ, dù giết chết Mary không khiến cô thấy vui vẻ, nhưng chí ít nó sẽ an ủi cho tâm hồn chẳng chịt vết thương suốt thời gian qua. Còn nữa, tính mạng của bà ta... cũng là để tế cho đứa con trên trời của cô, vì vậy Mary FirstFlo, bắt buộc phải chết!

- Tôi bây giờ chính là người thừa kế duy nhất của Bush, nếu tôi nhất quyết muốn cứu mẹ, chúng ta chắc chắn ở hai chiến tuyến đối đầu nhau, cô chấp nhận làm kẻ thù của tôi? - Sym nói với giọng âm trầm, tựa như đang đè nén thứ cảm xúc nào đó.

Anh không muốn làm tổn thương Âu Dương Thiên Thiên, thật sự không muốn. Nhưng nếu cô cứ cố chấp như thế này thì...

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, đáy mắt hiện lên chút sát khí, cô động người, sờ đến chiếc nhẫn đen trên bàn tay trái, bất giác siết chặt:

- Tôi đã nói rồi, tôi không sợ gia tộc của anh. Làm kẻ thù thì kẻ thù, đối đầu thì đối đầu, Sym Bush, anh đi đi, sau này gặp lại, hãy nhớ lấy quyết định ngày hôm nay của anh, chúng ta... không bao giờ đi chung đường.

Lần này, người đàn ông không còn gì để nói nữa rồi, anh nhìn ly rượu trên bàn, qua vài giây sau liền cầm lên, dứt khoát uống hết trong một hơi. Mạnh mẽ đặt nó xuống, Sym nhìn Âu Dương Thiên Thiên với ánh mắt kiên định, sau đó đứng bật dậy, không chút lưu luyến dứt áo rời đi. Âu Dương Thiên Thiên cũng không ngăn cản, cuộc nói chuyện giữa họ, đến đây xem như kết thúc.

Thế nhưng không ngờ Sym Bush vừa quay lưng thì đã thấy Alex Bush đứng ngay trước mắt, bên cạnh ông còn có Cadira và Adelric Rostchild, không biết từ bao giờ ba người bọn họ đã đến đây nữa.

Alex Bush nhìn Sym, dường như cuộc hội thoại giữa anh và Âu Dương Thiên Thiên đã bị ông nghe được không ít. Phất tay, ông lên tiếng:

- Theo ta ra ngoài.

Âu Dương Thiên Thiên vẫn ngồi yên một chỗ, cô liếc mắt nhìn sang đám người, sau khi thấy Alex, Sym đi ra khỏi quán rượu, Cadira và Adelric mới tiến lại chỗ cô.

Ngồi xuống phía đối diện, Âu Dương Thiên Thiên nhìn hai người một lượt, tư thái vẫn lạnh nhạt như bình thường:

- Nói đi.

Cadira nghe vậy, liền nói trước:

- Thiên Thiên, đây là em trai song sinh của con - Adelric.

Cô gái nhìn sang gương mặt chính diện giống hệt mình, không tỏ ra chút biểu hiện nào, hỏi ngược lại:

- Bằng chứng đâu?

- Em nghĩ chị có thể nhìn ra thật giả chứ? Chúng ta giống nhau đến vậy mà. - Adelric bất ngờ lên tiếng, ánh mắt anh nhìn thẳng Âu Dương Thiên Thiên, khí thế tỏa ra không hề thua kém người chị sinh đôi của mình.

Âu Dương Thiên Thiên ngồi vắt một chân, bày ra dáng vẻ ung dung, nói:

- Để tạo ra những thứ giống hệt nhau thì thiếu gì cách, thời đại bây giờ, muốn có gương mặt này, đến bệnh viện thẩm mỹ một lát là xong. Chỉ dựa vào nó mà nói tôi với cậu cùng chung huyết thống? Cậu nghĩ... tôi dễ bị lừa vậy sao?

Adelric nghe xong, bất giác bật cười, đôi con ngươi trong suốt hiện lên vẻ phấn khích hiếm có, anh đặt lên bàn một tập giấy, nói tiếp:

- Thật là tâm linh tương thông, em cũng nghĩ chị sẽ không tin nên có chuẩn bị rồi đây, chị xem đi, mình chứng chắc chắn nhất, đương nhiên chính là kết quả ADN.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn Adelric vài giây rồi dời tầm mắt xuống tập giấy trên bàn, cô nhướn người, vươn tay cầm lấy nó, mở ngay ra xem.

Adelric mím môi, chậm rãi lên tiếng:

- Cũng không thể trách chị, chuyện này... ngay từ đầu đã được mẹ của chúng ta giữ bí mật. Bà ấy giấu sự thật về em với tất cả mọi người... là để bảo vệ chị.

=====

Hai người đàn ông đi ra khỏi quán rượu, họ dừng chân bên một góc khuất, Sym là người lên tiếng trước:

- Ba, con sẽ cứu mẹ.

Ấn đường Alex Bush cau lại, hỏi:

- FirstFlo đã từ bỏ bà ấy, Bush cũng đã từ bỏ bà ấy, tại sao chỉ mình con là vẫn cố chấp như vậy?

Sym cắn môi, khuôn mặt khắc khổ đáp:

- Nhưng đó là mẹ của con, con không thể nhìn người khác xuống tay với bà ấy mà không làm gì được.

Người đàn ông nghe đến đây, giọng đột nhiên trở nên âm trầm:

- Mẹ con đã làm sai, Sym. Bà ấy phải chịu trừng phạt cho lỗi lầm của mình, đừng cố gắng bao biện thay bà ta nữa.

- Dù có làm sai cũng không đến mức trả giá bằng tính mạng của mình, ba à. - Sym nghiêng răng, cố chấp phản bác.

Alex lắc đầu, ông thở hắt ra một hơi, lớn tiếng:

- Con không biết những điều mẹ con đã làm kinh khủng đến mức nào đâu, Sym, bà ấy không xứng đáng được tha thứ.

Tiếng quát của Alex Bush khiến người đàn ông giật mình, anh đứng bất động một chỗ, ngơ ngác nghe ba mình nói tiếp:

- Sym, ba không nói cho con biết tất cả, là bởi vì ba muốn giữ lại chút ấn tượng đẹp đẽ cuối cùng của con với Mary, nhưng mà... bây giờ nhìn con ra sức bảo vệ bà ta như vậy, ba không thể tiếp tục che giấu được nữa. Mẹ của con đã giết người, không phải một người mà là hàng trăm mạng người.

- Con luôn miệng nói con hiểu nỗi đau khổ của Âu Dương Thiên Thiên, nhưng thực ra con không hiểu được gì cả, bởi vì thứ mà Mary lấy, là tất cả của nó. Đường Nhược Vũ - mẹ của Âu Dương Thiên Thiên, là do Mary sát hại, không chỉ một mình cô ấy, mẹ con vì muốn triệt để che mắt thế giới này mà nhẫn tâm tạo ra một tai nạn máy bay, cướp đi tính mạng của gần 200 người. Từ lúc sinh ra, Âu Dương Thiên Thiên đều lớn lên trong sự theo dõi của bà ta, nếu không phải có lớp vỏ bọc của anh trai con, đứa bé ấy cũng sớm đã chết từ lâu rồi. Ba năm trước, Mary lấy đi cháu đích tôn của gia tộc chúng ta, nhưng Vô Thần đối với Âu Dương Thiên Thiên không chỉ đơn giản như vậy, Mary đã lấy đi người mà nó yêu nhất, lấy đi người duy nhất bảo vệ nó. Thậm chí, Âu Dương Thiên Thiên khi đó đã mang thai, nó là của anh trai con.

- Đứa bé ấy đã mất, đứa bé khi chỉ vừa mới hình thành trong bụng Âu Dương Thiên Thiên, là bị mẹ con hành hạ cho đến chết. Mất chính đứa con của mình, chẳng khác nào mất đi một phần thịt trong cơ thể, nỗi đau đó con có hiểu hay không? Con biết gọi mẹ, vậy con có tưởng tượng được điều này với Âu Dương Thiên Thiên là sự vĩ đại như thế nào nếu con bé được làm mẹ hay không? Nếu đứa trẻ đó còn sống, con hãy thử nghĩ xem, khi lớn lên và biết được những chuyện Mary đã làm, nó cũng muốn trả thù, vậy lúc đó con lấy lý do gì để ngăn cản nó?

- Sym, mạng của mẹ con là quý giá, vậy mạng của những người khác thì không quý giá sao? Khoan nói đến những người vô tội bị vạ lây, mạng của Đường Nhược Vũ, mạng của Vô Thần, mạng của đứa con đã chết của Âu Dương Thiên Thiên, tất cả đều không đáng giá sao? Đừng nghĩ như vậy, mẹ con phải đền tội, một đôi hàng trăm mạng người... dù không xứng cũng phải đổi.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 884: Chị Chị Em Em

Alex Bush nói xong một tràng, ông nhìn đứa con trai đứng trước mặt mình, từ khi nào anh đã cúi gằm đầu xuống, đôi vai run rẩy trông như đang chịu đựng một thứ gì đó. Vươn tay ôm lấy cậu, Alex lên tiếng:

- Sym, ta đã mất Vô Thần rồi, ta không thể mất thêm con nữa. Nếu lần này con cố chấp, gia tộc chúng ta sẽ không niệm tình huyết thống đâu. Từ bỏ đi, để một mình mẹ con gánh vác chuyện này là đủ rồi.

Sym vùi đầu vào bả vai người đàn ông, cánh tay nắm chặt lấy góc áo ông không buông, mắt nhắm nghiền, hàng mi không ngừng run rẩy, từng giọt lệ chảy dài kèm theo những tiếng khóc nức, cứ vậy mà tuôn rơi...

=====

Ở bên trong quán rượu, Adelric kể hết mọi thứ cho Âu Dương Thiên Thiên nghe, bao gồm cả chuyện năm đó Đường Nhược Vũ giấu diếm bản thân mang thai đôi, âm thầm sinh ra hai người, sau đó để che giấu thân phận của Âu Dương Thiên Thiên, liền nhận nó là của Âu Dương Chấn Đông, còn Adelric, Đường Nhược Vũ mang đến Rostchild, giao cho người khi đó nắm giữ chiếc ghế số hai, nhờ ông ta chăm sóc giúp cô, không may sau đó Đường Nhược Vũ đã chết vì tai nạn máy bay, người kia bắt buộc phải mang Adelric đến cho Cadira, khi ấy hai cha con mới đoàn tụ với nhau.

Người đàn ông nắm giữ chiếc ghế số hai đó có giao hữu rất tốt với Đường Nhược Vũ, còn đặc biệt nợ cô một ân tình lớn, vậy nên mới đồng ý giúp đỡ. Ông ta cũng là cánh tay đắc lực của Cadira, luôn trung thành theo ông đến lúc chết. Nhưng người tốt lại đoản mệnh, chỉ mấy năm sau, người đàn ông đó đã đột ngột qua đời, vì không có vợ con cũng không có cháu nối dõi, nên Cadira sắp xếp cho Adelric ngồi vào, cứ như thế đến tận bây giờ.

Âu Dương Thiên Thiên để tập giấy xuống bàn, cô nhìn Adelric, cau mày hỏi:

- Tôi với cậu là sinh đôi, về ngoài vốn giống hệt nhau, bây giờ như thế này lúc nhỏ chắc chắn cũng giống như hai giọt nước, nhưng tôi không hiểu, tại sao mẹ lại giữ tôi lại Âu Dương gia, còn cậu thì đưa đến Rostchild? Không phải cứ nhận bừa cả hai đều là con của Âu Dương Chấn Đông là được sao? Hay là... do có nguyên nhân khác?

Với tính cách của Đường Nhược Vũ, có thể đoán cô ấy không thích Rost lắm, nên nếu không bắt buộc dĩ sẽ không đưa Adelric đến đó. Nguyên nhân giữ cô lại Âu Dương gia cô hiểu, nhưng còn Adelric thì sao?

Người đàn ông mỉm cười, nói:

- Chị nhạy bén thật đấy, đúng là chúng ta rất giống nhau, nhưng mà... khoa học đã chứng minh, mỗi cặp song sinh đều có một vài điểm khác biệt, có những điểm rất rõ ràng cũng có những điểm mờ nhạt, nhưng dù thế nào thì chắc chắn giữa họ phải tồn tại một điểm khác nhau hoàn toàn. Tôi với chị giống hệt về khuôn mặt, nhưng vẫn có một điểm làm chúng ta trở nên khác biệt, và thật đáng tiếc, đó lại là lí do khiến mẹ không thể đưa tôi đến Âu Dương gia cùng chị.

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên nhấn chặt lại, trực tiếp ra lệnh:

- Đừng lòng vòng nữa, rốt cuộc đó là gì? Cho tôi xem đi.

Adelric mím môi, anh quay sang nhìn Cadira một cái sau đó cúi đầu, tay đưa lên mặt làm gì đó.

Âu Dương Thiên Thiên vẫn bình tĩnh ngồi xem, khuôn mặt cô không chút biểu cảm chờ đợi người đàn ông này sắp sửa cho cô biết bí mật gì. Ngay sau đó, khi anh ta ngược mặt lên, cuối cùng Âu Dương Thiên Thiên cũng có phản ứng, mắt cô mở to nhìn Adelric, thậm chí còn không tự chủ mà liếc sang Cadira.

- Cái này...

Đôi con ngươi của Adelric, chỉ vừa mới thoáng trước thôi còn mang màu nâu trong suốt giống hệt cô, nhưng mà bây giờ... nó đã biến thành màu xanh rồi. Chính là màu xanh dương, màu mắt y hệt Cadira, cũng là nét đặc trưng dễ dàng nhận biết của người Tây.

Adelric tháo một bên kính áp tròng xuống, phơi bày ra đôi mắt thật của mình, anh nhếch môi, lên tiếng:

- Thật đáng tiếc đúng không? Chúng ta rất giống nhau, nhưng đôi mắt lại theo hai gen khác biệt, chị mang màu mắt của mẹ, còn tôi mang màu mắt của cha. Nhưng cũng chính điều này mới khiến tôi được nhìn nhận rõ ràng hơn, mới đầu khi Cadira gặp tôi, ông ấy đã bán tính bán nghi mặc dù màu mắt của chúng tôi là một, mãi cho đến lúc có kết quả xét nghiệm ADN, ông ấy mới hoàn toàn tin tưởng.

Cadira ngồi bên cạnh, nghe vậy thì gật đầu, nói thêm vào:

- Về ngoài khi lớn lên của Adelric và con rất giống nhau, ngoại trừ màu mắt thì hầu như tất cả đều tương đồng, do vậy khi ta nhìn vào tấm ảnh lúc con trưởng thành, mới nhận định chắc chắn con là con gái ta. Và cũng lúc đó ta mới biết, Nhược Vũ mang thai đôi, lừa ta cả một câu chuyện dài.

Âu Dương Thiên Thiên thở hắt ra một hơi, không biết phải nói gì lúc này. Cô cứ nghĩ biết được sự thật thì sẽ thông suốt, ai mà ngờ càng đi sâu vào chỉ càng thấy rối rắm, đúng là một cạm bẫy lớn, thật khâm phục Đường Nhược Vũ đã nghĩ ra những điều này, quá phi thường rồi.

Không biết còn bí mật nào chưa bị hé lộ hay không, nếu có thì có thể tạo thành mê cung được rồi đấy.

Mặc dù hơi khó tiếp nhận nhưng Âu Dương Thiên Thiên cũng hiểu hết mọi chuyện, cô chẹp miệng, hỏi:

- Vậy... rốt cuộc các người đến đây làm gì? Cho tôi biết mình còn một đứa em trai thất lạc thôi à?

- Biết đến sự tồn tại của tôi, chị không vui sao? - Adelric dường như không nghĩ đến Âu Dương Thiên Thiên lại có thái độ này, bất giác bật thốt lên một câu.

Âu Dương Thiên Thiên dù bất ngờ nhưng cũng không đến nỗi vui mừng ra mặt, cô chớp mắt, lạnh nhạt trả lời:

- Tôi nên vui sao? Chúng ta đã xa nhau từ khi còn nhỏ, không chỉ một vài năm mà là hai mươi lăm năm, chưa từng gặp nhau, chưa từng biết đến sự hiện diện của nhau, nói trắng ra thì chẳng khác nào là người lạ, bây giờ cậu đột ngột quăng cho tôi một tin tức, cậu muốn tôi phải tỏ vẻ như thế nào? Ngay lập tức thân thiết? Với người tôi chỉ mới gặp hai lần tính cả ngày hôm qua à?

Adelric nghiêm mặt, biểu hiện chột thay đổi:

- Nhìn chị như thế này ghét thật đấy, nếu là trước khi tôi nghe chị nói những lời đó thì tôi sẽ nghĩ chị thật ngẫu, nhưng mà.. bây giờ thì không còn vậy nữa.

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, lãnh đạm nói:

- Tôi đâu cần cậu nghĩ tôi ngầu, là cậu đến tìm tôi trước mà, không phải sao?

Adelric cười lạnh, lên tiếng:

- Đúng vậy, là tôi đến tìm chị trước, bởi vì tôi muốn gặp chị thật nhanh, gặp người chị mà tôi luôn mong ước hằng đêm. Âu Dương Thiên Thiên, mặc dù hai mươi lăm năm qua chị không biết đến sự tồn tại của tôi nhưng tôi đã biết chị từ rất lâu rồi, tôi luôn dõi theo chị, chờ đợi đến ngày được gặp chị, nhưng là để đổi lại điều này sao? Có phải đối với chị, việc tôi có mặt trên đời hay không cũng không quan trọng?

- Chúng ta là sinh đôi Âu Dương Thiên Thiên, giữa chúng ta luôn có một mối liên kết rất chặt chẽ. Bởi vì tôi sống ở một nơi an toàn, không ai động đến được nên chị mới không thể cảm nhận điều khác biệt, nhưng mà.. khi chị bị thương tổn, cơ thể tôi cũng cảm thấy đau theo, trái tim tôi sẽ bị siết chặt lại, cảm nhận một phần đau đớn của chị. Giống như một vài chuyện trước đây, chị bị đánh đập, chảy máu, tôi đều cảm thấy thân thể mình khó chịu, ngứa ngáy khắp người. Ba năm trước, khi tôi cảm nhận tim mình đau quặn thắt, giống như bị bóp đến nghẹt thở, tôi liền biết chị có chuyện, chỉ là khi tôi tìm đến, chị đã không còn ở đó nữa rồi....

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên giơ tay lên ra hiệu, cô thở hắt một hơi, nói:

- Được rồi, dừng lại, cậu đến đây để kể với tôi những điều này sao, em trai? Xin lỗi nhé, hiện tại tôi không muốn nghe mấy thứ đó, càng không có hứng thú chơi trò chị em thâm tình với cậu. Nếu là Âu Dương Thiên Thiên trước kia, có lẽ tôi có thể cảm thông với cậu, chúng ta sẽ trở nên thân thiết với nhau nhanh hơn, nhưng mà bây giờ... tôi không còn như lúc trước, cũng không quan trọng cái gọi là tình thân nữa rồi. Cậu nói tôi máu lạnh cũng

được, nói tôi vô tâm cũng được, đối với sự tồn tại của cậu, tôi chỉ có thể bày tỏ là tôi thấy ớn thôi, cậu đừng quan tâm đến tôi, cứ sống cuộc sống như trước đây của cậu đi.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên chống tay đứng dậy, dường như có ý muốn rời đi, đúng lúc này, Adelric đột nhiên thốt lên:

- Âu Dương Vô Thần vẫn còn sống phải không?

"..."

Lời nói của anh khiến Âu Dương Thiên Thiên khựng lại, cô nghiêng đầu nhìn anh ta, không đáp.

Adelric cũng quay sang nhìn cô, một tay dưới gầm bàn khẽ siết lại, lên giọng nói:

- Tôi biết rõ chị, Âu Dương Thiên Thiên, tôi đã dõi theo chị từ rất lâu rồi, nên càng biết ý nghĩa của Âu Dương Vô Thần đối với chị. Hai người là vượt qua rất nhiều khó khăn mới đến được với nhau, nếu anh ta chết rồi, chị sẽ không đứng ở đây đâu. Hơn nữa, tin tức của Rostchild luôn rất nhạy bén, tôi biết Âu Dương Vô Thần vẫn còn sống, nhưng không phải là sống một cách bình thường.

- Tôi có thể giúp chị, Âu Dương Thiên Thiên, tôi có thể cho chị điều chị muốn bây giờ, điều chị khao khát hơn bất cứ thứ gì, nhưng đổi lại.... chị về Rostchild cùng tôi đi!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 885: Tôi Không Về Đâu

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, đột nhiên bật cười, nói:

- Em trai, cậu nghĩ tôi là ai mà thích đến thì đến, thích gọi về là gọi về vậy? Đừng có ngạo mạn như thế, tôi là chị cậu, không phải con chó của cậu. Muốn tôi về Rostchild, dựa vào cái gì chứ?

Adelric nhướn mày, rất tự tin đáp:

- Dựa vào việc tôi có thể giúp chị đạt được điều chị muốn, chẳng hạn như... giúp Âu Dương Vô Thần tỉnh lại?

Nụ cười trên môi Âu Dương Thiên Thiên dần thu lại, cô nheo mắt, nhìn người đàn ông trước mặt nghiêm túc hơn hẳn. Cậu ta... không đơn giản chỉ là biết Âu Dương Vô Thần còn sống.

Bảo mật của lão đại vô cùng chắc chắn, bao năm qua đến Bush cũng không thể truy ra tung tích, thế mà Adelric lại biết được, còn gần như là biết rất chính xác. Quả nhiên là Rostchild, cô đánh giá thấp khả năng của gia tộc mạnh nhất thế giới ngầm rồi.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô quay người, chậm rãi ngồi xuống chỗ của mình, khoanh tay tựa lưng vào ghế, lên tiếng:

- Thú vị đấy, nói thử tôi nghe xem, cậu có cách gì?

Người đàn ông theo tầm mắt của cô, khéo môi lộ ra sự chế giễu:

- Bây giờ đối với chị, Âu Dương Vô Thần mới là quan trọng nhất đúng không? Chị vì anh ta thay đổi mình, cũng vì anh ta xem nhẹ tất cả mọi thứ, bao gồm cả tôi? Cả cha?

"...."

Âu Dương Thiên Thiên không lên tiếng, chỉ im lặng nhìn anh. Thấy vậy, Adelric lại nói:

- Những chuyện của tôi, chị không muốn nghe dù chỉ một đoạn, còn nhắc đến Âu Dương Vô Thần, thì chị buông bỏ tôn nghiêm để biết. Đáng ghét thật đấy.

Âu Dương Thiên Thiên cau mày, cô nhăn mặt, có chút khó chịu lên tiếng:

- Đừng phí lời, rốt cuộc cậu có nói hay không?

Adelric cười hất một tiếng, đôi tay ngày càng siết chặt hơn:

- Được, vậy chị về Rostchild cùng tôi đi.

- Quay về? Cậu thử cho tôi một lí do xem? Tại sao tôi cần phải về nơi đó? - Âu Dương Thiên Thiên hỏi.

- Rostchild là nhà của chị, ở đó có em trai của chị, có cha của chị, chúng tôi là người thân của chị, như vậy chưa đủ sao? - Ngay tức khắc, người đàn ông hỏi ngược lại cô.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, lại tiếp tục giữ im lặng. Adelric bây giờ mới nhận ra, dù là chuyện gì, chỉ cần nó không liên quan đến Âu Dương Vô Thần, Âu Dương Thiên Thiên sẽ không muốn nghe, mặc cho anh nói luyên thuyên đủ đường, đạo lý tình người, cảm động bi thương đến mức nào, cũng không lọt vào tai cô ấy.

Âu Dương Thiên Thiên, chị quả nhiên đủ vô tâm.

- Rostchild có hệ thống y học hiện đại nhất thế giới, bên cạnh những kĩ thuật tiên tiến, còn có đội ngũ y tế năng lực cao, hơn nữa ở Rostchild, chị có thể an toàn, Âu Dương Vô Thần cũng vậy, sẽ không có ai dám động đến hai người. - Adelric đưa ra những điều kiện vô cùng hợp lí, rất có tính "cảm dỗ", thế nhưng khuôn mặt Âu Dương Thiên Thiên lại không có bất cứ biểu hiện nào, thân thái vẫn lạnh nhạt, thậm chí còn hỏi:

- Còn gì nữa không?

Người đàn ông nuốt một ngụm nước bọt, đáp:

- Bây giờ, gia tộc chúng ta đều biết đến sự tồn tại của chị, ba cũng đã ghi tên chị vào nhân khẩu của Rost, chị là trưởng nữ, là người đứng đầu của gia tộc chúng ta. Nếu chị quay về, chị sẽ là người thừa kế danh chính ngôn thuận. Tôi không dành với chị đâu, bao năm qua ngồi ở vị trí đó, cũng chỉ là muốn giữ cho chị, chờ đến ngày chị quay về. Quyền lực là của chị, thân phận cũng là của chị, tôi chưa bao giờ muốn những thứ đó. Âu Dương Thiên Thiên, chị về Rostchild đi, có được không?

Những lời của Adelric lọt vào tai Âu Dương Thiên Thiên, không khó để nhận ra anh đã chủ động hạ mình, xuống nước trước cô. Không chỉ dùng Âu Dương Vô Thần để lôi kéo, anh còn dùng cả gia tộc của mình để cầu xin cô nữa.

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt, hít vào một hơi sâu, cô đột nhiên cúi đầu, gọi:

- Adelric.

Âm thanh này phát ra đã khiến người đàn ông kia rất ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên... cô gọi tên anh, gọi tên người em trai ruột thịt của mình. Nó... nghe sao mà thân thương quá.

Dù chỉ là một tiếng gọi nhẹ nhàng, không có âm sắc gì cả nhưng Adelric vẫn cảm thấy tim mình đập nhanh, lồng ngực như muốn nổ tung ra. Anh đợi tiếng gọi này quá lâu rồi, cuối cùng hôm nay cũng có thể nghe được.

Ngẩng mặt lên, Âu Dương Thiên Thiên nhìn thẳng người đàn ông, nói:

- Tôi không về Rostchild đâu.

Câu nói này ngay lập tức khiến những xúc cảm trước đó của Adelric tan biến như bọt biển, anh ngơ ngác nhìn cô, dường như không tin vào những gì mình vừa nghe thấy.

Tại sao? Tại sao lại từ chối?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, sâu trong đôi con ngươi là sự tĩnh lặng như tờ, không chút gợn sóng:

- Tôi không cần cậu, không cần Cadira, cũng không cần Rostchild, tôi không thuộc về nơi đó, và nơi đó... cũng không phải nhà của tôi. Hai mươi lăm năm rồi, chúng ta đã không ở cạnh nhau hai mươi lăm năm rồi, dù huyết thống trong người chúng ta giống nhau, dù tôi với cậu cùng là một thì khoảng cách giữa chúng ta vẫn chưa bao giờ được rút ngắn. Tôi đã từng có gia đình của riêng mình, nhưng sau khi nó tan vỡ, người thân còn lại duy nhất của tôi chính là Âu Dương Vô Thần. Tuy hiện tại tôi đã biết về sự hiện diện của cậu, nhưng tôi thực sự không muốn nhận cậu. Chúng ta đã từng sống xa cách nhau, không phải rất tốt sao? Cứ như thế mà sống tiếp, có gì là không được? Vì sao nhất định cứ phải về chung một nhà mới ổn?

- Adelric, tôi không cần sự bảo vệ của cậu, không cần sự an toàn của Rostchild, bởi vì bây giờ tôi đã có thể tự lo cho mình được rồi. Tôi cũng không cần quyền thừa kế, không cần thân phận hay quyền lực nào cả, nó đối với tôi vốn không quan trọng, cậu không cần, tôi cũng không cần, dù cậu có cần, tôi vẫn không cần, tôi không muốn liên quan đến Rostchild.

Từng lời Âu Dương Thiên Thiên phát ra, mỗi một từ đều hung hăng đâm vào lồng ngực hai người đàn ông ngồi đối diện. Cô nói rất nhiều, nhưng chung quy cũng chỉ có một ý nghĩa: Cô không cần bọn họ.

- Còn Âu Dương Vô Thần thì sao? Tôi biết anh ta đã hôn mê ba năm rồi. Chẳng lẽ chị không muốn anh ta tỉnh lại? - Adelric cố nín kéo tia hi vọng cuối cùng, tận lực trưng cầu sự chú ý của cô gái.

Âu Dương Thiên Thiên ngược lại tỏ ra rất cứng rắn, nói:

- Phải thừa nhận tin tức của cậu rất nhạy bén, nhưng nếu đã biết tình trạng của Vô Thần vậy thì cậu cũng nên biết Mã Nhược Anh là người đã cứu anh ấy. Cô ấy có năng lực như thế nào, tất cả chúng ta đều rõ, ba năm trước, là cô ấy đem mạng của Vô Thần từ tay Diêm Vương đòi về. Mã Nhược Anh có bản lĩnh cứu sống anh ấy thì tôi tin cũng có bản lĩnh khiến anh ấy tỉnh lại. Rostchild có thể rất tốt, nhưng không ai tốt hơn được Mã Nhược Anh, Rostchild có rất nhiều bác sĩ tài giỏi, tôi lại chỉ cần người giỏi nhất là Mã Nhược Anh, Rostchild có thiết bị hiện đại nhất, tôi cũng có thể có được bằng nhiều cách, tôi không thiếu tiền, càng không thiếu quan hệ, tôi có thể làm được mà không cần dựa dẫm vào các người.

Dứt lời, cô đứng dậy, nhìn Adelric lên tiếng:

- Mẹ mang tôi ra khỏi Rostchild, là hi vọng tôi có thể tránh nơi đó càng xa càng tốt, dù bây giờ Rostchild đã phá bỏ luật lệ với nữ giới nhưng đối với tôi nó vẫn chẳng có ý nghĩa gì cả. Tôi sẽ không quay lại nơi đã vứt bỏ tôi ngay từ đầu đâu.

Nói xong, Âu Dương Thiên Thiên xoay người, nhắc chân bước đi. Lần này cô rời đi rất dứt khoát, không vì ai mà quay lại nữa. Mặc cho phía sau truyền đến đầy tiếng kêu gọi nín kéo, cô cũng không lay động nửa phần.

"Âu Dương Thiên Thiên."

"Âu Dương Thiên Thiên."

"Chị!!!"

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 886: Xử Lý Mary (1)

Âu Dương Thiên Thiên bước ra khỏi quán rượu đã nhìn thấy Alex Bush đứng cách đó không xa, trông dáng vẻ giống như đang đợi cô. Và quả nhiên, vừa nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên, ông ta liền tiến tới gần. Khi này Alex đã ra ngoài cùng với Sym, nhưng hiện tại ông ta chỉ có một mình, xung quanh không có ai, cũng không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, anh ta đi đâu rồi nữa.

- Ta có thể nhờ cô một việc được không? - Người đàn ông chủ động lên tiếng.

Âu Dương Thiên Thiên lạnh nhạt nhìn sang, trong đầu thoáng qua một vài suy nghĩ, đáp:

- Ông nên biết vừa rồi con trai ông đã dùng Bush tuyên chiến với tôi, cậu ta muốn cứu Mary, đây là chuyện không thể nào.

Alex chớp mắt, bình tĩnh nói:

- Chỉ là nhất thời nông nổi thôi, Bush không có ý định nhúng tay vào chuyện của Mary nữa, giữa chúng tôi đã không còn liên quan gì. Ta có thể đảm bảo Sym sẽ không bao giờ là kẻ thù của cô, vĩnh viễn cũng không.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, nhếch môi cười lạnh:

- Được, tốt nhất là nên như vậy, tôi sẽ nhớ lời hứa của ông ngày hôm nay.

Dừng một chút, cô liền chuyển chủ đề:

- Vậy, rốt cuộc là ông có chuyện gì?

Alex mím môi, giọng bất giác trầm đi:

- Ta muốn nhờ cô... chuyển giúp một lời đến Mary. Trước khi chết có lẽ bà ấy sẽ muốn nghe điều này.

Âu Dương Thiên Thiên nhướn mày, cảm thấy có chút thú vị hỏi:

- Ông muốn nói gì?

- Không phải ta... đây là lời của Sym. Lời nói cuối cùng của nó với mẹ của mình...

....

Vài phút sau, Kỳ Ân và Sherry lái xe đến quán rượu, vừa vặn nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên đứng trước cửa, họ dừng xe, bước xuống đi về phía cô.

- Nhị tiểu thư, tối hôm qua cô đã đi đâu? Tại sao không về nhà?

Âu Dương Thiên Thiên đứng đối lưng với hai người, không nhanh không chậm trả lời:

- Không liên quan đến các cô.

Kỳ Ân cau mày, có chút khó chịu gọi:

- Nhị tiểu thư!

Âu Dương Thiên Thiên vẫn không có chút phản ứng nào, mắt cứ nhìn về một phía, nói:

- Chẳng lẽ bây giờ tôi đi đâu cũng phải báo cáo với các cô sao?

Sherry nghe vậy, vội lắc đầu đáp:

- Không phải, chúng tôi không có ý đó, chỉ là...

Lời đang nói đột nhiên ngừng lại, Sherry liếc mắt nhìn xuống dưới, chợt cầm tay Âu Dương Thiên Thiên lên, hoảng hốt hỏi:

- Nhị tiểu thư, tay cô bị làm sao vậy?

Kỳ Ân cũng chú ý đến điều này, trên khuôn mặt tràn đầy sự lo lắng:

- Nhị tiểu thư, cô bị thương sao? Là ai đã làm cô như thế này?

Âu Dương Thiên Thiên hất tay hai người ra, bấy giờ mới quay đầu nhìn lại, lạnh nhạt nói:

- Không sao, vết thương nhỏ thôi. Mary đã tỉnh lại chưa?

Kỳ Ân dù quan tâm đến vết thương trên tay của Âu Dương Thiên Thiên hơn nhưng không thể im lặng trước câu hỏi của cô, liền trả lời:

- Tỉnh lại từ lâu rồi, chúng tôi vẫn đang canh giữ bà ta.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, gật nhẹ đầu:

- Được, lên xe đi, quay về.

Dứt lời, cô nhắc chân đi trước, mở cửa ngồi vào trong ghế sau ô tô. Sherry và Kỳ Ân nhìn nhau, bất đắc dĩ cũng làm theo. Chiếc xe lăn bánh từ từ, chậm rãi rời đi.

Sau cuộc đối thoại đó, ba người ngồi một chỗ cũng không nói thêm gì, chủ yếu là do Âu Dương Thiên Thiên từ khi bước lên xe đã dựa người ra ghế, nhắm mắt trông như đang nghỉ ngơi. Thực tế, cô không ngủ, chỉ là trong đầu vẫn còn vương câu nói của Alex Bush.

Cô không hiểu, một người như Mary, vừa tham lam vừa tàn bạo, tại sao lại có một đứa con trai như Sym? Cùng chung huyết thống, không giống lông cũng phải giống cánh nhưng hai mẹ con họ lại hoàn toàn khác biệt nhau. Thật sự là cha mẹ sinh con trời sinh tính sao? Hay... đây chính là lời nguyên công bằng mà Chúa dành tặng cho bà ta?

Một người phụ nữ ham mê quyền lực, tàn bạo độc ác, có thể vì lợi ích riêng mà không từ thủ đoạn, nhưng lại có một đứa con trai không cần quyền lực, không mưu cầu đoạt lợi, không vì bản thân mà làm hại người khác. Mary FirstFlo, bà muốn có tất cả những thứ tốt nhất trên đời, nhưng đến cuối cùng... vẫn là chẳng có được gì.

Không chỉ thua trắng tay, bà còn thua bởi chính đứa con mình vất vả sinh ra, thua bởi... sự lương thiện của cậu ta.

Trên suốt quãng đường đó, không ít lần Âu Dương Thiên Thiên từng nghĩ, nếu Sym đến với thế giới này sớm hơn, dùng sự hiếu thảo và lương thiện của mình cảm hóa Mary sớm hơn, ngăn cản mọi thứ mọi thứ diễn ra thì có phải bây giờ... mọi chuyện sẽ không đi đến bước đường này? Âu Dương Vô Thần có lẽ sẽ không sao, cô và anh ấy.. có thể tiếp tục ở bên nhau, sống tiếp thật hạnh phúc, và cô.... có thể vẫn là một Âu Dương Thiên Thiên như trước kia.

Nhưng không... không có cái gọi là "nếu như", thời gian qua rồi không thể quay lại, những chuyện đã xảy ra rồi cũng không có cách nào挽 hồi. Sự thật... là không thể xóa bỏ. Tội lỗi Mary gây ra, bây giờ phải trả giá.

=====

Âu Dương Thiên Thiên trở về căn nhà mình thuê, cô cho người đem Mary ra khỏi căn hầm, sau đó đưa đến bệnh xá của Âu Dương Vô Thần. Không ai đoán được dụng ý của cô là gì, Eira và Lily chỉ có thể làm theo lệnh. Kỳ Ân bước vào phòng Âu Dương Thiên Thiên, nhìn thấy cô đang lựa một vài vũ khí, trên tay còn cầm một thanh năng lượng* ăn ngẫu nhiên

*Thanh năng lượng: Một loại thực phẩm bổ sung các chất dinh dưỡng cần thiết cho cơ thể, giúp cơ thể phát triển đồng đều. Nói đơn giản thì là loại bánh ngọt, ăn vào rồi thì cơ thể sẽ sản sinh năng lượng giúp hoạt động bình thường mà không cần ăn quá nhiều thức ăn.

Kỳ Ân bước đến gần, lên tiếng:

- Nhị tiểu thư, cả ngày hôm qua cô đã không ăn gì, để tôi chuẩn bị một ít thức ăn cho cô.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, lạnh lùng từ chối:

- Không cần, tôi có thứ này là đủ rồi.

- Nhưng... - Kỳ Ân vốn muốn khuyên nhủ nhưng ngay lập tức bị cô ngắt lời:

- Tôi đã nói không cần, đừng cố chấp như vậy, có nấu ra tôi cũng không ăn đâu, đồ đi thì uống phí, còn mất công cô nữa đấy. Ba năm qua, tôi vẫn luôn dùng thứ này, sớm đã quen rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn suốt một buổi, cuối cùng cũng chọn được cây dao sắc bén nhất, giắt vào trong lưng quần của mình. Quay đầu nhìn lại, cô phúi tay, nói:

- Đi thôi.

=====

Đến bệnh xá của Âu Dương Vô Thần, đám người Lily đã đứng đợi trước cổng, còn có cả Lữ Uyển Thành và Anna. Âu Dương Thiên Thiên bước tới, hỏi:

- Mary đâu?

Lily chỉ tay về phía sau, thành thật đáp:

- Trong căn phòng cô đã sắp xếp, chúng tôi trốn bà ta lại rồi, tránh trường hợp Mary dả thương Nhị tiểu thư.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, cười lạnh nói:

- Bà ta còn có năng lực đó sao?

Nói rồi, cô liền muốn tiến vào, lúc này Lữ Uyển Thành bỗng bắt lấy tay cô, hỏi:

- Nhị tiểu thư, cô muốn làm gì?

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn anh, sau đó hạ xuống nhìn cánh tay đang nắm lấy mình, thấy thế, người đàn ông bất giác buông tay.

Âu Dương Thiên Thiên hất cằm, lên tiếng:

- Các người đi đi, có việc gì làm thì cứ làm, không cần quan tâm tôi. Tôi không quản các người nhưng đừng có đi vào trong, tôi muốn ở một mình với bà ta.

Dừng một chút, cô trầm giọng nguy hiểm, ánh mắt mang theo tia cảnh cáo:

- Nhớ kỹ, dù có bất cứ chuyện gì cũng không được phép tiến vào bên trong, nếu tôi phát hiện ai dám làm trái mệnh lệnh, người đó vĩnh viễn đừng mong nhìn thấy tôi một lần nữa.

Dứt lời, cô quay người lại, mở cửa tiến vào. Ở bên ngoài, tất cả đều như nín thở, ngoài nhìn nhau ra, họ chẳng biết mình phải làm gì.

Âu Dương Thiên Thiên bước vào một căn phòng kín, nhìn thấy Mary ngồi ở một xó, cô vươn tay đóng cửa lại. Nhưng mọi chuyện không đơn giản như vậy, Âu Dương Thiên Thiên tiếp tục rút trong túi áo ra một sợi dây thừng, quấn chặt năm khóa cửa lại, còn kéo thêm vài chiếc ghế và vật dụng gần đó đến, chặn cánh cửa lại thành một khối chắc chắn.

Bây giờ, bên trong căn phòng không còn ai cả, ngoài Âu Dương Thiên Thiên và Mary FirstFlo.

Tôi sẽ có thêm một chap nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 887: Xử Lý Mary (2)

Âu Dương Thiên Thiên chặn lối ra vào xong, cô bước đến chỗ của người phụ nữ, quỳ một chân xuống trước mặt bà ta, đồng thời vươn tay lấy chiếc khăn trong miệng Mary ra. Trả lại quyền tự do ngôn luận, bà ta ngay lập tức lên tiếng:

- Âu Dương Thiên Thiên, mày muốn làm gì?

Âu Dương Thiên Thiên không trả lời câu hỏi đó, cô hướng tay xuống, tiếp tục tháo dây thừng quanh thân thể Mary, chính thức phóng thích sự giam cầm.

- Mày thả tao, không sợ tao sẽ giết mày sao? - Mary nhướn mày, độc địa nói.

Âu Dương Thiên Thiên ngược lại vẫn rất bình thản, cô ném cho bà ta một ánh mắt khinh thường:

- Ra ngoài giang hồ vài năm liền học được cách nói chuyện khác rồi nhỉ? Còn đâu là Mary FirstFlo cao ngạo năm nào nữa? Sao vậy? Những kẻ đi theo lúc trước đâu? Gọi bọn chúng đến cứu bà đi? Tôi biết thân thủ của bọn chúng rất tốt, có khi sẽ cứu được bà một mạng.

Người phụ nữ trừng mắt, trong đôi con ngươi hiện lên sự tức giận, giọng gầm gừ:

- Âu Dương Thiên Thiên, tao sẽ giết mày.

Âu Dương Thiên Thiên bật cười, nhưng nụ cười nở trên môi vô cùng lạnh lẽo, cô đứng dậy, lùi về sau vài bước cao giọng thách thức:

- Được, tôi cho bà một cơ hội, nếu đã có bản lĩnh như vậy, thì cứ thử xem.

Vừa dứt lời, Mary đã vùng tay lao lên, xông về phía cô như một con thú điên. Âu Dương Thiên Thiên đứng im như tượng, cô không mảy may chớp mắt, chỉ nhìn bà ta một cách lạnh lùng vô hồn.

Chẳng mấy chốc, khoảng cách càng ngày càng thu hẹp, giây phút Mary đến trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, cô giơ tay lên, một đường bắt lấy cổ tay bà ta, rồi ngay lập tức bẻ ngoặt nó về sau, tiếng xương kêu "răng rắc" vang lên giòn tan, hòa quyện vào tiếng hét thất thanh.

Dù đau đớn nhưng người phụ nữ vẫn không bỏ cuộc, bà ta tiếp tục giơ chân lên, tứ chi còn lại bao nhiêu đều quơ loạn xạ về phía Âu Dương Thiên Thiên, với hi vọng nó sẽ trúng vào cô một chút. Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, đã sớm phát hiện ra ý đồ này, cô nhếch môi, không để cho bà ta có cơ hội đó, ngay khi chân còn chưa giơ lên thì Âu Dương Thiên Thiên đã nâng cao gót, thẳng một đường đá vào đầu gối bà ta.

- Aaaaa.... - Mary đau đớn hét thêm một tiếng nữa, khớp xương chân tiếp tục vang tiếng kêu "răng rắc", cơ thịt theo bản năng co rút, thu hồi cái chân đó về ngay tức khắc. Chưa dừng lại ở đây, Âu Dương Thiên Thiên bắt tiếp cánh tay còn lại của bà ta, lần này, cô trực tiếp bẻ đi cả năm ngón tay trái ấy, khiến tiếng xương gãy càng vang lên mãnh liệt. Cuối cùng, tung một chưởng vào ngực bà ta, sức lực của cô mạnh đến mức hất văng cả thân thể Mary FirstFlo về phía sau, đụng trúng bức tường kiên cố rồi ngã xuống đất, thổ huyết ra ngoài.

- A...ah...aaaa... - Mary vừa đau đớn vừa không có sức lực chống đỡ, bà ta nằm dài trên mặt đất, run rẩy ôm lấy tay của mình, máu trào ngập khoang miệng màu đỏ thẫm.

Âu Dương Thiên Thiên vẫn đứng im một chỗ, trước mọi sự tấn công của người phụ nữ, cô chưa xê dịch dù chỉ là một bước chân. Chậm rãi thu về, cô vặn cổ tay mình vài vòng, mĩa mai lên tiếng:

- Đúng là không tự lượng sức mình, bản lĩnh chỉ có như vậy mà cũng muốn giết tôi sao? Mary, tôi khuyên bà nên biết thân biết phận một chút, tránh nhất thời nông nổi, tôi không kiềm chế được năng lực của mình, sẽ bẻ gãy hết toàn bộ xương khớp trên người bà đấy.

Nói rồi, Âu Dương Thiên Thiên kéo dây khóa áo da xuống, cô tháo bỏ chiếc áo khoác bên ngoài, vứt qua một bên, để lộ thân hình mảnh mai được ôm sát bởi chiếc áo ba lỗ màu đen. Xoay người, cô đi về phía một chiếc bàn nhỏ, chậm rãi rút bên hông ra những loại vũ khí mình đang mang theo.

Cô đã lựa rất lâu mới lấy được hai món, một cái là súng ngắn, một cái là con dao găm có độ sắc bén nhất. Con dao đó khác hoàn toàn với con dao mà Tiêu Tử Du cho mỗi học trò mang theo bên mình, lưỡi dao của nó được làm từ một khối kim loại đen duy nhất, do cô đích thân mài tạo thành hai lưỡi dao nhọn hoắt, độ sắc bén là không từ nào so sánh được.

Đặt hai thứ vũ khí lên bàn, Âu Dương Thiên Thiên trước tiên cầm cây súng ngắn lên, đó chỉ là một khẩu súng cận chiến bình thường, bề ngoài không nguy hiểm hơn con dao kia. Âu Dương Thiên Thiên rút trong người ra một nòng súng khác, đó là loại giảm thanh, giúp giảm bớt tiếng nổ khi bắn súng.

Vừa lắp bộ phận giảm thanh vào, Âu Dương Thiên Thiên vừa hỏi:

- Ba năm trước, bà nhốt tôi vào hầm kín dưới lòng đất, không cho ăn uống, bây giờ trải nghiệm điều giống hệt năm đó bà đã làm, thế nào? Cảm

giác có dễ chịu không?

Thân thể Mary run lấy bầy, bà ta nuốt một ngụm nước bọt, trong miệng toàn là mùi tanh nồng của máu:

- Âu Dương Thiên Thiên, đáng lẽ ra lúc đó tao nên giết chết mày, không để cho mày sống thêm một giây phút nào mới đúng.

Âu Dương Thiên Thiên nghe xong, đôi mắt lạnh đi vài phần, âm giọng cũng trầm hẳn:

- Đúng vậy, năm đó... bà nên giết tôi ngay lập tức, từ khoảnh khắc tôi ở trong lãnh thổ của bà mới phải. Nhưng mà... bà lại chọn một người khác chết thay tôi... cho nên tôi mới có thể sống tiếp đến ngày hôm nay. Đáng tiếc quá phải không?

"Cạch" - Nòng giảm thanh đã được gắn vào khẩu súng, Âu Dương Thiên Thiên quay người lại, cô dựa lưng vào chiếc bàn, tầm mắt nhìn về phía người phụ nữ phía xa, đột nhiên gọi:

- Mary, có muốn biết ba năm qua tôi đã làm được những gì không? Tôi đã học được một loại thuật, rất khó, rất kỹ thuật, rất cao siêu, đó là một loại học thuật vượt xa năng lực của người bình thường, nhẹ nhàng vô cùng kinh khủng, âm thầm nhưng cực kỳ nguy hiểm. Hôm nay, tôi sẽ lấy một phần của nó... dùng lên người bà, để xem xem... hiệu quả như thế nào nhé.

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên đưa khẩu súng lên, ngón tay ma sát dọc theo cán kim loại của nó, nói tiếp:

- Khác với thế giới hiện đại bây giờ, thời Trung Quốc cổ xưa, ở đất nước tôi, có rất nhiều loại hình phạt dành cho con người. Tôi biết rất nhiều loại tốt, nhưng hấp dẫn hơn cả, là hình thức tra tấn người sống. Lấy một vài ví dụ cho dễ hiểu nhé, lâu đời nhất là hình thức "lăng trì", đối với hình phạt này, phạm nhân sẽ bị dùng một con dao sắc để cắt từng miếng thịt một trên

cơ thể theo nhịp trống, cắt từ khi còn sống đến khi chết hẳn mới thôi, đau đớn kéo dài và từ từ, thật chậm rãi. Loại tiếp theo là "tứ mã phanh thây", cột bốn bộ phận của con người lên bốn con ngựa, khi hành hình, sẽ thúc ngựa phi ra bốn hướng, càng xa càng tốt. Từ đó bốn sợi dây sẽ kéo tứ chi phạm nhân đến khi thân thể của phạm nhân bị xé thành năm mảnh gồm đầu, thân và tứ chi. Phạm nhân sẽ bị bỏ mặc cho máu chảy đến chết. Điều đáng sợ là kẻ đó phải chịu đựng sự đau đớn tột cùng về thể xác, khi bị sức kéo của ngựa, kéo rời từng bộ phận của cơ thể.

- Tiếp theo phải kể đến loại hình "bào cách", hình phạt này là đơn giản nhất, được tiến hành bằng cách trói các tội nhân vào cột sắt nung nóng cho tới khi họ bị "nướng" đến lúc chết. Không tốn nhiều công sức, chỉ là hơi điếc tai một chút, vì phải nghe mấy tiếng hét cao thấu cả trời. Còn nữa... tôi nhớ còn một hình phạt rất hấp dẫn nữa, chính là "tra tấn bằng cửa", cái tên rất dễ hiểu, chính là dùng một cây cửa được lắp sẵn, trừng phạt trực tiếp bằng cách cửa vào cơ thể, nhẹ thì chỉ làm đôi, nặng thì cửa thành nhiều khúc, không quy định số lượng, vô cùng thoải mái.

Âu Dương Thiên Thiên nói đến đây, người phụ nữ kia đã sợ tái xanh mặt mày, bà ta trợn đôi mắt lớn, hét gọi:

- Âu Dương Thiên Thiên, mày độc ác như vậy, ông trời sẽ không tha cho mày đâu!

- Hahaha. - Bất ngờ, cô gái bật cười thành tiếng, nụ cười của Âu Dương Thiên Thiên đặc biệt quỷ dị, giống như vọng từ địa ngục về, rất đáng sợ.

- Tôi độc ác? Trời phạt sao? Tôi còn chưa làm gì mà, trời phạt thế nào được? Chỉ là vừa rồi... mới kể một vài hình thức tôi học được, thấy hấp dẫn nên chia sẻ cho bà nghe thôi, có gì mà sợ hãi như vậy? Đồ tốt mà, không thể giữ cho riêng mình được đâu.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn Mary bằng ánh mắt sắc lạnh, trong đôi con người cô bây giờ không còn sự tĩnh lặng nào nữa, thay vào đó, giống như dòng nước chảy cuộn xiết, mây đen dày đặc u ám, báo hiệu giông tố bão bùng sắp trỗi dậy.

Cô nhìn người phụ nữ, liếm môi nói:

- Đừng sợ như vậy, những thứ đó chỉ dùng ở một khoảng thời gian nhất định thôi, bây giờ đã là thời đại nào rồi, tôi không có hứng thú áp dụng đâu. Hiện tại, tôi đang nghĩ đến một loại hình phạt, chính là... nhốt kẻ nào đó vào trong một căn phòng kín, bốn phía lắp một loại thiết bị, chỉ cần một cái chạm tay là chúng đồng loạt phun khí độc. Nhưng khí độc này không phải loại bình thường, nó có chứa một tạp chất kích thích cơ thể, đồng thời khi hít vào tâm trí cũng bị nhiễu loạn, gây ra ảo giác, căm ghét bản thân cực độ, đến mức muốn tự giết chết chính mình. Kẻ đó... không chỉ căm ghét bản thân, mà còn căm ghét sự tồn tại của chính mình, sẽ bất chấp thủ đoạn, dùng mọi cách cực đoan để khiến cơ thể bị tổn thương, càng đau càng phấn khích. Đối với loại hình phạt vừa tra tấn cơ thể lẫn tinh thần này, vừa không phải động tay vào kẻ dơ bẩn, khiến tôi vô cùng thích thú. Bà có cảm thấy như vậy không, Mary?

Mary nghe thấy, bất giác nhìn lên trần nhà, bốn phía xung quanh kín như bưng, còn lắp những chiếc hộp đen đáng sợ, trong đầu liền nghĩ đến những điều Âu Dương Thiên Thiên nói, hoảng sợ hét lớn:

- Âu Dương Thiên Thiên, mày thật độc ác. Mày giết tao đi, dùng súng bắn chết tao đi.

Âu Dương Thiên Thiên tặc lưỡi, cô lắc đầu, chậm rãi lên tiếng:

- Không thể nào, sao có thể đơn giản như vậy? Chết... là sự trừng phạt dễ dàng nhất đối với một con người, tôi không thích nó đâu. Trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi, đối với bà, tôi đã nghĩ ra loại hình thức khác rồi, bây giờ... tôi

sẽ cho bà xem, sự tra tấn đau đớn nhất thế giới này, khi mà mạng sống đứng trên sợi chỉ mong manh giữa sự sống và cái chết, bước một bước không được, lùi một bước cũng không xong.

Dứt lời, ngón tay Âu Dương Thiên Thiên dừng lại, cô chĩa súng về phía Mary, bắn liên tiếng sáu phát " Pằng... Pằng... Pằng... Pằng... Pằng... Pằng".

Sáu viên đạn bay ra khỏi nòng súng, lần lượt ghim vào hai tay, hai chân, hai bả vai của Mary FirstFlo, khiến bà ta hét lên thảm thiết, cơ thể cùng lúc chịu nỗi đau đớn tứ chi, gần như không thể chấp nhận được.

Âu Dương Thiên Thiên thu khẩu súng về, cô cắn môi, nghiêng đầu lên tiếng:

- Tệ thật, tôi bắn lệch rồi.

Sáu viên đạn, nhưng đến một viên cũng không trúng chỗ hiểm, là vô ý, hay là cố tình?

Mary đau thấu xương cốt, không thể chịu nổi sự giày vò trên người mình, bà ta bò cựa quậy, bò lết về phía cánh cửa, gào thật lớn:

- Cứu tôi... cứu tôi với... cứu tôi... cứu tôi!!

Âu Dương Thiên Thiên vẫn đứng im một chỗ, cô không mảy may di chuyển, chỉ im lặng đợi bà ta nhích từng chút một, kêu cứu trong vô vọng.

Vài giây trôi qua, Âu Dương Thiên Thiên đặt khẩu súng xuống bàn, cô cầm đến con dao kia, chậm rãi bước tới chỗ của người phụ nữ.

- Bà chưa từng biết cảm giác bị đạn bắn trúng người là như thế nào đúng không? Hôm nay tôi cho bà trải nghiệm rồi, không cần cảm ơn. Những thứ này... mới chỉ là dạo đầu thôi

Vừa nói, Âu Dương Thiên Thiên vừa cầm lấy cổ chân Mary, lùi ngược lại. Sau đó, cô gồng tay, dùng lực hất văng bà ta vào một bức tường gần đó.

- Aaaaa...- Từng khúc xương trên cơ thể như bị gãy vụn, máu thịt đau đớn hòa lẫn vào nhau, tạo nên một cảm giác cực hình không gì sánh bằng.

Chưa dừng lại ở đó, Âu Dương Thiên Thiên lại tiếp tục nắm một bên chân bà ta, ném tiếp về một phía nữa, lần này, đến tiếng thét Mary cũng không kêu lên nổi, cơ thể bà ta nhưng bị nghiền nhuyễn ra, có cảm giác cột sống cũng bị đứt đoạn luôn rồi. Cả cơ thể không một nơi nào là thuộc về bà, tất cả... đều vô lực...

Mai lại quay về một chap nha, mấy nay bỏ bê truyện mới quá rồi, mọi người nghĩ trừng phạt đến đây đã hết chưa?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 888: Để Lại Một Hơi Thở

Âu Dương Thiên Thiên nhìn người phụ nữ từ trên cao, cô chậm rãi ngồi xuống trước mặt, nâng cằm bà ta lên, nói:

- Gương mặt này thật hoàn mỹ, không biết... nếu có vài vết sẹo lên thì sẽ như thế nào? Có còn xinh đẹp như lúc trước nữa hay không đây.

Lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo chạm vào làn da của Mary, khiến bà ta vô thức run rẩy, lắc đầu dữ dội:

- Đừng... đừng mà... đừng... aaaa

Nhưng không, mặc cho mọi lời cầu xin khẩn thiết, Âu Dương Thiên Thiên đã thẳng tay rạch xuống một đường, cô thậm chí còn không ngừng vùng tay, tạo thêm nhiều đường trên khuôn mặt đó.

Ở bên ngoài, dù tiếng súng không thể nghe thấy được nhưng tiếng hét thảm thiết thì vẫn có thể truyền ra, khiến đám người Kỳ Ân vô cùng hoảng hốt. Họ không chỉ nghe một lần mà là nhiều lần, tiếng gầm thét như phát ra từ một con thú hoang bị thương, nghe rất đau đớn, rất thống khổ.

Sherry nghe đến không chịu nổi, sợ hãi hỏi:

- Rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Đó là giọng nói của Mary mà, Nhị tiểu thư đang làm gì bà ta?

Kỳ Ân siết tay, một tiếng lại một tiếng nữa truyền đến, cô đợi không được, ngay lập tức di chuyển thân thể, muốn đi vào trong nhà. Hành động của cô khiến những người còn lại rất kinh ngạc, theo bản năng kéo tay cô lại, nói:

- Kỳ Ân, cô muốn làm gì? Nhị tiểu thư không cho phép chúng ta vào trong, nếu đi vào là làm trái mệnh lệnh đấy.

Người phụ nữ vùng tay ra, gằn giọng đáp:

- Tôi không vào căn phòng đó.

Dứt lời, cô lao về phía trước với vận tốc rất nhanh, đám người còn lại không biết phải làm sao, bất đắc dĩ chạy theo.

Hóa ra, Kỳ Ân thật sự không xông vào phòng của Âu Dương Thiên Thiên và Mary, ngược lại, cô ấy đến phòng điều khiển của ngôi nhà, nơi mà Anna chuyên làm việc liên lạc với bên ngoài. Khi tất cả vào đó, bọn họ nhìn thấy trên màn hình camera hiển thị rất nhiều hình ảnh, và có đến tận bốn khung hình trong số đó đang quay trực tiếp cảnh Mary bị tra tấn.

Đám người đang chứng kiến đều mở to mắt kinh hãi, cảnh tượng hiện lên phía trước thật khủng khiếp, Âu Dương Thiên Thiên lôi thân thể Mary như một bao cát, quăng mạnh vào những bức tường rắn chắc, tay chân bà ta giống như bị đóng đinh, máu chảy không ngừng, mà có lẽ chính xác hơn là da thịt đã bị đạn ghim vào, khiến bà ta không thể hoạt động bình thường được.

- Nhị tiểu thư, cô ấy.. cô ấy đang... - Sherry sốc kinh hoàng, cô đưa một tay lên che miệng, run sợ lắm lắm.

Nhưng rồi tất cả những điều đó vẫn chưa phải là hết, lúc này, qua màn hình, Âu Dương Thiên Thiên đã đứng dậy, rời khỏi người Mary, cô đi về phía một bức tường, nơi có những tấm rèm đang rũ xuống, sau đó trực tiếp

dùng tay vén mạnh nó lên. Ngay lập tức, hiện ra trước mắt cô là một tấm kính lớn trong suốt, ở đối diện phản chiếu một hình ảnh, và.... nó chính là hình ảnh Âu Dương Vô Thần đang nằm trên giường bệnh.

Mary bò lết dưới nền đất, mái tóc dài rũ rượi và bù xù che đi toàn bộ khuôn mặt bà ta, nhưng miệng thì cứ không ngừng kêu rên:

- Cứu tôi, cứu tôi với..... cứu tôi...

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng rằng, cô nghiêng đầu, đi về phía người phụ nữ, sau đó dùng một tay thô bạo nắm lấy tóc bà ta, tiếp tục kéo đi một đoạn.

"Rầm" - Mạnh mẽ đập mặt Mary vào tấm kính trong suốt ấy, cô gằn giọng lên tiếng:

- Nhìn đi, mở mắt ra nhìn kĩ cho tôi!

Giờ phút này, khuôn mặt Mary mới hiện ra rõ ràng hơn, nhưng mà... khắp mặt bà ta toàn là máu chảy, những vết thương đều chẳng chịt khắp nơi, từ trán, đến hai bên má, cằm... ngoại trừ ngũ quan thì dường như tất cả đều bị rách nát hết. Da thịt lộ ra bên ngoài, cùng với máu tươi be bét cả một mặt kính, vô cùng ghớm ghiếc.

Kỳ Ân cuối cùng cũng không thể đứng yên nổi nữa, cô lao ra khỏi căn phòng, đến trước cánh cửa phòng tra tấn đập mạnh, lớn tiếng gọi:

- Nhị tiểu thư, dừng lại đi, Nhị tiểu thư!

Đám người cũng chạy theo đến chỗ cô, nhưng họ ngược lại ngăn cản hành động của Kỳ Ân, nói:

- Kỳ Ân, cánh cửa này bị chặn rồi, chúng ta không thể vào trong được.

- Dừng tay đi Kỳ Ân, chúng ta không thể cản Nhị tiểu thư..

- Không được phép vào trong đây, đây là mệnh lệnh.

Mặc cho bọn họ khuyên nhủ, Kỳ Ân vẫn cố chấp vặn nắm khóa cửa, nhưng dù có làm cách nào cũng không thể mở nó ra.

Cô lắc đầu, đôi mắt sớm đã rơi hai hàng lệ, cổ gào giọng thật lớn:

- Tôi không thể để cô ấy như vậy được.

- Nhị tiểu thư, dừng lại đi... làm ơn dừng tay lại đi... Nhị tiểu thư...

=====

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng rằng, khắp người cô đều tỏa ra sát khí dày đặc, trong mắt như mang cả màu của máu:

- Người mà ba năm trước bà dồn vào chỗ chết đã được cứu sống, nhưng mà... bây giờ lại đang nằm ở đó, bà có thấy không? Những vết thương trên người anh ấy, những nỗi đau mà anh ấy phải chịu đựng, tôi phải làm cách nào mới khiến bà cảm nhận hết được đây? Hả, Mary, bà nói đi, nói đi!!!

Người phụ nữ giờ phút này đã không còn chút chống cự nào nữa rồi, nước mắt hòa cùng với màu máu, thậm chí đến hít thở cũng chỉ là theo bản năng, đôi mắt khiên cưỡng mới nhìn được một chút, nhưng cũng không biết phải làm gì.

Không thấy bà ta trả lời, Âu Dương Thiên Thiên buông tay, thân thể Mary trượt dài xuống vô lực. Cô nhìn hình ảnh Âu Dương Vô Thần trước mắt mình, lẩm bẩm một câu:

- A Thần, anh có nhìn thấy không? Kẻ đã làm hại anh, hôm nay... em sẽ khiến hắn phải trả giá.

Nói rồi, cô cúi người xuống, một tay cầm dao, một tay bóp chặt lấy cổ của Mary FirstFlo, âm u lên tiếng:

- Bà hét nhiều như vậy, đến lúc.... không cần hét nữa rồi.

"Xoẹt"

"Phập"

"Roẹt"

Những âm thanh liên tiếp vang lên, đồng thời máu bắn tung tóe khắp nơi. Điều kì lạ là... Mary không còn phát ra được một tiếng động nào nữa, mặc dù cơ thể vẫn phản ứng với những nhát dao của Âu Dương Thiên Thiên, nhưng bà ta... lại không thể kêu thành tiếng nữa rồi.

Một lúc sau, Âu Dương Thiên Thiên đứng dậy, cô nhìn người phụ nữ từ trên cao xuống, trong đôi mắt hằn những tia máu, nói:

- Hình phạt đau đớn nhất trên thế giới này, chính là sống mà không bằng chết, tôi sẽ không giết bà, Mary FirstFlo, nhưng tôi đã cắt lưỡi, cắt đứt toàn bộ gân tay và gân chân, bây giờ, bà chẳng khác nào một phế vật, không có sức lực, không thể tự chủ được chính thân thể của mình. Tôi muốn... suốt quãng đời còn lại, bà phải sống trong đau đớn và nổi dầy vò khắp da thịt xương cốt, ngày ngày cảm nhận sự tồn tại yếu ớt, dù có muốn chết, cũng không cách nào chết được.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên ngược đầu lên, khuôn mặt dính rất nhiều máu, nhưng không che được đôi mắt ngập đầy nước của cô. Khẽ vươn bàn tay lên chạm vào tấm kính trong suốt, Âu Dương Thiên Thiên nhìn người đàn ông nằm phía xa, mím chặt đôi môi hơi run nhẹ.

A Thần, anh nhìn thấy chưa. Em làm được rồi, em đã trả thù cho anh, cho tất cả chúng ta.

Những giọt nước mắt ấy, cuối cùng vẫn là nuốt ngược vào trong, không thể rơi xuống.

"Hộc..hộc" - Đúng lúc này, đột nhiên lồng ngực truyền đến cơn đau thắt, Âu Dương Thiên Thiên vô thức đưa tay lên áp chặt, cúi đầu há miệng thở dốc.

Lại đến rồi sao? Mới chỉ một ngày không dùng thứ đó thôi mà... tại sao lại...

Sắc mặt Âu Dương Thiên Thiên tái đi trông thấy, cô cắn môi, quay người đi về phía cửa chính. Lôi hết những vật dụng chắn trước đó, cô dùng dao cắt đôi sợi dây thừng, mở cửa bước ra.

Đám người bên ngoài vừa nhìn thấy Âu Dương Thiên Thiên, ngay lập tức tiến đến gần, gọi:

- Nhị tiểu thư, cô không sao chứ?

Âu Dương Thiên Thiên cố đứng vững, cô nhìn Kỳ Ân, trầm giọng nói:

- Liên lạc với Mã Nhược Anh, bảo chị ta... đến đây ngay. Bằng mọi giá... phải giữ lại mạng sống của Mary.

"Keng" - Con dao trong tay Âu Dương Thiên Thiên rơi xuống đất, tiếp sau đó, mọi thứ trong tầm mắt cô đều mờ nhạt, cuối cùng... thân thể không còn sức chống đỡ nữa, ngã xuống đất.

Đám người đỡ lấy cô, không ngừng gọi tên trong hốt hoảng sợ hãi. Lữ Uyển Thành và Lily đứng một bên, không nói không rằng quay ngược người đi vào trong phòng.

Tiến đến thân thể người phụ nữ nằm dưới đất, Lữ Uyển Thành bây giờ mới nhìn rõ, Mary nằm trên vũng máu, hai cổ tay và hai cổ chân đều bị rút hết gân, trên người không chỉ có vết đạn còn có cả những vết thương do dao đâm, nhưng tất cả đều không trúng chỗ hiểm. Khuôn mặt hoàn toàn bị che lấp bởi máu, còn khoang miệng đang mở to, bên trong.... tràn ngập máu

tươi, không thấy lưỡi đâu nữa. Ở cách đó không xa, một miếng thịt đỏ hồng nằm ngôn ngang, đã hiểu ra, lưỡi bị cắt đứt rồi.

Lily cúi người xuống, đưa một ngón tay lên kiểm tra, sau đó nói:

- Mary còn sống, Nhị tiểu thư đã để lại cho bà ta một hơi thở.

Đọc xong nhớ like chap nha, bình luận cho vui vẻ nữa nhé ><

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 889: Tuyệt Đối Không Thương Hại Kẻ Thù Của Mình

Âu Dương Thiên Thiên tỉnh lại đã là chuyện của vài ngày sau đó, lúc cô mở mắt, vừa vận nhìn thấy Mã Nhược Anh ngồi bên cạnh mình.

- Tình trạng Mary thế nào? - Chống tay ngồi dậy, câu đầu tiên cô hỏi lại liên quan đến một người khác.

Có vẻ câu hỏi này không nằm trong dự tính nên khi nghe Âu Dương Thiên Thiên nói, Mã Nhược Anh đã khựng lại một chút, nhìn cô ấy một lúc lâu sau mới trả lời:

- Đã ổn rồi, không có một vết thương nào trúng chỗ hiểm nên cũng dễ dàng giữ lại được mạng sống của bà ta.

Nói thật, lúc nhìn thấy Mary FirstFlo, Mã Nhược Anh đã suýt hét lên, cô từng nghĩ Âu Dương Thiên Thiên sẽ trả thù bà ta rất dã man, nhưng chưa bao giờ ngờ mức độ lại nặng như thế. Nó thật sự rất kinh khủng.

Mã Nhược Anh xoay người, vươn tay rót một cốc nước rồi đưa đến cho cô gái, nói:

- Em bị thiếu ngủ và kiệt sức, thời gian sắp tới chú ý nghỉ ngơi nhiều hơn, bổ sung thêm chất dinh dưỡng cho cơ thể nữa.

Âu Dương Thiên Thiên ngồi im một chỗ, cô nhẹ nhàng chớp mắt, không nhận ly nước đó, chỉ lạnh nhạt đáp:

- Không cần, tôi còn có rất nhiều việc phải giải quyết.

Mã Nhược Anh khẽ siết tay, cô đặt ly nước xuống bàn, nhướn mày hỏi:

- Việc? Em còn công việc gì? Người cần gặp đã gặp rồi, trả thù cũng đã trả thù xong rồi, em còn việc gì chưa hoàn thành? Hay việc của em.... chính là mua thêm thuốc?

"..."

Âu Dương Thiên Thiên di chuyển tầm mắt, không nhìn người phụ nữ cũng im lặng không trả lời. Thấy vậy, Mã Nhược Anh nói tiếp:

- Em đã lên cơn.

Lần này, Âu Dương Thiên Thiên bỗng quay phắt sang nhìn cô, ánh mắt sắc bén, thế nhưng thái độ thì vẫn như cũ, không đáp câu nào.

Mã Nhược Anh đối kháng trực tiếp với ánh mắt Âu Dương Thiên Thiên, nghiêm túc lên tiếng:

- Đổ mồ hôi, mạch đập nhanh, thở dốc... đều là những triệu chứng khi lên cơn thèm thuốc. Thiên Thiên, em có biết nếu lúc đó không phải cơ thể em bị kiệt sức đến mức ngất đi thì em đã lên cơn ngay trước mắt mọi người hay không? Cả vết thương trên bàn tay phải nữa, chị đã kiểm tra rồi, chắc chắn là do em tự gây nên. Em dùng nỗi đau thân xác để ngăn cản ham muốn của bản thân, cũng tức là, đêm hôm đó, em đã lên cơn nghiện, vì không có thuốc, đúng không?

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, bấy giờ mới mở miệng trả lời:

- Chị biết nhiều thật đấy, bao nhiêu người không nhìn ra lại chỉ có một mình chị nhìn ra, thật đáng ghét.

Mã Nhược Anh hít vào một hơi sâu, nghiêng răng hỏi:

- Chỉ một ngày không dùng thuốc mà đã lên cơn thèm, em bị nghiện rồi đúng không?

Âu Dương Thiên Thiên cau mày, dường như cảm thấy có chút phiền hà, cô đảo mắt sang chỗ khác, tiếp tục giữ im lặng.

Mã Nhược Anh trầm giọng, gương mặt trở nên nghiêm nghị hơn, cô đứng dậy, lặp lại câu nói của mình một lần nữa:

- Chị hỏi... có phải em bị nghiện rồi đúng không?

Nghe đến đây, Âu Dương Thiên Thiên chột nhếch môi, cô cười hắt ra một hơi, nghiêng đầu nhìn người phụ nữ, đáp:

- Không phải đã quá rõ ràng rồi sao? Tôi dùng thứ thuốc ấy hơn hai năm rồi, sao có thể không bị nghiện được? Chị là bác sĩ, chuyện này chắc chắn phải lường trước chứ, câu trả lời, tôi nghĩ chị cũng đã biết rồi nhưng tại sao lại cứ cố chấp hỏi tôi những câu vô nghĩa như vậy? Không thấy phiền...

"Chát" - Âu Dương Thiên Thiên chưa dứt lời, một âm thanh khác đã vang lên, thế nhưng nó không mang ý nghĩa tốt một chút nào, bởi vì... cô đã bị tát. Là chính Mã Nhược Anh vung tay trực tiếp tát cô!

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên cứng đờ trong chốc lát, nét mặt giống như không thể tin được điều vừa xảy ra với mình. Đôi tay chậm rãi đưa lên, sờ vào phần da thịt vẫn còn độ ấm, cảm nhận sự đau rát râm ran trong từng tế bào. Cô liếc mắt nhìn Mã Nhược Anh, khó hiểu lên tiếng:

- Chị vừa mới làm hành động gì vậy?

Người phụ nữ siết chặt tay, có chút run rẩy như đang kiềm nén thứ gì đó:

- Âu Dương Thiên Thiên, từ ngày em trở về, bắt đầu từng chuyện mà em làm, chị đều nhìn thấy và cố hiểu cho em. Bởi vì chị biết trong lòng em có

thù hận, có chấp niệm không thể buông bỏ. Em muốn báo thù, chị không phản đối, em gạt bỏ sự quan tâm của mọi người, chị cũng có thể nhìn, nhưng đến mức này thì không được nữa. Chị luôn nghĩ dù sa ngã thế nào thì em vẫn đủ tỉnh táo để trấn áp bản thân, chỉ ít sẽ không làm chuyện có lỗi với chính mình. Nhưng sự thật thế nào? Thiếu ngủ, kiệt sức, dùng thuốc phiện, tự làm mình bị thương và bây giờ thì bị nghiện, em còn cái gì khác nữa không? Còn có thể làm thêm chuyện gì tồi tệ hơn nữa không?

Âu Dương Thiên Thiên trừng đôi mắt dữ dằn, cô nhìn chăm chăm Mã Nhược Anh, lên tiếng:

- Là ai cho chị cái quyền dám đánh tôi?

Mã Nhược Anh gạt đầu, không chút chối bỏ trả lời:

- Đúng, chị đánh em, nhưng cái tát này đáng lẽ chị nên làm sớm hơn nữa mới phải!

- Thiên Thiên, em muốn báo thù, tại sao không làm mọi chuyện chấm dứt? Lúc tra tấn Mary, em như biến thành một con người khác, khi chị nhìn thấy em như vậy, chị thậm chí còn tự hỏi mình em liệu là con người hay quái vật? Thủ đoạn nhiều không đếm xuể, cách thức vô cùng tàn ác, ra tay quá dã man, không chút lưu tình không chút nhân nhượng, chị không tài nào tưởng tượng ra được, đây có còn là Âu Dương Thiên Thiên chị từng biết nữa hay không? Con người của em năm xưa đâu?

Âu Dương Thiên Thiên mà Mã Nhược Anh từng biết, dù yếu đuối không có sức phản kháng, nhưng cũng là cô gái không chịu thua bất cứ ai, càng không cho phép kẻ nào tự tiện động vào mình. Dám đánh cô ấy, cô ấy sẽ trả lại gấp ba lần. Và dù có đáp trả quyết liệt thế nào thì cô ấy cũng sẽ cho người đó một con đường lùi, không đến mức ép vào đường cùng. Bây giờ, đừng nói là trả gấp ba lần, đến một lối thoát Âu Dương Thiên Thiên cũng không cho ai. Thứ hiện tại cô ấy dùng, là sự tuyệt tình, máu lạnh, triệt để,

thà giết nhầm còn hơn là bỏ sót. Cô tự hỏi, sâu trong con người cô ấy liệu còn chút nhân tính nào không?

Âu Dương Thiên Thiên nghe đến bật cười, nụ cười của cô rất châm biếm, ánh nhìn Mã Nhược Anh giống như đang chế giễu:

- Độc ác? Chị mà cũng có tư cách nói câu này sao? Thế nào? Quên rồi? Vậy để tôi nhắc chị nhớ một chuyện. Ba năm trước, chị cũng từng vì thù hận mà chĩa súng vào tôi, nếu không phải có Vô Thần đứng ra che chắn, tôi sớm đã chết dưới họng súng của chị rồi. Lúc đó, quan hệ giữa chúng ta là gì chứ? Nhưng chị vì một Cadira, vì Rostchild, không ngại giương vũ khí về phía người xem chị như bạn bè. Tôi biết lúc đó cảm xúc của chị không phải giả, nếu Vô Thần không phải người bảo vệ tôi, thì chị... sẽ thật sự xuống tay. Chị nói tôi độc ác, vậy tôi hỏi chị, vào giây phút chĩa súng vào tôi, chị có từng nghĩ... tôi cũng là bạn của chị không? Hay đơn giản.... chỉ là con gái của kẻ thù không đội trời chung với chị?

Mã Nhược Anh nghe vậy, trong chốc lát im bật, có chút không nói nên lời. Chuyện này...

Âu Dương Thiên Thiên nhìn biểu hiện của cô ta, nhếch môi cười khinh bỉ, nói tiếp:

- Sao nào? Vì hận thù đặt sai chỗ nên bây giờ chị biết cách thương hại kẻ khác rồi sao? Chị muốn tôi chấm dứt? Đối với tôi, nỗi căm phẫn là không bao giờ chấm dứt được, trừ phi tôi chết đi, hoặc... mọi thứ có thể quay ngược lại từ đầu. Mã Nhược Anh, ba năm rồi, không một ngày nào tôi quên được kí ức của đêm hôm đó, đêm mà tôi mất đi tất cả. Tôi nghĩ rằng, chị đã từng ở trong hoàn cảnh của tôi thì có thể hiểu cho tôi, nhưng trái lại, chị muốn khuyên tôi ngừng tay? Xin lỗi, tôi không phải thánh mẫu, dù có tàn nhẫn máu lạnh với tất cả người trong thiên hạ cũng tuyệt đối không thương hại kẻ thù của mình.

Người phụ nữ cắn răng, lắc đầu đáp:

- Thiên Thiên, chị không thương hại Mary, chị chỉ không muốn em lầm đường lạc lối, đến cuối cùng đánh mất bản thân mình. Bởi vì chị từng ở trong hoàn cảnh của em nên hiểu em hơn bất cứ ai, thù hận khiến em có động lực nhưng nó đồng thời cũng là con dao hai lưỡi, có thể làm em bị thương. Thiên Thiên, em nhìn xem bộ dạng của em bây giờ đi, rốt cuộc đã trở thành cái gì rồi?

Âu Dương Thiên Thiên chống tay, cô động người, bước xuống giường. Đứng thẳng người đối diện với Mã Nhược Anh, cô lên tiếng:

- Tôi trở thành cái gì cũng không liên quan đến chị, ba năm trước, bắt đầu từ lúc tôi quyết định đi theo lão đại, chị đã không còn là người giám hộ của tôi nữa rồi, chị không có quyền bắt buộc tôi làm theo ý chị.

Dừng một chút, Âu Dương Thiên Thiên bắt lấy cánh tay của Mã Nhược Anh, trừng mắt nói lớn:

- Còn nữa, đừng tùy tiện động vào tôi, đây là lời cảnh cáo đầu tiên và cũng là cuối cùng. Đừng có quá phận.

Dứt lời, cô hất mạnh tay người phụ nữ, khiến cô ấy mất thăng bằng lui về sau vài bước. Mã Nhược Anh lấy lại thế đứng vững rất nhanh, cô mím môi, cau mày hỏi:

- Thiên Thiên, tại sao em lại trở nên đáng sợ như vậy?

Âu Dương Thiên Thiên chớp đôi mắt sắc bén, lạnh lùng trả lời:

- Tại sao bây giờ chị lại ngây thơ như vậy? Những người gặp lại tôi, ai cũng hỏi tôi câu đó, tôi không giải thích với họ, vì tôi không quan tâm, nhưng đến chị cũng hỏi, có phải thế giới này mỗi việc tôi làm đều rất khó

hiếu không? Sau tất cả mọi chuyện đã xảy ra, rốt cuộc các người mong đợi gì từ tôi chứ?

Nói xong, Âu Dương Thiên Thiên xoay người, cô bước chân lớn về phía lối ra vào, mạnh bạo mở cửa rồi đi, cũng mạnh bạo đóng sập cửa lại. Trong căn phòng, cuối cùng chỉ còn lại một mình Mã Nhược Anh.

Âu Dương Thiên Thiên đi đến phòng của Âu Dương Vô Thần, cô vừa mở cửa đã nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc. Nghe tiếng động, người đó xoay người lại, thấy cô thì liền lên tiếng:

- Chào, lâu rồi không gặp.

Ấn đường Âu Dương Thiên Thiên cau lại, cô nheo mắt, gọi nhỏ:

- Elena?

Cùng lúc đó, ở một căn phòng khác, Kỳ Ân ngồi trước màn hình camera, đoạn hội thoại lúc này của Âu Dương Thiên Thiên và Mã Nhược Anh, cô đã nghe rõ, nhưng sau khi nghe xong lại không biết biểu hiện thế nào. Nhị tiểu thư... suy cho cùng không phải không có lý của cô ấy. Nhưng trong biết bao nhiêu con đường, tại sao lại lựa chọn con đường đau đớn nhất để đi?

Kỳ Ân di chuyển tầm mắt, nhìn vào nơi chứa hình ảnh Âu Dương Vô Thần, anh vẫn nằm đó, vẫn an tĩnh, không biết bên ngoài xảy ra bao nhiêu biến động.

Nhắm mắt, cô mím môi nhủ thầm...

"Cậu chủ, ngài mau tỉnh lại đi, nếu không nhanh, có thể ngài sẽ mất đi Nhị tiểu thư."

*Bắt đầu từ ngày mai lịch ra chap của truyện là hai ngày một chap nha, truyện mới "Tình Ngàn Năm" sẽ là một ngày hai chap. Mọi người nhớ

tương tác cao, like và bình luận cho vui vẻ, tác giả buồn chán quá không viết nữa thì lại hóng dài dài nha ^^.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 890: Diễn Biến Lớn

Âu Dương Thiên Thiên nhìn Elena vài giây, rồi lạnh nhạt lên tiếng:

- Cô đến đây làm gì?

Cô gái chớp mắt, rất thản nhiên đáp:

- Đến thăm vị hôn phu cũ của mình thôi, không được sao?

Elena vừa dứt lời, một tràng khí lạnh lẽo đã kéo đến. Âu Dương Thiên Thiên liếc ngang đôi mắt sắc như dao cạo, bén tới mức tựa có thể giết chết người ngay lập tức.

Elena có chút giật mình, liền thanh minh ngay sau đó:

- Tôi chỉ đùa thôi, không cần căng thẳng vậy đâu.

Âu Dương Thiên Thiên nheo mắt, chậm rãi thu sát khí quanh người lại:

- Lời nói đùa này tốt nhất đừng nên lặp lại trước mặt tôi thêm lần nào nữa.

Elena nhún vai, vênh môi hỏi:

- Mới ba năm thôi mà cô nóng tính lên nhiều nhỉ? Khó ở quá.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, cất bước đi đến cạnh Âu Dương Vô Thần, cô vươn tay vuốt nhẹ mái tóc anh, bình tĩnh nói:

- Còn cô thì vẫn như xưa, nói chuyện không biết chừng mực.

"..."

Elena lần này bị chọc đến ngưỡng, cô cau mày, lộ rõ vẻ khó chịu:

- Nay, có cần thiết câu nào nói ra cũng đầy gai nhọn vậy không? Lúc xưa cô rõ đáng yêu hơn nhiều.

Âu Dương Thiên Thiên kéo tấm chân lên ngang người Âu Dương Vô Thần, tiện thể điều chỉnh lại mép áo của anh, gương mặt không chút cảm xúc:

- Ủm, lúc xưa vì thế mà tôi thường bị cô bắt nạt, không những bị mắng còn bị đánh, bây giờ nghĩ lại... có phải nên đáp trả gì đó không?

Elena nghe đến đây, trong đầu vang lên hồi chuông cảnh báo, ngay lập tức giơ tay đầu hàng:

- Không cần vậy đâu, chuyện qua rồi không nên nhắc lại, đúng không?

Dừng một chút, Elena đảo mắt nhìn quanh, mau chóng tìm một chủ đề mới:

- Tôi đã nghe nói rồi, việc cô tra tấn Mary đó, dã man thật, không dám nghĩ là cô lại làm đến mức ấy.

Âu Dương Thiên Thiên quay người lại, nhướn mày lên tiếng:

- Cô cũng muốn khuyên tôi?

Elena nhếch môi, phất tay đáp:

- Tôi còn chưa rãnh rồi đến mức đó, hơn nữa, tôi không thích Mary, cô xử lý thế nào đều được, trong mắt tôi mọi phương pháp là như nhau thôi.

- Vậy cô muốn cái gì? - Âu Dương Thiên Thiên không tin Elena đến mà không có mục đích, lạnh nhạt hỏi tiếp.

Elena vươn tay kéo một chiếc ghế lại gần, tùy tiện ngồi xuống, nói:

- Cũng không có gì, lúc đầu nghe có chút không tin nên tò mò đến xem thử thôi, nhưng bây giờ nhìn cô thế này thì hiểu rồi.

Âu Dương Thiên Thiên lắc đầu, nhàm chán xoay người lại, đúng lúc đó, đột nhiên có giọng nói vang lên:

- Tôi chỉ không ngờ ngoài Mary cô còn động đến FirstFlo, gia tộc đó tuy không mạnh như Bush và Rostchild nhưng cũng được xem là ngang hàng với nhà tôi, cô đối đầu với họ, lá gan thật không nhỏ.

Động tác tay của Âu Dương Thiên Thiên chợt khựng lại, cô một lần nữa quay đầu, nhìn người con gái đang ngồi trên chiếc ghế, nét mặt vô cùng thản nhiên:

- Diệt cỏ diệt tận gốc, quả là một màn trả thù ngọt ngào nhỉ?

Âu Dương Thiên Thiên vòng tay lại, nhìn cô ta một lúc sau mới lên tiếng:

- Tôi nhớ nhà FirstFlo đâu có làm ăn với Weithermer? Tại sao cô lại biết chuyện của tôi?

Elena nghiêng đầu, tặc lưỡi đáp:

- Theo lý thuyết thì đúng là vậy, nhưng dạo gần đây tôi và Vivian đang tiến hành xử lý FirstFlo theo lệnh của lão đại, muốn không biết cũng khó.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, bất giác nhếch môi:

- Lại là lão đại? Không phải tôi nói muốn tự mình làm mọi việc rồi sao? Cô ấy cứ nhất quyết phải xen vào?

Elena lắc đầu, nhướn người về phía trước, lên tiếng:

- Không phải xen vào, mà là giúp đỡ. Âu Dương Thiên Thiên, tôi biết bây giờ cô rất mạnh, nhưng FirstFlo không phải là thứ dễ chơi. Chỉ bằng một mình cô mà muốn đấu với gia tộc đó? Chẳng khác nào lấy trứng chọi đá! Đừng ngu ngốc nữa, mặc dù cô có chút thành công trong việc khiến một vài chiếc ghế ở Nhà trắng biến mất nhưng như vậy vẫn chưa đủ đâu, cô cần thế lực nhà Weithermer và Hoàng gia Anh để chèn ép, cắt đứt mọi đường phát triển của FirstFlo, chuyện mới trở nên dễ dàng hơn được. Đương nhiên, phần cuối sẽ giao cho cô, chúng tôi chỉ làm tốt vai trò hỗ trợ của mình thôi.

Khóe môi Âu Dương Thiên Thiên giật giật, cô thở hắt một hơi, nói:

- Các người đã làm hết thì tôi cần gì ra tay nữa? Giải quyết được cũng không có ý nghĩa gì cả, nếu lão đại muốn làm... vậy thì tôi rút lui, cô và Vivian tự xử FirstFlo đi.

Elena nghe vậy, bất ngờ hỏi:

- Này, cô tùy hứng quá rồi đó? So với việc làm một mình sao cô không muốn hợp tác cùng chúng tôi chứ?

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt, lạnh nhạt trả lời:

- Tôi biết lão đại luôn muốn trả thù cho Vô Thần, vì tôi nên cô ấy mới để Mary sống đến bây giờ, nhưng điều này không có nghĩa là chuyện của FirstFlo tôi cần cô ấy giúp đỡ. Tôi đã nói ngay từ đầu rồi, tôi muốn một mình xử lý tất cả, nếu lão đại không tin năng lực của tôi, vậy thì tôi không cần làm nữa. Dù sao bây giờ tôi đã đạt được thứ tôi muốn nhất rồi.

Elena há hốc miệng, dường như rất ngạc nhiên với lời nói của cô gái trước mặt, mãi cũng không thể nói lại câu nào.

Cái này... sao có thể vô lý như thế? Từ khi nào mà lòng tốt lại của lão đại lại bị nghi ngờ vậy chứ? Sự giúp đỡ vào tai Âu Dương Thiên Thiên thì thành "không tin năng lực"? Logic?

Khó hiểu! Phi thường khó hiểu! Thật sự không hiểu nổi!!!

Cuối cùng, vì không nói lại Âu Dương Thiên Thiên, Elena đành bất lực đáp:

- Được rồi, chuyện này tôi sẽ nói lại với lão đại, cô ấy mà nổi giận thì tôi sẽ đánh cô đấy.

Thở dài một hơi, Elena đứng dậy, cô rút trong túi ra một vật gì đó rất nhỏ, đi đến đưa cho Âu Dương Thiên Thiên.

Nhìn thứ trong tay cô, Âu Dương Thiên Thiên vô cùng ngạc nhiên, không nghĩ đến... đó lại là một bao thuốc, nhưng mà bao thuốc này...

Elena đặt vào trong tay cô, nhỏ giọng lên tiếng:

- Lão đại nhờ tôi đưa cô thứ này, mỗi lần lên cơn uống một viên, nó sẽ giúp cô cầm cự được một thời gian.

Mắt Âu Dương Thiên Thiên mở lớn, cổ họng cũng không tự chủ nuốt một ngụm nước bọt.

Lão đại... cô ấy biết rồi?

Elena ghé sát vào tai cô, lại nói tiếp:

- Không chuyện gì có thể qua mắt lão đại, Âu Dương Thiên Thiên, cô xem thường cô ấy quá rồi. Dám dùng thuốc cấm để vượt qua khảo nghiệm,

cô biết luật rồi đấy. Nể tình là người quen nên tôi khuyên cô, tốt nhất nên chuẩn bị tinh thần chịu phạt thật cứng vào, sau khi mọi chuyện kết thúc, cô sẽ nhận thông báo từ hội. Đến lúc đó, hi vọng cô cũng sẽ dùng phong thái mạnh mẽ như lúc này đối mặt với lão đại.

Dứt lời, Elena lùi người ra sau, mỉm cười hỏi:

- Tiễn tôi ra ngoài một đoạn được không?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn cô, tay nắm chặt bao thuốc nhỏ, cắn răng bước đi trước.

Elena không vội theo sau, cô quay đầu nhìn người đàn ông nằm trên giường, thầm lẩm bẩm:

- Phelan, Âu Dương Thiên Thiên vẫn còn chìm sâu trong bóng tối của những mất mát ngày ấy, có lẽ anh... là điều duy nhất cứu rỗi được linh hồn cô ta. Theo sự nhờ cậy của lão đại, em phải cho anh biết, không mau tỉnh lại, người chết trước.... sẽ là Âu Dương Thiên Thiên.

Nói xong, cô xoay người, dứt khoát rời đi. Vào khoảnh khắc ấy, không một ai còn ở đó để nhìn thấy, dòng điện tâm đồ chạy nhanh hơn một nhịp, và trong chốc lát, cơ hồ một ngón tay của người đàn ông kia... đã động đậy.

Bóng tối sẽ nuốt chửng những linh hồn lang thang, đặc biệt với những kẻ mang đầy oán hận và đau thương, nổi dậy vì quá khứ mãi không buông xuống được sẽ xé toạc con người của họ, bám vằm sự tồn tại, cho đến khi...

...

Âu Dương Thiên Thiên tiễn Elena ra khỏi bệnh xá một đoạn, họ dừng ở trước cổng nghĩa trang, nhìn cô lên xe.

Thò đầu ra khỏi kính cửa sổ, Elena nhìn Âu Dương Thiên Thiên hỏi:

- Này, thật sự không suy nghĩ lại việc của FirstFlo sao? Cô đã tự tay bắt đầu nó mà?

Âu Dương Thiên Thiên rũ mắt, âm giọng vẫn có vẻ bình thường:

- Mục tiêu chính của tôi là Mary, FirstFlo không quan trọng, bây giờ có các người xử lý rồi, tôi cũng không muốn bận tâm nhiều nữa. Chỉ là...

Elena nghe âm cuối kéo dài, tò mò lên tiếng:

- Chỉ là cái gì?

Âu Dương Thiên Thiên nheo mắt, trong đôi con ngươi hiện lên một mảng lạnh lẽo:

- Chỉ là hi vọng các người có thể dùng những phương pháp tàn nhẫn nhất, dã man nhất, để tất cả những người trên dưới FirstFlo phải chịu nổi dày vò lớn nhất, cho đến chết!

Dứt lời, Elena cảm thấy như có một khí lạnh truyền ngang qua sống lưng mình, cô cười gượng, thu người vào trong xe, đáp:

- Được, tôi biết rồi.

Đoạn hội thoại kết thúc, chiếc xe chở Elena nhanh chóng lẩn bánh rời đi, Âu Dương Thiên Thiên đứng phía sau, tầm mắt dõi theo không rời. Cho đến khi chiếc xe hoàn toàn mất dạng, cô mới cúi đầu nhìn bao thuốc trong tay, lòng bấy giờ có chút loạn.

Lão đại biết rồi... giấu bao nhiêu lâu cuối cùng cũng bị lộ, nhưng nếu cho cô thời gian quay ngược lại, cô vẫn chọn dùng nó thôi. Trừng phạt gì cũng được, bây giờ cô chẳng sợ ai cả, chỉ là... mong rằng số thuốc này sẽ giúp cô cầm cự đến lúc đó.

Âu Dương Thiên Thiên đứng ngây người, khuôn mặt chìm vào trong tâm sự, đúng lúc này, có tiếng gọi từ phía sau truyền đến:

- Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư!

Âu Dương Thiên Thiên nhanh chóng lấy lại tinh thần, cô giấu bao thuốc đi, vừa quay mặt sang đã phát hiện Sherry chạy tới nơi, lạnh nhạt hỏi:

- Có chuyện gì?

Sherry dừng chân, có chút thờ dốt đáp:

- Nhị tiểu thư, có thư gửi đến cho cô.

Vừa nói, Sherry vừa đưa tờ giấy trong tay đến trước mặt Âu Dương Thiên Thiên. Nghĩ đến chuyện Elena vừa nói, đáy lòng cô có chút chột dạ.

Không lẽ... là từ hội gửi tới? Nhanh như vậy sao?

Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi nhận lấy, cô không mở ra xem ngay mà hỏi thêm một câu nữa:

- Bức thư này... được gửi từ đâu, có biết không?

Sherry gật đầu như già thóc, trả lời:

- Anna đã tra ra bức thư này được mang đến từ một người sống gần đây, nhưng có vẻ hẳn chỉ là kẻ trung gian, xuất xứ chính từ đâu thì không biết.

Âu Dương Thiên Thiên nghe vậy, không hỏi thêm gì nữa, cô mím môi, hít vào một hơi sâu, từ từ mở bức thư đó ra. Thế nhưng khi nhìn thấy dòng chữ đầu tiên, cô lại bất giác thốt lên:

- Âu Dương gia?

Nhớ like, comment để tiếp thêm động lực giúp Tiêu viết chap nha, truyện gần kết rồi mọi người ơi, hiện tại Tiêu đang suy nghĩ viết ngoại truyện về một số cặp đôi phụ, mọi người có đề xuất cặp đôi nào không?

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 891: Sự Yêu Thương Cuối Cùng

Lily đặt một chiếc nôi lớn ở chính giữa bàn ăn, cô mở nắp ra, khói liền bốc lên nghi ngút. Lữ Uyển Thành và Eira cũng phụ giúp một tay, hai người bày bát đĩa ra bàn, lấy sẵn ghế để một bên.

Lily tháo găng tay ra, lên tiếng:

- Nhị tiểu thư vẫn còn ngủ sao? Gọi cô ấy và Kỳ Ân sang ăn luôn đi.

Eira nghe thấy, lắc đầu đáp:

- Nhị tiểu thư và Kỳ Ân làm gì còn ở đây, cô chưa biết à, hai người đó đã bay về Trung Quốc từ tối hôm qua rồi.

Câu trả lời của cô khiến Lily giật mình, theo bản năng hỏi:

- Về Trung Quốc sao? Làm gì vậy?

- Nghe nói Âu Dương gia gửi thư cho Nhị tiểu thư, nội dung là gì thì tôi không biết, nhưng sau khi đọc xong thì cô ấy cùng Kỳ Ân đi luôn rồi. - Eira tường thuật lại.

Lily nghe xong cũng không còn thắc mắc gì nữa, cô đảo mắt nhìn quanh, chợt hỏi:

- Còn Anna và Sherry đâu?

Lữ Uyển Thành đứng một bên, bây giờ mới lên tiếng:

- Anna chắc ngủ chưa dậy, Sherry thì tôi đoán vẫn còn lẩn quần dọn dẹp chưa xong đồng bữa bọn đó.

- Đồng bữa bọn nào thế? - Lily nghi hoặc hỏi tiếp.

Eira bật cười ngay sau đó, chỉ tay đáp:

- Thì là đồng bữa bọn trong căn phòng của Nhị tiểu thư đấy. Căn phòng nơi Mary bị tra tấn, đã hai ngày không ai dọn dẹp rồi, mùi bốc lên kinh khủng lắm. Hôm qua tôi mới vào xem, thực sự là thối muốn thùng lỗ mũi luôn, miếng thịt của Mary thậm chí còn bị côn trùng làm tổ trên đó, gớm thật sự.

Lily xùy tay, cau mày nói:

- Được rồi được rồi, đừng nói nữa, đã gần ăn cơm rồi, mấy điều đó cô tự giữ trong đầu đi. Gọi Anna và Sherry ra ăn cơm, mau đi.

Eira vênh môi, nhún vai một cách thản nhiên, sau đó xoay người rời đi.

Lily vào bếp lấy thêm một vài món ăn kèm mang ra, cô nhìn Lữ Uyển Thành, đảo mắt vài cái rồi mới hỏi:

- Nghe nói, ba năm trước anh từng có quan hệ mập mờ với một cô gái, nhưng từ lúc sang đây tôi không thấy anh liên lạc với ai cả, từng ấy thời gian xa cách, không nhớ cô ấy sao?

Cánh tay Lữ Uyển Thành thoáng ngừng lại, nhưng cũng chỉ hai giây, anh tiếp tục hoạt động, nét mặt rất bình tĩnh trả lời:

- Cũng như cô nói đó, là đã từng.

Dứt lời, anh quay người lại, giả vờ cầm bình nước rót ra ly, biểu hiện của anh lúc đó thế nào, Lily không thấy nữa, và cô cũng không hỏi thêm câu nào nữa.

Một mối quan hệ mập mờ, có thể có kết cục gì chứ?

=====

Âu Dương Thiên Thiên đứng trước cổng Âu Dương gia, cô nhìn bao quát căn nhà một lần, sau đó mới đi vào trong. Nhưng điều khiến cô thấy kì lạ là, bên trong vắng hoe không một bóng người, kẻ hầu, người làm vườn,... tất cả đều không có.

Âu Dương Thiên Thiên bước nhanh đến sảnh chính, vừa đi vào trong, điều đầu tiên cô nhìn thấy, chính là hai cỗ quan tài nằm ngay trước lối ra vào. Xung quanh chúng có nến sáp và rải đầy hoa cúc trắng, có đoạn đã héo khô, giống như đã để khá lâu ngày rồi. Thế nhưng nhìn kĩ một chút, hai cỗ quan tài ngược lại rất sạch sẽ, không chút bụi phủ, giống như nó luôn được lau chùi hằng ngày.

Ấn đường hơi cau lại, Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt nhìn xung quanh, nội thất bên trong ngôi nhà đều đã bị thay đổi, mọi thứ trông cũng cũ kĩ đi nhiều, dưới đất thì đầy cát, sàn nhà sáng bóng năm nào giờ đây chỉ toàn là vết bẩn. Cửa sổ khắp nơi đều mở toang, gió luồng vào lạnh ngắt, vừa tăng thêm vài phần u ám lạnh lẽo.

Nơi này nếu không nói là Âu Dương gia, cô nghĩ mình đang lạc vào một ngôi nhà hoang rồi.

Chuyện gì đã xảy ra ở đây? Tại sao mọi thứ đều thay đổi? Người đâu cả rồi?

Âu Dương Thiên Thiên đảo mắt nhìn tiếp, những thứ xung quanh không làm cô cảm thấy tò mò bằng việc có hai cỗ quan tài nằm trước mặt. Nó

mang ý nghĩa gì? Chủ nhân của nó là ai?

Bấy giờ, đột nhiên một thứ gì đó lọt vào tầm nhìn của Âu Dương Thiên Thiên, mắt cô mở lớn, ở trên bàn thờ nằm phía xa, có hai di ảnh hiện lên, đó chính là... Âu Dương Na Na và Âu Dương Hạ Mạt!

Âu Dương Hạ Mạt đã chết từ ba năm trước, chuyện đó cô biết, nhưng còn Âu Dương Na Na? Cô ta chết từ lúc nào?

Còn... Bạc Tuyết Cơ đâu? Âu Dương Chấn Đông?

Rất nhiều những nghi vấn hiện lên trong đầu Âu Dương Thiên Thiên, nhưng cô không thể tìm được câu trả lời cho tất cả, đúng lúc này, có tiếng bước chân truyền đến.

Do hai cổ quan tài và bàn thờ quá cao, nên Âu Dương Thiên Thiên không thể nhìn ra là ai, cô chỉ biết người đó đang đi về phía mình càng lúc càng gần, nghe qua tiếng bước chân, có thể đoán ra người đó mang giày đế bằng, không phải giày cao gót thì hơn 90% không phải là Bạc Tuyết Cơ. Âm thanh hơi nặng, vậy trọng lượng cơ thể tầm khoảng 60-70kg, đây không phải thể trạng của phụ nữ, là đàn ông.

Âu Dương Thiên Thiên âm thầm phân tích, đến lúc có kết quả thì người đó cũng đã tiến đến gần, khuôn mặt hiện ra chính là...

- Kiếm Tử?

Người đàn ông dừng chân, nghe cô gọi thì hơi mỉm cười, cúi đầu lên tiếng:

- Chào Nhị tiểu thư, thật vinh hạnh khi cô còn nhớ tên tôi.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn Kiếm Tử, người đàn ông này ba năm trước từng là người luôn đi theo bảo vệ cô, dù cho cô có còn là tiểu thư của Âu

Dương gia hay không, anh ta cũng rất tận tâm. Chỉ là sau đó, khi chính thức cắt đứt quan hệ với Âu Dương Chấn Đông, anh đã không còn đi theo cô nữa.

- Anh là người đã gửi thư cho tôi? - Âu Dương Thiên Thiên hỏi.

Kiểm Tử gật đầu, rất thành thật đáp:

- Đúng vậy, tôi đã mất rất nhiều thời gian mới có thể tìm được tin tức về cô.

Dừng một chút, anh quay người lại, hướng tay về phía bậc thang, nói:

- Lão gia đang đợi Nhị tiểu thư trên tầng, tại căn phòng cũ, nếu có thể... xin cô hãy đi lên đó một mình, người hầu này phải ở lại.

Câu sau chắc chắn ám chỉ Kỳ Ân, Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn cô, khẽ gật đầu ra hiệu.

Sau đó, cả Kiểm Tử và Kỳ Ân đều đứng tại chỗ, chỉ một mình Âu Dương Thiên Thiên tiến đến bậc thang, chậm rãi đi lên trên.

Đến trước căn phòng quen thuộc, cô mở cửa bước vào, hiện lên trong tầm mắt ngay lập tức là hình ảnh người đàn ông trung niên nằm trên giường, thân thể gầy còm, trông rất ốm yếu, sắc mặt trắng bệch, mái tóc đã bạc gần hết đầu.

So với một Âu Dương Chấn Đông khỏe mạnh ba năm trước, người đàn ông bây giờ nằm ở đây... thật sự là khác nhau một trời một vực.

Âu Dương Thiên Thiên bước đến gần, người đàn ông chậm rãi mở mắt, nhìn thấy cô, ông ta nhẹ nở nụ cười, giọng khàn khàn lên tiếng:

- Con đến rồi, Thiên Thiên.

Âu Dương Thiên Thiên thuận thế ngồi xuống, đồng thời hỏi:

- Làm sao vậy?

Âu Dương Chấn Đông lơ đãng chớp mắt, trả lời:

- Không, bệnh vặt thôi.

Đáp là vậy nhưng Âu Dương Thiên Thiên thừa biết ông ta đang nói dối. Cô liếc nhìn một lượt thân thể Âu Dương Chấn Đông, người chỉ còn da bọc xương, có vẻ ăn uống không được hiệu quả, trên mu bàn tay gần dây truyền nước, theo hướng nhìn lên, bạch nước truyền hơi đặc, bên trong nhất định có thuốc, ông ta có bệnh. Tóc bạc nhanh và xơ xác, da vàng màu, đến xương cổ cũng gồ lên rất rõ, thể trạng bây giờ chắc không quá 50kg. Một người đàn ông đã trưởng thành ở mức cân nặng này, còn có thể nói là bệnh vặt sao?

Nhìn tiếp xuống dưới, Âu Dương Thiên Thiên phát hiện một mảng chân bị ướt, cổ gù thì thấy thoang thoang mùi hắc, là mùi nước tiểu. Cô liếc mắt nhìn lại Âu Dương Chấn Đông, ông ta vẫn cử động tay và cổ bình thường, nhưng còn phần dưới thì không động. Ông ta... bị liệt?

Âu Dương Chấn Đông nuốt một ngụm nước bọt, lên tiếng chậm rãi:

- Hai năm trước, trong lúc dọn dẹp phòng của con, ta đã tìm thấy một bức thư do Nhược Vũ để lại, cô ấy cất trong một cuốn sách, ta nghĩ có lẽ con vẫn chưa biết nên mới liên lạc với con để nhận lại, không ngờ tìm bao lâu nay cũng không tìm ra được tung tích của con và Vô Thần, mãi đến mấy ngày trước, Kiếm Tử mới nói với ta, con đang ở Canada.

Buổi nào loạn chương trình từ thiện của Mary quả thật khiến thông tin trở nên nhạy bén hơn, Kiếm Tử mới có thể dễ dàng truy ra tung tích của Âu Dương Thiên Thiên, nếu không, có lẽ phải mất thêm rất nhiều thời gian nữa mới tìm được cô.

Âu Dương Thiên Thiên nghiêng đầu, cô vươn tay cầm lấy cuốn sách trên bàn gần đó, mở ra xem, bên trong quả thật có một phong thư, cuối góc bên phải ghi ba chữ "gửi Thiên Thiên". Bút tích này... đúng là của Đường Nhược Vũ. Và thứ này, chính là nguyên nhân chủ yếu khiến cô quyết định về đây.

"Khụ khụ" - Âu Dương Chấn Đông ho vài tiếng, khó khăn nói tiếp:

- Ta biết vì sao con chịu quay lại nơi này, dù không phải là vì ta thì ta cũng thấy rất vui, có thể gặp được con lần cuối, ta rất mãn nguyện.

Âu Dương Thiên Thiên cầm lấy bức thư, cô để quyển sách lên bàn, quay người hỏi:

- Người đã đi rồi, còn dọn dẹp phòng làm gì?

Người đàn ông cười hất, đáp:

- Thói quen thôi, làm như thế ta sẽ có cảm giác con vẫn còn ở đây. Tuy bây giờ ta không thể đích thân dọn dẹp căn phòng đó nữa, nhưng vẫn còn Kiếm Tử thay ta làm.

Bàn tay cầm phong thư hơi siết lại, Âu Dương Thiên Thiên chuyển chủ đề:

- Tôi thấy trong nhà không còn người hầu nữa, là Bạc Tuyết Cơ đuổi đi hết rồi sao?

Âu Dương Chấn Đông gật đầu, bình thản trả lời:

- Đi hết rồi, cái gì cũng không còn. Bây giờ, chủ nhân của ngôi nhà này cũng không phải là ta nữa, bà ấy.. muốn làm gì thì làm.

Nghe đến đây, Âu Dương Thiên Thiên đại khái đã hiểu ra vấn đề, cô mím môi, im lặng vài giây sau mới lên tiếng:

- Có muốn tôi giúp không? Tôi sẽ lấy lại ngôi nhà này cho ông.

Âu Dương Chấn Đông bật cười, rồi lại ho thêm vài tiếng nữa, ông lắc đầu nhìn cô, nói:

- Bỏ đi, ta không cần. Hiện tại Âu Dương gia suy tàn rồi, cuộc chiến tranh giành tài sản nay mai sẽ diễn ra sớm thôi, ta mệt rồi, không muốn tham gia nữa. Ngôi nhà này... cứ xem như là trả nợ cho Bạc Tuyết Cơ.

Thấy vậy, Âu Dương Thiên Thiên cũng không ý kiến thêm nữa. Cô hơi cúi đầu, im lặng không nói.

Lúc này, chợt một bàn tay nhăn nheo đặt lên tay cô, Âu Dương Thiên Thiên bất giác ngẩng mặt lên, liền thấy Âu Dương Chấn Đông nhìn cô, cười hiền từ:

- Thiên Thiên, con lớn hơn nhiều rồi, nhưng gầy quá, phải ăn nhiều vào.

Âu Dương Thiên Thiên chỉ nhìn ông, không đáp. Thấy thế, Âu Dương Chấn Đông lại nói tiếp:

- Thiên Thiên, khi con đi ra khỏi đây, hãy đi thật xa, đừng bao giờ quay lại nữa. Dù trong tương lai, con có nghe được tin tức gì, cũng tuyệt đối đừng bận tâm nữa. Cuộc chiến tranh giành tài sản đã bắt đầu thì sẽ không có hồi kết, ta không mong con dính dáng đến nó. Lúc trước, ta từng nói, dù con là ai, mang thân phận gì thì trong mắt ta, con vẫn là trưởng nữ của tộc Âu Dương, trong sổ hộ khẩu vẫn có tên con, tất cả đều chưa ai biết chuyện con không phải con gái ruột của ta. Bạc Tuyết Cơ cũng không quan tâm đến nó, nên bà ta sẽ không vạch trần con đâu, huống hồ bây giờ bà ta chỉ là một kẻ điên, không ai tin những lời nói từ kẻ điên cả.

- Ta đã lén lấy một phần tài sản chuyển dưới tên con, gửi vào tài khoản của Nhược Vũ, cất trong ngân hàng dưới địa chỉ của Đường gia, đây sẽ là tài sản của riêng con, không dính dáng đến Âu Dương gia, hãy cầm lấy nó

và đi đi, làm điều con muốn, chuyện sau này đừng can dự vào nữa. Cứ xem như, đây là của hồi môn ta thay mặt Nhược Vũ cho con. Hãy sống thật hạnh phúc cùng Vô Thần, nhé.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi, cô nhìn Âu Dương Chấn Đông rất lâu, một lúc sau thì rút tay mình ra, đáp:

- Cảm ơn.

Nói rồi, cô đứng bật dậy, quay người muốn đi ra ngoài, thế nhưng vừa bước đến cửa phòng thì đằng sau đã vọng lại tiếng gọi:

- Thiên Thiên.

Âu Dương Thiên Thiên dừng bước, nhưng cô không quay đầu, chỉ lắng lắng nghe những lời Âu Dương Chấn Đông nói:

- Thiên Thiên, điều làm ta cảm thấy tuyệt vời nhất... chính là đã được làm ba của con. Ta mong sao có thể quay lại khoảng thời gian lúc ấy.

Hai bàn tay Âu Dương Thiên Thiên không biết từ lúc nào đã siết chặt, cô nghiến răng, trong ánh mắt có chút sắc đỏ. Phải mất một lúc sau, cô mới lên tiếng:

- Ngủ đi, trong giấc mơ... đôi khi ông sẽ được nhìn thấy những gì ông muốn, gặp lại được... những người ông muốn gặp.

Vươn tay cầm lấy nắm cửa, trước khi hoàn toàn đi mất, Âu Dương Thiên Thiên có nói một lời rất nhỏ, và Âu Dương Chấn Đông đã nghe được. Ông mỉm cười, ngay cả khi trong căn phòng chỉ còn lại một mình ông.

"Tạm biệt."

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 892: Em Không Cầm Cự Nối Nữa Rồi

Âu Dương Thiên Thiên mang theo lá thư của Đường Nhược Vũ đi xuống dưới lầu, đến chỗ Kiếm Tử, cô hỏi:

- Bạc Tuyết Cơ đâu?

Người đàn ông chỉ tay về phía một căn phòng, trả lời:

- Bạc phu nhân không hay xuất hiện, bà ấy chỉ ở trong căn phòng đó, mỗi ngày đứng một lần vào ban đêm mới xuống đây, thắp nến quanh hai quan tài rồi lau chùi thật sạch sẽ chúng.

Những chuyện như thế này vốn rất kinh dị, nghĩ thôi cũng thấy ớn lạnh, nhưng Kiếm Tử thấy rất bình thường, Âu Dương Thiên Thiên và Kỳ Ân cũng không tỏ thái độ gì.

- Vậy, bà ta có biết tôi đến đây không? - Âu Dương Thiên Thiên hỏi.

Người đàn ông thu tay về, đáp:

- Có lẽ biết, cũng có lẽ không biết, tôi không chắc.

Nghe xong, Âu Dương Thiên Thiên không hỏi thêm gì nữa, cô xoay người, cùng Kỳ Ân rời đi. Kiếm Tử nhìn theo, cúi gập người chào.

Hình bóng hai cô gái đi đến hoa viên, thẳng một đường ra khỏi cổng lớn, khung cảnh ấy dần thu hẹp vào một chiếc cửa sổ. Bạc Tuyết Cơ không biết

từ lúc nào xuất hiện trong căn phòng của Âu Dương Chấn Đông, đứng trước cửa sổ nhìn xuống.

Đôi mắt bà ta vô hồn âm đạm, sau khi thấy Âu Dương Thiên Thiên rời đi, bà ta quay người lại, tiến đến gần Âu Dương Chấn Đông, lên tiếng:

- Bây giờ không còn ai quấy rầy chúng ta nữa rồi, cùng nhau đi thôi.

Âu Dương Chấn Đông hướng ánh mắt lên trần nhà, không liếc nhìn bà ta dù chỉ một lần.

Bạc Tuyết Cơ bước đến cạnh bích truyền nước, tiêm vào đó một chất lỏng trong suốt, vừa nói:

- Mọi chuyện đều bắt đầu từ tôi, mọi tội lỗi đều bắt đầu từ ông, vậy... cùng nhau trả đi. Hai năm nay sống trong sự dày vò, vẫn chưa đủ đâu, cùng xuống âm phủ, tôi sẽ tiếp tục bồi ông.

Dứt lời, bà ta vút kim tiêm xuống đất, cầm lấy một đoạn vải trắng gần đó, Bạc Tuyết Cơ kê ghế trèo lên cao, cuốn vào chiếc quạt trần, thắt lại thành một vòng.

Âu Dương Chấn Đông chớp mắt, hàng mi dần nặng trĩu, cuối cùng thì nhắm lại, đồng thời lúc đó, bên cạnh... chiếc ghế cũng ngã xuống đất.

=====

Âu Dương Thiên Thiên ngồi trên xe, cô hướng mặt ra ngoài cửa, lên tiếng:

- Chuyện của Âu Dương Na Na là sao? Cô có biết không?

Kỳ Ân vừa lái xe vừa đáp:

- Nhị tiểu thư có còn nhớ... sau khi Âu Dương Hạ Mạt chết không bao lâu, Âu Dương Na Na đã tìm đến cửa chúng ta không? Lúc đó, cô nói rằng không muốn xử lý cô ta nên giao cho cậu chủ, là cậu chủ đã ra lệnh chúng tôi giết chết Âu Dương Na Na.

Mắt Âu Dương Thiên Thiên khẽ động, cô quay sang nhìn Kỳ Ân, hỏi:

- Ý của tôi khi đó không phải là giết cô ta.

Kỳ Ân gật đầu, trả lời:

- Tôi biết, nhưng đây là mệnh lệnh từ cậu chủ, tôi bắt buộc phải làm theo.

Đôi tay Âu Dương Thiên Thiên siết lại càng chặt hơn, cô há miệng, hỏi tiếp:

- Tại sao?

Lúc đó Âu Dương Hạ Mạt đã chết, Bạc Tuyết Cơ đã mất đi một đứa con gái rồi, vậy tại sao Vô Thần còn làm mất đứa con cuối cùng của bà ta?

Kỳ Ân chớp đôi con ngươi linh động, trong đầu thoáng nhớ lại những kí ức cũ, vài giây sau mới lên tiếng:

- Bởi vì cậu chủ... không muốn Âu Dương Na Na sẽ trở thành Âu Dương Hạ Mạt thứ hai.

- Nhị tiểu thư, thực ra cậu chủ rất quan tâm đến sự an toàn của cô, kể từ lần cô bị Âu Dương Hạ Mạt hại, ngài ấy... đã tự hứa sẽ không bao giờ để cô bị tổn thương thêm một lần nào nữa.

Âu Dương Vô Thần là người thà tự làm đau chính mình cũng không bao giờ để Âu Dương Thiên Thiên phải chịu bất cứ một vết trầy nào. Đây cũng như một lời giải thích, cho hành động tự nguyện ba năm trước. Dù trong

mắt người ngoài, chấp nhận lời đề nghị của Mary là một hành động ngu ngốc và quá dễ dàng, nhưng trong mắt anh, đó lại là một sự bảo vệ, anh tình nguyện không phải vì ngu ngốc, mà là vì cô gái của anh.

Suốt khoảng thời gian trên chuyến bay trở về Canada sau đó, Âu Dương Thiên Thiên không nói một lời nào, Kỳ Ân có chủ động bắt chuyện nhưng không làm cô ấy mở miệng được, sau vài lần thất bại thì cũng không làm nữa.

=====

Tối hôm nay, Sherry và Lữ Uyển Thành là người trực ca đêm. Sherry ngồi phía trước cửa ra vào, không biết từ lúc nào lại ngủ gục.

Cảm nhận trên má mình đau rát, cô cau mày tỉnh giấc, phát hiện Kỳ Ân đang dùng tay đánh vào mặt mình.

- Ngủ ngon quá nhỉ? - Kỳ Ân không bỏ lỡ cơ hội trêu chọc.

Sherry đứng bật dậy, vừa định bất mãn với hành động của cô ta, nhưng lại chợt hô lên:

- Ế, sao cô lại về rồi? Nhị tiểu thư đâu?

"Suyt" - Kỳ Ân đưa tay lên miệng khẽ ra hiệu, cô hướng mắt vào trong, nói:

- Nhị tiểu thư đang ở trong phòng cậu chủ, nhỏ tiếng thôi.

...

Âu Dương Thiên Thiên đã trở về, cô ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Vô Thần, nhìn khuôn mặt anh thật lâu, ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu sáng vào bên trong, hắt lên làn da anh sáng lóa.

Âu Dương Thiên Thiên nâng bàn tay của người đàn ông lên, nhẹ nhàng đan mười ngón tay vào nhau, sau đó áp lên mặt mình. Cô chống cằm nhìn Âu Dương Vô Thần, lên tiếng:

- A Thần, không phải trước đây em đã từng nói với anh, không có sự cho phép của em, anh tuyệt đối không được xảy ra chuyện rồi sao? Tại sao anh không nghe lời em? Lúc đó, em đã cầu xin anh, cầu xin anh đừng nhảy, nhưng anh vẫn nhất quyết muốn nhảy. Tại sao vậy? Anh đã hứa với em sẽ ở mãi bên cạnh em, bảo vệ em, anh cũng không làm được, ba năm nay em đã sống rất khổ sở, anh có biết không? Con của chúng ta... mất rồi... em chưa kịp nói với anh, em đã tưởng tượng đến lúc anh biết về sự tồn tại của nó, chắc chắn anh sẽ rất vui, nhưng cuối cùng...

- Đứa bé ấy... vẫn còn là một sự dày vò đối với em, sự áy náy, nỗi hụt hẫng, cảm giác tuyệt vọng, những lúc đó.. em thật sự ước mong anh có thể bên cạnh em, nhưng dù em có cầu nguyện như thế nào, anh cũng không thể đến được. Đôi khi em còn nhớ lại những lời anh nói trước đây, khi anh tỏ tình với em, anh đã nói... nếu em không đủ can đảm, không sao, anh sẽ tiếp thêm cho em sự can đảm còn thiếu, sẽ cho em sự dũng cảm mà em tự ti, anh sẽ dẫn em đi, sẽ dắt em theo con đường của anh, em chỉ cần đi phía sau lưng của anh là được. Nhưng anh nhìn đi A Thần, bây giờ em chẳng có ai cả, không ai dắt em đi trên con đường phía trước cả, chỉ có một mình em thôi.

Đôi mắt Âu Dương Thiên Thiên đỏ lên nhanh chóng, bao nhiêu nỗi tủi thân, bao nhiêu sự uất ức đã có thể giải bày. Cô nắm chặt bàn tay Âu Dương Vô Thần, đặt lên trán mình, nói tiếp:

- A Thần, em không cầm cự nổi nữa rồi, A Thần.... em mệt lắm, thật sự mệt lắm. Anh tỉnh lại đi có được không? Chỉ cần anh tỉnh lại, em sẽ bỏ hết tất cả, cái gì cũng không làm nữa, chúng ta... cùng rời khỏi đây, đến một nơi không còn nỗi đau nữa, có được không? Anh tỉnh lại đi, A Thần... làm ơn... tỉnh lại nhìn em đi...

"Lách tách... lách tách" - Từng giọt nước mắt rơi xuống, dần dần trở nên ào ạt hơn. Âu Dương Thiên Thiên ghì chặt bàn tay người đàn ông, khóc lớn như một đứa trẻ, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Cuối cùng, bản thân cô đã có thể khóc được một lần.... khóc trong bàn tay Âu Dương Vô Thần.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 893: Anh Không Phải Một Phần Trong Kế Hoạch Của Em

Âu Dương Thiên Thiên òa khóc như một đứa trẻ, bao nhiêu nỗi uất ức, thống khổ mà cô chịu đựng suốt bao năm qua, cuối cùng cũng đã có thể giải bày bằng những giọt nước mắt. Cô vùi vào sâu trong bàn tay Âu Dương Vô Thần, đem toàn bộ bản thân mình khóc thật to, thật lớn, thật đã. Chỉ riêng khoảnh khắc này thôi, thâm tâm cô không còn thù hận, không có đờn đau, không tồn tại sự dằn vặt nào cả. Cô thỏa sức phơi bày chính tâm can của mình, một lần cho bản thân cơ hội thoát khỏi quá khứ, tự do khóc thật thoải mái.

Kỳ Ân và Sherry đứng trước cửa, lặng người khi nghe thấy tiếng khóc của Âu Dương Thiên Thiên, hai bọn họ cũng không cầm được lòng, ánh mắt rưng rưng.

Sherry quay mặt đi, cố nén tâm trạng, nhỏ giọng nói:

- Cuối cùng Nhị tiểu thư cũng có thể khóc, thật may quá.

Kỳ Ân gật đầu, đáp nhẹ:

- Ừm, thật may quá.

Nói rồi, cô vươn tay đóng cửa lại, sau đó cùng Sherry quay người đi.

Ở một nơi khác, phía sau những bức tường lạnh lẽo của bệnh xá, Lữ Uyển Thành ngồi một mình bơ vơ, tựa đầu nhìn ánh trăng trắng sáng trên

cao. Bầu trời đêm nay lặng gió, không khí an tĩnh, nghe tiếng khóc âm ỉ của Âu Dương Thiên Thiên vang đến, anh chợt nhớ về một cô gái.

Ba năm trước...

Trong một quán rượu mang hơi hướng huyền ảo nhẹ nhàng, có một cô gái ngồi ở quầy bar, uống hết ly rượu này đến ly rượu khác. Cô gái đó thân mang trang phục công sở, nhưng bộ đồ cứng nhắc ấy lại được cô khéo léo biến tấu, khi chiếc áo vest bên ngoài đã bị cởi bỏ, nút áo cao nhất cũng được tháo ra, để lộ một vùng ngực trắng muốt phập phồng, cùng với xương quai xanh lấp ló ẩn hiện. Chiếc váy ngắn bên dưới ôm sát tạo nên vẻ quyến rũ bậc nhất, còn khoe được triệt để đôi chân thon dài trắng nõn nà.

Bạch Oa Oa vuốt mái tóc xoắn dài, cô thở hắt ra một hơi, lại cầm tiếp một ly rượu lên uống. Lúc này, bỗng từ đâu một cánh tay vươn ra, giật lấy ly rượu của cô, Bạch Oa Oa cau mày, theo bản năng quay phắt sang, liền nhìn thấy Lữ Uyển Thành xuất hiện bên cạnh.

Đôi mắt hơi lơ lơ khẽ nheo lại, vênh môi lên tiếng:

- Lại là anh? Sao chỗ quái nào anh cũng tìm được tôi vậy?

Lữ Uyển Thành bỏ ly rượu xuống bàn, anh ngồi lên ghế, thản nhiên đáp:

- Tối cuối tuần nhưng không thấy cô ở nhà, tôi liền biết cô sẽ đến mấy quán rượu thế này, tìm ra cô ở đâu chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Bạch Oa Oa tỏ vẻ phiến hà, phất tay nói:

- Làm ơn đi, hôm nay tôi vừa kí được một bản hợp đồng lớn, chỉ là muốn uống một chút để chúc mừng bản thân thôi, không được sao?

Vừa nói, cô vừa vươn tay đến giật lại ly rượu, sau đó ngửa đầu uống cạn.

Ấn đường Lữ Uyển Thành cau chặt lại, cô nhóc này mới bao nhiêu tuổi mà uống rượu như thế chứ? Một hơi hết sạch? không sợ sốc rượu sao?

- Chúc mừng vậy chắc đủ rồi chứ? Tôi đưa cô về. - Người đàn ông lên tiếng.

Bạch Oa Oa nghe thấy liền lắc đầu, phòng môi từ chối:

- Đủ cái gì mà đủ, tôi chỉ vừa mới bắt đầu thôi mà, không về đâu.

Lữ Uyển Thành liếc mắt, nhìn những chiếc ly rỗng bên cạnh cô gái, mím môi không nói.

Đây là mới bắt đầu sao? Tám ly rượu rồi, người bình thường đã say chết rồi đấy!

Lữ Uyển Thành lắc đầu bất lực, anh không để ý đến lời của Bạch Oa Oa, rút ra một tấm thẻ đưa cho người nhân viên, nói:

- Cho tôi một ly Plymouth Gin, thêm một ly chanh mật ong cho cô ấy, thanh toán hết.

Người nhân viên có chút bất ngờ, nhưng cũng nhanh chóng nhận lấy tấm thẻ và làm theo.

Bạch Oa Oa lúc này đã ngà ngà say, cô chống tay, người có chút nghiêng ngả. Chạm rãi chớp mắt, cô lên tiếng:

- Hôm nay... tôi tình cờ... nhìn thấy một đôi tình nhân chia tay trên đường, dù chỉ là... một việc thoáng qua thôi, nhưng nó... lại làm tôi nhớ về chuyện của chính mình. Cô gái đó khi chia tay, đã nói rất hận người bạn trai, nhưng khi tôi nhìn vào mắt cô ấy, tôi biết cô ấy không hận nhiều đến vậy. Cô ấy chỉ là... rất đau lòng, vì quá đau lòng... nên mới kiếm cho bản thân một lí do để che đậy.

- Tôi cũng từng nói... tôi hận anh ấy. Tôi hận anh ấy không chọn tôi, hận anh ấy bỏ rơi tôi, hận anh ấy có tâm tư khác, nhưng thực ra.. tôi không hận anh ấy vì những lí do đó, thứ tôi hận... là vì ngày ấy anh quá tốt với tôi, để đến bây giờ.. tôi vẫn không thể buông bỏ được anh.

Người nhân viên gửi trả Lữ Uyển Thành chiếc thẻ cùng với ly rượu anh gọi, sau đó mới đưa đến trước mặt Bạch Oa Oa một ly chanh nóng pha mật ong, có tác dụng giải rượu rất tốt.

Lữ Uyển Thành nhận ly rượu, ngón tay anh mân mê xoay vòng trên miệng ly, chớp mắt hỏi:

- Nếu đã không buông bỏ được, sao còn chủ động rời đi?

Bạch Oa Oa bất giác nhếch môi, nở một nụ cười chế giễu, trả lời:

- Nếu như không phải hai bên đều thích nhau, thì sự si tình của tôi... chính là gánh nặng của người khác. Tôi đã không thể làm cảm động người ta, thì tại sao phải ở lại?

Bạn phải hiểu, người muốn đi bạn không thể níu giữ, người giả vờ ngủ bạn không thể đánh thức, người mà lòng ở xa dù thân xác có ở bên cạnh bạn cũng không có ý nghĩa, người không yêu bạn thì càng không thể cảm động nổi. Đây không phải ngộ nhận, đây là quy luật, là thứ không thể chối bỏ. Vậy tại sao phải cưỡng cầu? Phải dây dưa? Thay vì ở lại để càng thêm đau lòng, lựa chọn ra đi có lẽ là cách giải quyết tốt nhất.

Bạch Oa Oa nhắm mắt, khẽ lẩm bẩm:

- Tôi tin Thượng Đế sẽ không tệ bạc với những người si tình, dừng cảm một chút, xoay người lại một lần. Tôi phải từ bỏ một số thứ, thì bản thân mới có thể thêm toàn vẹn.

Lữ Uyển Thành nhấp một ngụm rượu, nghe đến đây, khóe môi anh nâng cao, nét cười như có chút khinh bỉ. "Toàn vẹn" sao? Chia tay đã hai tháng rồi nhưng mỗi lần uống rượu lại nhớ về chuyện cũ, mà nhân vật chính thì luôn luôn là anh ta? Nói từ bỏ, thực chất cô đang rất tiếc nuối. Trong lòng rõ ràng còn nhớ thương người cũ, thì sao có thể gọi là toàn vẹn được?

Bạch Oa Oa thở một hơi dài, lại tiếp tục lên tiếng:

- Chỉ có điều tôi không ngờ tới... chính là tôi lại nhớ anh ta nhiều như thế. Tôi biết sau khi chia tay, đau buồn là chuyện hiển nhiên, dù gì cũng là tình đầu nhiều năm, nói có thể bỏ trong chốc lát, chắc chắn là dối lòng rồi. Đau khổ có thể nằm trong sự tính toán của tôi, buồn tủi cũng nằm trong sự tính toán của tôi, khóc một chút... cũng nằm trong sự tính toán của tôi, chỉ là nhớ.... thì...

"Cạch" - Lữ Uyển Thành đặt mạnh ly rượu xuống bàn, anh nuốt ngụm rượu trong miệng xuống, khuôn mặt có chút lạnh lẽo. Quay sang nhìn cô gái, chợt hỏi:

- Vậy tôi có nằm trong sự tính toán của cô không?

Bạch Oa Oa đang nghiêng ngả, dường như đã sắp gục tới nơi rồi, thế nhưng khi nghe giọng nói của người đàn ông, cô lại bất giác ngẩng đầu lên, xoay người sang phía Lữ Uyển Thành. Ngón tay thon dài dứng đưa trước mặt người đàn ông, Bạch Oa Oa chớp ánh mắt lơ đãng, nói:

- Anh sao? Không đâu... Từ nhỏ đến lớn, mọi chuyện tôi làm, dù kết quả như thế nào... tôi cũng luôn biết. Thiên Thiên, Trịnh Gia Dĩnh, Tuyết Lệ... mỗi một người xuất hiện trong cuộc đời tôi, tôi đều nắm được, nhưng mà... riêng anh. Sự xuất hiện của anh... là điều duy nhất... không nằm trong sự tính toán của tôi. Kể cả là lúc này, anh cũng không phải... là một phần trong kế hoạch của tôi.

Dứt lời, đôi mắt Bạch Oa Oa chậm rãi khép lại, lần này, cô chính thức không còn chống đỡ được nữa, thân thể ngã về một bên, bỗng chốc rơi vào một vòng tay rộng lớn. Khuôn mặt áp vào vai người đàn ông, còn cánh tay, cũng hạ xuống nơi lồng ngực rắn chắc. Chuyện sau đó, đã là thứ cô hoàn toàn không còn nhớ nữa rồi...

.....

Lữ Uyển Thành ngồi dựa lưng vào bức tường lạnh lẽo, anh ngửa đầu nhìn lên cao, trong đôi con ngươi phản chiếu cả một bầu trời đêm.

Bạch Oa Oa bây giờ, không biết là đang làm gì. Cô ấy sống có tốt hay không? Ba năm rồi, cô ấy có nhớ anh không?

À mà... có lẽ sẽ không nhớ anh đâu. Bởi vì người đàn ông trong tâm trí cô ấy, luôn luôn không phải là anh.

Bạch Oa Oa, thực ra em... cũng không phải một phần trong kế hoạch của tôi.

=====

Sáng ngày hôm sau, Kỳ Ân mở cửa phòng Âu Dương Vô Thần, phát hiện Âu Dương Thiên Thiên đang ngồi bên cạnh giường bệnh. Đôi mắt cô vừa sưng vừa đỏ, có lẽ đã khóc cả một đêm qua không ngủ. Thấy Kỳ Ân, Âu Dương Thiên Thiên cũng không nói gì, ánh mắt vẫn đặt nơi người đàn ông, tay nắm tay không buông.

Người phụ nữ mang theo một khay thức ăn vào, cô để xuống bàn, sau đó quay người đi ra ngoài. Lúc này, đột nhiên có tiếng nói từ phía sau vang lên:

- Tình hình Mary đã ổn chưa?

Kỳ Ân dừng chân, quay người lại nhìn Âu Dương Thiên Thiên, đáp:

- Đã ổn rồi, sức khỏe tốt lên rất nhiều.

Âu Dương Thiên Thiên chớp đôi mắt lạnh nhạt, nói:

- Vậy thì cứ người đưa bà ta đi đi, đến Zimbabwe, vứt bà ta ở một nơi nào trong đó là được.

Kỳ Ân nhú mày, thắc mắc hỏi:

- Zimbabwe?

- Đó là một đất nước nhỏ và nghèo nàn về kinh tế, tỷ lệ lạm phát và thất nghiệp cộng lại gần bằng 100%, được cho là nơi khốn khổ nhất thế giới. Nơi đó thường xuyên có chiến tranh, có bạo loạn, vừa nghèo vừa khổ. Dân số ở đó tuy không đông nhưng cũng không phải quá ít, có người tồn tại được vậy thì bà ta cũng được. Sống trong giàu sang lâu rồi, tôi muốn xem xem, ở cái đáy của xã hội, bà ta sẽ có cảm nhận như thế nào.

Kỳ Ân há miệng, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Âu Dương Thiên Thiên lại nói tiếp:

- Mang bà ta đến đó, cứ mỗi tháng chu cấp thức ăn và nước uống một đợt, chỉ cần đủ để bà ta không chết thôi, không cần quá nhiều. Mary đã không thể hoạt động được nữa, bà ta sẽ không tự kết liễu mình được đâu, nhưng các người phải đảm bảo bà ta cũng không được chết đói. Tôi không muốn gặp lại bà ta, nên hãy cứ đưa đi đi, trong im lặng thôi.

Kỳ Ân nghe xong, mím môi cúi đầu, đáp:

- Vâng, tôi biết rồi.

Âu Dương Thiên Thiên động người, cô rút trong túi ra một chiếc điện thoại rất lạ, lên tiếng:

- Còn nữa... hãy đưa thứ này cho Mary, đây là điện thoại của Sym Bush, trong này... có một đoạn ghi âm, là của cậu ta gửi, nếu bà ta muốn nghe nó, hãy để bà ta tự mở, dù là bằng cách gì cũng được, các người đừng xen vào. Sau khi làm xong tất cả, truyền tin ra ngoài..... nói Mary FirstFlo đã chết rồi!

- Nhị tiểu thư! - Kỳ Ân cầm chiếc điện thoại từ tay cô, bất giác kêu lên. Thế nhưng Âu Dương Thiên Thiên đã giơ tay ngăn lại, rồi bảo cô ra ngoài.

Không còn cách nào khác, Kỳ Ân đành cắn răng lui ra. Bên trong căn phòng chỉ còn mình Âu Dương Thiên Thiên, cô rũ mắt, chợt nhớ lại ngày hôm đó...

Alex Bush muốn nhờ cô chuyển lời đến Mary, nhưng ông ta chưa kịp nói thì Sym đã từ trong một chiếc xe đi ra. Cậu ta bảo Alex lùi lại, tự mình nói chuyện với Âu Dương Thiên Thiên.

- Những lời tôi muốn nói với mẹ, phải nói trực tiếp mới có ý nghĩa.

Sym Bush đưa đến một chiếc điện thoại, lên tiếng:

- Tất cả đều ở trong này, tôi mong rằng, trước khi chết, cô có thể để mẹ tôi nghe một lần.

Âu Dương Thiên Thiên nhìn anh vài giây, sau đó nhận lấy chiếc điện thoại, bỏ vào túi của mình và đáp:

- Được.

Nghĩ thế là đã xong, cô quay người định đi, nhưng Sym Bush đã ngăn lại, nói:

- Âu Dương Thiên Thiên, tôi không thể hiểu hết những nỗi đau mà cô đã chịu đựng, tôi cũng... không biết phải làm như thế nào để bù đắp tội lỗi của

mẹ tôi...

- Anh không cần làm gì cả. - Âu Dương Thiên Thiên tỏ vẻ không kiên nhẫn, cổ tình cắt ngang lời của anh.

Người đàn ông cúi đầu, đôi tay siết chặt lại, vẫn nói tiếp:

- Tôi nghĩ... bây giờ chính là cơ hội...

Sau đó, trong sự ngỡ ngàng của Âu Dương Thiên Thiên, Sym Bush đã hạ mình, quỳ cả hai chân xuống đất, cúi mặt trước cô. Không chỉ Âu Dương Thiên Thiên mà ngay cả Alex Bush đứng cách đó không xa cũng rất ngạc nhiên, cả hai dường như không thể ngờ Sym sẽ làm như vậy. Anh cúi đầu rất thấp, giọng có chút run rẩy:

- Xin lỗi... tôi thay mặt mẹ tôi... xin lỗi cô... Âu Dương Thiên Thiên.

Vì một số thỏa thuận giữa Tiêu với ad của Mangatoon nên truyện sẽ được đẩy nhanh tiến độ để kết thúc nhé, những ngày tiếp theo sẽ đều ra chap, từ 1-2 chap 1 ngày, và điều đó cũng đồng nghĩa với việc truyện mới sang tháng sau Tiêu mới viết lại, xin lỗi mọi người vì sự bất tiện này nhé. Tối nay nếu thuận lợi sẽ có thêm một chap nữa, không thì ngày mai 2 chap nhé.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 894

Âu Dương Thiên Thiên lúc đó không nghĩ rằng Sym Bush sẽ quỳ xuống xin lỗi mình, cô rất bất ngờ, cũng trong một giây phút nào đó đã động tâm, nhưng rồi... cũng chỉ là khoảnh khắc thoáng qua mà thôi. Đối với cô, chút "xin lỗi" ít ỏi ấy vốn không bù đắp được điều gì.

Mary đã phạm quá nhiều lỗi lầm, không thể không trả giá. Ba năm trước, bà ta ra tay với cô và Vô Thần không chút nhân nhượng, bây giờ, cô cũng tuyệt đối không nhân nhượng với bà ta. Đối với Sym, cô không có áy náy, vậy nên để Mary chết mãi trong thế giới của cậu ta chính là điều cuối cùng cô có thể làm rồi.

....

Kỳ Ân theo lệnh Âu Dương Thiên Thiên cử người đưa Mary rời khỏi bệnh xá, Lily và Eira sẽ chịu trách nhiệm dẫn đầu. Trước khi lên xe, Kỳ Ân đưa đến trước mặt bà ta một chiếc điện thoại, còn chưa kịp nói gì thì người phụ nữ đã lao người tới, điên cuồng muốn giật lấy nó.

Kỳ Ân thả tay, chiếc điện thoại rơi xuống đất, thấy vậy, Mary cũng hung hăng giẫy nẩy, khiến đám người phải thả bà ta ra. Dường như nhận ra thứ đó là của ai, nên dù không hoạt động được, Mary cũng tìm đủ mọi cách để mở được nó. Bà ta bò trườn trên nền đất, dùng cả cơ mặt để mở chiếc điện thoại, phải mất một lúc lâu mới có thể thành công.

"Mẹ.." - Một tiếng gọi bỗng vang lên, khiến tất cả sửng sờ. Mary FirstFlo cũng khựng lại trong chốc lát, ngẩn người nhìn chiếc điện thoại đang vang vọng âm thanh quen thuộc.

"Cảm ơn mẹ... vì đã làm mẹ của con. Quãng thời gian bên cạnh mẹ là những kí ức vui vẻ nhất, đẹp nhất trong cuộc đời con. Sym bất hiếu, không thể làm tròn bổn phận... phụng dưỡng mẹ đến cuối đời, chỉ hi vọng... mẹ có thể ra đi thanh thản. Trong những giây phút cuối cùng, đừng oán hận ai nữa, cũng đừng trách móc số phận, hãy thật tịnh tâm rời đi. Con sẽ sống thật tốt... và luôn nhớ ơn mẹ. Nếu như.... nếu như có kiếp sau... con vẫn muốn mẹ làm mẹ của con.... tạm biệt mẹ."

Dù chỉ là giọng nói được ghi âm lại nhưng ai cũng có thể nghe ra sự nghẹn ngào của người đàn ông, chắc hẳn khi nói những lời này, anh ấy đã rất đau khổ và cố gắng kìm nén bản thân rất nhiều.

Đám người khi nghe được, cảm thấy trong lòng như nghẹn lại một chút, họ đồng loạt quay đầu đi, dời tầm mắt sang hướng khác

Mary trào nước mắt, khóc đến vô tâm vô phế, nhưng lưỡi bà ta đã bị cắt mất, vốn dĩ không thể phát ra được âm thanh nữa. Ngoài những tiếng rên rỉ nhỏ bé, không ai nghe được một câu lời hoàn chỉnh nào.

Mary sai rồi, bà biết sai rồi... bà không nên làm những chuyện trái với lương tâm, trái với đạo đức như thế. Bà nên biết sống an phận, biết hài lòng với cuộc sống, chứ không phải đố kị, ghen ghét với người khác. Bà ta sai rồi... thực sự sai rồi...

Những câu nói này, giờ phút hiện tại chính là những lời thật lòng của Mary FirstFlo, nhưng thật đáng tiếc, nó đã quá muộn rồi. Có những chuyện, đã qua rồi là không thể cứu vãn được nữa, không phải bao giờ... tạo hóa cũng cho con người cơ hội được quay đầu nhìn lại, trễ... chính là đã trễ.

Một phút thương cảm qua đi, Kỳ Ân lấy lại sự bình tĩnh của mình, cô hắng giọng, nhìn đám người nói:

- Mang bà ta lên xe đi.

Lily và Eira cũng nhanh chóng trấn tĩnh bản thân, dứt khoát hành động. Họ kéo người phụ nữ từ dưới đất lên, đặt vào trong xe, đóng cửa lại rồi gấp rút vào vị trí đã được định sẵn của mình. Kỳ Ân cúi người nhặt chiếc điện thoại lên, cô nhìn màn hình vài giây rồi vứt nó đến chỗ Mary, lạnh nhạt lên tiếng:

- Năng lượng không còn nhiều nữa, hãy quý trọng những lúc còn có thể nghe được đi.

Dứt lời, cô lui người về sau, để chiếc xe từ từ chuyển động, lăn bánh rời khỏi đó.

Ở phía xa, qua khung cửa sổ, Âu Dương Thiên Thiên nhìn xong một màn này, cô kéo tấm rèm cửa lại, sau đó xoay người đi đến chỗ Âu Dương Vô Thần.

Ngồi xuống ghế bên cạnh anh, cô lẩm bẩm một câu:

- Kết thúc rồi, A Thần. Tất cả.... kết thúc rồi.

=====

Những ngày tiếp sau đó, Âu Dương Thiên Thiên dành thời gian ở lại bệnh xá, đích thân chăm sóc Âu Dương Vô Thần. Cô cũng chứng kiến rất nhiều cuộc viếng thăm, đầu tiên là Stefan và Mã Nhược Anh, sau đó đến Andrew - người mà rất hiếm khi xuất hiện, sau đó lại là Elena, cô ta trở về cùng với một tin vui mới, nhà FirstFlo đã chính thức bại trận, trên tất cả mọi mặt. Những người của gia tộc đó, nhẹ thì xóa họ tên, lập đường máu

chạy trốn, nặng thì bị giết, nói tóm lại, tất cả trên dưới FirstFlo đều bị trừng phạt, không một ai có thể thoát.

Âu Dương Thiên Thiên khi nghe kết quả cũng không mấy ngạc nhiên, cô biết một khi Tiêu Tử Du đã ra tay thì nhất định sẽ thành công, cô ấy không bao giờ thua cuộc.

Hôm nay, người đến thăm là Vivian, khi nhìn thấy cô ấy, Âu Dương Thiên Thiên đã không kiềm được mà thốt lên:

- Trông chị thảm quá!

Trước lời nói của cô, Vivian trái lại không hề tỏ ra tức giận, còn bật cười đáp:

- Biết ngay em sẽ không bỏ qua cơ hội trêu chọc tôi mà.

Thắng một trận với FirstFlo, cô và Elena cũng tổn hại không ít, cả hai đều bị thương vài chỗ trên người, nhưng cũng không đến mức quá nặng. Dù là vậy thì việc làm hai người bị thương cũng đủ chứng tỏ năng lực của FirstFlo không tệ rồi.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt nhìn cô, hỏi:

- Không sao chứ?

Vivian lắc đầu, xua tay trả lời:

- Không sao, toàn là vết thương nhỏ thôi. Nhiệm vụ mà lão đại trực tiếp ra lệnh có cái nào dễ đâu, đây so với lúc trước cũng đã tính là nhẹ rồi.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, gật đầu ra vẻ đồng tình. Điều này thì cô tán thành, so với nhiệm vụ đối đầu Mafia ba năm trước, những vết thương này quả thực không đáng nhắc tới.

Vivian liếc mắt nhìn về phía giường bệnh, lên tiếng:

- Cậu ta sao rồi?

Âu Dương Thiên Thiên nhìn theo tầm mắt cô, đáp:

- Vẫn vậy thôi, chưa có dấu hiệu gì cả. Chị Nhược Anh nói cần phải quan sát thêm, có thể làm gì đều làm hết cả rồi, bây giờ chỉ có thể chờ đợi thôi.

Người phụ nữ nghe xong, gật đầu nói:

- Ủm, nhưng so với lần trước tôi đến đây, cậu ta có vẻ tốt lên nhiều rồi đấy. Vì cảm nhận được em ở đây chẳng?

Âu Dương Thiên Thiên cười mỉm, không đáp. Cô cũng mong giống như lời Vivian nói, nếu A Thần thật sự có thể cảm nhận được cô đang ở đây, hi vọng rằng anh ấy hãy tỉnh lại, dù chỉ là một lần thôi.

Vivian liếc mắt nhìn sang cô gái, một lúc sau lại lên tiếng:

- Thiên Thiên, chia ly... là một việc vừa thống khổ, vừa dẫn vật người ta, thế nhưng không chia ly, sẽ vĩnh viễn không cảm nhận được độ sâu của tình cảm. Em và Phelan... đã trải qua rất nhiều chuyện rồi, mỗi một chuyện đều góp nên tình cảm của hai người ngày hôm nay. Vậy nên, đây giống như một thử thách mà thôi, thứ em cần bây giờ chỉ là thời gian.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, khóe miệng thoáng qua chút chế giễu, lẩm bẩm:

- Thời gian sao? Thứ em thiếu nhất lại chính là nó.

Cô sợ mình không có nhiều thời gian để đợi nữa rồi.

Âm giọng của Âu Dương Thiên Thiên quá nhỏ, khiến Vivian không thể nghe thấy, bèn hỏi lại.

- Em nói gì?

Thế nhưng câu trả lời mà cô nhận được chỉ là một cái lắc đầu bỏ qua.

Vivian cũng không để tâm chuyện đó, cô ngay lập tức chuyển sang chuyện khác:

- Mà tôi nghe nói em thay đổi lắm mà, hung hăng và máu lạnh, ra tay tàn nhẫn gì gì đó, nhưng sao không thấy giống tí nào vậy? Hay là tôi bỏ lỡ chuyện gì rồi?

Âu Dương Thiên Thiên bật cười, đáp:

- Chị đúng thật là đã bỏ lỡ nhiều chuyện hay, giờ thì hết rồi.

Dừng một chút, cô phất tay nói:

- Chị ở lại chơi nhé, tôi có việc phải ra ngoài. Khi nào về thì cứ về, tôi không tiễn đâu.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên không chờ Vivian trả lời, liền quay người bỏ đi mất.

Vivian: "..."

Lúc này, người phụ nữ mới chợt nhận ra sự thay đổi của Âu Dương Thiên Thiên là như thế nào. Còn chưa tâm sự được mấy câu, nói đi là đi ngay, lãnh đạm quá trời!

=====

Mọi chuyện cứ thuận theo tự nhiên mà xảy ra, thời gian cũng theo đó mà lặng lẽ trôi, phút chốc mùa đông đã qua, mùa xuân chậm rãi tiến đến. Đã ba tháng kể từ ngày Âu Dương Thiên Thiên đến Canada, hôm nay cũng như thường lệ, cô vào phòng Âu Dương Vô Thần, cắm một bình hoa hồng trắng xinh đẹp.

Chẳng là sáng nay trên đường về bệnh xá, cô có ghé shop hoa mình thường hay mua, vốn là muốn xem hoa đã chuẩn bị cho lễ cưới của Mã Nhược Anh và Stefan tới chưa, không ngờ lại thấy hoa hồng trắng được chuyển đến, cô không kiềm được lòng mà mua một bó.

Chỉ vài ngày nữa thôi, hôn lễ giữa Mã Nhược Anh và Stefan sẽ diễn ra, bởi vì một vài lí do, bọn họ quyết định tổ chức đám cưới tại Canada luôn, thiệp mời cũng đã phát đi khắp nơi rồi.

Âu Dương Thiên Thiên đã nhận lời làm phù dâu cho Mã Nhược Anh, phụ rể là ai thì cô không biết, mà cô cũng không quan tâm tới vị trí đó. Nếu không phải Mã Nhược Anh ngày đêm năn nỉ, làm phiền cô thì cô cũng không muốn nhận lời đâu.

Âu Dương Thiên Thiên ngồi xuống ghế, cô nắm tay Âu Dương Vô Thần, chậm rãi lên tiếng:

- A Thần, anh biết không, sáng hôm nay em đã đi thử váy cưới cùng chị Nhược Anh, chị ấy mặc lên rất xinh đẹp, Stefan còn khen là cô dâu đẹp nhất thế giới nữa, em ghen tị lắm đấy. Em cũng thử một bộ váy cưới, nhìn chính mình trong gương, nhan sắc của em thật sự không thua gì chị Nhược Anh đâu, chỉ là... anh không thấy được... thật tiếc!

- Trên đường trở về, em có đi ngang qua một khu phố, trùng hợp ở đây cũng có một con đường, tập trung rất nhiều người dân di cư từ Trung Quốc sang, họ tổ chức lễ hội mùa xuân rất sớm, không giống như bên Mỹ. Em còn nhìn thấy họ treo lồng đèn và rất nhiều thứ khác nữa, có cả hoa anh

đào, vô cùng đẹp. A Thần, anh từng nói... sẽ cùng em đi ngắm lễ hội mùa xuân mà, anh còn nhớ không? Anh tỉnh lại đi... cùng em xem... được không?

Âu Dương Thiên Thiên hỏi rất nhiều, nhưng không có câu trả lời nào được đáp lại cả. Cô mím môi, trong lòng có chút hụt hẫng, dù đã biết trước rồi nhưng vẫn không tránh khỏi những cảm xúc thất vọng sâu trong thâm tâm.

Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu, rơi vào trong trầm mặc.

Đúng lúc này, bỗng cửa phòng đột nhiên mở ra, Âu Dương Thiên Thiên bất giác ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mã Nhược Anh và Stefan đứng trước cửa.

Cô chớp mắt, thu lại cảm xúc của mình, lên tiếng hỏi:

- Hai người đến có việc gì vậy?

Mã Nhược Anh và Stefan tiến vào, trên tay họ cầm một tấm thiệp màu đỏ. Âu Dương Thiên Thiên nhìn liền hiểu, cô đứng dậy, nhận lấy một tấm từ tay người đàn ông, nói:

- Cần gì phải đưa cho tôi chứ?

- Dù cô có làm phù dâu thì cũng phải có thiệp mời mới được vào lễ đường, cứ cầm lấy đi. - Stefan đáp.

Nghe vậy, Âu Dương Thiên Thiên cũng không từ chối nữa, cô đảo mắt, lên tiếng:

- Hai người ngồi đi, tôi đi lấy nước.

Nói rồi, cô quay người đi ra khỏi căn phòng. Mã Nhược Anh bây giờ mới tiến đến gần giường bệnh, cô đặt tấm thiệp màu đỏ trong tay mình xuống bên cạnh Âu Dương Vô Thần, nhỏ giọng gọi:

- Vô Thần, cậu vẫn không định tỉnh dậy sao? Tôi rất muốn được cậu dẫn lên lễ đường, trao tay tôi vào người đàn ông sẽ yêu thương che chở tôi cả đời. Đừng ngủ nữa, cậu ngủ đã ba năm rồi, còn muốn ngủ đến lúc nào nữa đây? Mau tỉnh lại đi.

Stefan tiến đến ôm lấy cô gái, nhẹ nhàng an ủi cô. Hai người cùng nhìn Âu Dương Vô Thần, trong lòng đều hướng về một hi vọng.

"Reng...reng" - Bỗng có tiếng chuông điện thoại vang lên, là của Mã Nhược Anh. Cô nhanh chóng rút từ trong túi ra, nghe máy.

Từ đầu dây bên kia vang lên tiếng của một phụ nữ, lời nói của cô khiến mặt Mã Nhược Anh đanh lại.

- Váy cưới của tôi có vấn đề gì sao?

- Còn cả váy của phù dâu?

- Tất cả phải sửa lại?

- Được, tôi đến ngay.

Mã Nhược Anh nói một hồi, cô tạm gác máy, nhìn Stefan nói:

- Ở cửa hàng váy cưới có chút chuyện, em ra ngoài gọi Thiên Thiên, anh đợi ở đây nhé.

Sau khi thấy anh gật đầu đồng ý, cô liền quay người rời khỏi.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Stefan, anh đứng im một chỗ, nhìn người đàn ông trên giường một lúc lâu.

Vài giây sau, bên tai truyền đến tiếng động cơ xe bốn bánh, anh liền biết Nhược Anh và Âu Dương Thiên Thiên đã đi rồi.

Thân thể bỗng động, Stefan di chuyển đến gần Âu Dương Vô Thần, anh nhìn dòng điện tâm đồ hiển thị trên màn hình, đột nhiên đưa tay lên tắt đi. Sau đó, dứt khoát rút ống thở của người đàn ông ra....

Tối nay có thêm một chap nhé, may mắn thì sớm sẽ có, xui thì đến khuya nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 895: Đại Kết Cục (1)

Anna mở cửa phòng điều khiển bước vào, cô phải tay ngồi xuống ghế, mắt nhìn màn hình, đột nhiên đôi con người mở lớn:

- Ế, người đâu cả rồi? Stefan thiếu gia đâu? Lúc này ngài ấy còn đứng đây mà?

Chẳng là cô mới vừa vào nhà vệ sinh một chút, trước khi đi vẫn còn thấy phó chủ Mã và Stefan đứng trong phòng của cậu chủ, nhưng bây giờ thì không có ai hết, chỉ còn lại một mình Âu Dương Vô Thần nằm trên giường bệnh thôi.

Ủa, họ đi đâu cả rồi? Về rồi sao? Lúc nào thế? Nhanh như vậy?

Anna chớp chớp mắt, có một chút khó hiểu, nhưng rồi cô cũng nhanh chóng bỏ qua. Chuyện của mấy người đó cô không quản được, cậu chủ vẫn an toàn là tốt rồi. Không cần quan tâm những chuyện khác!

Nghĩ rồi, Anna với tay lấy một gói kẹo, cô đeo tai phone lên, tiếp tục xem đoạn phim đang dở...

=====

Đêm đến, Âu Dương Thiên Thiên đang nằm ngủ, nhưng trong giấc mơ cô dường như đã gặp phải điều gì đó kinh khủng, toàn thân không ngừng

run rẩy, hai nắm tay bầu chặt vào chăn nệm, trán đổ mồ hôi lạnh, cả khuôn mặt đều tái nhợt.

- Xin lỗi... xin lỗi... là mẹ không thể bảo vệ được con... mẹ xin lỗi... xin lỗi... A Thần... đừng... đừng mà.. A Thần..

Sau một loạt những tiếng gọi rên rỉ, Âu Dương Thiên Thiên đột nhiên ngồi bật dậy, há miệng thở gấp. Bừng tỉnh giữa cơn mộng, cô gần như mất đi sức sống, cả người cứ run lẩy bẩy. Hai tay áp chặt lấy tai mình, cố gắng triệt tiêu mọi âm thanh vẫn còn ám ảnh. Sau một lúc, cô bắt đầu ổn định trở lại, thân thể không còn run rẩy nữa, ánh mắt cũng trở nên có hồn hơn hẳn.

Có lẽ do đã quá quen với việc này nên Âu Dương Thiên Thiên rất nhanh bình tĩnh được tâm trạng, thế nhưng chưa đầy mười giây sau, lồng ngực cô đột nhiên phát ra cơn đau, nhịp tim đập nhanh liên hồi giống như sắp rớt ra ngoài vậy. Tay chân cô co rút, cổ họng truyền đến cảm giác rất buốt cực kỳ khó chịu. Nhận ra được phản ứng này, Âu Dương Thiên Thiên ngay lập tức di chuyển, bước chân nặng nề rời khỏi giường, lại vì quá vội vàng mà ngã nhào xuống đất.

Cô gồng người đứng dậy, há miệng thở dốc, một tay ôm lấy nơi ngực đang đau đớn, một tay hướng về phía tủ gỗ, mở ngăn kéo ra, chủ động mò mẫm khắp nơi.

Thân thể Âu Dương Thiên Thiên bắt đầu co giật, cô nghiến răng, cố dùng sức nhiều hơn. Tay với được một bao ni lông nhỏ, cô liền mở nó ra, không nhìn mà cho thẳng thứ đó vào miệng, cưỡng ép nuốt xuống.

Vài giây sau, các triệu chứng dần giảm đi, cuối cùng theo thời gian cũng tiêu tan hết, Âu Dương Thiên Thiên vô lực nằm xuống sàn nhà, người cô ướt sũng, giống như vừa mới tắm xong vậy. Mái tóc dài nằm tán loạn khắp nơi, vài lọn đen nhánh dính chặt vào má cô, làm nổi bật nước da trắng như tuyết.

Âu Dương Thiên Thiên chớp ánh mắt trong suốt, cô nhìn bao thuốc trống rỗng trong tay, thầm nghĩ.

Thuốc hôm nay cô uống đã là viên cuối cùng rồi, thời gian đã không thể kéo dài thêm được nữa, cô phải làm sao đây?

A Thần vẫn chưa tỉnh, cô có rất nhiều chuyện muốn nói với anh ấy, muốn làm cùng anh ấy, cô không thể cứ thế mà đi được.

Co chân lại, Âu Dương Thiên Thiên vùi đầu vào giữa thân người mình, sự bất lực tràn lan khắp cơ thể cô, gặm nhấm tâm hồn nhỏ bé yếu ớt.

A Thần.... anh mau tỉnh lại đi... em không còn đợi được nữa rồi..

=====

Hai ngày sau, cuối cùng hôn lễ của Mã Nhược Anh và Stefan cũng đã diễn ra, dù là lễ cưới tổ chức vào buổi chiều tối nhưng từ sáng sớm, đám người ở bệnh xá đã làm việc tất bật rồi. Họ thay phiên nhau chạy việc khắp nơi, vừa trông chừng bệnh xá vừa phụ giúp sắp xếp hôn lễ.

Âu Dương Thiên Thiên thì không nhanh như thế, cô rất nhàn nhã chuẩn bị, buổi sáng dậy khá trễ, còn phải đi thăm Âu Dương Vô Thần xong mới chạy sang cùng Mã Nhược Anh.

Cô mặc chiếc váy phù dâu rất xinh, mở cửa bước vào phòng bệnh. Ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Vô Thần, cô rút trong người ra một chiếc hộp nhỏ, trông giống như... hộp đựng nhẫn.

Và quả nhiên, khi mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương tuyệt đẹp, thiết kế mỏng nhưng cực kì tinh xảo, còn rất sang trọng nữa.

Đặt chiếc hộp lên bàn, Âu Dương Thiên Thiên nhìn người đàn ông, lên tiếng:

- Lúc trước không phải anh hay từng hỏi em, vì sao lại không dùng thẻ của anh sao? Thực ra kể từ lúc đến đây, em đã dùng thẻ của anh rồi, những bó hoa mà em mua, những thứ mà em thích, còn cả chiếc nhẫn này nữa, đều là do em tự mua bằng thẻ của anh, anh thấy không? Em từng nói... sẽ không tiêu tiền của anh cho đến khi em chính thức trở thành vợ anh, nhưng bây giờ em không đợi nổi nữa rồi. Em đã chọn chiếc nhẫn mình thích nhất, cũng đã mua nó luôn rồi, hiện tại... chỉ còn thiếu người có thể đeo nó cho em nữa thôi. Anh hiểu không, A Thần?

Âu Dương Thiên Thiên nói xong, đáp lại cô là một khoảng không im lặng. Khẽ cúi đầu, cô nở một nụ cười chế giễu, một lúc sau, có tiếng từ bên ngoài vọng đến:

- Nhị tiểu thư, chúng ta phải xuất phát thôi.

Âu Dương Thiên Thiên mím môi không đáp, cô hít vào một hơi sâu rồi đứng dậy, nhìn Âu Dương Vô Thần vài giây, sau đó quay người rời đi.

Cánh cửa khép kín lại, chiếc nhẫn ở trong căn phòng, một mình tỏa sáng lấp lánh...

=====

Tại nơi diễn ra lễ cưới, một số người đã có mặt ở đây từ sớm, điển hình là Vivian và Elena, Andrew cùng Lữ Uyển Thành. Nhưng đừng tin rằng họ thực sự ở đây để giúp đỡ, bởi ngoài việc đứng nhìn, họ hoàn toàn không có ý định xen vào.

Vivian là một nữ hoàng, thân phận vốn đã cao quý, đương nhiên không hề muốn động tay chân. Cô đến nơi này đã là vinh hạnh lớn rồi, còn muốn cô giúp việc? Có nằm mơ cũng mơ không tới!

Lữ Uyển Thành thì đỡ hơn một chút, anh đã quen làm đầy tớ, nên có một số việc vẫn là giúp được thì giúp hết sức, cũng không ngại ngần gì.

Riêng Elena và Andrew lại khác biệt, không khí giữa họ rất kì lạ, đến Vivian cũng không hiểu rốt cuộc họ đang làm trò gì nữa.

Elena đến rất sớm, nhưng lại cố tình trốn đi, không xuất hiện. Đến lúc Andrew đi vào thì cô ngay lập tức chạy ra chặn đường, và thế là hai người đứng đối mặt nhau từ đó đến giờ, không nhúc nhích.

Hai người đó lại có chuyện gì rồi? Không phải tránh mặt nhau mãi sao, mà nói mới nhớ... hình như Elena và Andrew đã không làm nhiệm vụ chung với nhau hơn một năm rồi, sau khi lệnh "nghỉ hai năm" của lão đại hết hiệu lực, họ có nhận nhiệm vụ, nhưng lại không làm chung, trái ngược hoàn toàn với lúc trước, đánh nhau như sam vậy.

Vivian vừa ăn bánh vừa nhâm nhi ly rượu trong tay, ánh mắt nhìn chăm chăm về phía đôi nam nữ đứng trước cổng, tiếc là khoảng cách quá xa, cô không thể nghe thấy họ nói gì cả.

Elena vòng tay trước ngực, cô nhìn thẳng người đàn ông, lên tiếng trước:

- Anh định trốn chạy mãi sao? Như một thằng hèn?

Andrew đảo mắt, không nhìn trực tiếp cô, cũng không trả lời lại. Thấy vậy, Elena nhếch môi, có chút cáu giận nói:

- Sau việc xảy ra đêm qua, anh tính làm lơ em tiếp đấy à?

Lúc này, ánh mắt Andrew mới chậm lại, anh quay phắt sang nhìn cô, trong đầu vô thức nhớ lại chuyện đêm qua...

....

Dưới danh nghĩa người thân của Stefan, Elena phải đến Canada để dự lễ cưới của anh. Cô thuê một khách sạn, chỉ có ý định ở tạm vài hôm, trước

ngày diễn ra hôn lễ, buổi tối cô đến một quán bar, vốn là muốn vui chơi một chút, không ngờ lại gặp trùng Andrew ở đó.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, anh tránh cô suốt ba năm, bây giờ lại bị cô bắt gặp ở đây.

Elena lần mò đi đến, cô ngồi cách một ghế chỗ người đàn ông, gọi một ly rượu Brandy. Nhìn thoáng qua một lượt, Andrew đã uống không ít, đếm sơ sơ các ly rỗng trên bàn cũng gần một chai rượu ngoại rồi, chỉ là tửu lượng người đàn ông này khá tốt, không biết như thế đã say hay chưa?

Andrew cúi thấp đầu, khiến Elena không nhìn được khuôn mặt anh, cô hắng giọng, chủ động bắt chuyện:

- Này soái ca, làm quen một chút được không?

Người đàn ông không động, chỉ âm trầm đáp một câu:

- Cút!

"..." Elena có chút giật mình, dường như không ngờ người đàn ông này lại gắt như vậy.

Ô căng! Như thế này thì gái nào dám lại gần anh chứ? Dọa chết lão nương rồi!

Ba năm rồi, bản lĩnh to không ít ha? Dám quát cả cô!!

Người nhân viên mang rượu ra, tiện thể bị cô kéo hỏi một câu:

- Này, anh ta uống ở đây từ lúc nào?

Người nhân viên nhìn cô, thành thật trả lời:

- Vị khách này đến lúc bốn giờ chiều, đã uống gần năm tiếng đồng hồ rồi.

Elena nghe xong, bất giác bĩu môi.

Dữ thần, trâu bò thật sự. Uống rượu gần năm tiếng, vậy chắc số ly này là phần ít rồi, không thì làm sao đủ làm anh ấy gục chứ?

Elena rút một chiếc thẻ đen đưa cho người nhân viên, thanh toán hết tiền rượu của Andrew. Cô nâng ly rượu mình lên, ngửa đầu uống cạn sạch.

Nhảy xuống ghế, cô đi về phía Andrew, vỗ vai anh nói:

- Dậy đi, anh say rồi, về thôi.

Người đàn ông vẫn nằm ườn trên bàn, trầm giọng đáp:

- Không về, tôi... chưa say...

"..." Chưa say cái đầu anh ấy, rõ ràng đã không thể ngóc dậy nổi rồi, còn níu kéo sĩ diện. Huống hồ lời của mấy ma men không đáng tin, có uống một trăm chai rượu thẳng nào cũng kêu không say thôi, trong khi bản thân say quắc cần câu rồi đấy. Cô biết rõ quá mà!!

Elena có điên mới tin lời nói này, cô tặc lưỡi, bất đắc dĩ phải dùng đến vũ lực. Mạnh bạo cầm tay người đàn ông lên, cô khoác qua vai mình, sau đó nhận lại chiếc thẻ rồi quay người rời đi.

Mang theo Andrew đến xe mình, cô tìm thấy trong túi anh một tấm thẻ phòng, liền tìm ra được khách sạn nơi anh ta ở.

Chạy thẳng đến nơi đó, Elena lại một lần nữa vác người đàn ông xuống xe, rồi từ dưới tầng trệt lên tới tầng của anh ta, vác vào luôn cả trong phòng.

Ném thân thể Andrew lên giường, cô thở từng hơi nặng nề, quay người đi ra ngoài, tự rót một cốc nước uống.

Không ngờ còn chưa kịp uống ngụm nước nào thì cổ đã bị một cánh tay vòng qua, thân thể bất chợt nhận lấy một cái ôm ấm áp, cả thân thể dán chặt vào người đàn ông phía sau.

Elena không biết Andrew chạy ra đây từ lúc nào, cô rất bất ngờ trước hành động của anh ấy, nhưng chưa kịp làm gì thì đã nghe anh nói:

- Anna...

"..." Một tia sét dường như vừa đánh ngang tai Elena, khiến cô đứng hình, mắt tròn lớn.

Anna? Anna là con quái nào? Đang ôm cô mà dám gọi tên con nhỏ khác? Sao anh dám?

Đầu cô ngay lập tức bốc hỏa, Elena quay ngược lại, hét lên:

- Này, anh...

Thế nhưng ngay lúc đó, Andrew lại cúi người xuống, một đường bắt lấy cánh môi đang hé mở của cô, hôn thật sâu...

Đang lúc ba giờ sáng không biết có ai đọc không ^^ Mai lại có hai chap tiếp nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 896: Đại Kết Cục (2)

Elena trợn mắt, kinh hoàng nhìn gương mặt người đàn ông gần sát trong gang tấc, cô theo bản năng cự quật thân thể, cố gắng đẩy anh ra. Nhưng dù cô có dùng sức như thế nào, cũng không thể thoát khỏi bàn tay to lớn của Andrew.

Không ngờ lúc say anh ấy lại mạnh như vậy, cơ bắp khổng lồ thế này, đúng là không thể xem thường người luyện võ mà.

Đôi mắt Andrew nhắm tịt, anh đưa tay ôm lấy đầu cô gái, ép chặt vào người mình, hôn càng lúc càng thêm mạnh bạo hơn.

Elena cảm thấy tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện, cô quyết vùng khỏi người anh. Vừa nghiêng răng vừa mím chặt môi, ngăn chặn nụ hôn của Andrew, Elena cầm tiếp ly nước trên tay hất lên mặt anh, sau đó nhân cơ hội thoát ra, còn không quên tung một cú đấm khiến người đàn ông nằm ngay xuống đất.

"Bịch" - Thân thể cao lớn của Andrew ngã xuống nền nhà, co quắp một cách đau đớn, nhưng khuôn mặt vẫn còn mơ hồ chưa tỉnh, chỉ nhỏ giọng rên rĩ vài cái.

Elena phẩy phẩy cánh tay mình, cơ ngực người đàn ông này sao có thể cứng như vậy chứ? Đau muốn chết năm ngón tay cô rồi.

Đặt ly nước lên bàn, Elena đưa tay lên sờ miệng mình, đôi môi bị hôn đến sưng vù, thậm chí còn bị cắn nữa. Nghĩ liền thấy tức, cô nhắc chân đá thêm một cú nữa vào người Andrew đang nằm dưới đất.

Aisss, cái tên điên này, đã hôn lại còn cắn, tuổi con cậu à?

Khuôn mặt Elena tỏ vẻ khó chịu, nhăn nhó đến cực điểm, cô nhìn người đàn ông đang say, qua một lúc vẫn là kéo anh ta dậy, mang trở về phòng.

Một lần nữa quăng Andrew lên giường, cô chống tay thở dốc, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Má, tên này mà còn dám xuống giường đi lung tung nữa, cô sẽ vứt hẳn ra ngoài, để tự sinh tự diệt qua đêm nay luôn.

Người gì đâu khi say cũng không để kẻ khác yên. Thứ gì chứ chẳng phải thứ bảy chủ nhật.

Elena mắng thầm, cô nghiêng rằng, quay người muốn rời đi, thế nhưng đúng lúc đó, một cánh tay đã vươn ra bắt cô lại, còn không kịp để cô phản ứng đã mạnh mẽ kéo ngược về.

Elena kinh ngạc mở to mắt, thân thể theo quán tính ngã về chiều hướng bị lôi kéo, bởi vì Andrew đang nằm trên giường nên khi dùng lực, Elena đã bị anh kéo xuống cùng, cũng may cô nhanh trí chống tay còn lại lên nệm, tạo ra một khoảng cách nhỏ, nếu không kết quả chắc chắn sẽ là nằm bẹp lên người Andrew.

Dù vẫn có chút phản ứng nhưng cuối cùng Elena cũng không tránh được việc thoát khỏi Andrew, chỉ vì một hành động của anh ấy mà hai người trong phút chốc đã tạo thành thế nữ trên nam dưới, trông vô cùng mờ ám.

Elena rất bức mình, cô cau mày, quát lớn:

- Này, kiểm chuyện hả? Buông em ra!

Người đàn ông đương nhiên không làm theo lời cô, tay vẫn nắm chặt tay, quyết không thả ra. Andrew dần mở mắt, cơ hồ thấy một cô gái trong tầm nhìn của mình, há miệng gọi:

- Anna!

"..."

Elena thực sự bị chọc cho tức giận rồi, cô trừng mắt, gằn giọng hỏi:

- Anna là con nhỏ nào? Bạn gái anh? Muốn thì tự đi tìm cô ta đi, tôi không phải Anna.

Vừa nói, cô vừa dùng giằng muốn thoát khỏi tay Andrew, nhưng người đàn ông cứ nhất quyết nắm chặt tay cô, thậm chí còn dùng thêm sức kéo cô nằm xuống, ôm vào trong lòng.

- Không, em chính là Anna... Anna của anh... Anna Weithermer...

- Tôi... - Elena cương cổ cãi bướng, nhưng rồi cô đột ngột dừng lại, chớp chớp mắt suy nghĩ.

Khoan, hình như cô mới vừa nghe anh ấy gọi tên ai đó nghe quen quen. Anna Weithermer? Nhà Weithermer? Là họ của anh cô mà, cũng là họ của cô luôn, đó... đó là tên cô!!

Chết rồi, sao cô có thể quên mất tên thật của mình được chứ? Cô là Anna Weithermer, còn Elena chỉ là cái tên giả lão đại đã đặt. Tiêu rồi, không lẽ dùng tên giả đến lạm rồi ư?

Elena liếc môi, tự cảm thấy bản thân mình thật ngốc, cô ngược mặt lên nhìn mặt Andrew, đảo mắt nghĩ đến cái gì đó, liền hỏi:

- Anna... là cô gái anh thích sao?

Người đàn ông thở dài một hơi, rất chậm rãi trả lời:

- Không... không phải thích..

"..." Elena quē bực mặt, biểu hiện ngay lập tức trở nên âm u, cô giờ tay muốn đánh anh, nhưng lại nghe thấy anh nói tiếp:

- Anna... là cô gái tôi yêu nhất trên đời này...

Nghe vậy, cánh tay cô đột nhiên khựng lại, rồi dần dần thả xuống. Trong lồng ngực, nhịp tim đã đập nhanh hơn bình thường, Elena hỏi:

- Cô gái đó... là người như thế nào? Có xinh đẹp không?

Andrew siết vòng tay đang ôm cô, tiếp tục trả lời:

- Rất xinh đẹp.

- Có xấu tính không? - Elena lại hỏi.

Người đàn ông lắc đầu, đáp:

- Không xấu, cô ấy rất tốt.

"..." Nói dối, cô vốn không tốt tính chút nào.

Elena nuốt một ngụm nước bọt, mím môi dò hỏi:

- Thế giới này có rất nhiều cô gái xinh đẹp và tốt tính, tại sao anh chỉ thích cô ấy?

Andrew hơi động người, ngoan ngoãn trả lời:

- Cô ấy còn rất đáng yêu, rất tốt bụng, rất hiền lành.... hoàn mỹ!

"..." Elena ngóc đầu lên, ấn đường cô cau chặt lại.

Tại sao lại có cảm giác sai sai nhỉ? Có chắc là anh ấy đang tả cô không vậy?

Đáng yêu? Cô còn lâu mới đáng yêu được.

Tốt bụng? Cô vốn rất nhỏ nhen và ích kỷ nhé. Tốt cái rắm!

Hiền lành? Định nghĩa không bao giờ xuất hiện trong từ điển của cô.

Tả ba cái sai cả ba, tả bốn cái thì toàn là ngược lại, anh ấy định chơi khăm cô hả?

Elena vênh môi, gương mặt lộ sự ghét bỏ:

- Đây, em không phải như anh nói đâu, em rất xấu xa, vô cùng xấu xa đấy. Anh nghĩ sai rồi.

Người đàn ông lắc đầu, mắt nhắm tịt nhưng miệng vẫn mấp máy:

- Không có, em không xấu xa, em chỉ hơi kiêu ngạo một chút thôi. Em không xấu tính, em chỉ vì không muốn bị ai bắt nạt thôi. Em cũng không ích kỷ, chỉ là em không muốn chia sẻ với người khác những thứ thuộc về mình.

Elena nghe đến mũi lòng, cô nhướn mày, nói:

- Đồ ngốc, em có điểm nào tốt chứ, biết rõ em như vậy rồi mà vẫn thích? Anh là đồ ngốc sao?

Vừa dứt lời, đột nhiên thân thể Andrew chuyển động, anh ta không nói không rằng xoay người, nhanh như cắt thay đổi tư thế, ép Elena nằm xuống giường, còn bản thân thì ngồi lên trên. Trong phút chốc, cả hai đã chuyển thành tư thế đối nghịch.

- Làm gì vậy? - Elena cau mày hỏi.

Người đàn ông trong đêm tối không động tĩnh, chống tay nhìn cô từ trên cao, lúc này, đôi mắt màu hổ phách tỏa ra một sức hút đặc biệt, giống như đang phát sáng.

Lòng ngực bỗng vang lên một tiếng "Thịch", Elena thầm nghĩ.

Từ trước đến nay, Andrew vẫn luôn đẹp trai như vậy sao? Hay là do đã ba năm không gặp lại, nên nhìn thật soái?

Andrew chớp đôi mắt sắc sảo, chậm rãi lên tiếng:

- Vậy còn em? Em có thích anh chút nào không?

"..."

Elena bất giác câm nín, cô mím môi, ánh mắt đảo sang nơi khác, cố tình lảng tránh:

- Chuyện... chuyện này...

Thấy cô ngập ngừng không nói, Andrew cúi đầu, không báo trước mà đặt môi mình xuống cắn cổ cô gái, khẽ cắn nhẹ một phát.

"Uhm" - Tiếng rên phát ra theo bản năng, Elena đồng thời rụt cổ lại, cô đưa tay đẩy vai Andrew, âm giọng run run:

- Anh... anh muốn làm gì?

Người đàn ông chớp mắt nhìn cô, nhẹ nhàng đáp:

- Em biết rõ mà.

Elena nghe vậy, bất giác lắc đầu, bật thốt:

- Không được.

Andrew thở ra một hơi, anh cầm một cánh tay cô, nghiêng đầu hôn vào lòng bàn tay mềm mại, vừa nói:

- Nếu em không thích, thì phản kháng đi. Anh sẽ không ép buộc em.

Hành động của Andrew khiến Elena giật thót, cô tỏ vẻ xấu hổ, nhưng ngoại trừ điều đó ra thì không còn gì nữa.

Đây liệu có phải là... âm thầm chấp nhận hay không?

Nghĩ thế, người đàn ông càng trở nên gan dạ hơn, anh cúi đầu, tìm đôi môi cô hôn xuống.

Elena đi theo sự dẫn dắt của anh, sớm đã rơi vào những cảm xúc ngọt ngào mãnh liệt. Cô nhúm mày, trong lồng ngực trái tim như muốn nhảy ra ngoài. Nó đã thay cô... gián tiếp trả lời câu hỏi của Andrew.

Anna Weithermer, thừa nhận đi, mày sớm đã yêu anh ấy!

Nghĩ đến đây, cô nhắm mắt, tự thả lỏng bản thân, tay còn lại thì đưa lên cao, vòng qua ôm lấy cổ người đàn ông. Và cứ thế, cả hai cùng rơi vào trầm luân, hòa quyện không tách rời.

Đêm.. càng sâu.

...

Sáng sớm, ánh nắng từ bên ngoài cửa sổ hắt vào trong căn phòng, chiếu lên gương mặt đẹp tinh tế của cô gái. Elena khó chịu thức giấc, cô vươn tay mò mẫm xung quanh, nhưng phát hiện bên cạnh trống không.

Bấy giờ, có vài tiếng động lạ truyền đến, khiến Elena vô thức mở mắt. Cô quay người, chống tay ngồi dậy, vừa cầm chiếc chăn che ngang thân

thế, cô vừa nhìn người đàn ông đang lén lút thay đồ, lên tiếng:

- Anh muốn đi đâu vậy?

Hành động của Andrew ngừng lại ngay lập tức, anh cứng nhắc quay đầu nhìn cô, nét mặt có chút bơ phờ, gọi:

- Elena.

Cô gái đối diện trực tiếp với ánh mắt của anh, hỏi:

- Anh đang tính âm thầm bỏ chạy sao?

Andrew mím môi, cúi đầu đáp:

- Xin lỗi, đêm hôm qua anh đã quá say, cứ tưởng gặp em là chuyện xảy ra trong giấc mơ... nhưng không ngờ lại là thật.

Andrew bối rối giải thích, nhưng những lời anh nói thật chẳng nghe lọt tai, cứ giống như đang thanh minh nhằm hướng vậy.

Cuối cùng, anh lấy lại hơi, kiên quyết nói:

- Anh thật sự xin lỗi, lần trước đã vậy, lần này cũng như vậy, anh đều cùng phạm phải một lỗi sai. Xin lỗi em.

Elena nghe người đàn ông nói, cô đảo mắt, chợt nghĩ đến điều gì đó, vài giây sau liền trả lời:

- Lần trước? Ý anh nói là,, vào cái đêm ba năm trước sao? Đêm hôm đó, giữa chúng ta không hề xảy ra chuyện gì cả.

Lời của Elena lọt vào tai Andrew, khiến anh bất giác ngẩng mặt nhìn lên, hỏi:

- Cái gì?

Elena chớp đôi con ngươi đen láy, nói:

- Đêm hôm đó, mặc dù cả hai chúng ta đều say nhưng em vẫn tỉnh táo hơn anh, là do anh nôn lên người em nên em buộc phải thay bộ đồ khác, mặc áo của anh cũng chỉ là giải pháp bất đắc dĩ. Tối hôm ấy, ngoài việc ngủ chung, chúng ta thật sự chưa làm gì cả, anh không cần áy náy vì chuyện đó.

Nghe đến đây, Andrew bỗng ngộ ra sự thật, anh rũ mắt, dường như có chút thất vọng, đáp:

- Vậy sao...

- Nhưng mà... lần này là thật. Tối hôm qua, anh và em đã phát sinh quan hệ với nhau, tình hình bây giờ chính là bằng chứng xác thực nhất. Nhưng trông anh bây giờ... lại giống như đang muốn chạy trốn. Anh định giống như lần trước, để em lại và bỏ đi thêm ba năm nữa sao? Raphael Adelson*, em nói cho anh biết, không có chuyện dễ dàng vậy đâu. Lần này, anh nhất định phải chịu trách nhiệm với em!

*Raphael Adelson: tên thật của Andrew.

Hôm nay Tiêu hơi bận nên rachap trễ, và chỉ có 1 chap thôi, ngày mai hứa sẽ ra hai chap nha

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 897: Đại Kết Cục (3)

Vivian đứng từ xa nhìn đôi nam nữ đang đấu khẩu qua lại, nhưng không nghe được họ nói gì cả, nhìn khẩu hình miệng cũng không thể đoán chuẩn. Hình như hai người đang nói về chuyện gì đó xảy ra vào tối hôm qua. Buổi tối thì có thể làm gì được nhỉ?

Á à, vụ này coi bộ vui rồi đây!

Vivian vừa ăn một miếng bánh vừa cười gian xảo, nhưng rồi không vui được bao lâu, cô liền thấy Andrew kéo theo Elena chạy đi.

"..."

Xì, xem kịch một chút thôi mà, làm gì ghê vậy chứ?

Vivian lắc đầu, nhàm chán bỏ ly rượu xuống. Cô liếc mắt nhìn một lượt, lại trông thấy một hình bóng khác đang đi vào từ cổng chính. Đó chính là Âu Dương Thiên Thiên.

Ngay lập tức chạy lại, cô vui vẻ gọi:

- Thiên Thiên, em đến rồi!

Âu Dương Thiên Thiên ngừng chân, chớp mắt hỏi:

- Chị đến sớm vậy? Ở Anh không chuyện gì cần giải quyết sao?

Vivian xua tay, cười đáp:

- Không có không có, ngày trọng đại của Selina thế này, chị dù bận thế nào cũng phải đến chứ. Huống hồ còn có Sophia mà, cô ta có thể làm việc giúp chị.

Âu Dương Thiên Thiên nhếch môi, tỏ vẻ khinh bỉ:

- Đẩy công việc cho tùy tùng của mình, chị là nữ hoàng thật sao?

Người phụ nữ nhún vai, rất thản nhiên lên tiếng:

- Chị có phải nữ hoàng hay không cũng không phải do em nói là được. Thôi, vào trong đi, Selina có lẽ đang thay váy cưới.

Nói đoạn, cô quay lại nhìn Sherry đằng sau, hỏi:

- Cô là vệ sĩ riêng của Thiên Thiên phải không? Tôi không nhớ tên cô, nhưng thôi bỏ qua đi, cô giúp tôi tìm đội bảo vệ nói với họ siết chặt an ninh một chút được không, tôi đã quan sát từ nãy đến giờ rồi, rào bảo an có vẻ còn lỏng lẻo.

Sherry nghe vậy, liền gật đầu đáp:

- Được ạ, tôi sẽ làm ngay.

Dứt lời, Vivian vui vẻ khoác vai Âu Dương Thiên Thiên rời đi. Chỉ còn một mình Sherry đứng lại đó, cô lắc đầu cười gượng. Vốn cũng không trông mong gì cô ấy nhớ tên mình.

Người ta là nữ hoàng Anh quốc mà, nhớ được cô là vệ sĩ riêng của Nhị tiểu thư đã vinh hạnh lắm rồi, còn đòi hỏi nhớ được tên sao? Quá hão huyền!

Sherry xoay người, theo lời dặn của Vivian đi tìm đội bảo vệ, thế nhưng cô đi khắp nơi vẫn không tìm ra phòng bảo an ở đâu. Nơi này lại rộng lớn đến vậy, giống như một mê cung, thật sự không biết thế nào mà lần nữa.

Sherry nhìn xung quanh, chợt thấy một người mặc bộ đồ màu đen, trên tai có đeo headphone, đoán rằng người đó cũng là một vệ sĩ, cô liền đi đến, hỏi:

- Xin chào, anh là người trong đội bảo an đúng không?

Người đàn ông quay lại nhìn, gật đầu đáp:

- Đúng vậy, xin hỏi tôi có thể giúp gì cho cô?

Sherry nở một nụ cười lịch sử, nói:

- À, tôi được sự ủy thác của nữ hoàng Vivian đến nói một vài vấn đề liên quan tới rào chắn an ninh, tôi có thể gặp trực tiếp đội trưởng của các anh không?

Người đàn ông nghe xong, nghĩ một đoạn rồi mới đồng ý:

- Được thôi, đội trưởng của chúng tôi chắc đang ở gần đây, lúc này tôi vừa thấy anh ấy phân bổ nhiệm vụ cho tổ một.

- Cụ thể là tôi phải đi đâu mới tìm được anh ta vậy? - Sherry hỏi tiếp.

Người đàn ông liền giơ tay lên, chỉ về một hướng:

- Cô đi ra khỏi đây, quẹo phải sẽ có một bậc thang ngăn dẫn đến khuôn viên nhà A, cứ đi thẳng sẽ nhìn thấy đám người của tổ một đang tụ tập, nhưng tôi không biết liệu đội trưởng còn ở chỗ họ không nữa.

Sherry nghe xong, gật gù đầu như đã hiểu, cô nhanh chóng cảm ơn người đàn ông, rồi chạy vụt đi. Đến một khúc quẹo, cô theo chỉ dẫn của anh

ta, nhìn thấy đoạn bậc thang ngắn dẫn xuống một lối đi, cô nhanh chân bước xuống, nhưng rồi lại chột ngừng lại khi nhìn thấy có người đứng ở phía đối diện.

Người đàn ông ở dưới chân bậc thang, vốn là đang thảo luận với một người nào đó, khi nghe thấy tiếng động thì quay đầu nhìn lại, ánh mắt vừa vắn chạm phải cô gái đứng trên cao. Và thật bất ngờ, cô ấy là người mà anh từng quen biết.

- Ái Tử Lạp?

Trước tiếng gọi của người đàn ông, Sherry đứng sững lại, cô mím môi, đáp:

- Tần Cảnh Hàm?

(Ai không biết về anh này thì đọc lại từ chap 156 nha)

=====

Lữ Uyển Thành bận rộn sắp xếp chỗ ngồi cho khách mời, anh đi hết từ tây sang đông, từ phải sang trái, còn thuận tiện quản lý luôn phần bày biện thức ăn và nước uống.

Riết rồi anh cũng không biết mình đến đây để dự lễ cưới hay là đến làm việc nữa. Quá bận rộn!

Đứng một chút nghỉ mệt, Lữ Uyển Thành cầm lấy ly nước uống vội, mắt đảo một lượt nhìn xung quanh. Đúng lúc này, trước cổng vào xuất hiện một chiếc xe BMW màu đen, từ hai bên cánh cửa, bước xuống hai bóng người một nam một nữ.

Lữ Uyển Thành nheo mắt, dường như cảm thấy một hình bóng trong đó rất quen thuộc, anh cố gắng nhìn kỹ hơn, chột phát hiện... cô gái đó là Bạch

Oa Oa!

Ly nước trong tay chậm rãi buông xuống, Lữ Uyển Thành nhìn bóng hình cô gái từ xa đến gần người, anh vô thức nhấc chân, muốn tiến về phía cô ấy, nhưng rồi anh bất ngờ nhận ra vẫn còn một người nữa đang ở cùng cô ấy, đó là một người đàn ông, nhìn thoáng qua cũng rất quen mặt, hình như là.... Trịnh Gia Dĩnh? Chính là đàn anh mà Bạch Oa Oa yêu thầm nhiều năm, mối tình đầu sâu đậm của cô ấy?

Đúng rồi, anh đã từng tìm hiểu về người đàn ông đó, anh ta chắc chắn là Trịnh Gia Dĩnh, nhưng mà... tại sao hai người lại đi chung với nhau? Không phải từ ba năm trước họ đã chia tay rồi sao? Từ lúc nào mà...

Lữ Uyển Thành cảm thấy bước từng chân của mình rất nặng nề, trong lòng cũng có cảm giác khó chịu không thể nào tả nổi, cuối cùng, anh đứng khựng lại khi nhìn thấy một đứa bé trai xuất hiện bên cạnh Bạch Oa Oa. Cậu bé được cô bế lên cao, hai người cười vui vẻ nhìn nhau, còn không quên vẫy tay với Trịnh Gia Dĩnh. Tất cả như tạo thành một khung hình đẹp đẽ, vô cùng hài hòa. Thật giống một gia đình.

Bạch Oa Oa... cô ấy kết hôn rồi? Còn sinh con? Cô ấy... cùng với Trịnh Gia Dĩnh sao?

=====

Tần Cảnh Hàm quay sang người bên cạnh, nhỏ giọng nói vài câu, sau đó người ấy liền rời đi. Anh nhìn về phía cô gái đứng trên cao, mỉm cười:

- Lâu quá không gặp.

Sherry không trả lời lại, cô bước từng bước xuống bậc thang, chậm rãi tiến đến gần anh, hỏi:

- Tại sao anh lại ở đây?

Người đàn ông nghiêng đầu, tỏ vẻ thân thiện:

- Đương nhiên là làm vệ sĩ cho lễ cưới hôm nay, không nhìn ra được sao?

- Vậy... đội trưởng đội bảo an... - Sherry chỉ tay, ngỡ ngàng hỏi.

Tần Cảnh Hàm không đợi cô nói xong, trực tiếp trả lời:

- Anh chính là đội trưởng đội bảo an.

"..." Sherry nghe xong, khuôn mặt ngỡ ngàng ra vài giây, cô chớp chớp mắt, một hồi lâu mới lên tiếng:

- Tần Cảnh Hàm, anh có biết người tổ chức hôn lễ này là ai không?

Người đàn ông nhếch môi, đáp:

- Anh biết, chú rể tên thật là Richard Wertheimer, trưởng nam của gia tộc giàu có tại Pháp, cô dâu thì anh không chắc, từ một vài nguồn tin anh chỉ biết cô ấy có một số quan hệ với gia tộc Rostchild lầy lùnh, như vậy có lẽ thân phận cũng không nhỏ. Cả hai đều là người thuộc thế giới ngầm, là dân xã hội đen chính hiệu.

Sherry nhướn mày, đành mặt nói:

- Anh đã biết họ là ai nhưng tại sao vẫn đến đây? Anh là cảnh sát mà?

Tần Cảnh Hàm là đội trưởng đội đặc nhiệm Bắc Kinh Trung Quốc, tên tuổi cũng không phải dạng vừa, nhưng điều quan trọng là anh ấy là một cảnh sát, người có thân phận như thế sao lại xuất hiện trong hôn lễ của xã hội đen? Nghe có phi lý không?

Lần này, người đàn ông đột nhiên bật cười, anh thở hắt ra một hơi, giọng trầm trầm:

- Đúng, anh là cảnh sát, nhưng là đã từng thôi, bây giờ thì không còn nữa. Hiện tại, anh là vệ sĩ thuộc nhà Wertheimer, cũng là đội trưởng đội bảo an ngày hôm nay.

Sherry há miệng, ngạc nhiên bật thốt:

- Thật sao?

Tần Cảnh Hàm gật đầu, mím môi nói:

- Thật. Anh cảm thấy.. có lẽ em nói đúng. Xã hội đen không có nghĩa là xấu, thế giới của họ... đôi khi còn tốt hơn thế giới mang danh chính nghĩa bên ngoài.

Nghe đến đây, Sherry cuối cùng cũng tin lời của Tần Cảnh Hàm. Cô cúi đầu, khóe miệng không tự chủ nhếch lên, trong lòng sớm đã tràn ngập sự vui sướng. Một lúc sau, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông, lên tiếng:

- Nói thật... anh mặc bộ đồ này... soái hơn khi mặc cảnh phục nhiều. Rất ngẫu!

Dứt lời, hai người nhìn nhau cười vui vẻ, người đàn ông ánh mắt cương chiều, người phụ nữ e thẹn ngại ngùng, tạo nên một khung cảnh đẹp đẽ động lòng người.

Từ người ở cùng một chiến tuyến, biến thành hai người ở hai nơi đối đầu, rồi cuối cùng lại trở về chung một điểm dừng.

Sau tất cả, đi nửa vòng Trái Đất, chúng ta lại gặp lại nhau.

=====

Bạch Oa Oa đi đến một bàn tiệc, hôn lễ đã sắp sửa bắt đầu, nhưng từ sáng đến giờ cô vẫn chưa ăn gì, bụng rất khó chịu, muốn tìm một ít đồ ăn nhẹ lót dạ.

Bấy giờ, đột nhiên có một đĩa bánh được đẩy đến, trên đó có các loại cô thích ăn nhất, vừa nhìn là có thể nhận ra ngay. Bạch Oa Oa có chút bất ngờ, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Lữ Uyển Thành đã đến bên cạnh từ lúc nào.

Anh thu tay về, chậm rãi chào hỏi:

- Lâu rồi không gặp. Em vẫn giữ thói quen không ăn sáng sao?

Bạch Oa Oa như đứng hình, khuôn mặt cô đờ ra một khúc, có vẻ vì ngạc nhiên mà nhất thời không trả lời câu hỏi của người đàn ông.

Thấy vậy, Lữ Uyển Thành lui lại một bước, anh rũ mắt, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Xin lỗi, làm em hoảng sợ rồi, em không ngờ là anh sẽ ở đây phải không?

Nhìn thấy nét buồn hiện lên trên khuôn mặt người đàn ông, Bạch Oa Oa nhanh chóng lấy lại tinh thần, đáp:

- Không có, em biết mà. Vì có anh nên em mới đến đây.

Mấy ngày trước, cô theo thói quen gửi email cho Âu Dương Thiên Thiên, mặc dù ba năm qua chưa một bức thư nào cậu ấy trả lời lại, nhưng cô vẫn muốn chia sẻ những việc thường ngày với người bạn thân nhất của mình. Không ngờ, bức thư điện tử hôm đó cô gửi, Âu Dương Thiên Thiên đã trả lời lại, cậu ấy nói sắp tới đi dự một lễ cưới, còn nhắc đến việc Lữ Uyển Thành cũng xuất hiện ở đó. Nghe đến tên anh, cô liền luống cuống hỏi Âu Dương Thiên Thiên lễ cưới đó được tổ chức ở đâu, rồi còn nhớ cậu ấy chuyển phát nhanh cho cô một tấm thiệp mời, sau đó thì thu dọn đồ đạc cùng Thiếu Hàm ra sân bay, đón chuyến bay sớm nhất đến Canada.

Tất cả mọi chuyện, cũng là vì cô muốn gặp Lữ Uyển Thành. Nếu không phải ở nơi này có anh, cô cũng sẽ không cất công chạy một đoạn đường xa

như thế.

Lữ Uyển Thành trong lòng phiền muộn, sớm đã không để tâm đến những lời ẩn ý của Bạch Oa Oa, cứng nhắc hỏi:

- Em vẫn sống tốt chứ?

Bạch Oa Oa siết nhẹ tay, lãnh đạm đáp:

- Ừm, vẫn ổn.

Người đàn ông không dám ngẩng đầu lên nhìn cô, trong lòng có hàng vạn câu hỏi, nhưng giờ phút này miệng lại không nói được một câu nào. Lòng ngực như bị một vật nặng đè xuống, cực kì khó chịu.

Bạch Oa Oa chớp mắt, bình tĩnh lên tiếng:

- Anh hỏi xong rồi? Vậy thì đến lượt em. Quyển nhật kí của em lần đó... anh đã đọc hết chưa?

Lữ Uyển Thành lắc đầu, nhẹ giọng trả lời:

- Vẫn chưa.

- Tại sao lại không đọc hết? - Bạch Oa Oa cố chấp hỏi tiếp.

Lữ Uyển Thành cắn răng, ngược lên nhìn cô, cau mày khó chịu ra mặt:

- Bây giờ điều đó đâu còn ý nghĩa gì nữa, lúc này anh đã thấy cả rồi. Em cùng Trịnh Gia Dĩnh đã tái hợp, có phải không? Anh ta đưa em đến đây, còn có... một đứa bé trai. Đó là con của em?

Bạch Oa Oa gật đầu khẳng định, không chút giấu diếm thừa nhận:

- Phải, đứa bé ấy là con của em. Nó tên Thiếu Hàm, rất đáng yêu, còn rất giống với ai đó nữa...

Lữ Uyển Thành quay mặt đi, dường như không muốn nghe thêm điều gì. Trong lòng anh đang rất đau, trái tim giống như bị ngàn mũi kim đâm chích vào vậy.

Ba năm nay, anh luôn nhớ đến cô, nhưng cô thì chưa bao giờ muốn nhớ về anh. Bạch Oa Oa mà anh ngày nhớ đêm mong, hiện tại đã kết hôn và có con rồi, đã trở thành một người phụ nữ của gia đình.

Hóa ra, từ trước đến nay đều là một mình anh đơn phương, tất cả... đều là anh tự mình đa tình, tự mình tình nguyện.

Ánh mắt Bạch Oa Oa vẫn đặt trên người Lữ Uyển Thành không hề dời đi, cô mím môi, nói tiếp:

- Thì ra... anh vẫn còn quan tâm em như vậy, vẫn còn để ý những chuyện em làm.... Vậy tại sao, lúc trước lại rời đi.

Không một câu nói, không một lời từ biệt, liền biến mất khỏi thế giới của cô, bốc hơi khỏi nhân gian này như một giọt nước mưa rơi xuống đất. Nếu đã tuyệt tình ra đi như thế, tại sao còn quan tâm cô bên cạnh ai? Còn để ý cô đã có con?

Lữ Uyển Thành, anh thật sự rất quá đáng!

Cô gái vừa dứt lời, bỗng một thân ảnh bé nhỏ từ đâu chạy tới, ôm chầm lấy chân cô, giọng ngọng nghịu gọi:

- Mama!

Tiếng gọi của cậu thu hút sự chú ý của cả hai người, dù đau lòng nhưng Lữ Uyển Thành vẫn bất giác liếc mắt nhìn cậu bé nhỏ tuổi phía đối diện. Lúc này ở quá xa nên không thể nhìn rõ, bây giờ lại có cơ hội nhận cận mặt.

Khuôn mặt mũm mĩm, đôi má phúng phính, đôi mắt to tròn đen láy, khuôn mặt đáng yêu nhìn chỉ muốn cắn một cái. Nhưng mà khoan đã... gương mặt này... dường như có chút quen thuộc... có chút giống...

Bạch Oa Oa cúi người, cô quỳ một chân xuống bên cạnh cậu bé đáng yêu, lên tiếng:

- Thiếu Hàm, không phải con luôn muốn gặp ba sao?

Dừng một chút, cô quay mặt hướng về phía Lữ Uyển Thành, nói:

- Mẹ tìm được rồi, con mau gọi ba đi!

*Đăng trẻ còn hơn không đăng nha. Mấy nay bận rộn quá mọi người ời, vào năm học rồi nên nhiều việc chồng chất quá. Mai là ngày nghỉ Tiêu sẽ cố gắng ra chap bù, giờ đi ngủ đã, tương tác cao chút đi quý dị, cho Tiêu có động lực viết tiếp nào ^^*

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 898: Đại Kết Cục (4)

Thời gian trôi qua, chẳng mấy chốc đã đến những giai đoạn đầu tiên của lễ cưới, khách mời cũng đã đến đông đủ, không khí liền trở nên sung túc hơn hẳn. Âu Dương Thiên Thiên ngồi bên trong phòng chờ cùng Mã Nhược Anh và Vivian.

Khi nghe tiếng chuông vang lên, cả ba người đồng loạt đứng dậy. Nhìn phía sau mép váy có chỗ bị nhăn, Vivian đưa tay duỗi thẳng ra, đồng thời chỉnh lại những phần khác cho hoàn chỉnh.

Âu Dương Thiên Thiên sửa sang chiếc vương miện trên đầu Mã Nhược Anh cho thật ngay ngắn, cô nhìn xuống một lượt nữa, đảm bảo tất cả đều ổn rồi mới nói:

- Chị hãy thật hạnh phúc nhé.

Mã Nhược Anh mỉm cười, gật đầu đáp:

- Ừm, cảm ơn em.

Âu Dương Thiên Thiên thu tay về, chậm rãi lên tiếng:

- Không cần cảm ơn đâu, em nói thay Vô Thần thôi.

Nếu anh ấy có ở đây, chắc chắn sẽ nói nhiều hơn một câu này với Mã Nhược Anh. Nhưng cô không phải anh ấy, nên chỉ có thể làm như vậy thôi.

Nghe đến tên của Âu Dương Vô Thần, Vivian nghiêng đầu nhìn sang hai người, thắc mắc hỏi:

- À mà, Phelan vẫn chưa tỉnh lại, vậy... ai sẽ là người dẫn Selina bước lên lễ đường đây?

Câu hỏi của Vivian cũng là điều nghi hoặc của Âu Dương Thiên Thiên, nghe xong, cả hai cùng hướng mắt nhìn Mã Nhược Anh, nhưng không có câu trả lời nào được đáp lại. Thay vào đó, cô ấy lại cúi mặt, tỏ vẻ buồn bã.

Nhìn biểu hiện của Mã Nhược Anh, Vivian và Âu Dương Thiên Thiên cũng đã hiểu ra được chút gì đó, họ trầm mặc vài giây, không biết phải nói gì.

Âu Dương Vô Thần là tri kỷ duy nhất của Mã Nhược Anh, lớn lên bên nhau, sớm đã trở thành người thân của cô ấy. Dù có lúc cả hai xảy ra tranh chấp, xung đột nhưng cuối cùng đều đã được hóa giải. Họ luôn tin tưởng, giúp đỡ lẫn nhau, dù phía trước có xảy ra bao khó khăn thử thách, cứ như vậy hơn hai mươi năm rồi, đây là chuyện không phải ai cũng làm được.

Người có tư cách dẫn Mã Nhược Anh bước vào lễ đường, danh chính ngôn thuận trao cô ấy vào tay Stefan, liệu còn ai xứng đáng hơn Âu Dương Vô Thần? Nhưng mà bây giờ...

Không khí trong căn phòng bỗng trầm hơn hẳn, đúng lúc này, một giọng nói truyền đến:

- Ai nói là Selina không có người dẫn lên lễ đường?

Chất giọng cao ngạo đến quen thuộc, khiến tất cả sự chú ý đổ dồn về phía người đang bước vào, ngay lập tức, họ nhận ra đó là ai.

- Lão đại! - Vivian kinh ngạc thốt lên.

Đúng, cô gái đó không ai khác chính là Tiêu Tử Du. Sự xuất hiện của cô gây bất ngờ cho mọi người, đến cả Mã Nhược Anh cũng ngơ ngác nhìn theo, không lên tiếng.

Tiêu Tử Du tiến lại gần Mã Nhược Anh, thấy cô không nói gì, liền hỏi:

- Sao vậy? Cảm thấy ta không xứng à?

Mã Nhược Anh vội lắc đầu, đáp:

- Không phải, chỉ là Nhược Anh không ngờ lão đại sẽ đến tận đây, nên có chút không phản ứng kịp.

Tiêu Tử Du nhướn mày, mỉm cười nói:

- Hôm nay là ngày trọng đại của cô, sao ta có thể không tới? Phelan hiện tại không tiện, vậy thì để người thầy mười năm này, thay cậu ta dẫn cô lên lễ đường.

Vừa nói, Tiêu Tử Du vừa xòe tay ra trước mặt cô gái. Mã Nhược Anh nhìn đến xúc động, cô mím môi, ánh mắt long lanh ánh nước. Vài giây sau, cô từ từ đưa tay lên, đặt vào lòng bàn tay của Tiêu Tử Du.

- Cảm ơn lão đại.

- Câu cảm ơn này cô để dành nói với Stefan đi, là cậu ta nhờ tôi đấy. - Tiêu Tử Du nháy mắt quyến rũ, đáp.

Nói rồi, cả đám người cùng dắt tay nhau ra khỏi căn phòng.

=====

Ở nơi khác, Kỳ Ân và một số người vẫn chưa rời khỏi bệnh xá. Lily và Eira vừa thay đồ đi ra, vừa gọi lớn:

- Anna, nhanh lên, sắp trễ giờ rồi đấy.

Từ trong một căn phòng, bỗng vọng ra tiếng đáp:

- Sắp xong rồi, đừng hồi nữa.

Anna rất lười, ngoài việc ngồi xem, chơi trên máy tính thì cô rất ít khi ra ngoài. Cô cũng không hứng thú với mấy buổi tiệc, nếu không phải đây là lễ cưới của phó chủ thì cô còn lâu mới đi. Đêm qua ngủ không ngon, người cũng có chút uể oải, lười biếng ra ngoài mua đồ nên cô ở hằn trong phòng điều khiển, tự thay một bộ trang phục ngó tạm ổn là được.

Đang loay hoay với chiếc khuy váy, bỗng nhiên một thứ gì đó đang chuyển động lọt vào tầm mắt cô. Anna bất giác nhìn sang màn hình, chợt thấy một người đàn ông xuất hiện trong phòng Âu Dương Vô Thần, mà người này lại là....

Trợn tròn mắt, Anna mặc kệ mọi thứ, cô lao như bay ra khỏi căn phòng, hét thật lớn:

- Kỳ Ân, cậu chủ....

Tiếng gọi của cô thu hút sự chú ý của đám người, khiến cả Kỳ Ân đang cầm hộp quà cũng giật mình. Cô quay phắt sang nhìn Anna, hỏi:

- Có chuyện gì mà hốt hoảng vậy?

Kỳ Ân vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng động lạ truyền tới. Cánh cửa nơi căn phòng của Âu Dương Vô Thần chậm rãi bật mở, cùng với đó là sự xuất hiện của một người đàn ông. Hơn hết, hình ảnh của anh ta khiến tất cả những người nhìn thấy đều kinh ngạc. Eira, Lily, thậm chí là Anna, cả ba đều đứng hình, mắt không tự chủ mở lớn.

Kỳ Ân thấy đám người kỳ lạ, cô theo bản năng xoay đầu lại, nhìn theo hướng phát ra tiếng động. Bỗng...

"Bộp" - Chiếc túi trong tay cô rơi xuống đất, không gian hoàn toàn là một mảnh im lặng.

=====

Âu Dương Thiên Thiên đứng ở đầu thảm đỏ, phía trước cô là Tiêu Tử Du và Mã Nhược Anh, cả hai nắm chặt tay nhau, cười nói vô cùng vui vẻ.

Nhìn thoáng qua một lượt phía trước, Tiêu Tử Du chợt lên tiếng:

- Phù dâu là Rose, còn phù rể đâu?

Không có ai đứng cạnh Stefan cả, việc không có phù rể là một thiếu sót. Dù không tính là lớn nhưng cũng đâu phải chuyện nhỏ.

Có dâu phụ mà không có rể phụ? Ngâm ám chỉ cái gì đây?

Mã Nhược Anh lắc đầu, đáp:

- Tôi cũng không biết, phù rể là do Stefan chọn, có lẽ chưa kịp đến chăng?

Tiêu Tử Du liếc mắt, lạnh nhạt nói:

- Như thế này cũng là quá trễ rồi.

Âu Dương Thiên Thiên ở đằng sau nghe vậy, liền lên tiếng:

- Không sao đâu, có phù rể hay không cũng không quan trọng, tôi có thể tự lo liệu được mà.

Dứt lời, cô siết chặt hộp nhẫn trong tay, nét mặt bình thản.

Âu Dương Thiên Thiên không cần biết phù rể là ai, cô cũng không quan tâm chuyện đó. Hoa cô có thể cầm, nhẫn cũng có thể giữ, lúc nào cần đến cô sẽ mang ra, mấy công việc không nặng này vốn đâu làm khó được cô.

"Tong" - Tiếng chuông tiếp theo vang lên, tất cả mau chóng ổn định vị trí.

Cất bước đầu tiên trên thảm đỏ, Tiêu Tử Du dắt tay Mã Nhược Anh đi về phía trước, cách một khoảng, Âu Dương Thiên Thiên từ từ theo sau. Nền nhạc vang lên, nhẹ nhàng êm ả, cùng với từng bước chân, Mã Nhược Anh nhìn người đàn ông trước mặt, trong đầu cô tái hiện lại hàng loạt kí ức.

Từ những ngày đầu quen biết...

"À mà... hai người đều biết nhau rồi, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt trực tiếp, phải không?"

"Xin chào, tôi là Selina, tên tiếng Hoa là Mã Nhược Anh, tôi là bạn lớn lên từ nhỏ với Âu Dương Vô Thần."

"Hóa ra cô là người bạn thanh mai trúc mã mà cậu ta thường xuyên nhắc tới. Tôi là Stefan, bạn thân của Âu Dương Vô Thần."

Đến những lần chạm mặt vô tình và hữu ý..

"Nhiệm vụ này chúng ta phải làm chung."

"Tôi không bỏ cô lại đâu."

"Bờ vai này rất đẹp, tại sao lại giấu đi?"

"Stefan, anh lưu manh."

Cả những khoảnh khắc vì nhau mà nổi nóng...

"Tại sao lại không chịu tiếp nhận điều trị? Không phải anh bảo tôi giúp anh sao? Tôi đã tìm ra phương pháp để chữa bệnh của anh rồi."

"Không phải phương pháp, nó chỉ là thử nghiệm mà thôi, tôi sẽ không làm vật thí nghiệm cho đám bác sĩ."

"Tại sao cô lại tự tin như vậy? Cô nghĩ mình tài giỏi đến mức nào mà cứ nói rằng sẽ giữ được tính mạng của tôi?"

"Có tôi ở đây rồi, anh còn sợ cái gì nữa chứ?"

"Cô thực sự nghĩ tôi không nhận ra cô sao? Mã Nhược Anh?"

"Tại sao anh nhận ra tôi?"

"Bởi vì tôi luôn nhìn cô, Mã Nhược Anh. Nhìn lâu đến mức quen thuộc với từng chi tiết, cho dù là cô ở đâu, trong bộ dạng nào, chỉ cần một ánh nhìn thôi tôi cũng có thể nhận ra cô."

"Tôi đã đợi ngày này hơn mười lăm năm rồi, anh nghĩ tôi sẽ bỏ cuộc sao? Vì sợ gia tộc đó? Không! Tôi sớm đã không sợ bất cứ ai nữa rồi. Dù có thật sự phải chơi lớn, trả cái giá đắt như thế nào, lần này tôi cũng nhất quyết sống chết với chúng. "

"Anh nhìn kĩ đi, Stefan, đừng nói là tuyên chiến với ai, bây giờ ngay cả tính mạng của mình tôi cũng không cần nữa rồi, để xem đến cuối cùng là ai chơi không nổi!"

"Nhược Anh, chẳng lẽ trên đời này không còn điều gì để cô luyện tiếc sao? Chẳng lẽ không có một ai đủ sức để níu kéo cô ở lại sao?"

":Không có thứ gì cả."

"Vậy nếu như tôi nhất định ngăn cản điều đó, thì cô sẽ giết luôn tôi sao?"

"Tôi sẽ không giết anh, bởi vì anh là đồng đội của tôi, nhưng nếu như hôm nay anh kiên quyết ngăn cản, vậy thì.... Muốn lấy nó, chỉ bằng tự tay anh kết liễu mạng sống của tôi luôn đi!"

Sự rung động luôn đi kèm với những tổn thương...

"Tôi không ngăn cản em, tôi chỉ muốn bảo vệ em."

"Tôi không cần sự bảo vệ của anh."

"Tôi thích em, Mã Nhược Anh, thích đến mức không thể ngừng lại, tôi biết tôi là một kẻ xấu xa, nhưng mà... em có thể đừng ghét tôi được không?"

"Đừng thích tôi."

"Nhược Anh, tôi biết em là một người có tâm tư thâm sâu, nhưng tôi hi vọng có một ngày em sẽ vứt bỏ được hận thù trong lòng, đi tìm hạnh phúc cho riêng mình. Tôi không biết ngày đó khi nào mới đến, nhưng dù có bao lâu, tôi cũng sẽ ở đây đợi em, đợi ngày em hoàn toàn hướng về tôi."

"Tôi đã nói rồi Stefan.... đừng thích tôi."

Cuối cùng, chúng ta lại ở bên cạnh nhau, tin tưởng nhau, vì nhau mà cố gắng...

"Mạnh mẽ lên, tin vào bản thân mình, em nhất định sẽ làm được"

"Hãy an tâm, vì anh... luôn ở đây."

Sau tất cả, đây chính là điểm dừng chân của chúng ta...

"A Mã, chúng ta kết hôn đi."

"Được, vậy chúng ta kết hôn đi."

...

Đoạn kí ức ngừng lại, Mã Nhược Anh cũng đã đến trước mặt Stefan, cô dừng chân, mỉm cười nhìn anh. Lễ cưới này... chính là kết tinh tình yêu của chúng ta.

Tiêu Tử Du đưa tay tới, cô nhìn người đàn ông, nghiêm túc lên tiếng:

- Stefan, Selina là người như thế nào, chắc cậu cũng biết rõ, cuộc đời của cô ấy... không giống như những người bình thường, vậy nên tôi hi vọng rằng cậu có thể toàn tâm toàn ý, thậm chí dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ và yêu thương cô ấy. Cậu làm được chứ?

Người đàn ông gật đầu, ánh mắt kiên định:

- Nhất định.

Tiêu Tử Du chớp mắt, lại nói tiếp:

- Mỗi một học trò tôi nhận đều là có lí do, cậu như vậy, Selina cũng như vậy, đối với tôi, cả hai người đều rất đặc biệt. Từ lần đầu tiên tôi gặp Selina, tôi đã biết cô ấy là một đứa trẻ tốt, chỉ có điều, hận thù làm cô ấy mù quáng, rất nhiều chuyện không nghĩ thông được. Bây giờ, thù hận đã được hóa giải, tôi hi vọng, cả hai có thể sống vì mình, đừng quan tâm người khác, cũng đừng vì kẻ ngoài cuộc mà tổn thương lẫn nhau.

Dừng một chút, cô đưa tay Mã Nhược Anh tới, đặt lên tay Stefan:

- Lúc trước, tôi là người thu nhận Selina, bây giờ... đích thân tôi trao cô ấy lại cho cậu. Hãy đối xử với cô ấy thật tốt, nếu để tôi phát hiện cậu dám làm điều gì thì...

Tiêu Tử Du quét một ánh mắt, khiến người đàn ông vô thức sợ hãi, anh nhận lấy tay Mã Nhược Anh, cười gượng đáp:

- Tôi không dám.

Hành động của Tiêu Tử Du khiến Vivian và Âu Dương Thiên Thiên cười thầm, quả nhiên là lão đại, ngẫu lắm!

Tiêu Tử Du làm xong nhiệm vụ, cô đi ra khỏi thảm đỏ, đứng ở một bên xem buổi lễ tiếp tục diễn ra.

Sau màn đọc lời thề nguyện, đến phần trao nhẫn đính hôn. Âu Dương Thiên Thiên đi lên, đưa chiếc hộp ra giữa hai người, đợi Stefan và Mã Nhược Anh trao nhẫn cưới cho nhau xong, cô mới âm thầm đi xuống.

Cuối cùng, cả hai kết thúc bằng một nụ hôn lãng mạn dưới vô số sự chúc mừng của tất cả những người có mặt. Tiếng vỗ tay vang lên rất lớn, rất dài, mãi đến khi họ tách nhau ra.

Giai đoạn quan trọng của hôn lễ cũng đã trôi qua, các khách mời quay lại với buổi tiệc rượu, ai nấy đều trông rất vui vẻ, trên khuôn mặt đều là sự thành tâm chúc mừng.

Âu Dương Thiên Thiên cầm một ly rượu lấy lệ, cô không uống một ngụm nào, cũng không nhận lời chào từ ai. Lúc này, bỗng có một bóng người tiến đến, Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt nhìn sang, nhận ra ngay đó là Adelric.

Adelric Rostchild.... cuối cùng cũng có một nhân vật lớn xuất hiện rồi.

Người đàn ông tay cầm ly rượu đi đến bên cạnh Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Ba biết Grannie không muốn gặp ông, nên tôi đến thay.

Âu Dương Thiên Thiên chớp mắt lạnh nhạt, không đáp.

Thấy vậy, Adelric lại hỏi:

- Chị thật sự quyết định như vậy sao? Nhất quyết không trở về cùng tôi?

Người đàn ông vừa nói xong, từ phía xa, Mã Nhược Anh đã vẫy tay với Âu Dương Thiên Thiên, kêu gọi cô qua tham gia phần ném hoa cưới.

Âu Dương Thiên Thiên nhẹ gật đầu trả lời, cô đặt ly rượu xuống bàn, nghiêng đầu nhìn Adelric nói:

- Câu trả lời tôi đã cho cậu rồi, tôi sẽ không nói lại lần thứ hai đâu.

Dứt lời, Âu Dương Thiên Thiên nhắc chân bước đi, đến nơi mà rất nhiều cô gái đang tập trung, cô thở hắt ra một hơi, đứng lúi trong một góc phía sau.

Nếu không phải mang danh phận "dâu phụ" thì cô cũng không muốn dính vào mấy trò chơi này đâu, nhưng đã làm thì phải làm cho trót. Dù cô thật sự không thấy hứng thú cũng không thể bỏ giữa chừng được.

Âu Dương Thiên Thiên vòng tay, bày ra tư thế "bất cần", tai nghe thấy đám người đã bắt đầu đếm số, nét mặt cũng không mấy may thay đổi.

Một...

Hai...

Ba...

Sau ba tiếng hô lớn, bó hoa trong tay Mã Nhược Anh đã được ném lên cao, nó theo hình parabol rơi dần xuống dưới. Với góc độ của Âu Dương Thiên Thiên, cô biết chắc là mình không thể bắt được bó hoa ấy.

Mã Nhược Anh dùng rất nhiều sức ném, khiến bó hoa bay rất xa, vượt qua cả nơi của Âu Dương Thiên Thiên, nhưng cuối cùng vẫn có một người bắt trúng.

Đám người nhìn theo bó hoa quay lại, còn Âu Dương Thiên Thiên tỏ ra rất dửng dưng, cô không một chút luyến tiếc muốn rời đi, nhưng đột nhiên lại bị đám người vây quanh.

Các cô gái dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn cô, thậm chí còn hô lớn một câu: "Cầu hôn đi" "Cầu hôn đi".

"..."

Có chuyện gì vậy? Cô đâu phải người bắt được hoa đâu, cầu hôn gì ở đây chứ?

Hơn nữa, việc đó là của đàn ông, nhìn cô giống đàn ông lắm sao?

Âu Dương Thiên Thiên cau mày, muốn thoát ra khỏi đó nhưng không cách nào thoát được. Cô nhích sang bên phải, đám người cũng ngay lập tức nhích sang phải. Cô đi sang bên trái, bọn họ cũng như robot đi theo. Thật sự là phiền đến chết.

Âu Dương Thiên Thiên tỏ thái độ khó chịu ra mặt, đang muốn dùng vũ lực với đám người thì đột nhiên, một tiếng gọi truyền đến:

- Thiên Thiên!

Chất giọng trầm ấm, thanh âm quen thuộc, cách gọi bình thường như chứa đầy yêu thương... giọng nói này... sớm đã khắc sâu vào xương tủy của cô.

Âu Dương Thiên Thiên đứng sững lại, cảm thấy có lẽ mình nhớ quá hóa điên rồi, trong vô vàn những tiếng hô vang ở đây, vậy mà lại có thể nghe được giọng của anh ấy.

Không thể nào... đây là chuyện không thể nào.

Ngay vào lúc Âu Dương Thiên Thiên nghĩ rằng mình đã nghe nhầm thì giọng nói ấy lại một lần nữa vang lên:

- Thiên Thiên, quay lại đi.

Hai hàng nước mắt ngay lập tức trào ra, thân thể Âu Dương Thiên Thiên phản ứng lại với tiếng gọi ấy trong vô thức. Người cô bất chợt nổi những cơn run nhẹ nhẹ, lấy hết dũng khí của mình, Âu Dương Thiên Thiên từ từ quay đầu nhìn lại.

Và trước tầm mắt của cô, hình dáng một người đàn ông hiện lên, với ngũ quan quen thuộc, khuôn mặt mà mỗi đêm đều mơ thấy, ước một lần được chạm vào anh, nói chuyện với anh.

Người đàn ông khoác trên người một bộ vest màu trắng sang trọng, bên tay cầm bó hoa mình vừa bắt được từ cô dâu xinh đẹp nhất ngày hôm nay, đó chính là... Âu Dương Vô Thần!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 899: Đại Kết Cục (5)

Âu Dương Thiên Thiên sững sờ nhìn Âu Dương Vô Thần xuất hiện ngay trước mắt mình, thân thể cô như hóa đá, đứng im không thể nào động đậy.

Thật... thật sự là Âu Dương Vô Thần sao? Cô không phải đang nằm mơ đó chứ? Anh ấy đã tỉnh lại rồi... từ lúc nào?

Đám người nghe thấy tiếng hò reo, ngay lập tức quay đầu nhìn sang, Mã Nhược Anh cũng rất bất ngờ, không tự chủ mà bật thốt lên:

- Vô Thần!

Stefan ngược lại trông bình tĩnh hơn, anh chớp mắt, khóe môi hơi nhếch cao.

Quay ngược trở về khoảng thời gian trước...

Stefan ở trong phòng bệnh, tai nghe tiếng động cơ truyền đến, anh liền biết Âu Dương Thiên Thiên và Mã Nhược Anh đã đi rồi.

Đứng nhìn người đàn ông đang nằm trên giường một lúc lâu nữa, anh mới bước tới, chậm rãi tắt máy điện tâm đồ đi, sau đó ngang nhiên rút ống thở của Âu Dương Vô Thần ra.

Lui về sau một bước, anh vòng tay lại, lên tiếng:

- Cậu còn định giả vờ đến khi nào?

Bất ngờ thay, người đàn ông đang nằm trên giường lại đột ngột mở mắt. Kẽ mà tất cả mọi người đều nghĩ rằng vẫn chưa thể tỉnh lại được, bây giờ... chính là đang cử động.

Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn Stefan, giọng khàn đặc hỏi:

- Cậu nhận ra từ bao giờ?

Stefan mím môi, lạnh nhạt trả lời:

- Mới năm phút trước thôi. Nhưng mà... lần trước khi đến thăm, quả thực cậu vẫn còn trong trạng thái hôn mê, chắc là mới tỉnh lại không lâu hả?

Cho xin đi, Stefan là người bạn chí cốt với Âu Dương Vô Thần, tuy thời gian quen biết cậu ta không lâu bằng Mã Nhược Anh nhưng cộng lại cũng là xấp xỉ gần hai thập kỷ rồi. Bọn họ không chỉ đơn thuần là anh em tốt, mà còn là đồng đội cùng nhau vào sinh ra tử, không biết bao nhiêu lần vượt cửa thần chết, mỗi một mặt của đối phương họ đều nhìn thấy cả rồi, là thật hay giả, chẳng lẽ không phân biệt được?

Mã Nhược Anh tuy là bạn lớn lên từ nhỏ cùng Âu Dương Vô Thần, nhưng hai người đã xa cách nhiều năm, tình cảm có thể vẫn còn nguyên vẹn, nhưng nói hiểu... chưa chắc cô ấy đã hiểu Âu Dương Vô Thần bằng Stefan. Tuy vậy, điều này cũng không có nghĩa là Andrew không thể nhận ra. Chẳng qua ba năm nay, số lần cậu ấy đến đây thật sự quá ít, căn bản không thể nhìn ra sự khác biệt. Nếu như cho cậu ta thêm một chút thời gian, có lẽ đến Andrew Âu Dương Vô Thần cũng không qua mặt được.

Stefan vốn là muốn vạch trần việc này trước mặt Âu Dương Thiên Thiên và Mã Nhược Anh, nhưng anh đã suy nghĩ lại. Âu Dương Vô Thần tỉnh rồi nhưng vẫn muốn giấu, chắc chắn là có lí do. Cậu ta đã không nói, tại sao anh phải bóc trần? Anh hiểu bạn của mình, cậu ấy sẽ không làm chuyện vô lý.

Âu Dương Vô Thần liếm đôi môi khô khốc, há miệng đáp:

- Tôi cũng vừa mới tỉnh vài ngày trước thôi.

Dứt lời, anh nghiêng đầu, cứng nhắc giơ tay lên cao, cố gắng nhướn người về trước, trông giống như muốn ngồi dậy. Stefan nhìn thấy, ngay lập tức tiến đến giúp đỡ, nhưng mới vừa giúp Âu Dương Vô Thần động dậy một chút, đã có một loạt tiếng "răng rắc" vang lên.

"...."

Năm ba năm rồi, khó tránh việc xương cốt đông cứng, thôi tốt nhất cứ nằm trước đi.

Stefan từ từ để Âu Dương Vô Thần nằm xuống giường, rồi hỏi:

- Nếu Âu Dương Thiên Thiên biết cậu đã tỉnh lại thì chắc sẽ vui lắm, nhưng tại sao cậu lại tiếp tục giả vờ?

Âu Dương Vô Thần nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy bây giờ nói chuyện cũng thật khó khăn:

- Tôi biết chứ, chỉ là... cảm thấy chưa phải thời điểm thích hợp.

"..."

Cái gì? Chưa phải thời điểm thích hợp? Thế bao giờ mới là thời điểm thích hợp?

Cậu chính là tỉnh dậy quá trễ, cái gì cũng xong rồi có biết không? Âu Dương Thiên Thiên hắc hóa rồi, cũng xử đẹp từ Mary đến FirstFlo luôn rồi, cậu bây giờ mới tỉnh lại, còn đòi thời điểm thích hợp sao?

Nhưng cũng may bây giờ cậu ta đã tỉnh, nếu để trễ thêm vài năm nữa, có lẽ mạng của Âu Dương Thiên Thiên cũng không còn đâu.

- Được rồi, muốn làm gì tùy cậu, nhưng tôi khuyên là nên càng sớm càng tốt đi. Âu Dương Thiên Thiên rất cần cậu đấy. - Stefan phất tay, bình tĩnh nói.

Nghe vậy, Âu Dương Vô Thần liền gật đầu, trả lời:

- Tôi biết rồi, đợi đến thời điểm tôi cảm thấy tốt nhất, tôi sẽ tự mình xuất hiện trước mặt cô ấy.

Anh không muốn tỉnh lại trong thể trạng của một bệnh nhân, đến đi cũng không nổi. Nếu đã tỉnh, nhất định phải là đường đường chính chính bước đến chỗ Âu Dương Thiên Thiên bằng đôi chân của mình.

Cuộc đối thoại kết thúc, Stefan dần lại hiện trường như cũ, sau đó rời đi như không có chuyện gì xảy ra.

Mấy đêm tiếp theo đó, Âu Dương Vô Thần đều bí mật tỉnh dậy, hoạt động cho xương cốt bản thân dần ra. Mặc dù đôi lúc anh cũng rất ngại việc Anna sẽ phát hiện qua màn hình camera, nhưng dường như đến ông trời cũng giúp anh giữ bí mật, không lần nào bị phát hiện cả.

Mãi đến sau đó, Âu Dương Vô Thần mới biết, Anna luôn có một khung giờ "vàng" dành cho giấc ngủ, bởi vì cô ta đều ngày ngày nhìn màn hình vi tính nên buộc phải có thời gian để mắt nghỉ ngơi, không giống những người khác được. Trùng hợp thay, vào những khung giờ đó, Âu Dương Vô Thần đều tỉnh dậy tập luyện.

...

Âu Dương Vô Thần cố gắng vượt qua mọi chuyện, cố gắng đến được trước mặt Âu Dương Thiên Thiên, đều là vì khoảnh khắc ngay lúc này, khi anh nhìn cô, cô cũng nhìn thấy anh, anh gọi cô, cô nghe thấy. Hiện tại, anh nghĩ... đây chính là thời điểm thích hợp nhất... cho một sự kiện đặc biệt hơn.

Đám người xung quanh nhìn đôi trai tài gái sắc này mà vui sướng đến cực điểm, đặc biệt là khi người đàn ông đã bắt được bó hoa của cô dâu, điều này chứng tỏ cái gì chứ?

Ngay lập tức, tiếng hô vang càng trở nên lớn hơn:

"Cầu hôn đi."

"Cầu hôn đi."

Dưới những tiếng reo hò ấy, Âu Dương Vô Thần rút từ trong túi ra một chiếc hộp nhung quen thuộc, đó chính là hộp nhẫn mà Âu Dương Thiên Thiên đã đặt trong phòng anh sáng nay.

Bật nắp chiếc hộp ra, người đàn ông dần cúi người, anh quỳ một chân xuống, ánh mắt nhìn về phía cô gái đối diện, lên tiếng:

- Thiên Thiên, em có đồng ý làm vợ anh không?

Âu Dương Thiên Thiên ngây người, cho đến bây giờ sự xuất hiện của Âu Dương Vô Thần đối với cô vẫn là một cú sốc lớn, trong lòng nhiều cảm xúc đan xen lẫn nhau, nên nhất thời không biết phải làm thế nào mới tốt.

Cô nhắc chân, bước từng bước về phía người đàn ông, cho đến khi khoảng cách của họ được rút ngắn hẳn lại, nhưng Âu Dương Thiên Thiên vẫn nhìn anh, không nói gì.

Đám người thấy vậy, ngay lập đổi sang một khẩu hiệu khác:

"Đồng ý đi."

"Đồng ý đi."

Âu Dương Vô Thần nhìn vào đôi mắt của Âu Dương Thiên Thiên, thâm tình nói:

- Thiên Thiên, nhẫn đã có ở đây rồi, lời cầu hôn anh cũng đã nói, chỉ còn thiếu một câu nữa thôi, em có hiểu không?

Một giọt nước mắt lặng lẽ rơi xuống má, Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, chợt nhận ra đây là những lời mình đã nói khi sáng. Hóa ra... từ lúc đó anh ấy đã tỉnh rồi.

Âu Dương Vô Thần không bỏ cuộc, vẫn tiếp tục lên tiếng:

- Suốt ba năm qua, anh đã có một giấc mơ. Anh đã mơ về ngôi nhà cùng với những đứa trẻ và ở nơi đó... có em. Thiên Thiên, hãy cho anh một cơ hội, để anh chăm sóc em cả đời này. Anh yêu em, đồng ý lấy anh nhé?

"Wo ai ni, wu wei ren hai de yong ji.... yong jing yu sheng de yong qi, zhi wei neng kao jin ni, na pa yi li mi..."

(Anh yêu em, anh chẳng ngại biến người đông đúc, dốc hết dũng khí cả đời này, chỉ cần có thể được gần em, dù chỉ là một centimet..)

Mã Nhược Anh đứng nhìn từ xa, cũng bật khóc vì cảm động, cô dang tay ôm lấy Stefan, tựa đầu vào ngực anh, vừa nhìn vừa cười đến vui vẻ.

Vivian cũng không ngoại lệ, cô đứng từ bên ngoài trông vào, khẽ thở một hơi nhẹ nhàng. Cuối cùng thì đầu cũng lại vào đấy, người có duyên phận, dù có xa tận chân trời, hay cách biệt thời gian vạn dặm, cũng có thể tìm về bên nhau.

Hôm nay, tất cả đều hạnh phúc mãi mãi, thật tuyệt.

Nhưng mà....tại sao chỉ còn một mình cô là lẻ bóng chứ? Ngồi ngoài nhìn mấy cặp yêu nhau? Năm không cũng bị ăn cầu lương? Cô không phục!

Vivian lắc đầu, tự cảm thấy bản thân mình thật nực cười, cô đưa ly rượu lên uống một ngụm, khóe mắt chợt thấy có bóng người tiến tới, nhìn kĩ lại mới phát hiện đó là Sophia.

"..."

Thôi xong rồi, cô ta tìm đến nơi rồi.

Sophia dẫn theo một đám người mặc trang phục hoàng gia đi tới, có lẽ vì tất cả đang tập trung vào màn cầu hôn của Âu Dương Vô Thần và Âu Dương Thiên Thiên, nên không ai để ý đến đám người lạ mặt này vào từ lúc nào.

Vivian cười gượng, lên tiếng trước:

- Chào, cô cũng đến dự tiệc hả?

Sophia liếc ánh mắt sắc lạnh nhìn cô, miệng vẫn nở nụ cười tiêu chuẩn, đáp:

- Tôi nào có "phúc phận" như nữ hoàng, có thể tự do đi đây đi đó, cũng không to gan đến mức bỏ việc trong hoàng thất chỉ để đến dự một tiệc cưới ở nơi này.

Vivian mím môi, chớp chớp mắt nói:

- À thì, tiệc cũng sắp xong rồi, ta chuẩn bị về đây. Ta tự có chừng mực mà, người đâu cần khoa trương như thế, đích thân dẫn người đến tận đây đón ta.

Sophia nhướn mày, trực tiếp trả lời:

- Nếu người làm được như lời nói thì thần sẽ không có mặt ở đây đâu.

Vivian: "..."

Quá đáng nha, ta dù sao cũng là nữ hoàng đấy!

Sophia ho khan một tiếng, cô vẫy tay, nói tiếp:

- Nhưng quả thật thần đến tận nơi này cũng là có lí do. Bên đoàn tướng quân vừa tuyển vào một vệ sĩ, tên cậu ta là Win - trung sĩ của Bộ Tư lệnh Hải quân vừa được điều sang Trung tâm chống khủng bố Quốc tế. Kể từ bây giờ cậu ta sẽ là vệ sĩ riêng của người.

Vivian nghe thấy, cau mày hỏi:

- Ai nói là ta cần vệ sĩ?

- Người bắt buộc phải có, thưa nữ hoàng, nhất là trong tình thế đang căng thẳng như hiện giờ. Sự an toàn của người là ưu tiên hàng đầu của chúng thần. - Sophia đánh thép phản bác.

Bấy giờ, Vivian không cãi lại được nữa, cô phất tay, ngụ ý cho cô ta muốn làm gì thì làm. Dù sao cô cũng không thể để lộ kĩ năng của mình, có vệ sĩ sẽ là một bức tường chắn không ai có thể nghi ngờ.

Sophia liếc nhìn người bên cạnh, gật nhẹ đầu, rồi lên tiếng:

- Tôi có đưa người vệ sĩ đó đến đây để ra mắt nữ hoàng.

Nghe đến đây, khuôn mặt Vivian vẫn không có chút biểu cảm, cô hơi nhếch miệng, cũng xem như không phản đối. Bỏ ly rượu trong tay xuống, cô nghiêng đầu nhìn về phía người đàn ông đang đi từ xa đến, trong đôi con ngươi phản chiếu hình bóng một người mặc quân phục chỉnh tề, thân hình cao lớn nhưng cân đối, đặc biệt là khuôn mặt ngày càng gần, với những đường nét hài hòa và không kém phần nghiêm nghị. Anh ta... vừa mang đậm nét châu Á lại có chút gì đó của phương Tây? Con lai sao?

Người đàn ông dừng chân trước mặt Vivian, nghiêm mình cúi đầu hành lễ với cô. Sau khi làm xong, Sophia liền giới thiệu:

- Nữ hoàng, đây là Win, người gốc Hoa nhưng sinh sống và lớn lên tại Anh, là lính hải quân thuộc Trung tâm chống khủng bố quốc tế, rất có tài năng, rất được tán thưởng.

Vivian gật đầu, có vẻ như đã hiểu. Tiếp đến, Sophia chỉ tay về phía người đàn ông, nói:

- Win, đây là nữ hoàng Vivian Elizabeth Đệ Tam - kể từ giây phút này, người sẽ là chủ nhân của cậu. Hãy dốc toàn lực bảo vệ nữ hoàng thật tốt.

Người đàn ông nghe xong, gật đầu thật kiên định. Anh giơ tay ra, cất giọng trầm trầm:

- Nữ hoàng, xin hãy giúp đỡ.

Vivian mím môi, cô hết nhìn người đàn ông rồi nhìn xuống bàn tay của anh ta, trong lòng có chút do dự. Trước nay luôn là cô tự bảo vệ mình, bây giờ đột nhiên giao phó sinh mạng cho một kẻ khác? Đừng đùa chứ.

Một lúc sau, cô vươn tay ra, khoảnh khắc hai làn da chạm vào nhau, sợi dây định mệnh... cứ như đã được thắt lại giữa họ.

Điều này... liệu có vẽ nên một chuyện tình khác giữa nàng công chúa ham mê quyền lực và chàng vệ sĩ bí ẩn hay không? Tương lai của họ... rốt cuộc sẽ diễn ra như thế nào?

...

Phía xa xa, Tiêu Tử Du đứng bao quát toàn cảnh, mỗi một người lọt vào mắt cô, đều mang theo mỗi số mệnh riêng biệt. Ngày hôm nay, có những người đã gặp lại nhau, có người cặp đôi đã đi đến điểm dừng hạnh phúc,

nhưng cũng có người... bây giờ mới chính là bắt đầu. Và dù có thế nào, cô cũng hi vọng tất cả đều hạnh phúc.

Haizz, những đứa trẻ của cô... đều đã lớn cả rồi!

Tiêu Tử Du nhếch miệng cười, sau đó thì quay đầu bước đi. Trong âm thầm, không một ai biết cô đã lặng lẽ rời khỏi đó từ lúc nào.

Đã không còn gì vướng bận nữa, đến lúc.... cô có thể đi rồi.

~ HOÀN CHÍNH VĂN ~ (Chưa kể ngoại truyện)

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 900: Ngoại Truyện 1

Lễ cưới kết thúc, tất cả mọi người chia nhau rời đi, ai về nhà nấy. Vivian đương nhiên cũng phải trở về Anh quốc. Cô vốn là muốn ở lại chơi thêm tí xíu nữa, tiện thể hóng chút tình hình của Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần, nhưng "nhờ" sự có mặt của Sophia mà cô bắt buộc phải quay lại Anh. Đúng là người tính không bằng trời tính mà.

Đời nào trốn việc đi chơi lại bị bắt chứ? Lần sau nhất định phải nghĩ cách toàn vẹn hơn mới được.

.0

Ngồi trên chuyên cơ riêng, Sophia như đọc được suy nghĩ của Vivian, ngay lập tức lên tiếng:

- Nữ hoàng, người đừng nghĩ đến việc ra ngoài thêm lần nào nữa, bắt đầu từ bây giờ, mỗi hoạt động của người đều bị kiểm soát, và được báo lại cho chúng tôi thông qua Win. Tình hình bây giờ rất là phức tạp, xin người hãy ý thức thân phận của mình, đừng khiến chúng tôi sợ hãi lo lắng.

Vivian nhếch miệng lạnh lùng, quay đầu không đáp. Cô rất lười biện minh, đặc biệt là biện minh với con người như Sophia. Cô ta thật sự nói rất nhiều, nếu người ngồi ở đây không phải là cô mà là lão đại, thì chắc chắn cô ấy sẽ cắt cái lười nhiều chuyện của Sophia rồi ném cho chó ăn. Đó chính là tính cách của lão đại.

Nhưng cô thì không, suy cho cùng, Sophia vẫn là một bề tôi rất trung thành với cô, huống hồ cô ấy còn là người được phụ hoàng đích thân phong tướng, làm cận vệ riêng cho cô ngay cả khi ông đã mất. Cô ấy thông minh, tinh tế, hiểu chuyện, năng lực cao, sở trường về võ thuật cũng giỏi,... điểm ưu tú là không thể đếm xuể được, cô có thể chê cái gì chứ? Nói chung, xét về tình về lý, cô chẳng có lí do nào để đuổi Sophia cả.

Mà... nhắc đến phụ hoàng... cũng đã lâu rồi cô không đến thăm ông.

=====

Trở về Anh quốc, việc đầu tiên Vivian làm là đến lăng mộ hoàng thất, cô vốn tùy hứng, muốn làm gì thì làm đó, Sophia cũng đã quen rồi, không hỏi gì nhiều. Để Win lại, cô mang theo đoàn vệ sĩ về lâu dài.

Win đi theo Vivian vào sâu bên trong lăng mộ, đây là nơi chôn cất của các vị quốc vương và hoàng hậu Anh quốc từ xưa đến nay, chỉ có hai chức vị cao nhất nơi vương quốc Anh khi chết đi mới được chôn cất và lập bàn thờ cúng, một mảnh đất vô cùng linh thiêng.

Vivian bước đi rất thuận lợi, đến nơi nào quẹo vào ngõ nào, cô đều nhớ hết. Bên trong lăng mộ giống như một mê cung, nhưng lại không làm khó được cô.

Win cũng cảm thấy khó hiểu vài chỗ, lúc đi vào đây anh đã quan sát sơ qua, không thấy có người canh gác. Một khu lăng mộ của hoàng thất mà không có lấy một bảo vệ?

Hơn nữa, trên đường đi, mặt đất có rất nhiều dấu tích của động cơ, còn có một vài chi tiết đặt bẫy, chứng tỏ xung quanh đây có thiết kế cơ quan, có lẽ là để tránh bọn trộm mộ. Nhưng nếu đã có bẫy, tại sao Vivian lại có thể ung dung đi vào như vậy? Cô ấy không sợ ư? Hay là.. đã có người biết trước Vivian sẽ đến đây nên thu bẫy hết rồi?

Mà cũng vô lý, Vivian chỉ là tùy hứng muốn đến, cô cũng không nói trước với ai, sao có thể biết trước mà thu bẫy chứ?

Win mang một đầu khó hiểu tiếp tục đi theo Vivian, nửa đường anh cảm nhận được có điều kì quái, giống như... có ai đó đang ngằm dõi mắt theo hai người. Cố gắng tập trung, Win cuối cùng cũng nhìn ra một sơ hở, bấy giờ anh đã thông suốt được toàn bộ vấn đề rồi.

Ám vệ, chính là ám vệ. Hóa ra bên trong khu lăng mộ này có ám vệ, hơn nữa đây còn là loại ám vệ sát thủ, không phải ám vệ loại kị sĩ bình thường. Năng lực của ám vệ này cao vô cùng, ẩn thân kĩ càng, xuất hiện chớp nhoáng, chả trách phải mất một lúc lâu anh mới nhận ra được sự hiện diện của họ. Có lẽ họ đã "đánh hơi" từ xa sự xuất hiện của Vivian, nên mới cấp tốc thu bẫy bên trong lăng mộ, đồng thời tự ẩn thân sâu hơn, tránh càng xa Vivian càng tốt.

Win theo chân người phụ nữ đến một không gian rộng lớn, đó là nơi để hài cốt của nữ vương Elizabeth Đệ Nhị, bên cạnh bà là phần mộ của quốc vương Alexander Gildurt. Ông ấy vốn chỉ là một hoàng tử nhỏ đến từ hoàng gia Thụy Điển, nơi đó so với hoàng thất Anh quốc như một hạt cát trên sa mạc. Nhưng vì có chứa một vài tiềm lực kinh tế nên đã lọt vào mắt nữ vương Elizabeth Đệ Nhị lúc bấy giờ. Sau đó một đám cưới đã diễn ra, vì là người chồng đầu tiên của nữ vương nên ông được sắc phong làm quốc vương, tuy nhiên... không hề có quyền lực gì cả. Chiếc ghế của ông chỉ là một bù nhìn, vốn không có giá trị.

Sau này, khi Alexander Gildurt mất, nữ vương Elizabeth Đệ Nhị có cưới thêm vài người đàn ông nữa, nhưng không một ai thay thế chỗ của quốc vương, chiếc ghế đó vẫn được để trống, lí do thì đến nay cũng không một ai biết vì sao. Có một số lời đồn đại cho rằng vì nữ vương yêu người chồng trước của mình nên mới không sắc phong tước vị cho những người đàn ông sau. Nhưng điều này lọt vào tai Vivian lại khiến cô cảm thấy rất nực cười, cô không tin chuyện đó.

Vì sao ư? Vì mẹ cô giống cô, đều là những con người ham mê quyền lực. Lúc trước cưới ba cô là vì quyền lực, giết cũng là vì quyền lực, một con người ích kỷ máu lạnh như thế, sao có thể biết đến tình yêu? Nếu thật sự tàn nhẫn, có thể xuống tay với chồng mình ư? Không đâu, không bao giờ.

Vivian đứng trước phần mộ của nữ vương Elizabeth Đệ Nhị, khuôn mặt không chút biến đổi, lạnh nhạt lên tiếng:

- Win, cậu lui ra đi, để tôi một mình ở đây.

Người đàn ông đảo mắt, ngập ngừng đáp:

- Nhưng tôi được lệnh là phải ở sát bên cạnh cô, không được để cô rời khỏi tầm mắt quá năm phút.

- Bây giờ tôi chính là chủ nhân của cậu, lời nói của tôi chính là mệnh lệnh. - Vivian lạnh lùng phản bác.

Win đứng chấp tay lại, không sợ hãi đáp trả:

- Dù thế thì tôi cũng đã ký giấy thỏa thuận rồi, không thể làm trái được.

Vivian nghe xong, thở hắt ra một hơi, cô phất tay, hạ giọng nói:

- Được rồi, muốn làm gì tùy người, đứng ở đâu cũng được nhưng đừng quá gần ta, lấy bán kính tối thiểu năm mét.

Win mím môi, sau một lúc suy nghĩ mới cúi đầu đồng ý, rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Vivian đứng tại chỗ vài phút, sau đó vươn tay đến cầm lấy chai rượu trắng đã được để sẵn, rót ra hai ly nhỏ.

Cô nâng một ly rượu lên ngang ngực, vuông tay nói:

- Lâu rồi không gặp, mẹ vẫn ổn chứ? Con hiện tại sống rất tốt, mẹ không cần lo cho con. Kính nữ hoàng.

Dứt lời, cô ngửa đầu uống một hơi cạn sạch. Để chiếc ly về lại chỗ cũ, cô cầm ly rượu còn lại lên, nghiêng tay đổ thành một hàng ngang.

Sau nghi thức với nữ vương Elizabeth Đệ Nhị, Vivian mới bước sang phía phần mộ của quốc vương Alexander Gildurt. Khác với người phụ nữ kia, cha của cô có niềm yêu thích đặc biệt với rượu vang, vì vậy rượu cũng ở đây cũng được chọn theo sở thích lúc lâm thời. Loại rượu vang đỏ tên là Almaviva Puente Alto được làm từ giống nho Cabernet Sauvignon, Carmenère, Cabernet Franc và Petit Verdot, xuất xứ từ vùng Maipo, Chile. Loại rượu này có mùi thơm đặc trưng và hương vị khá mạnh mẽ, nên lưu lại dấu ấn rất lâu. Giá thành của nó nói đắt cũng không đắt, nói rẻ cũng không rẻ, chỉ vào khoảng 130 đô la/ 1 chai. (khoảng 3 triệu VND)

Vivian cũng rót ra hai ly rượu, nhưng lần này, cô lại ngồi xuống bên cạnh phần mộ của quốc vương, trực tiếp thưởng rượu.

Khác hoàn toàn với nghi thức long trọng và cung kính như với mẹ cô, Vivian tỏ ra khá thoải mái khi gần gũi cùng người bố đã mất sớm của mình. Cô vừa nhâm nhi ly rượu trong tay, vừa lên tiếng:

- Phụ hoàng, lúc trước người từng nói với con, mẹ ngồi trên chiếc ghế này... rất khó khăn. Con lúc đó không hiểu lắm, một nữ hoàng thì có gì khó khăn chứ? Nhưng bây giờ, xem ra con đã hiểu rồi. Để ngồi được trên ngai vàng đó, phải đánh đổi rất nhiều thứ. Chấp nhận đội vương miện thì cũng phải chấp nhận chịu đựng những thứ người bình thường không chịu được. Con bây giờ... cô độc một mình, xung quanh không có lấy một người thân, nhưng đây lại là cách duy nhất để con có thể tiếp tục tồn tại.

- Phụ hoàng, con sẽ cố gắng thực hiện tâm nguyện của người, cố gắng.... không đánh mất bản thân mình.

Nói xong, Vivian ngửa cổ uống cạn ly rượu. Chút lỏng nóng ấm truyền theo thanh quản cô xuống bụng, đọng lại nhiều hương vị ngọt ngào. Nghiêng đầu, Vivian chống cằm ngồi im, nhìn mặt đất bên dưới, ánh mắt cô đờ đẫn.

Phía xa, Win phục tùng mệnh lệnh đứng cách Vivian năm mét, luôn hạ thấp sự tồn tại của bản thân xuống mức tối đa nhưng cũng không quên quan sát cô. Trong vô tình, những cử chỉ, biểu hiện và cả lời nói của Vivian đều lọt vào trong tầm mắt anh. Nhưng không phải anh cố tình nghe lén, mà là ở nơi kín như lăng mộ, âm thanh của Vivian dù nhỏ vẫn tạo một tiếng vang nhất định. Win là bất đắc dĩ phải nghe, tuy nhiên cũng có chữ được chữ mất, không phải hoàn toàn nghe hết.

Mặc dù vậy, có lẽ anh cũng đã hiểu được phần nào về cuộc sống của một nữ hoàng.

=====

Vivian trở về Anh quốc, đồng nghĩa với việc cuộc chiến riêng giữa cô và hoàng thất cũng bùng nổ.

Hoàng gia Anh bao năm luôn nhận được sự ủng hộ từ người dân Anh quốc, nhưng những năm gần đây danh tiếng đã sụt giảm nghiêm trọng. Kể từ lúc nữ vương Elizabeth đệ Nhị chết đi, không còn bao nhiêu người quan tâm đến hoàng thất nữa. Kể cả lúc Vivian lên ngôi, cũng vấp phải nhiều phản đối từ phía quần chúng.

Tám năm ngồi trên ngai vàng, tuy không ai có thể đe dọa đến cô nhưng suy cho cùng không có con đường nào là dễ đi, huống hồ với một nữ vương thì càng phải gặp nhiều khó khăn hơn nữa. Mặc dù trước đây, khi Vivian giết hại toàn bộ người trong hoàng thất nhưng đó chỉ là các nam tước, bá tước, và công nương bình thường, không có nhiều quyền lực. Ngược lại có những kẻ mà Vivian không thể công khai động đến, đó là những người

được danh dự gọi bằng cái tên "công tước" và "hầu tước". Hai cấp bậc cao nhất và có quyền lực nhất, chỉ đứng sau một mình vị trí nữ hoàng. Họ là những người sinh ra đã được nhận tước vị ấy bởi chính gia đình của họ, những gia tộc lâu năm được thành lập từ những ngày đầu tiên theo hoàng gia Anh.

Trong lãnh thổ Anh quốc, có tất cả ba công tước và hai hầu tước, những con người vừa có tiền vừa có quyền, vừa có tiếng vừa có địa vị, bọn họ ở tứ phía nhưng luôn có móc nối với hoàng thất. Năm đó Vivian diệt trừ các bá tước và công nương, khiến rất nhiều bè cánh của họ tan rã, họ im lặng chịu đựng Vivian lên ngôi tám năm, âm thầm xây dựng lại lực lượng, chính là để lật đổ cô. Đến bây giờ, họ không những gây ra mâu thuẫn giữa hoàng gia với dân chúng, mà còn tiến hành nhiều cuộc ám sát nữ hoàng. Vivian đã tránh được không ít lần, cô mau chóng quen với cuộc chiến này.

Hôm nay, được mời đến tham dự một buổi hội phía Bắc, Sophia đã cảnh báo với Vivian về mối họa của công tước Palimo thuộc nhà Exter, nhưng ngoài việc cắt cử thêm người bảo vệ, họ không thể từ chối vì bất cứ lí do nào. Buổi hội là một trong những truyền thống của vương quốc Anh, thường được tổ chức vào mùa đông, phía Bắc Anh quốc, nơi đây có rất nhiều bá tước mới nổi sinh sống, nhưng lại chịu sức ép từ nhà Exter.

Một trong những lí do khiến Vivian đồng ý đến đây còn là vì dân chúng nơi này không nhiệt tình với hoàng gia như trước nữa. Họ thậm chí còn tôn kính gia tộc Exter hơn cả cô, vì vậy, Vivian cần tạo lại niềm tin cho họ, lấy lại quyền uy của mình.

Sau khi kết thúc buổi hội, Vivian được sắp xếp ngồi chờ trong một căn phòng, nhưng lúc này, Win lại cảm nhận có điều không đúng. Anh mau chóng liên lạc với Sophia, biết được bên ngoài có khủng bố xông vào, hiện đang khống chế cả tòa nhà, bọn chúng vừa thả vào trong một loại khí độc làm cơ thể người tê liệt. Hiện tại tình hình đang rất hỗn loạn.

Win nghe xong, ngay lập tức quay sang nhìn Vivian, nói:

- Nữ hoàng, có khủng bố xông vào đây, bọn chúng vừa mới thả khí độc, chúng ta phải mau chóng thoát khỏi nơi này.

Vivian ngồi trên ghế, nét mặt bình thản đáp:

- À, khủng bố hả, bọn Exter đây mà, trò giả mạo này bọn chúng chơi hoài không chán hả? Không có lấy một chút điểm thú vị nào!

Win không nghe cô nói nhảm, đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó đột nhiên kéo Vivian đứng dậy.

Vivian cau mày, lên tiếng hỏi:

- Đây, anh làm gì vậy?

Win mạnh tay kéo một chiếc bàn lại gần, sau đó chồm ghế lên cho cao, vừa trả lời:

- Cô phải thoát khỏi đây trước.

Người phụ nữ liếc mắt, hỏi tiếp:

- Nhưng không có lối thoát nào khác ngoài cửa ra vào cả, bây giờ chúng ta mà ra đó thì chết chắc.

Win bế Vivian lên bàn, chỉ tay nói:

- Cô nhìn thấy lối thoát hiểm trên trần chứ, leo lên đó đi rồi cứ theo nó đi xuống tầng là được, Sophia đang đợi sẵn bên dưới.

Vivian ngửa đầu nhìn lên, môi hơi nhếch. Người đàn ông này cũng thông minh phết.

Thấy cô chần chừ, Win vội vã hối thúc:

- Nữ hoàng, cô mau leo lên đi.

Vivian nghe đến tiếng tai, cô nhắc chân làm theo lời anh ta, nhưng mới leo được một nửa thì cô lại quay đầu, thấy Win vẫn đứng phía dưới nhìn cô không động, liền hỏi:

- Còn anh thì sao? Không đi cùng tôi hả?

Win cắn môi, bên tai vang tiếng bước chân, anh biết đám khủng bố đã đến gần rồi, quát giọng lớn:

- Cô đừng có lo cho tôi, mau đi đi. Tôi sẽ ở lại cầm chân chúng.

Vivian cau mày, gương mặt bỗng nghiêm túc nói:

- Không được, tôi không bỏ anh lại đâu.

Win tức đến đỏ mặt, anh xoay người, mắt thấy đã có khí độc len lỏi qua cánh cửa, anh không nói gì nữa, phi lên bàn rồi dùng lực ném Vivian lên ống thoát hiểm, sau đó đóng nắp lại. Vừa nhảy xuống đất, đám khủng bố đã mở cửa xông vào, trên người mang áo chống đạn và mặt nạ phòng chống khí độc. Thấy anh, bọn chúng lao đến đánh tới tấp.

Vivian bị ép lên ống thoát hiểm, cô tặc lưỡi, theo lời chỉ dẫn của Win bò xuống tầng. Đi được nửa đường, cô nhìn qua khe ống khác, lại thấy Win đang đánh nhau cùng với một đám lạ mặt. Chợt khựng lại, cô quan sát người đàn ông, ra tay nhanh, sức lực mạnh, quả là có năng lực. Nhưng mà... một chọi mười hả? Nhiều người vậy, đánh lại nổi không?

Hơn hết, bọn chúng mang áo chống đạn, căn bản không dùng súng được, khí độc lại vây quanh thế kia, xem ra bất lợi với Win là nhiều rồi.

Vivian ngồi xem đánh nhau, lúc này, chợt thấy Win bị một người đàn ông cao to đâm vào mặt, đến mức anh ngã xuống đất, phụt máu ra ngoài.

Ấn đường Vivian nhú lại, trong mắt cô nổi lên lửa giận, đôi tay... vô thức siết chặt.

Win ngã xuống đất, khí độc đã tràn lan khắp nơi, tuy này giờ anh cố nín thở để không hít phải chúng nhưng cũng đã bị ảnh hưởng một chút rồi, tay chân bắt đầu mất sức.

Đám người vây quanh anh, nhưng Win lại không đứng dậy nổi, đầu óc choáng váng, tầm nhìn cũng loáng thoáng mờ đi. Đúng giây phút đó, đột nhiên từ trên cao vọt xuống một thân ảnh nhỏ nhắn, Vivian nhảy ra khỏi lối thoát hiểm, hai chân luồn xuống cổ một kẻ khủng bố, nhanh như chớp dùng tay bẻ ngoặt đầu hắn. Đám người xung quanh còn chưa kịp phản ứng thì Vivian đã lộn người xuống dưới, dùng chân kẹp chặt đầu tên đó, vật ngược hắn ra đất, chết ngay tại chỗ.

Chậm rãi đứng dậy, cô phúi bộ váy dài đẹp đẽ của mình, sau đó tháo chiếc mặt nạ của tên đó ra, mang đến trước mặt Win. Trước lúc hoàn toàn ngất đi, người đàn ông chỉ nhận ra Vivian đang đeo mặt nạ cho mình, cùng với một nụ cười:

- Tôi đã nói rồi mà.... tôi không bỏ lại anh đâu!

*Theo ước nguyện của mọi người, ngoại truyện sẽ chỉ viết về hai cặp, cặp đầu tiên là Vivian và Win nha, cặp thứ hai là của nam nữ chính, các cặp khác sẽ xuất hiện với vai trò "khách mời", thế là hết. Không trả giá nữa nhé

^^*

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 901: Ngoại Truyện 2

Thêm một lần tai qua nạn khỏi, Vivian và Win bình an trở lại lâu đài của mình. Lúc tiễn cô đi, trên khuôn mặt đám người nhà Exter hiện rõ ràng hai chữ "không vui", nhưng ngoài điều đó ra thì họ không làm được gì nữa. Không thể ngờ đám sát thủ họ thuê nguy trang thành khùng bố lại thua thảm hại dưới tay của vệ sĩ Vivian, thậm chí là bị giết sạch không còn một tên. Lúc Sophia đến cứu giá, chỉ thấy đám người khùng bố đã chết, còn Vivian thì ngồi bên cạnh Win, thân thể không có thương tích gì đáng ngại. Kể từ đó, ai ai cũng thừa nhận và thêm phần nào e dè năng lực của Win, tôn vinh anh là một người hùng tài giỏi, có thể lấy một chọi mười dù trong tình trạng khắc nghiệt, cùng với lòng trung thành cố gắng bảo vệ chủ nhân đến giây phút cuối cùng.

Tuy nhiên, chỉ có chính Win mới biết, mình không tài giỏi đến vậy, và cũng không phải là một người hùng. Khi ấy, anh làm đúng bốn phận đưa Vivian lên ống thoát hiểm chạy trốn, đó là nghĩa vụ, nhưng cũng có một sự thật là anh không đánh lại bọn sát thủ, thậm chí đã ngất đi trước khi bị bọn chúng kết liễu mạng sống. Người thật sự đã giết đám khùng bố đó... chính là Vivian. Năng lực của cô ấy... có khi còn cao hơn cả anh. Đánh bại bọn chúng chỉ một mình? Lại không hề có thương tích gì cả? Anh không thể tưởng tượng được chuyện đó.

Một nữ hoàng trong mắt người bình thường, yếu đuối nhưng cao ngạo, xinh đẹp nhưng mỏng manh, hóa ra đằng sau lại là một đóa hoa hồng đầy

gai nhọn. Và dường như điều này là bí mật của cô, đến cả Sophia cũng không biết.

Sau lần đó, Win không nói với bất cứ ai về chuyện của Vivian, Vivian ngược lại cũng không kể gì cả, cứ ung dung tự tại như bình thường.

Một lần rồi hai lần, hai lần rồi đến ba lần, càng ngày càng có nhiều đợt sát thủ được phái đến ám sát Vivian hơn, nhưng tất cả đều không thành công. Cuộc chiến giữa các gia tộc mang danh hiệu cao quý cùng hoàng gia Anh được đẩy lên cao trào, điều đó cũng đồng nghĩa với việc lâu đài không còn là nơi trú ngụ an toàn nữa, Vivian buộc phải di chuyển đi khắp nơi, đồng thời âm thầm tập hợp lực lượng của mình.

Hôm nay, đám người trú tại một khu nghỉ dưỡng sâu trong vùng núi phía Tây, tất cả kị sĩ và cận vệ đều mệt mỏi, Sophia liền chia họ đi nghỉ ngơi, chỉ phân công một số ám vệ canh gác vòng ngoài.

Vivian ở trong phòng, vốn định đi ngủ sớm lại phát hiện Win đang ngồi trên mái nhà tầng cao, cô nghiêng đầu, thấy cánh tay anh có vết băng bó, chắc là vết thương do cuộc ám sát quy mô lớn vài ngày trước. Cô mím môi, cúi người đi lại vào trong, lục lọi ba lô của mình lấy thứ gì đó rồi theo lối cửa sổ chui ra ngoài.

Win đang ngồi an tĩnh nhìn bầu trời, bỗng nghe có tiếng động lạ, anh liếc mắt nhìn sang, liền thấy Vivian đang đi từng bước trên ngói mái về phía anh. Giật mình đứng dậy, anh bất ngờ kêu lên:

- Nữ hoàng!

Vivian bước từng bước nhỏ, căn bản đang đi rất chắc chắn, ai ngờ bị người đàn ông gọi lớn, cô bất giác trượt chân, thân thể lão đảo ngã xuống dưới. Đúng lúc này, một bàn tay vươn ra, kịp thời ôm lấy eo cô, đỡ phần lưng đang ngã về phía sau. Vivian theo bản năng bắt lấy vai anh, nhướn người về phía trước, vô tình khiến khoảng cách cả hai được rút ngắn. Vào

khoảnh khắc đó, lồng ngực Vivian đã đập nhanh hơn một nhịp, cô sửng sờ nhìn Win, hai mắt mở lớn kinh ngạc.

Hơi thở người đàn ông dồn dập, anh lo lắng nhìn người phụ nữ trong lòng bàn tay, hỏi:

- Cô không sao chứ?

Vivian ngay lập tức hoàn hồn, cô đẩy người đàn ông ra, hắng giọng đáp:

- Không sao.

Win lui lại vài bước, nhìn một lượt từ trên xuống dưới của cô, xác định không có thương tích gì mới thu tay lại. Cau mày, anh hỏi tiếp:

- Trên này nguy hiểm, sao người lại lên đây?

Vivian liếc mắt, xéo xắt trả lời:

- Đây là tầng một mà, có cao lắm đâu, tôi có thể thừa sức đi được. Nếu không phải do anh lúc này gọi đột ngột thì tôi cũng không trượt chân đâu.

Win: "..."

Cho nên lỗi là do anh hả? Why?/

Người đàn ông mím môi, quyết định không tranh cãi đến cùng. Anh quay người đi về chỗ cũ, vừa ngồi xuống vừa lên tiếng:

- Cô đi đường dài cả ngày đã mệt rồi, sao không nghỉ ngơi sớm, lên đây làm gì?

Vivian ho khan vài tiếng, giọng có chút châm chọc:

- Sao nào? Anh lên đây được còn tôi thì không hả?

"..."

Win liếc mắt, cảm thấy có lẽ mình không nên nói nữa thì hơn. Cô nàng này người toàn gai nhọn thôi!

Thời gian trước, cùng trải qua nhiều trận sinh tử với nhau, mối quan hệ giữa hai người đã cải thiện, trở nên tốt hơn hẳn, vì vậy bây giờ Win rất ít khi dùng kính ngữ với Vivian, họ cũng nói chuyện rất nhiều.

Thấy người đàn ông làm ngơ mình, Vivian mím môi, chậm rãi tiến lại gần, sau đó đưa đến trước mặt anh một hộp thuốc, nói:

- Thuốc trị vết thương, cầm đi.

Win nhìn hộp thuốc, sau đó anh rũ mắt nhìn miếng vải băng trên bắp tay phải của mình rồi lại ngược lên nhìn Vivian, đáp:

- Không cần, vết thương nhỏ thôi.

Vivian nhếch môi, dĩ nhiên không tin những lời đó, liền nhướn mày lên tiếng:

- Vết thương nhỏ mà bốn ngày rồi vẫn chưa lành sao? Máu còn thấm cả ngoài kia kìa, tôi thấy rõ lắm.

"..."

Win có chút bối rối, đảo mắt không đáp. Thấy vậy, Vivian bật cười, nói:

- Thuốc của tôi tốt lắm, muốn nhanh khỏi thì dùng nó đi.

Người đàn ông chớp mắt nhìn cô, suy nghĩ vài giây, vẫn là quyết định nhận lấy, còn không quên cảm ơn một câu.

Vivian thuận thế ngồi xuống bên cạnh anh, tìm một chủ đề bắt chuyện trước:

- Sao lại ra đây ngồi vậy? Không ngủ được?

Win gật đầu, vừa giơ cánh tay lên vừa đáp:

- Đại loại vậy.

Vivian ngược mắt nhìn lên, bầu trời đêm nay có rất nhiều sao, trông thật đẹp. Nghe nói trời nhiều sao thì không mưa, vậy tối nay cô có được ngủ ngon không nhỉ?

Mấy ngày qua thời tiết diễn ra rất thất thường, ban ngày trời nắng gắt, ban đêm lại mưa tầm tã, Vivian thật không hiểu có phải đến ông trời cũng trêu người cô không?

Trận chiến của hoàng thất đang đến cao trào, bao nhiêu người đã phải hi sinh để bảo vệ cô, chạy trốn khắp nơi, cũng chỉ mong muốn tìm được sự yên bình. Mặc dù đã biết trước số phận phải đương đầu với khắc nghiệt, người với người thì tạm chấp nhận, nhưng đến ông trời cũng muốn làm khó cô?

Vivian chớp mắt, bên cạnh truyền đến tiếng "loạt soạt", cô nghiêng đầu nhìn sang, phát hiện Win đang loay hoay tự thay thuốc cho mình. Một tay giơ cao, một tay cầm cầm lọ thuốc, miệng cắn chặt miếng vải, trông rồi như vò.

Vivian bật cười, cô vươn tay giật lấy lọ thuốc của người đàn ông, nói:

- Để tôi bôi giúp anh.

Win bất ngờ, vội trả lời:

- Như vậy không tốt đâu.

Vivian nhếch môi, nhướn mày lên tiếng:

- Anh tự làm được chắc? Đừng ngoan cố nữa, nghe lời đi. Tháo băng ra.

Win chớp chớp mắt nhìn người phụ nữ, tay tự động làm theo lời cô.

Nghe lời sao? Trông giống như đang dỗ một con cún vậy?

Vivian quẹt một ngón tay, cô định hình vết thương rồi mới bắt đầu bôi thuốc lên. Vừa bôi, cô còn cẩn thận thổi nhẹ lên cánh tay anh, vừa giảm nhẹ cơn đau vừa khiến thuốc thấm nhanh hơn.

Win ngồi một bên, nhìn những động tác này của Vivian, ánh mắt hoàn toàn đặt trên khuôn mặt cô. Cứ như vậy, anh bất giác nhìn mãi, một giây cũng không rời.

Người phụ nữ này... rất đẹp, từng đường nét trên khuôn mặt cô ta đều như được chúa trời ban tặng, hoàn mỹ đến không thể hoàn mỹ hơn. Làn da rất trắng, lại rất mềm, giống như da em bé vậy. Khuôn miệng nhỏ nhắn, có chút đầy đặn, hồng nhuận....

Win nhìn đến ngẩn ngơ, chính bản thân cũng không biết mình đã càng ngày càng tiến sát đến gần khuôn mặt Vivian, ánh mắt dán chặt vào đôi môi cô, cứ như muốn hôn lên đó. Đúng lúc này, đột nhiên Vivian bật người ra, hô lớn:

- Xong rồi!

"..."

Tiếng hô của cô khiến Win giật mình, thân thể bất động dừng lại, chớp chớp đôi mắt vô tội. Vivian nhìn anh, thắc mắc hỏi:

- Làm gì vậy? Đau à?

Win chột hoàn hồn, ngay lập tức rút người lại, lắc đầu đáp:

- Không có, cảm ơn.

Nói rồi, anh bối rối quẩn băng lại. Vivian cau mày khó hiểu nhưng rồi cũng bỏ qua, cô lấy nắp đóng lọ thuốc lại, thứ đồ tốt này phải bảo quản thật kĩ càng.

Win vừa thả ống tay áo xuống, ánh mắt vừa không tự chủ liếc nhìn cô gái ngồi bên cạnh, sau một hồi chần chờ, anh lên tiếng:

- Bôi thuốc thuần thực như vậy, cô từng làm nhiều lần rồi sao?

Vivian thản nhiên gật đầu, trả lời:

- Ừm, lúc trước tôi bị thương nhiều lắm, làm miết nên quen tay.

Win nghe thấy, tinh ý hỏi:

- Bị thương... do ám sát sao?

Nói đến đây, động tác tay của Vivian bất chợt dừng lại, bây giờ cô mới nhận ra mình vừa nói lời không nên, liền im lặng.

Win vẫn đợi chờ câu trả lời từ cô nhưng vài giây sau, anh chỉ nhận lại một cái nhìn lạnh nhạt. Vivian ném lọ thuốc vào người anh, nói:

- Mỗi ngày bôi một lần vào ban đêm, trước khi đi ngủ, như thế hiệu quả sẽ tốt hơn.

"..."

Win nhanh nhạy phát hiện ra Vivian đang tránh né điều gì đó, anh mím môi, siết lọ thuốc trong tay, vẫn cố chấp hỏi tiếp:

- Sống như vậy.. không mệt mỏi sao?

Win chỉ vừa làm vệ sĩ cho Vivian nửa năm, đã gặp trên mười vụ ám sát, quy mô lớn nhỏ đều có. Chỉ mới nửa năm mà đã nhiều như thế, vậy khoảng thời gian từ bé đến lớn, cô ấy đã phải trải qua bao nhiêu lần sinh tử? Anh không dám tưởng tượng ra số lần Vivian phải chịu đựng việc này, và có lẽ, đó chính là lí do cô học võ, để có thể tự bảo vệ bản thân mình thật tốt, để.. không phải bỏ mạng dưới hòng súng của kẻ khác.

Vivian rũ mắt, dường như không muốn trả lời câu hỏi này. Thấy vậy, Win cũng im lặng, cúi đầu không nói nữa. Vào lúc anh tưởng chừng như sẽ không thể biết thêm được điều gì thì Vivian bất ngờ lên tiếng:

- Tôi được dạy từ nhỏ là phải sống như thế.

Win quay phắt sang nhìn cô, có vẻ rất ngạc nhiên khi thấy Vivian đổi ý. Anh im lặng, nghe cô nói:

- Bắt đầu từ lúc tôi nhận thức được thế giới này, tôi cũng phải biết được thân phận của mình có những cái lợi và cái hại gì. Mẹ tôi là một người đàn bà rất tài giỏi, rất quyền lực, và bà luôn muốn đứa con gái duy nhất của mình cũng phải thừa hưởng được những điều đó. Tôi cũng không phụ lòng mong đợi của bà ấy, tôi rất thông minh, ba tuổi đã biết viết chữ, bốn tuổi đã biết đọc sách, ở lứa tuổi của những đứa trẻ đang vui đùa cùng với những người bạn khác trong nhà mẫu giáo, tôi đã trở thành một học sinh, đến học tập ở ngôi trường nổi tiếng nhất thế giới. Ngày vùi đầu vào những tiết học khó nhằn của các cô thầy giáo giỏi nhất, đêm đến lại học các môn phụ họa. Đàn hát, thơ ca... thậm chí là môn học truyền thống của hoàng gia Anh - võ kiếm, cũng phải học hết.

- Tôi được nuôi dạy để trở thành nữ hoàng, đó là vận mệnh của tôi, từ lúc tôi sinh ra đã định sẵn là như thế. Chính vì lẽ đó, tôi phải lớn hơn người bình thường, trưởng thành hơn những đứa trẻ khác, và cũng phải chịu những gì mà người bình thường không chịu đựng được. Cuộc ám sát đầu tiên là vào năm tôi bảy tuổi, tôi không nhớ rõ bản thân đã thoát được bằng

cách nào... tôi chỉ nhớ, vú nuôi của mình đã chết vì đỡ một nhát kiếm thay tôi. Đó là toàn bộ kí ức. Sau này, những cuộc ám sát diễn ra nhiều hơn và tôi dần thích nghi với chúng, đến mức... xem như nó là một phần của cuộc sống.

Win nghe đến đây, không nhịn được hỏi một câu:

- Tại sao cô không lựa chọn con đường khác? Đâu nhất thiết sinh ra trong hoàng thất là phải kế thừa ngôi vị?

Vivian mím môi, lặng lẽ nói tiếp:

- Nhưng đó chính là lí do duy nhất khiến tôi tồn tại. Mẹ ép tôi trở nên hoàn mỹ, tôi cũng ép bản thân mình phải cố gắng, cứ như vậy mười mấy năm, dần dần, thật không biết từ lúc nào... tôi đã biến thành một người như bà ấy. Khi tôi nhận ra bản thân mình đã thay đổi, là lúc tôi không thể quay đầu lại được nữa. Ngày ngày bị tiêm nhiễm bởi những thứ quyền lực và địa vị, tôi đã xem ngôi nữ vương như mục đích sống của bản thân mình. Tôi từng thề, đời này... tôi có thể bỏ bất cứ thứ gì, ngoại trừ ngai vàng hoàng gia Anh.

Win cảm giác mình rất khó tiếp nhận những lí lẽ này, anh chưa bao giờ thấy một con người yêu quyền lực đến chết là như thế nào. Nhưng bây giờ thì anh thấy rồi, hóa ra một con người ham mê quyền lực lại được tạo thành như vậy, cuối cùng vẫn là từ một đứa trẻ mà ra. Nhưng đứa trẻ này, là bị ép phải biến thành như thế, là do con người và số phận đưa đẩy, lai tạo bản thân. Có lẽ thực chất... cô ấy không muốn như thế. Nhưng mà, nếu là bị ép buộc, vậy tại sao...

- Vậy tại sao cô lại giết mẹ của mình. - Win lấy hết dũng khí hỏi thẳng.

Câu hỏi này vốn là một vấn đề tế nhị, nhưng nó lại là sự thật, Một sự thật mà toàn người dân nước Anh đều biết. Rằng vào một ngày nhiều năm trước, có một cô công chúa đã tắm máu của hoàng thất... và của chính mẹ

mình để bước lên ngai vàng. Có rất nhiều người đã chửi bới cách làm của Vivian, và đặt cho cô một biệt danh... quái vật.

Win không hiểu, nếu là bị ép, tại sao lại giết người? Rõ ràng bản thân không muốn, tại sao phải làm vậy? Hơn nữa, người cô ấy giết... lại chính là mẹ ruột của mình - nữ hoàng Elizabeth Đệ Nhị!

Vivian liếc mắt nhìn anh, sâu trong đôi con ngươi cô là một mảnh tĩnh lặng, giọng vẫn bình bình như trước:

- Tôi không hề muốn giết bà ấy, nhưng mà... mẹ của tôi... đã muốn vứt bỏ tôi. Vào năm tôi mười tám tuổi, trong một lần đi ra ngoại thành, tôi đã bị ám sát, lần đó tôi thoát chết trong gang tấc, chạy trốn sang biên giới Mỹ, và phải dưỡng thương hơn hai tháng. Lúc tôi trở về, anh có biết tôi đã nghe thấy cái gì không? Một thông cáo... của nữ hoàng Anh lúc đó... nói muốn lập di chúc. Không có công chúa, nhưng nữ vương lại muốn viết di chúc, anh hiểu điều đó nghĩa là gì không? Chính là một người khác... sẽ thay tôi trở thành người cai quản đất nước này. Không phải tôi, không phải cô công chúa mang dòng máu chính thất này... mà là một người ngoài.

- Đó có thể là bá tước, là nam tước, là hầu tước... bất cứ một người nào chỉ cần được mẹ tôi chọn... đều sẽ trở thành người đứng đầu Anh quốc. Bà ấy... đã nuôi dạy tôi trở thành một nữ hoàng, nhưng rồi lại tự tay dâng vương miện cho kẻ khác? Tôi không can tâm... tôi thật sự không can tâm. Tôi đã đánh đổi cả cuộc đời mình, tôi không thể mất ngai vàng đó được. Đây là lí do tôi phải xuống tay với bà ta.

Win kinh ngạc đến sững sờ, anh không biết câu chuyện này lại có uẩn khúc như thế. Gần mười năm trước, anh có nghe thông cáo về việc nữ hoàng Elizabeth Đệ Nhị lập di chúc, nhưng anh nghĩ người được chọn là công chúa Vivian, Thật không ngờ, lúc đó căn bản cô ấy không có mặt tại Anh quốc. Đã là công chúa thì chỉ có một con đường, hoặc là lên làm nữ

hoàng hoặc là chết. Nếu để người khác chiếm ngôi, mạng sống của cô ấy còn giữ được sao?

Đây không phải vấn đề liên quan đến quyền lực nữa, mà là vấn đề tính mạng. Vivian không giết chết mẹ của mình, bức di chúc mà hoàn thành, cô sẽ không còn đường lui nữa.

Thật không ngờ, "quái vật" trong miệng mọi người... lại là kẻ có nỗi khổ riêng. Đáng sợ nhất không phải quái vật được sinh ra đã như vậy mà là... nó bị ép phải tạo thành.

Vivian rũ mắt, tiếp tục lên tiếng:

- Tranh đấu... luôn là một phần của hoàng thất., và cái giá phải trả của nó chính là mạng người. Nhiều đời của hoàng gia Anh, đều là bước qua xác người mà ngồi lên ngai vàng, bà ngoại tôi như vậy, mẹ tôi cũng như vậy, tôi.. cũng không ngoại lệ. Để bành trướng lãnh thổ và thế lực, mẹ tôi luôn tìm cách phát triển quan hệ giao, một trong số đó... là con đường hôn nhân thương mại. Mẹ tôi lấy phụ hoàng cũng vì lí do đó, và khi bà có được hoàn toàn quyền lực của ông, là lúc ông không còn giá trị nữa. Mẹ tôi giết chết bố tôi... rồi cưới thêm người khác, tiếp tục phát triển thêm quyền lực, sau đó vứt bỏ không thương tiếc. Giống như một chuỗi tuần hoàn, mãi không có hồi kết, mãi đến đời của tôi.

*Tương tác cao lên quý dị ời, dù không phải cặp chính nhưng cuộc tình về hai người này rất hay nha. Qua một chương nữa mọi người sẽ gặp lại cặp đôi chính nhé ^^*

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 902: Ngoại Truyện 3

Vivian mím môi, cô nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi nói tiếp:

- Phụ hoàng mất khi tôi còn nhỏ, bây giờ những kí ức thuộc về ông ấy tôi không còn nhớ nhiều nữa, đến khuôn mặt tôi cũng rất mơ hồ. Duy chỉ những lời ông nói là tôi còn ghi lại. Sau này khi lớn lên, tôi dần biết vì sao ông lại chết, cũng biết chính mẹ tôi đã giết cha tôi. Nhưng tôi... không thể làm khác được. Những chuyện mà mẹ tôi đã làm... tôi bắt buộc phải làm, nếu muốn tiếp tục ngồi trên ngai vàng này.

Cuộc đời Vivian là một chuỗi những sự kiện đã được định sẵn từ trước, bao gồm cả những cuộc hôn nhân thương mại. Cô buộc phải móc nối quan hệ, tạo thế lực cho chính mình, bằng không, chiếc mũ miện trên đầu cô sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào.

Win bị Vivian đưa từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, những chuyện uẩn khúc dần dần hiện ra, đan xen với những thắc mắc chồng chất, khiến anh không thể kiềm nổi sự tò mò, hỏi:

- Nếu đã là điều bắt buộc, thì tại sao cô lại đi ngược lại?

Vivian cau mày, hỏi ngược lại:

- Cái gì?

- Cuộc hôn nhân với nhà Wertheimer ba năm trước, vì sao cô lại từ chối?
- Người đàn ông nhìn trực diện nói.

Ba năm trước, hôn nhân giữa người đứng đầu gia tộc Wertheimer và nữ hoàng Anh là một sự kiện thế kỷ nổi tiếng, nó nổi lên như một hiện tượng bởi sự kết hợp của hai thế lực mạnh mẽ, nhưng rồi cũng tan rã trong ồn ào không kém. Bất kì người dân nước Anh nào cũng biết đến việc này, và cùng có chung một thắc mắc, là tại sao Vivian lại từ chối ngay giữa hôn lễ, để rồi dẫn đến kết cục như ngày hôm nay. Cô chỉ có một mình, không bè cánh không trường phái, không thế lực chống lưng, chỉ có một mình, đơn phương độc mã chiến đấu.

Vivian chớp mắt, lần đầu tiên trong đôi con ngươi hiện lên sự bối rối. Cô quay mặt đi, ngập ngừng đáp:

- Chuyện đó...tôi không nhớ nữa.. nó đã qua lâu rồi... anh cũng biết tính tôi tùy hứng mà... đến tôi còn chẳng hiểu nổi bản thân tôi muốn gì nữa.

Win nhìn bộ dạng cô gái đang lúng túng, ánh mắt sâu thêm mấy phần, rồi liền lên tiếng:

- Nữ hoàng, có khi nào... cô đã thay đổi rồi không? Có lẽ... cô không hề giống với nữ hoàng Elizabeth Đệ Nhị nhiều như cô đã tưởng.

"..."

Một câu nói như đâm trúng tim đen của Vivian khiến cô khựng lại trong chốc lát. Thay đổi ư? Sao có thể chứ? Cô chưa bao giờ nghĩ đến điều này.

Nếu suy xét thật kỹ, thì ngoài việc giết người, bất chấp thủ đoạn để ngồi lên ngôi nữ hoàng, thì những việc còn lại, Vivian không làm gì cả. Không hôn nhân thương mại, không cấu kết bè phái, không bành trướng thế lực, thậm chí là hiện tại, đối mặt với những cuộc ám sát, dù cô biết rõ kẻ thù của mình là những ai nhưng cô vẫn chỉ dừng ở mức phản kháng. Cố gắng

chống chọi, tự một mình cầm cự, không lôi kéo thêm bất cứ người nào vào cuộc. Những điều này... hoàn toàn không phải việc một nữ hoàng Anh nên làm.

Vivian có lẽ không ngờ tới, bản thân mình suốt ba năm qua đã từng chút một thay đổi như thế nào. Tuy từ nhỏ đã bị mẹ ruột tiêm nhiễm vào tâm trí những thứ như quyền lực và địa vị, nhưng từ lúc bà ấy chết, sự khống chế đã bị dân ra. Khi Vivian gặp những người đồng đội của mình, Âu Dương Vô Thần, Mã Nhược Anh, Elena, Andrew, Stefan, và cả Âu Dương Thiên Thiên nữa. Những việc họ làm, những hành động, cách cư xử, lời nói và cách giải quyết chứa đầy tình người... là nguyên nhân khiến Vivian thay đổi cái nhìn với thế giới này. Ba năm qua, trải qua chuyện của hàng loạt người, Vivian của bây giờ đã trở thành một phiên bản khác, trong tâm trí cô ấy... từ lâu có thể đã không còn ham muốn quyền lực nữa rồi. Và sự phản kháng, có lẽ bắt đầu từ hành động từ chối cuộc hôn nhân với Harold Wertheimer ba năm trước.

Ở trong thế giới tăm tối, bản tính của cô ấy căn bản chỉ bị che lấp, chứ không phải hoàn toàn biến mất. Vivian thật sự... không giống với mẹ của mình.

Nghĩ một hồi, Vivian đột nhiên đứng bật dậy, tay chân có chút luống cuống, nói:

- Tôi buồn ngủ rồi, về đây.

Dứt lời, cô liền nhấc chân bước đi, vội vã quay về cửa sổ phòng của mình.

=====

Những ngày tháng trốn chạy càng kéo dài, người bảo vệ bên cạnh Vivian cũng dần mất đi, đến hôm nay, sự truy sát đạt tới đỉnh điểm, quy mô lớn

nhất cũng đã diễn ra. Sophia buộc phải ở lại cầm chân kẻ thù, mở một đường máu để Win đưa Vivian chạy thoát.

Hai người ẩn nấp bên cạnh khu ven sông, dưới chân một cây cầu nhỏ, Win vừa nghe xong điện thoại, liền nhìn Vivian nói:

- Sophia chết rồi, những người khác... cũng không cứu được.

!!!

Chỉ vồn vện vài chữ ngắn ngủi nhưng lại ẩn chứa sức sát thương kinh hồn, khiến tinh thần Vivian trong chốc lát như sụp đổ. Cô buông lỏng tay, ánh mắt ngẩn ngơ.

Cuối cùng... người trung thành với cô nhất, đã ra đi rồi. Sophia... Sophia...

Vivian nghiêng rằng, cô siết chặt tay, bất ngờ lên tiếng:

- Tôi đi tìm bọn chúng.

Đám Exter, Caladori Witch,... tất cả... cô phải giết hết bọn chúng.

Vừa nói, Vivian vừa lao người về phía trước, người đàn ông bên cạnh thấy vậy, ngay lập tức ngăn cô lại:

- Không được, nữ hoàng, cô không thể đi. Bây giờ cô mà lộ mặt thì sẽ chết đấy.

Vivian vùng vẫy, cố gắng dùng sức lực thoát khỏi sự khống chế của Win:

- Tôi không quan tâm, dù có liều cái mạng này tôi cũng phải giết chết hết những kẻ đó.

Ấn đường Win cau chặt lại, anh hét lên thật lớn:

- Cô bình tĩnh lại đi nữ hoàng, nếu bây giờ đi đến đó người chết đầu tiên sẽ là cô, sẽ là cô đấy!

Vivian bất giác khựng lại, cô ngừng hành động của mình, đưa ánh mắt đáng thương nhìn người đàn ông. Lồng ngực Win đau thắt, anh ấn chặt vai cô, nói:

- Sophia và những người khác hi sinh tính mạng của mình là để bảo vệ cô, cô lại muốn đâm đầu vào chỗ chết sao? Nhớ lại thân phận của mình đi, cô là nữ hoàng của nước Anh, tất cả chuyện này là để bảo vệ cô an toàn.

Đôi mắt Vivian ngập nước, cô run rẩy lên tiếng:

- Sophia... và những người khác... bọn họ... đã chết vì tôi. Kế tiếp có thể là anh, là dân chúng của đất nước này, những người đi theo và ủng hộ tôi, tôi không thể mất tất cả..

Win gạt mạnh đầu, anh rút trong túi ra một vật nhỏ màu đen, đưa tới trước mặt cô, nói:

- Tôi biết, tôi sẽ không để cái chết của mọi người uổng phí. Trước khi chạy thoát, Sophia đã đưa cho tôi chiếc usb này, trong đây là toàn bộ những chứng cứ có thể buộc tội tất cả gia tộc công tước và hầu tước, nếu công bố thứ này với quốc tế, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội đánh bật lại. Tin tôi đi, chúng ta nhất định sẽ làm được.

Vivian bật khóc, cuối cùng vẫn gục ngã trước sự yếu đuối của bản thân, giọt nước mắt cô lăn dài trên má, nóng hổi.

- Tôi không thể mất thêm bất cứ người nào nữa... không một ai..

Win dang tay ôm lấy cô gái vào lòng, lên tiếng trấn an:

- Không sao đâu, có tôi ở đây rồi. Tôi sẽ bảo vệ cô... nhất định.

....

Đêm xuống, sau một trận khóc thỏa mãn, Vivian và Win ngồi trên bờ cỏ, ngược mặt nhìn bầu trời. Họ cùng nhau trải qua quãng thời gian khó khăn, trong lòng mỗi người đã nảy sinh loại cảm xúc khác lạ, quan hệ giữa họ sớm đã vượt xa mức chủ tớ bình thường, nhưng không ai dám bước tiến về trước. Bởi vì họ biết, bây giờ không phải thời điểm thích hợp. Mà chính họ cũng không chắc, tình cảm của mình có đủ lớn để vượt qua tất cả hay không. Không ai dám mạo hiểm đặt cược.

Vivian chớp mắt, cô nghiêng đầu, chột dựa vào đôi vai rộng lớn của người đàn ông bên cạnh, thốt lên:

- Buồn ngủ quá.

Win hơi cứng người, anh có chút bất ngờ, nhưng không đẩy cô ra, chỉ đáp:

- Vậy thì ngủ một chút đi, sáng mai tỉnh dậy, mọi chuyện sẽ qua hết.

Vivian rũ tầm mắt, đôi con ngươi đen láy, trông thật xa xăm. Qua một lúc, cô chậm rãi nói:

- Vài ngày trước, Sophia kể với tôi về chuyện của mẹ. Cô ấy nói... sở dĩ lúc đó lập di chúc, là mẹ tôi cố tình. Bà ấy dường như đã nhận ra cái khó trong ngôi vị của mình, nên hối hận, không muốn để tôi kế vị nữa. Không phải vì không yêu thương tôi, mà là vì sợ tôi sẽ có kết cục giống như bà, chết thảm dưới kiếm kẻ khác. Anh có tin chuyện này không?

Nghe câu hỏi của Vivian, Win im lặng tầm vài giây rồi mới trả lời:

- Tôi tin hay không không quan trọng, quan trọng là cô có tin hay không.

"..."

Lần này, Vivian không nói nữa, cô nhắm mắt, dần dần ngủ thiếp đi.

Bất kể là với lí do gì, bây giờ đều không còn quan trọng nữa. Sự hối hận của mẹ cô... vốn đã quá muộn rồi.

....

Sáng ngày hôm sau, Win cùng với Vivian lên đường tìm cách ra ngoài biên giới, thế nhưng đi đến nửa đường, đột nhiên Win dừng chân tại một cây cầu nhỏ, anh đứng trước thành lan can, nhìn ra phía đối diện với ánh sáng mặt trời và cảnh vật non nước hữu tình, bất giác cảm thán:

- Nhiều ngày chạy trốn, luôn bận rộn nghĩ cách thoát thân, cũng quên không nhìn nghiêm túc nơi này thêm một lần nữa. Lần đầu đến đây, chúng ta đã khen cảnh rất đẹp.

Vivian bước đến bên cạnh anh, rất tự nhiên cùng anh nhìn ngắm cảnh vật. Cô nở một nụ cười nhẹ mà rất lâu rồi Win chưa thấy, nói:

- Ừm, đúng là đẹp thật, vẫn không có gì thay đổi. Bỏ qua cũng không sao, lần này, trước khi kết thúc trận chiến, chúng ta hãy nhìn nó thật kỹ đi.

Win rũ mắt, giọng bất chợt thay đổi:

- Tuy ở đây có rất nhiều thứ không thay đổi, nhưng thật ra bên cạnh chúng ta... có rất nhiều người đã không còn nữa.

Vivian nghe ra nỗi muộn phiền của Win, cô quay sang nhìn anh, bàn tay ngập ngừng đưa lên, cuối cùng cũng dừng cảm chạm vào cánh tay của người đàn ông. Đây giống như một lời an ủi vậy.

Win bấy giờ mới nghiêng đầu nhìn cô, mí mắt lên tiếng:

- Tối hôm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, bây giờ cả vương quốc đều đang nằm trong tầm kiểm soát của các gia tộc lớn, chúng có lẽ đã phong tỏa mọi

lối thoát, tìm đường ra sẽ không dễ dàng đâu. Tôi định, đem chiếc usb mà Sophia đưa cho tôi, cùng bọn chúng làm một cuộc giao dịch, có lẽ sẽ giữ được tính mạng cho cô.

Vivian nhú mào, bất ngờ đáp:

- Cái gì? Không được, tôi không để anh làm vậy đâu.

"Cạch" - Vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng động lạ vang lên, Vivian cảm giác bàn tay mình cứng nhắc, cô cúi đầu xuống, phát hiện cánh tay từ khi nào đã bị xích bởi một chiếc còng sắt số tám, mà đầu nối còn lại, là ghim vào lan can cây cầu.

Vivian kinh ngạc, cô ngẩng mặt lên, hốt hoảng hỏi:

- Win, anh làm cái gì vậy?

Người đàn ông nhìn cô, nhẹ nhàng nói:

- Bây giờ chúng ta thế mỏng sức yếu, căn bản không thể thoát được, còn ở trong đây ngày nào, tính mạng cô cũng sẽ bị đe dọa. Đây là lựa chọn tốt nhất rồi.

- Win, anh muốn làm gì? - Vivian ngơ ngác nhìn người đàn ông, trong lòng dâng tràn cảm giác bất an.

Win thu tay về, chậm rãi giải thích:

- Tôi sẽ đến tìm gia tộc công tước Exter, giao dịch với ông ta, có lẽ sẽ giữ được tính mạng cho cô. Nhưng mà... lần đi này lành ít dữ nhiều, có thể sẽ không còn đường quay lại, nếu nó nguy hiểm... tôi muốn cô ở lại đây.

Vivian ngay lập tức lắc đầu lia lịa, tỏ rõ phản kháng:

- Không, tôi sẽ không để anh đi một mình đâu.

Win nhếch môi, ánh mắt kiên định

- Chuyện tôi quyết định sẽ không bao giờ thay đổi. Việc nguy hiểm đến tính mạng, anh sẽ không để em đi.

Vivian há miệng, lớn tiếng quát:

- Anh không thể ích kỷ như vậy được.

Vivian nói xong, người đàn ông đột nhiên di chuyển, ngay lúc cô không phòng bị hướng thẳng đến khuôn mặt cô, hôn lên đôi môi mềm mại mà anh luôn khao khát.

Vivian ngạc nhiên đứng bất động, nhưng cũng không phản kháng, cô ngược lại nhắm mắt, đón nhận nụ hôn vừa nồng cháy vừa quyến luyến này.

Một lúc sau, Win rời khỏi đôi môi Vivian, anh dùng đôi mắt tràn đầy tình ý nhìn cô, gọi khẽ:

- Vivian, nữ hoàng Vivian Elizabeth Đệ Tam, nữ vương của hoàng gia Anh, anh yêu em, anh thật sự rất yêu em. Có thể lần này anh đi, sẽ không thể quay về được nữa, nhưng mà em phải hứa với anh, nhất định phải sống tiếp thật tốt.

Dứt lời, Win liền buông tay, rời khỏi khuôn mặt cô gái, từ từ lùi bước về phía sau. Vivian trào nước mắt, cô lắc đầu, liên tục lẩm bẩm:

- Đừng mà.... đừng mà.... Win....

Người đàn ông nghiêng rằng, dứt khoát quay đầu lại. Anh cất bước dài rời đi, mạnh mẽ không một chút chần chừ, dường như sợ rằng nếu ở lại thêm một chút nữa thì bản thân sẽ không thể làm được. Mặc cho những tiếng gọi tha thiết từ phía sau truyền đến, anh vẫn siết chặt tay bước đi.

- Win! Win, em không cho phép anh đi. Win!

Vivian vừa gọi vừa chạy theo người đàn ông, nhưng cánh tay bị còng sắt buộc chặt đã kéo ngược cô trở về. Cô bật khóc nức nở, gào lên:

- Win! Em ra lệnh anh quay lại ngay, anh không được đi, Win.

- Win!!!

Sau tất cả, trên chiếc cầu ấy, chỉ còn lại một mình cô gái giữa những bóng người lướt qua nhanh, cùng với tiếng gọi níu kéo một người... đã quyết định ra đi không quay về.

Trung thu vui vẻ nha mọi người ^^. Dòm tương tác chap vừa rồi thấy nản luôn, chương này mà cao chút thì mới up tiếp chap sau nha, không thì tui buồn cả tuần sau mới viết lại đó ><

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 903: Ngoại Truyện 3

Vivian mím môi, cô nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi nói tiếp:

- Phụ hoàng mất khi tôi còn nhỏ, bây giờ những kí ức thuộc về ông ấy tôi không còn nhớ nhiều nữa, đến khuôn mặt tôi cũng rất mơ hồ. Duy chỉ những lời ông nói là tôi còn ghi lại. Sau này khi lớn lên, tôi dần biết vì sao ông lại chết, cũng biết chính mẹ tôi đã giết cha tôi. Nhưng tôi... không thể làm khác được. Những chuyện mà mẹ tôi đã làm... tôi bắt buộc phải làm, nếu muốn tiếp tục ngồi trên ngai vàng này.

Cuộc đời Vivian là một chuỗi những sự kiện đã được định sẵn từ trước, bao gồm cả những cuộc hôn nhân thương mại. Cô buộc phải móc nối quan hệ, tạo thế lực cho chính mình, bằng không, chiếc mũ miện trên đầu cô sẽ rơi xuống bất cứ lúc nào.

Win bị Vivian đưa từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, những chuyện uẩn khúc dần dần hiện ra, đan xen với những rắc rối chồng chất, khiến anh không thể kiềm nổi sự tò mò, hỏi:

- Nếu đã là điều bắt buộc, thì tại sao cô lại đi ngược lại?

Vivian cau mày, hỏi ngược lại:

- Cái gì?

- Cuộc hôn nhân với nhà Wertheimer ba năm trước, vì sao cô lại từ chối?
- Người đàn ông nhìn trực diện nói.

Ba năm trước, hôn nhân giữa người đứng đầu gia tộc Wertheimer và nữ hoàng Anh là một sự kiện thế kỷ nổi tiếng, nó nổi lên như một hiện tượng bởi sự kết hợp của hai thế lực mạnh mẽ, nhưng rồi cũng tan rã trong ồn ào không kém. Bất kì người dân nước Anh nào cũng biết đến việc này, và cùng có chung một thắc mắc, là tại sao Vivian lại từ chối ngay giữa hôn lễ, để rồi dẫn đến kết cục như ngày hôm nay. Cô chỉ có một mình, không bè cánh không trường phái, không thế lực chống lưng, chỉ có một mình, đơn phương độc mã chiến đấu.

Vivian chớp mắt, lần đầu tiên trong đời con người hiện lên sự bối rối. Cô quay mặt đi, ngập ngừng đáp:

- Chuyện đó...tôi không nhớ nữa.. nó đã qua lâu rồi... anh cũng biết tính tôi tùy hứng mà... đến tôi còn chẳng hiểu nổi bản thân tôi muốn gì nữa.

Win nhìn bộ dạng cô gái đang lúng túng, ánh mắt sâu thêm mấy phần, rồi liền lên tiếng:

- Nữ hoàng, có khi nào... cô đã thay đổi rồi không? Có lẽ... cô không hề giống với nữ hoàng Elizabeth Đệ Nhị nhiều như cô đã tưởng.

"..."

Một câu nói như đâm trúng tim đen của Vivian khiến cô khựng lại trong chốc lát. Thay đổi ư? Sao có thể chứ? Cô chưa bao giờ nghĩ đến điều này.

Nếu suy xét thật kỹ, thì ngoài việc giết người, bắt chấp thủ đoạn để ngồi lên ngôi nữ hoàng, thì những việc còn lại, Vivian không làm gì cả. Không hôn nhân thương mại, không cấu kết bè phái, không bành trướng thế lực, thậm chí là hiện tại, đối mặt với những cuộc ám sát, dù cô biết rõ kẻ thù của mình là những ai nhưng cô vẫn chỉ dừng ở mức phản kháng. Cố gắng

chống chọi, tự một mình cầm cự, không lôi kéo thêm bất cứ người nào vào cuộc. Những điều này... hoàn toàn không phải việc một nữ hoàng Anh nên làm.

Vivian có lẽ không ngờ tới, bản thân mình suốt ba năm qua đã từng chút một thay đổi như thế nào. Tuy từ nhỏ đã bị mẹ ruột tiêm nhiễm vào tâm trí những thứ như quyền lực và địa vị, nhưng từ lúc bà ấy chết, sự khống chế đã bị dân ra. Khi Vivian gặp những người đồng đội của mình, Âu Dương Vô Thần, Mã Nhược Anh, Elena, Andrew, Stefan, và cả Âu Dương Thiên Thiên nữa. Những việc họ làm, những hành động, cách cư xử, lời nói và cách giải quyết chứa đầy tình người... là nguyên nhân khiến Vivian thay đổi cái nhìn với thế giới này. Ba năm qua, trải qua chuyện của hàng loạt người, Vivian của bây giờ đã trở thành một phiên bản khác, trong tâm trí cô ấy... từ lâu có thể đã không còn ham muốn quyền lực nữa rồi. Và sự phản kháng, có lẽ bắt đầu từ hành động từ chối cuộc hôn nhân với Harold Wertheimer ba năm trước.

Ở trong thế giới tăm tối, bản tính của cô ấy căn bản chỉ bị che lấp, chứ không phải hoàn toàn biến mất. Vivian thật sự... không giống với mẹ của mình.

Nghĩ một hồi, Vivian đột nhiên đứng bật dậy, tay chân có chút luống cuống, nói:

- Tôi buồn ngủ rồi, về đây.

Dứt lời, cô liền nhấc chân bước đi, vội vã quay về cửa sổ phòng của mình.

=====

Những ngày tháng trốn chạy càng kéo dài, người bảo vệ bên cạnh Vivian cũng dần mất đi, đến hôm nay, sự truy sát đạt tới đỉnh điểm, quy mô lớn

nhất cũng đã diễn ra. Sophia buộc phải ở lại cầm chân kẻ thù, mở một đường máu để Win đưa Vivian chạy thoát.

Hai người ẩn nấp bên cạnh khu ven sông, dưới chân một cây cầu nhỏ, Win vừa nghe xong điện thoại, liền nhìn Vivian nói:

- Sophia chết rồi, những người khác... cũng không cứu được.

!!!

Chỉ vồn vện vài chữ ngắn ngủi nhưng lại ẩn chứa sức sát thương kinh hồn, khiến tinh thần Vivian trong chốc lát như sụp đổ. Cô buông lỏng tay, ánh mắt ngẩn ngơ.

Cuối cùng... người trung thành với cô nhất, đã ra đi rồi. Sophia... Sophia...

Vivian nghiêng rằng, cô siết chặt tay, bất ngờ lên tiếng:

- Tôi đi tìm bọn chúng.

Đám Exter, Caladori Witch,... tất cả... cô phải giết hết bọn chúng.

Vừa nói, Vivian vừa lao người về phía trước, người đàn ông bên cạnh thấy vậy, ngay lập tức ngăn cô lại:

- Không được, nữ hoàng, cô không thể đi. Bây giờ cô mà lộ mặt thì sẽ chết đấy.

Vivian vùng vẫy, cố gắng dùng sức lực thoát khỏi sự khống chế của Win:

- Tôi không quan tâm, dù có liều cái mạng này tôi cũng phải giết chết hết những kẻ đó.

Ấn đường Win cau chặt lại, anh hét lên thật lớn:

- Cô bình tĩnh lại đi nữ hoàng, nếu bây giờ đi đến đó người chết đầu tiên sẽ là cô, sẽ là cô đấy!

Vivian bất giác khựng lại, cô ngừng hành động của mình, đưa ánh mắt đáng thương nhìn người đàn ông. Lồng ngực Win đau thắt, anh ấn chặt vai cô, nói:

- Sophia và những người khác hi sinh tính mạng của mình là để bảo vệ cô, cô lại muốn đâm đầu vào chỗ chết sao? Nhớ lại thân phận của mình đi, cô là nữ hoàng của nước Anh, tất cả chuyện này là để bảo vệ cô an toàn.

Đôi mắt Vivian ngập nước, cô run rẩy lên tiếng:- Sophia... và những người khác... bọn họ... đã chết vì tôi. Kế tiếp có thể là anh, là dân chúng của đất nước này, những người đi theo và ủng hộ tôi, tôi không thể mất tất cả..

Win gạt mạnh đầu, anh rút trong túi ra một vật nhỏ màu đen, đưa tới trước mặt cô, nói:

- Tôi biết, tôi sẽ không để cái chết của mọi người uổng phí. Trước khi chạy thoát, Sophia đã đưa cho tôi chiếc usb này, trong đây là toàn bộ những chứng cứ có thể buộc tội tất cả gia tộc công tước và hầu tước, nếu công bố thứ này với quốc tế, chúng ta sẽ có nhiều cơ hội đánh bật lại. Tin tôi đi, chúng ta nhất định sẽ làm được.

Vivian bật khóc, cuối cùng vẫn gục ngã trước sự yếu đuối của bản thân, giọt nước mắt cô lăn dài trên má, nóng hổi.

- Tôi không thể mất thêm bất cứ người nào nữa... không một ai..

Win dang tay ôm lấy cô gái vào lòng, lên tiếng trấn an:

- Không sao đâu, có tôi ở đây rồi. Tôi sẽ bảo vệ cô... nhất định.

....

Đêm xuống, sau một trận khóc thỏa mãn, Vivian và Win ngồi trên bờ cỏ, ngược mặt nhìn bầu trời. Họ cùng nhau trải qua quãng thời gian khó khăn, trong lòng mỗi người đã nảy sinh loại cảm xúc khác lạ, quan hệ giữa họ sớm đã vượt xa mức chủ tớ bình thường, nhưng không ai dám bước tiến về trước. Bởi vì họ biết, bây giờ không phải thời điểm thích hợp. Mà chính họ cũng không chắc, tình cảm của mình có đủ lớn để vượt qua tất cả hay không. Không ai dám mạo hiểm đặt cược.

Vivian chớp mắt, cô nghiêng đầu, chột dựa vào đôi vai rộng lớn của người đàn ông bên cạnh, thốt lên:

- Buồn ngủ quá.

Win hơi cứng người, anh có chút bất ngờ, nhưng không đẩy cô ra, chỉ đáp:

- Vậy thì ngủ một chút đi, sáng mai tỉnh dậy, mọi chuyện sẽ qua hết.

Vivian rũ tầm mắt, đôi con ngươi đen láy, trông thật xa xăm. Qua một lúc, cô chậm rãi nói:

- Vài ngày trước, Sophia kể với tôi về chuyện của mẹ. Cô ấy nói... sở dĩ lúc đó lập di chúc, là mẹ tôi cố tình. Bà ấy dường như đã nhận ra cái khó trong ngôi vị của mình, nên hối hận, không muốn để tôi kế vị nữa. Không phải vì không yêu thương tôi, mà là vì sợ tôi sẽ có kết cục giống như bà, chết thảm dưới kiếm kẻ khác. Anh có tin chuyện này không?

Nghe câu hỏi của Vivian, Win im lặng tầm vài giây rồi mới trả lời:

- Tôi tin hay không không quan trọng, quan trọng là cô có tin hay không.

"..."

Lần này, Vivian không nói nữa, cô nhắm mắt, dần dần ngủ thiếp đi.

Bất kể là với lí do gì, bây giờ đều không còn quan trọng nữa. Sự hối hận của mẹ cô... vốn đã quá muộn rồi.

....

Sáng ngày hôm sau, Win cùng với Vivian lên đường tìm cách ra ngoài biên giới, thế nhưng đi đến nửa đường, đột nhiên Win dừng chân tại một cây cầu nhỏ, anh đứng trước thành lan can, nhìn ra phía đối diện với ánh sáng mặt trời và cảnh vật non nước hữu tình, bất giác cảm thán:

- Nhiều ngày chạy trốn, luôn bận rộn nghĩ cách thoát thân, cũng quên không nhìn nghiêm túc nơi này thêm một lần nữa. Lần đầu đến đây, chúng ta đã khen cảnh rất đẹp. Vivian bước đến bên cạnh anh, rất tự nhiên cùng anh nhìn ngắm cảnh vật. Cô nở một nụ cười nhẹ mà rất lâu rồi Win chưa thấy, nói:

- Ừm, đúng là đẹp thật, vẫn không có gì thay đổi. Bỏ qua cũng không sao, lần này, trước khi kết thúc trận chiến, chúng ta hãy nhìn nó thật kỹ đi.

Win rũ mắt, giọng bất chợt thay đổi:

- Tuy ở đây có rất nhiều thứ không thay đổi, nhưng thật ra bên cạnh chúng ta... có rất nhiều người đã không còn nữa.

Vivian nghe ra nỗi muộn phiền của Win, cô quay sang nhìn anh, bàn tay ngập ngừng đưa lên, cuối cùng cũng dừng cảm chạm vào cánh tay của người đàn ông. Đây giống như một lời an ủi vậy.

Win bấy giờ mới nghiêng đầu nhìn cô, mí mắt lên tiếng:

- Tối hôm qua tôi đã suy nghĩ rất nhiều, bây giờ cả vương quốc đều đang nằm trong tầm kiểm soát của các gia tộc lớn, chúng có lẽ đã phong tỏa mọi

lối thoát, tìm đường ra sẽ không dễ dàng đâu. Tôi định, đem chiếc usb mà Sophia đưa cho tôi, cùng bọn chúng làm một cuộc giao dịch, có lẽ sẽ giữ được tính mạng cho cô.

Vivian nhú mào, bất ngờ đáp:

- Cái gì? Không được, tôi không để anh làm vậy đâu.

"Cạch" - Vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng động lạ vang lên, Vivian cảm giác bàn tay mình cứng nhắc, cô cúi đầu xuống, phát hiện cánh tay từ khi nào đã bị xích bởi một chiếc còng sắt số tám, mà đầu nối còn lại, là ghim vào lan can cây cầu.

Vivian kinh ngạc, cô ngẩng mặt lên, hốt hoảng hỏi:

- Win, anh làm cái gì vậy?

Người đàn ông nhìn cô, nhẹ nhàng nói:

- Bây giờ chúng ta thế mỏng sức yếu, căn bản không thể thoát được, còn ở trong đây ngày nào, tính mạng cô cũng sẽ bị đe dọa. Đây là lựa chọn tốt nhất rồi.

- Win, anh muốn làm gì? - Vivian ngơ ngác nhìn người đàn ông, trong lòng dâng tràn cảm giác bất an.

Win thu tay về, chậm rãi giải thích:

- Tôi sẽ đến tìm gia tộc công tước Exter, giao dịch với ông ta, có lẽ sẽ giữ được tính mạng cho cô. Nhưng mà... lần đi này lành ít dữ nhiều, có thể sẽ không còn đường quay lại, nếu nó nguy hiểm... tôi muốn cô ở lại đây.

Vivian ngay lập tức lắc đầu lia lịa, tỏ rõ phản kháng:

- Không, tôi sẽ không để anh đi một mình đâu.

Win nhếch môi, ánh mắt kiên định

- Chuyện tôi quyết định sẽ không bao giờ thay đổi. Việc nguy hiểm đến tính mạng, anh sẽ không để em đi.

Vivian há miệng, lớn tiếng quát:

- Anh không thể ích kỷ như vậy được.

Vivian nói xong, người đàn ông đột nhiên di chuyển, ngay lúc cô không phòng bị hướng thẳng đến khuôn mặt cô, hôn lên đôi môi mềm mại mà anh luôn khao khát.

Vivian ngạc nhiên đứng bất động, nhưng cũng không phản kháng, cô ngược lại nhắm mắt, đón nhận nụ hôn vừa nồng cháy vừa quyến luyến này.

Một lúc sau, Win rời khỏi đôi môi Vivian, anh dùng đôi mắt tràn đầy tình ý nhìn cô, gọi khẽ:

- Vivian, nữ hoàng Vivian Elizabeth Đệ Tam, nữ vương của hoàng gia Anh, anh yêu em, anh thật sự rất yêu em. Có thể lần này anh đi, sẽ không thể quay về được nữa, nhưng mà em phải hứa với anh, nhất định phải sống tiếp thật tốt.

Dứt lời, Win liền buông tay, rời khỏi khuôn mặt cô gái, từ từ lùi bước về phía sau. Vivian trào nước mắt, cô lắc đầu, liên tục lẩm bẩm:

- Đừng mà.... đừng mà.... Win....

Người đàn ông nghiêng rằng, dứt khoát quay đầu lại. Anh cất bước dài rời đi, mạnh mẽ không một chút chần chừ, dường như sợ rằng nếu ở lại thêm một chút nữa thì bản thân sẽ không thể làm được. Mặc cho những tiếng gọi tha thiết từ phía sau truyền đến, anh vẫn siết chặt tay bước đi.

- Win! Win, em không cho phép anh đi. Win!

Vivian vừa gọi vừa chạy theo người đàn ông, nhưng cánh tay bị còng sắt buộc chặt đã kéo ngược cô trở về. Cô bật khóc nức nở, gào lên:

- Win! Em ra lệnh anh quay lại ngay, anh không được đi, Win.

- Win!!!

Sau tất cả, trên chiếc cầu ấy, chỉ còn lại một mình cô gái giữa những bóng người lướt qua nhanh, cùng với tiếng gọi níu kéo một người... đã quyết định ra đi không quay về.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 904: Ngoại Truyện 4

Sau lễ cưới, Stefan và Mã Nhược Anh cùng nhau tận hưởng tuần trăng mật lãng mạn và vui vẻ, cuộc sống của chỉ riêng hai người mà bao lâu nay họ khát khao đã hiện ra ngay trước mắt. Những tưởng khoảng thời gian sắp tới là tháng ngày hạnh phúc, trọn vẹn, nhưng nào ngờ...

"Choang" - Một tiếng động lạ vang lên, kèm theo đó chậu hoa trên bàn cũng rơi xuống đất, vỡ nát.

Mã Nhược Anh ngồi trên ghế, tay chống trán, ấn đường cau chặt lại nhìn người đàn ông đang đập phá đồ đạc trước mặt.

Âu Dương Vô Thần tức giận đập bàn, quát tiếng lớn:

- Thuốc phiện sao? Cậu để cô ấy dùng thứ đó sao? Dùng đến nghiện ư?

Kể từ lúc trở về, Âu Dương Thiên Thiên và anh đã có khoảng thời gian rất vui vẻ, hai người cứ quấn quít bên nhau không rời, nhưng bên cạnh đó, anh cũng phát hiện cô dường như có bí mật không muốn cho anh biết. Những lúc ân ái, cô ấy luôn tìm cách dừng lại đúng lúc, không hề tiến sâu hơn. Một hai lần thì có lẽ là vô tình, nhưng nhiều lần thì chắc chắn không phải trùng hợp.

Hơn nữa... dạo gần đây Âu Dương Thiên Thiên rất hay có biểu hiện lạ, cô ấy luôn cáu gắt với mọi người và trở nên buồn ngủ nhiều hơn. Thân thể cô ấy cứ cách vài ngày lại có một vết thương, nhưng lần nào anh hỏi cũng

chỉ biết lắc đầu cười trừ, có ép cô giải thích thì chỉ là trả lời qua loa cho lấy lệ.

Âu Dương Vô Thần đâu phải kẻ ngốc, vết thương do vô tình hay cố ý, do vật tạo thành hay người gây ra còn không nhìn được sao? Vì lẽ đó, anh mới đến tìm Mã Nhược Anh để hỏi cho rõ, không ngờ lại phát hiện một bí mật động trời như thế. Nếu không phải anh thấy lạ mà chủ động hỏi tới, thì đám người này muốn giấu anh đến lúc nào nữa chứ?

Mã Nhược Anh liếc môi, giơ hai tay giải thích:

- Cậu bình tĩnh một chút đi, Vô Thần. Chuyện đó tôi sau này mới biết mà.

"Choang" - Thêm một đồ vật nào đó rơi xuống đất, góp phần tạo nên một hiện trường hỗn loạn.

Mã Nhược Anh nhắm mắt, co rụt người một cách vô hại. Bên tai văng vẳng tiếng mắng của Âu Dương Vô Thần:

- Đáng lí cậu nên biết sớm hơn mới phải, để bệnh nhân của mình trở nên nghiện thuốc phiện rồi một bác sĩ như cậu mới biết thì còn có ý nghĩa gì nữa chứ?

"..."

Mã Nhược Anh cảm thấy rất oan ức, nhưng không dám phản bác lại. Thế nên bây giờ mọi chuyện là lỗi của cô sao?

Cô biết trẻ là sai? Cô không thể nhận ra sớm hơn là sai? Và cô không thể ngăn cản Âu Dương Thiên Thiên là sai?

Quá đáng rồi đấy, đừng có đổ hết mọi tội lỗi cho cô như thế!

Mã Nhược Anh vô cùng bức mình, nghiến răng lên tiếng:

- Này, đủ rồi đó. Thiên Thiên là tự mình lựa chọn, tôi ngăn được em ấy sao? Cậu biết trình độ bây giờ của Thiên Thiên mà, ai dám động vào chứ? Tìm chết chắc? Còn nữa, Thiên Thiên là một tay lão đại bồi dưỡng, cũng là lão đại nhận cô ấy vào hội, rèn luyện kỹ năng, nếu nói ai là người gián tiếp biến cô ấy thành như thế thì là lão đại chắc chắn 100% rồi. Có bản lĩnh cậu đi tìm cô ấy tính sổ đi, ở đây gây sự với tôi làm cái gì hả?

Mã Nhược Anh nói tiếng lớn, trừng mắt nhìn Âu Dương Vô Thần nhưng anh không hề tỏ ra sợ hãi, ngược lại nói:

- Tôi không có bản lĩnh đối đầu với lão đại, cậu thì có sao? Bây giờ Thiên Thiên ra nông nổi như vậy, cậu thân là bác sĩ riêng của cô ấy lại muốn chối bỏ trách nhiệm?

- Vì thế nên tôi phải nhận toàn bộ mọi hậu quả à? Đừng có ức hiếp người quá đáng chứ, cái tên khốn vô lý Elias Bush này!! - Mã Nhược Anh không nhìn được mà gào thét.

Âu Dương Vô Thần nhếch môi, đột nhiên nở một nụ cười quỷ dị:

- Bây giờ cậu gọi tên tôi nghe có vẻ thuận miệng nhỉ? Kể từ lần chúng ta trở mặt nhau?

Mã Nhược Anh day day thái dương, bất lực nói:

- Thôi đi, muốn phát điên thì cúť về nhà của cậu, tìm đến tôi rồi làm cái trò con bò gì vậy hả? Chuyện của Thiên Thiên tôi không quản được từ lúc em ấy đi theo lão đại rồi, chính em ấy cũng nói như thế, cậu muốn tôi phải làm gì nữa chứ?

Nghe đến đây, người đàn ông thu tay về, anh gật đầu, vừa lùi ra sau vừa trả lời:

- Được, tôi không nói cậu nữa.

Mã Nhược Anh cau mày, cảm giác có điều bất thường, cô ngay lập tức ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện Âu Dương Vô Thần từ lúc nào đã đứng bên cạnh tủ rượu vang trị giá tỷ bạc. Cô đứng bật dậy, hô lớn:

- Này!

Cái tủ rượu quý giá đó là của Stefan đấy! Của chồng chị đấy, động vào ổng chém là chết đấy!!

Âu Dương Vô Thần liếc mắt, tay sờ đến giá rượu, tùy tiện rút ra một chai thủy tinh. Có ý muốn ném xuống đất nhưng rất may Mã Nhược Anh đã chạy đến can ngăn kịp lúc, cô cầm lấy tay anh, hốt hoảng hỏi:

- Vô Thần, cậu muốn làm gì?

Người đàn ông nhướn mày, thản nhiên lên tiếng:

- Cậu không cho tôi nói, vậy thì tôi làm thôi. Không chỉ cậu, mà còn Stefan, Elena, Andrew và Vivian nữa, những người duy nhất thay tôi ở bên cạnh Thiên Thiên ba năm qua, vậy mà không thể giúp được gì cho cô ấy. Hôm nay, tôi sẽ phá nát từng thứ của từng người một để thay cho cái nhìn dửng dưng của tất cả các cậu, bắt đầu từ vợ chồng hai người đi.

Nói rồi, Âu Dương Vô Thần dọa giơ tay lên, Mã Nhược Anh lập tức cản lại, lắc đầu sợ hãi:

- Đừng đừng, tôi biết rồi, tôi nhận, tôi nhận là được chứ gì? Cậu đừng làm bừa, tất cả mọi chuyện là lỗi của tôi, của chúng tôi hết, có được chưa?

Âu Dương Vô Thần hơi ngừng tay, lạnh giọng nói tiếp:

- Đương nhiên là lỗi của các người, nhưng tôi không chỉ muốn nghe một câu thừa nhận như thế.

Mã Nhược Anh nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt chăm chăm nhìn chai rượu quý giá trong tay người đàn ông, theo bản năng hỏi:

- Vậy cậu muốn cái gì?

Âu Dương Vô Thần chớp đôi mắt âm u, đột nhiên hỏi ngược lại:

- Lão đại đã biết chuyện Thiên Thiên dùng đến thuốc cấm chưa?

- Hả? - Mã Nhược Anh bất giác kêu lên, cô ngược mặt nhìn người đàn ông, ngơ ngác trong câm nín.

"..."

Thôi tong rồi, xui xẻo thật!

Âu Dương Vô Thần mím môi, đôi con ngươi dần trở nên âm hiểm, xung quanh thân thể tỏa ra một loại khí áp bức người:

- Với phản ứng của cậu, có lẽ lão đại đã biết rồi, vậy thì... hình phạt sẽ nhanh chóng được gửi đến. Tôi không thể để Thiên Thiên chịu thêm một thương tổn nào nữa, nên... các cậu ra mặt đi, tất cả.

Người Mã Nhược Anh cứng ngắc, cô trợn tròn mắt, không thể kiềm nén mà thốt lên:

- Cái gì?

Tên này đang nói cái quái gì vậy?

Âu Dương Vô Thần liếc mắt sắc bén, trầm giọng nói tiếp:

- Tôi muốn... tất cả các cậu ra mặt, cầu xin cho Thiên Thiên, giảm nhẹ hình phạt đến mức tối đa, chí ít... hãy để lão đại phạt cô ấy tự cai nghiện.

- Cậu điên rồi à?? - Gần như ngay tức khắc, người đàn ông vừa dứt lời, Mã Nhược Anh đã hét lớn một tiếng.

- Lão đại là người như thế nào cậu còn không rõ sao? Nguyên tắc của cô ấy là không nuôi kẻ vô dụng và kẻ không biết nghe lời, bao năm nay chúng ta phục tùng mệnh lệnh và luật lệ của hội, bây giờ nói muốn phá là phá được sao? Vô Thần, cậu ăn gan hùm mật gấu gì vậy? Phá luật là điều cấm kị của hội chúng ta, cho dù cậu có là học trò lão đại cứng nhất, hay tổ đội chúng ta là xuất sắc nhất thì điều này cũng không thể đâu!

- Chính vì như thế nên tôi mới cần đến các cậu! - Âu Dương Vô Thần đánh thép phản bác.

- Nếu tất cả chúng ta cùng ra mặt cầu xin, có lẽ sẽ có cơ hội giúp Thiên Thiên giảm nhẹ trọng tội.

Mã Nhược Anh cau mày, cố gắng giải thích:

- Nhưng điều đó cũng sẽ đồng nghĩa với việc phần hình phạt còn lại sẽ tương ứng cho đội của chúng ta, như vậy tất cả sẽ đều phải chịu phạt.

Âu Dương Vô Thần gật đầu, kiên quyết đáp:

- Đúng, tôi chính là muốn như vậy. Hình phạt được chia đều, tôi và các cậu sẽ chống đỡ một phần thay cho Thiên Thiên.

Nghe đến đây, Mã Nhược Anh bất giác buông tay, bây giờ cô không quan tâm đến thứ gì khác ngoài câu nói của người đàn ông nữa, cắn môi lên tiếng:

- Vô Thần, cậu đang mạo hiểm đấy. Nếu chúng ta cố tình vượt quá giới hạn, với tính cách của lão đại, cô ấy sẽ không nể tình thầy trò đâu.

Âu Dương Vô Thần chớp mắt, bình tĩnh nói:

- Tôi biết, nhưng nếu không làm như thế, thì Thiên Thiên sẽ là người gánh chịu toàn bộ hình phạt. Hơn ai hết, chúng ta là người hiểu cách làm của lão đại nhất, cô ấy công tư phân minh, một khi đã ra lệnh, tuyệt đối sẽ không rút lại, càng không vì tình cảm cá nhân mà gây tổn hại đến hội. Nếu hình phạt được ban ra, chắc chắn là loại khó nhất, nằm trong luật lệ cương kỉ của hội, vậy liệu cậu.... có đủ nhẫn tâm nhìn Thiên Thiên một mình gánh chịu nó không?

"..."

Mã Nhược Anh vô thức im lặng, không biết phải trả lời thế nào.

Bao năm quen biết Âu Dương Thiên Thiên, đương nhiên cô không nỡ để em ấy phải chịu hình phạt tàn khốc, nhưng mà lão đại...

Âu Dương Vô Thần rũ mắt, đôi tay bất giác siết chặt lại, nhỏ giọng lầm bầm:

- Suy cho cùng, cũng là vì tôi nên Thiên Thiên mới bị ép vào con đường này. Dùng đến cả thứ thuốc đó, có lẽ là cách duy nhất giúp cô ấy chống chọi với mọi nỗi đau trong tâm hồn. Bây giờ tôi đã ở đây, vậy thì sẽ không để Thiên Thiên một mình đối mặt với khó khăn nào nữa.

Mã Nhược Anh cắn môi, nhìn người đàn ông một lúc lâu, cuối cùng cũng buông xuôi, nói:

- Được rồi, xem như là tôi nợ các cậu. Việc này tôi sẽ thử thương lượng với những người khác xem sao, nhưng tôi không chắc là tất cả họ sẽ đồng ý đâu.

Động đến lão đại là chuyện mà không phải ai trong số họ cũng có can đảm. Ngoài sự kính sợ, họ đối với Tiêu Tử Du còn là thật lòng tôn trọng, thật lòng phục tùng, đương nhiên không muốn làm trái ý cô, nhưng mà...

Âu Dương Vô Thần gật nhẹ, anh lùi về sau vài bước, đôi mắt hờ hững pha một chút sắc lạnh, chậm rãi lên tiếng:

- Vậy thì cậu nên nghĩ cách để bọn họ không thể từ chối được việc này đi. Cậu hiểu tính tôi mà, lời tôi nói thì chắc chắn sẽ thực hiện, nếu Thiên Thiên phải nhận hình phạt nặng nhất, tôi... nhất định không tha cho các cậu.

"Rầm" - Cùng lời dứt, chai rượu thủy tinh trong tay anh đặt mạnh xuống bàn, vang lên một âm thanh mạnh mẽ. Âu Dương Vô Thần liếc nhìn người phụ nữ một ánh mắt, sau đó thì quay người rời đi. Mã Nhược Anh nhìn theo bóng lưng anh, bất lực thở hắt ra một hơi, cô giơ tay vuốt tóc, tâm trạng có chút nặng nề.

Đúng lúc này một người hầu đi vào, nhìn thấy cô gái đứng giữa căn phòng hỗn độn, ngạc nhiên gọi:

- Thiếu phu nhân, đây là...

- Dọn dẹp đi! - Không để cho người hầu đó đoán già đoán non được chuyện gì, Mã Nhược Anh ngay lập tức ra lệnh, cô nhắc chân bước về phía bàn làm việc của mình, ngồi xuống ghế, cũng không quên nói thêm một câu:

- Việc này... tôi không muốn nó truyền đến tai thiếu gia của các người, có hiểu không?

Stefan vẫn còn đang trong quá trình tiếp nhận hóa trị, cô không muốn anh đã mệt mỏi quá nhiều. Chuyện Âu Dương Vô Thần cô sẽ từ từ giải thích với anh sau.

Người hầu nhận ra ẩn ý bên trong lời nói của Mã Nhược Anh, gật đầu đồng ý như giã tỏi, sau đó thì nhanh chóng dọn dẹp căn phòng.

Mã Nhược Anh ngồi trên ghế, cô liếc mắt nhìn chai rượu mà Âu Dương Vô Thần đã để lại, khuôn mặt trầm ngâm suy tư.

Nói như thế nào thì bọn họ cũng phải chịu một phần trách nhiệm, ba năm trước đã không thể hóa giải được bi kịch của Âu Dương Thiên Thiên, vậy thì lần này... góp chút sức lực giữ để giữ cô ấy ở lại đi.

Nghĩ rồi, Mã Nhược Anh nghiêng người, đôi tay lướt nhanh trên bàn phím máy tính, gửi đi một loạt những lời nhắn...

=====

Âu Dương Vô Thần trở về nhà của mình, vừa vào bên trong thì nhìn thấy người hầu đứng thành hai hàng dọc, phía sau là một căn bếp mở với người đàn ông đang thực hiện những động tác nấu nướng chuyên nghiệp. Kỳ Ân đi ra, cúi đầu lên tiếng:

- Cậu chủ, ngài về rồi. Bữa tối đã sắp xếp xong, để tôi gọi Nhị tiểu thư xuống cùng ngài dùng bữa.

Anh nhẹ lắc đầu, trả lời:

- Không cần, để tôi.

Dứt lời, Âu Dương Vô Thần cất bước lên cầu thang, mở cửa đi vào phòng. Anh quét mắt nhìn một lượt, nhưng bên trong lại không có ai.

Âu Dương Thiên Thiên đâu rồi?

Nhúu mày, anh theo bản năng gọi:

- Thiên Thiên?

"..."

Đáp lại chỉ là một khoảng không im lặng. Điều này khiến Âu Dương Vô Thần cảm thấy kì lạ, anh bước tiếp một bước, nâng âm giọng lên cao hơn:

- Thiên Thiên?

Lúc này, từ bên tai truyền đến tiếng nước chảy, Âu Dương Vô Thần liếc mắt nhìn sang, lập tức tiến về nơi phát ra âm thanh. Vặn nắm chốt cửa, anh phát hiện nó đã bị khóa, liền gọi lớn:

- Thiên Thiên, em ở trong đó sao?

"..."

Thế nhưng vẫn là một khoảng không im lặng như cũ, không có một câu trả lời nào cả.

Tâm tình Âu Dương Vô Thần lúc này đã có chút hoảng, anh mất bình tĩnh giơ tay lên, đập mạnh vào cánh cửa hô to:

- Thiên Thiên! Thiên Thiên!

Ngay lúc này, chợt có cảm giác ẩm ướt truyền đến, Âu Dương Vô Thần bất giác cúi đầu nhìn xuống, không ngờ... lại thấy dòng nước đang nhấp nhô giữa khe cửa, theo quán tính chạm vào chân anh.

Nước dâng cao như vậy... phòng kín... ngập..

Nét mặt Âu Dương Vô Thần đột ngột chuyển sang tái mét, anh nghiêng người, dùng thân thể va đập thật mạnh với cánh cửa, sau vài lần liền thành công khiến chốt khoá bên trong bung ra.

Cánh cửa bật mở, đập vào tầm mắt người đàn ông là hình ảnh thân thể một cô gái nằm úp trong bồn tắm, cả khuôn mặt ngập trong dòng nước đang dâng cao lụt đầu.

Ngay lập tức chạy đến, Âu Dương Vô Thần hốt hoảng nhảy vào trong bồn tắm, anh vớt Âu Dương Thiên Thiên lên, vén hết tóc cô qua một bên để nhìn thật rõ gương mặt, còn lo lắng không ngừng gọi lớn:

- Thiên Thiên, Thiên Thiên, em tỉnh lại đi, Thiên Thiên!

Khuôn mặt cô gái trắng bệch, sau vài giây đôi môi mới chợt hé mở, chậm rãi chớp mắt nhìn anh. Thế nhưng dường như sự xuất hiện của Âu Dương Vô Thần không nằm trong dự tính của cô, Âu Dương Thiên Thiên có chút hoảng, thở mạnh hỏi ngược lại:

- A Thần, sao anh lại về rồi?

Âu Dương Vô Thần không quan tâm đến câu hỏi đó, anh luống cuống nhìn khắp thân thể cô, vừa nói:

- Em làm cái gì vậy, dọa chết anh rồi! Em bị thương sao? Người vẫn ổn...

Nói đoạn, người đàn ông bỗng khựng lại, ánh mắt anh dừng ở một nơi phía trong bồn tắm. Âu Dương Vô Thần động người, đột nhiên nâng tay Âu Dương Thiên Thiên lên, đôi con ngươi chấn động.

Trên tay cô có một vết đâm khá sâu, không những thế, máu còn đang chảy ra ra ngoài, nhiều đến mức không thể kiểm soát.

Âu Dương Thiên Thiên cắn môi, khó khăn lên tiếng:

- A Thần, mau ra ngoài đi, để một mình em ở đây. Không sao đâu, vết thương nhỏ thôi, em rất ổn, anh mau ra ngoài đi. Ra ngoài đi.

Trước sự thúc giục của cô, Âu Dương Vô Thần ngược lại không có phản ứng nào. Anh chỉ cảm thấy khóe mắt cay cay, trong lòng vừa nặng nề vừa đau đớn, giống như bị thứ gì đó đánh mạnh vào.

Hơi run rẩy cầm bàn tay Âu Dương Thiên Thiên, anh quay đầu nhìn cô, giọng trầm thấp hỏi:

- Thiên Thiên, thì ra em... luôn dùng cách này để áp chế cơn nghiện của mình sao?

*Trời ơi, Tiêu nhận được nhiều lời cầu khẩn của mọi người về các cặp đôi phụ quá, có người còn nhắn tin sang Messenger của Tiêu để xin viết về vài cặp nữa. Lần trước Tiêu có hỏi mọi người muốn cặp đôi phụ nào để Tiêu viết ngoại truyện không nhưng có ai chọn gì đâu? Nên Tiêu cũng không định viết riêng về cặp đôi nào hết á trừ cặp đôi chính và Vivian # Win thôi, bây giờ cho cơ hội cuối nhé. Ai muốn ngoại truyện về cặp nào thì bình luận dưới chap này cặp đôi đó nhé, ai được nhiều ủng hộ hơn thì Tiêu sẽ lấy bình luận của người đó rồi cố viết thêm vài chap nữa trong tháng này luôn. Còn nếu không thì như dự định ban đầu, hết chap này thêm một chap cuối nữa nói về việc điều trị cai nghiện của ADTT xong sẽ hết truyện. Thế nha ^^*

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 905: Ngoại Truyện 5

Âu Dương Thiên Thiên sợ hãi rút tay lại, cô không nghĩ đến Vô Thần lại biết nhanh như vậy, ngập ngừng đáp:

- Không.. không phải, em... em..

Anh ấy nhìn thấy rồi, bộ dạng mà cô không muốn để lộ nhất...

Phải làm sao đây? Làm sao đây?

Âu Dương Vô Thần ôm cô gái vào lòng, anh siết chặt tay Âu Dương Thiên Thiên, lên tiếng:

- Anh không đi, anh sẽ ở đây với em.

Cô gái nghe thấy, ngay lập tức dùng lực đẩy anh ra, lắc đầu nói:

- Không được, nhất định không được, anh mau ra ngoài đi.

- Thiên Thiên... - Người đàn ông dùng ánh mắt thâm tình nhìn cô, giọng nhẹ nhàng dai dẳng.

Thế nhưng Âu Dương Thiên Thiên không hề mềm lòng, còn quát tiếng lớn đuổi anh:

- Ra ngoài đi!!

Những tưởng điều này có thể khiến Âu Dương Vô Thần thấy khó rút lui, nhưng ngược lại, anh không di chuyển lấy một xentimet, thân thể vẫn ngồi im trong bồn tắm, một chút nhúc nhích xê dịch cũng không có.

Người đàn ông nhìn cô một lúc lâu, đột nhiên nhướn người đến, một lần nữa ôm Âu Dương Thiên Thiên vào lòng. Anh không nói, nhưng hành động này khiến Âu Dương Thiên Thiên nghẹn lại, cô cắn đôi môi run rẩy, khó khăn lên tiếng:

- A Thần, anh không biết cơn nghiện kinh khủng như thế nào đâu, một khi phát tác, em sẽ không đủ tỉnh táo để khống chế bản thân mình, đó là lí do em luôn không muốn anh nhìn thấy cảnh tượng ấy. Xem như em cầu xin anh... ra ngoài đi, có được không?

Âu Dương Vô Thần vùi đầu vào cổ cô, vòng tay càng siết chặt lại, đáp:

- Anh nói rồi, anh sẽ ở đây với em. Anh không đi đâu.

Đôi mắt Âu Dương Thiên Thiên chợt dâng trào hai hàng lệ, cô bật khóc nức nở, thương tâm nói:

- Đừng như vậy mà, anh ra ngoài đi, A Thần! Nếu em không kiểm soát được mình, sẽ có thể làm anh bị thương đấy. Em không muốn anh bị thương, A Thần....

Người đàn ông rũ mắt, đôi con ngươi không một chút rung động, rất hồ hững trả lời:

- Không đi, bây giờ bất kể là xảy ra chuyện gì, anh cũng sẽ cùng em đối mặt.

Trước sự kiên quyết của Âu Dương Vô Thần, Âu Dương Thiên Thiên không thể phản kháng, cô run rẩy ôm lấy tấm lưng rộng lớn vững chãi của anh, bất lực gào khóc.

Ba năm qua, những lúc Âu Dương Thiên Thiên cần anh nhất, anh đã không thể ở bên cô, những lúc cô tuyệt vọng nhất, anh cũng không nhìn thấy, không cách nào an ủi hay bảo vệ cô. Lần này tỉnh lại, anh đã tự hứa với lòng mình, nhất định sẽ không bỏ rơi Âu Dương Thiên Thiên một mình nữa, không bao giờ...

...

Thời gian trôi qua, đám người Kỳ Ân càng tỏ ra mất kiên nhẫn, họ vừa nhìn thức ăn trên bàn nguội dần vừa hướng mắt về phía trên cầu thang, nhưng chỉ càng chờ càng mất, không thấy Âu Dương Thiên Thiên lẫn Âu Dương Vô Thần đi xuống. Cuối cùng, không đợi được nữa, Sherry bước đến gọi:

- Kỳ Ân, đã hơn hai mươi phút rồi, hay là để tôi lên xem thử?

Người phụ nữ nhìn đồng hồ, rồi giơ tay ra đáp:

- Để tôi đi, các cô hâm nóng lại thức ăn một chút, món nào không còn giữ được hương vị nữa thì báo với đầu bếp làm lại.

Nói rồi, Kỳ Ân quay lưng đi, bước từng bước lên cầu thang, thẳng tiến về phía căn phòng. Dừng chân trước một cánh cửa, cô nâng tay, lịch sự gõ hai tiếng "Cốc cốc".

Không nhanh lắm, từ bên trong vọng ra một tiếng trầm thấp:

- Vào đi.

Được sự cho phép, Kỳ Ân mở cửa bước vào, ngay lập tức hình ảnh một người đàn ông ngồi cạnh cô gái nằm trên giường đập vào mắt, cô chậm rãi bước tới, hỏi:

- Cậu chủ, ngài...

Thế nhưng câu hỏi còn chưa kịp thốt ra nguyên vẹn, khuôn mặt Kỳ Ân đã biến đổi mãnh liệt khi nhìn thấy hình dạng của cô gái nằm trên giường. Thân thể Âu Dương Thiên Thiên gầy gò, vết bầm tím có khắp mọi nơi, gương mặt cô trắng bệch không chút huyết sắc, đôi môi khô khốc còn vương chút chất lỏng màu đỏ. Máu?

Chuyện gì đã xảy ra? Âu Dương Thiên Thiên bị gì vậy?

Với sự hoài nghi và đau lòng, người phụ nữ hốt hoảng gọi lớn:

- Nhị tiểu thư!

Tiếng gọi đó khiến cô gái nằm trên giường hơi động, nhưng rồi rất nhanh trở lại bình thường, đôi mắt cô vẫn nhắm chặt, chỉ có một vài giọt mồ hôi lấm tấm chảy xuống hai hàng lông mày thanh tú đang cau lại.

Âu Dương Vô Thần nhăn mặt, liền quay phắt lại quát Kỳ Ân:

- Nhỏ tiếng thôi, cô ấy chỉ vừa mới ngủ.

Kỳ Ân biết mình đã lớn tiếng, cô thu người, hạ giọng nói:

- Cậu chủ, chuyện này... Nhị tiểu thư...?

Âu Dương Vô Thần không giải thích gì, chỉ quay đầu lại, cầm lấy chiếc khăn khô bên cạnh lau mồ hôi trên trán cho Âu Dương Thiên Thiên. Cùng lúc đó, Kỳ Ân phát hiện trên vai anh có một vết máu, cô bất ngờ thốt lên:

- Cậu chủ, ngài bị thương rồi.

Lại một tiếng động lớn làm ảnh hưởng đến giấc ngủ của Âu Dương Thiên Thiên nhưng thật may không đến mức làm cô thức giấc, Âu Dương Vô Thần tức giận, một lần nữa quay phắt nhìn người phụ nữ, ném cho cô một ánh mắt cảnh cáo sắc lẹm.

"..."

Kỳ Ân sợ hãi rụt cổ, ngay lập tức ôm miệng nói nhỏ:

- Tôi... tôi đi lấy hộp cứu thương cho ngài.

Dứt lời, cô liền bước ngắn bước dài đi nhanh. Quơ tay cầm lấy một hộp thuốc màu trắng, Kỳ Ân rón rén tiến lại gần Âu Dương Vô Thần, nhẹ nhàng đứng ra sau lưng anh, chủ động kiểm tra vết thương trên vai người đàn ông. Thế nhưng, nhìn qua nhìn lại, cô cảm thấy rất kỳ lạ.

Đưa tay sờ vào chiếc áo sơ mi ướt đẫm, Kỳ Ân cau mày lên tiếng:

- Cậu chủ, vết máu này...

- Không phải của tôi. - Âu Dương Vô Thần lạnh nhạt cắt ngang lời cô.

Nghe đến đây, Kỳ Ân đã hiểu được phần nào sự việc, liếc nhìn Âu Dương Thiên Thiên đang nằm trên giường, phát hiện khóe môi cô ấy có một vết bầm nhợt, cô im lặng một lúc sâu mới nói:

- Có lẽ Nhị tiểu thư phải kiềm chế nhiều lắm, mới không làm ngài bị thương.

Một người có thể tự cắn môi mình đến bật máu, thà làm tổn thương bản thân cũng không muốn hại đến người mình yêu thương nhất. Hóa ra trên đời này còn có người tàn nhẫn với chính mình như vậy!

Kỳ Ân thở hắt ra một hơi, cô nghiêng người, lục tìm trong hộp thuốc một bình đựng chứa dung dịch amoniac, sau khi pha loãng với một ít nước lạnh, cô dùng tăm bông nhúng vào hỗn hợp đó, rồi bôi nhẹ lên vết máu vẫn còn chưa kịp khô trên vai Âu Dương Vô Thần. Và thật thần kỳ, vết máu dính trên chiếc áo dần nhạt đi, theo nhịp tay của Kỳ Ân ngày càng phai mờ và biến mất.

Trong đầu như nhớ về chuyện gì đó, cô vừa làm vừa nói:

- Lần đầu tôi gặp Nhị tiểu thư, cô ấy giống như một đứa trẻ vừa mới lớn, vẫn còn là thiếu nữ chưa trải sự đời. Cô ấy rất hay cười, còn rất thích làm trò, đôi lúc hơi ngốc nghếch, nhưng sự ngây ngô là xuất phát từ bản chất của cô ấy, không phải giả tạo, tôi có thể nhận ra điều đó. Lúc đấy, tôi thực sự có suy nghĩ, kiểu người như Nhị tiểu thư thực ra không quá hiếm lạ, nhưng tại sao cậu chủ lại để tâm đến nhiều vậy? Nhưng rồi sau khi tiếp xúc, cùng cô ấy trải qua nhiều chuyện, tôi dần biết lí do ngài bị cô ấy thu hút.

- Nhị tiểu thư... thực sự là một cô gái tốt. Không chỉ thể hiện qua lời nói, mà còn xuất phát từ cách cô ấy "đối nhân xử thế" với người ngoài. Với Ellie... Nhị tiểu thư tận tình giúp đỡ, dù cho là không quen biết. Ngày diễn ra tang lễ, khi đến viếng, tôi biết từ tận sâu trong đáy lòng cô ấy rất buồn, chỉ là một người thoáng qua, lại khiến Nhị tiểu thư buồn bã, tôi đã nghĩ mình nhìn lầm rồi. Nhưng không, cô ấy chính là như vậy. Đến chuyện của Elsa, cái chết của Elsa đối với những người như chúng tôi là một sự mất mát to lớn, nhưng tôi không ngờ, cô ấy cũng như thế. Nhị tiểu thư thân phận cao quý, được cậu chủ yêu thương, chúng tôi cũng quý mến cô ấy, đó là vinh hạnh. Chúng tôi đi theo cậu chủ đã bao năm, với thân phận người hầu, hơn ai hết chúng tôi luôn biết trách nhiệm của bản thân là gì. Bảo vệ Nhị tiểu thư cũng như bảo vệ cậu chủ, điều này sớm đã là nghĩa vụ, nhưng mà.... trong mắt của Nhị tiểu thư... chúng tôi chưa bao giờ là người hầu. Cô ấy.... đã xem tất cả chúng tôi như người nhà, đối xử lễ phép và chừng mực, thân thiết như người thân, gần bó như chị em.

- Chúng tôi làm công việc này, luôn chuẩn bị tinh thần phải hi sinh, để giữ được tính mạng cho chủ nhân, chúng tôi không sợ đương đầu với khó khăn, kể cả là với cái chết. Nhưng khi Elsa mất đi.... Nhị tiểu thư đã khóc. Chỉ là một người hầu... nhưng cũng đáng để cô ấy rơi nước mắt. Tôi thật sự không biết... nên nói điều đó là gì nữa.

...

Dừng một chút, Kỳ Ân lại nói tiếp:

- Nhị tiểu thư khi đó tuy nhỏ tuổi nhưng nội tâm sâu sắc hơn người bình thường, suy nghĩ thấu đáo, hành động cẩn thận, đôi khi khiến tôi quên mất cô ấy nhỏ hơn tôi rất nhiều. Dù rằng Âu Dương gia đã làm những việc có lỗi với cô ấy, nhưng cô ấy chưa bao giờ hận họ. Âu Dương Na Na, Âu Dương Hạ Mạt, Bạc Tuyết Cơ, Đường Gia Ứng... đã từng có rất nhiều người muốn dồn Nhị tiểu thư vào chỗ chết, nhưng cô ấy ngoài việc phản kháng cũng chưa bao giờ có ý định muốn hại họ. Cô ấy thậm chí còn cảm thấy thương hại trước cái chết của kẻ thù, đó là bởi vì Nhị tiểu thư thực chất rất lương thiện.

- Ba năm trôi qua, bây giờ, cái gì cũng thay đổi, Nhị tiểu thư... cũng đã không còn là cô gái như trước kia nữa. Hiện tại, cô ấy rất mạnh mẽ, mạnh đến mức không một ai dám động vào. Cô ấy cũng rất tàn nhẫn, ra tay không chút lưu tình, không một chút thương hại hay xót xa cho kẻ thù. Nỗi căm hận chỉ có thể hóa giải bằng máu tanh, và sự đền bù cũng phải trả giá bằng sinh mạng. Vậy nên, kết quả như thế là điều có thể hiểu được.

- Cậu chủ, xin ngài hãy thông cảm cho Nhị tiểu thư, cô ấy đi đến bước đường này... là vì bị ép buộc, nhưng tôi tin, đâu đó trong con người của cô ấy vẫn còn chút nhân tính, bản chất lương thiện vẫn tồn tại và chỉ cần ngài kiên nhẫn, có thể thay đổi Nhị tiểu thư thêm một lần nữa, để cô ấy trở lại là Âu Dương Thiên Thiên trước kia. Hơn bất cứ điều gì, tôi rất mong muốn được nhìn thấy nụ cười của cô ấy.

Kỳ Ân thu tay về, cô đóng nắp hộp sơ cứu lại, nhìn bóng lưng người đàn ông một lúc lâu rồi quay đầu rời đi.

Cánh cửa đóng lại, trong căn phòng chỉ còn một mảnh yên tĩnh. Âu Dương Vô Thần vươn tay chạm vào Âu Dương Thiên Thiên, anh vuốt ve những vết thương trên cơ thể cô, chậm rãi hỏi:

- Thiên Thiên, lần đầu tiên lên cơn nghiện đau đớn đến mức nào? Em nói anh biết đi?

Siết chặt bàn tay người con gái, Âu Dương Vô Thần cúi đầu, đôi vai chột run lên nhè nhẹ.

"Tách" - Một giọt nước mắt... lặng lẽ rơi...

Kỳ Ân xuống lầu, trước sự mong đợi của những người khác, cô chỉ nói:

- Dọn dẹp cả đi.

=====

Kể từ sau ngày hôm đó, Âu Dương Vô Thần lúc nào cũng ở bên cạnh Âu Dương Thiên Thiên, hai người quần quýt không rời.

Những khi lên cơn, anh cũng ở cùng cô, Âu Dương Thiên Thiên đôi lúc sẽ phản đối nhưng đều không có tác dụng, cuối cùng chỉ biết chấp nhận.

Về phía hội, không lâu sau cũng đưa ra hình phạt. Tiêu Tử Du trước sức mạnh đoàn kết của đám người, mặc dù tức giận nhưng vẫn giảm nhẹ mức độ xuống tối đa, Âu Dương Thiên Thiên bị phạt tự cai nghiện, không cho nhận nhiệm vụ trong vòng một năm tới. Ngược lại những người khác phải nhận nhiệm vụ xuyên suốt ba năm, không phân cấp độ. Bất cứ khi nào hội có chỉ thị, họ đều phải tiếp nhận mà không một chút phàn nàn.

Điều này hiển nhiên gây ảnh hưởng đến một số người, điển hình như Stefan và Mã Nhược Anh, kế hoạch sinh con của họ, ước mơ một nhà ba người... có lẽ phải dời lại rồi.

=====

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã hết một năm, Âu Dương Thiên Thiên cũng đã cai nghiện thành công. Khi cơ thể cô dần ổn định hơn, Âu Dương

Vô Thần đã đề nghị kết hôn nhưng vẫn bị từ chối. Nhiều lần như vậy, Âu Dương Thiên Thiên đôi khi sẽ do dự, nhưng cuối cùng vẫn nhất quyết không đồng ý.

Bóng tối quá khứ vẫn còn là một nỗi ám ảnh đối với cô, đến tận bây giờ, dù đã trải qua nhiều năm nhưng nó chưa hoàn toàn lành lại được. Đứa con đầu lòng mà Âu Dương Thiên Thiên mong chờ nhất, lại chính là tội lỗi mà cô cảm thấy áy náy nhất. Một vết sẹo sâu tận đến xương cốt, đau đớn dai dẳng, kéo dài âm ỉ..

...

Tối hôm nay, Âu Dương Thiên Thiên không ngủ được, cô đi đến ban công, nhìn bầu trời đêm trên cao, lòng tĩnh lặng.

Âu Dương Vô Thần từ đằng sau bước đến, nhẹ nhàng khoác áo lên người cô, cất giọng trầm trầm:

- Bên ngoài lạnh, đừng đứng quá lâu.

Âu Dương Thiên Thiên bất động, cô chớp mắt nhìn bầu trời, chậm rãi gọi:

- A Thần!

Người đàn ông sánh vai bên cạnh, nghe tiếp những lời cô gái nói:

- Mấy tháng nay, em đột nhiên không còn mơ thấy con của chúng ta nữa, đứa trẻ đó... có phải đã tha thứ cho em rồi không?

Âu Dương Vô Thần sững người, nhìn cô không lên tiếng. Âu Dương Thiên Thiên cúi đầu, âm giọng càng nhỏ hơn:

- Không thể cho nó cơ hội đến với thế giới này... là lỗi của em, tất cả là em nợ nó. Lúc trước thường hay mơ thấy, em đều sẽ rất đau đớn, hiện tại

không còn gặp nữa, trong lòng lại thanh thản không ít. Những thứ em nợ nó... liệu có phải... cũng đã trả hết rồi đúng không?

Từng lời nói, giọng điệu của Âu Dương Thiên Thiên đều toát lên vẻ tội lỗi, dường như sự áy náy của cô đối với đứa bé đã mất năm đó lớn hơn rất nhiều so với mọi người tưởng tượng. Cũng phải, đứa con mà cô hết lòng bảo vệ, giấu diếm tất cả mọi người để bảo đảm sự an toàn cho nó, đứa con mà cô tràn ngập mong đợi nhưng cũng đầy lo lắng sợ hãi, đứa con đã được hình thành trong chính con người cô, là kết tinh tình yêu của cô và Âu Dương Vô Thần. Mất đi nó, chẳng khác nào mất đi một nửa con người mình. Nếu không phải Âu Dương Vô Thần vẫn còn sống, thì e rằng sau cú sốc ba năm trước, Âu Dương Thiên Thiên đã quyên sinh theo luôn rồi.

Người đàn ông nghe thật đau lòng, anh dang tay ôm lấy cô gái, đáp:

- Có lẽ... con của chúng ta chưa từng hận em, chỉ là nó... rất vương vấn em mà thôi, muốn ở bên cạnh em lâu thêm một chút. Bây giờ nó đi rồi, chắc chắn muốn em vẫn có thể vui vẻ sống tiếp. Thiên Thiên, đừng cảm thấy có lỗi nữa, đứa bé ấy nhất định đã trở thành một thiên thần, ở trên cao có lẽ đang mỉm cười nhìn chúng ta.

Âu Dương Thiên Thiên nhắm mắt, cô ôm chặt lấy thân thể Âu Dương Vô Thần, thâm tâm có chút run rẩy.

Một lúc sau, cảm nhận thấy người đàn ông cử động, Âu Dương Thiên Thiên mở mắt, liền phát hiện Âu Dương Vô Thần đã lấy ra một chiếc nhẫn, đưa đến trước mặt cô:

- Thiên Thiên, chúng ta kết hôn đi.

Thấy Âu Dương Thiên Thiên im lặng không đáp, anh vẫn không bỏ cuộc, nói tiếp:

- Chúng ta hãy cùng nhau tạo nên một gia đình mới, nơi mà có cả anh và em, và những đứa trẻ nữa. Đừng sợ hãi, đừng lùi bước, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh em, yêu em, bảo vệ em. Hãy tin anh!

Tất cả những lời hứa ấy đều là nỗi lòng của Âu Dương Thiên Thiên, người đàn ông dường như đã nói trúng tâm tư của cô, khiến cô có phần khao khát. Hướng mắt nhìn Âu Dương Vô Thần vài giây rồi lại cúi đầu nhìn chiếc nhẫn trong tay anh, cuối cùng, Âu Dương Thiên Thiên cũng gật đầu.

Khoảnh khắc anh trao chiếc nhẫn vào ngón tay cô, không gian như bừng sáng, niềm vui đọng đầy khắp cả một khoảng trời.

Ở một góc phía dưới, đám người Kỳ Ân đã chứng kiến toàn bộ sự việc, ai nấy đều vui mừng, không ngừng thốt lên:

- Nhị tiểu thư đã nghĩ thông suốt rồi.

- Lãng mạn quá, cậu chủ thật tài giỏi.

- Không không, cái này gọi là biết nắm thời cơ.

...

Kỳ Ân đứng bên cạnh, khóe miệng không tự chủ nở nụ cười, nhìn đám người ríu rít bàn luận, cũng góp vui thêm một câu:

- Nói cho các cô biết, cậu chủ cũng có dụng ý đấy. Cầu hôn đêm hôm nay, ngày 14-02... là ngày Lễ Tình Nhân!

=====

Lễ cưới của Âu Dương Thiên Thiên và Âu Dương Vô Thần nhanh chóng diễn ra ngay sau đó vài tháng, tất cả mọi người đều đến tham dự, vui vẻ chúc mừng.

Bên trong phòng chờ, Adelric nhận lúc chỉ có Âu Dương Thiên Thiên một mình đã lên vào trò chuyện với cô, giữa hai người thật ra cũng không có gì để nói, quanh đi quẩn lại cũng chỉ là vài lời chúc mừng và cảm ơn.

- Cadira không đến?

Nghe Âu Dương Thiên Thiên hỏi, người đàn ông liền trả lời:

- Đạo gần đây ba rất bận rộn, lễ bàn giao chức gia chủ gần tổ chức rồi, ông ấy có rất nhiều việc cần phải làm.

Âu Dương Thiên Thiên nghe thấy, cô thoáng im lặng vài giây rồi nói:

- Vậy... chúc cậu thuận lợi nhậm chức gia chủ.

Gia tộc càng lớn, trách nhiệm càng cao, và nó cũng tỉ lệ thuận với tính mạng, rất dễ bị đe dọa. Dù cô không thân thiết với Adelric, nhưng xem như là trên cương một người chị song sinh, cô hi vọng cậu ta có thể bình an.

Người đàn ông nghe lời chúc của cô, bất ngờ đứng sững, phải mất một lúc sau mới gật đầu đáp:

- Ừm. Tôi.. cũng chúc chị và Âu Dương Vô Thần... trăm năm hạnh phúc.

Nhìn vào đôi mắt Adelric, Âu Dương Thiên Thiên biết cậu ta là thành tâm, cô mỉm cười, khẽ cất tiếng:

- Cảm ơn.

Có lẽ, người con gái nào vào thời khắc đẹp nhất của cuộc đời mình cũng sẽ cười rất xinh đẹp. Dù trước đó đã từng là một người rất lạnh lùng, nhưng cũng có thể hóa mềm mại. Quả nhiên, người có thể ảnh hưởng đến Âu Dương Thiên Thiên, thay đổi được cô duy nhất chỉ có một mình Âu Dương Vô Thần mà thôi.

Adelric lần đầu tiên cảm nhận được sự đối xử khác biệt, nụ cười của Âu Dương Thiên Thiên nở rộ và bừng sáng như mặt trời, trong phút chốc khiến anh thấy ấm áp, mọi nỗi buồn và hận thù nhỏ nhặt cũng tan biến không chút dấu vết, tâm hồn... nhẹ nhõm tựa lông hồng.

"Boong....Boong....Boong..." - Tiếng chuông vang lên, báo hiệu thời gian đã đến, Âu Dương Thiên Thiên chậm rãi đứng dậy, bước về phía cửa lớn. Khi lướt ngang qua người Adelric, chợt nghe tiếng anh gọi lại:

- Chị!

Cô gái dừng chân, quay đầu nhìn cậu ta. Adelric mím môi, nói:

- Bất cứ khi nào gặp khó khăn, hãy nhớ đằng sau luôn có tôi và ba, còn có cả Rostchild. Ở chúng tôi, mãi mãi có một chỗ thuộc về chị.

.....

Lễ cưới bắt đầu, Âu Dương Thiên Thiên đứng một mình trên thảm đỏ, đằng sau cô là Elena, rất hiển nhiên cô ấy chính là dâu phụ. Phía đối diện, Âu Dương Vô Thần cùng Andrew đang đứng đợi. Tiếng chuông một lần nữa vang lên, trước ánh mắt của hàng trăm người, Âu Dương Thiên Thiên đã tự mình cất bước tiến về phía anh.

Ở một góc khuất, có hai người đàn ông đang đứng, ánh mắt đổ dồn về phía cô gái không rời. Trong thầm lặng, Alex Bush và Cadira Rostchild đã đến dự hôn lễ, nhưng không một ai thấy họ, cũng không hề biết họ làm sao vào được đây, cứ như thế.. chứng kiến xong mọi việc, họ mới rời đi.

Phía xa xa, Tiêu Tử Du đứng trên một đoạn dốc, nhìn bao quát toàn khung cảnh phía dưới, khóe môi khẽ cong lên.

Lúc này, một người phụ nữ lạ mặt bước đến từ phía sau, đứng bên cạnh cô, neho mắt nói:

- Cô gái đó... thật khác lạ, thân thể và linh hồn không hề hòa hợp, số mệnh... đáng lẽ phải ngừng từ lâu rồi, nhưng bây giờ cô ta vẫn sống, lại còn có kết thúc tốt đẹp. Một sai lầm khác của tạo hóa sao?

Tiêu Tử Du chớp mắt, bình tĩnh đáp:

- Vậy thì đã sao chứ? Nhờ linh hồn ấy mà cơ thể đó mới có thể sống tốt, so với đoản mệnh, đây há chẳng phải là thứ ai cũng ao ước sao?

Âu Dương Thiên Thiên mặc dù có gia thế khủng nhưng nội tâm yếu đuối, căn bản không chết sớm cũng sẽ chẳng sống được. Nếu không có Đàm Gia Hi, không có sự nỗ lực của cô ta, kết cục sẽ khác sao? Câu trả lời... tất cả chúng ta đã nhìn thấy rồi.

Người phụ nữ đành mặt, thở hắt một hơi:

- Không được, đây là trái với tự nhiên, cô ta sẽ bị trừng phạt.

Tiêu Tử Du nhếch môi, liếc mắt lạnh lẽo nhìn sang bên cạnh, lên tiếng:

- Trừng phạt? Người của tôi... ai dám trừng phạt?

Người phụ nữ nghe xong, xoay phắt sang nhìn cô, không đáp. Thấy vậy, Tiêu Tử Du kiêu ngạo nói tiếp:

- Cô ta đã trải qua đau khổ đủ rồi, đó là cái giá phải trả cho việc "nghịch thiên chuyển mệnh". Hơn nữa, đó là người của tôi, một kẻ dẫn đường như bà... không có tư cách động vào.

Người phụ nữ đánh hơi được mùi nguy hiểm, tự khắc ngậm miệng, nhưng vẫn không kiềm được mà khuyên một câu:

- Tiêu Tử Du, nghịch thiên chuyển mệnh.... không phải bao giờ cũng có kết thúc tốt đẹp đâu.

Tiêu Tử Du cười mỉm, thản nhiên trả lời:

- Thế gian rộng lớn, chuyện ly kì nào cũng có thể xảy ra, tương lai không nói trước được điều gì.... nhưng vẫn chưa biết ai hơn ai đâu.

Dứt lời, cô quay người, cất bước rời đi. Vài giây sau, người còn lại ở nơi đó cũng biến mất.

"Thế gian này vốn chỉ là một trò chơi giữa con người và tạo hóa, con người hiển nhiên do tạo hóa tạo ra, nhưng không hoàn toàn chịu sự chi phối của nó. Ở một góc nào đó, vẫn có những con người vượt ra khỏi quy luật tự nhiên, đánh bại được số mệnh."

*Halo mọi người, Tiêu lại mò mẫm quay lại rồi đây, xin lỗi vì sự chậm trễ. Chương trước đã hỏi các bạn về các cặp đôi phụ và nhận được nhiều ý kiến rất tích cực, qua suy xét, Tiêu sẽ chọn lọc ra một số cặp đôi để viết ngoại truyện, bao gồm: Win&Vivian, Lữ Uyển Thành&Bạch Oa Oa, Elena&Andrew, cuối cùng là Sherry Ái Tử Lạp&Tần Cảnh Hàm. Các cặp đôi khác và cặp đôi chính sẽ xuất hiện xen lẫn một số chương, không quy định nhiều hay ít. Vì đã thỏa thuận với ad bên MangaToon rồi nên dù Tiêu có bận bịu gì cũng sẽ phải chủ động ra truyện thôi, bắt buộc phải full trong tháng này:(:(.

Có một việc nữa Tiêu muốn hỏi ý kiến mọi người, có ai đã đọc truyện "Trai Hư Si Tình: Cô Vợ Bỏ Trốn" bản truyện tranh chưa ạ? Đó là một bộ truyện rất hot của app, hơn trăm triệu lượt đọc. Vài hôm trước ad có hỏi ý mình có muốn viết chuyển thể truyện đó thành tiểu thuyết không, Tiêu đã đọc thử rồi nhưng cá nhân Tiêu thấy cốt truyện nó khá nhàm và đại trà, tình tiết nhanh và có vẻ dễ đoán quá, nên cũng ngại. Mà Tiêu cũng muốn thử sức với cách làm mới, nên vẫn lưỡng lự chưa từ chối hẳn. Mọi người ai đọc rồi cho Tiêu ít ý kiến đi, được thì Tiêu nhận nha.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 906: Ngoại Truyện 6

Vivian đến tham dự lễ cưới của Âu Dương Thiên Thiên một mình, hơn một năm trôi qua, hiển nhiên mọi chuyện đều đã diễn ra cả rồi. Win bỏ cô lại, một mình đến Exter trao đổi, không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng gia tộc ấy đột nhiên ngừng chiến tranh, hoàng gia Anh trở lại cuộc sống yên bình.

Cô biết các gia tộc công tước và hầu tước rất có tham vọng, không chiếm được hoàng thất, họ chắc chắn sẽ không dễ dàng ngồi im. Nhưng bọn chúng đang có âm mưu gì? Tại sao lại ngừng phát động chiến tranh? Còn Win? Anh ấy sao rồi, liệu còn sống hay đã...

Vivian lần đầu tiên cảm thấy sợ hãi và bất an đến như vậy, kể từ khi trở về lâu đài, cô không ngủ được một đêm nào. Bên cạnh không còn Sophia, cũng không còn Win, những người cô yêu quý nhất đều đã vì cô mà ra đi, thế mà chỉ còn một mình bản thân cô sống sót, còn không biết bao giờ mình sẽ bị sát hại thêm một lần nữa.

Cuộc đời này có phải quá trêu ngươi rồi không? Để lại một mình cô... làm gì chứ?

...

Ban đêm, đám người bí mật tụ tập tại một quán karaoke, vui vẻ hát hò mừng tân hôn, Vivian một mình một bàn, nốc hết ly rượu này đến ly rượu khác, gương mặt tràn đầy u sầu.

Đám người đương nhiên nhận ra những biểu hiện lộ liễu này, sau một lúc hát nhảy, họ bỏ mic và tiến về phía cô. Elena ngồi xuống bên cạnh Vivian, tự nhiên khoác vai nói:

- Làm gì vậy? Hôm nay là ngày vui của Âu Dương Thiên Thiên và Phelan, sao cô lại buồn như thế?

Vivian cầm chai rượu rót tiếp một ly đầy, lạnh nhạt đáp:

- Tôi thất tình...

"..."

Một câu trả lời, ngay lập tức khiến đám người xung quanh đứng hình, họ tròn tròn mắt kinh ngạc nhìn Vivian, tựa như không nghĩ đến sẽ nghe câu nói này từ miệng của cô.

Andrew bị dọa cho hết hồn, không kiềm chế mà thốt lên:

- Hả? Thất tình? Không phải... cô yêu đương từ lúc nào chứ?

Sau mối tình chóng vánh với Andrew nhiều năm trước, Vivian chưa từng công khai yêu ai nữa, bây giờ dùng một cái nói thất tình? Khó tin thật sự.

Stefan đảo mắt, đột nhiên lên tiếng:

- Không lẽ.. tin đồn đó là thật?

Đám người quay phắt sang nhìn anh, đồng thanh hỏi:

- Tin đồn gì?

- Mấy tháng trước, có tin nữ hoàng Anh dính tin đồn tình ái với một người đàn ông, hình như là vệ sĩ gì đó. Nhưng toàn bộ chỉ là báo láo cải,

không có bằng chứng nào, nên tôi cũng không dám chắc chắn, bây giờ xem ra.... - Stefan kể lại.

Người đàn ông vừa dứt lời, Vivian bất ngờ lên tiếng:

- Không phải tin đồn, là thật. Anh ấy tên Win, là vệ sĩ riêng của tôi.

"..."

Thêm một nhận định nữa gây sốc, đám người liếc mắt nhìn nhau, quá đổi kinh ngạc khi thấy Vivian chính miệng thừa nhận chuyện tình cảm của mình.

Andrew có vẻ rất phấn khích, ngồi xuống bên cạnh cô, cười hỏi:

- Thật sao? Không ngờ cô cũng có ngày này đấy? Yêu đương với cả vệ sĩ của mình cơ à?

Vivian nghe xong, đột nhiên quay phắt sang nhìn anh ta, trầm giọng nói:

- Thì sao? Anh ấy có gì không ổn?

Dáng vẻ nghiêm túc của cô khiến Andrew ngơ ngời, cứng họng không thể đáp. Thấy vậy, Elena ngay lập tức dùng tay đánh vào đầu anh một cái, quát khê:

- Anh có biết nói chuyện không hả? Cút ra đi.

Elena đẩy người đàn ông ra xa Vivian, đồng thời vỗ vai cô nói:

- Cô đừng nghe anh ấy nói, vệ sĩ thì vệ sĩ, có gì mà không tốt chứ?

Mã Nhược Anh nghe thế cũng gật đầu hùa theo:

- Ừm, không sao, với thân phận của cô có thể nuôi anh ta cả đời mà. Nhưng... tại sao lại thất tình? Anh ta đá cô sao? Được một nữ hoàng Anh để

ý đến đây, diễm phúc không ít đâu.

Vivian uống cạn ly rượu, cô thở dài một hơi, nét mặt u sầu...

....

Khi nghe Vivian kể lại mọi việc, đám người một lần nữa rơi vào im lặng. Họ vừa bất ngờ, vừa cảm thấy thương cảm, nhất thời không biết nên nói gì.

Hóa ra trên đời này còn có một kẻ ngốc giống như Âu Dương Vô Thần, dám từ bỏ bản thân mình vì người khác. Dem dâng tận bản thân cho miệng địch, để rồi cầu xin sự sống cho người mình yêu? Kiểu hi sinh này đang là trend sao?

Andrew lắc đầu, đột nhiên lên tiếng:

- Haizz, theo tôi thấy, anh ta nhiều phần là không thể qua khỏi rồi.

"..."

Một câu nói liền khiến đám người xung quanh nổi giận, Elena bực mình cuộn thành năm đấm, thẳng tay cốc vào đầu Andrew một cái nữa.

Âu Dương Vô Thần điềm tĩnh nhất cũng không chịu nổi mà mắng cậu:

- Mới ăn ớt hay sao lột lưỡi vậy? Không biết nói chuyện thì cút?

Andrew bé nhỏ bị la đến uất ức, dứt khoát lui ra một góc, bặm môi hờn dỗi.

Người ta chỉ nói sự thật thôi mà, cũng không cho nữa.. (˘ ˘)

Thế nhưng dù Andrew không nói thì đám người cũng nghĩ đến điều này, đây há chẳng phải là kết cục rõ ràng nhất sao?

Miếng môi dăng tận miệng, có mấy ai không ăn chứ? Huống hồ Win là đổi mạng cho Vivian, bây giờ cô ta còn sống, vậy thì khả năng người đàn ông kia đã chết là quá cao!

Mã Nhượng Anh thở dài, muốn lên tiếng an ủi một chút, đúng lúc có tiếng điện thoại truyền đến, Vivian chậm rãi nhắc máy:

- Alo?

Nhưng đầu dây bên kia lại chỉ có một mảnh im lặng, không có giọng nói nào trả lời cô cả.

Vivian theo bản năng nhíu mày, hỏi:

- Ai vậy?

"..."

Tiếp tục vẫn là một khoảng trống không, bây giờ, giống như có linh tính, Vivian nghiêng đầu, cô nhìn màn hình điện thoại vẫn đang hiển thị số giây, nuốt nước bọt gọi:

- Win? Là anh sao?

"..."

Phía đối diện như cũ không đáp trả, chỉ có tiếng nhạc xập xình là vang vẳng, Vivian hiện tại mới nhận ra điều kì lạ. Lúc đầu khi nghe máy, cô cứ nghĩ tiếng nhạc truyền đến từ căn phòng karaoke của mình, nhưng không... tiếng nhạc là phát ra từ trong điện thoại, nó bắt nguồn từ đầu dây bên kia. Hơn nữa, tiếng nhạc nhỏ hơn nhiều, giống như... đã qua một bức tường cách âm?

Ngay lập tức nghĩ đến điều gì đó, Vivian ngược mặt lên, nhìn về phía cửa ra vào, chợt thấy một bóng đen lướt ngang qua, đồng thời, tiếng nhạc trong

điện thoại cũng nhỏ dần, giống như có ai đã mang nó ra xa nơi cô.

Vivian đứng phắt dậy, cô giữ kết nối điện thoại, rồi liền len qua đám người chạy ra ngoài.

Lần đầu tiên thấy dáng vẻ Vivian vội vàng như vậy, đám người vừa ngơ ngác vừa bất ngờ, theo bản năng gọi lớn:

- Này, Vivian!

- Vivian!

Elena chớp chớp mắt, lắc đầu nói:

- Cô ta hình như động lòng thật rồi, nghe một cuộc điện thoại thôi cũng có thể nghĩ đến người đàn ông đó, đúng là hết nói nổi mà.

Âu Dương Thiên Thiên liếc mắt, nhướn mày phản bác:

- Sao cô biết không phải người đó?

Elena bậm môi, đáp:

- Cái này ấy, người ta gọi là ảo tưởng!

Âu Dương Thiên Thiên bật cười, trả lời:

- Không đâu, cái này... người ta gọi là có niềm tin.

Dứt lời, cô nghiêng người, thản nhiên tựa đầu vào vai Âu Dương Vô Thần đứng bên cạnh, bày ra tư thế khiêu khích.

Giống như Âu Dương Thiên Thiên từng có niềm tin vào việc Âu Dương Vô Thần sẽ tỉnh lại, thì Vivian, cũng đang có niềm tin mãnh liệt rằng... người mình yêu vẫn còn sống!

Âu Dương Vô Thần nghe xong, tinh thần như nở hoa, vui đến mức muốn nhảy cẫng lên, đến cả khoe miệng cũng không tự chủ mà cười thật cao rồi.

Anh nhìn Âu Dương Thiên Thiên dựa trong lòng mình, đưa tay xoa đầu cô, ánh mắt đọng đầy tình cảm.

"..."

Một màn cà khịa cực kì lộ liễu đến từ vị trí của cặp đôi mới cưới, khiến Elena trong chốc lát cảm thấy bối rối. Khóe môi cô giật giật, có cảm giác lồng ngực đang nổi lên một cơn tức anh ách.

Ha, hai cái con người này, vừa mới cưới xong đã bắt đầu đi phát câu lương rồi. Muốn chơi nhau sao?

Mã Nhược Anh lắc đầu, giang tay lên tiếng:

- Được rồi, là cái gì cũng được. Nhưng vấn đề là để Vivian một mình ra ngoài như thế không sao chứ? Cô ấy bây giờ chẳng còn ai bên cạnh, tâm trạng lại rất tồi tệ.

Âu Dương Thiên Thiên liếc nhìn sang, nheo mắt nói:

- Ai nói cô ta chỉ có một mình? Không phải vẫn còn... chúng ta đây sao?

Lời này của Âu Dương Thiên Thiên, gián tiếp thừa nhận bọn họ là một khối thân thuộc, luôn luôn bên cạnh nhau. Những năm tháng cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện, họ sớm đã trở thành một gia đình, từng thành viên đều là người không thể thiếu, nếu có ai đó gặp khó khăn, bọn họ sẽ đứng trợ mắt nhìn sao? Đáp án... chắc chắn là không!

Câu nói khiến tất cả mọi người đều gật gù tán thành, Andrew đi đến bên cạnh Elena, khoác vai cô, vỗ ngực tuyên bố:

- Đúng vậy, chúng ta là ai chứ? Chỉ là một gia tộc nhỏ nhoi của Anh quốc mà cũng dám làm tổn thương Vivian, chúng ta nhất định sẽ xé xác chúng.

Elena quay đầu nhìn anh, nhếch môi quyến rũ đáp:

- Xé xác chúng, em thích!

Nói xong, cả đám cùng phá lên cười. Mã Nhược Anh cũng cong mắt cười theo, vô cùng thích thú. Lúc này, chợt phát hiện Stefan bên cạnh có vẻ im lặng, cô liếc nhìn gương mặt trầm tư của anh, hỏi nhỏ:

- Nghĩ cái gì vậy?

Stefan chớp mắt. vài giây sau mới trả lời:

- Nếu như anh nhớ không nhầm, thì cậu vệ sĩ đó... không phải đơn giản chỉ là vệ sĩ đâu.

Ấn đường Mã Nhược Anh cau lại, khó hiểu hỏi tiếp:

- Ý của anh là gì?

Stefan liếm môi, tắc lưỡi lên tiếng:

- Ý anh chính là về thân phận, người đàn ông đó anh đã từng gặp qua rồi, khí chất rất đặc biệt, không giống lính đặc công được huấn luyện bình thường. Hơn nữa.. anh cũng cảm thấy gương mặt cậu ta rất quen, vì tò mò nên có thử điều tra một chút, không ngờ là người anh biết thật. Suy cho cùng, việc gặp gỡ giữa Vivian và cậu ta không phải là không có lí do, có lẽ.. cũng là một phần nhờ định mệnh tạo nên. Một người rất tương xứng với Vivian.

Dứt lời, Stefan cứ như vậy ngừng lại một cách đầy ẩn ý, anh vươn tay cầm lấy ly rượu uống một ngụm, không nói thêm gì nữa.

Mã Nhược Anh chớp chớp mắt, im lặng không hỏi. Cô quay đầu, có chút suy nghĩ.

Định mệnh? Tương xứng?

Người có thể tương xứng với Vivian? Một nữ hoàng? Vậy thì chỉ có thể là...

"Trong cuộc sống hiện thực, không phải bao giờ cũng xảy ra câu chuyện Lọ Lem tình cờ gặp Hoàng tử, mà ở một góc độ chân chính nào đó, theo lý thuyết bình thường của vạn vật, thì chỉ có công chúa... mới được gặp hoàng tử mà thôi."

=====

Vivian chạy ra khỏi quán karaoke, cô điên cuồng tìm kiếm thứ gì đó, vừa không ngừng nhìn khắp mọi nơi, vừa gọi lớn:

- Win! Là anh phải không?

- Trả lời em đi, Win!

- Win!!!

"..."

Trong đêm tối vắng lặng, dường như chỉ có tiếng hét là vang vọng trở lại, không có một lời hồi đáp nào từ người mà cô mong muốn được gặp nhất.

Vivian cảm thấy rất bất lực, cảm xúc trong tim như muốn vỡ òa ra, dày vò thân thể cô đau đớn.

Là cô nhầm rồi sao? Thật sự chỉ là ảo giác và tưởng tượng thôi ư? Win...

Vivian cúi gằm mặt, chiếc điện thoại trong tay vẫn chạy từng giây phút nhưng không có một tiếng nói nào phát ra. Đúng lúc này, một vật thể lọt vào trong tầm mắt cô.

Vivian bước đến bệ đá, phát hiện một chiếc điện thoại lạ, trên màn hình hiển thị một cuộc gọi đi. Đối chiếu số thời gian hiện trên đó, cô nhận ra chiếc điện thoại ấy chính là nơi gọi đến.

Cầm nó lên, Vivian có chút không hiểu, đây là ý gì?

Chủ động kết thúc cuộc gọi, chợt một đoạn tin nhắn đã soạn sẵn liền hiện ra, Vivian theo bản năng mở xem.

"Em không hề cô đơn, hãy mạnh mẽ lên. Chúng ta... sẽ còn gặp lại nhau."

Đôi tay Vivian hơi run run, đọc xong đoạn tin nhắn, cô ngược mắt nhìn lên, một lần nữa hét to:

- Win! Là anh phải không?

- Em biết là anh đang ở đây, ra đây đi. Làm ơn....

- Cho em được thấy anh một lần thôi... một lần thôi... Win!!

"..."

Vivian gào thét trong tuyệt vọng, nhưng kết quả vẫn như cũ, vẫn không có câu trả lời nào đáp lại cô.

Ở một góc khuất cách đây không xa, người đàn ông đứng dựa vào bức tường lạnh lẽo, nghe những lời kêu gọi tha thiết tâm can ấy đến đau lòng nhưng vẫn cố kiềm bản thân lại, không cho phép chính mình làm chuyện không thể.

Anh siết chặt tay, trong đầu vẫn nhớ như in những lời nói của người đàn ông đó...

"Exter family always values talents, especially with people like you - talent is truly remarkable."

(Gia tộc Exter luôn coi trọng nhân tài, đặc biệt là với những người như cậu - tài năng thực sự rất đáng nể.)

"Be frank, what do you want?"

(Nói thẳng đi, ông muốn gì?)

"Follow us. You will only get benefits, not harm."

(Đi theo chúng tôi. Cậu sẽ chỉ có lợi, không có hại.)

"...."

"How much salary does the British royal family pay you? I pay you ten times. And you also have many other benefits. As long as you join us, I will fulfill any request."

(Mức lương mà Hoàng gia Anh trả cho cậu là bao nhiêu? Tôi trả gấp mười, và cậu sẽ nhận được nhiều quyền lợi hơn nữa. Chỉ cần cậu tham gia cùng chúng tôi, tôi sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của cậu.)

"Forgive the Queen of England a way to live, this is my only request."

(Hãy tha cho nữ hoàng Anh một con đường sống, đây là yêu cầu duy nhất của tôi.)

"Truly admire your loyalty, I will agree. But... just for the present."

(Thật ngưỡng mộ sự trung thành của cậu, tôi sẽ đồng ý. Nhưng... chỉ là hiện tại thôi.)

....

Win biết, nếu bản thân đi cùng Vivian, sẽ không có con đường nào dành cho hai người cả. Exter chắc chắn sẽ không dễ dàng tha cho họ. Đối sự an toàn hiện tại là một điều kiện tốt, chỉ cần tập hợp đủ lực lượng, họ sẽ có cơ hội phản công. Chấp nhận làm việc cho Exter cũng không đơn giản chỉ là kế hoãn binh, anh muốn xâm nhập vào tổ chức nòng cốt của chúng, làm một gián điệp, có thể sẽ có lợi cho Vivian sau này.

Win cắn răng, nghiền chặt tâm can, không để bản thân mình lung lay. Hôm nay vì một phút nông nổi mà tìm đến nhìn cô ấy một chút, không ngờ đến sẽ bị phát hiện. Bây giờ không thể làm càn được, phải đi thôi. Nghĩ rồi, người đàn ông liền nhấc chân, kiên quyết rời đi.

Vivian, mạnh mẽ lên, anh biết em rất tài giỏi, nhất định có thể đánh bại được mọi kẻ thù, lấy lại quyền tự chủ cho mình. Anh sẽ ở phía trước làm nội ứng, từ từ đợi em...

...

Vivian cầm chiếc điện thoại trong tay, ánh mắt long lanh ánh nước. Cô thật sự rất vui khi biết Win vẫn còn sống, nhưng tại sao anh không ra đây gặp cô? Đã đến nơi rồi, nhưng tại sao vẫn lẩn trốn? Vì cái gì chứ?

Sự xuất hiện thấp thoáng của Win đã khiến Vivian bớt đi phần nào lo lắng sợ hãi, nó cũng làm bản thân cô có thêm lòng tự tin hơn, dũng cảm đối mặt với phong ba bão táp đang đợi phía trước.

Bỗng, trong không gian vang lên tiếng gọi:

- Vivian!

Người phụ nữ quay đầu nhìn lại, bắt gặp đám người đã chạy ra khỏi quán karaoke, từ khi nào đã đuổi đến phía sau mình. Đảo mắt một lượt, cô nhìn từ Âu Dương Vô Thần, Âu Dương Thiên Thiên, cho đến Elena, Andrew, Stefan, còn có Mã Nhược Anh. Tất cả đều có mặt ở đây, mỗi lúc cô cần đến, mỗi khi cô gặp khó khăn.

Bất giác siết chặt chiếc điện thoại trong tay, Vivian nhớ đến lời nhắn của Win, âm thầm nghĩ.

"Win, có lẽ anh nói đúng. Em chưa bao giờ chỉ còn một mình, em không cô độc. Lần này, em sẽ không đơn phương độc mã chiến đấu nữa... bằng tất cả những gì em có, bằng sức mạnh của những người đó, em... nhất định sẽ chiến thắng. Em sẽ tìm được anh, dù có phải đánh đổi mọi thứ em có."

Vậy là... từ một nữ hoàng chỉ biết đến quyền lực, chỉ chú tâm vào ngai vàng của mình, không bao giờ dám biểu lộ cảm xúc thật với ai, Vivian đã trở thành một người phụ nữ thực sự, biết yêu và khao khát một thứ tình cảm đẹp đẽ nhất trên đời. Nhưng câu hỏi đặt ra là, liệu số mệnh sẽ cho cô... thêm một cơ hội nữa chứ?

=====

Bảy tháng sau, cuộc chiến tàn khốc nhất mang tên "hoàng gia" cuối cùng cũng khép lại, vương quốc Anh sau một khoảng thời gian dài chịu sức ép từ nhiều phía đã dần trở lại với cuộc sống yên bình. Nhờ sự giúp đỡ từ những người bạn của mình, Vivian thành công giữ được ngai vàng, đồng thời dẹp tan các gia tộc công tước và hầu tước phe nổi loạn.

"Chiến tranh ngầm" giữa hoàng thất và các đại gia tộc lâu năm đã gây ảnh hưởng lớn đến mọi mặt của đất nước: nền kinh tế nước Anh chịu thiệt hại nặng nề, thị trường lung đoạn, ngoại giao gần như bị đóng băng, nhân dân khắp nơi rơi vào cảnh khốn đốn. Vì vậy, ngay khi trở về lâu đài, việc làm đầu tiên của Vivian là củng cố lại niềm tin của dân chúng, một bên cô

tái thiết lập hệ thống quan chức mới, một bên khác dùng tiếng nói của mình để trấn an nhân dân cả nước, đồng thời đề ra yêu sách khôi phục chính trị - kinh tế ngay từ bây giờ, cải thiện đời sống cho người dân.

Vương quốc Anh hiện tại, vì hòa bình và ấm no nói chung, trên dưới tất cả đều phục tùng mọi mệnh lệnh của Vivian. Họ tin cô, nghe theo cô và làm theo cô, một lòng một dạ hướng về nữ hoàng của họ.

Vivian lấy lại sự tin tưởng của dân chúng, địa vị của hoàng thất dần được khôi phục mạnh mẽ, hoàng gia Anh với những bước tiến mới rõ rệt, hướng tới thời kì đỉnh cao hưng thịnh của tương lai.

Vivian trở về với cuộc sống bận bịu của một nữ hoàng lúc trước, bây giờ không còn Sophia bên cạnh, mọi việc hầu như đều do một mình cô giải quyết. Sớm lên điện, chiều dự họp, tối đến lại xử lý những bản hợp đồng quan trọng khác, có hôm bận rộn đến mức chỉ nghỉ ngơi được vài tiếng. Dù vậy, Vivian cũng không quên tìm kiếm tung tích của Win sau trận chiến vừa rồi.

Khi tàn cuộc, cô đã đi đến phía Bắc, lục tung từng mảnh đất thuộc quyền sở hữu của Exter, giết từng con người mà cô gặp, cạy miệng từng tên kẻ thù để truy tung tích về Win, nhưng không có manh mối nào cả. Không một ai biết, cũng không một ai từng thấy anh ấy. Sau trận chiến đó, Win như bốc hơi khỏi vương quốc Anh, một chút dấu vết chứng tỏ anh từng tồn tại cũng không còn...

Khó khăn là vậy, nhưng Vivian vẫn không từ bỏ, cô tự hứa với lòng mình, chỉ cần một ngày cô còn sống, cho dù phải lật tung cả thế giới này, cô nhất định cũng tìm ra anh. Sống thì thấy người, chết phải thấy xác, không tận mắt nhìn thấy xương cốt của Win, một tắc đất cô cũng không bỏ!

...

Hôm nay, Vivian như thường lệ nghe thông báo từ kị sĩ trưởng, bất ngờ có tin tức về thế lực bí ẩn đã âm thầm giúp đỡ cô trong trận chiến với các đại gia tộc lâu năm vừa rồi. Bên cạnh những hậu thuẫn từ phía Âu Dương Vô Thần, anh em Stefan - Elena và Andrew, còn có một thế lực khác đã bí mật giúp đỡ cô. Tuy không phải trực tiếp tham gia nhưng họ đã giải quyết một vài vấn đề nan giải mà cô không thể làm được.

- Matokum? Đó chẳng phải là gia tộc thuộc hoàng thất Thái Lan sao? - Vivian nghi hoặc lên tiếng.

Người kị sĩ nghe thấy, gật đầu đáp:

- Vâng, thưa nữ hoàng, theo điều tra, đúng là họ đã giúp đỡ chúng ta. Hơn nữa, chính xác là đến từ gia đình hoàng gia Matokum.

Vivian nhú mày, khó hiểu hỏi:

- Tại sao? Chúng ta không hề có mối quan hệ nào với quốc gia đó mà?

Về mặt chính trị hay ngoại giao, Anh quốc và Thái Lan cũng chưa từng chạm mặt nhau, đừng nói là đứng cùng một chiến tuyến, đến quan hệ hợp tác làm ăn cũng không có một lần thì lấy lý do gì để họ giúp cô chứ?

Người kị sĩ lắc đầu, trả lời:

- Điều này thì tôi không biết, nhưng cũng không thể phủ nhận việc gia tộc Matokum đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều. Bây giờ, chúng ta nên làm gì đây ạ?

"..."

Vivian mím môi, im lặng tầm vài giây rồi quay ngoắt đầu đi, nói:

- Làm gì chứ? Cũng không phải công khai là đồng minh. Trước mắt giải quyết cho xong chuyện của dân chúng đã, việc đó gác lại sau đi.

Dứt lời, Vivian di chuyển tay, tiếp tục viết những dòng chữ ngay ngắn lên trang giấy. Người kị sĩ thấy vậy, đáp nhẹ một tiếng, sau đó liền lui ra ngoài.

...

Những ngày về sau, Vivian lao đầu vào công việc, mỗi ngày của cô đều xoay quanh những cuộc họp và hội thảo, kí kết hợp đồng ngoại giao, đẩy mạnh tiến trình phát triển đất nước sau khủng hoảng.

Hôm nay có một buổi họp mặt giữa những người đứng đầu các quốc gia rất quan trọng, Vivian phải thức dậy từ sớm, chuẩn bị trang phục và lên đường đến điểm hẹn.

Buổi họp mặt có quy mô khá lớn, là cơ hội tốt để các nước năm châu xem xét, kết giao và thậm chí là tạo quan hệ đối ngoại.

Hoàng gia Anh xưa nay vẫn luôn có vị trí trên thị trường quốc tế, vì vậy sự xuất hiện của Vivian cũng được xem là một nhân vật tầm cỡ. Tuy nhiên, đất nước của cô vừa trải qua cuộc khủng hoảng lớn, mặc dù đang trên đà cải thiện nhưng việc hợp tác bây giờ đối với các quốc gia lớn là không mang lại nhiều lợi ích, nên không thu hút được.

Vivian lại có sự kiêu ngạo riêng của mình, ngoài một số nước lớn thuộc hàng top như Mỹ, Brazil, Nga, Đức, Pháp... cô cũng không để ý đến những quốc gia nhỏ lẻ. Việc tạo mối quan hệ với họ không giúp ích gì nhiều cho tình hình đất nước cô hiện tại, đó là chuyện vô ích. Nhưng cô đã có một dự tính khác, chính là nhắm vào những quốc gia có tiếng tăm và quyền lực cỡ vừa, chẳng hạn như...

Đảo mắt nhìn một lượt, Vivian đang suy nghĩ tìm đối tượng, đúng lúc này chợt một hình bóng lọt vào tầm mắt cô.

Trong đoàn người ăn mặc sang trọng đang tiến vào từ cửa lớn, có một người đàn ông nổi bật hơn tất cả với thân hình cao ráo và gương mặt sắc sảo không khuyết điểm. Khoác lên mình bộ âu phục màu trắng điểm vàng truyền thống của hoàng gia, đoàn người tiến vào cùng với lời giới thiệu:

- Welcome to the king and crown prince of Thailand's royal family - Matokum!

(Hoan nghênh quốc vương và thái tử của hoàng gia Thái Lan - Matokum!)

Vivian từ từ đứng dậy khỏi ghế ngồi của mình, ánh mắt cô hướng thẳng về phía đám người đang tiến vào. Trong lồng ngực, nơi trái tim đột nhiên đập mạnh từng cơn, không gian xung quanh dường như trôi chậm lại, cho đến khi, người đàn ông ấy nhìn về phía cô. Khi hai ánh mắt chạm nhau, Vivian đã nhận ra...

Là Win!

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 907: Ngoại Truyện 7

Suốt cả buổi hội nghị hôm ấy, Vivian không nói một lời nào, cũng chẳng có điều gì lọt nổi vào tai cô, tất cả sự chú ý, mọi ánh mắt của Vivian đều chỉ hướng về một người đàn ông.

Người mà cô luôn tìm kiếm bao lâu nay, đến mức lục tung cả đất nước của mình, ăn không ngon ngủ không yên nhưng cũng không tìm thấy anh. Đến hôm nay, người này cứ như vậy ung dung xuất hiện trước mắt cô.

Trong lòng Vivian có vô vàn câu hỏi, cùng rất nhiều nghi vấn, nhưng giờ phút hiện tại đến một chữ cũng không thể nói ra được. Cô cứ như vậy nhìn Win, nhìn chăm chăm anh không chớp mắt. Ngược lại, người đàn ông giống như không cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt của cô, đến một cái quay đầu cũng không có. Hay anh đang cố tình lơ đi sự hiện diện của Vivian, không biết nữa.

Thực ra, sự có mặt của Win ở nơi như thế này vốn đã là một chuyện rất thần kỳ rồi, cộng thêm hàng loạt những sự việc trước đây, không phải là điều có thể dễ dàng lí giải.

Vivian chỉ không ngờ, Win làm vệ sĩ bên mình lâu như thế, cứ nghĩ là người rất đơn giản, hóa ra lại là kẻ mang nhiều bí mật. Tưởng chừng như cô đã hiểu hết về anh, nhưng mà... cuối cùng cô lại chẳng biết gì cả.

Từ một vệ sĩ... đến hoàng tử của một đất nước, bí mật này cũng quá lớn rồi. Win, rốt cuộc anh còn giấu em bao nhiêu chuyện?

Hội nghị kết thúc, tất cả đều chia nhau ra về. Dòng người đông đúc, thoáng một cái đã không nhìn thấy Win đâu, Vivian có chút hoảng hốt, cô đảo mắt tìm kiếm xung quanh, chợt phát hiện một bóng đen cao lớn mở cửa lối thoát hiểm đi ra, không nghĩ ngợi nhiều, cô ngay lập tức nhắc chân đi theo.

...

Người đàn ông bước từng bước chậm rãi trên hành lang, không biết hướng đích đến của anh là đâu, lúc này, bỗng một tiếng lớn truyền tới:

- Đứng lại!

Vivian đã đuổi kịp đến nơi, tiếng quát của cô khiến anh ngừng chân. Cách một khoảng, Vivian cũng dừng lại, cô điều chỉnh hơi thở, nói tiếp:

- Quay mặt lại.

"..."

Người đàn ông đã nghe thấy nhưng chỉ đứng im chứ không làm theo, có vẻ anh đang do dự trước câu lệnh bá đạo của Vivian. Thấy vậy, cô liền lên tiếng:

- Nếu anh đúng thật là Win thì anh nên nhớ, anh là người được hoàng gia Anh tuyển dụng, là vệ sĩ riêng mà em thừa nhận, hợp đồng lao động giữa chúng ta chỉ kết thúc khi em đơn phương hủy bỏ hoặc là một trong chúng ta chết đi, nếu không... dù là bao lâu, hay dưới thân phận gì, anh cũng là vật sở hữu của em. Hiện tại, em vẫn là chủ nhân của anh, lời nói của em chính là mệnh lệnh, vậy nên.... quay lại đi. Ngay lập tức!

Lần này, người đàn ông không còn lí do gì để thoái thác nữa, anh ta hít vào một hơi, sau đó chậm rãi quay người. Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, mọi nỗi hoài nghi trong Vivian đều đã biến mất, bởi vì... người đàn

ông đang đứng trước mặt cô không ai khác chính là Win. Là Win của cô, Win bằng xương bằng thịt.

Anh mỉm cười, rạng rỡ nói:

- Em vẫn thích ra lệnh như thế nhỉ?

Giọng nói quen thuộc thật lâu rồi mới được nghe lại, khiến trái tim nơi lồng ngực cô đập mạnh. Vivian siết tay, một giây sau, cô bỗng nhiên lao về phía người đàn ông, không hề báo trước mà cầm lấy tay anh kéo đi, đẩy thân thể Win vào bờ tường bên cạnh, cô chống một tay, hông hồ tạo thành thế Kabedon trong truyền thuyết.

"..."

Win có chút bất ngờ trước hành động của Vivian, khó hiểu hỏi:

- Em làm gì vậy?

Vivian nhìn trực diện người đàn ông, lạnh lùng hỏi ngược lại:

- Anh không có gì muốn giải thích với em sao?

Win đảo mắt, ngây thơ đáp:

- Giải thích cái gì?

Vivian nghe vậy, nhanh chóng nói một lượt:

- Suốt thời gian qua anh đã đi đâu? Anh đã ở đâu? Anh đã làm gì? Gặp những ai? Tại sao không đến gặp em? Tại sao không liên lạc với em? Tại sao bây giờ mới xuất hiện? Tại sao lại ở đây?

"..."

Một tràng câu hỏi tuôn ra như nước lũ khiến Win trong chốc lát đứng hình, anh chớp chớp mắt, ngơ người nói:

- Nhiều câu hỏi như vậy anh phải trả lời từ đâu? Còn nữa không?

Vivian nhướn mày, không ngại phản bác:

- Còn! Anh là ai? Anh là thứ gì? Win có phải là tên thật của anh không? Em muốn biết tất cả, thân phận của anh, nguồn gốc của anh, lai lịch của anh... tất cả mọi thứ. Và còn.... anh rốt cuộc có bao nhiêu bí mật giấu em?

"..."

Win tiếp tục đờ người, không nghĩ đến mọi chuyện lại diễn biến khờ lờng thế này. Anh vừa bối rối vừa không biết phải làm thế nào cho tốt, nhưng mà bây giờ anh cũng đã kịp phát hiện ra Vivian có vấn đề, cô ấy dường như...

- Vivian, em... đang tức giận sao?

Đúng vậy, chính là tức giận, anh có thể cảm nhận được. Nhưng mà... tại sao chứ?

"..."

Đến lượt Vivian im lặng không trả lời, điều này khiến Win có chút lo sợ, lên tiếng:

- Anh cứ nghĩ... em sẽ rất vui mừng khi gặp lại anh, nhưng có lẽ anh đã đoán sai rồi, em... thực sự đang tức giận?

Vivian chớp mắt, lạnh lùng đáp:

- Vậy tại sao anh nghĩ... em sẽ không tức giận chứ?

"..."

Câu hỏi này ngược lại khiến Win chết đứng, anh im bất không thể trả lời. Đúng vậy, tại sao anh lại nghĩ cô ấy sẽ không tức giận chứ? Đặc biệt là... sau từng ấy thời gian?

Hai người không nói gì nữa, không gian trong phút chốc liền rơi vào im lặng...

....

Ở cổng ra vào buổi hội nghị, đám kỹ sĩ tập hợp lại với nhau, nét mặt đều hiện vẻ lo lắng:

- Where's the queen?

(Nữ hoàng đâu?)

- I don't know.

(Tôi không biết.)

- I can't see her.

(Tôi không thấy ngài ấy.)

- Has the queen disappeared?

(Nữ hoàng biến mất rồi?)

- Where did she go?

(Người đã đi đâu?)

...

Vô số những lời nói đan xen lẫn nhau, khiến tình hình trở nên hỗn loạn. Thấy vậy, một người đàn ông liền nghiêm giọng lên tiếng:

- Enough, don't just stand there and complain about useless sentences. Quickly split up to find her. Hurry up!

(Đủ rồi! Đừng chỉ biết đứng đó và phàn nàn những câu than vãn vô bổ nữa. Mau chóng chia nhau ra tìm cô ấy đi. Nhanh lên!)

Người đàn ông này thuộc đội kị sĩ của hoàng gia, vừa được bổ nhiệm làm kị sĩ trưởng vài tháng trước sau cái chết của Sophia. Anh ta cũng là một kẻ rất có năng lực nhưng lạnh lùng vô cùng, giống như một con robot cứng nhắc, chỉ biết nghe theo lệnh của Vivian. Với anh ta, không có bất cứ thứ gì hơn sự an toàn của nữ hoàng.

Dĩ nhiên, lời nói của anh rất có trọng lượng, ngay lập tức khiến đám người rầm rập nghe theo, nhanh chóng giải tán khỏi chỗ đó. Người đàn ông nói xong, còn quay sang dặn dò một kẻ khác:

- Go to the information room, check the security cameras around the building, if you see the queen, notify me immediately.

(Đến phòng thông tin, kiểm tra máy quay an ninh xung quanh tòa nhà, nếu thấy nữ hoàng thì báo ngay cho tôi.)

Dứt lời, anh đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, sau đó liền nhấc chân rời đi.

Thật không thể tin được, có nhiều người thuộc đội cận vệ hoàng gia ở đây mà vẫn để Vivian biến mất, chuyện này mà đồn ra ngoài, người đời sẽ nhìn hoàng gia Anh bằng ánh mắt gì đây? Đúng là mất mặt mà!

.....

Về phía Vivian và Win, cả hai vẫn im lặng kể từ câu hỏi đó, đã trải qua một thời gian dài rồi nhưng không ai nói với ai câu nào cả.

Một lúc sau, Vivian bỗng buông tay, cô thở hắt ra một hơi, lên tiếng trước:

- Win, nói thật đi. Anh đã lừa em, đúng không?

Người đàn ông cắn môi, ngập ngừng đáp:

- Nói lừa gạt thì có phải nặng lời quá rồi không? Anh... cũng không cố ý muốn giấu em đâu.

- Vậy anh có ý định nói cho em biết sao? - Vivian ngay lập tức phản bác.

Win chớp mắt bối rối, có phần lúng túng trả lời:

- Không phải... chỉ là... thân phận của anh....

- Dù trước đó thân phận của anh chỉ là một vệ sĩ thì sau khi chúng ta có tình cảm với nhau nhưng anh cũng không nói. - Lần này, Vivian trực tiếp cắt ngang lời của người đàn ông, thẳng thừng nói:

- Chúng ta ở bên nhau bao lâu? Cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện? Anh vốn có rất nhiều cơ hội để nói cho em biết nhưng mà... không. Ngay từ đầu, anh căn bản đã không muốn cho em biết rồi... anh vẫn luôn lừa em.

Nghe đến đây, Win nhận ra tình hình đang chuyển biến nghiêm trọng hơn tưởng tượng, anh vội vàng nắm lấy tay Vivian, dường như muốn giải thích điều gì đó:

- Vivian, anh...

Thế nhưng cô không nghe Win nói hết, chỉ lạnh lùng hất tay anh ra, giọng âm trầm gọi:

- Win, em đã từng rất nhớ anh, nhớ đến mức cứ mỗi lúc nằm ngủ là mơ thấy hình bóng của anh. Anh có biết em tìm anh bao lâu rồi không? Em đã đi khắp nơi, từ Bắc đến Nam, lục tung cả đất nước của mình chỉ vì một người đàn ông, thậm chí là vượt ra cả ngoài lãnh thổ. Em không ngừng tìm kiếm, không ngừng hi vọng chính là vì mong rằng có thể gặp được anh càng sớm càng tốt. Nhưng kết quả thì sao? Anh biến mất như chưa từng tồn tại, giống như bốc hơi khỏi thế giới này, và rồi bây giờ... xuất hiện ở đây. Ung dung, tự tại như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra? Anh không cảm thấy mình quá đáng sao?

- Với thân phận mới, diện mạo mới, anh lại không có điều gì giải thích, anh muốn em nghĩ như thế nào đây? Anh chỉ dự đoán rằng em sẽ vui mừng khi gặp lại, nhưng tại sao lại nghĩ em sẽ không tức giận? Em đúng là đang tức giận, bởi vì sao? Bởi vì em ngàn tính vạn tính cũng không bao giờ tính được anh lại lừa em!

- Lúc trước, anh nói anh yêu em... nhưng một giây sau liền dùng còng sắt trói em ở một nơi thật xa, sau đó dứt khoát rời đi, để em một mình cô độc. Anh lấy lí do vì yêu em, vì muốn bảo vệ em mà đánh đổi mạng sống của mình, anh có biết khi đó em cảm thấy như thế nào không? Anh từng hỏi qua ý kiến của em chưa? Em ra lệnh cho anh rời đi sao? Em muốn anh chết sao?

- Win, người đột ngột xuất hiện trong cuộc sống của em là anh, người thay đổi em là anh, người rời đi là anh, người trở về cũng là anh, nhưng tại sao người luôn luôn chịu tổn thương lại là em? Trong tất cả lựa chọn... em chưa từng được tự chọn lựa dù chỉ là một lần, anh luôn luôn cho rằng suy nghĩ của mình là đúng, bất chấp việc đó có làm ảnh hưởng đến em hay không, anh... thật sự là yêu em sao?

Câu nói cuối cùng của Vivian khiến Win sửng người, anh vô thức gọi tên cô:

- Vivian, em nghe anh giải thích đi, có được không?

Cô không đáp lại ngay, chỉ lẳng lặng ngược lên nhìn anh, ánh mắt long lanh ngập nước như sắp khóc:

- Em đã nói với anh, sợ dĩ em biến thành như thế này là vì em đã từng bị người em tin tưởng nhất lừa gạt, thế nên rất kị kẻ nào dám nói dối em. Thậm chí với những người trung thành nhất, em cũng không quá tin tưởng, nhưng anh... thật sự là người đầu tiên em không phòng bị, chỉ không ngờ rằng... em lại phải nếm trải cảm giác phản bội bởi chính cảm xúc của mình thêm một lần nữa.

- Win, em không đủ dũng cảm, dù cho bây giờ anh nói với em sự thật, em cũng không biết mình còn đủ can đảm để tin tưởng những lời giải thích ấy không nữa!

Nói xong, Vivian nhìn người đàn ông thêm vài giây nữa rồi quay đầu rời đi. Win đưa tay dường như muốn kéo cô lại nhưng chỉ có thể dừng giữa không trung, cuối cùng thì tự mình thu về, luyến tiếc đôi mắt theo bóng lưng của Vivian.

Win thật sự không ngờ mọi chuyện lại diễn ra như thế này, cứ ngỡ rằng gặp lại nhau sẽ rất vui mừng, nhưng kết quả thậm chí còn tệ hơn lần trước nữa.

Là anh không nghĩ đến cảm nhận của Vivian sao? Cách làm của anh... sai rồi sao?

Win dựa lưng vào bờ tường lạnh lẽo phía sau, chậm rãi cúi đầu, trên khuôn mặt tràn đầy suy tư. Qua một lúc, nghe có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, anh theo bản năng đứng dậy, nhưng đột nhiên bả vai nhói lên một cơn đau, bất giác khiến anh khựng lại. Win ôm lấy bả vai mình, môi cắn chặt, nét mặt trong chốc lát tái mét.

Một đám người bỗng xuất hiện, nhìn thấy Win, họ nhanh chóng chạy lại, một trong số đó tỏ vẻ rất lo lắng, lên tiếng:

- Thái tử, ngài không sao chứ?

Người đàn ông lắc đầu, nhỏ giọng trả lời:

- Không sao, có chuyện gì đang xảy ra ngoài đó vậy?

Người kia mím môi, ánh mắt chăm chăm nhìn bả vai của Win, nhưng vẫn đáp:

- Kị sĩ Anh quốc đang rà soát khắp nơi để tìm nữ hoàng Elizabeth Đệ Tam, tôi đoán cô ấy đã vội đi đâu đó mà không mang theo đoàn kị sĩ riêng của mình.

"..."

Win nghe xong, ánh mắt có chút thay đổi, nhưng chỉ im lặng, không nói gì cả. Lúc này, Win cảm nhận bàn tay anh hơi ẩm ướt, người đàn ông kia cũng thấy vết máu loang lổ nhuộm cả một mảnh vải trắng muốt, hoảng sợ thốt lên:

- Thái tử, vết thương của ngài...

- Không sao, ta ổn! - Win ngay lập tức chặn lại lời của anh ta, đồng thời hỏi sang chuyện khác:

- Cha ta đang ở đâu?

Người đàn ông mím môi, bất đắc dĩ đáp:

- Quốc vương đang nói chuyện với tổng thống Mỹ ở phòng riêng.

Win gật đầu, nói:

- Ủm, vậy nói với ông ấy ta cảm thấy không khỏe, muốn về nghỉ ngơi trước.

Vừa nói anh vừa đứng thẳng lưng lên, người đàn ông kia sợ hãi đến xanh mặt, vội vàng đỡ lấy anh, nói:

- Thái tử, hay là để tôi hộ tống ngài trở về?

Win lắc đầu, ngay lập tức từ chối:

- Không cần, ta tự đi được. Các người ở lại hãy bảo vệ cha ta thật tốt.

Dứt lời, anh không cho đám người kia cơ hội nào phản bác, trực tiếp nhấc chân bước đi.

=====

Vivian trở lại lâu đài của mình, cô quay về với công việc bận bịu như trước kia, nhưng tâm tình có vẻ không được tốt lắm. Đôi lúc bàn việc chính sự cô sẽ hay ngồi ngẩn ngơ, hoặc không chú tâm nghe báo cáo những chuyện quan trọng.

Vivian còn thường xuyên để lộ khuôn mặt suy tư, u buồn khi đứng cạnh cửa sổ, ngắm trăng bên ngoài một mình. Dạo gần đây, cô thậm chí rất hay ngủ trễ, giờ giấc không còn cân bằng, ăn uống cũng ít hơn nhiều.

Tối hôm nay, Vivian tiếp tục ngồi ngẩn ngơ bên bàn làm việc, một người kị sĩ mang theo trà nóng đi vào, nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt cô, không nhìn được mà hỏi:

- Nữ hoàng, người đang có tâm sự gì sao? Kể từ buổi hội nghị tuần trước, sau khi trở về, người rất hay thần thờ.

Vivian chớp đôi mắt lạnh nhạt, vẫn ngồi im một chỗ không cử động, cũng không trả lời lại câu hỏi.

Người kị sĩ thấy vậy, nét mặt thoáng chút buồn rầu, cô rũ mắt muốn đi ra ngoài nhưng đúng lúc này lại nghe tiếng của Vivian truyền đến:

- Tracy, một người yêu cô thật lòng... sẽ lừa dối cô chứ?

Cô gái nghe thấy, bất ngờ quay đầu lại nhìn, theo bản năng đáp:

- Dạ?

"..."

Gương mặt Vivian vẫn không chút thay đổi, cô cứ ngồi im lặng như thế nhìn tờ giấy trắng trước mặt mình, trên tay là cây bút lông vũ đã khô mực từ lúc nào, nếu không phải nghe được tiếng nói của Vivian, có lẽ không ai biết cô vừa hỏi câu hỏi kia đâu.

Người kị sĩ đảo mắt, im lặng vài giây rồi mới trả lời:

- Một người yêu tôi thật lòng, chắc chắn sẽ không bao giờ lừa dối tôi, nhưng nếu có một ngày tôi phát hiện anh ấy làm chuyện trái với ý muốn của tôi thì.... tôi tin rằng anh ấy nhất định có nỗi khổ riêng.

Câu trả lời của cô gái khiến Vivian có chút phản ứng, cô ngẩng đầu lên, mặc dù không nói nhưng ánh mắt lại như muốn hỏi hai chữ "Tại sao?"

Nhìn ra được điều đó, người kị sĩ tiếp tục nói:

- Thật ra, lừa dối cũng có rất nhiều loại, nếu nhân vật chịu lừa dối là tôi, thì chỉ có thể dẫn đến hai kết quả. Một là nó làm hại tôi, hai là không. Tôi sẽ không ý kiến gì nếu sự lừa dối của người tôi yêu thuộc loại thứ nhất, nhưng nếu nó thuộc loại thứ hai, thì mọi chuyện sẽ khác. Bởi vì... phụ nữ rất thông minh và nhạy cảm, chúng ta luôn tự nhận thức được tình cảm của đàn ông, có thể biết rất rõ anh ta rốt cuộc có yêu mình hay không. Khi tôi

đã lựa chọn yêu một người, và biết anh ấy cũng thực lòng với mình, thì tôi đã lựa chọn tin tưởng anh ấy luôn rồi.

- Tình cảm chân thành không phải là thứ chúng ta có thể thấy bằng mắt, càng không dễ dàng cân đo bằng thời gian. Thật hay không thật... chỉ một câu thôi, cảm nhận bằng con tim. Nếu sự lừa dối của người tôi yêu không làm hại đến tôi, vậy thì nó có thể mang ý nghĩa gì nữa chứ? Một khi đã yêu thật lòng, ai cũng có thể chấp nhận vì đối phương mà hi sinh, là muốn bảo vệ tôi hay tốt cho tôi, đều là lí do của anh ấy. Vì vậy nên tôi tin, anh ấy lừa dối tôi... là vì có nỗi khổ riêng.

Nghe đến đây, Vivian vẫn tiếp tục không nói, thế nhưng trong đầu cô sớm đã hiện lên hàng loạt những suy nghĩ khác.

Thời gian trải qua cùng Win, nói ít không ít, nói nhiều cũng không nhiều, nhưng mỗi một chuyện anh ấy làm cho cô, suy cho cùng đều hoàn toàn là vì cô, không phải dưới thân phận của nữ hoàng Anh quốc, mà là vì Vivian thật sự. Cho đến lần tưởng chừng như là cuối cùng, Win cũng muốn dành sự sống cho cô, vậy thì còn điều gì để bàn cãi nữa chứ?

Rõ ràng những gì Win làm đã đủ chứng minh mọi thứ, nhưng cô lại chỉ biết so đo tiểu tiết, lại còn giận dữ với anh ngày gặp lại. Vivian ơi là Vivian, người đúng là chuyện bé xé ra to mà.

Đôi tay Vivian siết chặt, cắn môi tự trách chính mình đã quá nhỏ nhen, người kị sĩ kia nhìn thấy, liền bật cười thành tiếng:

- Tôi còn nghĩ nữ hoàng đang có việc gì phiền não, không ngờ là vì tình yêu đến rồi, lòng nhiều cảm xúc lẫn lộn. Thực ra, người cũng đã gần ba mươi tuổi rồi, yêu đương là chuyện bình thường, không cần phải ngại đâu.

Vivian nghe lời trêu chọc của cô gái, mặt đỏ lên nhanh chóng. Cô hắng giọng, đảo mắt nói:

- Được rồi, không còn việc gì nữa thì người ra ngoài đi.

Biết Vivian đang xấu hổ, cô gái mỉm cười gật đầu, quay lưng muốn đi ra ngoài, lại đúng lúc phát hiện, một người đàn ông khác đứng trước cửa, nhìn thấy anh, cô liền cúi đầu gọi:

- Chief knight!

(Kị sĩ trưởng!)

Người đàn ông một khuôn mặt lạnh tanh nhìn cô, nhưng chỉ liếc qua một khắc rồi đi thẳng về phía Vivian.

- Queen!

(Nữ hoàng!)

Vivian ngược mặt nhìn lên, cau mày hỏi:

- What is it that you are looking for at this hour?

(Có chuyện gì mà người lại đến tìm ta vào giờ này?)

Người đàn ông chớp mắt, cung kính đáp:

- Queen, there is international urgent news. This afternoon, King of Thailand Maharadica Mantokum.... has passed away!

(Thưa nữ hoàng, có tin tức khẩn cấp quốc tế. Chiều hôm nay, quốc vương Thái Lan Maharadica Mantokum.... đã băng hà rồi!)

=====

Tại Thái Lan, ở thủ đô Bangkok, trong cung điện hoàng gia nguy nga tráng lệ, lễ tang của cố quốc vương Maharadica Mantokum đã diễn ra. Khi còn sống, ông là một vị vua tốt, dân chúng vô cùng tin tưởng và ngưỡng

mộ tài năng của ông, vậy nên khi nghe tin băng hà, nhân dân cả nước đã rất sốc, màu buồn bao trùm cả lãnh thổ xứ Chùa Vàng xinh đẹp kiều diễm.

Tuy nhiên, vì vấn đề bảo mật của hoàng thất nên tang lễ của vị cố quốc vương này sẽ được diễn ra bí mật trong cung điện hoàng gia, ngoại trừ một số thông tin được chủ động đăng trên trang tin tức chính, không có bất kì sự hiện diện nào của người ngoài và dân chúng. Lễ tang hoàn toàn bí mật đến giây phút cuối cùng, ngay cả khi tiễn đưa linh cữu về lăng mộ hoàng thất.

Win là thái tử được sắc phong chính thức của hoàng thất, vì vậy anh đảm nhiệm vị trí cao nhất trong các buổi lễ cầu nguyện và nghi thức chính. Tính đến hôm nay, đã hơn bốn ngày anh không ngủ rồi, bận rộn sắp xếp tang lễ lại vừa lo công việc sắp tới mình sẽ đảm nhận, đến thời gian ăn uống cũng rất "khiêm tốn" thì nghỉ ngơi lại là một chuyện quá xa vời.

Qua hôm nay là sẽ tròn ngày tang lễ, sáng mai tất cả sẽ cùng tiễn đưa linh cữu của cố quốc vương về nơi an nghỉ, vì thế mà Win càng muốn hoàn thành trách nhiệm của bản thân, trọn vẹn đến giây phút cuối cùng. Nhưng mẹ của anh – vương phi Chamidila Arejki lại không thể nhìn anh tiếp tục gồng mình chịu đựng nữa, bèn tiến đến khuyên bảo:

- Win, về phòng nghỉ ngơi một chút đi, mọi việc còn lại ở đây mẹ sẽ chịu trách nhiệm.

Win chớp mắt nhìn bà, bình tĩnh hỏi:

- Một mình mẹ có làm được không? Hay vẫn để con làm thì tốt hơn?

Người phụ nữ lắc đầu, mỉm cười dịu dàng nói:

- Không sao, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có bấy nhiêu nghi lễ, con đã làm cả mấy ngày rồi, mẹ nhìn sơ cũng có thể thuộc lòng. Hơn nữa... nói gì thì nói mẹ cũng là hoàng hậu, thay con làm một ngày thì đã sao? Chẳng lẽ địa vị của mẹ không đủ xứng?

- Con không có ý đó.

Nghe vậy, Win không phản kháng nữa, chỉ đành gật đầu làm theo.

Anh rời khỏi cung điện hoàng gia, đi ngang Vườn Siwalai và Đài Kailasa, sau đó băng qua khu Nội cung rồi mới tiến về phía dãy nhà ở của mình. Đi trên đoạn hành lang dài, Win không ngừng xoa xoa nắm tay, còn vườn cổ lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Đúng lúc này, một bóng đen tự nhiên từ đâu vọt ra, nhanh như chớp chạy đến trước mặt Win nhưng không kịp để anh phản ứng, đã mau chóng kéo tay anh rời đi.

Đến một góc khuất, Win bị ép vào tường, anh nhìn người đối diện mình, hằn toàn thân đều mặc trang phục màu đen bó sát người, đầu đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang, tay mang găng, trông rất thần thần bí bí. Thế nhưng Win dường như lại nhận ra người đó là ai, liền lên tiếng trước:

- Vivian? Là em sao?

Người mặc đồ đen chỉ cúi đầu, không đáp. Thấy vậy, Win liền mạnh dạn giơ tay, tháo bỏ chiếc mũ lưỡi trai trên đầu người đó xuống.

Ngay lập tức, mái tóc dài màu nâu đen xõa xuống tuyệt đẹp, cùng với đôi mắt lộ rõ, bóc trần thân phận thật sự của cô gái ấy. Chính xác là Vivian!

Qua một lớp khẩu trang, Win vẫn nhận ra cô, anh cau mày, khó hiểu hỏi:

- Tại sao em lại đến đây?

Vivian từ từ đưa tay lên gỡ bỏ lớp ngụy trang của mình, cô thở hắt ra một hơi, sau đó nhìn một lượt từ trên xuống dưới thân thể người đàn ông:

- Anh không sao chứ? Khuôn mặt tiêu tụy nhiều quá, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Vệ sĩ riêng của anh đâu? Tại sao anh lại đi một mình?

Quanh đây không có một ai cả, nguy hiểm lắm đấy!

"..."

Một loạt những câu hỏi của Vivian khiến Win có chút ngớ ngời, anh nghiêng đầu, phải mất một lúc sau mới đoán được tình hình, lại hỏi ngược lại:

- Em đang... quan tâm anh sao?

Sau vụ việc lần trước, anh cứ nghĩ Vivian sẽ giận mình trong một thời gian dài, nhưng không ngờ chỉ mới qua hơn một tuần, lần gặp tiếp theo cô đã lộ vẻ mặt này rồi. Đây là đang quan tâm anh đúng chứ?

Vivian nhăn mày khó chịu, cô lướt nhẹ bàn tay, vuốt qua mái tóc của Win, đáp:

- Đừng nói những lời thừa thãi thế nữa, mau trả lời em đi. Anh nghĩ ngơi có tốt không? Sức khỏe thế nào rồi? Cảm thấy ổn chứ? Ăn uống như thế nào? Có bị thương ở...?

Lời nói còn chưa kịp dứt, một bàn tay to lớn đã nhẹ nhàng bắt lấy tay của Vivian, người đàn ông nhìn thẳng vào mắt cô, trầm giọng lên tiếng:

- Vivian, em đang sợ hãi điều gì vậy?

Mỗi hành động, mỗi lời nói của cô hiện tại đều đang toát ra sự lo lắng tột độ, hơn thế nữa, sự xuất hiện của Vivian ở đây là chuyện quá mức phi thường. Mặc dù anh biết thân thủ của cô không tồi, nhưng để vượt qua hàng hàng lớp lớp bảo an của cung điện hoàng gia thì thực sự... giống như đang đùa với lửa vậy.

Thế nên, câu hỏi đặt ra ở đây là... điều gì khiến cô ấy chấp nhận vượt nhiều nguy hiểm như thế để có mặt ở nơi này?

"..."

Trước câu hỏi của Win, Vivian không trả lời ngay, cô cắn môi, chỉ im lặng nhìn anh.

Win chớp mắt, trong đầu phân tích lại những câu hỏi dồn dập của cô trước đó, qua vài giây thì phát hiện ra được vấn đề:

- Không lẽ... em sợ rằng anh sẽ bị hoàng thất trừ khử sao?

Ai cũng biết tranh đấu trong hoàng cung là cuộc chiến tàn khốc nhất, bản thân Vivian chính là một ví dụ điển hình, cô đã trải qua vô số chuyện chỉ vì để giữ lại được ngai vàng của mình. Hi sinh biết bao nhiêu thứ, thiệt hại biết bao mạng người, cũng chỉ vì ba chữ "quyền thừa kế". Nhưng Vivian khác Win, cô là tự đứng lên đấu tranh lấy lại quyền lợi của mình, ngôi vị cũng là do một tay cô có bản lĩnh cướp về được. Còn Win thì sống dưới lớp vỏ của thân phận "Thái tử" từ khi được sinh ra rồi, mà lớp vỏ ấy.... chỉ bằng một câu nói của quốc vương, ai cũng có thể khoác lên được.

Nay ông ấy đột ngột băng hà, trước sức ép của ngai vàng, ngôi vị Thái tử chắc chắn sẽ bị nhắm đến đầu tiên. Khoan nói tới việc thừa kế, lí do hoàng gia tranh đấu há chẳng phải đều bắt nguồn từ vị trí này? Sau Win hay trước anh cũng có rất nhiều anh chị em, họ sẽ can tâm nhìn anh bước lên vị trí cao nhất mà không chút ghen tị? Mưu mô hay tính toán?

Bản chất của hoàng gia là tham vọng, Vivian đã nếm trải cái cảm giác bị tham vọng nuốt chửng cả nửa phần đời của mình rồi, hơn ai hết, cô biết rõ. Vì quyền lực, ai cũng có thể làm ra chuyện trái với lương tâm. Win lại là Thái tử, nếu anh chết đi, thì ngai vàng sẽ được phân chia tiếp cho những người hợp lệ nhận quyền thừa kế còn lại, thế nên một khi trận chiến hoàng thất bùng nổ, Win sẽ là người gặp nguy hiểm nhiều nhất. Chính vì lẽ đó, Vivian mới có mặt ở đây. Cô không ngại vượt mọi khoảng cách về địa lý và thời gian, bất chấp nguy hiểm chạy đến nơi lãnh thổ xa lạ, chỉ vì quá lo

lắng cho Win. Cô không hi vọng anh xảy ra chuyện, cô không muốn anh chết, nhất quyết không để anh rời xa bản thân mình thêm một lần nữa.

Một lần xa cách, là đủ rồi!

Vivian cảm nhận lòng bàn tay ấm áp của người đàn ông, cô rũ mắt, chậm rãi thừa nhận:

- Ủm, em lo lắng cho anh, lo rằng anh sẽ bị cuốn vào một trận chiến giống như em. Em sợ hãi điều đó đến mức khi chỉ vừa mới nghe tin "quốc vương Thái lan băng hà" liền không nghĩ ngợi gì mà lái trực thăng bay thẳng sang đất nước này. Và điều đầu tiên em làm khi đặt chân xuống nơi đây, chính là đến tìm anh.

Win nhìn cô gái nhỏ trước mắt, nghe mỗi câu mỗi lời của cô đều biết rằng đó là sự thật. Tuy nhiên, vẻ nghiêm túc này không làm anh cảm động, ngược lại..

"Phụt" - Một tiếng cười nhỏ vang lên, Vivian giật mình ngẩng đầu, thấy Win đang lấy tay che miệng cười, hai vai run bần bật, cô mở to mắt kinh ngạc, nói:

- Anh còn cười? Em nghiêm túc đấy!

Win cắn môi, cố gắng kiềm lại cảm xúc, trả lời:

- Xin lỗi, anh biết em nghiêm túc nhưng mà...

Nhìn thấy Win vẫn tiếp tục cười như không có chuyện gì, Vivian càng hoài nghi nhiều hơn, cô quát một tiếng:

- Rốt cuộc anh cười cái gì?

Lần này, Win ngưng cười thật, anh nhìn cô gái bằng đôi mắt cứng chiều, nói:

- Vivian, đúng là hoàng thất rất khắc nghiệt, nhưng không phải tất cả đều giống như nhau. Ở Anh, hoàng gia nắm giữ địa vị rất quan trọng, nên không thể tránh khỏi việc tranh giành quyền lực, nhưng đây là Đông Nam Á, nơi mà chế độ dân chủ đã phát triển từ lâu rồi. Mặc dù hoàng gia vẫn có một địa vị nhất định nhưng hoàn toàn không phải theo chế độ độc tài như trước nữa. Ở Thái Lan, theo hiến pháp, nhà vua được ban cho khá ít quyền lực, nhưng vẫn là người đứng đầu và là một biểu tượng quốc gia của Thái Lan. Với tư cách là người đứng đầu nhà nước, nhà vua được trao một số quyền hạn và có vai trò nhất định trong các hoạt động của chính phủ. Tại nơi đây, gia tộc hoàng gia đã được di truyền từ nhiều đời, giữ lại cũng chỉ là nét văn hóa truyền thống tốt đẹp, thực chất bọn anh cũng không có nhiều quyền hành như các nước bên ngoài tưởng, mọi việc từ lớn đến nhỏ đều là nghe theo số đông ý nguyện của dân chúng mà thôi, tuy vậy điều đó cũng không đồng nghĩa với việc hoàng thất chỉ là bù nhìn, bọn anh vẫn có một số quyền hạn riêng mà dân chúng bắt buộc phải nghe theo.

- Hoàng gia sinh ra là để quản lý đất nước, nhưng dân chúng mới chính là mục đích tồn tại của bọn anh. Trong hoàng thất, gia tộc lớn nhất chỉ có một, là Mantokum. Khi quốc vương băng hà, Thái tử đã được sắc phong trước đó sẽ lên ngôi thay thế, tục lệ này đã truyền qua nhiều đời rồi. Không giống như các nước bên ngoài, hoàng gia Thái Lan thực sự không khắc nghiệt, cũng không có chuyện tranh đấu nội bộ hay chém giết lẫn nhau, anh em của anh đều rất hòa thuận, tình cảm thân thiết và bền chặt lắm.

*Cho những ai chưa biết: - Cũng theo hiến pháp, nhà vua là người đứng đầu lực lượng vũ trang. Ông được yêu cầu phải là Phật tử cũng như là người bảo hộ cho tất cả các tín ngưỡng tôn giáo trong nước. Nhà vua cũng được giữ lại một số quyền hạn truyền thống như quyền chỉ định người thừa kế và quyền ban ân xá dưới sự đồng ý của Hoàng gia. Nhà vua được trợ giúp trong những nhiệm vụ của mình bởi Hội đồng cơ Mật của Thái lan. Mặc dù Quốc vương không có quyền lập pháp nhưng các đạo luật của Quốc hội nếu muốn được thông qua phải nhận được sự đồng ý của ông.

Quốc vương cũng có quyền can thiệp vào các vấn đề của chính phủ, đặc biệt là trong thời kỳ khủng hoảng chính trị. Mặc dù quyền lực Nhà vua Thái Lan trên lý thuyết chỉ mang tính biểu tượng, nhưng tiếng nói của Quốc vương có ảnh hưởng rất lớn với nền chính trị, truyền thống kính trọng nhà vua của người dân Thái Lan đã tạo nên cho Nhà vua uy quyền khó ai bì kịp.

Vivian nghe xong, biểu cảm không tránh khỏi bất ngờ, theo bản năng hỏi:

- Vậy cha của anh...

- Cha của anh lên cơn đau tim đột ngột nên mất, đây là chuyện có thể dự đoán được. - Win đáp.

- Bệnh tim của ông trước đó vốn đã rất nghiêm trọng rồi, nhiều lần lên cơn đau tim đột ngột, nên tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn tinh thần....

Hơi dừng một chút, ánh mắt người đàn ông thoáng qua chút buồn, rồi lại nói tiếp:

- Cha rất tốt với anh, không phản đối chuyện anh muốn tham gia vào đội chống khủng bố quốc tế, làm một công việc nguy hiểm như vậy. Ông ngược lại còn ủng hộ mọi quyết định của anh, thậm chí giúp đỡ anh che giấu thân phận để được vào học ở trường quân sự tốt nhất.

Phải thừa nhận rằng Maharadica Mantokum là một người vô cùng hoàn hảo, ông vừa là một vị vua tốt, vừa là một người cha tốt. Mặc dù Thái tử được định sẵn sẽ trở thành quốc vương tương lai nhưng ông vẫn không cấm đoán trong việc Win lựa chọn công việc yêu thích của mình. Ông thậm chí còn muốn anh có thể học được nhiều thứ tốt hơn bên ngoài thế giới, cạo sát thật quyết liệt để trưởng thành. Và chính vì lẽ đó mà Win càng thêm yêu thương người cha đáng kính của mình.

Win nở nụ cười mỉm, anh kéo tay ôm Vivian vào lòng, cúi người đặt cằm lên vai cô, khẽ thở hắt một hơi:

- Haizz, đang muốn đi nhanh về phòng để nghỉ ngơi một chút, không ngờ gặp em ngay ở đây.

Vivian không phản kháng với hành động của người đàn ông, cô để yên anh ôm mình, hỏi:

- Trông anh rất phờ phạc đấy, đã mấy ngày liền không ngủ rồi?

Win đảo mắt, tính toán đáp:

- Mới hơn bốn ngày một tí thôi.

- Bốn ngày? Anh muốn chết vì thiếu ngủ sao? Làm gì vậy? - Vivian nhăn mặt, tỏ ngay vẻ không vui.

Người bình thường thức trắng hai đêm đã chịu không nổi rồi, vậy mà anh lại thức nguyên bốn ngày bốn đêm, thực sự là muốn chết sao?

Win nhắm mắt, hít vào một hơi sâu rồi mới trả lời:

- Công tác chuẩn bị cho tang lễ rất nhiều, anh đường đường là Thái tử, không lẽ lại giao việc cho kẻ khác làm sao?

Vivian hất cằm, cay mào nói:

- Nhưng anh cũng không cần ôm hết vào mình mà, quốc vương chỉ có một mình anh là con à?

Nhắc đến cha, khóe môi Win lại không tự chủ nhếch lên, nhưng nó mang theo một thoáng rất buồn bã:

- Giao cho những người khác anh không yên tâm.

- Anh không cần phải tỏ ra trách nhiệm như thế đâu! - Vivian vẫn phản bác quyết liệt.

- Đây không phải trách nhiệm, mà là, anh thật sự... muốn tự tay làm mọi thứ....

Dừng khoảng vài giây, giọng Win bỗng thay đổi:

- Nhưng mà bây giờ thật may mắn, vì có em ở đây rồi, anh đã rất mệt mỏi...

Dù chỉ là thoáng qua, nhưng Vivian cũng đủ nhận ra Win đang gián tiếp gánh chịu những sức nặng đến từ chiếc vương miện của mình ngay cả khi anh chưa hoàn toàn lên ngôi vua, mà trên hết, có lẽ nỗi đau về cái chết đột ngột của người cha vẫn khiến anh chịu tổn thương tinh thần.

Quốc vương Maharadica Mantokum đã ra đi, đối với đất nước Thái Lan nói chung hay với hoàng gia nói riêng đều là một cú sốc lớn, với Win cũng vậy. Càng yêu thương một ai đó, trước cái chết của họ, cho dù chúng ta có chuẩn bị sẵn tinh thần, trong nội tâm vẫn cảm thấy mất mát vô cùng. Nhưng anh là Thái Tử, phải biết kiềm nén cảm xúc với người ngoài, không được bộc lộ bản chất yếu đuối. Chỉ có trước mặt cô gái anh yêu, như thế này... anh mới có thể giải bày tâm sự.

Nghe đến đây, Vivian mím môi, cô chủ động đưa tay lên ôm lấy người đàn ông, nói:

- Vậy... em có thể giúp gì không?

Win siết vòng tay, nhắm mắt đáp:

- Cứ như thế này là được rồi, để anh ôm em... tiếp thêm thật nhiều năng lượng. Em chính là năng lượng của anh.

Khóe môi Vivian không kiềm chế mà câu lên, cô cười cong mắt:

- Dẻo miệng quá đi.
- Đừng làm càn nữa, sẽ có người phát hiện đấy!
- Nơi đây là địa bàn của anh, ai dám tự ý tới chứ?
- Nhưng cũng không thể cứ đứng thế này mãi được.
- Sao lại không thể?
- Anh đừng trẻ con nữa được không?
- Anh trẻ con? Được, vậy chúng ta về phòng làm chuyện người lớn.
- Anh...!

...

Trên đoạn hành lang dài, chỉ loáng thoáng còn lại tiếng đối đáp văng vẳng, sau đó dần xa xa, rồi cuối cùng... biến mất. Mọi thứ lại trở về với sự yên tĩnh vốn có của nó.

*Vivian mắng Win trẻ con, Win liền nói cô về phòng làm chuyện "người lớn", chỗ này đã bị lượt bảy bảy bốn chín ngàn từ rồi nha, chuyện sau đó mọi người tự hiểu hỉ >< Cấm trẻ em dưới 18 tuổi nhé ^^. Ai đã đọc các truyện của Tiêu trước đây thì cũng biết Tiêu không giỏi viết H lắm nên không thể đáp ứng đủ nhu cầu của bạn đọc trên phương diện này được, mong mọi người thông cảm nha.

*Tiêu quay lại sau gần một tháng không ra chương mới và thật sự rất biết ơn vì mọi người vẫn còn ở đây và theo dõi truyện, ngoài lời xin lỗi thì Tiêu cũng không biết nói gì hơn, nhưng vẫn phải gửi lời cảm ơn đến các admin của MangaToon vì đã nhân nhượng cho Tiêu hết lần này đến lần khác. Sự

thật là Tiêu rất bận rộn với việc học và việc làm thêm của mình, nên không thể giành thời gian viết truyện được. Mà ở Đà Nẵng thì năm nay thường xuyên đón bão lũ, có những thời gian mất điện dài ngày và làm hỏng nhiều kế hoạch, nên Tiêu có nhắn tin thương lượng với các admin, và rất cảm ơn các ad đã đồng ý cho Tiêu thêm thời gian để hoàn thành cuốn truyện này ạ. Mong mọi người đọc những chương cuối này thật vui vẻ và thỏa mãn ạ!*

Suốt cả buổi hội nghị hôm ấy, Vivian không nói một lời nào, cũng chẳng có điều gì lọt nổi vào tai cô, tất cả sự chú ý, mọi ánh mắt của Vivian đều chỉ hướng về một người đàn ông.

Người mà cô luôn tìm kiếm bao lâu nay, đến mức lục tung cả đất nước của mình, ăn không ngon ngủ không yên nhưng cũng không tìm thấy anh. Đến hôm nay, người này cứ như vậy ung dung xuất hiện trước mắt cô.

Trong lòng Vivian có vô vàn câu hỏi, cùng rất nhiều nghi vấn, nhưng giờ phút hiện tại đến một chữ cũng không thể nói ra được. Cô cứ như vậy nhìn Win, nhìn chăm chăm anh không chớp mắt. Ngược lại, người đàn ông giống như không cảm nhận được ánh mắt mãnh liệt của cô, đến một cái quay đầu cũng không có. Hay anh đang cố tình lơ đi sự hiện diện của Vivian, không biết nữa.

Thực ra, sự có mặt của Win ở nơi như thế này vốn đã là một chuyện rất thần kỳ rồi, cộng thêm hàng loạt những sự việc trước đây, không phải là điều có thể dễ dàng lí giải.

Vivian chỉ không ngờ, Win làm vệ sĩ bên mình lâu như thế, cứ nghĩ là người rất đơn giản, hóa ra lại là kẻ mang nhiều bí mật. Tưởng chừng như cô đã hiểu hết về anh, nhưng mà... cuối cùng cô lại chẳng biết gì cả.

Từ một vệ sĩ... đến hoàng tử của một đất nước, bí mật này cũng quá lớn rồi. Win, rốt cuộc anh còn giấu em bao nhiêu chuyện?

Hội nghị kết thúc, tất cả đều chia nhau ra về. Dòng người đông đúc, thoáng một cái đã không nhìn thấy Win đâu, Vivian có chút hoảng hốt, cô đảo mắt tìm kiếm xung quanh, chợt phát hiện một bóng đen cao lớn mở cửa lối thoát hiểm đi ra, không nghĩ ngợi nhiều, cô ngay lập tức nhắc chân đi theo.

...

Người đàn ông bước từng bước chậm rãi trên hành lang, không biết hướng đích đến của anh là đâu, lúc này, bỗng một tiếng lớn truyền tới:

- Đứng lại!

Vivian đã đuổi kịp đến nơi, tiếng quát của cô khiến anh ngừng chân. Cách một khoảng, Vivian cũng dừng lại, cô điều chỉnh hơi thở, nói tiếp:

- Quay mặt lại.

"..."

Người đàn ông đã nghe thấy nhưng chỉ đứng im chứ không làm theo, có vẻ anh đang do dự trước câu lệnh bá đạo của Vivian. Thấy vậy, cô liền lên tiếng:

- Nếu anh đúng thật là Win thì anh nên nhớ, anh là người được hoàng gia Anh tuyển dụng, là vệ sĩ riêng mà em thừa nhận, hợp đồng lao động giữa chúng ta chỉ kết thúc khi em đơn phương hủy bỏ hoặc là một trong chúng ta chết đi, nếu không... dù là bao lâu, hay dưới thân phận gì, anh cũng là vật sở hữu của em. Hiện tại, em vẫn là chủ nhân của anh, lời nói của em chính là mệnh lệnh, vậy nên.... quay lại đi. Ngay lập tức!

Lần này, người đàn ông không còn lí do gì để thoái thác nữa, anh ta hít vào một hơi, sau đó chậm rãi quay người. Khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, mọi nỗi hoài nghi trong Vivian đều đã biến mất, bởi vì... người đàn

ông đang đứng trước mặt cô không ai khác chính là Win. Là Win của cô, Win bằng xương bằng thịt.

Anh mỉm cười, rạng rỡ nói:

- Em vẫn thích ra lệnh như thế nhỉ?

Giọng nói quen thuộc thật lâu rồi mới được nghe lại, khiến trái tim nơi lồng ngực cô đập mạnh. Vivian siết tay, một giây sau, cô bỗng nhiên lao về phía người đàn ông, không hề báo trước mà cầm lấy tay anh kéo đi, đẩy thân thể Win vào bờ tường bên cạnh, cô chống một tay, hông hồ tạo thành thế Kabedon trong truyền thuyết.

"..."

Win có chút bất ngờ trước hành động của Vivian, khó hiểu hỏi:

- Em làm gì vậy?

Vivian nhìn trực diện người đàn ông, lạnh lùng hỏi ngược lại:

- Anh không có gì muốn giải thích với em sao?

Win đảo mắt, ngây thơ đáp:

- Giải thích cái gì?

Vivian nghe vậy, nhanh chóng nói một lượt:

- Suốt thời gian qua anh đã đi đâu? Anh đã ở đâu? Anh đã làm gì? Gặp những ai? Tại sao không đến gặp em? Tại sao không liên lạc với em? Tại sao bây giờ mới xuất hiện? Tại sao lại ở đây?

"..."

Một tràng câu hỏi tuôn ra như nước lũ khiến Win trong chốc lát đứng hình, anh chớp chớp mắt, ngơ người nói:

- Nhiều câu hỏi như vậy anh phải trả lời từ đâu? Còn nữa không?

Vivian nhướn mày, không ngại phản bác:

- Còn! Anh là ai? Anh là thứ gì? Win có phải là tên thật của anh không? Em muốn biết tất cả, thân phận của anh, nguồn gốc của anh, lai lịch của anh... tất cả mọi thứ. Và còn.... anh rốt cuộc có bao nhiêu bí mật giấu em?

"..."

Win tiếp tục đờ người, không nghĩ đến mọi chuyện lại diễn biến khờ lờng thế này. Anh vừa bối rối vừa không biết phải làm thế nào cho tốt, nhưng mà bây giờ anh cũng đã kịp phát hiện ra Vivian có vấn đề, cô ấy dường như...

- Vivian, em... đang tức giận sao?

Đúng vậy, chính là tức giận, anh có thể cảm nhận được. Nhưng mà... tại sao chứ?

"..."

Đến lượt Vivian im lặng không trả lời, điều này khiến Win có chút lo sợ, lên tiếng:

- Anh cứ nghĩ... em sẽ rất vui mừng khi gặp lại anh, nhưng có lẽ anh đã đoán sai rồi, em... thực sự đang tức giận?

Vivian chớp mắt, lạnh lùng đáp:

- Vậy tại sao anh nghĩ... em sẽ không tức giận chứ?

"..."

Câu hỏi này ngược lại khiến Win chết đứng, anh im bất không thể trả lời. Đúng vậy, tại sao anh lại nghĩ cô ấy sẽ không tức giận chứ? Đặc biệt là... sau từng ấy thời gian?

Hai người không nói gì nữa, không gian trong phút chốc liền rơi vào im lặng...

....

Ở cổng ra vào buổi hội nghị, đám kỹ sĩ tập hợp lại với nhau, nét mặt đều hiện vẻ lo lắng:

- Where's the queen?

(Nữ hoàng đâu?)

- I don't know.

(Tôi không biết.)

- I can't see her.

(Tôi không thấy ngài ấy.)

- Has the queen disappeared?

(Nữ hoàng biến mất rồi?)

- Where did she go?

(Người đã đi đâu?)

...

Vô số những lời nói đan xen lẫn nhau, khiến tình hình trở nên hỗn loạn. Thấy vậy, một người đàn ông liền nghiêm giọng lên tiếng:

- Enough, don't just stand there and complain about useless sentences. Quickly split up to find her. Hurry up!

(Đủ rồi! Đừng chỉ biết đứng đó và phàn nàn những câu than vãn vô bổ nữa. Mau chóng chia nhau ra tìm cô ấy đi. Nhanh lên!)

Người đàn ông này thuộc đội kị sĩ của hoàng gia, vừa được bổ nhiệm làm kị sĩ trưởng vài tháng trước sau cái chết của Sophia. Anh ta cũng là một kẻ rất có năng lực nhưng lạnh lùng vô cùng, giống như một con robot cứng nhắc, chỉ biết nghe theo lệnh của Vivian. Với anh ta, không có bất cứ thứ gì hơn sự an toàn của nữ hoàng.

Dĩ nhiên, lời nói của anh rất có trọng lượng, ngay lập tức khiến đám người rầm rập nghe theo, nhanh chóng giải tán khỏi chỗ đó. Người đàn ông nói xong, còn quay sang dặn dò một kẻ khác:

- Go to the information room, check the security cameras around the building, if you see the queen, notify me immediately.

(Đến phòng thông tin, kiểm tra máy quay an ninh xung quanh tòa nhà, nếu thấy nữ hoàng thì báo ngay cho tôi.)

Dứt lời, anh đảo mắt nhìn xung quanh một lượt, sau đó liền nhấc chân rời đi.

Thật không thể tin được, có nhiều người thuộc đội cận vệ hoàng gia ở đây mà vẫn để Vivian biến mất, chuyện này mà đồn ra ngoài, người đời sẽ nhìn hoàng gia Anh bằng ánh mắt gì đây? Đúng là mất mặt mà!

.....

Về phía Vivian và Win, cả hai vẫn im lặng kể từ câu hỏi đó, đã trải qua một thời gian dài rồi nhưng không ai nói với ai câu nào cả.

Một lúc sau, Vivian bỗng buông tay, cô thở hắt ra một hơi, lên tiếng trước:

- Win, nói thật đi. Anh đã lừa em, đúng không?

Người đàn ông cắn môi, ngập ngừng đáp:

- Nói lừa gạt thì có phải nặng lời quá rồi không? Anh... cũng không cố ý muốn giấu em đâu.

- Vậy anh có ý định nói cho em biết sao? - Vivian ngay lập tức phản bác.

Win chớp mắt bối rối, có phần lúng túng trả lời:

- Không phải... chỉ là... thân phận của anh....

- Dù trước đó thân phận của anh chỉ là một vệ sĩ thì sau khi chúng ta có tình cảm với nhau nhưng anh cũng không nói. - Lần này, Vivian trực tiếp cắt ngang lời của người đàn ông, thẳng thừng nói:

- Chúng ta ở bên nhau bao lâu? Cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện? Anh vốn có rất nhiều cơ hội để nói cho em biết nhưng mà... không. Ngay từ đầu, anh căn bản đã không muốn cho em biết rồi... anh vẫn luôn lừa em.

Nghe đến đây, Win nhận ra tình hình đang chuyển biến nghiêm trọng hơn tưởng tượng, anh vội vàng nắm lấy tay Vivian, dường như muốn giải thích điều gì đó:

- Vivian, anh...

Thế nhưng cô không nghe Win nói hết, chỉ lạnh lùng hất tay anh ra, giọng âm trầm gọi:

- Win, em đã từng rất nhớ anh, nhớ đến mức cứ mỗi lúc nằm ngủ là mơ thấy hình bóng của anh. Anh có biết em tìm anh bao lâu rồi không? Em đã đi khắp nơi, từ Bắc đến Nam, lục tung cả đất nước của mình chỉ vì một người đàn ông, thậm chí là vượt ra cả ngoài lãnh thổ. Em không ngừng tìm kiếm, không ngừng hi vọng chính là vì mong rằng có thể gặp được anh càng sớm càng tốt. Nhưng kết quả thì sao? Anh biến mất như chưa từng tồn tại, giống như bốc hơi khỏi thế giới này, và rồi bây giờ... xuất hiện ở đây. Ung dung, tự tại như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra? Anh không cảm thấy mình quá đáng sao?

- Với thân phận mới, diện mạo mới, anh lại không có điều gì giải thích, anh muốn em nghĩ như thế nào đây? Anh chỉ dự đoán rằng em sẽ vui mừng khi gặp lại, nhưng tại sao lại nghĩ em sẽ không tức giận? Em đúng là đang tức giận, bởi vì sao? Bởi vì em ngàn tính vạn tính cũng không bao giờ tính được anh lại lừa em!

- Lúc trước, anh nói anh yêu em... nhưng một giây sau liền dùng còng sắt trói em ở một nơi thật xa, sau đó dứt khoát rời đi, để em một mình cô độc. Anh lấy lí do vì yêu em, vì muốn bảo vệ em mà đánh đổi mạng sống của mình, anh có biết khi đó em cảm thấy như thế nào không? Anh từng hỏi qua ý kiến của em chưa? Em ra lệnh cho anh rời đi sao? Em muốn anh chết sao?

- Win, người đột ngột xuất hiện trong cuộc sống của em là anh, người thay đổi em là anh, người rời đi là anh, người trở về cũng là anh, nhưng tại sao người luôn luôn chịu tổn thương lại là em? Trong tất cả lựa chọn... em chưa từng được tự chọn lựa dù chỉ là một lần, anh luôn luôn cho rằng suy nghĩ của mình là đúng, bất chấp việc đó có làm ảnh hưởng đến em hay không, anh... thật sự là yêu em sao?

Câu nói cuối cùng của Vivian khiến Win sửng người, anh vô thức gọi tên cô:

- Vivian, em nghe anh giải thích đi, có được không?

Cô không đáp lại ngay, chỉ lẳng lặng ngược lên nhìn anh, ánh mắt long lanh ngập nước như sắp khóc:

- Em đã nói với anh, sợ dĩ em biến thành như thế này là vì em đã từng bị người em tin tưởng nhất lừa gạt, thế nên rất kị kẻ nào dám nói dối em. Thậm chí với những người trung thành nhất, em cũng không quá tin tưởng, nhưng anh... thật sự là người đầu tiên em không phòng bị, chỉ không ngờ rằng... em lại phải nếm trải cảm giác phản bội bởi chính cảm xúc của mình thêm một lần nữa.

- Win, em không đủ dũng cảm, dù cho bây giờ anh nói với em sự thật, em cũng không biết mình còn đủ can đảm để tin tưởng những lời giải thích ấy không nữa!

Nói xong, Vivian nhìn người đàn ông thêm vài giây nữa rồi quay đầu rời đi. Win đưa tay dường như muốn kéo cô lại nhưng chỉ có thể dừng giữa không trung, cuối cùng thì tự mình thu về, luyến tiếc đôi mắt theo bóng lưng của Vivian.

Win thật sự không ngờ mọi chuyện lại diễn ra như thế này, cứ ngỡ rằng gặp lại nhau sẽ rất vui mừng, nhưng kết quả thậm chí còn tệ hơn lần trước nữa.

Là anh không nghĩ đến cảm nhận của Vivian sao? Cách làm của anh... sai rồi sao?

Win dựa lưng vào bờ tường lạnh lẽo phía sau, chậm rãi cúi đầu, trên khuôn mặt tràn đầy suy tư. Qua một lúc, nghe có tiếng bước chân dồn dập truyền đến, anh theo bản năng đứng dậy, nhưng đột nhiên bả vai nhói lên một cơn đau, bất giác khiến anh khựng lại. Win ôm lấy bả vai mình, môi cắn chặt, nét mặt trong chốc lát tái mét.

Một đám người bỗng xuất hiện, nhìn thấy Win, họ nhanh chóng chạy lại, một trong số đó tỏ vẻ rất lo lắng, lên tiếng:

- Thái tử, ngài không sao chứ?

Người đàn ông lắc đầu, nhỏ giọng trả lời:

- Không sao, có chuyện gì đang xảy ra ngoài đó vậy?

Người kia mím môi, ánh mắt chăm chăm nhìn bả vai của Win, nhưng vẫn đáp:

- Kị sĩ Anh quốc đang rà soát khắp nơi để tìm nữ hoàng Elizabeth Đệ Tam, tôi đoán cô ấy đã vội đi đâu đó mà không mang theo đoàn kị sĩ riêng của mình.

"..."

Win nghe xong, ánh mắt có chút thay đổi, nhưng chỉ im lặng, không nói gì cả. Lúc này, Win cảm nhận bàn tay anh hơi ẩm ướt, người đàn ông kia cũng thấy vết máu loang lổ nhuộm cả một mảnh vải trắng muốt, hoảng sợ thốt lên:

- Thái tử, vết thương của ngài...

- Không sao, ta ổn! - Win ngay lập tức chặn lại lời của anh ta, đồng thời hỏi sang chuyện khác:

- Cha ta đang ở đâu?

Người đàn ông mím môi, bất đắc dĩ đáp:

- Quốc vương đang nói chuyện với tổng thống Mỹ ở phòng riêng.

Win gật đầu, nói:

- Ủm, vậy nói với ông ấy ta cảm thấy không khỏe, muốn về nghỉ ngơi trước.

Vừa nói anh vừa đứng thẳng lưng lên, người đàn ông kia sợ hãi đến xanh mặt, vội vàng đỡ lấy anh, nói:

- Thái tử, hay là để tôi hộ tống ngài trở về?

Win lắc đầu, ngay lập tức từ chối:

- Không cần, ta tự đi được. Các người ở lại hãy bảo vệ cha ta thật tốt.

Dứt lời, anh không cho đám người kia cơ hội nào phản bác, trực tiếp nhấc chân bước đi.

=====

Vivian trở lại lâu đài của mình, cô quay về với công việc bộn bề như trước kia, nhưng tâm tình có vẻ không được tốt lắm. Đôi lúc bàn việc chính sự cô sẽ hay ngồi ngẩn ngơ, hoặc không chú tâm nghe báo cáo những chuyện quan trọng.

Vivian còn thường xuyên để lộ khuôn mặt suy tư, u buồn khi đứng cạnh cửa sổ, ngắm trăng bên ngoài một mình. Dạo gần đây, cô thậm chí rất hay ngủ trễ, giờ giấc không còn cân bằng, ăn uống cũng ít hơn nhiều.

Tối hôm nay, Vivian tiếp tục ngồi ngẩn ngơ bên bàn làm việc, một người kị sĩ mang theo trà nóng đi vào, nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt cô, không nhìn được mà hỏi:

- Nữ hoàng, người đang có tâm sự gì sao? Kể từ buổi hội nghị tuần trước, sau khi trở về, người rất hay thần thờ.

Vivian chớp đôi mắt lạnh nhạt, vẫn ngồi im một chỗ không cử động, cũng không trả lời lại câu hỏi.

Người kị sĩ thấy vậy, nét mặt thoáng chút buồn rầu, cô rũ mắt muốn đi ra ngoài nhưng đúng lúc này lại nghe tiếng của Vivian truyền đến:

- Tracy, một người yêu cô thật lòng... sẽ lừa dối cô chứ?

Cô gái nghe thấy, bất ngờ quay đầu lại nhìn, theo bản năng đáp:

- Dạ?

"..."

Gương mặt Vivian vẫn không chút thay đổi, cô cứ ngồi im lặng như thế nhìn tờ giấy trắng trước mặt mình, trên tay là cây bút lông vũ đã khô mực từ lúc nào, nếu không phải nghe được tiếng nói của Vivian, có lẽ không ai biết cô vừa hỏi câu hỏi kia đâu.

Người kị sĩ đảo mắt, im lặng vài giây rồi mới trả lời:

- Một người yêu tôi thật lòng, chắc chắn sẽ không bao giờ lừa dối tôi, nhưng nếu có một ngày tôi phát hiện anh ấy làm chuyện trái với ý muốn của tôi thì.... tôi tin rằng anh ấy nhất định có nỗi khổ riêng.

Câu trả lời của cô gái khiến Vivian có chút phản ứng, cô ngẩng đầu lên, mặc dù không nói nhưng ánh mắt lại như muốn hỏi hai chữ "Tại sao?"

Nhìn ra được điều đó, người kị sĩ tiếp tục nói:

- Thật ra, lừa dối cũng có rất nhiều loại, nếu nhân vật chịu lừa dối là tôi, thì chỉ có thể dẫn đến hai kết quả. Một là nó làm hại tôi, hai là không. Tôi sẽ không ý kiến gì nếu sự lừa dối của người tôi yêu thuộc loại thứ nhất, nhưng nếu nó thuộc loại thứ hai, thì mọi chuyện sẽ khác. Bởi vì... phụ nữ rất thông minh và nhạy cảm, chúng ta luôn tự nhận thức được tình cảm của đàn ông, có thể biết rất rõ anh ta rốt cuộc có yêu mình hay không. Khi tôi

đã lựa chọn yêu một người, và biết anh ấy cũng thực lòng với mình, thì tôi đã lựa chọn tin tưởng anh ấy luôn rồi.

- Tình cảm chân thành không phải là thứ chúng ta có thể thấy bằng mắt, càng không dễ dàng cân đo bằng thời gian. Thật hay không thật... chỉ một câu thôi, cảm nhận bằng con tim. Nếu sự lừa dối của người tôi yêu không làm hại đến tôi, vậy thì nó có thể mang ý nghĩa gì nữa chứ? Một khi đã yêu thật lòng, ai cũng có thể chấp nhận vì đối phương mà hi sinh, là muốn bảo vệ tôi hay tốt cho tôi, đều là lí do của anh ấy. Vì vậy nên tôi tin, anh ấy lừa dối tôi... là vì có nỗi khổ riêng.

Nghe đến đây, Vivian vẫn tiếp tục không nói, thế nhưng trong đầu cô sớm đã hiện lên hàng loạt những suy nghĩ khác.

Thời gian trải qua cùng Win, nói ít không ít, nói nhiều cũng không nhiều, nhưng mỗi một chuyện anh ấy làm cho cô, suy cho cùng đều hoàn toàn là vì cô, không phải dưới thân phận của nữ hoàng Anh quốc, mà là vì Vivian thật sự. Cho đến lần tưởng chừng như là cuối cùng, Win cũng muốn dành sự sống cho cô, vậy thì còn điều gì để bàn cãi nữa chứ?

Rõ ràng những gì Win làm đã đủ chứng minh mọi thứ, nhưng cô lại chỉ biết so đo tiểu tiết, lại còn giận dữ với anh ngày gặp lại. Vivian ơi là Vivian, người đúng là chuyện bé xé ra to mà.

Đôi tay Vivian siết chặt, cắn môi tự trách chính mình đã quá nhỏ nhen, người kị sĩ kia nhìn thấy, liền bật cười thành tiếng:

- Tôi còn nghĩ nữ hoàng đang có việc gì phiền não, không ngờ là vì tình yêu đến rồi, lòng nhiều cảm xúc lẫn lộn. Thực ra, người cũng đã gần ba mươi tuổi rồi, yêu đương là chuyện bình thường, không cần phải ngại đâu.

Vivian nghe lời trêu chọc của cô gái, mặt đỏ lên nhanh chóng. Cô hắng giọng, đảo mắt nói:

- Được rồi, không còn việc gì nữa thì người ra ngoài đi.

Biết Vivian đang xấu hổ, cô gái mỉm cười gật đầu, quay lưng muốn đi ra ngoài, lại đúng lúc phát hiện, một người đàn ông khác đứng trước cửa, nhìn thấy anh, cô liền cúi đầu gọi:

- Chief knight!

(Kị sĩ trưởng!)

Người đàn ông một khuôn mặt lạnh tanh nhìn cô, nhưng chỉ liếc qua một khắc rồi đi thẳng về phía Vivian.

- Queen!

(Nữ hoàng!)

Vivian ngược mặt nhìn lên, cau mày hỏi:

- What is it that you are looking for at this hour?

(Có chuyện gì mà người lại đến tìm ta vào giờ này?)

Người đàn ông chớp mắt, cung kính đáp:

- Queen, there is international urgent news. This afternoon, King of Thailand Maharadica Mantokum.... has passed away!

(Thưa nữ hoàng, có tin tức khẩn cấp quốc tế. Chiều hôm nay, quốc vương Thái Lan Maharadica Mantokum.... đã băng hà rồi!)

=====

Tại Thái Lan, ở thủ đô Bangkok, trong cung điện hoàng gia nguy nga tráng lệ, lễ tang của cố quốc vương Maharadica Mantokum đã diễn ra. Khi còn sống, ông là một vị vua tốt, dân chúng vô cùng tin tưởng và ngưỡng

mộ tài năng của ông, vậy nên khi nghe tin băng hà, nhân dân cả nước đã rất sốc, màu buồn bao trùm cả lãnh thổ xứ Chùa Vàng xinh đẹp kiêu diễm.

Tuy nhiên, vì vấn đề bảo mật của hoàng thất nên tang lễ của vị cố quốc vương này sẽ được diễn ra bí mật trong cung điện hoàng gia, ngoại trừ một số thông tin được chủ động đăng trên trang tin tức chính, không có bất kì sự hiện diện nào của người ngoài và dân chúng. Lễ tang hoàn toàn bí mật đến giây phút cuối cùng, ngay cả khi tiễn đưa linh cữu về lăng mộ hoàng thất.

Win là thái tử được sắc phong chính thức của hoàng thất, vì vậy anh đảm nhiệm vị trí cao nhất trong các buổi lễ cầu nguyện và nghi thức chính. Tính đến hôm nay, đã hơn bốn ngày anh không ngủ rồi, bận rộn sắp xếp tang lễ lại vừa lo công việc sắp tới mình sẽ đảm nhận, đến thời gian ăn uống cũng rất "khiêm tốn" thì nghỉ ngơi lại là một chuyện quá xa vời.

Qua hôm nay là sẽ tròn ngày tang lễ, sáng mai tất cả sẽ cùng tiễn đưa linh cữu của cố quốc vương về nơi an nghỉ, vì thế mà Win càng muốn hoàn thành trách nhiệm của bản thân, trọn vẹn đến giây phút cuối cùng. Nhưng mẹ của anh – vương phi Chamidila Arejki lại không thể nhìn anh tiếp tục gồng mình chịu đựng nữa, bèn tiến đến khuyên bảo:

- Win, về phòng nghỉ ngơi một chút đi, mọi việc còn lại ở đây mẹ sẽ chịu trách nhiệm.

Win chớp mắt nhìn bà, bình tĩnh hỏi:

- Một mình mẹ có làm được không? Hay vẫn để con làm thì tốt hơn?

Người phụ nữ lắc đầu, mỉm cười dịu dàng nói:

- Không sao, quanh đi quẩn lại cũng chỉ có bấy nhiêu nghi lễ, con đã làm cả mấy ngày rồi, mẹ nhìn sơ cũng có thể thuộc lòng. Hơn nữa... nói gì thì nói mẹ cũng là hoàng hậu, thay con làm một ngày thì đã sao? Chẳng lẽ địa vị của mẹ không đủ xứng?

- Con không có ý đó.

Nghe vậy, Win không phản kháng nữa, chỉ đành gật đầu làm theo.

Anh rời khỏi cung điện hoàng gia, đi ngang Vườn Siwalai và Đài Kailasa, sau đó băng qua khu Nội cung rồi mới tiến về phía dãy nhà ở của mình. Đi trên đoạn hành lang dài, Win không ngừng xoa xoa nắm tay, còn vươn cổ lộ rõ vẻ mệt mỏi.

Đúng lúc này, một bóng đen tự nhiên từ đâu vọt ra, nhanh như chớp chạy đến trước mặt Win nhưng không kịp để anh phản ứng, đã mau chóng kéo tay anh rời đi.

Đến một góc khuất, Win bị ép vào tường, anh nhìn người đối diện mình, hằn toàn thân đều mặc trang phục màu đen bó sát người, đầu đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang, tay mang găng, trông rất thần thần bí bí. Thế nhưng Win dường như lại nhận ra người đó là ai, liền lên tiếng trước:

- Vivian? Là em sao?

Người mặc đồ đen chỉ cúi đầu, không đáp. Thấy vậy, Win liền mạnh dạn giơ tay, tháo bỏ chiếc mũ lưỡi trai trên đầu người đó xuống.

Ngay lập tức, mái tóc dài màu nâu đen xõa xuống tuyệt đẹp, cùng với đôi mắt lộ rõ, bóc trần thân phận thật sự của cô gái ấy. Chính xác là Vivian!

Qua một lớp khẩu trang, Win vẫn nhận ra cô, anh cau mày, khó hiểu hỏi:

- Tại sao em lại đến đây?

Vivian từ từ đưa tay lên gỡ bỏ lớp ngụy trang của mình, cô thở hắt ra một hơi, sau đó nhìn một lượt từ trên xuống dưới thân thể người đàn ông:

- Anh không sao chứ? Khuôn mặt tiêu tụy nhiều quá, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Vệ sĩ riêng của anh đâu? Tại sao anh lại đi một mình?

Quanh đây không có một ai cả, nguy hiểm lắm đấy!

"..."

Một loạt những câu hỏi của Vivian khiến Win có chút ngớ ngời, anh nghiêng đầu, phải mất một lúc sau mới đoán được tình hình, lại hỏi ngược lại:

- Em đang... quan tâm anh sao?

Sau vụ việc lần trước, anh cứ nghĩ Vivian sẽ giận mình trong một thời gian dài, nhưng không ngờ chỉ mới qua hơn một tuần, lần gặp tiếp theo cô đã lộ vẻ mặt này rồi. Đây là đang quan tâm anh đúng chứ?

Vivian nhăn mày khó chịu, cô lướt nhẹ bàn tay, vuốt qua mái tóc của Win, đáp:

- Đừng nói những lời thừa thãi thế nữa, mau trả lời em đi. Anh nghĩ ngơi có tốt không? Sức khỏe thế nào rồi? Cảm thấy ổn chứ? Ăn uống như thế nào? Có bị thương ở...?

Lời nói còn chưa kịp dứt, một bàn tay to lớn đã nhẹ nhàng bắt lấy tay của Vivian, người đàn ông nhìn thẳng vào mắt cô, trầm giọng lên tiếng:

- Vivian, em đang sợ hãi điều gì vậy?

Mỗi hành động, mỗi lời nói của cô hiện tại đều đang toát ra sự lo lắng tột độ, hơn thế nữa, sự xuất hiện của Vivian ở đây là chuyện quá mức phi thường. Mặc dù anh biết thân thủ của cô không tồi, nhưng để vượt qua hàng hàng lớp lớp bảo an của cung điện hoàng gia thì thực sự... giống như đang đùa với lửa vậy.

Thế nên, câu hỏi đặt ra ở đây là... điều gì khiến cô ấy chấp nhận vượt nhiều nguy hiểm như thế để có mặt ở nơi này?

"..."

Trước câu hỏi của Win, Vivian không trả lời ngay, cô cắn môi, chỉ im lặng nhìn anh.

Win chớp mắt, trong đầu phân tích lại những câu hỏi dồn dập của cô trước đó, qua vài giây thì phát hiện ra được vấn đề:

- Không lẽ... em sợ rằng anh sẽ bị hoàng thất trừ khử sao?

Ai cũng biết tranh đấu trong hoàng cung là cuộc chiến tàn khốc nhất, bản thân Vivian chính là một ví dụ điển hình, cô đã trải qua vô số chuyện chỉ vì để giữ lại được ngai vàng của mình. Hi sinh biết bao nhiêu thứ, thiệt hại biết bao mạng người, cũng chỉ vì ba chữ "quyền thừa kế". Nhưng Vivian khác Win, cô là tự đứng lên đấu tranh lấy lại quyền lợi của mình, ngôi vị cũng là do một tay cô có bản lĩnh cướp về được. Còn Win thì sống dưới lớp vỏ của thân phận "Thái tử" từ khi được sinh ra rồi, mà lớp vỏ ấy.... chỉ bằng một câu nói của quốc vương, ai cũng có thể khoác lên được.

Nay ông ấy đột ngột băng hà, trước sức ép của ngai vàng, ngôi vị Thái tử chắc chắn sẽ bị nhắm đến đầu tiên. Khoan nói tới việc thừa kế, lí do hoàng gia tranh đấu há chẳng phải đều bắt nguồn từ vị trí này? Sau Win hay trước anh cũng có rất nhiều anh chị em, họ sẽ can tâm nhìn anh bước lên vị trí cao nhất mà không chút ghen tị? Mưu mô hay tính toán?

Bản chất của hoàng gia là tham vọng, Vivian đã nếm trải cái cảm giác bị tham vọng nuốt chửng cả nửa phần đời của mình rồi, hơn ai hết, cô biết rõ. Vì quyền lực, ai cũng có thể làm ra chuyện trái với lương tâm. Win lại là Thái tử, nếu anh chết đi, thì ngai vàng sẽ được phân chia tiếp cho những người hợp lệ nhận quyền thừa kế còn lại, thế nên một khi trận chiến hoàng thất bùng nổ, Win sẽ là người gặp nguy hiểm nhiều nhất. Chính vì lẽ đó, Vivian mới có mặt ở đây. Cô không ngại vượt mọi khoảng cách về địa lý và thời gian, bất chấp nguy hiểm chạy đến nơi lãnh thổ xa lạ, chỉ vì quá lo

lắng cho Win. Cô không hi vọng anh xảy ra chuyện, cô không muốn anh chết, nhất quyết không để anh rời xa bản thân mình thêm một lần nữa.

Một lần xa cách, là đủ rồi!

Vivian cảm nhận lòng bàn tay ấm áp của người đàn ông, cô rũ mắt, chậm rãi thừa nhận:

- Ủm, em lo lắng cho anh, lo rằng anh sẽ bị cuốn vào một trận chiến giống như em. Em sợ hãi điều đó đến mức khi chỉ vừa mới nghe tin "quốc vương Thái lan băng hà" liền không nghĩ ngợi gì mà lái trực thăng bay thẳng sang đất nước này. Và điều đầu tiên em làm khi đặt chân xuống nơi đây, chính là đến tìm anh.

Win nhìn cô gái nhỏ trước mắt, nghe mỗi câu mỗi lời của cô đều biết rằng đó là sự thật. Tuy nhiên, vẻ nghiêm túc này không làm anh cảm động, ngược lại..

"Phụt" - Một tiếng cười nhỏ vang lên, Vivian giật mình ngẩng đầu, thấy Win đang lấy tay che miệng cười, hai vai run bần bật, cô mở to mắt kinh ngạc, nói:

- Anh còn cười? Em nghiêm túc đấy!

Win cắn môi, cố gắng kiềm lại cảm xúc, trả lời:

- Xin lỗi, anh biết em nghiêm túc nhưng mà...

Nhìn thấy Win vẫn tiếp tục cười như không có chuyện gì, Vivian càng hoài nghi nhiều hơn, cô quát một tiếng:

- Rốt cuộc anh cười cái gì?

Lần này, Win ngưng cười thật, anh nhìn cô gái bằng đôi mắt cứng chiều, nói:

- Vivian, đúng là hoàng thất rất khắc nghiệt, nhưng không phải tất cả đều giống như nhau. Ở Anh, hoàng gia nắm giữ địa vị rất quan trọng, nên không thể tránh khỏi việc tranh giành quyền lực, nhưng đây là Đông Nam Á, nơi mà chế độ dân chủ đã phát triển từ lâu rồi. Mặc dù hoàng gia vẫn có một địa vị nhất định nhưng hoàn toàn không phải theo chế độ độc tài như trước nữa. Ở Thái Lan, theo hiến pháp, nhà vua được ban cho khá ít quyền lực, nhưng vẫn là người đứng đầu và là một biểu tượng quốc gia của Thái Lan. Với tư cách là người đứng đầu nhà nước, nhà vua được trao một số quyền hạn và có vai trò nhất định trong các hoạt động của chính phủ. Tại nơi đây, gia tộc hoàng gia đã được di truyền từ nhiều đời, giữ lại cũng chỉ là nét văn hóa truyền thống tốt đẹp, thực chất bọn anh cũng không có nhiều quyền hành như các nước bên ngoài tưởng, mọi việc từ lớn đến nhỏ đều là nghe theo số đông ý nguyện của dân chúng mà thôi, tuy vậy điều đó cũng không đồng nghĩa với việc hoàng thất chỉ là bù nhìn, bọn anh vẫn có một số quyền hạn riêng mà dân chúng bắt buộc phải nghe theo.

- Hoàng gia sinh ra là để quản lý đất nước, nhưng dân chúng mới chính là mục đích tồn tại của bọn anh. Trong hoàng thất, gia tộc lớn nhất chỉ có một, là Mantokum. Khi quốc vương băng hà, Thái tử đã được sắc phong trước đó sẽ lên ngôi thay thế, tục lệ này đã truyền qua nhiều đời rồi. Không giống như các nước bên ngoài, hoàng gia Thái Lan thực sự không khắc nghiệt, cũng không có chuyện tranh đấu nội bộ hay chém giết lẫn nhau, anh em của anh đều rất hòa thuận, tình cảm thân thiết và bền chặt lắm.

*Cho những ai chưa biết: - Cũng theo hiến pháp, nhà vua là người đứng đầu lực lượng vũ trang. Ông được yêu cầu phải là Phật tử cũng như là người bảo hộ cho tất cả các tín ngưỡng tôn giáo trong nước. Nhà vua cũng được giữ lại một số quyền hạn truyền thống như quyền chỉ định người thừa kế và quyền ban ân xá dưới sự đồng ý của Hoàng gia. Nhà vua được trợ giúp trong những nhiệm vụ của mình bởi Hội đồng cơ Mật của Thái lan. Mặc dù Quốc vương không có quyền lập pháp nhưng các đạo luật của Quốc hội nếu muốn được thông qua phải nhận được sự đồng ý của ông.

Quốc vương cũng có quyền can thiệp vào các vấn đề của chính phủ, đặc biệt là trong thời kỳ khủng hoảng chính trị. Mặc dù quyền lực Nhà vua Thái Lan trên lý thuyết chỉ mang tính biểu tượng, nhưng tiếng nói của Quốc vương có ảnh hưởng rất lớn với nền chính trị, truyền thống kính trọng nhà vua của người dân Thái Lan đã tạo nên cho Nhà vua uy quyền khó ai bì kịp.

Vivian nghe xong, biểu cảm không tránh khỏi bất ngờ, theo bản năng hỏi:

- Vậy cha của anh...

- Cha của anh lên cơn đau tim đột ngột nên mất, đây là chuyện có thể dự đoán được. - Win đáp.

- Bệnh tim của ông trước đó vốn đã rất nghiêm trọng rồi, nhiều lần lên cơn đau tim đột ngột, nên tất cả mọi người đều đã chuẩn bị sẵn tinh thần....

Hơi dừng một chút, ánh mắt người đàn ông thoáng qua chút buồn, rồi lại nói tiếp:

- Cha rất tốt với anh, không phản đối chuyện anh muốn tham gia vào đội chống khủng bố quốc tế, làm một công việc nguy hiểm như vậy. Ông ngược lại còn ủng hộ mọi quyết định của anh, thậm chí giúp đỡ anh che giấu thân phận để được vào học ở trường quân sự tốt nhất.

Phải thừa nhận rằng Maharadica Mantokum là một người vô cùng hoàn hảo, ông vừa là một vị vua tốt, vừa là một người cha tốt. Mặc dù Thái tử được định sẵn sẽ trở thành quốc vương tương lai nhưng ông vẫn không cấm đoán trong việc Win lựa chọn công việc yêu thích của mình. Ông thậm chí còn muốn anh có thể học được nhiều thứ tốt hơn bên ngoài thế giới, cạo sát thật quyết liệt để trưởng thành. Và chính vì lẽ đó mà Win càng thêm yêu thương người cha đáng kính của mình.

Win nở nụ cười mỉm, anh kéo tay ôm Vivian vào lòng, cúi người đặt cằm lên vai cô, khẽ thở hắt một hơi:

- Haizz, đang muốn đi nhanh về phòng để nghỉ ngơi một chút, không ngờ gặp em ngay ở đây.

Vivian không phản kháng với hành động của người đàn ông, cô để yên anh ôm mình, hỏi:

- Trông anh rất phờ phạc đấy, đã mấy ngày liền không ngủ rồi?

Win đảo mắt, tính toán đáp:

- Mới hơn bốn ngày một tí thôi.

- Bốn ngày? Anh muốn chết vì thiếu ngủ sao? Làm gì vậy? - Vivian nhăn mặt, tỏ ngay vẻ không vui.

Người bình thường thức trắng hai đêm đã chịu không nổi rồi, vậy mà anh lại thức nguyên bốn ngày bốn đêm, thực sự là muốn chết sao?

Win nhắm mắt, hít vào một hơi sâu rồi mới trả lời:

- Công tác chuẩn bị cho tang lễ rất nhiều, anh đường đường là Thái tử, không lẽ lại giao việc cho kẻ khác làm sao?

Vivian hất cằm, cay mào nói:

- Nhưng anh cũng không cần ôm hết vào mình mà, quốc vương chỉ có một mình anh là con à?

Nhắc đến cha, khóe môi Win lại không tự chủ nhếch lên, nhưng nó mang theo một thoáng rất buồn bã:

- Giao cho những người khác anh không yên tâm.

- Anh không cần phải tỏ ra trách nhiệm như thế đâu! - Vivian vẫn phản bác quyết liệt.

- Đây không phải trách nhiệm, mà là, anh thật sự... muốn tự tay làm mọi thứ....

Dừng khoảng vài giây, giọng Win bỗng thay đổi:

- Nhưng mà bây giờ thật may mắn, vì có em ở đây rồi, anh đã rất mệt mỏi...

Dù chỉ là thoáng qua, nhưng Vivian cũng đủ nhận ra Win đang gián tiếp gánh chịu những sức nặng đến từ chiếc vương miện của mình ngay cả khi anh chưa hoàn toàn lên ngôi vua, mà trên hết, có lẽ nỗi đau về cái chết đột ngột của người cha vẫn khiến anh chịu tổn thương tinh thần.

Quốc vương Maharadica Mantokum đã ra đi, đối với đất nước Thái Lan nói chung hay với hoàng gia nói riêng đều là một cú sốc lớn, với Win cũng vậy. Càng yêu thương một ai đó, trước cái chết của họ, cho dù chúng ta có chuẩn bị sẵn tinh thần, trong nội tâm vẫn cảm thấy mất mát vô cùng. Nhưng anh là Thái Tử, phải biết kiềm nén cảm xúc với người ngoài, không được bộc lộ bản chất yếu đuối. Chỉ có trước mặt cô gái anh yêu, như thế này... anh mới có thể giải bày tâm sự.

Nghe đến đây, Vivian mím môi, cô chủ động đưa tay lên ôm lấy người đàn ông, nói:

- Vậy... em có thể giúp gì không?

Win siết vòng tay, nhắm mắt đáp:

- Cứ như thế này là được rồi, để anh ôm em... tiếp thêm thật nhiều năng lượng. Em chính là năng lượng của anh.

Khóe môi Vivian không kiềm chế mà câu lên, cô cười cong mắt:

- Dẻo miệng quá đi.
- Đừng làm càn nữa, sẽ có người phát hiện đấy!
- Nơi đây là địa bàn của anh, ai dám tự ý tới chứ?
- Nhưng cũng không thể cứ đứng thế này mãi được.
- Sao lại không thể?
- Anh đừng trẻ con nữa được không?
- Anh trẻ con? Được, vậy chúng ta về phòng làm chuyện người lớn.
- Anh...!

...

Trên đoạn hành lang dài, chỉ loáng thoáng còn lại tiếng đối đáp văng vẳng, sau đó dần xa xa, rồi cuối cùng... biến mất. Mọi thứ lại trở về với sự yên tĩnh vốn có của nó.

*Vivian mắng Win trẻ con, Win liền nói cô về phòng làm chuyện "người lớn", chỗ này đã bị lượt bảy bảy bốn chín ngàn từ rồi nha, chuyện sau đó mọi người tự hiểu hỉ >< Cấm trẻ em dưới 18 tuổi nhé ^^. Ai đã đọc các truyện của Tiêu trước đây thì cũng biết Tiêu không giỏi viết H lắm nên không thể đáp ứng đủ nhu cầu của bạn đọc trên phương diện này được, mong mọi người thông cảm nha.

TRỌNG SINH HÀO MÔN: ANH HAI ĐỪNG CHẠY!

PJH

dtv-ebook.com

Chương 908: Ngoại Truyện 8

Trong căn phòng xa hoa lộng lẫy, những mảnh quần áo rơi vờn vãi dưới đất, trên giường, đôi nam nữ đang ôm nhau, không khó để nhìn ra họ vừa trải qua một cuộc ân ái hoan lạc mặn nồng.

Người đàn ông dường như đã chìm sâu vào giấc ngủ, hơi thở phả ra nhẹ đều đều. Ở bên cạnh, Vivian kéo nhẹ tấm chăn mỏng, cô tựa đầu vào vai Win, ngón tay nghịch ngợm mân mê làn da anh. Chạm đến nơi vết thương trên vai phải, cô bất giác khựng lại một lúc.

Từ lúc này cô đã nhìn thấy vết thương này, nhưng khi hỏi đến Win lại trốn tránh không trả lời, rốt cuộc vết thương đó từ đâu mà có?

Bề ngoài có vẻ khá nặng, còn lấm tấm vài vết máu loang lổ, trông cứ như vết thương vừa bị rách ra cách đây không lâu vậy.

Mà khoan đã, hình như...

Trong đầu chợt vụt qua một suy nghĩ, Vivian nhớ lại lần trước khi cô và Win gặp mặt, cô đã rất hung dữ đẩy anh vào tường, lẽ nào... vết thương bị rách ra từ lúc đó?

Thâm tâm ngay lập tức tràn ngập cảm giác áy náy và tội lỗi, Vivian không nghĩ rằng hành động của mình sẽ gây tổn thương đến Win, cô thật sự không cố ý.

Đúng lúc này, chợt cánh tay của Win động đậy, anh ôm lấy vai cô, giọng trầm trầm nói:

- Anh không sao.

Vivian biết lời nói này là để an ủi mình, nhưng cô vẫn không ngừng tự trách bản thân, ngược mặt lên, nhìn người đàn ông vẫn đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cô nhỏ giọng hỏi:

- Có đau không?

Win há miệng, chậm rãi trả lời:

- Không đau.

Vivian nghe xong, không nói thêm gì nữa. Cô dịch thân thể vào sát người đàn ông, vòng tay ôm lấy anh thật chặt.

Ánh mắt liếc nhìn vết thương vẫn đang ánh lên màu máu, bàn tay cô khẽ siết lại, trong lòng thầm nhủ.

Em thề, đây sẽ là lần cuối cùng anh bị thương, sau này có em ở bên, nhất định... sẽ không để anh chịu bất cứ một thương tổn nào nữa!

=====

Ngày hôm sau, nghi lễ đưa linh cữu của vị cố quốc vương đến lăng mộ hoàng thất đã diễn ra, Win đương nhiên có mặt, thế nhưng bên cạnh anh bây giờ còn có thêm một người nữa, chính là Vivian.

Nhiều người ở đó tỏ ra rất bất ngờ trước sự xuất hiện của cô, nhưng không mấy ai nhận ra thân phận nữ hoàng Anh quốc cả. Mà kể có nhận ra, cũng không ai dám bàn tán trước mặt, ngoài sự ngạc nhiên, họ đều tránh làm những việc gây quấy nhiễu đến lễ nghi thiêng liêng đang tiến hành.

Sau một loạt những nghi thức truyền thống, quan tài của quốc vương Maharadica Mantokum được đặt lên một bệ đá, sau đó tiến hành chôn cất. Chứng kiến những việc này, khuôn mặt của Win vẫn rất bình tĩnh, không bộc lộ quá nhiều cảm xúc tiêu cực. Mặc dù bề ngoài tỏ ra là vậy nhưng chỉ có Vivian đứng bên cạnh mới biết, anh đang rất đau lòng.

Bàn tay phía dưới hơi chuyển động, Vivian nhẹ nhàng nắm lấy tay người đàn ông, cô luồn năm ngón tay của mình vào tay anh, siết thật chặt. Win không phản kháng, anh ngược lại cũng dùng sức siết tay cô, mười ngón đan xen lẫn nhau, vừa truyền hơi ấm cho đối phương vừa tăng thêm sức mạnh, giúp họ mạnh mẽ đối mặt với hiện thực.

Ở đằng sau, một vài người đã thấy được hành động này, trong đó có vương phi Chamidila Arejki, nhưng không ai lên tiếng ngăn cản.

Qua vài giây, một tì nữ đứng bên cạnh bà nghiêng đầu sang, nói với giọng chỉ hai người nghe thấy:

- Vương phi, xem ra Thái tử đã tìm được một người tâm đầu ý hợp bên cạnh rồi.

Người phụ nữ hơi nhếch môi, ánh mắt cũng có chút thay đổi. Nhìn một lúc lâu, bà mới trả lời:

- Có lẽ không chỉ là tâm đầu ý hợp, ta nghĩ... mình sắp có con dâu tương lai rồi.

"..."

Tì nữ nghe xong có chút bất ngờ, nhưng khi nhìn lại Vivian mới chợt hiểu ra ẩn ý của bà ấy là gì. Quần áo trên người của cô... là trang phục truyền thống của đất nước Thái Lan, hơn hết, các hoa văn trên đó đều là biểu tượng của hoàng thất, màu vàng kim còn đại diện cho thân phận chí tôn quốc mẫu, cao quý đến mức không phải ai cũng có thể tùy tiện mặc

được. Xem ra, lần này Thái tử không chỉ tìm được người tâm đầu ý hợp mà còn là một người... ngài đã mặc định suốt quãng đời còn lại, sẽ ở bên cạnh của mình.

Tang lễ kết thúc, đám đông từng người từng người một rời đi, cuối cùng chỉ còn Win và Vivian đứng lại. Qua một lúc, cô gái quay đầu nhìn sang, nhẹ nhàng lên tiếng:

- Win, chúng ta cũng nên đi thôi.

Người đàn ông cúi đầu nhìn phần mộ của cha mình, có chút thần thờ, nhưng chỉ vài giây liền há miệng đáp:

- Ừm.

Nói rồi, cả hai cùng quay người, tay nắm chặt tay, chậm rãi bước khỏi lăng mộ hoàng thất. Ra đến bên ngoài, Win vẫn mang theo tâm trạng suy tư và buồn bã, Vivian luôn liếc mắt nhìn anh, nhưng không biết phải nói gì để anh thấy tốt hơn.

Cô dờ nhất khoản an ủi người khác, mồm miệng từ xưa đã độc địa, chỉ hay đi trêu người, lấy đầu ra sự dẻo dai. Mặc dù cô thuộc kiểu hoạt ngôn, là người vô cùng tự tin trong đám đông, không ngại đứng trước hàng trăm vạn dân chúng của mình hay những người quyền lực trên thế giới, cô cũng đều kiêu ngạo và có khả năng thuyết phục tất cả. Nhưng đó... là ở cương vị một người lãnh đạo, một nữ vương... chứ không phải người yêu.

Vả lại, cô lần đầu biết yêu một người, đương nhiên muốn cho anh ấy những thứ tốt nhất, đến lời lẽ cũng phải hoa mỹ mới được. Win càng không giống với Âu Dương Vô Thần, tình yêu của cô với anh không chỉ đơn giản là sự chiếm hữu.

Đang suy nghĩ không biết phải nói như thế nào, bỗng có bóng người đột ngột xuất hiện, chắn ngang đường đi của cả hai. Win và Vivian theo bản

năng ngẩng đầu nhìn lên, bất ngờ khi thấy hai người phụ nữ đứng trước mặt.

Bọn họ một thân trang phục truyền thống màu vàng kim, váy dài đến tận gót chân, trên người đeo rất nhiều trang sức đá quý, nhìn thoáng qua chắc cũng đoán được thân phận không đơn giản.

Vivian tỏ ra ngỡ ngàng, không biết đây là ai. Đúng lúc này, bỗng người đàn ông bên cạnh cô có động thái, Win chột tay Vivian ra, bước nhanh đến trước hai người phụ nữ, hành động này của anh khiến cô sững người.

Vivian nhìn bàn tay lẻ loi giữa không trung, trong lòng dâng lên cảm xúc lạ thường. Thật... hụt hẫng.

Vivian nhìn tay mình rồi lại nhìn về bóng lưng người đàn ông đứng phía trước, ánh mắt dao động. Bởi vì Win đang giao tiếp bằng tiếng Thái nên cô không hiểu anh đang nói gì, chỉ thấp thoáng nghe được vài từ dễ hiểu, đại khái giống như đang hỏi tại sao lại xuất hiện ở đây.

Trong vô vàn những kiến thức được tiếp thu từ nhỏ, Vivian thông thạo rất nhiều thứ tiếng, nhưng ngoài ngôn ngữ Trung, cô gần như không quá thạo các thứ tiếng Đông Nam Á còn lại. Thái Lan trước đây từng cử sứ giả đến Anh quốc giao lưu, vì tính chất ngoại giao nên cô có học hỏi một chút lễ nghi và ngôn từ chào hỏi, nhưng cũng chỉ dừng ở đó, còn lại tất cả đều giao cho thông dịch viên.

Vivian nghe thấp thoáng Win gọi ai đó là "Somdej Phra Boromarajininat", một danh xưng rất quen thuộc nhưng cô lại chẳng thể nhớ nổi nó là gì. Chính lúc này, đám người đang nói chuyện với nhau bỗng nhiên quay phắt lại, ánh mắt đồng loạt hướng về phía Vivian. Cô giật thót, theo bản năng rút tay về, căng thẳng nhìn ba người trước mặt, suy nghĩ trong đầu cũng vì thế mà bay đi mất.

Hai người phụ nữ nhìn cô, môi mấp máy một câu nói, Vivian nghe ra vài từ cơ bản, hình như... đang hỏi cô là ai?

Vivian mím môi, mạnh dạn tiến về trước, nghiêng người lên tiếng:

- Sawadika!

(Xin chào!)

Vivian vừa chụm hai tay lại với nhau vừa cúi đầu, hành xử theo đúng lễ nghi của nước Thái, và đây cũng là câu nói duy nhất cô có thể phát âm chính xác thời điểm hiện tại. Để tránh tình trạng lúng túng, sau khi dứt lời, Vivian liền ngẩng đầu lên, tỏ vẻ vô cùng tự nhiên và bắt chuyện bằng tiếng Anh chuyên dụng.

- Please forgive me, my Thai is not very good.

(Xin thứ lỗi, tiếng Thái của tôi không được tốt lắm.)

Một người phụ nữ trung niên dường như đã đoán trước việc này, mỉm cười trả lời:

- Don't worry, my English is very good.

(Không cần lo lắng, tiếng Anh của tôi lại rất tốt.)

Vivian chớp mắt, có chút bất ngờ vì người phụ nữ này phát âm tiếng Anh thật sự rất khá, cô nhẹ gật đầu, thuận miệng đáp:

- Great!

(Vây thì tốt quá!)

Người phụ nữ chậm rãi nhìn sang Win, nở một nụ cười hiền hậu hỏi:

- Who is this beautiful girl? Shouldn't you recommend a bit?

(Cô gái xinh đẹp này là ai vậy? Không phải con nên giới thiệu một chút sao?)

Lời nói của bà khiến Win sực nhớ ra sự hiện diện của Vivian, liền trả lời:

- Ah, her name is Vivian.

(Ah, cô ấy tên là Vivian.)

"..."

Không gian xung quanh thoáng yên tĩnh, và dường như Win không ý thức được câu trả lời của mình có phần ngắn gọn, nên khiến hai người phụ nữ trước mặt lộ vẻ ngẩn ngơ. Bọn họ trông giống như đang chờ đợi một điều gì đó quan trọng hơn là một cái tên.

Bản thân Vivian cũng rất mong chờ việc được Win giới thiệu mình với người quen của anh, nên khi nghe câu hỏi của người phụ nữ, tim cô vừa đập thình thịch, ánh mắt vừa không tự chủ liếc nhìn người đàn ông bên cạnh. Thế nhưng, trái với mong đợi của cô, Win lại chỉ trả lời bằng một cái tên đơn giản, và điều này đã khiến nỗi hụt hẫng trước đó càng dâng cao hơn nữa.

Vivian chớp mắt nhìn anh, đôi con ngươi pha nhiều phần thất vọng, nhưng rồi vài giây sau cô liền lấy lại vẻ niềm nở, giơ tay đến trước mặt người phụ nữ kia:

- I'm Vivian, nice to meet you.

(Tôi là Vivian, rất vui được gặp cô.)

Lời chào hỏi lịch sự đánh bay bầu không khí bị chững lại lúc bấy giờ, người phụ nữ nhanh chóng đưa tay ra nắm lấy, tế nhị đáp:

- Nice to meet you too.

(Tôi cũng rất vui được gặp cô.)

Dứt lời, hai người nở một nụ cười gượng rồi thu tay về.

Lúc này, người phụ nữ lớn tuổi đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng, nói gì đó với Win. Sau khi nghe xong, anh gật đầu nhìn bà, rồi quay sang Vivian:

- Anh có việc phải đi một chút, em trở lại phòng đợi anh nhé, làm xong anh sẽ quay lại tìm em.

Vivian xua tay, lắc đầu nói:

- Không cần đâu, anh cứ làm việc của anh đi, hơn nữa em cũng muốn đi dạo tham quan xung quanh, khi nào buồn chán em sẽ tự về.

Win chớp mắt nhìn cô, ý nghĩa của lời nói phía sau làm anh hơi khựng lại suy nghĩ, nhưng ngay sau đó lại bị hai người phụ nữ kéo đi mất.

Vivian nhìn theo bóng lưng anh dần dần rời khỏi, cô thở dài một hơi, rồi quay người bước đi.

Nói là tham quan xung quanh hoàng cung, nhưng trên đường đi Vivian vẫn không ngừng suy nghĩ về những chuyện xảy ra lúc nãy.

Hai người phụ nữ đó là ai? Tại sao khi nhìn thấy họ, Win lại buông tay cô? Trước đây dù là trong bất kì hoàn cảnh nào, anh cũng chưa từng đối xử với cô như vậy, bây giờ đột nhiên hành xử lạ thường, đúng thật là không sao hiểu nổi.

Còn nữa, tại sao anh không giới thiệu cô là bạn gái của anh? Là do người khác không hỏi đến hay là do anh không tình ý? Hay phải chăng... là cô quá nhạy cảm, khi muốn người mình yêu ở trước mặt người khác công khai về thân phận của cô? Không phải thường thì chuyện hay diễn biến như thế sao? Khi bị người quen bắt gặp, phản ứng đầu tiên chính là giới thiệu về

mối quan hệ của cả hai, nếu không thì trừ phi... Win không muốn thừa nhận cô?

Anh ấy... rốt cuộc có yêu cô hay không?

"..."

Nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng Vivian đã rầu càng thêm rầu, bước đi cũng ngày một nặng nề hơn, cuối cùng thì dừng lại. Bây giờ cô mới nhận ra bản thân đã đi xa hoàng cung, đến một nơi hoàn toàn lạ lẫm. Đây trông giống như một khu vườn, nhưng lại không có lấy một bóng người đi lại.

Đúng lúc đó, bên tai truyền đến hai giọng nói xa lạ, Vivian cau mày, hướng về phía phát ra âm thanh đi tới. Cô đứng ở một góc khuất, vén nhẹ tán lá rộng lớn, ngay lập tức hai bóng người xuất hiện ra trước mắt.

Hai cô gái thân mang trang phục truyền thống vàng kim của nước Thái, nhưng cuộc đối thoại giữa họ lại nói bằng tiếng Trung, vô tình lọt vào tai Vivian.

- Cậu ngọc sao? Có thể vì một gã đàn ông tồi mà rầu rĩ như thế?

- Đừng gọi vậy, anh ấy không phải đàn ông tồi!

- Ha, không phải? Thế có đàn ông tốt nào bỏ cậu giữa lúc như thế này không? Anh ta còn là bạn thân của cậu, hai người là thanh mai trúc mã, THANH MAI TRÚC MÃ đấy!

- Không phải bỏ rơi, anh ấy chỉ là... đang bận mà thôi, nên không thể quan tâm tôi lúc này.

- Bận? Ngày trước hai người dính với nhau như sam, ăn uống ngủ nghỉ đều là làm chung, tại sao lúc đó anh ta không bận? Bây giờ cậu đang gặp phải khó khăn, muốn gặp anh ta một chút lại còn khó hơn lên trời? Một lần

có thể thông cảm, nhưng anh ta là năm lần bảy lượt cố ý không gặp cậu, tôi nhìn ra được chẳng lẽ cậu không nhìn ra được sao?

Cô gái mặt mày buồn rầu ngồi xuống bên bệ đá, cúi mặt đáp:

- Tôi tin tưởng anh ấy.

- Tin tưởng? Tin tưởng mà ngồi đây ủ rũ mặt mày? Cậu xem tôi là đồ ngốc, không biết cậu đang nghĩ gì à?

"..."

Thấy cô gái im lặng, người kia lại tiếp tục nói:

- Tôi không thể nhìn cậu như thế này được nữa, đứng dậy đi, tìm anh ta, nói rõ mọi chuyện, đem hết tất cả tình cảm của mình nói cho anh ta biết đi.

Cô gái nghe thấy liền lắc đầu:

- Không, tôi không đi!

- Tại sao?

- Tôi sợ nếu tôi nói ra, đến tình bạn tôi cũng không giữ lại được.

- Nhưng như vậy còn tốt hơn cậu ngồi một mình ở đây, tự đa sầu đa cảm, tự làm mình buồn. Jet, nghe tôi một lần, đi tìm cậu ta đi, dù cho kết quả như thế nào thì chí ít cậu cũng có một câu trả lời, bằng không, cứ tiếp tục đây dựa, người thiệt sẽ chính là cậu.

Cô gái cắn môi, tựa như đang do dự, nhưng cuối cùng cô lại lắc đầu, cúi gằm mặt xuống càng sâu hơn.

Cô gái kia nhìn thấy vậy, tức giận đến đỏ mặt nhưng lại không dám buông lời cay đắng, sợ làm tổn thương đến người bạn của mình. Sau cùng,

cô chỉ thở dài một hơi, lên tiếng:

- Mặc kệ cậu, tôi không quản nữa, cậu muốn như thế nào thì cứ làm như thế đấy, để xem rốt cuộc người chịu đau sẽ là ai.

Dứt lời, cô gái quay người bỏ đi. Nói cũng đã nói rồi, khuyên cũng đã khuyên rồi, lời đã cạn, còn gì nữa chứ?

...

Vivian đứng một bên, nghe đoạn hội thoại của hai người, bản thân cũng hiểu được vài phần. Đại khái chính là cô gái kia có một người bạn lớn lên từ nhỏ, hay còn gọi là thanh mai trúc mã, luôn luôn ở bên cạnh nhau. Hai người lúc trước đơn thuần chỉ là bạn, nhưng dần dần, cô gái lại nảy sinh loại tình cảm khác, bản thân không dám nói ra vì sợ sẽ mất đi mối quan hệ hiện tại. Tuy vậy, đó cũng là một con dao hai lưỡi, khiến cô ấy cảm thấy đau khổ.

Con gái... đứng ở ranh giới của tình bạn và tình yêu, mong manh đến mức không dám tiến cũng chẳng dám lùi dù chỉ là một bước, mọi nỗi đau, sẽ do cô ấy một mình âm thầm chịu đựng.

Cô gái này xem ra rất yêu cậu bạn kia của mình, nhưng cậu bạn đó thì có lẽ....

Vivian mím môi, nhìn cô gái ngồi ủ rũ ở phía xa, qua vài giây thì quyết định đi đến. Ngồi xuống bên cạnh, cô chậm rãi lên tiếng:

- Xin lỗi, tôi vô tình nghe được cuộc nói chuyện của hai người, cũng biết tình hình của cô hiện tại. Cô... không sao chứ?

Cô gái nghe thấy tiếng người lạ, theo bản năng ngược mặt nhìn lên, rồi có chút xấu hổ lắc đầu:

- A... không sao, tôi vẫn ổn.

Vivian mím môi, lưỡng lự vài giây rồi nói tiếp:

- Tôi có vài lời nghĩ rằng nên nói, cô cứ xem như tôi nhiều chuyện cũng được, quản chuyện bao đồng cũng được, nhưng có lẽ... tôi sẽ giúp cô đưa ra một quyết định mới.

Cô gái bên cạnh im lặng không đáp, Vivian xem như đây là ngầm đồng ý, liền lên tiếng:

- Thực ra, tâm tư của đàn ông rất dễ đoán, chỉ cần cô tinh ý một chút, rất dễ nhìn ra anh ta thực sự cần cái gì. Đàn ông là một sinh vật đơn giản, đơn giản kiểu như thế này: nếu một người thích cô đủ nhiều, anh ta sẽ chủ động, còn không thì cô nên chấp nhận cho một kết quả khác. Hơn nữa, đàn ông đa số có tính chiếm hữu rất cao, nếu người đó thích cô, thì tất cả những nơi có cô xuất hiện đều là chủ quyền của anh ta cả rồi. Còn cứ bắt cô phải suy tư suy nghĩ, đoán này đoán kia, thì đa phần là chỉ xem cô như anh em tốt, bạn bè tốt... theo nghĩa thực sự của nó.

- Tôi biết con gái thường rất nhạy cảm, nhưng nhạy cảm quá mức sẽ là sai, chúng ta luôn nhầm tưởng sự đối tốt và ga lăng của đàn ông là một loại quan tâm, nhưng thực chất nó không hề có ý nghĩa gì cả. Một người đối tốt với cô, từng hành động sẽ đều khiến cô nảy sinh ảo tưởng, và rồi cô cứ mãi thắc mắc không biết người đàn ông ấy có thích cô hay không, vậy thì người đó chính xác không thích cô đâu, đừng nghĩ nhiều. Hoặc giả dụ mọi chuyện đang êm xuôi, cô cứ nghĩ người ấy và cô sẽ tiến triển rồi đột nhiên thấy người ấy không còn chủ động vào nói chuyện nữa, số lần gặp mặt của hai người ít đi hẳn, sự quan tâm cũng dần biến mất, cô lại quay về với đồng thắc mắc rốt cuộc người đó có thích cô hay không, một vòng hỗn độn lại tiếp tục trùng lặp. Nếu đến mức như thế thì tôi nghĩ.. cô nên hiểu ra điều gì đó đi.

- Bởi vì cách trực tiếp nhất để biết người đó có thích cô hay không, chính là xem thử họ có dành thời gian cho cô hay không. Đối với cô, người đó bỗng nhiên thật bận rộn, thì đích thị bận với mỗi mình cô mà thôi. Khi một người thích cô, sẽ luôn luôn muốn ở bên cạnh cô, toàn bộ thời gian đều nghĩ về cô, muốn nói chuyện với cô, muốn gặp mặt cô, chứ không phải chỉ trả lời bằng một câu nói "Anh bận rồi".

Nghe đến đây, cô gái dường như đã bị thuyết phục vài phần, quay sang nhìn Vivian với ánh mắt mờ mờ. Vivian cũng nhìn lại, mỉm cười nói tiếp:

- Thế này nhé, bây giờ có hai phương án để giải quyết vấn đề này. Thứ nhất, nếu những điều tôi suy đoán là hợp lí, vậy thì cô hãy suy nghĩ lại tất cả những chuyện cô và người đó đã trải qua từ trước đến nay, lí giải từng hành động một, nếu nhận ra người đó không chủ động, không thích cô thì có thể từ bỏ ngay lập tức. Không thích thì thôi, dù cô có thích anh ta đến mấy cũng phải giữ tôn ti của bản thân, phải sĩ diện giả vờ rằng cô không thích. Mà đây cũng là một cách để cô giữ lại tình bạn cho mình, mọi chuyện là bắt đầu từ cô, tình cảm đơn phương cũng xuất phát từ cô, thế thì cô phải một mình chấm dứt nó, trong âm thầm mà cắt đi đoạn tình cảm này.

- Thứ hai, nếu cô không thể từ bỏ được hay cô muốn mơ mộng về một tình yêu được đền đáp, bất chấp tôn ti của bản thân, hoặc thậm chí là cô nghĩ tôi đã sai, vậy thì hãy chủ động tấn công ngược lại, đi hỏi một lần cho ra lẽ. Đời người con gái bị phủ đầu ba lần thì có sao đâu, không chủ động làm sao biết cả đời người đó sẽ không thích lại cô? Nhưng nếu cô vứt bỏ mặt mũi để chủ động mà người đó cũng không đón nhận tình cảm của cô thì đừng cố gắng nữa. Cứ tỏ tình một lần, bị từ chối xong thì khóc thật to, quay lưng mà sống tiếp đời sống của một nữ thần. Chẳng ai xứng đáng để khiến bầu trời của cô hôm nay thay màu hồng bằng màu xám xịt được. Có hiểu không?

Cô gái nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Vivian, nghe những lời cổ vũ từ cô, trong lòng như được tiếp thêm sức mạnh. Ánh mắt dần trở nên kiên quyết hơn, qua một lúc, cô đột nhiên đứng bật dậy, hét lớn:

- Tôi biết phải làm thế nào rồi!

Dứt lời, cô gái quay người chạy đi mất, để lại Vivian một mình ở chỗ cũ, nhìn theo bóng lưng cô mà thở phào nhẹ nhõm. Cuối cùng cô ấy cũng đã đưa ra quyết định, thật tốt quá!

Nhưng ngẫm lại chính mình cũng đang ở thế bị động, loay quanh luẩn quẩn với những thắc mắc không có lời giải đáp, vậy mà cô lại cho người khác lời khuyên? Thật không biết nên khóc hay nên cười nữa đây.

Vivian lắc đầu, thở dài một hơi, đúng lúc đang đứng dậy thì đột ngột một bóng người từ đâu xông ra, tiến đến trước mặt cô. Nhìn kĩ lại, cô chợt nhận ra đó là Quillen, một ẩn vệ thuộc đội kị sĩ hoàng gia.

- Queen! - Người đàn ông lên tiếng gọi trước.

(Nữ hoàng!)

Vivian cau mày, có chút bất ngờ hỏi:

- Why are you here?

(Tại sao người lại ở đây?)

Người đàn ông liếc mắt nhìn xung quanh, thấy không có ai, liền tiến tới một bước, trả lời:

- Nữ hoàng, thần được người giao nhiệm vụ bí mật tìm kiếm tung tích của Win, người không nhớ sao?

Vivian nghe xong, giật mình nhận ra đúng là có chuyện như vậy, cô cúi mặt, hạ giọng đáp:

- À phải, nhưng bây giờ thì không cần nữa đâu, ta tìm được anh ấy rồi. Người trở về Anh quốc đi.

Quillen gật đầu, nói:

- Tôi biết nữ hoàng đã tìm thấy Win, nhưng mà... có những chuyện tôi nghĩ vẫn nên báo cáo với người, là chuyện đã xảy ra trong những ngày tháng Win mất tích.

Vivian nghe thấy, nét mặt lập tức thay đổi:

- Nói đi!

- Theo tư liệu tôi tìm được, khi nữ hoàng trở về Anh quốc, Win đã gia nhập cùng với nhà Exter để chống lại hoàng gia, nhưng trong quá trình đó, anh ta luôn âm thầm chống lại, ngấm ngầm gửi tin tức mật cho chúng ta, thân phận của Win khi ấy không khác gì một gián điệp. Sau khi chiến tranh bùng nổ, mối liên kết giữa Exter cùng với các gia tộc công tước và hầu tước khác liên tục bị phá vỡ, tôi đoán rằng chính Win đã ở đằng sau làm điều đó. Hơn hết, Win còn là Thái tử của nước Thái, lí do gia tộc Mantokum giúp đỡ chúng ta trong trận chiến vừa rồi có lẽ cũng là nhờ anh ấy ra mặt.

- Và còn một điều nữa, khi chiến tranh kết thúc, dường như thân phận của Win cũng đã bị lộ, nên nhà Exter quyết tâm truy giết anh ta đến đường cùng. Win chạy trốn khỏi các cuộc ám sát, may mắn thoát chết nhưng bản thân lại bị thương rất nặng, lưu lạc đến tận biên giới phía bắc nước Pháp, cuối cùng được một gia đình thương nhân cứu chữa. Nghe nói, khi đó tính mạng anh ta như ngàn cân treo sợi tóc, rất có thể sẽ chết bất cứ lúc nào. Suốt ba tháng liền, anh ta phải ra vào phòng phẫu thuật hơn mười lần, và những di chứng sau đó... rất có thể vẫn còn lưu lại đến tận bây giờ.

=====

Ở trong một căn phòng khác, Win ngồi cùng với hai người phụ nữ, một trong số đó là mẹ của anh - vương phi Chamidila Arejki, người còn lại là...

- Bà ngoại, sức khỏe của bà vốn không tốt, đi đường xa như vậy về đây, có mệt lắm không? - Win hỏi với giọng đầy quan tâm.

Đúng vậy, người phụ nữ lớn tuổi này chính là bà ngoại của anh, cũng tức là Vương hậu của đất nước Thái Lan - Chamidila Suwatki.

"Somdej Phra Boromarajininat" là danh xưng cao nhất trong hệ thống vương hậu hoàng gia Thái Lan, thường thì chỉ có mẹ của quốc vương hoặc vương phi mới lấy danh hiệu này. Đây là một danh xưng khá đặc biệt và cao quý, vì vậy không thể nhầm lẫn với ai được. Chỉ đáng tiếc, lúc này Vivian có nghe ra cách gọi này nhưng lại không đoán ra được thân phận của vương hậu.

Người phụ nữ dù đã lớn tuổi nhưng trông khuôn mặt vẫn còn rất tinh anh, hai mắt sáng ngời nhìn đứa cháu trai của mình, nói:

- Lễ tang của phụ hoàng con, sao ta có thể không về, chỉ là đúng như con nói, sức khỏe ta yếu ớt, không chịu nổi việc ngồi hàng giờ liền trên máy bay, nên mới về trễ như vậy. Đến lần cuối gặp mặt cha con, ta cũng không kịp nữa.

Win rũ mắt, cười gượng đáp:

- Cha ra đi rất thanh thản, bà ngoại cũng không cần phải phiền lòng.

- Ta biết, Maha đã làm được nhiều việc mà mình mong muốn, cũng đã nuôi dạy các vương tử và công chúa trở thành người tài giỏi, có ích cho đất nước, vốn dĩ chẳng còn điều gì luyến tiếc nữa rồi. Chỉ là... nó ra đi quá

sớm, ta không nghĩ bản thân mình lại là người trở về viếng lăng mộ của nó trước.

Quốc vương Maharadica Mantokum lên ngôi năm mười chín tuổi, là vị quốc vương trẻ nhất trong lịch sử hoàng gia Thái Lan, ông cai quản đất nước đã vồn vẹn được bốn mươi năm, cuối cùng lại mãi mãi dừng chân ở đây, hưởng thọ năm mươi chín tuổi. Trong khi đó, mẹ của vương phi Chamidila Arejki - vương hậu Chamidila Suwatki vẫn đang tại vị ở độ tuổi chín mươi bảy. Suy cho cùng thì.. cũng có thể nói là "kẻ đầu bạc tiền kẻ đầu xanh".

Vương phi bên cạnh biết mẹ mình đau lòng, liền vươn tay an ủi bà. Vương hậu cố nén bi thương, nhìn Win nói tiếp:

- Win, mặc dù con không còn nhỏ tuổi nữa, nhưng so với những vương tử khác, nền móng của con vẫn chưa đủ vững. Bao nhiêu năm nay bên ngoài, làm những điều con thích, nhiều đó cũng đã đủ rồi. Trở về đi, về với cương vị vốn là của con, hãy chuẩn bị mọi thứ thật tốt để kế thừa ngai vàng của phụ hoàng con.

Win mím môi, qua vài giây thì ngược lên nhìn bà, gật đầu trả lời:

- Con biết, lần này con trở về, cũng không tính sẽ đi nữa. Con nhất định sẽ không làm bà ngoại và phụ hoàng thất vọng.

Lúc trước, là cha ủng hộ con đường anh lựa chọn, thả anh tự do bay lượn với thế giới bên ngoài, nhưng đúng như lời bà ngoại nói, bấy nhiêu thời gian là đã đủ rồi. Đến lúc nên quay về với thân phận thật của anh thôi. Anh là Thái tử, là người được sinh ra đã được định sẵn sẽ bước lên ngai vàng, anh không giống với người bình thường, anh khác biệt.

Bao nhiêu năm sống tự do tự tại, cha anh đã phải thay anh cai quản cả đất nước này, bây giờ... xem như là làm tròn chữ hiếu, anh sẽ thay ông... giữ gìn mảnh đất ấy.

Người phụ nữ gật đầu mỉm cười, biểu hiện trông vô cùng hài lòng. Bà khẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi như nhớ đến chuyện gì đó, bà hỏi:

- Cô gái lúc nãy... là bạn gái của con sao?

Win nghĩ đến Vivian, khóe môi bất giác mỉm cười, đáp:

- Không phải, cô ấy... là cháu dâu tương lai của bà.

".."

Hai người phụ nữ sững sờ nhìn nhau, không nghĩ đến Win lại khẳng định như thế, trong lòng có chút hốt hoảng. Xem ra... Win đã thực sự nhận định người phụ nữ của cuộc đời mình rồi.

Vương phi đảo mắt, lại hỏi tiếp:

- Nếu con đã nói vậy, tại sao lúc nãy không giới thiệu cô gái đó?

- Giới thiệu? - Win thắc mắc hỏi ngược lại.

Vương phi Chamidila Arejki gật đầu, nói:

- Đúng vậy, mẹ cứ nghĩ con sẽ giới thiệu cô gái ấy với mẹ và bà ngoại, nhưng không ngờ ngoài cái tên ra thì con chẳng nói gì nữa.

Win hơi ngớ người, lên tiếng:

- Lúc đó, con đang rất ngạc nhiên vì sự xuất hiện của bà ngoại, nên không nghĩ đến chuyện này. Nhưng mà, có lẽ Vivian không để tâm chuyện nhỏ nhặt thế đâu.

Người phụ nữ nhướn mày, lắc đầu đáp:

- Mẹ thì không nghĩ như thế, Vivian lúc đó... có vẻ rất trông chờ mà.

"..."

Những lời của Vương phi khiến Win sững sờ, anh đảo mắt, thầm nghĩ lại cảnh tượng vừa nãy. Vương hậu thấy vậy, cũng nói thêm vào một câu:

- Tuy ta không giỏi đoán tâm tư người khác, nhưng nhìn sắc mặt khi đó của cô bé ấy, ta thấy rất rõ sự hụt hẫng và thất vọng. Có lẽ cô bé rất trông chờ việc được con thừa nhận mối quan hệ tình cảm với người ngoài.

Win cắn môi, càng nghĩ càng cảm thấy lo lắng, vài giây sau, anh đột nhiên đứng bật dậy:

- Xin lỗi, con ra ngoài một chút.

Dứt lời, không để hai người phụ nữ kịp phản ứng, Win ngay lập tức chạy ra khỏi căn phòng.

=====

Vivian nghe Quillen nói xong, trong lòng dâng lên cảm xúc đau xót vô hạn. Thì ra suốt thời gian cô chiến đấu, Win cũng đang âm thầm giúp đỡ cô, anh dù ở nơi nguy hiểm trùng trùng, cũng không sợ hãi mà hướng về cô. Tất cả những chuyện anh đã làm, cho đến tận bây giờ... đều là vì..

Hơi thở Vivian có chút gấp gáp, cô cảm thấy trong lồng ngực mình rất nặng nề, trái tim như bị bóp chặt, không thể thở nổi. Đôi mắt cũng mau chóng đỏ lên, nổi một tầng nước mỏng long lanh, đôi tay... bất giác siết thật chặt.

Rõ ràng những chuyện mà Win làm đã chứng minh tình cảm của anh dành cho cô, nhưng cô lại vì một chút vụn vặt nho nhỏ, ngược lại nghi ngờ tấm lòng của anh. Vivian ơi là Vivian, tại sao mà luôn luôn là như vậy? Không một chút tin tưởng người đàn ông mà chọn, không một chút suy nghĩ cho anh ấy, cứ tự cho là mình đúng, cứ vô cớ nghi ngờ lung tung.

Nắm đấm siết chặt run lên lợi hại, Vivian nghĩ đến những gì mình đã nói với cô gái lúc nãy, bây giờ đầu óc mới thông suốt vạn phần. Đúng, thích thì phải bày tỏ, yêu thì phải nói.

Cô yêu Win, cô muốn nói với anh ấy, cô còn muốn xin lỗi, tất cả...

Nghĩ rồi, Vivian quay người chạy vụt đi, bỏ lại người đàn ông trong sự bàng hoàng ngỡ ngàng.

Vivian không biết con đường nào dẫn đến chỗ của Win, nhưng cô cứ chạy, vừa chạy vừa nhìn xung quanh, cố gắng tìm kiếm hình bóng anh. Cứ như vậy cho đến khi đôi chân cô tự động dừng lại, Vivian mệt nhoài cúi đầu, thở dốc liên hồi. Lúc này, chợt cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc, cứ ngỡ đó là Win, nhưng nhìn kĩ lại thì phát hiện... chính là cô gái lúc nãy đã nói chuyện với cô?

Cô ấy đứng trước mặt một người đàn ông cao lớn, dáng vẻ như vừa mới tỏ tình xong, đang chờ đợi một câu trả lời từ anh ta, nhưng mà...

- Xin lỗi Jett, tôi không thích cậu, tôi đã... có người trong lòng mình rồi. Một ngày nay cô ấy đang có chuyện buồn, tôi muốn ở bên cạnh an ủi cô ấy.

- Cô ấy có chuyện buồn? Vậy còn tôi? Cậu thừa biết tôi cũng vừa mất cha mà?

- Chuyện này tôi biết, nhưng... thật xin lỗi cậu, cô ấy cần tôi hơn.

Cô gái nghe xong, nở một nụ cười chế giễu, ánh mắt lấp lánh nói:

- Cô ấy cần cậu hơn? Vậy tôi thì không sao? Cha tôi vừa mất, cậu là người bạn đã lớn lên cùng tôi, dù là về tình hay về lý, cậu cũng nên chia sẻ nỗi mất mát ấy với tôi. Nhưng không, trong lúc tôi cần cậu nhất, cậu lại đang ở bên cạnh người con gái khác, an ủi cô ta lúc buồn? Cậu chỉ nói với tôi cậu bận, nhưng lí do thì chính là thế này? Không ngờ, tình bạn bao

nhieu năm của chúng ta lại không bằng mấy tháng cậu gặp gỡ người mới. Đúng là... nực cười mà.

- Tôi xin lỗi Jett, bên cạnh cậu có rất nhiều người, cậu có thể dựa vào bất cứ ai, nhưng cô ấy thì không, cô ấy chỉ có một mình tôi thôi.

Cô gái đau lòng đến tuyệt vọng, đôi tay siết thật chặt, gục đầu xuống như thể sắp khóc, Vivian không nhìn nổi nữa, liền muốn tiến tới nhưng người đàn ông kia lại nói:

- Tôi cũng không ngờ cậu lại nghĩ như vậy về tôi, thực ra từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng có ý nghĩ thích cậu, tôi chỉ xem cậu là bạn tốt, hi vọng... sau này cũng sẽ như vậy...

Đúng lúc này, cô gái bỗng ngược đầu lên, vùng tay tát một cái thật mạnh vào mặt của người đàn ông, quát lớn:

- Không yêu thì trả dép bố về, bạn bè cái quần què!

Vivian: "..."

Trợn tròn mắt! Chấn động! Sợ hãi các thứ!!

Thật dữ dằn quá!!!

*Ờ mây ding, gút chóp cô gái. Hành động bao ngẫu, tác giả rất thích nha^^*

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: KẾT THÚC VÀ MỞ ĐẦU!

Chương 2: Tôi Là Ai?

Chương 3: TrỌNg Sinh Rồi?

Chương 4: Ba Mẹ TỐT!

Chương 5: Mẹ!

Chương 6: Về Nhà!

Chương 7: Người ĐÀN Ông Trong KÍ Ức!

Chương 8: HìNh BỐNg HIệN LÊN!

Chương 9: Anh Hai?

Chương 10: ĐỘT NHIÊN THỐT LÊN!

Chương 11: Sự CHUYỂN BIẾN KHÔNG LƯỜNg TRƯỚC!

Chương 12: BỮA SÁNg ĐầU Tiên!

Chương 13: MỘT TiếNg Ầu Phu Nhân!

Chương 14: ẦNh NhìN Kì Lạ!

Chương 15: KíNh Ngữ!

Chương 16: Cứ Nghĩ Là ThậT!

Chương 17: Không Có TiềN!

Chương 18: NhậT Kí!

Chương 19: TấT Cả ĐỀU Là MìNh Em

Chương 20: ĐỪNg Quá ẦO TưởNg VỊ Trí CủA MìNh!

Chương 21: LạI GỌI Tên Anh!

Chương 22: Lên Xe!

Chương 23: Tôi Không NÓI LạI LầN Hai!

Chương 24: Về Nhà Mẹ!

Chương 25: ĐỪNg Gia HuỳNh!

Chương 26: ChìNh ĐỐN ĐỪNg Gia HuỳNh! (1).

Chương 27: ChìNh ĐỐN ĐỪNg Gia HuỳNh (2).

[Chương 28: ẢNH TƯỢNG](#)
[Chương 29: XỬ LÝ TRA NAM!](#)
[Chương 30: XỬ LÝ TRA NAM \(2\)](#)
[Chương 31: SỐ GIA SÂN CỦA ÂU DƯƠNG THIÊN THIÊN!](#)
[Chương 32: TRAI BAO VÀ ĐIỂM!](#)
[Chương 33: TÔI SẼ KHÔNG ĐỂ RỚT RA NGOÀI.....](#)
[Chương 34: CÁI CHẾT CỦA NỮ MC NỔI TIẾNG!](#)
[Chương 35: ĐÚNG LÀ KHÔNG NẾ MẶT NHAU TÍ NÀO!](#)
[Chương 36: TẠI SAO LẠI KHÓC?](#)
[Chương 37: CHỈ LÀ THẤY TỘI NGHIỆP THÔI!](#)
[Chương 38: MUỐN ĐI BỘ VỀ NHÀ SAO?](#)
[Chương 39: EM THÍCH ANH!](#)
[Chương 40: KHÔNG PHẢI EM NÓI!](#)
[Chương 41: ĐI CÙNG!](#)
[Chương 42: TẠI SAO LẠI MUỐN ĐI CÙNG?](#)
[Chương 43: EM MUỐN ĐI VỚI ANH HAI!](#)
[Chương 44: CÔ EM GÁI NÓNG BỎNG!](#)
[Chương 45: TÔI KHÔNG TRANH GIÀNH VỚI AI!](#)
[Chương 46: ĐỪNG CHỌC TÔI!](#)
[Chương 47: NHỚ CHO KỸ!](#)
[Chương 48: KHÔNG ĐẾN SÂN BAY?](#)
[Chương 49: SAO KHÔNG SỢ ĐƯỢC CHỨ!](#)
[Chương 50: LÀ CHUYỆN THƯỜNG NGÀY!](#)
[Chương 51: SỰ CỐ GẮNG CỦA CÔ!](#)
[Chương 52: ĂN TỐI TẠI NHÀ!](#)
[Chương 53: THỊT LÀ TIỀN!](#)
[Chương 54: CÔ LÀ AI?](#)
[Chương 55: GẶP MẶT QUÂN GIA!](#)
[Chương 56: BẠN GÁI?](#)
[Chương 57: LÊN PHÒNG GẶP MẶT!](#)
[Chương 58: CHỦ ĐỀ ĐỒNG GIỚI!](#)
[Chương 59: NGUYỄN VỌNG TRƯỚC KHI CHẾT!](#)

[Chương 60: Đêm Ở Biệt Thự!](#)
[Chương 61: Cảm Nhận Của Lòng Bàn Tay!](#)
[Chương 62: Sao Cô Lại Ở Đây?](#)
[Chương 63: Ai Làm Hông Cái Vali?](#)
[Chương 64: Mặc Nhiệm Cho Cái Vali!](#)
[Chương 65: Tối Nay!](#)
[Chương 66: Dù Ngờ Đến Của Cô!](#)
[Chương 67: Đưa Cô Đến Công Ty!](#)
[Chương 68: Trình Bày Trước Mặt Mọi Người!](#)
[Chương 69: Giải Thích!](#)
[Chương 70: Tôi Là.....](#)
[Chương 71: Em Làm Có Tốt Không?](#)
[Chương 72: Sự Thú Vị Với Cô Tăng Lên!](#)
[Chương 73: Sự Quan Tâm Với Vật!](#)
[Chương 74: Vedette!](#)
[Chương 75: Xây Ra Vấn Đề!](#)
[Chương 76: Trái Tim Đáp Loại Nhịp!](#)
[Chương 77: Tôi Và Cô!](#)
[Chương 78: Màn Trình Diễn Của Hai Người!](#)
[Chương 79: Nụ Hôn Dưới Ánh Đèn!](#)
[Chương 80: Nhịp Đáp Trái Tim!](#)
[Chương 81: Giới Tính Thứ 3 Thì Làm Sao?](#)
[Chương 82: Nên Cần Thận Lời Mình Nói!](#)
[Chương 83: Ellie Lennon!](#)
[Chương 84: Cảm Ơn Cô!](#)
[Chương 85: Phản Kháng!](#)
[Chương 86: Tôi Đã Từ Ng Nói Với Anh Rồi!](#)
[Chương 87: Tôi Không Thế!](#)
[Chương 88: Vậy Thì Cô Là Ai?](#)
[Chương 89: Là Cô Sao?](#)
[Chương 90: Tôi Là Vợ Của Từ NhượC HàM!](#)
[Chương 91: Cô Gái Đầu Tiên!](#)

[Chương 92: Đã Từ RãT Lâu Rồi!](#)
[Chương 93: Lí Do!](#)
[Chương 94: Cuộc Đời Kỳ Ân!](#)
[Chương 95: Lên Trang Tin Túc!](#)
[Chương 96: BùNg Nổ Weibo!](#)
[Chương 97: Lễ Tang!](#)
[Chương 98: Mẹ!](#)
[Chương 99: Về Bắc Kinh!](#)
[Chương 100: Tôi Tuyệt Đối Không Để Anh Sống Tốt](#)
[Chương 101: Di Vật!](#)
[Chương 102: Em Mong Anh Sẽ Hà LònG!](#)
[Chương 103: Đi Ngược Cả Thế Giới!](#)
[Chương 104: Xin Lỗi!](#)
[Chương 105: Ngày Mai Tôi Sẽ Quay Lại](#)
[Chương 106: Không Có Gì Cả!](#)
[Chương 107: Ăn Tát!](#)
[Chương 108: Trả Gấp Ba Lần!](#)
[Chương 109: Nói Với BàC Tuyệt Cơ!](#)
[Chương 110: Không Về Sao?](#)
[Chương 111: Hôn Ước!](#)
[Chương 112: Dù Có Là Anh Em!](#)
[Chương 113: Em Gái Nuôi?](#)
[Chương 114: Tôi Là Đàn Em Của Đàm Gia Hi!](#)
[Chương 115: Sở Thích Kì lạ!](#)
[Chương 116: Cháu CũNg Thích Hoa Hồng Trắng!](#)
[Chương 117: Đã Đến Rồi!](#)
[Chương 118: Tên Căn Bã TổNg Dật Nhiên!](#)
[Chương 119: Muốn Làm Gì Vậy?](#)
[Chương 120: Anh Thật Đáng Thương!](#)
[Chương 121: Chột Dạ!](#)
[Chương 122: ChờNg À!](#)
[Chương 123: TổNg Dật Nhiên Hóa Diên!](#)

[Chương 124: Âu Dương Vô Thần Đến!](#)
[Chương 125: Tại Sao Anh Lại Quay Về?](#)
[Chương 126: Sự Nhầm Lẫn Tại Hại!](#)
[Chương 127: Tôi Không Phải Bạn Gái!](#)
[Chương 128: Hiểu Nhầm!](#)
[Chương 129: Lại Đây!](#)
[Chương 130: Là Ai Đánh?](#)
[Chương 131: Về Nhà Tôi!](#)
[Chương 132: Cô Tự Ăn Một Mình Đi!](#)
[Chương 133: Rốt Cuộc Anh Có Bao Nhiêu Cái Nhà VậY?](#)
[Chương 134: Bản Tin Trên Tì Vi](#)
[Chương 135: Người Phụ Nữ Đồ Đen Bí ẨN!](#)
[Chương 136: Không Muốn Ai Nhúng Vào Quá Sâu!](#)
[Chương 137: Không Hiểu Nối!](#)
[Chương 138: Trong Một Thoáng.....](#)
[Chương 139: Dấu HiệU!](#)
[Chương 140: TiếNg Gọi Không Thể Nghe ThấY!](#)
[Chương 141: Cô Bị Sốt Rồi!](#)
[Chương 142: DùNg Tiêm Hay Không DùNg Tiêm?](#)
[Chương 143: Cô Ta Nói Không Muốn Tiêm!](#)
[Chương 144: ĐừNg Sợ!](#)
[Chương 145: Lộ HàNg!](#)
[Chương 146: Tư Thế Thân Mật!](#)
[Chương 147: Đồ Biến Thái!](#)
[Chương 148: CẩN Chết Anh!](#)
[Chương 149: Còn CẩN NỮA Tôi Sẽ Hôn Cô!](#)
[Chương 150: CũNg Không Phải Là Chưa TừNg Hôn!](#)
[Chương 151: QuấN LấY Anh?](#)
[Chương 152: Nói Anh Hôn Thì Anh Hôn ThậT Hả?](#)
[Chương 153: NgàY Xét Xử!](#)
[Chương 154: Lời CẩNh CáO ĐầU Tiên!](#)
[Chương 155: Một Thân MàU Đen!](#)

[Chương 156: KẾT THÚC CHẶNG ĐƯỜNG!](#)
[Chương 157: Tôi Không Phải Đám Gia Hi!](#)
[Chương 158: Âu Dương Vô Thần Đến!](#)
[Chương 159: Tôi Không Thích!](#)
[Chương 160: Thử Đòi!](#)
[Chương 161: Ăn Sảng!](#)
[Chương 162: Đánh Để Khóc Sao?](#)
[Chương 163: Tiến Ng Sướng!](#)
[Chương 164: Tiến Ng Sướng Thôi Mà!](#)
[Chương 165: Không Được!](#)
[Chương 166: Chạy Nhanh Đây Nhỉ?](#)
[Chương 167: Đi A Bà N!](#)
[Chương 168: Cô Ta Đâu?](#)
[Chương 169: Gặp Mặt Elena!](#)
[Chương 170: Cô Thật Vô Dụng!](#)
[Chương 171: Bàn Chết!](#)
[Chương 172: Chuyện Không Nên Làm!](#)
[Chương 173: Sau Này Làm Sao Có Thể Sống Nổi!](#)
[Chương 174: Không Có Tư Cách!](#)
[Chương 175: Lời Nhắc Nhở Đánh Sợ!](#)
[Chương 176: Có Chuyện Gì?](#)
[Chương 177: Muốn Bị Đuổi Sao?](#)
[Chương 178: Thật Sự Là Bà N?](#)
[Chương 179: Đừ Ng Nhìn Nhận Dễ Dàng Như Vậy!](#)
[Chương 180: Hồ Ly Tinh!](#)
[Chương 181: Ai Cũng Như Nhau!](#)
[Chương 182: Xả Y Ra Chuyện Rồi!](#)
[Chương 183: Tôi Có Cách!](#)
[Chương 184: Cô Về Âu Dương Gia Đi!](#)
[Chương 185: Bỏ Ng Nhiên Xuống Tâm Trạng!](#)
[Chương 186: Không Thể Ở Bên Cạnh!](#)
[Chương 187: Cuộc Đối Thoại Của Hai Người Phụ Nữ! \(1\)](#)

[Chương 188: Cuộc Đối Thoại Của Hai Người Phụ Nữ \(2\)](#)
[Chương 189: Phải Quay Trở Về Rồi!](#)
[Chương 190: Kỳ La Thật Đáng!](#)
[Chương 191: Là Cô Ta Đánh Con TrươC!](#)
[Chương 192: Ba Muốn Xử Lý Thế Nào Cũng Được!](#)
[Chương 193: Đến Ngân HàNg!](#)
[Chương 194: Bắt Gặp Chơi ThuốC!](#)
[Chương 195: Muốn Chết Sao?](#)
[Chương 196: Tự Nhìn Lại Mình Đi!](#)
[Chương 197: Cảnh Sát Bắt Người!](#)
[Chương 198: Đường Gia Ân Bị Bắt!](#)
[Chương 199: Gặp Anh Trong Mơ!](#)
[Chương 200: Tại Sao Lại Nghĩ Đến Anh Ta Chứ?](#)
[Chương 201: Đột NgộT Bất TiNh!](#)
[Chương 202: Gặp Lại!](#)
[Chương 203: Chỉ Là Tình Cờ Thôi!](#)
[Chương 204: Đi Nước Ngoài Một Chuyến!](#)
[Chương 205: Con Sẽ Đi Một Mình!](#)
[Chương 206: Ưất Ức!](#)
[Chương 207: Khám Phá Nước Mỹ!](#)
[Chương 208: Va ChạM!](#)
[Chương 209: Lần Đầu Gặp Mặt!](#)
[Chương 210: Mời RượU!](#)
[Chương 211: Nụ Hôn Bất Ngờ!](#)
[Chương 212: Vẫn Còn Nhớ Tôi Nhi?](#)
[Chương 213: Đường Nhiên Là Tôi Nhớ Anh Rồi!](#)
[Chương 214: Không Thế!](#)
[Chương 215: Ghê TởM!](#)
[Chương 216: ĐừNg Bỏ Rơi Tôi!](#)
[Chương 217: Anh Đến Đón Tôi Đi!](#)
[Chương 218: Anh Là....](#)
[Chương 219: Bắt Gặp!](#)

[Chương 220: Lôi Kéo Nơi Đông Người!](#)
[Chương 221: Xin Lỗi Tôi!](#)
[Chương 222: Kì lạ!](#)
[Chương 223: Vì Muốn Anh Đến Đón](#)
[Chương 224: Nợ!](#)
[Chương 225: Bất Ngờ Buổi Sáng Sớm!](#)
[Chương 226: Người Hầu Di Động](#)
[Chương 227: Hứa Sẽ Ngoan Mà!](#)
[Chương 228: Đây Là Tôi Cho Cô!](#)
[Chương 229: Cô Chủ Trương Lại!](#)
[Chương 230: Boss Để Ý Phụ Nữ!](#)
[Chương 231: Có Khách Đến!](#)
[Chương 232: Người Phụ Nữ Đầu Tiên!](#)
[Chương 233: Phải Nấp!](#)
[Chương 234: Rớt Thề!](#)
[Chương 235: Bị Lộ Tã Y!](#)
[Chương 236: Không Đi Được!](#)
[Chương 237: Tiếp Cận Hứa Sơ Sơ](#)
[Chương 238: Người Phụ Nữ Hôm Qua!](#)
[Chương 239: Tham Dự Đấu Giá!](#)
[Chương 240: Tôi Muốn Mời Cô Gái Này!](#)
[Chương 241: Thay Đổi Suy Nghĩ!](#)
[Chương 242: Tranh Chấp!](#)
[Chương 243: Cô Ấy Là Thần Tượng Của Tôi!](#)
[Chương 244: Chuyện Xưa!](#)
[Chương 245: Tôi Sẽ Giúp Em!](#)
[Chương 246: Có Bom!](#)
[Chương 247: Không Buông!](#)
[Chương 248: Cùng Nhau Rơi Xuống Nước!](#)
[Chương 249: Vết Thương!](#)
[Chương 250: Lại Đây Đi!](#)
[Chương 251: Phải Ở Lại Đây Một Đêm!](#)

[Chương 252: TẮT LỬA!](#)
[Chương 253: Anh Nên Bớt Hung Dữ Một Chút!](#)
[Chương 254: Thay Quân Áo!](#)
[Chương 255: Sợ Hãi!](#)
[Chương 256: Cuộc Hội Tụ Bất Ngờ!](#)
[Chương 257: Rắn Độc!](#)
[Chương 258: ĐỪNG Buông Tay Tôi!](#)
[Chương 259: MẶC KỆ Tôi!](#)
[Chương 260: Nguy Hiểm!](#)
[Chương 261: Đánh Cược!](#)
[Chương 262: Nước Mắt Của Sự Sợ Hãi!](#)
[Chương 263: Cầm Máu!](#)
[Chương 264: Câu Chuyện Bằng Vết Thương!](#)
[Chương 265: Ý Chí Muốn Sống Quá Cao!](#)
[Chương 266: Sợ Bại Lộ!](#)
[Chương 267: Vết Thương Khắp Nơi!](#)
[Chương 268: Tránh Xa Stefan!](#)
[Chương 269: Hang Độ Ng!](#)
[Chương 270: Nhát Gan!](#)
[Chương 271: Cầu Lương](#)
[Chương 272: Đến Khi Nào...](#)
[Chương 273: Em Là Vợ Của An](#)
[Chương 274: Bắt Lửa Bằng Pin](#)
[Chương 275: Kiểm Đồ Ăn](#)
[Chương 276: Tôi Cược!](#)
[Chương 277: Không Cảm Nhận Được À?](#)
[Chương 278: Kẻ Xâm Nhập!](#)
[Chương 279: Muốn Nếm Thử Mùi Vị!](#)
[Chương 280: Hi, Phelan!](#)
[Chương 281: Máu!](#)
[Chương 282: Tranh Chấp Giữa Hai Người Phụ Nữ!](#)
[Chương 283: Làm Loạn Đủ Chưa?](#)

[Chương 284: Đến Vì Phelan!](#)
[Chương 285: Lỗi!](#)
[Chương 286: Cô Có Vấn Đề Với Người Của Tôi?](#)
[Chương 287: Đồ Vô GiáO DụC!](#)
[Chương 288: ĐừNg Bao Giờ ĐộNg VàO Người Của Tôi!](#)
[Chương 289: Vết Bầm!](#)
[Chương 290: Không Có CảM Xúc Gì KháC Sao?](#)
[Chương 291: Là Ai Thích Ai?](#)
[Chương 292: Anh MuốN Cái Gì?](#)
[Chương 293: Có Đau Không?](#)
[Chương 294: Lén Lút!](#)
[Chương 295: Lâu Đàl Xa Hoa!](#)
[Chương 296: Có Nên Xin ThuốC?](#)
[Chương 297: Cơn Đau BộC PháT!](#)
[Chương 298: MứC Độ NổI TiếNg!](#)
[Chương 299+12 Tỷ 200 TriệU!](#)
[Chương 300: NhữNg Tỷ Phú Trẻ Tuổi NhấT Thế GiớI! \(1\)](#)
[Chương 301: NhữNg Tỷ Phú Trẻ Tuổi NhấT Thế GiớI! \(2\)](#)
[Chương 302: NhữNg Tỷ Phú Trẻ Tuổi NhấT Thế GiớI! \(3\)](#)
[Chương 303: Tin TởC!](#)
[Chương 304: Nôn Ra MáU!](#)
[Chương 305: Tôi MuốN Cô Gái Đó!](#)
[Chương 306: Gia TộC Rothschild!](#)
[Chương 307: Lần Đầu GặP MặT!](#)
[Chương 308: Không ThấY Âu Dương Thiên Thiên!](#)
[Chương 309: Tôi Không Sao!](#)
[Chương 310: Có ChuyệN Gì Với CáC CậU VậY?](#)
[Chương 311: Hô Hấp Nhân TạO!](#)
[Chương 312: Tôi Xin Em!](#)
[Chương 313: Âu Dương Thiên Thiên TỉNh Lại!](#)
[Chương 314: Là Ai Đã LàM?](#)
[Chương 315: Từ Lâu Đã Không MuốN!](#)

[Chương 316: Người Phụ Nữ Tôi Thích!](#)
[Chương 317: Là Em LÀM ĐẤY!](#)
[Chương 318: LẦN ĐẦU Tranh Chấp!](#)
[Chương 319: Tình Anh Em!](#)
[Chương 320: Tình Anh Em!](#)
[Chương 321: Lỗi Của Ai?](#)
[Chương 322: Vậy Tại Sao Không Thế Là Em?](#)
[Chương 323: Muốn Có Một Cơ Hội!](#)
[Chương 324: Cuộc Điện Thoại Bất Ngờ!](#)
[Chương 325: Mang Thiên Thiên Trở Về!](#)
[Chương 326: Phải Đến Mỹ Một Chuyến!](#)
[Chương 327: Đợi Tôi Tìm Em!](#)
[Chương 328: Người Hầu Của Âu Dương Gia](#)
[Chương 329: Đang Trên Đường Trở Về!](#)
[Chương 330: Đã Đi Trước Rồi!](#)
[Chương 331: Hi Vợ!](#)
[Chương 332: Chẳng Là Gì Cả!](#)
[Chương 333: Thành Công Đầu Tiên!](#)
[Chương 334: Tặng Quà!](#)
[Chương 335: Đứa Trẻ!](#)
[Chương 336: Áo Ấm!](#)
[Chương 337: Muốn Em Giúp Không?](#)
[Chương 338: Đôi Co!](#)
[Chương 339: Là Ai Cho Chị?](#)
[Chương 340: Nhìn Thấy Lần Thứ 2!](#)
[Chương 341: Cuộc Sống Mới](#)
[Chương 342: Đường Gia Ưng!](#)
[Chương 343: Bác Tuyệt Cơ Mang Thai Sao?](#)
[Chương 344: Chính Là Loại Chuyện Này Sao?](#)
[Chương 345: Rồi Đi!](#)
[Chương 346: Xúi Giục!](#)
[Chương 347: Người Ngụy Hiếm Nhất!](#)

[Chương 348: Nụ Cười Nhìn Thấy Được!](#)
[Chương 349: Vệ Sĩ Cứ Ngồi Đầu!](#)
[Chương 350: Gặp Mặt Tại Khách Sạn!](#)
[Chương 351: Trùng Hợp!](#)
[Chương 352: Không Liên Lạc Được!](#)
[Chương 353: Có Chuyện Rồi](#)
[Chương 354: Bóng Hình Trên Cửa Sổ!](#)
[Chương 355: Người Phụ Nữ Đi Bên Cạnh!](#)
[Chương 356: Lo Sợ!](#)
[Chương 357: Là Cậu Chủ!](#)
[Chương 358: Người Xuất Hiện...](#)
[Chương 359: Anh Trở Về Rồi!](#)
[Chương 360: Đáng Sợ!](#)
[Chương 361: Lộ Ra Thứ Muốn Che Giấu!](#)
[Chương 362: Nụ Hôn Cuối Cùng Đã!](#)
[Chương 363: Tiếp Tục Thích Tôi Đi!](#)
[Chương 364: Đánh Dấu Chủ Quyền!](#)
[Chương 365: Muốn Biết Không?](#)
[Chương 366: Phải Thành Thập Với Mình!](#)
[Chương 367: Stefan Gặp Chuyện!](#)
[Chương 368: Suy Đoán Của Mã Nhược Anh!](#)
[Chương 369: Đây Là Bệnh!](#)
[Chương 370: Âm Ảnh Không Dứt!](#)
[Chương 371: Tay Nắm Tay!](#)
[Chương 372: Bôi Thuốc Cho Anh!](#)
[Chương 373: Chúng Ta Nói Chuyện Đi!](#)
[Chương 374: Đã Từng Có Một Cô Gái!](#)
[Chương 375: Tôi Không Thể Thích Anh!](#)
[Chương 376: Không Đáng!](#)
[Chương 377: Không Cần Em Thích!](#)
[Chương 378: Tôi Vẫn Không Thể Bỏ Đi Được!](#)
[Chương 379: Hóa Ra Là Có Bệnh!](#)

[Chương 380: Quá Khứ Stefan!](#)
[Chương 381: Em Lo Lắng Cho Cậu Ta?](#)
[Chương 382: Cậu Khi Nào Thì Quan Tâm Như Vậy?](#)
[Chương 383: Thật Sự Có Gì Đó?](#)
[Chương 384: Không Được Đi](#)
[Chương 385: Phải Suy Tính Cẩn Thận!](#)
[Chương 386: Uống Rượu](#)
[Chương 387: Do Ai Quyết Định!](#)
[Chương 388: Mặt Đối Mặt!](#)
[Chương 389: Người Cùng Thế Giới](#)
[Chương 390: Sẽ Không Chết!](#)
[Chương 391: Liệu Có Thể....?](#)
[Chương 392: Nụ Hôn Thầm Lặng!](#)
[Chương 393: Hừm....](#)
[Chương 394: Đỏ Mặt!](#)
[Chương 395: Phong Tỏa Tin Tức](#)
[Chương 396: Thú Vị!](#)
[Chương 397: Lựa Chọn Của Elena!](#)
[Chương 398: Tránh Ra!](#)
[Chương 399: Lỗi Ở Đâu?](#)
[Chương 400: Tên Ngốc Nghếch Điên Khùng!](#)
[Chương 401: Hãy Chữa Trị Đi!](#)
[Chương 402: Tôi Sẽ Giúp Anh!](#)
[Chương 403: Chiếc Xe Kì Lạ!](#)
[Chương 404: Anh Là Kẻ Nào?](#)
[Chương 405: Người Phụ Nữ Nguy Hiểm!](#)
[Chương 406: Lo Lắng Không Nói Thành Lời!](#)
[Chương 407: Điều Em Không Hiểu!](#)
[Chương 408: Có Người Theo Dõi Âu Dương Thiên Thiên](#)
[Chương 409: Em Làm Gì Vậy?](#)
[Chương 410: Không Thích!](#)
[Chương 411: Chưa Từng Yêu Thương Ai!](#)

[Chương 412: Kẻ Máu Lạnh Nhất!](#)
[Chương 413: Sợ Sẽ Giết Chết Anh Ấy!](#)
[Chương 414: Thiên Thần Cứu Rỗi Ác Quỷ!](#)
[Chương 415: Để Tôi Giúp Cậu](#)
[Chương 416: Không Trốn Được Nữa!](#)
[Chương 417: Thiệp Mời Của Nữ Hoàng!](#)
[Chương 418: Chuyện Gì Vậy?](#)
[Chương 419: Đồ Biến Thái!](#)
[Chương 420: Có Phải Là Em Thích Tôi?](#)
[Chương 421: Chuyện](#)
[Chương 422: Làm Phiền Một Chút Được Không?](#)
[Chương 423: Hãy Đi Cùng Với Thiên Thiên](#)
[Chương 424: Hãy Giúp Tôi Điều Trị](#)
[Chương 425: Elena Tỉnh Lại!](#)
[Chương 426: Chỉ Hai Người Biết](#)
[Chương 427: Không Cần Tham Dự](#)
[Chương 428: Điều Không Muốn Nhớ Tới!](#)
[Chương 429: Trang Phục Anh Chuẩn Bị!](#)
[Chương 430: Sao Anh Lại Về Rồi?](#)
[Chương 431: Em Đẹp Lắm](#)
[Chương 432: Tại Sao Lại Biết?](#)
[Chương 433: Còn Dám Nói Mình Không Biến Thái?](#)
[Chương 434: Người Của Bush](#)
[Chương 435: Kẻ Đột Nhập!](#)
[Chương 436: Kẻ Đột Nhập \(2\)](#)
[Chương 437: Là Ai Phái Anh Tới?](#)
[Chương 438: Đừng Trách Tôi!](#)
[Chương 439: Đúng Là Không Biết Tự Lượng Sức](#)
[Chương 440: Thuốc Độc!](#)
[Chương 441: Ngủ Dậy Thì Cô Đã Ở Bên!](#)
[Chương 442: Cô Sẽ Hạnh Phúc Chứ?](#)
[Chương 443: Chỉ Một Lần Làm Cô Dâu](#)

[Chương 444: Sau Này Sẽ Biết!](#)
[Chương 445: Tôi Làm Một Điều Này Được Không?](#)
[Chương 446: Bắt Gặp!](#)
[Chương 447: Cô Ấy..... Đang Nhìn](#)
[Chương 448: Va Chạm!](#)
[Chương 449: Tại Sao Phải Nghe Theo?](#)
[Chương 450: Không Có Nghĩa Tôi Phải Nhường](#)
[Chương 451: Để Tôi Lo](#)
[Chương 452: Chuyện Vui?](#)
[Chương 453: Đừng Nói Nữa](#)
[Chương 454: Trang Phục Anh Chuẩn Bị!](#)
[Chương 455: Sao Anh Lại Về Rồi?](#)
[Chương 456: Em Đẹp Lắm](#)
[Chương 457: Tại Sao Lại Biết?](#)
[Chương 458: Còn Dám Nói Mình Không Biến Thái?](#)
[Chương 459: Người Của Bush](#)
[Chương 460: Kẻ Đột Nhập!](#)
[Chương 461: Kẻ Đột Nhập \(2\)](#)
[Chương 462: Là Ai Phái Anh Tối?](#)
[Chương 463: Đừng Trách Tôi!](#)
[Chương 464: Đúng Là Không Biết Tự Lượng Sức](#)
[Chương 465: Thuốc Độc!](#)
[Chương 466: Ngủ Dậy Thì Cô Đã Ở Bên!](#)
[Chương 467: Cô Sẽ Hạnh Phúc Chứ?](#)
[Chương 468: Chỉ Một Lần Làm Cô Dâu](#)
[Chương 469: Sau Này Sẽ Biết!](#)
[Chương 470: Tôi Làm Một Điều Này Được Không?](#)
[Chương 471: Bắt Gặp!](#)
[Chương 472: Cô Ấy..... Đang Nhìn](#)
[Chương 473: Va Chạm!](#)
[Chương 474: Tại Sao Phải Nghe Theo?](#)
[Chương 475: Không Có Nghĩa Tôi Phải Nhường](#)

[Chương 476: Để Tôi Lo](#)
[Chương 477: Chuyện Vui?](#)
[Chương 478: Đừng Nói Nữa](#)
[Chương 479: Đừng Thích Tôi Nữa!](#)
[Chương 480: Không Quan Tâm](#)
[Chương 481: Con Đã Về Rồi](#)
[Chương 482: Con Không Giống Ta](#)
[Chương 483: Không Đồng Ý!](#)
[Chương 484: I'M A Queen!](#)
[Chương 485: Không Gặp Mặt](#)
[Chương 486: Không Thể Cứ Như Vậy](#)
[Chương 487: Muốn Gặp Anh!](#)
[Chương 488: Ai Bảo Tôi Thích Em Chứ!](#)
[Chương 489: Người Đến Tìm!](#)
[Chương 490: Là Bạn!](#)
[Chương 491: Cầu Lường!](#)
[Chương 492: Hợp Tác!](#)
[Chương 493: Kẻ Nằm Trên, Người Phía Dưới!](#)
[Chương 494: Chỉ Là Trượt Chân](#)
[Chương 495: Lại Đây!](#)
[Chương 496: Em Biết Hôm Nay Là Ngày Gì Không?](#)
[Chương 497: Không Muốn Rời Đi](#)
[Chương 498: Tuyết Rơi](#)
[Chương 499: Không Phục!](#)
[Chương 500: Đón Giáng Sinh Cùng Nhau!](#)
[Chương 501: Mục Đích Thật Sự!](#)
[Chương 502: Không Được Ăn](#)
[Chương 503: Về Nhà](#)
[Chương 504: Tôi Sẽ Cùng Em Trở Về](#)
[Chương 505: Gặp Lại Hai Chị Em!](#)
[Chương 506: Gặp Lại Mẹ Kế!](#)
[Chương 507: Thay Đổi Ngoạn Mục](#)

[Chương 508: Chuyển Biến Bất Ngờ](#)
[Chương 509: Bị Thương!](#)
[Chương 510: Là Âu Dương Thiên Thiên!](#)
[Chương 511: Đổi Trắng Thay Đen](#)
[Chương 512: Chính Mắt Con Đã Nhìn Thấy](#)
[Chương 513: Cô Nói Gì?](#)
[Chương 514: Con Không Đẩy Bạc Tuyệt Cơ](#)
[Chương 515: Ba Không Tin Con Sao?](#)
[Chương 516: Tức Nước Vỡ Bờ](#)
[Chương 517: Vậy Thì Ba Có Tin Con Không?](#)
[Chương 518: Chết Chắc Rồi](#)
[Chương 519: Tôi Sẽ Ở Đây](#)
[Chương 520: Tắt Máy](#)
[Chương 521: Khẩu Chiến!](#)
[Chương 522: Phải Đi](#)
[Chương 523: Hãy Chăm Sóc Cô Ấy Thật Tốt](#)
[Chương 524: Tiểu Bạch!](#)
[Chương 525: Cảnh Sát Đến Nhà](#)
[Chương 526: Bất An](#)
[Chương 527: Có Lệnh Bắt Người](#)
[Chương 528: Tôi Đã Phạm Tội Gì?](#)
[Chương 529: Không Được Dem Cô Ấy Đi](#)
[Chương 530: Lộ Diện!](#)
[Chương 531: Cuộc Điều Tra Của Anna!](#)
[Chương 532: Không Thể Để Xảy Ra Chuyện!](#)
[Chương 533: Xử Lý Tận Gốc!](#)
[Chương 534: Âu Dương Vô Thần Biết Rồi!](#)
[Chương 535: Là Kẻ Nào?](#)
[Chương 536: Luật Sư Của Âu Dương Thiên Thiên](#)
[Chương 537: Nằm Mơ Giữa Ban Ngày!](#)
[Chương 538: Người Của Kỳ Ân!](#)
[Chương 539: Tiền Bồi](#)

[Chương 540: Trở Về](#)
[Chương 541: Không Được Mở Miệng Cả Đời](#)
[Chương 542: Là Tôi](#)
[Chương 543: Không Phải Ruột Thịt!](#)
[Chương 544: Không Hiểu](#)
[Chương 545: Tôi Sẽ Mang Theo Cô Ấy!](#)
[Chương 546: Tôi Muốn Bảo Vệ Cô Ấy](#)
[Chương 547: Cùng Chung Cảm Nhận!](#)
[Chương 548: Rất Xứng Đáng](#)
[Chương 549: Giấc Mơ Và Hiện Thực..](#)
[Chương 550: Anh Mang Theo Tôi Đi](#)
[Chương 551: Vẫn Muốn Đi Sao?](#)
[Chương 552: Hết Rồi?](#)
[Chương 553: Xấu Hổ](#)
[Chương 554: Lão Đại Chúng Tôi!](#)
[Chương 555: Đừng Có Chọc Vào](#)
[Chương 556: Để Ý!](#)
[Chương 557: Trêu Chọc!](#)
[Chương 558: Giúp Người](#)
[Chương 559: Ở Chung Phòng Với Em!](#)
[Chương 560: Còn Hỏi Là Việc Gì Sao?](#)
[Chương 561: Sợ Cái Gì?](#)
[Chương 562: Tại Sao Lại Quan Tâm Đến Bệnh Của Tôi](#)
[Chương 563: Cảm Xúc Kỳ Lạ!](#)
[Chương 564: Sự Thay Đổi Phức Tạp!](#)
[Chương 565: Nhiệm Vụ Nguy Hiểm Nhất \(1\)](#)
[Chương 566: Nhiệm Vụ Nguy Hiểm Nhất \(2\)](#)
[Chương 567: Nhiệm Vụ Nguy Hiểm Nhất \(3\)](#)
[Chương 568: Tin](#)
[Chương 569: Người Chữa Bệnh!](#)
[Chương 570: Giải Đáp](#)
[Chương 571: Là Con Của Ta!](#)

[Chương 572: Không Ăn Chung](#)
[Chương 573: Ở Lại Hãy Thật Ngoan Nhé](#)
[Chương 574: Nhiệm Vụ Bắt Đầu](#)
[Chương 575: Lạnh Nhạt](#)
[Chương 576: Phải Cứu Anh Ấy!](#)
[Chương 577: Không Biết Cách!](#)
[Chương 578: Gọi Cho Lily!](#)
[Chương 579: Tôi Sẽ Làm](#)
[Chương 580: Anh Sẽ Không Chết!](#)
[Chương 581: Dùng Máu Của Tôi](#)
[Chương 582: Truyền Máu](#)
[Chương 583: Vượt Quá Giới Hạn!](#)
[Chương 584: Buồn Nôn Thật!](#)
[Chương 585: Cũng Không Bằng Cô Ta!](#)
[Chương 586: Chỉ Khiến Em Càng Ngày Càng Ghét!](#)
[Chương 587: Phải Đưa Thứ Này Đến Cho Thời Chủ!](#)
[Chương 588: Có Phải....?](#)
[Chương 589: Cảm Ơn Vì Anh Đã Ở Lại!](#)
[Chương 590: Cảm Ơn](#)
[Chương 591: Trồng Cây Vào Thời Gia](#)
[Chương 592: Đụng Độ Cao Thủ!](#)
[Chương 593: Ra Tay Ngăn Cản](#)
[Chương 594: Elena Cứu Giúp!](#)
[Chương 595: Bắt Người Đi](#)
[Chương 596: Em Thật Sự Không Biết!](#)
[Chương 597: Anh Hai](#)
[Chương 598: Anh Còn Sống Sao?](#)
[Chương 599: Em Xứng Đáng!](#)
[Chương 600: Nhưng Em Không Thể Đối Mặt Với Anh](#)
[Chương 601: Em Đã Thử, Nhưng Không Được](#)
[Chương 602: Không Thể Nào!](#)
[Chương 603: Hang Ổ Của Mafia](#)

[Chương 604: Trong Hang Địch!](#)
[Chương 605: Cuộc Gọi Của Thời Cảnh Thường](#)
[Chương 606: Sẽ Không Chịu Trách Nhiệm](#)
[Chương 607: Giấu!](#)
[Chương 608: Là Vì Cô Ta Đã Cứu Phelan](#)
[Chương 609: Giúp Cô Bôi Thuốc!](#)
[Chương 610: Anh Phải Cứu Cô Ấy!](#)
[Chương 611: Phải Cứu Cô Ấy!](#)
[Chương 612: Anh Đồng Ý Với Em!](#)
[Chương 613: Ba!](#)
[Chương 614: Cuộc Gọi Của Hai Người Cha \(1\)](#)
[Chương 615: Cuộc Gọi Của Hai Người Cha \(2\)](#)
[Chương 616: Chúng Ta Phải Chạy Thoát Khỏi Đây](#)
[Chương 617: Kỳ Ân Biệt Chuyen!](#)
[Chương 618: Mafia Xuất Hiện](#)
[Chương 619: Là Bom!](#)
[Chương 620: Cô Biết Cũng Nhiều Đây!](#)
[Chương 621: Tôi Là Món Quà Cuối CùNg!](#)
[Chương 622: Tôi Là GiáN Đẹp](#)
[Chương 623: TìNh HuốNg Ngụy HiếM!](#)
[Chương 624: Ngụy HiếM Trùng Trùng!](#)
[Chương 625: Ngụy HiếM Trùng Trùng!](#)
[Chương 626: Chết Rồi!](#)
[Chương 627: Xin Cô Đừng Khóc](#)
[Chương 628: Bị Phát Hiện!](#)
[Chương 629: Tôi Cũng Giống Cô](#)
[Chương 630: Tính Mạng Bị Đe Dọa](#)
[Chương 631: Bắn Tao Đây Này](#)
[Chương 632: Trúng Đạn](#)
[Chương 633: Đừng Sợ](#)
[Chương 634: Âu Dương Vô Thần Đến Rồi!](#)
[Chương 635: Cứu Cô Ấy Đi!](#)

[Chương 636: Đồ Tệ Hại!](#)
[Chương 637: Không Thể Đi Ra Đó!](#)
[Chương 638: Không Thể Để Cô Ấy Lại](#)
[Chương 639: Khóc Đủ Chưa?](#)
[Chương 640: Không!](#)
[Chương 641: Nhiệm Vụ Kết Thúc!](#)
[Chương 642: Có Phải Kết Cục Đã Khác?](#)
[Chương 643: Học Cách Quên Đi!](#)
[Chương 644: Vui Vì Không Phải Cậu Chết](#)
[Chương 645: Tôi Sẽ Không Làm Gì Cô Ta!](#)
[Chương 646: Có Chỗ Nào Nhìn Không Ổn U?](#)
[Chương 647: Chỉ Là Cần Một Chút Thời Gian](#)
[Chương 648: Điều Lo Lắng!](#)
[Chương 649: Hai Tang Lễ](#)
[Chương 650: Bức Thư Để Lại](#)
[Chương 651: Bị Gì Vậy?](#)
[Chương 652: Cô Ta Sẽ Ở Đây](#)
[Chương 653: Tôi Sẽ Đi Một Mình](#)
[Chương 654: Đến Lúc Thực Hiện Lời Hứa Rồi](#)
[Chương 655: Tại Sao Vẫn Chưa Làm?](#)
[Chương 656: Mục Đích Trước Mắt!](#)
[Chương 657: Cố Gắng Không Động Thủ!](#)
[Chương 658: Bị Đánh Nhiều Lần Rồi Vẫn Không Khôn Ra](#)
[Chương 659: Là Hết Cái Gì Hả?](#)
[Chương 660: Ai Mới Xứng Đáng!](#)
[Chương 661: Bưu Phẩm Được Gửi Đến](#)
[Chương 662: Muốn Quyền Thừa Kế](#)
[Chương 663: Người Xứng Đáng Nhận Quyền Thừa Kế](#)
[Chương 664: Tranh Cãi](#)
[Chương 665: Cô Ta Không Có Tư Cách](#)
[Chương 666: Cái Tát Đầu Tiên](#)
[Chương 667: Đánh Liên Tiếp Nhiều Lần](#)

[Chương 668: Quỳ Gối Van Xin](#)
[Chương 669: Chỉ Cần Con Rời Khỏi Đây. Quyền Thừa Kế Sẽ Là Của Con](#)
[Chương 670: Máu!](#)
[Chương 671: Nhờ Anna Giúp Đỡ](#)
[Chương 672: Cuộc Gọi Đến](#)
[Chương 673: Người Hầu Thấm Gia](#)
[Chương 674: Quà Gửi Tặng](#)
[Chương 675: Về Nhà Ngay.](#)
[Chương 676: Cái Ôm Bất Ngờ](#)
[Chương 677: Đừng Khóc Nữa](#)
[Chương 678: Ngón Tay Và Chiếc Áo Ấm](#)
[Chương 679: Tôi Muốn Quyền Lực Của Cô Ta!](#)
[Chương 680: Âu Dương Thiên Thiên Phải Chết](#)
[Chương 681: Đến Đường Gia](#)
[Chương 682: Lùi Lại](#)
[Chương 683: Thả Cậu Bé Của Tôi Ra!](#)
[Chương 684: Tôi Muốn Đường Gia](#)
[Chương 685: Bởi Vì Mẹ Cô!](#)
[Chương 686: Âu Dương Chấn Đông Không Phải Ba Ruột Của Cô](#)
[Chương 687: Tranh Cãi Bùng Nổ!](#)
[Chương 688: Tôi Đã Có Lỗi Gì Chứ?](#)
[Chương 689: Cục Diện Thay Đổi](#)
[Chương 690: Đánh Cược Mạng Sống!](#)
[Chương 691: Quản Gia Ra Mặt!](#)
[Chương 692: Có Phải Ông Cũng Nghĩ Như Vậy.](#)
[Chương 693: Người Phụ Nữ Của Tôi, Ai Dám Đụng Vào?](#)
[Chương 694: Giải Cứu!](#)
[Chương 695: Phát Tiết](#)
[Chương 696: Giao Cho "Bà Chủ" Giải Quyết!](#)
[Chương 697: Mà Đang Nói Với Ai Vậy?](#)
[Chương 698: Vẫn Có Thể Cứu Được](#)
[Chương 699: Mã Nhược Anh Đến Kịp Lúc](#)

[Chương 700: Che Chắn!](#)
[Chương 701: Em.... Có Chuyện Muốn Nói \(701\)](#)
[Chương 702: Lời Muốn Nói \(702\)](#)
[Chương 703: Em Thích Anh!](#)
[Chương 704: Tính Mạng Ngay Hiểm](#)
[Chương 705: Ranh Giới!](#)
[Chương 706: Trả Lại Cho Tôi Đi](#)
[Chương 707: Sống Lại Rồi!](#)
[Chương 708: Người Đã Chọn](#)
[Chương 709: Trả Nợ Một Kiếp](#)
[Chương 710: Túc Trục Ngày Đêm!](#)
[Chương 711: Em Đau..](#)
[Chương 712: Không Đau... Vì Có Anh Ở Đây Rồi!](#)
[Chương 713: Thay Đổi Rồi](#)
[Chương 714: Anh Không Thích Sao?](#)
[Chương 715: Nấu Bữa Sáng Cho Em](#)
[Chương 716: Ăn Cháo Mà Cũng Sặc?](#)
[Chương 717: Chuyện Không Trong Sáng..](#)
[Chương 718: Không Được Ăn](#)
[Chương 719: Muốn Gặp Em?](#)
[Chương 720: Gửi Đến Một Lời Cảm Ơn](#)
[Chương 721: Ngưỡng Mộ](#)
[Chương 722: Nỗi Sợ Hãi Của Mã Nhược Anh](#)
[Chương 723: Đều Đã Chết Rồi!](#)
[Chương 724: Không Nên Thương Hại](#)
[Chương 725: Âu Dương Chấn Đông Nhập Viện](#)
[Chương 726: Chỉ Hỏi Vài Việc](#)
[Chương 727: Không Nghĩ Sẽ Yêu](#)
[Chương 728: Chưa Bao Giờ Yêu](#)
[Chương 729: Người Đàn Ông Của Đường Nhược Vũ](#)
[Chương 730: Đồng Ý Cuối](#)
[Chương 731: Đó Không Phải Tình Yêu](#)

[Chương 732: ĐỪNG Ở BÊN CẠNH THẮNG BÉ](#)
[Chương 733: TÔI CẢNH CÁO ÔNG](#)
[Chương 734: ANH KHÔNG BẢO VỆ NỖI TÔI](#)
[Chương 735: AI CŨNG KHÔNG ĐƯỢC ĐỘNG VÀO ANH ẤY](#)
[Chương 736: NGƯỜI ĐÀN ÔNG NGOẠI QUỐC BÍ ẨN](#)
[Chương 737: GẶP MỘT NGƯỜI QUEN CŨ](#)
[Chương 738: MANG THEO BỘ MẶT THẬT ĐẾN](#)
[Chương 739: CÂU CHUYỆN XƯA](#)
[Chương 740: KẸ BỊ THỜI GIAN THAY ĐỔI](#)
[Chương 741: CHỈ CÓ PHẢN BỘI, LÀ KHÔNG THỂ THA THỨ](#)
[Chương 742: LÉN LÚT NỬA ĐÊM](#)
[Chương 743: KHÔNG ÔM ẤP!](#)
[Chương 744: CHUỘT!](#)
[Chương 745: YẾU SINH LÝ!](#)
[Chương 746: ANH THẢ EM RA ĐI](#)
[Chương 747: CHƯA LÀM "VIỆC ĐÓ"?](#)
[Chương 748: ANH NHỊN ĐỦ RỒI](#)
[Chương 749: CHO ANH](#)
[Chương 750: CHÚNG TA HỦY HÔN ƯỚC ĐI](#)
[Chương 751: ANH CÓ BIẾT HƯƠNG VỊ CỦA YÊU ĐƠN PHƯƠNG KHÔNG?](#)
[Chương 752: KHÔNG HIỂU ĐƯỢC...](#)
[Chương 753: EM THUA RỒI](#)
[Chương 754: ANH MUỐN EM! \(H NHE\)](#)
[Chương 755: ANH YÊU EM! \(H +\)](#)
[Chương 756: MỘT NGÀY MỘT ĐÊM](#)
[Chương 757: HOA TẠI HÌNH LÔNG VŨ](#)
[Chương 758: LÔNG VŨ TUYỆT SẮC](#)
[Chương 759: KÍ ỨC MỜ NHẠT](#)
[Chương 760: TIẾNG LA HẾT VÀ TIẾNG KHÓC](#)
[Chương 761: ĐƯA THẺ ĐEN](#)
[Chương 762: THẺ CỦA ANH!](#)
[Chương 763: THÊM KÍ ỨC!](#)

[Chương 764: Từ Khi Nào Trở Nên Khác Khí Như Vậy?](#)
[Chương 765: Khoảng Cách](#)
[Chương 766: Cô Cần Phải Không Hiểu Được Nỗi Đau Đớn Của Tôi](#)
[Chương 767: Tên Của Nỗi Đau](#)
[Chương 768: Cảm Giác Không Tệ](#)
[Chương 769: Anh Thích Thì Em Vui Rồi](#)
[Chương 770: Kí Ức Ngày Còn Rõ](#)
[Chương 771: Những Cái Tên Trong Kí Ức](#)
[Chương 772: Lí Do Sang Mỹ](#)
[Chương 773: Không Được Để Âu Dương Vô Thần Biết](#)
[Chương 774: Gọi Điện Cho Mã Nhược Anh](#)
[Chương 775: Âu Dương Thiên Thiên Từ Ng Mất Trí Nhớ?](#)
[Chương 776: Những Cái Tên Không Thế Nào Biết Đến](#)
[Chương 777: Hứa Á Nhan Đến Thăm](#)
[Chương 778: Chết... Là Đáng!](#)
[Chương 779: Mary Firstflo](#)
[Chương 780: Sự Thật...](#)
[Chương 781: Âu Dương Thiên Thiên Biết Được](#)
[Chương 782: Kẻ Hủy Hoại Âu Dương Thiên Thiên](#)
[Chương 783: Cùng Nhau Đi Mỹ](#)
[Chương 784: Âu Dương Na Na Gây Chuyện](#)
[Chương 785: Từ Ng Phạt!](#)
[Chương 786: Khử Cô Ta Đi!](#)
[Chương 787: Chúc Mừng Năm Mới](#)
[Chương 788: Bạn Từ Thuở Nhỏ](#)
[Chương 789: Họ Gặp](#)
[Chương 790: Ghen](#)
[Chương 791: Đánh](#)
[Chương 792: Thứ Đáng Từ Bỏ](#)
[Chương 793: Vị Lão Đại Bí Ẩn](#)
[Chương 794: Gặp Gỡ](#)
[Chương 795: Tiêu Tử Du](#)

[Chương 796: HứNg Thú](#)
[Chương 797: Kim Cường Đen](#)
[Chương 798: Người Xăm HìNh](#)
[Chương 799: Sự ThậT Hé Lộ](#)
[Chương 800: VẫN Bế TấC...](#)
[Chương 801: Sợ Cái Gì?](#)
[Chương 802: BàY Tỏ Tâm Ý](#)
[Chương 803: Sẽ CòN GặP Lại](#)
[Chương 804: Lữ UyễN ThàNh ĐẾN](#)
[Chương 805: CảM Ơn Và Xin LỖI](#)
[Chương 806: Từ Khi NàO...?](#)
[Chương 807: Thay ĐổI Vì MộT Người](#)
[Chương 808: DáM Ra NgoàI GặP ĐàN Ông?](#)
[Chương 809: GặP Lại](#)
[Chương 810: BạCh Oa Oa Ra Tay](#)
[Chương 811: Xui XẻO](#)
[Chương 812: HọC Trò](#)
[Chương 813: Stefan TÌM ĐẾN](#)
[Chương 814: CảI Trang](#)
[Chương 815: Để Xem ĐẾN CuốI CùNg Là Ai Chơi Không NổI?](#)
[Chương 816: Âu Dương Thiên Thiên PháT HiệN](#)
[Chương 817: NếU ĐượC Sinh Ra Trong MộT Thân PhậN KháC](#)
[Chương 818: NhấT ĐịNh BảO Vệ Em](#)
[Chương 819: Không Thế](#)
[Chương 820: MộI Thứ Sẽ KháC NẾU Người ChịU TỒN Thương Là Âu Dương Thiên Thiên](#)
[Chương 821: Người ĐàN Ông Bí ẨN](#)
[Chương 822: BạN HọC Cũ](#)
[Chương 823: Không Quay Trở Lại](#)
[Chương 824: Người TừNg Bỏ Lỡ](#)
[Chương 825: GiảI ĐáP NhữNg ThắC MắC](#)
[Chương 826: CuộC GặP Gỡ Đầu Tiên](#)

[Chương 827: NhữNg BiếU HiệN](#)
[Chương 828: Dự CảM CủA Vivian](#)
[Chương 829: Sự XuấT HiệN CủA Mã NhượC Anh](#)
[Chương 830: Sự ThậT ChíNh ThứC Hế Lộ](#)
[Chương 831: Chì!](#)
[Chương 832: Suy ĐoáN](#)
[Chương 833: Tại Sao Lại Ngay LúC NàY?](#)
[Chương 834: Cadira TìM ĐẾN](#)
[Chương 835: NhữNg CuộC ChiếN NgầM](#)
[Chương 836: Tư CáCh](#)
[Chương 837: GặP Lại](#)
[Chương 838: Nhớ MộT NgườI](#)
[Chương 839: RàNg BuộC](#)
[Chương 840: Sự ThậT](#)
[Chương 841: Âu Dương Vô ThầN Trở Về](#)
[Chương 842: Không Ngủ](#)
[Chương 843: Nụ Hôn Nhớ Nhung](#)
[Chương 844: Tuyên Bố BảO Vệ](#)
[Chương 845: Xung ĐỘT\(1\)](#)
[Chương 846: Xung ĐỘT\(2\)](#)
[Chương 847: TiếN ThoáI LưỡNg Nan](#)
[Chương 848: Không Thế](#)
[Chương 849: Anna ĐẾN](#)
[Chương 850: Quay Trở Lại](#)
[Chương 851: Bấ Ngờ GặP MặT](#)
[Chương 852: BấT Ngờ Hế Lộ](#)
[Chương 853: Mary Firstflo Ra Tay](#)
[Chương 854: TìNh Thế Nguy HiểM](#)
[Chương 855: Âu Dương Vô ThầN TàN NhẫN](#)
[Chương 856: Kẻ Không ĐượC Yêu Thương](#)
[Chương 857: Kẻ ĐáNg Thương](#)
[Chương 858: MạO HiểM](#)

[Chương 859: LỰA CHỌN](#)
[Chương 860: Thân Phận \(1\)](#)
[Chương 861: Thân Phận \(2\)](#)
[Chương 862: CẦU CỨU SỰ GIÚP ĐỠ](#)
[Chương 863: Giải Thoát \(1\)](#)
[Chương 864: Giải Thoát \(2\)](#)
[Chương 865: ĐỪNG THÍCH TÔI](#)
[Chương 866: SỰ THẬT ẨN GIẤU \(1\)](#)
[Chương 867: SỰ THẬT ẨN GIẤU \(2\)](#)
[Chương 868: Trở Về](#)
[Chương 869: Lão Đại](#)
[Chương 870: Liều Mạng](#)
[Chương 871: Không Giữ Được](#)
[Chương 872: ĐỪNG Ý](#)
[Chương 873: Không Tình Lại](#)
[Chương 874: ĐỪNG NUỐT LỜI](#)
[Chương 875: BẤT NGỜ CHẠM](#)
[Chương 876: Bao Vây!](#)
[Chương 877: KẾT HÔN](#)
[Chương 878: CHÚNG TA KẾT HÔN ĐI](#)
[Chương 879: HỘI NGỘ](#)
[Chương 880: Thuốc](#)
[Chương 881: TRỪ PHI TÔI CHẾT ĐI](#)
[Chương 882: Tranh Chấp Quyết Liệt](#)
[Chương 883: MỘT ĐỐI MỘT TRĂM](#)
[Chương 884: Chị Chị Em Em](#)
[Chương 885: Tôi Không Về Đây](#)
[Chương 886: Xử Lý Mary \(1\)](#)
[Chương 887: Xử Lý Mary \(2\)](#)
[Chương 888: Để Lại Một Hơi Thở](#)
[Chương 889: Tuyệt Đối Không Thương Hại Kẻ Thù Của Mình](#)
[Chương 890: DIỄN BIẾN LỚN](#)

[Chương 891: Sự Yêu Thương Cuối Cùng](#)

[Chương 892: Em Không Cần Cứ Nỗi Nỗi Rồi](#)

[Chương 893: Anh Không Phải Một Phần Trong Kế Hoạch Của Em](#)

[Chương 894](#)

[Chương 895: Đại Kết Cục \(1\)](#)

[Chương 896: Đại Kết Cục \(2\)](#)

[Chương 897: Đại Kết Cục \(3\)](#)

[Chương 898: Đại Kết Cục \(4\)](#)

[Chương 899: Đại Kết Cục \(5\)](#)

[Chương 900: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 901: Ngoại Truyện 2](#)

[Chương 902: Ngoại Truyện 3](#)

[Chương 903: Ngoại Truyện 3](#)

[Chương 904: Ngoại Truyện 4](#)

[Chương 905: Ngoại Truyện 5](#)

[Chương 906: Ngoại Truyện 6](#)

[Chương 907: Ngoại Truyện 7](#)

[Chương 908: Ngoại Truyện 8](#)